कर्नल जेम्स टॉडप्रणीत

राजस्थाननो इतिहास

ग्रंथ २ जो

જોધપુર, બિકાનેર, જેસલમીર, જયપુર, શેખાવાટી,
બુંદી અને કોટાનાં રાજ્યોનો સંપૂર્ણ વૃત્તાંત

सस्तुं साहित्य वर्धक कार्यालयने माटे

અનુવાદક મ્વ૦ રત્નસિંહ દીપસિંહ પરમાર, સ્થળ-ડભોની
સંપાદક અને પ્રકાશક ભિક્ષુ-અખંડાનંદ
સ્થળ અમદાવાદ અને મુંબઈ

આ પો
સ્વામી છાપખાની ... ... મા
સસ્તુ સાહિત્ય ... અમદાવાદ

આવૃત્તિ પહેલી, પૃષ્ઠ ૭૭૬, પ્રત ૩૩૦૦, સંવત ૧૯૮૨
મૂલ્ય અમદાવાદમા પાંચ રૂપિયા, માર્ગવ્યય જૂદુ •
અન્ય સ્થળોના વેચનાર રૂા સાડાપાંચ લેશે

આદર કરો. પુરાણોમા પુષ્કળ ઐતિહાસિક રત્નો ભરેલા છે, તે રત્નોને પરિશ્રમ કરીને બહાર કાઢો. અને તેનો ચમત્કાર જગતને દર્શાવો. અમે એકલા આ કાર્યમા ક્યાસુધી સફલમનોરથ થઇશકીશુ ? સર્વ જણે અલ્પસ્વલ્પ પરિશ્રમ કરવો જોઇએ ભારત અને અષ્ટાદશ પુરાણરૂપી રત્નાકરમાથી મહામૂલ્યવાન ઐતિહાસિક રત્નો કાઢો અને તેની માળા બનાવી તમારા દેશનુ મુખ ઉજ્જ્વલ કરો બીજા દેશના વિદ્વાનો આજ ગ્રથોમાથી ઐતિહાસિક રત્નો કાઢી આ દેશનો ઇતિહાસ લખી પોતાના સમાજમાજ પ્રતિષ્ઠાને પ્રાપ્ત થયા છે, તો પછી આપ શામાટે નિદ્રા લો છો ? ઇતિહાસની શોધ કરી ભારતવર્ષની એક મહાન ત્રુટિ પૂર્ણ કરવી એ ભારતવાસીમાત્રનુ કર્તવ્ય છે. સમય વહી જાય છે, માટે આપ પાછળ રહેશો નહિ એવી અમને આશા છે.

આ "રાજસ્થાન" ઇતિહાસનો ભડાર છે અને એમા પક્ષપાત બહુ થોડો છે, તેથીજ અમે તેનો અનુવાદ ટિપ્પણીઓસહિત હિંદીપ્રેમીઓને આપવો ઉચિત માન્યો છે. થોડા સમયપર અમે મેવાડનો ઇતિહાસ પાઠકોને ભેટ કરી ચૂકયા છીએ જે મહાનુભાવોએ તે ગ્રથ જોયો હશે,તેઓ સારી રીતે જાણી ચૂકયા હશે કે ઇતિહાસથી દેશને કેટલો લાભ થાય છે અને ઇતિહાસ મનુષ્યોને કેવુ શિક્ષણ આપે છે તથા આપણા પૂર્વજોના આચારવિચાર અને ચારિત્ર્યબળ કેવા હતા હવે અમે આ બીજા ગ્રથનો અનુવાદ પણ પાઠકોની સમક્ષ સાદર કરીએ છીએ પહેલા ભાગમા બે ખડો હતા. એકમા પ્રાચીન નૃપતિઓનુ આરભિક વૃત્તાત અને બીજા ખડમા બાપ્પારાવળથી આરભ કરીને સિસોદીઆવશનુ સમસ્ત વર્ણન કરવામા આવ્યુ હતુ આ બીજા ભાગમા મારવાડ, જોધપુર, બિકાનેર, જેસલમીર, જયપુર, શેખાવાટી, કોટા અને બૂદીનો ઇતિહાસ તથા કર્નલ ટૉડના પ્રવાસનુ સપૂર્ણ વર્ણન છે આ ગ્રથ જેમ બૃહદ્ છે તેમ તેનો વિષય પણ ઉત્તમ છે અમે એના અનુવાદને સર્વાંગ સુદર બનાવવામા જરા પણ ત્રુટિ રાખી નથી મૂળ ગ્રથકારથી જે કાંઈ ભૂલ થઈ છે તેને અમે ટિપ્પણી આપીને સુધારી છે અને તેમણે જે સમયસુધીનો ઇતિહાસ લખ્યો છે ત્યારપછીનુ વૃત્તાત પણ અમે ઉમેર્યુ છે, એટલુજ નહિ પરતુ મૂળગ્રથમા જે સધિપત્રો ગ્રથકારે કોઇ કારણથી આપ્યા નહોતા તેનો પણ અમે બીજા અગ્રેજી ગ્રથોમાથી અનુવાદ કરીને સમાવેશ કર્યો છે તથા તેની સ્વતત્રરીતે સમાલોચના કરી છે, જેનુ પરિશીલન કરવાથી પાઠકોના હૃદયપર ઘણી સારી અસર થશે. આ ગ્રથ પ્રૌઢ અગ્રેજી ભાષામા લખાયલો હોવાથી અમે એનો અનુવાદ કરવામા ઘણી સાવધાની રાખી છે અને ભાષા બનતાસુધી સરલ રાખવાનો પ્રયાસ કર્યો છે, કે જેથી સર્વ માણસો તેને સુગમતાથી સમજી શકે અને આપણા દેશનુ તથા આપણી જાતિનુ ગૌરવ સુરક્ષિત રાખવાને પ્રયત્ન કરે કોઈ પણ વાત રહી ન જાય તથા મૂળગ્રથકારનો ઉદ્દેશ સચવાય તેવી રીતે એનો અનુવાદ વિસ્તારપૂર્વક કરવામા આવ્યો છે રાજસ્થાનના રાજ્યોના મૂળ, ત્યાની જાતિઓની ઉત્પત્તિ, ક્ષત્રિયોના કુલ, વગેરે સર્વ બાબતો અતિ વિસ્તારથી પ્રમાણસહિત લખવામા આવી છે. આ ગ્રથના પરિશીલનથી પાઠકોના હૃદયના દ્વાર ખુલી જશે અને ઇતિહાસને માટે માર્ગ સ્વચ્છ થઇ જશે. અમારે પોતેજ એની પ્રશસા કરવાની આવશ્યકતા નથી. પાઠકો સ્વય એને વાચીને એની ઉપયોગિતા અને ઉત્તમતા જાણી શકશે

આ ગ્રથના અનુવાદનુ કાર્ય મારા મધ્યમ(વચેટ) બધુ બલદેવપ્રસાદ મિશ્રે હાથમા લીધુ હતુ. તેમની રોચક, ઓજસ્વી અને સર્વપ્રિય ભાષા કોઇ પણ હિંદી સાહિત્યપ્રેમીથી અજ્ઞાત નથી પ્રથમ ભાગ તેમણે ઘણા રસપૂર્વક લખ્યો હતો અને બીજો ભાગ પણ તેઓ અર્ધ ઉપરાત લખી ચૂકયા હતા, પરતુ એટલામા તેમને વિકરાળ કાળે ઘેરી લીધા અને તેઓ આ કાર્ય અપૂર્ણ મૂકી પોતાના કુટુબી તથા સ્નેહીજનોને સદાને માટે શોકસાગરમા નિમગ્ન કરી આ અસાર સસાર છોડી જગદીશ્વરના ચરણમા ચિરકાળને માટે ચાલ્યા ગયા આવા પુરુષનો સદાને માટે વિયોગ થવાથી જે શોક ઉત્પન્ન થાય છે, તેથી આ કામ પૂર્ણ કરવામા કેવી બાધા ઉપસ્થિત થાય છે તે પાઠકો સારીપેઠે સમજી શકશે એમના ઇષ્ટમિત્રોના આગ્રહથી તથા મારા પરમ પૂજ્ય બધુની કીર્તિની પતાકા ચિરકાળપર્યત ઉડતી રાખવાના અને સ્વર્ગમા તેમના આત્માને સતોષ આપવાના ઉદ્દેશથી તથા

સુજ્ઞ પાઠકોને આ ઇતિહાસથી વંચિત નહિ રાખવાની ભાવનાથી આ ગ્રંથની પરિસમાપ્તિનું કાર્ય સ્વયં મારે શિરોધાર્ય કરવું પડ્યું અને સર્વનિયંતા પરમાત્માની અસીમ કૃપાથી આ દેશોપકારી ગ્રંથ સર્વ પ્રકારે પૂર્ણ થયો. હિંદીભાષાની શૈલી યથાસાધ્ય મારા પૂજ્યબંધુના જેવીજ રાખવાની ચેષ્ટા કરવામાં આવી છે;પરંતુ જો કયાંક ત્રુટિ રહી ગઇ હોય તો પાઠકગણ ઉદારતાપૂર્વક ક્ષમા કરશે એવી આશા છે. જો પૂજ્યબંધુની દૃષ્ટિસમીપ આ ગ્રંથ પ્રકાશિત થાત તો કેવું રૂડું થાત ! પરંતુ હરિઇચ્છા આગળ આપણે નિરુપાય ! એમના આત્માને શાંતિ મળે એજ પ્રાર્થના !

આ ગ્રંથ પ્રકટ કરવાને માટે અમે જગત્પ્રસિદ્ધ હિંદીહિતૈષી પરોપકારનિરત શેઠજી શ્રીયુત ખેમરાજ શ્રીકૃષ્ણદાસજી મહોદય, શ્રી વેંકટેશ્વર મુદ્રણાલયાધિપતિને સહસ્રશઃ ધન્યવાદ આપીએ છીએ. તેમણે અમને અનુવાદમાં સહાય કરવામાં કોઇ પણ પ્રકારની ત્રુટિ કરી નથી તેમજ તેમણે આ અનુપમ ગ્રંથને પ્રકાશિત કરવાનો સર્વ પ્રકારનો પ્રબંધ કરી પાઠકોના લાભને અર્થે તથા હિંદીભાષાના ભંડારમા ઉમેરો કરવાને માટે એનેપ્રસિદ્ધ કર્યો છે. અમે પરમેશ્વરપ્રતિ પ્રાર્થના કરીએ છીએ કે તેઓ આજ પ્રકારે હિંદી તથા સંસ્કૃતભાષાની ઉન્નતિ કરવામાં દત્તચિત્ત રહી દેશનું કલ્યાણ કરી યશ સંપાદન કરે તથા ધનસંતાનની અભિવૃદ્ધિસહિત ઇપ્સિત કાર્યો પૂર્ણ કરે.

હવે હું આ ભૂમિકાની પરિસમાપ્તિ કરી પરમાત્મા પાસે પ્રણામપૂર્વક એજ યાચું છું કે આ ગ્રંથનો પ્રચાર સમસ્ત ભારતવર્ષમાં થાઓ અને એનું પરિશીલન કરી પાઠકો પોતાના પૂર્વજોના આચારવિચારપર શ્રદ્ધા રાખી સુખભાગી બનો.

સંવત ૧૯૬૬, આષાઢ પૂર્ણિમા
દીનદારપુરા, મુરાદાબાદ

સજ્જનોનો અનુગ્રહિત
જ્વાલાપ્રસાદ મિશ્ર

શુદ્ધિપત્ર

પૃષ્ઠાંક	પંક્તિ	અશુદ્ધ	શુદ્ધ	પૃષ્ઠાંક	પંક્તિ	અશુદ્ધ	શુદ્ધ
૧૨	૩૨	તયાર	તૈયાર	૭૪	૩૧	ગારવની	ગૌરવની
૨૬	૩૯	મુર્તિઓ	મૂર્તિ	૮૦	૪૦	જસવંતહિ	જસવંતસિંહ
૩૧	૩૦	ગારવ	ગૌરવ	૮૩	૪૨	તયારી	તૈયારી
૪૯	૧	૬ ટ્ઠો	૫ મો	૯૦	૧૬	સંગ્રાસિંહની	સંગ્રામસિંહની
૫૧	૧	૬ ટ્ઠો	૫ મો	૯૦	૧૮	સંગ્રાસિંહ	સંગ્રામસિંહ
૫૫	૧	૬ ટ્ઠો	૫ મો	૧૦૯	૮	દુર્જયમાં હાયલ	દુર્જય મહાલય
૫૭	૩૬	વસલા	વસાવેલા	૧૧૨	૪	અજિસિંહતની	અજિતસિંહની
૫૯	૭	સનિકોથી	સૈનિકોથી	૧૧૩	૩૮	મરુભૂમિન	મરુભૂમિના
૬૧	૩૨	આ જપર્યંત	આજપર્યંત	૧૨૧	૧૯	કણીદાન	કર્ણીદાન
૬૨	૭	અ રંગઝેબ	ઔરંગઝેબ	૧૨૪	૩૭	ગવ	ગર્વ
૬૨	૧૧	આ રંગઝેબને	ઔરંગઝેબને	૧૨૬	૨	કયું	કર્યું
૬૫	૧૭	વિરા જમાન	વિરાજમાન	૧૨૭	૨	લી આપ્યાં.	આપ્યાં.
૬૭	૧૯	ધર્ય	ધૈર્ય	૧૨૮	૩૧	અને	અને હું
૬૭	૨૫	આરંગઝેબને	ઔરંગઝેબને	૧૩૫	૩૫	ભારતેના	ભારતના
૬૯	૪૧	પવી	પડી	૧૩૬	૧૮	થઈ ગયું	ગયું
૭૨	૨૨	આરંગઝેબની	ઔરંગઝેબની	૧૩૬–૩૭	૧૯	દીપસંહે	દીપસિંહે

પૃષ્ઠાંક	પંક્તિ	અશુદ્ધ	શુદ્ધ	પૃષ્ઠાંક	પંક્તિ	અશુદ્ધ	શુદ્ધ
૧૪૨	૨૦	યુદ્ધા	યુદ્ધો	૪૦૩	૪૩	હતા રહ્યો	રહ્યો હતો
૧૬૨	૭	ખરીદેલા	ખરીદેલા	૪૦૪	૪૧	જયહને	જયસિંહને
૧૬૨	૧૯	મૂળમ	મૂળમાં	૪૧૯	૪૨	રાયજની	રાજ્યની
૧૬૮	૧૬	પરસ રલતાથી	પર સરલતાથી	૪૩૭	૬	૧૮૮૩	૧૮૩૩
૧૭૦	૮	સેનાપતિ ન	સેનાપતિના	૪૪૫	૨૯	શિવાપોલ	શિવપોલ
૧૭૭	૪૩	શત્રઓના	શત્રુઓના	૪૬૯	૩૩	આ અને	આ
૧૮૦	૯	ભારવર્ષમા	ભારતવર્ષમા	૪૮૨	૪૩	અધક	અધિક
૧૮૪	૧૭	જો કે	તેમજ	૪૯૧	૩૭	રાયસાલો તોના	રાયસાલોતોના
૧૮૪	૧૭	આય–	આર્ય–	૪૯૪	૨૯	ઉઅનુમાન	અનુમાન
૧૮૯	૮	દેવરાજનો	દેવનાથનો	૪૯૪	૪૨	હતા તેથી ગયા	ગયા હતા તેથી
૧૯૬	૪૨	અખય ૬	અખૈય ૬	૪૯૭	૩૧	આલપ્ત	અલિપ્ત
૧૯૬	૪૩	વધ્વસ	વિધ્વંસ	૫૧૩	૧૯	અધિ	અધિક
૨૦૦	૩૨	પશાચિક	પૈશાચિક	૫૨૧	૧૩	રાજશતાનામા	રાજપૂતાનામા
૨૦૧	૨૬	ન્યાપુર સર	ન્યાયપુર સર	૫૩૦	૩૯	સૂરાબાઇચ્યિ	સૂરાબાઇએ
૨૦૧	૪૦	કયુ	કર્યું	૫૩૦	૩૯	ગામો	ગાત્રો
૨૦૬	૧૭	કરે	ન કરે	૫૪૧	૧૬	ભાડ	ભાડા
૨૩૫	૩૫	કાય	કાર્ય	૫૪૩	૧૮	સ્વગત	સ્વાગત
૨૩૯	છેલ્લી	૩૮૯૯	૩૪૯૯	૫૪૪	૩૭	હતાા	હતા
૨૪૦	૩૬	વર્ષિક	વાર્ષિક	૫૪૮	૧૬	આરંગાબાદના	ઔરંગાબાદના
૨૪૦	૩૯	સતા	વસતા	૫૫૪	૧૫	જાનથ	જાનથી
૨૫૦	૧૨	અને ગોદા રાતી	અને	૫૬૫	૩	રણક્ષત્રનો	રણક્ષેત્રનો
૨૫૧	૯	બિકાને	બિકાજીને	૫૮૦	૨૫	જોધપુરન	જોધપુરના
૨૭૨	૪૧	રાજપૂતાના	રાજપૂતાનાના	૫૮૦	૩૯	ખચ	ખર્ચ
૨૭૫	૪	૧૪૨૯૧	૧૪૨૮૪	૬૦૫	૩	સામેળ	સામેલ
૨૭૭	૮	પારિવર્તન	પરિવર્તન	૬૧૧	૩૦	સોભ	સોળ
૨૮૨	૩૩	અનેક	અને	૬૩૬	૪૦	નિદ્દશ ન	નિદર્શન
૨૮૭	૩૯	આપધિ	ઔષધિ	૬૩૮	૯	બ્રિટિશરકારના	બ્રિટિશસરકારના
૨૮૮	૭	જોટને	જોટાને	૬૪૪	૧૨	કાર્યમ	કાર્યમા
૨૯૩	૧૪	ખચ	ખર્ચ	૬૬૫	૫	કે	કો
૨૯૨	છેલ્લી	૩૩૧૪૦૦	૩૫૪૬૦૦	૬૬૫	છેલ્લી	૧૭૭૩૨૧૭૦ ૧૧	૧૭૭૩૨૧૭ ૦ ૧૧
૩૦૬	૭	સર્વૌષધિ	સર્વૌષધિ	૬૭૧	૧૫	પણ	પણ વર્ણન
૩૧૩	૬	થયો. ૩૦	થયો	૬૭૨	૩૪	સાલુમ્ના	સાનુમ્ના
૩૧૮	૨૭	ર હિરાતની	હિરાતની	૬૭૭	૪૨	કૃણવર્ણ	કૃષ્ણવર્ણ
૩૨૨	૨૫	જો	(જો	૬૮૩	૧૦	ગોરવ	ગૌરવ
૩૨૩	૨૫	દ્વારાપર	દ્વારોપર	૬૮૫	૧૩	મહા	મારા
૩૨૬	૨	સનિકોએ	સૈનિકોએ	૬૮૬	૨૭	તેત્સબધી	તે સબધી
૩૩૫	૨૧	ત્યાર	ત્યાર પછી	૬૯૨	૩૯	છે	છે કે
૩૫૧	૨	સનિકો	સૈનિકો	૭૨૧	૮	પાડવાનો	પડવાનો
૩૭૨	૨૦	તરફદૈદરા બાદ	તરફ હૈદરાબાદ	૭૨૩	૪૧	મુખમથી	મુખમાંથી
૩૯૯	૧૫	મંત્રીક મરુદ્દીનને	મત્રી કમરુદ્દીનને	૭૩૬	૩	સપ્મી	સામી

अनुक्रमणिका-सारांशरूपे

ખંડ ૧ લો-મારવાડ વા જોધપુરરાજ્ય

ખંડ ૨ જો-બિકાનેરનું રાજ્ય

ખંડ ૫ મો–શેખાવાટીનું રાજ્ય

ખંડ ૬ ઠ્ઠો–બૂંદીનું રાજ્ય

ખંડ ૭ મો–કોટાનું રાજ્ય

કર્નલ ટૉડના પ્રવાસનું વર્ણન

આ સંસ્થાના ઉત્તમ અને સસ્તા ગ્રંથો

अतिउत्तम धार्मिक ग्रंथो

ગ્રંથનુ નામ	પૃષ્ઠ	કદઇંચ	મૂલ્ય	પોસ્ટેજ
પ્રીતમદાસની વાણી-સર્વથી મોટોસંગ્રહ ...	૪૨૦	૫×૯	૧॥	...૦।~
અખાની વાણી-નવી આવૃત્તિ-પુષ્કળ વધારા સાથે	૫૦૦	૫×૮	૧॥	૦।~
શ્રી જ્ઞાનેશ્વરી ભગવદ્ગીતા-નવી આવૃત્તિ	૭૦૦	૫॥×૯..	૨॥	...૦॥
શ્રીમદ્ ભાગવત-ઉત્તમ ભાષાંતર ...	૭૦૦	૮×૧૧	૫)	૦॥=
શ્રી રામકૃષ્ણકથામૃત-બન્ને ભાગ ભેગા	૬૫૦...	૫॥×૮	૨॥	૦।=
શ્રી દાસબોધ-નવી આવૃત્તિ	૬૨૦...	૫॥×૮	૨॥	...૦।=
શ્રી વાલ્મીકિ રામાયણ-મોટા બે ભાગમાં ...	૧૪૦૦	૬॥×૧૦	૬)	૧।=
મહાભારતનાં આદિ અને સભાપર્વ-ભાષાંતર	...૬૦૦	"	૨)	...૦॥=
સ્વામી રામતીર્થ-ગ્રંથ ૧ થી ૪, ભાગ ૧ થી ૧૩	૨૩૦૦...	૫॥×૮।	૮।	૧॥
સ્વામી વિવેકાનંદ-ગ્રંથ ૧ લો, ભાગ ૧-૨-૩ .	૫૭૫	"	૨।	૦।=
" ગ્રંથ ૨ જો " ૪-૫	૬૦૦	"	૨।	૦।=
" ભાગ ૬-૭-૮-૯-૧૦-જોખા	૨૪૦૦	૫×૬॥	૭)	૦॥=
ગિરધરકૃત શુદ્ધ રામાયણ-ખાસ શુદ્ધ આવૃત્તિ	૭૮૪	૫॥×૯...	૨।	...૦॥~
ધર્મતત્ત્વ-બંકિમકૃત ઉત્તમ ધર્મગ્રંથ	૨૪૮	૫॥×૮	૦॥।..	૦)=
યોગતત્ત્વ-રામચરકના ગ્રંથો ઉપરથી ...	૩૮૪	"	૧।	૦।~
શ્રી ભજનસાગર-બહોળા વધારાસાથે નવી આવૃત્તિ.	૨૦૦	૫×૮	૦॥=	૦)=
સ્વર્ગનું વિમાન ⎧ આ પુસ્તકો સ્વ૦અ.સુ.પઢીઆર .	.૩૮૪	૫×૯	૧।=	૦।~
સ્વર્ગની કુંચી ⎪ ગ્રથિત હોઇ એમાં અનેક	..૩૭૮	"	૧।=	...૦।-
સ્વર્ગનો ખજાનો ⎪ દાખલાદૃષ્ટાંતપુર્વક ઉત્તમ	૩૨૪	"	૧।=	૦।~
સ્વર્ગનો પ્રકાશ ⎩ સદ્બોધ સમાયેલો છે	૩૩૬..	"	૧।=	૦।-

શ્રીમદ્ ભગવદ્ગીતા-ગુજરાતી, હિન્દી કે મરાઠી સરળ ટીકા સાથે ૦।= ૦)=

ભગવદ્ગીતા-મૂળ મૂળ મધ્યમઅક્ષર ૦।~ મોટા અક્ષર ૦॥=

પંચરત્ન ગીતા-મૂળમૂળ નાના અક્ષર ૦। મધ્યમાક્ષર ૦॥, મોટા અક્ષર ૦॥।

છબીઓ-ભગવાનની, વ્યાસગણેશની તથા સર્વદમનની, દરેકનો ૦)~, ૧૦ પ્રતના ૦॥

उत्साह अने चेतनाप्रेरक पुस्तको

બંકિમનિબંધમાળા-ધર્મતત્ત્વસાથે નવી આવૃત્તિ	..૫૯૦	૫॥×૮	૧॥।	૦।=
ભાગ્યના સૂત્રધારો	૭૨૦..	" .	૨)	..૦।
સુખ, સામર્થ્ય અને સમૃદ્ધિ...	૫૫૨	" ..	૧॥=.	૦)=
પ્રભુમય જીવન-અંગ્રેજી લાખો પ્રત નીકળી છે	. ૨૧૬...	૫×૬॥	૦॥	૦)=

उत्तम अने बोधदायक जीवनचरित्रो

ભારતનાં સ્ત્રીરત્નો—ત્રણ ગ્રંથોમાં .	૨૧૦૦	૫॥×૮।	૬)	૧~
સ્વામીરામતીર્થની જીવનકથા—(ચોથાગ્રંથરૂપે) ...	૬૪૦...	,,	૨) ...	૦।~
સ્વામી વિવેકાનંદ—સંપૂર્ણચરિત્ર	૭૪૦ ..	૫×૬॥	૨॥	૦।~
જગતનો મહાન પુરુષ (મ૦ ગાંધીજી)	૩૫૦	,,	૧।	૦)॥
શ્રી શિવાજી છત્રપતિ	૫૨૮	૫॥×૯	૨।	૦।~
મહાન સમ્રાટ અકબર	૩૫૨...	૫॥×૮।	૧।	૦।~
મહાત્મા ટૉલસ્ટૉય	૬૨૦..	,,	૨॥ ..	૦।~
મહાન નેપોલિયન બોનાપાર્ટ	૮૪૦...	,,	૩)	૦॥
વીર દુર્ગાદાસ	૨૪૦..	૫।×૭।	૦॥...	૦)॥

इतिहास अने वैदकसंबंधी पुस्तको

રાજસ્થાનનો ઇતિહાસ—બે મોટા ગ્રંથોમાં	૧૫૩૦	૬॥×૧૦	૧૦)	૧॥
આર્યભિષક્ અથવા હિંદનો વૈદ્યરાજ	૭૦૦	,,	૪	૦॥
આરોગ્યવિષે સામાન્ય જ્ઞાન—ગાંધીજીકૃત ..	૧૪૦..	૫×૬॥	૦।~ ...	૦)~

स्त्रीओ तथा पुरुषो माटे बोधप्रद वार्ताओ

ટુંકીવાર્તાઓ—ભાગ ૧ થી ૪ ભેગા ...	૬૦૦	૫×૯	૨)	૦।॥
ટુંકીવાર્તાઓ—ભાગ૫મો—૨૮ સાંસારિક વાતો	.૩૦૪...	૫×૬॥ ..	૦॥~	૦)॥
ટુંકીવાર્તાઓ—ભાગ ૬ ઠ્ઠો—બોધપ્રદ ૨૭ વાતો ..	૩૬૦...	,,	૧)	૦)॥
ટુંકીવાર્તાઓ—ભાગ ૭ મો—અનેક વાતો	..૩૫૦...	,,	૧॥ ...	૦)॥
દયાળુ માતા અને સદ્ગુણી પુત્રી	૧૬૮ .	૪×૭॥	૦। ...	૦)~

बाळको माटे खास उपयोगी पुस्तको

સદ્ગુણી બાળકો—૬૯ બનાવોનો સંગ્રહ	...૧૨૮...	૫×૭॥ ..	૦।~ ...	૦)~
બાળસદ્બોધ—વાર્તાઓરૂપે ધાર્મિક શિક્ષણ ...	.૧૧૨	,,	૦।૦॥	૦)~
બાળકોની વાતો—રસિકવાતચિતરૂપે ૨૧ પાઠ	..૯૬ ...	૫×૬॥	૦। ...	૦)~
દુઃખમાં વિદ્યાભ્યાસ—સચોટ સાચા દૃષ્ટાંતો ...	..૯૦ ...	૫॥×૮	૦। ...	૦)~
સુબોધક નીતિકથા	..૧૮૪...	૫॥×૭। .	૦।~ ...	૦)॥

સૂચના—આદર્શ દૃષ્ટાંતમાળા, ભક્તોના ચરિત્ર, મુસલમાન મહાત્માઓ, યોગવાસિષ્ઠ ભારતના સંત અને વીર પુરુષો, સંતવાણીના બીજા ભાગો—આ સર્વ ગ્રંથો આ દિવાળીથી માંડીને ઉનાળાસુધીમાં બહાર પડી જશે જે પછી મહાભારત છપાવા માંડી એકજ વર્ષમાં સાતે ભાગ બહાર પડશે પોસ્ટેજ સર્વ પુસ્તકો માટે ઉપરાંત વી પી ખર્ચ પણ રૂ ૧૦)સુધી રૂ ૦। જુદું ચડે છે બહારથી મંગાવનારે અમદાવાદજ લખવું જે પત્રમાં જા૦ ખ૦ વાંચીને મંગાવો તેનું નામ પણ અવશ્ય લખવું રૂ ૨૫)ના પુસ્તક લેવાથી કમીશન પણ મળશે મુલ્ય તથા વધારાના ખર્ચનો રૂ ૦। અગ્રમ મોકલી દરેક રૂા ના સામટા પુસ્તકાદિ રેલરસ્તે મંગાવ્યાથી ખર્ચ ઓછો આવશે .

સસ્તું સાહિત્ય વર્ધક કાર્યાલય { મુંબઇમાં—કાલ્બાદેવીના મંદિર સામે / અમદાવાદમાં—રીલીફરોડ પાસે

जोधपुर या मारवाड़

(१) राव सिहाजी [illegible]	[illegible]	(२२) भीमसिंह [illegible]
(२) [illegible]	(२०) [illegible]	(२३) मानसिंह [illegible]
[illegible]	(२१) [illegible]	(२४) [illegible]
(१३) [illegible]	[illegible]	(३०) जसवन्तसिंह [illegible]
(१४) [illegible]	(२२) [illegible]	[illegible]
(१५) [illegible]	(२३) [illegible]	(३१) सरदारसिंह [illegible]
(१६) [illegible]	(२४) [illegible]	[illegible]
(१७) [illegible]	(२५) [illegible]	
(१८) [illegible]	(२६) [illegible]	[illegible]

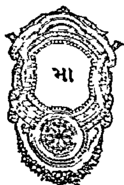
राजस्थाननो इतिहास

ग्रंथ २ जो

खण्ड १ लो-मारवाड का जोधपुर राज्य

अध्याय १ लो

મારવાડનાં ભિન્ન ભિન્ન નામો-પ્રાચીન ઇતિહાસનાં પ્રમાણો-યતિની વંશાવલી-મારવાડ-નિવાસી રાઠોડજાતિની પારલીપુરના યવન રાજાઓદ્વારા ઉત્પત્તિ-બીજી વંશાવળી-નયન-પાલ અને તેનો સમય-કનોજપર મેળવેલો વિજય-રાજપુત વંશાવળીઓનો ઉપયોગ-કવિ કર્ણીદાનરચિત સૂર્યપ્રકાશ-રાજરૂપક આખ્યાત અર્થાત્ અજીતસિંહની બાલ્યાવસ્થા અને તેના રાજ્યનો ઇતિહાસ-વિજયવિલાસઆખ્યાત અર્થાત્ જીવનચરિત્ર-બીજાં સાધનો-યવનાશ્વ અર્થાત્ ઇન્ડોસાઇથિક જાતિ-કમધ્વજ નામધારી તેર રાઠોડ-કુટુંબો-કનોજાધિપતિ રાજા જયચંદ-મુસલમાનોએ ભારતવર્ષપર અધિકાર સ્થાપિત કર્યો તે પૂર્વે કનોજ રાજ્યની સીમા અને વૈભવ-તેનું પ્રચંડ સૈન્ય માંડલિકની પદવી-તેને મળેલું દૈવી માન-રાજસ્વયંવર-તેનું અપૂર્ણ રહેવું અને પરિણામ-ભારતની દશા-હિંદુઓનાં ચાર મોટાં રાજ્યો-દિલ્લી, કનોજ, મેવાડ અને અણહિલપુર-શાહબુદ્દીન ઘોરીએ ભારતવર્ષપર કરેલું આક્રમણ-દિલ્લીના ચોહાણ રાજા-પર તેણે મેળવેલો વિજય-કનોજપર આક્રમણ-સાત શતાબ્દિ પછી થયેલો કનોજનો નાશ-જયચંદનું મૃત્યુ અને તેના મૃત્યુનો કાળ.

મારવાડ શબ્દ એ મારુવારનો અપભ્રંશ છે. યથાર્થ રીતે એનું નામ મરુસ્થલ વા મરદેશ છે; અને તેનો અર્થ 'મૃત મનુષ્યોનો દેશ' એવો છે. પ્રાચીન મુસલમાન ઇતિહાસવેત્તાઓએ અણસમજથી એને મારદેશ પણ લખ્યો છે. કવિઓએ એને મુરધરા કહેલ છે અને પ્રાસ મેળવવાને માટે કોઈ કોઇ વખત તો માત્ર મરુજ લખ્યો છે. જે પ્રદેશ રાઠોડ લોકોના અધિકારમાં છે, તેનેજ મરુભૂમિ કહેવામાં આવે છે; પરંતુ પ્રાચીન કાળમાં સમુદ્રથી લઇને સતલજ સુધીના રેતાળ પ્રદેશને મરુદેશ કહેવામાં આવતો હતો.

મારવાડદેશાધિપતિ રાઠોડવંશનુ સંક્ષિપ્ત વૃત્તાંત અત્રે આપવામા આવશે આ વૃત્તાંત રાઠોડોના પોતાનાજ ગ્રંથોમાથી તારવી કાઢવામા આવ્યુ છે જેમ મેવાડના ઇતિહાસમા અમે મેવાડના ઐતિહાસિક ગ્રંથોમાથી સાર કાઢી અમારી પોતાની શૈલીમા લખી કાઢ્યો છે, તેમ અમે અહીં કરીશુ નહિ અહીં અમે મારવાડના ઐતિહાસિક ગ્રંથોમાથી પણ કેટલાક ભાગનો સરલ અનુવાદ આપીશ /

સર્વથી પહેલા અમે ગ્રંથકર્તાઓના પ્રમાણોનો ઉલ્લેખ કરીશુ પ્રથમ નાડવાઇ જૈનમંદિરના પૂજારી યતિની બનાવેલી વંશાવલી છે આ વંશાવલી ૫૦ પુટ લાંબી છે આ વંશાવલીમા સૌથી પહેલા રાઠોડવંશની ઉત્પત્તિ ઇંદ્રના મેરુદંડમાથી થયેલી જણાવી છે પારલીપુરના રાજા યવનાશ્વને કલ્પિત પિતા જણાવવામા આવ્યા છે પારલીપુરના સબંધમા રાઠોડો માત્ર એટલુજ જાણે છે કે તે ક્યાંક ઉત્તર દિશામા છે, પરંતુ આ વંશના લોકો અશ્વ વા અસિજાતિના યવન (સાઇથીઅન) રાજાદ્વારા ઉત્પન્ન થયા છે એ વાત સિદ્ધ કરનારા પ્રમાણો અમારી પાસે વિદ્યમાન છે

આ વંશાવળીનો પ્રારંભ કાન્યકુબ્જ વા કનોજ અને કમધ્વજ વંશના પ્રારંભની સાથેથી થાય છે અને રાઠોડ વંશની તેર શાખાઓ, ગૌતમ ગોત્ર, માધ્યંદિની શાખા, શુક્રાચાર્ય ગુરુ, ગણપતિ અગ્નિ અને પંખની દેવી આદિનુ વૃત્તાંત લખી તેની સમાપ્તિ કરવામા આવી છે

બીજી એક વંશાવલી પણ અતિ પ્રાચીન સમયની છે રાજા નયનપાલે સંવત પર૬ (ઇ૦ સ૦ ૪૭૦) મા કનોજ જીતી લીધુ અને ત્યાના રાજા અજયપાલનો વધ કર્યો, ત્યારથી એના વંશજો કનોજીઆ રાઠોડ કહેવાયા એ ઇતિહાસમા કનોજના અંતિમ રાજા જયચંદનુ વૃત્તાંત પણ વર્ણવવામા આવ્યુ છે, તેમા એવો ઉલ્લેખ છે કે જયચંદના ભત્રીજા શિયોજીને દેશપાર કરવામા આવ્યો હતો અને બીજા પણ અનેક રાઠોડો કનોજરાજથી ભયભીત થઇને મરુદેશમા જઇ વસ્યા હતા વળી રાજા જશવંતસિંહના મૃત્યુનુ (સંવત ૧૭૩૫ ઇ૦ સ૦ ૧૬૭૯) તેમજ તેની પ્રત્યેક શાખાનુ વર્ણન પણ તેમા છે

ઇતિહાસવેત્તાઓને આ વૃત્તાંત અતિ શુષ્ક અને નીરસ લાગશે, પરંતુ તત્ત્વજ્ઞાનીઓને આ ઇતિહાસના જેવો રસિક ઇતિહાસ બીજો કોઇ પણ લાગશે નહિ ઇ૦ સ૦ ૧૧૯૩ મા આપણે જયચંદની ગાદીનો નાશ થયેલો જોઇએ છીએ અને તેના ભાઇભત્રીજા તથા આપ્તસ્નેહીઓને મરુસ્થલના નાના નાના સરદારોની સેવામાં પ્રવિષ્ટ થતા જોઇએ છીએ ચાર શતાબ્દીના અરસામા આપણે આ ગંગાતટના રહેવાસીઓને સમસ્ત રેતાળપ્રદેશમા પ્રસરી ગયેલા જોઇએ છીએ આ રેતાળ ભૂમિમા તેમણે ત્રણ રાજનગરો વસાવ્યા, મોટા મોટા રાજભુવનો બંધાવ્યા અને એકજ પિતાદ્વારા ઉત્પન્ન થયેલા ૫૦૦૦૦ વીરોએ રણક્ષેત્રમા દિલ્હીના બાદશાહની સામે બાથ ભીડી રાઠોડોનો વંશ આટલો બધો વધી ગયો છતા કનોજવિજેતા મુસનમાનોને તેની જાણ ન પડી ! પરમોત્સાહી શેરશાહે શિયોજીના સંતાનોએ રણક્ષેત્રમા તેની સામે બાથ ભીડી ત્યારે કહ્યુ હતુ કે "એક મુઠ્ઠીભર જવને માટે હુ ભારતવર્ષનુ સિંહાસન ખોવાની અણીપર આવી પહોંચ્યો હતો !" આ વાક્યપરથી રાઠોડો કેવા પરાક્રમી હતા, તે સ્પષ્ટરીતે પ્રતીત થાય છે

પ્રત્યેક રાઠોડના હૃદયમા જાતિઅભિમાન સદા જાગૃત રહે છે, એ જાણી આપણને પરમ આનંદ થાય છે સર્વ રાઠોડો પોતાને એકજ વંશમાથી ઉત્પન્ન થયેલા માને છે અને તેઓ પોતાના આદ્ય પુરુષને અત્યંત પૂજનીય ગણે છે આવા જાતિઅભિમાનની અસર પ્રજા ઉપર કેવી થાય છે તે સર્વ માણસો જાણે છે, માટે તે વિષે લખવાની કાંઇ આવશ્યકતા નથી ઇતિહાસવેત્તાઓ પુષ્કળ નામો લખવા એને માત્ર શાહીનો દુરુપયોગજ ગણે છે

ઉપની બન્ને વંશાવલીઓ સિવાય બીજા કેટલાક ભટ્ટગ્રંથો મારવાડના ઇતિહાસસબંધે પ્રાપ્ત થાય છે તેમા "સૂર્યપ્રકાશ" "રાજરૂપકાખ્યાત" અને "વિજયવિલાસ" એ ત્રણ મુખ્ય છે આ ત્રણે ગ્રંથોમાનુ વર્ણન અમે હવે જણાવીએ છીએ

મારવાડના અભયસિંહ નામના એક રાઠોડ રાજાએ કર્ણીદાન નામક ભટ્ટ કવિ પાસે "સૂર્યપ્રકાશ" ગ્રંથ રચાવ્યો હતો આ ગ્રંથમા ૭૫૦૦ છંદો છે ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૦ મા રાજા

માનસિંહે આ ગ્રંથની એક નકલ મારી પાસે મોકલી હતી કવિ કર્ણીદાને* મનુષ્યના ઉત્પત્તિકાળથી પ્રારંભ કરીને મહારાજા સુમિત્ર સુધીની વંશાવળી આપી છે, પણ પછી તે અટકી પડે છે અને નયનપાલથી રાજવંશની વંશાવળીની પુનઃ શરૂઆત કરે છે

ઉક્ત ગ્રંથમાં એવો ઉલ્લેખ છે કે મહારાજા નયનપાલે કનોજ રાજ્ય જીતી લઇ તેપર અધિકાર સ્થાપિત કરી કમધ્વજની ઉપાધિ ધારણ કરી હતી કવિ કર્ણીદાને રાજકીય વૃત્તાંતોપરથીજ પોતાના ગ્રંથની રચના કરી છે, છતાં નાદોલના દેવમંદિરમાંથી જે વંશાવળી પ્રાપ્ત થઈ છે તેમાંના વૃત્તાંતની સાથે સૂર્યપ્રકાશમાંનું વર્ણન વિશેષ મળતું આવે છે, પરન્તુ એ વંશાવળી પણ સંક્ષિપ્ત છે કનોજની રંગભૂમિમાં રાઠોડ વીરોએ બતાવેલી વીરતા, પરાક્રમ તથા યુદ્ધકૌશલ્યના સંબંધમાં સૂર્યપ્રકાશ ગ્રંથમાં વિશેષ વર્ણન નથી એ અતિ આશ્ચર્યની વાત છે આ ગ્રંથમાં એટલે સુધી અધેર જણાય છે કે તેના પ્રણેતાએ જયચંદનો પરાજય અને તેના મૃત્યુની વાત પણ છોડી દીધી છે! તેણે એકદમ મારવાડની રંગભૂમિપર ઉપસ્થિત થઈ મહારાજા શિયોજીના વંશજોનું સંક્ષિપ્ત વર્ણન કરીનેજ રાજવંશાવળી પૂર્ણ કરી છે

“રાજરૂપકાખ્યાત” માં સૌથી પહેલાં સૂર્યવંશનું વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે મહારાજા ઇક્ષ્વાકુના વંશજો પોતાની પ્રાચીન રાજધાની અયોધ્યાનગરીના સિંહાસનપર વિરાજમાન હતા, તે સમયનું સંક્ષિપ્ત વૃત્તાંત આ ગ્રંથમાં ઉપલબ્ધ થાય છે આ સર્વ વૃત્તાંત ઉપરાંત ગ્રંથકર્તાએ શિયોજીએ પોતાના દેશનો કરેલો ત્યાગ આદિ કેટલીક ઘટનાઓવિષે પણ વિવેચન કર્યું છે જે દિવસે રાઠોડ વીર શિયોજીએ કેટલાક અનુચરોને લઇને રાજસ્થાનની મરુભૂમિમાં આવી પોતાના વિશાળ વંશનું વૃક્ષ સ્થાપિત કર્યું, તથા જે દિવસે તેણે પોતાના પરમ સાહસના પ્રભાવવડે દગ્ધ મરુભૂમિમાં સુશોભિત રાજમહાલયો બંધાવ્યા, તે દિવસથી લઇને મહારાજા જસવંતસિંહના મૃત્યુસુધી, રાઠોડ કુલનો ભાગ્યતરંગ કયી કયી દિશામાં વહ્યો હતો, તેનું સંક્ષિપ્ત વૃત્તાંત આ ગ્રંથમાં આપવામાં આવ્યું છે. તે ઉપરાંત બીજી ઘટનાઓ પણ વિસ્તારપૂર્વક વર્ણવવામાં આવી છે. મહારાજા [1]જસવંતસિંહનો છળ–કપટથી નાશ કરવામાં આવ્યો ત્યાર પછી તેમના બાલક કુમાર અજીતસિંહે કેવી કેવી વિપત્તિઓ સહન કરીને રાજસિંહાસનપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો અને કેવી રાજનીતિથી રાજ્ય કર્યું, એ બાબતનું વર્ણન પણ “રાજરૂપકાખ્યાત” માં ક્રમશઃ આપવામાં આવ્યું છે આટલુંજ લખીને ગ્રંથકારે પોતાની લેખિની છોડી દીધી નથી, પરંતુ તેણે રાઠોડ વીર અજીતસિંહ અને તેના પુત્ર અભયસિંહના શાસનકાળથી લઇને ગુજરાતના સુબેદાર સર બુલંદખાની સાથેનું યુદ્ધ સમાપ્ત થયું ત્યાંસુધીની સર્વ ઘટનાઓનું પણ વર્ણન કર્યું છે એ રીતે આ ઇતિહાસમાં સંવત ૧૭૩૫ (ઇ૦ સ૦ ૧૬૭૯) થી સંવત ૧૭૮૭ (ઇ૦ સ૦ ૧૭૩૧) સુધીની ઐતિહાસિક ઘટનાઓનું વિસ્તાર પૂર્વક વર્ણન છે

આ સિવાય “વિજયવિલાસ” અને “ખ્યાત” નામના બીજા બે ભટ્ટગ્રંથોમાં પણ મારવાડસંબંધી વર્ણન ઉપલબ્ધ થાય છે “વિજયવિલાસ” માં એક લાખ છંદ છે આ ગ્રંથમાં વખ્તસિંહના પુત્ર વિજયસિંહના શાસનકાળ સુધીનું સમસ્ત વર્ણન લખવામાં આવ્યું છે, તેમાં વિજયસિંહ અને રામસિંહની વચ્ચેના યુદ્ધનું વૃત્તાંત છે તે પછી મરાઠાઓએ મારવાડમાં પ્રવેશ કર્યો તે વિષેનું વર્ણન છે.

“ખ્યાત” પણ એક ઐતિહાસિક ગ્રંથ છે, પરંતુ કર્નલ ટૉડને આ સંપૂર્ણ ગ્રંથ પ્રાપ્ત થયો નહોતો આ ગ્રંથના જે ભાગમાં બાદશાહ અકબરના મિત્ર રાઠોડ રાજા ઉદયસિંહનું તેમજ તેમના પુત્ર ગજસિંહ અને પૌત્ર જશવંતસિંહનું વર્ણન લખવામાં આવ્યું છે, તેજ ભાગ તેમને મળ્યો હતો આ સર્વ ભિન્નભિન્ન ઐતિહાસિક વૃત્તાંત એકત્રિત કરીને ટૉડ મહાશયે મારવાડના ઇતિહાસની રચના કરી છે [2]

* કર્ણીદાન ભાટ નહોતો પરંતુ ચારણ હતો

૧ મહારાજા જસવંતસિંહનો છળકપટથી નાશ કરવામાં આવ્યો નહોતો, તેઓ કુદરતી મોતે મરણ પામ્યા હતા

૨ આટલો ભાગ (આ પેરેગ્રાફ) મૂળ ગ્રંથ રાજસ્થાનમાં નથી, પણ હિન્દી ભાષાન્તરમાં ઉપયોગી હોવાથી તે અહીં દાખલ કર્યો છે

રાઠોડોની ઉત્પત્તિનુ વૃત્તાંત પૂર્વે (આ ગ્રંથના પ્રથમ ભાગમા) લખવામા આવ્યુ છે; માટે આ સ્થળે અત્રે તેમનો ઇતિહાસ લખવાને પ્રવૃત્ત થઇએ છીએ ગગાના ઉત્તર ભાગમા આવેલા પારલીપુરથી ઉખડીને રાઠોડ વશવૃક્ષ તેના દક્ષિણ ભાગમા અર્થાત્ મરુભૂમિમા શી રીતે સ્થાપિત થયુ, તેનુ સ્પષ્ટ વૃત્તાંત કોઇ પણ ઐતિહાસિક ગ્રથમા ઉપલબ્ધ થતુ નથી આ પરથી એમ જણાય છે કે તે સમયે રાઠોડો રાજનીતિમા પ્રવીણ થયા નહોતા

તદુપરાત, જોધપુરના એક રાજાએ એક બુદ્ધિમાન રાજકર્મચારીની પાસે એક નોંધપોથી તૈયાર કરાવી હતી આ પોથીમા ઈ૦ સ૦ ૧૬૨૯ મા થયેના રાજા અજીતસિહના મૃત્યુથી લઇને ઈ૦ સ૦ ૧૮૧૮ મા અગ્રેજોની સાથે થયેલી સધિ સુધીનુ વૃત્તાંત પ્રાપ્ત થાય છે એ વૃત્તાંત લખનારના પૂર્વપુરુષ જોધપુરના રાજ્યમા ઉચ્ચ પદ ભોગવતા હતા અને તે પુરુષ ભૂત તથા વર્તમાન ઐતિહાસિક વૃત્તાંતોની મૂર્તિરૂપ હતા આ પ્રકારે પુસ્તકોદ્વારા તથા રાજા, મહારાજા, દરબારીઓ, સામતો તથા પ્રજાજનો સાથે કરેલા વાર્તાલાપદ્વારા આ ઇતિહાસ સગ્રહિત કરવામા આવ્યો છે વિહગદષ્ટિથી જોવાથી એ ઇતિહાસ નીરસ પ્રતીત થશે, પરતુ પરિણામે ચિત્તાકર્ષક લાગશે.

રાઠોડોની વશાવળી શાખાપ્રશાખાસહિત આ ગ્રથમા લખવામા આવી છે એકજ રાઠોડ વશની શાખાઓ આજે એકબીજાની સાથે વૈર રાખે છે, એ અતિ શોચનીય છે આ વશાવળી જોવાથી પ્રત્યેક શાખાનો અધિકાર જ્ઞાત થશે અને પરસ્પર ચાલતા લડાઇઝગડાથી તેમની જે હીન દશા થઇ છે, તેની નિવૃત્તિના ઉપાયો કરવા વિચાર સ્ફુરશે આવા સમયમા મે જે આ ઇતિહાસ બહાર પાડ્યો છે, તેથી મહારાજાધિરાજને રાઠોડોનો અધિકાર નિર્ણીત કરવામા ઘણી સુગમતા પડશે

રાઠોડો સૂર્યવશી છે કે નહિ, તેનો નિર્ણય કરવાનુ કામ માથે લેવાની અમારી ઇચ્છા નથી, રાઠોડોની ઉત્પત્તિ ઇંદ્રના મેરુદડથી થઈ હતી કે નહિ તે ચર્ચામા પડવા અમે ઇચ્છતા નથી, તેમજ અમે ઉત્તરમા નામમાત્રના પિતાનુ રાજ્ય પણ ઢુઢતા નથી. અમે તો માત્ર એટલુજ કહીને સતુષ્ટ થઇશુ કે પારલીપુરના રાજાના કુટુબમા આ દૈવી હસ્તક્ષેપ કોઇક ગુપ્ત અપયશ ઢાકવાને માટે નિર્માણ કરવામા આવ્યો હતો.

યવનાશ્વ શબ્દ યવન અને અશ્વની સધિથી બન્યો છે ઈંડોસાઇથિક નામની જગલી જાતિ સિંધુ નદીના તટપર વસતી હતી ચંદ્રવશની ઉત્પત્તિ બુધ દેવતા અને પૃથ્વીદ્વારા થઇ છે અને એ વશની સૂચીમા એવો ઉલ્લેખ છે કે વિજયાશ્વના પાચે પુત્રો સિંધુ નદીના તટપરના પ્રદેશમા નિવાસ કરતા હતા વળી પાદશાહ સિકદરના આક્રમણસબધીના સક્ષિપ્ત ગ્રથોમા પણ આસાસેની અને આસાકાની જાતિઓનુ વૃત્તાંત મળી આવે છે આ જાતિઓ હાલમા પણ ઉત્તર પ્રદેશમા વાસ કરે છે

હિંદુસ્થાનના સ્થાયી વશોમા હાલ પુષ્કળ પરિવર્તન થઇ ગયુ છે હન્સ, પાર્થિયન તથા જેત ઈત્યાદિ જાતિઓએ પોતપોતાની પૃથક્ પૃથક્ રાજધાનીઓ ભરતખડના ઉત્તર તથા પશ્ચિમ ભાગમા સ્થાપિત કરી છે

સવત ૫૨૬ (ઈ૦ સ૦ ૪૭૦) મા નયનપાલે કનોજ હસ્તગત કર્યું અને તે સમયથી રાઠોડોને કમધ્વજની ઉપાધિ પ્રાપ્ત થઈ તેના પુત્ર પદારત અને પૌત્ર પુજદ્વારા તેર મહાવશોની ઉત્પત્તિ થઇ હતી આ સર્વ વશોને કમધ્વજની ઉપાધિ સાધારણરીતે લાગેલી હતી

યતિની વશાવલીમા આ લોકોને 'ભરત' કહેવામા આવ્યા છે, પરતુ પ્રાચીન વૃત્તાંતોમા તેઓ કેવળ 'પદારત'ના નામથીજ પ્રસિદ્ધ છે

આ તેર રાજવશોની વશાવલી નીચે પ્રમાણે છે —

(૧) ધર્મબિંબ—એમના વશજો દાનેશ્વર કમધ્વજના નામથી પ્રસિદ્ધ થયા

(૨) માન—એમણે કાગડા નામક સ્થાનમા અફઘાનોની સાથે યુદ્ધ કર્યું હતુ અભયપુરની સ્થાપના પણ તેમણેજ કરી હતી આજ કારણથી એમના વશજો અભયપુરી કહેવાય છે

(૩) વીરચંદ્ર—એમણે અણહિલપુર પાટણના અધિપતિ હીરા ચૌહાણની પુત્રી સાથે વિવાહ કર્યો હતો. વીરચદ્રને ચૌદ પુત્રો થયા હતા તેઓ સ્વદેશ છોડી દક્ષિણમા જઇ વસ્યા વીરચદ્રના

વંશજો કપાલિયા કમધ્વજના નામથી વિખ્યાત થયા હતા

(૪) અમરવિજય—એમણે ગંગાતટપર આવેલા ગૌરાગઢના પરમાર અધિપતિની પુત્રી સાથે લગ્ન કર્યું હતું તેમણે રાજ્યલોભથી પોતાના શ્વસુરના ગોત્રના સોળ સહસ્ર પરમારોને મારીને ગૌરાગઢપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો હતો એમનાદ્વારાજ ગૌર કમધ્વજની ઉત્પત્તિ થઈ છે

(૫) સુજનવિનોદ—એમના વંશજો જનખેડીઆ કમધ્વજના નામથી પ્રસિદ્ધ છે

(૬) પદ્મ—યદુવંશી રાજ તેજોમાનના હાથમાથી એમણે બાગનાણ જીતી લીધો હતો વળી અપૂર્વ પરાક્રમથી એમણે ઓરિસ્સા પ્રાંત પણ જીતી લીધો હતો

(૭) ઐહર—યદુવંશીઓના હાથમાથી એમણે બંગાળા દેશ જીતી લીધો હતો એમનાદ્વારાજ ઐહર કમધ્વજની ઉત્પત્તિ થઇ છે

(૮) વાસુદેવ—એમના જ્યેષ્ઠ ભ્રાતાએ એમને બનારસ તથા બીજા ૪૮ ગામોની જાગીર આપી હતી, પરંતુ એમણે પોતાની કીર્તિ પ્રસારવાને માટે પારકપુર[1] નામનું એક નગર વસાવ્યું વરદેવ અથવા વાસુદેવના વંશજો પોતાને પરકરા કમધ્વજતરિકે ઓળખાવે છે

(૯) ઉગ્રપ્રભાવ—એમ કહેવાય છે કે ઉગ્રપ્રભાવે હિંગળાજ ચંદેર[2] નામક સ્થાનમા આવેલા એક દેવમંદિરમા જઇને કઠોર તપ કર્યું હતું, અને દેવે તેમનાપર પ્રસન્ન થઇ તેમને એક તલવાર આપી હતી એમ કહેવાય છે કે દેવાનાથી ઉક્ત તલવાર મંદિરની સામેના કુંડમાથી નીકળી હતી દેવની આપેલી એ તલવારની સહાયથી ઉગ્રપ્રભાવે સમુદ્રતટપર આવેલો સમસ્ત દક્ષિણ દેશ જીતી લીધો હતો એમનાથીજ ચંદેલા કમધ્વજોની ઉત્પત્તિ થઇ છે

(૧૦) સુન્તમાન વા સુકુંદઋષિ—તમ્બરવંશી ભાનુ રાજાના હાથમાથી એમણે ઉત્તર તરફના કેટલાક દેશો જીતી લીધા હતા એમના વંશજો વીરપુરા કમધ્વજના નામથી પ્રસિદ્ધ થયા.

(૧૧) ભરત—એમણે ૬૧ વર્ષની વયે વીર ગૂજરવંશી રુદ્રસેન નામક એક રાજાને પરાસ્ત કરીને ઉત્તર ભાગના પહાડોની તળેટીમા વસેલા કનકસર નામક એક નગરપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો એના વંશજો વરિયાવર કમધ્વજના નામથી વિખ્યાત છે[3]

(૧૨) અલનકુલ—એમણે ખૈરોદ્દા નામક એક નગર વસાવ્યું અલનકુલ એક વીર પુરુષ હતો અટકમા મુસલમાનોની સાથે તેને એકવાર યુદ્ધ થયુ હતુ એમના વંશજો ખૈરોદિયા કમધ્વજના નામથી વિખ્યાત છે

(૧૩) ચંદ્ર—એમને ઉત્તર પ્રદેશમા તારાપુર[4] નામક એક નગર પ્રાપ્ત થયુ હતુ પ્રસિદ્ધ તાહિરા[5] નામક નગરના ચૌહાણ અધિપતિની પુત્રીની સાથે ચંદ્રનો વિવાહ થયો હતો ચંદ્રે ઉક્ત સ્ત્રીસહિત કાશીમા જઇને નિવાસ કર્યો હતો

"સૂર્યવંશ[6] આ પ્રમાણે વિશાળ અને પુષ્ટ થયો હતો" ઇ૦ સ૦ ૪૭૦ મા રાઠોડવીર નયનપાલે કનોજ જીત્યુ અને ત્યાર પછી અલ્પ સમયમા તેના તેર પૌત્રોએ ભારતવર્ષમા સર્વત્ર રાઠોડવંશની વિજયપતાકા ફરકાવી દીધી ત્યારથી લઇને સાતશતાબ્દીઓ (ઇ૦ સ૦ ૧૧૯૩) સુધીમા રાઠોડવીરોએ કરેલા કોઇપણ પ્રશંસનીય કાર્યનુ વર્ણન ઉપલબ્ધ થતુ નથી રાઠોડોએ ગંગાતટપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો, ત્યારથી તેમનો ઇતિહાસ શરૂ થાય છે ઉક્ત ઇતિહાસશૂન્ય સાત શતાબ્દીઓ વ્યતીત થઈ ગયા પછી કનોજના સિંહાસનપર જયચંદ બેઠો તે પહેલાની સાત શતાબ્દીઓમા કેવળ એકવીસ રાઠોડ રાજાઓના નામ પ્રાપ્ત થાય છે જે ગ્રંથમા આ એકવીસ રાજાઓના નામ

[1] પારકપુર સિંધુ નદીની સમ્મુખ વસ્યુ હતુ, એમ કર્નલ ટૉડ લખે છે

[2] એ મકરાનના કિનારાપર આવેલુ છે

[3] રૉયલ એશિયાટિક સોસાયટીના પુસ્તકાલયના એક ગ્રંથમા કનોજની આ શાખાનુ કાંઈક વૃત્તાંત લખવામાં આવ્યુ છે આ પુસ્તક ગોરાથી પ્રાપ્ત થયુ હતુ

[4] તારાપુરપર એમણે વિજય પ્રાપ્ત કર્યો તેથી એના વંશજો જયવંત કમધ્વજના નામથી ઓળખાયા

[5] તવારિખ ફરિસ્તામા તાહિરાનુ વર્ણન અનેકવાર પ્રાપ્ત થાય છે

[6] જુઓ સૂર્યપ્રકાશ

લખ્યા છે, તે વાચવાથી પ્રતીત થાય છે કે, " રાજા " ની ઉપાધિવાળા કેટલાક નૃપતિઓની પૂર્વે " રાવ "ની ઉપાધિવાળા કેટલાક મહિપતિઓએ રાજ્ય કર્યું હતુ[1] પરતુ " રાવ " ની ઉપાધિ સર્વથી પહેલા કયા રાજાએ ધારણ કરી હતી અને " રાજા "[2] ની ઉપાધિવાળા કેટલા નૃપતિઓએ રાજ્ય કર્યું હતુ, તેવિષે કાઇપણ વૃત્તાત ઉપલબ્ધ થતુ નથી

યતિની વશાવળીમા અનેક એવા નામો પણ પ્રાપ્ત થાય છે કે જે " સૂર્યપ્રકાશ " મા નથી. યતિની વશાવળીમા જે કેટલાક નામો અધિક છે, તેમાના એક રાજાનુ નામ અદધ્વજ પણ છે. તેમા એવો ઉલ્લેખ છે કે અદધ્વજે દિલ્હીના પ્રસિદ્ધ તુમાર રાજા યશોરાજને એક યુદ્ધમા હરાવ્યો હતો યશોરાજનો શાસનકાળ સપૂર્ણરીતે નિશ્ચિત થયો છે, પરતુ શોકની વાત છે કે યતિની વશાવળીમા અદધ્વજ તથા તેની પૂર્વના અને પાછળના રાજાઓના નામ એવી ગુચવણભરેલી રીતે લખવામા આવ્યા છે કે સૂર્યપ્રકાશમા લખેલી વશાવળીની સાથે તેનો કાઇપણ સબધ જોડી શકાતો નથી કનોજની રગભૂમિમા મહારાજા નયનપાળના વશજો અર્થાત્ જયચદના પૂર્વજોએ કરેલા કોઈપણ પ્રશસનીય કાર્યનુ યથાસ્થિત વર્ણન ઉપલબ્ધ થતુ નથી, છતા જે અપૂર્ણ અને સાધારણ વર્ણન ઉપલબ્ધ થાય છે, તેપરથી અમે કહી શકીએ છીએ કે તે સમયના રાઠોડો રાઠોડપદને યોગ્ય હતા અને તેઓ નયનપાળના યોગ્ય સતાનો હતા તેઓ ક્ષત્રિયોના ઉત્તમ ગુણોથી વિભૂષિત હોઇ પોતાના માનમર્યાદાની રક્ષા હરેક પ્રકારે કરવાને સમર્થ હતા એક સમયે તેમના ગૌરવથી ભારતભૂમિ ગૌરવાન્વિત થઇ હતી એક સમયે ભટ્ટકવિઓ અને ચારણલોકો અભિમાનપૂર્વક ઉચ્ચસ્વરથી તેમના યશ ગાતા ગાતા ભારતવર્ષના નગરેનગરમા ભ્રમણ કરતા હતા ભારતના દુર્ભાગ્યે આજે તે પ્રકાશિત ગૌરવ સર્વની દૃષ્ટિ સમીપથી દૂર થયુ છે અને તેજ કારણથી નયનપાળના વશજોની કીર્તિ આજે કોઇ ગાતુ નથી

જે પ્રકારે બુઝાવાની અણીપર આવી પહોચેલો દીપક એકવાર પૂર્ણ તેજથી પ્રકાશી નીકળે છે, તેજ પ્રકારે નાશ પામતી વખતે કનોજ રાજ્યનુ ગૌરવ બમણા તેજથી પ્રકાશી ઉઠયુ હતુ આ અત્યુન્નતિનુ સવિસ્તર વૃત્તાત મુસલમાનોના ઇતિહાસમા અને મહાકવિ ચદ બરદાયીના અમૃતમય ગ્રથમા ઉત્તમ પ્રકારે વર્ણવેલુ છે જ્યારે આપણે જોઇએ છીએ કે રાઠોડોના પ્રચડ શત્રુ ચોહાણોએ પણ મુક્તકઠે તેમના પરાક્રમોની પ્રશસા કરીને તેમની આ પૂર્ણ કળાનુ ઉત્તમ પ્રકારે વર્ણન કર્યુ છે, ત્યારે કનોજની અવનતિનો વિચાર આવતા અશ્રુધારા છૂટયા વિના રહેતી નથી

રાઠોડવીર નયનપાળે જે સમયે પોતાની વિજયપતાકા કનોજમા સ્થાપિત કરી હતી, તે સમયે તેનો વિસ્તાર માત્ર પદર કોશ (૩૦ માઇલ) નોજ હતો એક સમય એવો પણ હતો કે ત્યાના રાઠોડ રાજાની સેના દલપગલ ના નામથી પ્રસિદ્ધ થઇ હતી આનો અર્થ એ છે કે તેનુ દલ (સૈન્ય) પગલ (પાગળુ) હતુ અર્થાત્ ઘણી મોટી સખ્યાને લીધે જ્યારે થોડી સેના કૂચ કરતી હતી, ત્યારે સૈન્યના ઘણા માણસોને વિશ્રામ કરવો પડતો હતો સૈન્યનો અગ્રભાગ જ્યારે રણક્ષેત્રમા પહોચી જતો, ત્યારે પાછળનો ભાગ તો હજી નગરમાથી નીકળતો પણ નહિ આ બળવાન અને અગણિત સૈનિકો જગતની કોઈપણ જાતિની બળવાન સેનાની સાથે ગમે તે પ્રકારનુ યુદ્ધ કરવાને શક્તિમાન હતા. સૂર્યપ્રકાશમા આ વિશાળ સેનાનુ વર્ણન આ પ્રમાણે છે –"એશી હજાર કવચધારી વીર, ત્રીસ હજાર સ્વાર પાખરવાળા[3] ત્રણ લાખ પાયદળ અને બે લાખ ધનુર્ધારી તથા ફરશીધારી (સફરમેના) વીરો હતા આ સિવાય મદોન્મત્ત હાથીઓનુ એક જૂથ પણ રણક્ષેત્રમા જતુ હતુ "

આ બળવાન વિશાળ સેનાને લઇને એક સમયે રાઠોડ વીરો સિંધુ નદીને તીર યવનરાજની પ્રચડ ગતિ રોકવા માટે ભયાનક સમરભૂમિમા ગયા હતા જે દિવસે સિંધુ નદી ઉતરીને ઘોર અને

૧ ૧૧પેઢીએ સુધી " રાવ " ની ઉપાધિ રહી હતી, અને ત્યાર પછી " રાજા "ની ઉપાધિ થઈ હતી

૨ કેટલાક નૃપતિઓએ " રાજાની ઉપાધિ ધારણ કરી હતી. ઉદયચદ, કનકસેન સહસપાલ મેઘસેન, વીરભદ્ર દેવસેન, વિમલસેન દાનસેન, મુકદ, મોકુ રાજસેન, ત્રિપાલ શ્રીપુંજ (વિજયચદ) અને તેનો પુત્ર જયચદ, એમની ' દલપગલ ' ઉપાધિ હતી.

૩ ઘોડા અથવા હાથીના બખ્તરને પાખર કહેવામા આવે છે

ઇરાનનો બાદશાહ હિંદુસ્તાનમા આવ્યો, તેજ દિવસે સમરકુશળ જયચંદ તેની પ્રચંડ ગતિ રોકવાને માટે સામે ગયો ઘણીવાર સુધી ઉભય દળોની વચ્ચે દારુણ યુદ્ધ ચાલ્યુ આ યુદ્ધમા ઉભય પક્ષના અગણિત માણસો માર્યા ગયા સિંધુ નદીનુ નીનપાણી રક્તમિશ્રિત થવાથી લાલ થઇ ગયુ હબસી (યવન) રાજા અને ફરંગ[1] વીર એ ઉભય કનોજપતિની સેનાથી હારી ગયા તેજ દિવસથી સિંધુનદીનુ નામ સુખાબ[2] પડયુ

ચૌહાણો જો કે રાઠોડોના પ્રાચીન શત્રુ હતા, તોપણ તેમના કવિ ચંદ બરદાયી મહારાજા નયનપાળના વંશજોના ગૌરવની પ્રશંસા કર્યા વિના રહ્યા નથી તેઓ તેમને માંડલિકની ઉપાધિ આપે છે. તેઓ જણાવે છે કે ઉત્તર પ્રદેશના માંડલિકોએ શાહબુદ્દીન ઘોરીને હરાવીને તેના આઠ સામંતોને કેદ પકડયા હતા અરે પરાક્રમી હિંદુરાજાઓ પણ તેમના પ્રકાશિત પરાક્રમરૂપી અગ્નિમા પોતાના સન્માન અને ગૌરવની આહુતિ આપતા હતા.

અણહિલપુર પાટણના સોલંકી રાજા સિદ્ધરાજ પણ તેમના અપાર બાહુબળથી બેવાર પરાજિત થયા હતા રાઠોડ રાજ્યની સીમા નર્મદાના દક્ષિણતટપર્યંત ફેલાઈ હતી ગર્વિત રાઠોડ રાજા જયચંદ કેવળ મનુષ્યોચિત સન્માન પ્રાપ્ત થવાથી સંતુષ્ટ થયો નહિ તેણે મહાન રાજસૂયયજ્ઞ કરી દેવસમાન સન્માન પામવાની ચેષ્ટા કરી હતી પ્રાચીન કાળમા રાજસૂયયજ્ઞ કેવી ધામધુમથી કરવામા આવતો હતો, તે વિચાર આવતા ક્યા ભારતવાસીનુ મન આનંદથી પરિપૂર્ણ થયા વિના રહે?

આ મહાયજ્ઞના સર્વ કામો—અરે દ્વારપાલનુ અતિ ક્ષુદ્ર કામ પણ—રાજાઓ કરે છે મહારાજા યુધિષ્ઠિર પછી કોઇ પણ આર્યનૃપ રાજસૂયયજ્ઞ કરી શકયો નહોતો શકપ્રવર્તક રાજા વિક્રમાદિત્યને પણ આ અપરિમિત સન્માન—આ દેવના જેવુ સન્માન પ્રાપ્ત થયુ નહોતુ

જયચંદે ભારતવર્ષના સર્વ રાજાઓપર આમંત્રણપત્રિકાઓ મોકલી દીધી યજ્ઞની તૈયારી અને ધામધુમની વાત સાભળી સમસ્ત ભારતવાસીઓ આશ્ચર્યચકિત થઈ ગયા સર્વ લોકો જયચંદને ધન્યવાદ આપવા લાગ્યા આમંત્રણપત્રિકામા એવો પણ ઉલ્લેખ કરવામા આવ્યો હતો, કે રાજકુમારી સંયોગિતાના સ્વયંવરની સાથેજ આ મહાયજ્ઞનો સમારોહ કરવામા આવશે

જોતજોતામા યજ્ઞનો દિવસ આવી પહોચ્યો નિમંત્રિત રાજાઓ પોતપોતાની સેનાસહિત આવીને યજ્ઞકાર્યમા જોડાયા સર્વ રાજાઓના આગમનથી કનોજરાજને અપૂર્વ શોભા મળી કવિવર ચંદે આ અપૂર્વ શોભાનુ ઉત્તમ પ્રકારે વર્ણન કર્યું છે ભારતના સર્વ હિંદુ રાજાઓ આ સમારોહપ્રસંગે કનોજ આવ્યા હતા, પરંતુ ચૌહાણરાજ પૃથ્વીરાજ અને ગિહલોતરાજ સમરસિંહ ત્યા આવ્યા નહોતા. કારણ કે તેમણે જયચંદને આ સન્માનને યોગ્ય માન્યો નહોતો આથી જયચંદે તે ઉભય રાજાઓની સુવર્ણપ્રતિમા બનાવી અને તેમને અતિ કનિષ્ઠ સ્થાને ઉભી રાખી[3] પૃથ્વીરાજનુ અત્યંત અપમાન કરવા માટે તેણે તેની પ્રતિમાને દ્વારપાળના સ્થાનપર ઉભી રાખી જ્યારે આ સમાચાર પૃથ્વીરાજના સાભળવામા આવ્યા, ત્યારે તેના ક્રોધનો પાર રહ્યો નહિ તે પ્રેમ કરવામા અને વૈર લેવામા પ્રસિદ્ધ હતો તે ધનુર્વિદ્યામા પૂર્ણરીતે પારંગત હતો તેણે પ્રતિજ્ઞા કરી કે "જ્યારે હુ જયચંદનો યજ્ઞ બંધ પાડીશ અને તેની દષ્ટિસમીપથી તેની પુત્રીને હરી લાવીશ, ત્યારેજ જંપીશ" ચૌહાણવીર પૃથ્વીરાજ આ પ્રતિજ્ઞાનુ પાલન કરવાને સર્વ પ્રકારે શક્તિમાન હતો આ ઘટનાથી રાઠોડો અને ચૌહાણો વચ્ચે જે કલહ જાગ્યો, તે અલ્પ સમયમા શાંત થયો નહિ તેની નિવૃત્તિને અર્થે દિલ્હી અને કનોજના જીવનસ્વરૂપ અગણિત રાજપૂતો સમરક્ષેત્રમા માર્યા ગયા આ મહાન ઘટનાનુ વર્ણન ચંદ કવિએ ૬૯ ખંડોમા કર્યું છે તે જણાવે છે કે પૃથ્વીરાજે સંયોગિતાનુ હરણ કર્યું, ત્યાર પછી પાંચ દિવસ સુધી સતત યુદ્ધ ચાલ્યુ હતું આ ભયાનક ગૃહકલહજ ભારતના કાળરૂપ નિવડયો

૧ ચંદ બરદાયીના ગ્રંથપરથી પ્રતીત થાય છે કે ફરંગ (ફીરંગી—યુરોપીઅન) વીરો શાહાબુદ્દીનની સેનામાં વિદ્યમાન હતા, પરંતુ તેઓ શી રીતે તેની સેનામા આવ્યા હતા તેનો નિર્ણય કરવો કઠિન છે એમ જણાય છે કે આ લોકો જેરુસલેમથી નાઠેલા કોઈ ક્રૂઝેડરો હશે.

૨ રક્તજલ

૩ પૃથ્વીરાજરાસામા સમરસિંહની સ્વર્ણપ્રતિમા બનાવી હતી, એવો ઉલ્લેખ નથી

આ ગૃહકલહમા અગણિત રાજપૂત વીરો કપાઇ મુઆ, તેથી રાજપૂતોનું બળ ક્ષીણ થયેલું જોઇ ચતુર ઘોરી બાદશાહ શાહબુદ્દીને ભારતવર્ષપર આક્રમણ કર્યું તેના આક્રમણની ગતિ રોકવાને માટે દષદ્વતીને તીરે જે યુદ્ધ થયુ તેમાજ હિંદુસ્તાનની સ્વતત્રતાનો નાશ થયો

આ ઘટના બની તે પૂર્વે ઘણા સમયથી-અર્થાત્ મહમુદે આક્રમણ કર્યું તે પૂર્વથી-ભારતવર્ષ નીચેના ચાર રાજ્યોમા વિભક્ત થયુ હતુ

(૧) દિલ્હી—આ રાજ્ય તુંવાર અને ચૌહાણોના હાથમા હતું
(૨) કનોજ—અહી રાઠોડો રાજ્ય કરતા હતા
(૩) મેવાડ—અહી આ ગિહલોતો રાજ્ય કરતા હતા
(૪) અણહિલપુર—આ સ્થળે ચાવડા અને સોલકીઓની સત્તા હતી

આ ચાર મોટા રાજ્યોના તાબામા નાના નાના અસખ્ય રાજ્યો હતા સર્વ માડલિક રાજાઓ તે સમયની રાજનીતિ અનુસાર પોતપોતાના સ્વામીઓની આજ્ઞા પાલન કરતા હતા અને યુદ્ધપ્રસગે તેમની પતાકાનીચે એકત્રિત થઇ શત્રુઓની સામે ઝુઝતા હતા

દિલ્હી અને કનોજના સ્વતત્ર રાજ્યો એકબીજાની અત્યત સમીપ હતા ઉભયની વચ્ચે કેવળ કાળી નદી વહેતી હતી આ નદીને ગ્રીક ઇતિહાસવેત્તાઓએ કાલિન્દી લખી છે ઉભય રાજ્યોના માડલિક રાજાઓ પ્રાય સરખાજ હતા કાલિદીથી પશ્ચિમે સિધુ નદીપર્યંત અને ઉત્તરે હિમાલય પર્વતથી લઇને દક્ષિણમા મારવાડ તથા અરવલ્લીની પર્વતમાળા સુધી દિલ્લીના વિશાળ રાજ્યનો વિસ્તાર ફેલાયલો હતો ત્યાના તુવાર રાજાની પાસે ૧૦૮ સુબાઓ હતા, જેમાનો મોટો ભાગ આધીન રાજાઓનો બનેલો હતો દિલ્હીના રાજાનું નામ અનગપાળ હતું તેના મરણ પછી ચોહાણ પૃથ્વીરાજને દિલ્લીનું સિંહાસન પ્રાપ્ત થયુ એક સમયે પૃથ્વીરાજના તાબામા ૧૦૮ માડલિકો હતા[1]

કનોજની પ્રભુતા ઉત્તરમા હિમાલય પર્વત સુધી અને પૂર્વમા કાશી તથા ચબલ નદી પાર બુદેલખડ સુધી ફેલાઇ હતી દક્ષિણમા મેવાડસુધી તેની સીમા હતી

મેવાડ રાજ્યની સીમા ઉત્તરમા અરવલ્લી પર્વત, દક્ષિણમા કનોજના તાબાનું મુરધર અને પશ્ચિમે અણહિલપુર સુધી હતી

અણહિલપુર રાજ્યની સીમા દક્ષિણે સમુદ્રપર્યંત તથા પશ્ચિમે સિધ અને અટકપર્યંત ફેલાઇ હતી તથા તેની ઉત્તર સીમા તરફ જગલ આવી રહ્યુ હતું

ભટ્ટ લોકોના ગ્રથોમા એવો ઉલ્લેખ છે કે પ્રાય આ સર્વ રાજાઓ એકબીજાની સામે સમશેર ધરીને એકબીજાનું રુધિર પીવાને તત્પર રહેતા હતા તેઓ એકબીજાનો નાશ કરવાનો ઉદ્યોગ કરતા હતા આ રાજ્યોના જીવનનો આરભ થયો, ત્યારથીજ ગિહલોતો અને ચોહાણોમા પ્રાય મિત્રતા અને તુવારો તથા રાઠોડોમા પ્રાય શત્રુતા જણાતી આવી છે રાઠોડો અને તુવારો વચ્ચેની પ્રચડ શત્રુતાજ ભારતવર્ષના નાશનું પ્રધાન કારણ બની છે પરસ્પર વૈવાહિક સબધ થવાથી બાહ્ય કલહ શાત થઈ ગયો, પરતુ આતરિક વૈર નિવૃત્ત થયુ નહિ અંતે આતરિક વૈમનસ્ય પ્રચડ જ્વાળામુખીની પેઠે મોટા જોસ સાથે બહાર ફુટી નીકળ્યુ

મહમદગઝનવીના આક્રમણ પછી જો કોઇ યુરોપી પ્રવાસી યુરોપના રાજ્યોમા ભ્રમણ કરીને વેજિનટિયમ અર્થાત્ ગઝની (કે જે નગર હિંદુસ્તાનની લૂટથી ભરેલું હતું) મા થઇને દિલ્હી, કનોજ અને અણહિલપુરનો પ્રવાસ કરત તો તેને રાજપૂતોની સભ્યતા અને શિલ્પવિદ્યા સર્વથી શ્રેષ્ઠ જણાત વળી તેને રાજપૂતોની શસ્ત્રવિદ્યાનો પણ ઉત્તમ પરિચય મળત તેને અવશ્ય વિદિત થાત કે રાજપૂતો જગતની કોઇપણ પ્રજા કરતાં શસ્ત્રવિદ્યામા ઉતરે એવા નથી

તે સમયે યુરોપની પ્રણાલી અનુસાર ભારતના પ્રત્યેક રાજ્યમા યુદ્ધપ્રસગે પ્રજામાથી યોદ્ધાઓ ચુટી કાઢવાનો રિવાજ હતો સૌભાગ્યવશાત્ યુરોપમા જભૂરી[2] રાજ્યનો આરભ થયો, પરંતુ હિંદુ

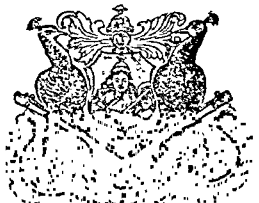
[1] રાજા પૃથ્વીરાજ અનગપાળની પુત્રીનો પુત્ર હતો, તેથી તેઓ તેને પોતાના ઉત્તરાધિકારી બનાવી પોતે સન્યાસી બનીને બદ્રિકાશ્રમમા ચાલ્યા ગયા હતા

[2] પ્રજાસત્તાક રાજ્યને ફારસીમા જમ્હૂરી સલ્તનત કહેવામા આવે છે

સ્તાન તેથી વંચિત રહ્યું. તે સમયે હિંદુસ્તાનમાં યુદ્ધના જેવું ઉત્તમ કાર્ય બીજું કોઇપણ માનવામાં આવતું નહોતું. રાજપૂતો વારંવાર યુદ્ધમાં પ્રવૃત્ત રહેતા હતા અને તેઓ પરસ્પર લડીને ક્ષીણ થઇ ગયા હતા. આ તકનો લાભ લઇ શાહબુદ્દીન ઘોરીએ ભારતવર્ષપર આક્રમણ કર્યું. તેણે સૌથી પ્રથમ દિલ્લીના ચૌહાણ રાજા પૃથ્વીરાજને હરાવ્યા કે જે તે સમયે ભારતવર્ષના સૌથી મહાન રાજા હતા.

જે દિવસે દૃષદ્વતી નદીનાં રુધિરમિશ્રિત રક્તજલમાં, ભારતનો ગૌરવરવિ ડૂબી ગયો, તેજ દિવસે શાહબુદ્દીન ઘોરીએ પાંડવવીર યુધિષ્ઠિરની રાજધાનીપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો અને જયચંદપર આક્રમણ કર્યું. આ ઘટના બની તે પૂર્વેજ પૃથ્વીરાજની સાથે યુદ્ધ કરી જયચંદ પોતાનું સેનાબળ ખોઇ બેઠો હતો, તે છતાં પણ પોતાના શિરપર આવી પડેલી આ વિપત્તિ જોઇ તે યથાશક્તિ સૈનિકો એકત્રિત કરી શાહબુદ્દીનની સામો થયો; છતાં તેના સર્વ પ્રયત્નો નિષ્ફળ થયા. વિજયી આક્રમણકર્તાના પ્રચંડ બળને તે રોકી શકયો નહિ. અંતે જયચંદે ગંગાપાર નાસી જવાનો પ્રયત્ન કર્યો; પરંતુ તેનો આ પ્રયત્ન પણ નિષ્ફળ ગયો. તેની નૌકા ગંગા નદીના જલમાં ડૂબી ગઇ અને તેમાં તે પણ ડૂબી મુઓ. આ શોચનીય ઘટના સંવત ૧૨૪૯ (ઇ૦ સ૦ ૧૧૯૩) માં બની.

જે છત્રીસ રાજાઓ હિમાલયથી વિંધ્યાચળ સુધી અધિકાર ભોગવતા હતા અને જે આટલા દિવસ સુધી રાઠોડવંશની વિજયપતાકાનીચે એકત્રિત થતા હતા, તે સર્વ પોતપોતાનાં રાજ્યમાં ચાલ્યા ગયા અને કનોજના વિશાળ રાજ્યક્ષેત્રમાં મહારાજા નયનપાળનું રોપેલું વંશવૃક્ષ ઉખડી ગયું; છતાં તે સર્વથા નાશ પામ્યું નહિ. રાઠોડો દીર્ઘકાળપર્યંત પ્રતિષ્ઠિત રહે અને તેજ વંશની એકત્રીસમી પેઢીએ રાજા માન "રાજરાજેશ્વર" ની ઉપાધિ ધારણ કરી, રાજા જયચંદ અને રાજા નયનપાળ સમાન પરમ પ્રતાપશાળી અને મહાતેજસ્વી ગણાઇ મરુભૂમિ ઉપર અધિકાર ભોગવે એવી વિધાતાની ઇચ્છા હતી. રાઠોડોનો ૧૩૬૦ વર્ષનો જે શૃંખલાબદ્ધ ઇતિહાસ ઉપલબ્ધ થાય છે, તે તેમને માટે અભિમાનપ્રદ છે અને તેટલાથી સંતોષ પામીને તેઓ નયનપાળની પૂર્વેના ઇતિહાસ-પ્રતિ દુર્લક્ષ્ય કરે તોપણ કાંઇ હાનિ નથી.

अध्याय २ जो

જયચંદના પૌત્ર શિયોજી અને સેતરામે કરેલો સ્વદેશનો ત્યાગ-પશ્ચિમ તરફનાં જંગલમાં તેમનો પ્રવેશ—સિંધુ નદીસુધી વિસ્તાર પામેલી મરુભૂમિના નિવાસીઓનું વૃત્તાંત-કોલુમંડના રાજાની પાસે શિયોજીને મળેલી પદવી-પ્રસિદ્ધ લૂટારા લાખા ફુલાણીની સાથે તેમણે કરેલું યુદ્ધ-સેતરામનું મૃત્યુ-સોલંકી રાજકુમારીની સાથે થયેલો શિયોજીનો વિવાહ-તેમનું દ્વારકા તરફ પ્રયાણ-લાખા ફુલાણીની સાથે ઘોર યુદ્ધ-મહવાની ડાબી જાતિ તથા ખેડધરની ગોહિલ જાતિનો નાશ-ખેડદેશમાં શિયોજીનો નિવાસ-પાલીના બ્રાહ્મણો પાસે તેમણે માગેલી પૃથ્વી-પહાડી જાતિઓનું આક્રમણ અટકાવવાને તેમણે પાલીના બ્રાહ્મણોને કરેલી સહાય-બ્રાહ્મણોએ તેમને આપેલી ભૂમિ-તેનો સ્વીકાર-પુત્રજન્મ-બ્રાહ્મણોને મારીને શિયોજીએ તેમનાં ખુંચવી લીધેલાં ગામો-શિયોજીનું મૃત્યુ-તેના ત્રણ પુત્રો-તેનો વિશ્વાસઘાત-શિયોજીના જ્યેષ્ઠ પુત્ર આસમાનનો રાજ્યાભિષેક અને સોનંગ તથા અજ અસથાનનું મૃત્યુ-દુહડે-તેના રાજ્યાસનપર સ્થાપિત કરેલો પોતાનો અધિકાર-દુહડે કનોજપર કરેલું આક્રમણ અને ત્યાં અધિકાર સ્થાપિત કરવાનો તેણે કરેલો પ્રયાસ-તેનું મરણ-રાયપાલનો અભિષેક-તેણે લીધેલું પિતૃવૈર-તેના તેર પુત્રોનું વર્ણન-કન્હલરાવનો રાજ્યાભિષેક-રાવજાલ્હન-રાવ છાડા-રાવ ટીડા-ભાટી અને ઈતર લોકોની સાથે તેણે કરેલાં યુદ્ધો-નલમાલનો જય-રાવ સલકા-રાવ વીરમદે-રાવ ચૂડા-તેણે મંદોરપર સ્થાપન કરેલો અધિકાર-તેની બીજી જીતોનું વર્ણન-મંદોરના પ્રતિહાર રાજની દુહિતા સાથે તેનો થયેલો વિવાહ-ગિહલોત કુલની સાથે થયેલો સંબંધ-તેસંબંધનું પરિણામ-ચૂડાનો વધ-રાવ રીડમલનું રાજ્યપદારોહણ-ચિતોડમાં કરેલો નિવાસ-અજમેરની જીત મારવાડના વિભાગ-રાવ રીડમલનો વધ-તેના ચોવીસ પુત્રોનું વર્ણન-સામંતોની સૂચી.

દિવસે યવનવીર શાહબુદ્દીનના પ્રચંડ બાહુબળથી કનોજનું રાજ્ય ચૂર્ણ થયું અને જે દિવસે સ્વદેશદ્રોહી જયચંદે ગંગાજીના પવિત્ર જલમાં પડી પોતે કરેલા પાપોનું પ્રાયશ્ચિત્ત કર્યું તે પછી અઢાર વર્ષે અર્થાત્ સંવત ૧૨૬૮ (ઈ૦ સ૦) ૧૨૧૨મા તેના પૌત્ર શિયોજી તથા સેતરામ પોતાની જન્મભૂમિ છોડી ૨૦૦ માણસોની સાથે મરુભૂમિ તરફ ગયા. તેઓ શાકારણથી પોતાની જન્મભૂમિ છોડી મરુભૂમિ તરફ ગયા, તેના સબંધમાં ભિન્નભિન્ન ગ્રંથોમાં જૂદા જૂદા મતો જણાય છે. કેટલાક ગ્રંથોમા એવો ઉલ્લેખ છે કે તેમનો મુખ્ય ઉદ્દેશ પુણ્યતીર્થ દ્વારિકાની યાત્રા કરવાનો હતો; ત્યારે કેટલાક ગ્રંથોમાં એવો નિર્દેશ કરેલો છે કે નવીન સ્થાનમાં જઈ ઉદ્યમ તથા વ્યાપાર કરી પોતાના ભાગ્યની પરીક્ષા કરવી તથા બને તો સુખ અને સ્વતંત્રતાપૂર્વક જીવન વ્યતીત કરવું એવી ઇચ્છાથી તેમણે સ્વદેશનો ત્યાગ કર્યો હતો. આ ઉભય મતોમાં કયો મત સત્ય છે, તે શિયોજીનું ચરિત્ર વાંચવાથી સહજ નિશ્ચિત કરી શકાશે. શિયોજી પ્રતાપી રાઠોડકુલનો યોગ્ય વંશજ હતો. પૂર્વજોનું ગૌરવ યાદ રાખી તેનો પુનરુદ્ધાર કરવાનો યત્ન ન કરે એવો યથાર્થ રાજપૂત કોણ છે ? સારો રાજપૂત બચ્ચો આવી હીન દશામાં નિશ્ચિત બેસી રહે એ બનવું અશક્ય છે; તો પછી વીર શિયોજી મૌનવૃત્તિ શી રીતે ધારણ કરી શકે ? શિયોજી તેમ કરી શક્યો નહિ. જો તે તેમ કરત તો મારવાડનો ઇતિહાસ લખાત કે નહિ એ શંકાસ્પદ છે.

રાઠોડકુલનો ભાગ્યદીપક ધીમે ધીમે પ્રકાશિત થઈ રહ્યો હતો, તે શિયોજી સમજી શક્યો નહિ.

તે મુઠ્ઠીભર સેનાસહિત મરુભૂમિના ઉષ્ણ રેતાળપ્રદેશમાં ભ્રમણ કરવા લાગ્યો. કયા જવું અને કયા ઉપાયથી સૌભાગ્યલક્ષ્મીની કૃપા પ્રાપ્ત કરવી, તેનો નિશ્ચય તે કરી શકયો નહિ. અંતે તેણે પોતાનો ઉદ્દેશ સિદ્ધ કરવાને માટે ભીષણ કાર્યક્ષેત્રમા પ્રવેશ કર્યો. આ ભીષણ ઉદ્યોગથીજ તેણે યમુના, સિંધુ અને ગાગ નદી તથા અરવલ્લીના શગોથી ઘેરાયલા વિસ્તૃત પ્રદેશપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો

આ વિશાળ ભૂમિમા જે જે જાતિઓ નિવાસ કરતી હતી, તેનુ સંક્ષિપ્ત વૃત્તાત આગળ આવી ગયું છે. આ સમય સુધી કુશાવહોએ પણ જગતમા રાજકીય પ્રતિષ્ઠા પ્રાપ્ત કરી નહોતી. તેમના સ્વર્ગસ્થ રાજાએ કનોજના યુદ્ધમા પ્રાણત્યાગ કર્યા હતા. હાલમા તે રાજાનો પુત્ર +મવીસી કુશાવહ કુલના સિંહાસનપર બેઠો હતો અજમેર, અંબર, સાભર આદિ ચૌહાણ રાજ્યો મુસલમાન રાજાઓએ હસ્તગત કરી લીધા હતાં, પરંતુ અરવલ્લીના અનેક કિલ્લાઓ હજી પણ રાજપૂતોના હાથમાં હતા નાદોલ નગર મુસલમાનોના ઘોર આક્રમણથી પોતાનું રક્ષણ કરવાને સમર્થ થયુ હતુ; અને વિમલદેવનો એક વંશજ ઉક્ત નગરનો અધિપતિ હતો. વળી મરુભૂમિના ગૌરવસ્વરૂપ મંદોરનગર પ્રાચીન પુરિહર કુલની ધ્વજા ફરકાવી રહ્યું હતુ. મંદોરના અધિપતિ રાણા માનસિહ પુરિહર કુલના ઇંદા ગોત્રમા ઉત્પન્ન થયા હતા અને તેઓ પુરિહર કુલની સર્વ શાખાઓ ઉપર શાસન ચલાવતા હતા. રાણા માનસિહને તેના સર્વ માંડલિક સરદારો પૂજ્ય માનીને તેમને અપૂર્વ સન્માન આપતા હતા અને તેઓ મરુભૂમિમા એક શ્રેષ્ઠ રાજા ગણાતા હતા. ઉત્તરમા નાગોર કોટની નિકટ માહિલગણ નિવાસ કરતા હતા યદ્યપિ કાળના કઠોર કરપ્રહારથી હાલમા નાગોર કોટનુ કાઇ ચિન્હ પણ હિંદુસ્થાનના નકશામા ઉપલબ્ધ થતુ નથી, પરંતુ તે સમયમા તે અતિ પ્રતિષ્ઠિત નગર હતુ. અનેક ભટ્ટ ગ્રંથોમા આ નગરનું વર્ણન ઉપલબ્ધ થાય છે તે સમયે ઉક્ત મોહિલા કુળનો અધિપતિ ઓડીન નામક નગરને પોતાની રાજધાની બનાવી ૧૪૪૦ ગ્રામો ઉપર પોતાની સત્તા ચલાવતો હતો. જે સ્થાનપર આજે બિકાનેરનુ રાજ્ય આવેલુ છે તે સ્થાનથી ભટનેર સુધીનો સમસ્ત પ્રદેશ તે સમયમા જાટ જાતિના અનેક નાના નાનાં રાજ્યોમા વહેચાયલો હતો. આ પ્રદેશની પૂર્વ દિશામા ગારા નદીના તટપરના રેતાળપ્રદેશ સુધીની સમસ્ત ભૂમિ, દયા, લંગા [૧] આદિ કેટલીક અસભ્ય જાતિઓના તાબામા હતી જેસલમેરમા ભાટી, તેના દક્ષિણ ભાગમા સોન અને સિંધ તથા કચ્છ દેશમા જાડેજા નામની જાતિઓ વસતી હતી. પરમારોના કેંદ્રરૂપ આબુ તથા ચંદ્રાવતીમા સોલંકી કુલના રાજપૂતો વસતા હતા. એ સિવાય ઇડર અને મેવાડના દૈવી, ખેડધરના ગોહિલ, સાચોરના દેવડા, ઝાલોરના સોનગઢા, ઓડિનના ગોહિલ, સેનાલિના સોલા ૪૦ પ્રાચીન કુલના રાજપૂતો સમસ્ત પ્રદેશમા આમતેમ છિન્નભિન્ન દશામા વાસ કરતા હતા. આમાના અનેક કુલના રાજપૂતોએ રાઠોડની પ્રદીપ્ત પરાક્રમાગ્નિમા પોતાના કુલની મર્યાદા અને પોતાની નિવાસભૂમિની આહુતિ આપી દીધી. બીજા તેમના આધીન સામંત-તરીકે રહી ગમે તે પ્રકારે સુખદુઃખથી જીવન વ્યતીત કરવા લાગ્યા.

રાઠોડ વીર શિયોજીએ પોતાની બાલ્યાવસ્થાની લીલાભૂમિ કનોજનગરનો ત્યાગ કર્યો. જે રાજ્યમા તેના પૂર્વજોએ મહાન ગૌરવસહિત રાજ્યાધિકાર ભોગવ્યો હતો, તે રાજ્યમાથી આજે તેને દીનહીન દશામા નાસવું પડયુ ! સદાને માટે તેનો તે ભૂમિ સાથેનો સબંધ તૂટી ગયો. હવે તે **"સ્વર્ગાદપિ ગરીયસી"** જન્મભૂમિના દર્શન પુનઃ કરી શકશે નહિ. હવે તે ગગાકિનારે વસેલી કનોજ નગરીના ઉચ્ચ મહાલયોની અગાસીપર બેસીને વહેતી ગંગાના કલકલ ધ્વનિનુ શ્રવણ કરી શકશે નહિ. તે રાજપુત્ર ગૌરવાન્વિત રાઠોડવંશનો યોગ્યવંશજ છે. અહો! તેનાં ભાગ્યમા કેવું મોટુ પરિવર્તન થયું છે ! તે સિહાસનનો અધિકારી હતો, પરંતુ આજે તે નિરાધાર અને નિરાશ્રિતની પેઠે આમતેમ ભટકે છે !

+ પૃથ્વીરાજરાસામા એનું નામ મલેસી જણાવવામા આવ્યું છે.

૧ આ જાતિઓનાં કાંઈપણ ચિન્હો હાલ ઉપલબ્ધ થતા નથી તેમાની ઘણી શત્રુઓના હાથથી નાશ પામી છે, અને શેષે મુસલમાન ધર્મનો સ્વીકાર કરી પોતાના પ્રાચીન નામને તિલાજલી આપી છે.

શિયોજીના હૃદયમા નાના પ્રકારની ચિંતાઓનો ઉદય થવા લાગ્યો, પરતુ તે ક્ષણભર પણ ગભરાયો નહિ તે જાણતો હતો કે આપત્તિ સહન કરવી એ રાજપૂતનો પરમ ધર્મ છે, કારણ કે આપત્તિ એજ સુખનુ મૂળ છે તેણે મુઠ્ઠીભર માણસો સાથે પોતાની બાલ્યાવસ્થાનુ શાંતિનિકેતન, આશાની વિનાસભૂમિ અને પોતાના પૂર્વજોની રાજધાની એવી કનોજ નગરીનો ત્યાગ કરી વિશાળ મરુભૂમિના રેતાળ મેદાનમા પ્રવેશ કર્યો ચારે તરફથી સૂર્યકિરણોથી તપ્ત થયેલી રેતી ઉષ્ણતાનો વર્ષાદ વર્ષાવી રહી છે અને પવનથી ઉડતા રેતીના કણો તેના હૃદય સાથે આવીને અથડાય છે! આવા સયોગોમા ગમે તેવા ધૈર્યવાન માણસને પણ નિરાશા ઉત્પન્ન થાય તેમા કાંઈ આશ્ચર્ય નથી! પરતુ શિયોજી ક્ષણભર પણ હતાશ થયો નહિ તરગથી ચલાયમાન થતા કાષ્ઠના ટુકડાની પેઠે ભાગ્યના પ્રબળ પ્રવાહમા તણાતો તણાતો અતે તે કોલૂમઢ નામક સ્થાનમા પહોચ્યો બિકાનેરથી દશ કોશ અર્થાત્ ૨૦ માઈલ પશ્ચિમ તરફ આ કોલૂમઢ છે તે સમયે ત્યા એક સોલકી રાજા રાજ્ય કરતો હતો આ રાજાએ શિયોજીનો પ્રેમપૂર્વક આદરસત્કાર કર્યો

સોલકી રાજાએ આપેલા સન્માનથી તથા તેના ઉદાર વર્તનથી શિયોજી બહુ પ્રસન્ન થયો અને તેણે કરેલા ઉપકારનો બદલો વાળવાની તેને ઇચ્છા થઈ તે સમયે લાખા ફુલાણી નામનો એક વીર રાજપૂત તે દેશના નિવાસીઓને અત્યત દુખ દઈ રહ્યો હતો લાખો ફુલાણી પ્રસિદ્ધ જાડેજાકુળમા ઉત્પન્ન થયો હતો તેનો ફુલરાદુર્ગ મરુભૂમિના રેતાળપ્રદેશમા આવેલો હતો આ દુર્ગ અત્યંત દુર્ગમ હતો લાખો એવો બળવાન પુરુષ હતો કે તેનું નામ સાભળીને સતલજથી લઈને સમુદ્ર-પર્યંતનો સમસ્ત દેશ કપાયમાન થઇ જતો હતો[1] સોલકી રાજાની આજ્ઞાથી રાઠોડ વીર શિયોજીએ વીર લાખાની વિરુદ્ધ સમશેર ગ્રહણ કરવાની પ્રતિજ્ઞા લીધી યુદ્ધની તૈયારી થવા લાગી સોલકી રાજાએ શિયોજીને સેનાપતિ નિમી સમસ્ત સેનાનો ભાર તેના હાથમા સોપ્યો તેનો ભાઈ સેત-રામ તથા અન્ય રાઠોડ વીરો પણ તેને સહાય કરવાને માટે રણભૂમિમા ગયા ઉભય દલે ઘોરે સગ્રામ થવા લાગ્યો અતે શિયોજીએ પોતાના ભયકર અને પ્રચડ શત્રુ લાખાપર વિજય મેળવ્યો

શિયોજીને આ વિજય સુગમતાથી મળ્યો નહિ આ વિજયના બદલામા તેને પોતાના જીવનના સાથી પોતાના બધુ સેતરામ અને બીજા વીર રાઠોડોનો બલિ આપવો પડયો, છતા આ યુદ્ધમા તેને વિજય મળ્યો, તેથી કોલૂમઢનો રાજા તેનાપર બહુ પ્રસન્ન થયો અને ગદ્ગદિત વાણીથી તેની પ્રશસા કરી, અને તેણે પોતાની ભગિનીનો વિવાહ શિયોજીની સાથે કરીને તેની સાથેનો પોતાનો સબધ દૃઢ કર્યો પછી શિયોજી પોતાની પત્નીને લઈને દ્વારિકા તરફ ચાલ્યા થોડા દિવસ સુધી પ્રવાસ કર્યા પછી તેમને અણહિલપુર પાટણનુ દર્શન થયુ તેમણે શ્રમપરિહાર માટે તે નગરમા વિશ્રામ કર્યો તે નગર-ના રાજાએ તેમનો યથાયોગ્ય સત્કાર કર્યો શિયોજી અણહિલપુરમા હતા, એવામાજ તેમને લાખા ફુલાણીએ તે નગરપર કરેલા આક્રમણના સમાચાર મળ્યા. લાખા ફુલાણીના આક્રમણથી અણહિલ-પુરનો રાજા અત્યત ભયભીત થયો પરન્તુ પરાક્રમી શિયોજીએ તેનો ભય નિવૃત્ત કર્યો તેઓ બળવાન લાખા ફુલાણીની સામે બાથ ભીડવાને તૈયાર થયા ગતયુદ્ધમા લાખો શિયોજીના પ્રિય બધુ સેતરામ-ને મારીને નિર્વિઘ્ને યુદ્ધભૂમિમાથી નાસી ગયો હતો, તેથી આ વખતે મહાવીર શિયોજી પોતાના બધુનુ વૈર લેવાને માટે મહાક્રોધથી આગળ વધ્યા વૈર લેવાની તૃષ્ણા અને યશની આકાક્ષાથી ઉત્તેજિત થઈને રાઠોડ વીર શિયોજીએ લાખાની સાથે દારુણ યુદ્ધ કરવા માડયુ તેઓ લાખાની સાથે દ્વદ્વ યુદ્ધ કરવાને પ્રવૃત્ત થયા ઉભય પક્ષની સેનાઓ ચિત્રની પેઠે નિશ્ચળ ઉભી રહીને એ પરા-ક્રમી વીરોનુ સમરકૌશલ્ય જોવા લાગી તેમના ભયકર અસિયુદ્ધથી રણભૂમિ વારવાર કપાયમાન થવા લાગી સમશેરનો ખણખણાટ અને તે વીરોની પ્રચડ ગર્જનાસિવાય બીજો કોઈ પણ ધ્વનિ

[1] લાખો ફુલાણી મહા બળવાન પુરુષ હતો તેણે કદિપણ નિરાશ્રય અને નિર્બળ મનુષ્યોને સતાવ્યા નહોતા. તે દાનધર્મના સત્કાર્યો પણ કરતો હતો આ કારણથી હુગલી નદીથી સિંધુ નદીના સાગરસગમ સુધીના પ્રદેશોમા તેના યશોગાન ગાવામા આવે છે તેની પ્રશસાના અનેક કાવ્યો રચાયા છે અને લોકો તે હોસથી ગાય છે રાજસ્થાનના છ પ્રાચીન નગરો તેના તાબામા હતા નીચે લખેલા પદ ઉપરથી તેના નામો જ્ઞાત થાય છે—

"કાપમ.ા, સુરજપુરા, વરાકગઢા વાગે, બોધાનીગઢ, જગરૂપુર, ફુલગઢઈ લાખો."

કર્ણગોચર થતો નહોતો આજે લાખાનો દિવસ ભરાઈ ચૂકયો હતો તે કુમુહૂર્તમા અણહિલપુર આવ્યો હતો બધુવધના શોકથી વ્યાકુળ બનેલા ગેહોડ વીરના પંજામાથી તે પોતાના શરીરની રક્ષા કરી શકયો નહિ શિયોજીની પ્રચડ તરવારના આઘાતથી તેનુ શિર ધડપરથી દૂર જઈ પડયુ આ ઘટના બનતાની સાથેજ અણહિલપુરની સેનાના જયજયકારધ્વનિથી આકાશ ગુજી ઉઠયુ આ શબ્દ અનત આકાશમા જઈ વાયુવેગે ચારે તરફ ફેલાઇ ગયો જે લોકો લાખાના અત્યાચારથી પીડિત થયા હતા, તે સર્વ જણે આ ધ્વનિ આનદપૂર્વક સાભળ્યો સતલજથી સમુદ્રપર્યંતના સમસ્ત દેશના લોકોએ પોતાના ઉભય કર ઉઠાવી શિયોજીને આશીર્વાદ આપ્યા

બળવાન લાખાના રુધિરથી બધુવધનો દારુણ શોકાગ્નિ શાત કરી શિયોજી અતિ હર્ષ પામ્યા તેમની યાત્રા બાકી રહી હતી વાસ્તવમા તેઓ દ્વારિકા ગયા હતા કે નહિ તે વિષે કાઇ સ્પષ્ટ વૃત્તાત અદ્યાપિ પ્રાપ્ત થયુ નથી ભટ્ટ લોકોના ગ્રથોમા એવો ઉલ્લેખ ઉપલબ્ધ થાય છે કે આ સમયે તેઓ રાજપૂતોના મૂળમત્રને હૃદયમા ધારણ કરી અટલ પ્રતિષ્ઠા પ્રાપ્ત કરવાને પ્રવૃત્ત થયા હતા અણહિલપુરથી વિદાય લઇ તેમણે લૂણી નદીના તટપર કેટલાક દિવસ સુધી નિવાસ કર્યો આ સ્થળે મહવા નામક એક નગર હતું તેમા ડાભી[1] કુલના ક્ષત્રિયો વાસ કરતા હતા શિયોજીએ ત્યાના સર્વ ક્ષત્રિયોને મારીને તે નગરપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો તેમના હૃદયમા ધીમેધીમે રાજ્યલોભ વૃદ્ધિગત થવા લાગ્યો પછી તેમણે તેની નિકટના ખેડધર પ્રદેશપર આક્રમણ કરી ત્યાના ગોહિલોને મારી તે દેશમા પોતાની વિજયપતાકા ફરકાવી ગોહિલોનો રાજા મહેશદાસ તેમના હાથથી માર્યો ગયો અને ઘણા ગોહિલો જીવ લઇને નાસી ગયા, તથા વિજયી શિયોજીએ લૂણી નદીના તટપર પ્રાચીન "ખેડનાથ" ની લીલાભૂમિમા રાઠોડકુલની વિજયપતાકા સ્થાપિત કરી

સૌભાગ્યલક્ષ્મીની પ્રાપ્તિ થતાની સાથે, મનુષ્યના ઇચ્છિત કાર્યો જલદી જલદી પાર પડવા લાગે છે ખેડધરમા નિવાસ કર્યા પછી અતિ અલ્પ સમયમા શિયોજીને પોતાની શ્રીની વૃદ્ધિ કરવાનો બીજો એક શુભ અવસર પ્રાપ્ત થયો તે પ્રદેશની નિકટ આવેલા પાલી[2] નગરમા કેટલાક બ્રાહ્મણો વસતા હતા તેઓ અતુલ ભૂમિના સ્વામી હતા, પરન્તુ પર્વતવાસી મેર અને મીના લોકો તેમનાપર વારવાર આક્રમણ કરીને તેમને અનેક પ્રકારના દુઃખ દેતા હતા શાતિને ચાહનારા બ્રાહ્મણો આ દુષ્ટોના પંજામાથી પોતાનુ રક્ષણ કરવાનો કોઇપણ ઉપાય હજીસુધી યોજી શક્યા નહોતા હવે શિયોજીના પરાક્રમની વાત સાભળી તેમને તેમનુ શરણ અને સહાય લેવાની ઇચ્છા થઈ તે સર્વ બ્રાહ્મણોએ એકત્રિત થઇ તેમની સમીપ જઇ પોતાનુ સમસ્ત વૃત્તાત અથેતિ કહી સંભળાવ્યુ શિયોજીએ તેમને સહાય કરવાની પ્રતિજ્ઞા લીધી અને થોડા દિવસોમા તે પ્રતિજ્ઞાનુ પાલન કરી, શાતિપ્રિય બ્રાહ્મણોનો આશીર્વાદ અને ધન્યવાદ મેળવ્યા, છતા બ્રાહ્મણોને પોતાનુ દુઃખ સદાને માટે નિવૃત્ત થયેલુ લાગ્યુ નહિ તેમણે ધાર્યું કે પાલી નગરની નિકટથી શિયોજી જતા રહેશે તો દુષ્ટ પહાડી લોકો અમારાપર પુનઃ આક્રમણ કરીને પૂર્વવત્ અત્યાચાર કરશે આવો વિચાર કરી તેમણે શિયોજીને પોતાની પાસે રાખવાની ઇચ્છાથી તેમને કેટલીક ભૂમિ આપી શિયોજીએ તે ભૂમિ આદરસહિત ગ્રહણ કરી અને તેઓ તેમની નિકટ રહેવા લાગ્યા શિયોજીએ કોલૂમદની જે સોલકી કન્યાની સાથે વિવાહ કર્યો હતો, તેના ઉદરથી ત્યા તેને એક પુત્ર જન્મ્યો બ્રાહ્મણોએ તેનુ નામ આસથાન પાડ્યુ.

શિયોજી આ પ્રકારે ઉક્ત શાતિપ્રિય બ્રાહ્મણોની સાથે મૈત્ર ધારણ કરીને નિવાસ કરતા હતા; તોપણ તેમની મહત્ત્વાકાક્ષાની હજી તૃપ્તિ થઈ નહોતી પાલી નગર અને તેના તાબાનો સર્વ પ્રદેશ

૧ ડાભી જાતિ ૩૬ રાજકુલોમાનુ એક કુલ છે તેમના સ્વતત્ર રાજ્યનુ આ અતિમ વૃત્તાત છે હુ ભાવનગરના ગોહિલોને મળ્યો હતો, તેમનુ આગમન ખેડધરથી થયુ હતુ, એમ લખવામા આવ્યુ છે પરતુ ખેડધર ક્યા છે તેનો ઉલ્લેખ નથી.

૨ પાલી એ રાજસ્થાનના પશ્ચિમ ભાગમા એક વિશાળ અને પ્રસિદ્ધ વાણિજ્ય નગર છે આ નગર પ્રાય ભીલવાડ સમાન છે એની ચોતરફ કોટ છે મહાઠગ શત્રુઓના ઘોર અત્યાચારથી એનુ રક્ષણ કરવાને માટે આ કોટ બધાવવામા આવ્યો છે હાલમા એ કોટની સ્થિતિ ખંડિયેર જેવી છે આ શહેરમા દશ હજાર કરતા પણ

હસ્તગત કરી લેવાની તેમની ઈચ્છા હતી; પરંતુ તે શી રીતે કબજે લેવું તેનો કોઈપણ નિર્ણય તેઓ કરી શક્યા નહિ યદ્યપિ બ્રાહ્મણોનો વધ કરવાથી તે ભૂમિ હસ્તગત કરી શકાય એમ હતુ, તો પણ તેઓ જાણતા હતા કે બ્રહ્મહત્યા એ મહાપાપ છે. તેઓ પોતાના મનમા વિચાર કરવા લાગ્યા કે: "શુ ક્ષુદ્ર ભૂમિને માટે હુ બ્રહ્મહત્યારૂપી મહાપાતકમા પડુ? કદિ નહિ." પરંતુ શોકની વાત છે કે તે ગહેલોવીરના હૃદયમા અને અધિક ભૂમિ હસ્તગત કરવાની દુરાકાંક્ષા એટલી બલવત્તર થઇ ગઇ કે તેણે તે બ્રાહ્મણોનો વધ કરવાનો નિશ્ચય કર્યો તેણે ક્ષણભર પણ વિચાર નહિ કર્યો કે જે બ્રાહ્મણોદ્વારા મારા સૌભાગ્યનો માર્ગ ખુલ્લો થયો છે, તેજ બ્રાહ્મણોના હૃદયપર પાષાણ મૂકી, કૃતજ્ઞતાના પવિત્ર મસ્તકપર લત્તાપ્રહાર કરી મારાથી શી રીતે મારી શકાય? અને તેણે તેમનો નાશ કરવાનો ભયકર નિશ્ચય કર્યો[1] એમ કહેવાય છે કે તેની સોલકિની રાણીએજ તેને ઉક્ત નિશ્ચય પાર પાડવાને ઉત્તેજિત કર્યો હતો ગમે તેમ હો, પરંતુ શિયોજી આ મહા અનર્થકારી કાર્ય કરવાને માટે સુઅવસરની પ્રતીક્ષા કરવા લાગ્યો સમય જતા હોળીનું પર્વ આવ્યુ. આ પર્વને દિવસે હિંદુઓ સર્વ પ્રકારની ચિંતા છોડી શ્રીકૃષ્ણની લીલાનું અનુકરણ કરી ફાગ ખેલવામા નિમગ્ન થાય છે. તે દિવસે શિયોજીએ પાલીના બ્રાહ્મણોના નાયકનો વધ કરી તેની સમસ્ત ભૂમિ તથા સપત્તિપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો તેના આ કાર્યથી તેના નામપર સદાને માટે કલકની કાળી ટીલી લાગી આ દુષ્ટ કાર્યથી તેનું આયુષ્ય પણ ક્ષીણ થયું. બ્રહ્મહત્યા અને વિશ્વાસઘાતરૂપી મહાપાતકના કીચડમા પોતાના હાથ ખરડી તેણે જે સપત્તિપર અધિકાર સ્થાપન કર્યો હતો, તેને તે એક વર્ષથી અધિક સમય ભોગવી શક્યો નહિ તુરતમાજ તેનુ અવસાન થયુ.

શિયોજીને ત્રણ પુત્રો હતા જ્યેષ્ઠ પુત્રનું નામ આસથાન, વચલાનુ નામ સોનંગ અને નાનાનુ નામ અજ્જ હતુ. ઉત્તરાધિકારની સાધારણ પ્રણાલી અનુસાર જ્યેષ્ઠ પુત્ર આસથાનનેજ પોતાના પિતાની ગાદી મળી એક ભટ્ટના ગ્રથમા એવો ઉલ્લેખ પ્રાપ્ત થાય છે કે આસથાને ગોહિલોના હાથમાથી ખેડધર એકવાર ખુચવી લીધુ હતુ પિતાની પેઠે પુત્ર પણ વિશ્વાસઘાતી અને દગાબાજ હતો શિયોજીએ જે રીતે વિશ્વાસઘાત અને અધર્માચરણથી પાલીપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો હતો, તે પ્રકારે આસથાને પણ દગાબાજી અને છળકપટથી ઇડર છતી લઈ પોતાના નાના બંધુ સોનંગને ત્યાનો અધિકાર સોપ્યો હતો

ઇડરનગર ગુજરાતની સીમા ઉપર આવેલુ છે. તે સમયે તે ડાભીવંશીય રાજાના અધિકારમા હતું. આસથાને છળકપટથી ત્યાના રાજાનો વધ કરી તે સ્થાનપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો. શોકથી વિહ્વળ થયેલા નગરવાસીઓ તેના આવા અન્યાયયુક્ત આચરણને રોકી શક્યા નહિ સોનંગના વશજોહાતોડિયા રાઠોડના નામથી પ્રસિદ્ધ થયા શિયોજીના ત્રીજા પુત્ર અજ્જે પણ પોતાના જ્યેષ્ઠ બંધુ અને પિતાની પેઠે ઘોર હિંસા કરી સૌરાષ્ટ્ર પ્રાત સુધી પોતાની સમશેર ચલાવી હતી સૌરાષ્ટ્રની પશ્ચિમે ઓખામડળ નામક એક રાજ્ય હતુ તે સમયે ત્યા પ્રાચીન સૌરવશનો ભીખમસાહ નામક રાજા રાજ્ય કરતો હતો હિંસક અજ્જે તે રાજાનો વધ કરી તેના પાટનગરપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો તેના આ કાર્યથીજ તેના વશજો વાઘેલાના નામથી પ્રસિદ્ધ થયા. હાલમા રાઠોડવીર અજ્જના વશજો દ્વારિકા તથા તેની પાસેના પ્રદેશમા વસે છે અને હજી પણ તે ત્રત્રે આ વિચિત્ર નામથીજ ઓળખાય છે

આસથાન આઠ પુત્રો[1] મૂકીને પરલોકવાસી થયો તેમાથી જ્યેષ્ઠ પુત્ર દૂહડ પોતાના પિતાના સિંહાસન

અધિક ધંધો છે પાલી અતિ પ્રાચીન કાળથી પ્રસિદ્ધ છે પાલી જે પ્રકારે વસેલું છે તે ઉપરથી જ્ઞાત થાય છે કે તે કોઇ સમયે ઉત્તર હિંદુસ્થાન અને સમુદ્ર તટસ્થ પ્રદેશોનુ અતિ વિશાળ વાણિજ્યનગર હતું ટિબેટ અને ઉત્તર હિંદુસ્તાનમાથી પુષ્કળ સામગ્રીઓ અહી એકત્રિત થતી હતી અને અહીથી અરબસ્તાન, યૂરોપ અને આફ્રિકા આદિ દેશોમા જતી હતી પાલીમાં પૂર્વે પ્રતિવર્ષે રૂા ૭૫૦૦૦ જકાતના ઉપજતા હતા

૧ દુહડ, જોપસાવ, સ્ત્રીપસી, ભૂપસુ, ધાડલ, જેતમલ, બાદર અને ઉહડ. આ આઠ ભાઈઓએ એક એક વશની સ્થાપના કરી. તેમાથી દુહડ, ધાડલ, જેતમલ અને ઉહડ એ શાખાઓ અદ્યાપિ વિદ્યમાન છે

પર બેઠો અપ્રસિદ્ધ અને અલ્પ રાજ્યથી તેનું મન તૃપ્ત થયું નહિ. તેના મનમાં એક નવીન ઇચ્છા ધીમે ધીમે વિકાસ પામી રહી હતી. દૂહડ બાલ્યાવસ્થાથીજ પોતાના પૂર્વજોના લીલાક્ષેત્ર કનોજનો પુનરુદ્ધાર કરવાની ઇચ્છા પોતાના હૃદયમાં પોષતો આવ્યો હતો. તેણે પોતાના પિતાના સિંહાસનપર બેસી પોતાની ઉકત ઇચ્છા પૂર્ણ કરવાનો દઢ સંકલ્પ કર્યો; પરંતુ તેનો એ સંકલ્પ પૂર્ણ થયો નહિ. કનોજનો પુનરુદ્ધાર કરવામાં નિષ્ફલ થઇ દૂહડે પુરિહરોના હાથમાંથી મંદોર ખુંચવી લેવાનો પ્રયાસ કર્યો. ઉકત પ્રયાસ સફલ થવાની વાત તો દૂર રહી; પરન્તુ તેમાં તેને પોતાના પ્રાણુની આહુતિ આપવી પડી. તેણે પુરિહરરાજનું રકત વહેવરાવવાની ઇચ્છાથી મંદોરમાં જઇ પોતાનાજ રકતનું તે ભૂમિમાં સિંચન કર્યું.

દૂહડને સાત પુત્રો[1] હતા. તેમાંથી જ્યેષ્ઠ પુત્ર રાયપાળ પોતાના પિતાના મૃત્યુ પછી રાઠોડ કુલના સિંહાસનપર બેઠો. સિંહાસનપર બેસતાંની સાથેજ તે પુરિહરરાજનું રકત વહેવરાવી પિતૃશોકની નિવૃત્તિ કરવાનો યત્ન કરવા લાગ્યો. અલ્પ સમયમાંજ તેનો યત્ન સફલ થયો. વેર લેવાની ઇચ્છા ધરાવનાર રાયપાળે સેનાસહિત મંદોરદુર્ગપર આક્રમણ કર્યું. પુરિહર રાજા તેના પ્રચંડ આક્રમણની ગતિ રોકી શકયો નહિ. તે રણભૂમિમાંજ માર્યો ગયો. તેનું મરણ થતાંની સાથેજ વિજયી રાયપાળે મંદોરદુર્ગપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો. રાઠોડકુલની વિજયપતાકા મંદોરદુર્ગના શિખરપર ફરકવા લાગી; પરંતુ આ વિજયનું આયુષ્ય માત્ર થોડા દિવસનુંજ હતું. પરાજિત થયેલા પુરિહરોએ શીઘ્ર પોતાનું પૂર્વબલ સંચિત કર્યું અને રાયપાળને મંદોરમાંથી નસાડી મૂકયો.

રાયપાલને તેર પુત્રો હતા. તેનું મરણ થયા પછી તેનો જ્યેષ્ઠ પુત્ર કન્હલ સિંહાસનપર બેઠો. રાયપાલના શેષપુત્રો તે પ્રદેશના પૃથક્ પૃથક્સ્થાનોમાં જતા રહ્યા. કન્હલની પછી જાલ્હન, તેની પછી તેનો પુત્ર છાડો અને તેની પછી તેનો પુત્ર ટીડો રાઠોડકુલના સિંહાસનપર બેઠા હતા. આ રાઠોડ રાજાઓની કારકીર્દિનું કાંઇ વિશેષ વર્ણન ઉપલબ્ધ થતું નથી. માત્ર એટલુંજ વિદિત થાય છે કે તેઓ હિંસકવૃત્તિનું અવલંબન કરી સદા પોતાની નિકટ વસતા લોકોની સાથે યુદ્ધ કર્યા કરતા હતા. કોઇ વાર તેઓ પરાજિત થતા તો કોઇવાર કોઇને મારી તેની ભૂમિસંપત્તિ હસ્તગત કરી લેતા. જેસલમીરના ભટ્ટગ્રંથોમાં એવો ઉલ્લેખ પ્રાપ્ત થાય છે કે છાડો અને ટીડો એ ઉભય રાજાઓ અતિ ક્રૂર હતા. તેઓ અમીરવર્ગને અત્યંત દુઃખ દેતા હતા. આથી તેમણે તેની સામે થઇને ખેડ રાજ્યમાં યુદ્ધ કર્યું હતું. રાવ ટીડાએ પોતાના રાજ્યનો વિસ્તાર ઘણો વધાર્યો હતો. તેણે સોનગઢા સરદારની પાસેથી નમાલનગર અને દેવડા તથા વેલિચાઓના રાજ્યમાંથી પણ થોડો ભાગ જીતી લીધો હતો.

રાય ટીડાના મરણ પછી સળખા[2] તેની ગાદીપર બેઠો. ભટ્ટગ્રંથોમાં ટીડાના ઉત્તરાધિકારીતરીકે સળખાનુંજ નામ લખેલું છે. તેની પછી વીરમદેવ[3] અને વીરમદેવની પછી ચૂડા રાઠોડકુળના સિંહાસનપર બેઠા હતા. વીરમદેવે ઉત્તર ભાગમાં વસતી જોયા જાતિપર આક્રમણ કરી રણભૂમિમાં પોતાના પ્રાણ છોડયા હતા. તેના પુત્ર ચૂડાદ્વારા રાઠોડકુલની શ્રીવૃદ્ધિ થઈ. ચૂડા જેવો વીર હતો તેવોજ રાજનીતિજ્ઞ પણ હતો. તે રાઠોડના ઇતિહાસમાં ઘણો

૧ દુહડના સાત પુત્રનાં નામ આ પ્રમાણે છેઃ– રાયપાલ, કીરતપાલ, વિહાર, પિટલ, જુગલ, દાલુ અને વિગર; પરંતુ જોધપુર રાજ્યની વંશાવળીમાં દુહડના નવ પુત્રો જણાવ્યા છે અને તેનાં નામો આ પ્રમાણે આપ્યાં છેઃ–રાયપાલ, ચંદ્રપાલ, શિવપાલ, જીવરાજ, ભીમરાજ, મનોહરદાસ, મેઘરાજ, સામંતસિંહ ને સુરસિંહ.

(વાસ્તવમાં આ નામોમાંનાં ઘણાં ખોટાં છે. દુહડ, જોપસાવ અને ધાંદલ એ ત્રણ નામો મારવાડના ઈતિહાસમાં પ્રાપ્ત થાય છે, બાકીનાં કેટલાંક અશુદ્ધ છે અને કેટલાંકનો તો ઉલ્લેખ પણ મારવાડના ઈતિહાસમાંથી પ્રાપ્ત થતો નથી, હરડ, પેથડ. મેલગ અને ચાચક એ ચાર નામો મારવાડના ઇતિહાસમાંથી ઉપલબ્ધ થાય છે અને કોઈકોઈ સ્થળે વેગડ, સીંગણ અને નાપાનો નિર્દેશ પ્રાપ્ત થાય છે કરેલો હોય છે. પ્રે૦ ટી૦)

૨ તેમના વંશજો સળેખાવત નામથી પ્રસિદ્ધ છે. મહેવા અને રાડધડામાં એઓ હાલ ભૂમીઆતરીકે વાસ કરે છે.

૩ એના વંશજો વીરમોતના નામથી પ્રસિદ્ધ છે. વીરમદેવને વિજ્જા નામક એકપુત્ર હતો. તેના વંશજો વીજાવતના નામથી પ્રસિદ્ધ થયા છે. તેઓ સેતરાવા, સિવાના અને દેછુ એ ત્રણ સ્થાનોમાં નિવાસ કરે છે.

પ્રસિદ્ધ છે ચૂડાના પરાક્રમના પ્રભાવથીજ શિયોજીનો વંશ ઉન્નત થયો અગીઆર પેઢી થઇ એટલામા રાઠોડવંશના લોકો રાજસ્થાનના પ્રાય સમસ્ત દેશોમા ફેલાઇ ગયા હતા વીર ચૂડાએ પોતાના વંશને અત્યુન્નત દશાપર લઇ જવાનો નિશ્ચય કર્યો તેણે રાઠોડોની વીરતા જગતમા પ્રકાશિત કરવાનો દઢ સંકલ્પ કર્યો તેણે મનમા વિચાર કર્યો કે "હજીસુધી રાઠોડવંશના લોકોએ કાઇ પણ મોટુ સાહસ કર્યું નથી રાઠોડોમા ઉદ્યમ વિશેષ જણાયો નથી જે લોકો ઉદ્યમી અને ઉદ્યોગી હોતા નથી તથા જે લોકો હાથમા સમશેર ગ્રહણ કરીને પોતાની ઉન્નતિ કરતા નથી, તેને માટે આ જગતમા સ્થાનજ નથી શિયોજીના સંખ્યાબંધ વંશજો હજુ સુધી કાઈ પણ કાર્ય કરી શકયા નથી, તેથીજ રાઠોડોની ઉન્નતિ થઇ નથી" આવો વિચાર કરી તેણે રાઠોડોની ઉન્નતિ કરવાનો દઢ સંકલ્પ કર્યો તેણે રાઠોડોના હૃદયમા નવીન શક્તિનો સંચાર કર્યો રાઠોડો નવજીવનને પ્રાપ્ત થયા તેમના હૃદયમા નવીન ઉત્સાહ આવ્યો, તેઓ પુન જીવત થઇ ગયા ચૂડાએ સર્વ રાઠોડોને એકત્રિત કર્યા અને એક મહાન સાહસ માથે લેવાનો તેમને આગ્રહ કર્યો આ કાર્ય અત્યંત ભયંકર હતું

ચૂડાએ મંદોરપર આક્રમણ કરવાનો પ્રસ્તાવ રજુ કર્યો આ પ્રસ્તાવ સર્વ રાઠોડોએ ખુશીથી સ્વીકાર્યો અને તેમણે મંદોરપર આક્રમણ કર્યું મંદોર રાજવીર ચૂડાનુ આ આક્રમણ સહન કરી સકયો નહિ તેના હૃદયના રુધિરથી સમરભૂમિ ભીજાઇ ગઈ રાજાનુ મરણ થએલુ જોઇ સમસ્ત પુરિહર સેના ગોવાળવિનાના ઢોરની પેઠે જ્યા ફાવે ત્યા નાસી ગઈ જયલક્ષ્મી રાઠોડવીર ચૂડાને વરી રાઠોડકુલની વિજયપતાકા મરુભૂમિના પ્રાચીન મંદોરદુર્ગપર ફરકવા લાગી

ઉદ્યમ, ખંત અને સહનશીલતા એ રાજપૂતોના વિજયની ચાવી છે. આ ત્રણ શ્રેષ્ઠ ગુણોથી તેઓ સદા સુશોભિત લાગે છે વીરવર ચૂડામણ આ ત્રણ ગુણોથી અલંકૃત હતા, તેથીજ તેમણે અસંખ્ય વિઘ્નો અને સંકટો ઓળગીને મંદોરનુ સિંહાસન પ્રાપ્ત કર્યું હતુ મંદોરનું સિંહાસન પ્રાપ્ત થયા પૂર્વે થોડા દિવસપર તેઓ અત્યંત દીનદશામા આવી પડ્યા હતા તે સમયની તેમની સ્થિતિ જોઈ કોઇને પણ એવી કલ્પના આવી નહિ હોય કે તેઓ મંદોરનુ સિંહાસન પ્રાપ્ત કરશે ' તેઓ તે સમયે પોતાના પૂર્વજોનીભૂમિ અને સંપત્તિથી વંચિત થઇબેઠા હતા, તેમની એટલી બધી દુર્દશા થઈગઇ હતી કે તેમને પોતાના પ્રાણની રક્ષા કરવાને માટે છુપાઇને રહેવુ પડતુ હતુ તેઓ કાલાઉનગરમા છુપાઇને એક ચારણના ઘરમા રહેતા હતા તેમણે કેટલાક દિવસસુધી ઉક્ત ચારણના ઘરમા ગુપ્તવેષે કાળક્રમણ કર્યું, પરંતુ પછી તેમણે લાગ જોઇ પોતાની ઉન્નતિનો માર્ગ સાધી લીધો એમ કહેવાય છે કે ચૂડાને મંદોરનું સિંહાસન પ્રાપ્ત થયુ ત્યારે કાલાઉનગરનો ઉક્ત ચારણ કવિ તેમને મળવાને માટે આવ્યો, પરંતુ રાજાએ તેને ઓળખ્યો નહિ તેમજ પોતાના દરબારમા તેને પ્રવેશ પણ કરવા દીધો નહિ અંતે તે ચારણે અતિ દુખિત થઇ એક કવિતા [1] બનાવી રાજસભામા પ્રવેશ કર્યો આ કવિતા આજે પણ મારવાડના ભાટોના મુખે સાભળવામા આવે છે ઉક્ત ચારણનું મર્મભેદી સુંદર કાવ્ય આજે પણ ચૂડાના પૂર્વ આચરણનું સ્મરણ કરાવે છે.

મંદોર નગરમા પોતાની પ્રભુતા દઢ કરી ચૂડાએ નાગોરમા રહેતી દિલ્લીના યવન સમ્રાટની સેનાપર આક્રમણ કરવાની ઇચ્છા કરી તેને નાગોરમા પણ વિજય મળ્યો પછી તે પોતાની વિજયિની સેના લઇ ધીમે ધીમે દક્ષિણ તરફ જવા લાગ્યો અને મહા ધામધૂમસહિત ગોદવાડની રાજધાની નાદોલમા જઇ પહોચ્યો ત્યા તે પુરિહર રાજાની એક કન્યા સાથે પરણ્યો તેણે સદા વીરોચિત કાર્યોમાજ પોતાનો સમય વ્યતીત કર્યો

જેસલમીરના ભાટી રાજાના તાબામા પૂગલ નામક એક નગર છે તે સમયે આ પૂગલમા રાણુગદેવ નામે એક ભાટી સરદાર રાજ્ય કરતો હતો. રાણુગદેવનો સાદૂલ નામનો એક મહાપરા-

---

૧ ચૂડાએ પુરિહરો પાસેથી મંદોર જીતી લીધુ હતું એ વાત સત્ય નથી સત્ય વાત એ છે કે દદાના પુરિહરો એ તુર્કો પાસેથી મંદોર જીતી લઇ તેમને પહેરામણીમા આપ્યુ હતુ આ વાત સિદ્ધ કરવાને માટે નીચે લખેલો સોરઠો મારવાડમા પ્રસિદ્ધ છે

સોરઠો ચૂડા નહિ આવે ચીત કાસર કમાઉતના, બેઠે ભયો ભયભીત, મંદોવર રેમાલિયે
ચૂડા ચવરી ચાર દી મંડોવર દાયજે, ઇદાતણ ઉપકાર, કમધજ કદે ન વિસરે (પ્રિ. રી)

ક્રમી પુત્ર હતો લાખા ફુલાણીની પેઠે સાદૂલ પણ પોતાના બાહુબળ ઉપર નિર્ભર રહી પોતાનો સમય વ્યતીત કરતો હતો નાગોરથી લઇને લૂણી નદીના તટપર્યંતના સમસ્ત દેશમા લૂટફાટ કરી તેણે પુષ્કળ દ્રવ્ય સંચિત કર્યું હતુ મરૂભૂમિના સર્વ લોકો સાદૂલને સાક્ષાત્ યમરાજ સમજીને તેનાથી ભયભીત થતા હતા એક સમયે તે કોઇક નગરમાથી કેટલાક ઉંટો અને કેટલાક અશ્વો જીતી લઇ મોહિલોની રાજધાની ઓડિનની પાસે થઇને જતો હતો આ વખતે તે નગરના સ્વામી માણિકરાજે આદરસહિત તેને નિમંત્રણ કર્યું સાદૂલ તેના નિમંત્રણનો સ્વીકાર કરી યોગ્ય સમયે તેની પાસે ગયો ભોજન વગેરેની તૈયારી ઉતાવળે થવા લાગી માણિકરાજ સાદૂલની નિકટ બેસી તેની વીરત્વભરેલી વાતો સાંભળવા લાગ્યો તેના મુખમાથી નીકળતી પરાક્રમની વાતો સાંભળી મોહિલરાજ કાંઇ વિસ્મિત અને પ્રસન્નચિત્ત થયો આ વીરતાયુક્ત વાતો એક વ્યક્તિના કર્ણદ્વારા વારંવાર અમૃતધારા વર્ષાવવા લાગી તે વ્યક્તિ એક સ્ત્રી હતી અને તે એકાગ્રચિત્તથી ઉક્ત અતિથિ ભાગીરના વચનામૃતનુ પાન કરી રહી હતી તેનુ નામ કોડમદે હતુ અને તે મોહિલરાજ માણિકરાજની પુત્રી હતી માતાપિતાના જીવનસ્વરૂપ કોડમદે જન્મથીજ સુખમા ઉછરી હતી મરૂભૂમિમા તે એક અતિ સુંદરી ગણાતી હતી મંદોરાધિપતિ ચૂડાગવના ચતુર્થ પુત્ર અર્ડકમલની સાથે તેનો વિવાહ નિશ્ચિત કરવામા આવ્યો હતો. પાણિગ્રહણ થોડા વખતમા થવાનુ હતુ અને ઉભય પક્ષ તરફથી લગ્નની તૈયારી થવા લાગી હતી, પરંતુ કોડમદેને આ વાત રુચતી નહોતી તેણે સાદૂલના મહાન પરાક્રમોની વાત સાંભળી હતી અને પ્રથમથીજ તેણે મનવડે તેને પોતાનો પતિ માની લીધો હતો આજે તે પોતાના ઇચ્છિત પતિને સ્વદૃષ્ટિથી જોઇને તથા સ્વકર્ણે તેની વીરતાભરેલી વાતો સાંભળીને અતિ પ્રસન્ન થઇ હતી તે પોતાના હૃદયનો ભાવ પ્રકાશિત કર્યા વિના રહી શકી નહિ તેની સાહેલીઓએ તેને બહુ સમજાવી, પરંતુ તે એકની બે થઈ નહિ તે કહેવા લાગી કે " તુચ્છ રાજસિંહાસન પ્રાપ્ત કરવાથી શો લાભ? ઉચ્ચ રાઠોડકુળની પુત્રવધૂ બનવાથી શો ફાયદો? મે મારા પ્રાણ તથા મારૂં મન જેને સમર્પણ કર્યું છે, તેની દાસી થઇને રહીશ, અન્યની સ્ત્રી થઇને રહીશ નહિ." કોડમદેની આ કઠોર પ્રતિજ્ઞા તેની માતા તથા તેના પિતાના સાંભળવામા આવી તેમના હૃદય ભય ને દુઃખથી વ્યાકુળ થઇ ગયા. રાઠોડકુળની સાથે વૈવાહિક સંબંધ જોડી માણિકરાજે મહાન ગૌરવ પ્રાપ્ત કરવાની આશા ધારણ કરી હતી, પરંતુ દુર્ભાગ્યવશાત્ તેની એ આશા પૂર્ણ થવાના માર્ગમા વિઘ્ન ઉપસ્થિત થયું તે વિચાર કરવા લાગ્યો " જો કોડમદે રાઠોડરાજકુમારની સાથે વિવાહ કરવાને ખુશી નહિ થશે તો રાઠોડવીર ચૂડાનો રોષાગ્નિ અવશ્ય ગોહિલકુળની ઉપર વર્ષશે અવશ્ય તે ઓડિનનગરપર આક્રમણ કરી, ગોહિલવંશને સમૂળો નષ્ટ કરી નાખશે " આવી આવી ચિંતાઓએ માણિકરાજના હૃદયમા પ્રવેશ કરી તેને વ્યાકુળ બનાવી દીધો હવે શુ કરવુ તે કાંઈ તેને સૂઝ્યુ નહિ અંતે પુત્રીપ્રેમ બળવાન થયો અને તે નિરૂપાય થઇ પુત્રીની ઇચ્છા પૂર્ણ કરવાને તત્પર થયો

ભોજનપાનની સમાપ્તિ થઈ મોહિલાધિપતિ માણિકરાજે સાદૂલને સમસ્ત વૃત્તાંત કહી સંભળાવ્યુ અને રાઠોડરાજકુમારની સાથેનો વિવાહસંબંધ તૂટવાથી અમારાપર ઘોર વિપત્તિ આવી પડશે, એમ પણ તેને કહી દીધુ આ હકીકત સાંભળી સાદૂલ જરા પણ ભયભીત થયો નહિ તે બોલ્યો " જો પૂર્વની રીતિ અનુસાર નાળીએર મોકલવામા આવશે, તો હું આપની પુત્રીની સાથે વિવાહ કરીશ " આવી આવી વાતો થયા પછી સાદૂલ પોતાના નગરમા ચાલ્યો ગયો ત્યાર પછી તેનાપર વિવાહની માગણીનુ નાળીએર મોકલવામા આવ્યુ અને થોડાજ દિવસમા ઓડિનનગરમા વિવાહકાર્ય સમાપ્ત થઇ ગયુ. માણિકરાજે પોતાના જામાતાને પુષ્કળ પહેરામણી આપી બહુમૂલ્ય મણિરત્નાદિ, નાના પ્રકારના સોનારૂપાના વાસણો, એક બળદની સુવર્ણમૂર્તિ અને તેર રાજપૂતકુળની દાસીઓ માણિકરાજે પોતાની પુત્રીને આપી

આ વિવાહના સમાચાર બ્રાહ્મણના મુખથી અર્ડકમલના સાંભળવામાં આવ્યા આથી તે અત્યંત ક્રોધ અને વૈમનસ્યથી ઉન્મત્ત જેવો બની ગયો તે સાદૂલને દંડ આપવાની ઇચ્છાથી ચાર સહસ્ર રાઠોડવીરોને લઇને તેનો માર્ગ રોકીને ઉભો રહ્યો આ ઘટના બની તે પૂર્વે સાદૂલે સાકના મેહરાજ[1]

[1] વિખ્યાત વીર હડબૂ સાકલાનો એ પિતા હતો એણે સાદૂલની સાથે અનેકવાર યુદ્ધ કર્યું હતુ

નામના એક મનુષ્યને મારી નાખ્યો હતો. તે માણસનો વૃદ્ધ પિતા પણ પુત્રશોકથી વ્યાકુલ થઇને વેર લેવાની આશાથી આ સમયે રાઠોડરાજકુમારની સાથે આવ્યો હતો. આ સર્વ સમાચાર માણિકરાજના સાંભળવામાં આવેલા હોવાથી તેમણે પોતાના જામાતાને તે કહીને તેમને જતા અટકાવ્યા. પરંતુ વીર પુરુષ સાદૂલ કિંચિત્ પણ ડર્યો નહિ. માણિકરાજે તેમને પોતાના ચાર સહસ્ર માણસો સાથે લઇ જવાને કહ્યું, પરંતુ તેણે તે સૈનિકોને લઇ જવાની પણ ના પાડી. પોતાના બાહુબળ ઉપર અને પોતાની સાથેના સાતસે શાહુરતન ભાગી સૈનિકો ઉપર તેને પૂર્ણ વિશ્વાસ હતો. તેણે ના કહ્યા છતાં પણ માણિકરાજે મોટી આપત્તિની આશંકા કરી પોતાના સાળા મેઘરાજ તથા તેના હાથનીચે પચાસ સૈનિકોને તેની સાથે મોકલ્યા.

આ સાડીસાતસે સૈનિકોની સાથે ભાગીવીર સાદૂલ પોતાના પાટનગર તરફ જવાને નીકળ્યો. ચંદન નામના સ્થાને જઇ તે શ્રમપરિહાર કરવા લાગ્યો. ક્રોધોન્મત્ત રાઠોડવીર તે સ્થાને પોતાની સેના સહિત આવી પહોંચ્યો. જો કે તેનું સૈન્યબળ સાદૂલ કરતાં ત્રણગણું હતું, તોપણ તેણે પોતાના શત્રુની સાથે દ્વંદ્વયુદ્ધ કરવાની ઇચ્છા પ્રકટ કરી. ઉભય દળો થોડીવાર વિશ્રાંતિ લીધા પછી રણભૂમિમાં આવીને ઉપસ્થિત થયાં. સર્વથી પ્રથમ ભાગીવીર તરફના પાડુગોત્રના જયતુંગ નામના સૈનિકે રાઠોડ વીર તરફના જોધા ચૌહાણની સાથે દ્વંદ્વયુદ્ધ કર્યું. ઉભયે પોતપોતાના અશ્વ મહાવેગથી એકબીજાની સામે દોડાવ્યા. ઉભયના હસ્તમાં બે ધારવાળી તીક્ષ્ણ તલવાર હતી. અલ્પ સમયમાં તે તલવાર એકબીજાની ઉપર ચાલવા લાગી. તલવાર ઉપર તલવારના આઘાત થવાથી અગ્નિની ચિણગારીઓ ઝરવા લાગી. સૂર્યપ્રકાશમાં ઉભય વીરોની તલવારો વિદ્યુતની પેઠે ચમકવા લાગી. અર્ડકમલ અને સાદૂલ પોતપોતાની સેનાના અગ્રભાગ ઉપર ઉભા રહી આનંદપૂર્વક તે ભીષણ દ્વંદ્વયુદ્ધ જોવા લાગ્યા. જોતજોતામાં તે યુદ્ધે ભયાનક સ્વરૂપ ધારણ કર્યું. એકાએક જયતુંગ ભયંકર શબ્દ કરી છલંગ મારી પોતાના અશ્વસહિત જોધાની ઉપર તૂટી પડ્યો. જોધાથી પોતાના પ્રતિદ્વંદ્વીનો પ્રચંડ વેગ સહન થઇ શક્યો નહિ. તે પોતાના અશ્વસહિત પૃથ્વીપર તૂટી પડ્યો. ફરીથી જોધો પુનઃ ઉઠી શક્યો નહિ. તલવારના પ્રચંડ આઘાતથી તેનો પ્રાણવાયુ નીકળી ગયો. વિજયથી ઉન્મત્ત બનેલો જયતુંગ પોતાની તીક્ષ્ણ તલવાર ઉઠાવી શત્રુસેના તરફ દોડ્યો. અને જેને પોતાની બરોબરીનો સૈનિક ધાર્યો તેનાપર આક્રમણ કરવા લાગ્યો, પરંતુ તેણે યથાર્થરીતે દ્વંદ્વયુદ્ધ કર્યું નહિ. એકની સાથે દ્વંદ્વ-યુદ્ધ કરવાને પ્રવૃત્ત થયા પછી તેનો અંત આવ્યા વિનાજ તે બીજાની સાથે દ્વંદ્વયુદ્ધ કરવા લાગી જતો હતો. આથી સેનામાં ઘોર વિચ્છિન્નતા ફેલાઇ ગઇ અને તત્કાળ દ્વંદ્વયુદ્ધ બંધ થઇ દલયુદ્ધનો આરંભ થયો. ઉભયપક્ષના સૈનિકો ભયાનક સિંહગર્જના કરી એકબીજાની ઉપર આક્રમણ કરવા લાગ્યા.

અર્ડકમલ અને સાદૂલ એ ઉભયની ઇચ્છા એકબીજાની સાથે દ્વંદ્વ યુદ્ધ કરવાની હતી, તેથી તેમણે સેનાનો વ્યર્થ નાશ થતો અટકાવવાને માટે તરતજ દ્વંદ્વયુદ્ધનો આરંભ કરવાનો નિશ્ચય કર્યો. યુદ્ધસ્થળથી દૂર રથમાં બેસીને સુંદરી કોડમદે રણરંગ જોતી હતી. સાદૂલ તેની પાસે અંતિમ વિદાય લેવાને માટે ગયો. વીર નારી કોડમદેએ શાંત અને ગંભીર સ્વરે કહ્યું "જાઓ અને યુદ્ધ કરો. હું આજ સ્થળે બેસીને આપનું યુદ્ધ-કૌશલ્ય જોઇશ અને જો આપ સમરભૂમિમાં માર્યા જશો, તો આપની સાથે હું પણ પરલોકવાસ કરીશ." કોડમદેના વીરતાભરેલા વચનો સાંભળી સાદૂલને બમણો ઉત્સાહ આવ્યો. અને તે પ્રચંડ વેગથી શત્રુઓપર તૂટી પડ્યો. તેના ભાલાના પ્રહારથી અસંખ્ય રાઠોડોએ પોતાના પ્રાણ ગુમાવ્યા. આ પ્રકારે ઉન્મત્તની પેઠે ભ્રમણ કરતો કરતો તે રાઠોડ રાજકુમાર અર્ડકમલની પાસે આવી પહોંચ્યો. રાઠોડરાજકુમાર સ્વયં સાદૂલના હૃદયના રુધિરથી પોતાને થયેલા ઘોર અપમાનનું ક્ષાલન કરવાને માટે તત્પર હતો. તે પોતાનો હૃદયાગ્નિ શાંત કરવાને માટે તૈયારજ હતો. પરંતુ અદ્યાપિ તેણે તેને ઓળખ્યો નહોતો. હવે તેણે પોતાની સમીપ આવેલા શત્રુને સારી રીતે ઓળખ્યો અને પોતાના પંચકલ્યાણ નામના અશ્વને પ્રચંડ વેગથી તેની તરફ દોડાવ્યો. તેઓ એકબીજાની સામે ઉભા ક્ષણવાર તો તેમણે એકબીજાપ્રત્યે સભ્ય વર્તન કર્યું, પરંતુ અલ્પ સમયમાં સાદૂલે પોતાના શત્રુના મસ્તકપર તીક્ષ્ણ તલવારનો પ્રહાર કર્યો. અર્ડકમલે અત્યંત શીઘ્રતાપૂર્વક તેને રોકી સાદૂલના

મસ્તકપર પોતાની સમશેર ચલાવી. ઉભય વીરો વજ્રાઘાતથી ભગ્ન થયેલાં બે મેરુશિખરોની પેઠે પૃથ્વીપર તૂટી પડયા. રાઠોડવીર મૂર્છિત થઇ ગયો હતો, તેથી થોડીવારમાં તે ઉઠીને ઉભો થયો; પરંતુ ભાટીવીર સાદૂલ પુનઃ ઉઠી શકયો નહિ. પડતાંની સાથેજ તેના પ્રાણ નીકળી ગયા હતા. યુદ્ધ બંધ પડ્યું. ઉભયપક્ષના વીરો જાણે વજ્રાઘાત થયો હોય તેમ સ્તબ્ધ થઇને ઉભા રહ્યા. પછી તેઓ રણભૂમિ મૂકીને થોડે દૂર પાછા હઠી ગયા.

પતિવ્રતા કોડમદેની આશા નષ્ટભ્રષ્ટ થઈ ગઇ. તેને પોતાના સ્વામીની સાથે રહી દીર્ઘકાળ-પર્યંત સુખ ભોગવવાની આશા હતી; પરંતુ તે અભાગિનીનાં મીંઢળ પણ હજી છૂટયાં નહોતાં, એવા-માંજ સુખ તેને સદાને માટે છોડીને ચાલ્યું ગયું. તેનું લાવણ્યમય વદન હવે ઝાંખું થઈ ગયું; જે સૌંદર્યે ભાટીવીર સાદૂલનું મન હરણ કર્યું હતું તે સૌંદર્ય નષ્ટ થઇ ગયું; જે લાવણ્યતાએ અર્ડ-કમલનું ચિત્ત આકર્ષ્યું હતું તે લાવણ્યતા હવે અદૃશ્ય થઇ; તેણે પરિણિત જીવનના ઉંબરપરજ પગ મૂકયો હતો, એવામાંજ વૈધવ્યે આવી તેને ગ્રસ્ત કરી લીધી; વિકસિત કળી એકજ દિવસમાં કરમાઈ ગઇ! પરંતુ કોડમદે વીરનારી હતી. તેણે પોતાના પ્રાણાધિક પતિને યુદ્ધ કરવાને માટે ઉત્તેજિત તથા ઉત્સાહિત કર્યો હતો અને હવે તે ધર્મયુદ્ધની રણભૂમિપર પ્રાણોત્સર્ગ કરવાને તૈયાર થઈ હતી. તેને માટે સ્વર્ગનો માર્ગ સાફ થયો. સ્વર્ગની અપ્સરાઓ પારિજાતની માલા હાથમાં ગ્રહણ કરી તેનો સત્કાર કરવાને માટે સ્વર્ગના દ્વારપર આવીને ઉભી રહી. કોડમદેએ આ સર્વ દૃશ્ય પોતાનાં અંતર્ચક્ષુદ્વારા જોયું. સ્વર્ગપ્રાપ્તિની આશાથી તેનું હૃદય ઉત્સાહિત થઇ ગયું. તે પતિની સાથે પ્રયાણ કરવાની તૈયારી કરવા લાગી.

રણભૂમિપર એક વિશાળ ચિતા બનાવવામાં આવી. મોહિલકુમારીએ એક હાથમા તીક્ષ્ણ તલવાર ઉઠાવી અને પ્રસન્નતાપૂર્વક પોતાનો બીજો હાથ કાપી નાખ્યો. તેની સખીઓ તથા સૈનિકો ચુપચુપ ઉભા રહી આ ભયાનક અને શોચનીય કાર્ય જોઇ રહ્યાં! કોડમદેએ પોતાનો કપાયેલો હાથ પોતાના એક સૈનિકને આપ્યો અને તેને કહ્યું: " આ હસ્ત મારા શ્વસુરને આપજો અને તેમને કહેજો કે તમારી પુત્રવધૂ આવી હતી. " પછી તેણે પોતાનો બીજો હસ્ત ઉંચો કરી નિકટ ઉભેલા એક સૈનિકને કહ્યું: " મારો આ હાથ પણ કાપી નાખો " કોડમદેના મુખમંડલે અપૂર્વ તેજોમય સ્વરૂપ ધારણ કર્યું. તેનાં ઉભય વિશાળ નેત્રોમાંથી એક પ્રકારની અદ્ભુત જ્યોતિ નીકળવા લાગી. ઉક્ત સૈનિકે તત્કાળ મહારાણીની આજ્ઞાનું પાલન કર્યું. એકજ આઘાતથી કોડમદેનો બીજો હાથ કપાઈને જુદો થયો. પ્રેક્ષકો શોક અને વિસ્મયથી હૃદયભેદક નાદ કરવા લાગ્યા. તેમના રોદનથી આકાશ ભેદાઇ ગયું; પરંતુ કોડમદેના મુખમંડલપર ઉદાસી કિંવા વિષાદનું કિંચિત્ પણ ચિન્હ જણાયું નહિ. તેણે ધીર અને અકંપિત સ્વરે પોતાનો બીજો કપાયેલો હાથ મોહિલકુલના ભટ્ટ કવિને આપ-વાની આજ્ઞા કરી અને પછી તે પોતાના પ્રાણપતિના મૃત શરીર સાથે ચિતાપર ચઢી. તેની આજ્ઞા-નુસાર તેના હાથો ભિન્ન ભિન્ન સ્થળે પહોંચાડવામા આવ્યા. પૂંગલના વૃદ્ધ રાવ રાણગદેવે પોતાની પુત્રવધૂનો હાથ ભસ્મીભૂત કરી તેના સ્મરણાર્થે એક સરોવર બંધાવ્યું. આ સરોવર આજપર્યંત 'કોડ-મદેસર'ના નામથી વિખ્યાત છે.

આ અનર્થકારક અપૂર્વ સંગ્રામ ઇ૦ સ૦ ૧૪૦૭ માં થયો હતો. આ ઘોર યુદ્ધમાં રાઠોડપક્ષના સાંકલા વીરોએ અસંત વીરતા પ્રકટ કરી હતી. ૭૦૦ સાંકલા વીરોમાથી કેવળ પચાસ સૈનિકોજ સેનાપતિ મેહરાજની સાથે રણભૂમિમાંથી પાછા ફેર્યા હતા. મેહરાજ પણ અસંત ઘાયલ થયો હતો. અર્ડકમલ અને તેના ચાર ભ્રાતાઓ પણ ઘાયલ થયા હતા. અર્ડકમલના શરીરમાં જે ઘા થયા હતા, તે દિવસાનુદિવસ વધુ અને વધુ પીડા આપવા લાગ્યા અને તેની અસરથી તે ૭ માસમાં મૃત્યુ પામ્યો.

આટલું થયા છતા પણ તે ભયંકર વિવાદ શાંત થયો નહિ. પુષ્કળ રૂધિર વહ્યું તોપણ ઉભયપક્ષને સંતોષ થયો નહિ. ઉભયપક્ષના રાજકુમાર મરણ પામ્યા હતા. હવે પિતાએ સામસામે સમશેર ગ્રહણ કરી. વીર સાંકલા મેહરાજના પ્રચંડ પરાક્રમથીજ સાદૂલની સેનાનું બળ નષ્ટ થયું હતું. આ કારણથી પુત્રશોકથી વ્યાકુળ બનેલા રાવ રાણગદેવે મેહરાજને દંડ આપવાને માટે સેનાસહિત

તેના નગરપર આક્રમણ કર્યું સાકલા લોકો ઓછા પરાક્રમી નહોતા મરુભૂમિનો કોઇપણ વીર તેમને હરાવી શક્યો નહોતો મેહરાજનો પુત્ર લડખૂ સાકના એક સુપ્રસિદ્ધ યોદ્ધો હતો તેનુ પ્રચડ બળ અત્યાર સુધી કોઇ રોકી શક્યુ નહોતુ, તો હવે પૂગલનો રાવ રાણગદેવ તેના બળની ગતિ રોકી શકશે ?

પૂગલપતિએ પોતાની પ્રચડ સેનાસહિત સાકલાના રાજ્યપર આક્રમણ કર્યું આ સમયે સાકલા અસાવધાન હતો કે કેમ તે કાંઇ નિશ્ચયપૂર્વક કહી શકાતુ નથી, પરતુ તે આ સમયે રાણગદેવની પ્રચડ ગતિનો અવરોધ કરી શક્યો નહિ તે હારી ગયો તેના ત્રણસે સૈનિકોના ઉષ્ણ રુધિરથી લૂણી નદીના તટપરની રેતી ભીંજાઇ ગઈ વિજયી રાણગદેવ પરાસ્ત થયેલા સાકલાપતિનુ સર્વસ્વ લૂટી સગર્વ પોતાના પાટનગરમા ચાલ્યો ગયો ત્યાર પછી મહેવાના રાજાની સાથે યુદ્ધ કરતા રાણગદેવનુ મૃત્યુ થયુ

રાણગદેવના મૃત્યુના સમાચાર તેના શેર પુત્રો તનુ અને મેરુના સભળવામા આવ્યા. દારુણ ક્રોધ અને ભયકર શોકથી તેમના મસ્તક ફરી ગયા, પરતુ તેઓ નિરુપાય હતા તેમનામા એટલુ બળ નહોતુ કે તેઓ મહેવાના રાજાની સાથે યુદ્ધ કરી શકે આથી તેઓ દારુણ ક્રોધનો વેગ રોકી પોતાના શત્રુપર વૈર લેવાના ઉપાય શોધવા લાગ્યા આ સમયે મુલતાનમા ખીજરખા નામનો યવન બાદશાહ રાજ્ય કરતો હતો ક્રોધોન્મત્ત તનુ અને મેરુ તેને શરણે ગયા અને હિંદુધર્મ ત્યજી ઇસ્લામી ધર્મ ગ્રહણ કરીને બાદશાહને પ્રસન્ન કરવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા ખીજરખાએ તેમનાપર પ્રસન્ન થઇ તેમને એક સેના આપી આ સેના લઇ તનુ અને મેરુ રાઠોડરાજ્યની સામે યુદ્ધ કરવાની તૈયારી કરવા લાગ્યા આ સમયે જેસલમીરના રાજા રાવલ કેહરના તૃતીય પુત્ર કેલણે તેમની મુલાકાત લીધી તેણે તેમના બલાબલની ચિકિત્સા કરી તેમને એક ગૂઢ ઉપાય અજમાવવાની સલાહ આપી તેણે તેમને જણાવ્યુ કે જો તમે આ ઉપાય અજમાવશો તોજ તમે તમારો વૈરાગ્નિ શાત કરી શકશો

પછી ભાટીરાજકુમાર કેલણે રાઠોડરાજ ચૂડાને પોતાની પ્રપચજાળમા ફસાવવાનો પ્રયત્ન કર્યો તેણે પોતાની એક પુત્રી ચૂડાને આપવાની માગણી કરી, પરતુ ચૂડાએ તેના વચનપર અવિશ્વાસ લાવી તેની માગણીનો અસ્વીકાર કર્યો આથી કેલણે તેમનાપર કહેવડાવી મોકલ્યુ કે, " જો આપને કોઇ પ્રકારનો સદેહ આવતો હોય તો આપની આજ્ઞા થતા હુ મારી કન્યાને નાગોરમા મોકલી આપીશ " ચૂડાને આ વાત ઠીક લાગી અને તેમણે કેલણની માગણી સ્વીકારી

વિવાહનો દિવસ નિશ્ચિત કરવામા આવ્યો થોડા દિવસ થયાજ ચૂડાએ નાગોરનગર જીતી લીધુ હતુ હવે ત્યા વિવાહની તૈયારી થવા લાગી ચૂડા તે નગરમા આવી વિવાહના દિવસની પ્રતીક્ષા કરવા લાગ્યા જોતજોતામા લગ્નદિવસ આવી પહોચ્યો, પરન્તુ ચૂડાના માઠા ગ્રહે તેના સૌભાગ્યની દોરી ખેંચી લીધી હતી, તે એ સમજી શક્યો નહિ આ તરફ જેસલમીરના તોરણદ્વારનું અતિક્રમણ કરીને પચાસ વસ્ત્રાચ્છાદિત ગાડા બહાર નીકળ્યા આ ગાડાંની પાછળ કેટલાક અશ્વારોહીઓ અને સાતસે ઉંટોના રક્ષક ચાલતા હતા આ વિવાહની યાત્રા નહોતી વાસ્તવમા તો એ યુદ્ધયાત્રા હતી આ સર્વ અશ્વારોહીઓ અને ઉંટરક્ષકો છળવેશી રાજપૂત સૈનિકો હતા અને ઉક્ત પચાસ વસ્ત્રાચ્છાદિત શકટોની અદર પણ સ્ત્રીઓને બદલે પૂગલરાજના સાહસિક વીરો બેઠેલા હતા તે સિવાય સર્વની પાછળ રાજાના પ્રાય એક સહસ્ર ઘોડેસ્વારો[1] અતિ સાવધાનતાપૂર્વક ચાલતા હતા તેમની સાથે જે ઉંટો ચાલતા હતા તેમની પીઠપર સૈનિકોને માટે ખાદ્ય પદાર્થો અને અસ્ત્રશસ્ત્રાદિ ભર્યા હતા રાઠોડરાજ ચૂડા તેમનો આ ગુપ્ત પ્રપચ જાણી શક્યા નહિ તેઓ વિવાહોચિત હાઠ કરીને છળવેશી ભાટી સેનાની તરફ ચાલ્યા નગરના સિહદ્વારની બહાર નીકળતાજ તેણે ઉક્ત ગાડા જોયા તેને ભાટીરાજ ઉપર સપૂર્ણ વિશ્વાસ ઉત્પન્ન થયો તે નિસશય બની ઉક્ત ગાડાની નિકટ ચાલ્યા ગયા

તેઓ ઉભા ગાડાની છેક નજીક ગયા કે તરતજ એકાએક તેમના મનમા વિષમ સદેહ ઉત્પન્ન

1 આ સહસ્ર અશ્વારોહીઓ ખીજરખાના હતા એમ મૂળ ગ્રથમા જણાવવામા આવ્યુ છે

થયો. આથી તેઓ એકદમ નાગોર તરફ પાછા ફર્યા; પરંતુ તેઓ નગરના દ્વારપર પહોંચ્યા નહિ પહોંચ્યા એટલામાં તો છળવેષી શત્રુઓએ તેમનાપર આક્રમણ કર્યું. વિશ્વાસઘાતી ભાટી વીરો પોતાનું સત્ય સ્વરૂપ ધારણ કરી એકાએક તેમના ઉપર તૂટી પડયા. વીર ચૂડાની પાસે માત્ર થોડાજ સૈનિકો હતા, તેથી તેઓ પોતાના શત્રુની પ્રચંડ ગતિ રોકી શકયા નહિ. આ ભયાનક આપત્તિના સમયમાં તેમના મનમા એવો વિચાર આવ્યો કે જો અમે તોરણદ્વારની નિકટ પહોચી જઇશું, તો ગમે તે પ્રકારે અમારો બચાવ કરી શકીશું; પરંતુ અફસોસ, તેમની તે ઇચ્છા મનમાં ને મનમાંજ રહી ગઇ. શત્રુઓએ તેમને પકડી પાડ્યા અને તેમની સામે થઇ યુદ્ધ કર્યા વિના બીજો માર્ગ તો રહ્યો નહિ તેથી તેમની સાથે યુદ્ધ કરતા કરતા વીર ચૂડા સિંહદ્વાર તરફ ચાલ્યા. તેમનું આખું શરીર રુધિરથી ભીંજાઇ ગયું. તેમના અંગરક્ષકોમાંથી અનેકે પ્રાણોત્સર્ગ કર્યો. સતત રુધિરધારા ચાલવાથી અને શસ્ત્રાસ્ત્રોના પ્રહારથી વીર ચૂડાના અંગના સર્વ ભાગો શિથિલ થઇ ગયા. રાઠોડકુલતિલક વીરવર ચૂડા નાગોરનગરના દ્વાર આગળ ભૂમિપર તૂટી પડ્યા.[1] ક્રૂર અને વિશ્વાસઘાતી ભાટીઓ અન્યાયી વિજયથી આનંદોન્મત્ત બની વિકટ સિંહનાદ કરી ઉઠયા; અને નગર લૂંટવાના વિચારથી પ્રચંડ સાગરતરંગની પેઠે તેમણે તેમાં પ્રવેશ કર્યો. રાજરાજેશ્વર ચૂડાના પવિત્ર દેહને તેઓ પગવતી ઠોકર મારવા લાગ્યા!

આ પ્રકારે રાઠોડકુલનો એક પ્રકાશમાન દીપક સદાને માટે બુઝાઇ ગયો. જો ચૂડા થોડો વધુ વખત જીવત તો રાઠોડકુલની હજીપણ અધિક ઉન્નતિ થાત. પોતાના દૈવી બળથી તેમણે જે પરાક્રમો કર્યાં તેથી વીરવર શિયોજીનો વંશ ગર્વસહિત પોતાનું મસ્તક ઉન્નત કરી શકયો. ચૂડાને ચૌદ પુત્રો અને એક કન્યા થઇ હતી. આ કન્યાનું નામ હંસા હતું. હંસાને મેવાડના રાણા લાખાની સાથે પરણાવી હતી અને એનાજ ગર્ભથી કુંભાનો જન્મ થયો હતો.

મહાવીર ચૂડાનું મૃત્યુ થયા પછી તેમના જ્યેષ્ઠ પુત્ર રિડમલ્લ મંદોરના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા. એમની માતા ગોહિલવંશની રાજકુમારી હતી. રિડમલ્લનું શરીર પ્રચંડ અને બળવાન હતું. તે પોતાના કુળમાં સૌથી અધિક બળવાન ગણાતા હતા. ચૂડાનું મરણ થયા પછી નાગોર રાઠોડકુલના હાથમાંથી નીકળી ગયું. રિડમલ્લને રાણા લાખાની સાથે પરમ સ્નેહ થયો હતો. રાણા લાખાએ તેમને ચાળીસ ગ્રામોસહિત ધનલાનગર અર્પણ કર્યું અને પોતાના સામંતોમાં તેમને શ્રેષ્ઠપદે નિયુક્ત કર્યા. લાખાના જીવનકાળમા રિડમલ્લે મેવાડ ઉપર એક મહાન ઉપકાર કર્યો હતો. પોતાની પુત્રી અજમેરના સુબાની પાસે લઇ જવાના બહાનાથી તેઓ ચોહાણ લોકોના આ પ્રાચીન કિલ્લામા ઘુસી ગયા અને ત્યાના પહેરેગીરો તથા સૈનિકોને મારીને તેપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો. પછી તેમણે આ કિલ્લો મેવાડના મહારાણાને સમર્પણ કર્યો. ખીમસી પંચોલી[2] નામના એક મનુષ્યે તેમને આ ઉપાય બતાવ્યો હતો. રાણાએ તેમના આ કૃત્યથી તેમનાપર અતિ પ્રસન્ન થઈ તેમને પારિતોષિકતરીકે કેરો નામના નગરનો અધિકાર સોંપ્યો. આ નગર થોડા વખતથી કાયમખાની લોકોની પાસેથી લઇ લેવામાં આવ્યું હતું. રિડમલ્લ એક વખત તીર્થયાત્રા કરવાને માટે ગયાજી ગયા અને ત્યાંના યાત્રાળુઓ પાસેથી જે કર લેવામાં આવતો હતો, તે સર્વ તેમણે પોતે આપી દીધો.

રિડમલ્લ રાજકાર્યમાં પરમ પ્રવીણ હતો. તેમણે રાજશાસન ઉત્તમ પ્રકારે ચલાવવાને માટે અનેક ઉત્તમ નિયમો રચ્યા હતા. વીરરસના પ્રેમી ભાટ કવિઓ રાજ્યવ્યવસ્થાવિષે ક્વચિતજ ઉલ્લેખ કરે છે અને તેમણે રિડમલ્લના સંબંધમાં તે પ્રકારનો નિર્દેશ કર્યો છે. રાવ રિડમલ્લનું સૌથી મહાન કાર્ય એ હતું કે તેમણે પોતાના રાજ્યમા તોલ અને માપ એકસરખાં કર્યાં હતાં; અને તે

— ૧ ચૂડા સંવત ૧૪૩૮ મા સિંહાસનપર બેઠો અને ૧૪૬૫ મા મરણ પામ્યો, એમ મંદોરના ઈતિહાસમા જણાવવામા આવ્યું છે, પરંતુ તેના રાજ્યાભિષેકનો સંવત ભૂલભરેલો છે. ચૂડાએ સંવત ૧૪૫૧ મા મંદોરપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો હતો અને તેજ વર્ષમાં તે સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયો હતો. એને ૧૪ પુત્રો થયા હતા, તેનાં નામ નીચે પ્રમાણે છેઃ—રિડમલ્લ, સત્તા, રણધીર, અર્ડકમલ, પુંજ, ભીમ, કાન્હા, અજા, રામદેવ, બીજા, સહેસમલ્લ, બાઘા, લંબા અને શિવરાજ. તેમાંના રિડમલ્લ, સત્તા, અર્ડકમલ અને કાન્હાના વંશજો આજે પણ વિદ્યમાન છે.

૨ કાયસ્થને પચોલી કહેવામાં આવે છે.

આજપર્યંત પ્રચલિત છે. રાવ રિડમલનું અંતિમ કાર્ય એ હતું કે તેણે મેવાડના બાલ રાજાનું સિંહાસન દગાથી છીનવી લેવાની ઇચ્છા કરી હતી; પરંતુ મહાવીર ચંડે તેને પ્રાણદંડ કર્યો હતો. આ વૃત્તાંત મેવાડના ઇતિહાસમાં આવી ગયું છે, તેથી તેની પુનરુક્તિ કરવાની આવશ્યકતા નથી. આ વિગ્રહથી ઉભય રાજ્યોની સીમા પૃથક્ પૃથક્ થઈ ગઈ.

રિડમલ્લે પોતાનાં રાજ્યના સર્વ ભાગોમા જમીનનુ મહેસુલ એકસરખું ઠરાવ્યું હતું. રિડમલને ચોવીસ પુત્રો હતા. મારવાડના રાઠોડો વિશેષતઃ તેના જ્યેષ્ટ પુત્ર જોધાનાં[1] સંતાનો છે તેના પુત્ર-પૌત્રોએ વિશાલ મરુભૂમિમા સર્વત્ર પ્રસરી પોતાની ઉન્નતિ કરી હતી. જરૂર જણાવાથી તેમના નામ, શાખા તથા ભૂમિસંપત્તિની સૂચી અત્ર આપવામા આવે છેઃ—

નામ	શાખા	ભૂમિસંપત્તિ
૧ જોધાજી	જોધા	મારવાડ
૨ કાધલજી	કાધલોત	બિકાનેર
૩ ચાપાજી	ચાપાવત	"
૪ અખૈરાજ	કૂંપાવત	આહવા, કેટા, પક્ષરી, હરસોલા, વરોહટ, જાવલા, સથલાના, સિનગા, આસોપ, કંપાલિયા, ચંદ્રાવલ, સિરયારી, ખારલો, હરસૌર, વનુ વિજોરિયા, શ્યોપુરા તથા દેવરિયા
૫ મંડલાજી	માંડલોત	સરોદા
૬ પાતાજી	પાતાવત	કૂનિંચરી, નખા, વારોહ તથા નખરેશ[2]
૭ લાખાજી	લાખાવત	+
૮ બાલોજી	બાલાવત	ધુનાર
૯ જેતમાલજી	જેતમાલોત	પાલાસની
૧૦ કરનજી	કરનોત	લુનાવાસ
૧૧ રૂપાજી	રૂપાવત	ચોતલા
૧૨ નાથાજી	નાથાવત	વીકાનેર
૧૩ ડુંગરજી	ડુંગરોટ	
૧૪ સાંડાજી	સાંડાવત	આ સરદારોની ભૂમિસંપત્તિનું કયાય પણ વર્ણન ઉપલબ્ધ થતુ નથી. આ સર્વ સરદારો પોતાના કુલના મોટા સામંતોને આધીન થઇ ગયા છે.
૧૫ માંડનજી	માંડનોત	
૧૬ વીરાજી	વીરાવત	
૧૭ જગમાલજી	જગમાલોત	
૧૮ હાપાજી	હાપાવત	
૧૯ શકતાજી	શકતાવત	
૨૦ કર્મચંદજી	કર્મચંદોત	
૨૧ અડવાલજી	અડવાલોત	
૨૨ ખેતસીજી	ખેતસીઓત	
૨૩ શત્રુશાલજી	શત્રુશાલોત	
૨૪ તેજમાલજી	તેજમાલોત	

૧ જોધા રિડમલ્લના જ્યેષ્ઠ પુત્ર નહોતા. તેઓ પોતાના કેટલાક ભાઈઓથી નાના હતા સર્વથી જ્યેષ્ઠ કુમાર અખેર જ હતા તેમણે પોતાના પિતાની ઇચ્છાનુસાર પોતાના હાથથી જોધને રાજતિલક કર્યું હતું. હાલમાં ગામ વગડીના ઠાકોર અખેરાજના વંશજ છે અને તેઓ મારવાડના રાજાના અભિષેકપ્રસંગે તેમને રાજતિલક કરે છે.

૨ નખરેશના સૈનિકો અત્યંત સાહસિક અને રણનિપુણ હોય છે તેઓ અત્યંત તપ્ત રેતીપર પણ ચાલી શકે છે. સાધારણ આપત્તિ આવી પડે ત્યારે તેમને બોલાવવામાં આવતા નથી; પરંતુ અતિ દારુણ સંકટપ્રસંગે તેમને બોલાવવામા આવે છે.

अध्याय ३ जो

જોધાજીનું સિંહાસનારૂઢ થવું–જોધપુરની સ્થાપના–રાઠોડોનું મંદોરથી જોધપુર જવું અને રાજધાનીનું બદલાવું–રાજધાની બદલવાનું કારણ–સાતલમેર, મેરતા અને બીકાનેરની સ્થાપના–જોધાજીનો પરલોકવાસ–તેમના ગુણોનું વર્ણન–રાઠોડ વંશની ઉન્નતિ–સુજાજી-રાવનું સિંહાસનારૂઢ થવું–મુસલમાન પાદશાહની સેના સાથે રાઠોડોનું પ્રથમ યુદ્ધ–પીપડા-નગરમાંથી રાઠોડકુમારીઓનું પઠાણોએ કરેલું હરણ–સુજાજીની વીરતા અને મૃત્યુ–તેમના સિંહાસનપર તેમના પૌત્ર રાવ ગાંગાનું બેસવું–સિંહાસનને માટે ગાંગા અને તેના કાકા સેખા વચ્ચે થયેલું યુદ્ધ–ગૃહકલેહ–સેખાનું મૃત્યુ–હિંદુસ્તાનપર બાબરે કરેલું આક્રમણ–સર્વ રાજપૂતોની સંમતિથી મહારથી રાણા સાંગાએ સેનાપતિ થઈ બાબરની સાથે કરેલું યુદ્ધ–રાવ ગાંગાનું મૃત્યુ–રાવ માલદેવનું સિંહાસનારૂઢ થવું—માલદેવનું ગૌરવ–તેમણે કરેલો નાગોર, અજમેર, ઝાલોર તથા શિવાનાનો ઉદ્ધાર–તેમનો પરસ્પરનો વિવાદ–તેમની પ્રતિષ્ઠા–પદભ્રષ્ટ થયેલા હુમાયુ સાથે તેમણે કરેલું અનુચિત વર્તન–શેરશાહે મારવાડપર કરેલું આક્રમણ–યવન સેનાપર આવી પડેલી આપત્તિ–શેરશાહે ચતુરાઈથી પોતાનું કરેલું સંરક્ષણ–રાઠોડસેનાનું પાછળ હઠવું–બે મુખ્ય સામંતશાખાનો આત્મત્યાગ–અકબરે મારવાડપર કરેલું આક્રમણ–મેરતા અને નાગોર જીતી તે બીકાનેરના રાયસિંહને સમર્પણ કરવું–માલદેવનું પોતાના દ્વિતીય પુત્રને અકબરની સભામાં મોકલવું–યવનસમ્રાટ સાથે તેમને થયેલું વૈમનસ્ય–અકબરે રાયસિંહને આપેલું જોધપુરનું શાસન–અકબરે જોધપુરપર ઘાલેલો ઘેરો–માલદેવે જોધપુરની રક્ષા કરવાનો કરેલો ઉદ્યમ–ઉદયસિંહને અકબરની પાસે મોકલવા–ઉદયસિંહનો સત્કાર–ચંદ્રસેન અને તેનાદ્વારા થયેલી રાઠોડ કુળના સન્માનની રક્ષા–તેનું વીરત્વ–માલદેવનું વીરત્વ–માલદેવનું મૃત્યુ–તેમના દ્વાદશ પુત્રો.

ઠોડવીર જોધાનો જન્મ સંવત ૧૪૮૪ના વૈશાખ માસમાં મેવાડમાં આવેલા ધનલા નામક નગરમાં થયો. તેમના પિતા રાવ રિડમલ્લ હતા. જોધાજી કેવી આપત્તિમાં આવી પડ્યા હતા તથા તે આપત્તિમાંથી તેઓ કેવી મુશ્કેલીથી છૂટ્યા હતા, તેનું સમસ્ત વર્ણન મેવાડના ઇતિહાસમાં આવી ગયું છે હવે આ સ્થળે અમે તેમના સામાન્ય જીવનચરિત્રનો ઉલ્લેખ કરીએ છીએ

ગિહલોત રાજકુમાર વીરવર ચંડે[1] મંદોરપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો અને રિડમલ્લનું મૃત્યુ થયું તે ભયંકર આપત્તિના સમયે જોધાજી અરવલ્લીના ઘાડા જંગલમાં ગુપ્ત છુપાઈ રહ્યા આવી દીનહીન અવસ્થામાં જ્યારે તેઓ પોતાનો સમય વ્યતીત કરતા, ત્યારે તેમના મનમાં ક્ષણભર પણ એવી કલ્પના આવી નહોતી કે ઇશ્વરની કૃપાથી અલ્પ સમયમાં આપત્તિનું વાદળ વિખરાઈ જઈ પુનઃ મંદોર-નગરની પ્રાપ્તિ કરી તથા જોધપુરની સ્થાપના કરી હું મારું નામ અમર કરીશ. તેમના કોઇ પણ

1 આ ચંડે રાઠોડ વીર રિડમલ્લનો વધ કર્યો હતો.

સહાયક રહ્યા નહિ અને ધીમે ધીમે તેમનું બળ ઘટતુ ચાલ્યું; પરન્તુ વીર જોધાજી ક્ષણભર પણ નિરુત્સાહી થયા નહિ. આશા એજ મનુષ્યનું જીવન છે અને આશાજ દીન, દરિદ્ર તથા હતભાગી મનુષ્યોને પરમ શાંતિ આપે છે મોટા રાજ્યના અધિકારી હોવા છતા આજે જોધા દીનહીન અવસ્થાને પ્રાપ્ત થયા હતા આ સમયે તેઓ વિરાટ અરવલ્લીની અંદર આવેલા ભાંડક પીરાવ નામના ધાડા નિર્જન વનમા કેટલાક સાથીઓની સાથે યોગ્ય સંધિની વાટ જોતા છુપા રહીને પોતાના દિવસો ગાળતા હતા. એક વખતે સર્વ માણસો ભાલાઓ ઉભા રાખીને બેઠા હતા, એવામા એક શુભ શુકન પ્રદર્શિત કરનાર પક્ષી જોધાજીના ભાલાની અણીપર બેસી વારંવાર શબ્દ કરવા લાગ્યું.

આ વખતે એક ચારણે તેમની સન્મુખ આવી કહ્યું કે: 'મહારાજ' આજે આપના ગ્રહ શુભ છે. આપનો જન્મ થયો તે રાત્રિએ જે નક્ષત્રનો ઉદય થયો હતો, તેનો આજે પુનઃ ઉદય થયો છે; માટે જો આપ આ શુભ નક્ષત્રનો અસ્ત થયા પૂર્વે મંદોરનો ઉદ્ધાર કરવાનો પ્રયત્ન કરશો તો અવશ્ય આપને વિજય મળશે. જુઓ આ પક્ષી આપના ભાલાની અણીપર બેસી આપને આ કાર્ય કરવાની સૂચના કરી રહ્યું છે.'

ચારણની આ ઉત્સાહવર્ધક વાત સાભળી રાઠોડવીર જોધાના ઉત્સાહનો પાર રહ્યો નહિ અને તેઓએ હડબૂ સાકળા તથા પ્રભુ રાય આદિ પ્રસિદ્ધ વીરો સાથે મંદોર તરફ પ્રયાણ કર્યું. સુભાગ્યે તેમના સર્વ પ્રયાસો સફલ થયા અને તેમણે તરતજ મંદોરપર વિજય મેળવી ત્યા પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો.

જોધાજીને મંદોરદુર્ગ પુનઃ પ્રાપ્ત થયો; છતા તેઓએ તેમાં દીર્ઘકાળપર્યંત નિવાસ કર્યો નહિ. તેમને નવીન નગર વસાવી પોતાનું નામ અમર કરવાની ઇચ્છા થઈ. રાજપૂતો સદા જૂના સસ્કારને માન આપે છે. તેઓ કોઈ પણ રિવાજ અથવા કોઇ પણ કાર્યમાં સહસા ફેરફાર કરતા નથી જૂના સંસ્કારને વળગી રહેવુ એને તેઓ પોતાનો મુખ્ય ધર્મ માને છે; તે છતા પણ જે મંદોરદુર્ગને જોધાજીના પૂજનીય પિતામહે પોતાના બાહુબળથી જીત્યો હતો અને જે દુર્ગમા તેમની ત્રણ પેઢીએ રાજ્ય કર્યું હતું તથા જે આજપર્યંત મારવાડની રાજધાનીતરિકે વિખ્યાત હતું, તેને વીર જોધાએ એકદમ છોડી દીધુ. આનું એક વિશેષ કારણ હતું. દેવાજ્ઞા, શુભ શુકન વા એવીજ કોઇ દૈવી ઘટના તેના કારણરૂપ ન હતી; પરંતુ એક સિદ્ધ યોગીની આજ્ઞા તેના કારણરૂપ હતી.[1] આ યોગી મંદોરથી બેજ કોશના અંતરપર દક્ષિણ દિશામા આવેલી ભાખર ચિડિયા (વિહંગકૂટ) નામની પર્વતશ્રેણીની એક એકાંત ગુફામા નિવાસ કરતા હતા. એમનું ચિત્ત સદા રાઠોડકુલની મંગળ કામનામા નિમગ્ન રહેતું હતુ એક દિવસે તેમને જોધાજીનો મેળાપ થયો,

1 વાનપ્રસ્થ યોગી એવા મનુષ્યોને ઉપદેશ કરે છે કે જે અનાયાસે તેની ગુફામા જઈ પહોંચે છે આવા એક મહાત્માની આજ્ઞા લેખાજી શિરસાવદ્ય કરે તો તે કાંઈ આશ્ચર્યની વાત નથી ભારતવર્ષમા જે દરિદ્ર ભિક્ષુકો ભાગ્યે બારણે બકે છે તેને અમે આવા મહાત્માની શ્રેણીમા મૂકતા નથી આવા ભિક્ષુકોને તો નજરે જોવાથી પણ ઘૃણા ઉત્પન્ન થાય છે, પરંતુ જે યોગીઓ ઇન્દ્રિયોનુ દમન કરે છે, તેમને અમે મહાત્માની પંક્તિમાં મૂકીએ છીએ જેમણે વેદાંતનો અભ્યાસ કર્યો હોય, જેઓ તત્વચિંતનમા પોતાનો કાળ વ્યતીત કરતા હોય, જેમનું અંતઃકરણ પરમ પવિત્ર બની ગયુ હોય, જેમને માયાનો લેશ માત્ર પાશ ન હોય અને જેમણે એકાંતવાસનુ સેવન કરીને તપસ્યા કરી હોય, તેમને અમે યથાર્થ યોગી કહીએ છીએ. જેમની કઠિન તપશ્ચર્યા જોઈને મનુષ્ય આશ્ચર્યથી દિગ્મૂઢ બની જાય, તેવા મહાત્માઓની પાસે ભારતવર્ષના રાજામહારાજાઓ ઉપદેશ લેવાને માટે જાય છે મેં પોતે એક એવા મહાત્માના દર્શન કર્યા છે, કે જેમણે ૪૦ વર્ષ પર્યંત ભૂમિપર શયન નહિ કરવાનું વ્રત લીધુ હતું મે જ્યારે તેમના દર્શન કર્યા ત્યારે તેમના વ્રતના કેવળ ત્રણ વર્ષો બાકી રહ્યા હતા તેમણે ઘણુ દેશાટન કર્યું હતુ અને તેઓ મહાન પંડિત હતા. તેમનો સ્વભાવ ઘણો હસમુખો અને તેમનું વદન તેજસ્વી તથા ચિત્તાકર્ષક હતુ. તેઓ પોતાની તપશ્ચર્યાનું વૃત્તાંત કાંઈ ગર્વસહિત કહેતા નહોતા અને તે માટે તેમને કાંઈ હર્ષ પણ થતો નહોતો. એક વૃક્ષપર હિંચકો બાંધવામા આવ્યો હતો અને તેપર તેઓ શયન કરતા હતા. કેટલાંક વર્ષો-પર્યંત આ વ્રતનું પાલન કરવામા તેમને કષ્ટ પણ પડ્યું, તેમના શરીરપર સોજો ચડી આવ્યો હતો, પરંતુ ત્યાર પછી તેની નિવૃત્તિ થઈ ગઈ હતી. આવી કઠિન તપશ્ચર્યા કરવી એ પણ એક મહાન કાર્ય છે અને તેથી મનુષ્ય દૈવીશક્તિને પ્રાપ્ત થાય છે.

ત્યારે તેમણે તેને કહ્યું કે:"મહારાજ ! મંદોરમાં આપનું રાજ્ય નિર્વિઘ્ન અને નિષ્કંટક રહી શકશે નહિ; માટે મારી એવી ઇચ્છા છે કે આપ ભાખરચિડિયાની સીમામાં આપના નામનું એક નગર વસાવો."

રાઠોડરાજ જોધાએ યોગીરાજની ઇચ્છાનુસાર કાર્ય કર્યું. 'વિહંગકૂટ'ના ઉચ્ચ શિખરપર નવીન નગરની સ્થાપનાની શીઘ્ર તૈયારી થવા લાગી. જે સુંદર પર્વતશ્રેણી ઉપર મંદોરનગર સ્થિત હતું, તેનોજ ભાખરચિડિયા પણ એક અંશ છે. આ પર્વતશ્રેણી ચઢવામાં ઘણી મુશ્કેલ અને ઘણી લાંબી છે. એની ચારે તરફ મોટાં મોટાં જંગલો આવેલાં છે. પ્રચંડ વૃક્ષોથી તે સ્થાન ઢંકાઈ ગએલું છે. તેનાં ઉચ્ચ શિખર ગગનભેદી છે. આ પહાડના ઉચ્ચ શિખરપર ઉભા રહીને વીરવર જોધાજીના વંશજો પોતાના રાજ્યની ચારે સીમા સુગમતાથી જોઈ શકે છે. વર્ષાઋતુ વ્યતીત થઈ ગયા પછી જ્યારે આકાશ સ્વચ્છ થઇ જાય છે, ત્યારે રાઠોડો વારંવાર પોતાના વિશ્રામભુવનના ઝરૂખાપર ઉભા રહીને પોતાના રાજ્યની સીમાનું અવલોકન કરી આનંદ પામે છે. જોધપુરની નીચેની પર્વતશ્રેણીઓ દક્ષિણમાં અરવલીસુધી જઇ તેને મળેલી છે. આ પર્વતશ્રેણીઓ તરફ દૃષ્ટિપાત કરતાં તે અગાધ સાગરના અસંખ્ય તરંગો સમાન જણાય છે; અને શેષ ત્રણ દિશાઓમાં વિશાલ મરુભૂમિની અમર્યાદ રેતી પવનની લહેરોથી ઉડી ઉડીને દૃષ્ટિપથ રોકે છે. જો કે ભાખરચિડિયા સર્વ સામગ્રીઓથી પરિપૂર્ણ છે તોપણ તેમાં એક મુખ્ય ચીજનો અભાવ છે. જીવનરક્ષાનું એક પ્રધાન સાધન જે સ્વચ્છ જળ તે આ પર્વતશ્રેણીમાં મળતું નથી. જોધાજીએ જોધપુરની સ્થાપના કરતી વખત આ વાતનો વિચાર કર્યો નહિ. આ કારણથી જોધપુરમાં આ એક મોટી ખામી રહી ગઇ;પરન્તુ લોકો જોધાજીને અપરિણામદર્શી કહીને તેમની નિંદા ન કરે એટલા માટે મારવાડના ભાટોએ ચતુરાઈ વાપરી દોષનો ટોપલો યોગીના શિરપર મૂકી દીધો છે. તેઓ જણાવે છે કે કારીગરોએ જ્યારે જોધપુરની ચારે સીમાનું માપ લીધું ત્યારે તેમણે ઉક્ત યોગીરાજનો એકાંત આશ્રમ પણ જોધપુરની સીમામાં લઇ લીધો હતો. પોતાનું સાધનક્ષેત્ર અન્યના તાબામાં જતું જોઇ તે મહાત્માએ તેમને બહુ બહુ પ્રાર્થના કરી; પરન્તુ કોઇએ તેમની પ્રાર્થના સાંભળી નહિ. તેમની પ્રાચીન પર્ણકુટિને છિન્નભિન્ન કરીને જોધપુરમાં મેળવી દેવામાં આવી. આથી તેમણે અત્યંત ક્રોધાયમાન થઇને શાપ દીધો કે:-"તમે મારો આશ્રમ લઇ લીધો છે, માટે જોધપુરનું સમસ્ત જલ સદા દૂષિત રહેશે." આ શાપને લીધેજ ત્યાંનું પાણી અસ્વચ્છ થઈ ગયું. રાજાએ શુદ્ધ જલ પ્રાપ્ત કરવાનો બીજો ઉપાય નહિ જોઇ કિલ્લાની નીચેના એક સરોવરમાંથી યંત્રદ્વારા જલ લેવાનો આરંભ કર્યો. જોધાજીની પછી જે રાજાઓ થયા, તેમણે દારૂગોળાથી ગિરિશૃંગ ઉરાડી દઇ શુદ્ધ જલ પ્રાપ્ત કરવાનો ઘણો પ્રયાસ કર્યો; પરંતુ તેમનો સર્વ પરિશ્રમ વૃથા ગયો. વિચાર કરતાં જણાય છે કે જોધાજીએ જોધપુરની સ્થાપના કરતી વખતે નગરજનોની અનુકૂળતાનો પૂરેપૂરો વિચાર કર્યો નહોતો. જે યોગીનું વર્ણન ઉપર કરવામાં આવ્યું છે, તે યોગીનો આશ્રમ હજીસુધી જોધપુરવાસીઓ બતાવે છે અને તેને ભક્તિપૂર્વક પ્રણામ કરે છે.

સંવત ૧૫૧૫ના જેઠ માસમાં રાઠોડવીર જોધાજીએ જોધપુરની સ્થાપના કરી. આ નગર મંદોરથી ચાર માઇલના અંતરપર છે. જોધાજી આ નગરની સ્થાપના થયા પછી ત્રીસ વર્ષપર્યંત જીવંત રહ્યા અને સંવત ૧૫૪૫ માં એકસઠ વર્ષની વયે આ લોકથી વિદાય થયા. તેમના દેહની પવિત્ર ભસ્મને તેમના પૂર્વજોની ભસ્મ સાથે મંદોરના મહાલયમાં રાખવામાં આવી.

મરુભૂમિમાં રાઠોડોની બીજીવાર સત્તા સ્થાપન કરનાર મહાવીર જોધાજી હતા અને તેમનાદ્વારા રાઠોડોનો નવીન યુગ શરૂ થયો હતો. જીવનની પ્રથમાવસ્થામાં તેમનાપર જે જે સંકટો આવી પડયાં હતાં, તે સર્વમાંથી સુભાગ્યે તેઓ મુક્ત થઇને પરમોન્નતિ પામ્યા હતા. વિપત્તિઓમાં તેઓ ક્ષણભર પણ ગભરાયા નહોતા. દારુણ વિપત્તિઓમાંથી મુક્ત થવાને માટે તેમણે જે જે ઉપાયોનું અવલંબન કર્યું હતું, તે સર્વ ઉપાયો તેમની ઉન્નતિનાં પગથિયાંરૂપ હતા. જે સામંતોના બાહુબળથી પ્રાચીન રાઠોડોએ મહાન કાર્યો કરી મહાન કીર્તિ પ્રાપ્ત કરી હતી, તે સર્વને જોધાજીના પિતા તથા પિતામહે ત્યજી દીધા હતા. આથી તેઓ મરુભૂમિના દુર્ગમ પ્રદેશોમાં દીન અને અપ્રસિદ્ધ અવસ્થામાં કાળક્રમણ કરતા હતા; પરંતુ વીરવર જોધાજીએ મંદોરથી દૂર થયેલા તે સામંતોને પુનઃ શોધી કઢાવ્યા અને તેમને પુનઃ તેમનાં પૂર્વ પદપર નિયુક્ત કર્યા. પોતાના પૂર્વજોનાં પદ પ્રાપ્ત થવાથી આ સામંતો અત્યંત આહ્લાદિત

થયા, તેમના હૃદયો ઉત્સાહથી પરિપૂર્ણ થઇ ગયા અને તેમણે પોતાના સ્વામીને માટે જીવન સુદ્ધા સમર્પણ કરવાની પ્રતિજ્ઞા લીધી આ પ્રતિજ્ઞા અનુસાર તેમણે ગિહલોતોના હાથમાથી રાઠોડોની પ્રાચીન રાજધાની મદોરનો ઉદ્ધાર કર્યો આ સામત વીરોદ્વારા જોધાજીને ઘણો લાભ થયો હતો અને તેમનો ઉપકાર તેઓ જીવતપર્યંત ભૂલ્યા નહિ હડબૂ સાકલા, પાબૂજી,[1] અને રામદેવરાવ રાઠોડની[2] પાષાણમૂર્તિઓ બનાવી વીરવર જોધાજીએ મદોરના અગ્રભાગમા સ્થાપિત કરી આજે પણ મરુદેશના નિવાસીઓ આ વીરોની અશ્વારૂઢ પ્રચડ મૂર્તિઓ તે સ્થાનમા જીવત મનુષ્યની પેઠે વિરાજમાન થયેલી જુએ છે[3] આ સ્વદેશપ્રેમી વીરોના પવિત્ર નામ કોઇ પણ રાઠોડ ભૂલી શકતો નથી-આજે પણ મારસરદારો પ્રાતકાળમા તેમના પવિત્ર નામનો જપ કરે છે આજે પણ લોકો ભક્તિસહિત આ પાષાણમૂર્તિઓની પ્રદક્ષિણા કરી તે વીર પુરુષોના ગુણોનુ ગાન કરી અત્યત આનદિત અને આલ્હાદિત થાય છે.

રાઠોડવીર શિયોજીએ જે દિવસે પોતાના પૂર્વજોના પ્રાચીન લીલાક્ષેત્રનો ત્યાગ કરી મરુભૂમિના રેતાળ પ્રદેશપર રાઠોડ કુળની વિજયપતાકા સ્થાપિત કરી, તે દિવસને ત્રણસો વર્ષ વ્યતીત થઈ ગયા હતા આ ત્રણ શતાબ્દીઓમા તેમના વશજો એટલા વિસ્તૃત અને એટલી બધી શાખાઓવાળા થઇ ગયા કે ચાલીસ હજાર ચોરસમાઇલનો પ્રદેશ પણ તેમને માટે નાનો જણાયો ' વિધાતાની ઇચ્છાથી વીરકેસરી શિયોજીના વશજો હાલમા અત્યત દીન દશામા પોતાનો સમય વ્યતીત કરે છે, તોપણ તેમના પૂર્વજોએ પોતાના પ્રચડ બાહુબળથી એક સમયે જે પરાક્રમ પ્રદર્શિત કર્યું હતું તથા તેમણે જે પ્રાચીન કુળોને રાજ્યપદથી ચ્યુત કર્યા હતા, તે વિષે વિચાર કરવાથી આપણને અતિ આશ્ચર્ય અને અતિ દારુણ શોક થયા વિના રહેતો નથી પુરિહર, સાકલા, દઇયા, ચોહાણ, ગોહિલ, સોનગઢા, કાતિજિત અને હુન આદિ પ્રાચીન રાજપૂત કુળોના દેવીકૃત્યોથી સમસ્ત ભારતભૂમિ એક વખતે ગૌરવાન્વિત થઇ હતી, પરતુ આજે તેઓમાના કેટલાક રાઠોડોને આધીન થઈ સામંતસ્વરૂપે પોતાનું જીવન વ્યતીત કરે છે અને શેષના તો નામનિશાન પણ રાજસ્થાનના નકશામાથી લુપ્ત થયા છે' તેમના નામો હવે કેવળ ભાટોના કાવ્યગ્રથોમા અને લોકોક્તિમાત્રમાજ રહ્યા છે ' તે સિવાય હવે તેમના અસ્તિત્વના કાઇપણ ચિન્હો રહ્યા નથી તેમના વશજો અનત કાળસાગરમા ડૂબી ગયા છે તેમના જે પરાક્રમો ભટ્ટલોકોના ગ્રથોમા વર્ણવવામા આવ્યા છે,

1 પાબુજી પોતાના પ્રસિદ્ધ તુરંગ કાલવી ઉપર આરૂઢ થયા છે હરમૂ સાકલાની પેઠે પાબુજી પણ મહાન વીર હતા અને રાજપૂતો તથા કવિઓના પરમ આદરને પાત્ર થયા હતા તેમના કરેલા સમસ્ત કાર્યોની તસ્વીરો આલેખી મારવાડનિવાસીઓને બતાવવામા આવે છે અને તેને તેઓ અતિ પસદ કરે છે

૨ રામદેવને રાઠોડ જણાવ્યા છે, તે અસત્ય છે રાઠોડ તો પાબુજી હતા અને રામદેવ તો તુવાર હતા રામદેવનુ નામ એટલુ પ્રસિદ્ધ છે કે રાજસ્થાનના પ્રાય સમસ્ત ભાગમા તે સાભળવામા આવે છે રાજસ્થાનના પ્રાય સર્વ ગામોમા એમના નામની વેદિકા બધાવવામા આવી છે

૩ આ સર્વ મૂર્તિઓ પાષાણમાથી કોતરી કાઢવામા આવી છે સર્વ યોદ્ધાઓ અશ્વારૂઢ છે અને તેઓ મહા વીર પુરુષો જેવા જણાય છે તેમના જમણા હાથમા બરછી, ડાબા હાથમા ઘોડાની લગામ, પીઠપર ઢાલ, ધનુષ તથા તરકસ, કમરમા તલવાર તથા કમરબધમા કટાર આપેલી છે આ મૂર્તિઓ જાણે જીવત મનુષ્યોજ ન હોય, તેવી લાગે છે સર્વ યોદ્ધાઓ સગર્વ ચક્ર દૃષ્ટિ નાખી રહ્યા છે ભારતની દુર્દશાને લીધે તેની સ્વાધીનતાની સાથે તેની શિલ્પવિદ્યાનો પણ લોપ થઇ ગયો છે આપણા પુરાણોમા શિલ્પનુ જે વર્ણન ઉપલબ્ધ થાય છે, તેની સાથે આજના શિલ્પની તુલના કરવાથી તેમા જમીનઆસમાનનો ફરક જણાય છે આજે આપણી શિલ્પવિદ્યાની સપૂર્ણ અવનતિ થઇ ગઈ છે, પરંતુ પ્રાચીન કાળમા તે ઉન્નતિને શિખરે હતી!

ઉપરોક્ત વીરોની મૂર્તિઓ એક મોટા ચોગાનમા સ્થાપિત કરેલી છે પ્રથમ પાબુજીની મૂર્તિઓ આવે છે અને ત્યાર પછી રામદેવરાવ અને હડબૂ સાકલાની પ્રતિમા આવે છે અતિમ ભાગમા ચોહાણ કુળના પ્રસિદ્ધ વીર ગાગાની મૂર્તિ છે આ ગાગાએ મહમુદનુ આક્રમણ રોકવાને માટે સતલજ નદીના તટપર પોતાના ૪૯ પુત્રો સહિત પ્રાણાર્પણ કર્યું હતુ સર્વથી છેલ્લી પ્રતિમા ગિહલોત કુળમા ઉત્પન્ન થયેલા મિત્રરાતિ મ ગોલિયાની છે આ વીર પુરુષે પણ જોધાજીને સહાય કરી હતી આ વીરોની મૂર્તિઓ જોવાથી અત્યત આલ્હાદ ઉત્પન્ન થાય છે સ્વદેશની રક્ષાને માટે તેમણે પ્રાણવિસર્જન કર્યું હતુ એ વાતનુ સ્મરણ થતા આપણા આનદનો પાર રહેતો નથી આ સર્વ વીરોનુ સપૂર્ણ વૃત્તાત ક્યાય ઉપલબ્ધ થતુ નથી, તેથી હૃદયને શોક થાય છે

તે એવાં મહાન છે કે તેનું અનુકરણ કરવાથી પ્રત્યેક માણુસ લોકોનો અગ્રેસર બની શકે છે. આ લોકોનું સ્મરણ થતાંની સાથે ભટ્ટકવિનાં નીચેના વચનો કોને નહિ સાંભરે,'

"સર્વ વસ્તુ અનિત્ય છે, સર્વ વસ્તુ દીપકમાં બળીને ભસ્મ થતા પતંગવત્ છે, ઐશ્વર્યનાં સર્વ સાધનો નષ્ટ થઇ જનાર છે; કેવળ મહાપુરુષનાં નામોજ અનંતકાળપર્યંત અમર રહેશે."

રાવ જોધાને ચૌદ પુત્રો[1] હતા. તેમનો જ્યેષ્ઠ પુત્ર સાંતલજી પોતાના પિતાનું રાજ્ય છોડીને ચાલ્યો ગયો અને તેણે રાજસ્થાનના ઉત્તરપશ્ચિમ ભાગમાં સાંતલમેર નામનો એક કિલ્લો બંધાવ્યો. આ કિલ્લો પોકર્ણથી ત્રણ કોશના અંતરે આવેલો છે. મરુભૂમિના એક પ્રાંતમાં સરાઇ નામક એક યવનજાતિ નિવાસ કરતી હતી. આ જાતિના અધિપતિની સાથે સાંતલને ઘોર વિવાદ થયો. આ વિવાદમા તેમણે યવનરાજાને મારી નાખ્યો; પરંતુ તેઓ સ્વયં પણ પોતાની જાતની રક્ષા કરી શકયા નહિ. તેઓ જાતે માર્યા ગયા અને તેમની સાત સ્ત્રીઓ સતી થઇ.

જોધાના ચતુર્થ પુત્ર દૂદાએ મેરતાના વિશાલ ક્ષેત્રમાં પોતાનું વંશવૃક્ષ સ્થાપિત કર્યું. તેમના વંશજો મેરતિયા રાઠોડના નામથી પ્રસિદ્ધ છે. રાવ દૂદા એક સમયે મરુભૂમિમાં સર્વોત્તમ વીરતરિકે પ્રસિદ્ધ હતા; જે વીરકેસરી જયમલે દિલ્લીશ્વર અકબરની પ્રચંડ સેનાની સામે થઈ ચિત્તોડગઢની રક્ષા કરી હતી અને જેની પાષાણમૂર્તિ આજે પણ દિલ્લીના સિંહદ્વારપર વિરાજમાન છે, તે વીર રાઠોડ રાજકુમારના આ દૂદા પિતામહ હતા. દૂદાને એક સર્વગુણસંપન્ન અને પરમ વિદુષી પુત્રી ઉત્પન્ન થઇ હતી. આ પુત્રીનું નામ મીરાંબાઇ[2] હતું. આ મીરાંબાઇની સાથે રાણા કુંભાનો વિવાહ થયો હતો. મીરાબાઈના ગુણોની સ્તુતિ આજપર્યંત મેવાડમાં ગાવામાં આવે છે.

જોધાના છઠ્ઠા પુત્ર બિકાજીએ પોતાના કાકા કાંધલની ચાલચલણુ તથા રીતભાત ગ્રહણ કરી

૧ નામ	શાખા	ભૂમિસપત્તિ	વિશેષ વિવેચન
૧ સાતલજી	૦	સાતલમેર	આ નગર પોકર્ણથી ત્રણ કોશના અંતરપર છે.
૨ સૂજાજી	૦	૦	એઓ જોધાની પછી સિંહાસનારૂઢ થયા હતા.
૩ જોગાજી	૦	૦	એમને કાંઇ સંતાન નહોતું.
૪ દુદાજી	મેરતીઆ	મેરતા	એમણે ચોહાણોના હાથમાંથી સાંભર છીનવી લીધું હતું. એમને વરિન નામે એક પુત્ર થયો. વરિનને જયમલ અને જગમલ નામના બે પુત્રો થયા. એમણે જયમલોત અને જગમલોત નામની શાખાઓની સ્થાપના કરી.
૫ વરસિંહજી	વરસિંહોત	નોતી	
૬ બિકાજી	બીકાવત	બીકાનેર	
૭ ભારમલ્લજી	ભારમલ્લોત	બીલારા	
૮ શિવરાજજી	શિવરાજોત	દુનારા	
૯ કર્મસીજી	કર્મસોત	કયોનસર	સ્વીમસર
૧૦ રાયપાલજી *	રાયપાલોત	૦	૦
૧૧ સાવતસીજી	સાંવતસીગોત	દ્વારો	૦
૧૨ બીદાજી	બીદાવત	બીદાવાટી	જી૦ નાગોર
૧૩ વનવીરજી	૦	૦	૦
૧૪ નીવાજી	૦	૦	૦

૨ મીરાંબાઈ રાવ દુદાની પુત્રી હતી, એ વાત ખોટી છે. વળી તે રાણા કુંભાની પત્ની પણ નહોતી. તે દુદાના દ્વિતીય પુત્ર રત્નસિંહની પુત્રી હતી અને તેનો વિવાહ મહારાણા કુંભાના પ્રપોત્ર ભોજની સાથે કરવામાં આવ્યો હતો.

અને અંતે તેમની સાથેજ મળી ગયો ત્યાર પછી તેમણે જાટોના તાબાના કેટલાક ગામો તથા નગરો ખુંચવી લઇને પ્રસિદ્ધ નગર બિકાનેરની સ્થાપના કરી બિકાજીનું સવિસ્તર વૃત્તાંત બિકાનેરના ઇતિહાસમા આપવામા આવશે

રાઠોડકુલચૂડામણિ જોધાના મૃત્યુ પછી તેમના દ્વિતીય પુત્ર સુજા મારવાડના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા[1] ઉત્તરાધિકારનો જે નિયમ અનાદિથી ચાલ્યો આવે છે, તેમા પરિવર્તન શામાટે થયુ તે કોઈ સમજી શકતુ નથી ભટ્ટકવિઓ પણ આ સબધે કાઇ ખુલાસો કરતા નથી ગમે તે કારણ હો, પરતુ સુજાને મારવાડનું સિંહાસન પ્રાપ્ત થયુ અને તે સર્વ પ્રકારે પોતાના પિતાના યોગ્ય પુત્ર હતા મારવાડનુ રાજ્ય તેમના અધિકારમા સત્તાવીશ વર્ષપર્યંત રહ્યુ તેમણે પરમ ચાતુર્ય અને અત્યંત સાવધાનીથી રાજ્ય કર્યું

દિલ્હીના સિંહાસનને માટે જે સમયે ત્યાના લોદી પાદશાહોમા મહાન વિગ્રહ ઉત્પન્ન થયો હતો, તે સમયે મારવાડ યવનોની કુદૃષ્ટિમાથી બચ્યુ હતુ ગૃહકલહમા લિપ્ત હોવાથી લોદીઓને બહારના પ્રદેશ જીતવાનો અવકાશ પ્રાપ્ત થતો નહોતો, પરતુ તેઓ હિંદુઓના પરમ શત્રુ હતા હિંદુઓને ઉત્તમ પ્રકારે સુખ ભોગવતા જોઇ તેમને અત્યંત અસંતોષ ઉત્પન્ન થતો હતો જો કે પાદશાહો પોતે હિંદુઓની શાતિનો ભંગ કરવાની ઇચ્છા રાખતા ન હતા, તોપણ તેમના સ્વાર્થી અને હિંદુદ્વેષી સેનાપતિઓ વારવાર હિંદુઓપર આક્રમણ કરી તેમનાપર અનેક પ્રકારના અત્યાચાર કરતા હતા સવત ૧૫૭૨ (ઈ૦ સ૦ ૧૫૧૬) મા શ્રાવણ માસના શુક્લપક્ષની પાર્વતી તૃતીયાને દિવસે પીપાર[2] નામના નગરમા એક મહોત્સવ થયો હતો આ મહોત્સવમા મારવાડના અનેક ભાગોમાથી અસંખ્ય રાજપૂત સ્ત્રીઓ[3] ભગવતી ગૌરીની પૂજા કરવાને માટે આવી હતી આ સમયે એક પઠાણસેનાએ તે નગરપર આક્રમણ કર્યું અને તેઓ ૧૪૦ કુમારિકાઓને હરી લઇ ગયા, તેમને પણ કોઇ રોકી શકયુ નહિ આ શોચનીય સમાચાર રાઠોડવીર સુજાના સાભળવામા આવ્યા ક્રોધ અને રોષથી તેમનુ મસ્તક ફરી ગયુ તેમના સર્વાંગમા ક્રોધાગ્નિ ભડકી રહ્યો દુષ્ટોને દંડ આપી ઉક્ત કુમારિકાઓની રક્ષા કરવાને માટે તેઓ તૈયાર થયા અધિક સૈનિકોને સજ્જ કરતા વિલબ થવાનો સંભવ હતો, તેથી તેમણે જાતેજ માત્ર પોતાના અંગરક્ષકો સાથે યવનોની પૂઠ પકડી તેઓ અત્યંત વેગથી તેમની પાછળ જવા લાગ્યા અંતે તેમને યવનસૈનિકો દૃષ્ટિગોચર થયા તેમને જોતા તેમના ક્રોધનો પાર રહ્યો નહિ જે પ્રમાણે સિંહ પોતાના બચ્ચાનું હરણ થતા તેના હરનાર ઉપર અતિ પ્રચંડ વેગથી આક્રમણ કરે છે, તેજ પ્રકારે મારવાડના અધિપતિ રાવ સુજાએ રાજપૂતકુમારિકાઓનુ હરણ કરનાર પઠાણોપર પ્રચંડપરાક્રમથી આક્રમણ કર્યું ઉભયદલો વચ્ચે દારુણ યુદ્ધ થવા લાગ્યુ થોડી વાર યુદ્ધ ચાલ્યા પછી વીર સુજાએ પઠાણોને પરાજિત કરી કુમારિકાઓનો તેમના હાથમાથી ઉદ્ધાર કર્યો સુજાને વિજય પ્રાપ્ત થયો

રાઠોડવીર સુજાએ યવનોને માર મારીને રાજપૂતબાલિકાઓનો ઉદ્ધાર તો કર્યો, પરતુ તેઓ શત્રુઓના આઘાતથી એટલા બધા ઘાયલ થયા કે તેઓ વધુ વખત જીવી શકયા નહિ રાજપૂત

૧ જોધાની પછી સાતલ ગાદીપર બેઠો હતો અને તેની પછી સવત ૧૫૪૮ મા સુજા ગાદીપર આવ્યો હતો

૨ પીપાર નામનુ નાનુ નગર જોધપુરથી ૧૫ કોશના અંતરપર આવેલુ છે જેમા ૧૫૦૦ કરતા અધિક ઘરો છે આ શહેરમા વણિક લોકોની ઘણી વસ્તી છે એમ કહેવાય છે કે ઈસુખ્રિસ્તના જન્મપૂર્વે ઉજ્જયિનીમા ગંધર્વસેન નામનો જે પરમારવશનો રાજા હતો તેણેજ આ પીપાર નગરની સ્થાપના કરી હતી કર્નલ ટૉડને અહીંઆથી એક શિલાલેખ પ્રાપ્ત થયો હતો. આ શિલાલેખમા વિજયસિંહ અને દેહુનજી રાજાના નામો પ્રાપ્ત થાય છે આ ઉભય રાજાઓ ગિહલોત કુલમા ઉત્પન્ન થયા હતા અને તેમની રાવલની ઉપાધિ હતી. આ પરથી જણાય છે કે ગિહલોતોએ પરમારોના હાથમાથી આ નગર જીતી લીધુ હતુ તદુપરાત મેવાડના એક પ્રાચીન ઐતિહાસિક ગ્રથપરથી જણાય છે કે ગિહલોતોની ચોવીસ શાખાઓ ઉપરાંત 'પિપારાગિહલોત' નામની પચ્ચીસમી શાખા પણ છે

૩ અસંખ્ય રાજપૂત સ્ત્રીઓ આવી હતી એ વાત અસત્ય છે અસંખ્ય રાજપૂત સ્ત્રીઓ રક્ષકોવિના બહાર નીકળે એ વાત સભવિત નથી કદાચ આ સ્ત્રીઓ હલકા લોકોની હશે કારણ કે ૧૪૦ રાજપૂત સ્ત્રીઓને મુસલમાનો હરી જાય અને ત્યા એક પણ તલવાર ઉછળે નહિ એ વાત માની શકાય તેવી નથી.

કુમારીઓનો ઉદ્ધાર થયા પછી અલ્પ સમયમા તેઓ મૃત્યુ પામ્યા તેમનો અતકાળ સમીપ આવ્યો તે વખતે ૧૪૦ કુમારિકાઓ તેમની આસપાસ ઉભી રહીને ગીત ગાતી હતી આ વખતે તેમના આનદની સીમા રહી નહિ આ અસીમ આનદનો ઉપભોગ લેતો લેતો વીર સૂજાનો પવિત્ર આત્મા અનત સુખમય અમરધામમા ચાલ્યો ગયો રાવ સૂજાની આ અસીમ વીરતાનુ વર્ણન આજે પણ રાજસ્થાનના ભાટોના મુખેથી સાભળવામા આવે છે આજે પણ પાર્વતીતૃતીયાના મેળામા મારવાડના તે રાજાની અસીમ વીરતા અને મહત્તા તથા પીપારનગરની કુમારિકાઓના હરણનુ વર્ણન ઉત્સાહપૂર્વક ગાવામા આવે છે

સૂજાને પાચ પુત્રો હતા આમાનો જ્યેષ્ઠ પુત્ર તો અકાળે મૃત્યુ પામ્યો હતો આથી તેનો પુત્ર ગાગા પોતાના પિતામહના સિહાસનપર બેઠો સુરજમલના ચાર પુત્રોમાથી તેના દ્વિતીય પુત્ર ઉદાને અગીઆર પુત્રોની પ્રાપ્તિ થઇ એમનો વશ ઉદાવત નામથી પ્રસિદ્ધ થયો એમને મારવાડ તથા મેવાડમા પુષ્કળ ભૂમિસપત્તિ પ્રાપ્ત થઇ આ ભૂમિમાના તીમાજ, જેતારન, ગુદોજ, બગડિયા, રાયપુર આદિ કેટલાક નગરો વિશેષ પ્રસિદ્ધ છે ત્રીજા પુત્ર સાગાને એક સ્વતત્ર નગર પ્રાપ્ત થયુ હતુ આ નગરનુ નામ ખર્વો હતુ આ સાગાના વશજો સાગાવત નામથી પ્રસિદ્ધ છે ચોથા પુત્ર પ્રયાગથી પ્રાગદાસ ગોત્રની ઉત્પત્તિ થઇ પાચમા પુત્ર વીરમદેવ[૨] ને નરા[૩] નામનો એક પુત્ર ઉત્પન્ન થયો હતો મારવાડનિવાસીઓ નરાને દેવસમાન પૂજે છે મોજત નામના સ્થાનમા તેની એક મૂર્તિ સ્થાપિત કરવામા આવી છે આ મૂર્તિની હાનમા પણ પૂજા કરવામા આવે છે નરાના વશજો નરાવત જોધાના નામથી પ્રસિદ્ધ છે આ વશની એક શાખા હાડોતીમા આવેના પચમહાડ નામના સ્થાનમા દષ્ટિગોચર થાય છે

રાઠોડ વીર સૂજાએ સવત ૧૫૭૨ (ઇ૦ સ૦ ૧૫૧૬)ના ભાદ્રપદ માસમા પરલોકવાસ કર્યો તે પછી તેમના પૌત્ર ગાગા મારવાડના સિહાસનપર બેઠા, તેથી તેમનો કાકો સેરવાજી તેમનો ભયકર શત્રુ થયો અને તે પોતાને સિહાસનના અધિકારીતરીકે જાહેર કરી ગાગાને પદભ્રષ્ટ કરી રાજગાદી પ્રાપ્ત કરવાને માટે યોગ્ય સહાય મેળવવાની ખટપટ કરવા લાગ્યો લોદીવશના દોલતખા[૪] નામના જે વિશ્વાસઘાતી યવને દિલ્હીના પાદશાહ ઇબ્રાહીમ લોદીનુ સર્વસ્વ નાશ કરવાને માટે વીરકેસરી બાબરને ભારતવર્ષમા આમત્રણ કર્યું હતુ, તે આ વખતે રાઠોડોના હાથમાથી નાગોર છીનવી લઇને સુખપૂર્વક તેનો ઉપભોગ કરતો હતો સ્વાર્થાધ મનુષ્યને હિતાહિતનુ કિચિત્ પણ ભાન રહેતું નથી સ્વાર્થથી અધ બનેલો મનુષ્ય પશુસમાન બની જાય છે આ વખતે સેરવાજી પણ પશુવત્જ બની ગયો હતો જે દોલતખાએ નાગોરનગરને બળાત્કારે રાઠોડોના હાથમાથી છીનવી લીધુ હતુ, તે પોતાના પરમ શત્રુની પાસેજ સ્વાર્થાધ સેરવાજી સહાય માગવા ગયો આવા કાયર હિદુઓદ્વારાજ ભારતવર્ષનુ સર્વસ્વ નાશ પામ્યુ છે સ્વદેશદ્રોહી સ્વાર્થાધ સેરવાજીની દુષ્ટતાથી મારવાડમા એક મહાન વિગ્રહ ઉત્પન્ન થયો આ ગૃહકલહમા લિપ્ત થઇ મહારાજા જોધાજીના વશજો એકબીજાનુ રક્ત

૧ વળી આ ઘટના રાવ સૂજાજીના સમયમા સવત ૧૫૭૨ ના શ્રાવણ માસના શુક્લપક્ષની તૃતીયાને દિવસે બની નહોતી પરતુ સાતલના સમયમા સવત ૧૫૪૮ ના ચૈત્ર સુદ ૩ ને દિવસે બની હતી તે સમયે પીપારની પાસે સાતલજી અને અજમેરના સુબા મલ્લુખાની વચ્ચે યુદ્ધ થયુ હતુ પીપારની પાસે ગેસાના નામનુ ગામ છે, ત્યાના તળાવ આગળથી મલ્લુખાનો એક સરદાર હસ્ત તૃતીયાને દિવસે પૂજા કરવા આવેલી ૧૪૦ કુમારિકાઓને લઈ ગયો હતો સાતલજીએ મલ્લુખાના લશ્કરપર આક્રમણ કરી તે કુમારિકાઓનો ઉદ્ધાર કર્યો હતો આ યુદ્ધમા તેમને પુષ્કળ ઘા લાગેલા હોવાથી તેઓ તેજ રાત્રે કોસાના ગામમા મૃત્યુ પામ્યા હતા અને ત્યાર પછીજ સૂજાજી સિહાસનારૂઢ થયા હતા

૨ વીરમદેવ સૂજાનો પુત્ર નહોતો તે સૂજાના પુત્ર બાઘાજીનો પુત્ર હતો બાઘાજી તરુણાવસ્થામાજ મરણ પામ્યો હતો

૩ નરા વીરમનો પુત્ર નહોતો તે સૂજાજીનો પુત્ર હોઈ બાઘાજી કરતા મોટો હતો

૪ આ દોલતખા લોદીવશી નહોતો, તેમ તેણે નાગોરનગર જીત્યુ પણ ન હતુ તેનો વશ કેટલીક પેઢીઓ થયા નાગોરપર અધિકાર ભોગવતો હતો અને તે નવાબ કહેવાતો હતો તે ગુજરાતના નવાબના કુળમાનો હતો વળી તે ખાનજાદાના નામથી પણ ઓળખાતો હતો તેના પૂર્વજોને ગુજરાતના નવાબની સહાયથી નાગોરની પ્રાપ્તિ થઇ હતી

પીવાને તત્પર થયા મારવાડના વીરગણ બે દલોમા વિભક્ત થઇ બે રાઠોડરાજકુમારોની પતાકા નીચે ઉભા રહ્યા દૌલતખા મધ્યસ્થ બની તેમનો ઝગડો નિવૃત્ત કરવાની ચેષ્ટા કરવા લાગ્યો અને તેણે મારવાડનું રાજ્ય બે ભાગમા વહેચી લેવાનો પ્રસ્તાવ રજુ કર્યો

તેજસ્વી ગાગાએ ગર્વસહિત આ પ્રસ્તાવનો અસ્વીકાર કર્યો હવે ઉભય રાજકુમારો તલવારની સહાયથી પોતાના ભાગ્યની પરીક્ષા કરવાને ઉદ્યુક્ત થયા ગાગાને મરુભૂમિના શ્રેષ્ઠ સરદારોની સહાય પ્રાપ્ત થઇ હતી તેથી તેમણે સેરનાજીને પરાસ્ત કરીને રણભૂમિમાજ તેનો વધ કર્યો અને દૌલતખા અત્યત અપમાનિત તથા ઘાયલ થઇને યુદ્ધભૂમિમાથી પલાયન કરી ગયો

સિહાસન પ્રાપ્ત કરી ગાગાએ બાર વર્ષપર્યંત નિષ્કટક રાજ્ય કર્યું તે પછી વીરવર બાબરની પ્રચડ રણદુદુભિના શબ્દથી સમસ્ત ભારતવર્ષ કપાયમાન થઇ ગયુ આ ભયાનક કપની સાથેજ દિલ્હીના પાદશાહ ઇબ્રાહિમ લોદીનુ સિહાસન ચલિત થયુ અને તેનો રાજમુકુટ પૃથ્વીપર તૂટી પડયો આ વિપ્લવ થવાથી હિદુરાજસમાજમા એક ઘોર ભય ઉપસ્થિત થયો સર્વ રાજનો નાશ પામશે કે શુ એવો સર્વને ભય લાગ્યો આ ભયકર ભયથી ભયભીત થઇને તેઓ સર્વ ઉક્ત નવીન શત્રુની ગતિ રોકવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા રાજપૂત વીરો મહારથી રાણા સગ્રામસિહની પતાકા નીચે એકત્રિત થયા અને તેમણે ઉક્ત ભયાનક શત્રુની સામે બાથ ભીડી મારવાડપતિ રાવ ગાગા પણ પોતાના દેશની સ્વાધીનતાની રક્ષાને માટે આ મહાયુદ્ધમા રાણાની સાથે જોડાયા આ ભયાનક સગ્રામમા રાજપૂતોએ જે અદ્દભુત પરાક્રમ બતાવ્યુ હતુ તેનું વર્ણન મેવાડના ઇતિહાસમા ઉત્તમ પ્રકારે લખવામા આવ્યુ છે જો રાજપૂતકુલકલક તેમર સલહદી નામનો સરદાર વિશ્વાસઘાત કરી બાબરના પક્ષમા ન ગયો હોત તો રાજપૂતો અવશ્ય ભારતવર્ષને મુસલમાનોના પજામાથી મુક્ત કરત સર્વ રાજપૂતોની સાથે રાઠોડો એ પણ આ યુદ્ધમા અસીમ વીરતા બતાવી હતી એટલુ જ નહિ પણ એમ કહેવાય છે, કે આ યુદ્ધમા રાઠોડો સર્વથી અગ્રેસર રહ્યા હતા આ રાઠોડસેનાનો સેનાપતિ રાવ ગાગાનો પૌત્ર વીર બાલક રાયમલ[1] હતો રાયમલે મેડતિયા સરદાર ખાતો અને રાવ રત્ન નામના બે રાઠોડ વીરોસહિત બાબરની તોપોની સન્મુખ ઉભા રહી, અપૂર્વ પરાક્રમ બતાવી રણભૂમિમાંજ પોતાના પ્રાણ ત્યજી દીધા હતા

દારુણ પૌત્રશોકને લીધે ગાગા અધિક દિવસ જીવી શકયા નહિ,[2] આ ભયાનક યુદ્ધ થયા પછી ચાર વર્ષ બાદ તેમણે પોતાનો દેહ ત્યજી પૌત્રશોકના બોજામાથી મુક્તિ મેળવી ગાગાનું મૃત્યુ થયા પછી માલદેવ સવત ૧૫૮૮ (ઇ૦ સ૦ ૧૫૩૨) મા તેમના સિહાસનપર બેઠા તે મારવાડના મહાન રાજાઓમાના એક હતા મારવાડના ઇતિહાસમા તેમણે પોતાનુ નામ અમર કર્યું છે એમના શાસન કાળમા મારવાડની જે ઉન્નતિ થઇ હતી તેમા જો પાછળથી કાઇક વધારો થયો હોત તો મારવાડ અવશ્ય સર્વ દેશોનો મુકુટમણિ બની જાત મારવાડની ઉન્નતિ કરવામા રાવ માલદેવે જરા પણ ત્રુટી રાખી નહોતી તેમને બાબરના આક્રમણની આશકા હતી પરતુ બાબરે મારવાડ તરફ દૃષ્ટિપાત પણ કર્યો નહિ પુષ્કળ અન્ન ઉપજાવનાર ગગાતટની ભૂમિ છોડીને મારવાડના ઉજ્જડ અને રેતાળપ્રદેશમા જવાની તેને લેશ પણ ઇચ્છા થઇ નહિ આથી માલદેવને પોતાના રાજ્યની સીમા વધારવાનો ઉત્તમ પ્રસગ મળ્યો જ્યાથી દિલ્હી અને મારવાડની સીમા જુદી પડતી હતી, તે સરહદપર કેટલાક કિલ્લાઓ આવેલા હતા અને આ સર્વ કિલ્લાઓ દિલ્હીના સમ્રાટને આધીન હતા, પરતુ આ વખતે યોગ્ય સધિ પ્રાપ્ત થવાથી માલદેવે તે સર્વ કિલ્લા હસ્તગત કરી લીધા અને ઘણે દૂર આવેલા ઢુઢાડ નામના સ્થાનમા રાઠોડકુલની વિજયપતાકા સ્થાપિત કરી તેમનું ગૌરવ દિનપ્રતિદિન વૃદ્ધિગત થવા લાગ્યુ તેમના માર્ગમા આ સમયે એક પણ કટક વિદ્યમાન નહોતો વીરકેસરી રાણા સાગાના

---

૧ આ રાયમલ ગાગાજીનો પૌત્ર નહોતો તે દૂધાજી મેરતિયાનો પુત્ર હતો ગાગાજીનો પૌત્ર રાયમલ તો આ યુદ્ધ પછી કેટલાક વર્ષ જન્મ્યો હતો રાવ ગાગાનો સૌથી વડો પૌત્ર રાવ રામ હતો તે પણ ઇ૦ સ૦ ૧૫૨૯મા અર્થાત્ ઉપરોક્ત યુદ્ધ થયા પછી બીજે વર્ષે જ ગયો હતો રાયમલ મેડતિયા પોતાના ભ્રાતા મેરતિયાપતિ વીરમદેની તરફથી રાવ સાગાની કુમકે આવ્યો હતો મીરાબાઈનો પિતા રતનસિહ તેનો બધુ થતો હતો અને તે પણ તેની સાથે આવ્યો હતો આ યુદ્ધમા તે ઉભય ભ્રાતાઓએ પ્રાણ આપ્યા હતા

૨ એમ કહેવાય છે કે રાવ ગાગાને વિષ દેવામા આવ્યુ હતુ પરતુ આ વાત વિશ્વાસપાત્ર નથી

મરણ પછી મેવાડ રાજ્યમા જે ભયકર પરિવર્તન અને વિગ્રહનો આરભ થયો હતો તેમા મોગલો, પઠાણો આદિ સર્વશક્તિમાન મુસલમાનો લિપ્ત હતા, તેથી મારવાડ તરફ કોઇની પણ દૃષ્ટિ ગઇ નહોતી આ તકનો લાભ લઇ રાજા માલદેવે પોતાની અસીમ વીરતા પ્રદર્શિત કરી તેમણે પોતાના રાજ્યની સીમા વધારવાની દૃઢ પ્રતિજ્ઞા કરી અને જે શત્રુઓ તથા મિત્રો તેમના માર્ગમા વિઘ્નરૂપ થયા તેમનો વધ કરી તેમના રાજ્યપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો આ રીતે માલદેવ મારવાડના સર્વોત્તમ રાજા બન્યા. ઇતિહાસવેત્તા ફરિસ્તાએ તેમને આથી પણ ઉચ્ચતર સન્માન આપ્યુ છે તે જણાવે છે કે "માલદેવ પોતાના સમયના હિંદુસ્તાનના સુપ્રસિદ્ધ રાજાઓમાના એક ગણાતા હતા"

મારવાડપતિ માલદેવમા તેના નામને યોગ્ય સર્વ ઉત્તમ ગુણો હતા અને તેમનો પ્રભાવ પણ તેવોજ પડ્યો હતો રાજ્યપદપર અધિષ્ઠિત થઇ તેમણે મુસલમાનોના ગ્રાસમાથી પોતાના પૂર્વજોના નાગોર તથા અજમેર એ ઉભય પ્રધાનનગરોનો ઉદ્ધાર કર્યો હતો ત્યાર પછી આઠ વર્ષબાદ તેમણે સિંધિઓના અધિકારમાથી ઝાલોર, સિવાના તથા ભદ્રાર્જુન નામના ત્રણ નગરો ખુચવી લીધા [1] તેમજ બીકાના વશજોને બિકાનેરના અધિકારપરથી ઉતારી મૂકયા લૂણી નદીના તટપર આવેલા જે નગરોમા એક સમયે વીરવર શિયોજીએ પોતાની વિજયપતાકા સ્થાપિત કરી હતી, તે સર્વ નગરોના ભૂતપૂર્વ અધિપતિઓએ માલદેવના સમય પૂર્વે પોતાના સ્થાનપર પુન પોતાનો અધિકાર સ્થાપન કરી પોતાની પરાધીનતા દૂર કરી હતી, પરતુ આ વખતે માલદેવે તે સર્વને પરાજિત કર્યા અને તેમને પુન આધીનતાના બધનમા બાધી લીધા માલદેવનો પ્રચડ પ્રતાપ અત્યત પ્રકાશિત થયો તેમના અસીમ પ્રતાપની આગળ વિશાળ મરુભૂમિના સર્વ રાજાઓએ પોતાનુ મસ્તક નમાવ્યુ પ્રાચીન ભૂમીઆ લોકો કે જે એક સમયે મરુભૂમિમા અજીત ગણાતા હતા, તેઓ પણ અતે રાઠોડોના પ્રબળ પ્રતાપથી પરાજિત થયા અને તેમણે પણ માલદેવને મારવાડના અધિપતિતરિકે સ્વીકાર્યા વળી તેઓ પોતાના હૃદયનુ રુધિર આપી તેમની સેવા કરવ લાગ્યા

જ્યારે પ્રાચીન ભૂમીઆ લોકો તેમને આધીન થયા, ત્યારે તેઓ પોતાની વિજયિની સેના લઇ ધીમે ધીમે ઉત્તર તરફ આગળ વધવા લાગ્યા અને તેમણે પ્રબળ પ્રતાપી ભાટીની સાથે ઘોર યુદ્ધ કરી પોતાની અધિક ઉન્નતિ કરી ભાટિઓની સાથે દીર્ઘકાળપર્યત યુદ્ધ ચાલ્યુ અતે તેમણે તેમના એકાદ બે નગરો જીતી પોતાના અધિકારમા લીધા વિક્રમપુર[2] તેમના તાબામા આવ્યુ વળી તેમણે અજમેરની રાજધાનીથી દશ કોશના અતરપર આવેલા ચાટસૂ નગરપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી તેની આસપાસ કિલ્લો બધાવ્યો આ સમય પૂર્વે દેવતાએ શિરોહી જીતી લીધુ હતુ, પરતુ આ વખતે માલદેવે તે નગર તેમના હાથમાથી જીતી લઇ પુન તેમનેજ સમર્પણ કર્યું તેમણે ગૌરવ અને કીર્તિ પ્રાપ્ત કરવાની ઇચ્છાથી આ સર્વ શહેરો જીતી લીધા હતા, એટલુજ નહિ પરતુ ત્યાનુ શાસન ઉત્તમ પ્રકારે ચલાવવાની વ્યવસ્થા કરી હતી તેમણે મારવાડમા અનેક કિલ્લાઓ અને વિરાટ મહાલયો બધાવ્યા વળી તેમણે જોધપુરની ચારે તરફ મજબૂત કોટ બધાવ્યો વીરવર જોધાએ પોતાના સ્થાપન કરેલા નગરની શોભા વધારવાને માટે જે સુદર મહાલયો અને ઇમારતો બધાવ્યા હતા, તેની મરામત માલદેવે કરાવી સાતલમેરને તોડાવી નાખીને તેની સામગ્રીવડે નવા જીતેના પોકર્ણ[3]ને દૃઢ કર્યું અને તે નગરના મૂળ નિવાસીઓને ત્યાથી હાકી કાઢી મારવાડી પ્રજા-

૧ રાવ માલદેવે આ ત્રણ નગરો સિંધિલ લોકોની પાસેથી લઇ લીધા નહોતા ઝાલોર ઈ૦ સ૦ ૧૫૪૫ મા પઠાણોની પાસેથી છીનવી લીધુ હતુ અને સિવાના જેતમાલોત રાઠોડજાતિના રાણા ડુગરસીની પાસેથી જીતી લેવામા આવ્યુ હતુ

૨ અહીઆ તેમના પૂર્વજોની એક શાખા નિવાસ કરતી હતી આ શાખા હાલમા જેસલમીરના રાજપૂતોની સાથે મળી ગઇ છે અને તે માલદોતના નામથી ઓળખાય છે માલદોતો મારવાડમા અતિ સાહસિક લૂટારા ગણાય છે

૩ પોકર્ણ ઝાલામદ અને જોધપુરની બરાબર વચ્ચે આવેલુ છે પોકર્ણનો દુર્ગ અત્યત દૃઢ અને સુરક્ષિત છે ઈ૦ સ૦ ૧૮૧૯ ના નવેબરની ૨ જી તારીખે મહાશય ટૉડ જોધપુરથી ઝાલામદ તરફ જતા હતા, તે સમયે

દ્વારા તેને ભરવા માડ્યુ તેમણે સિવાના નગરની પાસેના પીપનોદના ડુગરપર આવેલા ભદ્રાર્જુનને કિલ્લો બધાવ્યો તેની નિકટના જૂડોજરિયા, પીપાર, દુનાડ તથા કુડલકોટ નગરમા એકે એ દ્દ દુર્ગ તેમણે બધાવ્યો પ્રાચીન ગઢ વીટલી (અજમેર) નો બુર્જ કે જે આજપર્યંત " કોટ બુર્જ " ના નામથી પ્રસિદ્ધ છે, તે માનદેવેજ બધાવ્યો છે તેમણે યત્રદ્વારા કિલ્લાની ઉપર પાણ ચઢાવી પોતાની અતુલ બુદ્ધિનો પરિચય કરાવ્યો હતો આ સર્વ મહત્કાર્યોમા તેમને અતુલ ધનનો વ્યય થયો હતો કેવલ મેરતા[1] નગરના કિલ્લાની મરામત કરાવવામા તેમને ૨૪૦૦૦ રૂપિયાનો વ્યય થયો હતો પોતાના રાજ્યની દઢતાને માટે અનેક મહત્કાર્ય કરવામા તેમણે જે વ્યય કર્યો હતો તેનો વિચાર કરતા આપણુ હૃદય આનદથી પરિપૂર્ણ થઈ જાય છે ભટ્ટકવિઓ જણાવે છે કે સાભરના અસખ્ય રત્નોની સહાયથીજ તેમણે પોતાના આ સર્વ કાર્યો પૂર્ણ કર્યા હતા આ ઉપરથી સ્પષ્ટરીતે જ્ઞાત થાય છે કે તે સમયે સાભર સરોવરમા પુષ્કળ લવણ ઉત્પન્ન થતુ હતુ અને રાજાને તેની ભારે ઉપજ થતી હતી આ લવણદ્વારા પ્રાપ્ત થયેના ધનથીજ માલદેવ પોતાના રાજ્યની ઉન્નતિ કરી શક્યા હતા[2]

શાતિની પુષ્પશય્યાપર સૂઇને રાઠોડ વીર માલદેવે દશ વર્ષપર્યંત નિષ્કટક રાજ્યસુખ ભોગવ્યુ પરતુ આ વિમલ શાતિસુખ અધિક દિવસ સુધી ભોગવવાનુ તેના ભાગ્યમા લખ્યુ નહોતુ આટલા સમય સુધી તેઓ પોતાના રાજ્યનો વિસ્તાર વધારવામા અને પોતાના રાજ્યની ઉન્નતિ કરવામા મગ્ન રહ્યા હતા, પરતુ હવે તેમના માર્ગમા વિઘ્ન આવ્યુ વીરકેસરી બાબરનુ મૃત્યુ થયુ અને તેનો પુત્ર હુમાયુ દિલ્હીના સિહાસનપર બેઠો, પરતુ પરાક્રમી શેરશાહે તેને યુદ્ધમા પરાજિત કરીને નસાડી મૂક્યો હુમાયુ પોતાના પ્રાણની રક્ષા કરવાને માટે દિલ્હી છોડી નાસી ગયો દિલ્લીના સિહાસનનો અધીશ્વર નિષ્કટક રાજ્યસુખથી વચિત થઇ સિહાસન છોડી દુર્ભાગ્યના સ્રોતમા વહેવા લાગ્યો આ ભયાનક આપત્તિકાળમા તેને જે દુસહ સકટો ભોગવવા પડ્યા હતા, તેનુ વર્ણન મેવાડના ઇતિહાસમા ઉત્તમ પ્રકારે કરવામા આવ્યુ છે આ વિપત્તિકાળમા નિસહાય હુમાયુએ વીરવર માલદેવને પોતાને શરણે રાખવાની પ્રાર્થના કરી, કિંતુ માલદેવે તેના તરફ દષ્ટિપાત પણ કર્યો નહિ આ સમયે માલદેવે અસત નિષ્ઠુરતા પ્રકટ કરી હતી એમા કાઇ પણ સદેહ નથી, પરતુ માલદેવે

માર્ગમા પોકર્ણના સામતે તેમને પરમ સન્માન આપ્યુ હતુ તે સમયના પોકર્ણના સામતનુ નામ સાલમસિહ હતુ સાલમસિહ મારવાડના સામતોમા મૈત્ય અને સત્તાની બાબતોમા શ્રેષ્ઠ હતા એઓ ચાપાવત શાખાના છે જો કે ચાપાવતનેતા મારવાડના રાજાને આધીન છે, તોપણ રાજા તેના ભયથી સદા થરથર કપતા રહેતા હતા પોકર્ણના સામતના પ્રચડ પરાક્રમથી મારવાડના સિહાસનપર અનેકવાર આપત્તિઓ આવી પડી હતી સાલમસિહના પ્રપિતામહ દેવસિહ એવા તેજસ્વી અને બળવાન હતા કે તેઓ રાજાથી કિંચિત્ પણ ભય પામતા નહોતા તેઓ સદા એમજ કહેતા કે ' મારવાડનુ સિહાસન તો મારી તલવારના મ્યાનમા છે '

૧ આ નગર મદોરના રાજા દૂદાએ સ્થાપન કર્યુ હતુ. માલદેવે ત્યા દુર્ગ બધાવી પોતાના નામપરથી તેનુ નામ માલકોટ રાખ્યુ માલકોટદુર્ગનો વ્યાસ પ્રાય એક કોશનો હતો

૨ ભટ્ટગ્રંથોપરથી પ્રતીત થાય છે કે માલદેવના રાજ્યનો વિસ્તાર ઘણો વધી ગયો હતો જે નગરો અને ગામો માલદેવના અધિકારમા હતા તેના નામો અત્રે આપવામા આવે છે —

સોજત સાભર, મેરતા, ખાટૂ, બેદનોર લાડનૂ, રાયપુર, ભદ્રાજુન, નાગોર, સિવાના, લોહાગઢ, આમલગઢ, બીકાનેર, ભીનમાલ, પોકર્ણ, બાડમેર, કસોલી, દેવાસો, જેસલમેર, જાલોર વવલી, મલાર, નાદોલ, ફલોદી, સાચોર ડીડવાના, ચાટસૂ લુહાન, મલારના, દેવરા, ફતેહપુર, અમૃતસર, ફાવર, મીનાપુર ટોક, ટોડા, અજમેર, જિહાજપુર, પ્રેમરકા અને ઉદયપુર આમાના ઘણા જીલ્લા જાલોર, અજમેર, ટોક, ટોડા અને બેદનોરની અતર્ગત છે માલદેવ જેમ અપ્રત પ્રતાપી રાજા હતા તેમ તેમનુ રાજ્ય પણ અત્યત દૂર સુધી ફેલાયેલુ હતુ, એ ઉપરોક્ત વર્ણનપરથી સારી પેઠે જાણી શકાય છે પરતુ આ સર્વ જીલ્લાઓમા માલદેવ ઘણો થોડો કાળ રાજ્ય ભોગવી શક્યા હતા ચાટસૂ, લુહાન, ટોંક, ટોડા અને જિહાજપુર તો થોડા દિવસમાજ તેમના અધિકારમાથી નીકળી ગયા હતા બેદનોરની પણ તેજ ગતિ થઇ હતી બેદનોર તથા તેની અતર્ગત આવેલા ત્રણસોસાઠ ગામોમા જે રાઠોડ લોકો નિવાસ કરતા હતા તે સર્વની ઉત્પત્તિ મેરતિયા ગોત્રમાથી થઈ હતી વીરકેસરી જયમલે આ મેરતિયા ગોત્રનુ નામ દીપાવ્યુ હતુ અને એ સમયથી બેદનોર મેવાડ રાજ્યમા ગણાવા લાગ્યુ

હુમાયુની સાથે જે અસદ્વ્યવહાર કર્યો તેનુ એક વિશેષ કારણ હતુ ગત બયાનાના ભીષણ યુદ્ધમા માલદેવના પુત્ર[1] રાયમલનો બાબરે વધ કર્યો હતો આ દારુણ દુ ખ માલદેવ જીવનપર્યંત વિસરી શક્યો નહિ આ કઠોર શોકને શાંત કરવા માટે તેમણે બાબરના હૃદયનુ રુધિર વહેવરાવવાની ઇચ્છા કરી હતી, પરંતુ તેમની ઈચ્છા ફળીભૂત થઈ નહોતી જ્યારથી ઉપરોક્ત યુદ્ધમા તેમનો પુત્ર માર્યો ગયો હતો, ત્યારથી તેઓ બાબરને સહસ્ત્રાવધિ શાપ અને ધિક્કાર આપ્યા કરતા હતા અને આજ કારણથી બાબરના પુત્ર હુમાયુને તેના આપત્તિકાળમા આશ્રય આપવાની તેમને ઇચ્છા થઇ નહિ હુમાયુ તેમનુ શરણુ ગ્રહણ કરવાને આવ્યો તે સમયે માલદેવના હૃદયમા ગુપ્તરીતે બળતો અગ્નિ તેનુ મુખ જોઇને એકદમ ભભુકી ઉઠ્યો તમોગુણે પ્રબળ થઇ સત્ત્વગુણને દબાવી દીધો અને તેમણે શરણાગતને આશ્રય આપવાના ક્ષત્રિયધર્મને તિલાંજલિ આપી અતિથિસત્કારના નિયમનુ ઉલ્લઘન કરી મહાપાપ કર્યું પોતાના બળથી ગર્વોન્મત્ત થયેલા માલદેવે ક્ષણભર પણ વિચાર કર્યો નહિ કે હુમાયુ વિપત્તિમાથી મુક્ત થઇને પુન સમસ્ત ભારતવર્ષના સિહાસનપર બેસશે ! અરે તેમને કલ્પના પણ ક્યાથી હોય કે તેનો જ્યેષ્ટ પુત્ર અકબર અલ્પ સમયમા મને મારા અસદ્વ્યવહારનુ યોગ્ય ફળ આપશે ? અકબર[2] હુમાયુની અ ધકારરાત્રિનુ ધ્રુવ નક્ષત્ર હતુ તેના છિન્નભિન્ન હૃદયને સાત્વન આપનાર માત્ર અકબરજ હતો તે વખતે મરુભૂમિના રેતાળપ્રદેશપર શુક્લપક્ષની શશિકળાની પેઠે તે દિનપ્રતિદિન વિકાસ પામી રહ્યો હતો ધનના ભોગવિલાસમા નિમગ્ન થયેલા માલદેવને ક્ષણભર પણ એવી કલ્પના આવી નહિ કે એક વખતે અકબરના હાથમા રાઠોડકુળનું ભાગ્યચક્ર સમર્પણ થશે અને તેનીજ મહત્તા તથા ઉદારતાથી મારા વશજો ‘ રાજરાજેશ્વર ’ ની ઉપાધિ ધારણ કરશે ! શરણુ માગનાર વ્યક્તિની સાથે આ પ્રકારનુ કુવર્તન કરવાથી માલદેવને કાઇ પણ લાભ થયો નહિ પરતુ ઉલટા તેઓ એક મહાવિપત્તિમા આવી પડયા

હુમાયુના પ્રચડ શત્રુ શેરશાહને માલદેવના આ દુર્વર્તનની સર્વ હકિકત જ્ઞાત થઇ અને તેણે તેને પોતાને આધીન કરવાની ઇચ્છા ધારણ કરી આનુ કારણ માત્ર એટલુજ જણાય છે કે માલદેવનો પ્રબળ પ્રતાપ જોઇ શેરશાહ ભયભીત થયો હતો યવનરાજે જ્યારે રાઠોડરાજના પરાક્રમ અને પ્રતાપની વાત સાભળી, ત્યારે તેના મનમા એકાએક એવી ચિંતા ઉત્પન્ન થઈ કે દિલ્લીની સમીપ આવા પ્રચડ પ્રતાપી રાજાનુ અસ્તિત્વ હોવાથી આપણુ રાજ્ય કદિ પણ નિષ્કટક રહી શકશે નહિ આ વિષયથી ચિંતાના દશથી અત્યત પીડિત થઇ શેરશાહ માલદેવને પરાજિત કરવા માટે આતુર થયો આ હેતુ સિદ્ધ કરવાને માટે તેણે એશી હજાર સૈનિકોસહિત મારવાડપર આક્રમણ કર્યું આ હકિકત માલદેવના જાણવામા આવી તેમણે પ્રથમ તો તેની અતિ ગેરવાજબી કાઇ પણ પ્રબ ધ કર્યો નહિ યવનસેના નિર્વિઘ્ને મારવાડની સીમામા આવી પહોચી જ્યારે યવનો તેમની છેક નિકટ પહોચ્યા, ત્યારે તેમણે તેમનો અવરોધ કરવાને માટે પચાસ હજાર રાજપૂતોને એકત્રિત કર્યા રણવિશારદ માલદેવે અત્યત સાવધાનીથી અને ચતુરાઇથી પાદશાહની સામે કૂચ કરવા માડી તેમની સેનાની ઉત્તમ વ્યવસ્થા જોઇ શેરશાહ અત્યત ભયભીત થયો તે પોતે રણનીતિમા નિપુણ હતો તે છતા પણ તેના હૃદયમા એટલો બધો ભય ઉત્પન્ન થયો કે તે પોતાના શિબિરમા એકાંત સ્થળે જઇ અનેક પ્રકારના વિચાર કરવા લાગ્યો તેને ચિંતા થવા લાગી કે જો હુ રાજપૂતોના હાથથી પરાજિત થઇશ તો યુદ્ધભૂમિમાથી પાછા ફરવાનો એક પણ ઉપાય રહેશે નહિ અને રણભૂમિમા અવશ્ય પ્રાણ છોડવા પડશે હવે શુ કરવુ તે તેને સૂઝતુ નહોતુ જેમ જેમ સમય વ્યતીત થવા લાગ્યો, તેમ તેમ તેની ચિંતા વધવા લાગી આની ચિંતામા ને ચિંતામા એક માસ વ્યતીત થઇ ગયો ધીમે ધીમે શેરશાહનુ દુ ખ અધિકાધિક વૃદ્ધિગત થવા લાગ્યુ તે આ આપત્તિમાથી મુક્ત થવાના ઉપાય શોધવા લાગ્યો અનેક વિચારો અને અનેક ચિતાઓને પરિણામે તેણે વિપત્તિમાથી મુક્ત થવાનો એક ગૂઢ ઉપાય નિશ્ચિત કર્યો શેરશાહ રાજપૂતોનો સ્વભાવ ઉત્તમ પ્રકારે જાણતો હતો રાજપૂતો નાના સરખા આઘાતથી ઉશ્કેરાઇ જાય છે અને એટલામાત્રથીજ તેઓ એક બાજુથી બીજી બાજુએ દોરાઇ

૧ આ રાયમલ માલદેવનો પુત્ર નહોતો આ વિષે આગળ ઉલ્લેખ આવી ચૂક્યો છે

૨ એ સમયે અકબર તો જન્મ્યો પણ ન હતો.

જાય છે. તેણે રાજપૂત સેનામા અવિશ્વાસ અને ફૂટ ઉત્પન્ન કરવાનો નિશ્ચય કર્યો તેણે એક પત્ર લખી માનદેવના શિબિરમા ગુપ્તરીતે નાખવાની ઇચ્છા કરી

તેણે એક એના ભાવાર્થનો પત્ર લખ્યો કે જે વાચીને રાઠોડસરદારોપર માનદેવને અવિશ્વાસ ઉત્પન્ન થાય પછી તે પત્ર માનદેવના શિબિરમા શી રીતે નાખવો તે વિષે તે વિચાર કરવા લાગ્યો અંતે તેણે તે ઉપાય પણ શોધી કાઢયો યુદ્ધ હજી પણ થોડા દિવસ મુલ્તવી રાખવાની ભનામણ કરી, તેણે રાઠોડરાજાની પાસે એક દૂતને મોકલી આપ્યો અને તેને ગુપ્તરીતે ઉક્ત પત્ર માનદેવના શિબિરમા નાખવાની આજ્ઞા કરી તે દૂત તેની આજ્ઞાનુસાર તે કાર્ય સિદ્ધ કરી પાછો પોતાની છાવણીમા આવ્યો થોડી વારમા તે પત્ર માનદેવના હાથમા આવ્યો તેમણે આશ્ચર્યચકિત થઇને તે પત્ર આદિથી અંતપર્યંત વાચ્યો. પત્ર વાચી તેમનુ મસ્તક ફરવા લાગ્યુ ક્રોધથી તેમનુ હૃદય કંપી ઉઠ્યુ તેમને ચારે તરફ અંધકાર દેખાવા લાગ્યો જે સરદારો ઉપર વિશ્વાસ રાખીને કઠોર કાર્ય સિદ્ધ કરવાની આશા રાખી હતી, તેઓ શું વિશ્વાસઘાતી છે ? શુ તેઓ મારૂ સર્વસ્વ નાશ કરવાને માટે દેશવૈરી યવનોની સાથે મળી ગયા છે ? શુ આ વાત સત્ય છે ? આવા આવા વિચારો માનદેવને વ્યાકુળ કરવા લાગ્યા તેમની ચિંતા, વિસ્મય અને શોકનો પાર રહ્યો નહિ સર્વ સરદારો તેમને વિશ્વાસઘાતી જણાવા લાગ્યા સરદારોનો સમસ્ત ઉત્સાહ અને ઉદ્યમ માનદેવને કેવળ કપટરૂપજ જણાયો

જોતજોતામા એકાદ બે દિવસમા યુદ્ધને માટે નિયત કરેલો દિવસ આવી પહોચ્યો વિષાદને લીધે ગંભીર થયેલું માનદેવનું મુખ, તેમની જડ અને શિથિલ પ્રકૃતિ, તેમનો ઉદાસ ચહેરો-આ સર્વ જોઇને રાઠોડસરદારો અત્યંત ચિંતાતુર થયા અહો ! તેમના સ્વભાવમા કેવુ મોટુ પરિવર્તન થઇ ગયું હતુ ! થોડા વખતપર તો તેમણે સર્વ રાઠોડવીરોને ઉત્સાહપૂર્ણ વચનોથી અત્યંત ઉત્સાહિત બનાવી દીધા હતા અને હમણા તેઓ પોતેજ નિર્જીવની પેઠે સ્તબ્ધ થઇને શય્યાપર પડયા હતા. તેમની મંદતાનુ કારણ રાઠોડસરદારો સમજી શકયા નહિ યુદ્ધને માટે નિયત કરેલો સમય આવી પહોચતા તેમણે રાજાની આજ્ઞા માગી, પરંતુ રાજાએ તેમને આજ્ઞા આપી નહિ દારુણ આશ્ચર્ય અને સંદેહથી રાઠોડવીરોના મસ્તક ફરવા લાગ્યા શત્રુઓ ઘરના આગણામા આવી પહોચ્યા છે તોપણ શુ આપણે નિશ્ચિંત બેસી રહેવુ ? શુ આપણે જીવત હોવા છતા પણ યવનોના પદથી આપણા સન્માન અને ગૌરવને કચરાવા દેવા ? શુ માનદેવ રાઠોડ નથી ? શુ એમણે વીરકેસરી જોધારાવના કુલમા જન્મ લીધો નથી ? તો પછી એઓ શરીરમા પ્રાણ અને ભુજાઓમા બળ હોવા છતા શત્રુઓની ગર્જના શામાટે સહન કરે છે ? આનુ કારણ શુ છે ? આવા આવા વિચારો તેઓ પોતાના મનમા કરવા લાગ્યા આનંદની વાત છે કે અલ્પ સમયમા માનદેવની ઉદાસીનતાનુ યથાર્થ કારણ તેમના જાણવામા આવ્યુ તેમને નિશ્ચયપૂર્વક લાગ્યુ કે અમે માત્ર વાતોથી એમનો સંદેહ દૂર કરી શકીશુ નહિ આથી તેમણે કાર્યદ્વારા તેમનો સંદેહ દૂર કરવાનો ઠરાવ કર્યો

તેમણે તત્કાળ પોતપોતાની સેના લઇ યવન સેનાઉપર આક્રમણ કર્યુ. બાર હજાર રાઠોડવીરોએ દેશવૈરી યવનોદ્વારા પોતાની મર્યાદા લૂટાતી અટકાવવાને માટે અત્યંત ઉત્સાહસહિત શેરશાહની સ્તબ્ધ થઇને ઉભી રહેલી સેના ઉપર આક્રમણ કર્યું યવનો તેમની પ્રચંડ ગતિ રોકી શકયા નહિ તેમના દલો યવનો ઉપર તૂટી પડી તેમને દલિત અને ત્રાસિત કરવા લાગ્યા આ પ્રકારે શેરશાહના પુષ્કળ સૈનિકો રાઠોડોની તીક્ષ્ણ તરવારદ્વારા કપાઇને મરણ પામ્યા, પરંતુ એક સૈનિક મુઓ કે તેને સ્થાને બીજો આવી અત્યંત ઉત્સાહપૂર્વક યુદ્ધ કરવા લાગ્યો આથી યવનસેનાનો નાશ થયો જણાયો નહિ આ તરફ મુખ્ય મુખ્ય રાઠોડવીરો પણ આ ભયાનક યુદ્ધમા પડવા લાગ્યા ધીમે ધીમે રાઠોડોનું બળ ન્યૂન થતુ ગયુ રાઠોડસેના ધીમે ધીમે ક્ષીણ થવા લાગી રાઠોડસરદારોને આવી અસીમ વીરતાસહિત પ્રાણાર્પણ કરતા જોઈ માનદેવના ચક્ષુ ખુલી ગયા હવે તેમને સમજ પડી કે યવનોએ મને ઠગ્યો છે, પરંતુ હવે સમય રહ્યો નહોતો કુંભકર્ણની નિદ્રાનો ભંગ ઘણો મોડો થયો હવે તેની પાયમાલી અટકી શકે એમ નહોતુ પ્રાય સર્વ રાઠોડસેના નાશ પામી હતી અને હજી જાણે યવનસેના તો સર્વથા અક્ષત રહીનેજ યુદ્ધ કરતી હતી રાઠોડોનો વિજય થવાની હવે લેશપણ સંભાવના નહોતી યુદ્ધે ભયંકર સ્વરૂપ ધારણ કર્યું હતું વિશાળ રાઠોડસેનાના શેષ સૈનિકોએ અદ-

સુત વીરત્વ બતા યુ તેઓએ યુદ્ધભૂમિમા પોતાના પ્રાણ છોડયા અને માલદેવ પરાજિત થયા તેઓ પોતાના મનમા સમજ્યા કે મારી પોતાનીજ મૂર્ખતાથી મારે ઘોર પરાભવ સ્વીકારવો પડયો છે સરદારોના તિરસ્કાર અને સતાપની જ્વાલાથી તેમનું હૃદય બળવા લાગ્યુ જો તેમણે સરદારોનો અવિશ્વાસ ન કર્યો હોત અને વીરતાપૂર્વક તેમના ઉત્સાહને પ્રજ્વલિત ગખ્યો હોત તો પઠાણોના અધીશ્વર શેરશાહનુ મૃત્યુ અવશ્ય તે યુદ્ધભૂમિમાજ થાત રાઠોડોએ આ ભયાનક સમરમા અદ્ભુત વીરતા બતાવી હતી, એમ સ્વય શેરશાહે સ્વીકાર્યું હતુ આ વિપત્તિમાથી મુકત થઇ શેરશાહે કહ્યુ હતુ કે " એક મુઠીભર જવને માટે હુ ભારતસામ્રાજ્ય ખોઇ બેસવાની અણીપર આવ્યો હતો "[1]

આ શોચનીય અને ઘોર પરાજયથી રાઠોડરાજ માલદેવને જે વિષમ આઘાત થયો, તેમાથી તે મુકત થઇ શકયા નહિ આ દારુણ અપમાન થયા પછી તે ઝાઝા દિવસ સુધી જીવિત રહ્યા નહિ પોતાના જીવનકાળમા તેમણે દિલ્હીના સિહાસનપર બે રાજવશોને બેસતા જોયા પ્રથમ લોદીવશનુ અધ-પતન થઈ મુગલવશે દિલ્હીના સિહાસનપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો અને પછી તે વશના હાથમાથી શેરશાહે સિહાસન ખુચવી લીધુ બે રાજવશોના ઉદયાસ્તથી હિદુસ્તાનમા બે પ્રચડ ઉત્પાત થયા હતા શેરશાહ પણ દીર્ઘકાળપર્યન્ત રાજ્યસુખ ભોગવી શકયો નહિ તેનુ મૃત્યુ[2] થયા પછી થોડા વર્ષોમાજ હુમાયુએ તેના વશજોના હાથમાથી પોતાના રાજ્યનો પુનરુદ્ધાર કર્યો હુમાયુ થોડો વધુ વખત જીવ્યો હોત તો રાઠોડ લોકો પોતાની શ્રીની વૃદ્ધિ કરી શકત, કારણ કે હુમાયુ શાત અને અહિસાપરાયણ હતો, તેથી રાજપૂતો નિર્વિઘ્ને પોતાના રાજ્યની ઉન્નતિ કરી શકત, કિતુ દુર્ભાગ્યવશાત્ રાજ્યની પુન પ્રાપ્તિ થયા પછી હુમાયુ થોડા દિવસમા આ અસાર સસાર છોડીને ચાલ્યો ગયો[3] તેનુ મૃત્યુ થયા પછી વીર બાનક અકબરનો રોષાગ્નિ મારવાડ ઉપર તૂટી પડયો અને તેણે માલદેવની આશાલતાનો નાશ કર્યો

સવત ૧૬૧૭ (ઇ૦ સ૦ ૧૫૬૧) મા વીર બાનક અકબરે એક વિશાલ સેનાસહિત મારવાડની અતર્ગત આવેલા માલકોટ દુર્ગને[4] ઘેરી લીધો માલદેવે તેના પિતા સાથે જે દુર્વર્તન કર્યું હતુ, તેનુ સ્મરણ તેની માતાએ કરાવવાથીજ અકબરે માલદેવના ઉક્ત દુર્ગ ઉપર આક્રમણ કર્યું હતુ તેણે ધાર્યું હતુ કે હુ અલ્પ શ્રમથી માલકોટ દુર્ગ જીતી લઇશ, પરતુ જ્યારે તેને દુર્ગ-નિવાસીઓના પરાક્રમ અને રણનિપુણતાનો પરિચય થયો, ત્યારે તેનો ઉક્ત વિચાર બદલાઇ ગયો ઉભયપક્ષો વચ્ચે ઘોર યુદ્ધ ચાલ્યુ ઉભયપક્ષના પુષ્કળ સૈનિકોનુ રુધિર વહ્યુ, છેવટે તે દુર્ગ અક-બરના હાથમા આવ્યો જ્યારે દુર્ગમાની સેનાના જાણવામા આવ્યુ કે, હવે મોગલોના પજામાથી દુર્ગની રક્ષા કરવાનો કોઇ ઉપાય રહ્યો નથી, ત્યારે તેઓ શત્રુની પાસે થઇને ગજાની સમીપ ચાલ્યા ગયા મેરતા પણ અકબરે જીતી લીધુ અને ત્યાર પછી તેણે પોતાની વિજયિની સેના નાગોર તરફ મોકલી તે નગર પણ તેને આધીન થઇ ગયુ ત્યાર પછી અકબરે જીતેલા નગરો અને તેના તાબાની સર્વ જમીન બિકાનેરના રાજા રાયસિહને સમર્પણ કરી

અકબરનો પ્રતાપ દિવસાનુદિવસ વૃદ્ધિગત થવા લાગ્યો તેના વૃદ્ધિગત થતા પ્રતાપની સમક્ષ રાજપૂતચૂડામણિ વીરકેસરી પ્રતાપસિહ સિવાય, બાકીના સર્વ રાજપૂતોએ પોતાના મસ્તક નમાવ્યા રા-જપૂત રાજાઓ ષોડશોપચારથી તેની પૂજા કરવા લાગ્યા સમસ્ત રાજપૂતસમાજ અકબરની પૂજા કરતો હતો, એમ કહીયુ તોપણ ચાલશે દુ ખની વાત એ છે કે રાઠોડરાજ માલદેવે પણ અકબરની આગળ પોતાનુ મસ્તક નમાવ્યુ હતુ છતા તેણે ઇચ્છાપૂર્વક કદિપણ અકબરને નમતુ આપ્યુ ન હતુ પ્રસગના

૧ શેરશાહના આ વચનોપરથી મારવાડની ઓછી ઉપજ અને દરિદ્રિતા પ્રકટ થાય છે

૨ શેરશાહના મૃત્યુ પછી બે પઠાણો દિલ્હીના સિહાસનપર બેઠા હતા સલીમશાહ શૂર અને મુહમ્મદ આદિલશાહ ત્યાર પછી પુન હુમાયુના હાથમા દિલ્હીનુ સિહાસન આવ્યુ હતુ

૩ હુમાયુના જીવનચરિત્રનુ એક પુસ્તક એડિનબરોના મેજર મુલના પુસ્તકાલયમા જોવામા આવ્યુ છે હુમાયુ જે સમયે ઇરાનમા છુપે વેષે રહેતો હતો, તે સમયે તેના એક સાથીએ આ પુસ્તક લખ્યુ હતુ

૪ મેરતાની પાસે માલદેવનો બધાવેલો આ એક દુર્ગ છે

પ્રવાહના વમળમા ગુચવાઇને તેને આ અપમાન સહન કરવુ પડ્યુ હતુ સવત ૧૬૨૫[1] (ઇ૦ સ૦ ૧૫૬૯) માનદેવે અનેક ભેટો આપી પોતાના દ્વિતીય પુત્ર ચદ્રસેનને અકબરની પાસે મોકલ્યો અકબર આ સમયે અજમેરમા રહેતો હતો માનદેવ પોતે અકબરને મળવા ગયો નહિ, તેથી તે તેનાપર અત્યત નાખુશ થયો તેની દૃઢ માન્યતા થઇ ગઇ કે ગર્વિત માનદેવ મારૂ અપમાન કરવાને માટેજ મને મળવા આવ્યો નથી આ અપમાનનો બદલો લેવાને માટે તેણે રાયસિહને બિકાનેરનો અધિકાર આપવા ઉપરાત જોધપુર અને સમસ્ત રાઠોડકુળપરનુ આધિપત્ય પણ અર્પણ કર્યુ

ચદ્રસેન રાઠોડકુળનો યોગ્ય રાજપુત્ર હતો જો કે તે પોતાના પિતાની આજ્ઞાનુસાર અકબરના શિબિરમા ગયો પરતુ તેના દરબારમા જવાની તેની કિચિત્ પણ ઇચ્છા નહોતી જન્મભૂમિની સ્વાધીનતા અને રાઠોડકુળની મર્યાદાને તે પ્રાણથી પણ અધિક મૂલ્યવાન ગણતો હતો અને તેણે પ્રાણાતસુધી તેની રક્ષા કરવાને માટે પ્રયાસ કર્યો હતો તેના જ્યેષ્ઠ બધુ ઉદયસિહે પોતાની મર્યાદા તથા સ્વાધીનતાને તિલાજલિ આપી અકબરના ચરણમા પોતાનુ મસ્તક નમાવ્યુ હતુ, પરતુ ચદ્રસેને તેમ કર્યુ નહોતુ ચદ્રસેને તેને પોતાના જ્યેષ્ઠ ભ્રાતા તરીકે સ્વીકાર્યો નહિ ઉદયસિહ મારવાડના સિહાસનપર અધિષ્ઠિત થયો, તેથી રાઠોડકુળનુ ઉન્નત મસ્તક અવનત થયુ ચદ્રસેનને રાજધાનીનો ત્યાગ કરવો પડ્યો અનેક તેજસ્વી અને પરાક્રમી રાઠોડો પણ પાટનગરનો ત્યાગ કરીને ચાલ્યા ગયા આ વિશ્વાસુ અને સ્વતત્રતાના અભિલાષી સરદારોની સાથે ચદ્રસેને પોતાનુ સ્વત્વ અને સ્વાધીનતાની રક્ષા કરવાની દૃઢ પ્રતિજ્ઞા લીધી જોધપુરથી નીકળ્યા પછી તેમણે એ વિશ્વાસુ સરદારોની સાથે મારવાડના પશ્ચિમ ભાગમા આવેલા સિવાના નામના સ્થાનમાં ગમન કર્યુ અને કઠોર ઉદ્યમ તથા પરિશ્રમથી તેઓ તે સ્થળે પોતાની સ્વાધીનતાનુ રક્ષણ કરવા લાગ્યા

આ રીતે રાઠોડવીર ચદ્રસેન રાજધાનીમાથી ચાલ્યા ગયા તેમણે પોતાની મર્યાદાને તિલાજલિ આપી નહિ તેમના મનમા એવો દૃઢ નિશ્ચય હતો કે જો હુ રાજસિહાસન પ્રાપ્ત કરીશ તો મારા દેશની સ્વતત્રતા અટલ રાખી શકીશ તેમણે પોતાના પિતાના સિહાસનપર આરૂઢ થવાની દૃઢ પ્રતિજ્ઞા કરી[2] તેમને સરદારોની સહાય અને આશ્રય ઘણા થોડા હતા અને તેમની પાસે સૈનિકો પણ માત્ર મુઠ્ઠીભર હતા ત્યારે ઉદયસિહની પાસે મહા પ્રચડ સેના હતી તથા તેના સહાયક પણ મહાન અને ઘણા હતા ખાસ કરીને તેના પિતા માનદેવ સ્વય ઉદયસિહના સહાયક હતા, તે છતા પણ ચદ્રસેને આશા છોડી નહિ તેઓ દૂર આવેલા સિવાના નગરમા કેટલાક સાથીઓસહિત સત્તર વર્ષ પર્યત પોતાના જ્યેષ્ઠ ભ્રાતા ઉદયસિહની સાથે શત્રુતા રાખીને રહ્યા સુભાગ્યે તેમનો માર્ગ સ્વચ્છ થતો ગયો તેમના સદ્ગુણોથી મોહિત થઇને અનેક રાઠોડોએ તેમને રાજોચિત સન્માન આપ્યુ રાઠોડો બે ભાગમા વિભક્ત થઇ ગયા પરતુ ચદ્રસેન આ પ્રકારનુ સન્માન દીર્ઘકાળપર્યત ભોગવી

૧ સવત ૧૬૨૫ પર્યત માલદેવ જીવત રહ્યા અને તેમણે પોતાના પુત્ર ચદ્રસેનને અકબરની પાસે અજમેરમા મોકલી આપ્યો એ વાત અસત્ય છે રાવ માલદેવનુ મૃત્યુ ૧૬૧૮ મા થયુ હતુ અને તેમની પછી ચદ્રસેન જોધપુરના સિહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા હતા અકબરે સૈન્ય મોકલી સવત ૧૬૨૨ મા જોધપુર હસ્તગત કર્યુ અને ચદ્રસેન સિવાનાના કિલ્લામા ચાલ્યા ગયા સવત ૧૬૨૭ મા અકબર પાદશાહ અજમેર થઇને નાગોરમા ગયો આ સમયે રાવ ચદ્રસેન ભદ્રાજુનમા હતા પાદશાહના આમત્રણથી તેમના બધુ રાયમલ સોજતથી અને ઉદયસિહ ફલોદીથી નાગોરમા ગયા હતા બિકાનેરના રાવ કલ્યાણમલના કુવર રાયસિહ પણ બિકાનેરથી આવ્યા હતા અને રાવ ચદ્રસેનના કુવર રાયસિહ પણ તેમની સાથે હતા રાવ ચદ્રસેન પાદશાહને મુલાકાત આપીને ભદ્રાજુનમા ચાલ્યા ગયા અને તેમના કુવર રાયસિહ, બધુ ઉદયસિહ તથા બિકાનેરના કુવર રાયસિહ પાદશાહની સેનામા રહ્યા રાવ ચદ્રસેનના બધુ રાયમલ સોજતમા ચાલ્યા ગયા આ રાયમલ તેજ છે કે જેને કર્નલ ટોડે ભૂલથી બાબર સાથેના યુદ્ધમા માર્યો ગયેલો જણાવ્યો છે

૨ ચદ્રસેને ઉદયસિહને પદભ્રષ્ટ કરી સિહાસન હસ્તગત કરવાનો પ્રયાસ કર્યો હતો, એ વાત સત્યથી વેગળી છે ઉદયસિહ ચદ્રસેનથી ત્રણ ચાર વર્ષ મોટો હતો અને તે તેમનો સગો ભાઈ હતો પરતુ તેનો સ્વભાવ ઘણો ખરાબ હોવાથી તેની માતાએ રાવ માલદેવને સમજાવીને તેને રાજગાદીથી વચિત કરાવ્યો હતો અને ચદ્રસેનને યુવરાજપદ અર્પણ કરાવ્યુ હતુ આથી તેઓ પોતાના પિતાના ઉત્તરાધિકારી થયા હતા ઉદયસિહને ફલોદી પરગણુ આપવામા આવ્યુ હતુ, તોપણ તે રાવ ચદ્રસેનની સાથે વૈમનસ્ય રાખતો હતો

શકયા નહિ સત્તરમે વર્ષે તેમણે યવનોના આક્રમણથી રાઠોડોની સ્વાધીનતાની રક્ષા કરવાને માટે પોતાના હાથમા સમશેર ગ્રહણ કરી અને યુદ્ધભૂમિમા પ્રાણોત્સર્ગ કર્યો[1] આ વખતે તેમના ત્રણ પુત્રો ઉગ્રસેન, આસકર્ણ અને રાયસિંહ જીવત હતા રાયસિંહ સિરોહીના સુપ્રસિદ્ધ રાવ સુરતાનસિંહની સાથે યુદ્ધ[2] કરવાને પ્રવૃત્ત થયા હતા, પરતુ આ યુદ્ધમા તેમને વિજય પ્રાપ્ત થયો નહિ, રાવ સુરતાને તેમને અને તેમના ૨૪ સરદારોને દત્તાની નામના સ્થાનમા મારી નાખ્યા

રાઠોડ રાજા માલદેવના[3] જીવનનો અ તિમ ભાગ આ પ્રકારની આપત્તિઓથી પીડિત રહ્યો હતો. આ આપત્તિઓમાથી તેઓ મરણપર્યંત મુક્ત થઈ શકયા નહોતા અત્યત વૃદ્ધાવસ્થામા પણ તેમને પોતાના નગરની રક્ષાને માટે સમશેર ગ્રહણ કરવી પડી હતી બિકાનેરના રાજા રાયસિંહના હાથમા મારવાડનુ રાજ્ય સોપીને અકબર શાત રહ્યો નહિ તેણે જોધપુરપર આક્રમણ કર્યું, પરન્તુ માલદેવ કાઇ કાયર નહોતા તેઓ તે મોગલસમ્રાટથી ભયભીત થાય અને યુદ્ધ કર્યા વિના તેના હાથમા મારવાડનુ રાજ્ય સમર્પણ કરી દે! મોગલસેનાએ જોધપુરને ઘેરી લીધુ માલદેવે પોતાના બનતા સર્વ ઉપાયો કરી પોતાના નગરની રક્ષા કરી તેમણે પરમ પરાક્રમ અને અસીમ સાહસથી મોગલોની સામે યુદ્ધ કર્યું, છતા તેમનો પરિશ્રમ નિષ્ફળ થયો. મોગલસમ્રાટની અપાર સેનાની સામે તેઓ પોતાના નગરની રક્ષા કરી શકયા નહિ તેમની સર્વ આશા નષ્ટ થઈ ગઇ તેમણે ધાર્યું હતુ કે હું જીવનપર્યંત અભિમાની રાઠોડકુલનુ ઉન્નત મસ્તક યવનોના ચરણોમા ઝુકાવીશ નહિ, પણ તેમની આ આશા ફલવતી થઈ નહિ જે રાઠોડકુલ ત્રણસો ચારસો વર્ષો થયા સ્વાધીનતાપૂર્વક અસીમ પ્રભાવથી રાજ્ય કરતું આવ્યુ હતુ, તેનુ ઉન્નત મસ્તક આ વખતે નીચુ થઇ ગયુ–તેનુ ગર્વોન્નત મસ્તક આજે યવનોના ચરણોમા ઝુકી ગયુ! રાઠોડોની પ્રભુતા સ્થિર રાખવાનો બીજો ઉપાય નહિ જોઇ, માલદેવે અકબરની આધીનતા સ્વીકારી અને પોતાના જ્યેષ્ઠ પુત્ર ઉદયસિંહને મોગલસમ્રાટની નિકટ મોકલી આપ્યો. *વિજયી અકબરે તેની પૂજારાધનાથી સંતુષ્ટ થઇ તેને એક હજાર સૈનિકોનો* સેનાપતિ બનાવ્યો

જે દિવસે ગર્વિત રાઠોડોનુ ઉન્નત મસ્તક આ પ્રકારે મોગલોની સેવામા ઝુકયુ, ત્યારથી તેજસ્વી માલદેવના હૃદયમા જે વિષમ આઘાત થયો તે કદિ પણ રૂઝાયો નહિ તેઓ આ અપમાનની વેદનાથી પીડિત થઇ શીઘ્ર આ લોકમાથી વિદાય થયા અને એક ઘોર અપમાનમાથી તેમને મુક્તિ પ્રાપ્ત થઇ તેમના મરણ પછી થોડા દિવસમા મોગલસમ્રાટ્ અકબરે તેમના જ્યેષ્ઠ પુત્ર ઉદયસિંહનો મારવાડના સિંહાસનપર અભિષેક કર્યો સિંહાસનની પ્રાપ્તિ થયા પછી માત્ર થોડાજ દિવસમા તેણે પોતાની ભગિની અકબરને સમર્પણ કરીને તેની કૃપા સપાદન કરી રાજપૂત થઇને દેશવૈરી તથા ધર્મવૈરીના હાથમા કન્યા અથવા ભગિની અર્પણ કરવી, એ ઘોર અપમાનભરેલુ કામ છે શુદ્ધ રાઠોડકુલમા જન્મ ગ્રહણ કરીને ઉદયસિંહ આવુ ઘૃણિત અને નિંદ્ય કાર્ય કરશે એની કોઇ રાજપૂતે સ્વપ્નમા પણ કલ્પના કરી નહોતી

માલદેવને આ અઘોર અપમાન સહન કરવુ પડયુ નહોતુ તે તેમના અનેક જન્મના અસખ્ય પુણ્યોપુંજ ફળ હતુ, એમ કહેવુ જોઇએ તેમનુ હૃદય એટલુ ઉચ્ચ અને મહાન હતુ કે તેમને કદિ આવુ દુષ્ટ અને નિંદ્ય કાર્ય કરવાનુ સ્વપ્ન પણ આવ્યુ નહોતુ જીવનના ગૌરવમય મધ્યાહ્નકાળમા તેમણે અસીમ કીર્તિ પ્રાપ્ત કરી રાજસ્થાનમા સર્વત્ર પોતાનુ નામ પ્રાતઃસ્મરણીય કરી મૂકયુ હતુ તેમના આ પ્રશસમાન જીવનની સાથે તેમની વૃદ્ધાવસ્થાની તુલના કરવાથી તે વિષાદમયી ઘોર અધારી રાત્રિ સમાન પ્રતીત થાય છે જો કે વિધાતાના કઠોર વિધાન અનુસાર ગર્વોન્નત રાઠોડકુલ પતિત દશાને પ્રાપ્ત થયુ; પરન્તુ તેમા માલદેવનો જરા પણ દોષ નથી તેમને અણુમાત્ર પણ કલક લાગ્યુ નથી માલદેવ પોતાના સમયના રાજપૂતોમા સાહસિક અને પરમ પ્રતાપી રાજા હતા જો થોડો વધુ કાળ જીવીને તેઓ પોતાના ચૈ-

[1] રાવ ચદ્રસેન યુદ્ધમા મરણ પામ્યા હતા, એ વાત સત્ય નથી.

[2] સુરતાનસિંહ ચૌહાણકુલની દેવડા નામની શાખામા ઉત્પન્ન થયા હતા

[3] અહીંઆ માલદેવનુ પુનર્જીવન કરીને પુનઃ આ અપ્રાસગિક કથા ચલાવવામા આવી છે માલદેવ સવત ૧૬૧૯ મા મરણ પામ્યા હતા, માટે માલદેવવિષેનું આ વર્ણન અસત્ય છે

વનનુ પ્રચંડ પરાક્રમ સ્થિર રાખી શકત તો તેઓ વીરચૂડામણિ મહારાણા પ્રતાપસિંહનો ઉદય, મોગલોના પંજામાથી રાજપૂત જાતિની સ્વાધીનતા તથા ગૌરવની રક્ષા કરી શકત, કિન્તુ મારવાડના દુર્ભાગ્યને લીધે તેઓ રાણા પ્રતાપની સાથે મિત્રતા કર્યા પૂર્વે આ સંસારમાથી ચાલ્યા ગયા

મહારાજા માનદેવ બાર પુત્રો મૂકી સંવત ૧૬૭૧[1] (ઇ૦ સ૦ ૧૬૧૫) મા આ લોકથી વિદાય થયા એમના બાર પુત્રોના નામ તથા સંક્ષિપ્ત વૃત્તાત નીચે લખવામા આવે છે —

(૧) રામસિંહ—એમને એમના પિતાએ દેશનિકાલ કરેલા હોવાથી એઓ મેવાડના રાણાને શરણે ગયા હતા એમને સાત પુત્રો હતા, તેમાના પાચમા કેશવદાસનુ કાઇક વૃત્તાત ઉપલબ્ધ થાય છે કેશવદાસે ચોસઠમહેશ્વર નામક સ્થાનપર નિવાસ કર્યો હતો

(૨) રાયમલ —એઓ બિયાનાના[2] યુદ્ધમા માર્યા ગયા હતા

(૩) ઉદયસિંહ —એઓ મારવાડના અધિપતિ થયા હતા

(૪) ચન્દ્રસેન —એઓ ઝાલાકુલની સ્ત્રીના ગર્ભથી ઉત્પન્ન થયા હતા એમનું વર્ણન પૂર્વે કરવામા આવ્યુ છે ચન્દ્રસેનને ત્રણ પુત્રો થયા હતા, તેમાના જ્યેષ્ઠ પુત્ર ઉગ્રસેનને[3] ભિનાય નામના સ્થાનનો અધિકાર પ્રાપ્ત થયો હતો ઉગ્રસેનને પણ ત્રણ પુત્રો હતા કર્ણ, કાનજી અને કાહન[4]

(૫) આસકર્ણ —[5] એમના વંશજો આજે પણ જૂનિયા નામના સ્થાનમા વિદ્યમાન છે

(૬) ગોપાલદાસ —એઓ ઇડરનગરમા માર્યા ગયા હતા

(૭) પૃથ્વીરાજ —એમના વંશજો આજપર્યંત ઝાલોરમા વિદ્યમાન છે

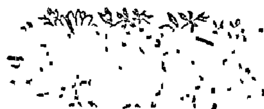
(૮) રતનસિંહ —એમના વંશજો ભદ્રાજુનમા છે

(૯) ભોજરાજ —એમના વંશજો મહારીમા છે.

(૧૦) વિક્રમાજીત

(૧૧) ભાન } એમને વિષે કાઇ વૃત્તાત ઉપલબ્ધ થયુ નથી

(૧૨) ,,

૧ આ એક ભયંકર ભૂલ છે માલદેવનુ મૃત્યુ સંવત ૧૬૧૯ મા થયુ હતુ આ મૃત્યુ કર્નલ ટાડે ૧૬૭૪ મા થયેલુ પણ જણાવ્યુ છે અને વળી ૧૬૭૧ મા થયેલુ પણ જણાવ્યુ છે

૨ એઓ બિયાનાના યુદ્ધમા માર્યા ગયા નહોતા એમના નાના પુત્ર કલ્યાણરાયમલ્લોને સંવત ૧૬૪૫ મા સિવાનાના કિલ્લામા રહી ઉદયસિંહ અને મોગલસેના સાથે યુદ્ધ કર્યુ હતુ

૩ ઉગ્રસેન જ્યેષ્ઠ પુત્ર નહોતા જ્યેષ્ઠ તો રાયસિંહ હતા તેમનાથી નાના ઉગ્રસેન અને ઉગ્રસેનથી નાના આસકર્ણ હતા તેમના પુત્ર કર્મસેનને અકબર પાદશાહે અજમેર સૂબાના ભાયણા પરગણુ અર્પણ કર્યુ હતુ

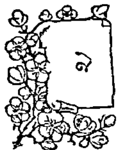
૪ આ ત્રણે પુત્રો ઉગ્રસેનના નહોતા ઉગ્રસેનને તો એક પુત્ર કર્મસેનજ હતો એને વિક્રમસેન પણ કહેવામા આવતો હતો

૫ આસકર્ણ માલદેવનો પુત્ર નથી, તેમજ તેના વંશજો પણ જૂનિયામા નથી જૂનિયામા તો ઉદયસિંહના પુત્ર માધોસિંહના વંશજો છે

अध्याय ४ थो

મારવાડના રાજાઓની સ્થિતિમાં પરિવર્તન–ઉદયસિંહનો રાજ્યાભિષેક–ચંદ્રસેનના મૃત્યુપૂર્વે રાજપૂતાનાના મોટા મોટા નરેશોએ તેમના આધિપત્યનો કરેલો અસ્વીકાર–ઐતિહાસિક દિગ્દર્શન–મારવાડના રાજાઓ પાદશાહને તાબે થયા ત્યાંસુધીના મારવાડના ઈતિહાસના ત્રણ યુગો–રાજ્યાધિકારપ્રણાલીમાં પરિવર્તન–મેવાડ, અંબર અને મારવાડમાં થયેલો રાજધાનીનો ફેરફાર–રાજ્યાધિકાર ક્યી શાખા સુધી પહોંચે ?–તેમાં ભૂલ થવાથી ઉત્પન્ન થતા ભય અને તેનાં ઉદાહરણ–જોધાજીએ સ્થાપેલી જાગીરદારી પદ્ધતિ–મારવાડના આઠ મોટા સામંતો–માલદેવે કાયમ રાખેલી આ પ્રણાલી તથા સામંતોની દ્વિતીય શ્રેણીની સ્થાપના–જોધાના બંધુ અને પુત્રો–ભિન્ન ભિન્ન પ્રકારના સામંતો–રાજપૂતોની જાગીરદારી પદ્ધતિ–પાદશાહ અકબરે કાયમ રાખેલી જાગીરદારપદ્ધતિ–રાજપૂતનરેશોના વંશના મહત્ત્વની રક્ષા–નિકૃષ્ટમાં નિકૃષ્ટ પંક્તિનો રાજપૂત પણ રાજવંશની સાથે સગાઇનો સંબંધ ધરાવે છે–ઉદયસિંહનું નામ રાજપૂતાનાને આપત્તિરૂપ થઈ પડયું–તેણે પોતાની ભગિની જોધબાઇનું અકબર સાથે કરેલું લગ્ન—આ વિવાહથી રાઠોડોને થયેલો લાભ–ઉદયસિંહનાં સંખ્યાબંધ સંતાનો—ગોવિંદગઢ અને પીસાગઢની જાગીરોની સ્થાપના—કિશનગઢ અને રતલામ–રાજા ઉદયસિંહના મૃત્યુનું જાણવા યોગ્ય વૃત્તાંત–ઉદયસિંહનો પરિવાર.

જે દિવસે રાઠોડવીર માલદેવે આ લોકમાંથી વિદાય લીધી, તેજ દિવસથી રાઠોડકુલનો ભાગ્યતરંગ વિપરીત દિશામાં વહેવા લાગ્યો, તેજ દિવસથી મારવાડમાં નવીન યુગનો આરંભ થયો રાઠોડ નામ તેની દશામાં મોટો ફેરફાર થઇ ગયો આટલા દિવસ સુધી શિયોજીના વંશજોની ઇચ્છા તેજ તેમની ઇચ્છા હતી. તેઓ તેમની ઇચ્છાદ્વારાજ પરિચાલિત થતા હતા. આજ સુધી જેને તેઓ સમસ્ત મારવાડનો એકલો સ્વામી ગણી ગર્વ માનતા હતા, તેના ભાગ્યના પરિવર્તનથી તેને પોતા ઉપર એક બીજા માણસને પોતાનો સ્વામી માનવો પડયો રાઠોડકુલની જે ‘ પંચરંગી ’ પતાકા આજસુધી શિયોજીના વંશજોના મસ્તકપર ફરકીને અમરકોટના અમર્યાદ રેતાળ મેદાનથી લઇ લવણસરોવર સાંભર સુધી તથા ગારાથી લઇ અરવલ્લીની પર્વતશ્રેણીઓ સુધી રાઠોડકુલનો વિજય દર્શાવી રહી હતી, તેને અવનત કરીને તેના મસ્તકપર મોગલોની અર્ધચંદ્રાકાર વિજયધ્વજા ગર્વસહિત ફરકવા લાગી. ઉક્ત પંચરંગી[1] પતાકાની તે શોભા, તે તેજ અને તે પ્રકાશિત જ્યોતિ આજ રહી નથી. આજે સર્વ રાઠોડો તેજરહિત બની ગયા, સર્વ રાઠોડો લુપ્ત થઇ ગયા. જાણે તેઓ શિયોજીના વંશજ નહિ હોય તેવા દેખાવા લાગ્યા, જાણે તેઓ જોધાજીના ઉત્તરાધિકારી નહિ હોય તેવા જણાવા લાગ્યા. જે જોધાજીએ પોતાની સમશેરની સહાયથી મારવાડનું સિંહાસન પ્રાપ્ત કર્યું હતુ, તેનોજ વંશજ આજે બીજી વ્યક્તિની સહાયથી મરુભૂમિની ગાદીપર બેઠો. તેણે પોતાનું જીવન બીજા માણસને વેચી નાખ્યુ. આજ કારણથી અમે કહીએ છીએ કે મારવાડના ઇતિહાસમાં હવે નવીન યુગનો આરંભ થયો છે અને રાઠોડકુલનો ભાગ્યતરંગ વિપરીત દિશામાં વહેવા લાગ્યો છે એક સમયના સ્વતંત્ર રાઠોડો આજે મુસલમાનોના દાસ બની ગયા છે; એક સમયનુ ઉન્નત મારવાડ આજે પતિત અવસ્થામા આવી પડયું છે, આજે સ્વતંત્ર અને ઉન્નત રાઠોડો દીનહીન દશામાં આવી પડયા છે; રાઠોડોનું

1 રાઠોડોની પતાકા પંચરંગી નથી, કુશાવહોની પતાકા પચરગી છે

ભાગ્યચક્ર મુસલમાનોના હાથમા ગયુ છે અને તેઓ મોગલોની આજ્ઞાનુસાર તેમના હિતને માટે પોતાનુ રક્ત વહેવરાવવા લાગ્યા છે મોગલસમ્રાટની ઇચ્છા પ્રમાણે તેઓ ચાલે છે અને તે તેમને તેમની યોગ્યતા જોઇને જે સન્માન આપે છે, તે તેઓ ગ્રહણ કરે છે

પરંતુ આવી સ્થિતિમા પણ રાઠોડો છેક નિર્માલ્ય થઇ ગયા નહોતા તેમણે ઉત્તમ અને બહાદુરીભરેલા કાર્યો કરી મોગલશહેનશાહની કૃપા સપાદન કરી હતી ઉદયસિંહને પ્રથમ મનસબદારી પ્રાપ્ત થઇ અને તેમના વંશજોને પણ મોગલશહેનશાહ તરફથી પુષ્કળ સન્માન મળ્યુ રાજપૂતો સ્વભાવથીજ તેજસ્વી હોય છે અને વિશેષકરીને રાઠોડોની તેજસ્વિતા તથા પરાક્રમ અદ્‌ભુત હોય છે ભાગ્યની કઠોરતાથી તેમની સ્વતંત્રતા લૂટાઇ ગઇ હતી તોપણ તેમણે પોતાની તેજસ્વિતાને તિલાંજલિ આપી નહોતી આ શ્રેષ્ઠ ગુણના પ્રભાવથીજ રાઠોડરાજકુમાર પાદશાહના દરબારમા જમણા હાથપર આસન પ્રાપ્ત કર્યુ હતુ અને એજ ગુણથી તેમણે મારવાડની વિસ્તૃત ભૂમિને રત્નોથી સુશોભિત કરી હતી આટલુ સન્માન પ્રાપ્ત થયા છતા પણ રાઠોડરાજકુમાર શાંત થયા નહિ સમ્રાટના બીજા સામંતોથી ઉચ્ચતર સ્થાન મળ્યા છતા પણ તેમને શાંતિ પ્રાપ્ત થઇ નહિ ગોવળકોંડા અને વિજાપુરના રત્નભંડારથી જોધપુરને અમરાપુરીસમાન બનાવી દીધા છતા પણ તેમને શાંતિ મળી નહિ તેઓ સારી પેઠે જાણતા હતા કે અમે દિલ્હીના સમ્રાટને આધીન છીએ અને સ્વતંત્રતાના બદલામા આ તુચ્છ ધન પ્રાપ્ત કરીએ છીએ જ્યારે તેમને આ વિચાર આવતો, ત્યારે તેઓ સહસા ઉન્મત્ત બની જતા અને સમ્રાટે આપેલા સન્માનને તુચ્છ ગણી તેને સેંકડોવાર ધિક્કારતા આ વિચારથી તેમને જે તીવ્રમનોવેદના થતી તે તેઓ સહન કરી શકતા નહિ

રાઠોડ રાજા માલદેવ[1] સંવત ૧૬૨૫ મા પરલોકવાસી થયા હતા તેમણે પોતાના જ્યેષ્ઠ પુત્ર ઉદયસિંહને પોતાનો ઉત્તરાધિકારી બનાવ્યો હતો,[2] પરન્તુ ભટ્ટગ્રંથોપરથી જણાય છે કે જ્યાસુધી ચંદ્રસેન જીવિત રહ્યા હતા, ત્યાસુધી ઉદયસિંહને સિંહાસન પ્રાપ્ત થયુ નહોતું ઉદયસિંહે કાયર બની પોતાની ભગિનીને દિલ્હીના શહેનશાહના હાથમા અર્પણ કરી,તેથી રાજ્યના પ્રધાન સામંતોએ તેનાથી જુદા પડી ચંદ્રસેનનો પક્ષ ગ્રહણ કર્યો હતો

હવે ઉદયસિંહના શાસનકાલની સમાલોચના કર્યા પૂર્વે મારવાડના ઇતિહાસની ગત ઘટનાઓનું અવલોકન કરીએ છીએ જે સમયે રાઠોડવીર સિયોજીએ પોતાના પૂર્વજોની લીલાભૂમિ કનોજનો ત્યાગ કર્યો, તે સમયથી લઇને ઉદયસિંહના શાસનકાળસુધીના મારવાડના ઇતિહાસને આપણે ત્રણ પ્રધાનયુગોમા વિભક્ત થયેલો જોઇએ છીએ આ ત્રણ આ પ્રમાણે છે-(૧) ખેડ રાજ્યમા સિયોજીના આગમનથી ઇ૦ સ૦ ૧૨૧૨ મા ચંડે મંડોર જીતી લીધુ (ઇ૦સ૦ ૧૩૮૧)[3] ત્યાસુધી (૨) મંડોરપર રાઠોડોનો અધિકાર પુનઃ સ્થાપિત થયો ત્યારથી લઇ ઇ૦સ૦ ૧૪૫૪[4] મા થયેલી જોધપુરની સ્થાપના સુધી (૩) જોધપુરની સ્થાપનાથી લઇ ઉદયસિંહના રાજ્યાભિષેક સુધી

સિયોજીનુ મરુભૂમિમા આગમન થયુ ત્યારથી ઇ૦ સ૦ ૧૫૮૪ સુધીમા અર્થાત્ પ્રાય ચારસે વર્ષો સુધીમા રાઠોડકુલનો ભાગ્યતરંગ કયી કયી દિશામા પ્રવાહિત થયો, તેની સમાલોચના કરવાને અમે પ્રવૃત્ત થઇએ છીએ પ્રાચીન ભૂમીઆ લોકો પાસેથી મરુભૂમિનો પશ્ચિમ ભાગ જીતી લેવામા પ્રથમ બે યુગો સમાપ્ત થયેલા જણાય છે તે સમયે તેમને તે નાનો પ્રદેશ લઇનેજ સંતોષ ધારણ કરવો પડયો હતો અંતે મંડોરનગર રાઠોડરાજવંશના હાથમા આવ્યુ ત્યારપછી જોધપુરની સ્થાપના થઈ અને મંડોરને બદલે તે રાજધાનીનુ શહેર બન્યુ રાજપૂતો સ્વભાવથીજ જૂના સરકારને

૧ આ ગ્રંથમા રાવ માલદેવનુ મૃત્યુ ક્યાંક સ૦ ૧૬૨૭ મા ક્યાંક સ૦ ૧૬૨૫ મા અને ક્યાંક દત્તાનીના યુદ્ધની પછી થયેલુ જણાવ્યુ છે આ દત્તાનીનુ યુદ્ધ સ૦ ૧૬૪૦ મા થયુ હતુ અહીંઆ ૧૬૨૫ ની સાલ લખી છે તે મોટી ભૂલ છે વાસ્તવમા તેમનુ મૃત્યુ સ ૧૬૧૯ મા થયુ હતુ

૨ આ વાત પણ અસત્ય છે, કારણ કે માલદેવે ઉદયસિંહને નહિ, પરંતુ ચંદ્રસેનને પોતાના ઉત્તરાધિકારી બનાવ્યા હતા

૩ આ સાલ સત્ય નથી ઈ સ ૧૩૯૪ માજ ચૂંડાજીનુ મંડોર જીતી લેવાયાની હકીકત આગળ આવેલી છે

૪ ૧૪૫૪ ની સાલ પણ અસત્ય છે વાસ્તવમા જોધપુરની સ્થાપના ઈ સ ૧૪૫૯ (સંવત ૧૫૧૫) મા થઈ હતી

વળગી રહેનારા હોય છે. વિશેષે કરીને તેમને પોતાની જૂની રાજધાની છોડવાની ઇચ્છા થતી નથી. રાજપૂતસમાજનો આ એક જૂનો નિયમ છે કે તેમની રાજધાનીના પરિવર્તનની સાથે તેમની શાસનવિધિ અને તેમની અટક પણ બદલાઇ જાય છે. જોધાએ પોતાના નામથી જોધપુર વસાવ્યું; ત્યાર પછી એક નવીન યુગનો આરંભ થયો. આ સમયે શાસનવિધિમાં પણ ફેરફાર થયો. જોધાને ચોવીસ બંધુઓ હતા. રાજપૂતોમાં એવો નિયમ છે કે જો રાજાનો ઉત્તરાધિકારી ન હોય, તો બીજા કોઇ લાયક નિકટના સબંધીને સિંહાસનારૂઢ કરવો; પરંતુ જોધાએ એવો નિયમ ઠરાવ્યો કે મારા વંશજ સિવાય જોધપુરના સિંહાસનપર બીજા કોઇનો અભિષેક કરવો નહિ. ખાસ કરીને જે રાઠોડ મારવાડના સામંતો ગણાય છે, તેમને તો કદિ પણ મારવાડના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત કરવા નહિ. રાજપૂત શાસનપ્રણાલીનું આ એક વિચિત્ર સ્વરૂપ છે. એનું વિસ્તૃત વર્ણન અજમેરના ઇતિહાસમાં કરવામાં આવશે.

જોધારાવ એમજ માનતા હતા કે સિયોજીના વંશધરો પૈકી પ્રધાન પ્રતિષ્ઠાવાન નૃપતિ પોતેજ છે. તે પોતાની પ્રતિષ્ઠાનો વિચાર કરી મનમાં ગર્વિત પણ થઇ ગયા હતા. કાંઇક ગર્વ અને કાંઇક વિવેકથી તેણે પોતાના દેશની સામંતપ્રથાને નવીન સ્વરૂપ આપવાની ઇચ્છા કરી અને ઉપસામંતોની જાગીરોને નિયમિત પ્રમાણમાં વિભક્ત કરવાને માટે એક ઉત્તમ નિયમાવલી બનાવી. પોતાના પિતાના ચોવીસ અને પોતાના ચોદ પુત્રોનો વિચાર કરતાં તેમના મનમાં એવી ચિંતા ઉત્પન્ન થઇ કેઃ "અમારા પુત્રપૌત્રો અનેક શાખાઓમાં વિભક્ત થઈ જશે, માટે જાગીરને માટે પાછળથી વિવાદ ઉત્પન્ન થવાની સંભાવના છે; આટલા માટે તેમનામાં કલહ ઉત્પન્ન ન થાય એવો પ્રબંધ કરવો એ જરૂરનું છે." આ પ્રકારનો વિચાર કરી વીર જોધાએ સર્વ ઉપસામંતોની જાગીરની સંખ્યા અને સીમા નિયત કરી આપી. તેના જ્યેષ્ઠ ભ્રાતા કાંધલે પોતાના બાહુબળથી બિકાનેરનું સ્વતંત્ર રાજ્ય સ્થાપન કર્યું. તેના વંશજો કાંધલોતના નામથી પ્રસિદ્ધ થઈ સ્વતંત્રરીતે રાજ્ય કરવા લાગ્યા. જોધાના બંધુઓ ચાપાજી તથા કુંભાજી,[1] કુંભાજીના પુત્રો દૂદો અને કરમસિંહ તથા તેમના પૌત્ર ઉદો એમણે પોતપોતાનાં નામપરથી ચાંપાવત, કુંભાવત, કરમસોત, ઉદાવત તથા મેરતિયા (દૂદાના વંશજો) શાખાની સ્થાપના કરી અને તેઓ મારવાડરાજ્યના સ્તંભ ગણાવા લાગ્યા.[2] તે તે શાખાના વંશજો સામંતતરીકેનું ઉચ્ચ સન્માન સદા ભોગવતા આવ્યા છે. તેમના પ્રચંડ પરાક્રમથી રાઠોડ રાજાઓનું સિંહાસન અનેકવાર છિન્નભિન્ન દશાને પ્રાપ્ત થવાની અણીપર આવી પહોંચ્યું હતું. જોધાએ આ સિવાયના પોતાના ભ્રાતાપુત્ર અને પૌત્રોને નાનીમોટી જાગીરો આપી હતી. આ જાગીરો મૌરૂસી મુસ્તહકુમ (છીનવી નહિ શકાય એવી) હતી. જે પ્રમાણે રાજા પોતાના સિંહાસનને પવિત્ર માને છે, તે પ્રમાણે જાગીરદારો પોતાની જાગીરને પણ પવિત્ર માને છે. આ સામંતોને રાજાની સાથે નિકટનો રુધિરસંબંધ હોવાથી તેઓ પોતાને ગર્વસહિત પોતાની જાગીરના સંપૂર્ણ સ્વામી જણાવે છે અને કહે છે કેઃ–"જ્યાંસુધી અમે રાજાની સેવા કરીએ ત્યાંસુધી તે અમારા સ્વામી છે અને જ્યારે તેમને અમારી સેવાની આવશ્યકતા નથી હોતી, ત્યારે અમે તેમના ભ્રાતા અને કુટુંબી છીએ તથા વડીલોપાર્જીત રાજ્યમાં સમાન હક્કદાર પણ છીએ."

રાવ માલદેવે જોધાજીના પાડેલા વિભાગનો સ્વીકાર કર્યો. તે ઉપરાંત તેમણે દ્વિતીય શ્રેણીના સામંતો ઉપજાવી તેમને નાની નાની જાગીરો વહેંચી આપી. તેમના સમયમાં મારવાડની હદ નિશ્ચિત થઈ ગઇ હતી, તેથી જાગીરોની સંખ્યા નિયત કરી દેવાની ખાસ જરૂર હતી. જોધાજીથી લઇને માલદેવના સંતાનોના સમય સુધી આ જાગીરો સ્થાયી રહી; પરંતુ પ્રથમ આપેલી જાગીરો અને પાછળથી આપેલી જાગીરોમાં એટલો ભેદ રાખવામાં આવ્યો કે અગાઉની જાગીરોના અધિપતિને કદાચ પુત્ર ન હોય તો તેઓ દત્તકપુત્ર લઈ શકતા; પરંતુ બીજી જાગીરના સંબંધમાં તેમ બનતું નહિ. તેવે પ્રસંગે બીજા પ્રકારની જાગીરોને રાજ્યમાં જોડી દેવામાં આવતી. વળી કેટલાક રાજપૂતોને

૧ કુંભાજીવિષે આગળ નોંધ કરવામા આવી છે તે જુઓ.

૨ આ સરદારોને આઠ મોટી જાગીરો અર્પણ કરવામા આવી. આ જાગીરો આઠ ઠકુરાતનાં નામથી પ્રસિદ્ધ છે. તેમાંની પ્રત્યેક જાગીરની વાર્ષિક ઉપજ ૫૦,૦૦૦ રૂપીઆની છે. તે સિવાય ઉપસામંતોની પાસેથી પણ તેમને દ્રવ્યપ્રાપ્તિ થાય છે.

માત્ર તેમનું જીવન પહોંચે ત્યાંસુધીને માટેજ જાગીરો આપવામાં આવતી હતી.

આ પ્રકારનો ઉત્તમ પ્રબંધ તેમના પ્રાચીન ઇતિહાસમાં ઉપલબ્ધ થાય છે ખરો, તોપણ વ્યવસ્થા નહિ જાળવી શકાવાથી કોઇ કોઇ વખત તેનો ભંગ પણ થયો છે. માલગુજાર અને કરવિનાની જાગીરોમાં બે પ્રકારના ભેદ જણાય છે સિયાજીથી લઇને જોધાજીના સમય સુધી અનેક સરદારો કે જેઓ મારવાડના ઉત્તર તથા પશ્ચિમ ભાગમાં વસતા હતા, તેમણે પોતાની જાગીરોનો સ્વતંત્રતાપૂર્વક ઉપભોગ લીધો હતો, તોપણ આ સરદારો મારવાડનરેશને પોતાના રાજાતરીકે માનતા હતા અને જો રાજાપર કાંઈ આપત્તિ આવી પડતી તો તેઓ મદદ કરતા હતા આ સરદારો કાંઈ કર અથવા ખંડણી આપતા નથી, તેથી તેમની જાગીરને કરવિનાની જાગીર કહી શકાય છે. આ જાગીરોની કક્ષામાં અમે વાડમેર, કોટડા અને ફલસુંદને મૂકીએ છીએ બીજા જાગીરદારો સંપૂર્ણરીતે સ્વતંત્ર નથી, તોપણ તેમને નાના માલીદાર કહી શકાય છે આ નાના માલીદારો આવશ્યક સમયપર રાજાને સહાય આપે છે અને મોટા ઉત્સવોપર સ્વયં રાજાના દરબારમાં હાજર રહે છે મહેવા અને સનદરી આ કોટિની જાગીર છે. પ્રાચીન શાખાના રાજપૂતો કે જેઓ રાજપૂતાનાની ભૂમિમાં સર્વત્ર ફેલાયેલા છે અને જેઓ મારવાડના વર્તમાન રાજાની પણ સેવા કરે છે, તેઓ હજી પણ પોતાના પૂર્વજોની અટકથી ઓળખાય છે વળી કેટલાક રાજપૂતો દૂદડિયા, માગલિયા, ઉહડ અને ધાંદલની અટકથી ઓળખાય છે; પરંતુ તેઓ રાઠોડ છે એમ કોઇ જાણતું નથી. વિવાહપ્રસંગે ભાટનું છત્રીસબદ્ધ પુસ્તક જોઇને નિર્ણય કરવામાં આવે છે. આ પ્રથાથી સગાઓના વંશપરંપરાના સબંધમાં કોઇ પણ પ્રકારનો ગોટાળો થતો નથી આ ભાટલોકોના પુસ્તકોમાં રાજપૂતોના વંશોનો ઇતિહાસ લખાયલો હોય છે જો આવા પુસ્તકો ન હોય તો ઘણી ભ્રષ્ટતા ફેલાઇ જવાનો સંભવ છે

આ વંશપરંપરાની જાગીરદારીપદ્ધતિ રાઠોડોમાં અતિ પ્રાચીનકાળથી અર્થાત્ તેમના પૂર્વજ સિયોજીના સમયથી પ્રચલિત છે સિયોજી આ પદ્ધતિ કનોજમાથી લાવ્યા હતા સામંતસેનાની ધામધૂમ અને આડંબર રાજા જયચંદ અને ચોહાણો વચ્ચે થયેલા યુદ્ધમાં જેવો દષ્ટિગોચર થયો હતો, તેવો સમસ્ત જગતમાં કદિપણ જણાયો નહોતો. રાજવાડાની જાગીરદારીપદ્ધતિ યુરોપની જાગીરદારી પદ્ધતિની સાથે મળતી આવે છે. ખાસકરીને મેવાડમાં આ પદ્ધતિ અતિ પ્રાચીનકાળથી પ્રચલિત છે તેરસે વર્ષ પૂર્વે મેવાડના સમસ્ત જાગીરદારોએ રાજાને ખંડણી આપવાની બંધ કરી તેની સામે થઈ તેને સખ્ત શિક્ષા કરવાની ધમકી આપી હતી, પરંતુ તેનું નિમક ખાધેલું હોવાથી એક વર્ષ સુધી તેઓ તેની સામે કાંઇપણ પગલાં ભરવાને પ્રવૃત્ત થયા નહોતા ત્યાર પછી તેમણે તેની સામે શસ્ત્ર ધારણ કરી તેને પદભ્રષ્ટ કર્યો હતો પાદશાહ અકબરે પણ રાજપૂતોની સામંતપ્રણાલી જોઇ પોતાના રાજ્યના ઘણા નિયમો તે અનુસાર બનાવ્યા હતા

આ જાગીરદારીપદ્ધતિ યુરોપમાં તેમજ સર્વ દેશોમાં પ્રચલિત છે અને તેજ પ્રમાણે તે રાજપૂતાનામાં પણ પ્રચલિત છે રાજપૂતાનાના સર્વ રાજપૂત જાગીરદારો એક કુટંબના (વિજાતીય સામંત કુટુંબના ગણાતા નથી) જણાય છે જે પ્રકારે યુરોપમાં જાગીરદારો રાજાને પોતાનો અધિનાયક માને છે તે પ્રમાણે રાજપૂતો પણ રાજાને પોતાનો સ્વામી ગણે છે મારવાડમાં ચાવડાના પુત્રથી લઇને ઠેઠ મજુરી કરીને પેટ ભરનારા માણસ સુધીના સર્વ રાજપૂતો રાજવંશ સાથે સબંધ ધરાવે છે. આ પદ્ધતિથી લાભ છે વા હાનિ તેનો નિર્ણય કરવો કઠિન છે; કારણ કે મનુષ્યજાતિના ઇતિહાસમાં લાભ અને હાનિ ઉભયના દૃષ્ટાંતો ઉપલબ્ધ થાય છે જોધાના ૫૦૦,૦૦૦ સંતાનોમાથી ૨૨૦,૦૦૦ રાજપૂતોએ રાજા માલદેવને માટે યુદ્ધમાં પોતાના પ્રાણ આપ્યા હતા, એ દૃષ્ટાંત રાજપૂતોની અચલ રાજભક્તિ પ્રકટ કરે છે. રાજપૂતોના આ ગુણની પ્રશંસા સર્વત્ર અને સર્વકાળ થતી રહેશે.

જોધારાવના સબંધમાં લખતાં અમે તેની સ્થાપન કરેલી સામંતપ્રથા (જાગીરદારીપદ્ધતિ)નું વર્ણન કર્યું મારવાડની સર્વ પ્રકારની શાસનપ્રણાલીનું યોગ્ય સ્થાને વર્ણન કરવામાં આવશે હવે અમે ઉદયસિંહનું વર્ણન કરવાને પ્રવૃત્ત થઇએ છીએ

પ્રથમ અમે જણાવી ચૂકયા છીએ કે ઉદયસિંહના રાજ્યાભિષેકના સંબંધમાં પૃથક્ પૃથક્ ભટ્ટગ્રંથોમાં ભિન્ન ભિન્ન વિધાન ઉપલબ્ધ થાય છે. કેટલાક જણાવે છે કે રાજા માલદેવનું મૃત્યુ થતા

પછી અલ્પકાળમાજ અર્થાત્ ઇ૦ સ૦ ૧૫૬૯ મા તે મારવાડના સિંહાસનપર બેઠો હતો અને કોઇ તેને ઇ૦ સ૦ ૧૫૮૪ મા સિંહાસનારૂઢ થયેલો જણાવે છે આ ઉભય મતોમાથી કયો સત્ય છે, તેનો નિર્ણય અમારાથી થઈ શકતો નથી, પરતુ યોગ્ય વિચાર કરવાથી અતિમ મતજ સત્ય લાગે છે, કારણ કે ચદ્રસેન પરમ તેજસ્વી હતા તેથી તેમણે પોતાનાથી બનતા સર્વ પ્રયત્નો કરીને ઉદયસિંહને મારવાડના સિંહાસનપર બેસતા અટકાવ્યો હશે ગમે તેમ હો, પરતુ અમે તો તેને ઇ૦ સ૦ ૧૫૮૪ માજ સિંહાસનારૂઢ થયેલો માનીએ છીએ

રાજસ્થાનના ‘ ઉદય ’ નામમા એક મહા અનર્થકારક શક્તિ અતર્ભૂત થયેલી જણાય છે આ એક આશ્ચર્યકારક ઘટના છે કે જે કોઇ ‘ ઉદય ’ નામનો માણસ સિંહાસનપર બેઠો તેણે પોતાના રાજ્યનુ સર્વસ્વ નષ્ટ કર્યું છે

દાખલા તરીકે આપણે મેવાડના ઉદયસિંહનુ નામ લઇશુ આ ઉદયસિંહની કાયરતા મેવાડના ઇતિહાસમા વર્ણવવામા આવી છે મારવાડના સિંહાસનપર બેઠેલો ઉદયસિંહ પણ તેજ કોટિનો હતો. તેજસ્વી વીર જોધારાવનો એ અયોગ્ય વશજ હતો ભાગ્યની કઠોરતાથી તે પોતાના પૂર્વજોની સ્વાધીનતાથી વિમુખ થયો તોપણ તેણે તે સ્વર્ગીય રત્ન પુન પ્રાપ્ત કરવાને માટે ક્ષણમાત્ર પણ ઉદ્યોગ કર્યો નહોતો તેણે પરાધીનતાની જજીર પોતાના પગમા દૃઢરીતે બાધી લીધી હતી તે સ્વભાવથીજ વિલાસપ્રિય અને સુખાભિલાષી હતો સહિષ્ણુતા અને તેજસ્વિતા એ રાજપૂતજાતિના બે મુખ્ય ગુણો છે આ ઉભય શ્રેષ્ઠ ગુણોથી રાજપૂતો ભયાનક અત્યાચારીઓના પ્રચડ અત્યાચારનુ વૈર લેવાને માટે સદા ઉત્સુક રહે છે, કિંતુ શોકની વાત છે કે આ ઉભય ગુણોમાથી એક પણ ગુણ ઉદયસિંહમા નહોતો અકબર તેની સાથે આધીન રાજાના જેવો વ્યવહાર કરતો નહોતો તેણે તેને લોહની જજીરને બદલે પુષ્પના હારથી બાધી રાખ્યો હતો, પરતુ આ પુષ્પહાર પણ તેજસ્વી વીરને લોહની જજીરથી વધારે કઠોર અને પીડાકારક લાગ્યા વિના રહે નહિ, કારણ કે અતે તે દાસત્વનુજ ચિન્હ છે સ્વામી પોતાના સેવકનો ગમે તેટલો આદરસત્કાર કરે, ગમે તેટલા મણિમુક્તા આપીને તેને સુવર્ણની જજીરોથી પૂરી દે, પરતુ તે દાસનો દાસજ રહેવાનો આ આદર અને આ સ્નેહ એ તો કેવળ દાસત્વનુ પારિતોષિક છે વીર ચૂડામણિ પ્રતાપસિંહ અકબરના સ્નેહ અને આદરનુ સ્વરૂપ સારી રીતે જાણતા હતા અને તેથીજ તેમણે વિજાતીય મોગલસમ્રાટનો હજારોવાર તિરસ્કાર કર્યો હતો તથા રાજધનથી વચિત થઈ કઠોર વનવાસના દુ ખ સહન કરીને પણ તેઓ ગિહલોત કુલની સ્વાધીનતા તથા ગૌરવ અટલ રાખવાને શક્તિમાન થયા હતા જો ઉદયસિંહને પોતાના કુળનુ અભિમાન હોત અને તે જઇને પ્રતાપસિંહને મળત તો તે પણ પોતાના દેશની સ્વતત્રતાનુ રક્ષણ કરી શકત, પરતુ તે સ્વતત્રતાનુ માહાત્મ્ય બિલકુલ જાણતોજ નહોતો જો તે સ્વતત્રતાનો મર્મ જાણતો હોત તો પોતાના કુળનુ અભિમાન છોડી, પોતાના જાતિબધુઓનુ અહિત કરી, ભિક્ષુકની પેઠે મોગલસમ્રાટની કૃપા સપાદન કરવાને માટે આટલો બધો આતુર શામાટે બન્યો હોત ? મોગલસામ્રાજ્યની છાયા નીચે સુખપૂર્વક રહીને જે સમયે તે પોતાની સ્વાધીનતાના માર્ગમા પોતાના હાથથી કટક વેરી રહ્યો હતો, તે સમયે વીરકેસરી પ્રતાપસિંહ દારુણ વનવાસના ભીષણ તથા અસહ્ય સકટો સહન કરી, કઠોર અત્યાચારથી પીડિત થઇ, પોતાના દેશ તથા પોતાની જાતિની સ્વાધીનતાનો માર્ગ સ્વચ્છ કરી રહ્યા હતા આજ કારણથી તે સિસોદીઆ મહાપુરુષની મૂર્તિ આજે પણ પ્રત્યેક રાજપૂતના હૃદયમદિરમા વિરાજમાન છે આજ કારણથી પ્રત્યેક રાજપૂત પ્રાત કાળે શય્યામાથી ઉઠીને તેમના પવિત્ર નામનુ સ્મરણ કરે છે

ઉદયસિંહ મોગલસમ્રાટની કૃપા સપાદન કરવાને માટે કોઇ પણ કાર્ય કરતા અચકાયો નહિ અરે ! તે એટલો નરાધમ બની ગયો કે તેણે કુલગૌરવને તિલાજલિ આપીને પોતાની ભગિની જોધબાઈનુ અકબરની સાથે લગ્ન કર્યું ! અકબરે તેનાપર સતુષ્ટ થઈ અજમેર સિવાયના પોતાના તાબાના મારવાડના સર્વ પ્રગણાઓ તેને પાછા સોપી દીધા તદુપરાત માળવાના અનેક મોટા મોટા નગરો પણ ઉદયસિંહના અધિકારમા આવ્યા ભારતવર્ષના સમ્રાટ અને પોતાના બનેવીનુ સેનાબળ પ્રાપ્ત કરી ઉદયસિંહે ગર્વિત સામતોને દબાવી દીધા. વળી તેણે પ્રધાન પ્રધાન સામતોનુ બળ નષ્ટ

ાખ્યુ તથા પ્રાચીન ગીરાસદાર અને ઉપસામતોની ભૂમિસપત્તિ ખુચવી લીધી
ઉદયસિહના રાજ્યની ઉપજ પ્રથમ કરતા બમણી થઇ ગઇ તેણે નવીન પ્રબ ધ કરી કે
ગામો ખાનસા કરી નાખ્યા હતા દૂદાના વશજો પાસેથી તેણે પ્રાય સમસ્ત ભૂમિ છ
હતી વળી તેણે ઉદાવત સરદારો પાસેથી જૈતાસ તથા ચાપા અને કુપાવત સરદારો પ
ટલાક નગરો છીનવી લીધા હતા

પાદશાહ અકબરે ઉદયસિહની સાથે જે વર્તન ચલાવ્યુ હતુ, તેથી તે સદા તેનાપ્રત્યે
એ સમયે રાઠોડોએ પાદશાહના મોટા મોટા કામો સિદ્ધ કર્યા હતા રાજા ઉદયસિહ
જતો નહોતો એ જગતી રાજા (પાદશાહ અકબરે ઉદયસિહને 'જગતી રાજા' ની
ાપી હતી) ને પુત્રપુત્રીઓ મળીને ૩૪ સતાનો હતા મરદેશમાની ઘણી જાગીરો આ સ
યમા ગઇ આમાની મોટી જાગીરો ગોવિદગઢ અને પીસાગઢની છે. વળી કેટલીક જ
ાડના રાજ્યની સીમા બહાર આપવામા આવી, કે જે પાછળથી સ્વતંત્ર થઇ ગઇ આ
જાગીરોના નામ તેમના સ્થાપકોના નામપરથી પડયા આમાની કિસનગઢ અને રતલ
ા માળવામા આવેલી છે

ઉદયસિહની મનોવૃત્તિ જેવી હતી તેવુજ તેનુ શરીર પણ હતુ રાજપૂતો તેને "મોટાર
હતા પાછળથી તેનુ શરીર એટલુ બધુ જાડુ થઇ ગયુ હતુ, કે તે ઘોડાપર બેસી શકતે
ણ ઘોડામા તેને ઉંચકવાનુ સામર્થ્ય નહોતુ સિહાસનપર બેસી તેણે તેર વર્ષ રાજ્ય કર્યુ
મૃત્યુવિષે અદ્ભુત વર્ણન પ્રાપ્ત થાય છે આ વર્ણનથી ઉદયસિહના ચારિત્ર્યનુ અને રા
ાવનુ એક પ્રકાશિત ચિત્ર આપણી દૃષ્ટિસન્મુખ રજુ થાય છે અત્રે આવશ્યકતા જણ
ર્ણન આપીએ છીએ

મારવાડના પ્રાય સમસ્ત ભટ્ટગ્રથો ઉપરથી પ્રતીત થાય છે કે રાઠોડકુળના રાજકુમારોને ઉત્તમ
શિક્ષણ આપવામા આવતુ હતુ અને તેથી તેઓ પોતાની નૈતિક ઉન્નતિ સારી રીતે કરતા
શિક્ષણ આપવાનુ કાર્ય વિશ્વાસુ અને બુદ્ધિમાન સરદારોને સોંપવામા આવતુ હતુ સૌર
તે સરદારો તેમને ઇન્દ્રિયદમન કરવાનુ શિક્ષણ આપતા હતા રાજકુમારો આ પ્રકારનુ
ર પ્રકારે પ્રાપ્ત કરી બાલ્યાવસ્થાથીજ ઇન્દ્રિયદમન કરતા શીખતા હતા તેઓ વીસ વર્ષ પૂર્વે
ખ કદિપણ જોતા નહોતા, પરતુ સ્થૂલકાય ઉદયસિહને આ શિક્ષણ પ્રાપ્ત થયુ હતુ કે
મે નિશ્ચયપૂર્વક કહી શકતા નથી આ શિક્ષણ બાલ્યાવસ્થામા કદાચ તેને પ્રાપ્ત થયુ હોય
ાઢાવસ્થામા તો તેને તદ્દન વિસરી ગયો હતો તેને સત્તાવીસ રાણીઓ હતી, તે છતા પણ
વસ્થામા ઇન્દ્રિયને આધીન થઇ એક પવિત્ર બ્રાહ્મણકુમારીપ્રત્યે કામપૂર્ણ દૃષ્ટિથી જોયુ
બ્રાહ્મણકુમારીજ ઉદયસિહના મૃત્યુનુ કારણ થઇ

"ખ્યાત" નામના એક ભટ્ટગ્રથપરથી પ્રતીત થાય છે કે એક દિવસ ઉદયસિહ પાદ
ારમાથી પાછો ફરતો હતો તે વખતે માર્ગમા તેણે બીનાડા નામના ગામમા એક અત્યત
જોઇ આ બાળાનુ અદ્ભુત સૌંદર્ય તેણે જોયુ કે તરતજ કામદેવે તેના હૃદયમા બાણુ
એ તે મનમોહિનીને તો નામઠામવિષે પૂછપરછ કરી તે સ્ત્રીના ઉત્તરપરથી તેને પ્રતીત થ
ાઇપથી સપ્રદાયના કોઇ બ્રાહ્મણની પુત્રી હતી આઇપથી બ્રાહ્મણો કાનીઆઇ માતાના[1] ઉપાસ
તેઓ ઘોર તાત્રિક હોઇ મદ્યમાસદ્વારા પોતાની ઉપાસ્યદેવીની પૂજા કરે છે જે લાવણ્યવતી
ર રાજા ઉદયસિહ મોહિત થયો હતો, તેનો પિતા ઉક્ત સપ્રદાયનો નેતા હતો અને તે
નિર્મલ હૃદયનો હતો કામાન્ધ થયેલા રાજાએ પોતાના ઉચ્ચપદ તથા મર્યાદાનો કિંચિત
ાર કર્યો નહિ રાજપૂત હોવા છતા બ્રાહ્મણબાળા તરફ તેણે કામપૂર્ણ દૃષ્ટિ ફેંકી
જે બ્રાહ્મણોને દેવપેઠે પૂજતા હતા, જેના સાધારણ ભ્રકુટીકટાક્ષને તેઓ વ
ન ગણતા હતા, તેજ બ્રાહ્મણકુળમા ઉત્પન્ન થએલી એક પવિત્ર બાળાને બળપૂર્વક
ાનો વિચાર પવિત્ર અને શુદ્ધ રાઠોડ કુળમા ઉત્પન્ન થએલા તથા એક વિશાળ રા

[1] આ દેવીનુ એક મદિર ઉપરોક્ત બીલાડા ગામમા હતુ

અધીશ્વર ઉદયસિંહે કર્યો ! તે ગામના બ્રાહ્મણોએ દુષ્ટ રાજાનો મનોભાવ શીઘ્ર જાણી લીધો તે બ્રાહ્મણે વિચાર કર્યો કે આજે રક્ષકજ ભક્ષક બની બેઠો છે અને જેના ઉપર પ્રજાના માન તથા પ્રતિષ્ઠાનો આધાર છે, તેજ આજે મારી પ્રતિષ્ઠાનો નાશ કરવાને તત્પર થયો છે, તો શું હું જીવતા છતા પણ એક રાજપૂત મારી કન્યાનું હરણ કરશે અને મારા પવિત્ર કુલને કલંક લગાડશે ? જો આમ થશે તો ચારે તરફ મારી અપકીર્તિ ફેલાશે અને કોઇ પણ બ્રાહ્મણ મારી સાથે સબંધ રાખશે નહિ હું મારી નાતમાંથી બહિષ્કૃત થઇશ આવી આવી ચિન્તા તેના હૃદયને બાળવા લાગી તે એકદમ ઉન્મત્ત થઇ રાજાને શતશ ધિક્કાર દેવા લાગ્યો તેને પોતાના પવિત્ર કુલને કલંકની કાળાગીરીથી બચાવવાનો કોઇ પણ ઉપાય સુઝયો નહિ અંતે તેણે બીજો કોઇ પણ ઉપાય નહિ જોઇ, પોતાની પુત્રીનો સ્વહસ્તે સંહાર કરવાનો નિશ્ચય કર્યો જે કન્યાનું તેણે અનેક પ્રકારે આજસુધી પાલનપોષણ કર્યું હતું, જેનું મુખ જોઇને તેને સ્વર્ગીય આનંદ થયો હતો અને સંસારમાં જેને તે પોતાની પ્રિયમાં પ્રિય વસ્તુ ગણતો હતો, તેજ પ્રાણાધિક કન્યાનો સંહાર કરવાને માટે આજે તે તત્પર થયો પ્રથમ તેણે એક મોટો કુંડ બનાવ્યો, પછી તેણે પોતાની પુત્રીનો વધ કરીને તેની સુકુમાર દેહના ટુકડે ટુકડા કરી નાખ્યા ત્યાર પછી તેણે પોતાના શરીરમાંથી પણ કેટલુંક માંસ કાપી કાઢીને તેને પોતાની પુત્રીના માંસ સાથે મિશ્રિત કરી દીધું પછી તેણે હોમકુંડ પ્રદીપ્ત કર્યો અને તેમાં પુષ્કળ ઘૃતની આહુતિ આપી શોકથી ઉન્મત્ત થયેલો ઉક્ત બ્રાહ્મણ પોતાની દેવીને પ્રસન્ન કરવાને માટે આ પ્રકારે તેની પૂજા કરવા લાગ્યો ભયંકર દુર્ગંધમય ધૂમાડો તેના ઘરના આંગણામાં ભરાઇ ગયો અને તેના ગોટે ગોટા નીકળી આકાશ તરફ જવા લાગ્યા પછી તે બ્રાહ્મણે યજ્ઞકુંડ સમીપ ઉભા રહી ગંભીર સ્વરે રાજાને એવો શાપ દીધો કે –" તને કદિ પણ શાંતિ પ્રાપ્ત થશે નહિ આજથી ત્રણ વર્ષ, ત્રણ દિવસ અને ત્રણ પ્રહર પછી તારૂં મૃત્યુ થશે આઇ માતા સાક્ષી છે હવે હું જાઉં છું, દેવી બાવડી મારૂં ભાવી સ્થાન થશે " આ ભયંકર શાપ દઈ તે બ્રાહ્મણ પ્રદીપ્ત અગ્નિકુંડમાં કૂદી પડયો અગ્નિની જ્વાળાએ તેને શીઘ્ર બાળીને ભસ્મ કર્યો

આ ભયાનક અને દારુણ સમાચાર રાજા ઉદયસિંહના સાંભળવામાં આવ્યા પોતે કરેલા ઘોર પાપનો વિચાર કરી તે થરથર કંપવા લાગ્યો તે દિવસથી તેને એક ક્ષણભર પણ શાંતિ પ્રાપ્ત થઇ નહિ તે સદૈવ સ્વપ્નમાં એ બ્રાહ્મણની ભયંકર મૂર્તિ અંતર્ચક્ષુથી જોતો અને તેના કર્ણમાં સદા તેનો ભીષણ શાપ ગુંજી રહેતો તેનું સ્થૂલશરીર અત્યંત શુષ્ક બની ગયું અને અંતે તે રાઠોડરાજા એ બ્રાહ્મણે દીધેલા શાપાનુસાર ઉક્ત ભયંકર ઘટના બન્યા પછી ત્રણ વર્ષ, ત્રણ દિવસ અને ત્રણ પ્રહર પછી મરણ પામ્યો।[1]

આ ઘટના બન્યાને દીર્ઘકાળ વ્યતીત થઇ ગયો છે, પરંતુ કોઇ પણ મારવાડી હજીસુધી ઉક્ત બીલાડાવાસી આઈપંથી બ્રાહ્મણનો ભયંકર શાપ ભૂલ્યો નથી તેનો ભયાનક હોમ હજીસુધી સર્વ મારવાડીઓની દૃષ્ટિસમીપ તર્યા કરે છે અને વ્યભિચારી રાજાઓ હજી પણ તેના ભયથી ભયભીત થાય છે જે કોઈ રાજા મર્યાદા છોડી ઉપરોક્ત પ્રકારનું પાપકર્મ કરવાની ઇચ્છા કરે છે, તેની દૃષ્ટિ સમીપ ઉક્ત બ્રહ્મરાક્ષસ તત્કાળ પ્રગટ થાય છે અને તેને તે પાપથી પાછો ફેરવે છે

વહેમ પણ કોઇ કોઇ વખત માણસને સદાચારી બનાવી દે છે બીલાડાનો ઉક્ત આઇપંથી બ્રાહ્મણ બ્રહ્મરાક્ષસ થયો છે એવો ભય દીર્ઘકાળપર્યંત લોકોમાં પ્રવર્તી રહ્યો હતો અને જ્યાં બીજા કોઇ ઉપાયથી રાજકુમારોનું ચરિત્ર સુધરતું નહિ, ત્યાં ઉક્ત બ્રહ્મરાક્ષસનો ભય તરતજ તેમને સદાચારી બનાવી દેતો ઉદયસિંહના પ્રપૌત્ર પ્રસિદ્ધ જસવંતસિંહનો પ્રેમ તેના એક કર્મચારીની કન્યાપર ચોટયો હતો અને તે તેને બાવડી દેવીમાં લઇ ગયો હતો, પરંતુ ઉક્ત બ્રહ્મરાક્ષસના ભયે તેની કામના પરિપૂર્ણ થવાના માર્ગમાં બાધા કરી તેના મનમાં પુષ્કળ સંકલ્પવિકલ્પો થયા તે ઉન્મત્ત બની

૧ આ વાત સત્ય હોય એમ લાગતું નથી બીલાડામાં આઈમાતાનું મંદિર તો છે, પરંતુ કેઇ આઇપંથી બ્રાહ્મણ નથી સરવી જાતિના કૃષિકારો બહુધા આઈપંથી છે મંદોરમાં પુરિહર રાજાના આજ પ્રકારના અત્યાચારથી એક બ્રહ્મરાક્ષસ થયેલો કહેવાય છે મોટા (જાડા) રાજા ઉદયસિંહનું મૃત્યુ બિમારીથી લાહોરમાં થયું હતું કદાચ ઉપરોક્ત કથા ચારણોએ ઉપજાવી કાઢી હશે કારણ કે તે લોકોના કેટલાક ગામો તેમના થઇ અપરાધને

ગયો કોઈ પણ પ્રકારે તે બાળાપરનો તેનો પ્રેમ દૂર થયો નહિ બ્રહ્મરાક્ષસનો ભય પણ તેના હૃદયમા વિદ્યમાન રહ્યો લોકો એમ માનવા લાગ્યા કે એને બ્રહ્મરાક્ષસ વળગ્યો છે, કારણ કે જ્યારે તેને પૂછવામા આવતુ ત્યારે તે જવાબ દેતો કે-"જો જસવતસિહના બદલામા તેની સમાનકક્ષાના કોઈ સરદારનો ભોગ આપવામા આવશે તો હુ જસવતસિહના શરીરમાથી નીકળી જઇશ "

(અહી પાઠકોએ સ્મરણમા રાખવાનુ છે કે જસવતસિહના મુખમાથી નીકળતા વચનો બ્રહ્મરાક્ષસના વચનોજ છે) કુપાવતશાખાનો નેતા નાહરખા કે જે સેનાપતિ હતો, તે પોતાના સ્વામીને ખાતર આત્મવિસર્જન કરવાને તત્પર થયો ભૂવાએ બ્રહ્મરાક્ષસને પાણીથી ભરેલા પ્યાલામા ઉતાર્યો અને તે પ્યાલો નાહરખાના મસ્તકપર ત્રણવાર ફેરવીને તે જલ તેને પીવાને કહ્યુ નાહરખાએ તે જલ પીધુ કે તરતજ જસવતસિહ સાજો થઇ ગયો અને નાહરખાનું મરણ થયુ મરતા પહેલા તેણે પોતાના પુત્રને પોતાની પાસે બોલાવ્યો અને તેની પાસે સોગદપૂર્વક મુખ્ય સામતનો અધિકાર છોડી દેવાની પ્રતિજ્ઞા લેવરાવી તેણે જણાવ્યુ કે-" પ્રધાનતા પ્રાપ્ત હોવાને લીધેજ આજે મારે આત્મસમર્પણ કરવુ પડે છે" પછી નાહરખા મરણ પામ્યો આ ખરેખરી આશ્ચર્યકારક ઘટના હતી, એમ કોણ નહિ સ્વીકારશે [1] આ સમયથી આસોપના કુપાવતોને બદલે આઉવાના ચાપાવત સરદારો તેમની જાગીરના અધિકારી થયા જે સરદારો રાજાના જમણા હાથ તરફ બેસતા હતા, તેઓ હવે ડાબા હાથ તરફ બેસવા લાગ્યા અને ડાબા હાથ તરફના સરદારો જમણા હાથ તરફ ગયા

તેજસ્વી માલદેવના અયોગ્ય ઉદયસિહવિષે હવે અધિક વિવેચન કરવાની કાંઇ આવશ્યકતા નથી અમે પૂર્વેજ જણાવી ગયા છીએ કે પૂજનીય વીર જોધારાવનો તે અયોગ્ય પુત્ર હતો અને ગર્વોન્નત રાઠોડકુલનો તે અયોગ્ય રાજા હતો તેનાથી શિયોજીનો વિપુલ વશ અધોગતિને પ્રાપ્ત થવા લાગ્યો એનાથી મારવાડનો ગૌરવસૂર્ય વિષાદસાગરમા ડૂબવાને માટે મધ્ય આકાશનો પરિત્યાગ કરી ધીમે ધીમે નીચે ઉતરવા લાગ્યો

અમે એક પુસ્તકમાથી ઉદયસિહના સતાનોની સૂચી ઉદ્ધૃત કરી તેનું વૃત્તાત સમાપ્ત કરીશુ જે પાઠકોને આ રાજ્યવશની સાથે સબધ હોય અને ખાસ કરીને જેને તેના અધિકારમા હસ્તક્ષેપ કરવાની આવશ્યકતા પડતી હોય, તેને આ વશાવળી અતિ ઉપયુક્ત થઇ પડશે આ વશાવળીપરથી આ મહાવશની શાખાઓ માત્ર એકજ શતાબ્દીમા સર્વ દેશોમા ફેલાઇ ગયેલી જણાય છે આજ વશના માણસોએ કિશનગઢ, રૂપનગર અને રતલામના સ્વતત્ર રાજ્યોની સ્થાપના કરી છે વળી ગોવદગઢ, ખરવા તથા પીસાગઢની જાગીરની સ્થાપના પણ તેઓએજ કરી છે

(૧) સૂરસિહ-એઓ સિહાસનારૂઢ થયા

(૨) અખૈરાજ

(૩) ભગવાનદાસ-એમને બલ્લૂ ગોપાલદાસ અને ગોવિદદાસ નામના ત્રણ પુત્રો હતા ગોવિદદાસે ગોવિદગઢની સ્થાપના કરી હતી

(૪) નરહરદાસ
(૫) શક્તસિહ [1]
(૬) ભૂપતસિહ
} એમને કાંઇ સતાનો થયા નહોતા

(૭) દલપત.-એમને ચાર પુત્રો થયા હતા તેમાના જ્યેષ્ઠ પુત્ર મહેશદાસના રત્ન નામના પુત્રે રતલામગઢ બધાવ્યો એમના બીજા ત્રણ પુત્રોના નામ-જસવતસિહ, પ્રતાપસિહ અને કુનીરેન હતા

(૮) જયત-એમને હરિસિહ, અમર, કન્હીરામ અને પ્રેમરાજ નામના ચાર પુત્રો હતા એમના સતાનોને બલુતા તથા ખરવાની ભૂમિ પ્રાપ્ત થઇ હતી

માટે ઉદયસિહે ખુંચવી લીધા હતા આથી કેટલાક ચારણોએ ચાપાવત સરદાર ગોપાલદાસના સદાયથી છુટકારો કરી હતી અને કેટલાકોએ આત્મહત્યા કરી હતી

[1] આ લખેલુ બરોબર નથી કેમકે શક્તસિહના વશજો અજમેર ઈલાકાના ખરવા ગામમા પરસાયત ભોગવે છે

(૯) કિશનસિંહઃ-એમણે સંવત ૧૬૬૯ (ઈ૦ સ૦ ૧૬૧૩) માં કિશનગઢની સ્થાપના કરી. એમને સહસમલ, જગમાલ અને ભારમલ નામના ત્રણ પુત્રો થયા હતા. ભારમલનો પુત્ર હરિસિંહ અને હરિસિંહનો પુત્ર રૂપસિંહ થયો. રૂપસિંહે રૂપનગરની સ્થાપના કરી.

(૧૦) જસવંતસિંહઃ-એમના પુત્ર માને માનપુર વસાવ્યું. માનના વંશજો મનરૂપ જોધાના નામથી પ્રસિદ્ધ થયા.

(૧૧) કેશોઃ-એમણે પીસાનગઢ વસાવ્યું.

(૧૨) રામદાસ
(૧૩) પૂરનમલ
(૧૪) માધોદાસ
(૧૫) મોહનદાસ
(૧૬) કીરતસિંહ
(૧૭) — — —

} એમનાં નામ સિવાય બીજું કાંઇ વિશેષ વૃત્તાંત ઉપલબ્ધ થતું નથી.

अध्याय ५ मो

શૂરસિંહને અભિષેક–શિરોહીના રાવ સુરતાનનો પરાભવ–ગુજરાતપર આક્રમણ–ધંધુકાના યુદ્ધમાં મળેલો જય તેમજ ત્યાંથી મળેલું ધન તથા સન્માન–ભાટોને દ્રવ્યદાન–અમર બલેચાપર આક્રમણ–નર્મદાતટે થયેલું યુદ્ધ–અમરનો પરાભવ અને વધ–નવીન સન્માનોની પ્રાપ્તિ–પોતાના પુત્ર ગજસિંહની સાથે શૂરસિંહનું પાદશાહની રાજસભામાં જવું–મારવાડના ભાવી ઉત્તરાધિકારીને પાદશાહે પોતાને હાથે સજાવેલી તલવાર–ઝાલોરપર આક્રમણ–રાણા અમરસિંહ–શાહજાદા ખુર્રમની સાથે ગજસિંહે મેવાડપર કરેલું આક્રમણ–શૂરસિંહનું મૃત્યુ–નર્મદાતટપર બંધાવેલો સ્તંભ–દીર્ઘકાળપર્યંત પોતાની જન્મભૂમિથી દૂર રહેવા પ્રત્યે રાઠોડાનો અસંતોષ–જોધપુરની શોભાની વૃદ્ધિ–રાજા શૂરસિંહનો પરિવાર તથા ગજસિંહનો રાજ્યાભિષેક–બુરાનપુરના રાજા અને દક્ષિણના સુબા–દલથંભનની ઉપાધિ પ્રાપ્ત થવી–રાજપૂતકુમારીઓનું વર્ણન–રાજ્યાધિકાર માટે બેગમોનો પ્રપંચ–સુલતાન પર્વેઝ અને ખુર્રમ–પર્વેઝની વિરુદ્ધ ખુર્રમે રચેલું ષડયંત્ર–તેણે રાજા ગજસિંહ પાસે માગેલી સહાય–આ માગણી નિષ્ફળ થવી–રાજમંત્રી ગોવિંદદાસની ગુપ્ત હત્યા–ગજસિંહનો પદત્યાગ–પર્વેઝનો વધ–જહાંગીરને પદભ્રષ્ટ કરવાનો પ્રયત્ન–જહાંગીરે રાજપૂતો પાસે માગેલી સહાય–બનારસનું યુદ્ધ–ગજસિંહનું આચરણ–વિદ્રોહીઓનો પરાજય–સુલતાન ખુર્રમનું નાસી જવું–ગુજરાતની સીમાપર થયેલું રાજા ગજસિંહનું મૃત્યુ–તેના બીજા પુત્ર જસવંતસિંહનો રાજ્યાભિષેક–ઉત્તરાધિકારની પ્રચલિત પ્રણાલીમાં પરિવર્તન–અકબરનાં સંતાનોથી રાજપૂતોનું જૂદા પડવું–અમરસિંહનો દેશનિકાલ–મોગલસમ્રાટનો અમરસિંહે લીધેલો આશ્રય–અને તેમને મળેલી પ્રતિષ્ઠા–તેમનું શોચનીય મૃત્યુ.

ઉદયસિંહના મૃત્યુ પછી તેમનો જ્યેષ્ઠ પુત્ર શૂરસિંહ સંવત ૧૬૫૧ (ઇ૦ સ૦ ૧૫૯૫) માં મારવાડના ગૌરવહીન સિંહાસનપર બેઠો. તેના પિતાના મૃત્યુસમયે તે મોગલ પાદશાહની સેના સાથે લાહોર મુકામે હતો અને ભારતની સરહદ આગળના પ્રદેશની રક્ષા કરતો હતો ઇ૦ સ૦ ૧૬૪૮ માં સિંધદેશ જીતી લેવામાં આવ્યો ત્યારથી તે ત્યાંજ હતો. શૂરસિંહ પરાક્રમી અને રણકુશળ હતો. પોતાના પિતાના જીવનકાળમાં તેણે એટલી રણકુશળતા અને વીરતા પ્રદર્શિત કરી હતી કે તેથી પાદશાહે તેનાપર પ્રસન્ન થઇને તેને એક ઉચ્ચપદ તથા 'સવાઈ રાજા' ની ઉપાધિ આપી હતી.

મોગલપાદશાહ અકબરે રાઠોડવીર શૂરસિંહના બળ અને પરાક્રમનો ઉત્તમ પરિચય મેળવ્યો હતો હવે તેણે તેને એક ભીષણ કાર્ય પાર પાડવાને માટે નિયુક્ત કર્યો. શિરોહીનો રાવ સુરતાન પોતાના પર્વતમય પ્રદેશના સ્વાભાવિક કિલ્લામાં નિવાસ કરી અસંત ગર્વિત થઇ ગયો હતો. તે ધારતો હતો કે મોગલસમ્રાટનો કોપાગ્નિ મારા અભેદ્ય પર્વતોને ભેદી શકશે નહિ આજ કારણથી તે અકબરને આધીન થયો નહોતો શૂરસિંહને ઉક્ત ગર્વિત રાજપૂતની સાથે અગાઉ ઘોર યુદ્ધ થયું હતું, તેથી હવે અકબરે જ્યારે તે રાજપૂતનો ગર્વ ઉતારવાનો નિશ્ચય કર્યો, ત્યારે શૂરસિંહને પોતાનું આગલું વેર લેવાની ઉત્તમ સંધિ મળી આ સંબંધે ભાટલોકો જણાવે છે કે શૂરસિંહે પોતાનું જૂનું વેર સંપૂર્ણરીતે લીધું. તેણે શિરોહીરાજનો પૂર્ણ પરાભવ કર્યો અને તેનું પાટનગર લૂંટી લીધું.

રાવ સુરતાનની પાસે ખાટલો કે બિછાનુ સુદ્ધા રહ્યુ નહિ તેની સ્ત્રીઓને પણ ભૂમિપર સુવુ પડ્યું ! શૂરસિંહના પરાક્રમથી શિરોહીપતિનુ અભિમાન સંપૂર્ણરીતે ચૂર્ણ થઈ ગયુ અને તેનુ ઉન્નત મસ્તક અવનત થઇ ગયુ ! એક વખત તે જગતમા કોઇ પણ માણસને પોતાનાથી શ્રેષ્ઠ ગણતો નહોતો, તેની શેખી અને ગર્વનુ તે શુ વર્ણન કરીએ ! સૂર્યભગવાન તેનાપર કિરણો નાખી રહ્યા હતા, તેથી એક વખત તેણે તેમને પણ બાણથી વિંધવાનો વિચાર કર્યો હતો ! પરંતુ આજે રાઠોડરાજા શૂરસિંહના પ્રબળ પરાક્રમથી તેનો સમસ્ત ગર્વ દૂર થઇ ગયો ! આજે તેને મોગલ પાદશાહની આધીનતા સ્વીકારવી પડી પાદશાહે તેને પોતાના સામંતતરિકે ગણવાનુ ફરમાન મોકલી આપ્યુ ! તેનો તેણે સ્વીકાર કર્યો અને તે પોતાની સેનાસહિત દિલ્હીશ્વરનીસેવા કરવાને કબૂલ થયો

ત્યાર પછી પાદશાહની આજ્ઞાનુસાર રાજા શૂરસિંહ ગુજરાતના શાહ મુજફ્ફરની સામે યુદ્ધ કરવાને ગયા પરાજિત થયેલો શિરોહીપતિ પણ તેમની સાથે ગયો ધંધુકા નામના સ્થાન આગળ ઉભય દળો સામસામે ખડા રહ્યા રાઠોડવીર શૂરસિંહ સમરંત દેવર અને રાઠોડસેનાના સેનાપતિ હતા ઉભય દળો વચ્ચે ઘણીવાર સુધી ભયંકર યુદ્ધ ચાલ્યુ આ યુદ્ધમા પુષ્કળ રાઠોડો માર્યા ગયા, કિંતુ અંતે શૂરસિંહને વિજય પ્રાપ્ત થયો અને મુજફ્ફર પરાજિત તથા અપમાનિત થઇને પદભ્રષ્ટ થયો તેના સત્તર હજાર ગામો વિજયી રાઠોડોના અધિકારમા ગયા [1] શૂરસિંહે આ પ્રદેશ લૂટી લઇને ઘણું દ્રવ્ય દિલ્હી મોકલી આપ્યુ તથા કેટલુંક દ્રવ્ય પોતાની પાસે પણ રાખ્યુ તેના આ વિજયથી પાદશાહ અકબર તેનાપર પ્રસન્ન થયો અને તેને ઉચ્ચતર પદપર અધિષ્ઠિત કર્યો વળી તેણે તેને એક સમશેર, કેટલીક ભૂમિ તથા ઇતર વસ્તુઓ પારિતોષિકતરિકે આપી

ગુજરાતમાથી રાજા શૂરસિંહને જે ધન પ્રાપ્ત થયુ હતુ, તે દ્વારા તેણે જોધપુર નગર તથા દુર્ગની મરામત કરાવી, તે નગરને નવીન શોભાથી સજ્જિત કર્યું અને શેષ દ્રવ્ય તેણે મારવાડના છ ભટ્ટકવિઓને વહેચી આપ્યુ વહેચવામા આવેલુ દ્રવ્ય પણ કાઇ ઓછુ નહોતું પ્રત્યેક ભાટને એક એક લાખ રૂપિયા મળ્યા હતા

જે દિવસે રાઠોડવીર શૂરસિંહે પોતાના પ્રચંડ બાહુબળથી મુજફ્ફરનો પરાભવ કર્યો, તે દિવસથી તેનો યશ રાજસ્થાનમા ચારે તરફ પ્રસરી ગયો મારવાડના ભટ્ટલોકો આનંદિત અને પુલકિત થઇ તેના વીરત્વના ગાયનો શહેરે શહેરે ફરીને ગાવા લાગ્યા પાદશાહે હજી પણ તેના યશમા વૃદ્ધિ કરવાને માટે તેને એક અત્યંત ભીષણ કાર્ય સોપ્યુ નર્મદાતટે અમર બલેચા[2] નામનો એક તેજસ્વી રાજપૂત નિવાસ કરતો હતો આ રાજપૂતે પાદશાહની આધીનતા સ્વીકારી નહોતી પાદશાહે શૂરસિંહને તે રાજપૂતપર આક્રમણ કરવાને મોકલ્યા તેર હજાર ઘોડેસ્વારો, દશ પ્રચંડ તોપો અને વીસ મદોન્મત્ત હાથીઓ લઇને રાઠોડરાજ શૂરસિંહે નર્મદાતટના તેજસ્વી ચોહાણવીર અમરપર આક્રમણ કર્યું અમર પાચ હજાર ઘોડેસ્વારો લઇને તેમનુ આક્રમણ રોકવાને માટે સામો આવ્યો દિલ્હીની પ્રચંડ સેનાની આગળ અમરના પાચ હજાર સવારો કાઇ વિસાતમા નહોતા, તે છતા પણ તે પોતાની સ્વાધીનતાની રક્ષાને માટે પરમ ઉત્સાહસહિત રાઠોડરાજની સામો આવ્યો ઉભયપક્ષો વચ્ચે સામટા ત્રણ મહાયુદ્ધ થયા પ્રથમના બે યુદ્ધોમા કોને જયપરાજય મળ્યો તેનો કાઇ નિશ્ચય થઇ શકયો નહિ, પરંતુ ત્રીજા યુદ્ધમા અમર બલેચા માર્યો ગયો અને તેનુ સમસ્ત રાજ્ય વિજયી શૂરસિંહના હાથમા આવ્યુ આ વિજયના સમાચાર શીઘ્ર દિલ્હીશ્વરની પાસે પહોચ્યા પાદશાહે શૂરસિંહપર અત્યંત પ્રસન્ન થઇ તેમનાપર નોબત મોકલી આપી અને ધાર તથા તેના તાબાનો સર્વ પ્રદેશ તેમને અર્પણ કર્યો [3]

---

૧ મુજફ્ફરની સાથે ખાનખાનાએ છ વર્ષ પૂર્વે યુદ્ધ કર્યુ હતુ અને તેની પાસેથી ગુજરાત છીની લીધુ હતુ. શૂરસિંહ સિંહાસનારૂઢ થયા તેની છ વર્ષ પૂર્વે આ ઘટના બની હતી આ યુદ્ધમા શૂરસિંહના પિતા ઉદયસિંહ પણ સામિલ હતા અકબરના મરણ પછી જહાગીર પાદશાહ થયો ત્યારે શૂરસિંહે મુજફ્ફરના પુત્રને હરાવ્યો હતો આજ વાત ભાટોએ તથા કર્નલ ટૉડે તેના સમયમા ભૂલભરેલી રીતે અહી વર્ણવી છે

૨ બલેચા એ ચોહાણકુલની એક શાખા છે

૩ આ યુદ્ધનુ વર્ણન સત્ય હોય એમ લાગતુ નથી. બલેચાએ ચોહાણકુલની એક શાખા છે, એને નાડોલ્યાં પણ કહેવામા આવે છે મારવાડ અને મેવાડની સીમાપર ગોદવાડાના પહાડોમા આ લોકો વસે છે, પરંતુ એમા

શૂરસિંહના અપરિમિત પરાક્રમથી મોગલ પાદશાહ નવા નવા રાજ્યો જીતી રહ્યો હતો એવામા કરાલ કાળે તેનાપર આક્રમણ કર્યું તે પોતાના પુત્ર જહાંગીરના હાથમા વિશાળ મોગલસામ્રાજ્યનુ તંત્ર મૂકી દઈ આ લોકમાથી વિદાય થયો નવીન પાદશાહ સિંહાસનારૂઢ થયો કે તરતજ શૂરસિંહ પોતાના જ્યેષ્ઠ પુત્ર તથા ઉત્તરાધિકારી ગજસિંહસહિત તેને માન આપવાને તથા તેના પ્રત્યે રાજભક્તિ પ્રદર્શિત કરવાને તેના દરબારમા ગયા તરુણવીર ગજસિંહને જોઇને જહાંગીર અત્યંત પ્રસન્ન થયો રાઠોડરાજકુમાર શૂરસિંહનો યોગ્ય પુત્ર હતો તેણે બાલ્યાવસ્થાથીજ રણનીતિનુ શિક્ષણ પ્રાપ્ત કર્યું હતુ અને તે દિલ્હીના દરબારમા આવ્યો તે પહેલા જહાંગીરને ઝાલોરક્ષેત્રમા તેની વીરતાનો સારો પરિચય મળ્યો હતો આ સમયે તેની તે વીરતાનું સ્મરણ થતા જહાંગીરને અધિક આનંદ થયો આ પ્રસંગે જહાંગીરે તેને એક સમશેર અર્પણ કરી અને ઝાલોરમા પ્રદર્શિત કરેલી તેની વીરતાની વારવાર પ્રશંસા કરવા લાગ્યો

ગજસિંહને પોતાની વીરતા પ્રદર્શિત કરવાનો સૌથી પહેલો અવસર ઝાલોરમાજ મળ્યો હતો તેજ સાધનભૂમિમા તેની ભાવી ઉન્નતિનો માર્ગ ખુલ્લો થયો તેણે ઝાલોર[1] ગુજરાતના બાદશાહ પાસેથી ખુંચવી લઇને મોગલસમ્રાટના રાજ્યમા જોડી દીધુ વીરરસના પ્રેમી ભટ્ટલોકોએ તેની વીરતાનુ ઉત્તમ પ્રકારે વર્ણન કર્યું છે દુષ્ટ પઠાણોની સામે જવાને ગજસિંહને આજ્ઞા થઇ કે તુરતજ તેઓ એ કાર્ય કરવાને સજ્જ થઇ ગયા રણવાદ્યો વાગવા લાગ્યા અને તેનો ધ્વનિ અર્બુદગિરિ (આબુ) પર ગુંજવા લાગ્યો આ ધ્વનિ સાંભળી તે પર નિવાસ કરતા સર્વ લોકો કંપી ઉઠ્યા જે કામ અલ્લાઉદ્દીને અનેક વર્ષો સુધી પરિશ્રમ કરીને પાર પાડ્યુ હતુ, તેજ કામ ગજસિંહે માત્ર ત્રણ માસમા પાર પાડ્યુ આ યુદ્ધમા અનેક રાઠોડવીરો માર્યા ગયા, કિંતુ ગજસિંહે સાત હજાર પઠાણોને મારીને ઝાલોર હસ્તગત કર્યું અને ત્યાંનો સર્વ માલ લુંટી લીધો ત્યાંથી તેને જે જે માલ પ્રાપ્ત થયો તે સર્વ તેણે પાદશાહની સેવામા મોકલી દીધો

ભટ્ટગ્રંથો ઉપરથી વિદિત થાય છે કે ગજસિંહને ગુજરાતમા વિજય પ્રાપ્ત થયો અને મુજફ્ફરખાના વંશનો નાશ થયો, ત્યારથી શૂરસિંહ રાજધાનીમાજ રહેવા લાગ્યા અને તેના જ્યેષ્ઠ પુત્ર ગજસિંહ પોતાની સેનાસહિત પાદશાહની આજ્ઞાનુ પાલન કરવા લાગ્યા ઝાલોરમા વિજય મળ્યા પછી અલ્પ સમયમા ગજસિંહ પોતાની વિજયિની સેના મેવાડના રાણાની સામે લઇ ગયા આ સમયે ગિહલોત કુલનો ગૌરવરવિ ધીમે ધીમે અસ્ત પામતો જતો હતો, છતા અરવલ્લીના બીજા દ્વારસ્વરૂપ પ્રસિદ્ધ ક્ષેમલરક્ષેત્રમા તે વીર પૂજ્ય ગિહલોતકુલનો બુઝાતો પરાક્રમાગ્નિ પ્રચંડ તેજથી પ્રકાશી નીકળ્યા આ યુદ્ધનુ વિસ્તૃત વૃત્તાંત મેવાડના ઇતિહાસમા લખવામા આવ્યુ છે, પરંતુ શોકની વાત છે કે મારવાડના ભટ્ટકવિઓએ તે વિષે કાઇ વિશેષ વર્ણન કર્યું નથી તેમના ગ્રંથોમા માત્ર એટલે જ ઉલ્લેખ પ્રાપ્ત થાય છે કે પાદશાહ ખુરમને તાબે થઈ મહારાણા કર્ણે તેની સેવા કરવાનો સ્વીકાર કર્યો અને ગજસિંહ તારાગઢમા ગયા[2] ગજસિંહને મેવાડ વિજયથી પાદશાહે તેનાપર પરમ પ્રસન્ન થઇ તેની તથા તેના પિતાની મનસબ વધારી દીધી

રાજસ્થાનના ભટ્ટકવિઓને માત્ર પોતાના દેશના રાજાનુ ગૌરવ અને વીરતાનુ વર્ણન કરવુ બહુ ગમે છે પરન્તુ એમ થવાથી તેમનુ વર્ણન એકદેશી થાય છે જે લોકો ઇતિહાસથી સારી રીતે જ્ઞાત હોતા નથી તેઓ આવુ એકદેશી વર્ણન વાચીને ભ્રમમા પડે છે જેમ્યો મારવાડના ભાટોના

કોઈ એવો વીર પુરુષ ઉત્પન્ન થયો નથી કે જે નર્મદાતટપર્યંત રાજ્ય કરી અકબરની સામે યુદ્ધ કરવાને લાયક થયો હોય તે સમયે અભરચપૂ નામનો સરદાર એટલો પ્રબળ થઈ ગયો હતો કે તે વારવાર અકબરની સેના સાથે યુદ્ધ કર્યા કરતો હતો તેના કોઇ યુદ્ધની સાથે આ વાતને સબંધ હોય તો તેમા કાઇ આશ્ચર્ય નથી ભાટ લોકોએ અજ્ઞાનથી અભરચપૂને અમર બલેચો કરેલ હશે કર્નલ ટૉડે પણ તપાસ કર્યા વિના ભાટના કથનો અનુવાદ આપ્યો છે

[1] ઝાલોરમા વિહારી પઠાણોનુ રાજ્ય હતુ, જેના વંશજો હાલમા પાલણપુરમા રાજ્ય કરે છે

[2] અજમેરનો દુર્ગ તારાગઢના નામથી ઓળખાય છે, પણ અહીંઆ અજમેરને બદલે તારાગઢ લખેલ છે જહાંગીરના જીવનચરિત્રપરથી જણાય છે કે તેણે અજમેરમા 'દૌલતબાગ' નામનો એક સુંદર બાગ તૈયાર કરાવ્યો હતો અને આ બાગમાજ તે રહેતો હતો.

આવા એકદેશી ગ્રંથો વાંચે છે, તેઓ સહસા એવોજ અભિપ્રાય બાંધી બેસે છે કે ગજસિંહ મહાપરાક્રમી હતા અને તેમણે મહાન કાર્યો કર્યાં હતા દાખલા તરીકે એક યુદ્ધનું વર્ણન કરીશું ગિહલોત વીર રાણા અમરસિંહ પોતાના દેશની રક્ષા કરવાને માટે મહાન આત્મભોગ આપીને પુષ્કળ પ્રયત્ન કર્યો હતા, પરંતુ વિધાતાની અકૃપાથી તેનો સર્વ પરિશ્રમ નિષ્ફળ થયો હતો તેમનું સર્વ બળ અને આશ્રય છિન્નભિન્ન થઇ ગયા તેઓ પોતાની મુઠ્ઠીભર સેનાસહિત મોગલોની પ્રચંડ સેનાનો અવરોધ કરવાને ગયા, પરંતુ તેમાં પરાજિત થયા. નિરુપાય થઇ મહારાણાએ પાદશાહની આધીનતા સ્વીકારી આ સમયે ગજસિંહ મોગલસેનાના સહાયક સેનાપતિતરીકે ગયા હતા અને તે સમયના ઇતિહાસમાં તેમનેવિષે પુષ્કળ વર્ણન વાંચવામાં આવે છે, પરંતુ જેઓ તે સમયના સમસ્ત ઐતિહાસિક ગ્રંથો નહિ વાંચતા કેવળ મારવાડના ભાટોનું લખેલું વૃત્તાંત વાંચે છે, તેમને તો એવોજ દૃઢ નિશ્ચય થઇ જાય છે કે ગજસિંહેજ જગન્માન્ય ગિહલોત કુળનું મસ્તક અવનત કરાવી મેવાડદેશને પદચ્યુત કર્યો હતો રાઠોડ કવિઓએ આ પ્રમાણે પક્ષપાતયુક્ત વર્ણન કર્યું છે, એ તેમના ઉપર કાંઇ નાનુંસૂનું કલંક નથી તેમણે પોતાના દેશના રાજાને ઉચ્ચ આસન આપ્યું છે, પરંતુ જહાંગીરે પોતાની રોજનિશીમાં તેને વિષે કાંઈ પણ ઉલ્લેખ કર્યો નથી તેણે શાહજાદા ખુર્રમની સાથે કોટા અને દતિયાના રાજાઓને મોકલવા સબંધે ઉલ્લેખ કર્યો છે, પરંતુ તેની રોજનિશીમાં ગજસિંહના નામનો તો ગંધ પણ નથી આથી મેવાડ રાજ્યપર મોગલોએ જે પ્રચંડ આક્રમણ કર્યું હતું, તેમાં અન્યાન્ય રાજપૂત રાજાઓની પેઠે ગજસિંહે પણ સહાય કરી હતી કે નહિ તે વિષે મહા વિવાદ ઉત્પન્ન થાય છે

સંવત ૧૬૭૬ (ઇ૦ સ૦ ૧૬૨૦) માં રાઠોડ રાજા શૂરસિંહે દક્ષિણમાં દેહ છોડી તેઓ ગર્વોન્નત રાઠોડકુળના એક સુયોગ્ય રાજા હતા ઉદયસિંહની કાયરતાને લીધે રાઠોડકુલનું ગૌરવ અત્યંત પ્રભાહીન થઇ ગયું હતું, પરંતુ શૂરસિંહની વીરતાથી તે પુનઃ પરમ ઉજ્જ્વલ થયું છતાં જે તેજ વીરવર જોધારાવના અંગમાંથી નીકળ્યું હતું અને જેના પ્રભાવથી એક સમયે સમસ્ત ભારતભૂમિ પ્રકાશિત થઇ ગઇ હતી, તે તેજ શૂરસિંહદ્વારા ઉત્પન્ન થઇ શક્યું નહિ, તે છતાં પણ વીર શૂરસિંહના શાસનકાળમાં રાઠોડોને ઉત્તમ ગૌરવ પ્રાપ્ત થયું હતું રાજા શૂરસિંહનું શૌર્ય અને તેજ અનેક સ્વદેશી અને વિદેશી વીરોના આદરને પાત્ર થયું હતું તેમના વીરોચિત ગુણોથી મોહિત થઇને વિજાતીય અને વિધર્મી લોકો પણ તેને સન્માન આપતા હતા અરે ! સ્વયં પાદશાહ પણ તેને અપૂર્વ સન્માન આપતો હતો. તેમના ભયથી દક્ષિણનિવાસીઓ સદા કંપિત થતા હતા તેમના જીવનના અંતિમ ભાગમાં તેમણે એક વિચિત્ર કર્મ કર્યું હતું, એવું વર્ણન ઉપલબ્ધ થાય છે એમ કહેવાય છે કે પોતાના જીવનના અંતિમ ભાગમાં તેમણે નર્મદાતટપર એક સ્તંભ બંધાવ્યો અને તેમાં એવી મતલબનો લેખ કોતરાવ્યો કે " મારા જે વંશજો નર્મદાની દક્ષિણે જશે તેઓ પાપભાગી થશે ! " તે પોતાના જીવનકાળમાં બહુધા દક્ષિણ દેશમાંજ યુદ્ધ કરતા રહ્યા હતા વ્યર્થ યુદ્ધોમાં મચી રહી તેમણે ત્યાં પુષ્કળ માણસોનું રક્ત વહેવરાવી દક્ષિણના લોકોનું સર્વસ્વ નાશ કર્યું હતું તેમણે કરેલી પુષ્કળ નરહત્યા તથા અસીમ અનિષ્ટને લીધે તેમના જીવનના અંતિમ ભાગમાં તેમના હૃદયમાં વિષમ શોક અને પશ્ચાત્તાપ ઉત્પન્ન થયો આજ કારણથી તેમણે પોતાના વંશજોને આ હિંસક કાર્ય કરતા અટકાવવાને માટે ઉપરોક્ત લેખ કોતરાવ્યો હતો કોઇ કોઇ ભટ્ટગ્રંથ ઉપરથી વિદિત થાય છે કે -" તેમનું સમસ્ત જીવન દક્ષિણમાં યુદ્ધકાર્યમાં વ્યતીત થયું હતું અને તેમને એકવાર પણ પોતાની જન્મભૂમિનું દર્શન કરવાનો અવસર મળ્યો નહોતો સુસંયોગ પ્રાપ્ત થતા જ્યારે તેઓ પોતાના દેશમાં આવવાનો નિશ્ચય કરતા કે તુરતજ અકસ્માત્ એકાદ વિઘ્ન આવી પડીને તેમને નર્મદાની દક્ષિણેજ ફસાવી રાખતું તેમને સ્વદેશમાં જવાની ઘણી ઇચ્છા થતી, પરંતુ કાર્યવશાત્ તેઓ નર્મદા પાર જઇ શકતા નહિ આથી ક્રોધાવેશમાં તેમણે નર્મદાને શાપ દીધા હતા તેઓ દક્ષિણ દેશમાંથી મુક્ત થવાને માટે સદૈવ દેવની પ્રાર્થના કર્યા કરતા હતા, પરંતુ તેમની કોઇ પણ પ્રાર્થનાનો દેવે સ્વીકાર કર્યો નહિ તેઓ પોતાના જીવનમાં કદિ પણ જન્મભૂમિની શીતલ છાયામાં રહી શાંતિસુખ

ભોગવી શક્યા નહિ"[1] પાદશાહને પ્રસન્ન રાખવાને માટે તેઓ જીવનપર્યંત સદા વિદેશમાજ રહ્યા હતા બાલ્યાવસ્થાથીજ તેમણે પોતાના પિતાની સાથે વિદેશમા જીવન ગાળ્યુ હતુ તેમના પિતા જે જે દેશમા પોતાની સેના લઈ ગયા અને તેમણે જે જે યુદ્ધો કર્યા, તે સર્વમા બાળક શૂરસિંહ વિદ્યમાન હતા. તેમણે કદિ પણ પોતાના પિતાનો સંગ છોડયો નહોતો બાલ્યાવસ્થાથીજ તેમણે પોતાના પિતાનુ અનુકરણ કર્યું હતુ અને યૌવનમા તેઓ બાદશાહની આજ્ઞાનુ પાલન કરવાને માટે રાઠોડસેનાને લઈને વિદેશમા ગયા હતા તેમણે પોતાના જીવનમા અપાર દુખ સહન કર્યું હતુ તેમના પિતાના મૃત્યુસમયે પણ તેઓ તેમના મુખનું દર્શન કરવા પામ્યા નહોતા પિતાનુ મૃત્યુ થયુ ત્યારે તેઓ પંજાબમા હતા પિતાનુ મૃત્યુ થયા પછી તેઓ સિંહાસનપર બેઠા ત્યાર પછી તેમને સ્વદેશમા રહીને તેની ઉન્નતિ કરવાની ઘણી આશા હતી, પરંતુ તે આશા આકાશકુસુમવત્ નિષ્ફળ થઇ તેઓ રાજ્યશાસન અને પ્રજાપાલન કરી શક્યા નહિ તેમને બાદશાહની આજ્ઞાનુ પાલન એજ પોતાનો પરમ ધર્મ માનવો પડયો પાદશાહની આજ્ઞાનુ પાલન કરવામાજ તેમનુ સમસ્ત જીવન વ્યતીત થઇ ગયુ પોતાનો દેશ છોડી દક્ષિણમાજ તેમને સર્વકાળ રહેવુ પડયુ અને અંતે એ દૂર દેશમાજ તેમનુ મૃત્યુ થયુ આશાનુ વિનાસક્ષેત્ર, જીવનનુ આશ્રયસ્થાન તથા શાંતિનિકેતનસમ જન્મભૂમિમા, મૃત્યુશય્યા પથરાવાને બદલે તે વિદેશમા પથરાઇ કે જ્યા તેમને "**સ્વર્ગાદપિ ગરીયસી**' જન્મભૂમિનુ બહુ સ્મરણ થયુ હતુ પરંતુ અફસોસ, તેઓ તેનુ દર્શન કરી શક્યા નહિ' તેમના પૂર્વજોએ જે મારવાડને માટે પ્રસન્નમુખે આત્મત્યાગ કર્યો હતો તથા જે મારવાડની પ્રજાનુ તેમણે ઉત્તમ પ્રકારે પરિપાલન કર્યું હતુ,તે મારવાડને માટે તેમણે શુ કર્યું હતુ ? આધીન કર્મચારીઓના હાથમા રાજ્યનો ભાર સોંપી તેમણે મોગલ રાજ્યની સેવામા પોતનુ સમસ્ત જીવન વ્યતીત કર્યુ અને અંતે તેમને દૂરદેશમા જીવનનો ત્યાગ કરવો પડયો ' તેઓ પોતાના જીવનના અંતિમ ભાગમા એક વાર પણ માતૃભૂમિનુ દર્શન કરી શકયા નહોતા આ સર્વ ચિંતાઓ જ્યારે તેમના હૃદયને વ્યાકુળ કરવા લાગી ત્યારે તેમને ચારે તરફ અંધકાર જણાવા લાગ્યો તેઓ પોતાની પ્રતિષ્ઠા અને સન્માનને હજારો વાર ધિક્કાર દેવા લાગ્યા' અંતે તેઓ ઉક્ત સ્તંભ બંધાવી તેમા પોતાના વંશજોને દક્ષિણમા આવવાની મના કરતો લેખ કોતરાવી આ લોકનો ત્યાગ કરી સર્વ દુખોમાથી મુક્ત થયા

રાજા શૂરસિંહે દિલ્હીશ્વરના હિતને માટે જે અમર્યાદ આત્મભોગ આપ્યો હતો, તે પાદશાહ કદિ પણ વિસરી શકયો નહોતો તેણે તેમને મોટામોટા પારિતોષિકો આપ્યા હતા તેમણે રાઠોડરાજને સોળ મોટી જાગીરો[2] આપી હતી તથા તેમને 'સવાઇ'ની ઉપાધિથી વિભૂષિત કરી સર્વ રાજાઓથી ઉચ્ચ પદવી આપી હતી, છતા તેમણે માતૃભૂમિથી વંચિત રહી પોતાનુ સમસ્ત જીવન દૂરદેશમા વ્યતીત કર્યું હતુ અને પોતાનુ રાજકાર્ય પોતાના નોકરોના હાથમા સોંપી દિલ્હીશ્વરના હિતને માટે અનેક રાઠોડોનુ રક્ત વહેવરાવ્યુ હતુ તેનો શુ આ યોગ્ય બદલો હતો ? પાદશાહે થોડા સન્માનો આપ્યા તેથી શુ તેમણે આપેલા અપૂર્વ આત્મભોગનો બદલો વળી ગયો હતો ? તેમની સાથે ગયેલા અનેક સામંતો પણ પરદેશના અનંત દુખોથી પીડિત થયા હતા તેમને સ્ત્રી, પુત્ર, કુટુંબીઓ તથા સર્વ સંપત્તિ છોડીને પોતાના રાજાની સાથે પરદેશમા રખડવુ પડયુ હતુ અને તે કારણથી તેમનુ મન સર્વદા વ્યથિત રહેતુ હતુ જો કે રાજાની સન્માનવૃદ્ધિની સાથે તેમનુ સન્માન અને પદ પણ વધતુ હતુ, છતા જ્યારે તે

૧ આ સર્વ વતો સત્ય ઇતિહાસથી વિપરીત છે શૂરસિંહ કેટલીકવાર જોધપુરમા ગયા હતા તથા તેમણે સારાસારા મકાનો મહાલયો બાગો તળાવો કુંડો આદિ બંધાવ્યા હતા જે આજપર્યંત વિદ્યમાન છે નર્મદાતટપર બંધાવેલા સ્તંભની વાત પણ ગપાષ્ટક જેવી લાગે છે કારણ કે તેમના પછી તેમના પુત્ર ગજસિંહ જસવંતસિંહ વગેરે દક્ષિણમા ગયા હતા અને તેથી મારવાડને કંઇનો વિશેષ લાભ થયો હતો

૨ આ સોળ જાગીરોમાની નવ તો તેમના રાજ્યમાજ હતી મરુદેશ નવકોટી મારવાડના નામથી સુપ્રસિદ્ધ છે શેષ સાત જાગીરોમાથી પાચ ગુજરાતમા એક માળવામા અને એક દક્ષિણમા હતી ખરી વાત તો એ છે કે જે દિવસે મારવાડના રાજા મુસલમાનોને તાબે થયા તે દિવસથીજ તેમનુ પિતૃરાજ્ય પાદશાહની જાગીર ગણાવા લાગ્યુ અને તેઓ ભીષણ પરાધીનતાની જંજીરમા જકડાયા તેઓ એક સામંતની પેઠે મારવાડની જાગીર ભોગવવા લાગ્યા ત્યાર પછી મારવાડમા જ્યારે જ્યારે નવીન રાજ્યાભિષેક થતો હતો, ત્યારે ત્યારે તેમને પાદશાહનુ ફરમાન લેવુ પડતુ હતુ

અને જન્મભૂમિનુ સ્મરણ થતુ ત્યારે તેઓ સમ્રાટના આપેલા સમસ્ત સન્માનોને તુચ્છ ગણી તેના તરફ ઘૃણા કરતા હતા જન્મભૂમિના ખોળામા રહીને તેમને અનંત યાતના ભોગવવી પડત તોપણ તેઓ પરદેશવાસ કરતા સ્વદેશવાસમા પોતાને વિશેષ સુખી માનત પરદેશમા પાદશાહની કૃપાથી તેમને સર્વ પ્રકારના ભોગવિલાસો મળતા હતા, તેઓ ઉત્તમ ભોજન કરી મૃદુ શય્યાપર શયન કરતા હતા, તોપણ તેમના હૃદયમા શાંતિ અને સુખનુ અસ્તિત્વ નહોતુ તેમને પાદશાહની આપેલી સંપત્તિ, રાજભોગ તથા સુદર સુકોમળ શય્યા દુર્ગંધમય નરક તથા ભયંકર કંટકશય્યાસમાન લાગત હતા પાદશાહના આશ્રયની છાયાનીચે બેસીને ઉત્તમ ભોજનનુ સેવન કરતા કરતા જ્યારે તેમને મરુભૂમિનો લુખોસુકો જુવારનો રોટલો, રાબડી વા ઘઉની રોટલી યાદ આવતી ત્યારે તેઓ ભોજનના પાત્રો દૂર ફેકી દઇ આસનપરથી ભૂખ્યાજ ઉઠી જતા હતા

રાજા શૂરસિંહ જેવા પરાક્રમી હતા, તેવાજ તેઓ પ્રતિષ્ઠિત પણ હતા તેમનાદ્વારા જોધપુરની શોભા અને સુદરતા ઘણી વધી ગઇ હતી તેમણે પોતાના નામથી અનેક કૂવા, વાવ, તળાવ, મંદિર વગેરે બંધાવ્યા હતા આમાની અનેક વસ્તુઓ અદ્યાપિ દૃષ્ટિગોચર થાય છે તેમણે બંધાવેલા સરોવર પૈકી 'શૂરસાગર' પ્રસિદ્ધ છે મરુભૂમિમા આ 'શૂરસાગર'નુ મહત્ત્વ કાંઇ ઓછુ ગણી શકાય નહિ એ સરોવરમાનુ પાણી તેના તટપરના બાગ વગેરેમા સીંચવામા આવે છે

મહારાજા શૂરસિંહે ૭[1] પુત્રો અને સાત કન્યાઓ મૂકીને પરલોકગમન કર્યો હતો તેમના મરણ પછી તેમના જ્યેષ્ઠ પુત્ર ગજસિંહ ઇ૦ સ૦ ૧૬૨૦ મા તેમના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા ગજસિંહનો જન્મ લાહોરમા થયો હતો પિતાનુ મૃત્યુ થયુ તે વખતે તેઓ બુર્હાનપુરમા હતા તે સમયમા દારાબખ્ત પાદશાહના પ્રતિનિધિતરીકે તેમના તંબુમા આવ્યો અને તેણે તેમના મસ્તકપર મુકુટ મૂકી લલાટમા રાજતિલક કર્યું તથા કમ્મરે સમશેર લટકાવી તેમના પિતાના નવકોટ મારવાડસિવાય તેમને ગુજરાતના 'સપ્તવિભાગ' ઢુંઢાડમા આવેલુ ઝિનાય તથા અજમેરની નિકટ આવેલુ મસૂદા નગર પણ જાગીરમા આપવામા આવ્યા આ સર્વ પારિતોષિક ઉપરાંત તેમને એક બીજુ મહાન સન્માન પણ પ્રાપ્ત થયુ આ સન્માન એ હતુ કે પાદશાહે તેમને દક્ષિણની સુબેદારી આપી વળી પૂર્વે રાઠોડોના અશ્વોપર પાદશાહી છાપ મારવામા આવતી હતી તે રદ કરવામા આવી આ નિયમ પ્રચલિત કરી મોગલપાદશાહે રાઠોડસામંતોનુ એક ઘોર અપમાનમાથી રક્ષણ કર્યું[3]

બાલ્યાવસ્થાથીજ ગજસિંહ પિતાની સાથે દેશદેશાંતરમા ભ્રમણ કરતા હતા, તેથી તેમના સદ્ગુણો તથા યુદ્ધકૌશલ્ય પ્રાપ્ત કરવાને તેઓ ભાગ્યશાળી થયા હતા તેઓ દક્ષિણની સુબેદારીપર નિયત થઇ, આ સમસ્ત શ્રેષ્ઠ ગુણોનો પરિચય કરાવવા લાગ્યા તેમની તીક્ષ્ણ સમશેરના આઘાતથી અનેક નગરો અને ગામો વશ થયા ખીડકીગઢ, ગોલકોંડા, કોલિયા, પરનાલા, કંચનગઢ, આસેર તથા સતારા આ સર્વ નગરો માત્ર થોડાજ દિવસમા ગજસિંહદ્વારા મોગલસામ્રાજ્યમા જોડાઇ ગયા આ સર્વ સ્થાનોમા તેમણે જે અસીમ વીરતા તથા યુદ્ધકૌશલ પ્રદર્શિત કરીને વિજય પ્રાપ્ત કર્યો હતો, તેથી પાદશાહે તેમનાપર પ્રસન્ન થઇ તેમને 'દલથંભન'ની ઉપાધિ આપી હતી આ સર્વ યુદ્ધોમા ગજસિંહના જ્યેષ્ઠ પુત્ર અમરસિંહે પણ તેમની સાથે રહીને અદ્ભુત વીરતા તથા રણદક્ષતા બતાવીહતી

અનેક વિવાહની પ્રથાથી રાજવંશીનુ મહા અનિષ્ટ થયુ છે જે રાજા વિનામ અથવા પૂર્વ-

૧ શૂરસિંહના છ પુત્રોના નામ ગજસિંહ (યુવરાજ), સબલસિંહ વીરમદેવ, વિજયસિંહ, પ્રતાપસિંહ અને જસવંતસિંહ તેમની પુત્રીઓના સબંધમા કંઈ વૃત્તાંત ઉપલબ્ધ થતુ નથી

૨ આબરનુ આદ્ય અને પ્રાચીન નામ ઢુંઢાડ છે આબેર વા જયપુર ઢુંઢાડ દેશની રાજધાની છે પાશ્ચાત્ય ઇતિહાસવેત્તાઓ પૈકી અનેકએ સ્વેચ્છાથી ઢુંઢાડ નામનો લોપ કરી તેને બદલે તેને તેની રાજધાનીના નામથી વિખ્યાત કર્યું છે પ્રાચીન મેવાડ અને મારવાડને બદલે આપણને ઉદયપુર અને જોધપુર નામ યૂરોપીયન ઇતિહાસવેત્તાઓના આવા અયોગ્ય ઉલ્લેખને લીધેજ પ્રાપ્ત થાય છે

૩ પોતાના અશ્વોપર આ પ્રકારની છાપ જોઇ રાઠોડો તેને પોતાનુ ઘોર અપમાન થયેલુ માનતા હતા વીરકર્મના પ્રધાન સહાયક અશ્વોની પીઠપર પાદશાહી છાપ જોઇ તેમના હૃદયમા દાસત્વનુ નિષ્કલંક મૂર્તિમંત થતુ હતુ.

જેની પ્રાચીન પ્રથાને વશ થઈ અનેક સ્ત્રીઓ પરણે છે, તે પોતાને હાથેજ પોતાનુ સત્યાનાશ વાળે છે તેની સર્વ સ્ત્રીઓને રાજમાતા થવાની ઇચ્છા હોય છે, પોતાના પુત્રની વય વધવાની સાથે રાજમાતા થવાની ઇચ્છા પણ બળવતી થતી જાય છે અને આ બળવતી ઇચ્છાથી તે સર્વ ભાન ભૂલી જાય છે તે રાજ્યના મગળ કે અમગળનો વિચાર કરી શકતી નથી, એટલુજ નહિ પણ સ્વાર્થ સાધવાને માટે તે એટલી અધ અને ઉન્મત્ત બની જાય છે કે જો તેના હિતના માર્ગમા રાજા આવે તો તેનો પણ તે વિષ અથવા બીજા ઉપાયથી નાશ કરી નાખે છે પોતાના પિતાનુ અનુકરણ કરી જહાગીરે પણ રાજપૂતકુલની બે સ્ત્રીઓનુ પાણિગ્રહણ કર્યું હતુ આ સબધને લીધે રાજપૂતોને પાદશાહના કાર્યોમા હસ્તક્ષેપ કરવાનો અવસર મળતો હતો રાઠોડવશી સ્ત્રીના ગર્ભથી તેને પર્વેઝ[1] નામનો એક પુત્ર થયો હતો આ પર્વેઝ તેના સર્વ પુત્રોથી જ્યેષ્ઠ[2] અને સિહાસનનો અધિકારી હતો, કિંતુ અબરરાજની પુત્રીના ગર્ભથી ખુર્રમ[3] નામનો જે પુત્ર જહાગીરને થયો હતો, તે પર્વેઝનો ઘોર શત્રુ થઇ પડયો પિતાનું સિહાસન હસ્તગત કરવાની તેને પ્રબળ ઇચ્છા હતી તે પોતાનો સ્વાર્થ સાધવાને માટે યોગ્ય અવસરની પ્રતીક્ષા કરવા લાગ્યો જો કે ખુર્રમ નાનો હતો, તોપણ તે પર્વેઝ કરતા ગુણ અને બુદ્ધિમા મોટો હતો તે નિપુણ અને સાહસિક યોદ્ધા હતો તેમજ માણસનુંમન આકર્ષી શકે એવા સર્વ ગુણોથી તે અલકૃત હતો આજ કારણથી તે અનેક માણસોનો પ્રીતિભાજન થયો હતો સુભાગ્યે તેને યોગ્ય મિત્રો અને સલાહકારોની સહાય પણ પ્રાપ્ત થઇ. તેજસ્વી સિસોદિયા વીર ભીમાસહે અને વિખ્યાત સેનાપતિ મહોબતખાએ[4] તેના મહાન ગુણોથી મોહિત થઇ તેનો પક્ષ ગ્રહણ કર્યો અને તેમણે તેને સિહાસનની પ્રાપ્તિ કરી અપાવવામા સહાય કરવાની પ્રતિજ્ઞા લીધી તેમની સલાહ અને સહાયથી ઉત્સાહિત થઇને ખુર્રમ પોતાની અભીષ્ટ સિદ્ધિના માર્ગમ બાધારૂપ પર્વેઝનો વધ કરવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યો. મોગલસેના લઇને ખુર્રમ જે સમયે દક્ષિણમા ગયો, તે સમયથી તેનુ ભાગ્યાકાશ ધીમે ધીમે સ્વચ્છ થવા લાગ્યુ અને તેની કાર્યસિદ્ધિના માર્ગમાના કટકો ધીમે ધીમે એક પછી એક દૂર થવા લાગ્યા આજસુધી તે કેવળ કલ્પનારાજ્યમા ખેલતો હતો, પરન્તુ હવે તે યથાર્થ કાર્યક્ષેત્રમા ઉતર્યો મારવાડના રાજા ગજસિહનો મરતબો શહેનશાહના દરબારમા વધ્યો હતો અને તે આ વખતે ખુર્રમની સાથે દક્ષિણમાજ હતો સુલતાન ખુર્રમે તેની આગળ પોતાનો મનોભાવ પ્રદર્શિત કર્યો અને પોતાનો ઉદ્દેશ પાર પાડવાને માટે તેની સહાય માગી. પોતાના પ્રેમપાત્ર પર્વેઝની ભાવી દુર્દશા અને પાદશાહે કરેલા અનત ઉપકારો લક્ષમા લઇને ગજસિહે કોઈપણ પ્રકારે ખુર્રમની પ્રાર્થનાનો સ્વીકાર કર્યો નહિ તેની અસમતિ અને તટસ્થતા જોઇને ખુર્રમ નિરાશ થયો ખરો પરતુ પોતાના જ્યેષ્ઠ બધુને પોતાના માર્ગમાથી દૂર કરવાનો પ્રયત્ન તેણે સતત ચાલુજ રાખ્યો

ગોવિદદાસ[6] નામનો એક ભાટીરાજપૂત મારવાડના વિદેશી[7] સામતોપૈકી એક હતો ગજસિહ તેનાપર વિશેષ વિશ્વાસ મૂકતા હતા અને સર્વ બાબતોમા તેની સમતિ લેતા હતા આ પ્રસગે

---

૧ પર્વેઝ નહિ પણ ખુર્રમ

૨ તે જ્યેષ્ઠ શાહજાદો નહોતો પણ ખુશરૂથી નાનો હતો

૩ અબરરાજની પુત્રીના ગર્ભથી ખુર્રમનો નહિ પરતુ ખુશરૂનો જન્મ થયો હતો પરતુ તે પોતાના પિતાની ઈચ્છાવિરુદ્ધ વર્તન કરતો હતો, તેથી તેને કેદ કરી પર્વેઝને તેને સ્થાને સ્થાપિત કરવામા આવ્યો હતો

૪ કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે મહોબતખા સિસોદીઆકુલાગાર સગરજીનો પુત્ર હતો તે પોતાના ધર્મનો ત્યાગ કરી મુસલમાન બન્યો હતો અને તેણે પોતાનુ રાજપૂત નામ ત્યજી મહોબતખા નામ રાખ્યુ હતુ પરતુ જહાગીરના જીવનચરિત્રપરથી જણાય છે કે તે કાબલના રહીશ ગયુરબેગ નામના મુસલમાનનો પુત્ર હતો અને તેનુ મૂળ નામ જમાના બેગ હતુ કર્નલ ટૉડે ભૂલ કરી છે

૫ મોહબતખા પ્રથમતો ખુર્રમનો શત્રુ હતો ઈ૦ સ૦ ૧૬૨૪ મા જ્યારે પ્રથમ વાર ખુર્રમે વિદ્રોહ કર્યો ત્યારે પાદશાહની આજ્ઞાથી મહોબતખા પર્વેઝની સાથે તેનુ દમન કરવાને ગયો હતો અને એ સમયથી લઇ મહોબતખા ખુર્રમનો મહા પ્રચડ શત્રુ હતો છતા અતે જહાગીરના મૃત્યુની એક વર્ષ પૂર્વે ખુર્રમની સાથે મળી ગયો હતો જહાગીરનુ મૃત્યુ ઈ૦ સ૦ ૧૬૨૬ મા થયુ હતુ

૬ ગોવિદદાસ તો મરણ પામ્યો હતો શૂરસિહના જીવનકાળમાજ તેનુ ઘણા સમયથી મૃત્યુ થયુ હતુ

૭ તે વિદેશી નહોતો, પરતુ દેશી હતો

ખુર્રમે તેની સહાય માગી અને તેને ગજસિંહના હાથમાંથી છોડાવી પોતાના હાથમાં લેવાનો બહુ બહુ યત્ન કર્યો, પરંતુ ઉક્ત ભાગ્યશાળી સરદારની આગળ તેનું કાંઇ પણ ચાલ્યું નહિ તેણે તેની એક પણ વાત ઉપર લક્ષ્ય આપ્યું નહિ આથી ખુર્રમ તેનાપર અત્યંત ક્રોધિત થયો એક ક્ષુદ્ર ઉપસામંત હોવા છતાં પણ તેણે શાહજાદાની ઇચ્છાને માન આપ્યું નહિ, એ શું શાહજાદાનું જેવું તેવું અપમાન કહેવાય ! ખુર્રમ આ અપમાનનો બદલો લેવાને માટે વ્યાકુળ બન્યો અને તેનો વધ કરવાને માટે તેણે કિશન સિંહ નામના એક રાજપૂતને નિયત કર્યો કિશનસિંહે[1] આ દુષ્ટ કાર્ય માત્ર થોડાજ દિવસમાં પાર પાડ્યું આથી ગજસિંહને અત્યંત દુઃખ થયું ખુર્રમનું આ દુરાચરણ જોઇ તેનાપ્રત્યે તેને અત્યંત દારુણ ઘૃણા ઉત્પન્ન થઇ ત્યાર પછી પાદશાહની સેવા કરવામાં તેમનું ચિત્ત લાગ્યું નહિ વિકટ ઘૃણા અને રોષથી તેમનું હૃદય અત્યંત વ્યાકુળ થઇ ગયું અને તેઓ પોતાની સેનાને દક્ષિણમાંજ મૂકીને પોતાના દેશમાં ચાલ્યા આવ્યા

આ ઘટના બન્યા પછી થોડાજ દિવસોમાં હતભાગી પર્વેઝ ખુર્રમના હિંસાગ્નિમાં પતંગની પેઠે બળીને ભસ્મ થયો,[2] છતાં હજી તેની અભીષ્ટ સિદ્ધિના માર્ગમાં એક કંટક શેષ રહ્યો હતો અને તે કંટક તેનો જન્મદાતા પાદશાહ જહાંગીર હતો તેને પદભ્રષ્ટ કરવાથીજ તેનું કાર્ય સિદ્ધ થવાનો સંભવ હતો ખુર્રમે આ દુષ્ટ કાર્ય પાર પાડવાનો પણ નિશ્ચય કર્યો અને એક બળવાન સેના એકત્રિત કરી તે યોગ્ય સંધિની પ્રતીક્ષા કરવા લાગ્યો તેનો આ ભયંકર મનોભાવ શીઘ્ર પાદશાહના જાણવામાં આવ્યો પોતાના પુત્રનો આ પરમ નિંદનીય મનોભાવ જ્ઞાત થતાં પાદશાહના શોકનો પાર રહ્યો નહિ તેને સ્વપ્નમાં પણ એવી કલ્પના આવી નહોતી કે ખુર્રમ આ પ્રકારની પિતૃભક્તિનો પરિચય કરાવશે ! તે વિષમય સંકટમાં ફસાયો એક તરફ તેના જીવન અને સન્માનનો પ્રશ્ન હતો અને બીજી તરફ સમસ્ત હિંદુસ્થાનના સુખ અને શાંતિનો પ્રશ્ન હતો તેનું જીવન અને સન્માન તથા હિંદુસ્થાનનું સુખ અને શાંતિ એ સર્વ ભયમાં આવી પડયાં હતાં આ સંકટમાંથી મુક્ત થવાને માટે તેણે રાજપૂતરાજાઓની સહાય માગી રાજપૂતરાજાઓપર પાદશાહી ફરમાન મોકલવામાં આવ્યું આ ફરમાન પ્રાપ્ત થતાંની સાથે મારવાડ, અંબર, કોટા અને બુંદીના રાજાઓ પોતપોતાની સેના લઇ પાદશાહને સહાય કરવાને માટે આવી ઉભા રહ્યા

આ ભયાનક ગૃહકલહનું દમન કરવાને માટે રાઠોડરાજ ગજસિંહે સૌથી અધિક ઉત્સાહ દર્શાવ્યો વિદ્રોહી દળને નિકટ આવેલું જોઈ પાદશાહ અત્યંત ભયભીત થયો હતો, પરંતુ ગજસિંહના ઉત્સાહપ્રદાયક તથા ધૈર્યપ્રદ વચનોથી તેનું હૃદય અધિકાંશે શાંત થયું રાઠોડરાજપર તે એટલો પ્રસન્ન થયો કે તેણે તેમના હાથની સાથે પોતાનો હાથ મેળવ્યો, એટલુંજ નહિ પરંતુ તેને ચુંબન પણ કર્યું વિદ્રોહી પુત્રનું દમન કરવાને માટે પાદશાહે ઉક્ત સર્વ રાજપૂતરાજાઓને તેની સામે જવાને કહ્યું[3] પાદશાહની આજ્ઞાનુસાર સર્વ રાજપૂત રાજાઓ પોતપોતાની સેના લઇ કુચ કરવા લાગ્યા બનારસની નિકટ તેમણે ખુર્રમના દળને જોયું હવે પાદશાહે સમસ્ત સૈન્યને શ્રેણીબદ્ધ કરવાની આજ્ઞા કરી અને અંબરાધિપતિ મીર્જારાજાને તેનો સેનાપતિ બનાવ્યો[4] ગજસિંહને બદલે અંબરાધિપતિને જહાંગીરે આ સન્માન શામાટે આપ્યું તેનું ગૂઢ કારણ કાંઈ સમજાતું નથી કેટલાક લોકો જણાવે છે કે ખુર્રમ કુશાવહ કુળની સ્ત્રીના ગર્ભથી ઉત્પન્ન થયો હતો અને મીર્જારાજા પણ કુશાવહ હતો આથી ખુર્રમપર તેનો અધિક અનુરાગ હોવાનો સંભવ હતો, માટે જો આ પ્રસંગે તેને ઉક્ત સન્માન ન આપવામાં આવે તો તે કદાચ પાછ

---

૧ આ કિશનસિંહદ્વારા કિશનગઢની સ્થાપના થઇ કિશનસિંહે ગોવિંદદાસનો વધ કરી પોતાના વસવા કિશનગઢમાં સ્વતંત્ર રાજ્યની સ્થાપના કરી. કિશનસિંહના વંશજો હાલમાં બ્રિટિશ સરકારના માંડલિક છે

૨ જહાંગીરના જીવનચરિત્રમાં પર્વેઝ દક્ષિણમાં માર્યો ગયો હતો, એવો ઉલ્લેખ છે આસમયે ખુર્રમ સિંધમાં નાસતો ફરતો હતો અને પર્વેઝના મૃત્યુની હકિકત સાંભળી કાઠિયાવાડમાં થઇ દક્ષિણમાં ગયો હતો.

૩ આ યુદ્ધમાં પાદશાહ નહોતો, પર્વેઝ હતો

૪ આ યુદ્ધમાં સમસ્ત સેનાનો અધિપતિ શાહજાદા પર્વેઝ હતો અને તેનો ગાર્ડિયન મહોબતખાં હતો હરોલ

ળથી વિદ્રોહીના પક્ષમા મળી જાય એવા ભયથી પાદશાહે પ્રથમથીજ તેનુ મુખ બ ધ કરી દીધુ માર-વાડના ભટ્ટગ્રથો ઉપરથી વિદિત થાય છે કે અ બરરાજ સર્વ રાજાઓ કરતા અધિક સૈનિકો લઇ ગયો હતો, તેથી પાદશાહે તેને વડો અધિપતિ બનાવ્યો હતો તે ગમે તેમ હો, પરતુ પાદશાહે તેને સેનાધિપતિ બનાવ્યો તેથી તેનુ એક વિષમય ફળ પણ તેને ચાખવુ પડયુ તેજસ્વી ગજસિહે આથી પોતાનુ અપમાન થયેલુ માન્યુ અને તેમણે પોતાની ધ્વજા નમાવી પાદશાહના સૈન્યથી પોતાની સેના પૃથક્ કરી, તેમજ દૂર જઇ પોતાની જૂદી છાવણી નાખી તેમણે તટસ્થ રહીને ગુપચુપ રણ-રગ જોવાનો વિચાર કર્યો હતો, પરતુ તેમની ઇચ્છા ફળીભૂત થઇ નહિ તેજસ્વી સિસોદીઆ વીર ભીમસિહના તીવ્ર વાક્યબાણોથી મર્માહત થઇ અ તે તેઓ પાદશાહના સૈન્યમા ભળ્યા ભીમસિહે રાઠોડરાજ ગજસિહને આ પ્રકારે ઉત્તેજિત ન કર્યા હોત તો તેઓ તટસ્થ રહીને મૌન ધારણ કરી રણરગ જોયા કરત શાહજાદા ખુર્રમને અવશ્ય તેજ દિવસે ભારતવર્ષનો રાજમુકુટ પ્રાપ્ત થાત, પરતુ વિધાતાએ અદૃશ્યરીતે વૃદ્ધ પાદશાહની આ દારુણ અપમાનમાથી રક્ષા કરી

ભીમસિહે એક પત્રદ્વારા ગજસિહને જણાવ્યુ હતુ કે કા તો ખુર્રમના પક્ષનુ અવલબન કરો અને નહિ તો તેની વિરુદ્ધ સમશેર ગ્રહણ કરીને તમારા પરાક્રમનો પરિચય કરાવો આ પત્રના એક એક અક્ષરે એક એક વિષમય તીક્ષ્ણ શરની પેઠે રાઠોડરાજનુ હૃદય વીધી નાખ્યુ આ વચનબાણ તેમને એટલા અસહ્ય લાગ્યા કે, તેના કરતા શત્રુના શસ્ત્રપ્રહાર પણ સારા પાદશાહે જે અપમાન કર્યુ હતુ તેને તેઓ ઉક્ત વચનોના પ્રહારથી વિસરી ગયા અને તેમણે પોતાની ધ્વજા ઉચી કરી પરમ ઉત્સાહ-સહિત પાદશાહના સૈન્યની સાથે મળી વિદ્રોહીઓપર આક્રમણ કર્યુ તેમના પરમ ઉત્સાહ અને વીરતાથી ઉત્સાહિત થઇ રાઠોડો તથા ઇતર સૈનિકો પ્રાણાતપર્યંત યુદ્ધ કરવા લાગ્યા તેજસ્વી ભીમસિહ આ યુદ્ધમા માર્યા ગયા ગોવિદદાસના મૃત્યુનુ વૈર વળ્યુ અને પ્રચ ડ વિદ્રોહાનલ શાત થયો હતભાગી ખુર્રમનો સર્વ પરિશ્રમ વ્યર્થ થયો અને તે પરાજિત થઇને રણભૂમિમાથી નાસી ગયો

આ સમયે શૂરવીર રાજા ગજસિહે જે પરાક્રમ દર્શાવ્યુ, તેથી તેમનુ સન્માન અને ગૌરવ અધિકતર વૃદ્ધિગત થયુ, પરતુ શોકની વાત છે કે તેઓ આ વખત તેનો ઉપભોગ લઇ શકયા નહિ સ૦૧૬૯૪ (ઇ૦સ૦૧૬૩૮) મા તેઓ ગુજરાતમા થયેલા એક યુદ્ધમા માર્યા ગયા [1] પાદશાહની આજ્ઞાનુ પાલન કરવાને અથવા પોતાના રાજ્યના દક્ષિણ ભાગના લૂટારાઓનો નાશ કરવાને માટે તેમણે સમશેર ધારણ કરી હતી કે કેમ, તે વિષે કાઇ ઉલ્લેખ ભટ્ટગ્રથોમા ઉપલબ્ધ થયો નથી ગજસિહ રાઠોડકુળના એક યોગ્ય રાજા હતા તેઓ ભારતવર્ષના સુપ્રસિદ્ધ રાજાઓની નામાવલીમા પોતાનુ નામ અમર કરી ગયા છે તેમણે અમર અને જસવત નામના બે પુત્રો મૂકી પરલોકવાસ કર્યો તેમને અચળ નામનો એક ત્રીજો પુત્ર પણ થયો હતો, પરતુ તે બાલ્યાવસ્થામાજ મરણ પામ્યો હતો

રાજપૂતો સ્વભાવથીજ પ્રાચીન સસ્કારના પૂજક હોય છે તે છતા પણ તેઓ કદિ પોતાના પૂર્વજોના આચારવિચાર વિરુદ્ધ વર્તન કરે છે તેમના સમાજમા કોઇ કોઇ વખત ઉત્તરાધિકારની પ્રણાલીમા ફેરફાર થયેલો જોવામા આવે છે રાઠોડકુળના ઇતિહાસમા આપણે આવા બે ઉદાહરણો જોયા છે અને આ વખતે ત્રીજુ ઉદાહરણ જોવાનો પ્રસગ આવ્યો છે ગજસિહનો જ્યેષ્ઠ પુત્ર અમર હતો, તેથી ઉત્તરાધિકારની પ્રાચીન પ્રથાઅનુસાર તેજ રાજસિહાસનનો યોગ્ય અધિકારી હતો, પરતુ ગજસિહે તેનો હક્ક રદ કરી જસવતસિહને પોતાના સિહાસનપર અધિષ્ઠિત કર્યો જ્યેષ્ઠ પુત્ર વિદ્યમાન હોવા છતા પણ ગજસિહે પોતાના નાના પુત્રને સિહાસનપર બેસાડયો, તેનુ એક વિશેષ કારણ છે અને તે એ છે કે અમરસિહ ઉદ્ધત અને ઉગ્ર સ્વભાવનો હતો આ કારણથી રાજ્યના પ્રાય સર્વ માણુસો તેને ચાહતા નહોતા તેનામા રાજોચિત એવો કોઇ પણ ગુણ નહોતો કે જેની સહાયથી તે પચાસ હજાર રાઠોડોની ઉપર રાજ્ય કરી શકે તે છતા પણ તે અસાહસિક અને પરાક્રમ રહિત નહોતો તેની તેજસ્વિતા અને પરાક્રમની આગળ તેના શત્રુઓ તૃણવત્ બનીને ભસ્મ થતા

અથવા સેનાના અગ્રભ ગનો સેનાપતિ જયસિહ હતો આથી ગજસિહને ખોટુ લાગ્યુ હતુ કારણ કે રાઠોડોનો અગ્રભાગે રહેવાનો રિવાજ હતો

[1] આ વાત પણ અસત્ય છે મહારાજ ગજસિહ તો આગ્રામા સવત ૧૬૯૪ ના જેઠ સુદ ૧૩ ને દિવસે મહારોગ ભોગવીને મરણ પામ્યા હતા

હતા. ગજસિંહે દક્ષિણમાં જે જે યુદ્ધો કર્યાં હતાં, તે સર્વમાં અમરસિંહે પોતાનું અપૂર્વ પરાક્રમ દર્શાવી આપ્યું હતું અમરસિંહ યુદ્ધમાં આગેવાનીભરેલો ભાગ લેતો હતો તે નીડર અને રણચતુર હતો જેમનો સ્વભાવ એના સ્વભાવને મળતો આવતો હતો, તે સર્વ જણે એની સાથે મિત્રતા બાંધી હતી, છતાં તે મોટા અને બળવાન માણસોની સાથે ઉદ્ધતાઈ કરીને લડાઇટંટા કરવા લાગ્યો તથા જેનું તેનું અપમાન કરવા લાગ્યો તે કારણથી પ્રજાહિતૈષી રાજા ગજસિંહે પોતાની પ્રજાના કલ્યાણને માટે ઉદ્ધત અમરસિંહનો સિંહાસન ઉપર અભિષેક કર્યો નહિ

સંવત ૧૬૯૦ ના વૈશાખ માસમાં એક દિવસ ગજસિંહે મારવાડના સમસ્ત સામંતો અને મિત્રોની સાથે સભામાં બેસીને પોતાના જ્યેષ્ઠ પુત્ર અમરસિંહને પોતાના ઉત્તરાધિકારના પદ-પરથી ચ્યુત કર્યો

આ પ્રકારનું શોચનીય કાર્ય રાજપૂતોદ્વારા ક્વચિતજ થાય છે અંત્યેષ્ટિસંસ્કારની પ્રાય સમસ્ત ક્રિયાઓ આ પ્રસંગે કરવામાં આવે છે જે દિવસે આવી શોચનીય ઘટના બને છે તે દિવ-સને સમસ્ત રાજપૂતો શોકનો દિવસ માને છે ગજસિંહે પોતાના જ્યેષ્ઠ પુત્રને ઉત્તરાધિકારના પદ-પરથી ચ્યુત કર્યો તે પ્રસંગનું વર્ણન આ પ્રમાણે છે —" ગજસિંહ ઉચ્ચ સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા છે અને તેમની બન્ને બાજુએ રાજ્યના સામંતો પોતપોતાની પદવીઅનુસાર વિરાજ્યા છે સામે કાંઇક જમણી બાજુ તરફ અમરસિંહ ઉભો છે સર્વ સભાસદો નિસ્તબ્ધ અને નિઃશબ્દ છે સભા-જનો વિસ્મિત થઇ રાજાના ગંભીર તથા તેજોમય મુખ તરફ નિહાળી રહ્યા છે સર્વ તેમની આજ્ઞા સાંભળવાને ઉત્સુક થઇ રહ્યા છે થોડીવાર પછી તે ગંભીર નિસ્તબ્ધતાનો ભંગ કરી રાજા બોલ્યા " અમરસિંહને ઉત્તરાધિકારના પદપરથી ચ્યુત કરવામાં આવ્યો છે હવે તે ભવિષ્યમાં રાજા થઇ શકશે નહિ મારવાડનો ઉત્તરાધિકાર એના કનિષ્ઠ બંધુને સમર્પિત કરવામાં આવ્યો છે અમરસિંહને દેશપાર કરવામાં આવે છે, માટે હમણાંજ તેણે મારવાડ છોડીને ચાલ્યા જવું "[1] આ કઠોર આજ્ઞા થતાંની સાથેજ દેશપાર માટેનાં વસ્ત્રાદિ લાવવામાં આવ્યાં અમરસિંહે સર્વ વસ્ત્રો પરિધાન કર્યાં આ સર્વ વસ્ત્રો કાળા રંગનાં હતાં કાળો પાયજામો, કાળો અંગરખો, મસ્તક ઉપર કાળા રંગની ટોપી અને ઢાલ તથા તરવાર પણ કાળી હતી ત્યાર પછી તેની આગળ એક કાળા રંગનો અશ્વ આવ્યો તે અશ્વપર આરૂઢ થઇને અમરસિંહ શીઘ્ર ત્યાંથી ચાલ્યો ગયો તેણે કોઇની તરફ એકવાર પણ દૃષ્ટિપાત કર્યો નહિ, તેમજ કોઇને પોતાની સાથે આવવાને પણ કહ્યું નહિ "

તેજસ્વી અમરે કોઇની પણ સહાયની અપેક્ષા કરી નહિ, તોપણ તેને પોતાના દેશમાંથી એકલા જવું પડ્યું નહિ જે સામંતો અને બીજા લોકો તેને ભાવી રાજાતરીકે ગણીને તેનાપ્રત્યે આદરની દૃષ્ટિથી જોતા હતા, તે સર્વ એકદમ રાજસભામાંથી વિદાય લઇને તેની સાથે ગયા અમર આ સર્વ વિશ્વાસુ સરદારોની સાથે મારવાડથી બહાર નીકળી પાદશાહની સભામાં પહોંચ્યો પાદશાહે તેને થયેલી દેશનિકાલની સજા મંજુર રાખી હતી, તોપણ તેણે તે નિરાશ્રય રાજકુમારને પોતાને શરણે આવેલો જોઇ તેનાપ્રત્યે દયા દર્શાવી અને તેને એક સેનાના સેનાપતિપદપર નિયુ-ક્ત કર્યો અમર પરાક્રમી અને રણદક્ષ પુરુષ હતો થોડાજ દિવસમાં પાદશાહ તેનાપર અત્યંત પ્રસન્ન થયો અને તેને ત્રણ હજાર સૈનિકોનો મનસબદાર બનાવી " રાવ " ની ઉપાધિ આપી તથા નાગોર જીલ્લો તેને અર્પણ કર્યો આ સર્વ સન્માનને પ્રાપ્ત થઇ રાઠોડ અમરસિંહ અત્યંત ઉગ્ર સ્વભાવનો થઇ ગયો આ ઉગ્ર સ્વભાવજ તેનો કાળરૂપ નિવડ્યો જે ઉગ્ર અને ક્રોધી સ્વભાવને લીધે તે રાજ્ય થી વંચિત થયો હતો, તેને લીધેજ અંતે તે અકાળમૃત્યુને પ્રાપ્ત થયો ઉન્નતિને પ્રાપ્ત થયા પછી તે પોતાના કર્તવ્યમાં ઘણો બેદરકાર બન્યો તે એટલે સુધી કે વ્યાઘ્ર, વરાહ આદિ જાનવરોના

[1] અમરસિંહને આ પ્રકારની થયેલી દેશનિકાલની સજા ઇતિહાસદ્વારા પ્રમાણિત થતી નથી. મહારાજા ગજસિંહે જસવંતસિંહની માતાના કહેવાથી અમરસિંહને રાજ્યથી વિમુખ કરી પ્રથમથીજ પાદશાહને સ્વાધીન કરી દીધો હતો તેમણે પોતાના મૃત્યુ પૂર્વે થોડા દિવસપર તેને લાહોરમાં બોલાવ્યો હતો, ત્યારે પણ તેને જુદો રાખ્યો હતો તેની મા, તેની સ્ત્રીઓ અને તેના સંતાનોને જોધપુરથી દૂર કરી પાદશાહની આપેલી જાગીરમાં મોકલી દેવામાં આવ્યાં હતાં.

શિકારમા મગ્ન રહી તે એક પખવાડીઆ સુધી પાદશાહની સભામા ગેરહાજર રહ્યો આ ગેરહાજરીને માટે શાહજહાને તેને ધમકી આપી અને દંડનો ભય દર્શાવ્યો, પરંતુ તેજસ્વી અમરસિંહ તેથી કિંચિત્ પણ ભયભીત થયો નહિ તેણે ધીર અને અકંપિત સ્વરથી પાદશાહના મુખપરજ જવાબ આપ્યો–" હું શિકાર કરવાને બહાર ચાલ્યો ગયો હતો, તેથી અહીં આવી શક્યો નહિ " પછી તે પોતાની સમશેરને સ્પર્શ કરીને બોલ્યો–' આપ દંડ કરવાની ઇચ્છા રાખો છો તો કરો, કેવળ આ મારી તનવારજ મારૂં ધન છે "

અમરસિંહના આ નીડર અને તેજસ્વી વચનો સાભળી પાદશાહ અત્યંત ક્ષુભિત થયો અને તેણે તેનો દંડ કર્યો પછી તેણે તે દંડ વસુલ કરવાને માટે બક્ષી સલાબતખાને[1] તેની પાસે મોકલ્યો. ખજાનચી સલાબતખા અમરને ઘેર ગયો અને કટુ વચનથી તેની પાસે દંડ માગ્યો તેના આવા અયોગ્ય વર્તનથી અમર અત્યંત ક્રોધિત થયો અને તેણે તેને પોતાની આ ાળથી ચાલી જવાને કહ્યુ, તેમજ દંડ આપવાનો સાફ ઇન્કાર કર્યો પોતાના કર્મચારીના થયેના અપમાનથી પાદશાહે ખુદ પોતાને અપમાન થયેલુ ગણ્યુ અને તેણે તરતજ અમરને બોલાવી મગાવ્યો અમર તત્કાળ દિવાને-ખાસમા[2] પાદશાહની પાસે ગયો દૂરથીજ તેણે પાદશાહના ડોળા રાતા થયેના જોયા સલાબતખા પાદશાહની સામે હિંકર જોડીને ઉભો હતો આ દૃશ્ય જોઇ અમરનું હૃદય ક્રોધાવેશથી થરથર કપવા લાગ્યુ તેની નસેનસમા ઉષ્ણ રક્ત દોડવા લાગ્યું અને તેના રોમે રોમમાથી ક્રોધાગ્નિ ઝરવા લાગ્યો તે મનમા બોલ્યો કે–" પાદશાહેજ મારો તિરસ્કાર કર્યો છે, મને ગાળો ભાડી છે અને મારો દંડ કર્યો છે, માટે સર્વ ઉપદ્રવોનુ મૂળ એજ છે ' આવો વિચાર કરી તે પાચ હજારી, સાત હજારી મનસબદાર, સરદારો તથા ઉમરાવોની વચ્ચે થઇને શીઘ્ર સમ્રાટની પાસે પહોચી ગયો. પાદશાહે ધાર્યું કે તે કાઇ બોલશે, પરંતુ તેણે તો એકદમ છલંગ મારીને સલાબતખાપર આક્રમણ કર્યું અને તેના હૃદયમા કટાર ઘોચી દીધી પછી તેણે પોતાની સમશેર ખેચી પાદશાહપર આક્રમણ કર્યું, પરંતુ પાદશાહના સૌભાગ્યથી તે તનવાર તમ્ભની સાથે અથડાઇને નીચે તૂટી પડી પાદશાહ ભયભીત થઈ સિહાસન છોડી મહાલયની અદર નાસી ગયો રાજસભામા મહા હાહાકાર પ્રવર્તી રહ્યો અમરની સંહારમૂર્તિ જોઈ સર્વ માણસો ભયથી ચારે તરફ નાસવા લાગ્યા, તેની પ્રચંડ સમશેર વિદ્યુતની પેઠે ચમકારા મારતી ચારે તરફ ઘુમવા લાગી અમરસિંહને સારામાઠાનો વિચાર રહ્યો નહિ તેણે જેને પોતાની સામે જોયો તેનાપર આક્રમણ કર્યું આ પ્રમાણે તેણે પાચ ઉચ્ચ પદાધિકારી મોગલસેના પતિઓને મારી નાખ્યા રક્તની ધારાથી સમસ્ત સભામા કિચડ થઇ ગયો તે છતા પણ તે રાઠોડ વીરનું હૃદય શાંત થયુ નહિ તેને રોકવાનો બીજો કોઇ પણ માર્ગ નહિ જોઈ તેના સાળા અર્જુન ગોડે તેને નમ્ર વચનોથી શાંત પાડયો અને પછી યુક્તિથી તેનાપર શસ્ત્રપ્રહાર કર્યો જો કે આ શસ્ત્રપ્રહારથી અમર પૃથ્વીપર તૂટી પડયો તોપણ જ્યાસુધી તેના શરીરમા દમ રહ્યો ત્યાસુધી તે સતત સમશેર ચલાવતો રહ્યો અંતે તે રક્તશય્યામા અનંતકાળને માટે સુઇ ગયો

અમરના આ ભયંકર અને શોચનીય મૃત્યુનુ વૈર લેવાને માટે તેના સામંતોએ[3] પ્રાણાંત સુધી

---

૧ સલાબતખા બક્ષી હતો બક્ષીનું કાર્ય કેવળ પગાર વહેચવાનુજ નહોતુ પરંતુ હિસાબીખાતાપર દેખરેખ રાખવાનુ પણ હતુ તેનુ પદ અતિ સન્માનનીય હતુ, પરંતુ તેમા જાનનો જોખમ ઘણો રહેતો હતો ખાસકરીને અમરસિંહની પાસે ગુજ્જરોવાળ હાલે તો વૈર લેવાને તૈયાર થાય એવા ઉગ્ર સ્વભાવના પ્રચંડ યોદ્ધાઓ હતા તેથી તેનુ પદ ઘણુ જોખમભરેલુ થઈ પડ્યુ હતુ સલાબતખાની સાથે અમરસિંહને વેર હતુ અને તેનુ કારણ સલાબતખા પાદશાહની વિશ્વાસપાત્ર સેવા બજાવતો હતો તેજ કદાચ હશે પરંતુ કર્નલ ટૉડની આ વાત માન્ય નહિ કરતા હિંદી અનુવાદક જણાવે છે કે અમરસિંહે પાદશાહને પરબારો મુજરો કર્યો હતો, તેથી સલાબતખાએ નારાજ થઇને તેનુ અપમાન કર્યુ હતુ અને તેને ગમાર' કહ્યો હતો આથી રુષ્ટ થઇ અમરસિંહે પોતાની કટારથી તેને મારી નાખ્યો સત્ય વાત આજ છે બીજી સર્વ કવિઓની અતિશયોક્તિ છે

૨ આ ઘટના દિવાને ખાસમા બની નહોતી શાહજહાનની તવારિખઅનુસાર આ ઘટના સંવત ૧૭૦૧ ના શ્રાવણ શુદ ૨ ને દિવસે શાહજાદા દારા શિકોહની હવેલીમા બની હતી. આ હવેલીમા પાદશાહ થોડા દિવસ થયા કોઇ ખાસ કારણવશાત્ રહેતો હતો

૩ અમરસિંહના સરદારો અર્જુનગોડપર વેર લેવાને માટે તેના મકાન તરફ જતા હતા, રસ્તે ચેવામા પાદશાહની સેના આવી પહોચવાથી તેની સાથે યુદ્ધ થયુ

મોગલોનો સંહાર કરવાની પ્રતિજ્ઞા કરી તેમણે કેસરી વસ્ત્રો પરિધાન કરી પ્રચંડ વેગથી મોગલો ઉપર આક્રમણ કર્યું ચાંપાવત ગોત્રના બલ્લૂ અને કૂંપાવત ગોત્રના ભાઉ નામના બે તેજસ્વી રાજપૂતો તે સેનાના સેનાપતિ થયા જોતજોતામાં કેટલાક રાજપૂતોની પ્રચંડ વીરતાથી લાલ કિલ્લાની અંદર પુષ્કળ રક્તપાત થવા લાગ્યો અસંખ્ય યુદ્ધવિશારદ યવન સૈનિકો આવીને રાજપૂતો ઉપર આક્રમણ કરવા લાગ્યા અસ્ત્રશસ્ત્રના ઝણકાર અને વીરોના સિંહનાદથી સમસ્ત આગ્રા ગુંજી રહ્યું અસંખ્ય મોગલસૈનિકોથી મુઠ્ઠીભર રાજપૂતોએ અંતે પરાજિત થઈને પ્રાણત્યાગ કર્યો ત્યાર પછી અમરની વિવાહિતા સ્ત્રી (બુંદીના રાજાની કન્યા) તે ભયંકર રણભૂમિમાં આવી અને પોતાના મૃતપતિની દેહ ઉઠાવી લઈ ગઈ પછી તેણે એક ચિતા બનાવી અને પોતાના સ્વામીની મૃતદેહને ખોળામાં લઈને તેની સાથે બળીને ભસ્મીભૂત થઈ

અમરસિંહના કેટલાક વિશ્વાસુ સેવકો અને સરદારોએ પ્રાણત્યાગ કર્યા તેને ઘણો દીર્ઘકાળ વ્યતીત થઈ ગયો છે, પરંતુ તેમની અપ્રતિમ રાજભક્તિ, આત્મોત્સર્ગ અને વીરતાનું પ્રકાશમાન ચિત્ર આજે પણ આગ્રાના સ્તંભોમાં વિદ્યમાન છે તેમના મહાન અને અમર જીવનચરિત્રનો નાશ કોઈ પણ કરી શક્યું નથી[1] તેઓ જે બુખારા નામના સિંહદ્વારથી લાલ કિલ્લામાં ગયા હતા, તેને ઈંટોવડે બંધ કરી દેવામાં આવ્યું અને તે દિવસથી એ "અમરસિંહ ફાટક" ના નામથી પ્રસિદ્ધ થયું ત્યારથી દીર્ઘકાળપર્યંત તે દ્વાર બંધ રહ્યું હતું અંતે જ્યોર્જ સ્ટીલ નામના એક અંગ્રેજે ઈ૦ સ૦ ૧૮૦૯ માં તેને ખોલાવ્યું હતું[2]

---

૧ કર્નલટોડ જણાવે છે કે—

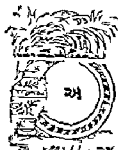
આવાં ચરિત્રો લખવાથી ઘણો ફાયદો થવાનો સંભવ છે પાશ્ચાત્ય રાજનીતિની સાથે પૌર્વાત્ય રાજનીતિનો મુકાબલો કરવાને અને જો કોઈ સામંત હાલની બ્રિટિશ સરકાર સાથે અમરસિંહના જેવું વર્તન કરે તો તેની સાથે સરકારે કેવી રીતે વર્તવું જોઈએ, તેનો નિર્ણય કરવાને માટે આવાં દૃષ્ટાંતો ધ્યાનમાં લેવાની ઘણી જરૂર છે. રાજપૂતોના ચરિત્રપરથી અત્યાચારી મુસલમાન પાદશાહોએ પણ એક શિખામણ લીધી હતી અને તે એ હતી કે, તેઓ એક કરી બગડવાથી આખી સાકને રદ કરતા નહોતા, અર્થાત્ એક મનુષ્ય અપરાધ કરે તો તેના સમસ્ત વંશને તેઓ અપરાધી ગણીને તેનાપર વૈર રાખતા નહોતા શાહજહાને અમરના પુત્રપર આ અપરાધને માટે વૈર લીધું નહોતું ઉલટું તેણે તેના પુત્રને નાગોરની ગાદીપર અભિષિક્ત કર્યો હતો તેનું નામ રાયસિંહ હતું ઉપરોક્ત જાગીર દીર્ઘકાળપર્યંત તેના વંશજોના હાથમાં રહી હતી રાયસિંહનો પુત્ર હઠીસિંહ, (હીંદી અનુવાદક જણાવે છે કે હઠીસિંહ અને અનુપસિંહ એ ઉભય રાયસિંહના બંધુ હતા અને ઇંદ્રસિંહ રાયસિંહનો પુત્ર હતો) તેનો પુત્ર અનુપસિંહ, અનુપસિંહનો ઇંદ્રસિંહ અને તેનો પુત્ર મોહકમસિંહ થયો હતો રાયસિંહની ચોથી પેઢીએ ઇંદ્રસિંહને જ્યારે રાઠોડોએ નાગોરમાંથી કાઢી મૂકી તે રાજ્ય પોતાના મહારાજ્યમાં સંયોજી દીધું ત્યારે રાયસિંહના વંશજોના અધિકારમાંથી તે જાગીર સદાને માટે નીકળી ગઈ પરંતુ મોગલોએ અને મરાઠાઓએ રાજપૂતોની સાથે જે પ્રકારનું વર્તન રાખ્યું હતું તેવું વર્તન રાખવાને આપણે તૈયાર થયા નથી આપણને પ્રજાના સ્નેહ અને પ્રેમ ઉપર સંપૂર્ણ વિશ્વાસ નહોતો, તેથી આપણે તેના પ્રત્યે દયા પ્રકાશિત કરવાનું સાહસ કરી શક્યા નહોતા, પરંતુ આપણે લીધેલું વૈર તો ઉદ્ધવની પેઠે આપણા શત્રુઓના હૃદય ભગ્ન કરી દે છે જુઓ, અનેક સામંતોને તેમની જાગીરોમાંથી દૂર કરવામાં આવ્યા છે, રોહિલાઓની સામેના નિંદ્ય પ્રપંચથી ભરતપુરના વિશ્વાસઘાત પર્યંત આપણે સિંહસમાન કાર્ય કર્યું છે વર્તમાન કાળમાં આપણો પ્રતાપ દૃઢ થઈ ગયો છે સાંપ્રતમાં આપણે દયાભાવ પ્રકટ કરી શકીએ એમ છે અને દુર્ભાગ્યવશાત્ રાજપૂત નાશ તેની આવશ્યકતા હોય તો ત્યાં સંપૂર્ણ દયાભાવ પ્રકટ કરવો જોઈએ કારણ કે ત્યાંના લોકો અતિકૃતજ્ઞ હોવાથી તેઓ તેની કદર કરશે અને આમ શત્રુતાની પેઠે, તે પુનઃ આપણી ઉપરજ આવી પડશે (અર્થાત્ તેનું ફળ આપણનેજ મળશે) પરંતુ જો આપણે સંકટના આગમનની આશંકા અને ભીતિ રાખીને તદનુસાર આપણો રાજપ્રબંધ ચલવીશું તો એક દિવસ આપણા ઉપર ભયંકર સંકટ આવી પડશે આપણી રાજ્યવ્યવસ્થા પ્રજાને ઇષ્ટ નથી અને અલ્પ સમય રહેનારા પોલિટિકલ એજન્ટોની સાથે થયેલા ક્ષુલ્લક વિવાદથી યુગોથી સ્થપાયેલા રાજ્યનું ઉન્મૂલન થઈ જવાનો ભય રહે છે

૨ મહાશય સ્ટીલે કર્નલ ટોડને જણાવ્યું હતું કે ' જ્યારે હું અમરસિંહ ફાટક ખોલાવતો હતો ત્યારે નગરવાસીઓએ મને રોકીને કહ્યું કે —"આપ એને ખોલાવશો નહિ એમાં એક મહા પ્રચંડ અજગર એનો રક્ષક બનીને રહે છે ફાટક ખોલાવશો તો અવશ્ય આપ વિપદ્‌માં આવી પડશો " મેં તેની વાત ખોટી માની તેનાપર કિંચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યું નહિ પરન્તુ ફાટક તોડતાં તોડતાં જ્યારે તેનો થોડો ભાગ શેષ રહ્યો ત્યારે એક અતિ પ્રચંડ સર્પ તેમાંથી નીકળ્યો અને તેણે મારાપર આક્રમણ કર્યું તે મારા બન્ને પગની વચ્ચે આવી પડ્યો હું શીઘ્ર નાઠો અને દૂર જઈને ઉભો રહ્યો મહામુશ્કેલીથી આ વખતે હું તેના દંશમાંથી બચ્યો હતો

अध्याय ६ ठ्ठो

જશવંતસિંહનો રાજ્યાભિષેક-તેનાદ્વારા સર્વ શાસ્ત્રોની થયેલી ઉન્નતિ-તેની માતા મેવાડરાજની કુમારી-ગોડવાનામાં તેમણે પ્રથમ કરેલી રાજસેવા-શાહજહાનના સામે ઔરંગઝેબે કરેલો વિદ્રોહ-તેનું દમન કરવાને માટે સેના સજ્જ કરી રાજા જસવંતસિંહને તેના સેનાપતિ બનાવવા-ફતેહાબાદનું યુદ્ધ-જસવંતસિંહનું પાછા હઠવું-રાવરત્નની વીરતા-ઔરંગઝેબનું આગ્રા તરફ પ્રયાણ-ઝાજવનું યુદ્ધ-રાજપૂતોની હાર-શાહજહાનનું પદભ્રષ્ટ થવું-ઔરંગઝેબનું પાદશાહ થવું-જસવંતને માફી આપી પાસે બોલાવવા-શૂજાની સામે થવાનું ફરમાન-ખજવાનું યુદ્ધ-જશવંતનું આચરણ-ઔરંગઝેબને વિપત્તિમાં નાખી તેનો શિબિર લુટવો-દારાની સાથે કરેલી મિત્રતા-દારાની ખરાબી-ઔરંગઝેબનું મારવાડપર આક્રમણ-દારાની પાસેથી જશવંતને દૂર કરવા-રાઠોડરાજને ગુજરાતના સુબા બનાવવા-તેમનું દક્ષિણ તરફ ગમન-શિવાજીની સાથે જસવંતે કરેલી મનસબ-પાદશાહના સેનાપતિ શાહિસ્તખાંનનો વધ-તેના પદપર જસવંતસિંહનું નિયુક્ત થવું-તેમના પદપર અંબરરાજનું નિયત થવું-દક્ષિણદેશમાં જશવંતનું પુનઃ નિયુક્ત થવું-રાજકુમાર મોઆઝિમનો વિદ્રોહ-દિલેરખાંએ કરેલું યુદ્ધ-તેના પર પડેલી વિપત્તિ- જશવંતનું દક્ષિણમાંથી ગુજરાતમાં પુનઃ આવવું-સમ્રાટની આજ્ઞાથી કાબૂલના અફઘાનોની સાથે તેમનું યુદ્ધ કરવા જવું-જોધપુરનું પૃથ્વીસિંહના હાથમાં સોંપાવું-તેનાપર ઔરંગઝેબનો ક્રોધ-તેને દરબારમાં બોલાવી વિષમિશ્રિત પોશાક પહેરવા આપવો-પૃથ્વીસિંહનું આકસ્મિક મૃત્યુ-જશવંતસિંહને પોતાના પુત્રના મરણના સમાચાર મળવા-પુત્રશોકથી થયેલું તેમનું મૃત્યુ-રાજપૂતોની પ્રકૃતિનું વર્ણન-જસવંતસિંહના ચરિત્રનું વર્ણન-નાહરખાંએ વ્યાઘ્ર અને શિરોહીના રાવ સુરતાનની સાથે કરેલું યુદ્ધ

મરસિંહ દેશપાર થયા પછી જસવંતસિંહ મારવાડના સિંહાસનપર બેઠા તેઓ સિસોદીઆ રાજકુમારીના ગર્ભથી ઉત્પન્ન થયા હતા પવિત્ર સિસોદીઆ કુળમા વિવાહ થવાથી રાજપૂત રાજા પોતાને કૃતાર્થ થયેલા ગણતા હતા આ વિવાહથી પુત્ર ઉત્પન્ન થાય તો તે નાનો હોવા છતા પણ રાજાસન પ્રાપ્ત કરવાને અધિકારી થતો અને કન્યા ઉત્પન્ન થાય તો તેને પ્રાણાંત સુધી પણ મોગલોના હાથમાં અર્પણ કરવામા આવતી નહોતી આ નિયમમા કાંઇ પણ પરિવર્તન થતુ નહોતુ અને જો પરિવર્તન થતુ તો તેના કર્તાને તેનુ વિષમય ફળ ભોગવવુ પડતું છતા જસવંતસિંહ ગિહલોતકુળની રાજકુમારીના ઉદરથી ઉત્પન્ન થયા હતા તેથી તેઓ નાના હોવા છતા પણ પોતાના જ્યેષ્ઠ બંધુના અધિકારના સિંહાસનપર બેઠા હતા, એવુ કાંઇ પણ વર્ણન ભટ્ટગ્રંથોમા ઉપલબ્ધ થતુ નથી, એટલે એવુ અનુમાન કરી શકાય છે કે અમરસિંહનો ક્રોધી અને ઉગ્રસ્વભાવજ તેના દેશનિકાલનુ પ્રધાન કારણ હતુ

ભટ્ટકવિ જણાવે છે કે, 'જસવંતસિંહ પોતાનાસમયનારાજાઓમા અદ્વિતીય હતા તેમના ઉજ્જ્વલ અને પ્રકાશમાન ઐશ્વર્યથી દેશની અજ્ઞાનતા દૂર થઇ ગઇ હતી જે પ્રદેશમા તેમણે રાજ્ય કર્યુ હતું, તે પ્રદેશમા હિન્દુશાસ્ત્રોની બહુ ઉન્નતિ થઇ હતી, તેમના ઉત્તેજનથી અનેક ગ્રંથો રચાયા હતા"

જે દક્ષિણ દેશ શૂરસિંહ અને ગજસિંહનુ પ્રધાન રણક્ષેત્ર હતુ, તેનેજ જસવંતસિંહે પોતાના કાર્યની સિદ્ધિનુ ક્ષેત્ર ગણ્યુ બાલ્યાવસ્થાથીજ તેમના હૃદયમા પોતાની જાતિનુ ગૌરવ વૃદ્ધિગત કરવાની ઇચ્છા અદૃશ્ય રીતે વિકાસ પામતી રહી હતી યોગ્ય પોષણ મળવાથી તે ઇચ્છા બળવતી અને સફળ થઇ આર્યોની ઉન્નતિ કરી શકે એવો સંભવ હતો બાદશાહ જસવંતસિંહના હૃદયનો યથાર્થ ભાવ જાણી તેને ઉચિત સહાય આપત તો મારવાડનો ઇતિહાસ કોઇ બીજુજ સ્વરૂપ ધારણ કરત, કિંતુ તે પોતાની પ્રિય બેગમોની સાથે અંતઃપુરમાજ ભરાઇ રહેતો હતો અને તેના પુત્રો પૃથક્ પૃથક્ દેશોના સુબા બની રાજ્યશાસન ચલાવતા હતા બાદશાહ શાહજહાને જસવંતસિંહના મહાન ગુણો તરફ જરાપણ દૃષ્ટિપાત કર્યો નહિ તેણે જસવંતસિંહને સૌથી પ્રથમ ગોંડવાનામા મોકલ્યા આ ગોંડવાનાજ જસવંતસિંહની પ્રથમ સાધનભૂમિ હતી આ અને બીજા અનેક સ્થાનોમા તેમણે બાદશાહની વિશાળ સેનાના એક ભાગના સેનાપતિ બની યુદ્ધકાર્ય કર્યું હતુ બાદશાહની વિશાળ સેનાનો મોટો ભાગ જૂદા જૂદા બાવીસ સામંતોની સેના મળીને બનેલો હતો જસવંતસિંહ સર્વ-યુદ્ધોમા સ્વાધીનતાપૂર્વક લડી શક્યા નહોતા, તોપણ તેમણે અને તેમના તાબાના સૈનિકોએ સર્વ સામંતો કરતા વિશેષ પરાક્રમ દર્શાવ્યુ હતુ[1] આ પ્રમાણે રાઠોડરાજ જસવંતસિંહનુ શૌર્ય તથા વીર્ય ધીરે ધીરે પ્રકાશિત થતુ ગયુ દીર્ઘ કાળપર્યંત તેમણે સાધારણ પદ ઉપર રહી પોતાના ભાગ્યની પરીક્ષા કરી પછી બાદશાહનો રોગ જેમ જેમ વધવા લાગ્યો તેમ તેમ જસવંતસિંહનુ ભાગ્ય ખુલવા લાગ્યુ ઇ૦ સ૦ ૧૬૫૮ મા જ્યારે બાદશાહ શાહજહાન બિમાર પડ્યો ત્યારે તેણે પોતાના પુત્ર દારાને પોતાનો પ્રતિનિધિ નિયુક્ત કર્યો દારાએ રાજા જસવંતસિંહની વીરતા જોઇ તેમને 'પંચ હજારી' નો ખિતાબ આપ્યો અને તેમને માલવાદેશના સુબા બનાવ્યા

જે દિવસે બાદશાહને ભયંકર રોગથી પટકાઇ પડેલો જાહેર કરવામા આવ્યો, તે દિવસથી તેના પુત્રો નાનાપ્રકારના કૂટ ઉપાયોનુ અવલંબન કરી રાજસિંહાસન પ્રાપ્ત કરવા માટે ખટપટ કરવા લાગ્યા કોઇએ પ્રકટ રીતે વિદ્રોહ કર્યો અને કોઇને પોતાના હૃદયનો હેતુ ગુપ્ત રાખી પાટનગર તરફ પ્રયાણ કર્યું રાજ્યમા ચારે તરફ ભયાનક વિદ્રોહ ફેલાઈ ગયો આ ભયંકર વિદ્રોહનુ દમન કરવાને એ વૃદ્ધ અને રોગગ્રસ્ત બાદશાહ કેવળ રાજપૂતોના ઉપરજ આધાર રાખતો હતો રાજપૂતોજ આ ભયંકર વિદ્રોહાગ્નિને શાંત કરી શકશે, એવી તેને શ્રદ્ધા હતી શય્યા ઉપર પડેલો તે વૃદ્ધ પાદશાહ જે તરફ દૃષ્ટિપાત કરતો તે તરફથી તેને પોતાના દુષ્ટ પુત્રોની વિકટમૂર્તિઓ જાણે તેનુ ભક્ષણ કરવાનેમાટે મુખ પહોળુ કરી રહી હોય એવુ જણાતુ જે પુત્રો તેના વીર્યથી ઉત્પન્ન થયા હતા અને જે પુત્રોને તે વૃદ્ધાવસ્થામા પોતાના આધારસ્તંભ માનતો હતો, તેમજ જેના મુખ જોઇને તે પોતાના શતાવધિ દુઃખો ભૂલી જતો અને જેના ઉપર વિશ્વાસ રાખીને તેણે હિંદુસ્તાનનુ રાજ્ય નિર્વિઘ્નતાપૂર્વક ભોગવવાની તથા અંતે આનંદપૂર્વક પરલોકયાત્રા કરવાની આશા બાંધી હતી, તેજ પુત્રો આ સમયે તેને પદભ્રષ્ટ કરવાની ચેષ્ટા કરતા હતા જે પિતાના અન્નથી તેઓ આ જ પર્યંત પ્રતિપાલિત થયા હતા અને જેના ગૌરવથી ગૌરવાન્વિત થઈ આટલા દિવસ સુધી પ્રજાની ભક્તિ પ્રાપ્ત કરી હતી, તે વંદનીય પિતાને, આજે તેઓ પાશવવૃત્તિનુ અવલંબન કરીને પદચ્યુત કરવાને ઉદ્યત થયા હતા[1] શાહજાદાઓએ પાદશાહવિરુદ્ધ સમશેર ઉગાવી તોપણ વિશ્વાસપાત્ર રાજપૂતોએ તેને દગો દીધો નહિ પાદશાહે તેમની સહાય માગી કે તરતજ તેઓ તેની વહારે ધાવાને તત્પર થયા સમસ્ત રાજપૂતોએ પાદશાહના રક્ષણમાટે પોતપોતાની સેના લઈ વિદ્રોહી શાહજાદાઓ સામે પ્રયાણ કર્યું અંબરના રાજા જયસિંહ સુજાની[2]

---

૧ લેફ્ટેનન્ટ કર્નલ બ્રિગ્સના તવારીખ ફરિસ્તાના અંગ્રેજી અનુવાદમા પાઠકને આ યુદ્ધવિષે વિશેષ હકિકત ઉપલબ્ધ થશે

૨ સુજા આ સમયે બંગાલાનો સુબો હતો પિતાની ભયંકર બિમારીની હકિકત સાંભળી તે રાજસિંહાસન પ્રાપ્ત કરવાની આશાથી બંગાલામાથી આવતો હતો એવામા બનારસની નિકટના પુત્ર સુલેમાન શિકોહે તેને ઘેર્યો અને તેની સાથે યુદ્ધ કરી તેને પરાસ્ત કર્યો. અહીંઆ જયસિંહે સુલેમાન શિકોહને સાહાય્ય કરી હતી

સામે અને મારવાડના રાજા જસવંતસિંહ ઔરંગજેબની[1] સામે ગયા

ઔરંગઝેબનું દમન કરવાને માટે રાઠોડરાજ જસવંતસિંહ ત્રીસ હજાર વીર રાજપૂતો સાથે મોગલોની સેનાના સેનાપતિ બની આગ્રાથી બહાર નીકળ્યા એમની વિશાલ સેનાના ભારથી પૃથ્વી ડોલવા લાગી અને શેષ નાગ થરથરવા લાગ્યા તેઓ પોતાની પ્રચંડ સેના લઇ તીવ્ર વેગથી નર્મદા તરફ ચાલ્યા તેઓ ઉજ્જયિનીથી દક્ષિણ દિશામાં પ્રાય આઠ કોશના અંતરપર પહોચ્યા એટલામાં તેમને સમાચાર મળ્યા કે ઔરંગઝેબ પાસેજ આવી પહોચ્યો છે તેથી જસવંતસિંહ આગળ જવાને બદલે તેજ સ્થળે છાવણી નાખીને રહ્યા જોતજોતામાં વિદ્રોહીદલ નર્મદા ઉતરી જસવંતસિંહની સમીપ આવી પહોચ્યુ, છતા એજ સમયે તેની સામે બાથ ભીડવાનુ સાહસ જસવંતસિંહે કર્યું નહિ જો તેઓ ધારત તો તેજ વખતે ઔરંગઝેબની સેનાને નસાડી મૂકત, પરંતુ તેઓ મૌન ધારણ કરીને બેસી રહ્યા આમ થવાથી ઔરંગઝેબને અવકાશ મળ્યો આ અવકાશમા તેણે પોતાના ભ્રાતા મુરાદને મળીને પોતાનુ બળ વિશેષ દૃઢ કરી લીધુ આ વૃત્તાંત જાણ્યા છતાં પણ જસવંતસિંહે તેનુ બળ છિન્ન ભિન્ન કરી નાખવનો પ્રયાસ કર્યો નહિ પોતાના બળપર નિર્ભર રહી તેમણે એજ સમયે વિદ્રોહી શાહજાદાઓનુ બળ તોડી નાખવાનો કિંચિત્ પણ યત્ન કર્યો નહિ તેમણે ઉભય શાહજાદાઓનો પરાભવ કરવાનુ કાર્ય અતિ ક્ષુદ્ર માન્યુ પરંતુ વાસ્તવમા તે કાર્ય ક્ષુદ્ર નહોતુ તેમની આવી બેદરકારીથી તેમને જે વિસ્મય ફળ પ્રાપ્ત થયુ તેથી તેમનુ સન્માન અને ગૌરવ અતિ ન્યૂન થઇ ગયુ

ચતુર ઔરંગઝેબ પોતાના ભ્રાતાને પોતાના હાથમા લઇનેજ શાંત થયો નહિ પરન્તુ તે જસવંતસિંહના અધિકારનીચેની મોગલસેનાને પણ હાથમા લેવાનો પ્રપંચ કરવા લાગ્યો આ પ્રપંચનુ પરિણામ તરતજ પ્રકાશિત થયુ રાઠોડરાજે પોતાના માણસોને જ્યા વિદ્રોહી શાહજાદાઓની સામે યુદ્ધ કરવાની આજ્ઞા કરી કે તરતજ તેમના અધિકારનીચેના મોગલ ઘોડેસ્વારો ઔરંગઝેબની તરફ ચાલ્યા ગયા દુષ્ટ મોગલોના આવા વિશ્વાસઘાતી કાર્યથી જસવંતસિંહ ક્ષણભર પણ નિરુત્સાહી થયા નહિ ઉલટો તેમનો ઉત્સાહ અગાઉ કરતાં ઘણો વધ્યો યવનસૈનિકો જ્યારે તેમને છોડીને ચાલ્યા ગયા ત્યારે કેવળ ત્રીસ હજાર રાજપૂતોજ તેમની પતાકાનીચે શેષ રહ્યા તેમને દૃઢ શ્રદ્ધા હતી કે શત્રુસેના ગમે તેટલી વિશાળ હશે તોપણ આ રાજપૂતસૈનિકોની આગળ તેને પોતાનુ મસ્તક નમાવવુંજ પડશે વિદ્રોહી શાહજાદાઓની સામે યુદ્ધ કરવાની આજ્ઞા સેનાપતિ તરફથી મળતાજ સર્વ રાજપૂતો સિંહની પેઠે ગર્જના કરી ઉઠ્યા અને પ્રચંડ સાગરતરંગની પેઠે મોગલની સામે ધસવા લાગ્યા રાજા જસવંતસિંહે ભયાનક ભાલો હાથમા ગ્રહણ કરી પોતાના રણતુરંગ મહબૂબની ઉપર આરૂઢ થઇ પાદશાહના ઉક્ત ઉભય પુત્રોપર આક્રમણ કર્યું આ ભયંકર યુદ્ધમા દશહજાર મુસલમાનો માર્યા ગયા યવનોનો સંહાર કરતા સત્તરસે રાઠોડો અને તે સિવાય ગિહલોત, હાડા[2] તથા ગોડ કુલના કેટલાક વીરો માર્યા ગયા મુરાદ અને ઔરંગઝેબ અતિકષ્ટથી જીવ બચાવી ત્યાથી નાસી છૂટ્યા તેઓ પ્રાય મૃત્યુના મુખમા સપડાઇ ગયા હતા પરન્તુ ભાગ્યની કૃપાથી તેઓ બચવા પામ્યા મહબૂબ અને જસવંતસિંહ રુધિરથી ભીંજાઇ ગયા હતા જસવંતસિંહ ક્ષુધાથી વ્યાકુલ થયેલા સિંહ સમાન ગણાતા હતા તેઓ પોતાના નાસી ગયેલા શિકારને ઢુંડતા હતા

આ ભયાનક યુદ્ધસંબંધે ભાટોએ જે વર્ણન કર્યું છે, તે મુસલમાન ઇતિહાસવેત્તાઓ અને બર્નિયરે કરેલા વર્ણનની સાથે ઘણે અંશે મળતુ આવે છે બર્નિયર પોતે એ સમયે યુદ્ધભૂમિમા હાજર હતો તે જણાવે છે કે ઉભય શાહજાદાઓ અતિ પ્રચંડ સેના, ફ્રેંચ ગોલંદાજો તથા પુષ્કળ તોપોસહિત રાજપૂતોની સામે લડ્યા હતા તોપણ તેમને વિજય મળ્યો નહિ ઉભયપક્ષના વીરોએ તે દિવસે આખી રાત યુદ્ધમા વ્યતીત કરી હતી તવારિખ ફરિસ્તાનો

૧ ઔરંગઝેબ આ સમયે દક્ષિણમા સૂબો હતો તેણે દીર્ઘકાળથી પોતાના પિતાને પદભ્રષ્ટ કરીને રાજસિંહાસન પ્રાપ્ત કરવાની ઇચ્છા પોતાના હૃદયમા ધારણ કરી હતી

૨ કોટાના ઇતિહાસપરથી પ્રતીત થાય છે કે ત્યાના રાજા અને તેમના પાચ ભ્રાતા આ યુદ્ધમા માર્યા ગયા હતા

પ્રથમ અનુવાદક જણાવે છે કે આ યુદ્ધમા રાત્રિને સમયે જસવત રથપર આરૂઢ થઇને રણભૂમિમા ફરતો હતો આ સબધે અમે કાઈ જાણતા નથી, છતા એટલુ તો નિશ્ચિતજ છે કે બુદ્ધિમાન ઔરગઝેબે બીજે દિવસે યુદ્ધ કર્યું નહિ, તેમજ તેના પોતપોતાને ઘેર જતા સૈનિકોને અટકાવ્યા પણ નહિ[1] આ યુદ્ધ ફતેહાબાદ આગળ થયુ હતુ આ યુદ્ધમા રાજપૂતોની વીરતાજ અધિક પ્રકાશિત થઈ હતી આ સ્થાનપર રાજપૂતોનો પરાક્રમાગ્નિ જે પ્રચડ તેજથી પ્રદીપ્ત થઇ ઉઠયો હતો તેથી વિદ્રોહી ઔરગઝેબ અત્યત ભયભીત થયો હતો જો કે કેવળ અનુપ્રાસ મેળવવાને માટે ભાટકવિઓએ મેવાડ અને શિવગઢના બે વીરવશ ગિહલોત અને ગોડનોજ વારવાર ઉલ્લેખ કર્યો છે, પરન્તુ વાસ્તવમા આ ભયાનક યુદ્ધભૂમિમા રાજસ્થાનના પ્રાય સમસ્ત વીરવશોજ શાહજહાનના સન્માનની રક્ષાને માટે ગયા હતા આ પ્રસગે પ્રત્યેક રાજપૂતવશની એક એક નારી રડાઈ હતી–પ્રત્યેક રાજપૂત વીરવશે એક એક વીર પુરુષને સદાને માટે ખોયો હતો મુસલમાન ઇતિહાસવેત્તાઓ જણાવે છે કે પ્રાય પદર હજાર રાજપૂત વીરોએ આ પ્રસગે રણભૂમિમા પ્રાણ દીધા હતા

આ યુદ્ધ રાજપૂતોની વીરતા અને વિશ્વાસપાત્રતાનુ એક પ્રત્યક્ષ ઉદાહરણ છે રાજપૂતો કદિ પણ વિશ્વાસઘાત કરતા નથી જે માણસ તેમના વિશ્વાસ ઉપર નિર્ભર રહે છે, તેને તેઓ પ્રાણાતસુધી કદિ પણ વિપદ્‌મા નાખતા નથી તેઓ પોતાનાપર વિશ્વાસ રાખનારને કદિ પણ ફસાવતા નથી ભગ્નહૃદય વૃદ્ધ શાહજહાને વિપત્તિના સમયમા તેમનાપર વિશ્વાસ રાખ્યો હતો અને તેઓજ માત્ર તેના આધારસ્તભ હતા તેમણે કદિ પણ વિશ્વાસઘાત કર્યો નહિ દુષ્ટ ઔરગઝેબે તેમને હાથમા લેવાને માટે અનેક પ્રલોભનો દર્શાવ્યા તેણે તેને પુષ્કળ આશાઓ આપી, પરતુ તેઓ તેનાથી ક્ષણભર પણ મોહિત થયા નહિ અને ક્ષણભર પણ તેમણે ઔરગઝેબનુ હિત સાધવામા સહાય કરી નહિ તેમણે પોતાની મૂળ પ્રતિજ્ઞાનુ પોતાની શક્તિઅનુસાર પાલન કર્યું, પરન્તુ યવનોનુ ચરિત્ર તેમનાથી જૂદી જાતનુજ હતુ તેઓ પાદશાહનુ અન્ન ખાઇને જીવ્યા હતા અને પોતાના અન્નદાતાની આજ્ઞા શિરસાવદ્ય કરી આગ્રાના દરવાજામાથી બહાર નીકળ્યા હતા તેમણે તેની આજ્ઞાનુ પાલન શી રીતે કર્યું ! તેમના અધમ કૃત્યોનુ સ્મરણ થતાજ તેમનાપ્રત્યે અત્યત ઘૃણા ઉત્પન્ન થાય છે તેમણે પોતાની તલવારને સ્પર્શ કરીને પાદશાહના હિતને માટે યુદ્ધ કરવાની પ્રતિજ્ઞા લીધી હતી, પરન્તુ તે પ્રતિજ્ઞા પાળી નહિ તેમણે વિશ્વાસઘાત કરી પાદશાહની વિરુદ્ધ સમશેર પકડી ! શુ આનુ નામજ રાજભક્તિ છે કે ? વીર રાજપૂતોએ પોતાના સ્વામીને માટે સસારનો મોહ તજી પ્રસન્નતાપૂર્વક પોતાના પ્રાણ વિસર્જન કરી દીધા, ત્યારે મુસલમાનોએ પોતાના અન્નદાતાનીજ વિરુદ્ધ યુદ્ધ કર્યું ! આ ફતેહાબાદના યુદ્ધમા રાજપૂતોએ સ્વામીભક્તિનુ જે જ્વલત ઉદાહરણ દર્શાવ્યુ છે તથા તેમણે જે વિશ્વાસપાત્રતા દર્શાવી છે, તે વિજાતિ અને વિધર્મી રાજા માટે જગતની બીજી કયી પરાધીન જાતિ બતાવશે ? આ યુદ્ધમા કેટલાક રાજપૂતવશો તો પ્રાય સર્વથા નષ્ટ થયા હતા એક પ્રસિદ્ધ રાજવશના છ પુરુષોએ[2] આ યુદ્ધમા સમશેર ગ્રહણ કરી હતી, તેમાથી કેવળ એકજ વીર બચવા પામ્યો હતો

૧ બર્નિયર અને ખાફીખા, એ ઉભય સમ્મત થઈને જણાવે છે કે કાસિમખા નામનો એક મનુષ્ય જસવતસિહના હાથ નીચેની મોગલસેનાનો સેનાપતિ હતો તેનાજ વિશ્વાસઘાતથી જસવતસિહ પરાજિત થયા હતા આ યુદ્ધ ઈ૦ સ૦ ૧૬૫૮ ના માર્ચના અતિમ ભાગમા થયુ હતુ

૨ આ છ જણ બુદીના રાજપૂત હતા તેમા છત્રસાલ નામના રાજપૂતે સૌથી અધિક વીરતા પ્રદર્શિત કરી હતી તેનુ વૃત્તાત બુદીના ઇતિહાસમા લખવામા આવ્યુ છે ખાફીખા અને બર્નિયર એ ઉભયનુ લખેલુ વૃત્તાત કર્નલ ટૉડના વૃત્તાતની સાથે મળે છે, પરતુ મહાશય એલ્ફિન્સ્ટન જણાવે છે કે એ વીરવરનુ નામ રામસિહ હતુ મહાશય એલ્ફિન્સ્ટન ગભીર ભૂલ કરે છે, એમ કહ્યા વિના અમને ચાલતુ નથી રામસિહ નામનો કોઇપણ માણસ રાજપૂતસેનાનો સેનાપતિ બનીને રણભૂમિમા ગયો નહી. આ ઘટના બન્યા પૂર્વે પ્રાય. ૫૦ વર્ષપર રામસિહ નામનો એક રાજા કોટાના સિહાસનપર બેઠો હતો તેનુ વૃત્તાત કોટાના ઇતિહાસમા આપવામા આવ્યુ છે

આ ભયાનક યુદ્ધમા જે જે રાજપૂતોએ અતુલ વીરતા અને રણદક્ષતા બતાવી હતી તે સર્વમા રતનામના રત્નસિંહ મુખ્ય હતા તેમની અપ્રાતમ વીરતાપર મોહિત થઇ સર્વ માણસોએ વારવાર તેમની પ્રશસા કરી હતી વીરરસના ચાહનારા ભટ્ટોકોએ તેમના વીરત્વની અત્યત પ્રશસા કરી છે. તેમની અક્ષય કીર્તિનુ વર્ણન 'રાસારાવ રતન' નામના ગ્રથમા ઉત્તમ પ્રકારે કરવામા આવ્યુ છે મહા વીર રત્નસિંહે રાઠોડકુળમા જન્મ ગ્રહણ કર્યો હતો તેઓ ઉદયસિંહના પ્રપૌત્ર હતા રત્નસિંહે રાઠોડકુળની કીર્તિ ઘણી વધારી મૂકી હતી તેમણે પોતાની અસીમ વીરતા અને પરાક્રમથી શત્રુસેનાને છિન્નભિન્ન કરી નાખી હતી

જો કે રાઠોડરાજ જસવતસિંહને રણભૂમિનો ત્યાગ કરવો પડયો હતો, તોપણ તેથી તેમને અપયશ મળ્યો નથી, કારણ કે તેમના સિવાય બીજા બે સેનાપતિઓએ પણ આ ભયકર યુદ્ધભૂમિનો ત્યાગ કર્યો હતો આ પ્રસગે કયા પક્ષની જીત થઇ હતી, તે કાઇ નિશ્ચયપૂર્વક જણાવવામા આવ્યુ નથી, પરન્તુ વિશેષ વિચાર કરવાથી સમજાય છે કે ઔરગઝેબનેજ આ પ્રસગે વિજય પ્રાપ્ત થયો હતો તેનુ દમન કરવાને માટે રાજપૂતોએ મહા પરિશ્રમ કર્યો, કિન્તુ વિદ્રોહી શાહજાદાઓની પ્રચડ સેનાની આગળ તેમની વીરતા ફલદાયક થઇ નહિ આ યુદ્ધમા પુષ્કળ રાજપૂતવીરો માર્યા ગયા. જેઓ બચ્યા હતા તેમને લઇને પુન ઔરગઝેબપર આક્રમણ કરવાનુ જસવતસિંહે યોગ્ય ધાર્યું નહિ ચતુર ઔરગઝેબ પણ મૌન ધારણ કરી રહ્યો તેણે પણ આગળ જવાનુ માંડી વાળ્યુ ઉભયપક્ષના સૈનિકો પુન ઝગડો કર્યા વિના યુદ્ધભૂમિમાથી ચુપચુપ ચાલ્યા ગયા રાજા જસવતસિંહ પોતાની રાજધાની જોધપુર તરફ ગયા, પરન્તુ તેઓ સુગમતાપૂર્વક તેમા પ્રવેશ કરી શકયા નહિ તેના માર્ગમા એક વ્યક્તિએ પ્રચડ વિઘ્ન ઉપસ્થિત કર્યું અને તે વ્યક્તિ અન્ય કોઇ નહિ, પરન્તુ તેની પ્રિય સ્ત્રી હતી

રાજા જસવતસિંહે સિસોદિયાકુળની સ્ત્રીની સાથે વિવાહ કર્યો હતો તેમની સ્ત્રી જે પ્રમાણે ઉચ્ચ કુલમા ઉત્પન્ન થઇ હતી, તેજ પ્રમાણે તે ઉચ્ચ ગુણોથી પણ અલકૃત હતી જ્યારે તેના સાભળવામા આવ્યુ કે ફતેહાબાદના યુદ્ધમા મારવાડની પ્રાયઃ સમસ્ત સેના નષ્ટ થઈ ગઇ છે અને જસવતસિંહ શત્રુનો પરાજય કર્યા વિના રણભૂમિમાથી ચાલ્યા આવ્યા છે, ત્યારે તેના હૃદયમા અત્યત ક્રોધ અને ઘૃણા ઉત્પન્ન થઇ તેણે રણના સકટોથી સતપ્ત થયેના રાજાને નમ્ર વચનોથી સાત્વન આપવાને બદલે એકદમ કિલ્લાના દ્વાર બધ કરી દેવાની આજ્ઞા કરી આ વિચિત્ર આજ્ઞા સાભળતાવેતજ તેની સર્વ સખીઓ વિસ્મિત થઇ ગઇ તેના લાલ નયનો અને ગભીર મુખમડળ જોઇને સર્વના હૃદયમા ભયનો સચાર થયો મનનો આવેશ રોકી નહિ શકાયાથી અસત ક્રોધથી કપિત થઇ રૌદ્રમૂર્તિ ધારણ કરી તે બોલી "રાજપુતકુલમા જન્મ ગ્રહણ કરી તથા વીરપૂજ્ય સિસોદિયાકુલમા વિવાહ કરી જે મનુષ્ય જીવત હોવા છતા શત્રુને પીઠ બતાવે છે, તે શુ પુરુષ છે? ના, કદિ નહિ તે કાયર છે, અરે તે કાયરથી પણ અધમ છે! તે અધમ માણસને હુ કદિ પણ કિલ્લામા આવવા દઇશ નહિ તેને જણાવજો કે આવા કાયર માણસને હુ મારા સ્વામીતરીકે સ્વીકારી શકતી નથી સિસોદીઆ કુલના રાણાનો જામાતા કદિ પણ આવો અધમ હોઇ શકે નહિ તેણે વિચાર કરવો જોઇતો હતો કે આવા ઉચ્ચ વશમા વિવાહ કરવાથી તેના ઉત્તમ ગુણોનુ અનુકરણ કરવુ પડશે કા તો તેણે યુદ્ધમા વિજય પ્રાપ્ત કરવો હતો કે કા તો તેણે રણભૂમિમા પ્રાણત્યાગ કરવા હતા તેણે પરાજય સ્વીકારી પ્રાણ બચાવી કદિ પણ ઘેર આવવુ નહોતું

આ શબ્દો બોલતા બોલતા તેનો સ્વર વધારે કપવા લાગ્યો અને તેના મુખમડળપર વિશેષ ક્રોધ જણાવા લાગ્યો તેના ઉભય નેત્રોમાથી અસ્ખલિત અશ્રુધારા ચાલવા લાગી તે ઉન્મત્ત બનીને રુદન કરવા લાગી રોતા રોતા તેણે એક મોટી ચિતા બનાવવાની આજ્ઞા કરી શુ તે હવે પોતાનુ જીવન ધારણ નહિ કરશે? શુ તે અપમાનિત અને કલકિત થઇને આ જગતમા રહેશે નહિ? અને શુ તે પોતાના પતિને પણ આ જગતમા રહેવા દેશે નહિ? શુ અવસ્ય રાજાને પ્રાણત્યાગ કરવા પડશે? શુ તે સ્ત્રી પોતાના પતિની સાથે ચિતાનલમા બળીને ભસ્મ થશે? એક ક્ષણમા તેની શોકોન્મત્ત મૂર્તિએ અતિ ભયાનક સ્વરૂપ ધારણ કર્યુ તે પોતાના સ્વામીને હજારો ધિક્કાર દેવા લાગી આ પ્રકારે તેણે પોતાના સ્વામીને આઠ નવ દિવસ સુધી નગરની બહાર રાખ્યા અને તેની

માતાએ જ્યારે તેની પાસે આવી તેને નાના પ્રકારે-સમજાવી અને તેને કહ્યું કે:–"રાજા વિશ્રાંતિ લઈ પુનઃ રણમાં જશે અને ઔરંગઝેબને પરાજિત કરીને નષ્ટ થયેલું ગૌરવ પુનઃ પ્રાપ્ત કરશે.[1]" ત્યારેજ તેણે નગરના દરવાજા ખુલ્લા કરી દીધા.

આ વૃત્તાંત સર્વથા સત્ય છે. ફરિસ્તા[2] અને બર્નિયર એ ઉભયે તેનો મુકતકંઠે સ્વીકાર કર્યો-છે. બર્નિયર પોતે તે પ્રસંગે હાજર હતો. તેણે સ્વદૃષ્ટિથી જોઇ અને સ્વકર્ણથી સાંભળી જે વર્ણન લખ્યું છે, તેનોજ સારાંશ અમે ઉપર આપ્યો છે. પોતાની સ્ત્રીનો કોપાગ્નિ શાંત થયા પછી રાજાએ નગરમાં પ્રવેશ કર્યો અને તેઓ વિશ્રાંતિ લઇ રાજકાર્યમાં નિમગ્ન થયા. આ તરફ ઔરંગઝેબે માળવામાં આવેલા માંડુ નગરમાં જઇ કેટલાક દિવસ આમોદપ્રમોદમાં વ્યતીત કર્યા. ત્યાર પછી તેણે વિજય પ્રાપ્ત કરવાની ઇચ્છાથી ઉત્સુક થઇ શીઘ્ર દિલ્હી તરફ પ્રયાણ કર્યું. તેને રાજધાની તરફ આવતો સાંભળી વૃદ્ધ શાહજહાનનું હૃદય અત્યંત કંપિત થયું. તેના ભયનો પાર રહ્યો નહિ. તેણે પુનઃ પોતાના વિશ્વાસપાત્ર રાજપૂતોને બોલાવ્યા. તેના આમંત્રણનો કોઇપણ રાજપૂત અનાદર કરી શક્યો નહિ. રાજપૂતોના રણતુરંગો પુનઃ છલંગ મારીને હણહણાટ કરવા લાગ્યા; રાજપુતોએ એકવાર પુનઃ વૃદ્ધ પાદશાહના સન્માનની રક્ષા કરવાને માટે વિદ્રોહી ઔરંગઝેબની વિરુદ્ધ સમશેર ગ્રહણ કરી.આગ્રાથી પંદર કોશ દક્ષિણ તરફઆવેલા જાજબ[3] નામના ગામ આગળ રાજપૂતોને ઔરંગઝેબની સેનાનો મેળાપ થયો. શીઘ્ર યુદ્ધનો આરંભ થયો. આ યુદ્ધમાં વૃદ્ધાવસ્થાથી પીડિત થયેલા પાદશાહના કઠોર ભાવિનો નિર્ણય થઇ ગયો. ભારતનો રાજમુકુટ તેના મસ્તકપરથી પતિત થઇને ઔરંગઝેબના શિરપર વિરાજમાન થયો! શાહજહાનને તખ્તે તાઉસપરથી ઉતારી દીનહીન બનાવી કારાગૃહમાં પૂરવામાં આવ્યો.

વૃદ્ધ શાહજહાનની સાથે તેના પ્રિય પુત્ર દારાનું પણ અધઃપતન થયું. તે મોગલપાદશાહનું પ્રતિનિધિત્વ છોડી નાસી ગયો. પિતૃદ્રોહી ઔરંગઝેબે પિતા, ભ્રાતા તથા આપ્તસ્વજનના અશ્રુબિંદુઓવડે પોતાની ઉન્નતિનો માર્ગ સ્વચ્છ કરવાની પ્રતિજ્ઞા કરી. તેણે દૃઢ નિશ્ચય કર્યો કે મારી ઉન્નતિના માર્ગમાં પ્રતિરોધ કરનાર વ્યક્તિ પિતા હોય, ભ્રાતા હોય કે પુત્ર હોય તો તેને પણ દૂર કરવો. સિંહાસનપર બેસતાની સાથેજ તેણે પોતાના ભ્રાતા શુજાનું દમન કરવાને માટે એક મહા પ્રચંડ સેના સજ્જ કરી અને અંબરરાજદ્વારા રાઠોડરાજ જસવંતસિંહને કહેરાવી મોકલ્યું કે:"જો આપ શીઘ્ર આવીને શુજાની સામે સમશેર ગ્રહણ કરશો તો આપના સર્વ અપરાધ માફ કરવામાં આવશે." શાહજાદો શુજા આ સમયે પોતાનું બળ વધારવા માટે આગ્રા તરફ જતો હતો આ એક આપણા કાર્યની સિદ્ધિને અર્થે તથા વૈર લેવાને માટે ઉત્તમ સંધિ છે, એમ ધારી જસવંતસિંહે ઔરંઝેબને કહેવરાવી મોકલ્યું કે: "હું આપની આજ્ઞાનું પાલન કરવાને તૈયાર છું." ત્યાર પછી તેમણે પોતાની સમસ્ત મનોભાવના શુજાની આગળ પ્રદર્શિત કરી.

શીઘ્ર યુદ્ધની તૈયારી થઈ. અલાહાબાદ (પ્રયાગ)થી ઉત્તર પંદર કોશપર આવેલા ખજવા નામના સ્થાનમાં ઉભય પ્રતિસ્પર્ધી શાહજાદાઓ પોતપોતાની સેના લઇ એકબીજાની સામે થયા. રાજા જસવંતસિંહ પોતાના રાઠોડ ઘોડેસ્વારોને લઇને થોડી વાર સુધી આમ તેમ ભ્રમણ કરી સહસા પાદશાહની સેનાના પાછલા ભાગ તરફ દોડયા. ત્યાં પાદશાહ સ્વયં સેનાનું રક્ષણ કરતો હતો. રાઠોડરાજે એકદમ તેની ઉપર આક્રમણ કર્યું અને ભીષણ શસ્ત્રપ્રહારથી તેની વિશાળ સેનાને છિન્નભિન્ન કરી નાખી. પછી તેઓ તીવ્રવેગથી પાદશાહની છાવણી તરફ દોડયા અને ત્યાંનો સર્વ સામાન લૂંટી લીધો. સારો સારો માલ લઇ તેમણે પોતાના પાટનગરમાં મોકલી દીધો. ઉભય પ્રતિસ્પર્ધી ભ્રાતાઓ યુદ્ધાગ્નિમાં ભસ્મ થઇ જાય તો સારું, એવી જસવંતસિંહની ગુપ્ત મનોભાવના હતી. આ ઉદ્દેશ પાર પાડવાને માટે તેઓ આગ્રાનગરમાં જઇ પહોંચ્યા. તેઓ આગ્રામાં પહોંચ્યા પહેલાંજ

૧ બર્નિયર જણાવે છે કે:–"આ ઘટનાપરથી જણાય છે કે રાજસ્થાનની સ્ત્રીઓ અત્યંત સાહસિક અને ઉચ્ચ હૃદયવાળી હતી" જુઓ બર્નિયરકૃત "મોગલસામ્રાજ્યની ક્રાન્તિનો પૂર્વવૃત્તાંત"

૨ મૂળ ફરિસ્તામાં તો અકબરની પાછળના મોગલ પાદશાહોનો ઈતિહાસજ નથી. ફરિસ્તાનો લેખક અકબરનો સમકાલીન હતો, તે શાહજહાનના સમય સુધી જીવંતજ શી રીતે રહી શકે?

૩ કેટલાક લોકો એને શામગઢ પણ કહે છે.

સા એવી અફવા ફેલાઇ હતી કે ઔરંગઝેબ પરાજિત થયો છે ઔરંગઝેબના આગ્રામા રહેલા સૈનિકોના સાંભળવામા જ્યારે આ અફવા આવી ત્યારે તેમના હૃદયમા અત્યંત ભય ઉત્પન્ન થયો હતો, વળી જ્યારે તેમણે જસવંતસિંહને સેનાસહિત પોતાની નિકટ આવેલા જોયા ત્યારે તેમનો તે ભય વધુ દૃઢ થયો તે સૈનિકો આ સમયે એટલા બધા ભયભીત થઇ ગયા હતા કે જો જસવંતસિંહ તેમને તાબે થવાની આજ્ઞા કરત તો તેઓ તે આજ્ઞાનુ પણ પાલન કરત જો તેઓ આ પ્રસંગે સૈનિકોને વશ કરીને શાહજહાનને કારાગૃહમાથી બહાર કાઢત તો ઔરંગઝેબને માર્ગમા એવુ વિઘ્ન ઉપસ્થિત થાત કે જે કદિ પણ કોઇથી દૂર થઇ શકત નાહ, કિંતુ વૃદ્ધ પાદશાહના દુર્ભાગ્યથી તે સમયે રાઠોડરાજને તે બુદ્ધિ સૂઝી નહિ. તેઓ આગ્રામાથી તુરતજ નીકળી ગયા

રાજા જસવંતસિંહે આગ્રાનો ત્યાગ કર્યો તેનુ એક વિશેષ કારણ હતુ તેમણે ધાર્યું કે જો ઔરંગઝેબને વિજય પ્રાપ્ત થશે અને તે ગૌરવસહિત પાટનગરમા પ્રવેશ કરશે તો મને અહીંઆ જોઇ મારાપર સંકટનો વરસાદ વર્ષાવવામા કાઇપણ બાકી રાખશે નહિ આથી તેમણે નગરમા પડી રહેવુ ઉચિત ધાર્યું નહિ વળી આ પ્રસંગે આગ્રાનગર છોડવામા તેમનો બીજો પણ એક ગૂઢ આશય હતો આ સમય પૂર્વે રાજા જસવંતસિંહે દારાની સાથે મસલત કરી હતી દારાજ સિંહાસનનો યોગ્ય ઉત્તરાધિકારી હતો અને રાજા જસવંતસિંહે તેને સિંહાસન પ્રાપ્ત કરવા માટે યુદ્ધભૂમિમા ઉતરવાની સલાહ આપી હતી આગ્રામાથી નીકળીને તેઓ દારાને શોધવા લાગ્યા, પરંતુ દારાનો પત્તો લાગ્યો નહિ જે સ્થળે દારાએ મળવાનુ વચન આપ્યુ હતુ,તે સ્થળે આવીને એ મળ્યો નહિ રાજા જસવંતસિંહે અત્યંત આતુરતાપૂર્વક તેની માર્ગપ્રતીક્ષા કરી પરંતુ તે આવ્યો નહિ પછી રાજા જસવંતસિંહ મારવાડના દક્ષિણ ભાગમા ભ્રમણ કરીને તેની શોધ કરવા લાગ્યા, પરંતુ તેમનો ઉદ્દેશ પાર પડ્યો નહિ તેમની સર્વ આશાઓ નિષ્ફળ ગઇ તેમનો સર્વ પરિશ્રમ નિષ્ફળ થયો, તેમણે લૂંટનો સર્વ માલ જોધપુરના કિલ્લામા ભરી દીધો અંતે દારા તેમને મેરતામા આવીને મળ્યો આ વખતે તેની સ્થિતિ અત્યંત દીન બની ગઇ હતી આ વખતે શુજાને પરાજિત કરી ઔરંગઝેબ પણ ત્યા આવી પહોંચ્યો ઔરંગઝેબ શંકારીનયુદ્ધનીતિ કરતા પ્રપંચ અને કૂટનીતિનો વધુ આદર કરતો હતો તેની દૃઢ માન્યતા હતી કે પ્રાય સર્વ કાર્યો પ્રપંચદ્વારાજ સિદ્ધ થાય છે આ માન્યતાથી તેણે યુદ્ધને બદલે પ્રપંચનોજ આશ્રય લીધો મેરતાની નિકટ પહોચતાની સાથેજ તેણે એક દૂતને મોકલીને જસવંતસિંહને કહેવરાવી મોકલ્યુ કે –" જો તમે દારાને છોડી દઇ યુદ્ધથી નિવૃત્ત થશો તો તમારા સર્વ અપરાધો ક્ષમા કરવામા આવશે એટલુજ નહિ પરંતુ તમને ગુજરાતના સુબા બનાવવામા આવશે " ઔરંગઝેબની આ માગણી જસવંતસિંહે સ્વીકારી અને તેઓ શાહજાદા મોઆઝીમની સાથે જઈ મહારાષ્ટ્રીય સિંહ શિવાજીની સામે યુદ્ધ કરવાને પ્રવૃત્ત થયા

લોભને વશ થઇ અનેક રાજપૂતોએ યોગ્ય ઉત્તરાધિકારી દારાનો પક્ષ છોડી ઔરંગઝેબનો પક્ષ ગ્રહણ કર્યો હતો પરંતુ શુ જસવંતસિંહ પણ આવી નીચ વૃત્તિના રાજપૂતોની પંક્તિમા ગણાશે? શુ તેઓ પણ ઔરંગઝેબે બતાવેલા લોભને વશ થઇ દારાનો પક્ષ છોડી ચાલ્યા ગયા હતા? પાઠકોના હૃદયમા સહસા આ પ્રશ્નનો ઉદ્‌ભવ થાય એ સ્વાભાવિક છે પરંતુ તેના ઉત્તરમા અમો માત્ર એટલુજ કહી શકીએ છીએ કે રાજા જસવંતસિંહે લોભમા ફસાઇને દારાનો પરિત્યાગ કર્યો નહોતો તેઓ ક્ષણભર પણ લોભમા ફસાયા નહોતા તેમણે દારાનો પરિત્યાગ કર્યો તેનું કારણ સ્વય દારાની જ અયોગ્યતા હતી જોકે દારા દિલ્હીના સિંહાસનનો યોગ્ય ઉત્તરાધિકારી હતો, તેનુ હૃદય અતિ ઉદાર અને મહાન હતુ તે અંતઃકરણપૂર્વક રાજપૂતોને ચાહતો અને તેમનાપર તેને સંપૂર્ણ વિશ્વાસ હતો તેના આ સર્વ મહાન ગુણોથી મોહિત થઇને જસવંતસિંહતથા બીજામુખ્ય રાજપૂતવીરોએ તેના પક્ષનું સમર્થન કર્યું હતું, રાજા જસવંતસિંહ અંતઃકરણપૂર્વક તેનુ શુભ ઇચ્છતા હતા, તેમણે પોતાની શક્તિ અનુસાર તેનુ હિત કરવામા કાઇ પણ ત્રુટી કરી નહોતી, તેમણે તેના હિતને માટે ઘણો આત્મભોગ આપ્યો હતો અને ઔરંગઝેબને તેઓ સદા આંખના પાટા જેવા લાગતા હતા, પરંતુ જ્યારે તેમણે દારાનુ હિત સાધવા માટે કરેલો સર્વ પરિશ્રમ તથા ઉદ્યોગ નિષ્ફળ જતો જોયો અને પ્રમાદી દારા ચતુર અને શીઘ્રગામી ઔરંગઝેબની સામે કદિ પણ ટકી શકનાર નથી, એમ

તેમને લાગ્યું ત્યારે તેમણે નિરુપાયે દારાનો પક્ષ છોડી ઔરંગઝેબના પક્ષનું અવલંબન કર્યું જો દારા ચતુર અને કાર્યદક્ષ હોત તો સમસ્ત ભારતવર્ષ ઔરંગઝેબના પક્ષમાં હોવા છતાં પણ જસવંતસિંહ દારાને છોડત નહિ

દક્ષિણમાં પહોંચતાની સાથેજ જસવંતસિંહ મહારાષ્ટ્રીય વીર શિવાજીની સાથે મળી જઇને ઔરંગઝેબની વિરુદ્ધ પ્રપંચ રચવા લાગ્યા આ પ્રપંચનું ફળ અલ્પ સમયમાંજ તેમને મળ્યું થોડાજ દિવસમાં ઔરંગઝેબનો મુખ્ય સેનાપતિ શાઇસ્તખાં શિવાજીના હાથથી માર્યો ગયો અને જસવંતસિંહ તેના પદપર અધિષ્ઠિત થયા આ સમાચાર શીઘ્ર પાદશાહના કાનપર પહોંચ્યા, તેમજ જસવંતસિંહે શિવાજીની સાથે મળીને શાઇસ્તખાંનો વધ કરાવ્યો હતો, તે વાત પણ પાદશાહના એક વિશ્વાસુ દૂતે તેને કહી દીધી આ સમાચાર સાંભળી ઔરંગઝેબના ક્રોધનો પાર રહ્યો નહિ તેના હૃદયમાં રહેલો ગુપ્ત વિદ્વેષાગ્નિ એકદમ પ્રગટ થયો, પરંતુ તે દેશકાળ અને પાત્રનો વિચાર કરી કાર્ય કરતા શીખ્યો હતો આ પ્રસંગે જસવંતસિંહની સાથે પ્રકટ વેર કરવાથી અત્યંત અનિષ્ટ થવાની સંભાવના હતી,તેથી તેણે મનની આગ મનમાંજ રાખી અને રાઠોડરાજને કાંઇપણ કહ્યું નહિ એટલું જ નહિ પણ તે એટલો ચતુર હતો કે જસવંતસિંહને પ્રાપ્ત થયેલા ઉચ્ચતર પદમાટે તેણે પત્રદ્વારા તેમને અભિનંદન આપ્યું

ઔરંગઝેબ પોતાના હૃદયમાં બળતા પ્રચંડ વિદ્વેષાગ્નિને દીર્ઘકાળપર્યંત ગુપ્ત રાખી શક્યો નહિ પૂરાં બે વર્ષપણ વ્યતીત થયાં નહિ તે પૂર્વે તેણે જસવંતસિંહને ઉક્ત પદપરથી ચ્યુત કરી તેમને સ્થાને અંબરરાજ જયસિંહને નિયુક્ત કર્યા દક્ષિણમાં પહોંચતાની સાથેજ રાજા વચન આપી જયસિંહે મહારાષ્ટ્રીય વીર શિવાજીને કુશળતાથી સમજાવી દિલ્હી મોકલ્યા જયસિંહે શિવાજીને અભય ધર્મ આપ્યું હતું કે પાદશાહ તમારા જાનને કાંઇ પણ ઈજા કરી શકશે નહિ, છતાં જ્યારે શિવાજીને બંદીવાન કરવામાં આવ્યા,ત્યારે ઔરંગઝેબનું આચરણ જોઇ જયસિંહને વિષમ સંદેહ ઉત્પન્ન થયો તેમને જણાયું કે પાદશાહ શિવાજીના પ્રાણ લેવાની ખાતર પેરે છે, એટલે તેઓ પોતાનું વચન પાળવાને સજ્જ થયા સુભાગ્યે શિવાજી સ્વયં કારાગૃહમાંથી નાસી જવાનો પ્રયત્ન કરી રહ્યા હતા શિવાજીના પ્રયાસની તેમને ખબર પડી ત્યારે તેઓ જાણતા હોવા છતાં અજાણ બની ગયા,એટલુંજ નહિ પરન્તુ તેમને નાસી જવામાં પણ સહાય કરી દુષ્ટ મોગલસમ્રાટની ઇચ્છા નિષ્ફળ થઈ ચતુર મરાઠા વીર શિવાજી ઔરંગઝેબને તેની શઠતાનું યોગ્ય પ્રતિફળ આપી, તેની આંખમાં ધૂળ નાખી, નિર્વિઘ્ને કારાગૃહમાંથી નાસી ગયા ઔરંગઝેબ સારી પેઠે સમજી ગયો કે જયસિંહને શિવાજીનો નાસવાનો ઉદ્યોગ સંપૂર્ણરીતે વિદિત હતો તે છતાં પણ તેણે તેના માર્ગમાં બાધા કરી ન હતી આ કારણથી તે અંબરરાજ ઉપર અત્યંત અપ્રસન્ન થયો અને તેણે પુનઃ જસવંતસિંહને સેનાધિપતિના પદપર નિયુક્ત કર્યા સુયોગ મળવાથી રાજા જસવંતસિંહ મોઆઝીમની સાથે મળીને ઔરંગઝેબની વિરુદ્ધ નાના પ્રકારના પ્રપંચ રચવા લાગ્યા તેમનું વર્તન જોઇ ઔરંગઝેબના મનમાં અનેક પ્રકારના સંદેહ ઉત્પન્ન થયા અંતે સંદેહોથી ચલાયમાન થઇને તેણે રાઠોડરાજને પણ પદચ્યુત કર્યા

ત્યાર પછી દિલેરખાં સેનાપતિના પદપર નિયુક્ત થઇ પાદશાહની આજ્ઞાનું પાલન કરવાને તૈયાર થયો ઉચ્ચ પદથી ગર્વિત થઇ તેણે ઔરંગાબાદમાં પ્રવેશ કર્યો જે દિવસે તે ઉક્ત નવીન નગરમાં ગયો તેજ દિવસે તેના ઉપર એવું ઘોર સંકટ આવી પડયું કે જો તે એક ગુપ્ત દૂતદ્વારા પોતાની ઉપર આવી પડેલી વિપત્તિની વાત સાંભળી પાછો ફર્યો ન હોત તો અવશ્ય તેને ત્યાંજ પોતાના પ્રાણ આપવા પડત તે એ નગરને છોડીને નાસી ગયો, તે છતાં પણ સંકટમાંથી મુક્ત થઈ શક્યો નહિ રાજા જસવંતસિંહ અને મોઆઝીમ તેની પાછળ દાવાનલની પેઠે દોડયા પ્રાણ જવાના ભયથી તે નર્મદા તરફ નાઠો જસવંતસિંહ અને મોઆઝીમ પણ તીવ્રતાથી તે તરફ ગયા પોતાના સેનાપતિને આ દારુણ સંકટમાંથી બચાવવાને માટે ઔરંગઝેબે રાઠોડરાજને ગુજરાતના સુબેદારતરીકે નિયુક્ત કર્યા અને તેમને શીઘ્ર તે દેશમાં જવાની આજ્ઞા કરી જસવંતસિંહ પાદશાહની આજ્ઞાનું ઉલ્લંઘન કરી શક્યા નહિ, પરન્તુ અમદાવાદમાં પહોંચતાની સાથે તેમને જણાયું કે શઠ ઔરંગઝેબે શઠતા કરીને મને છેતર્યો છે જો તેઓ જરા વધુ દક્ષતા રાખત તો તેમને ઠગાવાનો પ્રસંગ કદિ પણ પ્રાપ્ત થાત નહિ પોતાની સાથે કરવામાં આવેલા પ્રપંચનો વિચાર કરતા કરતા તેઓ પોતાના

પાટનગર તરફ સંવત ૧૭૨૬ (ઇ૦ સ૦ ૧૬૭૦) મા પાછા ફર્યા અને પાદશાહપર વૈર લેવાને યોગ્ય સંધિની પ્રતીક્ષા કરવા લાગ્યા

દુષ્ટ અને નિષ્ઠુર ઔરંગઝેબે રાઠોડરાજને છેતર્યો હતા ભાટોની વાતપર વિશ્વાસ રાખવામા આવે તો સ્પષ્ટરીતે જણાશે કે તેણે તેમ કરવામા અત્યત નીચ અને અધમ ઉપાયોનુ અવલબન કર્યુ હતુ પોતાના વિશ્વાસુ અને સ્વામીભકત સેવકોની સહાયથી જસવતસિહ ઔરગઝેબની અનેક કપટજાળોમાથી બચી શકયા હતા અને અનેક વિપત્તિઓમાથી સુરક્ષિત રહ્યા હતા, પરતુ અતે તેઓ તેમની કપટજાળના ભોગ થઇ પડયા અતે ઔરગઝેબે તેમના ગળામા કૃત્રિમ મિત્રતાનો ફાસો નાખી તેમને અટક તરફ મરવાને મોકલી આપ્યા

ઔરગઝેબ સારી પેઠે જાણી ગયો હતો કે રાજા જસવતસિહ મારો પરમ શત્રુ છે તેણે તેનાપર વૈર લેવાને માટે નાના પ્રકારના ઘાતકી ઉપાયો યોજવામા ત્રુટિ રાખી ન હતી, પરતુ તેના સર્વ ઉપાયો નિષ્ફળ થયા હતા અતે તેણે તેમને એવા સ્થાનપર મોકલવાનો નિશ્ચય કર્યો કે જ્યાથી તેઓ સેકડો પ્રયત્નો કર્યા છતા પણ તેનુ કાઇ અનિષ્ટ કરી શકે નહિ હવે કયે સ્થાને તેમને મોકલવા તેવિષે તે વિચાર કરવા લાગ્યો તેના સુભાગ્યે તેને અલ્પ સમયમા યોગ્ય અવસર આવી મળ્યો - આ અરસામા દુષ્ટ અફઘાનોએ વિદ્રોહી બની કાબૂલના રાજ્યમા ઘોર ઉત્પાત કરવા માડયો હતો ઔરગઝેબે આ ઉપદ્રવનુ દમન કરવાને માટે રાજા જસવતસિહને મોટુ માન આપી મોકલી આપ્યા. રાજા જસવતસિહ આ માનસન્માનમા એવા લેવાઈ ગયા કે તેમણે ગત ઘટનાઓનો કિચિત્ પણ વિચાર કર્યો નહિ તેઓ દુષ્ટ અફઘાનોનુ દમન કરવાને માટે દૂર દેશમા જવાને તૈયાર થયા થોડા દિવસમા તેમના કાબૂલ તરફના પ્રવાસની સર્વ તૈયારી પૂર્ણ કરાવવામા આવી રાજા જસવતસિહ પોતાના જ્યેષ્ઠ પુત્ર પૃથ્વીસિહના હાથમા રાજકારભાર સોપી પોતાની સ્ત્રી તથા અન્ય કુટુબીજનોને સાથે લઈ કાબૂલ તરફ ચાલ્યા અફસોસ ! આ મહાયાત્રાથી તેઓ કદિપણ પાછા ફરી શકયા નહિ !

મારવાડના ભટ્ટગ્રથોમા એવો ઉલ્લેખ છે કે ઔરગઝેબે જસવતસિહના ઉત્તરાધિકારીને રાજસભામા આવવાની આજ્ઞા કરી પૃથ્વીસિહ પાદશાહની આજ્ઞાનુ ઉલ્લઘન કરી શકયા નહિ તેઓ રાજસભામા ગયા ત્યારે પાદશાહે તેમનો આદરસત્કાર કર્યો પ્રચલિત પ્રણાલી અનુસાર પૃથ્વીસિહને પાદશાહની નિકટજ આસન પ્રાપ્ત થતુ હતુ એક દિવસ તેઓ રાજસભામા જઇ પોતાના આસન પર વિરાજમાન થવાની તૈયારીમા હતા, એવામા ઔરગઝેબે કિચિત્ સ્મિત કરી તેમને બોલાવ્યા. રાઠોડરાજકુમાર પાદશાહની સમીપ જઇ હિકર જોડી ઉભા રહ્યા પછી પાદશાહે તેમના હાથ પકડી તેમને ધીમેથી કહ્યુ -" રાઠોડ ! મારા સાભળવામા આવ્યુ છે કે આ ભુજામા તમે તમારા પિતાના જેટલુ બળ ધરાવો છો વારુ, હવે મને કહો કે હમણા તમે શુ કરી શકો છો ? "

પૃથ્વીસિહે ઉચિત અભિમાનસહિત ઉત્તર આપ્યો -" પ્રભુ દિલ્લીશ્વરનુ કલ્યાણ કરો જહાપનાહ ! જ્યારે સાધારણ રાજા પણ પ્રજાની ઉપર પોતાનો આશ્રયરૂપી હાથ ફેલાવે છે, ત્યારે તેમની સર્વ ઇચ્છા પરિપૂર્ણ થાય છે, ત્યારે આજે સૌભાગ્યવશાત્ આપે પોતે આ દીનસેવકના હાથ પકડ્યા છે, તો હવે હું સમસ્ત પૃથ્વીને જીતી શકીશ " આ વચનો ઉચ્ચારતાની સાથેજ તેમના શરીરમા નવીન બળનો સચાર થયો અને પ્રચડ વીરતા તેમનામા ઓતપ્રોત ભરાઇ ગઈ પાદશાહ તરતજ પોકારી ઉઠયો ' આ જવાન તો જાણે બીજો કુફ્રન[1] છે " પાદશાહના આ વચનોમા જે કુટિલભાવ અંતર્ભૂત રહ્યો હતો, તે પૃથ્વીસિહ સમજી શકયા નહિ તેઓ વિધિઅનુસાર પાદશાહને સલામ કરી સભામાથી વિદાય થયા

અફસોસ ! તેજ દિવસ તેમના ઉલ્લાસમય જીવનનો અતિમ દિવસ થયો રાજસભામાથી બહાર નીકળ્યા પછી પોતાના મુકામપર પહોચતા પહોચતા પૃથ્વીસિહને અસહ્ય વ્યથા થવા લાગી તેઓ અત્યત દુખથી પીડિત થઇ ક્ષણભર પણ સ્થિર રહી શકયા નહિ તેમનુ મસ્તક ફરવા લાગ્યુ અને હાથપગ તુટવા લાગ્યા થોડીવારમા તેમના સર્વ અગો શિથિલ અને નિસ્તેજ થઇ ગયા તેમની

[1] જસવતસિહને ઔરગઝેબ " કુફ્રન " કહેતો હતો

સુવર્ણસમાન સુંદર કાંતિ ઝાંખી પડી ગઈ, તેમનું ચંપાની કળી જેવું સુંદર મુખ કરમાઇ ગયું. જસવંતસિંહના હૃદયનો આનંદ અને રાઠોડકુલના આશાતરુરૂપ કુમાર પૃથ્વીસિંહ[1] વિશ્વાસઘાતી તથા ક્રૂર ઔરંગઝેબના દગાનો ભોગ થઇ આ લોકમાંથી વિદાય થઇ ગયા ![2]

કુમાર પૃથ્વીસિંહ જસવંતસિંહની આંખની કીકી અને વૃદ્ધાવસ્થાની લાકડીસ્વરૂપ હતા. તેઓ રાઠોડકુલના યોગ્ય રાજપુત્ર વીરકેસરી જોધારાવના યોગ્ય વંશજ હતા વૃદ્ધ જસવંતસિંહે ધાર્યું હતું કે હું અંતસમયે પૃથ્વીસિંહને રાજનો કાર્યભાર સોંપી આ સંસારમાંથી વિદાય થઇશ; પરંતુ તેમની તે ઇચ્છા પૂર્ણ થઇ નહિ પૃથ્વીસિંહ યૌવનમાંજ દુષ્ટ ઔરંગઝેબના દ્વેષાગ્નિમાં બળીને ભસ્મીભૂત થયા !

જસવંતસિંહની આશા નષ્ટ થઇ ગઇ.અત્યાચારીના ભીષણ અત્યાચારો સહન કરીને પણ આજસુધી જે હૃદય અખંડિત રહ્યું હતું, તે આજે પુત્રશોકરૂપી દારુણ પ્રહારથી સો સો ખંડમાં ભગ્ન અને ચૂર્ણ થઇ ગયું તેમને સ્વપ્નમાં પણ એવી શંકા ઉત્પન્ન થઇ નહોતી કે ક્રૂર ઔરંગઝેબ મારાપર આ

૧ પૃથ્વીસિંહનું આ પ્રકારે મરણ થવું સત્ય હોય એમ લાગતું નથી.

૨ આ પ્રકારે શત્રુઓનો નાશ કરવાનો રિવાજ હિંદુસ્તાનમાં ઘણો પ્રચલિત હતો રાજપૂતજાતિના ઈતિહાસમાં આવાં અનેક ઉદાહરણો ઉપલબ્ધ થાય છે તેમાંથી ગન્નોરની રાણીનું વૃત્તાંત અહીં લખવામાં આવે છે આ વૃત્તાંત અત્યંત અદ્ભુત છે જ્યારે ગન્નોરનો રાજા મુસલમાનોદ્વારા પરાસ્ત થયો ત્યારે તેની રાણીએ ઘણા દિવસસુધી મુસલમાનોના આક્રમણનો પ્રતિરોધ કર્યો, પરંતુ ધીમે ધીમે તેની સેનાનો નાશ થતો ગયો અને ગન્નોરના તાબાના સર્વ કિલ્લાઓ એક પછી એક મુસલમાનોના અધિકારમાં જવા લાગ્યા તે છતાં પણ રાજપૂતકુલાદર્શ વીર નારી મુસલમાનોને તાબે થઈ નહિ અંતે તેનું સર્વ બળ છિન્ન ભિન્ન થઇ ગયું અને આત્મરક્ષાનો બીજો કોઈ ઉપાય રહ્યો નહિ, ત્યારે તે નર્મદાતટપરના એક કિલ્લા તરફ નાસી ગઈ દુષ્ટ મુસલમાનોએ તેની પૂઠ પકડી તે વીરાંગના નાવમાં બેસીને નર્મદાપાર ઉતરતી હતી, તે સમયે મુસલમાનોએ તેનાપર આક્રમણ કર્યું; છતાં તે મહાકષ્ટે કિલ્લામાં પહોંચી તે કિલ્લામાં પ્રવેશી તેની સાથે મુસલમાન સૈનિકો પણ તેમાં ઘુસી ગયા અને શેષ રાજપૂત સૈનિકોને તેમણે મારી નાખ્યા ગન્નોરની રાણી જેવી પરાક્રમી હતી તેવી સુસ્વરૂપ પણ હતી. તે સમયે દક્ષિણ દેશમાં તેના જેવી સુંદર સ્ત્રી કોઈ પણ નહોતી તેની સુંદરતાજ તેનો કાળ થઇ ! તેની સુંદરતાથી મોહિત થઇને તેને હસ્તગત કરવાની લાલચથીજ યવનરાજે તેના રાજ્યપર આક્રમણ કર્યું હતું ગન્નોર રાજ્ય જીતી લઈને તેણે તે વીરનારીપર કહેવરાવી મોકલ્યું કે-" પ્રિયે ! તમારૂં અને મારૂં રાજ્ય એ સૌ તમારૂંજ છે માત્ર તમે મારા હૃદયરાજ્યના સ્વામિની થાઓ. મારી સાથે તમે વિવાહ કરો હું તમારો દાસ થઇને રહીશ." આ સમાચાર સાંભળતાંજ તે વીરનારીનું શરીર ક્રોધાગ્નિથી બળી ઉઠયું, પરંતુ તે કરે શું ? યવનરાજ મહાલયની નીચે ઉત્તર પ્રાપ્ત કરવાની આશાથી બેઠો હતો. પોતાના રક્ષણનો અન્ય ઉપાય નહિ હોવાથી રાણીએ તેનો પ્રસ્તાવ સ્વીકાર્યો અને તેને કહેવરાવી મોકલ્યું કે-" મને બે કલાક આપો એ અરસામાં હું વિવાહયોગ્ય વસ્ત્રાલંકારથી સુસજ્જ થઈશ પછી હું તમારીજ છું "

બે કલાક વ્યતીત થઇ ગયા ગન્નોરની રાણી વિવાહોચિત વસ્ત્રાભૂષણથી સુસજ્જિત થઈ અને પોતાના મહાલયના દિવાનખાનામાં જઈ બેઠી પછી તેણે યવનરાજપર વિવાહોચિત વસ્ત્રાલંકાર મોકલી આપ્યા ઉક્ત વસ્ત્રોથી સુસજ્જિત થઈ યવનરાજ તે મનમોહિનીની પાસે આવી પહોંચ્યો તેની સાથે વાર્તાલાપ થતાં તે તેને મહાન વિદુષી જણાઈ ઉભય વચ્ચે અનેક પ્રકારનો વાર્તાલાપ થવા લાગ્યો યવનરાજ લટ્ટુ બની તે ચિત્તવિનોદિનીનાં વચનામૃતનું પાન કરવા લાગ્યો, તેના હૃદયમાં આનંદની અનેક લહરિઓ ઉઠવા લાગી ! પરંતુ થોડીવારમાં તેની તે સ્થિતિ સહસા બદલાઈ ગઇ તેનું મસ્તક ઘુમવા લાગ્યું અને તેને ચોતરફ અંધકાર દૃષ્ટિગોચર થવા લાગ્યો તે ઉન્મત્તવત્ બની પોતાના શરીરપરથી વસ્ત્રો કાઢીને ફેંકવા લાગ્યો તે પોકારવા લાગ્યો કે —" મારૂં સર્વ અંગ બળી જાય છે " પછી તે વીરનારીએ તેને સંબોધીને કહ્યું —" યવનરાજ ! હવે તારો અંતકાળ પાસે આવી પહોંચ્યો છે આજ મારો વિવાહ અને કાળ એક સાથેજ થશે તારા અપવિત્ર ગ્રાસમાંથી સ્ત્રીના અમૂલ્ય ધનરૂપી સતીત્વનું રક્ષણ કરવાનો બીજો કોઇ ઉપાય નહિ જોઇ મેં તને વિષમય વસ્ત્રો પરિધાન કરાવ્યાં છે " એમ કહી તે વીરનારી એ મજલાની ઈમારતપરથી નીચે નદીના જલમાં કૂદી પડી અને મર્મપીડિત દુષ્ટ યવને પણ શીઘ્ર પોતાના પ્રાણ ત્યજી દીધા.

શત્રુને મારવાની આવી ગુપ્ત રીતિ અતિ પ્રાચીનકાળથી યૂરોપમાં પણ પ્રચલિત હતી હરક્યુલીસની વાતમાં તેનું વર્ણન પ્રાપ્ત થાય છે ડિજેનિરાએ તેને વિષમય વસ્ત્રમાં લપેટીને અગ્નિમાં બાળી મૂકયો હતો આ વિષની અસર રક્તમાં થતી હોવી જોઈએ ઉષ્ણકટિબંધના લોકો માત્ર એક પહેરણથીજ ચલાવી લે છે માટે તેવા પ્રદેશમાં તેની અસર ઘણી ભયંકર થાય છે એથી મૃત્યુ કેમ થતું હશે તે સમજવું કઠિન છે, પરંતુ પ્રાચીનકાળની એ માન્યતા છે અને આપણે તે પર શ્રદ્ધા રાખવી જોઈએ

રીતે વૈર લેશે મનુષ્યના ભીષણ અત્યાચારો સહન કરીને પણ તેઓ થોડા વધુ દિવસ જીવિત રહી શકત પરંતુ નિષ્ઠુર યમે તેમના બચેલા જગતસિંહ અને દલથંભન[1] નામના બે પુત્રોને હરી લઇને તેમના જીવનનો શીઘ્ર અંત આણ્યો દારુણ શોક, દુઃખ અને મનોવેદનાથી પીડિત થઇ ભગ્નહૃદય ગોડરાજે દૂર આવેલા હિંદુકુશ[2] પર્વતના પ્રદેશમા સંવત ૧૭૩૭ (ઇ૦ સ૦ ૧૬૮૧) મા પરલોકગમન કર્યું તેમના મરણપૂર્વેજ તેમની આશાનો દીપક બુઝાઇ ગયો હતો તેમણે સ્વર્ગની મહાયાત્રા કરી તે વખતે તેઓ પોતાની પાછળ કોઇ એવો ઉત્તરાધિકારી મૂકી ગયા નહોતા કે જે તેમનુ શોચનીય મૃત્યુ નિપજાવનારની ઉપર વૈર લે અને તેને પ્રાયશ્ચિત્ત કરાવે

જે વર્ષમા રાજા જસવંતસિંહે પરલોકગમન કર્યું તેજ વર્ષમા કેટલાક માસ પછી મહારાષ્ટ્રીય વીર શિવાજીનો પણ પરલોકવાસ થયો ઔરંગઝેબ પોતાના ઉપરોક્ત ઉભય શત્રુઓના ભયમાથી મુક્ત થયો આ ઉભય શત્રુઓને તે સાક્ષાત્ યમ ગણીને તેમનાથી અત્યંત ભય પામતો હતો. આ વિધાનનુ સ્પષ્ટ પ્રમાણ તેની રોજનિશી વાંચવાથી પ્રતીત થાય છે મેવાડાધિપતિ વીરવર રાણા રાજસિંહના ચરિત્રનિરૂપકે આ રાઠોડવીરના સબંધમા જણાવ્યુ છે કે "જસવંતસિંહ જ્યાસુધી જીવિત રહ્યા ત્યાસુધી ઔરંગઝેબનો દીર્ઘ નિશ્વાસ એક દિવસ પણ અટક્યો નહોતો "

રાજા જસવંતસિંહે ૪૨ વર્ષપર્યંત રાજ્ય કર્યું હતુ વીરભૂમિ રાજપૂતાનામા જે સ્વદેશપ્રેમી મહાપુરુષોએ જન્મ ગ્રહણ કર્યો હતો, તેમની પંક્તિમા રાઠોડરાજ જસવંતસિંહે સર્વોચ્ચ આસન પ્રાપ્ત કર્યું છે તેમનું જીવનચરિત આજપર્યંત પ્રત્યેક રાજપૂતના હૃદયમા અંકિત રહ્યુ છે અને આજે પણ તેમની દિવ્ય કીર્તિના ગાન રાજસ્થાનમા ઘેર ઘેર ભાટોદ્વારા ગાવામા આવે છે જસવંતસિંહની રાજ્યચાતુરી ઉચ્ચ શ્રેણીની હતી તોપણ તે તેમના અસીમ બાહુબળ, સાહસ અને તેજસ્વિતાની બરાબર નહોતી જે રીતે તેમનામા અમર્યાદ બાહુબળ અને અપરિમિત શૌર્ય-વીર્ય હતા, તે પ્રમાણે જો તેમનામા અદ્ભુત રાજચાતુર્ય હોત તો તેઓ દુષ્ટ ઔરંગઝેબના પ્રચંડ શત્રુઓની સહાયથી ભારતવર્ષમાથી અવશ્ય મુસલમાનસામ્રાજ્યને જડમૂળથી ઉખેડી નાખી શકત તેમનુ જીવન અપૂર્વ ઘટનાઓથી પરિપૂર્ણ હતુ નર્મદાતટે[3] જે દિવસે તેઓ વૃદ્ધ શાહજહાનના માનની રક્ષાને માટે પોતાના રાઠોડવીરોને લઇ પિતૃદ્રોહી ઔરંગઝેબની સામે થયા તે દિવસથી લઇ તેમના જીવનની છેલ્લી ઘડી સુધી તેમના ઉપર અપૂર્વ ઘટનાઓનો વરસાદ વરસ્યો હતો આ ઘટનાઓના ભીષણ બનથી કોઇ વખત તેઓ વિક્ષિપ્ત થઇને તૃણસમાન પાછા પડી જતા તો કોઇ વખત તેઓ પોતાની દૈવીશક્તિથી તેને વશ કરી લેત તેઓ આ ઘટનાથી ક્ષણભર પણ વ્યાકુળ થયા નહોતા. સહસ્રાવધિ બાધાઓ અને વિપત્તિઓ તેમને મૂળ ઉદ્દેશથી ચલિત કરી શકી નહોતી તેઓ ગમે તેવી પરિસ્થિતિમા આવી પડતા તોપણ પોતાનો પ્રધાન ઉદ્દેશ પાર પાડવાને યત્ન કરતા તેઓ શાહજહાનના સર્વ પુત્રોમા દારાને અધિક ચાહતા હતા છતા પણ એકંદરે તેઓને સમસ્ત મુસલમાનજાતિપ્રત્યે તિરસ્કાર હતો તેઓ સારી પેઠે જાણતા હતા કે મુસલમાનો હિંદુધર્મના અને હિંદુઓની સ્વતંત્રતાના પ્રચંડ શત્રુ છે આજ કારણથી તેઓ જીવનપર્યંત તેમના પ્રતિ તિરસ્કાર ધરાવતા હતા તથા તેથીજ તેમણે ઔરંગઝેબનુ સર્વસ્વ નાશ કરવાનો પ્રયત્ન મરણપર્યંત કર્યો હતો પરંતુ દુર્ભાગ્યવશાત્ તેમનો તે પ્રયત્ન સફળ થયો નહિ ઔરંગઝેબની સાથે નર્મદાતટપર તેમણે યુદ્ધ કર્યું ત્યારથી લઇને ખજુઆમા પઠાણોની સાથે થયેલા યુદ્ધના સમય સુધી તેમણે અતિ મહાન કાર્યો કર્યા હતા

મોગલસિંહાસનની પ્રાપ્તિને અર્થે જ્યારે જ્યારે શાહજહાનના પુત્રોમા ઝઘડો ઉપસ્થિત થતો, ત્યારે ત્યારે ચતુર જસવંતસિંહે કોઇને કોઇ એક જણના પક્ષનુ અવલંબન કર્યું હતુ તેઓ દૃઢ નિશ્ચયપૂર્વક માનતા હતા કે આ પ્રકારના ગૃહકલહથી અંતે તે સર્વનો નાશ થશે નર્મદાના યુદ્ધમા

[1] આ દલથંભનનો જન્મ તો મહારાજા જસવંતસિંહના મૃત્યુ પછી થયો હતો.

[2] હિંદુકુશપર્વત તો કાબુલની પણી તરફ બલખની પાસે છે અને મહારાજા જસવંતસિંહનુ મૃત્યુ તો ખૈબરઘાટની આ તરફ જમરૂદ નામના સ્થાનમા થયુ હતુ

[3] નર્મદા નદિ, પાસ ક્ષિપ્રા

જો તેઓ પોતાના બળથી મદોન્મત્ત થઇને દીર્ઘકાળ વૃથા ન ગુમાવ્યો હોત તો તેમનો ઉદ્દેશ સફળ થાત તેમનો ઉદ્દેશ પાર નહિ પડયા છતા પણ તેઓ નિરુત્સાહી થયા નહિ તેમના રોમરોમમા જે ભાવના ઓતપ્રોત ભરાઇ ગઇ હતી, તે નર્મદાતટપર ફળીભૂત થઇ નહિ તે છતા પણ તે સર્વથા નાશ પામી નહિ પરાજય મળવાથી તેમની તે ભાવનાએ અધિક પ્રચડ સ્વરૂપ ધારણ કર્યું હતું, તેની તીનતા બમણી વધી ગઇ હતી આ પ્રચડ ભાવના ફળીભૂત કરવાને માટે તેઓ યોગ્ય સધિ શોધવા લાગ્યા જ્યારે બે પ્રતિસ્પર્ધી શાહજાદાઓએ પોતાના ભાગ્યની પરીક્ષા કરવાને માટે ખજવાસ્થાને એકબીજાની વિરુદ્ધ સમશેર ધારણ કરી ત્યારે તેમને ઉત્તમ સધિ પ્રાપ્ત થઇ હતી, પરતુ શાહજાદા દારાના આલસ્યથી તેઓ આ સુયોગથી પણ વચિત થયા અને તેમની સર્વ પ્રપચજાળ છિન્નભિન્ન થઇ ગઇ વિજયી ઔરગઝેબ આ સર્વ સારી પેઠે જાણતો હતો, પરતુ તે કાઇ પણ બોલ્યો નહિ ઔરગઝેબપ્રત્યે હવે તેમના ઘૃણા અને વિદ્વેષ અત્યત વૃદ્ધિગત થઇ ગયા અને તેનાપર વેર લેવાની તેની તૃષ્ણા અતિ પ્રબળ થઈ આ તૃષ્ણા શાત કરવાને માટે તેઓ બીજી સુસધિની પ્રતીક્ષા કરવા લાગ્યા ઔરગઝેબે જે પદપર તેમને નિયુક્ત કર્યા હતા, તે પદપર રહીને પણ તેઓ પોતાનો મૂળ ઉદ્દેશ સિદ્ધ કરવાને પ્રયત્ન કર્યા કરતા હતા તેમણે પોતાના સર્વ કાર્યોમા સ્વતત્રતાનો પૂર્ણ પરિચય કરાવ્યો છે ક્રમશ તેમની સર્વ પ્રવૃત્તિઓની આલોચના કરવાથી તેમની પ્રચડ શક્તિનો ઉત્તમ પરિચય આપણને પ્રાપ્ત થાય છે જે શિવાજીની સામે તેમને યુદ્ધ કરવાને મોકલવામા આવ્યા હતા, તેજ શિવાજીની સાથે મળી જઇને તેઓ પાદશાહની વિરુદ્ધ પ્રપચ રચવા લાગ્યા હતા, કારણ કે શિવાજી પણ મોગલસામ્રાજ્યના પરમ શત્રુ હતા શાહીસ્તખાનો[1] વધ, દિલેરખાપર આક્રમણ, મોઆઝિમે પોતાના પિતાની સામે ઉઠાવેલુ બડ, આ સર્વ જસવતસિહની ભયકર વેર લેવાની તૃષ્ણાના પ્રકાશમાન ઉદાહરણો હતા

જસવતસિહની આ ગૂઢ અને પ્રચડ પ્રવૃત્તિ બાદશાહ સારી પેઠે જાણતો હતો તેને સુવિદિત હતુ કે જસવતસિંહે વૈર લેવાની વાઞ્છના અને વિદ્વેષથી ઉત્તેજિત થઈ જીવનપર્યત મારી સાથે કુવર્તન ચલાવ્યુ છે, પરતુ તે શુ કરે? જાણતા છતા પણ પોતાનો ઉદ્દેશ ફળીભૂત કરવાને માટે આ સર્વ તે સહન કરતો હતો તેણે સદૈવ જસવતસિહના વિદ્વેષાગ્નિથી દૂર રહેવાને માટે પ્રયત્ન કર્યો હતો તે સાવધાનતાપૂર્વક તેમની સર્વ કપટજાલ છિન્નભિન્ન કરી બહારથી તેમની સાથે સનુકારથી વર્તતો હતો, પરતુ ગુપ્ત રીતે તેમનાથી ડરતો હતો, તેથીજ તેણે વારવાર વિલક્ષણ પ્રકારે તેમની બદલી કર્યા કરી હતી ઔરગઝેબે તેમને ઉચ્ચ ઉચ્ચ પદોપર નિયુક્ત કર્યા હતા ગુજરાત, દક્ષિણ, માલવા, અજમેર અને કાબૂલ આ સર્વ દેશોમા ઉત્તરોત્તર તેણે તેમને સુબાતરિકે નિયુક્ત કર્યા હતા કોઇ કોઈ વખત તેણે તેમને સ્વતત્ર સુબાતરિકે નિયુક્ત કર્યા અને કોઇ કોઇ વખત સૈનાધિપતિ કિવા કોઈ શાહજાદાની સત્તા નીચે પણ રાખ્યા હતા બીજો કોઇ માણુસ પાદશાહની આ સર્વ કૃપાઓથી તેનો કૃતજ્ઞ બની ગયો હોત, પરતુ તેજસ્વી જસવતસિંહે આ સર્વ કૃપાઓનો ઉપયોગ પોતાનો મૂળ ઉદ્દેશ પાર પાડવામાજ કર્યો હતો તેમના આ પ્રકારના વર્તનથી તેમને એક વિશ્વાસઘાતી માણસતરિકે લોકો માને એ સભવિત છે, પરતુ જો પાદશાહના ચારિત્રનુ અવલોકન કરવામા આવે તો સ્પષ્ટરીતે સમજાશે કે જસવતસિહ વિશ્વાસઘાતી નહોતા જે માણસે ધર્મરક્ષાને માટે આત્મભોગ આપ્યો હોય તે માણસને કદિ પણ વિશ્વાસઘાતી કહી શકાય નહિ આ વાત સત્ય છે કે તેઓ પાદશાહને આધીન રહીને પાદશાહનીજ વિરુદ્ધ વર્તન કરતા હતા અને ડગલે ડગલે તેના અનિષ્ટનુ ચિંતન કરતા હતા, તે છતા પણ તેમને વિશ્વાસઘાતી કહી શકાશે નહિ પાદશાહના ચરિત્રનુ અવલોકન કરવાથી આ વિધાનની સત્યતા પ્રમાણિત થશે પાદશાહ હિંદુધર્મનો પરમ શત્રુ અને હિંદુજાતિનો પરમ વિરોધી હતો તેના અપવિત્ર ગ્રાસમાથી પોતાની જાતિના ગૌરવનુ તથા પોતાના પ્રાચીન ધર્મનુ રક્ષણ કરવાને માટેજ રાજા જસવતસિંહે ગુપ્તરીતે બાદશાહની વિરુદ્ધ વર્તન કર્યું હતુ શુ આ વિશ્વાસઘાત છે? વિશ્વાસઘાતની વ્યાખ્યા શી

[1] શાહીસ્તખા નહિ પરતુ તેનો પુત્ર માર્યો ગયો હતો આ ઘટનાને દીર્ઘકાળ વ્યતીત થયા પછી શાહીસ્તખા બગાળાના સુબાતરિકે નિયુક્ત થયો હતો

છે ? ઔરંગઝેબે રાઠોડરાજને મોટા મોટા પદોપર નિયુક્ત કર્યા હતા, પરંતુ તે તેમનાપર કિંચિત્ પણ વિશ્વાસ રાખતો નહોતો તેના ચારિત્રનો અભ્યાસ કરવાથી સ્પષ્ટરીતે પ્રતીત થાય છે કે તેણે જસવંતસિંહનો એક દિવસ પણ વિશ્વાસ કર્યો નહોતો તે જસવંતસિંહને સારી પેઠે ઓળખતો હતો તેને સુવિદિત હતું કે રાઠોડરાજ યોગ્ય સંધિ પ્રાપ્ત થતાં મારૂં અનિષ્ટ કર્યા વિના રહેનાર નથી આ વાત જાણ્યા છતાં પણ તેણે તેમને ઉચ્ચ પદપર નિયુક્ત કર્યા હતા તેનું કારણ માત્ર તેમને પોતાને આધીન રાખવા એજ હતું વળી તે પોતાના મનમાં એવી ગુપ્ત ભાવના ધરાવતો હતો કે શુભ અવસર મળતાંજ હું એને કમળની પાંખડીની પેઠે ચૂંટીને છિન્ન ભિન્ન કરી નાખીશ તેણે પોતાનો આ ગુપ્ત ઉદ્દેશ પાર પાડવાને માટે અવ્યાહત ઉદ્યોગ કર્યો હતો, તેથી જસવંતસિંહ હમેશાં સાવધ રહેતા હતા જસવંતસિંહની આ સાવધાનતા એ કાંઈ વિશ્વાસઘાત નથી, એ તો માત્ર તેમની 'शठं प्रति शाठ्यं कुर्यात्' ની રાજનીતિ છે

જસવંતસિંહનું જીવનચરિત્ર અસાધારણ પ્રકારનું છે અને આ વિધાનની પ્રતીતિ આપણને એમના સમસ્ત જીવનનો અભ્યાસ કરવાથી થાય છે ઔરંગઝેબ અને જસવંતસિંહની વચ્ચે જીવન-પર્યંત વિવાદ ચાલ્યો હતો, પરંતુ ઔરંગઝેબે તેમનો વિજય થવા દીધો નહોતો ઔરંગઝેબે રાજપૂત-નરેશોને પોતાના સેનાધિપતિ બનાવીને ગુલામ જેવા બનાવી દીધા હતા નહિ તો અંબરનરેશ જયસિંહ, મારવાડનરેશ રાજસિંહ અને વીરકેસરી શિવાજી ત્રણે મળીને પોતાના સામાન્ય શત્રુ ઔરંગઝેબના રાજ્યને છિન્નભિન્ન કરી દેત ઔરંગઝેબે જસવંતસિંહના પુત્રનો વધ કર્યો હતો તથા તેના નિરપરાધી કુટુંબ સાથે પાશવવ્યવહાર કર્યો હતો, તે પરથી તે જસવંતસિંહનો કેટલો બધો કર રાખતો હતો તે જણાય છે રાઠોડવીર જસવંતસિંહનું મરણ થયા પછી પાદશાહ ઔરંગઝેબે તેના કુટુંબના માણસોને જે ઘોર દુઃખ દીધું હતું, તેનું વૃત્તાંત આપ્યા પૂર્વે અમે પરમ વિશ્વાસુ રાઠોડ સરદારોના સંબંધમાં કાંઈક લખવા ધારીએ છીએ

જે રાઠોડસરદારો જસવંતસિંહના કુટુંબના હિતને માટે પ્રસન્નતાપૂર્વક ઔરંગઝેબની વિરુદ્ધ શસ્ત્ર ગ્રહણ કરવાને તૈયાર થયા હતા તેમાં નાહરરાવનું જીવન આદર્શસ્વરૂપ છે નાહરરાવ પ્રસિદ્ધ કૂંપાવત શાખાના શિરોમણિ હતા ૧૭ રાઠોડોમાં તેઓજ શ્રેષ્ઠ હતા તેમની આદ્યભૂમિસંપત્તિ આસોપ હતી અને તેમનું આદ્યનામ મુકુંદદાસ હતું તેમને બાદશાહ તરફથી નાહરખાં નામ પ્રાપ્ત થયું હતું તેમની યોગ્યતા, વીરતા અને પરાક્રમથી જસવંતસિંહના પ્રાણ લેવાના પાદશાહના ઉપાય નષ્ટ થતા હતા તેમને આ નામ શી રીતે પ્રાપ્ત થયું હતું તેનું વર્ણન નીચે આપવામાં આવે છે પાદશાહે તેમનાપર એક દૂત મારફતે એક સંદેશો મોકલ્યો તેનો ઉત્તર તેમણે અત્યંત વીરતાભરેલો આપ્યો આથી તે નિષ્ઠુર પાદશાહ તેમનાપર નાખુશ થયો અને તેમને સજાતરીકે એક પ્રચંડ વ્યાઘ્રના પાંજરામાં નગ્ન શરીરે તથા શસ્ત્રસહિત દશામાં જવાની આજ્ઞા કરી આ કઠોર આજ્ઞા સાંભળીને તેજસ્વી મુકુંદદાસ કિંચિત્ પણ ભયભીત થયા નહિ, પરંતુ તેઓ હસતેમુખે પાંજરામાં પ્રવેશ્યા અને ભીષણ વ્યાઘ્રની સમીપ આવીને ઉભા રહ્યા પાંજરામાં વ્યાઘ્ર આમતેમ ફરતો હતો તેની પાસે જતાંજ રાઠોડસરદારે તેને ગર્વસહિત સંબોધીને કહ્યું હે યવનના વાઘ ' આ જસવંતસિંહના વાઘની સામે થા " મુકુંદદાસના ઉભય નેત્રોમાંથી અગ્નિની જ્વાલા નીકળી રહી હતી તેમનો ભીષણ નાદ સાંભળી વાઘ સચેત થયો અને પૂંછડું હલાવી વિકરાળ ગર્જના કરી શત્રુની તરફ જોવા લાગ્યો ચારે નેત્રો સામસામાં મળ્યાં, નેત્રોમાંથી અગ્નિજ્વાલા નીકળી રહી હતી થોડાજ વખતમાં વાઘ મુખ ફેરવી મુકુંદદાસની સામેથી ચાલ્યો ગયો વાઘને નાસતો જોઇ પરાક્રમી રાઠોડસરદાર ઉચ્ચ સ્વરથી બોલી ઉઠ્યા ' આ જુઓ વ્યાઘ્ર મારી સામે લડવાની હામ ધરાવી શકતો નથી નાઠેલા શત્રુપર આક્રમણ કરવું, એ ક્ષત્રિયધર્મથી વિરુદ્ધ છે " આ અલૌકિક ઘટના જોઇ સર્વ લોકો જાણે વજ્રાઘાત થયો હોય તેમ સ્તબ્ધ થઇ ગયા ઔરંગઝેબનું પાષાણ હૃદય પણ વિસ્મયથી પીગળી ગયું પાદશાહે તેમનું નામ નાહરખાં (વાઘપતિ) પાડ્યું અને તેમને પુષ્કળ ઇનામ આપ્યું પછી પ્રસન્નતાપૂર્વક તેમને પૂછ્યું કે -' રાઠોડ ' આ અસીમ બાહુબળના અધિકારી થવાને માટે તમને કેટલા પુત્રો ઉત્પન્ન થયા છે ? " નાહરે કિંચિત્ હસીને ઉત્તર આપ્યો " જ્યારે આપે મને

મારી સ્ત્રીથી પૃથક્ કરીને અટકની પેલી તરફના પશ્ચિમ ભાગમાં મોકલી દીધો, ત્યારે મને પુત્ર તે શી રીતે થઇ શકે ?" તેજસ્વી મુકુંદદાસનાં આ નીડરતાભરેલાં વચનો સાંભળી સર્વ રાજપૂતો આશ્ચર્યચકિત થઈ ગયા. પાદશાહ પણ મનમાં કાંઇક ક્ષુભિત થયો,પરંતુ તે તેમને કાંઇ કહી શકયો નહિ.

નાહરખાંનાં આ પ્રકારનાં નીડરતાભરેલાં અને ઉત્તેજક વાકયોને લીધે એકવાર શાહજાદો પણ તેમનાપર નાખુશ થઇ ગયો હતો. એક સમયે રાજકુમારે નાહરખાંને જણાવ્યું: " રાઠોડવીર ! મને આપની રણદક્ષતાનો ઘણો પરિચય મળ્યો છે; પરંતુ આપની એક બીજી ક્રીડા જોવાની મારી ઘણીજ ઇચ્છા છે. શું આપ અશ્વને દોડાવી તેની પીઠપરથી વૃક્ષની એક લાંબી શાખા પકડીને તેની સાથે ઝુલી શકો છો ? " આ ક્રીડામાં બળ અને સ્ફુર્તિ એ ઉભયની આવશ્યકતા હોય છે.આ ક્રીડા કરતાં ઘણા માણસો નિષ્ફળ થઇને નીચે તૂટી પડે છે. રાજપૂતો આ ક્રીડાપ્રત્યે ઘણી આસક્તિ ધરાવે છે. શાહજાદાનાં ઉપરોક્ત વચનો સાંભળી નાહરખાંએ સગર્વ ઉત્તર આપ્યો: " હું કાંઇ વાંદરો નથી, રાજપૂત છું. રાજપૂતો માત્ર તલવારવતીજ ખેલે છે. જો મને મારો બરોબરીઓ શત્રુ મળે તો હું તલવારનો ખેલ બતાવી શકું છું." શાહજાદાની ઇચ્છા પૂર્ણ થઈ નહિ. તે અત્યંત ક્રોધિત થયો, પરંતુ કાંઇ બોલ્યો નહિ. મનમાં ને મનમાં મુકુંદદાસનું સર્વસ્વ નાશ કરવાની ઇચ્છા ધારણ કરી તેણે તેમને શિરોહીના દેવડા રાજા સુરતાનની[1] વિરુદ્ધ મોકલ્યા. વીર નાહરખાં આથી કિંચિત્ પણ ભયભીત થયા નહિ. તેઓ બમણા ઉત્સાહથી શાહજાદાની આજ્ઞાનું પાલન કરવાને તત્પર થયા. આ યુદ્ધમાં તેઓ રાઠોડરાજની સમસ્ત સેના લઇ ગયા હતા.

મુકુંદદાસ યુદ્ધ કરવાને માટે આવ્યા છે, એ વાત સાંભળી સુરતાન પલાયન કરી ગયો અને તેણે પર્વતની ગુફામાં આશ્રય ગ્રહણ કર્યો. તે ધારતો હતો કે શત્રુઓ આ દુર્ગમ સ્થળમાં પ્રવેશ કરી શકશે નહિ. આ આશાથી નિશ્ચંતતા અને ધૈર્ય પ્રાપ્ત કરીને ત્યાં આરામ કરવા લાગ્યો, કિંતુ રાઠોડવીર મુકુંદદાસના પ્રચંડ વિદ્વેષાગ્નિએ તેના સુરક્ષિત ઘરમાં પ્રવેશ કરીને તેને શીઘ્ર બાળીને ભસ્મીભૂત કર્યું. એક દિવસ રાત્રિના સમયે સુરતાન પોતાના દુર્ગમાં નિશ્ચિંત થઈ સૂઈ રહ્યો હતો, સમસ્ત કિલ્લામાં શાંતિનું સામ્રાજ્ય પ્રસરી રહ્યું હતું, કેવળ એક તરફ એક પહેરેદાર ઉભો રહી થોડી થોડી વારે પોકાર કરતો હતો, વચ્ચે વચ્ચે શિયાળ અને હિંસક પશુઓના શબ્દ સંભળાતા હતા, વળી થોડી થોડી વારે મંદ હવાથી હાલતાં વૃક્ષપત્રોનો ખડખડાટ સંભળાતો હતો. એ વખતે મુકુંદદાસે પોતાની સેનાસહિત સાવધાનીથી કોટપર ચઢી પેલા એકલા જાગૃત રહેલા પહેરેદારને મારી નાખ્યો. પછી સુરતાનના ઘરમાં જઇ તેનીજ પાઘડીવતી તેને બાંધી દીધો અને પોતાની સેનાના કબજામાં તેને સોંપી દીધો. જ્યારે રાઠોડસેના સુરતાનને બંદીવાન કરીને લઇ ચાલી ત્યારે મુકુંદદાસે મહા પ્રચંડ ધ્વનિ કર્યો અને તેની મેઘસમાન ગર્જનાથી સર્વ કિલ્લો ગુંજી રહ્યો. એક ક્ષણમાં સમસ્ત દેવડાસેના જાગૃત થઇ. પોતાના સ્વામીપર વિપત્તિ આવી પડેલી જાણીને તેઓ એકત્રિત થઇ ગયા અને તેને છોડાવવાની ચેષ્ટા કરવા લાગ્યા. વીર મુકુંદદાસે પ્રચંડ ગર્જના કરીને કહ્યું:"દેવડા સૈનિકો ! શાંત થાઓ; શાંત થાઓ. વૃથા ઉદ્યમ કરીને તમારું અને તમારા સ્વામીનું જીવન ખુઓ નહિ. જો તમે મારી વાત માનશો તો સુરતાનને કિંચિત્ પણ ઇજા કરવામાં આવશે નહિ. હું એક વાર એને રાજાની નિકટ લઇ જઇશ અને જો તમે મારી સામે થશો તો આજ ક્ષણે હું તમારા સ્વામીનું મસ્તક કાપી નાખીશ. અવશ્ય માનજો કે એનું મરણ વા જીવન મારી ઇચ્છા ઉપર છે. હું કેવી નિર્વિઘ્નતાથી એને બંદીવાન કરીને લઇ જાઉં છું, તે દર્શાવવાને ખાતરજ મેં તમને જાગૃત કર્યા છે." આ તેજસ્વિતાભરેલાં વચનો સાંભળતાંની સાથેજ દેવડાસૈનિકો મંત્રમુગ્ધ બનેલા સર્પની પેઠે સ્તબ્ધ થઇ ગયા. કોઇને એક ડગલું પણ આગળ જવાની હિંમત થઈ નહિ. રાઠોડવીર મુકુંદદાસ બંદીવાન સુરતાનને લઇ પ્રચંડ પરાક્રમસહિત કિલ્લાની બહાર નીકળ્યા અને રાજા જસવંતસિંહની નિકટ જઇ તેમણે તેમના હાથમાં તેને સોંપી દીધો.

રાજા જસવંતસિંહે શિરોહીરાજને પાદશાહની પાસે લઇ જવાની ઇચ્છા પ્રદર્શિત કરી અને

---

[1] આ વાત અસંગત છે; કારણ કે દેવડા સુરતાન 'દીર્ઘકાળપૂર્વે' મરણ પામ્યો હતો. આ સમયે તો તેનો પૌત્ર દેવડા અખેરાજ શિરોહીનો રાવ હતો.

તેને એમ કહીને ધીરજ આપી કે આપના ગૌરવમા અને સન્માનમા કિંચિત્ પણ ફરક પડશે નહિ આપે માત્ર એકવાર પાદશાહની મુલાકાતજ કરવાની છે દેવડારાજ આ વચનો સાભળી પ્રસન્ન થયો તેને એક કર્મચારીની મારફતે રાજમહાલયમા મોકલવામા આવ્યો દેવડારાજે પાદશાહના મહાલયમા પ્રવેશ કર્યો તે પૂર્વે ઉક્ત કર્મચારીએ તેને જણાવ્યુ· "જુઓ, પાદશાહને સલામ કરજો. ભૂલશો નહિ તેમને સલામ કર્યા વિના તેમની સામે કોઇ ઉભો રહી શકતો નથી " આ વચનો તેજસ્વી સુરતાનને વજ્રબાણસમાન લાગ્યા તેણે નિર્ભયતા પૂર્વક ઉત્તર આપ્યો "મારૂ જીવન પાદશાહના હાથમા છે, પરતુ મારૂં સન્માન મારી પાસે છે, જે ભાગ્યમા હશે તે થશે હું કદિ મનુષ્યની આગળ મસ્તક નમાવીશ નહિ આ જીવનમા એમ કદિ પણબની શકશે નહિ "રાજા જસવતસિહે પ્રતિજ્ઞા કરી હતી કે હું કદિ સુરતાનને અપમાનિત થવા દઇશ નહિ, તેથી તે કર્મચારી તેનુ સન્માન નષ્ટ કરી શકયો નહિ, પરતુ પાદશાહની સન્મુખ મસ્તક ઝુકાવવાની સુરતાનને ફરજ પાડવાને માટે તેણે એક યુક્તિ રચી. જે માર્ગથી સર્વ માણસો પાદશાહને મળવા જતા હતા, તે માર્ગથી તેને નહિ લઇ જતા તેને એક અત્યત નાની ખડકીમાથી લઇ ગયો આ ખડકી પૃથ્વીથી જઘા બરોબર ઉચી હતી કર્મચારીનો ગૂઢ હેતુ સમજ્યાવિના દેવડારાજે તે ખડકીમાથી સભામા પ્રવેશ કર્યો આથી તેને પ્રથમ પગ કાઢી પાછળથી મસ્તક કાઢી દરબારમા જવુ પડયુ પાદશાહને આજ પ્રકારનુ માન મળ્યુ તેની તેજસ્વિની આકૃતિ જોઇ તથા તેનો વીરોચિત વ્યવહાર, સ્વતત્રતાની રક્ષાને માટે તેનો ભીષણ ઉદ્યોગ તથા જસવતસિહે તેના સન્માનનુ રક્ષણ કરવાની કરેલી પ્રતિજ્ઞાનું વર્ણન સાભળી પાદશાહે તેને ક્ષમા કરી, એટલુજ નહિ પરતુ તે જે જાગીર માગે તે આપવાનો પણ સ્વીકાર કર્યો જો કે પાદશાહે તેનાપ્રત્યે ઉદારતા દર્શાવી ખરી, પરતુ તે ઉદારતામા જે એક ગુપ્ત ભેદ રહ્યો હતો તે દેવડારાજ તત્કાળ જાણી ગયો પોતાના માડલિકતરિકે તેને ગણવાની પાદશાહની ઇચ્છા હતી એ વાત તે સારી પેરે જાણી ગયો પછી તેણે નિર્ભયતાપૂર્વક ઉત્તર આપ્યો " પાદશાહ ! મારા અચલગઢના[1] જેવી ભૂમિ આપ બીજી કયી આપી શકશો ? હું બીજુ કાઇ માગતો નથી, કેવળ મારૂં રાજ્યજ મને સોપી દો "

તેજસ્વી દેવડારાજના આ વચનો સાભળી પાદશાહ કિંચિત્ પણ ક્ષુભિત વા અસતુષ્ટ થયો નહિ, પરતુ તેણે પ્રસન્નતાપૂર્વક તેની માગણીનો સ્વીકાર કર્યો અને તેને અચળગઢમા જવાની આજ્ઞા આપી સુરતાન[2] અચલગઢમા ચાલ્યો આવ્યો, તે દિવસે તેને તે સભામા બેઠેલા સમસ્ત રાજાઓની સન્મુખ જે માન મળ્યુ હતું તે સદા કાયમ રહ્યુ તેની તેજસ્વિતા, નિર્ભયતા અને સ્વાધીનતા તરફના અનુરાગનુ અમૃતમય ફળ આજે પણ તેના વશજો નિર્ભયતાપૂર્વક ભોગવી રહ્યા છે આજે પણ તેઓ પોતાને સ્વતત્ર માને છે

નાહરખા રાઠોડતેજસ્વિતાના આદર્શસ્વરૂપ હતા રાઠોડો સ્વભાવથીજ નિર્ભય અને તેજસ્વી હોય છે રાજભક્તિ તેમના રોમરોમમા ભરેલી હોય છે સ્વદેશના હિતને માટે રાઠોડકુલના ગૌરવની રક્ષા કરવાને માટે તેઓ પ્રસન્નતાપૂર્વક પોતાના પ્રાણ વિસર્જન કરી શકે છે તેમના પ્રાણબલિદાન અને સ્વદેશભક્તિનુ એક પ્રદીપ્ત ઉદાહરણ હવે પછી આપવામા આવશે

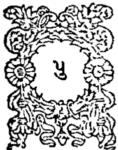

૧ આબુ અને શિરોહીના રાજાના સુપ્રસિદ્ધ કિલ્લાનુ નામ અચલગઢ છે

૨ આ સુરતાનનુ વૃત્તાત ચોખ્ખુ ગપાષ્ટક છે એ સર્વથા સત્ય ઇતિહાસની વિરુદ્ધ છે જેણે આ વૃત્તાત મૂળ લખ્યુ છે, તે ઇતિહાસ જરાપણ જાણતો નહોતો સુરતાન મહારાજા જસવતસિહના તો શું પરતુ તેમના પિતાના સમયમા પણ જીવત નહોતો તો પછી નાહરખા તેને શી રીતે પકડી લાવ્યા ? વળી સુરતાન પાદશાહના દરબારમાં બારીમાથી પગ આગળ અને મસ્તક પાછળ કાઢીને જાય એ વાત પણ સભવિત લાગતી નથી જયપુર અને જોધપુરના રાજાઓ પણ પાદશાહને મસ્તક ઝુકાવતા હતા તો પછી સુરતાન શું વિસાતમા હતા ? શિરોહીના રાજાઓ તો સદા જયપુરજોધપુરને આધીન રહ્યા છે કર્નલ ટૉડને આવી ભાટચારણોની જોડી કાઢેલી ગપસપો પસદ હતી અને તેમણે તેવા ને તેવાજ અનેક ગપાષ્ટકો તેમાથી સાર અને સત્ય કાઢયા વિના ગોઠવી દીધા છે, એ શોચનીય છે

अध्याय ७ मो

-જસવંતસિંહના મૃત્યુ પછી તેમની પટરાણીની સતી થવાની ઇચ્છા અને સામંતોએ તેનો કરેલો અટકાવ-અન્યાન્ય રાણીઓનું સતી થવું-ચંદ્રાવતીનું મંદારમાં સતી થવું-જસવંતસિંહના મૃત્યુથી સર્વને થયેલો શોક-અજીતનો જન્મ-જસવંતસિંહના પરિવારનું અને સામંતોનું કાબૂલથી મારવાડમાં પાછા આવવું-ઔરંગઝેબે માર્ગમાં તેમનો કરેલો અવરોધ-અજીતસિંહને ઔરંગઝેબે સોંપવાની કરેલી માગણી-પોતાની સાથેની સ્ત્રીઓને મારીને સામંતોએ કરેલી આત્મરક્ષા-બાળ રાજપુત્રની જીવનરક્ષા-ઇંદારાજપૂતોનો મંદારમાં અધિકાર-તેમને દૂર કરવા-ઔરંગઝેબે મારવાડપર કરેલું આક્રમણ અને લુંટફાટ તથા મોટાં નગરોનો નાશ-હિંદુમંદિરો તોડી નાખી રાઠોડોને ધર્મ છોડવાની આજ્ઞા-તે આજ્ઞાનું અન્યાયીપણું-જજીઆવેરાની સ્થાપના રાઠોડો અને સિસોદીઆઓએ સંપ કરી ઔરંગઝેબની વિરુદ્ધ રચેલો પ્રપંચ-મેડતીઆ રાજપૂતોની વીરતા-નાંદોલમાં રાજપૂતોનું યુદ્ધ અને નાશ-રાજપૂતોએ બાદશાહની વિરુદ્ધ શસ્ત્ર ગ્રહણ કર્યાં-તે કાર્યને શાહજાદા અકબરનું અનુમોદન-સંધિબંધન-રાજપૂતોનું અકબરને પાદશાહતરીકે જાહેર કરવું-તહવ્વરખાંનો વિશ્વાસઘાત અને મૃત્યુ-અકબરનું નાસીને રાજપૂતોને શરણે જવું-અકબરના રક્ષકતરિકે દુર્ગાદાસનું દક્ષિણમાં જવું-સોનિંગે રાઠોડસેનાનું લીધેલું સેનાપતિપદ-જોધપુર તથા સોજતમાં યુદ્ધ, વિશૂચિકા (કોલેરા) અને મોંઘવારીનો ઉપદ્રવ-ઔરંગઝેબે સંધિને માટે કરેલી પ્રાર્થના-સંધિમાટે સોનિંગનું અનુમોદન-સોનિંગનું મૃત્યુ-ઔરંગઝેબે કરેલી સંધિ-યુદ્ધ ચલાવવાનો ભાર આઝમને અર્પણ કરવો-મારવાડમાં સર્વત્ર મુસલમાન સેનાનો થયેલો પ્રચાર-અરવલ્લીપર્વતમાં રાઠોડોએ કરેલો નિવાસ-અસંખ્ય વિગ્રહો અને અસંખ્ય પ્રાણીઓનો નાશ-રાઠોડોની સાથે ભાટોનો મેળાપ-મેડતીઆ સરદારોનો અન્યાયથી કરેલો વધ-સિવાનાપર કરેલું આક્રમણ-મુસલમાનસેનાનો નાશ-નુરઅલીએ રસાની સ્ત્રીઓનું કરેલું હરણ અને તેનું મૃત્યુ-સાંભરમાં થયેલો યવનસેનાનો સંહાર-રાજપૂતોનો ઝાલોરપર અધિકાર.

ત્રશોકરૂપી અગ્નિમા સ્વજીવનની આહુતિ આપી જે દિવસે મહારાજા જસવંતસિંહે આ લોકમાંથી વિદાય લીધી અને જે દિવસે પાપી ઔરંગઝેબનો એક કંટક ઉખડી ગયો, તેજ દિવસે ભારતવર્ષનું એક ઉજ્જવલ નક્ષત્ર અનંત કાલરૂપી સાગરમાં ડૂબી ગયું, ભારતનું ભાગ્યગગન કાલની મેઘજાલથી આવૃત્ત થઈ ગયું અને સમસ્ત હિંદુસમાજ ઘોર વિષાદથી વ્યાકુલ થઈ ગયો. જસવંતસિંહની પટરાણી[1] પ્રાણપતિના વિયોગથી વ્યાકુલ થઇ તેમની સાથે સતી થવાને તૈયાર થઇ. પ્રચંડ ચિતા બનાવવામાં આવી. શોકાતુર રાણીએ પોતાના સ્વામીના મૃત દેહને લઇ ચિતામાં બેસવાનો યત્ન કર્યો; પરંતુ તેના ઉદરમાં સાત માસનો ગર્ભ હતો. મારવાડનો ભાવી રાજા અજીત તે સમયે છીપમાં રહેલાં મોતીની પેઠે તેનાં પવિત્ર ઉદરણમાં હતો, તેથી તેનું સતી થવું પાપકાર્ય છે એમ ધારી કૂંપાવત ગોત્રના વીર ઉદાએ તેને અટકાવવાનો પ્રયાસ કર્યો; પરંતુ રાણીએ તેની પ્રાર્થનાનો સ્વીકાર કર્યો નહિ. તેનો દૃઢ સંકલ્પ જોઈ રાઠોડસર-

૧ પટરાણી તેમની સાથે નહોતી; પણ બીજી બે નાની જાદમજી અને નરૂકીજી નામની રાણીઓ હતી અને તે બન્ને ગર્ભવંતી હતી.

દારો અત્યંત શોકાતુર થયા તેમને લાગ્યું કે રાઠોડરાજવંશ આજે નાશ પામવાની અણીપર છે હવે મહારાજા જસવંતસિંહના કુટુંબની રક્ષા કોણ કરશે ? મહારાજા જસવંતસિંહને કેટલાક પુત્રો થયા હતા, પરંતુ તે સર્વ કાળના મુખમાં જઇ પડયા હતા, છતાં રાઠોડસરદારો રાણીના ગર્ભમાં રહેલા બાળક ઉપરની આશા બાંધી તેનો શોક વિસારે પાડતા હતા, પરંતુ રાણી પણ આજે સતી થવાને તૈયાર થઇ આજે તેમની સર્વ આશા નિર્મૂળ થવાનો પ્રસંગ ઉભો થયો' હવે જસવંતસિંહના સન્માન અને ગૌરવની રક્ષા કોણ કરશે ? રાઠોડવંશનું પાનત કરી દુષ્ટ ઔરંગઝેબને તેના પાપાચરણનું પ્રાયશ્ચિત્ત કોણ કરાવશે ? આથી વીર રૂપાવત ઉદાના મનમાં આવી ચિંતા ઉત્પન્ન થઇ, અને તેણે પટરાણીને કરેલી પ્રાર્થના વ્યર્થ થતી જોઇ ત્યારે તેણે તેને બળપૂર્વક સતી થતી અટકાવી

જસવંતસિંહની પટરાણી સતી થઇ શકી નહિ, તોપણ રાજાની બીજી સ્ત્રીઓ તેના શબની સાથે બળીને ભસ્મીભૂત થઇ આ વખતે તેમની દ્વિતીય રાણી ચંદ્રાવતી મંદોરમાં રહેતી હતી પોતાના પ્રાણપતિના મૃત્યુના સમાચાર મળતાની સાથેજ તેણે રાજાની એક પાઘડી લઈ પ્રજ્વલિત ચિતામાં પ્રવેશ કર્યો જે જસવંતસિંહ આજપર્યંત પોતાની સંપૂર્ણ શક્તિ વાપરીને હિંદુધર્મની રક્ષા કરતા આવ્યા હતા તેમને આજે મૃત્યુવશ થયેલા જોઇ સમસ્ત હિંદુસમાજ શોકથી વ્યાકુલ થયો રાજ્યના સર્વ નાનામોટા સ્ત્રીપુરુષોએ આનંદ અને ભોગવિલાસ છોડી શોકપ્રદર્શિત કરવા માંડયો સમસ્ત મારવાડ ગંભીર શોકાન્ધકારથી આવૃત થઇ ગયો ત્યાંના સર્વ સ્થાનોપર ગંભીર શૂન્યતા, સ્થિરતા અને ઉદાસીનતા છવાઈ ગઇ ત્યાંના મંદિરોમાં ઘંટનાદ થતો બંધ પડયો સૂર્યોદય અને સૂર્યાસ્તકાળે થતો શંખનાદ પણ સંભળાતો નહોતો જાણે સમસ્ત મારવાડમાં યુગાન્તર પ્રવર્તી રહ્યો હોય અને રાજ્યનાં સર્વ મનુષ્યો ભયભીત અને નિરાશ થઇ ગયા હોય એમ લાગતું હતું ' કેટલાક માણસો તો ભયથી વ્યાકુળ થઇઆત્મરક્ષાને માટે હિંદુધર્મ છોડી મુસલમાનધર્મનું અવલંબન કરવા લાગ્યા. કેટલાક બ્રાહ્મણોએ પણ હિંદુધર્મનોત્યાગ કરી મુસલમાનોનો ધર્મ અને નીતિ શીખવામાં મન પરોવ્યું.

જસવંતસિંહની વિધવા રાણીને યથાસમયે એક પુત્ર જન્મ્યો સર્વની સંમતિથી આ નવકુમારનું નામ અજિત રાખવામાં આવ્યું સુવાવડમાંથી નિવૃત્ત થઇ રાણી જ્યારે હરવાફરવાને શક્તિવાન થઇ, ત્યારે રાઠોડસરદારો બાળક રાજપુત્ર, રાજકુમારીઓ તથા રાજપરિવારના બીજા માણસોને પોતાની સાથે લઇ પોતાના દેશ તરફ ચાલ્યા પરંતુ ક્રૂર ઔરંગઝેબે તેમને સુખપૂર્વક પોતાને ઘેર પહોંચવા દીધા નહિ જસવંતસિંહના જીવનકાળમાં તો તેણે તેમનાપર વેર લીધું હતું, પરંતુ હવે તે તેમના મૃતશરીરપર પણ શસ્ત્રાઘાત કરવાને તૈયાર થયો હતો તેણે તેમના પુત્ર અજિતને છીનવી લેવાનો ઉદ્યોગ કરવા માંડયો જે સમયે રાઠોડસરદારો રાજપરિવારસહિત દિલ્હીમાં આવ્યા, તે સમયે નિર્દય ઔરંગઝેબે તેઓને એવી આજ્ઞા કરી કે અજિતને મારા કબજામાં સોંપી દો તેણે અજિતને પોતાના અધિકારમાં લેવાને માટે રાઠોડસરદારોને નાના પ્રકારના પ્રલોભનો દર્શાવ્યા પાદશાહે તેમને જણાવ્યું કે - 'જો તમે અજિતને મારા હવાલામાં સોંપી દેશો તો હું તમને સમસ્ત મારવાડ વહેંચી આપીશ !'-પરંતુ ઔરંગઝેબ જાણતો નહોતો કે એક મારવાડ તો શું પરંતુ લાખો મારવાડ અને ઇન્દ્રની અમરાવતી સુદ્ધાં આપે તોપણ રાઠોડસરદારો પોતાના પ્રાણ જતાં સુધી રાજપુત્રને પોતાના શત્રુના હાથમાં સોંપશે નહિ ઔરંગઝેબના ઉપરોક્ત પાપીવચનો સાંભળી સર્વ સરદારો ક્રોધોન્મત્ત થઇ ગયા અને તેમણે મેઘગર્જનાસમાન ગંભીર નાદથી પ્રત્યુત્તર આપ્યો " અમારી માતૃભૂમિ અમારા અસ્થિમજ્જાની સાથે મળેલી છે, અમારી પ્રત્યેક નસની સાથે તે જડેલી છે, માટે અમે અમારી માતૃભૂમિ તથા અમારા રાજાનું સંરક્ષણ કરીશું "

રોષથી ઉન્મત્ત થયેલા સરદારો દિવાનેખાસમાંથી ઉઠીને ઉતાવળે પોતાના મુકામે આવ્યા ત્યાં તેમનો મુકામ યવનસેનાએ ઘેરી લીધો દુરાચારી ઔરંગઝેબના આવા વિશ્વાસઘાતથી રાઠોડવીરો અત્યંત ક્રોધિત થયા, પરંતુ આવા આપત્તિકાળમાં ક્રોધથી અવિચારી પગલું ભરીશું તો સર્વસ્વનાશ થશે, એમ ધારી તેમણે ધૈર્ય ધારણ કર્યું અને તેઓ રાજપુત્રની રક્ષાને માટે એકાદ સદુપાય શોધવા લાગ્યા તેમની તીક્ષ્ણ બુદ્ધિએ તત્કાળ તે ઉપાય શોધી કાઢયો સરદારો રાજધાનીમાં આવનાર

હિંદુઓને મિષ્ટાન્ન વહેંચવાના બહાનાથી ચોતરફ મિઠાઇના ટોપલાઓ મોકલવા લાગ્યા અને આવા એક ટોપલામાં તેમણે રાજકુમાર અજિતને પણ ગુપ્તરીતે બેસાડી દીધા. પછી રાઠોડોએ પોતાના જાતિસન્માનનું રક્ષણ કરવાની દૃઢ પ્રતિજ્ઞા કરી. તેમણે નિયમાનુસાર પૂજા આદિની ક્રિયા સમાપ્ત કરી બમણું અફીણ લીધું અને સૌ પોતપોતાના રણતુરંગપર આરૂઢ થયા. રણછોડ ગોવિંદદાસ, રઘુપુત્ર, દારાવત, ચંદ્રભાન નિર્ભીક, ઉદાવત ભારમલ તથા સુજાવત રઘુનાથ એ પાંચ પ્રચંડ વીરો દારુણ રોષ તથા ક્રોધથી ઉન્મત્ત થઇ ગંભીર સ્વરથી બોલી ઉઠયાઃ " આવો, વીરો! આવો, ચાલો આપણે સમરસાગરમાંથી પાર થઇએ.ચાલો આપણે યવનકુલનો સંહાર કરીએ. તેમ કરતાં પ્રાણ જશે તોપણ કાંઇ હાનિ નથી. યુદ્ધમાં મરણ થવાથી આપણે અપ્સરાઓની સાથે સ્વર્ગમાં સુખ ભોગવીશું. " આ શબ્દો સાંભળી ભાટકવિ સૂજા ગંભીર સ્વરથી ઉત્સાહસહિત પોકારી ઉઠયોઃ " રાઠોડ વીરો ! આજે આપનું જીવન સાર્થક થશે. આજના જેવા દિવસે પોતાના રાજા અને સ્વદેશના ગૌરવની રક્ષાને માટે ખડ્ગ ધારણ કરીને યુદ્ધભૂમિમાં પ્રાણત્યાગ કરી સ્વર્ગમાં જવાને આપ આટલા દિવસો સુધી જાગીરનો ઉપભોગ કરતા આવ્યા છો. આવો, આગળ ચાલો, હું પણ આપની સાથે ચાલું છું. મેં પણ મહારાજાની કૃપાનો આસ્વાદ ચાખ્યો છે અને આજે હું તેનો બદલો વાળીશ. આજે હું પિતાના નામ અને ગૌરવની રક્ષા કરીશ અને મૃત્યુને આમંત્રણ કરી નિર્ભય થઇ યુદ્ધભૂમિમાં વિચરીશ. આથી ભવિષ્યમાં થનારા કવિઓ સુસ્વરથી અમારાં કીર્તિગાન ગાશે." ત્યાર પછી આશાનો પુત્ર વીર દુર્ગાદાસ ક્રોધથી જ્વલિત થઇ બોલ્યોઃ " હિન્દુઓનાં અસ્થિ અને માસ ચાવી ચાવીને યવનરાક્ષસોની દાઢ અતિ લાલચુ બની ગઇ છે; પરંતુ તેમની આ મોજ માત્ર થોડા દિવસને માટેજ છે. આજે આપણે તે સર્વને માટે તેમને ઉચિત દંડ આપીશું. આજે આપણી તીક્ષ્ણ તલવારમાંથી જે વિદ્યુતના જેવી જ્વાલાઓ નીકળશે તેથી સમસ્ત દિલ્હી બળીને ભસ્મીભૂત થઇ જશે. આજે દિલ્હી નિઃસ્તબ્ધ થઇને આપણી વીરતા જોશે. આજે રાજપૂતોના રોષાગ્નિથી મુસલમાનસેના ભસ્મ થઇ જશે."

રાજપૂતની રક્ષા કરવા ઉપરાંત તેમને પોતાની સાથેની સ્ત્રીઓની પણ રક્ષા કરવાની હતી. તેમના કુલગૌરવની રક્ષા કરી મુસલમાનોના અપવિત્ર સ્પર્શથી તેમને બચાવવાનો ઉપાય તેઓ શોધવા લાગ્યા. યવનસેના તેમની ચારે તરફ અસ્ત્રશસ્ત્રો લઇને ખડી હતી. તેને ભેદીને સ્ત્રીઓને નિર્વિઘ્નતાપૂર્વક લઇ જવી એ કાંઇ સુલભ કાર્ય નહોતુ. રાઠોડ સ્ત્રીઓના ગૌરવની રક્ષાનો માત્ર એકજ ઉપાય રહ્યો હતો અને તે એ કે તેમના પ્રાણનો નાશ કરવો. ભયાનક હિંસાસિવાય રાજપૂત સ્ત્રીઓના સન્માનની રક્ષાનો બીજો કોઈ પણ ઉપાય આ સમયે શેષ નહોતો. રાઠોડસરદારો આ ભયાનક કાર્ય કરવાને પણ પ્રવૃત્ત થયા. મકાનની અંદર એક ઓરડામાં પુષ્કળ દારૂ અને કાષ્ઠો એકત્રિત કરવામાં આવ્યાં અને એક પ્રચંડ ચિતા બનાવવામાં આવી. બહાદૂર રાજપૂત સ્ત્રીઓએ ઇષ્ટદેવનું સ્મરણ કરતાં કરતા તે ભયાનક ઓરડામા પ્રવેશ કર્યો. તે ઓરડાનાં દ્વાર બંધ કરવામાં આવ્યાં. પછી ઝરૂખામાં એક માણસે ઉભા રહીને દારૂ સળગાવ્યો. તત્કાળ ભયંકર અગ્નિ પ્રદીપ્ત થયો અને તેણે તે કમલિનીસમાન સ્ત્રીઓને બાળીને ભસ્મીભૂત કરી દીધી. રૂપ, યૌવન અને લાવણ્ય એ સર્વ ક્ષણભરમાં અગ્નિમા ભસ્મ થઇ ગયાં.[1]

રાઠોડવીર એક તરફથી નિશ્ચિંત થયા. જેઓ પ્રાણાધાર હતી, જેઓ સન્માનનાં સાધનસ્વરૂપ હતી અને જેમના સન્માનમાં કિંચિત્ પણ ફરક પડવાથી રાજપૂતોના હૃદયમાં વજ્રના જેવા આઘાતો લાગતા હતા, તે સુંદર લલનાઓને આજે તેમણે અગ્નિમાં બાળીને ભસ્મીભૂત કરી દીધી ! તેઓ માત્ર રાઠોડસિંહાસનના એક ઉત્તરાધિકારીની-મહારાજા જસવંતસિંહના બાલકપુત્ર અજિતસિંહની-રક્ષા કરવા માગતા હતા અને તેમ કરતાં તેમનો સર્વથા વિધ્વંસ થઇ જાય તેની પણ તેઓ સ્પૃહા કરતા નહોતા. હવે તેઓ નિર્ભય બની મુસલમાનોની સામે ભયંકર યુદ્ધ કરવાને તત્પર થયા. આ સમયે તેમને મુસલમાનોની સાથે જે દારુણ યુદ્ધ થયું તેનું વૃત્તાંત ભટ્ટલોકોના ગ્રંથોમાં નીચે પ્રમાણેઆપવામાં આવ્યું છેઃ-"યમ જેવા રાઠોડો હાથમાં ભાલા ગ્રહણ

૧ સ્ત્રીઓને બાળીને ભસ્મીભૂત કરવામાં આવી નહોતી; પરંતુ તલવારથી કાપી નાખવામાં આવી હતી.

કરી શત્રુદલની સામે દોડયા તલવારોનો ખણખણાટ અને ઢાલોનો ચિત્કાર થવા લાગ્યો યુદ્ધ-ભૂમિમાં રુધિરથી કાદવ થઇ ગયો દિલ્હીના રાજમાર્ગમાં દૂદડના[1] વંશજોએ યુદ્ધ કર્યું તેથી તે યુદ્ધ-ભૂમિમાં શંકરે સ્વયં વિચરણ કરીને પોતાની ભયાનક મુંડમાલા પૂર્ણ કરી લીધી[2] નવ હજાર યવનદલ સાથે રતન યુદ્ધ કરવા લાગ્યો; પરંતુ તેની તલવારને વિજયપ્રાપ્તિ થઇ નહિ તે રણભૂમિમાં માર્યો ગયો તે રણભૂમિમાં પડયો કે તુરતજ રંભા તેને ઉપાડીને સ્વર્ગમાં લઇ ગઇ દારા-વતવીર દૂંદુએ સ્વજીવન વિસર્જન કર્યું આજે તેણે પોતાનું લોહી રેડી સ્વામીની સેવા બજાવી ચંદ્રભાન શત્રુઓથી ઘેરાઇ ચંદ્રલોકમાં ચાલ્યો ગયો ભટ્ટીવીરના સો ટુકડા થઇ ગયા અને તે સુર-લોકના પુત્રની નિકટ શરશય્યાપર અનંત નિદ્રામાં સૂઇ ગયો પ્રભુપરાયણ ઉદાવત વીર રત્નથી રંગાઇ જસવંતસિંહને મળવાને સ્વર્ગમાં ચાલ્યો ગયો કવિ કહે ઉભય હસ્તોથી બે તલવાર ચલાવતો ચલાવતો યવનોનો સંહાર કરવા લાગ્યો અંતે તે પણ દેહત્યાગ કરી ચંદ્રલોકમાં જઇ વસ્યો રાજ-વંશના પ્રત્યેક વીરે સમશેર વાપરતા વાપરતા પોતાનું કર્તવ્ય પૂર્ણ કર્યું અંતે વીર દુર્ગાદાસ દુષ્ટ વૈરીઓનો ગર્વ ચૂર્ણ કરી પોતાના સન્માન અને ગૌરવની રક્ષા કરવાને સમર્થ થયા ”

રાઠોડકુલના સન્માનની રક્ષા અર્થે આ ભયંકર યુદ્ધ સંવત ૧૭૩૬ ના શ્રાવણ માસના કૃષ્ણ પક્ષની સપ્તમીને દિવસે કરવામાં આવ્યું હતું વીરરસના પ્રેમી ભાટ કવિઓએ[3] આ ભીષણ યુદ્ધનું છટાબદ્ધ વર્ણન કરી રાઠોડવીર શિયોજીના પવિત્ર વંશના અસીમ ગુણોની કીર્તિ ગાઇ છે આ દિવસને રાઠોડ-કુલના ઇતિહાસમાં એક પવિત્ર દિવસ ગણવામાં આવ્યો છે એ પવિત્ર દિવસે અત્યાચારી યવનરા-જના પૈશાચિક અત્યાચારોનો બદલો લેવાને માટે રાઠોડોએ પ્રચંડ ઉદ્યોગ કર્યો હતો જો તેમનો આ ઉદ્યોગ સફળ થાત તો ઔરંગઝેબનું સિંહાસન ચૂર્ણ થઇ જાત અને ભારતનો ઇતિહાસ નવું સ્વરૂપ ધારણ કરત એમાં કિંચિત્ પણ સંદેહ નથી રાજપૂતો રાજભક્ત હોય છે, એ વિષે જરા પણ સંદેહ લાવી શકાય એમ નથી રાજભક્તિ તેમના પ્રત્યેક અસ્થિમજ્જામાં, નસેનસમાં અને રક્તના પ્રત્યેક બિંદુમાં મળેલી છે વિદ્રોહીપણું તેઓ કિંચિત્ પણ જાણતા નથી, છતાં પણ તેમના હૃદય કાંઇ પાષાણના બનેલા નથી તેઓ અત્યાચાર સહન કરી શકતા નથી તેઓ જેમની દેવપેઠે પૂજા કરે છે તથા જેમને સન્માન આપે છે તેઓ જ્યારે નિષ્ઠુર બને છે, ત્યારે તેમનો ભયંકર ક્રોધાગ્નિ પ્રજ્વલિત થઇ ઉઠે છે અને તેઓ અત્યાચારનો પ્રતીકાર કરવાને માટે ખડ્ગ ધારણ કરીને યુદ્ધ કરવાને તત્પર થઇ જાય છે હિંદુઓના ધર્મશાસ્ત્ર પણ આ કાર્યને અનુમોદન આપે છે શું તેમના આ કાર્યને તમે વિદ્રોહ કહેશો? જેની દેવતાસમાન પૂજા કરવામાં આવે અને જેમને રક્ષક માનીને જેમને માટે જીવન સ્વાધીનતા તથા સન્માનની પણ આહુતિ આપવામાં આવે તેઓજ જો પાષાણહૃદયી બની પૈશાચિકવૃત્તિથી સ્વાર્થ સાધવામાં તત્પર થાય અને આશ્રિત મનુષ્યોના સર્વસ્વનો નાશ કરવાની

૧ રાવ દૂદડે મારવાડમાં પ્રાચીનકાળમાં સિંહાસન ભોગવ્યું હતું અનુપ્રાસ અથવા શબ્દલાલિત્ય જાળવવા માટે ભાટકવિઓ અનેક પ્રસિદ્ધ પુરુષોનાં નામ આ પ્રમાણે અક્ષત રાખે છે

૨ મારવાડના ભાટો જણાવે છે કે મહાદેવજીની નરમુંડમાળા અદ્યાપિપર્યંત અપૂર્ણ હતી તે આ યુદ્ધમાં શત્રુઓના મસ્તકોથી સંપૂર્ણ બની

૩ ભાટકવિઓએ કરેલા વર્ણનના સંક્ષિપ્ત અને સારગર્ભિત અનુવાદજ અહીં આપવામાં આવ્યો છે સ્વદેશ સ્વધર્મ અથવા સ્વદેશી રજાત સન્માનની રક્ષાને અર્થે જે વીરપુરુષોએ આ યુદ્ધમાં જીવન વિસર્જન કરીને પરમ પુણ્ય તથા શ્રેષ્ઠ પદની પ્રાપ્તિ કરી છે, તેમની ઉત્તમ પ્રશંસા કવિએ કરી છે આવી રીતે વીરોની પ્રશંસા કરવાની પ્રણાલિકા કંઇ માત્ર આધુનિકજ નથી આ ભટ્ટગ્રંથોની રચનાની અનેક શતાબ્દીઓ પૂર્વે જે વીરરસથી પરિપ્લુત ગ્રંથો રચાયા છે તેનું પરિશીલન કરવાથી અતિ નિર્જીવ મનુષ્ય પણ સ્વદેશને માટે રણક્ષેત્રમાં પ્રાણાર્પણ કરવાને ઉત્સાહિત થઇ જાય છે

“ जितेन लभ्यते लक्ष्मीर्मृतेनापि सुराङ्गना । क्षणविध्वंसिनि काये का चिन्ता मरणे रणे ?”

આવા તેજસ્વી વચનોનું પરિશીલન કરીને સ્વદેશ, સ્વધર્મ અને સ્વજાતિના ગૌરવની રક્ષાને અર્થે રણભૂમિમાં પોતાના પ્રાણનું બલિદાન પ્રસન્નતાપૂર્વક કોણ નહિ આપે? ક્ષણભંગુર માનવદેહનો મોહ ધરી અનંત અને અક્ષય સ્વર્ગસુખનો તિરસ્કાર કોણ કરે? રાજપૂતો કહેછે રણભૂમિમાં પ્રાણાર્પણ કરી સ્વર્ગસુખનો લહાવો લેવાનું ગુમાવવા નથી ઉપરોક્ત પ્રકારના વીરરસપૂર્ણ ગ્રંથ તેમના ઉત્સાહની વૃદ્ધિ કરનાર પ્રધાન સાધનો છે

ચેષ્ટા કરે તો તેમનો પ્રતીકાર કરવો એ શું વિદ્રોહીપણું છે ? ભયંકર સિંહના પંજામાંથી નિર્બલ અજાની રક્ષા કરવામા આવે એ શું વિદ્રોહ છે ? રાઠોડો આ સમયે નિર્બળ અજાસમાનજ હતા. તેમણે સમસ્ત જીવનના સુખની આશા છોડી આપ્તસંબંધી અને જન્મભૂમિનો ત્યાગ કરી ઔરંગઝેબનું અવલંબન કર્યું હતું અને તેનાજ હિતને અર્થે જીવસટ્ટે કાબૂલતરફ પ્રયાણ કર્યું હતું. તેમનાં હૃદયમાં દૃઢ વિશ્વાસ હતો કે મોગલપાદશાહ અમારા અમર્યાદ સ્વાર્થત્યાગનો ઉચિત પુરસ્કાર આપશે; અને અમારૂં કલ્યાણ કરવા તરફ દૃષ્ટિ રાખશે. આવી શ્રદ્ધાથી તેમણે મુસલમાનોની વચ્ચે નિર્ભયતાપૂર્વક પ્રવેશ કર્યો હતો અને રાજપૂત રક્તનોવ્યય કરીનેતેમણેપાદશાહના હિતનાંમોટાંમોટાં કામો કર્યાં હતાં; પરંતુ તેમના આ સર્વ પરમઉપકારોનો બદલો પાદશાહે શો આપ્યો ? તેણે રાજપૂતોના પ્રત્યે કરેલા વર્તનથી આપણાં હૃદય કંપી ઉઠે છે અને તેને ખુનીની ઉપમા આપ્યા વિના આપણે .રહી શકતા નથી ! ઔરંગઝેબે કાયરની પેઠે વૃદ્ધ જસવંતસિંહના જ્યેષ્ઠ કુમારને મારીને તેમના હૃદયમાં તીક્ષ્ણ પ્રહાર કર્યો અને આ ભીષણ આઘાતથી દૂર દેશમાં તેમના પ્રાણ પણ જતા રહ્યા. અરે ! અંતે તેણે મહાત્મા જસવંતસિંહના આત્માને દુઃખિત કરવાને માટે તેમના માત્ર એક ઉત્તરાધિકારી અજિતને પણ મારી નાખવાનો નિશ્ચય કર્યો ! શું આ રાજાનો ધર્મ છે ? આવો નરરાક્ષસ શું રાજાની ઉપાધિને યોગ્ય છે ? જે રાજા પ્રજાનાં સુખ તરફ દૃષ્ટિપાત કરતો નથી અને જે જાતિ, વર્ણ તથા ધર્મના ભેદ ધ્યાનમાં લઈને ભેદદૃષ્ટિ રાખી શાસન કરે છે, તે શું રાજાના નામને યોગ્ય છે ?

રાજપુત્ર અજિતને નરરાક્ષસ ઔરંગઝેબના પંજામાંથી મુક્તિ મળી. રાઠોડસરદારોએ તેને મિઠાઇના ટોપલામાં છુપાવી એક વિશ્વાસુ-મુસલમાનના હાથમાં સમર્પણ કર્યો. તે સત્યપરાયણ મુસલમાન રાજકુમારને સંભાળપૂર્વક નિયત સ્થાનપર લઈ ગયો. તે મુસલમાનની સત્યપરાયણતા તથા વિશ્વાસપાત્રતા ધ્યાનમાં લેતા તેનાપ્રત્યે આપણને અત્યંત માન ઉત્પન્ન થાય છે. જે સમયે હિન્દુ મુસલમાનો વચ્ચે યુદ્ધ ચાલતું હતું અને જે સમયે હિન્દુઓ ઉપર નિષ્ઠુર પાદશાહ રાજ્ય કરતો હતો, તે સમયે એક મુસલમાને હિંદુરાજકુમારની રક્ષા કરી, એ ઘટના અતિ અદ્‌ભુત છે ! ઉક્ત મુસલમાનનું આ કાર્ય કાંઇ સાધારણ ગણી શકાય નહિ. અવસ્ય તે મુસલમાનનું હૃદય મહદ્‌ગુણોથી વિભૂષિત હતું. શોકની વાત છે કે ભાટકવિઓએ આવા પરોપકારી માણસનું નામ પણ જણાવ્યું નથી. તે મુસલમાન રાજકુમારને લઇને નિયત સ્થાનપર પહોચ્યો ત્યાર પછી માત્ર થોડીજવારમાં વીર દુર્ગાદાસ શેષ સરદારોની સાથે ત્યાં પહોંચી ગયા. પરાક્રમી દુર્ગાદાસ પોતાના અમિત બાહુબળથી અસંખ્ય મુસલમાન સૈનિકોની પ્રચંડ શ્રેણી ભેદીને બહાર નીકળ્યા હતા. તેમની પ્રચંડ તલવારના ભીષણ પ્રહારથી અનેક યવનો પૃથ્વીપર પડયા હતા અને અનેકે તેમની કાળમૂર્તિ જોઇને દૂરથીજ માર્ગ છોડી દીધો હતો. દુર્ગાદાસનું સર્વાંગ ક્ષતવિક્ષત અને રુધિરથી આવૃત થઇ ગયું હતું; છતાં પણ તે ક્ષણભર પણ અટકયા નહિ. તેઓ પોતાનું મહત્કાર્ય પરિપૂર્ણ કરવાને અવ્યાહત પરિશ્રમ કરવા લાગ્યા. વિધાતાએ અંતે તેમના ભીષણ ઉદ્યોગ અને અપૂર્વ સ્વાર્થત્યાગનું ઉચિત ફળ તેમને આપ્યું; અર્થાત્ તેમનાદ્વારા અજિતનું સંરક્ષણ થઇને અંતે તેઓ તેમને મારવાડના સિંહાસનપર આરૂઢ કરી શકયા. રાજકુમાર અજિતસિંહ તેમના કરેલા અસીમ ઉપકારો જીવનપર્યંત ભૂલી શકયા નહિ. ઉક્ત મુસલમાનનો સંબંધ પણ અજિતની સાથે મરણપર્યંત રહ્યો હતો. તે નિર્ધન હતો, પરંતુ અજિતનું તેણે સંરક્ષણ કર્યું હતું, તેથી તે પાછળથી ઉન્નત દશા પ્રાપ્ત કરી શકયો. અજિતસિંહ યુવાવસ્થામાં આવી પોતાનો વંશપરંપરાગત અધિકાર પ્રાપ્ત કરી શકયા ત્યાસુધી તે મુસલમાન જીવંત રહ્યો હતો. અજિતસિંહે તેને પોતાના દરબારનો સભાસદ બનાવ્યો અને તેઓ તેને સદા 'કાકા' કહીને બોલાવતા હતા. તેમણે તેનું સન્માન વધારવાને માટે જે જાગીર આપી હતી તે આજપર્યંત તેના વંશજો ભોગવે છે.

રાજકુમારને લઇ વીરવર દુર્ગાદાસ કેટલાક સરદારોસહિત અર્બુદ (આબુ) ગિરિપર ચાલ્યા ગયા અને ત્યાં એક એકાંત મંદિરમાં આશ્રય ગ્રહણ કરી અતિ સંભાળપૂર્વક રાજકુમારનું લાલનપાલન કરવા લાગ્યા. તેમના અપૂર્વ લાલનપાલનથી પાલિત થઇ બાલરાજકુમાર શુક્લપક્ષના ચંદ્રમાની પેઠે દિનપ્રતિદિન પરિપુષ્ટ થવા લાગ્યા. તેમને અત્યાચારી ઔરંગઝેબના વિદ્વેષાગ્નિમાંથી

સુરક્ષિત રાખવાને માટે દુર્ગાદાસ ગુપ્તરીતે વાસ કરવા લાગ્યા આ રીતે કેટલોક સમય વ્યતીત થયો; પરંતુ વસ્ત્રના પડમા અગ્નિનો અંગારો ક્યાસુધી છુપાઇ શકે? થોડાજ દિવસમા રાજવાડામા એવી લોકવાયકા પ્રચલિત થઇ ગઇ કે જસવંતસિંહનો એક પુત્ર જીવિત છે અને વીરવર દુર્ગાદાસ તથા કેટનાક રાજપૂતસરદારો તેમની રક્ષા કરે છે તીવ્ર દાવાનલની પેઠે આ લોકવાયકા રાજપૂતસમાજ-મા પ્રસરી ગઇ આથી સ્વલ્પ સમયમા રાજપૂતોના દલના દલ રાઠોડરાજકુમારને શોધી કાઢવાને માટે બહાર પડ્યા સૌથી પહેલા તેઓ દુર્ગાદાસને શોધવા લાગ્યા અને આમ તેમ ભ્રમણ કરતા કરતા અંતે તેઓ આબુ પર્વતપર આવી પહોચ્યા દુનાડાનો સરદાર આ વખતે ગુપ્તવેશી રાજકુમારને ' ધની ' કહીને બોલાવતો હતો, તેથી તેને ઓળખી કાઢવામા રાઠોડોને કાંઇ પણ હરકત નડી નહિ આ પ્રકારે રાઠોડોને પોતાના રાજકુમાર પ્રાપ્ત થયા, તેથી તેમના આનંદની સીમા રહી નહિ અને તેઓ તેમને મારવાડના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત કરવાને માટે દૃઢ એકતાના સૂત્રમા પરિબદ્ધ થઇને જાતીય બળ એકત્રિત કરવા લાગ્યા

તે શાંતિમય સ્થાન શીઘ્ર વીરભૂમિ બની ગઈ તે નિઃશબ્દ ગુફામા અને વૃક્ષોની છાયાનીચે વીરરસના ઉપાસક રાઠોડો, ભાટ અને ચારણકવિઓદ્વારા ગવાતા જાતીય ગૌરવના ગીત સાંભળી અત્યંત ઉત્સાહિત થઈ ગયા અને રાજકુમારની સત્તા દૃઢ કરવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા તેમને એક પ્રચંડ જાતિનું આક્રમણ રોકવાને માટે યુદ્ધભૂમિમા ઉતરવુ પડ્યુ અતિ પ્રાચીન કાળમા ઇંદા નામક એક પ્રાચીન રાજપૂત રાજવંશ મરુભૂમિમા રાજ્ય કરતો હતો ઇંદાએ પ્રસિદ્ધ પુરીહર કુળની એક શાખા છે રાઠોડવીરો જ્યારથી મારવાડમા ગયા ત્યારથી ઇંદાકુલના રાજપૂતો પોતાના પ્રાચીન રાજ્યથી વંચિત થઈ ગયા હતા રાઠોડવીર ચૂંડાએ મારવાડના રેતાળ પ્રદેશમાથી તેમના વંશવૃક્ષને જડમૂળથી ઉખેડી નાખ્યુ હતુ રાજ્યહીન ઇંદા રાજપૂતો તે સમયના પરાસ્ત થયેલા સામંતોની પેઠે હીનભાવથી કાળ વ્યતીત કરતા હતા, કિંતુ હજી તેમણે પોતાના રાજ્યનો પુનરુદ્ધાર કરવાની આશા છોડી નહોતી. આ વખતે તેમને સુસંધિ પ્રાપ્ત થવાથી તેઓ એ આશા સફળ કરવાને ઉદ્યત થયા ઇંદા વીરોની તે આશા શીઘ્ર પૂર્ણ થઈ, અર્થાત્ થોડા સમયમા પ્રાચીન મંદોરમા ઇંદા કુલની રાજ્યધ્વજા ફરકવા લાગી.

પુરીહરવીરો આ વિજયથી અત્યંત ઉત્સાહિત થયા વળી રત્ન[1] નામના એક રાઠોડે આ સમયે જોધપુર જીતી લેવાની અભિલાષા ધારણ કરી અમરસિંહ નામના જે રાઠોડરાજકુમારને તેની ચંચળતા અને ક્રોધી સ્વભાવને લીધે રાજસિંહાસનથી વંચિત કરીને તેના પિતાએ દેશપાર કર્યો હતો અને જે શાહજહાનને મારવાનો પ્રયત્ન કરતા સ્વયં રાજસભામા માર્યો ગયો હતો, તેજ અમરસિંહનો પુત્ર આ રત્ન હતો એમ કહેવાય[2] છે કે ઔરંગઝેબેજ રત્નને જોધપુર જીતી લેવાને માટે ઉશ્કેર્યો હતો ગમે તેમ હો, પરંતુ રત્ન[3]ની આ ચેષ્ટા સફળ થઇ નહિ વિશ્વાસુ રાઠોડસરદારો અજિતસિંહના

૧ રત્ન નામ ખોટુ છે ખરૂ નામ રાયસિંહ છે રાયસિંહ રાવ અમરસિંહનો પુત્ર અને મહારાજા જસવંતસિંહનો ભત્રિજો હતો

૨ ઉદારહૃદય શાહજહાને અમરસિંહની ઉદ્ધતાઇને માટે તેના પુત્રને શિક્ષા કરી નહોતી ઉલટુ તેણે તેને નાગોરનું રાજ્ય આપ્યુ હતુ આ રાજ્ય તેના વંશમા ચાર પેઢી સુધી રહ્યુ પછી રાઠોડરાજાએ તેના વંશજોને ત્યાથી કાઢી મૂક્યા પ્રજાવત્સલ શાહજહાને અમરસિંહના પુત્રપ્રત્યે જેવુ ઉદાર વર્તન કર્યું હતુ, તેવુ ઉદાર વર્તન કોઈપણ વિજાતીય રાજાએ કોઈ પ્રજાજન સાથે કર્યું હોય એમ ઇતિહાસપરથી જણાતુ નથી કર્નલ ટૉડ સ્પષ્ટરીતે જણાવી ગયા છે કે જો ભારતવર્ષમા બ્રિટિશ સામ્રાજ્યને અચલ રાખવાની ઇચ્છા હોય તો આ પ્રકારની ઉદારતા પ્રજાપ્રત્યે દર્શાવવાની આવશ્યકતા છે (વિશેષ માટે જુઓ મારવાડનો ઇતિહાસ અધ્યાય પાંચમાના અંતિમ ભાગપરની નોધ)

(આ નોધમા આટલો સુધારો કરવાનો છે—અમરસિંહના વંશજોના હાથમા નાગોરનુ રાજ્ય ચાર પેઢીઓ સુધી રહ્યુ નહોતુ મહામુશ્કેલીથી બે પેઢીઓ સુધી રહ્યુ હતુ

૩ ઔરંગઝેબે ઉજ્જયિનીના યુદ્ધમા જસવંતસિંહ પ્રત્યે નારાજ થઇને જોધપુરનુ રાજ્ય રાયસિંહને અર્પણ કર્યું હતુ પરંતુ પાછળથી તેને આપવાનું બંધ રાખવામા આવ્યુ અને જસવંતસિંહના હાથમાંજ જોધપુરનુ રાજ્ય રહ્યુ રાયસિંહ જસવંતસિંહની પૂર્વે મરણ પામ્યો હતો તેના મરણ પછી ઔરંગઝેબે જોધપુરરાજ્યની સનદ ઇંદ્રસિંહને આપી હતી, પરંતુ રાઠોડોએ તેને પરાસ્ત કર્યો, આથી ઔરંગઝેબ તેનાપ્રત્યે અપ્રસન્ન થયો અને ઇંદ્રસિંહ જોધપુરપર અમલ ચલાવી શક્યો નહિ. રત્ન નામ રાયસિંહ અથવા ઇંદ્રસિંહની જગ્યાએ આ પુસ્તકમા કર્નલ ટૉડે લખેલું છે.

અધિકારની રક્ષા કરવાને માટે રત્નની સામે યુદ્ધમા પ્રવૃત્ત થયા અને તેમણે તેને હરાવ્યો તેણે નાસીને નાગોરના કિલ્લામા ભરાઇ પોતાના પ્રાણનુ રક્ષણ કર્યુ ત્યાર પછી રાઠોડસરદારોએ ઇદાસ હીઓપર આક્રમણ કરી તેમને મદોરમાથી દૂર નસાડી મૂક્યા ઔરગઝેબે જે હેતુથી રત્નને જોધપુર જીતી લેવાને ઉત્સાહિત કર્યો હતો, તે હેતુ સફળ થયો નહિ તે પૂર્વે તેણે ગુપ્તરીતે પોતાનો ઉદ્દેશ ફળીભૂત કરવાની ચેષ્ટા પણ કરી હતી, પરતુ તે નિષ્ફળ થઇ હતી આ રીતે પોતાની સમસ્ત ચેષ્ટાઓ નિષ્ફળ થયેલી જોઇ હવે તે પોતે કાર્યક્ષેત્રમા ઉતર્યો

એક પ્રચડ સેના લઈ ઔરગઝેબે મારવાડપર આક્રમણ કર્યુ જોધપુર ચોતરફથી ઘેરાઇ ગયુ આ આક્રમણની ગતિ કોઇ રોકી શક્યુ નહિ તેના કરાલ ગ્રાસમાથી રાજધાનીનો ઉદ્ધાર કોઈ કરી શક્યુ નહિ જોધપુર ઔરગઝેબના અધિકારમા ગયુ જોધપુરની સર્વ શોભા નષ્ટ થઇ અને તેનુ સમસ્ત સૌદર્ય યવનોના પદથી દલિત થયુ યવનોએ યમની પેઠે જોધપુરમા પ્રવેશ કરીને રાઠોડોનુ સર્વ દ્રવ્ય લૂટી લીધુ ત્યાર પછી મેડતા, ડીડવાના અને રોહત એ ત્રણ મોટા શહેરો પણ જોધપુરની દશાને પ્રાપ્ત થયા

મારવાડને પોતાના અધિકારમા લઇ મુસનમાનોએ તેની દુર્દશા કરવામા કાઇ ત્રુટિ રાખી નહિ તેમણે નગરો, કસ્બાઓ અને ગામોને લૂટી છિન્નભિન્ન કરી બાળી નાખ્યા યવનોએ દેવમદિરો, સ્તભો આદિ વસ્તુઓ જમીનદોસ્ત કરી અને દેવમૂર્તિઓને ખડિત કરી પદદલિત કરી નાખી પવિત્ર મૂર્તિઓની રક્ષા કોઇ કરી શક્યુ નહિ જે કેટનાક માણસો અગ્રેસર થઈ હિમત ધરી તેમની સામે થયા તેમનામાના ઘણાએ યવનોના હાથથી પોતાના પ્રાણ ગુમાવ્યા અને જે જીવિત રહ્યા તેમને ભ્રષ્ટ કરીને યવનોએ બળાત્કારે મુસનમાન બનાવી દીધા મારવાડમા ઘેર ઘેર અરાજકતા, હત્યા અને મોઘવારીએ ભીષણ સ્વરૂપ ધારણ કરી ભ્રમણ કરવા માડયુ સમસ્ત મારવાડ મહાભયકર સ્મશાનભૂમિરૂપ થઇ ગયુ નગરો અને કસ્બાઓ ભસ્મીભૂત થવા લાગ્યા અનેક નગરો અને ગામો જમીનદોસ્ત થઇ ગયા સ્થળે સ્થળે ધૂમ્રરાશિ અને અગ્નિજ્વાળાઓ દેખાવા લાગ્યા સ્થળે સ્થળે છિન્નભિન્ન મદિરના ધ્વસાવશેષો જણાવા લાગ્યા મુસનમાનોએ મદિરો તોડીને તેને સ્થાને મસ્જીદો બધાવવા માડી મદોન્મત્ત મુસનમાનો પૃથ્વીપર પડેલી દેવપ્રતિમાપર પિશાચોની પેઠે પદાઘાત કરવા લાગ્યા રણમા ઘાયલ થઇને પૃથ્વીપર પડેલા રાજપૂતો હૃદયવિદારક સ્વરથી પોકાર કરવા લાગ્યા. આ પાશવ અત્યાચારથી થયેલા ભયકર દૃશ્યો જોઇને ઔરગઝેબ પ્રસન્નતાપૂર્વક પોતાના પાટનગરમા ચાલ્યો ગયો તેનુ હૃદય કિચિત્ પણ કપિત થયુ નહિ નિસશય તેનુ હૃદય પાષાણસમાન કઠોર થઇ ગયુ હતુ, નહિ તો શુ તે આ ભયકર દૃશ્ય જોઇ ક્ષણભર પણ કપિત ન થાત ? દિવસે દિવસે તેનો અત્યાચાર વધવા લાગ્યો તેણે પોતાની હિન્દુપ્રજાપર કઠોર જઝીઆવેરો નાખી પોતાની ભીષણ ક્રૂરતાનો પરિચય કરાવ્યો આ સકટમય સમયમા રાણા રાજસિહ સિસોદીઆ રાઠોડોને એકત્રિત કરી અત્યાચારી યવનસમ્રાટની સામે રણક્ષેત્રમા ઉતર્યા આ સમયે રાણા રાજસિહે પોતાની તીક્ષ્ણ લેખિનીથી અત્યત તેજસ્વી ભાષામા ઔરગઝેબપર એક પત્ર લખ્યો હતો, જેનો અનુવાદ મેવાડના ઇતિહાસમા અપાઇ ચૂક્યો છે

ઔરગઝેબે રાજપૂતોનો નાશ કરવાને માટે તહવ્વરખાને સત્તર હજાર સૈનિકો સાથે યુદ્ધક્ષેત્રમા મોકની આપ્યો અને તે પોતે પણ અજમેર સુધી ગયો મેડતીઆ રાજપૂતો તેમનુ આક્રમણ રોકવાને માટે પુષ્કર આગળ સજ્જ થઇને ઉભા રહ્યા ભગવાન વરાહના પવિત્ર મદિરની આગળ યુદ્ધનો આરભ થયો. મેડતીઆઓએ પુષ્કળ યવનોનો નાશ કર્યો, પરન્તુ તેઓની સખ્યા થોડી હોવાથી અતે સવત ૧૭૩૬ના ભાદ્રપદ માસની એકાદશીને દિવસે તેમનો ત્યા સહાર થયો

તહવ્વરખા ધીમેધીમે આગળ વધવા લાગ્યો મુરધરના નિવાસીઓ પ્રાણ બચાવવાને માટે પહાડોની તરફ નાસવા લાગ્યા યવન સેનાપતિની ગતિ રોકવા માટે રૂપા અને કૂપા નામના બે ભાટો ગુડા નામના સ્થાનમા આવ્યા, કિન્તુ તેમની ઇચ્છા પૂર્ણ થઇ નહિ પચ્ચીસ માણસોસહિત તેઓ રણભૂમિમા માર્યા ગયા મુસળધાર વરસાદની પેઠે ઔરગઝેબે પોતાની મ્લેચ્છસેના મારવાડપર છોડી દીધી તે અજયદુર્ગમા કેવળ પાચ દિવસ રહ્યો ત્યાર પછી તેણે ચિતોડ તરફ કૂચ કરી તે ચિતોડમા પહોચ્યો કે તરતજ

ચિતોડની અત્યંત શોચનીય દશા થઇ ગઈ ચિતોડના મસ્તકપર જાણે વજ્રાઘાત થયો શિશુ રાજકુમાર અજિતસિંહ મેવાડના રાણાની રક્ષાનીચે હતા,તેથી રાઠોડો અને સિસોદિયાઓ સાથે મળીને ઔરંગઝેબનુ આક્રમણ રોકવાને માટે તેની સામે ગયા મુસલમાનોનુ બળ અધિક જોઇને તેમણે રાજકુમારને એક ગુપ્ત સ્થાનમા છુપાવી રાખ્યા દિલ્લીપતિ સમસ્ત પ્રદેશનો વિધ્વંસ કરતો કરતો દેહવાડીની સમીપ આવ્યો કુંભા, ઉગ્રસેન અને ઉદા આદિ રાઠોડોએ તે ગિરિમાર્ગમા ખડા રહી તેના આક્રમણની પ્રચંડ ગતિ રોકી આ ગિરિમાર્ગમા થઇને ઔરંગજેબે જ્યારે ઉદેપુરપર આક્રમણ કર્યું, ત્યારે આઝિમ ચિતોડમા હતો આ વખતે ઔરંગજેબને એવા સમાચાર મળ્યા કે દુર્ગાદાસે ઝાલોરપર આક્રમણ કર્યું છે આ સમાચાર સાભળતાની સાથેજ ઔરંગજેબ અજમેર તરફ પાછો ફર્યો જતી વખતે તે મુકર્રમખાને એવી આજ્ઞા કરતો ગયો કે તમે ઝાલોરમા બિહારીને સહાય કરજો દુર્ગાદાસ ખડણી એકઠી કરતા કરતા જોધપુર પહોચ્યા

હવે ઔરંગજેબનુ મસ્તક ગર્વથી ફરી ગયુ તેણે એવોજ નિશ્ચય કર્યો કે સમસ્ત હિંદુસ્તાનમા બસ એકજ ધર્મ રાખીશ અને તે મુસલમાનધર્મજ રાખીશ આ પાશવપ્રતિજ્ઞા તે ઘણે અંશે પાળી શક્યો હતો રાજકુમાર અકબરને તેણેતહવ્વરખાની નિકટ મોકલી આપ્યો દેશમાચોતરફ લૂટફાટ,બાળવુ,મારવુ વગેરે ફેલાઇ રહ્યુ. સમસ્ત દેશ ઘોર શ્મશાનવત્ બની ગયો વિજયથી ગર્વોન્મત્ત બનેના મુસલમાનો સર્વત્ર ભીષણ અત્યાચાર કરવા લાગ્યા ઇદ્દાખીરોએ જોધપુરપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો હતો, કિંતુ ફૂપાવત વીરોએ હાથમા ખડ્ગ ધારણ કરી ખત્તાપુરમા તેમની સામે થઈ તેમનો નાશ કર્યો મુરધર દેશાધિપતિ પણ રાવની પદવીથી વંચિત થયો પુરિહર લોકોને મારવાડના અધિકારી બનાવવાની પાદશાહની ઇચ્છા હતી, પરંતુ તેની તે ઇચ્છા સંવત ૧૯૩૬ ના જ્યેષ્ઠ માસની ત્રયોદશીને દિવસે વિફળ થઇ

અરવલ્લીના પર્વતોએ રાઠોડોને આશ્રય આપ્યો તેઓ આ દુર્ગમ અને નિર્જન પ્રદેશમાથી વારંવાર બહાર આવી મુસલમાનોને ધાન્યની પેરે કાપી નાખતા અને તેમનુ ધનધન લૂટી લેતા હતા આથી ઔરંગઝેબને કિંચિત્ પણ શાતિ પ્રાપ્ત થઇ નહિ રાઠોડો દિનપ્રતિદિન અધિકાધિક બળવાન થતા ગયા તેઓ દિવસાનુદિવસ સ્વદેશને માટે વિશેષ આત્મભોગ આપવા લાગ્યા તેમણે ઔરંગઝેબને ત્રાહ ત્રાહ પોકરાવવાની દૃઢ પ્રતિજ્ઞા લીધી એક દળે ઝાલોરપર આક્રમણ કર્યું અને બીજુ દળ સિવાનાપર આક્રમણ કરવાને તત્પર થયુ ઔરંગઝેબે રાણાની સાથે યુદ્ધ કરવુ છોડી દઈ પોતાની સમસ્ત સેના મારવાડમા મોકલી. વીરકેસરી રાણા રાજસિંહે અજિતને આશ્રય આપી પાદશાહનો ક્રોધાગ્નિ અસાંત પ્રજ્વલિત કરી દીધો હતો તેમણે પોતાના પુત્ર ભીમસિંહના હાથમા સિસોદીઆસેનાનો ભાર સોપી તેને રાઠોડોને સહાય કરવા માટે મોકલ્યો આ સમયે ઇન્દ્રભાન અને વીરવર દુર્ગાદાસ રાઠોડસેનાને લઇ ગોડવાડામા નિવાસ કરતા હતા સિસોદીઆવીર ભીમસિંહ પોતાના દળસહિત ત્યા જઇ તેમને મળ્યા રાજકુમાર અકબર અને સેનાપતિ તહવ્વરખા મોગલસેનાને લઇ તેમની સામે ગયા નાદોલ નગરમા યુદ્ધારંભ થયો ઘણી વાર સુધી યુદ્ધ ચાલ્યુ તેમા પુષ્કળ સૈનિકો માર્યા ગયા રાજકુમાર ભીમસિંહ પણ યુદ્ધક્ષેત્રમા માર્યા ગયા રાણા ભીમસિંહની સેના રાઠોડોના પ્રચંડ દુર્ગસ્વરૂપ હતી વીર ઇંદ્રભાન અત્યંત અદ્ભુત વીરતા પ્રકાશિત કરી ઉદાવત જેવાની સાથે રણભૂમિમા પડ્યા. સોનિગ અને દુર્ગાદાસે પણ તે દિવસે અલૌકિક શૌર્ય પ્રદર્શિત કર્યું [૧]

રાજપૂતોની વીરતાનો તે એક સુપ્રસિદ્ધ દિવસ હતો તે દિવસ પછી રાઠોડકુળની ગૌરવગરિમા લુપ્ત થઇ ગઇ ગૌરોન્નત મારવાડ હવે હીનદશાને પ્રાપ્ત થયુ રાઠોડો તે દિવસની ઘટના ભૂલી શકશે નહિ જે દિવસે તેઓ તે દિવસની ઘટના ભૂલી જશે, તે દિવસે રાઠોડોનુ નામ જગતમાથી લુપ્ત થઇ જશે તે પવિત્ર દિવસે રાજપૂતવીરોએ સ્વદેશની સ્વતંત્રતા તથા સ્વજાતીય રાજાની રક્ષાને માટે જે અતુલ આત્મત્યાગ તથા વિપુલ વીર્યના પ્રદર્શન કરી હતી, તે જોઇને *રાજકુમાર અકબર પણ મોહિત થઇ ગયો હતો તેનુ પાષાણમય હૃદય પણ પીગળી ગયુ હતુ પોતાના બળના મદથી ઉન્મત્ત

૧ મેવાડના ઇતિહાસિકો જણાવે છે કે રાઠોડોની સાથે મુસલમાનોને આ સમયે એક બીજુ યુદ્ધ પણ થયુ હતુ આ યુદ્ધમા રાજપૂતોએ પરમ વીરતા અને મહાન ચતુરાઈથી વિજય પ્રાપ્ત કર્યો હતો

બનીને પોતાની દુરાકાંક્ષાની પરિતૃપ્તિને માટે તેણે રાજપૂતોપર નાના પ્રકારના અત્યાચાર કર્યા હતા, પરતુ હવે તે પોતાના મનમા પશ્ચાત્તાપ કરવા લાગ્યો તે પોતાના મનમા બોલવા લાગ્યો–"મારા પિતાએ આ વીર જાતિ ઉપર અત્યાચાર કરવાનો શામાટે સંકલ્પ કર્યો છે? તે કાઇ સમજી શકાતુ નથી" વાસ્તવમા પરાક્રમી રાજપૂતોની વીરતા જોઇને તેના હૃદયમા ક્ષોભ ઉત્પન્ન થયો હતો અને ક્ષોભના સ્નિગ્ધ રસથી તેના હૃદયની કઠોર વૃત્તિઓ પીગળી ગઇ હતી તેણે સેનાપતિ તહવ્વરખાની આગળ પોતાના હૃદયનો ભાવ પ્રકટ કરી દીધો અને પોતાના પિતાની નિષ્ઠુરતાનુ વર્ણન કરી દુ ખ સહિત કહ્યુ –" આવા સાહસિક અને વિશ્વાસુ સામતોને સ્નેહબધનથી અવિપ્ર કરી પાદશાહે સારૂ કામ કર્યું નથી" આ વચનો સાભળી તહવ્વરખાનુ હૃદય પણ પીગળી ગયુ અને તેણે પણ પોતાની સહાનુભૂતિ પ્રકટ કરી ત્યાર પછી શાહજાદા અકબરે દુર્ગાદાસની પાસે એક દૂત મોકલીને કહેવડાવ્યુ કે–"રાજ્યમા શાતિ સ્થાપન થવાની જરૂર છે, માટે એ વખત મારી સાથે રાજપૂતોનો મેળાપ થવો જોઇએ "

રાઠોડવીર દુર્ગાદાસે રાઠોડસરદારોને એકત્રિત કરી સર્વની સન્મુખ અકબરની મુલાકાત લેવાનો પ્રસ્તાવ રજુ કર્યો, કિંતુ પ્રાય સર્વ રાજપૂતોએ આ પ્રસ્તાવપ્રત્યે પોતાની અસમતિ પ્રકટ કરી કેટલાક સરદારોએ કહ્યુ " કપટી યવન વિશ્વાસઘાત કરી રાઠોડકુળનો નાશ કરશે " કેટલાકોના મનમા એવો સદેહ ઉત્પન્ન થયો કે દુર્ગાદાસને અકબરની સાથે કાઇ સબધ છે, નહિ તો સધિને માટે તે આટલો બધો આગ્રહ શામાટે કરે? સરદારોને આ પ્રકારે સદેહ કરતા જોઇ તેજસ્વી દુર્ગાદાસ બોલી ઉઠ્યા "સરદારો! તમે વૃથા ભયભીત થઇને નાના પ્રકારના સદેહ શામાટે કરો છો? મનમા ભય અને સદેહ ધારણ કરવો એ શુ વીરોનુ કામ છે? શુ રાઠોડોનુ બાહુબળ લુપ્ત થઇ ગયુ છે? શત્રુઓ જ્યારે સધિ સ્થાપન કરવાનુ કહી સ્વય આપણી સાથે મિત્રતા બાધવા માગે છે, ત્યારે આપણે જો તેમની સાથે નહિ મળીએ તો તેઓ આપણને બીકણ માનશે આપણા શરીરમા બળ હોવા છતા આપણે આ પ્રકારનુ કલક શામાટે વહોરી લેવુ? ચાલો, આપણે સર્વ એકત્રિત થઇને મુસલમાનોના મુકામપર જઇએ જો મુસલમાનોના મનમા કપટ હશે તો શુ આપણે સર્વ મળીને તેમનો સહાર નહિ કરી શકીએ? શુ મનુષ્ય કદિ મેઘમાળાને રોકી શકે છે?" વીરવર દુર્ગાદાસના તેજોમય અને ગભીર વચનોએ સરદારોના હૃદયનો સર્વ અંધકાર દૂર કરી દીધો તેમણે શાહજાદા અકબરની મુલાકાત લીધી તેમણે પોતપોતાના હૃદયના ભાવ પરસ્પરની સમક્ષ પ્રકટ કર્યા ત્યાર પછી શુ કરવુ તેનો નિશ્ચય કરવામા આવ્યો ઉભયપક્ષ વચ્ચે સધિ થઇ તત્કાળ ઉભયપક્ષની સમતિથી અકબરના મસ્તક ઉપર રાજછત્ર શોભાયમાન થયુ ત્યાર પછી સભા બરખાસ્ત થઇ

પછી અકબરે પોતાના નામના સિક્કા ચલાવ્યા અને પોતાના રાજ્યની ચારે તરફની સીમા નિશ્ચિત કરી અકબર હિંદુસ્તાનનો પાદશાહ થયો અને મોગલસામ્રાજ્યના શ્રેષ્ઠ સામતોએ તેને "ભારતેશ્વર" ની ઉપાધિ આપી બદીજન તેની કીર્તિના ગાન ગાવા લાગ્યા આ સમાચાર અજમેરમા જ્યારે પાદશાહ ઔરંગઝેબને કાને પડયા, ત્યારે તેના હૃદયમા ભયકર વજ્રાઘાત થયો. તેની વ્યથાનો પાર રહ્યો નહિ તેને કિંચિત્ પણ શાતિ પ્રાપ્ત થઇ નહિ તે જે તરફ દૃષ્ટિપાત કરતો તે તરફ તેને ભયકર યમમૂર્તિ દૃષ્ટિગોચર થતી હતી તેને ખબર મળી કે રાઠોડવીર દુર્ગાદાસ અકબરની સાથે મળી ગયા છે આ સર્વ સમાચાર સાભળી ઔરંગઝેબની સર્વ આશાઓ ધૂળમા મળી ગઇ દારુણ ક્રોધ, વિષાદ અને મનોવેદનાથી તે પોતાની મૂછોના વાળ અને હોઠ કરડવા લાગ્યો. આ વૃત્તાત અલ્પ સમયમા સમસ્ત દેશમા પ્રસરી ગયુ દેશમા જેટલા રાઠોડો હતા,તે સર્વ અકબરનું હિત સાધવાને માટે તેની પતાકાનીચે આવીને ઉભા રહ્યા ભારતનુ રાજ્ય બે ભાગોમા વિભક્ત થઈ ગયુ અને તેના બે સમ્રાટો કહેવાવા લાગ્યા હિંદુધર્મ અત્યાચારી ઔરંગઝેબના લોહબધનમાથી મુક્ત થઇને પુનર્જીવિત થયો

ઔરંગઝેબ મહાસકટમા આવી પડયો એકત્રિત થયેલા રાજપૂતોના ક્રોધથી તેનુ સિંહાસન વારવાર કપાયમાન થવા લાગ્યુ તેના રાજમુકુટે પૃથ્વીપર પતિત થવાની તયારી કરી તેને ભય ઉત્પન્ન થયો કે અવશ્ય મને પદભ્રષ્ટ કરવામા આવશે તે જે તરફ દૃષ્ટિપાત કરતો હતો તે તરફ તેને

રાજપૂતોનો ક્રોધાગ્નિ ભયંકર તેજથી પ્રકાશિત થતો જણાતો હતો. આ અગ્નિમાંથી બચવાનો તેને કોઈપણ ઉપાય જણાયો નહિ. તેને બંધુ,આપ્ત કે ઇષ્ટમિત્ર કોઈનો પણ આશ્રય રહ્યો નહિ. તેનો પદભ્રષ્ટ થવાનો ભય અત્યંત દૃઢ થયો, તે છતાં પણ ઔરંગઝેબ નિરુત્સાહ થયો નહિ. તે આશા અને ખંતથી ઉત્સાહિત થઇને પોતાનો મનોરથ સિદ્ધ કરવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યો. કપટ એ તો તેના જીવનનો ચિરમિત્ર હતો. તેનાપર જ્યારે જ્યારે સંકટ આવી પડતું, ત્યારે ત્યારે તે શઠતા અને કપટની સહાયથી તેમાંથી મુક્ત થતો. આ વખતે પણ તેના ઉપરોક્ત ઉભય મિત્રોએ પ્રચંડ સેનાની પેઠે તેને સહાય કરી. આ વખતે પણ ચતુર મોગલસમ્રાટ આજ ઉભય મિત્રોની સહાયથી ભીષણ સંકટમાંથી મુક્ત થયો. આ સર્વ વૃત્તાંત મોગલોના ઇતિહાસમાં તથા મેવાડ અને મારવાડના ભટ્ટગ્રંથોમાં વિસ્તારપૂર્વક વર્ણવેલો છે, પરંતુ તે ગ્રંથોમાં સામ્ય જણાતું નથી. અમે તો માત્ર ભટ્ટગ્રંથમાંથીજ અનુવાદ કર્યો છે —

' અગણિત રાજપૂતોની સાથે અકબર અજમેર તરફ ગયો. ઔરંગઝેબ તરતજ સમજી ગયો કે હવે પિતાપુત્ર વચ્ચે ઘોર યુદ્ધ થશે. માટે સાવધાન રહેવું પરમ આવશ્યક છે. આ બાજુ અકબરે તહવ્વરખાનના હાથમાં સમસ્ત ભાર અર્પણ કરી સ્ત્રીઓથી પરિવેષ્ટિત થઈ નૃત્ય, ગાન અને વિલાસભોગમાં સમય વ્યતીત કરવા લાગ્યો. તે ભાગ્ય ઉપર સંપૂર્ણ શ્રદ્ધા રાખતો હતો. આપણે ભાગ્યના રમકડાં છીએ, ભાગ્ય આપણને જેમ નચાવે છે તેમ આપણે નાચીએ છીએ, એમ તે શ્રદ્ધાપૂર્વક માનતો હતો. હવે તહવ્વરખાને એવા સમાચાર પ્રાપ્ત થયા કે જો તમે અકબરને પાદશાહના હાથમાં સમર્પણ કરશો તો તમને પુષ્કળ પુરસ્કાર મળશે. આ સમાચાર સાંભળી તેણે રાત્રિને સમયે ગુપ્તવેશે પાદશાહની મુલાકાત લીધી અને તેનાજ મુકામપરથી રાઠોડોપર નીચે પ્રમાણે પત્ર લખ્યો. " આપની સાથે અકબરને જે સંધિ થઇ હતી. તેમાં હું ગ્રંથિસ્વરૂપ હતો, પરંતુ જે બંધે જલને રોકી રાખ્યું હતું, તે બંધ હવે તૂટી ગયો છે. પિતાપુત્ર પુનઃ મળીને એક થઈ ગયા છે, તેથી આપણે પરસ્પર જે પ્રતિજ્ઞા કરી હતી, તે પૂર્ણ થવી કઠિન છે, માટે મને આશા છે કે આપ આપના દેશમાં પાછા ચાલ્યા જશો. " પત્ર લખાઇ રહ્યો. વિશ્વાસઘાતી તહવ્વરે તેના ઉપર પોતાની મહોર કરી અને એક વિશ્વાસુ દૂતને રાઠોડોની છાવણીમાં લઇ જવાને આપ્યો. પછી તે પુરસ્કારની આશાથી ઔરંગઝેબની નિકટ ગયો, પરંતુ તે દુષ્ટને વિશ્વાસઘાતનું ઉચિત ફળ મળ્યું. હજી તે પાદશાહની સાથે વાત પણ ન કરી શક્યો, એટલામાં પાદશાહે સ્વયં પોતાના હાથથી તેની ગરદન કાપી નાખી [1]. આ રીતે તહવ્વરખાનો પાપી આત્મા આ લોકનો ત્યાગ કરી ગયો. આ તરફ અર્ધરાત્રીના સમયે ઉક્ત દૂતે રાઠોડોની છાવણીમાં પ્રવેશ કરી ઉક્ત પત્ર તેમને આપ્યો અને કહ્યું કે તહવ્વર માર્યો ગયો છે. આ પત્ર વંચાઇ રહ્યો કે તરતજ સમસ્ત રાજપૂતોમાં હાહાકાર પ્રવર્તી રહ્યો. ભયગ્રસ્ત રાઠોડો શીઘ્ર પોતપોતાના અશ્વપર આરૂઢ થઇ રાજકુમાર અકબરના શિબિરથી એક કોશ દૂર જઇ થોભ્યા. આ સમાચાર અકબરની છાવણીમાં પણ ફેલાઈ ગયા. તેના માણસો પણ સૂકા પાંદડાની પેઠે આમ તેમ વિખરાઇ ગયા, પરંતુ આ સમયે પણ અકબરની મોહનિદ્રા તૂટી નહિ. આ સમયે પણ તે નાયિકાઓ અને ગવૈયાઓથી ઘેરાઇને આમોદપ્રમોદ કરી રહ્યો હતો. "

ભટ્ટકવિલિખિત ઉપરોક્ત વર્ણન વાંચવાથી રાજપૂતોની મૂર્ખતાનો સારો પરિચય આપણને મળે છે. રાજપૂતો પવનથી હાલતા પાંદડાની પેઠે ચંચળ મનના હોય છે. તેઓ દીર્ઘ વિચાર કર્યા વિના પ્રત્યેક કાર્યમાં પ્રવૃત્ત થાય છે. ઉક્ત પત્રદ્વારા તેમને જે સમાચાર મળ્યા તે તેમણે સત્ય માની લીધા. અકબર તેમની પાસેજ છાવણી નાખીને પડ્યો હતો તે વાત પણ તેમણે લક્ષમાં લીધી નહિ. ઉપરોક્ત સમાચાર સત્ય છે કે અસત્ય તેની શોધ કરવાનો તેમણે કિંચિત્ પણ પ્રયાસ કર્યો નહિ. તેમણે જે વાત સાંભળી તે વધુ વિચાર કર્યા વિના સત્ય માની લીધી અને મિથ્યા કલ્પનાને વશ થઇ તેઓ ક્ષણમાત્રમાં અન્ય સ્થળે ચાલ્યા ગયા. ઉપરોક્ત ઘટના જોતાં રાજપૂતોના સંબંધમાં આવા

[1] ઔરંગઝેબે સ્વહસ્તે તહવ્વરખાને માર્યો નહોતો. તેને વિશ્વાસ આપીને બોલાવ્યો, પરંતુ જ્યારે તે દરબારમાં સશસ્ત્ર જવા લાગ્યો ત્યારે તેનો પ્રતિરોધ કરવામાં આવ્યો. આથી તે પાછો ફર્યો, પરંતુ ત્યાં તેણે પોતાની પીઠ ફેરવી કે તરતજ પહેરેદારોએ તેને કાપી નાખ્યો.

વિચારો આપણા મનમા ઉદ્‌ભવે એ સર્વથા સ્વાભાવિક છે, કિંતુ વાસ્તવમા રાજપૂતો એટલા બધા ચંચળ મનના નથી સત્ય વાત તો એ છે કે વિશ્વાસઘાતી મુસલમાનોએ તેમને વારંવાર છેતર્યા હતા, તેથી હવે તેમણે તેમનો કિંચિત્ પણ વિશ્વાસ કરવાનુંજ છોડી દીધુ તેઓ અકબરને ચાહતા હતા અને તેના હિતને માટે તેમણે ખડ્ગ ગ્રહણ કર્યું હતુ, તોપણ અકબર મુસલમાન હતો, તેથી તેઓ તેને પણ વિશ્વાસઘાત કરે એવો માનતા હતા આજ કારણથી તેઓ તેનો ત્યાગ કરીને ગુજરાત ચાલ્યા ગયા

હવે અકબરની મોહનિદ્રા ભગ્ન થઇ રાઠોડસેના છાવણી છોડીને ચાલી ગઇ, ત્યાર પછી તે જાગૃત થયો પોતાની સેના પોતાને છોડીને ચાલી ગઇ ત્યારે તેણે ધાર્યું કે હુ મારા પોતાનાજ દોષથી વિપદ્‌ગ્રસ્ત થયો છુ વિશ્વાસઘાતી તહવ્વરને ઉચિત ફળ મળેલુ જાણી તે પરમ સંતુષ્ટ થયો અને તેના પ્રેતાત્માને શતાવધિ શાપો દઇ પોતાની પલાયન કરી ગયેલી સેનાની તપાસ કરવા લાગ્યો આ સમયે તેની પાસે પૂરા એક હજાર મનુષ્યો પણ નહોતા ઘણીવાર સુધી ભ્રમણ કર્યા પછી તે પોતાની નાસી ગયેલી સેનાની નિકટ પહોચ્યો તેને સાથે લઇ તે પોતાના રાજપૂત મિત્રોની તપાસ કરવા લાગ્યો તેઓ મળ્યા એટલે તે પોતાની જાતને તથા પોતાના પરિવારને તેમના હાથમા સમર્પણ કરીને બોલ્યો – “ જો આપની ઇચ્છા હોય તો મારો વધ કરો અને ઇચ્છા હોય તો જીવિતદાન આપો ” અકબરના આ વચનો સાભળી રાજપૂતો તેનો ત્યાગ કરી શક્યા નહિ તેઓ પુન તેની સાથે મળી ગયા

રાઠોડોએ પોતાને શરણે આવેલા શાહજાદા અકબરને કેવી રીતે પોતાની પાસે રાખ્યો હતો, તેનુ વર્ણન કવિ કર્ણીદાને ઉત્તમ શૈલીમા કર્યું છે – “ જ્યારે અકબરે આશ્રયને માટે પ્રાર્થના કરી ત્યારે તેને કેવા પ્રકારે શરણે રાખવો અથવા શરણે રાખવો કે નહિ તે સંબંધે રાઠોડસરદારો વિચાર કરવા લાગ્યા ચાપાવત, કૂંપાવત, પાતાવત, લાખાવત, કર્ણોત, ડુંગરોત, મેડતિયા, વરસિંહોત, ઉદાવત, વીદાવત આદિ સામંતો પોતપોતાના પદાનુસાર આસનપર બેઠા ભટ્ટકવિઓ એક પછી એક સર્વ સામંતોના પૂર્વજોના ગુણગાન કરવા લાગ્યા અકબરને શરણે રાખવાના સંબંધમા અનેક પ્રકારના તર્કવિતર્ક થવા લાગ્યા પ્રત્યેક સરદારે રહસ્યપૂર્ણ અને તેજસ્વી વચનોદ્વારા મુસલમાનોના આચારવિચાર અને પોતાના અભિપ્રાય પ્રગટ કર્યા પુષ્કળ વાદવિવાદ ચાલ્યા પછી સભા બરખાસ્ત થઇ અંતે સર્વનો અભિપ્રાય થયો કે પ્રાણાંતપર્યંત અકબરનુ રક્ષણ કરવુ ચાપાવત સરદારનો કનિષ્ઠ બંધુ જેત અકબરના કુટુંબનો રક્ષક નિમાયો આ પ્રકારે તે દિવસે રાઠોડકુલના જીવનનાટ્યનો એક બૃહત્ અંક શરૂ થયો વીરવર દુર્ગાદાસ આ અંકમા મુખ્ય પાત્ર બન્યા ” એક કવિએ પોતાની પ્રતિભાશાળી વાણીથી એમનુ મહત્ ચરિત્ર અત્યંત હૃદયગ્રાહી બનાવી દીધુ છે તેણે કહ્યુ છે કે –

“ જનની સુત ઐસા જને, જૈસા દુર્ગાદાસ,
બાંધ મુડાસો રાખિયો, બિન થંબા આકાશ ”

વીરવર દુર્ગાદાસ રાજપૂતચરિત્રના એક ઉત્તમ આદર્શસ્વરૂપ હતા તેઓ જેવા વીર હતા તેવા ચતુર પણ હતા તેમની અસીમ બુદ્ધિ અને પરાક્રમના પ્રભાવથી મારવાડની ભૂમિનો ધ્વંસ થતો અટક્યો હતો તેમણે મહાન આત્મભોગ આપી રાજકુમાર અકબરના પ્રાણની રક્ષા કરી હતી અને બીજી સમરસાગર તરી અસંખ્ય વિષમ સંકટોમાથી તેનો ઉદ્ધાર કર્યો હતો ઔરંગઝેબ આ રાઠોડવીરથી અત્યંત ભય પામતો હતો વીરવર દુર્ગાદાસના સંબંધમા અનેક મનોહર વાતો સાભળવામા આવે છે આ વાતો પૈકી એક અત્રે લખવામા આવે છે ઔરંગઝેબે પોતાના ભીષણ શત્રુ શિવાજી અને દુર્ગાદાસના ચિત્રો લાવવાની આજ્ઞા કરી ચિત્રકાર ઉક્ત ઉભય વીરોના ચિત્રો લઇ તેની નિકટ ગયો. આ ચિત્રો મર્મરંગસપૂર્ણ હતા શિવાજી એક આસનપર બેઠા હતા અને દુર્ગાદાસ પોતાના ભાલાની અણીવતી એક રોટલી છેદી તેને અગ્નિના અંગારાપર શેકી રહ્યા હતા આ ઉભય પ્રચંડશત્રુઓના ચિત્ર જોતાની સાથેજ ઔરંગઝેબ પોકારી ઉઠ્યો “ હું આ પહાડી ઉંદર (શિવાજી) ને તો જાળમા બાધી શકીશ, પરંતુ આ કૂતરો મારો કાળ જન્મ્યો છે ”

શાહજાદા અકબરની સાથે મળીને વીરવર દુર્ગાદાસ ઔરંગઝેબની પાછળ પડયા તેમણે લૂણીનદી–

ના તટપર ઔરંગઝેબપર આક્રમણ કરવાનો પોતાના મનમા વિચાર કર્યો આ બાજુ ઔરંગઝેબ પોતાનુ કાર્ય સિદ્ધ કરવાને માટે વિચિત્ર પ્રકારનો યત્ન કરી રહ્યો હતો, અર્થાત્ દુર્ગાદાસને લોભ દર્શાવી વશ કરવાનો પ્રયત્ન તે કરતો હતો તેણે પ્રથમ તેમનાપર આઠ હજાર મુદ્રા (બ્રહ્મ ગ્રંથમા ૪૦ હજાર મુદ્રા લખી છે) મોકલી આપી ચતુર રાજપૂતવીરે તત્કાળ આ મુદ્રા લઇ તે અકબરને આપી દીધી દુર્ગાદાસના આ કૃત્યથી યવનરાજકુમાર પરમ પ્રસન્ન થયો અને તેણે આ પ્રાપ્ત થયેના દ્રવ્યમાનો કેટલોક ભાગ તેમના સરદારોને તથા બીજો ભાગ અન્ય સેનાપતિઓને આપી દીધો ઔરંગઝેબનો ઉદ્દેશ પાર પડયો નહિ જ્યારે તેણે જોયુ કે રાજપૂતવીર દુર્ગાદાસ લોભને વશ થશે નહિ ત્યારે તેણે પોતાના વિદ્રોહી પુત્રને પકડી લાવવાને માટે એક સેના મોકલી અકબર અત્યત ભયભીત થયો. તે સારી પેઠે સમજી ગયો' હતો કે -" પિતાના હાથમા જવાથી બચવાની આશા નથી જો હુ તેના હાથમા સપડાઇશ તો મારે અપમાનિત થવુ પડશે અને મારો ઉન્નતિનો માર્ગ સદાને માટે બધ થઇ જશે " આવો વિચાર કરી તેણે પોતાના પિતાના રોષાગ્નિથી દૂર રહેવાનો નિશ્ચય કર્યો તેને ભયભીત થયેલો જોઇ દુર્ગાદાસ બોલ્યા " આપના જીવનને માટે હુ જવાબદાર છુ મને માર્યા વિના પાદશાહ આપનો વધ કરી શકશે નહિ " દુર્ગાદાસ અકબરને બચાવવાનો ભીષણ પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા સોનિગદેવના હાથમા શિશુ રાજકુમાર અજિતસિહના રક્ષણનો ભાર સોપી તેઓ અકબરને લઇને દક્ષિણ તરફ ચાલ્યા જે પ્રસિદ્ધ રાજપૂતવીરો શાહજાદા અકબરના અગરક્ષક બની ગયા હતા, તેના નામો કવિ કર્ણીદાને જણાવ્યા છે અને તેમની અગાધ કીર્તિના ગાન ગામા છે આ સર્વ રાજપૂતોમા ચાપાવતની સખ્યા અધિક હતી તદુપરાત જોધા અને મેડતિયા આદિ દેશી તથ યદુ ચૌહાણ, ભાટી, દેવડા, સોનગરા અને માગલિયા આદિ વિદેશી સરદારો પણ દુર્ગાદાસની સાથે ગયા હતા

પાદશાહ તેમની પૂઠે પડયો તેની સેનાએ રાઠોડોને ચારે તરફથી ઘેરી લીધા, કિતુ દુર્ગાદાસ એક હજાર સૈનિકોને સાથે લઇ શીઘ્ર તેનાથી દૂર નીકળી ગયા ઔરંગઝેબ દુર્ગાદાસની પૂઠ પકડવાને માટે તેની પાછળ પાછળ ઝાલોર સુધી આવ્યો, પરતુ અહીઆ તેને પોતાની ભૂલ સમજાઈ હવે તે ચેતી ગયો કે દુર્ગાદાસ ઝાલોર તરફ આવ્યા નથી દુર્ગાદાસ ગુજરાતની દક્ષિણે થઇ રાજકુમારસહિત નર્મદાતટપર પહોચ્યા હતા આ વાત જ્યારે ઔરંગઝેબના જાણવામા આવી, ત્યારે તેની નિરાશા અને ક્રોધની સીમા રહી નહિ તે કારણ ક્રોધથી ઉન્મત્ત થઈ ધર્મકર્મ ભૂલી ગયો અરે! તેણે ક્રોધાવેશમા કુરાન સુદ્ધા દૂર ફેકી દીધુ ' પછી તેણે આઝિમને આજ્ઞા કરી કે -' હુ ઉદયપુર જીતવાને તથા કેટલાક બીજા કામ કરવાને માટે અહીઆ રહીશ તમે સૌથી પહેલા રાઠોડોને નિર્મૂલ કરી તમારા દુરાચારી બધુને કેદ કરો "

એક કવિ આલકારિક ભાષામા જણાવે છે કે -" જે પ્રકારે વાયુ પ્રકાશને રોકનાર મેઘોને છિન્નભિન્ન કરી નાખે છે તે પ્રકારે કમજ (રાઠોડ) ની વીરતાથી મેવાડની સર્વ આપત્તિઓ દૂર થઇ ગઈ પાદશાહે અજમેર પહોચ્યા પછી દશ દિવસમા જોધપુર અને અજમેરમા સેના રાખી આગળ કૂચ કરી દુર્ગાદાસના નામના પ્રભાવથી શતાવધિ શત્રુઓ રણક્ષેત્ર છોડી ગયા દુર્ગાદાસ વાસુકિ અને અકબર મદરગિરિ હતો આ ઉભયે પરસ્પરની સહાયથી ઔરંગઝેબરૂપી સાગરનુ મથન કરી તેમાથી ૧૪ રત્નો કાઢયા આ ૧૪ રત્નો પૈકી લક્ષ્મી અને ધન્વતરીરૂપ ધર્મને અમે પ્રાપ્ત થયા "

બીચાનશના શિવસિહ અને મુકુદદાસ કરતા બીજા કયા માણસો વિશેષ વિશ્વાસપાત્ર હશે ? જ્યાસુધી શિશુ રાજકુમાર અજિતસિહ આબુ પર્વતની કદરાઓમા ગુપ્ત હતા, ત્યાસુધી તેમણે એક ક્ષણભર પણ તેમનો સગ છોડયો નહિ દુર્ગાદાસે ઉક્ત ઉભય સરદારો તથા પરમ વિશ્વાસુ સોનગદાસરદાર ગુપ્ત આવાસમા છે, એવી વાત પ્રકટ કરી હતી મારવાડના સમસ્ત સામતો જાણતા હતા કે તેઓ કયાક ગુપ્ત આવાસમા છે, પરતુ કયા છે તે ચોક્કસ તેઓ જાણતા નહોતા કેટલાક જણ ધારતા હતા કે તેઓ જેસલમીરમા છે, કેટલાક ધારતા હતા કે તેઓ વિક્રમપુરમા છે અને કેટલાક ધારતા હતા કે તેઓ શિરોહીમા છુપાયા છે ઉક્ત સામતો અત્યત પ્રશસાને પાત્ર છે;

કારણ કે તેમણે યથાર્થ વીરોની પેરે વનવાસ ગ્રહણ કર્યો હતો તેમની નાડીઓમા યથાર્થ રાઠોડ-રક્ત વહેતુ હતુ તેમની ધીરતાથી મોહિત થઇ રાજા, રાવ અને રાણા મુક્તકંઠે તેમની પ્રશસા કરતા હતા

મુસલમાનોના પ્રચડ આક્રમણ અને પૈશાચિક અત્યાચારોથી સમસ્ત રજવાડાનો વિધ્વસ થઇ ગયો હતો મારવાડના નવ હજાર અને મેવાડના દશ હજાર નગરો મનુષ્યવિનાના થઈ ગયા હતા સમસ્ત દેશ મહાભયકર શ્મશાનવત્ થઇ ગયો હતો આ ભયકર શ્મશાનમા વિચરણ કરી ઇનાયતખાએ દશ હજાર સૈનિકોની સાથે જોધપુરમા પ્રવેશ કર્યો અને તે તેની રક્ષાને માટે ત્યાજ રહેવા લાગ્યો, પરંતુ ચાપાવત સરદાર મરુભૂમિમા મેરવત્ અટલ રહ્યા અને દુર્ગાદાસના બધુ સોનિગ[1] પણ નિર્ભય અને દૃઢપ્રતિજ્ઞ રહ્યા યવનોના ગ્રાસમાથી જોધપુરનો ઉદ્ધાર કરવાને માટે રાજપૂતો ભયકર રણભૂમિમા ઉતર્યા કર્ણોત ક્ષેત્રકર્ણ, જોધાવતી મમન, મહેચા વિજયમલ, સૂજાવત જેતમલ, કર્ણોત કેસરી અને જોધાવતી શિવદાન તથા ભીમમલ નામના બે બધુઓએ પોતપોતાની સેના એકત્રિત કરી યવનસમ્રાટ્ ઔરગઝેબ જે સમયે અજમેરથી ચાર કોશના અતરપર સ્થિત હતો, તે સમયે તેણે ઇનાયતખાને જોધપુરમા રોકી રાખ્યો, પરતુ વીસ હજાર મોગલો તેનો ઉદ્ધાર કરવાને માટે ત્યા આવી પહોચ્યા જોધપુરની નિકટ એક ભયાનક યુદ્ધ થયુ આ યુદ્ધમા યદુવશી, કેસરી અને બીજા અનેક રાજપૂત સરદારો માર્યા ગયા, પરતુ તેમનો નાશ થયા પૂર્વે તેમણે શતાવધિ શત્રુઓનો વધ કર્યો હતો

આ ભયાનક યુદ્ધ વિક્રમ સવત ૧૭૩૭ ના આષાઢ વદી ૭ ને દિવસે થયુ હતુ શૂરવીર સોનિગે પોતાની પ્રચડ તલવાર અને બદુક ઉત્તમ પ્રકારે ચલાવી ઔરગઝેબ પાછળ પણ હઠી ન શક્યો અને આગળ પણ જઇ શક્યો નહિ તે માત્ર એકજ સ્થાનપર ઉભો રહ્યો સાપ છછુદરને પકડીને તેને ગળી પણ શકતો નથી અને છોડી પણ શકતો નથી, તેવી દશા ઔરગઝેબની થઇ હરનાથ અને કાન્હસિહ સોજત તરફ ગયા અને ગાય આદિ પશુઓને લઇને દૂર મૂકી આવ્યા ત્યાર પછી ભયાનક યુદ્ધનો આરભ થયો આ યુદ્ધમા મુસલમાનોનો સેનાપતિ માર્યો ગયો, તેમજ હરનાથ, કર્ણ તથા તેમના અનેક આપ્તો પણ મરણ પામ્યા આ યુદ્ધ સવત ૧૭૩૮ ના પ્રારભમા થયુ હતુ આ ભયાનક વિધ્વસકાળમા તલવાર અને[2] મરકીએ એકત્રિત થઇને રાજ્યનો નાશ કરી નાખ્યો હતો

વીર સોનિગે હવે ભયાનક મૂર્તિ ધારણ કરી તેની વીરતાથી દિલ્હી અને આગ્રા વારવાર કપાયમાન થવા લાગ્યા તે વીર ઔરગઝેબને દુબળ સસનાતરિકે ગણતો હતો યવનરાજે તેની નિકટ દૂત મોકલી સધિ કરી શાતિ સ્થાપન કરવાને માટે માગણી કરી તેણે રાજકુમાર અજિતને સાત હજારીની પદવી આપી અને રાઠોડોને અજમેર સમર્પણ કરીને સોનિગને ત્યાના સુબાતરીકે નિયુક્ત કર્યો તેમની સાથે કરેલી સધિના કરારપત્રમા પાદશાહે એવો ઉલ્લેખ કર્યો હતો કે—" હુ ઇશ્વરને સાક્ષી રાખીને આ સધિપત્રપર મહોર કરૂ છુ અને પ્રતિજ્ઞાપૂર્વક જણાવુ છુ કે હું કદિ પણ આ કરારોની વિરુદ્ધ વર્તન કરીશ નહિ " આ સધિપત્રને લઇ દિવાન અસદખા મધ્યસ્થ થઇ સોનિગની પાસે આવ્યો હતો તેણે ત્યા શપથ લઇને કહ્યુ કે, "આ સધિપત્રના અક્ષરે અક્ષરનુ પ્રતિપાલન કરવામા આવશે"

ઔરગઝેબને અકબરની કિચિત્ પણ વિસ્મૃતિ થઇ નહોતી તેના તરફની ચિતા વિષમય સર્પની પેઠે તેના હૃદયને દશ દેવા લાગી અતે તેણે દક્ષિણ તરફ પ્રવાસ કરવા માડ્યો અસદખા અજમેરમા અને વીર સોનિગ મેડતામા નિવાસ કરવા લાગ્યા સોનિગ ઔરગઝેબને કટકસ્વરૂપ લાગતા હોવાથી તેણે એ કટક દૂર કરવાને માટે બ્રાહ્મણોને દ્રવ્ય આપી તેને જાદુથી મારી નાખવા કહ્યુ. બ્રાહ્મણો

૧ સોનિગ દુર્ગાદાસનો બધુ નહોતો

૨ ભીષણ વિશૂચિકાના ઉપદ્રવથી અસખ્ય માણસો માર્યા ગયા હતા મેવાડના રાણા રાજસિહના રાજત્વકાળમા ઇ૦સ૦ ૧૬૬૧મા આ પ્રકારની ભયકર મરકીથી મેવાડભૂમિ ઉજ્જડ થઇ ગઇ હતી એ ઘટના અમે મેવાડના ઈતિહાસમા વર્ણવી ગયા છીએ અને અમે જે સમયની મારવાડની મરકીનુ વર્ણન કરીએ છીએ, તેની પૂર્વે ૨૦ વર્ષપર પણ મેવાડમા ઉક્ત પ્રકારની મરકીથી ઘણો નાશ થયો હતો

સોનિગને દેવલોકમા મોકલવાને માટે હોમકુડમા વિવિધ પ્રકારની આહુતિ આપવા લાગ્યા પાદશાહની સાથે સધિ થયા પછી થોડા દિવસમા અર્થાત્ સવત ૧૭૩૮ ના આશ્વિન માસની છઠ્ઠીને દિવસે મારણમત્રના પ્રભાવથી સોનિગનુ મૃત્યુ થયુ બહારથી એમ જણાવવામા આવે છે કે તેનુ મૃત્યુ જાદુથી થયુ હતુ, પરતુ વાસ્તવમા તેને વિષ આપવામા આવ્યુ હતુ

અસદખાએ આરગજેબની પાસે આ સમાચાર મોકલી આપ્યા તેનો એક કટક દૂર થવાથી તેને પરમ આનદ થયો તે ઉત્સાહસહિત દક્ષિણ તરફ કૂચ કરવા લાગ્યો સોનિગના મૃત્યુથી દેશમા અધકાર છવાઇ રહ્યો મેડતિયા કલ્યાણસિહના પુત્ર મુકુદસિહે પોતાની પદવીનો ત્યાગ કરી માતૃભૂમિનું કલ્યાણ સાધવાને દૃઢ પ્રતિજ્ઞા કરી તેને મેડતાની નિકટ અસદખાની સેના સાથે ઘોર યુદ્ધ થયુ વિઠ્ઠલદાસનો પુત્ર અજબસિહ[1] સેનાના અગ્ર ભાગમા યુદ્ધ કરતો કરતો અનેક વીરોસહિત રણભૂમિમા માર્યો ગયો આથી મુસલમાનો અત્યત પ્રસન્ન થયા, પરતુ રાજપૂતોના દુખની સીમા રહી નહિ

આ મહા ભયકર સગ્રામ સવત ૧૭૩૮ ના કાર્તિક માસના શુક્લપક્ષની દ્વિતીયાને દિવસે થયો હતો રાજકુમાર આઝિમ અસદખાની સાથે રહ્યો હતો ઇનાયતખા જોધપુરમા રહેવા લાગ્યો અને તેની સેના દેશમા ચોતરફ ફેલાઇ ગઈ આ યુદ્ધમા જે મુસલમાનો મરણ પામ્યા તેમની કબરો સર્વત્ર દૃષ્ટિગોચર થાય છે ચડાવલના સ્વામી કૂપાવત શત્રુ, બદ્રી ઉદયસિહ અને દુર્ગાદાસના પુત્ર તેજસિહ (એમને મહાદેવજીના બાલુ પણ કહેવામા આવતા હતા) રાઠોડસેના લઈ રણભૂમિમા પહોચ્યા આ સમયે ફતેહસિહ અને રામસિહ યવનરાજકુમાર અકબરને દક્ષિણમા મૂકીને પોતે કૂપાવતને સહાય કરવાને આવ્યા તે સિવાય બીજા પણ પુષ્કળ રાજપૂતવીરો તેમના ઝુડાની નીચે એકત્રિત થયા તેઓ દેશમા ચોતરફ ફેલાઇ ગયા અને તેમણે પુરમાડલ[2] નગરનો ધ્વસ કરી ત્યાના હાકેમ કાસિમખાને મારી નાખ્યો

આ ભીષણ અને વારવાર થતા યુદ્ધોમા રાઠોડોએ પરમ પરાક્રમ દર્શાવ્યુ હતુ મારવાડનુ રાઠોડકુળ નાશની અણીપર આવી પહોચ્યુ હતુ રાઠોડોને હવે પુન પર્વતનો આશ્રય ગ્રહણ કરવો પડ્યો તેઓ દુર્ગમ પર્વતની ગુફાઓમા વસી સુસધિની પ્રતીક્ષા કરી રહ્યા તેઓ વારવાર શત્રુઓપર આક્રમણ કરીને તેમને છિન્ન ભિન્ન કરી નાખવા લાગ્યા આ રીતે કેટલાક માસ વ્યતીત થયા પછી તેમણે જેતારનમા રહેલી યવનસેના ઉપર આક્રમણ કરી તેને દલિત અને ત્રાસિત કરી દીધી અને તેઓ પુન પર્વતકદરોમા છુપાઇ ગયા સવત ૧૭૩૯ મા રાઠોડોનુ પ્રાબલ્ય પુન વધી પડ્યુ ચાપાવત વરી વિજયસિહે એજ વર્ષમા સોજતદુર્ગનો વિધ્વસ કરી નાખ્યો અને રામસિહ જોધાવતની સેના લઈ ઉત્તર તરફના પ્રદેશોમા યુદ્ધ કરવા લાગ્યો આ સમયે મિર્જાનૂર અલી નામનો એક મુસલમાન રાજનો હાકેમ હતો તેની ઉપર ઉદયભાન જોધાવતે રાઠોડસેનાસહિત આક્રમણ કર્યું ત્રણ કલાકપર્યત મહા ભયકર સગ્રામ ચાલ્યો અને રણભૂમિમા સહસ્રાવધિ મુસલમાનોની લાશોના ઢગલા થયા

ચાપાવત ઉદયસિહ અને મેડતિયા મોહકમસિહે જેતારનના યુદ્ધમા જે રાઠોડસેના મોકલી હતી, તે પાછી ફરી કે તરતજ ઉક્ત ઉભય વીરો ગુજરાત તરફ રવાના થયા તેઓ ખેરાલુ નગરમા પહોચ્યા કે તરતજ ગુજરાતના હાકેમ સૈયદ મહમદે તેમને રત્નપુરના પર્વતમા ઘેરી લીધા તેઓ આખી રાત અસ્ત્રશસ્ત્ર લઇને ઉભા રહ્યા પ્રાતઃકાળ થતાજ ઉભય પક્ષોની વચ્ચે ઘોર સગ્રામ શરૂ

૧ આ અજબસિહ સોનિગનો બધુ હતો અને સોનિગની પછી રાઠોડોએ તેને પોતાનો સેનાપતિ બનાવ્યો હતો

૨ પુરમાડલ એ બે ભિન્ન સ્થળો છે અને તેના નામો પુર અને માડલ છે આ ઉભય નગરો મેવાડની અતર્ગત છે પુર એ મેવાડનુ એક પ્રાચીન નગર છે એમ કહેવાય છે કે આ નગરની સ્થાપના વિક્રમાદિત્યની પૂર્વે થઈ હતી. આ ઉભય નગરો દેખાવમા અતીવ સુદર છે અને તેમા સ્થળે સ્થળે ચાદીની વસ્તુઓ પ્રાપ્ત થાય છે પુર કરતા માડલનો દેખાવ અત્યત અધિક મનોહર છે માડલ એક નાનો સરખો દ્વીપ છે અને તેની ચોતરફ મોટા મોટા બગીચા બાધવામા આવેલા છે તેમા નાનાપ્રકારના ફળફુલ થાય છે નિષ્ઠુર મહારાષ્ટ્રીઓના અત્યાચારથી માડલ દ્વીપની શોભા અત્યત ન્યુન થઈ ગઈ છે માડલમા એક પ્રાચીન જયસ્તભ દૃષ્ટિગોચર થાય છે અજમેરાધિપતિ મહારાજ વિશાલદેવને પરાસ્ત કરીને આ જયસ્તભ બધાવવામા આવ્યો હતો

થયો. કર્ણ કેસરી અને ભાટી ગોકુલદાસ દિવાનીવિભાગના સમસ્ત કર્મચારીઓસહિત યુદ્ધભૂમિમા માર્યા ગયા રામસિંહે[1] પણ તે દિવસે ત્યા પ્રાણત્યાગ કર્યો એ રીતે રાઠોડોના અનેક માણસો માર્યા ગયા, પણ અંતે તેમને વિજય તો પ્રાપ્ત થયો અને મુસલમાનો પરાજિત થયા. આજ સાલના ભાદ્રપદ માસમા પાલી નગરપર મુસલમાનોએ આક્રમણ કર્યું ત્યા રાઠોડો મુસલમાનોની સામા થયા. ત્રણસે રાઠોડોએ પાંચસે મુસલમાનોની સાથે યુદ્ધ કરી તેમને પરાસ્ત કર્યા મુસલમાનોનો સેનાપતિ અફઝુલખા આ દારુણ સંગ્રામમા માર્યો ગયો જે રાઠોડસેનાપતિએ આ સમયે મુસલમાનોને પરાજિત કર્યા હતા, તેનુ નામ વલ્લૂ હતુ ત્યાર પછી ઉદયસિંહે સોજતપર આક્રમણ કર્યું વૈશાખ માસમા મેડતિયા મોહકમસિંહે મેડતામા રહેલી મુસલમાનસેનાપર આક્રમણ કર્યું અને સૈયદઅલીને મારીને મુસલમાનોને હાંકી કાઢ્યા

આ પ્રકારે અવિશ્રાંત યુદ્ધ અને નરહત્યાસહિત સંવત ૧૭૩૯ નું વર્ષ અનંત કાલસાગરમા લીન થઈ ગયુ કાલનું એક ચક્ર સમાપ્ત થયુ; પરન્તુ તેની સાથે રાઠોડોનુ અદષ્ટ ચક્ર અનેકવાર અનેક તરફથી પરિવર્તિત થયુ આ દીર્ઘકાલવ્યાપી યુદ્ધમા રાજપૂતો અને યવનોનું પુષ્કળ રુધિર રેડાયુ અનેક રાઠોડવીરોએ સ્વદેશરક્ષાને માટે યુદ્ધભૂમિમા પ્રસન્નતાપૂર્વક પ્રાણવિસર્જન કર્યા. તેમણે યથાશકિત પ્રયત્ન કર્યો તે છતા પણ તેઓ મુસલમાનોને નિર્મૂલ કરી શકયા નહિ રાઠોડોના અમિત બાહુબલથી અસંખ્ય મુસલમાનો મરતા હતા, પણ જાણે તેમના એક રક્તબિંદુમાથી હજારો મુસલમાનો ઉત્પન્ન થયા ન હોય તેમ તેઓ પુષ્કળ સંખ્યામા આવી રાજપૂતોની સામે બાથ ભીડતા હતા આ તરફ જે રાજપૂતવીરો મરતા હતા તેની પૂર્તિ કોઈ પણ પ્રકારે થતી નહોતી હિંદુમુસલમાનોના આ ભયાનક સંગ્રામમા રાજસ્થાનના પ્રાય સર્વ રાજપૂતો રાઠોડોની સાથે મળી ગયા હતા. સંવત ૧૭૩૯ ના અંતિમ ભાગમાં જેસલમીરના ભાટીઓએ પણ રાઠોડોને સહાય કરી તેમનું સન્માન અને ગૌરવ સ્થાયી રાખવાને માટે પ્રસન્નતાપૂર્વક પોતાનુ રુધિર અર્પણ કર્યું હતુ

જોતજોતામા સંવત ૧૭૪૦ નુ વર્ષ આવી પહોચ્યુ આ નવીન વર્ષ આવતાની સાથેજ મુસલમાનોનો ઉત્સાહ પુષ્કળ વધી ગયો તેઓ નવીન નવીન વિજય પ્રાપ્ત કરવાનો યત્ન કરવા લાગ્યા આઝિમ અને અસદખા દક્ષિણમા ઔરંગઝેબને જઇ મળ્યા અને ઇનાયતખા અજમેરના હાકિમતરિકે નિયુકત થઇ ત્યાંજ રહ્યો તેને રાઠોડાની સામે સતત યુદ્ધ ચાલુ રાખવાની આજ્ઞા ફરમાવવામા આવી હતી. વર્ષાઋતુમા પણ યુદ્ધ બંધ ન રાખવુ, એવી સખ્ત આજ્ઞા તેને ફરમાવવામા આવી હતી આ આજ્ઞાનુસાર ઇનાયતખા યુદ્ધ કરવાને પ્રવૃત્ત થયો મારવાડના સર્વ નગરો અને ગામો મુસલમાનોના અધિકારમા હતા યવનોના ભારથી મારવાડ થરથર કંપાયમાન થતું હતુ જે તરફ દૃષ્ટિપાત કરવામા આવે, તે તરફ અસંખ્ય મુસલમાનોની ભયંકર ભ્રૂકુટિ દગ્ગોચર થતી હતી આ વિપુલ યવનદલની સામે ખડ્ગ ધારણ કરી રાજપૂતો તેને શી રીતે પરાજિત કરી શકે ? અંતે તેઓએ મેરવાડાને એક સુરક્ષિત સ્થળ માની તેમા આશ્રય ગ્રહણ કર્યો રાઠોડો જોતજોતામા પોતાના કુટુંબોસહિત મેરવાડાના દુર્ગમ પર્વતમય પ્રદેશમા એકત્રિત થયા આ દુર્ગમ પર્વતશ્રેણીમા છુપાઇ તેઓ સુસંધિ મળતા યવનો ઉપર આક્રમણ કરતા અને નગરો તથા ગામો લૂંટીને પુનઃ તેમા પ્રવેશ કરતા તેઓ મુસલમાનો ઉપર બદલો લેવાની એક પણ સંધિ ગુમાવતા નહોતા આ પ્રકારે પાલી, સોજત અને ગોદવાડ વગેરે કેટલાક નગરો અને ગામો રાઠોડોદ્વારા દલિત થયા પ્રાચીન મંડોરનગર ખ્વાજહ શાલહ નામના એક મુસલમાનસેનાપતિના અધિકારમા હતુ, પરંતુ ભાટીઓએ તેનાપર આક્રમણ કરીને તેને ત્યાથી હાંકી કાઢ્યો વૈશાખ માસમા વગડી નામના સ્થાનમા એક ઘોર યુદ્ધ થયુ આ યુદ્ધમા રામસિંહ અને સામંતસિંહ નામના બે ભાટીસરદારોએ એક હજાર મુસલમાનોને મારી બસે સૈનિકોની સાથે સમરભૂમિમા પ્રાણત્યાગ કર્યો આ તરફ અનૂપસિંહ નામના એક સરદાર કરમસોત અને રૂપાવતોને લઇ લૂણીતટપર વસતા મુસલમાનોનો સંહાર કરવા લાગ્યા તેમના અસીમ પરાક્રમથી ઉત્તરા અને

[1] જે કેટલાક રાજપૂતવીરોએ વીરવર દુર્ગાદાસની સાથે જઇને રાજકુમાર અકબરને ઔરંગઝેબના રોષાગ્નિથી બચાવ્યો હતો, તેમા રામસિંહ પણ એક હતા

ગાગાણી નામના બે દુર્ગોમાંથી મુસલમાનો પલાયન કરી ગયા મોહકમસિંહ પોતાની મેડતિયાસેનાસહિત પોતાની પ્રાચીન માતૃભૂમિમાં આવી મુસલમાનોપર આક્રમણ કરી તેમને દલિત અને ત્રાસિત કરવા લાગ્યા તેમના આક્રમણથી દુખિત થઇ યવનસેનાપતિ મહમદઅલીએ પોતાના દલસહિત તેમનાપર આક્રમણ કર્યું તેજસ્વી રાઠોડવીરો આથી કિંચિત્ પણ ભયભીત થયા નહિ, પરંતુ તેની સાથે યુદ્ધ કરવાને કટિબદ્ધ થયા. તેમનું અમિત પરાક્રમ અને સાહસ જોઇ યવનસેનાપતિએ ભયભીત થઇ યુદ્ધ બંધ રાખવાની પ્રાર્થના કરી સરળ હૃદયના રાજપૂતો તેની પ્રાર્થનાનો અસ્વીકાર કરી શકયા નહિ તેઓ તેમના મનનો હેતુ સમજ્યા નહિ અને તેમની કપટજાલમાં ફસાઇ ગયા ઉભય પક્ષની વચ્ચે સંધિ થઇ ગઇ પછી દુષ્ટ યવનોએ મેડતિયા સામંતોના સેનાપતિને વિશ્વાસઘાત કરીને ગુપ્તરીતે મારી નાખ્યા

યવનોના વિશ્વાસઘાતથી રાઠોડોનો ક્રોધાગ્નિ દ્વિગુણ પ્રજ્વલિત થઇ ઉઠ્યો તેઓ વૈર લેવાને માટે જ્યાં ત્યાં મુસલમાનોપર આક્રમણ કરવા લાગ્યા હિંદુમુસલમાન વચ્ચેનો વિગ્રહ ધીમે ધીમે ઘણો વધી ગયો સંવત ૧૭૪૧ ના પ્રારંભ સુધી શાંતિ પ્રસરી નહિ સુજાતસિંહ રાઠોડ પોતાની સેના લઇ દક્ષિણ તરફ ગયા આ તરફ લાખા ચાંપાવત અને કેસર કૂંપાવત ભાટી અને ચોહાણ સેનાની સહાયથી જોધપુરમાં રહેલી મુસલમાનસેનાને નિરંતર ભય દર્શાવવા લાગ્યા સુજાતસિંહનું મૃત્યુ થયા પછી ભાટકવિએ સેનાપતિ સંગ્રામસિંહની નિકટ જઇ વિનીતભાવથી તેમને નિવેદન કર્યું કે "આપ આપનું બાહુદલ એકત્રિત કરી યવનોને પરાજિત કરો"

સંગ્રામસિંહ[1] આ સમયે મનસબદારના પદપર નિયુક્ત થઇ, કેટલીક ભૂમિસંપત્તિનો ઉપભોગ કરતો હતો તે કવિની ઉપરોક્ત પ્રાર્થનાનો અસ્વીકાર કરી શકયો નહિ રાઠોડસેના શીઘ્ર આવીને તેના ઝંડાનીચે એકત્રિત થઇ તેણે શિવાણચીપર[2] આક્રમણ કરી તે નગર તથા બાલોતરા અને પચભદ્રા લૂટી લીધા આ તરફ મુસલમાનસેના નગરમાં રોકાઇ રહી હતી તેથી તે રાઠોડોની સામે આવી શકી નહિ આ સમયે સૂર્યાસ્ત થતી વખતે મરુભૂમિના નગરોના સર્વ દ્વારો બંધ થઇ જતા હતા દુર્ગો મુસલમાનોના હાથમાં હતા પરન્તુ મેદાનોમાં અજિતની આણ ફરતી હતી વીર ઉદયભાન પોતાની જોધાવત સેનાસહિત ભદ્રાર્જુનની સમીપ આવી પહોંચ્યો અને તેણે શત્રુપર આક્રમણ કરી તેમનું ધન તથા યુદ્ધસામગ્રી લૂટી લીધી જોધપુરમાં રહેલા મુસલમાન સૈનિકોએ આ ધનાદિને પુન પોતાને કબજે લેવાનો પ્રયત્ન કર્યો, પરંતુ તેઓ નિષ્ફળ થયા અને જોધાવતોને જય ઉપર જય મળતા ગયા

પુરદિલખાએ સિવાનાપર તથા નાહરખાએ મેવાત તથા કુનારીપર અધિકાર સ્થાપિત કર્યો હતો તેમનાપર આક્રમણ કરવાને માટે ચાંપાવત દલ મુકુંદસર નામના સ્થાનમાં એકત્રિત થયું. આ સમયે સમાચાર મળ્યા કે નૂરઅલી આશાની જાતિની બે સ્ત્રીઓને બળપૂર્વક હરી લાવ્યો છે આ સમાચાર સાંભળતાની સાથેજ રાઠોડોને વિશેષ ક્રોધ ચઢ્યો રત્નસિંહ રાઠોડ પોતાની સેના લઇ તેની પાછળ દોડ્યો પ્રથમ તેણે કુનારીપર પહોંચી પુરદિલખાપર આક્રમણ કર્યું હતભાગી મુસલમાન સેનાપતિ તેનું આક્રમણ રોકી શકયો નહિ અને તે ૬૦૦ સૈનિકોસહિત રણભૂમિમાં મારો ગયો તે ચૈત્ર માસની નવમીનો દિવસ હતો તે દિવસે રાઠોડના કેવળ ૧૦૦ માણસો મૃત્યુ પામ્યા હતા મુસલમાનોના આ પરાભવની વાત સાંભળી મિર્જા અત્યંત ભયભીત થઇ ઉક્ત આશાની[3] જાતિની ઉભય સ્ત્રીઓને લઇ તોદાદા ગામ તરફ ગયો ત્યાર પછી તેણે કુકોચાવમાં જઇ ત્યાં છાવણી નાખી આ સમાચાર આસકર્ણના પુત્ર સબલસિંહના કાને પહોંચ્યા તરતજ તે અશ્વદળ લઇ યવનસેનાપતિની સામે દોડ્યો મિર્જાની પાસે મોટા મોટા વીરો હતા તથાપિ સબલસિંહની

1 સંગ્રામસિંહ કયા કુળમાં પેદા થયો હતો અને તે કયા કયા ઉચ્ચ પદોને પ્રાપ્ત થયો હતો, તે અમે કહી શકતા નથી પરંતુ એના હૃદયની ઉદારતાથી જણાય છે કે તે કોઈ ઉચ્ચ કુલમાં જન્મ્યો હતો.

2 શિવાણચીનું પ્રધાન નગર સિવાના છે

3 એક ભાટીવીરે આ કઠોર અપમાનનું વૈર લીધું હતું તે પરથી અનુમાન કરી શકાય છે કે આશાની ભાટીજાતિની એક શાખા હશે.

તીક્ષ્ણ તલવારે તેમના હૃદયના શોણીતનું પાન કર્યું; પરન્તુ આ યુદ્ધમાં ભાટી સરદારના ટુકડેટુકડા થઈ ગયા. આ દારૂણ યુદ્ધમાં એટલું બધું રુધિર વહ્યું કે તેથી થયેલા કીચડમાંથી બહાર નીકળવું કઠિન થઇ પડ્યું. આ પ્રકારનાં યુદ્ધોદ્વારા મુસલમાનોના આધિકારમાંથી એક એક કરતાં સર્વ થાણાંએ નીકળી ગયાં.

જોતજોતામાં સંવત ૧૭૪૧ નું વર્ષ પણ વ્યતીત થઇ ગયું; પરન્તુ હિંદુમુસલમાન વચ્ચેના ઘોર યુદ્ધનો અંત આવ્યો નહિ. ત્યાર પછી સંવત ૧૭૪૨ માં લાક્ષાવતો અને આશાવતોએ સાંભરમાં આવી મુસલમાનોની વિરૂદ્ધ યુદ્ધ કરવાની તૈયારી કરી. આ તરફ ગોડવાડાના સામંતો પણ પોતાના દેશમાંથી બહાર નીકળી મુસલમાનોપર આક્રમણ કરતા અજમેરના સિંહદ્વારસુધી ચાલ્યા ગયા. આ સર્વ સાધારણ યુદ્ધોથી રાઠોડવીરોનો ક્રોધાગ્નિ શાંત થયો નહિ. અંતે તેમણે મેડતા ક્ષેત્રમાં એકત્રિત થઈ યવનસેનાપર આક્રમણ કર્યું. આ યુદ્ધમાં મુસલમાનોએ રાઠોડસેનાને છિન્નભિન્ન કરી નાખી. આ પરાજયથી સંગ્રામસિંહનો ક્રોધાગ્નિ વિશેષ પ્રજ્વલિત થયો. તેઓ મુસલમાનોપર વૈર લેવાને માટે અત્યંત આતુર થયા. તેમણે પોતાની સેનાસહિત જોધપુરની આસપાસનાં ગામોમાં જઇ તેને બાળી મૂક્યાં. ત્યાર પછી તેમણે દૂવાડા નામના સ્થાનમાં જઇ ત્યાં પુષ્કળ રાઠોડસેના એકત્રિત કરી. તેમના પ્રયત્નથી રાઠોડસેના અત્યંત ઉત્સાહિત થઈ ગગનભેદી શબ્દ કરવા લાગી. તેમણે શીઘ્ર ઝાલોરપર આક્રમણ કર્યું. આથી ત્યાંના હાકેમને તે નગર નિરુપાયે છોડી જવું પડ્યું; પરંતુ તેની આવી શોચનીય અવસ્થામાં કોઇએ તેનાપર અત્યાચાર કર્યો નહિ. આ પ્રકારે સંવત ૧૭૪૨ નું વર્ષ પણ અનંત કાલસાગરમાં લીન થઈ ગયું.

अध्याय ८ मो

શિશુ રાજકુમાર અજિતસિંહને જોવા માટે સરદારોની પ્રાર્થના–રાઠોડોની સાથે દોરાના દુર્જનશાલે કરેલી મિત્રતા–સરદારોનું આબુ તરફ જવું–અજિતસિંહનો મેળાપ–સરદારો-સહિત અજિતસિંહનું સ્થાન પ્રતિસ્થાનમાં પરિભ્રમણ–ઔરંગઝેબનું ભયભીત થવું–અજિતસિંહને સહાય કરવા માટે બીજા પણ કેટલાક રાજાઓનું આવવું–એકત્ર થયેલા હાડાઓ તથા રાઠોડોના પ્રભાવથી મારવાડમાંથી મોગલસેનાનું દૂર થવું–પુરમાંડલવિપ્લવ–હાડા રાજાનું મૃત્યુ–દક્ષિણમાંથી દુર્ગાદાસનું આવવું–સફીખાંનો પરાભવ–સફીખાંએ અજિતસિંહને ઠગવાની કરેલી ચેષ્ટા–તેને મળેલી નિષ્ફળતા અને અપમાન–મેવાડના રાજકુમાર અમરસિંહનો વિદ્રોહ–રાઠોડોપ્રત્યે રાણાની સહાનુભૂતિ–અકબરની દુહિતાની મુક્તિમાટે ઔરંગઝેબે સંધિ કરવાની કરેલી માગણી–પહાડોમાં અજિતસિંહે પુનઃ ગ્રહણ કરેલો આશ્રય–વિજયપુરકાંડ–રાઠોડોના વિજય–પોતાની પૌત્રીવિષે ઔરંગઝેબને થયેલી ચિંતા–મેવાડના રાણાના ભાઈની પુત્રી-સાથે અજીતસિંહનો વિવાહ–યુદ્ધની ગતિ રોકવાને માટે પુનઃ કરેલો ઉદ્યોગ–શાહજાદીનું પ્રત્યર્પણ–રાઠોડોએ જોધપુરમાં પુનઃ સ્થાપન કરેલો પોતાનો અધિકાર–દુર્ગાદાસની મહાનુભાવતા–અજીતનો રાજ્યાધિકાર–તેમની પુનઃ થયેલી દુર્દશા–હિંદુજાતિની દુર્દશા–અજીતને થયેલો પુત્રલાભ–દુનાડાનું યુદ્ધ–ઔરંગઝેબના મૃત્યુથી હિંદુઓને થયેલો આનંદ–અજીતસિંહે જોધપુરમાં પુનઃ સ્થાપન કરેલો અધિકાર–મુસલમાનોની દુર્ગતિ–આઝમનું બહાદુરશાહ નામ ધારણ કરી દિલ્હીના સિંહાસનપર બેસવું–આઆમાનું યુદ્ધ–પાદશાહનો મારવાડપર આક્રમણનો ઉદ્યોગ–તેનું અજમેરમાં આવવું–ત્યાંથી બેવીલારમાં આગમન–અજીતની નિકટ દૂત મોકલવો–મુસલમાનોએ કરેલો વિશ્વાસઘાત–એકાએક જોધપુરપર કરેલું આક્રમણ–પાદશાહની સાથે અજીતસિંહનું જવું–રાજાઓનો અસંતોષ અને તેમનું ઉદયપુરમાં જવું–રાજાઓનો સંપ–અજીતસિંહે જોધપુરપર પુનઃ સ્થાપિત કરેલો પોતાનો અધિકાર–અજમેરના સિંહાસનપર જયસિંહને આરૂઢ કરવાને માટે અજીતસિંહે કરેલો ઉદ્યોગ–સાંભરનું યુદ્ધ–અજીતનો વિજય–જયસિંહના હાથમાં અંબરનું અર્પણ–બિકાનેરપર આક્રમણ–નાગોરનો ઉદ્ધાર–રાજપૂત રાજાઓ ઉપર પાદશાહનો ક્રોધ–પુનઃ થયેલી એકતા–અજમેરમાં આગમન–પાદશાહની સમીપ રાજાઓનું જવું અને પોતાનાં રાજ્યોમાં અધિકાર ભોગવવાનું ફરમાન મેળવવું–કુરુક્ષેત્રની યાત્રા–ત્રીસવર્ષમાં થયેલા યુદ્ધોની સમાલોચના–દુર્ગાદાસના ગુણોની પ્રશંસા.

સમયે સ્વામીભક્ત રાઠોડવીરો પૂર્વોક્ત પ્રકારે મુસલમાનોની સાથે યુદ્ધ કરી રહ્યા હતા, તે સમયે તેમની આશારૂપ રાજકુમાર અજિતસિંહ ઘોર જંગલમાં દિનપ્રતિદિન મોટો થતો જતો હતો આ લાંબા સમય સુધી ચાલતા યુદ્ધમાં જેના માટે પોતાનું રુધિર પ્રસન્નતાપૂર્વક વહેવરાવ્યું હતું તે વીરોએ તેના મુખનું દર્શન હજીસુધી કર્યું નહોતું. તેઓ સદૈવ યુદ્ધભૂમિમાંજ રહ્યા હતા, તેથી તેમને એકવાર પણ રાજકુમાર અજિતસિંહના મુખનું દર્શન કરવાનો અવસર મળ્યો નહોતો અત્યારસુધી તેઓ તેનું દર્શન કરવાની અભિલાષા રોકી રહ્યા હતા; પરંતુ હવે તેઓ ઝાઝીવાર તે ઇચ્છા રોકી શક્યા નહિ સંવત ૧૭૪૩ ના

પ્રારભમા મરભૂમિના ચાપાવત, દૂપાવત, મેડતિયા, જોધા, કરમમોત અને અન્ય શાખાના સરદારો પોતાના રાજાના મુખનુ દર્શન કરવાને માટે અધીર થઈ ગયા તેમણે ખીચીનશી મુકુદાસની પાસે દૂત મોકલી તેમને બોલાવી મગાવ્યા અને તેમને નિવેદન કર્યું કે-" અમે પ્રથમ એકવાર અમારા રાજાના મુખનુ દર્શન કરીશુ " મુકુદદાસે ઉત્તર આપ્યો કે-" જેમણે મારાપર વિશ્વાસ મકીને મારા હાથમા રાજાને સમર્પણ કર્યા છે, તેઓ હાનમા દક્ષિણમા છે " આ ઉત્તર સાભળી સરદારો શાત રહી શકયા નહિ ખીચીવીરનો ઉક્ત ઉત્તર સાભળી તેઓ એકસ્વરે બોલી ઉઠયા કે " જ્યાસુધી અમે એકવાર અમારા સ્વામીના મુખનુ દર્શન કરીશુ નહિ ત્યાસુધી ભોજનપાન કરવાની અમને રુચિ થશે નહિ "

સરદારોનો આવો આગ્રહ જોઇ મુકુદદાસે તેમની ઇચ્છા પૂર્ણ કરી તેઓ સર્વ એકત્રિત થઇ આબુ પર્વત તરફ ચાલ્યા આ સમયે કોટારાજ્યના હાડા રાજા દુર્જનશાલ પણ અજિતસિંહનુ દર્શન કરવાને માટે બે હજાર ઘોડેસ્વારોસહિત તેમની સાથે થયા સવત ૧૭૪૩ના ચૈત્ર માસની અમાસને દિવસે સર્વ સરદારોએ રાજા અજિતસિહના મુખનુ દર્શન કરી પોતાના નેત્રો સાર્થક કર્યા જે પ્રકારે સૂર્યના દર્શનથી કમળો વિકસિત થાય છે, તે પ્રકારે શિશુ રાજકુમારના દર્શન કરીને સરદારોના મનરૂપી કમળો પ્રફુલ્લિત થયા જે રીતે ભૃગો પુષ્પરસનુ પાન કરે છે, તે રીતે તેઓ સર્વ રાજકુમારની રૂપસુધાનુ પાન કરવા લાગ્યા આ સભામા ઉદયસિહ, સગ્રામસિહ, વિજયપાલ, તેજસિહ, મુકુદસિહ અને નાહરસિંહ, આદિ ચાપાવતો, ગજસિહ, જગતસિહ અને સામતસિહ આદિ ઉદાવતો તથા રામસિહ, ફત્તેસિહ અને કેસરીસિહ આદિ દૂપાવતસરદારો ઉપસ્થિત હતા આ સરદારો સિવાય પુરોહિત, ખીચી મુકુદદાસ, પુરિહર અને જૈન યતિ જ્ઞાનવિજય પણ સભાની શોભા વધારી રહ્યા હતા શુભ મુહૂર્તમા અજિતસિહે સૌને દર્શન દીધા સૌથી પ્રથમ હાડા રાવે નવીન રાજાને અભિનદન આપ્યુ ત્યાર પછી મારવાડના સમસ્ત સામતોએ તેમને સુવર્ણ, મણિ-મુક્તા અને અશ્વાદિ ઉપહારતરિકે આપ્યા

ઇનાયતખાદ્વારા આ સમાચાર ઔરગઝેબના સાભળવામા આવ્યા તે યવનસેનાપતિએ ઔરગઝેબની રાજસભામા ઉભા થઇને ઉચ્ચસ્વરે કહ્યુ " જહાપનાહ ! મારવાડના સામતોએ પોતાનો અધીશ્વર પોતાની પાસે નહિ હોવા છતા પણ દીર્ઘકાલપર્યત યુદ્ધ કર્યુ છે હવે તેમણે પોતાના અધીશ્વરના દર્શન કર્યા છે અને તેથી તેઓ અસત ઉત્સાહિત થઇ ગયા છે, માટે હવે જો આપણે તેમની સામે પ્રચડ સેના નહિ મોકલીએ તો તેમનુ દમન કરી શકાશે નહિ "

અતિ આનદિત થઇ રાઠોડસરદારો જયજયકાર કરતા પોતાના બાળરાજાને આહોરમા લઇ ગયા આહોરના અધિપતિએ " વાધૂ " ની ક્રિયા કરી તેમને મૌક્તિકસહિત પુષ્કળ અશ્વો ઉપહારમા આપ્યા આહોરના દુર્ગમા અજિતસિહનો ઘણો સારો સત્કાર કરવામા આવ્યો વળી આજ સ્થળે ટીકાદોડની ક્રિયા પણ કરવામા આવી ત્યાર પછી તેમણે આહોરથી વિદાય લીધી તેમણે ગયપુર, ભીડા અને બારોદને પોતાના અધિકારમા લઇ લીધા તે સ્થળોના સરદારોએ તેમની સન્મુખ આવી તેમની પૂજા કરી ઉપહાર અર્પણ કર્યા કૂપાવતસરદારોએ તેમનો સારો સત્કાર કર્યો ત્યાર પછી તેઓ આશોપના ભાગી સરદારની જાગીર લવેરામા ગયા લવેરાથી મેડતિયાની નિવાસભૂમિ રિયામા ગયા અને ત્યાથી કરમસોતોના ખીમસરમા જઇ ત્યાના સરદારનો આદરસત્કાર ગ્રહણ કર્યો અજિતસિહ જ્યા જ્યા ગયા, ત્યા ત્યા સરદારો તેમનો સત્કાર કરી તેમના ઝડાનીચે એકત્રિત થવા લાગ્યા તેઓ ખીમસરથી પાબૂરાવ ધાધલ[1] ના નિવાસસ્થાન કોલૂનગરમા ગયા પાબૂરાવે પોતાની સેનાસહિત તેમના પક્ષનુ સમર્થન કર્યુ અતે સવત ૧૭૪૪ ના ભાદ્રપદ માસની દશમને દિવસે રાજકુમાર અજિતસિહ પોકર્ણમા જઇ પહોચ્યા દક્ષિણમાથી વીર દુર્ગાદાસ આ સ્થળે તેમને આવી મળ્યા

વધામણી[2] અને ટીકાદોડની ક્રિયાથી અજિતસિહની ભાવી ઉન્નતિની સૂચના થઈ આ ઉભય

૧ રાઠોડવીર પાબૂરાવ ભાલા વાપરવામા પરમ નિપુણ હતા

૨ એક મનુષ્ય મોતીઓથી ભરેલુ એક પીતળનુ વાસણ નવીન રાજાના મસ્તક ઉપર મૂકી તેની પરિક્રમા કરે છે,

માગનિક અનુષ્ઠાનોથી રાઠોડોનો ઉત્સાહ અને સાહસ દ્વિગુણ વૃદ્ધિ પામ્યા વળી પરાક્રમી દુર્જનસાલ[1] આદિ વીરોએ જ્યારે તેમના આ ઉત્સાહ અને સાહસરૂપ અગ્નિમા ઘૃત રેડ્યુ ત્યારે તો રાઠોડોના વીરત્વની પરાકાષ્ઠાજ થઇ

ઇનાયતખા અત્યત ભયભીત થયો રાઠોડોનુ દમન કરવાને માટે તેણે એક નવીન સેના સજ્જ કરી. પરતુ મૃત્યુએ તેનાપર આક્રમણ કરી તેની સમસ્ત આશા છિન્નભિન્ન કરી નાખી આથી ઔરગઝેબ અત્યત દુખિત થયો હવે તેણે વળી એક બીજુ કારસ્થાન ઉપસ્થિત કર્યું મહમદશાહ[2] નામના એક માણસને રાજા જસવતસિહના પુત્રતરિકે જાહેર કરી તેને મારવાડના અધીશ્વરતરિક તેણે નિયુકત કર્યો અને અજિતસિહપર સંદેશો મોકલ્યો કે –" તમે જો મારે આધીન થશો તો તમને પાચ હજારીના પદપર નિયુકત કરવામા આવશે " અજિતસિહે તેની આ માગણીપર કિચિત્ પણ લક્ષ આપ્યુ નહિ અને હતભાગી મહમદશાહ પણ ઝાઝા દિવસ સુધી પોતાના ઉચ્ચ પદનો ઉપભોગ લઇ શકયો નહિ જોધપુર તરફ આવતા માર્ગમાજ તેનુ મરણ થયુ પાદશાહે ઇનાયતખાને સ્થાને સુજાવતખાને મારવાડના સેનાપતિતરિકે નિયુકત કર્યો હવે રાઠોડો અને હાડાઓ એકતાના સૂત્રમા પરિબદ્ધ થઇને મુસલમાનોના પજામાથી પોતાનો ઉદ્ધાર કરવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા તેમણે મુસલમાનોપર આક્રમણ કરી માલપુરા અને પુરમાડલમા જે યવનસેના હતી તે સર્વને છિન્નભિન્ન કરી નાખી પુરમાડલપર ઘેરો નાખતી વખત હાડારાજાને એક ગોળો લાગવાથી તેમના પ્રાણનો નાશ થયો વિજયી રાજપૂતો અહીથી આઠ હજાર સુવર્ણમુદ્રાઓ સેનાના વ્યયને માટે લઇ પાછા ફર્યા આ તરફ પુરોહિત અને દિવાન દ્રવ્ય એકત્રિત કરી અજિતસિંહને સહાય કરવા લાગ્યા આ પ્રકારે સનત ૧૭૪૪ નુ વર્ષ વ્યતીત થઇ ગયુ

સવત ૧૭૪૫ ના પ્રારભકાળથીજ સુજાવતખાએ પોતાનો કરપ બેસાડવાનો પ્રયત્ન કરવા માડ્યો તેણે એવો પ્રસ્તાવ કર્યો કે જો રાઠોડો વિદેશી વાણિજ્યને ઉત્તેજન આપશે તો તદ્દારા જે કર ઉત્પન્ન થશે તેનો ¼ ભાગ તેમને આપવામા આવશે ત્યાર પછી ઇનાયતખાનો પુત્ર જોધપુરથી દિલ્હી તરફ જતો હતો, એવામા રૈનવલ નામના સ્થાન આગળ જોધા હરનાથે તેનાપર આક્રમણ કર્યું અને તેનુ ધન સપત્તિ તથા તેની સાથેની સ્ત્રીઓ ખુચવી લીધી ખા સાહેબ ભયભીત થઈ શરણ પ્રાપ્ત કરવાની આશાથી મૂરાવટોની પાસે ગયા આ સકટમાથી તેનો ઉદ્ધાર કરવાને માટે સુજાવતખા અજમેરથી નીકળ્યો પરતુ તે પણ દુર્દશામા ફસી પડ્યો ચાપાવત મુકુદદાસે તેનાપર આક્રમણ કરી તેનુંસર્વસ્વ લૂટી લીધુ

સવત ૧૭૪૭મા સરીખા અજમેરના સુબેદારતરિકે નિયુકત થયો દુર્ગાદાસને તેનાપર આક્રમણ કરવાની ઇચ્છા થઈ સરીખા એક પર્વતમય પ્રદેશમા પોતાની સેનાની છાવણી નાખીને પડ્યો હતો ત્યા દુર્ગાદાસે તેનાપર આક્રમણ કર્યુ અને તેને અજમેર તરફ નસાડી મૂકયો આ સમાચાર શીઘ્ર ઔરગઝેબને કાને આવ્યા તેણે સરીખને લખી જણાવ્યુ કે –" જો તમે દુર્ગાદાસને પરાસ્ત કરશો તો તમારો દરજ્જો રાજ્યમા સૌથી ઉચ્ચ કરવામા આવશે, પરન્તુ જો તમે પરાસ્ત થશો તો તમારાપર બાના[3] મોકલીને તમને પદચ્યુત કરવામા આવશે અને તમારા સ્થાનપર સુજાવતખાને નિયુકત

તેને વધામણીની ક્રિયા કહે છે

૧ આ સમયે વીર દુર્જનસાલ ચાપાવત સરદાર સુજાનસિહની પુત્રીની સાથે વિવાહ કરવાને આવ્યા હતા, તે છતા પણ તેમણે યુદ્ધમા જવાને કિચિત્ પણ વિલબ કર્યો નહિ આ સમયે કોઈએ પણ તેમને યુદ્ધમા જવાને આગ્રહ કર્યો નહોતો તેઓ સ્વય સાહસ અને સ્વદેશાનુરાગથી ઉત્તેજિત અને ઉત્સાહિત થઇને રણક્ષેત્રમા દોડી ગયા હતા

૨ જ્યારે મહારાજા જસવતસિહના પરિવારનુ રક્ષણ કરવાને માટે રાઠોડવીરોએ દિલ્હીમા ઔરગઝેબની સેના સાથે યુદ્ધ કર્યું હતુ, ત્યારે દિલ્હીના મેહતર જાતિના એક બાળકને લઈ જઈ પાદશાહને બતાવી કહ્યુ હતુ કે –" આ જસવતસિહનો પુત્ર છે " પાદશાહે તેનુ નામ મહમદશાહ પાડીને તેનુ પરિપાલન કર્યું હતુ મહમદશાહ સવત ૧૭૪૫ મા મરકીથી મરણ પામ્યો હતો

૩ હિંદી અનુવાદક બાના' શબ્દનો અર્થ એક ઘૃણા દેખાડનારી વસ્તુ, એમ લખે છે

કરવામા આવશે" સરીખા મહાન વિપત્તિમા આવી પડયો તેણે પોતાના કાર્યની સિદ્ધિનો બીજો કાઇ પણ ઉપાય નહિ જોઇ અજિતસિહને છળકપટથી છેતરીને પોતાની પદવી સ્થિર રાખવાનો યત્ન કર્યો. તેણે રાઠોડરાજકુમારપર એક એવા આશયનો પત્ર લખ્યો કે –" આપનું પિતૃરાજ્ય આપને સમર્પણ કરવાની મને સનદ મળી છે, માટે તમે અત્રે આવીને તે લઇ જાઓ" આ પત્ર મળતાની સાથે અજિતસિંહ વીસ હજાર રાઠોડ સૈનિકોને પોતાની સાથે લઇ અજમેર તરફ પ્રયાણ કરવા લાગ્યા શત્રુની કાંઈ બદદાનત છે કે નહિ, તે જાણવાનેમાટે તેમણે મુકુંદદાસ ચાપાવતને આગળ મોકલી આપ્યા પર્વતશ્રેણીના સંકીર્ણ માર્ગમા આવી મુકુંદદાસે શત્રુઓના છળની વાત જાણી તેમણે તુરતજ પાછા ફરીને સમસ્ત વાત અજિતસિંહને કહી સભળાવી રાજકુમાર તેથી કિંચિત્ પણ ભયભીત થયા વિના પોતાના સરદારોને કહેવા લાગ્યા "સરદારો ! જ્યારે આપણે આટલા બધા નજીક આવી પહોચ્યા છીએ, ત્યારે આવો, એકવાર આપણે અજયદુર્ગને સારીરીતે જોઇ ખા સાહેબનુ સન્માન ગ્રહણ કરીએ" આટલા વચનો કહી અજિત દલસહિત અજમેર તરફ ચાલ્યા તેમના આગમનથી સરીખા અત્યંત ગભરાયો તેને વિશેષ ભયભીત કરવાને માટે એક રાઠોડે કહ્યુ "ચાલો આપણે નગરને આગ લગાડીએ" નગરની અને પોતાની જાતની રક્ષાને માટે સરીખા અત્યત ચિતાતુર થયો અને થરથર કપવા લાગ્યો તેણે અજિતસિહને સતુષ્ટ કરવાને માટે પુષ્કળ દ્રવ્ય તથા અશ્વાદિ ઉપહારમા આપ્યા

સવત ૧૭૪૮ મા મેવાડમા નાના પ્રકારના વિપ્લવો શરૂ થયા રાજકુમાર અમરસિંહે પોતાના પિતા રાણા જયસિહની વિરુદ્ધ તલવાર ઉઠાવી મેવાડરાજ્યના સમસ્ત સરદારોએ તેનો પક્ષ ગ્રહણ કર્યો રાણા ભયભીત થઇ ગોદવાડ રાજ્યમા નાસી ગયા ત્યાથી તેઓ ઘાણેરાવમા જઈ સેના એકત્રિત કરવા લાગ્યા અમરસિહ ત્યા પણ તેનાપર આક્રમણ કરવાને તૈયાર થયો, ત્યારે રાણાએ રાઠોડોની પાસે સહાય માગી શીઘ્ર મેડતિયાસરદારો તેને સહાય કરવાને ગયા થોડા દિવસમા અજિતસિંહે દુર્ગાદાસ અને ભગવાનસિહને પણ રાણા રાજસિંહની કુમકે મોકલ્યા તેઓ જોધાવશી રિડમલ અને મારવાડના આઠ પ્રધાન સામતોને એકત્રિત કરીને રાણાને સહાય કરવાને માટે મારવાડમાથી બહાર નીકળ્યા, પરતુ તેમની સેનાની કિંચિત્ પણ હાનિ થઇ નહિ ચૂડાવત અને સક્તાવત તથા ઝાલા અને ચોહાણોએ રાઠોડોની સહાય મળે તે પૂર્વેજ પિતાપુત્ર વચ્ચેનો વિવાદ નિવૃત્ત કરી દીધો આ રીતે રાણા રાજસિહ મારવાડના ઋણી થયા

રાઠોડોનુ સાહસ અને બળ જોઇ ઔરગઝેબના મનમા અનેક પ્રકારની શકાઓ ઉત્પન્ન થવા લાગી તેનામા વળી એક બીજી શકાએ પણ તેનાપર આક્રમણ કર્યું રાજકુમાર અકબરની એક પુત્રી દુર્ગાદાસના આશ્રયનીચે હતી આ સમયે અજિતસિંહને યુવાવસ્થામા જોઇ પાદશાહને પોતાની પૌત્રીના સન્માનની રક્ષાને માટે ચિતા ઉત્પન્ન થઇ આ કારણથી તેણે રાઠોડોની સાથે સધિ કરવાની અભિલાષા પ્રકટ કરી નારાયણદાસ કુનબી મધ્યસ્થ થયો સધિની ચર્ચા જ્યાસુધી ચાલી ત્યાસુધી સરીખાએ પણ શત્રુતાનો પરિત્યાગ કર્યો આ પ્રકારના કાર્યોમા સવત ૧૭૪૯ની સાલ પણ વ્યતીત થઇ ગઇ

હવે મુસલમાનો શાત રહ્યા નહિ સવત ૧૭૫૦મા જોધપુર, ઝાલોર અને સિવાનાના મુસલમાન હાકેમોએ પોતપોતાની સેના એકત્રિત કરી અજિતસિંહપર આક્રમણ કર્યું અજિતસિંહને પુન પર્વતમા આશ્રય લેવાની ફરજ પડી તેઓ વલ્લભવશી અક્ષોની સહાયથી મુસલમાનોની સામે થયા, પરન્તુ તેમને પરાજય મળ્યો આ સમયે મુસલમાનોએ એક અતિ પ્રચડ અને પવિત્ર સાંઢનો વધ કર્યો, તેથી ચાપાવત વીર મુકુંદદાસે તેમનાપર આક્રમણ કર્યું મોકલસર નામના સ્થાનમા ઉભય દલો પરસ્પર સામે થયા મુકુંદદાસે શત્રુઓને હરાવી ચાકના હાકેમ,તેના સામતો અને તેની સેનાને બદીવાન બનાવી

આ પરાજયને મુસલમાનોના દુર્ભાગ્યનો અગ્રદૂત કહેવો જોઇએ, કારણ કે ત્યાર પછી માત્ર થોડાજ દિવસોમા અર્થાત્ સવત ૧૭૫૧મા તેઓ ઘોર સકટમા ફસી પડ્યા અનેક પ્રદેશો અને નગરોએ રાઠોડોની અધીનતા સ્વીકારી તેમાના કોઇએ ચોથ આપી અને કોઈએ ખડણી આપી. ઘણા માણસો ભોજનની સામગ્રી પ્રાપ્ત નહિ થવાથી રાઠોડસેનામા મળી જવા લાગ્યા કાસિમખા અને લશ્કર-

રખાએ અજિતસિંહની વિરુદ્ધ યુદ્ધ કરવાની તૈયારી કરી, તેમનાપર આક્રમણ કર્યું આ સમયે અજિતસિંહ વિજયપુરમા હતા તેમનુ આક્રમણ રોકવાને માટે દુર્ગાદાસનો પુત્ર પોતાની સેનાસહિત તેમની સામે ગયો શીઘ્ર યુદ્ધારંભ થયો અને યવનોનો પરાજય થયો જેમ જેમ અજિતસિંહની વય વધવા લાગી, તેમ તેમ રાઠોડોનો ઉત્સાહ પણ વૃદ્ધિગત થવા લાગ્યો આ તરફ ઔરંગઝેબ પોતાની પૌત્રીને માટે ચિંતા કરવા લાગ્યો શાહજાદા અકબરની પુત્રીનો વિચાર તેના ચિન્તાતુર હૃદયમાથી એક ક્ષણ પણ ખસતો નહોતો તે પોતાની પૌત્રીને દુર્ગાદાસના હાથમાથી મુક્ત કરવાને માટે ભગીરથ પ્રયત્ન કરવા લાગ્યો તેણે જોધપુરના હાકેમ સુજાવતખાને લખી જણાવ્યુ કે " ગમે તે ઉપાય કરી અને ગમે તેટલો વ્યય કરી મારા સન્માનની રક્ષા કરો "

આજ વર્ષમા મેવાડના રાણાએ પોતાના કનિષ્ઠ ભ્રાતા ગજસિંહની પુત્રી સાથે અજિતસિંહનો વિવાહ નિશ્ચિત કરી તેમનાપર મુક્તાજડિત નાળીએર, રત્નજડિત અંબાડીથી સુસજ્જિત કરેલા બે હાથીઓ અને બે અશ્વો મોકલ્યા અજિતસિંહે આ સર્વ ઉપહારો આદરપૂર્વક ગ્રહણ કર્યાં પછી જેઠ માસમા રાઠોડરાજકુમારે ઉદેપુર જઇ સિસોદીઆરાજકુમારીનુ પાણિગ્રહણ કર્યું. વળી અષાડમાસમા અજિતસિંહે દેવલીઆમા[1] બીજુ લગ્ન કર્યું

પાદશાહ ઔરંગઝેબ પોતાની પૌત્રીને ક્ષણભર પણ ભૂલી શકતો નહોતો સુલતાનીનો ઉદ્ધાર કરવાને માટે તે રાત્રિદિવસ વ્યાકુળ રહેતો હતો પ્રસંગોપાત તે અજિતસિંહપર પત્ર લખીને વા દૂત મોકલીને સુલતાનીને મુક્ત કરવાનો આગ્રહ કરતો સં૰ ૧૭૫૩મા વીર દુર્ગાદાસની સાથે તેને પત્રવ્યવહાર થવા લાગ્યો અંતે સુલતાનીને મુક્ત કરી અજિતસિંહે પોતાના પિતાનુ સિંહાસન પ્રાપ્ત કર્યું[2] યવનસમ્રાટે દુર્ગાદાસને પંચહજારી પદપર નિયુક્ત કરવાની અભિલાષા પ્રગટ કરી, પરન્તુ દુર્ગાદાસે તેનો સ્વીકાર કર્યો નહિ અને પાદશાહને જણાવ્યુ કે ' એને બદલે મને ઝાલોર શિવાનચી, સાચોર અને થિરાદ અર્પણ કરશો ' દુર્ગાદાસે સુલતાનીને સંભાળ અને સન્માનપૂર્વક રાખી હતી, તેથી પાદશાહે તેમની પુષ્કળ પ્રશંસા કરી

સંવત ૧૭૫૭ ના પોષમાસમા[3] અજિતસિંહને મારવાડનુ રાજસિંહાસન પ્રાપ્ત થયુ જોધપુરમાં જઈ તેમણે નગરના પાંચે દરવાજાની વચ્ચે એક એક પાડાનો બલિ આપ્યો સુજાવતખા મરણ પામ્યો તેથી હવે શાહજાદો[4] સુલતાન નેતા થયો

સંવત ૧૭૫૯ મા આજમશાહે પુન જોધપુરપર આક્રમણ કર્યું આથી અજિતસિંહને નિરુપાયે ઝાલોરમા વાસ કરવાની ફરજ પડી તેમના કેટલાક સરદારો શત્રુઓની સેવા કરવા લાગ્યા હતા અને કેટલાક તેમની પાસે રહ્યા હતા મેવાડના રાણા પણ આ સમયે નિરુપાય અને અસામર્થ્યવાન બની ગયા હતા એમ માત્ર એકલિંગ ભગવાન સિવાય બીજા કોઇની પણ આશા તેમને હતી નહિ અબરેશ્વર દક્ષિણમા યવનસમ્રાટની સેવા કરતા હતા યવનોના પાપાચારથી સંપૂર્ણ ભારતભૂમિ પરિપૂર્ણ થઇ ગઇ તેઓ મથુરા પ્રયાગ અને ઓખામંડળમા પણ ગૌહત્યા કરવા લાગ્યા દારુણ અત્યાચારથી પીડિત થઇને યોગીઓ અને વૈરાગીઓ આશ્રયમાટે દેવોની પ્રાર્થના કરવા લાગ્યા,

1 પ્રતાપગઢદેવલિયા એ નાનો રિયાસત મેવાડના તાબામા છે મધ્ય નામના પુરુષે એની સ્થાપના કરી હતી એની સ્થાપનાનુ વર્ણન મેવાડના ઇતિહાસમા આપ્યુ છે

૨ અજીતસિંહે સુલતાનીને પાદશાહના હાથમા સમર્પણ કરી નહોતી તેમજ આ પ્રસંગે તેમણે સિંહાસન પ્રાપ્ત પણ કર્યું નહોતુ પરંતુ દુર્ગાદાસે સુલતાનીને પાદશાહના હાથમા અર્પણ કરી હતી અને તેના બદલામા તેમને ઉપરોક્ત મળ્યા હતા આજ કારણથી અજિતસિંહ દુર્ગાદાસપ્રત્યે નારાજ થયા હતા

૩ અહિં એક સાથે ચાર વર્ષનુ વૃત્તાંત રહી ગયુ છે અમે કહી શકતા નથી કે એ શા કારણથી રહી ગયેલ હશે ટૉડ સાહેબે લખ્યુ છે કે કવિ કરણીદાનના મૂળ ગ્રંથમા આ ચાર વર્ષનુ કાંઇ વર્ણન નથી અથવા કોઈ લખવા યોગ્ય બાબત નહિ હોવાથી અનાવશ્યક સમજીને તે છોડી દીધલ હોય શા કારણથી એમ થયુ હશે તે સમજી શકાતુ નથી તે વખતે મુસલમાનો દક્ષિણની લડાઈઓમા રોકાયલા હતા એટલે રજપુતો માટે શાંતિ હતી તેથી પણ ખાસ વર્ણન કરવા યોગ્ય બનાવ ન બન્યા હોય એમ જણાય છે

૪ રાજકુમાર અજિતસિંહને અહિં શાહજાદાના નામથી લખેલ છે, કેમકે તે વખતે તેઓજ ગુજરાતના પ્રતિનિધિ સતાર હતા

પરન્તુ તેથી કાઇ પણ ફળ મળ્યુ નહિ હિદુઓનો પ્રતાપ દિનસાનુદિવસ ક્ષીણ થવા લાગ્યો અને મુસનમાનોનો અત્યાચાર દિનપ્રતિદિન વધવા લાગ્યો સવત ૧૭૫૯ના માઘ માસમા મિથુન રાશિમા અજિતસિંહની પટરાણી (રાણાની ભત્રીજી)ને પુત્ર ઉત્પન્ન થયો. અજિતસિંહ પુત્રનુ મુખ જોઇ આનન્દસાગરમા નિમગ્ન થયા અને તેનુ નામ અભયસિંહ[1] રાખ્યુ

ત્યારપછી કવિશ્રેષ્ઠ કર્ણીદાને લખ્યુ છે કે "આટલા દિવસપર્યંત યુસુફખા જોધપુરના હાકેમના પદપર નિયુક્ત રહ્યો હતો તેણે[2] જોધપુરમા આવી તુરતજ પાદશાહની આપેલી મેડતા પ્રદેશના શાસનની સનદ અજિતસિંહને અર્પણ કરી આ પ્રકારે મેડતાનો શાસનભાર અજિતસિંહના હાથમા આવ્યો મેડતિયાસરદાર દુર્જનસિંહ અને ધાધલ ગોવિંદદાસને તેમણે મેડતાનો શાસનભાર ગ્રહણ કરવાની આજ્ઞા કરી ઇંદ્રસિહના પુત્ર મોહકમસિંહ[3] કે જેમણે અજિતસિંહની બાલ્યાવસ્થાથી રક્ષા કરી હતી તેઓ મેડતાનો શાસનભાર મને સોપવામા આવશે એવી આશા રાખતા હતા; પરન્તુ તેમની આશા નિષ્ફલ થઇ, તેથી તેમને અતિશય દુખ થયુ તેમણે ધાર્યું કે અજિતસિંહે મને ઉચિત પુરસ્કાર આપ્યો નથી તેમણે પાદશાહને એવા આશયનો પત્ર લખ્યો કે જો તમે મને મારવાડના શાસનકર્તાતરિકે નિયુક્ત કરશો તો હું હિન્દુમુસનમાન ઉભયને સતોષ થાય એવી રીતે શાસન ચલાવીશ

સવત ૧૭૬૧મા રાઠોડજાતિના ચિરશત્રુ મુસનમાનોનો સૌભાગ્યસૂર્ય અસ્તાચલમા જવા લાગ્યો. દુરાત્મા ઔરગઝેબે સમસ્ત ભારતવર્ષમા હિન્દુઓ ઉપર અત્યત ભયકર અત્યાચાર કરીને અકબરના સિંહાસનને કલકિત કર્યું હતુ અને ચોતરફ પોતાનો પ્રબલ પ્રતાપ વિસ્તારી પાશવબલનો ભીષણ પરિચય કરાવ્યો હતો, પરન્તુ હવે તેનુ પૈશાચિક બલ ધીમે ધીમે ક્ષીણ થતુ જતુ હતુ હવે હિંદુજાતિ અને હિંદુધર્મનો પુનરુદ્ધાર થવાના પૂર્વ લક્ષણ દૃષ્ટિગોચર થવા લાગ્યા હતા મારવાડમા મુર્શિદકુલીખા શાસનકર્તા હતો, તેના સ્થાનપર હવે જાફરખા નિયુક્ત થયો મોહકમસિંહે અજિતસિંહના આચરણથી નાખુશ થઈ ગુપ્તરીતે સમ્રાટપર જે પત્ર લખ્યો હતો, તે આ સમયે અજિતસિંહના હાથમા આવ્યો આ વાત મોહકમસિંહના જાણવામા આવતા તે અજિતસિંહથી અત્યત ભયભીત થઇ પોતાના સેવકોસહિત રાઠોડોની છાવણી છોડી પાદશાહની સેવામા જઈ ભળ્યો[4] અજિતસિંહે અત્યત શીઘ્રતાથી મોગલોપર આક્રમણ કર્યું દૂનાડા નામના સ્થાને ભયકર યુદ્ધ થયુ આ યુદ્ધમા પાદશાહની સેનાનો સખ્ત પરાભવ થયો અને ઇંદ્રાવત શાખાના[5] ઉક્ત મોહકમસિંહને ગજદ્રોહનુ ઉચિત ફળ પ્રાપ્ત થયુ તે રણમા પડ્યો સવત ૧૭૬૨ મા આ સગ્રામ થયો હતો

સવત ૧૭૬૩ મા લાહોરનો સુબો ઇબ્રાહીમખા[6] શાહજાદા આઝિમની પાસેથી ગુજરાતનો શાસનભાર ગ્રહણ કરવાને માટે લાહોરમાથી નીકળી મારવાડમા થઇને ચાલ્યો ગયો આ વર્ષના ચૈત્રમાસના કૃષ્ણપક્ષની[7] દ્વિતીયાને દિવસે રાઠોડોને આનદદાયક સમાચાર મળ્યા કે ઔરગઝેબનું

૧ અભયસિંહનો જન્મ સિસોદિયા રાણીને ઉદરથી થયો નહોતો, પરતુ ચોહાણ રાણીના ઉદરથી થયો હતો. આ રાણી સાચોર પરગણાના હોટલ ગામના ચોહાણ ચતુર્ભુજ દયાલ દાસોતની પુત્રી હતી સિસોદિયા રાણીના પુત્રનુ નામ સુરતાનસિંહ હતુ

૨ આ સનદ મુર્શિદકુલીખાએ આપી હતી. યુસુફખાની પછી તેના પદપર મુર્શિદકુલીખા નિયુક્ત થયો હતો

૩ અહીઆ ભૂલ થયેલી જણાય છે, કારણકે ઇંદ્રસિંહ અને મોહકમસિંહ તો મૂળથીજ અજિતસિંહની સાથે શત્રુતા રાખતા હતા

૪ રાઠોડોની છાવણીમાથી નીકળીને નહિ, પરતુ શાહજાદાથી જૂદા પડીને પાદશાહની ફોજ સાથે મોહકમસિંહ મળી ગયો હતો

૫ મોહકમસિંહ ઇંદ્રસિંહનો પુત્ર હોવાથી ઇંદ્રાવત કહેવાતો હતો તે ઉપરોક્ત યુદ્ધમા માર્યો ગયો નહોતો; પરતુ તેમાથી નાસી ગયો હતો, એમ મારવાડના ગદ્ય ઇતિહાસપરથી પ્રતીત થાય છે

૬ ઇબ્રાહીમખા પાદશાહનો સાળો હતો

૭ અહીઆ શુક્લપક્ષની દ્વિતીયા લખવી જોઇએ, ઔરગઝેબનો દેહાત ફાગણમાસની અમાવાસ્યાને દિને થયો હતો

મૃત્યુ થયું છે આ સમાચાર સાંભળતાની સાથે ભારતવર્ષના પ્રત્યેક હિંદુની પેઠે રાઠોડો આનંદ-સાગરમા નિમગ્ન થઇ ગયા ઔરંગઝેબના મૃત્યુથી હિંદુજાતિને ભયંકર કાળના કરાળ ગ્રાસમાથી મુક્તિ મળી. અજિતસિંહ રાજપૂતોના પ્રધાન શત્રુના મરણની વાત સાંભળી પોતાની સેના સજ્જ કરી ચૈત્ર માસની પંચમીને દિવસે અશ્વારૂઢ થઇ જોધપુર તરફ ચાલ્યા રાજધાનીના તોરણદ્વારની સમીપ પહોંચતાજ તેમણે પોતાની જાતિની રીતિઅનુસાર તરત પાડાનું બલિદાન આપ્યું યવનગણો અજિતસિંહને સેનાસહિત આવતા જોઇ અત્યંત ભયભીત અને વ્યાકુલ થયા તેમાના કેટલાક જીવ લઇને નાસી ગયા અને કેટલાક છુપાઇ ગયા યવનશાસનકર્તા ભયભીત થઇ જોધપુરમાથી બહાર નીકળી ગયો[1] રાઠોડો છત્રીસ વર્ષપર્યંત દારુણ કષ્ટો સહન કરીને અત્યંત વ્યાકુળ થઇ ગયા હતા તેમણે પોતાના-પર અત્યાચાર કરનાર યવનોપર કિંચિત્ પણ દયા નહિ રાખવાનો નિશ્ચય કર્યો હતો યવનો નિરાશ થઇ જીવ લઇને ચોતરફ નાસવા લાગ્યા તેમણે મારવાડમા ઘોર અત્યાચાર કરીને જે અતુલ ધન એકત્રિત કર્યું હતુ, તે પણ હવે રાઠોડોના હાથમા આવ્યુ રાઠોડો યવનોપર વૈર લેવાને માટે તેમને બરબાદ કરવા લાગ્યા ઘણા યવનો નાસી ગયા અને કેટલાક રાઠોડોના હાથમા આવ્યા કેટલાક મુસલમાનોએ રાઠોડસામંતોનું શરણ ગ્રહણ કર્યું અને કેટલાકે હિંદુઓના દેવમંદિરોમા આશ્રય લીધો રાજપૂતો નિરાધારને આશ્રય આપવા માટે સુપ્રસિદ્ધ છે, એટલે યવનો સરલતાથી રાઠોડોને ત્યા આશ્રય મેળવી શક્યા. યવનોના નેતાએ કૂંપાવત સરદારોના દેવાલયમા જઇ આશ્રય ગ્રહણ કર્યો રાઠોડોને સંપૂર્ણ વિજય મળ્યો તેમણે યવનોપર સંપૂર્ણ વૈર લીધુ અને યવનોની સેના છિન્નભિન્ન થઇ ગઇ કેટલાક યવનોએ હિંદુભિક્ષુકોનો વેષ ધારણ કરી "સીતારામ" "હર ગોવિંદ" વગેરે પવિત્ર દેવતાઓનો નામોચ્ચાર કરી ભિક્ષા માગી પોતાના પ્રાણ બચાવ્યા મુલ્લાઓ આ સમયે રામ નામનો ઉચ્ચાર કરવા લાગ્યા દાઢીને લીધે ઓળખાઇ જવાનો ભય હતો, તેથી તેમણે ગુપ્તરીતે હજામોને દ્રવ્ય આપીને પોતાની દાઢી મુડાવી નાખી[1] મરુભૂમિમા યવનોનો આર્તનાદ સંભળાવા લાગ્યો જ્યા દૃષ્ટિપાત કરવામા આવે ત્યા નાસતા યવનો દૃષ્ટિગોચર થતા હતા, યવનો મેડતા છોડીને નાસી ગયા અને ઘાયલ થયેલા યવનોને નાગોર મોકલવામા આવ્યા સોજત દુર્ગ અને પાલી એ ઉભય નગરો પુન અજિતના હાથમા આવ્યા મ્લેચ્છ યવનો દીર્ઘકાળપર્યંત જોધપુરમા રહ્યા હતા, તેથી તે અપવિત્ર થઇ ગયુ હતુ માટે રાઠોડોએ ગંગાજલ અને તુલસીપત્રી તેને પુન પવિત્ર કર્યું અને અજિતસિંહને રાજતિલક કર્યું

ઔરંગઝેબનુ પાપી શરીર પંચત્વને પ્રાપ્ત થયા પછી તેના પુત્રો પિતાના સિંહાસનપર અધિ-કાર સ્થાપિત કરવાને રાજધાની તરફ ચાલ્યા દક્ષિણમાથી આઝિમ અને ઉત્તરમાથી મોઆઝિમ ભારતનુ સિંહાસન હસ્તગત કરવાને માટે સેનાસહિત આવ્યા આગ્રામા જઇ ઉભય શાહજાદાઓએ ભયંકર સમરાગ્નિ પ્રદીપ્ત કર્યો પાછળથી શાહઆલમ[2] આવ્યો અને તેણે ઉભયને પરાસ્ત કરી પોતાના પિતાનુ સિંહાસન હસ્તગત કર્યુ નવીન પાદશાહને શીઘ્ર સમાચાર મળ્યા કે અજિતસિંહે મારવાડમાના સર્વ મુસલમાનોનો વિધ્વંસ કરી તેમને છિન્નભિન્ન કરી નાખી તેમનુ સમસ્ત ધન લૂટી લઇ પોતાના પિતાનુ સિંહાસન પ્રાપ્ત કર્યું છે

સંવત ૧૭૬૪ ની વર્ષાઋતુ વ્યતીત થતાની સાથેજ નવીન પાદશાહ પોતાની પ્રબળ સેના-સહિત અજમેરમા આવી પહોચ્યા આ સમયે ભગવાનસિંહના પુત્ર હરિદાસ, ઉહડ અને માગળિયાના ઉભય સામંતો તથા ઉદાવતોના સરદાર રત્નસિંહ, પોતપોતાના સૈનિકોને લઇ જોધપુરમા ગયા અને તેમણે પ્રતિજ્ઞા કરી કે "અમે પ્રાણાર્પણ કરીને પણ પાપી યવનોના હાથમાથી રાજધાનીનુ રક્ષણ કરીશુ" તેમની પાસે માત્ર આઠસો સૈનિકો હતા

યવનોએ અજિતસિંહ ઉપર આક્રમણ કરવાના ઉદ્દેશથી કૂચ કરી અને બીનાડા નામના સ્થાનમા પોતાની છાવણી નાખી અજિતસિંહ પણ તેમનો પ્રતીકાર કરવાને માટે સુસજ્જ

[1] ઔરંગઝેબના શાસનકાળમા મુસલમાનો કરતા જૂદા ઓળખાઇ આવવાને માટે રાઠોડોએ દાઢી મુડાવી નાખવા માડી હતી

[2] આ શાહઆલમજ બહાદુરશાહ નામ ધારણ કરી સિંહાસનપર બેઠો હતો.

થયા ધૂર્ત ઔરંગઝેબ જે પ્રકારે છળકપટથી પોતાનુ કાર્ય સિદ્ધ કરતો હતો, તેમ તેના પુત્ર શાહઆલમે પણ કર્યું તેણે પોતાની પ્રપંચજાળનો વિસ્તાર કરી મારવાડેશ્વરને હસ્તગત કરવાને માટે તેમની પાસે સંધિનો પ્રસ્તાવ મોકલ્યો અજિતસિંહની પાસે પાદશાહનો દૂત આવ્યો કે તુરતજ તેમણે તેની સાથે પોતાનો દૂત મોકલી સંધિનો પ્રસ્તાવ સ્વીકાર્યો ત્યાર પછી તેજ દૂતની સાથે પાદશાહે મારવાડની સનંદ અજિતસિંહની પાસે મોકલી આપી, પરંતુ અજિતસિંહે રાજસનંદ ગ્રહણ કર્યા પૂર્વે એકવાર પાદશાહની મુલાકાત લેવાની અભિલાષા પ્રકટ કરી ફાલ્ગુન માસના પડવાને દિવસે અજિતસિંહ પોતાની સેનાસહિત જોધપુર છોડી બીસલપુર તરફ કૂચ કરવા લાગ્યા પાદશાહની તરફથી ખાન ખાનાન (મુખ્ય અમાત્ય) ના પુત્ર મુન્નીમખાં, ભટનેરના રાજા, બુંદીના રાવ બુધસિંહ તથા કેટલાક અમીરોએ પીપાડ નામના સ્થાનમા અજિતસિંહનો સત્કાર કર્યો જે દિવસે આ મુલાકાત થઇ તે દિવસની રાત્રિએ કેવા પ્રકારની સંધિ કરવી તે વિષે ચર્ચા ચાલી બીજે દિવસે પ્રાતઃકાળમાજ અજિતસિંહ મરુભૂમિની સમસ્ત સેનાસહિત આગળ કૂચ કરવા લાગ્યા આનંદપુર નામના સ્થાનમા પાદશાહ સાથે તેમને મુલાકાત થઇ પાદશાહે તેમને "તેગ બહાદુર" ની પદવીથી વિભૂષિત કર્યા એક તરફ તેણે આ રીતે અજિતસિંહને પદવી આપી તેમનુ સન્માન વધાર્યું અને બીજી તરફ પોતાનો ગુપ્ત ઉદ્દેશ પાર પાડી લીધો અજિતસિંહ પોતાની સેનાસહિત બીસલપુરમા આવ્યા કે તુરતજ પાદશાહે તે સુસંધિનો લાભ લઇ ગુપ્તરીતે મહેરાબખાને સેનાસહિત જોધપુર હસ્તગત કરવાને માટે મોકલી દીધો હતો વિશ્વાસઘાતી મોહકમસિંહ પણ તેની સાથે ગયો હતો અજિતસિંહ જોધપુરમા હાજર નહિ હોવાથી યવનસેનાપતિએ સરલતાથી ત્યા પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો અંતે અજિતસિંહના જાણવામા જ્યારે પાદશાહની આ ચાલાકી આવી, ત્યારે તેઓ ક્રોધથી ઉન્મત્ત બની ગયા, પરંતુ ચતુર પાદશાહે આ વખતે તેમને એટલા બધા હસ્તગત કરી લીધા હતા કે તેઓ નિરુપાય બની ગયા હતા આથી તેઓ પોતાના હૃદયનો ક્રોધ હૃદયમાજ શમાવી પાદશાહની સાથે શાહજાદા કામબક્ષને તાબે કરવાને માટે દક્ષિણમા ગયા અંબરના મહારાજા મીરજા રાજા જયસિંહ[1] પણ પાદશાહપ્રત્યે અત્યંત નારાજ થઇ ગયા હતા પાદશાહ શાહઆલમે ગુપ્તરીતે અંબરમા એક યવનસેના મોકલી તે પર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી જયસિંહના કનિષ્ઠ ભ્રાતા વિજયસિંહના મસ્તકપર અંબરનો રાજમુકુટ મૂકી દીધો હતો આ વખતે એ વિજયસિંહ પણ અજિતસિંહની પેઠે પાદશાહની સાથે દક્ષિણમા હતો. અનંત જલથી પરિપૂર્ણ થયેલી નદી જે પ્રકારે પોતાના તરંગોના આઘાતથી કિનારાઓને તોડી નાખતી વેગસહિત ચાલી જાય છે, તે પ્રકારે પાદશાહની સેના રાજપૂતોની સેના સાથે મળીને પૂર્ણ વેગથી દક્ષિણમા ગઇ પાદશાહ કોઇ કારણવશાત્ છૂટો પડયો કે તુરતજ ઉપરોક્ત ઉભય રાજપૂતરાજાઓએ પોતાના કાર્ય પાર પાડવા માટે પ્રયાસ કરવામા વિલંબ કર્યો નહિ, તેઓ પાદશાહને લેશ પણ ખબર આપ્યા વિના પોતાના સામંતો અને સૈનિકોસહિત રાજપૂતાના તરફ ચાલ્યા તેઓ સૌથી પહેલા ઉદયપુરમા ગયા મહારાણા અમરસિંહ તેમની સામા જઈ તેમને પરમ આદરપૂર્વક પોતાની રાજધાનીમા લઈ આવ્યા ત્રણે રાજાઓ સાથે બેસી બ્રહ્મા, વિષ્ણુ અને મહેશ્વરની પેઠે શોભવા લાગ્યા આ ત્રણે મહા બળવાન રાજાઓનુ સમ્મિલન અને મિત્રતા થવાથી યવનોના પતનનો પ્રારંભ થયો અને હિંદુજાતિનો ઉદય થયો

ઉદયપુરથી મહારાજા અજિતસિંહ અને મહારાજા જયસિંહ મારવાડમા ગયા ઉભય રાજાઓ આહોયામા આવ્યા તે સમયે ચાંપાવત શાખાના નેતા ઉદયભાનુના પુત્ર સંગ્રામસિંહે પોતાના મસ્તકપરથી પાઘડી ઉતારી તેમને માટે પાથરી દીધી ઉભય રાજાઓ તે પરથી ચાલીને ઉક્ત સામંતના મહાલયમા ગયા

સંવત ૧૭૬૫ ના શ્રાવણ માસમા યવનોને મહા ભય ઉત્પન્ન થયો અજિતસિંહ પોતાની જન્મભૂમિમા આવ્યા છે, એ સમાચાર પ્રાપ્ત થતાની સાથેજ મહેરાબખાં અત્યંત ભયભીત થયો સપ્રમાને

૧ મીરજા રાજા તો મરણ પામ્યા હતા આ સમયે તો સવાઇ જયસિંહ જયપુરના મહારાજા હતા

૨ મુસલમાન ઈતિહાસવેત્તાઓ જણાવે છે કે આ સમયે પાદશાહ લાહોર તરફ ગયો હતો

દિવસે ત્રીસ હજાર રાઠોડોની સેનાએ જોધપુરને ઘેરી લીધુ અને દ્વાદશીને દિવસે મહેરાબખા[1] શરણે થયો આસકર્ણના પુત્રે આ સમયે તેના જીવનની રક્ષા કરી હતી તે માટે તેણે તેમનો ઘણો આભાર માન્યો અજિતસિંહે આનંદિત થઇને મરુભૂમિની રાજધાનીમા પ્રવેશ કર્યો

મહારાજા જયસિંહ શરસાગરના કિનારાપર રહેવા લાગ્યા તેઓ હજી પદભ્રષ્ટ અવસ્થામા હોવાથી અત્યત વ્યાકુળ અને અસતુષ્ટ હતા વર્ષાઋતુ વ્યતીત થઈ ગયા પછી કુશાવહોના પ્રધાનસામત અજયમે જયસિંહને પુન સિંહાસનપર સ્થાપિત કરવાનો પ્રસ્તાવ કર્યો આ સમાચાર પ્રાપ્ત થતા જયસિંહ અજિતસિંહની સાથે સેના લઇને મેડતા નામના સ્થાનમા આવી પહોચ્યા તેમના ભયથી આગ્રા અને દિલ્હી કપાયમાન થવા લાગ્યા ઉભય રાજાઓ અજમેરમા આવ્યા ત્યારે ત્યાનો શાસનકર્તા અત્યત ભયભીત થયો તેણે ખ્વાજા કુતુબ નામના મુસલમાન ફકીરની મસજીદમા આશ્રય લીધો અને ક્ષમામાટે અજિતસિંહની પ્રાર્થના કરી વળી તેણે અજિતસિંહને દડતરીકે પુષ્કળ રૂપિયા આપ્યા ત્યાર પછી અજિતસિંહ બીવણ પરાક્રમપૂર્વક અબરદેશપર તૂટી પડ્યા અબરના પ્રત્યેક શ્રેણીના સરદારો પોતાની સેનાસહિત પોતાના પદભ્રષ્ટ અધીશ્વર જયસિંહને આવી મળ્યા અબરની યવનસેનાના નાયક સૈયદ હુસેને બાર હજાર સૈનિકોસહિત સાભર સરોવરના તટપર અજિતસિંહની સાથે યુદ્ધ કરવા માડ્યુ સૌથી પહેલા કૂપાવત સામતોએ યવનોપર આક્રમણ કર્યું ઉભયદલો વચ્ચે ઘોર યુદ્ધ થવા લાગ્યુ હુસેને ૭ હજાર યવન સૈનિકોસહિત રણભૂમિમા સદાને માટે શયન કર્યું તેની શેષ સેના પોતાના પ્રાણ બચાવવાને માટે જ્યા ફાવે ત્યા નાસી ગઇ સૈયદ હુસેનનો સહકારી પુરીહર જાતિનો નેતા આ યુદ્ધમા મરણ પામ્યો હવે અજિતસિંહ મહેરપર આક્રમણ કરવાનો વિચાર કરવા લાગ્યા પરાજયના સમાચાર સાભળી મુસલમાનો સાભર[2] છોડી નાસી ગયા અજિતસિંહે સાભરમા એક સૈન્ય રાખી માઘમાસમા જયસિંહને અબરનુ રાજ્ય સમર્પણ કર્યું ત્યાર પછી તેઓ પોતાના વિશ્વાસુ કોશાધ્યક્ષને દિવાનની ઉપાધિ આપી તેના હાથમા સભરનો શાસનભાર સોપી બિકાનેરપર આક્રમણ કરવા ચાલ્યા

સવત ૧૭૬૬ ના ભાદ્રપદ માસમા પાદશાહ શાહઆલમે કામબક્ષ[3]નો વધ કર્યો જયસિંહે હવે પુન પાદશાહની સાથે સધિ કરવાનો પ્રસ્તાવ કર્યો મારવાડના મહારાજા અજિતસિંહે નાગોરપર અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો નાગોરપતિ ઇંદ્રસિંહ[4] પોતાને અત્યત દુર્બળ અને અસમર્થ માની અજિતસિંહને શરણે આવ્યો અજિતસિંહે પોતાના જાતિબધુને શરણે આવેલો જોઇ તેનાપ્રત્યે દયા કરી અને તેને નાગોરને બદલે લાડનૂ સમર્પણ કર્યું પરતુ ઇંદ્રસિંહ આટલી સપત્તિથી સતુષ્ટ થયો નહિ નાગોરનો અધીશ્વર એક શુન્ય દેશ લઇને શી રીતે સતોષ ધારણ કરી શકે ? ઇંદ્રસિંહે મહારાજા અજિતસિંહપ્રત્યે અસત રુષ્ટ થઈ અતિ શીઘ્રતાથી દિલ્હીના પાદશાહની પાસે જઇ આ સમાચાર તેને કહ્યા મોગલ પાદશાહ અજિતસિંહનુ આવુ આચરણ જોઇ અસત ક્રોધિત થયો પાદશાહના ક્રોધની વાત શીઘ્ર મારવાડ અને અબરના રાજપૂતોના સાભળવામા આવી તેથી ઉભય દેશના રાજા તથા સર્વ સામતો શીઘ્ર ડીડવાના નગરની પાસે કોલિયા નામના સ્થાનપર એકત્રિત થયા પાદશાહ પણ અતિ શીઘ્રતાથી અજમેર તરફ આવતો જણાયો પાદશાહે મિત્રતાના ચિન્હતરીકે પોતાના હાથના પજા સાથેની સનદ ઉભય રાજાઓપર મોકલી આપી તેનો મુખ્ય દૂત નાહરખા આ સનદ લાવ્યો આષાઢ માસના પડવાને દિવસે મારવાડ અને અબરના રાજાઓ આ સનદ લઇ પાદશાહની મુલાકાત લેવાને માટે અજમેરમા ગયા પાદશાહે તેમનો આદરસત્કાર કર્યો તેણે અજિતસિંહને નવદુર્ગયુક્ત મરુભૂમિ અને જયસિંહને અબરના શાસનની સનદ આપી સન્માનપૂર્વક ત્યાથી વિદાય કર્યા

---

૧ દુર્ગાદાસે મહેરાબખા રાઠોડે હતા તેના પ્રાણની રક્ષા કરી હતી

૨ એક ગ્રથમા અજમેર છોડીને મુસલમાનો નાસી ગયા એવો ઉલ્લેખ છે

૩ કામબક્ષ ઔરગઝેબનો પુત્ર હતો અને તે એક રાજપૂત રાજકુમારીના ગર્ભથી ઉત્પન્ન થયો હતો કામબક્ષ ઔરગઝેબની વૃદ્ધાવસ્થામા જન્મ્યો હતો, તેથી તેને તે અત્યત પ્રિય હતો ઔરગઝેબે મૃત્યુશય્યાપર પણ તેનાપર જે સ્નેહપૂર્ણ પત્ર લખ્યો હતો તે અમારા પાઠકોએ ગ્રથ ૧ લા મા વાચ્યો હશે

૪ ઇંદ્રસિંહ જસવતસિંહના જ્યેષ્ઠ ભ્રાતા મહાતેજસ્વી અમરસિંહનો પુત્ર અને વિશ્વાસઘાતી મોહકમસિંહનો પિતા હતો

ઉભય રાજાઓ બાદશાહની પાસેથી વિદાય લઇને પૂર્વ તરફ પુષ્કર તીર્થમા સ્નાન કરવાને ગયા સ્નાનવિધિ સમાપ્ત થયા પછી ઉભય રાજાઓ પરસ્પર મિત્રભાવ પ્રદર્શિત કરી છૂટા પડયા અને પોતપોતાના રાજ્યમા ગયા. અજિતસિંહ સંવત ૧૭૬૭ ના શ્રાવણ માસમા જોધપુરમા આવી પોતાના પિતાના સિંહાસનપર વિરાજમાન થઇ શાંતિપૂર્વક શાસન કરવા લાગ્યા આ વર્ષમા અજિતસિંહે ગૌડવંશની રાજકુમારીનુ પાણિગ્રહણ કર્યું અર્જુનસિંહે દિલ્હીના દિવાને ખાસમા અમરસિંહની હત્યા કરીને જે શત્રુતાનુ બીજ વાવ્યુ હતુ, તેનુ અજિતસિંહે ઉન્મૂલન કરી નાખ્યુ. અજિતસિંહ ત્યાર પછી મહાભારતમા વર્ણવેલા પાંડવકૌરવોના મહાયુદ્ધસ્થાન કુરુક્ષેત્રમા ગયા અને ત્યા તેમણે ભીષ્મકુંડના દર્શન કર્યાં[1] આ પ્રકારે સંવત ૧૭૬૭ નુ વર્ષ વ્યતીત થઇ ગયુ.

હિંદુકુલતિલક મહારાજા જસવંતસિંહ કાબુલમા અકાલ મૃત્યુ પામ્યા ત્યારથી અજિતસિંહ મારવાડના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા ત્યાસુધીનો ઇતિહાસ અમે રાઠોડકવિના ગ્રંથમાથી સરલ અનુવાદ કરીને આપ્યો છે આ ત્રીસ વર્ષના ઘોર સંગ્રામોપરથી રાઠોડજાતિએ પોતાના ગૌરવ અને સ્વાધીનતાની રક્ષાને માટે કેવો પ્રશંસનીય ઉદ્યોગ કર્યો હતો તથા રાઠોડસામંતોએ કેવી અપૂર્વ સ્વામીભક્તિ પ્રદર્શિત કરી હતી, તે ઉત્તમ પ્રકારે વિદિત થાય છે.

આ ત્રીસ વર્ષના લાંબા સમયમા રાઠોડવીરોએ જે અટલ રાજભક્તિ પ્રદર્શિત કરી હતી, તેવી રાજભક્તિ જગતની બીજી કોઇ પણ જાતિએ દર્શાવી નથી. રાઠોડકવિ કર્ણીદાન જણાવે છે

1 ભીષ્મકુંડના સંબંધમા નીચે પ્રમાણે એક જનશ્રુતિ પ્રચલિત છે ભારતવર્ષના પ્રાચીન મહાવીરોની લીલાભૂમિ કુરુક્ષેત્રના દર્શન કરવાને માટે પાદશાહ બહાદુરશાહ પોતાની રાજપૂત રાણી અને પોતાની રાજપૂતજનનીની પ્રેરણાથી ગયો હતો કુરુઓના મુખ્ય નેતા ભીષ્મના કુંડ ઉપર એક પ્રચંડ વૃક્ષ હતુ બહાદુરશાહે પોતાની રાણીને તંબુમા બેસાડી હતી આ સમયે એક ગીધ એક હાડકાનો ટુકડો ચાંચમા લઇને ઉપરોક્ત વૃક્ષની એક શાખાપર બેઠુ અલ્પ સમયમા તે ટુકડો ભીષ્મકુંડમા તૂટી પડયો તરતજ તે ગીધ મનુષ્યની પેઠે હસવા લાગ્યું અચાનક તે નિર્જન સ્થાનમા મનુષ્યના હસવાનો સાદ સાંભળીને પાદશાહ અત્યંત વિસ્મિત થયો તેણે વૃક્ષ તરફ જોયુ અને જ્યારે ગીધને મનુષ્યની પેઠે હસતુ જોયુ ત્યારે તો તેના આશ્ચર્યનો પાર ન રહ્યો પછી તે ગીધે પાદશાહને સંબોધી મનુષ્યની પેઠે બોલીને કહ્યુ ‘પૂર્વજન્મમા હુ યોગિની હતો તેવખતે મે આ કુરુક્ષેત્રના મહાયુદ્ધમા એક મહાબળવાન વીરનો કપાઇ ગયેલો હાથ ઉઠાવી લીધો અને હુ આ વૃક્ષનીચે આવીને બેઠો હતો. તે હાથમા એક અતિ મૂલ્યવાન સ્ફાટિક મણિનો અલંકાર હતો થોડી વારમા તે અલંકાર મારા હાથમાથી છૂટીને આ કુંડમા પડી ગયો અને આજે પણ તેજ પ્રકારે આ કુંડમા આ હાડકુ પડી ગયુ છે હમણા મને પૂર્વજન્મની તે વાતનુ સ્મરણ થયુ અને તેથી હુ હસ્યો ” સંસ્કૃત અથવા હિંદુઓની ભાષામા આ વાત તે બોલતો હતો તેથી પાદશાહ તે સમજી શકયો નહિ, પરંતુ રાણીએ તેનો અનુવાદ કરીને યવનભાષામા તે પાદશાહને સમજાવી પાદશાહે શીઘ્ર તે અલંકાર પ્રાપ્ત કરવાને માટે પોતાના સેવકોને આજ્ઞા કરી કેટલાક માણસો કુંડમા પડયા અને ભૂતકાળના મહાયુદ્ધના ચિન્હસ્વરૂપ તે અલંકાર બહાર કાઢી લાવ્યા તેમાના મોટા મોટા મણિઓને જોઇને પાદશાહ બોલ્યો—

“એ સેતરજ રમવા માટે ઘણા ખપમા આવશે”પાદશાહની સાથે જે રાજપૂત રાજાઓ હતા, તેઓ તેના આ વચનો સાંભળી અત્યંત દુ ખી થયા અને તેમણે તે મણિઓ પોતાને ઉપહારતરિકે આપવાની પ્રાર્થના કરી. જયપુરના મીરજા રાજાને બે મણિઓ આપવામા આવ્યા આ ઉભય મણિઓ હાલ જયપુરમા છે એક મણિ અંબાદેવીના મંદિરમા છે અને બીજો ગોવિંદજીના મંદિરમા છે અજિતસિંહને એક મણિ પ્રાપ્ત થયો હતો, જે તેમણે જોધપુરમા ગિરિધારીજીના મંદિરમા રાખ્યો હતો આ મણિની લોકો પૂજા કરે છે અમારા શિક્ષક અને મિત્ર યતિ જ્ઞાનચંદ્રે ફકત જનશ્રુતિનો સંસ્કૃત શ્લોક શોધીને તેની વ્યાખ્યા કરી સમજાવી હતી મે તેનો અનુવાદ અત્રે લખ્યો છે તેમણે આ ત્રણે મણિઓ જોયા હતા અને તેની ભક્તિપૂર્વક પૂજા કરી હતી તેમણે કહ્યું કે બુદ્ધી અથવા કોટામા એજ પ્રકારનુ રત્ન છે અને બીજુ એક મેવાડના મહારાણાની પાસે છે મહારાણાએ તે મણિ કેવી રીતે પ્રાપ્ત કર્યો હતો, તે જાણવામા નથી. આ પવિત્ર સફેદ મણિઓમાનો પ્રત્યેક વજનમા અર્ધો શેર હશે. કુરુક્ષેત્રના યુદ્ધમા નિશ્ચે અવશ્ય પ્રચંડ શરીરના મનુષ્યો હતા નહિ તો આટલા વજનના તેર મણિ હાથમા પહેરવા એ કોઇ સહેલુ કામ નહોતું આ ઉપરથી સિદ્ધ થાય છે કે મહાકવિ હોમરના (હોમર નામનો કવિ ગ્રીસ દેશમા થઇ ગયો છે, તે સિકંદરની પૂર્વે કેટલીક શતાબ્દીઓપર થયે હતો તેના વીરરસમય અને પરમ ઓજસમય કાવ્યનો હાલ પણ સમસ્ત યૂરોપમા પરમ આદર થાય છે એમા જે વસ્તુ છે તે કવિની કલ્પના લાગે છે. સત્યઇતિહાસ જણાતો નથી) વીરો કુરુવીરોની સમક્ષ વામનસ્વરૂપ હતા યતિ જ્ઞાનચંદ્રે પણ એવો અભિપ્રાય દર્શાવ્યો હતો કે પ્રાચીન કાળમા

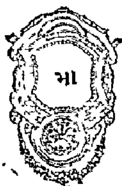
કે ' આ દીર્ઘકાળમા એક પણ રાઠોડસામંત સ્વાભાવિક મૃત્યુ પામ્યો નથી " જે લોકો એમ ધારે છે કે હિંદુઓમા સ્વદેશભક્તિ નથી તેમણે અવશ્ય રાઠોડોનો ઇતિહાસ વાંચવો જોઇએ રાજપૂત જાતિના ઇતિહાસની જગતની બીજી કોઇ પણ જાતિના ઇતિહાસની સાથે તુલના કરવાથી સ્પષ્ટરીતે પ્રતીત થાય છે કે રાજપૂતો અવશ્ય અધિક ધન્યવાદને પાત્ર છે જે સમયે આ ઘોર સંગ્રામો ચાલતા હતા, તે સમયે યવનસમ્રાટ્ ભારતવર્ષના સર્વોચ્ચ સિંહાસનપર સ્થિત હતો અને તે રાજપૂતોનો સમૂળ ઉચ્છેદ કરવાની ચેષ્ટા કરતો હતો યવનસમ્રાટ્‌ની ઇચ્છા એ હતી કે રાજપૂતો સ્વજાતિ, સ્વધર્મ અને સ્વદેશની વિરુદ્ધ આચરણ કરી મને સહાય કરે અને એટલા માટે તેણે પ્રધાન રાજપૂતોને પુષ્કળ લાલચો પણ આપી હતી, પરંતુ રાજપૂતોએ તેમની લાલચોપ્રત્યે ઘૃણા નહિ દર્શાવી હોય એવુ તો ક્વચિતજ બન્યુ છે રાજપૂતકુલતિલક મહાવીર દુર્ગાદાસનું ઉદાહરણ કેવુ ઉજ્જવલ છે ? તેઓ મહાવિપત્તિમા સપડાયા છતા પણ બળ, પરાક્રમ, રાજભક્તિ અને વિશ્વાસપાત્રતાનો ઉત્તમ આદર્શ બતાવી ગયા છે આજપર્યંત રાઠોડો તેમના આ સદ્‌ગુણોનુ અનુકરણ કરે છે. બાદશાહે આપવા માડેલી સહસ્રાવધિ સુવર્ણમુદ્રાને તેમણે લત્તાપ્રહાર કર્યો હતો જો તેઓ બાદશાહના પક્ષનુ અવલંબન કરત તો મારવાડના એક સાધારણ સામંતની પદવીપરથી તેઓ એક માંડલિક રાજાની ઉચ્ચ પદવી મેળવી શકત, પરંતુ તેમણે તે પ્રકારનો લોભ રાખ્યો નહોતો તેમણે પોતાના રાજાના હિતને માટેજ ઉચ્ચ પદવીને તિલાંજલિ આપી હતી શત્રુઓના પ્રપંચથી તેમના ભ્રાતા સોનિગજીનુ મૃત્યુ થયુ હતું, તેથી તેમનાપર વૈર લેવાની ઉત્કટ ઇચ્છા તેમના રોમરોમમા પ્રસરી ગઇ હતી પ્રત્યેક યુદ્ધમા આ વૈરવ્રતથી ઉત્તેજિત થઇનેજ તેઓ મુસલમાનોનો ભયંકર સંહાર કરતા હતા શાહજાદો અકબર જે સમયે પોતાના પિતાના મહાક્રોધથી ભયભીત થઇને તેનાથી ગુપ્ત રહેતો હતો, તે સમયે મહાવીર દુર્ગાદાસે અસીમ સાહસ અને મહાન વીરતાથી તેનુ સંરક્ષણ કર્યું હતુ વળી અકબરના પરિવારના રક્ષણનો ભાર પણ તેમના હાથમાજ સોંપવામા આવ્યો હતો અકબરના પરિવાર ઉપર મહાવીર દુર્ગાદાસ જે પ્રકારનો સ્નેહ અને મમતા રાખતા હતા, તે પણ તેમની શ્રેષ્ઠતા બતાવે છે વિધર્મી અને વિજાતિ શત્રુના પરિવારની પણ સ્નેહ અને મમતાપૂર્વક રક્ષા કરનાર ઉદાત્ત હૃદયના વીર પુરુષની જેટલી પ્રશંસા કરીએ તેટલી ઓછી છે તેમણે દુનાડાના દેવાલયમા ઔરંગઝેબની પૌત્રીનો જે પ્રકારે રક્ષા કરી હતી, તે પ્રકારની તેની રક્ષા આગ્રાના કોટકિલ્લાથી રક્ષિત અંતઃપુરમા પણ થઇ હતી કે નહિ તે વિષે શક છે બાલક અજિતસિંહને પ્રથમ ૭ વર્ષપર્યંત સર્વથા ગુપ્ત રાખવામા આવ્યો હતો તે પરથી રાઠોડાની અદ્‌ભુત બુદ્ધિ અને ચતુરાઇનો આપણને પરિચય થાય છે રાઠોડકવિ જણાવે છે કે મહાવીર દુર્ગાદાસે અનેક સદ્‌ગુણોને લીધે અક્ષય કીર્તિ પ્રાપ્ત કરી છે રાઠોડવીર દુર્ગાદાસનુ નામ આજે પ્રત્યેક રાઠોડના હૃદયમા અંકિત થઈ રહ્યુ છે તેમના બળ અને પરાક્રમની વાતો ભારતવર્ષના પ્રત્યેક પ્રાંતમા કર્ણગોચર થાય છે આ મહાવીર પોતાના શ્વેત અશ્વપર આરુઢ થએલા હોય તે પ્રકારનુ ચિત્ર જોઇ આપણા હૃદયને પરમ આહ્‌લાદ થાય છે આ વીર પુરુષ રાજપૂતજાતિને પરમ પ્રિય છે[1]

[1] દુર્ગાદાસના પરાક્રમો ઇત્યાદિ સબંધી વિશેષ માહિતી મેળવવા ઇચ્છનારે " વીર દુર્ગાદાસ " નામનુ વીરરસપૂર્ણ સાક્ષર શ્રી વિઠ્ઠલદાસ મનછારામનુ લખેલુ અને ' સસ્તુ સાહિત્ય વર્ધક કાર્યાલય ' તરફથી હમણાજ બીજી આવૃત્તિરૂપે બહાર પડેલુ પુસ્તક જોવુ શાહી પૂંઠાની કિંમત માત્ર આઠ આના ૦॥

अध्याय १ मो

નાહન અને સબાલકસિંહને પર્વતમાં વસતા વિદ્રોહી સામંતોનું દમન કરવાને માટે સમ્રાટનું અજિતસિંહને મોકલવું-અજિતને મળેલો જય-અજિતસિંહનું ગંગાસ્નાનાર્થે જવું-દિલ્લીના સમ્રાટ બહાદૂરશાહનું મૃત્યુ-શાહજાદાઓની માંહોમાંહેની લડાઇ-અજીમુશ્શાનની થયેલી હત્યા-મુઇજ્જુદ્દીનનો રાજ્યાભિષેક-સમ્રાટનું અજિતસિંહને ગુજરાતના સુબાતરિકે નિયુક્ત કરવું-ફર્રૂખશિયરને સમ્રાટપદની પ્રાપ્તિ-અજિતસિંહનું પોતાના પુત્ર અભયસિંહને સમ્રાટની પાસે મોકલવું-નાગોરના સામંત મુકુંદદાસની હત્યા-ઉભય સૈયદ ભ્રાતાઓનો મહાક્રોધ-સમ્રાટની સેનાએ મારવાડપર કરેલું આક્રમણ-સંધિબંધન-અભયસિંહનું સમ્રાટની સભામાં જવું-અજિતસિંહનું દિલ્લીમાં જવું-સમ્રાટના ઉભય સૈયદ મંત્રીઓની સાથે અજિતસિંહે કરેલી ગુપ્ત સંધિ-ફર્રૂખશિયરની સાથે અજિતસિંહની કન્યાનો વિવાહ-પુનઃ જોધપુરમાં આગમન-જજીઆ કર રદ કરવો-અજિતસિંહનું સુબાતરિકે ગુજરાતમાં જવું-ત્યાં કરેલી શાસનવ્યવસ્થા તથા શાંતિસ્થાપના-અજિતસિંહનું દ્વારિકા તીર્થમાં જવું-તેનું પાટનગર જોધપુરમાં આવવું-સૈયદોની આજ્ઞાથી અજિતનું દિલ્લીમાં જવું-ઉભય સૈયદોની સાથે અજિતસિંહે રચેલો ગુપ્ત પ્રપંચ-અજીતસિંહની સાથે મેળાપ કરવાને માટે સમ્રાટનું જવું-દુશ્ચિન્હો-દક્ષિણમાંથી હુસેનઅલ્લીનું આગમન-સૈયદ અને અજિતસિંહના શત્રુઓનું ભયભીત થવું-રાઠોડોની સેનાદ્વારા અજિતસિંહે રાજમહાલયને ઘાલેલો ઘેરો-સમ્રાટ ફર્રૂખશિયરની હત્યા-મહમ્મદશાહનો રાજ્યાભિષેક-અંબરરાજની વિરુદ્ધ મહમ્મદશાહનું યુદ્ધમાં ઉતરવું-અજિતસિંહની પાસે અંબરરાજે ગ્રહણ કરેલો આશ્રય-અજિતસિંહે મહમ્મદશાહની પાસેથી દેશ પ્રાપ્ત કરવો-પુનઃ જોધપુરમાં આવવું-અજિતસિંહની કન્યા સૂર્યકુમારી સાથે અંબરપતિનો વિવાહ-ઉભય સૈયદોનો વધ-અજિતસિંહે અજમેરપર કરેલું આક્રમણ-ત્યાંના શાસનકર્તાનો પ્રાણનાશ-ત્યાંની મસ્જીદોનો કરેલો વિધ્વંસ-હિંદુધર્મની પુનઃ પ્રતિષ્ઠા-અજિતસિંહનું મોગલસમ્રાટની આધીનતાનો અસ્વીકાર કરી પોતાને સ્વતંત્ર રાજાતરિકે જાહેર કરવું અને પોતાના નામની મુદ્રા ચલાવવી-તોલમાપ નક્કી કરવાં અને ન્યાયમંદિરની સ્થાપના કરવી-રાઠોડસામંતોનો શ્રેણીવિભાગ-સમ્રાટની સેનાએ મારવાડપર કરેલું આક્રમણ-ત્રીસહજાર રાઠોડોની સેનાસહિત અજિતસિંહનું તેનો અવરોધ કરવા જવું-સમ્રાટે યુદ્ધ બંધ રાખવાને માટે કરેલી પ્રાર્થના-રાઠોડોએ સમ્રાટની ભૂમિનો કરેલો નાશ-અભયસિંહે ગ્રહણ કરેલી ધૌંકલની ઉપાધિ-તેનું જોધપુર તરફ પાછા ફરવું-સમ્રાટનું બદલો લેવાને માટે સમસ્ત સેનાસહિત અજિતસિંહની સામે જવું-સાંભરનું યુદ્ધ-અજમેરપર ઘેરો-અજિતસિંહે કરેલી આત્મરક્ષા-સમ્રાટના હાથમાં અજમેર સમર્પણ કરવાની અજિતસિંહની ઇચ્છા-સમ્રાટના શિબિરમાં અજિતસિંહનું ગમન-તેમને મળેલું સન્માન-તેનું ઉદ્ધતાઇભરેલું આચરણ-પોતાના પુત્રના હાથથી અજિતસિંહનો પ્રાણનાશ-રાઠોડકાવની કર્તવ્યવિમુખતા-ઐતિહાસિક વર્ણન-અજિતની અંત્યેષ્ટિક્રિયા -૬ રાણી અને ૫૮ ઉપનાયકાઓનું અજિતસિંહની સાથે ચિતાપર આરોહણ-નાજિર, કવિ અને પુરોહિતોનું પટરાણીઓને સમજાવવું અને તેમને ચિતારોહણ કરવાનો કરેલો નિષેધ-રાણીઓની દૃઢ પ્રતિજ્ઞા-ચિતારોહણ-અજિતસિંહનું જીવન અને રાજપ્રબંધની સમાલોચના.

રવાડના સ્વામી મહારાજા અજિતસિંહના જન્મથી લઇને તેમને સિંહાસન-પ્રાપ્તિ થઇ ત્યાસુધીનો જે ઇતિહાસ અમને રાઠોડકવિઓના ગ્રંથોમાથી મળ્યો છે, તે પૂર્વે પ્રકાશિત થઇ ચૂક્યો છે. વર્તમાન અધ્યાયમા અમે રાજા અજિતસિંહના સમયની વિશેષ ઐતિહાસિક ઘટનાઓ અને તેમનુ અંતસમયનું અત્યંત કરુણા-રપદ દૃશ્ય પાઠકોની દૃષ્ટિસન્મુખ સાદર કરીએ છીએ. એક રાઠોડકવિકુલ-ચૂડામણિએ લખ્યુ છે કે:-" સંવત ૧૭૬૮ મા પાદશાહ બહાદૂરશાહે અજિત-સિંહને નાહન પ્રદેશપર અધિકાર સ્થાપિત કરવાને અને કૈલાસ પર્વતપર રહેના રાજદ્રોહી સામતોનુ દમન કરી તેમને પોતાની આધીનતાની શૃંખલામા પરિબ-દ્ધ કરવાને મોકલ્યા વીરશિરોમણિ અજિતસિંહે પાદશાહની આજ્ઞાનું પાલન કરવાને માટે શીઘ્ર ત્યા સેના લઇ જઇ પરમ વીરતાપૂર્વક શત્રુઓને પરાજિત કર્યા. વિજયલક્ષ્મી પ્રાપ્ત કરી તેઓ મહા આનંદપૂર્વક પવિત્રસલિલા ગંગામા સ્નાન કરવાને સેનાસહિત ગયા ગગાસ્નાન અને દાનપુણ્ય કરી રાજા વસતઋતુમા પોતાની રાજધાની જોધપુરમા ચાલ્યા ગયા. " ઉપરોક્ત લેખકે પૂર્વોક્ત વર્ષમા ઇતર કોઇ ઐતિહાસિક ઘટના બનેલી જણાવી નથી.

ઉપરોક્ત કવિ આગળ જણાવે છે કે સવત ૧૭૬૯ માં દિલ્લીશ્વર શાહઆલમ સ્વર્ગે સિધાર્યો. પાદશાહના પુત્રો અભિમાની હોવાથી તેમનામા વિદ્વેષાગ્નિ પ્રદીપ્ત થયો. અજી મુસ્સાન શોચનીય રીતે માર્યો ગયો અને ભારતનુ રાજછત્ર મુઇજુદ્દીનના મસ્તકપર શોભાયમાન થયું મારવાડના રાજા અ-જિતસિંહે નવીન પાદશાહની પાસે ભડારી ખીમસીને ભેટના પદાર્થો આપીને શીઘ્ર મોકલ્યો નૂતન પાદ-શાહે પ્રસન્ન થઇ તેજ ભડારીની સાથે અજીતસિંહને સુબાના પદપર નિયુક્ત કર્યા છે, એવા ઉલ્લેખવાળી સનંદ મોકલી સંવત ૧૭૬૯ ના માઘ માસમા અજિતસિંહે સત્તર હજાર નગરોવાળો અમદાવાદ પ્રદેશ હસ્તગત કરવાને માટે એક પ્રચંડ સેના એકત્રિત કરી આ સમયે દિલ્હીમા એક મોટો વિ-પ્લવ બન્યો બે સૈયદભ્રાતાઓએ પાદશાહ મુઇજુદ્દીનને મારીને ફર્રુખશીઅરને તેના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત કર્યો. જુલ્ફીકારખા પણ આ સમયે માર્યો ગયો, તેથી મોગલોની સત્તા સર્વથા નષ્ટ થઇ ગઈ. આ તરફ ઉભય સૈયદભ્રાતાઓ રાજસિંહાસનને પોતાનુ માની સર્વ શાસનશક્તિ પોતાના હાથમાં લઇ પોતાનો પ્રતાપ પ્રકાશિત કરવા લાગ્યા ઉભય સૈયદોની સલાહથી નવીન પાદશાહ ફર્રુખશીઅરે અજિતસિંહને કહેવરાવી મોકલ્યુ કે તમે તમારા પુત્ર અભયસિંહને શીઘ્ર રાઠોડસેનાસહિત દિલ્લીમાં મોકલી દો. આ સમયે અભયસિંહની વય માત્ર સત્તર વર્ષની હતી આ સમયે અજિતસિંહના સાભળવામા આવ્યુ કે વિશ્વાસઘાતી નાગોરપતિ મુકુંદ[1] દિલ્હીના પાદશાહની સભામા રહે છે અને પાદશાહની સભામા તેનુ અધિક સન્માન પણ છે, તેથી અજિતસિંહે તે વિશ્વાસઘાતીનો નાશ કરવાને માટે શીઘ્ર પોતાના કેટલાક વિશ્વાસુ સેવકોને દિલ્લી મોકલી દીધા ઉક્ત માણસોએ અજિતસિંહની આજ્ઞાથી દિલ્હી નગરમા જઇ અપૂર્વ સાહસથી મુકુંદના જીવનનો નાશ કરી નાખ્યો તેમના આ કૃત્યથી ઉભય સૈયદભ્રાતાઓએ મહાક્રોધિત થઇ પોતાની સેના લઈ મારવાડપર આક્રમણ કર્યુ તે મહાપ્રતાપશાળી સૈયદભ્રાતાઓને સેનાસહિત આવતા જોઇ અજિતસિંહે પ્રથમથીજ પોતાની ધનવાન પ્રજાને ઉપાનોતમા[2] અને પોતાના પુત્ર અભયસિંહને કુટું-બસહિત રાડધડા નામના[3] સ્થળે મોકલી દીધો. પાદશાહના સૈન્યે શીઘ્ર જઇ રાજધાની જોધપુરને ઘેરી લીધુ અને તરત અજિતસિંહપર પેગામ મોકલવામા આવ્યો કે ભવિષ્યમા તમે મારી સાથે સારૂ વર્તન રાખો તેની જામીનગીરીતરિકે તમારે તમારા પુત્ર અભયસિંહને પાદશાહના દરબારમા રાખવો પડશે અને તમારે સ્વય પણ આવવુ પડશે, પરતુ મહારાજા અજીતસિંહે તેપર કિંચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યું નહિ. અતે તેમણે દિવાનની સલાહથી અને ખાસકરીને કવિશ્રેષ્ઠ કેસરના ઉપદેશથી આ આજ્ઞા સ્વીકારી

૧ મહાશય ટૉડે એક સ્થાને મુકુંદ અને બીજે સ્થાને મોહકમ લખ્યુ છે, પરતુ ખરૂ નામ મોહામજ છે.
૨ એક સ્થળે સિવાનાના કિલ્લામા મોકલવાનું લખ્યુ છે
૩ રાડધડા લૂણી નદીના પશ્ચિમ તટપર આવેલુ છે.

કવિએ જણાવ્યું કે દોલતખાએ જે સમયે મારવાડપર આક્રમણ કર્યું હતુ તે સમયે મારવાડપતિ રાવ ગાગાએ પોતાના પુત્ર માલદેવને પોતાના પ્રતિનિધિતરિકે પાદશાહના દરબારમા મોકલ્યો હતો રાજા અજિતસિહને પૂર્વપ્રમાણ પ્રાપ્ત થયાથી પોતાના પુત્રને પાદશાહની પાસે મોકલવામા કાઇ વાધો જણાયો નહિ તેમણે અભયસિહને રાડધડાથી બોલાવ્યા અને સવત ૧૭૭૦ ના આષાઢ માસના અતિમ ભાગમા તેમને હુસેનઅલ્લીની સાથે દિલ્હીમા મોકલી આપ્યા મરુક્ષેત્રના યુવરાજને પાદશાહની પાસે પાચહજાર સૈનિકોના નાયકની પદવી મળી

અજિતસિહ શીઘ્ર પોતાના પુત્રની પાછળ પાછળ દિલ્હીની સભામા ગયા અજિતસિહની શૈશવાવસ્થામા જે રાઠોડસામતોએ દુષ્ટ ઔરગજેબના કરાલ ગ્રાસમાથી તેમને મુક્ત કરવાને માટે દિલ્હીમા યુદ્ધ કરી પ્રબળ પરાક્રમ પ્રદર્શિત કરીને પ્રાણવિસર્જન કર્યા હતા, તે મહાબળવાન અને પરમ રાજભક્ત વીરોના સ્મૃતિચિન્હો દિલ્હીમા જોઇને અજિતસિહનો મુસલમાનોપર વેર લેવાનો જુસ્સો બમણા જોરથી ઉછળી આવ્યો તેમણે આ વખતે પોતાના મનમા તૈમુર રાજવશનો લોપ કરીને સપૂર્ણ વેર વાળવાનો દૃઢ નિશ્ચય કર્યો મહારાજા અજિતસિહે દરબારમા વિરાજમાન થઇ હિદુજાતિના પ્રતિનિધિતરીકે નીચે જણાવેલી ચાર બાબતોપ્રત્યે પ્રબળ વિરોધ દર્શાવ્યો –

(૧) નૈરોઝ[1]

(૨) દેશી રાજાઓને પાદશાહની સાથે કન્યા અને ભગિનીના લગ્ન કરવાની બળાત્કારે ફરજ પાડવી

(૩) ગૌહત્યા

(૪) જજીઆવેરો

હવે આ સબધે કાઇ વિશેષ વર્ણન ઉપલબ્ધ થતુ નથી સૈયદભ્રાતાઓએ મારવાડપર આક્રમણ કર્યું ત્યાર પછી અજિતસિહની સન્મુખ જે કેટલાક પ્રસ્તાવો રજુ કરવામા આવ્યા હતા તેમા અજિતસિહની કન્યાની સાથે પાદશાહ ફર્રુખશિયરનુ લગ્ન કરવુ, એવો પણ એક પ્રસ્તાવ હતો આ વિવાહના કારણથી જે રાજનૈતિક ઘટના બની હતી તેનુ વર્ણન પાઠકો પૂર્વે વાચી ગયા છે[2] તે પાપીયવનના હાથમા પોતાની કન્યા સોપીને પોતાનુ કુલ કલકિત કરવાની અજિતસિહને કિચિત્ પણ ઇચ્છા નહોતી કેવલ યવનસમ્રાટ્ની પ્રબલ સત્તા જોઇને તથા રાજ્યની રક્ષાનો અન્ય કોઇ ઉપાય નહિ જોઇનેજ તેમને પાદશાહને કન્યા આપવાનો સ્વીકાર કરવો પડયો હતો યવન પાદશાહે બળાત્કારે તેમને પોતાની સાથે તેમની કન્યાનુ લગ્ન કરવાની ફરજ પાડી મોગલસામ્રાજ્યના નાશનો પાયો પોતાને હાથેજ ખોદ્યો અજિતસિહ શીઘ્ર પોતાના સ્વર્ગસ્થપિતાના જેવી તેજસ્વિતા ધારણ કરી યવનસમ્રાટ્ની પ્રભુતા અને પ્રબળ પ્રતાપરૂપી સૂર્યને અસ્ત કરવાને માટે ઉભય સૈયદભ્રાતાઓની સાથે મળી ગયા તેમણે ઉભય ભ્રાતાઓની આગળ ઉપરોક્ત ચાર બાબતોનુ નિવારણ કરવાનો પ્રસ્તાવ સાદર કર્યો આ પ્રસ્તાવનો સ્વીકાર થયો વળી સૈયદભ્રાતાઓએ અજિતસિહનો આ પ્રસ્તાવ પણ સ્વીકાર્યો કે –"મોગલસામ્રાજ્યના જે ભાગમા રાજપૂતો નિવાસ કરતા હોય તે ભાગમા આવેલા સર્વ દેવમદિરોમા નિયમિતરીતે શખધ્વનિ કરવા દેવામા આવશે. બાદશાહ તે સબધે કાઇપણ બાધા ઉપસ્થિત કરશે નહિ હિદુઓના દેવમદિરોને યવનો કદિ પણ અપવિત્ર કરી શકશે નહિ" તદુપરાત મહારાજા અજિતસિહે પોતાના રાજ્યની સીમા પણ વધારી લીધી

કાળની ગતિ કેવી વિચિત્ર છે ! દુષ્ટ ઔરગજેબે જે અજિતસિહના જીવનનો તથા સમસ્ત રાઠોડરાજવશનો નાશ કરવાને માટે પ્રયત્ન કર્યો હતો, બાલ્યાવસ્થામા જેમનુ પાલન અત્યત કઠિનતાથી કરવામા આવ્યુ હતુ અને જેઓ યુવાવસ્થાપર્યત પ્રાણ બચાવવાને માટે દૂર દેશના જગલ અને પહાડોમા બીતા બીતા ફરતા હતા, તેજ અજિતસિહ હવે દિલ્હીના પાદશાહની સભામા પ્રબળ અધિ

૧ નૈરોઝ એટલે નવો દિવસ. દિલ્હી નગરમા પ્રત્યેક માસની પ્રથમ તિથિએ મેળો ભરાતો હતો આ મેળામા રાજકુટુબના અને મોટા મોટા અમીર ઉમરાવોના કુટુબના માણસો પોતાની કારીગરીનો માલ વેચવાને લાવતા હતા આ મેળામા પુષ્કળ માલ વેચાતો હતો પ્રતિવર્ષે નૈરોઝનો એક એવો મેળો ભરાતો હતો કે જેમા કેવળ સ્ત્રીઓજ એકત્રિત થતી હતી નાનામોટા કુળની સ્ત્રીઓ સિવાય ત્યા કોઈ પણ પુરુષ જતો નહોતો પરતુ પાદશાહ વેષ બદલીને તેમા જતો હતો આ મેળામા અનાચાર પુષ્કળ થતો હતો આ મેળો અકબરે શરૂ કરાવ્યો હતો.

૨ મેવાડના ઇતિહાસમા આ વર્ણન આવી ગયુ છે

કા પ્રાપ્ત કરી હિંદુઓના હિતના સર્વ કામો કરવા લાગ્યા ગ્રંથકવિએ જણાવ્યું છે કે—“સમસ્ત આશાઓ સફળ થયા પછી સંવત ૧૭૭૨ ના જ્યેષ્ઠ માસમા ગુજરાતના સુબાગીરીથી નિવૃત્ત થઇ નવી સનદ પ્રાપ્ત કરી દિલ્હી છોડી તેઓ જોધપુરમા ચાલ્યા ગયા ત્રણ્ણી ખીમસીની સહાયથી શીઘ્ર સર્વ સ્થાનેથી જજીઆવેરો કાઢી નાખવામા આવ્યો હિંદુકુલતિલક મહારાજા જસવંતસિંહના યોગ્ય કુમાર અજિતસિંહદ્વારા આ ઘૃણિત કર દૂર થવાથી સર્વત્ર સર્વ હિંદુઓએ પરમ આહ્લાદિત થઇ અંતઃકરણપૂર્વક અજિતસિંહના જય જયકાર થી ભારતવર્ષ પ્રતિધ્વનિત કરી દીધુ જો કે અજિતસિંહને પોતાની નામરજી છતા ફર્રુખશીઅરના હાથમા પોતાની કન્યા સમર્પણ કરવી પડી હતી તેથી તેઓ પોતાના મનમા અત્યંત દુખી થયા હતા, તોપણ તેઓ સ્વજાતિના હિતના અનેક કાર્યો કરવામા સફળ થયા હતા, તેથી તેમનો શોક ઘણો ઘટી ગયો હતો ”

અજિતસિંહે સંવત ૧૭૭૨ મા પોતાના રાજ્યના મુખ્ય મુખ્ય દેશોમા સ્વયં જઇ સુશાસનની વ્યવસ્થા કરી પોતાના પુત્ર અભયસિંહને રાજકાર્યમા દક્ષ કરવાની ઇચ્છાથી તેઓ તેમને પોતાની સાથે લઇ ગયા હતા ત્યાંથી પહેલા તેઓ ઝાલોરમા ગયા આ સમયે વર્ષાઋતુનો પ્રબલ વેગ જોઇ તેમણે ત્યાંજ મુકામ કર્યો શરદૃઋતુનુ આગમન થતાની સાથેજ પ્રકૃતિદેવીએ પ્રસન્ન મૂર્તિ ધારણ કરી આ વખતે મારવાડપતિએ શીઘ્ર પોતાની મરજી થયેથી સેનાસહિત સૌથી પહેલા મેવાસા[૧] દેશના નિવાસીઓ સિરોહીના દેવડા લોકોપર આક્રમણ કર્યું અજિતસિંહે જ્યા નિમાજપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો કે તરતજ સમસ્ત દેવડાઓએ તેમની આધીનતા સ્વીકારી અને તેમણે ખંડણી આપી આ સમયે પાલણપુરથી ફિરોઝખાએ મહારાજા અજિતસિંહની સામે જઇ તેમને યથોચિત સન્માન આપ્યુ હતુ સિરોહી દેશના રાણા અજિતસિંહને ખંડણીસ્વરૂપે એક લાખ રૂપિયા આપ્યા કરતા હતા વળી કનવી જાતિના નેતા ક્ષેમકર્ણ પણ સર્વ પ્રકારે આધીનતાની શૃંખલામા પરિબદ્ધ થયા હતા નાહરખાવત, ચાંપાવત અને વિજયભંડારીને ગત વર્ષમા પાટણમા સુશાસનની વ્યવસ્થા કરવાને માટે મોકલ્યા હતા, તેઓ પણ આ વખતે પાટણથી આવીને મહારાજા અજિતસિંહને મળ્યા

સંવત ૧૭૭૩ મા મહારાજા અજિતસિંહે હળવદના ઝાલાને પરાસ્ત કર્યા ત્યારપછી તેમણે નવાનગરના જામ લોકોપર આક્રમણ કર્યું મહા બળવાન અને પરમપરાક્રમી અજિતસિંહના આક્રમણથી ભયભીત થઇ નવાનગરના જામ તેમને શરણે આવ્યા અને તેમને ખંડણીસ્વરૂપે ત્રણ લાખ રૂપિયા તથા પચીસ શ્રેષ્ઠ ઘોડા આપી આ મહા વિપત્તિમાથી મુક્તિ પ્રાપ્ત કરી ત્યાર પછી અજિતસિંહ પોતાના રાજ્યના સર્વ ભાગોમા સુશાસનની સ્થાપના કરી પોતાની સેનાસહિત દ્વારિકાતીર્થમા તથા ગોમતીમા સ્નાન કરી તથા દાનપુણ્ય કરી તેઓ પોતાની રાજધાની જોધપુરમા પાછા ચાલ્યા આવ્યા અહીં આ તેમના સાંભળવામા આવ્યુ કે તેમની ગેરહાજરીમા ઇંદ્રસિંહે નાગોરપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો છે આ સમાચાર સાંભળી તેમને અત્યંત ક્રોધ ઉત્પન્ન થયો અને તેમણે સિંહની પેઠે શીઘ્ર પોતાની સેના લઇ નાગોરપર આક્રમણ કરી ઇંદ્રસિંહને સિંહાસનપરથી પદભ્રષ્ટ થયો

ત્યાર પછી સં૦ ૧૭૭૪ મા મહારાજા અજિતસિંહ ભારતના ક્ષેત્રમા ચિરસ્મરણીય કાર્ય કરવાને પ્રવૃત્ત થયા ફર્રુખશીઅરના શાસનસમયમા દિલ્હીના દરબારમા પરસ્પર ઝઘડો જાગ્યો એક તરફ મોગલ અમીરઉમરાવો હતા અને બીજા પક્ષમા ઉભય સૈયદભ્રાતાઓ હતા આથી જે શોચનીય ઘટનાઓ બની તે ઇતિહાસના પાઠકોથી અજ્ઞાત નથી સૈયદભ્રાતાઓ અને મોગલોની વચ્ચે જે સમયે ઝગડો ઉપસ્થિત થયો, તે સમયે મહારાજા અજિતસિંહને એક મુખ્ય કાર્ય કરવાને માટે શીઘ્ર બોલાવવામા આવ્યા હુસેનઅલી આ સમયે દક્ષિણમા હતો અને અબ્દુલ્લા પાદશાહની વિરુદ્ધ ગુપ્તરીતે પ્રપંચનો વિસ્તાર કરી રહ્યો હતો ઉભય સૈયદભ્રાતાઓ આ સમયે મહારાજા અજિતસિંહની પ્રબળ જોઇને તેમને હાથમા લેવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા તેમણે તેમને રાજધાનીમા આવવાને

૧ આ દેશ આબુ શિખરપર આવેલો છે આ દેશમા પૂર્વે ભીલ, કોળી, મીના, માહિર વિગેરે લોકો વસતા હતા ઘણુંકરીને રાજપૂતો પણ એ પર્વતમય પ્રદેશમા જઇને પોતાની રક્ષા કરતા હતા.

પત્રો ઉપર પત્રો લખ્યા અજિતસિંહ બદલો લેવાનો સુઅવસર જોઇ પોતાની બળવાન સેનાસહિત નાગર, મેડતા, પુષ્કર, મારોટ તથા સાભર થઇને દિલ્લીમા જઇ પહોચ્યા તેઓ સાંભરના કિલ્લામા પુષ્કળ રાઠોડસેના મૂકી ગયા હતા તેમણે દિલ્હી તરફ પ્રયાણ કરતી વખત મારોટથી પોતાના પુત્ર અભયસિંહને રાજધાની જોધપુરની રક્ષા કરવાને માટે મોકલી દીધો અજિતસિંહ પોતની પ્રબળ સેના-સહિત આવ્યા છે, એવા સમાચાર સાભળી ઉભય સૈયદભ્રાતાઓ શીઘ્ર તેમને સન્માનસહિત લઇ જવાને માટે તેમની સામા ગયા અજિતસિંહ અલીવર્દીખાનની સરાઇમા ઉતર્યા. તે સમયે સૈયદો તેમની પાસે જઇ પહોચ્યા અને તેમનો ઉત્તમ પ્રકારે આદરસત્કાર કર્યો સૈયદોએ અજિતસિંહની મુલાકાત થતાવેતજ તેમને પોતાના મનનો ગુપ્ત ઉદ્દેશ જણાવી દીધો આ સમયે જયસિંહ અને મોગલ અમીરો પાદશાહના પક્ષમા હતા તેમણે ઉભય સૈયદભ્રાતાઓને એકદમ તેમના સ્થાનપરથી પદભ્રષ્ટ કરીને પાદશાહને નિષ્કંટક બનાવવાની ચેષ્ટા કરી હતી અને અજિતસિંહને પણ પોતાના પક્ષમા ભળવાને પ્રસ્તાવ કર્યો હતો. મોગલોપર વૈર લેવાનો આવો ઉત્તમ પ્રસંગ બીજો પ્રાપ્ત થનાર નથી, એમ સમજી અજિતસિંહે સૈયદોની સાથે સંધિ કરવામા કિંચિત્ પણ વિલંબ કર્યો નહિ એક રાઠોડકવિએ આ સબંધમા ઉલ્લેખ કરતા જણાવ્યુ છે કે-" જે પ્રકારે વિષધારી સર્પ પેટીમા બંધ રહેતો હોય, તે પ્રકારે ફર્રૂખશિયર રહેવા લાગ્યો. ઉભય સૈયદભ્રાતાઓએ પોતાના પ્રધાન પ્રતિદ્વંદ્વી શત્રુઓના જુલ્ફીકારખાને સૌથી પહેલા આ સસારમાથી વિદાય કરી અજિતસિંહનુ પ્રથમ કાર્ય સિદ્ધ કરી દીધુ "

જે અત્યંત ક્રૂર અને પરમ અત્યાચારી ઔરંગઝેબે પોતાના પાશવબળની સહાયથી મોગલસામ્રાજ્યને અચળ રાખવાનો પ્રયત્ન કર્યો હતો, જેના પૈશાચિક શાસનથી હિંદુધર્મ અને હિંદુસમાજ પરમ દુર્દશામા પડી નાશની અણીપર આવી પહોચ્યો હતો, જેણે ભારતવર્ષના પ્રત્યેક રાજાને કંપાયમાન કરી દીધા હતા, તેજ ઔરંગઝેબના વંશજો આજે કાળચક્રની ગતિથી પરમ અધમાવસ્થામાં આવી પડ્યા હતા ઔરંગઝેબે અજિતસિંહને બાલ્યાવસ્થામાજ મારી નાખીને પોતાની પાપીવૃત્તિને સતુષ્ટ કરવાની ચેષ્ટા કરી હતી અને તેથી અજિતસિંહને પ્રાણ જવાના ભયથી અત્યંત દૂર જઈ પર્વતકંદરામા નિવાસ કરવો પડ્યો હતો અને આજે તેજ અજિતસિંહ દિલ્લીમા આવ્યા છે તથા દિલ્લીનો પાદશાહ ફર્રૂખશીઅર તેમને મળવાને માટે અતિ આતુર બની રહ્યો છે. અજિતસિંહ રાજધાનીમા આવ્યા છે, એવા સમાચાર સાભળી પાદશાહે શીઘ્ર કોટા રાજ્યના હાડા રાવ ભીમસિંહ અને ખાન દૌરાનખાને અજિતસિંહની પાસે મોકલ્યા તેમણે અજિતસિંહની પાસે આવી તેમને નિવેદન કર્યું કે: " પાદશાહ આપને શીઘ્ર મળવાની ઇચ્છા રાખે છે, માટે કૃપા કરીને પધારો " રાણાક્ષ અજિતસિંહે પોતાની ઇચ્છાથી ફર્રૂખશીઅરને પોતાનો જામાતા બનાવ્યો નહોતો જે અનિવાર્ય કારણથી તેમને પોતાની કન્યા ફર્રૂખશીઅરને સમર્પણ કરવી પડી હતી તે પાઠકો અગાઉ જાણી ચૂક્યા છે તેને જામાતા બનાવ્યા છતા પણ અજિતસિંહ તેનાપર સ્નેહ રાખતા નહોતા તેનુ અસ્તિત્વ સને પોતાને કલંકરૂપ છે, એમ માનીને તેઓ તેનાપર ક્રોધાયમાન હતા, તે છતા પણ આ વખતે તેમણે પોતાના મનનો ભાવ મનમાજ છુપાવી પાદશાહની મુલાકાત લેવામા પોતાની સંમતિ દર્શાવી. મોતીબાગ નામના રમણીય ઉદ્યાનના મહાલયને પાદશાહ અને અજિતસિંહની મુલાકાતમાટેના સ્થાનતરીકે નિયુક્ત કરવામા આવ્યો અજિતસિંહ એકલા ત્યા ગયા નહિ, પરંતુ તેમણે પોતાની સાથે પોતાના તાબાના સમસ્ત માનનીય સામતો અને વીરોને લઇ લીધા તેઓ પાદશાહની સંનિધ જવાને માટે મહાસમારોહસહિત ચાલ્યા. રાઠોડસામતો ઉપરાંત તેમની સાથે જેસલમીરના રાવ વિષ્ણુસિંહ, દેરાવળના પદ્મસિંહ, મેવાડના ફતેસિંહ, સીતામઉના રાઠોડનેતા માનસિંહ, રામપુરાના ચંદાવત ગોપાલ, ખંડેલાના ઉદયસિંહ, મનોહરપુરના શક્તસિંહ, ખિલચીપુરના કૃષ્ણસિંહ વગેરે અનેક બુદ્ધિમાન અને સન્માનનીય સરદારો ગયા હતા આ સમયે અજિતસિંહ માત્ર મારવાડનાજ અધિપતિ નહોતા, પરંતુ તેઓ ગુજરાતના સુબા પણ હતા અને તેથી સમગ્ર રાજપૂતસામતો તેમને નેતા સમજી તેમના આધીનમા રહેવાને તૈયાર થયા હતા, આપરથી તેઓ કેટલા બળવાન થઈ ગયા હતા અને શત્રુઓ તેમનાથી કેવા ભય પામતા હતા તે સરલતાથી સમજી શકાય તેમ છે. પાદશાહ ફર્રૂખશીઅરે મહારાજા અજિતસિંહનો

મહાન આદરસત્કાર કર્યો ફર્રુખશીઅરે તેમની સાથે મળી જઇ તેમને 'સાતહજારી મનસબ'ની પદવી આપી, અર્થાત તેમને સાત હજાર સૈનિકોના નાયક બનાવ્યા અને તેમના રાજ્યની સીમા પણ વધારી દીધી તે ઉપરાત તેમને એક કરોડ રૂપીઆની જાગીર આપી

તે ઉપરાત પાદશાહે તેમને માહીમરાતબ નામનુ સન્માનચિન્હ, હાથી ઘોડા, મૂલ્યવાન હીરા, સુવર્ણના મ્યાનવાળી તનવાર કિરીચ, હીરાજડિત શિરપેચ તથા મોતીની બે માળા ભેટ આપી આ પ્રકારે મહારાજા અજિતસિંહ પાદશાહદ્વારા સન્માનિત થયા પછી શીઘ્ર તેઓ સૈયદ અબ્દુલ્લાખાની મુલાકાત લેવાને ચાલ્યા અજિતસિંહના આગમનની ખબર સાભળી અબદુલ્લાખાએ સામા જઇ પરમ આદરપૂર્વક તેમનુ સ્વાગત કર્યુ તેઓ પરસ્પર મળ્યા, ભેટયા રાઠોડકવિના અભિપ્રાય-અનુસાર તેમને આ પ્રસગે અબદુલ્લાખા તરફથી અત્યત ઉચ્ચ સન્માન પ્રાપ્ત થયુ હતુ આ પ્રસગે તેમણે મળીને એવો નિશ્ચય કર્યો કે કા તો આપણો ઉદ્દેશ સફળ કરવો કે કા તો જીવન સમર્પણ કરવુ, અજિતસિંહ અને સૈયદ અબ્દુલ્લાખાની ગુપ્ત મુલાકાત અને ગુપ્ત મસનતની વાત સાભળી મોગલઅમીર-ઉમરાયો ભયભીત થઇ ઘોર અનિષ્ટની આશકા કરવા લાગ્યા અને અજિતસિંહના જીવનરૂપી દીપકને નિર્વાણ કરવાને માટે ગુપ્તરીતે પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા

રાઠોડ કવિ જણાવે છે કે—"સવત ૧૭૭૫ ના પોષ માસના શુકલપક્ષની બીજને દિવસે પાદશાહ ફર્રુખશીઅરે અજિતસિંહને ત્યા જઇ તેમની મુલાકાત લીધી પાદશાહને યોગ્ય સન્માન આપવામા અજિતસિંહે કાઇ પણ ત્રુટિ કરી નહિ તેમણે એક સ્થળે એક લાખ રૂપિયા મૂકી તે ઉપર પાદ-શાહનુ આસન કર્યુ અને તેની ઉપર પરમ આદરપૂર્વક તેને બેસાડયો વળી તેમણે તેને હાથી, ઘોડા અને મૂલ્યવાન હીરા તથા રત્નોથી જડિત અલકારો પણ ઉપહારતરિકે આપ્યા પાદશાહ ફર્રુખશી-અર અજિતસિંહે આપેલા સન્માનથી અત્યત સતુષ્ટ થઈ વિદાય લઇ પોતાના સ્થાનપર ચાલ્યો ગયો આ સમયે રાજધાની દિલ્હીમા એક માત્ર અજિતસિંહજ સર્વથી અધિક સન્માનનીય તથા સામર્થ્યવાન પુરુષતરિકે પૂજાતા હતા ફાલ્ગુન માસમા અજિતસિંહ અને સૈયદે પુન પાદશાહની મુલાકાત લીધી અને ત્યાર-પછી તેમણે ગુપ્ત મસનત ચલાવી એક પ્રપચ રચ્યો અને તે વિષે દક્ષિણમા હુસેનઅલીને ખબર કરી દીધી તથા તેને બનતી ત્વરાથી દિલ્હીમા આવવાની સૂચના કરી " આ પ્રસગનુ વર્ણન કરતા રાઠોડકવિ જણાવે છે કે, આ સમયે આકાશમા ભાવી દુર્ઘટનાના દુશ્ચિન્હો જણાવા લાગ્યા ચારે તરફ ઘોર દાવાનલ પ્રજ્વલિત થતો જણાયો ગર્ધવોનો અપ્રાસગિક શબ્દ તથા શ્વાનોનુ ભયકર રીતે ભસવુ ચોતરફ ફેલાઇ રહ્યુ મેઘવિનાજ ગર્જનાએ પૃથ્વીને કપાયમાન કરી મૂકી જે રાજસભામાં એક સમયે સદા ઉત્સવો થયા કરતા હતા જેમા લાવણ્યમયી યુવતીઓના નૂપુરનો ઝણકાર સદા કર્ણગોચર થતો હતો, જેમા સદા કિન્નરીઓના કઠમાથી નીકળતો સગીતધ્વનિ સર્વના મન તૃપ્ત કરતો હતો, તેજ રાજસભામા આજે ઘોર નિસ્તબ્ધતા અને નિબિડ અધકાર છવાઇ રહેલ છે આ-ગતુક વિપત્તિના સપૂર્ણ લક્ષણો દગ્ગોચર થાય છે વીસ દિવસમા હુસેન ભયકર સહારમૂર્તિ ધા-રણ કરીને દિલ્હીમા આવી પહોચ્યો રાજમહાલયની પાસે તે આવ્યો કે તરતજ તેનો વિજયડકો વાગ્યો હુસેનની સાથે જે અગણિત અશ્વારોહીઓ આવ્યા હતા, તેમના તુરગોના ચાલવાથી ઉડતી રજથી દિલ્હી સર્વથા અધકારમય બની ગયુ દિલ્હીની ઉત્તર દિશામા પોતાની સેનાનીછાવણી નાખીને હુસેન અલી શીઘ્ર પોતાના ભ્રાતા અબ્દુલ્લા અને અજિતસિંહજીની મુલાકાત લેવાને માટે ગયો હુસેનઅલી સેનાસહિત આવ્યો છે, એવી ખબર સાભળી ફર્રુખશીઅર અત્યત ભયભીત થઇ ગયો અને તેણે તર-તજ તેની પાસે ઉપહારદ્રવ્ય મોકલ્યુ આ સમયે રાજધાનીના મોગલનેતાઓ તો પોતપોતાને ઘેર મૌન ધારણ કરીને વસતા હતા આકાશમા બાજપક્ષીને ઉડતું જોઇને જે પ્રકારે ચકલી અત્યત સાવચેતીથી રહે છે, તે પ્રકારે હુસેનઅલીનુ આગમન થતાની સાથેજ મોગલઅમીરઉમરાવો ભયભીત થઇને ચૂપ રહેવા લાગ્યા અબરના અધીશ્વર મીરજા રાજા સવાઇ જયસિંહ આ સમયે તેલવિહીન દીપકની પેઠે પ્રભાહીન થઇ ગયા હતા હુસેનનું આગમન થયા પછી બીજે દિવસે સર્વ સરદારો યમુનાના તટપર અજિતસિંહના શિબિરમા એકત્રિત થયા અને તેમણે પોતાનુ ગુપ્ત કાર્ય સિદ્ધ કરવાને માટે મસલત

ચલાવવા માટે શુ કરવુ તેનો નિશ્ચય કરવામા આવ્યો અજિતસિંહ પોતાની રણતુરંગિનીની પીઠપર આરૂઢ થયા અને તેઓ શીઘ્ર પરાક્રમી રાઠોડોની વિપુલ સેનાસહિત ત્યાંથી નીકળી દિલ્હી શહેરમા આવ્યા. પછી તેમણે મહાલયમા જઇ તેના પ્રત્યેક દ્વારપર રાઠોડસૈનિકોના પહેરા મૂકી દઈ, મહાલયપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો જુઓ, ઇતિહાસમા કેવુ પરિવર્તન થાય છે ! અજિતસિંહના પિતા જસવંતસિંહને કાબૂલમા વિષ દઇને ઔરંગઝેબે મારી નખાવ્યા હતા અને અજિતસિંહને બાલ્યાવસ્થામા ગિરિનિવાસ કરવાની ફરજ પડી હતી તથા મારવાડનુ રાજ્ય મોગલોના હાથમા જતુ રહ્યુ હતુ, પરંતુ આજે કાળચક્રની ગતિથી અજિતસિંહે દિલ્હીના મોગલસમ્રાટના દુર્જયમહાલયપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો છે પૂર્વે એવી કલ્પના પણ કોના મનમા ઉત્પન્ન થઇ હશે કે પ્રાણભયથી અહીંથી તહીં નાસતો બાલક અજિતસિંહ એક સમયે આ પ્રકારનુ અપૂર્વ પરાક્રમ દર્શાવી મોગલોને ત્રાહ ત્રાહ પોકરાવશે ? આવી કલ્પના કોઇને સ્વપ્નમા પણ આવી નહિ હશે દુર્બળ અજિતસિંહ આ પ્રકારે પ્રબળ મોગલ રાજવંશનો સંહાર કરવાને માટે સંહારક મૂર્તિ ધારણ કરીને દિલ્હીનો રાજમહાલય હસ્તગત કરી લેશે, એવી સ્વપ્નમા પણ કોણે આશા રાખી હશે ? રાઠોડકવિ આગળ જણાવે છે કે "અજિતસિંહે મહા પ્રલયકાળના પ્રચંડ સૂર્યની પેઠે દર્શન દીધુ જે પ્રકારે પ્રકાશમાન દિનકરરૂપી સિંહના આગમનથી અંધકારરૂપી હસ્તીયૂથ નાસી જાય છે, તેલના અભાવથી જે પ્રકારે દીપક નિર્વાણ પામી જાય છે, તેજ પ્રકારે આ પ્રસંગે અજિતસિંહના રાજ્યશાસનરૂપી ઉજ્જ્વલ પ્રકાશથી અરાજકતા સર્વથા દૂર થઈ જાત આ સમયે દિલ્હીનુ રાજછત્ર ડોલાયમાન અને કંપાયમાન થઇ રહ્યુ હતુ અને દેશમા ચોતરફ તેની આવી હીન અવસ્થાની ખબર વિદ્યુદ્વેગે પ્રસરી ગઇ હતી દિલ્હીનો સર્વ ખજાનો લૂંટી લેવામા આવ્યો મોગલ અમીરઉમરાવોમાથી કોઇપણ સાહસ કરીને પાદશાહ ફર્રુખશીઅરની રક્ષા કરવાને માટે આગળ આવ્યો નહિ અને અંબરનો રાજા જયસિંહ આ મહાવિપત્તિનુ આગમન જોઇને શીઘ્ર નરરક્તપ્લાવિત દિલ્હીને છોડી પોતાના રાજ્યમા ચાલ્યો ગયો ફર્રુખશીઅરનુ[1] મૃત્યુ થયા પછી શીઘ્ર એક માણસને દિલ્હીના સિંહાસનપર અભિષિક્ત કરવામા આવ્યો પરંતુ તેણે ચાર માસમાજ ઉન્મત્તાવસ્થામાજ પ્રાણત્યાગ કર્યો ત્યારપછી દૈનાર[2]ના મસ્તકપર ભારતનો રાજમુકુટ શોભાયમાન થવા લાગ્યો, પરંતુ હવે દિલ્હીના મોગલ અમીરઉમરાવોએ એકત્રિત થઇ આગ્રા નગરના નેકોશાહ નામના માણસને તેજ નગરમા ભારતના સમ્રાટતરિકે અભિષિક્ત કર્યો અજિતસિંહ અને અબ્દુલ્લાને સમ્રાટ રફિઉદ્દૌલાની પાસે રાખીને હુસેનઅલીએ સેનાસહિત ઉક્ત મોગલ ઉમરાવોપર આક્રમણ કરવાને માટે આગ્રા તરફ પ્રયાણ કર્યુ "

સંવત ૧૭૭૬મા અજિતસિંહ અને અબદુલ્લા પણ દિલ્હીથી રવાના થયા પરંતુ આવખતેજે મોગલોએ નેકોશાહને સમ્રાટતરિકે અભિષિક્ત કરીને સલીમગઢમા તેને સુરક્ષિત રાખ્યો હતો, તેમણેજ તેને શત્રુઓના હાથમા સોંપી દીધો, જેને સલીમગઢમા કેદ કરવામા આવ્યો થોડા દિવસમા રફિઉદ્દૌલા મરણ પામ્યો તેથી અજિતસિંહ અને ઉભય સૈયદભ્રાતાઓએ પુનઃ એક નવીન માણસને દિલ્હીના સિંહાસનપર અભિષિક્ત કર્યો આ માણસનુ નામ મહમ્મદશાહ હતુ ! જે સમયે મારવાડપતિ અજિતસિંહે ઉભય સૈયદભ્રાતાઓની સાથે મળી સમસ્ત ભારતવર્ષમા સૌથી અધિક સત્તાવાન માણસતરિકે પોતાને પસંદ પડતા મનુષ્યોને પાદશાહસ્વરૂપે અભિષિક્ત કર્યો, તે સમયે માહોમાહેના કલહે યવનરાજ્યના અનેક નગરોનો વિધ્વંસ કરી નાખ્યો, બીજી બાજુએ અનેક નગરો સ્વતંત્ર પણ થઈ ગયા પાદશાહ ફર્રુખશીઅરના મરણ પછી જયપુરના રાજા જયસિંહની સર્વ આશા સમૂળ નષ્ટ થઈ ગઇ ઉભય સૈયદભ્રાતાઓ આ સમયને વિશેષ અનુકૂળ માની પોતાના શત્રુપક્ષના મહારાજા જયસિંહને ઉચિત દંડ આપવાને માટે શીઘ્ર તત્પર થયા અંબરપતિ જયસિંહ કમલપત્રપરના જલબિંદુની પેઠે કંપાયમાન થઇ ઉઠયા જ્યારે નવીન સમ્રાટ મહમદશાહ ઉભય સૈયદભ્રાતાઓ તથા અજીતસિંહની સાથે જયપુરપર આક્રમણ કરવાને માટે નીકળી સીક્રી નામના સ્થળે પહોચ્યા,ત્યારે જયપુરના સર્વ સામંતોએ પ્રાણભયથી અજિતસિંહની પાસે આવી તેમનુ શરણ ગ્રહણ કર્યુ તેમણે તેમને નિવેદન કર્યુ

૧ સમ્રાટ ફર્રુખશિયરની હત્યાનુ વૃત્તાંત આગળ આવી ગયુ છે
૨ સમ્રાટ રફિઉદ્દૌલા

કે-" જો આપ સૈયદોના હાથમાથી અમારા મહારાજાની રક્ષા નહિ કરો, તો જયપુરના રાજ્યની સાથે અમારો પણ નાશ થઇ જશે " દ્વાપરમા શ્રીકૃષ્ણ ભગવાને જે પ્રકારે અર્જુનને અભયવચન આપીને અર્જુનની રક્ષા કરી હતી, તે પ્રકારે અજિતસિંહે પણ આ સમયે અભયવચન આપીને જયસિંહની રક્ષા કરવાનો નિશ્ચય કર્યો તેમણે ચાપાવત શાખાના નેતા અને પોતાના મત્રીને જયસિંહની નિકટ મોકલી તેમને કહેવરાવી મોકલ્યુ કે-" આપ લેશ પણ ભય રાખશો નહિ " જયસિંહ તરતજ અજિતસિંહની પાસે ચાલ્યા આવ્યા જાણે પ્રલયના મુખમાથી પોતાનો ઉદ્ધાર થયો હોય તેમ જયસિંહને લાગ્યુ અજિતસિંહે જે પ્રકારે પોતાના બાહુબળથી મહમદશાહને દિલ્હીના સિંહાસનપર અભિષિક્ત કર્યો હતો, તે પ્રમાણે તેમણે પોતાનાજ બાહુબળથી રાજા જયસિંહનો મહાવિપત્તિમાથી ઉદ્ધાર કર્યો આ સમયે પાદશાહ મહમદશાહે અજિતસિંહને અમદાવાદના શાસનની સનદ આપી અને તેમને પોતાના કુટુબની મુલાકાત લેવાની રજા આપી અજિતસિંહ અત્યત આનદિત થઈ અબરના જયસિંહ અને બુદીના બુધસિંહ હાડાની સાથે પોતાની રાજધાની જોધપુર તરફ ચાલ્યા ગયા જતી વખતે માર્ગમા તેમણે મનોહરપુરના સેખાવત નેતાની પરમ સુદર કન્યાની સાથે વિવાહ કર્યો સુખદાયી શરદ્ઋતુના પ્રથમ આશ્વિન માસમા મહારાજા અજિતસિંહ જોધપુરમા પહોચ્યા ત્યા જઇ અબરપતિએ શૂરસાગરના તટપર અને હાડારાવે નગરની ઉત્તર તરફ પોતાની છાવણી નાખી દીધી

હવે રાઠોડકવિ કર્ણીદાને એવો ઉલ્લેખ કર્યો છે કે-"શરદઋતુ વિદાય થઇ ગઇ અને ઋતુરાજ વસતનુ આગમન થયુ વૃક્ષોમા નવીન રસ ઉભેરાવાથી તેઓ નવીન પત્રરૂપી આભૂષણોથી અલકૃત થયા ભમરો ગુ ગુ શબ્દ કરતા ઋતુપતિનું જયકીર્તન કરવા લાગ્યા ચોતરફ આનદધ્વનિ થવા લાગ્યો દેવતા તથા મનુષ્યો સર્વ આનદસમુદ્રમા નિમગ્ન થઇ ગયા આવા આનદદાયક સમયમા અબરપતિએ લાલ વસ્ત્રો પરિધાન કરી અજિતસિંહની રમણીય કન્યા સૂર્યકુમારીનુ પાણિગ્રહણ કર્યું ચિર પ્રચલિત રીતિ અનુસાર મહારાજા અજિતસિંહે આ કન્યાદાન કર્યા પૂર્વે તેના સબધમા પોતાનામુખ્યમત્રી ચાપાવત શાખાના નેતા, પોતાના કોશાધ્યક્ષ, કૂપાવત શાખાના નેતા તથા પોતાના ગુરુવર્યની અનુમતિ લીધી હતી જો અમે આ વિવાહના સબધમા સપૂર્ણ વૃત્તાતનું વર્ણન કરવા બેસીએ તો એક મોટો ગ્રથ થઇ જાય માટે મા ! આટલા સક્ષિપ્ત વૃત્તાતથીજ સતોષ માનીએ છીએ "

સવત ૧૭૭૭ નુ વર્ષ મહારાજા અજિતસિંહના સબધમા એક ચિરસ્મરણીય વર્ષ હતું મહાવીર માલદેવના પુત્ર ઉદયસિંહે અકબરની આધીનતા સ્વીકારી તેનાદ્વારા 'રાજા'ની ઉપાધિ પ્રાપ્ત કરી જાતીય સ્વતત્રતા વેચી નાખી હતી, પરન્તુ મહારાજા અજિતસિંહે આ વર્ષમા તેને પુન પ્રાપ્ત કરી ભરતવર્ષમા પોતાનું નામ અમર કર્યું સૂર્યપ્રકાશ નામના ગ્રથ ઉપરથી પ્રતીત થાય છે કે સવત ૧૭૭૭ ની સમસ્ત વર્ષાઋતુમા અબરરાજ જયસિંહ અને બુદીના રાવ બુદ્ધસિંહ અજિતસિંહની પાસેજ રહ્યા હતા એવામા એવા સમાચાર મળ્યા કે મોગલોએ પ્રબળ થઇ પાદશાહ મહમદશાહની સહાયથી ઉભય સૈયદભ્રાતાઓની હત્યા કરી છે[1] અને તેઓ મહારાજા અજિતસિંહનો નાશ કરવાને માટે યત્ન કરી રહ્યા છે વીરશ્રેષ્ઠ અજિતસિંહે આ સમાચાર સાભળતાની સાથે ક્રોધિત થયના સિંહની પેઠે રુદ્રમૂર્તિ ધારણ કરી તલવાર ઉપાડી શપથ લીધા કે-'ગમે તે થાઓ, પરન્તુ હું અવશ્ય અજમેરપર મારો અધિકાર સ્થાપિત કરી લઇશ' ત્યાર પછી નરેશ્વર અજિતસિંહે શીઘ્ર અબરપતિ જયસિંહને વિદાય આપી ત્યાર પછી બાર દિવસમા તેઓ પોતાની બળવાન સેનાસહિત મેડતામા આવી પહોચ્યા અને તેમણે અત્યત શીઘ્રતાથી મુસલમાનોને અજમેરમાથી નસાડી તે કિલ્લાપર રાઠોડોની જયપતાકા ફરકાવી દીધી તે ઉપરાત અજમેરમા રહેલા સમ્રાટના મુખ્ય પ્રતિનિધિનો વધ કરી તેમણે અભેદ્ય કિલ્લા તારાગઢપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો હિન્દુઓના દેવમંદિરોમાં હવે પુન શખ અને ઘટાનો નાદ સભળાવા લાગ્યો અને મુસલમાનોની મસ્જીદોમા બાગનો અવાજ એકદમ બધ થઇ ગયો જે અજમેરમા કેવળ કુરાનનો પાઠજ કર્ણગોચર થતો હતો, તેમા હવે

૧ હુસેનઅલી અને અબદુલ્લા એ બે સૈયદ ભ્રાતાઓની હત્યાનુ વર્ણન આગળ આવી ગયુ છે

પુરાણનો પાઠ થવા લાગ્યો મસજીદોને સ્થાને મંદિરો બંધાયા અને સમસ્ત કાજીઓ જીવ લઇને નાસી ગયા બ્રાહ્મણોએ પોતાની પૂર્ણ સત્તા પુન પ્રાપ્ત કરી જે અજમેરમા પૂર્વે ગોહત્યા થયા કરતી હતી, ત્યા તે હવે બંધ થઈ હોમકુંડ સ્થાપિત થવા લાગ્યા વિજયી અજિતસિંહ સાભર ડીડવાના અને બીજા પુષ્કળ દેશો પોતાને આધીન કરી લીધા મારવાડપતિ અજિતસિંહે ચોતરફ ગગનભેદી શબ્દસહિત પોતાની જયપતાકા ફરકાવી પોતાનુ સિંહાસન સંપૂર્ણ સ્વાધીનતાપૂર્વક ભોગવવા લાગ્યા તેમના મસ્તક ઉપર સ્વાધીનતાનુ છત્ર વિરાજમાન થયુ તેમણે પોતાના નામના સિક્કા ચલાવ્યા અને સ્વતંત્ર તુલાદંડ નિયુક્ત કરી સ્વતંત્ર ગજ ચલાવ્યો વળી તેમણે સ્વતંત્ર માપ અને કાટલા નિયત કરી સ્વતંત્ર ન્યાયમંદિરની સ્થાપના કરી તેમણે નવેસરથી પોતાના આધીન સામંતોની પદમર્યાદા નિશ્ચિત કરી આપી તેમણે પોતાના સામંતોને માટે દંડ, નોબત, ધ્વનિ આદિ રાજચિન્હો નવેસરથી નિયુક્ત કર્યા સંક્ષેપમા તેમણે પોતાની સંપૂર્ણ સ્વાધીનતાના ચિન્હો નિયુક્ત કર્યા દિલ્હી અશ્વપતિની[1] પેઠે મહારાજા અજિતસિંહ અજમેરમા સંપૂર્ણ સ્વતંત્રતાપૂર્વક રહેવા લાગ્યા શીઘ્ર આ સમાચાર સમસ્ત હિન્દુસ્થાનમાજ નહિ, પરન્તુ મક્કાપર્યંત પ્રસરી ગયા હિન્દુસ્થાન,ઇરાન અને અરબસ્તાન દેશો આદિના સર્વ મુસલમાનો જાણી ગયા કે અજિતસિંહે પોતાની ઉન્નતિની સાથે પોતાના ધર્મની ઉન્નતિ કરી લીધી છે અને તેમના સમસ્ત રાજ્યમાથી મુસલમાનધર્મ તો સર્વથા લોપ થયો છે

સૂર્યપ્રકાશકાર આગળ જણાવે છે કે–સંવત ૧૭૭૮ મા મોગલ સમ્રાટે અજમેર દેશપર પુન પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દેવાને માટે પ્રયત્ન કર્યો હતો મુજફ્ફરખાએ સમ્રાટદ્વારા સેનાપતિના પદપર નિયુક્ત થઈ વર્ષાઋતુમા સેનાસહિત અજમેર તરફ કૂચ કરી મોગલસમ્રાટની આધીનતારૂપી શૃંખલાનો વિચ્છેદ કરનાર વીરશ્રેષ્ઠ અજિતસિંહે સમ્રાટની સેનાના આગમનના સમાચાર સાભળી પોતાના અસીમ સાહસિક પુત્ર અભયસિંહને શત્રુઓનો નાશ કરવાને માટે મોકલી દીધા કુમાર અભયસિંહની સાથે મારવાડના આઠ વીર સામંતો અને ત્રીસ હજાર અશ્વારોહીઓ ગયા જમણી બાજુએ ચાપાવતો,ડાબીબાજુએ કૂંપાવતો અને મધ્યમાકરમસોત,મેડતીઆ,જોધા,ઈંદાભાટી, સોનગઢા, દેવડા, ખીચી, ધાધલ તથા ગોગાવત[2] વગેરે ચાલતા હતા તેઓ કુમાર અભયસિંહના જયજયકારના ધ્વનિથી પૃથ્વીને કંપાયમાન કરતા યવનોનો સંહાર કરવાને માટે કૂચ કરવા લાગ્યા અજમેર આગળ સમ્રાટની સેના અને રાઠોડોની સેનાનો ભેટો થયો મુજફ્ફરે રાઠોડોની ભયંકર મૂર્તિ જોઇ ભયભીત થઈ નાસી જઇ પોતાના નામને કલંક લગાડ્યુ મહાવીર અભયસિંહે પાદશાહના સેનાપતિ અને સૈનિકોને ભીરુ તથા કાપુરુષની પેઠે આચરણ કરતા જોઇ ઉત્તેજીત થઈ તેમનુ દમન કરવાને માટે તેમનીપૂઠ પકડી તેમણે આ સમયે પ્રથમ શાહજહાનપુરપર અધિકાર સ્થાપિત કરી નારનોલ લૂટયુ અને પટના અર્થાત્ તબરાબાગ તથા રિવારીમાથી પુષ્કળ ધન પ્રાપ્ત કર્યુ તેઓ પ્રત્યેક ગ્રામ અને નગરમા અગ્નિ લગાડી જવા લાગ્યા અલીવર્દીખાનની સરાઇ સુધી અગ્નિનો સપાટો ચાલ્યો અભયસિંહના આ મહા પરાક્રમને લીધે દિલ્હી અને આગ્રા ભયથી કંપાયમાન થઇ ઉઠયા અભયસિંહનુ આ અસીમ સાહસ જોઇ મુસલમાનો પોતાના સ્થાન છોડી જીવ લઇ ચોતરફ નાસવા લાગ્યા અભયસિંહને યવનવંશનો વિધ્વંસ કરતા જોઇ લોકોએ તેમને ધાકલ' અર્થાત્ વંશવિલોપકની ઉપાધિ આપી રાજકુમાર અભયસિંહે આ પ્રકારે ચોતરફ પોતાનુ પ્રચંડ પરાક્રમ પ્રકાશિત કરી સાભર અને લુધાનાથી નરૂકા[3] જઇ ત્યાના અધિપતિની કન્યાનુ પાણિગ્રહણ કર્યું

૧ અજીતસિંહે દિલ્હીના સમ્રાટનુ અનુકરણ કરીને ધ્વજ, દંડ, નોબત વગેરે રાજ ચિન્હો પોતાના સામંતોને અર્પણ કર્યા હતા જોધપુરમા આ રીતિ આજ પર્યંત વિદ્યમાન છે રાજપૂતો દિલ્લીશ્વરને 'અશ્વપતિ કહેતા હતા પરતુ આ સન્માન્ય દ્વિતીય શ્રેણીનુ છે પ્રથમ શ્રેણીનુ સન્માન 'ગજપતિ' છે

૨ ધાધલ અને ગોગાવતખાના સામંતો મારવાડના અતિપ્રાચીન સામંતો છે ધાધલશાખાના રાજપૂતો આસ્થાનના પુત્ર ધાધલના વંશજો છે અને ગોગાવતો સુપ્રસિદ્ધ ચોહાણ ગોગાના કુળમા ઉત્પન્ન થયા છે સતલજના તટપર્યંત મુસલમાનનો આવ્યા ત્યાસુધી આ વીરશ્રેષ્ઠ ગોગાએ અપૂર્વ વીરતા પ્રદર્શિત કરી તેની આસપાસના પ્રદેશોની રક્ષા કરી હતી ગોગાનુ નામ રાજસ્થાનમા સર્વત્ર પ્રસિદ્ધ છે

૩ નરૂકા શાખા જયપુર રાજ્યમા એક પ્રધાન સામંતશાખા છે એ શાખાવિષે યથાસ્થાનપર વર્ણન કરવામા આવશે

સંવત ૧૭૭૮મા વિજયી કુમાર અભયસિંહે સાભર જઇ ત્યાની સેનાની સખ્યા વધારી તે કિલ્લાને અભેદ્ય કર્યો આ વર્ષમા મહારાજા અજિતસિંહ અજમેરથી આવી પોતાના પુત્ર અભયસિંહને મળ્યા કશ્યપની સાથે જે પ્રકારે સૂર્યનો મેળાપ થયો હતો, તે પ્રકારે અજિતસિંહની સાથે તેમના પુત્ર અભયસિંહનો મેળાપ થયો અભયસિંહે પરમ તેજસ્વિતાથી મુસલમાનોનો સંહાર કરી હિન્દુજાતિના ગૌરવની વૃદ્ધિ કરી મોગલસમ્રાટ્ મહમદશાહ પિતાપુત્રનુ સમ્મિલન થયેલુ જોઇ અત્યંત ભયભીત થયો તેણે અજિતસિંહના ઉદ્ધત આચરણને માટે તેમને ક્ષમા કરી તેમની સાથે મિત્રતા કરવાની આશાથી નાહરખાને ચાર સહસ્ર સૈનિકોની સાથે સાભરમા મોકલી દીધો પરન્તુ નાહરખા દૂતકાર્યને માટે અયોગ્ય હતો મિત્રતા થવાને બદલે તેને અજિતસિંહની સાથે સાભરમા યુદ્ધ થયુ આ યુદ્ધમા તે મરણ પામ્યો આ સમયે ચૂડામણિ[1] જાતના પુત્રે આવી અજિતસિંહનુ શરણ ગ્રહણ કર્યું પાદશાહ મહમદશાહે આ સમયે રાજ્યમા ચોતરફ અસંતોષનો અગ્નિ પ્રજ્વલિત થયેલો જોઇ તથા હિન્દુજાતિને પુન ઉન્નત થયેલી અને પોતાના બળને અત્યંત ક્ષીણ થયેલુ જોઇ ભારતનો રાજમુકુટ છોડી મક્કાતીર્થમા જઇને રહેવાનો વિચાર કર્યો પરન્તુ સ્વતંત્ર મારવાડપતિ અજિતસિંહે નાહરખાનો વધ કર્યો હતો, તેથી તે મહાક્રોધિત થઇ તેનો સંપૂર્ણ બદલો લેવા માટે તત્પર થયો ભારતસામ્રાજ્યના બાર સુબાઓના તાબામા જેટલા સૈનિકો હતા તે સર્વને તેણે અજિતસિંહનુ દમન કરવાને માટે એકત્રિત કર્યા આ પ્રચંડ સેનાના અધિનાયકતરિકે અબરના મહારાજા જયસિંહ હૈદરકુલી ઇરાદતખા બગસ વગેરે પ્રધાન પ્રધાન વીર નેતાઓને નિયુક્ત કરી તેમને અજમેરમા અજિતસિંહની સામે મોકલી આપ્યા શ્રાવણ માસમા આ સેનાએ અજમેરના તારાગઢને ઘેરી લીધો અભયસિંહે આ કિલ્લાની રક્ષાનો ભાર અમરસિંહના હાથમા સોપી દીધો ચાર માસપર્યંત યવનોની સેના એ કિલ્લાને ઘેરી રહી, તે છતા પણ તે તેનાપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી શકી નહિ સમસ્ત ભારતસામ્રાજ્યની સેના એક તરફ હતી અને એક તરફ અજિતસિંહ એકલો હતો આ ચાતુર્માસમા રાઠોડોએ પોતાનુ અસીમ બાહુબળ દર્શાવી આપ્યુ અંતે અબરપતિ જયસિંહના પ્રસ્તાવથી મહારાજા અજિતસિંહ પાદશાહની સાથે સંધિ કરવાને સમ્મત થયા પાદશાહની તરફના મોગલ અમીરોએ હાથમા કુરાન ગ્રહણ કરી સંધીના સંધિનિયમોનું પાલન કરવાને શપથ લીધા અને પાદશાહે અજિતસિંહને અજમેર સમર્પણ જાહેર કર્યું ત્યાર પછી અભયસિંહ જયસિંહની સાથે શીઘ્ર પાદશાહના શિબિરમા ગયા ત્યા તેમની આગળ એવો પ્રસ્તાવ રજુ કરવામા આવ્યો કે તમે પાદશાહની આધીનતા સ્વીકારો અને તેના પ્રમાણ તરીકે દિલ્લીની રાજસભામા વિરાજમાન થાઓ અભયસિંહે આ પ્રસ્તાવનો સ્વીકાર કર્યો, પરન્તુ તેમણે નીડરતાપૂર્વક જણાવ્યુ કે – આ તલવાર ઉપરજ અમારા જીવનનો આધાર છે ”

અહીઆ કર્નલ ટાડ જણાવે છે કે મારવાડના યુવરાજને પાદશાહની સભામા તેમણે આશા પણ નહિ રાખી હોય એવા સન્માનસહિત તેમનુ સ્વાગત કરવામા આવ્યુ હતુ તેમના પિતા પાદશાહના જમણા હાથપર મુખ્ય આસન પ્રાપ્ત કરવાના અધિકારી હતા એ વાત તેઓ સારી પેઠે જાણતા હતા અને તેઓ તેમના પ્રતિનિધિતરિકે આવ્યા હતા તેથી તે આસનના પોતાને પણ અધિકારી માનતા હતા દિલ્લીની રાજસભાના નિયમો અત્યંત સખ્ત હતા, પરંતુ અભયસિંહે તે પ્રત્યે કિંચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યુ નહિ તેમણે સગર્વ રાજસભામા પ્રવેશ કર્યો અને મહામાન્ય પ્રધાન પ્રધાન ઉમરાવોને પાછળ મૂકી તેઓ આગળ ગયા તેમણે જ્યારે સિંહાસનપર ચઢવાના એક પગથીઆપર પગ મૂક્યો ત્યારે એક અમીરે તેમને તેમ કરતા રોક્યા આથી અભયસિંહે અત્યંત ક્રોધિત થઇ પોતાની સમશેર હાથમા ગ્રહણ કરી સમ્રાટ મહમદશાહે આ સમયે પોતાને ભયંકર વિપત્તિમા સપડાયેલો જોઇ પોતાના ગળામાથી હાર ઉતારી અભયસિંહના ગળામા તે પહેરાવી દીધો આથી તે અણીનો પ્રસંગ દૂર થયો મહમદશાહ જો આ વખતે આવુ આચરણ ન કરત તો જે પ્રકારે અમરસિંહે પોતાની સમશેરથી સભામા રુધિર વહેવરાવ્યુ હતું, તે પ્રકારે અભયસિંહ પણ રાજસભામા રક્તની નદી વહેવરાવત

અત્યાર સુધી અમે અજિતસિંહની વીરતામય લીલાઓનુ વર્ણન કરતા આવ્યા છીએ, પરંતુ

1 ચૂડામણિએ ભરતપુર રાજ્યની સ્થાપના કરી હતી

હવે અમે તેમના પૂર્ણ પ્રકાશમાન જીવનાવસાનનુ વર્ણન કરવાને પ્રવૃત્ત થઇએ છીએ અમે જે રાઠોડ-કવિના ઇતિહાસની સહાયથી અજિતસિહનુ જીવનચરિત્ર લખ્યુ છે, જે કવિના ગ્રથની સહાયથી અમે તેમનુ પરાક્રમ, તેમણે યવનોની આધીનતાનો ઉચ્છેદ કરવાને માટે કરેલો પ્રયાસ, તેમણે સ્વજાતિ અને સ્વધર્મની રક્ષાને માટે કરેલો પ્રયત્ન વગેરેનુ વર્ણન લખ્યુ છે તે કવિ અજિતસિહના અતસમયનુ વર્ણન કરવામા સર્વથા મૌન થઈ ગયા છે, એ અતિ શોકની વાત છે એમ જણાય છે કે અજિતસિહના અતકાળનુ સ્પષ્ટરીતે વર્ણન કરી રાઠોડ રાજવશની કનકકાલિમા પ્રગટ કરવાની તેમને કિચિત્ પણ અભિલાષા નહિ હોવાથી તે સત્યકર્ત-વ્યથી વિમુખ થયા છે મહામાન્ય કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે રાજકુમાર અભયસિહ પોતાના પિતાની અસમતિ હોવા છતા દિલ્હીની રાજસભામા ગયો હતો અભયસિહ સારીરીતે જાણતો હતો કે તેના કલુષિત હૃદયમા જે ગભીર પાપકલ્પના વિદ્યમાન હતી તે દિલ્હીમાં જવાથી શીઘ્ર સફળ થશે અને તેજ કારણથી તે પોતાના પિતાની આજ્ઞાનુ ઉલ્લઘન કરીને દિલ્હીમા ગયો હતો અભયસિહ મહાવીર, અસીમ સાહસી અને પ્રબળ પરાક્રમી યોદ્ધા હતો, પરતુ તે રાઠોડકુલનુ કલક પણ નિવડયો હતો અભયસિહે પોતાના પિતાનો વધ કરવા રૂપી જે ઘૃણિત કાર્ય કર્યું હતું, તેનુ વર્ણન પાઠકો અગાઉ વાચી ગયા છે, માટે હવે અહીઆ તે વિષે વિશેષ વિવેચન કરવાની અમે જરૂર જોતા નથી જો કે અભયસિહે સ્વય પોતાના હાથથી પોતાના પિતાનો વધ કર્યો નહોતો, તોપણ તેમના પ્રાણનાશનુ મૂળ કારણ તેજ હતો તેજ પિતૃહત્યારૂપ મહાપાપ કરનારો હતો અભયસિહે રાજપ્રાપ્તિની આશાથી પોતાના બધુ વખ્તસિહને લોભ દર્શાવી પોતાના પિતા અજિતસિહને અકાળે આ લોકમાથી વિદાય કર્યા હતા

અમે જે બે રાઠોડકવિઓના લખેલા કાવ્યના આધારથી અજિતસિહના જીવનચરિત્રનુ વર્ણન કર્યું છે,તે ઉભય કવિઓએ અજિતસિહના પ્રાણહતા અભયસિહની આજ્ઞાથી તથા તેની દેખરેખ નીચે પોતાના ગ્રથો લખ્યા હતા 'સૂર્યપ્રકાશ'ગ્રથમા અજિતસિહના અકાળમૃત્યુના સબધમા કેવળ એટલોજ ઉલ્લે-ખ છે કે–" અજિતસિહ આ સમયે સ્વર્ગમા ચાલ્યા ગયા " પરંતુ તેમને અમરધામમા કોણે મોક-લી દીધા તે સબધે કાઇ પણ ઉલ્લેખ તેમા નથી, પરતુ 'રાજરૂપક' ના પ્રણેતાએ શોકના વેગને હૃદય-મા ને હૃદયમા શમાવી રાખી સત્યની ઉજ્જવલ પ્રભા ગુપ્ત રાખી લખ્યુ છે કે–"બીજા અજિતસિહ-સ્વરૂપ અભયસિહ દિલ્હીની રાજસભામા વિરાજમાન થયા અજિતસિહને આ સમાચાર પ્રાપ્ત થવાથી તેઓ આનદિત થયા આ સંસારમા સર્વ વસ્તુઓ અસાર છે એક દિવસ આગળ કે એક દિવસ પાછળ, પરતુ કાળના કરાળ ગ્રાસમા એક દિવસ સૌને ગ્રસ્ત થવુ પડે છે. અતુલ બલશાલી પાદશાહો અને અખડ પ્રતાપવાન રાજાઓ પણ મૃત્યુના મુખમાથી પોતાની રક્ષા કરી શક્યા નથી આ જગત્મા આપણો રહેવાનો સમય અગાઉથીજ નિયત કરવામા આવેલો હોય છે આ-પણે કદિ નિયત કરેલા સમય કરતાં એક ક્ષણ પણ વધુ વાર આપણી ઇચ્છાથી આ જગત્મા રહી શકતા નથી આપણે આ પૃથ્વીપર જન્મ લઇએ છીએ તે પૂર્વે વિધાતાએ આપણા ભાગ્યના લેખ ચોક્કસ લખી દીધેલા હોય છે વિધાતાના લેખમા કિચિત્ પણ ફેરફાર કરવાનુ કોઇનામા સામર્થ્ય નથી ભાગ્યમા જે લખ્યુ હશે તે અવશ્ય થશેજ ગોવિંદની આજ્ઞાથી આ સમયે ઇંદ્રના અવતારસ્વરૂપ અજિતસિહ મૃત્યુલોકમા પોતાનો પ્રબળ પ્રતાપ ફેલાવી પોતાનુ નામ અમર કરી સુરલોકમા ચાલ્યા ગયા તેમણે મુસલમાનોને ઉચિત દડ આપી પોતાના ધર્મના ગૌરવસૂર્યનો ઉદય કરી તેનો પૂર્ણ પ્રકાશ ફેલાવ્યો હતો તેઓ મુસલમાનોને કટકસ્વરૂપ લાગતા હતા અફસોસ ! આ સમયે તેઓ પરલોકમા ચાલ્યા ગયા છે મરુભૂમિના મહારાજા વૈકુઠધામમા ચાલ્યા ગયા છે, રાજધાની જોધપુર ગાઢ શોકમા લીન થઇ ગયુ છે અને ચોતરફ હાહાકાર પ્રવર્તી રહ્યો છે સર્વ પ્રજાએ અશ્રુપૂર્ણનયને " અમારો સૂર્ય અસ્તાચલમા ચાલ્યો ગયો છે " એમ કહી રુદન કર્યું યમરાજની આજ્ઞા થતા મનુષ્યને પરલોકમા જતા કોણ રોકી શકે છે ? શુ પાચ પાડવોએ હિમાલયના અગાધ હીમમડિત પ્રદેશમા પ્રાણત્યાગ કર્યો નહોતો ? દાતાકુલચૂડામણિ મહારાજા હરિશ્ચદ્ર પણ વિધિનો લેખ ટાળી શક્યા નહોતા ! શુ ઋષિ કે શુ મુનિ, શુ સાધુ કે ગૃહસ્થ, પશુ, પક્ષી, કીટ કે પતંગ

સંક્ષેપમાં એવું પ્રાણી કયું છે કે જે મૃત્યુના પંજામાંથી પોતાનું સંરક્ષણ કરી શકે છે ? વધારે શું કહીએ ? મહારાજા કર્ણ અને વિક્રમને પણ યમનો દંડ સ્વીકારવો પડયો હતો, તો પછી મહારાજા અજિતસિંહ શી રીતે કાળની જાળમાંથી બચી શકે ?"

રાઠોડકુલધુરંધર અજિતસિંહના જીવનચરિત્રની સમાલોચના કર્યા પૂર્વે અત્રે અમે તેમના અંતસમયે બનેલી ઘટનાનું કાંઇક દિગ્દર્શન કરાવીએ છીએ સંવત ૧૭૮૦ ના આષાઢમાસના કૃષ્ણપક્ષની ત્રયોદશીને દિવસે મરુભૂમિના 'આઠ ઠાકુરાત"ના અર્થાત્ અષ્ટપ્રધાન સામંતોના તાબાના સત્તરસે રાઠોડવીરો ખુલ્લું મસ્તક તથા ઉઘાડા પગ કરી નેત્રોમાં જલ ભરી શોકથી સંતપ્ત થયેલા હૃદયસહિત પોતાના સ્વર્ગસ્થ મહારાજા અજિતસિંહના શબની નિકટ એકત્રિત થયા તેમણે મૃત મહારાજાના શબને એક નૌકાની[1] આકૃતિની હાંડીમાં મૂકી તેને ચિરપ્રચલિત રીતિ[2] અનુસાર મહાન ધામધુમસહિત રાજસ્મશાનભૂમિમાં લઇ આવ્યા મહારાજાની ચિતા ચંદનના કાષ્ટ, અનેક પ્રકારના સુગંધી દ્રવ્યો, પુષ્કળ ઘી અને કપૂરવડે શીઘ્ર તૈયાર કરવામાં આવી કવિની લેખિની આ હૃદયભેદક શોકમય ઘટનાનું વર્ણન શી રીતે કરી શકે ? નાજરે મહાલયમાં જઇ "રાવ સિધારે" એવો પોકાર કર્યો આ શબ્દ સાંભળતાની સાથેજ ચોહાણી[3] રાણી સોળ દાસીઓસહિત આવી અને બોલી "આજે અમારો મહાસૌભાગ્યનો દિવસ છે. જે વંશમાં અમે જન્મ લીધો છે તે વંશ આજે ઉજ્જ્વલ થશે સદા જેમની સાથે રહી જીવન વ્યતીત કર્યું છે તેનો આજે શી રીતે પરિત્યાગ કરીએ ?"

જેસલમીરના રાવલ ભીમસિંહની કન્યાએ શ્રીકૃષ્ણ ભગવાનને પ્રાર્થના કરી કે –"હું પરમાનંદ પામી મારા પ્રાણપતિની સાથે પ્રયાણ કરૂં છું હે પ્રભો ! હું આપના ચરણનું શરણ ગ્રહણ કરૂં છું મારા સતીત્વની રક્ષા કરો" દેરાવરની[4] રાજકુમારી મૃગાવતી, નિષ્કલંક તુવારવંશની રાજકુમારી,[5] ચાવડા રાણી[6] અને શેખાવત રાણી એ સર્વ રાણીઓ પોતાના પ્રાણપતિની સાથે જવાને સજ્જ થઈ અને હરિકીર્તન કરવા લાગી આ સર્વ રાણીઓના હૃદયમાં મૃત્યુ કિંવા પ્રજ્વલિત ચિતાના અગ્નિમાં દગ્ધ થવાનો કિંચિત્ પણ ભય નહોતો ઉપરોકત રાણીઓ અજિતસિંહની પ્રધાન રાણીઓ હતી તે સિવાય મહારાજા અજિતસિંહની ૫૮ ઉપસ્ત્રીઓએ પણ તેમની સાથે ચિતામાં બળીને ભસ્મીભૂત થવાનો નિશ્ચય કર્યો તેઓ બોલી ' હે પ્રભો ! આવો સુદિન અમને કદિ પણ પ્રાપ્ત થનાર નથી. જો અમે જીવિત રહીશું તો રોગ આવીને અમારા ઉપર આક્રમણ કરશે અને અમે અમારા દિવાનખાનામાં શય્યા ઉપરજ અમારા પ્રાણ ખોઇ દઇશું જે પ્રકારે સર્વ લોકોના સંબંધમાં બને છે તે પ્રમાણે અમારે પણ મૃત્યુના કરાલ ગ્રાસમાં પતિત થવાનો પ્રસંગ આવી પહોંચશે તો પછી અમે આ સમયે સ્વામીને છોડી અપયશના ભાગી શામાટે બનીએ ? અમારે આ ઘોર કલિકાલમાં વિદાય લેવીજ ઉચિત છે ગંગાજીની રેણુકા મસ્તકપર લગાડી ગળામાં તુલસીની માળા પહેરી ભટ્ટિયાણી રાણીએ કહ્યું અમારા પ્રાણપતિવિના અમારૂં જીવન મરણસ્વરૂપજ છે" આ પ્રકારે પ્રત્યેક રાણીએ પતિની સાથે જવાની ઇચ્છા દર્શિત કરી નાજરે[7] તેમને બોલાવીને કહ્યું "આ સમયે તમે જાઓ તે ઠીક નથી તમે જાણો છો કે ચંદનકાષ્ટ અતિ શીતલ હોય છે, પરંતુ પ્રજ્વલિત અગ્નિનો સ્પર્શ થતાની સાથેજ તેની સર્વ શીતલતા દૂર થઇ જશે તે સમયે પણ શું તમે તમારા પતિની સાથે પ્રયાણ કરવાની ઇચ્છા અટલ રાખી શકશો ? જે સમયે ભયંકર અગ્નિની જ્વાલા તમારા કોમલ

૧ વૈતરણી નદી પાર ઉતારવાને માટે રાજપૂતો શબને નૌકાના આકારની હાંડીમાં મૂકે છે

૨ 'રોયલ એશિયાટિક સોસાયટી'ના પુસ્તકના પ્રથમ વોલ્યુમના ૨૫૨ પૃષ્ઠમાં આ રીતિનું વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે

૩ અજિતસિંહે આ રાણીની સાથે સગીર વયમાં વિવાહ કર્યો હતો અને તેજ પિતૃહંતા અભયસિંહની માતા હતી.

૪ ભાટી જાતિની પ્રાચીન રાજધાનીનું નામ દેરાવર છે

૫ એમના પૂર્વજો દિલ્હીના પ્રાચીન સ્વતંત્ર રાજા હતા

૬ અણહિલપુર પાટણના રાજવંશમાં એમનો જન્મ થયો હતો

૭ જોધપુરના રાજદરબારમાં સમસ્ત કર્મચારીઓના દિલ્હીના દરબારની પેઠે યાવની નામ રાખવામાં આવ્યાં હતાં આ કારણથી અંતઃપુરનો રક્ષક રાઠોડ હતો તોપણ તેનું નામ નાજર રાખવામાં આવ્યું હતું

શરીરને દગ્ધ કરી દેશે, ત્યારે તમે દારુણ પીડાથી વ્યથિત થઇને ચિતામાથી નાસી જવાની ચેષ્ટા કરશો અને તેથી તમારા પતિના કુળને કલંક લાગશે તમે સર્વ બાજુનો સારીરીતે વિચાર કરી જુઓ. મારૂં તો કહેવુ એ છે કે તમે આત્મભોગ આપો નહિ તમે સમસ્ત જીવનમા ઇંદ્રાણીની પેઠે સુખનો ઉપભોગ લીધો છે તમે સુગંધી દ્રવ્યોનો શરીર સાથે લેપ કર્યો છે અને પ્રફુલ્લિત પુષ્પોની સુગંધ લીધી છે, માટે તમારૂ કોમળ શરીર અગ્નિની આગ પણ સહન કરી શકશે નહિ, તો પછી પ્રચંડ જ્વાળા સહન કરવાની તો વાતજ શી કરવી ? ”
આ રીતે નાજરને અતિ આગ્રહપૂર્વક બોલતો સાભળી રાણીઓએ પ્રત્યુત્તર આપ્યો “ અમે સમસ્ત સંસારને છોડી શકીએ છીએ, પરતુ અમારા પ્રાણ પતિને છોડી શકતા નથી ’ ત્યાર પછી સર્વ રાણીઓએ સ્નાન કરી સુંદર વસ્ત્રાભૂષણ પરિધાન કર્યાં અને મહારાજા અજિતસિંહના ચરણકમળમા અંતિમ પ્રણામ કર્યાં રાજમંત્રી, રાજકવિ તથા રાજપુરોહિત એ સર્વ રાણીઓને ચિતાપર ચઢવાનો નિષેધ કરવા લાગ્યા તેમણે પટરાણી ચૌહાણરાજન દિનીને બોલાવીને કહ્યુ કે ‘ આપ સ્વામીની સાથે બળીને ભસ્મ થશો નહિ જો આપ આ સંસારમાથી વિદાય થશો તો પછી આપના અભયસિંહ અને વખ્તસિંહ એ ઉભય પુત્રોનુ સ્નેહસહિત પાલન કોણ કરશે ? આપ તેમને માટે જીવિત રહી અનાથો, કંગાલો તથા સાધુઓને અન્નધનનુ દાન આપો અને ધર્મકર્મ કરી પવિત્ર જીવન ગાળો રાણીએ ઉત્તર આપ્યો “ આપનુ કહેવુ યથાર્થ છે, પરંતુ પાડુની રાણી કુંતી પોતાના પતિની સાથે સતી થઇ નહોતી અને તેણે પોતાના પંચ પુત્રોનુ સુખ અને ઐશ્વર્ય જોવાની ઇચ્છા રાખી હતી, તોપણ શુ તેના જીવનની લાલસા પૂર્ણ થઇ હતી ? આ જીવન અસાર છે, છાયાવત્ છે, આ દેહમંદિર કેવળ દુ ખમય છે હવે આપ અમને રોકશો નહિ પ્રાણપતિની સાથે પ્રજ્વલિત અગ્નિમા આ દુ ખમય દેહ સમર્પિત થતાની સાથેજ અમારા સર્વ દુ ખ અને શોકનો અંત આવી જશે ”

ત્યારપછી કવિએ તેમના સહગમનસબંધે લખ્યુ છે કે – ‘ તીવ્ર વાજા વાગવા લાગ્યા મહારાજા અજિતસિંહના શબની સાથે સહસ્રાવધિ સૈનિકો અને પ્રજાજનો એકસ્વરથી હરિનુ નામ લઇ જવા લાગ્યા જે રીતે વર્ષાઋતુમા મુશળધાર વરસાદ વરસે છે તે રીતે માર્ગમા દીન અને દુ ખીઓને ધન લૂટાવવામા આવ્યુ રાણીઓના મુખમંડળ ઉપર પ્રભાતકાળના સૂર્યની પેઠે સતીત્વની પવિત્ર જ્યોતિ પ્રકાશવા લાગી કૈલાસમાથી ઉમાએ અજિતસિંહની રાણીઓને આશીર્વાદ આપ્યો કે તમારા ભાવી જન્મમા પણ અજિતસિંહ તમને પતિસ્વરૂપે મળો અજિતસિંહની ચિતામાથી ધુમાડો નીકળતાની સાથેજ સહસ્રાવધિ મનુષ્યો “ ખમ્મા, ખમ્મા ” કહીને ધન્યવાદ આપવા લાગ્યા જાણે અગ્નિનો પર્વત બળતો ન હોય તેમ જ્યારે ચિતામાથી પ્રચંડ અગ્નિજ્વાળાઓ નીકળવા લાગી ત્યારે દેવકન્યાઓ જેવી રીતે માન સરોવરમા સ્નાન કરવાને માટે પડી હતી, તેવી રીતે અજિતસિંહની રાણીઓ તેમની ચિતાના અગ્નિમા કૂદી પડી તેમણે પતિની સાથે પ્રાણાર્પણ કરીને પોતાના પિતૃવંશને પરમ ઉજ્જ્વલ કર્યો ‘ અજિતસિંહ ! તમને ધન્ય છે ! ધન્ય છે ! તમે તમારી ગૌરવગરિમા વધારી અસુરોનો નાશ કર્યો હતો એવા શબ્દો વારંવાર થવા લાગ્યા સાવિત્રી ગૌરી સરસ્વતી ગંગા અને ગોમતી એ સર્વએ મળી ઉક્ત પતિની અનુગામિની સતી સ્ત્રીઓનો પરમ આદરપૂર્વક સત્કાર કર્યો મહારાજા અજિતસિંહ પીસ્તાલીસ વર્ષ, ત્રણ માસ અને બાવીસ દિવસપર્યંત આ મૃત્યુલોકમા રહી સ્વર્ગમા પધાર્યા હતા ”

મરુભૂમિના સિંહાસનપર અત્યાર સુધી જેટલા રાજાઓ અધિષ્ઠિત થયા હતા, તે સર્વમા અજિતસિંહજ અધિક સ્વદેશપ્રેમી, અધિક સ્વજાતિહિતેચ્છુ અને અધિક સ્વધર્મપ્રેમી થયા પાઠકોએ એમના જીવનચરિત્રપરથી સારી રીતે જાણી લીધુ હશે કે અજિતસિંહના જન્મથી લઇને તેમના મૃત્યુપર્યંત અનેક પ્રકારની વિચિત્ર ઘટનાઓ બની હતી કાબૂલના પર્વતમય પ્રદેશમા જે સમયે મહારાજા અજિતસિંહનો જન્મ થયો, તે સમય પૂર્વેજ તેમના પિતા હિંદુકુળચૂડામણિ મહારાજા જસવંતસિંહ યવનસમ્રાટે આપેલા કાલકૂટ વિષથી અકાળમૃત્યુને વશ થયા હતા આ કારણથી અજિતસિંહનો જન્મ અનાથ અવસ્થામા થયો હતો તેમના જન્મના સમાચાર સાભળતાની સાથેજ નરરાક્ષસ ઔરંગઝેબ તેમના સુકુમાર જીવનનો નાશ કરવાને પ્રવૃત્ત થયો જન્મથીજ અજિતસિંહ

આગળ કાળની ભયંકર મૂર્તિ ડોળા ફાડીને ખડી રહી હતી માત્ર પરમ રાજભક્ત રાઠોડોની વીરતા અને સ્વામીભાક્તથીજ રાજકુમાર અજિતસિંહનુ સંરક્ષણ થયુ હતુ તેમના જીવનની રક્ષા કરવાને માટે રાઠોડસામંતોએ સંગ્રામમા મહાવીરતા પ્રદર્શિત કરી પોતાના પ્રાણ વિસર્જન કર્યા હતા અજિતસિંહદ્વારા ભવિષ્યમા ભારતવર્ષની રંગભૂમિપર ચિરસ્મરણીય વીરલીલા થવાની હતી અને તેમનાદ્વારા હિંદુધર્મ અને હિંદુસમાજની શોચનીય દુર્દશા નિવૃત્ત થવાની હતી, તેટલા માટેજ બાલક અજિતસિંહનું નરપિશાચઔરંગઝેબના હાથમાથી અદ્ભુત પ્રકારે સંરક્ષણ થયું હતુ. જો કે તેમણે ઔરંગઝેબના પંજામાથી મુક્તિ પ્રાપ્ત કરી હતી, તોપણ હજી તેમનો વધ થવાનો ડર સર્વથા દૂર થયો નહોતો સમસ્ત રાજવાડાના ન્યાયી અભિપ્રાય અનુસાર તેઓ મારવાડના અધીશ્વર ગણાતા હતા, તે છતા પણ તેમને મહા રાજદ્રોહી અને મહા અપરાધીની પેઠે આબુના પર્વતપર અત્યંત ગુપ્તરીતે નિવાસ કરવો પડ્યો હતો અરવલ્લીના દુર્ગમ શિખરોપર યવનોએ છળ વેષ ધારણ કરી તેમની તપાસ કરવમા ત્રુટી કરી નહોતી મારવાડના અધીશ્વરની બાલ્યાવસ્થા આ પ્રકારે અત્યંત ભયંકર સંકટમા વ્યતીત થઇ હતી અજિતસિંહ પરમ પરાક્રમી જસવંતસિંહના પુત્ર હતા, તેથી તેઓ યોગ્ય વયના થયા કે તરતજ તેમણે પોતાના સાહસિક,સ્વામિભક્ત અને પરમ પરાક્રમી સામંતોની સાથે પોતાના પિતાના રાજ્યનો ઉદ્ધાર કરવા માટે મહાર પડવામા કિંચિત્ પણ વિલંબ કર્યો નહિ કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે –"અજિતસિંહનો જન્મ થયો ત્યારથી તેઓ પોતાના પિતાના રાજ્યનો ઉદ્ધાર કરવાને સમર્થ થયા ત્યાસુધીમા રાઠોડસામંતોએ તેમનાપ્રત્યે જે પ્રકારની રાજભક્તિ પ્રદર્શિત કરી હતી, તે પ્રકારની રાજભક્તિનુ ઉજ્જ્વલ ચિત્ર સમસ્ત મનુષ્યસમાજના ઇતિહાસમાં બીજુ કોઇ દૃષ્ટિગોચર થતુ નથી જે સામંતપ્રથા લાભ કરતા હાનિ વિશેષ કરે છે, તેજ સામંતપ્રથાએ આ ઘટનાથી ઉજ્જ્વલ પ્રકાશ ફેલાવ્યો છે વાસ્તવમા રાજપૂતો એક જાતિ, એક વંશ અને સામંતપ્રણાલિ આદિ અનેક પ્રકારના સંબંધથી પરસ્પર પરિબદ્ધ હતા તેમનો બાહ્ય દેખાવ એક મોટા કુટુંબના જેવો હતો મહારાજા અજિતસિંહ સત્તર વર્ષની વયના થયા ત્યાસુધી રાઠોડસામંતોએ તેમને નજરે પણ જોયા નહોતા અને તે છતા પણ તેઓ તેમને માટે જીવસટ્ટે લડયા હતા, એ તેમની રાજભક્તિ અને દેશભક્તિની કેટલી પ્રશંસા કરવી ! તેઓ ઇતિહાસમાં જાતીય ગૌરવનો એક અનન્ય આદર્શ મૂકી ગયા છે રાજપૂતસામંતોના આચરણો કેવા સુંદર છે ? "અમને અમારા સ્વામીનાં દર્શન થયા વિના અન્નજળપર રુચિ થતી નથી, તેમના દર્શન વિના અમને સર્વ પદાર્થો સ્વાદહીન લાગે છે " શુ આ વચનો સ્વામિભક્તિની પરાકાષ્ઠા નથી દર્શાવતા ? રાઠોડકવિ સામંતોની આ અપૂર્વ સ્વામિભક્તિનુ અત્યંત ચમત્કારિક ચિત્ર આલેખી ગયા છે તેઓ જણાવે છે કે –" તરુણ અરુણનો ઉદય થવાની સાથે જે પ્રકારે કમલિની પ્રફુલ્લિત થાય છે, તે પ્રકારે બાલ અધીશ્વર અજિતસિંહનાં દર્શન થવાની સાથે પ્રત્યેક રાઠોડનુ હૃદયરૂપી કમલ વિકસિત થયુ હતુ જે પ્રકારે પપૈયો સુખદાયી શરદૃઋતુમા ચંપાના અમૃતમય રસનુ તૃપ્તિ થાય ત્યાસુધી પાન કરે છે, તે પ્રકારે રાઠોડસામંતોના નેત્રો અજિતસિંહના રૂપામૃતનુ પાન કરતા હતા "

"રાઠોડજાતિની પ્રત્યેક શાખાના વીરોએ છવ્વીસ વર્ષપર્યંત પોતાના રાજાને માટે પોતાનું રુધિર વહેવડાવ્યુ હતુ સ્વધર્મ તથા પોતાના રાજાની રક્ષાને માટે અસંખ્ય રાઠોડોએ પ્રાણવિસર્જન કર્યા હતા તેમના સ્મારકમંદિરો તથા સ્મારકસ્તંભો આજપર્યંત ઉચ્ચ સ્વરે તેમની ઉજ્જ્વલ કીર્તિનાં ગાન ગાય છે રાઠોડોના આત્મભોગના પ્રમાણ મેવાડ અને અંબરના રાજકવિઓના ઇતિહાસમાં તથા તેમના ચિરશત્રુ મુસલમાન ઇતિહાસવેત્તાઓના ગ્રંથોમા પણ ઉપલબ્ધ થાય છે રાઠોડકવિઓના જે કાવ્યો રાજસ્થાનમા આજપર્યંત ગાવામા આવે છે, તે પરથી પણ રાઠોડોના પૂર્વજોનાં બળ અને પરાક્રમનો ઉત્તમ પરિચય મળે છે " કર્નલ ટૉડના આ સત્ય વચનો ઉપરાંત અમે કાંઇ પણ વિશેષ કહેવા માગતા નથી, પરંતુ અંતે અમે એટલુંજ કહીએ છીએ કે રાઠોડો પોતાના ધર્મને માટે તથા પોતાની સ્વાધીનતાને માટે જે બળ અને પરાક્રમ દર્શાવી ગયા છે, તેનુ સ્મરણ આચરણ ધારણ કરનાર પ્રત્યેક મનુષ્યે જીવનપર્યંત કરવુ આવશ્યક છે.

કર્નલ ટૉડે અજિતસિંહના સંબંધમાં જણાવ્યું છે કે-"અજિતસિંહ જેમ દઢઅતિજ્ઞ રાજા હતા, તેમ તેઓ અસીમ સાહસિક પણ હતા તેમનું શરીર વીરોચિત અને બળવાન હતું તેમનામાં રૈમના પોતાના સર્વગુણો વિદ્યમાન હતા અગીઆર વર્ષની વયે તેઓ પોતાના પિતાની રાજધાનીમા શત્રુઓની સન્મુખ આવ્યા હતા ત્યારથી તેમણે પોતાની તેજસ્વિતાનો ઉત્તમ પરિચય કરાવવા માંડયો હતો ત્રીસવર્ષસુધી પ્રસ્તરે યુદ્ધ થયા હતા, તેમાના કેટલાક યુદ્ધોમા અજિતસિંહે સ્વયં રાઠોડ સામંતોની સાથે જઈ પોતાના બળ અને પરાક્રમનો પરિચય કરાવ્યો હતો સંવત ૧૭૬૫મા અબરમા ઉભય સૈયદભ્રાતાઓની સાથે તેમને જે સમરાગ્નિ પ્રદીપ્ત થયો હતો, તેમા અજિતસિંહ સ્વયં વિદ્યમાન હતા અને આ યુદ્ધમા તેમને સૈયદભ્રાતાઓની સાથે સંધિ થઈ હતી અજિતસિંહના જીવનનો અંતિમ ભાગ કેવળ પાદશાહની દરબારમાજ વ્યતીત થયો હતો અજિતસિંહ બળવાન અને તેજસ્વી હતા, પરંતુ તેઓ પ્રપંચજાળ ફેલાવવામા નિપુણ નહોતા જો તેઓ એ વિદ્યામા પારંગત હોત, તો અવશ્ય તેઓ પ્રધાન નેતા બની સૈયદભ્રાતાઓનું દમન કરી પોતાના પ્રબળ પ્રતાપનો વિસ્તાર કરી શકત તેમના પિતા જેમ મુસલમાનોને પોતાના જીવનશત્રુ માનતા હતા, તેમ તેઓ પણ તેમનાપ્રત્યે ઘૃણાની દૃષ્ટિથી જોતા હતા અને સુઅવસર મળતા તેમનો નાશ કરવાને ચૂકતા નહોતા તેઓ મુસલમાનનું નામ સાભળીને ક્રોધિત થઇ જતા, અને તેમણે ફર્રુખશીઅરની સાથે વૈવાહિક સંબંધ જોડયો હતો, તેપણ તેમણે આજ કારણથી ઉભય સૈયદભ્રાતાઓની સાથે મળી જઈને ઉક્ત સંબંધની ઉપેક્ષા કરી ફર્રુખશીઅરપ્રત્યે કઠોર આચરણ કર્યું હતું ગમે તેમ હો, પરંતુ અજિતસિંહનો આ વ્યવહાર સખ્ત સમાલોચનાને યોગ્ય નથી "

કર્નલ ટૉડે નિમ્નલિખિત વચનોથી અજિતસિંહના જીવનનો ઉપસંહાર કર્યો છે-"પરંતુ અજિતસિંહના જીવનમા એ કલંકની રેખા પ્રકાશમાન છે રાઠોડકવિઓના કાવ્યમા તત્સંબંધે કાંઇ પણ ઉલ્લેખ ઉપલબ્ધ થતો નથી માટે અમારે કહેવું જોઇએ કે આ ઘટના રાઠોડકવિઓએ નહિ વર્ણવવામા મોટી ભૂલ કરી છે મહાવીર દુર્ગાદાસ કે જેઓ અજિતસિંહના બાલ્યજીવનના રક્ષક તથા શિક્ષાગુરુ હતા અને તેમના યૌવનકાળમા ઉપદેષ્ટા હતા તેઓ પોતાના જીવનના અંતિમ ભાગમા " રાજાની ઉપર કદિ પણ વિશ્વાસ રાખવો ઉચિત નથી ' એ લોકવદંતિને ચરિતાર્થ કરવાને માટેજ જીવતા હતા દુર્ગાદાસે એકવાર નહિ, બે વાર નહિ પરંતુ અસંખ્યવાર પ્રશંસનીય સ્વાર્થત્યાગ કર્યો હતો અનેક વાર તેમણે દ્રવ્યલોભ અને ઉચ્ચ સન્માનને પણ તિલાંજલિ આપી હતી તેઓ જો ધારત તો સામાન્ય સામંતના પદપરથી મારવાડના અધીશ્વરના પદપર પણ અધિષ્ઠિત થઇ શકત, પરંતુ તેમણે તે પ્રકારનો લોભ રાખ્યો નહોતો દુર્ગાદાસેજ અજિતસિંહની બાલ્યાવસ્થામા પોતાના બાહુબળ, પરાક્રમ અને બુદ્ધિબળથી યવનોના આક્રમણથી મારવાડનો ઉદ્ધાર કર્યો હતો, પરંતુ અજિતસિંહે અંતે તેમને દેશનિકાલ કર્યા હતા અજિતસિંહે શા કારણથી અને કયે સમયે આ સ્વકૃત કાર્ય કર્યું હતું, તે જાણી શકાતું નથી[1] બહાદૂરશાહની છાવણીમાથી કેટલાક પત્રો મોકલવામા આવ્યા હતા તેમાના એકમાથી નીચે પ્રમાણે વૃત્તાંત પ્રાપ્ત થાય છે-'દુર્ગાદાસે પોતાના સેવકોની સાથે ઉદયપુરમા પિછોલા નદીના તટપર નિવાસ કર્યો હતો અને તેમના નિર્વાહને માટે રાણાની તરફથી તેમને પ્રતિદિન પાંચસે રૂપિયા મળતા હતા સમ્રાટ બહાદૂરશાહે મહારાણાને એવી આજ્ઞા ફરમાવી કે તમે દુર્ગાદાસને અમારે સ્વાધીન કરો, પરંતુ તેમણે તે આજ્ઞાપર કિંચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યું નહિ " એમ જણાય છે કે કોઇ મોટા કારણથીજ અજિતસિંહે આ પ્રકારનો શોચનીય વ્યવહાર કર્યો હતો કર્નલ ટૉડે મારવાડરાજ્યના ઇતિહાસના ઉત્તમ પરિચય ધરાવનાર એક યતિને આ સંબંધે પૂછ્યું હતું યતિ આ વાત સારી પેઠે જાણતા હતા અને તેમણે તેનું સંક્ષેપમા વર્ણન કર્યું હતું કે-'દુગા દેશા કાઢિયા ગોના ગાગાની " અર્થાત્ ગાગાની ગામમાથી દુર્ગાદાસને કાઢીને તે ગોના (ગ્રામ) ને આપી દેવામા આવ્યુ

આ ગાગાની ગામ લૂણી નદીની ઉત્તર તરફ સ્થાપિત છે અને તે કરમસોત શાખાનું પ્રધાન

[1] કર્નલ ટૉ ને ઉદયપુરના મહારાણા ના દફતરમા તપાસ કરતા ઉપરોક્ત પત્રો પ્રાપ્ત થયા હતા

નગર હતું દુર્ગાદાસ ઉક્ત શાખાના નેતા હતા[1] આ ગામ હાલમાં મારવાડના મહારાજાના સીધા અધિકાર નીચે છે, પરંતુ દુર્ગાદાસની પછી તે કોના અધિકારમાં ગયું હતું, તે કાંઈ ચોક્કસરીતે જાણી શકાતું નથી મહાનીર દુર્ગાદાસના સ્મરણાર્થે ઉક્ત ગાગાની ગામમાં એક મંદિર બંધાવવામાં આવ્યું હતું આ મંદિરમાં આજપર્યંત તે વીરની પૂજા કરવામાં આવે છે

ઇતિહાસવેત્તા કર્નલ ટૉડ સત્યની રક્ષા કરવાને માટે વીરશ્રેષ્ઠ દુર્ગાદાસને અજિતસિંહે દેશનિ-લ કર્યા હતા, એવો ઉલ્લેખ કરી ગયા છે, પરંતુ કયા સમયમાં અને શા કારણથી તેમણે તેમને દેશ-નિકાલ કર્યા હતા, તે વિષે તેમણે કાંઇ પણ ઉલ્લેખ કર્યો નથી એ પાઠકો સારી પેઠે જાણે છે એટલા માટેજ સંદેહવશાત્ અમે અજિતસિંહના ચરિત્રપર કલંક લગાડવાને પ્રવૃત્ત થતા નથી જે વિધર્મી યવને અજિતસિંહને દિલ્હીમાંથી લઇ જઇને તેમના પ્રાણની રક્ષા કરી હતી તે યવનને તેમણે જીવનપર્યંત કાકા કહીને તેનું સન્માન વધાર્યું હતું તો જે દુર્ગાદાસની સહાયતાથી તેમને જીવન કરતાં પણ શ્રેષ્ઠ એવી સ્વાધીનતા અને સ્વદેશની પ્રાપ્તિ થઈ હતી,તેમને એક ક્ષુદ્રક કારણથી તેઓ દેશનિકાલ કરે, એ વાત માનવાયોગ્ય નથી રાજપૂતોનું ચરિત્ર જાણનાર કોઈ પણ મનુષ્ય આ વાત સ્વીકારી શકે નહિ. અત્રે કોઇ પણ પક્ષનો અપરાધ સિદ્ધ થતો નથી, તેથી અમે કોઇ પણ પક્ષપર કલંક મૂકવાની અમારી ઇચ્છા નથી મારવાડપતિ અજિતસિંહના જીવનચરિત્રના સંબંધમાં અંતે અમારે માત્ર એટલુંજ કહેવાનું છે કે કેવળ રાજપૂતજાતિનેજ નહિ, કિંતુ આર્યવંશજમાત્રને તેમનું ચરિત્ર સદા સ્મરણ કરવા યોગ્ય છે

1 દુર્ગાદાસ કરમશોત જાતિના રાઠોડના નેતા નહોતા તેઓ કરણોત કુળના હતા કર્નલ ટૉડે અગાઉ દુર્ગાદાસને દુનાડાના સામંત જણાવ્યા છે

अध्याय १० मो

પિતૃહત્યારૂપી મહાપાપથી થયેલી મારવાડના રાજાની અને મારવાડદેશની શોચનીય દુર્દશા-યવનસમ્રાટે પોતાના હાથે પિતૃહંતા અભયસિંહનો કરેલો રાજ્યાભિષેક-દિલ્લીના પાદશાહની રાજસભામાંથી અભયસિંહનું જોધપુરમાં જવું-પ્રજાએ તેનાપ્રત્યે બતાવેલું સન્માન-પુરોહિત અને કવિઓને તેણે આપેલા ઉપહારો-મારવાડના કવિ ઇતિહાસવેત્તા કર્ણીદાન-અભયસિંહે નાગોરપર સ્થાપિત કરેલો પોતાનો અધિકાર-તેમણે પોતાના બંધુ વખતસિંહને પુરસ્કારમાં આપેલું નાગોરનું રાજ્ય-ઉદ્ધત ભુમીઆ આદિનું દમન-પાદશાહે અભયસિંહને દિલ્લીમાં કરેલું આમંત્રણ-દિલ્લી તરફ જતી વખતે અભયસિંહે પોતાના રાજ્યનું કરેલું અવલોકન-અભયસિંહને નીકળેલા શીતળા-તેનું દિલ્લીમાં ગમન-ગુજરાતના સુબા અને દક્ષિણમાં રાજકુમાર જંગલીનું બંડ-આ સમયની મોગલસમ્રાટની સભાનું ચિત્ર-શત્રુઓનું દમન કરવાને માટે બીડું ફેરવવું-અમીરો તથા સામંતોએ બીડું ઝડપવામાં બતાવેલી અશક્તિ-રાઠોડરાજ અભયસિંહનું બીડું ઝડપવું-અભયસિંહનું અજમેર તરફ ગમન-તેમણે ત્યાં નાખેલી છાવણી-અભયસિંહે અંબરના મહારાજા સાથે પુષ્કરતીર્થમાં કરેલો મેળાપ-ભારતમાંથી યવનસામ્રાજ્યનો નાશ કરવાને માટે તેમણે તેમની સાથે કરેલી ગુપ્ત મસલત-મેડતામાં અભયસિંહ અને વખતસિંહ એ ઉભય ભ્રાતાઓનો થયેલો મેળાપ-તેમનું જોધપુરમાં જવું-રાઠોડસામંતોનું સેનાસહિત એકત્રિત થવું-અસ્ત્રપૂજા-મીનાઓએ લઇ લીધેલાં અભયસિંહની સેનાનાં પશુઓ-પાછાં ફેરવવું-રણયાત્રા-અભયસિંહે મીનાઓના મુખ્ય કિલ્લા શિરોહીપર સ્થાપિત કરેલો પોતાનો અધિકાર-શિરોહીપતિએ અભયસિંહની આધીનતાનો કરેલો સ્વીકાર તથા પોતાના બંધુની પુત્રીના અભયસિંહની સાથે કરેલો વિવાહ-અભયસિંહની સાથે શિરોહીની સેનાનું મળવું-અમદાવાદ તરફ ગમન-ત્યાંના સુબાને તાબે થવા કરેલી આજ્ઞા-યુદ્ધ માટે વિચાર કરવાને મળેલી રાજપૂતોની સભા-વખતસિંહે વીર સામંતોની દેહપર નાખેલા કુમકુમના છાંટા-સર બુલંદખાંએ પોતાની રક્ષાને માટે કરેલી તૈયારી-યુરોપીઅનોએ તેની તોપોપર સ્થાપિત કરેલો પોતાનો અધિકાર-સર બુલંદખાંના યુરોપીઅન બંદુકધારી અંગરક્ષકો-યુદ્ધ-રાજપૂતોનો વિજય-સર બુલંદખાનું તાબે થવું-અભયસિંહનું તેને બંદી કરીને પાદશાહની સભામાં મોકલી આપવું-અભયસિંહે ગુજરાતમાં કરેલું શાસન-અભયસિંહનું જોધપુરમાં ગમન.

સાધનાથીજ સિદ્ધિ પ્રાપ્ત થાય છે. આર્યકુલતિલક અજિતસિંહ માત્ર મહાશક્તિ સાધનાનાજ બળથી અનાથ અવસ્થામાંથી મનુષ્યજીવનની પરમોચ્ચ દશા-સંપૂર્ણ સ્વાધીનતા-નું અમૃતમય ફલ પ્રાપ્ત કરવાને સમર્થ થયા હતા; પરન્તુ અંતે દુર્ભાગ્યવશાત્ તેઓ પોતાના ઉભયકુલાંગાર કુમારોની પાપી કામનાના ભોગ થઈ પડ્યા હતા. જે અજિતસિંહ પોતાના બાહુબળ, પરાક્રમ, દૃઢ પ્રતિજ્ઞા અને તેજસ્વિતાથી અનાથ અવસ્થામાંથી નીકળીને યવનોના અધિકારને છિન્નભિન્ન કરી નાખવાને સમર્થ થયા હતા, જેઓ સંપૂર્ણ સ્વાધીનતાને પ્રાપ્ત થયા હતા, જેમણે રાઠોડરાજવંશ અને મારવાડના આર્યોનું ગૌરવ અત્યંત વૃદ્ધિંગત કર્યું હતું અને જેઓ દિલ્લી-

ના મસ્તકનો અભિષેક કરવાનું સામર્થ્ય ધરાવતા હતા. તેઓ અંતે અત્યંત શોચનીયરીતે અકાળ મૃત્યુવશ થયા હતા. મરુભૂમિમાં રાઠોડવીર શિરોમણિએ રાઠોડના સામ્રાજ્યનું બીજ વાવ્યું અને ઉદયસિંહના સમયમાં તે [illegible] વિકાસ પામી અકબરના ચરણકમળમાં સમર્પિત થયું, પરંતુ [illegible] પ્રાપ્ત થતાં અજિતસિંહે પોતાના બાહુબળથી પોતાના રાજ્યનો યવનોના ગ્રાસમાંથી ઉદ્ધાર કરી લીધો, પણ અફસોસ! અજિતસિંહના વંશજો પુનઃ યવનોની શૃંખલામાં જકડાયા.

રાજાના દોષથીજ રાજ્યનો નાશ થાય છે, રાજાના પાપથીજ રાજ્યનો વિધ્વંસ થાય છે. [illegible] અભયસિંહ અને બખ્તસિંહ પિતૃહત્યાના પાપથી મહાપાતકી થઈ ગયા હતા. પવિત્ર રાઠોડરાજવંશમાં અને પવિત્ર મરુરાજ્યમાં ઉત્પન્ન ઉભય ભ્રાતાઓએ જે મહા પાપનું બીજ વાવ્યું હતું, તે સમય જતાં ઊંડાં મૂળ નાખીને સમસ્ત મારવાડમાં વિશાળ વૃક્ષરૂપે ફેલાઈ ગયું અને તેણે સમસ્ત દેશનું સત્ત્વ ચૂસી લીધું. આ વિષમય પાપવૃક્ષના ફળથી ઉત્પન્ન મહાપાતકી બાપુઓના [illegible] અનેક મનુષ્યો નાશ પામ્યા. આ મહાપાપીઓમાંનો એક મહારાષ્ટ્રીય શત્રુઓનું દમન કરવાને સમર્થ થયો હતો, તોપણ તેથી તેનું પિતૃહત્યાનું પાપ કાંઈ ન્યૂન થતું નથી.

જો કે અભયસિંહ પોતાના પિતાની હત્યા કરીને મહાપાતકી બની ગયો હતો, તોપણ અમારે સત્ય અને ન્યાયને ખાતર અવશ્ય કહેવું જોઈએ કે તે એક અસાધારણ બળવાન, પ્રબળ પરાક્રમી અને પરમ પ્રભાવશાળી વીરપુરુષ હતો. અજિતસિંહના જીવનસમયમાંજ તેણે અનેકવાર યવનોની સાથે દારુણ સંગ્રામ કરીને અત્યંત બળ તથા પરાક્રમ પ્રદર્શિત કરી પોતાનું ગૌરવ વૃદ્ધિગત કર્યું હતું. તે એક મહાવીર હતો, એમાં લેશ પણ સંશયને અવકાશ નથી. તે રાઠોડજાતિના સ્વભાવસુલભ સમસ્ત ગુણોથી વિભૂષિત હતો, પરંતુ માત્ર એક મહાપાપથી જ તેના સર્વ સદ્ગુણો દબાઈ ગયા હતા. વળી તેનો એક બીજો દોષ પણ હતો. જેમ ઉદયસિંહે પોતાના પિતાની આજ્ઞાનું ઉલ્લંઘન કરીને અકબરના ચરણમાં પોતાની સ્વાધીનતા વેચી નાખી હતી, તેમ અભયસિંહે પણ મોગલોને પોતાની સ્વતંત્રતા વેચી દીધી હતી. તેણે પુનઃ પોતાની જાતિના ગળામાં આધીનતાની જંજીર નાખી દીધી હતી. ઉદયસિંહ મારવાડના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થવાને માટે પોતાના પિતાને નાખુશ કરીને અકબરને શરણે ગયો હતો અને અભયસિંહ પણ એજ પાપી આશાથી દિલ્હીમાં રહી પિતૃહત્યા કરવાને પ્રવૃત્ત થયો હતો. અભયસિંહના ચરિત્રવિષે અત્રે કાંઈ પણ વિવેચન કર્યા વિના અમે તેના સમયમાં બનેલી ઐતિહાસિક ઘટનાઓવિષે ઉલ્લેખ કરીએ છીએ.

રાઠોડકવિ કર્ણીદાને જણાવ્યું છે કે — સંવત ૧૭૮૧ ના મારવાડના મહારાજા અજિતસિંહ સ્વર્ગમાં ચાલ્યા ગયા. હવે દિલ્હીના બાદશાહ મહમદશાહે પોતાના હાથથી અભયસિંહના કપાળપર રાજતિલક કર્યું, તેની કમરમાં સુવર્ણજડિત તલવાર બાંધી, મસ્તકપર રાજમુકુટ પરિધાન કરાવ્યો અને મણિમુક્તા તથા રત્નઘટિત ખિલઅત આપી તેને મારવાડના અધીશ્વરના પદપર અભિષિક્ત કરી દીધો. બાદશાહે તેને છત્ર, ચમર, નિશાન અને નગારો અર્પણ કર્યા અને અનેક પ્રકારની મૂલ્યવાન વસ્તુઓ ઉપહારાદિકે આપી તેનું સન્માન વધાર્યું. જે નાગોર દેશ અમરસિંહને અર્પણ કરવામાં આવ્યો હતો તે પણ બાદશાહે અભયસિંહને આપી દીધો. મારવાડના મહારાજા અભયસિંહ બાદશાહની તરફથી આ પ્રકારનું ઉચ્ચ સન્માન પ્રાપ્ત કરી દિલ્હીથી વિદાય થયા અને પોતાની રાજધાની જોધપુરમાં ચાલ્યા આવ્યા. જે મહાવીર અજિતસિંહે પોતાના બાહુબળથી યવનોની અધીનતા છિન્નભિન્ન કરી નાખી સંપૂર્ણ સ્વાધીનતા પ્રાપ્ત કરી હતી અને મરણપર્યંત પોતાની સ્વતંત્રતા નિભાવી રાખી હતી, તેમના પુત્ર અભયસિંહે પુનઃ પોતાના ગળામાં પરાધીનતાની જંજીર પહેરી લીધી. અજિતસિંહના જીવનના અંતિમ ભાગમાં મારવાડમાં સંપૂર્ણ શાંતિનું સામ્રાજ્ય પ્રસરી રહ્યું હતું, પરંતુ તેમના મૃત્યુ પછી મારવાડ પુનઃ ઘોર અંધકારથી આવૃત થઈ ભયંકર અશાંતિને પ્રાપ્ત થયું.

રાઠોડજાતિની રાજભક્તિ કેવી અખંડ હોય છે! રાજા મહાપાપી અને ઘોર અપરાધી હોવા છતાં પણ રાજભક્તિને લીધે રાઠોડો તેના પ્રતિ સ્નેહ દર્શાવે છે. રાજભક્તિ તેમને અંધ બનાવી દે છે. અભયસિંહ દિલ્હીમાં હતો અને તેણે ... કર્યો તેથી બખ્તસિંહે પોતાના પિતાના હૃદય

આ તીક્ષ્ણ તલવારનો પ્રહાર કરીને તેમની હત્યા કરી હતી અભયસિંહની આજ્ઞા અને ઉપદેશથીજ આ કાર્ય થયુ હતુ આ વાત રાઠોડોથી કંઇ ગુપ્ત નહોતી, તે છતા પણ તેમના હૃદયમા રાજભક્તિ એટલી પ્રબળ હતી કે અભયસિંહ મારવાડમા આવ્યો તે પ્રસંગે રાઠોડના પ્રત્યેક શાખાના આબાલવૃદ્ધ સર્વ માણસોએ મળી પોતાના નવીન રાજાનુ પરમ આદરમાનપૂર્વક સ્વાગત કર્યુ તે સમયે સર્વ માણસો તેના પિતૃહત્યાના મહાપાપને ભૂલી ગયા રાઠોડકવિએ અભયસિંહના થયેલા સત્કારના સબંધમા જણાવ્યુ છે કે—"સર્વ ગામોના લોકો રાજા અભયસિંહની રાજધાનીમા ગયા અને સર્વ કુલવધૂઓ જલભરિત કલશો મસ્તકપર મૂકી ગીત ગાઇને તેમનો સત્કાર કરવા લાગી રાજાએ જોધપુરમા જઇ સમસ્ત રાઠોડસામતોને પુષ્કળ ઉપહારની વસ્તુઓ આપી તથા કવિઓ અને ચારણોને પુષ્કળ દ્રવ્ય આપી પુરોહિતને પૃથ્વીદાન કર્યુ"

મહાશય ટૉડ અત્રે કવિ કર્ણીદાનના સબંધમા કેટલુક વિવેચન કરે છે કવિ કર્ણીદાન[1] કાન્યકુબ્જના અંતિમ રાઠોડસમ્રાટ જયચંદની સભાના મુખ્ય કવિના વંશમા ઉત્પન્ન થયા હતા અને તેઓ પોતાની લેખિનીના પ્રભાવથી પોતાનું કુલ ઉજ્જ્વલ કરી ગયા છે કવિ કર્ણીદાન પ્રથમ શ્રેણીના કવિ, એક રાજનીતિજ્ઞ, પ્રચંડ યોદ્ધા અને ઉત્તમ પંડિત હતા તેઓ પ્રત્યેક વિષયના જ્ઞાતા હતા, એમ કહીએ તો તેમા કાંઈ અતિશયોક્તિ નથી મારવાડમા જ્યારે અંતર્વિપ્લવ ચાલતો હતો તે સમયે તેમણે પ્રત્યેક રાજકીય ઘટનામા આગેવાનીભરેલો ભાગ લીધો હતો અને પ્રશંસનીય કાર્ય કર્યુ હતુ તેમના બળ અને પરાક્રમના સબંધમા અમે માત્ર એટલુંજ કહેવા માગીએ છીએ કે મારવાડના અંતસ્થ કલહમાથી જે વીરો પોતાની જાતનુ સંરક્ષણ કરવાને શક્તિવાન થયા હતા, તેમા કર્ણીદાન પણ એક હતા સાત હજાર પાંચસે કવિતોથી પૂર્ણ એવો તેમનો "સૂર્યપ્રકાશ" નામનો ગ્રંથ તેમના પાંડિત્ય અને તેમની કવિત્વશક્તિનો પૂર્ણ પરિચય કરાવી રહ્યો છે કવિતા રચવી એ તેમનો વંશપરંપરાથી ઉતરી આવેલો ગુણ હતો તેમના રચેલા કાવ્યો અત્યુચ્ચ કોટિના કાવ્યોની ગણનામા આવે છે ગહેડોરાજકવિ કર્ણીદાન ભોજની સભાના કવિ કાલિદાસ અને મહારાણી વિક્ટોરીઆના કવિ ટેનીસનની પેઠે માત્ર કાવ્યોજ રચી જાણતા નહોતા પરન્તુ તેઓ જન્મભૂમિને માટે તલવાર પણ ચલાવી શકતા હતા રાજકવિ કર્ણીદાન કેવળ કવિ, યોદ્ધા અને રાજનીતિજ્ઞજ નહોતા, પરન્તુ તેઓ ઇતિહાસકાર પણ હતા તેમનાદ્વારા આર્યજાતિનુ એક મહાકલંક દૂર થઇ ગયુ છે યૂરોપીઅન વિદ્વાનો તેમજ આંગ્લભાષાભિજ્ઞ દેશીપુરુષો દૃઢતાપૂર્વક માને છે કે—"ભારતવર્ષમા ઇતિહાસ રચવાની પ્રણાલી કોઇ પણ કાળમા પ્રચલિત નહોતી" પરન્તુ કવિ કર્ણીદાનનો રચેલો ઇતિહાસ તેમની આ માન્યતાના મૂળમા ભયંકર શસ્ત્રાઘાત કરે છે કવિ કર્ણીદાન કેવળ રાજપૂતજાતિના ગૌરવસ્વરૂપજ નહોતા, પરન્તુ સમસ્ત ભારતવર્ષના અલંકારસ્વરૂપ હતા ઇતિહાસ ચિરકાળપર્યંત તેમના યશોગાન ગાશે, એમા કિંચિત્ પણ સંશય નથી

અભયસિંહના રાજ્યાભિષેકનો ઉત્સવ માત્ર થોડાજ દિવસોમા સમાપ્ત થઇ ગયો પછી તેમણે નાગોરપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરવાને માટે તૈયારી કરી જે સમયે વીરશ્રેષ્ઠ અજિતસિંહની સાથે બાદશાહ મહમદશાહને યુદ્ધ ચાલતુ હતુ, તે સમયે પાદશાહે રાવ અમરસિંહના ઉત્તરાધિકારી ઇન્દ્રસિંહને નાગોરના રાજાતરીકે પ્રતિષ્ઠિત કર્યો હતો

કવિ કર્ણીદાન આ ઘટનાના સબંધમા લખે છે કે—"જે સમયે યવનસમ્રાટના તાબાના બાવીસ સુબાઓની સેનાએ અજિતસિંહને અજમેરમા ઘેરી લીધા તે સમયે યોગ્ય સંધિ જોઇ જજી આવેલો ઉમરાવનાર ઇશાદતખા બંગસે રાવ ઇન્દ્રસિંહને[2] નાગદુર્ગ[3] (નાગોર) ના સિંહાસનપર

[1] કવિ કર્ણીદાન જાતના ચારણ હતા સ્વયં તેમના વંશજો પણ પોતાને કનોજના રાજકવિદ્વારા ઉત્પન્ન થયેલા જણાવતા નથી તથા ક્યારે તે વાત સિદ્ધ કરનારૂ પ્રમાણ પણ ઉપલબ્ધ થતુ નથી કનોજમા ચારણ લોકો કદિ હતા પણ નહિ અને હમણા પણ નથી
હિંદી અનુવાદક

[2] કર્નલ ટૉડે ઇદ્રને બદલે ઈંદુ શબ્દ વાપર્યો છે

[3] નાગોર શબ્દની ઉત્પત્તિ મૂળ નાગદુર્ગ ઉપરથી થઈ છે

અભિનિમિત્ત કર્યા, પરન્તુ હોળીનો ઉત્સવ સમાપ્ત થતાની સાથેજ જ્વાલામુખીની[૧] પૂજા કરી શ્રી-ભગવતીને બકરાનુ બલિદાન આપી, ઘૃત, કુમકુમ અને રુધિરની આહુતિ આપી અભયસિંહની ચતુરંગિની સેના શીઘ્ર નાગોરને કબજે લેવા ચાલી અભયસિંહની સેનાના આક્રમણની ખબર સાભળી રાવ ઈન્દ્રસિંહ તેમની સન્મુખ ગયો અને તેમને પાદશાહના હસ્તાક્ષરવાળી સનદ બતાવી બોલ્યો " પાદશાહે મને નાગોર સમર્પણ કર્યું છે નાગોર ઉપર અન્ય કોઇનો પણ અધિકાર નથી એના સાક્ષી અંબરના મહારાજા છે ન્યાયાનુસાર નાગોરના યથાર્થ અધિકારી અમે છીએ " અભયસિંહે તેના આ વચનોપર કિંચિત પણ લક્ષ્ય આપ્યુ નહિ અને તેમણે શીઘ્ર નાગોરને ઘેરી લીધુ પ્રબળ પરાક્રમી અભયસિંહના ગ્રાસમાથી નાગોરનુ રક્ષણ કરવુ તથા તેમની સાથે યુદ્ધ કરી વિજય પ્રાપ્ત કરવો અસભવિત માની રાવ ઈન્દ્રસિંહે શીઘ્ર નાગોરનો ત્યાગ કર્યો અભયસિંહે અલ્પ સમયમા નાગોરપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દઇ તેને પોતાના બધુ વખ્તસિહને અર્પણ કર્યું આ નાગોરરાજ્યના લોભથીજ પાપાત્મા વખ્તસિહે પોતાના પિતાના પ્રાણનો નાશ કર્યો હતો આ હકિકત પાઠકો પૂર્વે વાચી ચૂકયા છે અભયસિહે પિતૃહત્યાના પુરસ્કારતરિકે વખ્તસિહને નાગોર અર્પણ કરી પ્રતિજ્ઞાના ઋણમાથી મુકિત પ્રાપ્ત કરી રાઠોડકવિ કર્ણીદાન જણાવે છે કે -"અભય-સિંહે જ્યા નાગોરપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો કે તરતજ મેવાડ, જેસલમીર, બિકાનેર તથા અબરના અધીશ્વરોએ તેમને પરમ આદરપૂર્વક આમત્રણ કર્યું " નાગોરપર અધિકાર સ્થાપિત કર્યા પછી અભયસિહ વિજયના આનદથી ઉત્સાહિત થઇને પોતાની રાજધાનીમા ચાલ્યા આવ્યા સમસ્ત પ્રજા તેમને જોઇને પરમ આનદ પ્રદર્શિત કરવા લાગી સવત ૧૭૮૧ મા આ પ્રકારે તેમણે નાગોરને હસ્તગત કર્યું હતુ

બીજે વર્ષે અર્થાત્ સવત ૧૭૮૨ મા અભયસિહ પોતાના રાજ્યની દક્ષિણ સીમાની આસપાસના પ્રદેશોમા વસતા ભૂમિઆ આદિ લોકોનુ દમન કરવાને માટે ચાલ્યા અભયસિંહના પ્રબળ પ્રતાપથી તેમની આગળ સિધલદેવડા, બાલાબોડા, બાલિસા અને સોઢાજાતિઓએ એક પછી એક-આવી મસ્તક ઝુકાવી તેમની આધીનતા સ્વીકારી

સવત ૧૭૮૩ મા રાજા અભયસિંહની પાસે પાદશાહનો આજ્ઞાપત્ર આવ્યો આ પત્રમા તેમને દિલ્હીના દરબારમા હાજર થવાની આજ્ઞા હતી પાદશાહની આજ્ઞા શિરસાવદ્ય કરી તેમણે શીઘ્ર પોતાના સામંતોને સેનાસહિત બોલાવ્યા સર્વ સામંતો પોતપોતાની સેના લઈ તેમની પાસે આવી એકત્રિત થયા અભયસિંહ દિલ્ની ગયા પૂર્વે પોતાના રાજ્યના સર્વ મુખ્ય મુખ્ય સ્થાનોને જોવાને માટે નીકળ્યા તેમણે પોતાના રાજ્યના પ્રત્યેક ભાગમા ફરી દુર્ગની મરામત કરાવી, સેનાની ઉત્તમ વ્યવસ્થા કરી, પ્રજાની પ્રાર્થનાપર લક્ષ્ય આપી સુશાસનનો પ્રચાર કર્યો તેઓ પર્વતસર નામના સ્થાનમા પહોચ્યા કે તરતજ તેમને શીતળા નીકળ્યા અને તેથી તેમનુ સમસ્ત શરીર આવૃત થઇ ગયુ

સવત ૧૭૮૪ મા અભયસિહ દિલ્હીમા આવ્યા અભયસિંહનો સત્કાર કરવાને માટે પાદશાહે ભારતસામ્રાજ્યના સર્વથી શ્રેષ્ઠ અમીરખાન દોરાબખાનને પોતાના પ્રતિનિધિતરિકે મોકલ્યો જ્યારે અભયસિહ પાદશાહની સન્મુખ આવ્યા, ત્યારે તેણે પરમ આદરપૂર્વક તેમને પોતાની પાસે બેસાડીને કહ્યુ ' ખુશબખત રાજેશ્વર ' આજે ઘણા દિવસે આપની મુલાકાત થઇ છે આપના દર્શન કરીને આજે હુ અત્યત પ્રસન્ન થયો છુ અને આજે આ દિવાને-આમ તથા દિવાને-ખાસના સુખમા બમણી વૃદ્ધિ થઇ છે ' અભયસિંહે પાદશાહની તરફથી આ પ્રકારનુ સન્માન પ્રાપ્ત કરી વિદાય લીધી પાદશાહે ત્યાર પછી તેમના નિવાસસ્થાન અભયપુરમા તેમનાપર ઉપહારતરિકે ઉત્તર પ્રદેશમા થતા અનેક પ્રકારના સ્વાદિષ્ટ ફળો, સુગધી તેલ અને ગુલાબજળ આદિ વસ્તુઓ મોકલી આપી.

પાદશાહ અકબરે ઉદયસિંહને જે સન્માન આપ્યુ હતુ, તેથી પણ અધિક સન્માન અભયસિહ-ને મહમદશાહ તરફથી મળ્યુ જો કે રાઠોડકવિ કર્ણીદાને તથા મહાશય ટૉડે પાદશાહે આટલુ બધુ સન્માન આપ્યુ તેનું કારણ પ્રકાશિત કર્યું નથી, પરન્તુ વિચારવાન પાઠકો સારીરીતે સમજી ગયા હશે કે દિલ્હીના પાદશાહનુ બળ તથા પ્રતાપ આ સમયે અત્યત ન્યૂન થઇ ગયેલ હોવાથી તેણે અભય-

[૧] આ જ્વાળામાઇનુ પૂજન છે જ્વાળામાઈ કાલીનુ ઉપનામ છે

સિંહને હાથમાં લેવાને માટે આ પ્રસંગનું ઉચ્ચ સન્માન આપ્યું હતું કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે આ સમયે પાદશાહે અભયસિંહને અમીરો અને સામંતોમાં સર્વથી ઉચ્ચપદપર સ્થાપિત કર્યા હતા સંવત ૧૭૮૪ ના અંતમાં ગુજરાતનો સુબો સર બુલંદખાં વિદ્રોહી બની ગયો, તેથી રાઠોડજાતિને પોતાનું બાહુબળ તથા રણનિપુણતા પ્રકાશિત કરવાની ઉત્તમ સંધિ પ્રાપ્ત થઇ રાઠોડકવિ કર્ણીદાન આ પ્રસંગનું વર્ણન નીચે પ્રમાણે કાવ્યમાં કરી ગયા છે–

'દક્ષિણમાં ભારે ગરબડ મચી રહી રાજકુમાર જગતીએ વિદ્રોહી બની ૭ સહસ્ત્ર સૈનિકો પોતાની સાથે લઇ માળવા, સુરત અને અહમદપુરના શાસનકર્તાઓપર આક્રમણ કર્યું અને ગિરિધર બહાદુર, ઇબ્રાહીમકુલી અને રૂસ્તમઅલી આદિ મોગલસમ્રાટના કેટલાક સુબાઓનો વધ કર્યો

પાદશાહને આ વિદ્રોહના સમાચાર પ્રાપ્ત થતા તેનું દમન કરવાને માટે તેણે તરતજ સર બુલંદખાંને મુખ્ય સેનાપતિ બનાવી મોકલી આપ્યો સર બુલંદખાં પચીસ હજાર સૈનિકો તથા તેના નિર્વાહને માટે એક કરોડ રૂપિયા લઈ ઉક્ત વિદ્રોહનું દમન કરવાને ચાલ્યો, પરંતુ તેના આગળ ગયેલા દશ હજાર સૈનિકો શત્રુદ્વારા પરાસ્ત થયા એટલે તરતજ તેણે સંધિને માટે પ્રસ્તાવ કર્યો તેમની વચ્ચે થયેલી સંધિ અનુસાર સર બુલંદખાં વિદ્રોહીઓની સાથે મળી ગયો અને પોતાના અધિકાર નીચેના દેશોને વિદ્રોહીની સાથે મળી વહેંચી લીધા ”

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે, આ સમયે મારવાડના મહારાજા અભયસિંહે પોતાના રાજ્યમાં જવાને માટે પાદશાહની પાસે રજા માગી સર બુલંદખાંની વિદ્રોહિતાના સમાચાર જે સમયે દિલ્હીની રાજસભામાં પહોંચ્યા, તે સમયનું તે સભાનું ચિત્ર કવિ કર્ણીદાને નીચે પ્રમાણે આલેખ્યું છે કે–

'સમ્રાટ મહમદશાહ દિલ્હીના જગદ્વિખ્યાત સિંહાસનપર બેઠા હતા અને સર્વ અમીરઉમરાવો પોતપોતાની પદવી અનુસાર પોતપોતાના આસનપર બેઠા હતા આ વખતે એવા સમાચાર પ્રાપ્ત થયા કે સર બુલંદખાં વિદ્રોહી બની ગયો છે આ વેળા સભામાં મુખ્ય અમીરઉમરાવો નીચે પ્રમાણે હતા– મુખ્ય રાજમંત્રી કમરૂદ્દીનખાં, ઐત્તમાદુદ્દૌલા, ખાનદૌરાન મીર બક્ષી સમસામઉદ્દૌલા અમીર ઉલ ઉમરા મનસૂર અલી રોશનઉદ્દૌલા, તુર્રાબાજખાં રૂસ્તમજંગ અફધાનખાં, ખ્વાજા સૈય ઉદ્દીન (તોપખાનાના સેનાપતિ) સાદતખાં (ખાસ દરોગા) બુરહાનઉલમુલ્ક અબ્દુલ સમદખાં, દલીલખાં, જકરયાખાં (લાહોરના શાસનકર્તા) દલેલખાં મીર હસન ખાનખાના જફરજંગ ઇગદત ખાં મુર્શિદકુલીખાં, જાફરખાં, અલીવર્દીખાં અને અજમેરના શાસનકર્તા મુજફ્ફરખાં વગેરે

આ સભામાં ઉચ્ચ સ્વરે એવા ભાવાર્થનો પત્ર વાંચવામાં આવ્યો કે 'સર બુલંદખાંએ સર્વ પ્રકારે ગુજરાત ઉપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી પોતાને તે દેશના સ્વતંત્ર અધીશ્વરતરીકે જાહેર કર્યો છે વળી તેણે સડના, ઝાલા ચુડાસમા વાઘેલા તથા ગોહિલ જાતિને સર્વથા પરાસ્ત કરી બાલાજાતિનો સમૂળ વિધ્વંસ કરી નાખ્યો છે રાણા જાતિએ તેને ખંડણી આપવાનો સ્વીકાર કર્યો છે સર બુલંદખાંએ પોતાનું બળ અને પરાક્રમ એવી ઉત્તમરીતે પ્રદર્શિત કર્યું છે કે ભીલ લોકો પોતપોતાના દુર્ગ છોડી તેને શરણ થયા છે અને તેને સત્તર હજાર દેશનો[1] અધિકાર આપીને તેમનાપ્રત્યે માન દર્શાવ્યું છે સર બુલંદખાં પોતાને અમદાવાદના અધીશ્વરતરીકે જાહેર કરી દાક્ષણના મહારાષ્ટ્રીઓની સાથે મળી ગયો છે ”

આ પત્ર વંચાઇ રહ્યા પછી પાદશાહ મહમદશાહે વિચાર કર્યો કે જો વિદ્રોહી સર બુલંદખાંનું દમન કરવામાં નહિ આવે તો તેનું અનુકરણ કરી ભારતના અન્યાન્ય પ્રદેશોના સુબાઓ પણ મારી આધીનતા છોડી સ્વતંત્ર થઇ મસ્તક ઉંચાવશે ઉત્તરમાં જકરિયાખાંએ, પૂર્વમાં સાદતખાંએ, અને દક્ષિણમાં નિજામુલ્મુલ્કે પાદશાહની આધીનતા છોડી સ્વાધીનતાપૂર્વક રાજશાસન ચલાવવાના પૂર્વલક્ષણો પ્રદર્શિત કર્યા હતા મોગલસમ્રાટનો પ્રબળ પ્રતાપ આ સમયે અત્યંત ક્ષીણ થઇ ગયો હતો આ કારણથી મહમદશાહે પોતાની શાસનશક્તિ દૃઢ કરવાને માટે પ્રયાસ કરવાનો નિશ્ચય કર્યો નિર્વાણોન્મુખ દીપક જે પ્રકારે અંતસમયે એકવાર પરમ તેજથી પ્રકાશી ઉઠે છે તે પ્રકારે મોગલસામ્રા-

1 આર્યશાસનના સમયમાં તે દેશ સત્તર હજાર ગામો અને નગરોથી પૂર્ણ હતો અને લોકો તેને સાધારણરીતે 'સત્તર હજાર' કહેતા હતા

જયની જ્યોતિ ઔરંગઝેબના શાસનકાળમાં એકવાર પ્રચંડ તેજથી પ્રભાદી તેના મૃત્યુની સાથે એકદમ પ્રભાહીન થઇ ગઇ ત્યાર પછીના પાદશાહો જો કે જગદ્વિખ્યાત દિલ્હીના સિંહાસનપર આરૂઢ થઇને સમ્રાટની ઉપાધિ ધારણ કરી શાસન ચલાવતા હતા તોપણ તેમના પૂર્વજોનો પ્રતાપ, પ્રભુત્વ, પરાક્રમ, વીરત્વ અને ગૌરવગરિમાનો પ્રકાશ પ્રાતઃકાળના ચંદ્રપ્રકાશની પેરે ક્ષણે ક્ષણે મંદ થતો જતો હતો

અમે જે સમયનો ઇતિહાસ લખીએ છીએ તે સમયે ભારતવર્ષના પ્રત્યેક પ્રાંતના અધિપતિઓ અને સુબાઓ મોગલરાજ્યની આધીનતા છેદી નાખીને સ્વતંત્ર થઈ જવાનો વિચાર કરતા હતા સમસ્ત દેશમાં જ્યાં ત્યાં નાના નાના રાજ્યો સ્થાપન થઇ જવાનો સંભવ જણાતો હતો અને ક્રૂર બુનંદખાએ સ્વતંત્ર થવાનું પ્રથમ પગલું ભરી અન્યને માર્ગ દર્શાવ્યો

સર બુનંદખાએ વિદ્રોહીદલની સાથે મળી જઈ પોતાને સ્વતંત્ર અધીશ્વરતરીકે જાહેર કર્યો આથી પાદશાહ અત્યંત ભયભીત થયો સર બુનંદખાનું દમન કરવાને માટે તેણે શીઘ્ર તૈયારી કરી દિલ્હીની રાજસભામાં સર બુનંદખાની વિદ્રોહિતાના સમાચાર ફેલાતાની સાથે પાદશાહની આજ્ઞાથી મીર તુજક એક સુવર્ણ પાત્રમાં પાનનું બીડું લઈ આવ્યો અને તેને પ્રબળ પરાક્રમી અમીરઉમરાવો તથા દેશી રાજાઓની વચ્ચે ફેરવવા લાગ્યો, પરંતુ કોઇએ પણ બીડું ઝડપ્યું નહિ કોઈ પણ સરદાર સાહસ કરીને તે તાંબુલ[1] ગ્રહણ કરી શક્યો નહિ કેટલાક અમીરોએ પોતાના મસ્તક નમાવી તે બીડું લેવાની સ્પષ્ટ ના પાડી અને કેટલાકના શરીર ભયથી થરથર કંપવા લાગ્યા કોઇના હૃદયમાં તે બીડા તરફ જોવાની પણ હામ ઉત્પન્ન થઇ નહિ

આ સ્થળે રાઠોડકવિ જણાવે છે કે "જે પાદશાહ પોતાની ઇચ્છા થતાં એક ભિક્ષુકને બાર સહસ્ર સૈનિકોનો નેતા અને અમીર કરી શકતો હતો તથા અમીરને ભિક્ષુક કરવાની શક્તિ ધરાવતો હતો, તે અતુલ શક્તિમાન સમ્રાટ આજે એક ઉપયોગી સાહસિક વીરવિનાનો થઇ બેઠો છે અમીરગણોમાંથી એક જણ બોલ્યો 'જેનામાં દારુણ વજ્રાઘાત સહન કરવાનું સામર્થ્ય હોય તેજ સર બુનંદખાની સામે જવાની હામ બીડશે' ત્યાર પછી બીજો બોલ્યો 'માત્ર એક નાવડીની મદદથી સમુદ્ર તરવાની જેનામાં હિંમત હશે,તેજ સર બુનંદખાની સાથે યુદ્ધ કરવાને શક્તિમાન થશે' ત્રીજો અમીર બોલ્યો 'કાનફૂટ વિષધારી સર્પનું મુખ પકડવાની જેનામાં શક્તિ હશે તેજ સર બુનંદનું દમન કરવાને માટે તત્પર થશે અમીરોના આવાં વચનો સાંભળી તથા સર બુનંદની વિરુદ્ધ યુદ્ધ કરવાની કોઇનામાં શક્તિ નહિ જોઇ, પાદશાહ મહમદશાહ અત્યંત દુઃખિત થયો અને તેણે મીર તુજકને સજ્ઞાથી બોલાવી પાછા જવાની આજ્ઞા કરી

રાઠોડકવિએ આ સમયની પાદશાહની સભાનું યથાર્થ ચિત્રજ આલેખ્યું છે સર બુનંદખા જેમ અમિત તેજસ્વી અને અત્યંત બળવાન પુરુષ હતો તેમ બીજી તરફ દિલ્હીના ઉમરાવો અત્યંત ભોગવિલાસને વશ થઇ ગયા હતા અને તેમનું બળ પરાક્રમ તથા શૂરવીરતા સર્વથા નષ્ટભ્રષ્ટ થઇ ગયાં હતાં જે પાદશાહની સભામાં એક વખતે અમીરો શત્રુઓની સાથે યુદ્ધ કરવાને માટે સેનાપતિના પદપર નિયુક્ત થવાને પ્રાર્થના કરતા હતા અને યુદ્ધ કરવા જવાને પરસ્પર સ્પર્ધા કરતા હતા તેજ પાદશાહની સભાના અમીરો આ વખતે કાળના પરિવર્તનથી અત્યંત ભયભીત બની ગયા હતા

પરંતુ રાઠોડરાજ અભયસિંહ પાદશાહની આવી દુઃખદાયક અવસ્થા જોઈ મનમાં ને મનમાં અત્યંત સંતપ્ત થયા અને જ્યારે દિવાને-ખાસ બરખાસ્ત થવાનો સમય આવ્યો, ત્યારે તે વીરશ્રેષ્ઠે ગર્વ અને તેજસ્વિતાથી ઉત્તેજિત થઇ બીડું ઝડપવાને માટે હાથ લાંબો કર્યો બીડું ઝડપી તેને મસ્તક ઉપર ધરી પાદશાહને સંબોધી અભયસિંહ બોલ્યા 'જહાંપનાહ' આપ દુઃખિત થશો મા આપની કૃપાથી હું એ વિદ્રોહી સર બુનંદખાને અવશ્ય પરાસ્ત કરીશ-અવશ્ય હું તેની આશાના મૂળમાં શસ્ત્રસંધાન કરીશ અને તેનું મસ્તક આપના ચરણકમળમાં ઉપહારતરીકે મૂકીશ"

[1] ભારતવર્ષના રાજાઓ શત્રુઓનું દમન કરવા માટે સભામાં તાંબુલ ફેરવે છે અને જે તાંબુલ ગ્રહણ કરે છે, તેને તે કાર્ય પાર પાડવા માટે મોકલવામાં આવે છે

અભયસિંહે જે સમયે પોતાના હાથથી બીડુ ઉઠાવ્યુ, તે સમયે સભામા બેઠેલા સર્વ અમીરોના હૃદય ઈર્ષ્યાગ્નિથી બળી ઉઠયા અલ્પ સમય પછી મહમદશાહ પાદશાહે અભયસિંહને ગુજરાતના શાસનની સનદ આપી, ત્યારે તો અમીરોની ઇર્ષ્યા ઘણીજ વધી ગઇ; પરંતુ સર્વ અમીરઉમરાવોમાથી એક માત્ર અભયસિંહનેજ વિદ્રોહી સર બુલંદખાની વિરુદ્ધ યુદ્ધ કરવાને તત્પર થયેલા જોઈ પાદશાહ તેમનાપર પરમ પ્રસન્ન થયો અને તેણે અભયસિંહને બોલાવીને કહ્યુ "દિલ્હીના સિંહાસનની રક્ષાને માટે આપના પૂર્વજો પણ આજ પ્રકારે વીરોચિત કર્મ કરી ગયા છે પાદશાહ જહાંગીરના રાજત્વકાળમા આપના પૂર્વજોની સહાયથીજ શાહજાદા ખુર્રમ અને ભીમસિંહની વિદ્રોહિતા દૂર થઇ ગઇ હતી અને દક્ષિણના ઉપદ્રવો પણ શાંત થઇ ગયા હતા, અને હુ પણ આશા રાખુ છુ કે એજ પ્રકારે આપનાદ્વારા મહમદશાહના સિંહાસનની અને સન્માનની રક્ષા થશે" અભયસિંહને આ અતિ ઉચ્ચ સન્માન મળ્યુ હતુ એ વાતનો કોઇપણ અસ્વીકાર કરી શકે એમ નથી પાદશાહના દરબારમા એકત્રિત થયેલા અમીરો પોતાને અત્યંત સન્માનનીય ગણતા હતા તે અમીરો પોતાને મહાવીર કહીને અભિમાન ધરાવતા હતા અભયસિંહે તેમને લજ્જિત કરી બીડુ ઝડપી રાઠોડજાતિનુ ગૌરવ વધારી પોતાની અસીમ સાહસિકતાનુ ઉત્તમ પ્રમાણજ માત્ર આપ્યુ નહોતુ, પરંતુ સાથે સાથે એ પણ સિદ્ધ કર્યું હતુ કે મુસલમાનવિજેતાઓ કરતા છતાયેલી હિંદુ પ્રજાજ અધિક રાજભક્ત છે

સમ્રાટ મહમદશાહે શીઘ્ર પ્રસન્ન થઈ રાઠોડપતિ અભયસિંહને પુષ્કળ દ્રવ્ય અને મહામૂલ્યવાન સાત હીરા ઉપહારમા આપ્યા. તેમણે રાજખજાનો ખોલીને સેનાના ખર્ચને માટે અભયસિંહને ત્રીસ લાખ રૂપિયા આપ્યા સેનાને પુષ્કળ શસ્ત્રાસ્ત્ર પૂરા પાડવામા આવ્યા સંવત ૧૭૮૬ ના આષાઢ માસમા અભયસિંહ પાદશાહ મહમદશાહદ્વારા અમદાવાદ અને અજમેરના સુબાતરિકે નિયુક્ત થયા

ઈ૦ સ૦ ૧૭૩૦ ના જૂન માસમા મારવાડના અધીશ્વર મહારાજા અભયસિંહે પાદશાહની પાસેથી વિદાય માગી અજમેરમા સૌથી પ્રથમ જવામા તેમના બે ઉદ્દેશો હતા પ્રથમ ઉદ્દેશ માત્ર મારવાડમાજ નહિ, પરંતુ રાજસ્થાનના પ્રત્યેક દેશમા જવાના માર્ગસ્વરૂપ અજમેરના શાસનકર્તા થવાનો અને બીજો ઉદ્દેશ અંબરના મહારાજા સાથે મસલત ચલાવવાનો હતો અંબરના મહારાજા જયસિંહ તે વેળા અજમેરમા શામાટે આવ્યા હતા, તે કાંઇ રાઠોડોના ઇતિહાસમાથી ઉપલબ્ધ થતુ નથી, પરંતુ અન્યત્ર તેનુ એવુ કારણ નિર્દિષ્ટ થયુ છે કે તેઓ પુષ્કર તીર્થમા પોતાના પિતૃઓનુ શ્રાદ્ધ કરવાને આવ્યા હતા રાઠોડકવિ કર્ણીદાન આ ઉભય રાજાઓના મેળાપના સંબંધમા ઉત્તમ પ્રકારે વર્ણન કરી ગયા છે તેમણે જણાવ્યુ છે કે—" તે ઉભય રાજાઓએ એકબીજાને માટે પોતપોતાની પાઘડી પસારી દીધી અને તે તેની ઉપર થઇને ચાલ્યા આવ્યા તથા તેમણે સાથે બેસીને ભોજન કર્યું અને વિશ્રામ કર્યો ત્યાર પછી તેઓ યવનસામ્રાજ્યનો વિધ્વંસ કરવાને માટે ગુપ્ત મસલત ચલાવવા લાગ્યા " કવિ કર્ણીદાનના આ શબ્દોપરથી પ્રતીત થાય છે કે તેમને ઉક્ત ઉભય રાજાઓ વચ્ચે થયેલી ગુપ્ત મસલત સારીરીતે વિદિત હતી

પાદશાહની સભામા પરમ સન્માનિત થઈ મારવાડપતિ અભયસિંહ અજમેરમા ગયા અને ત્યા પોતાના કર્મચારીઓને યોગ્યપદપર નિયુક્ત કરી તેઓ મેડતા તરફ ચાલ્યા ગયા વખ્તસિંહ અગાઉથી મેડતામા ગયા હતા તેમણે પોતાના જ્યેષ્ઠ બંધુ અભયસિંહનુ પરમ આદરપૂર્વક સ્વાગત કર્યું આ સમયે વખ્તસિંહને નાગોરરાજ્યના અધિકારની પૂર્ણ સનદ મળી ગઇ ઉભય ભ્રાતાઓ શીઘ્ર મેડતા છોડી પોતાની સેના તથા સામંતમંડળીસહિત જોધપુર તરફ જવા લાગ્યા મહારાજા અભયસિંહે માર્ગમા સર્વ સામંતોને વિદાય આપી કહ્યું કે—" વિદ્રોહી સરબુલંદખાની સામે યુદ્ધ કરવાને શીઘ્ર જવુ પડશે, માટે આપ હવે વિલંબ કરશો નહિ આપ શીઘ્ર પોતપોતાની સેના લઇ જોધપુરમા એકત્રિત થાઓ " આ સમયે પુનઃ પોતાના બાહુબળનો પરિચય કરાવવાનો સુઅવસર પ્રાપ્ત થયેલો જોઇ રાઠોડવીરો પરમ આનંદિત થયા મારવાડપતિ અભયસિંહ અને નાગોરપતિ વખ્તસિંહ જોધપુરમા જઇ સરબુલંદખાની સામે યુદ્ધ કરવાની તૈયારી કરવા લાગ્યા યોગ્ય સમયે મારવાડના સર્વ સામંતો પોતપોતાની સેના લઇ જોધપુરમા આવી પહોચ્યા આ પ્રસંગનુ વર્ણન રાઠોડકવિ કર્ણી-

દાને ઉત્તમ પ્રકારે કર્યુ છે સમસ્ત સેના એકત્રિત થયા પછી "વડવાનલ" "મગરમુખન" "જમરાજદંડ" આદિ તોપોની શાસ્રોક્ત વિધિથી પૂજા કરવામા આવી રાઠોડવીરોએ આ તોપોની હાર અને ઇતર અસ્રશસ્રોની સન્મુખ પોતાના હાથવતી બકરાનુ બલિદાન આપ્યુ અને તેમના રુધિરથી તથા ચદન અને ધૂનથી તોપોને રગી કાઢી

યુદ્ધની સમસ્ત તૈયારી થઇ ગઇ અભયસિહનો મુખ્ય ઉદ્દેશ સર બુલદખાનુ દમન કર્યા પૂર્વે બીજી એક અભિલાષા પૂર્ણ કરવાનો હતો અભયસિહ અજમેરના સુબા હતા તે અધિકારથી તેમને જેટલી સેના મળી હતી, તેની સહાયથી શિરોહીપતિનુ દમન કરવાને તેઓ તત્પર થયા શિરોહીનો અધિપતિ ઉગ્ર સ્વભાવનો, અત્યત તેજસ્વી અને સંપૂર્ણરીતે સ્વતન્ત્ર હતો તે કદિ કોઇની પણ આધીનતાની જાળમા ફસાયો નહોતો તે આ સમયે સપૂર્ણ સ્વાધીનતાનુ અમૃતમય ફળ ચાખી રહ્યો હતો શિરોહીદેશ દુર્ગમ પહાડોની ઉપર આવેલો છે અને તે સમયે તેની ચારે બાજુએ પહાડી લોકો વસતા હતા આ લોકો અસીમ સાહસિક હતા અને તેમનીજ સહાયથી શિરોહીરાજ પોતાની સ્વાધીનતા નિભાવી રહ્યો હતો શિરોહીરાજ્યનો જે ભાગ મારવાડની તરફ હતો, તે ભાગની રક્ષા તે પરમ વીરતાથી કરતો હતો

શિરોહી રાજ્યની ચારે બાજુએ જે પહાડી લોકો વસતા હતા, તે મીનાના નામથી ઓળખાતા હતા આ સમયે આ મીના લોકો અભયસિહના ભયકર કોપને પાત્ર થયા 'અભયસિહ જે સમયે દિલ્હીમાથી જોધપુરમા આવી સામતોને વિદાય કરી અફીણનુ સેવન કરવામા લીન થયા, તે સમયે સુઅવસર પ્રાપ્ત થવાથી મીના લોકો તેમના પશુઓ ચોરીને પોતાના પર્વતમય પ્રદેશમા લઇ ગયા જ્યારે આ સમાચાર અભયસિહના સાભળવામા આવ્યા, ત્યારે તેઓ હાસ્ય કરીને બોલ્યા કે –"ઠીક, પશુઓને લઇ જાઓ તેમણે એમ ધાર્યુ હશે કે ધાન્ય અને ઘાસ નહિ મળવાથી મારવાડપતિના પશુઓને અસંત કષ્ટ થાય છે, માટે આપણે તેમને ધાન્ય અને ઘાસ પૂરૂ પાડી તેમનુ રક્ષણ કરવાને માટે લઈ જઇએ. આજ કારણથી તેઓ પશુઓને લઈ ગયા હશે" પછી જ્યા અભયસિંહે મીના લોકોની સામે યુદ્ધ કરવાની તૈયારી કરી કે તરતજ તેમણે પશુઓ પાછા સોપી દીધા મીનાલોકોનુ આ આચરણ જોઈ મહારાજા અભયસિહ બોલ્યા કે –'મે પ્રથમથીજ કહ્યુ છે કે મીનાલોકો અમારી વિશ્વાસુ પ્રજા છે"

આ ઘટના બન્યા પછી અભયસિંહે યુદ્ધની પ્રચડ તૈયારી કરી રણભેરી વાગવા લાગી ચતુરંગિની સેના શૌર્યોન્મત્ત બની પૃથ્વીને કપાયમાન કરતી પોતાનુ પ્રચડ બાહુબળ દર્શાવવાને માટે કૂચ કરવા લાગી ગરીડકવિએ આ પ્રસગનુ વર્ણન અત્યત પ્રભાવશાળી વાણીમા કર્યુ છે અભયસિહની સેનામા માત્ર મારવાડના રાઠોડોજ નહોતા, પરતુ રાજસ્થાનના બીજા અનેક દેશોના રાજપૂતો તથા યવનો પણ હતા કોટા અને બુદીના હાડા, ગાગરોનના ખીચી, શિવપુરના ગૌડ, અબરના કુશાવહ અને મરુભૂમિના સોઢા પણ આ સમયે એકત્રિત થયા મારવાડેશ્વર આ સર્વ સેનાના સેનાપતિ બન્યા અને રાઠોડસેના વખ્તસિહને આધીન રહી

સવત ૧૭૮૬ ના ચૈત્રમાસની દશમને દિવસે અભયસિંહ જોધપુર છોડી ભદ્રાર્જુન, માલગઢ, સિવાના તથા ઝાલોરમા થઈ આગળ ચાલ્યા તેમણે પ્રથમ રિવાડાપર આક્રમણ કર્યુ મહા સગ્રામ થયા પછી ત્યાનો અધિપતિ અને ચાપાવતોનો નેતા રણમા પડ્યો દેવડાવીર પરાસ્ત થઈ જીવ લઇને તે પર્વતમય પ્રદેશ છોડીને નાસી ગયા ત્યાર પછી અભયસિંહે પુસાલિયાપર આક્રમણ કર્યુ આબુગિરિ અભયસિહની વિજયિની સેના દ્વારા કપાયમાન થઈ ગયો શિરોહીપતિએ જ્યારે સાભળ્યુ કે રિવાડા અને પુસાલિયાનો અભયસિહની સેનાએ વિધ્વસ કરી નાખ્યો છે, ત્યારે તે એકદમ નિરાશાના સમુદ્રમા ડૂબી ગયો શિરોહીપતિ ચોહાણ નારાયણદાસે અન્ય ઉપાય નહિ જોઇ વીરશ્રેષ્ઠ અભયસિહને પોતાની ભત્રીજી પરણાવી પોતાના રાજ્યની રક્ષા કરવાનો વિચાર કર્યો

શિરોહિપતિ રાવ નારાયણદાસે ચાવડાવશી રાજપૂત સામત મયારામને મધ્યસ્થ નિમત કરી તેની સાથે અભયસિહની પાસે સધિનો પ્રસ્તાવ મોકલી આપ્યો વળી તેણે પોતાના બધુ માનસિંહની કન્યા અભયસિહને અર્પણ કરવાની અભિલાષા પણ પ્રકટ કરી રાવ નારાયણદાસે અભયસિહની પાસે શીઘ્ર વિવાહની માગણી કરી નાળીએર, આઠ શ્રેષ્ઠ ઘોડી તથા ચાર હાથીઓની કિંમત મોકલી

સી આપ્યા અભયસિંહ આ વસ્તુઓ પરમ આદરપૂર્વક ગ્રહણ કરી વિવાહ કરવાને કબૂલ થયા અલ્પ સમયમા ગણવાદ્યો બંધ થઇ વિવાહના આનંદધ્વનિ થવા લાગ્યા શુભ મુહૂર્તમા મહારાજા અભયસિંહે માનસિંહની કન્યાનુ પાણિગ્રહણ કર્યું આ રાણીને ઉદરે દશ માસ પછી રામસિંહનો જન્મ થયો. શિરોહીપતિએ અભયસિંહને પોતાની ભત્રીજી અર્પણ કર્યા પછી તેમની સાથે સંધિ કરી ખંડણી આપવાનો સ્વીકાર કર્યો

ત્યાર પછી દેવડાસામંતો પોતપોતાની સેનાસહિત અભયસિંહને જઇ મળ્યા મારવાડપતિ એ સર બુલંદખાનુ દમન કરવાને માટે સરસ્વતી નદીની પાસેના પાલણપુર અને સિદ્ધપુર થઇ આગળ કૂચ કરવા માંડી તેમણે વિદ્રોહી સર બુલંદખાની નિકટ જઇ ત્યા પોતાની છાવણી નાખી અને તેની પાસે પોતાનો એક દૂત મોકલી આપ્યો. તેમણે તેને કહેવરાવી મોકલ્યુ કે –" તમે દિલ્હીના પાદશાહનો જે યુદ્ધસામાન તથા ઇતર પ્રકારનો સામાન લઇ લીધો હોય તે સર્વ પાછો સોંપી દો, તમારા અધિકારનીચેના પ્રદેશની ઉપજ અને ખર્ચનો હિસાબ રજુ કરો અને તમારી સર્વ સત્તા છોડી દો તથા અમદાવાદ અને ઇતર કિલ્લાઓમા જે વિદ્રોહી સેના હોય તેને રવાના કરી દો." અભયસિંહની આ આજ્ઞા સાભળી તેનો અનાદર કરવામા તેણે કિંચિત્ પણ સંકોચ ધારણ કર્યો નહિ તે લેશ પણ ભયભીત થયા નહિ અને તેણે ગર્વસહિત ઉત્તર આપ્યો કે –"હુ અમદાવાદનો અધીશ્વર છુ અને જ્યાસુધી મારા શરીરમા પ્રાણ છે, ત્યાસુધી હુ કોઈપણ પ્રકારે અમદાવાદ છોડીશ નહિ."

વિદ્રોહીઓના નેતા સર બુલંદખાનો આ ઉત્તર સાભળી મહારાજા અભયસિંહે લીધે એક મોટી સભા ભરી સમસ્ત રાઠોડસામંતો આ સભામા એકત્રિત થયા સર બુલંદખાપર જે પ્રસ્તાવ મોકલવામા આવ્યો હતો, તેણે તેનો જે ઉત્તર આપ્યો હતો, તે સબંધે જે વાદવિવાદ ચાલ્યો હતો તથા તેના સબંધમા જે નીતિ ધારણ કરવામા આવી હતી તેનુ વર્ણન રાઠોડકવિ કર્ણીદાને ઉત્તમ પ્રકારે કર્યુ છે તેમણે મરુભૂમિના આર પ્રધાન સામંતોની વક્તૃતાનો સંક્ષિપ્ત સાર સુંદર ભાષામા આપ્યો છે

"ચાપાના વંશજ અને આહવાના સામંત હરનાથના પુત્ર કુશલસિંહ કે જેઓ મારવાડના મહારાજાની જમણી બાજુએ આસન પ્રાપ્ત કરવાના અધિકારી હતા, તેમણે સૌથી પ્રથમ પોતાના મનનો ભાવ પ્રદર્શિત કર્યો ત્યારપછી કૂપાવત શાખાના નેતા અને આસોપના સામંત કન્હીરામ કે જેઓ મારવાડેશ્વરના ડાબા હાથપર આસન પ્રાપ્ત કરવાના અધિકારી હતા, તેઓ બોલ્યા "આવો, આપણે કિલકિલાની[1] પેઠે સમરસમુદ્રમા કૂદી પડીએ ત્યાર પછી મેડતાના સામંત કેસરીસિંહે પોતાનુ મંતવ્ય પ્રકાશિત કર્યું ઉદાવતશાખાનો અસીમ સાહસિક અને અનેક યુદ્ધોમા વીરતા પ્રકાશિત કરનાર નેતાઓએ પોતપોતાનો અભિપ્રાય દર્શાવ્યો ત્યારબાદ જોધાશાખાના પ્રધાન નેતા ભૈરવાના સામંત બોલ્યા "હુ સૌથી પહેલા રણભૂમિમા મારૂ જીવન સમર્પણ કરી અપ્સરાઓની વરમાળા ગ્રહણ કરવાની ઇચ્છા રાખુ છુ આવો, મારા શરીરને લાલ રંગના વસ્ત્રોથી શોભાયમાન કરી હુ શત્રુઓના રુધિરથી તલવાર અને ભાલાઓને રંગીને સર બુલંદખાના મસ્તકવતી ખેલીશ" જેતાવત ફત્તેસિંહ અને કર્ણોત અભયમલ્લે[2] ઉપરોક્ત સામંતના વચનોનુ સમર્થન કર્યું સમસ્ત વીરો એકસ્વરે 'યુદ્ધ યુદ્ધ' નો પોકાર કરી ઉઠ્યા કેટલાક વીરોએ લાલ વસ્ત્ર પરિધાન કર્યા ચાપાવત કર્ણસિંહ ઉચ્ચ સ્વરે બોલ્યા "અમે યુદ્ધ કરીશુ એટલે અપ્સરાઓ અમૃતપૂર્ણ પાત્ર હાથમા લઇ સ્વર્ગમા અમારી સાથે

---

૧ આ એક નાનુ પક્ષી છે તે ખંજન પક્ષીના જેવડુ થાય છે અને તેનુ રૂપ તથા રંગ પણ પ્રાય તેને મળતોજ આવે છે નદી અથવા તળાવના કિનારાથી બેચાર હાથ દૂર બેસે છે અને જળમા એકાદ નાની માછલીને જુએ છે કે તરતજ તેનાપર ઝડપ મારીને તેને પકડી લે છે તે 'કિલ કિલ' શબ્દ કરે છે, તેથી તેને કિલકિલા કહેવામા આવે છે

૨ સત્ય નામ અભયકર્ણ છે તે દુર્ગાદાસનો પુત્ર હતો રાત્રિને સમયે તે અજિતસિંહના શયનગૃહની આગળ ચોકી કરતો હતો અને તેને હાથમા લઇનેજ વખતસિંહે પોતાના પિતાના શયનગૃહમા પ્રવેશીને તેમનો વધ કર્યો હતો.

સંભાષણ કરશે " પ્રત્યેક રાજપૂત સામંત[1] અને સમસ્ત કવિઓ એકસ્વરે બોલી ઉઠ્યા "યુદ્ધ ! યુદ્ધ !"

ત્યાર પછી વખ્તસિંહે ઉઠી પોતાના બંધુ અભયસિંહ અને સામંતોને સંબોધીને કહ્યું 'આપ સર્વ આ સ્થળે વિશ્રામ કરો. હું એકલો પ્રથમ જઇ સર બુલંદખાનો અહંકાર ચૂર્ણ કરી નાખું છું. આપ આજ શિબિરમાં વિશ્રાંતિ લો " શીઘ્ર એક વિશાળ પાત્રમાં લાલ જળ લાવવામાં આવ્યું આ પાત્ર મારવાડના અધીશ્વરની સન્મુખ રાખવામાં આવ્યું અભયસિંહે એ પાત્રમાંથી જળ લઇ બેઠેલા સમસ્ત સામંતો ઉપર તેનો છટકાવ કરી કહ્યું ' આ યુદ્ધમાં પ્રાણત્યાગ કરવાથી અવશ્ય અમરધામની પ્રાપ્તિ થશે

આ પ્રસંગે કવિ કર્ણીદાને અશ્વારોહી સેનાના અશ્વોની પ્રશંસા કરી છે દક્ષિણની ભીમરથાલી નામની અશ્વશ્રેણી સૌથી અગ્રણી હતી ત્યાર પછી તેમણે મારવાડની અંતર્ગત આવેલા ઘાટ અને રાડધડાના તથા કાઠીઆવાડના અશ્વોની પ્રશંસા કરી છે સર બુલંદખાએ રાજપૂતસેનાના કરાળ ગ્રાસમાંથી પોતાના રાજ્યની રક્ષા કરવાને માટે જે ઉપાયોનું અવલંબન કર્યું હતું, તેનું પણ કવિએ ઉત્તમ પ્રકારે વર્ણન કર્યું છે તેણે નગરોમાં જવાના સર્વ માર્ગોપર બબ્બે હજાર સૈનિકો અને પાંચ પાંચ તોપો મૂકી દીધી આ તોપોને યૂરોપીઅનો છોડતા હતા એક બંદુકધારી યૂરોપીઅન સેના તેના અંગરક્ષકતરિકે રહેતી હતી સભામાં થયેલા ઠરાવ અનુસાર વખ્તસિંહે સર બુલંદખાપર આક્રમણ કરવાની તૈયારી કરી પ્રથમ બે બાજુથી તોપોના ભયંકર ગોળાઓની વૃષ્ટિનો પ્રારંભ થયો ત્રણ દિવસ સુધી સતત આ પ્રકારે તોપના ગોળાની વૃષ્ટિ થયા પછી સર બુલંદખાનો પુત્ર માર્યો ગયો મહાવીર વખ્તસિંહે સૌથી પ્રથમ સંહારક મૂર્તિ ધારણ કરી રાઠોડોની સેનાસહિત શત્રુ પક્ષપર ભયંકરરીતે આક્રમણ કર્યું રાજપૂતો પ્રથમથીજ પોતાનું અદ્દભુત પરાક્રમ દર્શાવવા લાગ્યા સર્વ રાજપૂતસામંતો આ વખતે નગ્ન તલવાર તથા ભાલા હાથમાં ગ્રહણ કરી ઉન્મત્ત બની શત્રુઓનો સંહાર કરવા લાગ્યા ચાંપાવત શાખાના નેતા કુશળસિંહ રણભૂમિમાં પોતાનું જીવન સમર્પણ કરી સ્વર્ગમાં ચાલ્યા ગયા અમદાવાદના આ ભયંકર યુદ્ધમાં રાજપૂતાનાના જે મહાવીરોએ પોતાના જીવન સમર્પણ કર્યાં હતા, તેમના નામો કર્નલ ટૉડે કવિ કર્ણીદાનના ગ્રંથમાંથી ઉદ્ધૃત કર્યા નથી આ યુદ્ધમાં રાઠોડોએ અપૂર્વ પરાક્રમ દર્શાવ્યું હતું જે અમરસિંહે અજમેરની અનેક વાર રક્ષા કરીને અદ્દભુત પરાક્રમ પ્રદર્શિત કર્યું હતું, તેણે વિદ્રોહી પક્ષના પંચ મુખ્ય નેતાઓને વધ કર્યો તથા બેત્રણ હજાર સૈનિકોનો નાશ કર્યો

આઠ ઘડી દિવસ બાકી હતો તે સમયે સર બુલંદખાં નાસી ગયો પરંતુ તેની અગ્રભાગની સેનાનો નેતા અલિઆર તે વખતે પણ મહાવીરતા અને અસીમ સાહસપૂર્વક યુદ્ધ કરતો હતો અંતે વીરશ્રેષ્ઠ વખ્તસિંહની તરવારે તે અલીઆરના મસ્તકના બે ખંડ કરી નાખ્યા જ્યાં આ ઘટના બની

૧ કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે " મારા ગુરુ યતિ જ્ઞાનચંદ્ર જે સમયે આ યુદ્ધનું વૃત્તાંત વાંચતા હતા અને તેનો અનુવાદ કરતો જતો હતો તે સમયે મેવાડના મુખ્ય સામંત સલુંબરાધિપતિનો એક ૨૨ વર્ષનો પુત્ર મારી પાસે બેસીને એકાગ્રચિત્ત આ વૃત્તાંત શ્રવણ કરતો હતો સલુંબરના સામંતો કાંઈ વિશિષ્ટ કારણથી (તે કારણ હાલ મને સ્મૃતિ નથી) અફીણનું સેવન કરતા નહોતા, તેમણે કદિપણ અફીણ નહિ ખાવાના સોગંદ લીધા હતા આ સામંતના પિતામહ અફીણપ્રત્યે એટલી ઘૃણા ધરાવતા હતા કે એક સમયે એક સભામાં કસુંબાનું બિંદુ તેમના શરીરપર પડ્યું તેથી તેમણે શરીરનો તેટલો ભાગ પોતાની સમશેરવતી કાપી નાખ્યો હતો આ વાત હું જાણતો હતો તેથી મે ઉક્ત યુવકને સંબોધીને કહ્યું રાવતજી ! આપ અપ્સરાઓના હાથનો પ્યાલો ગ્રહણ કરવાને તત્પર થશો કે આપના કુલની પ્રતિજ્ઞા પાળવાને માટે તેનો નિષેધ કરશો ? ' તરતજ તે યુવકે ઉત્તર આપ્યો " હું અવશ્ય અપ્સરાઓના હાથનો પ્યાલો ગ્રહણ કરીશ કારણ કે તે અફીણના પ્યાલાથી સર્વથા ભિન્ન પ્રકારનો પ્યાલો છે' મે કહ્યું "તો શું આપ શ્રદ્ધાપૂર્વક માનો છો કે જે પુરુષો રણભૂમિમાં જીવનદાન કરે છે તેના આત્માને અપ્સરાઓ આદરસહિત સૂર્યમંડળમાં લઇ જાય છે ?' તેમણે પ્રત્યુત્તર આપ્યો "એ વાત નહિ માનવાની હિંમતજ કોણ કરી શકે છે ? જ્યારે મારો સમય આવશે, ત્યારે હું અવશ્ય અપ્સરાઓના હાથથી અમૃતનો પ્યાલો આદરપૂર્વક ગ્રહણ કરીશ " એક યોદ્ધાની આ કેવી દૃઢ શ્રદ્ધા છે ? આ યુવકે દીર્ઘકાળપર્યંત મારા જૂના મિત્ર અને ગુરુ યતિ જ્ઞાનચંદ્ર તથા મારી પાસે બેસીને વીરરસપૂર્ણ કાવ્યનું શ્રવણ કર્યું હતું "

કે તરતજ રાજપૂતોની સેનામા વિજયનો ડંકો વાગવા લાગ્યો અમદાવાદનો સ્વેચ્છાથી બની બેઠેલો નૃપતિ સર બુલંદખા ઘાયલ થઇ ગયો હતો, પરંતુ તેનો અશ્વ તેને પવનવેગે લઇને નાસી ગયો આ યુદ્ધમા શત્રુપક્ષના ૪૪૯૩ માણસો ઘાયલ થયા તેમાના સો જણ પાલખીમા[1] બેસનારા અને આઠ હાથીના હોદ્દાપર[2] ચઢનારા હતા, અને ત્રણસે માણસો એવા હતા કે જેમને દિવાને-આમમા જતી વખત તાઝીમી[3] સન્માન મળતુ હતુ

અભયસિંહના પક્ષના એકસોવીસ ઉચ્ચશ્રેણીના રાઠોડસેનાનાયકો તથા પાચસો અશ્વારોહીઓ યુદ્ધમા માર્યા ગયા અને સાતસે સિપાઇઓ ઘાયલ થયા[4]

ઉપરોક્ત વર્ણનપરથી જ્ઞાત થાય છે કે અમદાવાદનુ આ યુદ્ધ અત્યંત ભયંકર હતુ આ વિદ્રોહી યવનસેના કરતા રાઠોડોએ અધિક વીરતા પ્રદર્શિત કરી હતી

બીજે દિવસે પ્રાતઃકાળેજ સર બુલંદખા બીજો ઉપાય નહિ જોઇ અભયસિંહને તાબે થયો તેના અનુચરો તથા મિત્રો પણ તેની સાથે બંદીવાન બન્યા વિજયી અભયસિંહે પોતાની પ્રતિજ્ઞા પૂર્ણ કરવાને માટે વિદ્રોહીઓના નેતા સર બુલંદખાને બંદીવાનતરિકે આગ્રા મોકલી દીધો સર બુલંદના જેટલા બંદીવાન મોગલમિત્રો ઘાયલ થયા હતા, તેમણે તો માર્ગમાજ પ્રાણત્યાગ કર્યો આ ભયંકર યુદ્ધમા રાઠોડસેનાના અનેક સામંતો અને સૈનિકોનો નાશ થવાથી વીરશ્રેષ્ઠ અભયસિંહ અત્યંત શોકાકુલ થયા [5]અભયસિંહે સત્તર હજાર ગામોથી પૂર્ણ ગુજરાત, નવહજાર ગામોથી પૂર્ણ મારવાડ અને એક હજાર ગામોથી પૂર્ણ અન્ય એક દેશમા રાજ્ય ચલાવ્યુ ઇડર, ભુજ, વાગડ, સિંધ, શિરોહી, ફત્તેપુર, જેસલમેર, નાગોર, ડુંગરપુર, વાસવાડા, લુણાવાડા, હળવદ વગેરે પ્રદેશોના અધીશ્વરો નિત્ય મહારાજા અભયસિંહના ચરણમા પોતાના મસ્તક નમાવત કરતા હતા

શ્રીરામચંદ્રજીએ જેમ વિજયાદશમીને દિવસે લંકામા વિજય પ્રાપ્ત કર્યો હતો, તે પ્રકારે સંવત ૧૭૮૭ (ઇ૦ સ૦ ૧૭૩૧) મા વિજયાદશમીને દિવસે અભયસિંહે બાર સહસ્ર સૈનિકોના નેતા સર બુલંદખાની સાથે યુદ્ધ કરી વિજય પ્રાપ્ત કર્યો હતો

વિજયી અભયસિંહે ગુજરાતની રાજધાનીપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી ત્યા શાંતિની રક્ષાને માટે સત્તર હજાર સૈનિકોને રાખ્યા તેમણે ગુજરાતનુ સમસ્ત દ્રવ્ય લૂટી લીધુ અને તેઓ તે સર્વને લઇને જોધપુરમા ચાલ્યા ગયા એમ જણાય છે કે અભયસિંહ ગુજરાતપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી ત્યાથી નગદ ચાર કરોડ રૂપિયા, નાના પ્રકારની ચૌદસે તોપો અને બીજી અનેક પ્રકારની

૧ એમને નરયાન (પાલખી)મા બેસવાનો અધિકાર પાદશાહના તરફથી મળ્યો હતો

૨ એમને પણ હાથીપર આરૂઢ થવાનો આધમર પાદશાહ તરફથી પ્રાપ્ત થયો હતો

૩ જે સરદારના આગમનથી પાદશાહ તેમજ સભાના સઘળા અમીરઉમરાવો ઉભા થઈ તેને માન આપે છે, તે સન્માનને 'તાઝીમી' સન્માન કહે છે

૪ કવિ કર્ણીદાને અહીઆ ઘાયલ થયેલા પુષ્કળ પ્રધાન પ્રધાન સેનાપતિઓના નામો લખ્યા છે, પરંતુ આવશ્યકતા નહિ જણાવાથી કર્નલ ટૉડે તે પ્રકાશિત કર્યાં નથી પણ તેમાથી એક જાણવાયોગ્ય નામ પ્રાપ્ત થાય છે, અર્થાત્ 'નોલાકખાન અંગ્રેજ' નામનો એક આંગ્લભૂમિવાસી પણ તે પ્રસંગે ઘાયલ થયો હતો *

૫ મારવાડના સામંતો તથા ઈતર પ્રદેશોના સામંતોએ આ પ્રસંગે મહારાજા અભયસિંહની પતાકાની નીચે એકત્રિત થઇ અદ્દ્ભુત વીરતા પ્રદર્શિત કરી રણભૂમિમા પ્રાણવિસર્જન કર્યા હતા રાઠોડકવિએ તેમની વીરતાની અત્યંત પ્રશંસા કરી તેમના નામોનો પણ ઉલ્લેખ કર્યો છે આ સંગ્રામમા સર્વ શાખાના પુષ્કળ સામંતો માર્યા ગયા હતા પાલીના સામંત કર્ણસિંહ, સનદરીના કિશનસિંહ ઝાલોરના ગોર્ધન તથા કલ્યાણસિંહ અને કૂપાવત શાખાના નરસિંહ, સુરતાનસિંહ તથા પદ્મસિંહ આ સમરમા માર્યા ગયા હતા વળી જોધા શાખાના ત્રણ નેતા હઠીસિંહ, ગુમાનસિંહ તથા યોગીદાસ અને પરમ સાહસિક મેડતિયાવીરવૃંદમાથી પણ ત્રણ જણ ભૂપસિંહ, કુશલસિંહ તથા હાથીસિંહના પુત્ર ગુલાબસિંહે પ્રાણાર્પણ કર્યું હતુ તદુપરાત જાદવ, સોનગઢા, ધાધલ અને ખીચી આદિ શાખાના સ્વતંત્ર સામંતોમાથી પણ અનેક મહાબળવાન વીર પુરુષો સૂર્યલોકમા ગયા હતા આ સિવાય કવિઓ અને પુરોહિતો પણ માર્યા ગયા હતા *વિમ્ણીદાને પ્રાસ મેળવવાને માટે કોઈકોઈ સ્થળે અભયસિંહને બદલે અભયમલ્લનો નિર્દેશ કર્યો છે.

ખ્તસિહ નાગોરના અધીશ્વરના પદપર પ્રતિષ્ઠિત થઇ ગયા હતા, તોપણ તેઓ મહા પ્રતિભાશાળી અને મહત્ત્વાકાંક્ષી વીર હોવાથી એટલા રાજ્યથી તેમના મનની તૃપ્તિ થઇ શકી નહિ તેઓ સારી પેઠે જાણતા હતા કે તેમણે પોતાની વીરતાથી જે અધિકાર પ્રાપ્ત કર્યો હતો તે પ્રતિ ઘણા ગોરાડો દ્વેષદષ્ટિથી જોતા હતા આથી તેઓ ત્રણસે સાઠ નગરોથી પૂર્ણ નાગોર પ્રદેશપર નિર્વિઘ્નતાપૂર્વક રાજ્ય ચલાવી શકતા નહોતા

વખ્તસિહ કેવળ અસીમ સાહસિક વીરજ નહોતા, પરતુ તેઓ એક ચતુર રાજનીતિજ્ઞ હતા વિદેશી મિત્રોની સહાયથી તેમજ મારવાડમા અતસ્થ કલહ ઉત્પન્ન કરીને પોતાની સત્તા વધાર વાની તેમણે ઇચ્છા કરી નહોતી તેઓ સારી પેઠે જાણતા હતા કે તેમ કરવાથી મારી જાતિને અને મને પોતાને હાનિ થવાનો સભવ છે, પરન્તુ વખ્તસિહે આ સમયે વિખ્યાત રાઠોડકવિ કર્ણીદાનના પ્રસ્તાવ વા ઉપદેશાનુસાર વિચિત્ર પ્રકારની રાજનીતિનુ અવલબન કરવા માડયુ આ રાજનીતિ રાજપૂતચરિત્રનુ એક નવીન લક્ષણ અને વિચિત્રતા પ્રકટ કરે છે કવિશ્રેષ્ઠ કર્ણીદાન સર બુલદખાની સાથેના અભયસિહના યુદ્ધનુ વૃત્તાત પોતાના કવિતામય ઇતિહાસમા વર્ણવી રહ્યા પછી જોધપુર છોડી નાગોરમા જઇ વખ્તસિહની સાથે મળી ગયા કવિ કર્ણીદાન એક ઉચ્ચ શ્રેણીના રાજનીતિજ્ઞ મનુષ્ય હતા, એ વાત તો અમે પૂર્વેજ જણાવી ગયા છીએ અન્યાન્ય રાઠોડોની પેઠે કવિ કર્ણીદાન પણ પ્રપચવિદ્યામા નિપુણ હતા, તેથી તેમણે વખ્તસિહને અભયસિહની વિરુદ્ધ પ્રપચ રચવાની સૂચના આપી તેમણે વખ્તસિહની સાથે મળી ગુપ્તરીતે પ્રપચજાળનો વિસ્તાર કરવા માડયો તેઓ દીર્ઘકાળપર્યત ગુપ્ત મસલત ચલાવ્યા પછી એવા નિર્ણયપર આવ્યા કે મારવાડેશ્વર અભયસિહ અને અબરના અધીશ્વરની વચ્ચે કલહ ઉત્પન્ન કરાવવામા આવશે તો આપણી મનોકામના સહજ ફળીભૂત થશે આ કાર્ય સિદ્ધ કરવાની સુસધિ શીઘ્ર પ્રાપ્ત થઇ

મહાવીર શિયોજીએ મરુક્ષેત્રમા જે રાઠોડવશનુ બીજ રોપ્યુ હતુ, તે વશના વૃક્ષની એક શાખામાથી બિકાનેરનો રાજવશ ઉત્પન્ન થયો બિકાનેરના રાઠોડરાજા આ સમયે સંપૂર્ણ સ્વાધીનતાપૂર્વક રાજ્ય કરતા હતા મારવાડપતિ અભયસિહ બિકાનેરના અધીશ્વરના નામમાત્રના સ્વામી હતા બિકાનેરપતિ મારવાડેશ્વરની સાથે અરુચિકર વ્યવહાર કરતા હતા, તેનો બદલો લેવાને માટે અભયસિહ તૈયાર થયા દિલ્હીશ્વર સમસ્ત દેશી રાજાઓનો સ્વામી હતો, પરતુ આ સમયે દિલ્હીશ્વરની શાસન-શક્તિ સર્વથા હીન થઇ ગઇ હતી, તેથી મારવાડપતિએ નિર્ભયતાપૂર્વક બહાર નીકળી બિકાનેરને ઘેરી લીધુ રાઠોડસેનાએ બિકાનેરની આસપાસ પ્રબળ ઘેરો ઘાલ્યો, પરન્તુ બિકાનેરની સેનાએ તેમને સરલતાથી વિજય પ્રાપ્ત કરવા દીધો નહિ તેઓ મહાવીરતાસહિત રાઠોડોના કરાલગ્રાસમાથી બિકાનેરની રક્ષા કરવા લાગ્યા મહારાજા અભયસિહ આ પ્રકારે કેટલાક અઠવાડીઆ સુધી બિકાનેરને ઘેરી રહ્યા પરન્તુ તેમને વિજય પ્રાપ્ત થયો નહિ આ તરફ વખ્તસિહે વિચાર કર્યો કે જો આપણે આ સુસધિનો લાભ લઇ આ આક્રમણમાથી બિકાનેરનો ઉદ્ધાર કરીશુ તો આપણી મનોકામના સરલતાથી સિદ્ધ થશે આ સુપ્રસગનો લાભ લેવાનો તેમણે પૂર્ણ નિશ્ચય કર્યો

અભયસિહે મારવાડના સમસ્ત સામતોના તાબાની સેનાસહિત બિકાનેરને ઘેરી લીધુ હતુ પરન્તુ અભયસિહના સાથીઓ બિકાનેરવાસીઓપ્રત્યે સહાનુભૂતિ ધરાવતા હતા અને પ્રસગોપાત તેમને સહાય પણ કરતા હતા કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે–"જો રાઠોડોએ બિકાનેરના સૈનિકોને અફીણ, લવણ અને યુદ્ધસામગ્રી આપી ન હોત તો અવશ્ય તેઓ અભયસિહને તાબે થાત" મારવાડના રાઠોડોએ આ અયોગ્ય અને નીતિવિરુદ્ધ આચરણ શામાટે કર્યું હતુ તે વિચારવાન પાઠક બધુઓ સારીરીતે સમજી ગયા હશે મારવાડના રાજવશમાથીજ બિકાનેરના રાજવશની ઉત્પત્તિ થઇ છે, એ વાત અમે પૂર્વે જણાવી ચૂકયા છીએ આજ કારણથી અભયસિહ બિકાનેરપતિને આધીનતાની શૃખલામા પરિબદ્ધ કરવાને ઉદ્યત થયા, તે છતા પણ રાઠોડવીરોએ ગુપ્તરીતે પોતાના જાતિબધુ બિકાનેરવાસીઓને સહાય કરી તેથી અભયસિહની અત્યત પ્રચડ સેના પણ બિકાનેરની સેનાનો સરલતાથી પરાભવ કરી શકી નહિ

કવિ કર્ણીદાનના ઉપદેશ અનુસાર વખ્તસિહ મારવાડપતિ અભયસિંહને બિકાનેરપર આક્રમણ કરનામા

પ્રવૃત્ત થયેના જોઈ પોતે શીઘ્ર કાર્યભૂમિકાપર આવ્યા કવિ કર્ણીદાને વખ્તસિંહને કહ્યુ "આપ અંબરના મહારાજાને એવી મતલબનો પત્ર લખો કે 'અભયસિંહે બિકાનેરપર આક્રમણ કરીને આપનુ અપમાન કર્યું છે અંબરના મહારાજાજ બિકાનેરપતિના રક્ષકસ્વરૂપ છે, માટે પ્રકટરીતે અભયસિંહે અંબરરાજની સત્તાનુ અપમાન કર્યું છે ' આ સર્વ હકિકત પત્રમા લખી તેમને જોધપુરપર આક્રમણ કરવાની ભલામણ કરો "

કવિના બોધ પ્રમાણે વખ્તસિંહે શીઘ્ર જયસિંહની ઉપર એક પત્ર મોકલ્યો વળી તેમણે જયસિંહની રાજસભામા બિકાનેરનો જે વકીલ રહેતોહતો તેનાપર પણ પત્ર લખીને તેનો આ સંબંધે અભિપ્રાય માગ્યો

અંબરપતિ જયસિંહ વૃદ્ધાવસ્થામા અફીણના મહાન ભક્ત થઇ ગયા હતા આથી રાજકાર્યમા અનેક વિઘ્નો ઉપસ્થિત થવાનો સંભવ હતો આ વાત તેઓ સારી પેરે સમજી ગયા હતા તેથી તેમણે એવી આજ્ઞાનો પ્રચાર કરી દીધો હતો કે જે સમયે હુ અફીણના નિશામા હોઉં તે સમયે રાજકીય કાર્યનો કોઇ પણ વિષય મારી સન્મુખ લાવવો નહિ આ આજ્ઞાનો પ્રચાર કરવાનો ઉદ્દેશ અફીણના નિશામા કાંઇ અન્યાય થઇ જાય નહિ, તેમ કરવાનો હતો નાગોરપતિ વખ્તસિંહનો પત્ર અંબરરાજની સભામા આવ્યો અંબરના સમસ્ત સામંતોએ એકત્રિત થઇ આ પત્ર વાંચી તે વિષે ચર્ચા કરી અને અંતે તેઓ એવા નિર્ણયપર આવ્યા કે " મારવાડપતિ અભયસિંહ અને બિકાનેરપતિ એ ઉભય આપણા જાતિબંધુઓ છે-એ આપણા છે, માટે અંબરપતિએ કોઇપણ પક્ષનુ સમર્થન કરવુ ઉચિત નથી " સામંતોએ કરેલા આવા નિર્ણયથી વખ્તસિંહની આશાલતા સર્વથા સૂકાઇ ગઇ બિકાનેરના જે દૂત અંબરરાજની સભામા હતા, તેઓ ચતુર અને શ્રેષ્ઠ રાજનીતિજ્ઞ હતા અંબરરાજના શાસનવિભાગના મુખ્ય પ્રધાન વિદ્યાધર[1] ઉક્ત દૂતના મિત્ર હતા આ મિત્રતાની સહાયથી ઉક્ત દૂતે અંબરના મહારાજાની મુલાકાત લઇ તેમની સાથે કેટલીક વાતચીત કરવાની આજ્ઞા પ્રાપ્ત કરી અંબરપતિની સન્નિધ ઉક્ત દૂતે જઈ હિંકર જોડી નમ્રતાપૂર્વક તેમને નિવેદન કર્યું કે-" મહારાજ ! હાલમા બિકાનેરની ઉપર મહાવિપત્તિ આવી પડી છે, અમારા અધીશ્વર મારવાડપતિને પોતાના સ્વામી માનતા નથી, પરન્તુ આપને પોતાના સ્વામી માને છે,માટે આપે આ સમયે અમારા અધીશ્વર અને આપના સેવક ઉપર કૃપા કરવી એ સર્વ પ્રકારે ઉચિત છે " આવા આવા કેટલાક વચનોએ અંબરરાજના હૃદયમા ગર્વનો સંચાર કરી દીધો તેમણે શીઘ્ર પોતાના હાથમા લેખિની પકડી અને મારવાડપતિપર લખી જણાવ્યુ કે-" આપણે સર્વ એક કુટુંબના છીએ, માટે બિકાનેરપતિને ક્ષમા કરી આપનો ઘેરો ઉઠાવી લ્યો " જયસિંહે આવી કેટલીક પંક્તિઓ લખી પુષ્કળ અફીણનુ સેવન કર્યું અને પત્ર બંધ કરી દૂતના હાથમા આપી દીધો ચતુર દૂતે વિનયપૂર્વક જણાવ્યુ -"મહારાજ ! કૃપા કરી આટલો ઉમેરો કરો કે ' નહિ તો મારૂ નામ જયસિંહ છે તે સ્મરણમા રાખજો ' " જયસિંહે અફીણની ધૂનમા કાંઇ પણ વિચાર કર્યા વિના દૂતની આ પ્રાર્થના પણ પૂર્ણ કરી

આશાતીત (જેની આશા પણ નહિ રાખી હોય એવી) સફળતા પ્રાપ્ત થવાથી પરમ પ્રસન્ન થઈ ઉક્ત રાજદૂત ત્યાંથી વિદાય થયો અને એક શીઘ્રગામી ઉંટદ્વારા તે પત્ર અભયસિંહના શિબિરમા મોકલી આપ્યો બિકાનેરનો દૂત વિદાય થયા પશ્ચાત્ અંબરના મંત્રીઓ મહારાજા જયસિંહની સન્મુખ આવી પહોંચ્યા જયસિંહે તેમને ઉક્ત પત્રની પૂર્વ હકિકત નિવેદન કરી દીધી આ હકિકત સાંભળી સામંતોએ અત્યંત દુખિત થઇ કહ્યુ " આ પત્ર આપના સગા (વૈવાહિક સંબંધ) મા મહાન ક્લેશ ઉત્પન્ન કરશે જો કુશલવહવંશની રક્ષા કરવાની ઇચ્છા હોય, જો પ્રબલ પરાક્રમી અભયસિંહના ક્રોધથી અંબરનુ રાજ્ય બચાવવાની અભિલાષા હોય તો હમણાજ તે પત્ર લઇ જનારને પાછા ફરવાની આજ્ઞા કરો " જયસિંહે મંત્રીઓના આ વચન સાંભળી સાવધ બની પત્રવાહકને માર્ગમાથીજ પાછો ફેરવવાને દૂતની ઉપર દૂત મોકલ્યા, પરન્તુ પત્રવાહક પોતાનુ કાર્ય સિદ્ધ કરવામા પરમ ચતુર હતો, તેથી જયસિંહના દૂતો તેને પકડી શક્યા નહિ

૧ આ વિદ્યાધર એક બંગાળી બ્રાહ્મણ હતા તેઓ જેમ અનેક શાસ્ત્રોમા પારંગત હતા તેમ જ્યોતિષશાસ્ત્રમા પણ નિપુણ હતા. વર્તમાન જયપુર નગર તેમણે કરેલા નકશા પ્રમાણેજ બંધાવવામા આવ્યુ છે

મધ્યાહ્નકાળે ભોજન કરવાના સમયે સમસ્ત સામંતો રસોડામાં અર્થાત્ ભોજનગૃહમાં એકત્રિત થયા. વૃદ્ધસામંત દીપસિંહે અન્યાન્ય સામંતોના પ્રતિનિધિતરીકે જયસિંહને નિવેદન કર્યું કે 'આપે અસત અવિચારી કાર્ય કર્યું છે આપના આ અવિચારી કૃત્યથી અમને સર્વને કષ્ટ ભોગવવું પડશે"

બિકાનેરના રાજદૂત તરફથી જેવી શીઘ્રતાથી અભયસિંહની છાવણીમાં પત્ર મોકલવામાં આવ્યો હતો, તેવીજ શીઘ્રતાથી અભયસિંહની તરફથી તેનો પ્રત્યુત્તર પણ આવ્યો. જયસિંહે અભયસિંહનો પત્ર ખોલી સર્વ સામંતોની સન્મુખ વાંચ્યો. આ પત્ર ગર્વથી પરિપૂર્ણ હતો. અભયસિંહે પરમ ક્રોધિત થઇ તે પત્રમાં લખ્યું હતું કે—'અમને આજ્ઞા ફરમાવવાનો અને અમારા સેવકની સાથે અમારે થયેલા ઝગડામાં હસ્તક્ષેપ કરવાનો તમને શું અધિકાર છે? જો આપનું નામ જયસિંહ છે તો સ્મરણમાં રાખજો કે મારૂં નામ પણ અભયસિંહ છે'

પત્ર વંચાઇ રહ્યા પછી વૃદ્ધ સામંત દીપસિંહ બોલ્યા—"મેં આપના ચરણોમાં પ્રથમથીજ નિવેદન કર્યું છે કે અભયસિંહની સાથે શત્રુતા કરવામાં લાભ નથી. જે થવાનું હતું તે થઇ ગયું છે હવે કાંઇ ઉપાય રહ્યો નથી, માટે શીઘ્ર આપના મિત્રોને એકત્રિત કરવાની આજ્ઞા ફરમાવો."આ વચનો સાંભળી સર્વ સામંતો એકસ્વરે અમ્બરરાજના સન્માનની રક્ષા કરવાને માટે અભયસિંહને તલવારથી પ્રત્યુત્તર આપવાને કબૂલ થયા. અમ્બરરાજે અનેક સ્થાનોપર શીઘ્ર દૂત મોકલી સામંતોને સેનાસહિત આવવાને આજ્ઞા ફરમાવી દીધી. સર્વ કુશાવહોને શસ્ત્રથી સજ્જિત કરવામાં આવ્યા. અન્ય દેશના રાજાઓને પણ સહાયને માટે પ્રાર્થના કરવામાં આવી. રાજધાનીની બહાર જયપુરની પચરંગી પતાકા ઉડતાની સાથે કીડીઓની હારની પેરે સમસ્ત કુશાવહોના દલ શીઘ્ર આવીને તેની નીચે એકત્રિત થવા લાગ્યા. બુંદીના હાડા, કરોલીના યાદવો, શાહપુરાના સિસોદીઆ તથા ખીચીઓ અને જાટો પણ આવીને અમ્બરપતિની સાથે મળ્યા. અલ્પ સમયમાંજ રાજધાનીની બહાર એક લાખ સૈનિકો એકત્રિત થઇ ગયા. યવન શાસનશક્તિનો લોપ થતાં પિતૃહત્તા બંધુઓના દોષથી આ પ્રકારે પ્રચંડ વિગ્રહ ઉત્પન્ન થયો. અમ્બરપતિ જયસિંહ અભયસિંહનું તાડન કરી બિકાનેરપતિનો ઉદ્ધાર કરવાને માટે શીઘ્ર પોતાની સેનાસહિત મારવાડ તરફ ચાલ્યા. નગારા, ભેરી ઇત્યાદિ વાદ્યોના શબ્દથી પૃથ્વીને કંપાયમાન કરતી સર્વ સેના શીઘ્ર મારવાડની સીમામાં આવેલા ગગવાણા નામના ગામમાં આવી પહોંચી અને ત્યાં પોતાની છાવણી નાખી નિર્ભયતાપૂર્વક અભયસિંહના આગમનની પ્રતીક્ષા કરવા લાગી.

મહારાજા જયસિંહને ઝાઝા દિવસપર્યંત અભયસિંહની રાહ જોવી પડી નહિ. અમ્બરપતિ સેનાસહિત યુદ્ધ કરવાને આવ્યા છે, એ સમાચાર સાંભળતાની સાથેજ અભયસિંહ સિંહની પેરે ક્રોધોન્મત્ત થઇ ગયા. જયસિંહે અન્યાયપૂર્વક આ યુદ્ધની તૈયારી કરી છે એવું જાણી તેનો ક્રોધ બમણો વધી ગયો. જો જયસિંહનું આગમન થયું ન હોત તો તેઓ થોડા દિવસમાં સરલતાથી બિકાનેરપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી શકત, પરંતુ વચમાં આ વિઘ્ન ઉપસ્થિત થયું તેથી તેઓ અત્યંત વ્યથિત થઇ બિકાનેરનો અવરોધ છોડી સંહારક મૂર્તિ ધારણ કરી જયસિંહના આક્રમણની ગતિ રોકવાને અને 'અભય' નામ સાર્થક કરવાને માટે શીઘ્ર કુશાવહસેનાની છાવણી તરફ કૂચ કરવા લાગ્યા.

જે નાગોરપતિ વખ્તસિંહ આ મહા અનિષ્ટનું કારણ હતો અને જેણે પ્રપંચદ્વારા આ વિષમય ફળ ઉપજાવ્યું હતું, તે પોતાના કાર્યની સિદ્ધિ થવી અસંભવિત ધારી આ સમયે અત્યંત ભયભીત થઇ ગયો. મારા પ્રપંચથી આ પ્રકારનો ભયંકર કાંડ ઉપસ્થિત થશે, મારી માતૃભૂમિ અને મારી જાતિના મસ્તકપર આવું ભારે સંકટ આવી પડશે, એવી કલ્પના તેને સ્વપ્નમાં પણ આવી નહોતી. તેણે કેવળ પોતાના બંધુ અભયસિંહ અને વિદેશી રાજાઓની વચ્ચે વૈર ઉપસ્થિત કરવાની અભિલાષા રાખી હતી. તેને આવો મહાકલહ ઉત્પન્ન થશે એવી સ્વપ્નામાં પણ કલ્પના આવી નહોતી. મારી પ્રપંચજાળ પ્રકાશિત થઇ જશે તો મારૂં શું થશે એવા વિચારથી તે ઝાઝો ભયભીત થયો નહોતો, પરન્તુ મહારાજા જયસિંહની પ્રચંડ સેના સમસ્ત મારવાડનો વિધ્વંસ કરી નાખશે એ ભય તેના હૃદયને અત્યંત ત્રાસ આપતો હતો. મારો ઉદ્દેશ પૂર્ણ થવો તો દૂર રહ્યો પરન્તુ ઉલટું મારૂં અનિષ્ટ થશે એવો તેને ભય લાગ્યો. આથી તે શીઘ્ર પોતાના જ્યેષ્ઠ બંધુ અને પોતાના અધીશ્વર અભયસિંહની પાસે ગયો અને તેને વિનયપૂ-

ર્વક નિવેદન કર્યું કે: "આપ બિકાનેરને જે રીતે ઘેરી રહ્યા હતા, તે રીતે તેને ઘેરી રહો ત્યાથી સેનાને મારવાડમા લાવવાની કાઇપણ આવશ્યકતા નથી. હુ એકલોજ નાગોરના સામંતોની સાથે રણક્ષેત્રમા જઇ ઇશ્વરકૃપાથી ભગતડાને[1] પરાજિત કરીને તેને ઉચિત શિક્ષા કરીશ." વખ્તસિંહે પાપવૃત્તિ ધારણ કરી પ્રપંચજાળનો વિસ્તાર કરી આ જાતીય યુદ્ધનો સૂત્રપાત કર્યો હતો, તે માટે તેને ઉચિત દંડ પ્રાપ્ત થયો

હવે વખ્તસિંહે યુદ્ધની તૈયારી કરવા માડી નાગોરના સામંતો એકત્રિત થવા લાગ્યા. રણવાદ્યો વાગવા લાગ્યા. નાગોરપતિ વખ્તસિંહ પોતાના નગરના દિલ્લી દરવાજાપર આવીને ખડા રહ્યા કસુંબો અને કુમકુમનાં પાત્રો ભરીને એક તરફ રાખી વખ્તસિંહ સામંતોના આગમનની પ્રતીક્ષા કરવા લાગ્યા જેમ જેમ એક પછી એક સામંતો નગરમા પ્રવેશ કરવા લાગ્યા, તેમ તેમ વખ્તસિંહ તેમને એક પાત્રમાંથી કસુબો આપી બીજા પાત્રમાથી કુમકુમ લઇ તેમનો વક્ષસ્થળ ઉપર છાંટવા લાગ્યા વખ્તસિંહે આ પ્રકારે આઠસહસ્ત્ર રાજપૂત સૈનિકો એકત્રિત કર્યા આ રાજપૂત સૈનિકો **देहं पातयामि वा कार्यं साधयामि** એવોજ નિશ્ચય કરીને આવ્યા હતા.હવે સૌથી વિશેષ બળવાન અને સાહસિક વીરોને ચુંટી કાઢવાની ક્રિયા થવા લાગી. એકત્રિત થયેલી સમગ્ર રાજપૂતસેનાને નાગોરની બહાર એક અતિ વિશાળ બાજરાના ક્ષેત્રમા લઇ જઇ ત્યા સર્વ સૈનિકોને થોડી વાર સુધી ઉભા રહેવાની આજ્ઞા કરી વખ્તસિંહ ઉચ્ચ સ્વરે બોલ્યા "આપ સર્વ લોકોમાથી અમારી સાથે જયપરાજયના ભાગી થવાને જેઓ તૈયાર હોય તેમણેજ કેવળ અમારી સાથે ચાલવુ. જો કોઇ પાછા ફરવાની અભિલાષા રાખતા હો તો હુ ઇશ્વરનુ નામ લઇ આજ્ઞા કરૂ છુ કે તેણે આ સ્થળેથીજ ચાલ્યા જવું" અલ્પસમય પછી વીરશ્રેષ્ઠ વખ્તસિંહે ઉક્ત બાજરાના ક્ષેત્રમા પોતાનો અશ્વ મારી મૂક્યો જેઓ ચાલ્યા જવાના હોય તેઓ કોઇની પણ દૃષ્ટિએ પડયા વિના જઇ શકે એટલા માટે તેમણે ઉક્ત બાજરાના ક્ષેત્રમા પોતાનો અશ્વ મારી મૂક્યો હતો. સર્વ તેમની પાછળ તે ક્ષેત્રમા ગયા અને ત્યાર પછી જેમને જ્યા ફાવ્યું ત્યા તે ચાલ્યા ગયા આઠહજાર સૈનિકોમાથી પાચહજાર કરતાં કાંઇ અધિક સૈનિકો તેમની પાસે રહ્યા અને બાકીના શેષ સર્વ નાસી ગયા

રાઠોડવીર વખ્તસિંહના જેવો એક પણ સાહસિક વીર જગતના ઇતિહાસમા જોવામા આવ્યો નથી અગ્રેજોનો લખેલો બંગાળાનો ઇતિહાસ વાચવાથી જણાય છે કે અગ્રેજસેનાએ અસીમ સાહસથી પોતાનાથી દશગણા અધિક સૈનિકોને પરાસ્ત કર્યા છે. આપણે જાણીએ છીએ કે પ્લાસીના ચિરસ્મરણીય યુદ્ધમા કર્નલ ક્લાઇવે પ્રાય ગોરા ૧૦૦૦ અને ૨૧૦૦ કાળા સૈનિકોની સહાયથી હતભાગી નવાબના ૩૫૦૦૦ પાયદળ અને ૧૫૦૦૦ અશ્વારોહી સૈનિકોને પરાસ્ત કરીને ભારતવર્ષમા બ્રિટિશ શાસનનો પાયો નાખ્યો હતો,પરન્તુ આ વાતને તો સર્વ માણસો સ્વીકારે છે કે ક્લાઇવને તે પ્રસંગે પ્રપંચનો આશ્રય ગ્રહણ કરવો પડયો હતો, પણ વખ્તસિંહ તો લેશ પણ કપટાચરણ કર્યા વિના માત્ર પાચ હજાર સૈનિકોની સાથે અંબરપતિના તાબાની એક લાખ સેનાની સામે યુદ્ધ કરવાને ચાલ્યા તેઓ માત્ર બાહુબળનુજ અવલંબન કરીને રણક્ષેત્રમા ગયા તેઓ કેવળ વીરતા,તેજસ્વિતા અને સાહસિકતા ધારણ કરીનેજ શત્રુઓની સામે ગયા સાપ્રતમા અગ્રેજ સરકારની કૃપાથી આપણા દેશના યુવકો અગ્રેજી શિક્ષાથી શિક્ષિત થઇ સેઝિની, ગૅરિબાલ્ડી, ક્રોમ્વેલ, નેપોલિયન, વેલિંગ્ટન આદિ યૂરોપિયન મહારથીઓના વૃત્તાતો વાચીને તથા મિસર,ગ્રીસ,રોમ,કાર્થેજ,ટ્રોય,ફ્રાન્સ,ઇંગ્લાડ,સ્પેન, ડેન્માર્ક, જર્મની, ઑસ્ટ્રીઆ તથા અમેરિકા આદિ દેશોનો ઇતિહાસ વાચીને પાશ્ચાત્ય વીરોને મહાવીરોને કલ્પિત માને છે. વળી તેઓ ભારતના રામ, રાવણ,ભીષ્મ, દુર્યોધન, કર્ણ, ભીષ્મ,ઇત્યાદિ મહાવીરોને કલ્પિત માનવા શિખ્યા છે; પરન્તુ અમે તેમની દૃષ્ટિ સન્મુખ મરુભૂમિના રાઠોડવીર વખ્તસિંહનુ દૃષ્ટાંત સાદર કરીએ છીએ અને તેમને પ્રશ્ન કરીએ છીએ કે અઢારમી શતાબ્દીના આ ભારતીયવીરના જેવો સાહસિક વીર પાશ્ચાત્ય દેશોમા એક પણ થયો છે ? કયો પાશ્ચિમાત્યવીર માત્ર પાચ હજાર સૈનિકોની સાથે એકલાખ શત્રુઓની સામે ગયો છે? કદાચ તે એકલાખ સૈનિકોના હાથમાથી પાચ હજાર સૈનિકોની રક્ષા કરવાને પ્રવૃત્ત થશે, પરન્તુ તે કદિ પણ તેની સામે આક્રમણ કરવાનુ સાહસ કરી શકશે નહિ

[1] જયસિંહ પરમ ધાર્મિક વૃત્તિના હતા, તેથીજ વખ્તસિંહે તેમને ભગતડાનુ ઉપનામ આપ્યુ છે.

વખ્તસિંહ ભલે પિતૃઘાતક હશે, ભલે તેણે પોતાના બંધુની વિરુદ્ધ પ્રપંચ રચ્યો હશે, પરન્તુ તેટલા માટે તેની વીરતાનો કોઇ અસ્વીકાર કરી શકે એમ નથી

અંબરેશ્વર જયસિંહ ગગવાણા નામના સ્થાનપર પોતાની પ્રચંડ સેનાસહિત પોતાના શત્રુઓની પ્રતીક્ષા કરવા લાગ્યા વખ્તસિંહની સેનાને સામે આવતી જોઇ જયસિંહના માણસો તેની ગતિ રોકવાને આગળ ચાલ્યા અલ્પ સમયમા વખ્તસિંહે શત્રુદલપર આક્રમણ કરવાને પોતાના સૈનિકોને આજ્ઞા કરી પરમ પરાક્રમી રાઠોડો પોતાના હાથમા તલવાર અને ભાલા ગ્રહણ કરી જયસિંહના માણસોપર તૂટી પડયા તેઓ ભયંકર ગર્જના કરી રણભૂમિને કંપાયમાન કરી શત્રુઓનો દારુણ સંહાર કરવા લાગ્યા આ રીતે થોડીવાર સુધી ભયંકર યુદ્ધ ચાલ્યુ, પરંતુ એક લાખ માણસોની સામે પાચ હજાર વીરો કેટલીવાર સુધી નભી શકે ? વખ્તસિંહે પોતાની સેનાપ્રતિ દૃષ્ટિપાત કર્યો તો તેમને પોતાના પાચહજાર સૈનિકોમાથી કેવળ સાઠ જણ જીવતા રહેલા જણાયા શેષ સર્વ રણભૂમિમા પડયા હતા હવે નાગોરના સામંતોએ વખ્તસિંહને સંબોધીને કહ્યુ "મહારાજ પાછળ ગહન જંગલ છે, માટે ચાલો ત્યા આશ્રય લઇએ ' પરમ સાહસિક વખ્તસિંહ આવેશસહિત બોલ્યા 'કેમ ? આપણી સન્મુખ આ કયો માર્ગ છે ? આપણે જે માર્ગે આવ્યા છીએ, તે માર્ગે હું કદિપણ પાછો જઇશ નહિ" દૂરથીજ અંબરપતિની પંચરંગી પતાકા ઉડતી જોઇ વખ્તસિંહ જાણી ગયા કે મહારાજા જયસિંહ સ્વયં યુદ્ધભૂમિમા વિદ્યમાન છે તેમણે તરતજ પોતાના શેષ સાઠ માણસોને જયસિંહની ઉપર આક્રમણ કરવાની આજ્ઞા આપી અને પોતના અશ્વને પણ તેની તરફ મારી મૂકયો તેમનુ સમસ્ત શરીર રુધિરથી ખરડાઇ ગયુ હતુ વખ્તસિંહને આવતા જોઇને કુન્તાની શાખાના સામંત દીપસિંહે મહાવિપત્તિની આશંકા કરી જયસિંહને રણક્ષેત્ર છોડી જવાની સલાહ આપી અંબરરાજ જયસિંહ પ્રબળ શત્રુને આવતા જોઇ શીઘ્ર રણભૂમિ છોડીને ચાલ્યા ગયા તેમણે પોતાના કપાળપર કલંકનુ ટીલુ લગાડી ઉત્તર તરફ આવેલા કુડવા નામના ગામમા આશ્રય લીધો નાસતી વખત તેઓ બોલ્યા કે 'મે સત્તર યુદ્ધ જોયા છે, પરંતુ માત્ર તલવારના બળથી કોઇ પણ પક્ષને વિજય મળેલો તો આજજ જોયો છે બીજા કોઇ પણ યુદ્ધમા આવો પ્રકાર બન્યો નહોતો" મહારાજા જયસિંહે પોતાના જીવનમા અતુલ ગૌરવ અને અસીમ યશ પ્રાપ્ત કર્યો હતો તેઓ મહા વિદ્વાન અને પરમ તેજસ્વી હતા, પરંતુ તેમણે આજે માત્ર સાઠ રાઠોડોના ભયથી રણક્ષેત્ર છોડી પોતાના નામને કલંકિત કર્યુ અને 'એક રાઠોડ દશ કુશાવહોની સમાન છે' એ વદંતિને ચરિતાર્થ થવાની સંધિ આપી

આ દૃષ્ટાંતપરથી અમારા પાઠકો સારીરીતે સમજી ગયા હશે કે વીરશ્રેષ્ઠ વખ્તસિંહ કેવા બળવાન અને સાહસિક વીર હતા રાઠોડજાતિના અતુલ સાહસ અને મહાન પરાક્રમનુ પ્રત્યક્ષ પ્રમાણ વખ્તસિંહને આ પ્રસંગે મળેલો વિજય છે વખ્તસિંહના જેવો વીર પુરુષ જગતની બીજી કોઇપણ જાતિમા ઉત્પન્ન થયો નથી ભારતભૂમિના જેવી વીરપ્રસૂતાભૂમિ બીજી કોઇ પણ નથી આ સ્થળે કોઇના મનમા સંદેહ ઉત્પન્ન થશે કે અમે અતિશયોકિતથી આ વૃત્તાંતને રંગાર્યું છે તેમનો આ સંદેહ દૂર કરવાને માટે અમે એક કુશાવહકવિએ આ પ્રસંગનુ જે વર્ણન કર્યુ છે તે ઉદ્ધૃત કરીએ છીએ

વખ્તસિંહનુ પ્રશંસનીય વીરત્વ પરમ સાહસ અને સંહારક મૂર્તિ, જોઇ ઉકત કુશાવહકવિ અત્યંત મોહિત થઇ ગયા અને તેમણે પોતાની સુમધુર વાણીમા વર્ણન કર્યુ છે કે—"શુ એ કાળીનો ભયંકર યુદ્ધનાદ છે કે વીરશ્રેષ્ઠ હનુમાનજીનો રણધ્વનિ છે ? અથવા તો અનંતનો અનંત મુખોથી નીકળેલો સ્વર છે કે રુદ્રનો સ્વર છે ? શુ વખ્તસિંહ નૃસિંહાવતાર છે ? શુ તે સૂર્યનુ દગ્ધકારી કિરણ છે કે ડાકિનીની ક્રોધદૃષ્ટિ છે ?અથવા તો શુ તે ત્રિનેત્રમાથી નીકળેલા અગ્નિનો રાશિ છે ? એવુ કોનામા સમર્થ્ય છે કે જે તેને સહન કરી શકે?" શત્રુપક્ષના કવિની લેખિનીદ્વારા થયેલ આ વર્ણન વાચ્યા પછી મહાવીર વખ્તસિંહના બળવિષે કોને શંકા રહે ? તેમણે કાંઇ પ્રપંચ,શઠતા અને પ્રપંચજાળનો વિસ્તાર કરીને આ સમયે વિજય પ્રાપ્ત કર્યો નહોતો તેમણે ધર્મ અને ન્યાયને તિલાંજલિ આપીને જય પ્રાપ્ત કર્યો નહોતો તેમણે માત્ર પોતાના બાહુબળથી અને અસીમ સાહસથીજ જય-

લક્ષ્મીને આલિંગન દીધું હતું. અંગ્રેજ ઇતિહાસવેત્તાઓએ પ્લાસીના યુદ્ધમાં કલાઇવને વિજય મળ્યો તેટલા માટે તેની પ્રશંસા કરીને આકાશ ગજાવી મૂક્યું છે; પરંતુ વખ્તસિંહે બતાવેલાં અદ્‌ભુત અને અપૂર્વ પરાક્રમ માટે તેની તેટલી પ્રશંસા થઇ નથી, એ પાઠકોને સુવિદિત છે.

વખ્તસિંહે પલાયન કરી ગયેલી શત્રુસેનાપર ત્રીજીવાર આક્રમણ કરવાનો ઉદ્યોગ કર્યો; પરંતુ રાઠોડકવિ કર્ણીદાને તેમને તેમ કરતાં વાર્યા. આ વખતે કવિ કર્ણીદાન પણ વખ્તસિંહની સાથે હતા. તેમની તલવારના પ્રહારથી પણ શત્રુપક્ષના અનેક સૈનિકોના પ્રાણનો સંહાર થયો હતો. હવે વખ્તસિંહનું મન ઉઠ્યું. જયપુરપતિ જયસિંહ યુદ્ધભૂમિ છોડી પોતાની સેનાની સાથે ચાલ્યા ગયા હતા. વખ્તસિંહના પ્રાયઃસમસ્ત સૈનિકો માર્યા ગયા હતા. આથી તેમને અત્યંત શોક થયો અને તેઓ એક બાલકની પેઠે રુદન કરવા લાગ્યા.. કુટુંબીજનો અને સામંતવીરોનો વિયોગ થવાથી તેમના હૃદય પર ભયંકર આઘાત થયો. તેમના શોકનો પાર રહ્યો નહિ. તેમના બંધુ અભયસિંહે તેમને સહાય કરવાની સ્પષ્ટ ના પાડી હતી. આથી તેમના મનમાં એવી ચિંતા ઉત્પન્ન થઇ કેઃ-“ મારવાડનો વિધ્વંસ થવા બેઠો છે. હવે એના રક્ષણનો કાંઇપણ ઉપાય રહ્યો નથી. ” આ ચિંતાથી સંતપ્ત થઇ તેઓ રણભૂમિમાં અસંખ્ય શબોની વચ્ચે બેસીને રુદન કરવા લાગ્યા. થોડો સમય વ્યતીત થયા પછી તેમના બંધુ તેમની નિકટ આવ્યા અને પ્રીતિપૂર્ણ વચનોથી તેમના મનનું સમાધાન કરવા લાગ્યા. તેઓ બોલ્યાઃ “ આજે તમે એકલાએ રણભૂમિમાં વિજય પ્રાપ્ત કર્યો છે. દુર્ભાગ્યવશાત્ હું તમને સહાય કરવાને આવી શક્યો નહિ, તે માટે મને અત્યંત શોક થાય છે. ” પોતાના બંધુનાં વચનોથી ઉત્સાહિત થઇ મહાવીર વખ્તસિંહે તત્કાળ પ્રતિજ્ઞા કરી કેઃ “ પલાયન કરી ગયેલા જયસિંહને હું અંબરના કિલ્લામાંથી ચોટલી પકડીને ખેંચી લાવીશ. ”

અંબરપતિ જયસિંહે અફીણના કેફની ધૂનમાં અભયસિંહને જે પત્ર લખ્યો હતો તેના ફળતરીકે તેને ઘોર કલંક લાગ્યું હતું; પરંતુ હજી બિકાનેરના મહારાજાનો મહાવિપત્તિમાંથી ઉદ્ધાર કરવાનો વિચાર તેણે છોડ્યો નહોતો. થોડા સમયમાં મેવાડના મહારાણાએ મધ્યસ્થ થઇને જયપુર અને મારવાડના મહારાજા વચ્ચે મિત્રતા કરાવી દીધી. મેવાડના મહારાણાના પ્રયાસથી બિકાનેરના મહારાજ મહાવિપત્તિમાંથી મુક્ત થયા અને બે બળવાન રાજપૂત રાજાઓ મિત્રતાની શૃંખલામાં પરિબદ્ધ થયા.

અમારા પાઠકોને સારીરીતે વિદિત હશે કે રાજપૂતો જ્યારે રણભૂમિમાં યુદ્ધ કરવાને જાય છે, ત્યારે તેઓ કેવળ સેનાનેજ લઈ જતા નથી; પરંતુ પુરોહિત, કવિ, ભાટ, ચારણ અને કુલદેવતાની મૂર્તિને પણ પોતાની સાથે લઇ જાય છે. કુળદેવતાની પ્રતિમાનાં દર્શન કરી રાજપૂતો નિર્ભય બની યુદ્ધ કરે છે. ઉપરોક્ત યુદ્ધમાં વખ્તસિંહ પણ ચિરપ્રચલિત રીતિઅનુસાર પોતાની કુલદેવીની પ્રતિમાને પોતાની સાથે લઇ ગયા હતા. આ મૂર્તિને જયસિંહે હસ્તગત કરી લીધી હોય એમ જણાય છે. જયસિંહ મહાન કલંકને પ્રાપ્ત થયા છતાં તેઓ ઉક્તદેવીની મૂર્તિ મહાઆડંબર અને ધામધૂમસહિત જયપુરમાં લઇ ગયા. પછી તેમણે એક દેવની મૂર્તિની સાથે ઉક્ત દેવીની મૂર્તિનો મહા ધામધૂમસહિત વિવાહ કરી ઉભય મૂર્તિને વખ્તસિંહની પાસે મોકલી દીધી. રાજપૂતોનાં હૃદય અત્યંત ઉદાર હોય છે તે નીચેની હકીકતપરથી સ્પષ્ટરીતે સમજાશે. ઉક્ત યુદ્ધ થયા પછી મેવાડ, મારવાડ અને અંબરના મહારાજાઓની વચ્ચે મૈત્રી બંધાઇ અને પરસ્પર કન્યા આપવા-લેવાનો વ્યવહાર શરૂ થઈ ગયો. એક વિવાહપ્રસંગે મેવાડના મહારાણાના મહાલયમાં જયસિંહ, અભયસિંહ અને વખ્તસિંહ એકત્રિત થયા અને સાથે કસુંબો લઇ જૂનું વૈર ભૂલી ગયા, પરસ્પર આલિંગન કરી એક થયા. અહો ! આ દૃશ્ય કેવું રમણીય છે ! કેવું સ્વર્ગીયભાવથી પરિપૂર્ણ છે ? એ રાજપૂતોનું કેવું મહાન ગૌરવ પ્રદર્શિત કરે છે ! અહો ! ભારતવાસીઓ ! આવી એકતા તમે પુનઃ ક્યારે સાધશો !

અભયસિંહના જીવનની અંતિમ સ્મરણીય ઘટના આ યુદ્ધજ હતું. મેવાડ, મારવાડ અને અંબર એ ત્રણે રાજ્યોની વચ્ચે મિત્રતા થઇ ગયા પછી અભયસિંહે એક પણ યુદ્ધ કર્યું નહિ. સંવત ૧૮૦૬ (ઇ૦ સ૦ ૧૭૫૦) માં અભયસિંહ જોધપુરમાં પરલોકવાસી થયા. અભયસિંહ ઉગ્ર અને તેજસ્વી સ્વભાવના હતા; પરંતુ પ્રમાદી હોવાથી તેમની સમસ્ત ઉગ્રતા અને તેજસ્વિતા એક પ્રકારે ક્ષીણ

થઈ ગઇ હતી અભયસિહના સ્વભાવવિષે અનેક જનશ્રુતિઓ પ્રચલિત છે જે સમયે અજિતસિહ ચૌહાણીની સાથે વિવાહ કરવાને માટે જતા હતા તે સમયે તેમના માર્ગમા એક નિદ્રિત અને એક જાગૃત એવા બે સિહો સર્વના જોવામા આવ્યા આ ઘટના જોઈ જ્યોતિષીએ કહ્યુ કે ચૌહાણી રાણીના ગર્ભથી બે પુત્રો ઉત્પન્ન થશે તેમાથી એક પ્રમાદી થશે અને બીજો મહાવીર થશે " જો જ્યોતિષી એમ કહેત કે –" તે ઉભય પુત્રો પિતાના રુધિરથી પોતાના હાથ કલકિત કરશે," તો અવશ્ય તેઓ મારવાડપર પરમ ઉપકાર કરત અજિતસિહની હત્યા થયા પછીજ મારવાડનો વિધ્વસ થવા માડયો હતો

ઉપર પ્રમાણે કર્નલ ટૉડ અભયસિહને આળસુ જણાવે છે, પરતુ અમારે એટલુ તો કહેવુજ જોઇએ કે તેઓ સર્વથા પ્રમાદી નહોતા યુવાવસ્થામા તેમણે જે બળ અને પરાક્રમ દર્શાવ્યુ હતુ, તે પરથી કોઈપણ તેમને આળસુ કહી શકે તેમ નથી અભયસિહની તેજસ્વિતા વીરતા, પરાક્રમ અને સાહસનો પરિચય અનેક યુદ્ધોમા મળ્યો છે કુશાવહો સાહસહીન અને દુર્બળ ગણાતા હતા અને અભયસિહ જયપુરના કુશાવહ રાજા જયસિહપ્રતિ ઘૃણાની દૃષ્ટિથી જોતા હતા, પરતુ તે ઉભય વચ્ચે વૈવાહિક સબધ હોવાથી તેઓ એકબીજાને મીઠા શબ્દોથી બોલાવતા હતા એક પ્રસગે અભયસિહે પાદશાહની સમક્ષજ જયસિહને વ્યગમા કહ્યુ હતુ કે –" આપ કુશાવહ છો તેથી કુશનો આઘાત જેવો તીક્ષ્ણ અને ભયકર હોય છે તેવોજ આપની તલવારનો આઘાત પણ છે " આ શબ્દો સાભળી અબરના મહારાજાને અત્યત ક્રોધ ચડયો, પરતુ તેઓ તે સમયે કાઇ ન બોલતા તેમનાપર વૈર લેવાને માટે પ્રપચ રચવા લાગ્યા

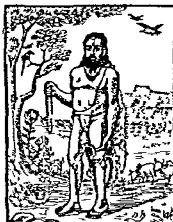
અભયસિહ રજસ્થાનમા સર્વોત્તમ અસિચાલક (તલવાર વાપરનાર) ગણાતા હતા જયસિહે દિલ્હીપતિના કોશાધ્યક્ષ કૃપારામને પોતાના હાથમા લઇ ભરસભામા તેનાદ્વારા અભયસિહની તલવાર વાપરવાની નિપુણતાની પ્રશસા કરાવી પાદશાહને કાને આ પ્રશસા પડતા તે બોલ્યો— "મારા સાભળવામા આવ્યુ છે કે આપ તલવાર ચલાવવામા અતિ ચતુર છો " અભયસિહે ઉત્તર આપ્યો " હા, હજુર ! હુ એક દિવસ આપને તલવારનુ બળ દર્શાવીશ " એક દિવસ પાદશાહે અભયસિહની પ્રતિજ્ઞાનુસાર એક વિરાટકાય પાડો મગાવ્યો અભયસિહ એક પ્રચડ પાડાની સાથે યુદ્ધ કરવાના છે, એવા સમાચાર સાભળી શીઘ્ર અસખ્ય માણસો નિયત કરેલી રગભૂમિની આગળ આવીને એકત્રિત થવા લાગ્યા રગભૂમિમા ઉતર્યા પૂર્વે અભયસિહે અલ્પ સમયને માટે વિશ્રામગૃહમા જવાની આજ્ઞા માગી આજ્ઞા મળતાની સાથેજ તેઓ વિશ્રામગૃહમા ગયા અને તેમણે બે પ્યાલા ભરી કસુબો પીધો અભયસિહ સારી પેઠે સમજી ગયા હતા કે જયસિહેજ મને આ વિપત્તિના ચક્રમા નાખવાની યુક્તિ રચી છે જ્યારે તેઓ રગભૂમિમા આવ્યા ત્યારે તેમના નેત્રો ક્રોધથી લાલચોળ થઇ ગયા હતા થોડીવારમા તેમણે ઉક્ત મહા બળવાન પાડાને દઢરીતે પકડી લીધો અને જ્યા જયસિહ બેઠા હતા તે તરફ તેને ઘસડી જવા લાગ્યા સન્મુખ વિપત્તિને આવતી જોઈ જયસિહ મહાભયભીત થયા પાદશાહે અભયસિહને જયસિહની પાસે જવાની મના કરી તથાપિ તેમણે તેપર કિચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યુ નહિ ઉક્ત પાડાને જયસિહની નિકટ લઇ જઇ ઉભય હસ્તોમા ખડ્ગ ધારણ કરી તેમણે એકજ આઘાતથી તેનુ મસ્તક છેદી નાખ્યુ જે સમયે પાડાનુ મસ્તક નીચે પડયુ તે સમયે મહારાજા અભયસિહનુ પ્રચડ શરીર જયસિહની ઉપર તૂટી પડયુ ત્યાર પછી પાદશાહે કદિ પણ અભયસિહને પાડાની સાથે યુદ્ધ કરવાને કહ્યુ નહોતુ

અમારો અભિપ્રાય એવો છે કે જ્યા ઉદ્યમ તેજસ્વિતા સાહસિકતા અને પરાક્રમ વિરાજમાન રહે છે ત્યા આલસ્યના અસ્તિત્વનો સર્વથા અભાવજ હોય છે કર્નલ ટૉડે તેમને વૃદ્ધાવસ્થામા અફીણનુ પુષ્કળ સેવન કરતા જોઇને તેમના ચરિત્રમા આલસ્યનો સમાવેશ કરેલો જણાય છે

જે સમયે મહારાજા અભયસિહ મારવાડમા શાસન ચલાવતા હતા, તે સમયે વિખ્યાત નાદિરશાહે ભારતવર્ષપર આક્રમણ કર્યું હતુ આ વખતે તૈમુરના વશજોના ડગમગતા સિહાસનની રક્ષા કરવાને માટે પાદશાહ મહમદશાહે રાજપૂત રાજાઓને સેનાસહિત નાદિરશાહની સાથે સગ્રામ કરવાને બોલાવ્યા, પરતુ અન્યાન્ય રાજાઓની પેઠે અભયસિહ પણ પાદશાહને સહાય કરવાને ગયા નહિ.

જેમ કર્નાલના યુદ્ધમા એક પણ રાજપૂત રાજા ગયો નહોતો, તેમ નાદિરશાહે જ્યારે દિલ્હી-પર આક્રમણ કર્યું, ત્યારે પણ કોઈ રાજપૂતરાજા પાદશાહને સહાય કરવાને ગયો નહિ. નાદિરશાહે દિલ્હીને હસ્તગત કરી મહમદશાહને પદભ્રષ્ટ કર્યો અને પાટનગરમાં ભયંકર હત્યાકાંડ શરૂ કર્યો. તેણે અસંખ્ય માણસોનો વધ કરી પ્રજાનું સર્વસ્વ લૂંટી લીધું. મારવાડપતિ અભયસિંહે પ્રથમાવસ્થામાં દિલ્હીશ્વરની આધીનતા સ્વીકારી પોતાના મસ્તકપર કલંકનુ કાળું ટીલું લગાડયું હતું; પરંતુ ઉત્તરાવસ્થામા તેમણે યવનસમ્રાટની આધીનતાનો અસ્વીકાર કરી અજિતસિંહની પેઠે પ્રશંસનીય રાજકાર્યો કર્યાં હતા. તેમણે પોતાના બળવિક્રમનો પ્રકાશ કરી યવનોની આધીનતાનું જડમાંથી ઉન્મૂલન કર્યું હતું.

મરુક્ષેત્રના જે જે રાઠોડ વીરપુરુષો પ્રબલ પ્રતાપ અને અદ્ભુત પરાક્રમ દર્શાવી ઇતિહાસમાં પોતાનાં નામ અમર કરી ગયા છે, તેમાં મહારાજા અભયસિંહ પણ એક છે. આ વાત તો અમે સંપૂર્ણરીતે સ્વીકારીએ છીએ કે અભયસિંહે પિતૃહત્યા કરીને માત્ર પોતાના નામને અને રાઠોડ-જાતિનેજ નહિ, પરંતુ આર્યજાતિને ઘોર કલંક લગાડયું છે અને તેમનાં એ ઘોર પાપને લીધેજ મારવાડપર વિપત્તિઓપર વિપત્તિઓ આવી છે. અભયસિંહે જેમ એક પક્ષે દિલ્હીની આધીનતા છિન્નભિન્ન કરી નાખીને સ્વજાતિની સ્વાધીનતા સ્થાપિત કરી હતી, તેમ અન્યપક્ષે તેના મહાપાપના ફળતરિકે મારવાડમા ચોતરફ અંતર્વિગ્રહનો અગ્નિ પણ પ્રજ્વલિત થઈ ઉઠયો અને તેથીજ રાઠોડજાતનો નાશ થયો. અમારા પાઠકો પાછળ આવતો ઈતિહાસ વાંચીને ઉક્ત પિતૃહત્યાના મહાપાપનું કેવું વિષમય ફળ ઉત્પન્ન થયું તે સારીરીતે જાણી શકશે.

अध्याय १२ मो

મારવાડના સિંહાસનપર રામસિંહનો અભિષેક–તેનો ક્રૂર સ્વભાવ–રામસિંહના અભિષેક પ્રસંગે તેના કાકા વખતસિંહનું હાજર નહિ રહેવું–વખતસિંહનું ધાત્રીને પોતાના પ્રતિનિધિતરીકે મોકલી આપવું–આથી રામસિંહને લાગેલું અપમાન–તેણે પ્રકટ કરેલો ક્રોધ તથા ઝાલોર પ્રાંત પાછો સોંપી દેવાની પોતાના કાકાને કરેલી આજ્ઞા–ચાંપાવતના નેતા કુશલસિંહ–રામસિંહે કુશલસિંહનું કરેલું અપમાન–કુશલસિંહે જોધપુરનો કરેલો ત્યાગ–જોધપુરના પ્રધાન રાજકવિની સાથે કુશલસિંહને થયેલો મેળાપ–ગૃહકલહ–મેડતામાં થએલું યુદ્ધ–રામસિંહનો થયેલો પરાજય–વખતસિંહે જોધપુરના સિંહાસનપર સ્થાપિત કરેલો પોતાનો અધિકાર–ખગડીના સામંતે મારવાડના નવીન મહારાજા વખતસિંહની કમ્મરે બાંધેલી તલવાર–પદભ્રષ્ટ રામસિંહના પક્ષમાં રાજપુરોહિતનું રહેવું–મહારાષ્ટ્રીઓની સહાય મેળવવાની આશાથી તેમનું દક્ષિણમાં જવું–રાજા વખતસિંહે પુરોહિતની નિકટ મોકલેલી કવિતા–પુરોહિતે આપેલો ઉત્તર–વખતસિંહનું જ્ઞાનપાંડિત્ય, શિક્ષણ અને શારીરિક બળ–મહારાષ્ટ્રીઓએ મારવાડપર આક્રમણ કરવાને માટે કરેલો ઉદ્યોગ–સમસ્ત રાઠોડસામંતોનું વખતસિંહની પતાકાનીચે એકત્રિત થવું–મહારાષ્ટ્રીઓની સામે યુદ્ધ કરવાને વખતસિંહનું જવું–વખતસિંહની સાથે યુદ્ધ કરવાની મહારાષ્ટ્રીઓની અનિચ્છા–વખતસિંહનું અજમેરના માર્ગમાં રહેવું–અંબરની રાણીએ વખતસિંહપર કરેલો વિષપ્રયોગ–તેથી વખતસિંહનું થએલું મૃત્યુ–વખતસિંહના ગુણોની સમાલોચના.

અભયસિંહનો સ્વર્ગવાસ થતાની સાથેજ તેના પુત્ર રામસિંહ યુવાવસ્થામાં પોતાના પિતાના સિંહાસનના અધિકારીતરિકે રાજકીય રંગભૂમિમાં આવ્યા. જે સમયે અભયસિંહે પોતાના પ્રાણ ત્યાગ કર્યા, તે સમયે રામસિંહની વય વીસ વર્ષની હતી. તેમનો જન્મ શિરોહીના[1] માનસિંહની કન્યાને ઉદરે થયો હતો. શિરોહીના દેવડા લોકો ચૌહાણજાતિની એક શાખા છે. ચોહાણજાતિ અગ્નિકુલમાથી ઉત્પન્ન થઈ છે. ચોહાણરાજકુમારીના અને રાઠોડરાજાના પુત્ર રામસિંહ યૌવનકાળમા પરમ તેજસ્વી અને અત્યંત ઉગ્ર સ્વભાવના નિવડયા. રામસિંહ પોતાના પિતાની પેઠે મહાક્રોધી હતા; એટલુંજ નહિ પરંતુ તેમના યૌવનકાળના ચરિત્રનું અવલોકન કરવાથી જ્ઞાત થાય છે કે તે કાળમાં તેઓ સર્વ પ્રકારે ભયંકર બની ગયા હતા. રામસિંહે પોતાના પિતાના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થઇ પોતાના ઉગ્ર સ્વભાવનો ભયંકર પરિચય કરાવવાનો આરંભ કર્યો. રામસિંહનો અભિષેક થયો તે પ્રસંગે મરુભૂમિના પ્રત્યેક પ્રાંતમાંથી સર્વ શ્રેણીના સામંતોએ તથા પ્રત્યેક શાખાના આમવર્ગે રાજધાની જોધપુરમાં આવી તેમના પ્રત્યેની પોતાની ભક્તિ પ્રદર્શિત કરી; પરંતુ નાગોરપતિ મહાવીર વખ્તસિંહ તે પ્રસંગે ત્યાં પધાર્યા નહિ. તેઓ ઉક્ત પ્રસંગે જોધપુરમા શામાટે આવ્યા નહિ, તે વિષે રાઠોડકવિએ કાંઈ ખુલાસો કર્યો નથી. વખ્તસિંહ સામંતવર્ગમા રાજાના સૌથી અધિક નિકટના આપ્ત તથા સર્વથી

[1] ટૉડ એક ગ્રંથમા શિરોહીના દેવડાની કન્યાને બદલે કોટાના ચોહાણની કન્યાનો ઉલ્લેખ છે; પરંતુ અન્ય ઇતિહાસઅનુસાર રામસિંહનો જન્મ લદાનાના ઠાકોર કેસરીસિંહની પુત્રીને ઉદરે થયો હતો.

ઉચ્ચપદપર સ્થિત હતા, એટલા માટે જોધપુરમા જઇ નવીન રાજાને રાજતિલક કરવું એ તેમનુ કર્તવ્ય હતું પરંતુ વખ્તસિંહ સ્વયં જોધપુરમા ગયા નહિ, તેમજ તેમણે પોતાના તાબાના કોઇ ચતુર સરદારને પોતાના પ્રતિનિધિતરીકે ત્યા મોકલ્યા નહિ; પણ તેમણે એક ધાત્રીને પોતાના પ્રતિનિધિતરિકે જોધપુરમા મોકલી આપી. રાજસ્થાનમા ધાત્રીને માતાસમાન પૂજનીય માનવામા આવે છે. મહાતેજસ્વી વીરશ્રેષ્ઠ વખ્તસિંહે પોતાના ભત્રીજાને બાળક સમજીને ધાત્રીને તેની પાસે મોકલી હતી કે કેમ તે વિષે રાઠોડકવિએ કાંઈ ખુલાસો કર્યો નથી; પરંતુ ઉકત પૂજનીય ધાત્રીપ્રતિ રામસિંહે ઉચિત સન્માન દર્શાવવાને બદલે અત્યંત નિંદનીય વર્તન કર્યું. તે વૃદ્ધ ધાત્રીપ્રત્યે અત્યંત ક્રોધિત થઇને રામસિંહે કહ્યું. “ કાકાસાહેબે મને વાનર ગણ્યો છે અને તેટલા માટેજ મને રાજતિલક કરવાને આ ડાકિણીને મોકલી આપી છે. ” પછી તરતજ તેણે વખ્તસિંહ પાસે એક દૂત મોકલીને તેને ઝાલોર પ્રાંત પાછો સોંપી દેવાની આજ્ઞા કરી અભિષેક થયા પછી માત્ર થોડાજ દિવસોમા કાકાભત્રીજા વચ્ચે આ વિદ્વેષાગ્નિ પ્રજ્વલિત થયો.

નવીન મહારાજા રામસિંહે મહાક્રોધને વશ થઇ એક પત્ર લખી દૂત સાથે તે પત્ર પોતાના કાકાપર મોકલી આપ્યો; એટલુજ નહિ પરંતુ તેણે તેને ઉચિત દંડ કરી પોતાના પદનું ગૌરવ અને મર્યાદા સાચવવાને માટે સેના સજ્જ કરવા માંડી. રામસિંહે આ સમયે પોતાના રાજ્યના મહાન રાજનીતિજ્ઞો તથા ચતુર અને પરમ હિતૈષી સામંતો તથા મંત્રીઓની સલાહ પણ માની નહિ અને તેણે અસત નિકૃષ્ટ શ્રેણીના એક કર્મચારીની સલાહાનુસાર કાર્ય કરવા માડ્યું. આ કર્મચારીનું નામ આમિયા હતું આ માણસના પૂર્વજો અગાઉ જોધપુરના પ્રધાન તોરણદ્વારપર નગારું વગાડવાના કામ ઉપર નિયુક્ત થયા હતા આ માણસ પણ તેજ પદપર નિયુક્ત થયો હતો, પરંતુ તે મહારાજાનો પરમ પ્રેમપાત્ર અને મુખ્ય સલાહકાર થઇ પડયો હતો રામસિંહની પેઠે તેનો સ્વભાવ પણ અત્યંત ક્રોધી હતો. આ કારણથી ઉભયની વચ્ચે ગાઢી મિત્રતા જામી હતી રામસિંહ આમિયાની સલાહથી પોતાના કાકાની વિરુદ્ધ લડવાને તૈયાર થઇ ગયો. તેણે પોતાના કાકાપર ક્રોધપૂર્ણ પત્ર લખી યુદ્ધની તૈયારી કરી. મારવાડના પ્રધાન સામંત અને ચાંપાવત શાખાના નેતા આહવાપતિ કુશલસિંહે આ સમાચાર સાભળી મહા વિપત્તિની આશંકાથી શીઘ્ર મહાલયમા જઇ રામસિંહને સમજાવવાનો પ્રયાસ કર્યો, પરંતુ રાજા રામસિંહે તેમની સલાહપર લક્ષ્ય આપ્યુ નહિ અને તેમને ક્રોધપૂર્વક જણાવ્યું કે. “ આપનું કાળું મોઢું નહિ જોવામાંજ સાર છે. ” નવીન મહારાજાના આ વચનો સાભળી અત્યત ક્રોધિત થઇ આહવાના સામતે પોતાની પીઠપરથી ઢાલ લઈ ત્યા આગળની શય્યાપર તેને ઉંધી મૂકીને કહ્યુ: “મહારાજ ! જે પ્રકારે આ ઢાલને આપ ઉંધી પડેલી જુઓ છો, તે પ્રકારે રાઠોડ વખ્તસિંહ સમસ્ત મારવાડને ઉંધુ કરવાને સમર્થ છે આપે મહાવીર વખ્તસિંહનો અપરાધ કર્યો છે, માટે આપને શીઘ્ર તેનુ ફળ મળશે ” કુશલસિંહના નયનો લાલચોળ બની ગયા હતા પછી તેમણે શીઘ્ર સભાસ્થાનનો ત્યાગ કર્યો અને તેઓ પોતાના તાબાના સર્વ સરદારોને લઇ જોધપુરના મુખ્ય રાજકવિના નિવાસસ્થાન મુધિયાડમા ચાલ્યા ગયા કનોજથી શિયોજીની સાથે જે કવિ સૌથી પ્રથમ મરુભૂમિમા આવ્યો હતો, તેનોજ એક વંશજ આ વખતે મારવાડનો પ્રધાન રાજકવિ હતો.[1] આ રાજકવિનુ મારવાડમા કેટલું સન્માન હતુ, તે જણાવવાને માટે અમે માત્ર એટલુજ કહીએ છીએ કે તેની જાગીરની વાર્ષિક ઉપજ મારવાડના પ્રધાન સામતોની ઉપજ જેટલી અર્થાત્ એક લાખ રૂપિયા કરતા પણ અધિક હતી રાજકવિને સામતના જેવુજ સન્માન મળતુ હતુ અને તેની સત્તા પણ સામતના જેટલીજ હતી આ રાજકવિની પાસે આ વખતે કુશલસિંહ સૌથી પહેલા ગયા.

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે મહાન રાજનીતિજ્ઞ વખ્તસિંહના સાભળવામા જ્યારે એવા સમાચાર આવ્યા કે મરુભૂમિના સૌથી પ્રધાન સામત કુશલસિંહ જોધપુરનો ત્યાગ કરી મારા નાગોર રાજ્યની સીમામા આવ્યા છે, ત્યારે તેઓ શીઘ્ર ઉકત માનનીય સામંતનુ આદરસહિત સ્વાગત કરવા-

૧ આ વાત અસત્ય છે મુધિયાડનો બારોટ કનોજથી આવેલા કવિનો વંશજ નહોતો કનોજથી કોઇ કવિ આવ્યો-નહોતો શિયોજીની ચોથી પેઢીના રાજાએ એક ભાટના છોકરાને પકડીને તેને બલપૂર્વક પોતાનો બારોટ બનાવી દીધો હતો અને એક ચારણની પુત્રી સાથે તેનો વિવાહ કરાવ્યો હતો ઉપરોક્ત બારોટ તેનોજ વંશજ હતો.

ને માટે ગયા વખ્તસિંહ માર્ગમાં જરાપણ વિશ્રામ કર્યા વિના રાત્રિના સમયે કુશલસિંહના મુકામે આવી પહોંચ્યા કુશલસિંહ આ વખતે નિદ્રાગ્રસ્ત થયા હતા, તેથી વખ્તસિંહે તે પરિશ્રમિત સરદારને જાગૃત કર્યા નહિ, પરંતુ તેમનીજ શય્યાની એક બાજુપર સ્વયં સુઇ ગયા પ્રભાત થતાજ કુશલસિંહે આંખ ચોળતા ચોળતા સેવકોને હુક્કો લાવવાની આજ્ઞા કરી સેવકોએ અંગુલિનિર્દેશ કરી કુશલસિંહને બતાવ્યા કે શય્યાપર વખ્તસિંહ સૂતેના છે કુશલસિંહ તરતજ ઉઠીને ઉભા થયા હવે વખ્તસિંહની નિદ્રા પણ જતી રહી આહવાના સામંતે વખ્તસિંહનો ઉત્તમ પ્રકારે સત્કાર કર્યો અને વાર્તાલાપ કરતા કરતા આહવાપતિએ જણાવ્યું કે –" આજથી મારૂં મસ્તક સદા આપની સેવામાં તૈયાર રહેશે આજથી આપની આજ્ઞાનું પાલન કરવું એજ મારૂં મુખ્ય જીવનવ્રત છે " જ્યારે આ પ્રમાણે વાતચીત ચાલતી હતી, ત્યારે જોધપુરના પ્રધાન રાજકવિ પણ ત્યાં હતા તેઓ પણ આ વાતનું સમર્થન કરવા લાગ્યા વખ્તસિંહે કવિશ્રેષ્ઠને આહવામાં જઈ કુશલસિંહના પુત્ર તથા કુટુંબને લઈ આવવાની આજ્ઞા કરી કવિએ પ્રફુલ્લચિત્તે વખ્તસિંહની આજ્ઞા સ્વીકારી અને તેમણે જણાવ્યું " આજથી મેં જોધપુરથી સર્વદાને માટે વિદાય લીધી છે " તરતજ વખ્તસિંહ બોલ્યા " જોધપુર અને નાગોરમાં આપ કિંચિત્ પણ ભેદ સમજશો નહિ જ્યાસુધી બાજરાના રોટલાનો એક ટુકડો પણ મળશે, ત્યાસુધી આપણે તેને વહેંચીને ખાઇશું " રાજનીતિપ્રવીણ વખ્તસિંહે આ પ્રકારે મારવાડના પ્રધાન સામંત અને પ્રધાન રાજકવિને પોતાના હાથમાં લઇ પોતાની ભાવી ઉન્નતિનું દ્વાર ખોલી દીધું

યુવક રાજા રામસિંહ પોતાના કાકા વખ્તસિંહને સેના એકત્ર કરવાનો પણ અવકાશ આપ્યા વિના પોતાની પ્રચંડ સેનાસહિત તેનાપર આક્રમણ કરવાને માટે ચાલ્યો સૌથી પહેલા ખેરલી નામના સ્થાનમાં ઉભયપક્ષો વચ્ચે એક મહાયુદ્ધ થયું ત્યાર પછી થોડા વખતમાં ૭ સ્થળે યુદ્ધ થયા મેડતાના સપાટ પ્રદેશમાં આવેલા લૂનાવાસ નામના સ્થાનમાં અંતિમ ભયંકર સંગ્રામાગ્નિ પ્રજ્વલિત થયો આ ભયંકર યુદ્ધનું વિશેષ વૃત્તાંત યોગ્ય સ્થળે પાઠકોએ વાંચ્યું હશે[1] આ યુદ્ધમાં ઉદ્ધત સ્વભાવના રામસિંહને પોતાની મૂર્ખતા અને અજ્ઞાનતાનું ઉચિત ફળ પ્રાપ્ત થયું તે આ યુદ્ધમાં પરાસ્ત થઇ પોતાના પ્રાણની રક્ષા કરવાને માટે રણભૂમિમાંથી નાસી ગયો વીરશ્રેષ્ઠ વખ્તસિંહ યુદ્ધમાં વિજય પ્રાપ્ત કરીને જોધપુરની નિકટ પહોંચ્યા કે તરતજ રાઠોડોએ તે નગરના સર્વ તોરણદ્વારો ખોલી દીધા વીરશ્રેષ્ઠ વખ્તસિંહ જોધપુરપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી શીઘ્ર સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા અગડીના જેતાવત સામંતો નવીન રાજાને સદા રાજતિલક કરતા હતા, તે પ્રથાઅનુસાર વખ્તસિંહના કપાળપર પણ તે સમયના તે નગરના સામંતે રાજતિલક કર્યું અગડીના સામંતકુલને રાજટીકાનો અધિકાર અને મારવાડના મારકિવાડ ની ઉપાધિ પ્રાપ્ત થઇ હતી

મહાવીર વખ્તસિંહ કેવળ રાજનીતિજ્ઞતા અને સમશેરના બળથીજ મારવાડના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થઇ પોતાના જીવનને સાર્થક માનવા લાગ્યા મરુભૂમિના પુષ્કળ સામંતોની સાથે તેમને મિત્રતા હોવાથી તેમને દૃઢ વિશ્વાસ હતો કે રામસિંહ કદિપણ જોધપુરપર અધિકાર સ્થાપિત કરી શકશે નહિ જો કે વખ્તસિંહે તરવારના બળથી સિંહાસન પ્રાપ્ત કર્યું હતું તથા રાઠોડવીરો તેમના પક્ષનું અવલંબન કરીને સિંહાસનની દૃઢતાપૂર્વક રક્ષા કરતા હતા, તોપણ તેઓ સારી રીતે જાણતા હતા કે સામંતો સિવાય અન્યાન્ય સામર્થ્યવાન પુરુષોને હસ્તગત કરવા એ મારૂં મુખ્ય કર્તવ્ય છે

રાજસ્થાનના રાજદરબારના મંત્રીઓ પુરોહિતો, કવિઓ વગેરે વંશપરંપરાથી પોતાના પદ ભોગવે છે મંત્રીના પદપર મંત્રીનો પુત્ર અને પુરોહિતના પદપર પુરોહિતનો પુત્ર, આ પ્રકારે પિતાના પદપર પુત્ર નિયુક્ત થાય છે. પુત્રને પિતાના પદપર નિયુક્ત થવાનું હોવાથી તેને બાલ્યપણથીજ તે પદને યોગ્ય કેળવણી આપવામાં આવે છે, માટે આ સમસ્ત પદના અધિકારીઓને હાથમાં લેવા એ નવીન મહારાજાનું સૌથી પ્રથમ કર્તવ્ય હતું જેમ સર્વ સામંતોએ તથા રાજકવિએ વખ્તસિંહના પક્ષનું અવલંબન કર્યું હતું, તેમ સમરવિભાગના મુખ્ય મંત્રી અને

[1] ૨ મેવાડના ઇતિહાસમાં જુઓ.

શાસનવિભાગના મુખ્ય મંત્રીએ પણ તેમનોજ પક્ષ ગ્રહણ કર્યો હતો; પરન્તુ માત્ર તેમના કુલપુરોહિતે તેમના પક્ષનું સમર્થન કર્યું નહોતું. કુલપુરોહિત જગુ રામસિંહને અત્યંત ઉદ્ધતાઇ, ક્રોધ ઇ૦ રાજપદને અનુપયુકત એવા અનેક દોષોથી યુકત જાણતો હતો, તે છતા પણ તેણે રાજભક્તિને તિલાંજલિ આપી નહિ. તે રામસિંહનોજ પક્ષ ગ્રહણ કરી રહ્યો. રામસિંહ પદભ્રષ્ટ થયો ત્યારે પણ તે તેનાજ પક્ષનું સમર્થન કરતો હતો. રામસિંહે પદભ્રષ્ટ થયા પછી જયપુરના મહારાજાનો આશ્રય ગ્રહણ કર્યો અને જગુ પોતાના સ્વામીને પુનઃ રાજ્યાધિકાર અપાવવાને માટે મહારાષ્ટ્રીઓની સહાય લેવાની આશાથી દક્ષિણમા ચાલ્યો ગયો.

રાજનીતિપ્રવીણ વખ્તસિંહે જ્યારે જાણ્યું કે જગુ મારવાડનો મુખ્ય પુરોહિત હોવા છતાં પણ તે મારવાડનો વિધ્વંસ કરવાને માટે મહારાષ્ટ્રીઓને તેડવા ગયો છે, ત્યારે તેમણે તેને હાથમાં લેવાનો વિચાર કર્યો. તેમણે એકાંતમાં બેસી પૂર્ણ વિચાર કરી શીઘ્ર એક કવિતામય પત્ર લખ્યો અને તે પત્ર તેમણે તે પુરોહિતની પાસે મોકલી દીધો. વખ્તસિંહ કેવળ રાજનીતિજ્ઞ, સાહાસક અને હિમ્મતવાનજ હતા એમ નહિ; પરન્તુ તેઓ સમર્થ વિદ્વાન પણ હતા. તેમણે પુરોહિતપર જે કવિતામય પત્ર મોકલ્યો હતો તેનો સારાંશ નીચે પ્રમાણે છેઃ-

"હે મધુકર ! જે પુષ્પની સૌરભપર તું મોહિત થઈ રહ્યો છે, તે પુષ્પનું વૃક્ષ તો પ્રચંડ વાવાઝોડાથી છિન્નભિન્ન થઈ ગયું છે. તે ગુલાબના વૃક્ષપર તો હવે એક પત્ર પણ રહ્યું નથી; તો પછી હવે વૃથા કાંટામાં શામાટે માથું મારે છે ? "[1]

પુરોહિતે ઉત્તર આપ્યો કેઃ-" શુષ્ક થઇ ગયેલા ગુલાબના વૃક્ષ ઉપર ભ્રમર માત્ર એટલીજ આશાથી બેસી રહ્યો છે કે નવીન વસંતઋતુના આગમનની સાથે હું નવીન પ્રફુલ્લિત પુષ્પના સુગંધથી મારૂં મન પ્રસન્ન કરીશ. "[2]

પુરોહિતને પરમ વિશ્વાસપાત્ર વ્યક્તિ જાણી મહારાજા વખ્તસિંહ તેમનાપર અત્યંત પ્રસન્ન થયા. જો કે પુરોહિતે તેમના પક્ષનું અવલંબન કર્યું નહિ, તોપણ તેના આ આચરણથી વખ્તસિંહ કિંચિત્ પણ દુઃખિત થયા નહિ.

મહાત્મા ટૉડ જણાવે છે કેઃ-"વખ્તસિંહ આનંદી, ઉદાર, સાહાસક અને તેજસ્વી હતા. તેમની મૂર્તિ શાંત હતી અને તેઓ શરીરે બલિષ્ટ હતા. તેઓ સર્વ શાસ્ત્રોમાં પારંગત હતા. તેમનામાં કાવ્ય રચવાની અસામાન્ય શકિત હતી. જો તેઓ પોતાના પિતાની હત્યા ન કરત તો રાજસ્થાનના સર્વ રાજાઓમાં તેઓ શ્રેષ્ઠ અને ચિરસન્માનીય ગણાત. વખ્તસિંહે પોતાના શ્રેષ્ઠ ગુણોદ્વારા સર્વ રાઠોડોને પોતાના હાથમાં લઈ લીધા હતા. તેમણે યુદ્ધપ્રિય વીરોને પ્રેમસૂત્રમાં બાંધી લીધા હતા; એટલુંજ નહિ પરંતુ રાજસ્થાનની સર્વજાતિઓ તેમના ગુણોપર મોહિત થઈ ગઇ હતી. વખ્તસિંહે સર્વના હૃદયમાં પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી લીધો હતો. જે સમયે પદભ્રષ્ટ થયેલો રામસિંહ મહારાષ્ટ્રીય લૂંટારાઓના નેતા સિંધિઆને પોતાના હાથમાં લઈ તેની સહાયથી મારવાડપર પુનઃ પોતાનો અધિકાર સ્થાપન કરવાને ઉદ્યત થયો, તે સમયે મહારાજા વખ્તસિંહે માત્ર પોતાના પ્રેમમય આચરણ અને સંતોષદાયક વ્યવહારથી એટલા બધા રાજપૂતવીરોને એકત્રિત કર્યા હતા કે મહારાષ્ટ્રીય સેના રાજસ્થાનના શ્રેષ્ઠતમ વીરોને પોતાની સામે આવેલા જોઇને અત્યંત ભયભીત થઇ ગઇ. મારવાડમાં મહારાષ્ટ્રીઓનો પ્રવેશ થયો તેથી સર્વ દેશનું સત્યાનાશ થવાનો સંભવ જણાવાથી શિયોજીના વંશજો—સર્વ શાખાના રાઠોડસામંતો એક બની વીરશ્રેષ્ઠ વખ્તસિંહની પતાકાનીચે આવીને ઉપસ્થિત થયા અને તેઓ રુદ્રમૂર્તિ મહારાષ્ટ્રીય નેતા માધોજીની સામે યુદ્ધ કરવા લાગ્યા. મહારાષ્ટ્રીઓ કેવળ બાહુબલનો પરિચય કરાવી વિજય અને ગૌરવ પ્રાપ્ત કરવાનેજ આવ્યા નહોતા; પરંતુ તેઓ મારવાડને લૂંટી તેનો વિધ્વંસ કરવાની ઇચ્છાથી રામસિંહની સાથે આવ્યા

१ दोहा—जिन दिन देखे वे सुमन, गइ सुबीत बहार;
अब अलि रही गुलाबमें, निपट कटीली डार.
२. यही आश अटकी रहै, अलि गुलाबके मूल;
हुई हैं फेर वसंतऋतु, इन डारन वे फूल.

હતા; પણ તેઓ વખ્તસિંહને શ્રેષ્ઠતમ વીરોની બનેલી પ્રચંડ સેનાસહિત પોતાની સામે આવતા જોઇ સારીરીતે સમજી ગયા કે યુદ્ધમા વિજય પ્રાપ્ત કરવો પણ અશક્ય છે અને મારવાડ દેશ લૂટવો પણ અશક્ય છે, તેથી તેમણે રાજપૂતોની સાગ અને શિરોહીની[1] સાથે પોતાની વીરતાનો પરિચય કરાવવાનુ માંડી વાળ્યુ તદ્દુપરાંત કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે –" તલવારના બળથી જે ઉદ્દેશ પાર પડયો નહિ તે ઉદ્દેશ કાવત્રૂં વિગેરે પૂર્ણ કર્યો અજમેરની પાસેના જે માર્ગથી સરલતાપૂર્વક મારવાડમા પ્રવેશ કરી શકાય છે, તે માર્ગદ્વારા કોઇ પણ પ્રકારે શત્રુઓને પ્રવેશ ન કરવા દેવાના ઉદ્દેશથી વીરશ્રેષ્ઠ વખ્તસિંહે પોતાની સેનાસહિત તેના નાકાપર પોતાની છાવણી નાખી અને શત્રુઓના આગમનની પ્રતીક્ષા કરતા તેઓ ત્યા બેઠા અંબરપતિ માધોસિંહની રાઠોડવંશીય રાણીએ ત્યા જઇ વખ્તસિંહની મુલાકાત લીધી અને પોતાના ભત્રીજા રામસિંહનો સ્વાર્થ સાધવાને માટે પોતાની ચતુરાઇથી વખ્તસિંહના જીવનરૂપી દીપકને બુઝાવી નાખ્યો.[2] આ રાણીએ પોતાનો ઉદ્દેશ શી રીતે પાર પાડયો હતો, તેનુ વર્ણન પાછળ આવી ગયુ છે વીરશ્રેષ્ઠ વખ્તસિંહે સંવત ૧૮૦૯ (ઇ૦ સ૦ ૧૭૫૩) મા આ માયાવી શરીરનો ત્યાગ કર્યો તેમનુ મૃત્યુ થયા પછી તેમના પુત્ર વિજયસિંહની સાથે રામસિંહને મહાયુદ્ધ થયુ, તેથી સમસ્ત મારવાડમા મહાવિગ્રહાનલ પ્રદીપ્ત થયો અને તેનો વિધ્વંસ થઇ ગયો."

ઇતિહાસવેત્તા કર્નલ ટૉડ વખ્તસિંહના જીવનચરિત્રના સંબંધમા લખ્યું છે કે –" વીરશ્રેષ્ઠ વખ્તસિંહ જે ત્રણ વર્ષપર્યંત મારવાડના સિંહાસનપર અભિષિક્ત રહ્યા તે અલ્પ સમયમા તેમણે મારવાડના દુર્ગોને દૃઢ અને શોભાયમાન કરવાનો પ્રયત્ન કર્યો હતો તેમણે રાજધાનીમા મોટા મોટા મહાલયો બંધાવ્યા હતા તેઓ અમદાવાદ જીતીને ત્યાથી જે દ્રવ્ય લાવ્યા હતા તે દ્વારા તેમણે જોધપુરના મહાલયોને ઉત્તમ પ્રકારે શણગાર્યા હતા અત્યાચારી યવનોએ હિંદુઓપર અને ખાસકરીને મારવાડનિવાસી રાઠોડોપર એક સમયે જે ભયંકર અત્યાચાર કર્યા હતા, તે સર્વનુ ઉચિત ફલ મહાવીર વખ્તસિંહે તેમને આપ્યું હતુ તેમણે નાગોરમા બંધાવેલી મુસલમાન લોકોની મસ્જીદોને તોડીને છિન્નભિન્ન કરીને તે સ્થાનપર પુનઃ મંદિરો બંધાવી દીધા વળી પરમ પરાક્રમી વખ્તસિંહે એવી આજ્ઞા પ્રચારિત કરી હતી કે જે મુસલમાન ઉચ્ચ સ્વરે ખુદાનું નામ પોકારશે તેને પ્રાણદંડ આપવામા આવશે વખ્તસિંહની આ આજ્ઞાને લીધે સમસ્ત મારવાડની મસ્જીદોમા એ શબ્દનો પોકાર એકદમ બંધ થઇ ગયો અને આજ સુધી એ નિયમનુ સખ્ત પાલન થાય છે. આ વખતે ભારતવર્ષમા મહાન રાજકીય વિપ્લવ થઇ રહ્યો હતો પ્રબળ પ્રતાપી યવનસમ્રાટની ગૌરવગરિમા લુપ્ત થઇ ગઇ હતી અને તેના શાસનની પ્રભા નષ્ટ થઈ ગઇ હતી કૃષ્ણાના તટપર વસતા મહારાષ્ટ્રીય કૃષિકારોએ મસ્તક ઉઠાવી પ્રચંડ શાસનશક્તિનો સંચય કર્યો હતો અને રાઠોડવીરોએ પણ વખ્તસિંહની પતાકાનીચે એકત્રિત થઇ પ્રચંડ પરાક્રમ પ્રદર્શિત કર્યું હતું જો વીરશ્રેષ્ઠ વખ્તસિંહ થોડો કાળ વધુ જીવતા રહ્યા હોત તો રાજપૂતો પૂર્વવત્ સમસ્ત ભારતવર્ષ ઉપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપન કરીને પોતાનુ પ્રાચીન ગૌરવ પુનઃ પ્રાપ્ત કરવાને સમર્થ થાત જે યવનસમ્રાટની શાસનશક્તિએ ભારતના આર્ય રાજાઓની શક્તિ નષ્ટ કરી નાખી હતી અને તેમને ખરીદેલા ગુલામોની પંક્તિપર આણી મૂકયા હતા, તે યવનરાજના વંશનો વિનાશ કરવાને માટે સર્વ રાજપૂતરાજાઓ જો વખ્તસિંહના સમયમા એકત્રિત થયા હોત તો તેઓ પોતાનો મનોરથ સિદ્ધ કરી શકત, પરંતુ તેમણે પોતાના દોષથી તે સુઅવસર ખોઇ નાખ્યો અને તેજ કારણથી તેઓ વિફલમનોરથ રહ્યા."

---

૧ સાગ નામનો પ્રચંડ ભાલો થાય છે કલકત્તાના પ્રદર્શનમા જોધપુરના પ્રાચીન કાળના પ્રચંડ ભાલા જેમણે જોયા હશે, તેમને સાગનો સારો ખ્યાલ આવી શકશે શિરોહી તલવારનુ નામ છે શિરોહી શહેરમા તલવાર સારી બને છે, તેથી તે સમસ્ત હિંદુસ્થાનમા પ્રસિદ્ધ થઇ ગયુ છે અને તલવારનુ નામ પણ શિરોહી તેથીજ પડયુ છે આ તલવાર કાપવામા અતિ તીક્ષ્ણ હોય છે, પરંતુ એને ચલાવનાર માણસ જો કુશલ ન હોય તો એ ભાગી પણ જાય છે એને વિષે કહેવત છે કે " સર નહિ કે શિરોહી નહિ "

૨ 'ગલખ્યાત' નામના ગ્રંથમા એવો ઉલ્લેખ છે કે ગામ સોનેલી, પરગણા માલપુર, ઈલાકા મારવાડમા માધોસિંહ વખ્તસિંહને મળ્યા હતા તે સમયે માધોસિંહજ જયપુરના રાજા હતા આજ ગામમા વખ્તસિંહ સંવત ૧૮૦૯ ના ભાદરવા વદ ૧૩ ને દિને મરણ પામ્યા હતા

કર્નલ ટૉડ સ્પષ્ટ અક્ષરોથી લખી ગયા છે કેઃ–"વખ્તસિંહે પોતાના પિતાના પ્રાણનો નાશ કર્યો તથા અંબરરાજની રાણીએ તેમના પ્રાણનો વિનાશ કર્યો, તે પરથી એમ ધારી લેશો નહિ કે આ પ્રકારનાં કુકર્મો કરવાં એ રાજપૂતજાતનો અભ્યાસ છે. આ પ્રકારનાં કુકર્મનાં ઉદાહરણ માત્ર આ એજ છે, એમ કહીશું તોપણ ચાલશે. પાઠકોને જરા પાશ્ચાત્ય દેશોના ઇતિહાસ તરફ દૃષ્ટિપાત કરવાની ભલામણ કરવામાં આવે છે. અગીઆરમી શતાબ્દીમાં જ્યારે પ્રબલ પ્રતાપશાળી જયચંદ યવનોદ્વારા સિંહાસનથી ભ્રષ્ટ થયા હતા અને જે સમયે શિયોજીએ મરુભૂમિમાં રાઠોડોના રાજ્યની સ્થાપના કરી હતી, તે સમયે ઇંગ્લાંડવાસીઓ અસભ્યતાના અંધકારમાંથી મુક્તિ પ્રાપ્ત કરી રહ્યા હતા. જે સમયે આર્યરાજવંશનો પ્રતાપ, પ્રભુત્વ અને સ્વાધીનતા વિજાતીય લોકોના આક્રમણથી સર્વથા નષ્ટ થઇ ગઇ હતી, તે સમયે ઇંગ્લાંડવાસીઓએ નવીન સભ્યતા અને નવીન શિક્ષાના બળથી પોતાનું મસ્તક ઉન્નત કર્યું હતું. ઇંગ્લાંડવાસી નાઇટો અથવા અમીરો જે ગુણોથી વિભૂષિત હતા અને પોતાના ગુણો તથા પરાક્રમથી પ્રશંસાને પાત્ર થયા હતા, તેજ ગુણોથી રાજપૂતવીરો પણ અલંકૃત હતા અને ઇંગ્લાંડના નાઇટો કરતાં પણ ભારતવર્ષના રાજપૂતો અધિક માનસિક ઉન્નતિને પ્રાપ્ત થયા હતા. એવો કોઇ પણ સમય[૧] નહોતો કે જ્યારે રાજપૂત રાજા પોતાના નામના હસ્તાક્ષર કરી ન શકયા હોય. સર્વ રાજપૂત રાજાઓ પોતાના હાથથી રાજદ્વારી પત્રો વગેરે લખતા હતા. કેટલાક રાજાઓ તો કવિતા પણ રચી શકતા હતા.યૂરોપમાં માધ્યમિક યુગમાં જે ભયંકર હત્યા થતી હતી, તે ભારતવર્ષના રાજપૂતોએ કરેલી હત્યા કરતાં વિશેષ શોચનીય હતી, એ વાત કોણ નહિ સ્વીકારે ?"

ઉદાર સ્વભાવના કર્નલ ટૉડે આ સ્થળે સત્યની રક્ષા કરવાને માટે પોતાના દેશના નાઇટો કરતા પણ રાજપુતવીરોપ્રતિ વિશેષ આદર્શ દર્શાવ્યો છે. તેઓ જણાવે છે કે વખ્તસિંહે પોતાના પિતાનો વધ કર્યો તે વિષે ભટ્ટકવિઓએ કાંઇ પણ વિવેચન કર્યું નથી એમ ધારશો નહિ. રાજસ્થાનના રાજાથી લઇને દરિદ્ર કૃષિકારપર્યંત સૌ લોકો આ સંબંધે કવિઓએ જે "વિષમય શ્લોકો[૨]" રચ્યા છે તેનું આજે પણ પરિશીલન કરે છે. રાઠોડકવિઓએ નિર્ભયતા અને સ્વતંત્રતાપૂર્વક સત્યની રક્ષા કરવામાં કિંચિત્ પણ ત્રુટિ કરી નથી. વખ્તસિંહે પોતાના પિતાને મારી નાખ્યા હતા તેના સંબંધમાં આજપર્યંત એક વાત પ્રચલિત છે. એક વખતે અભયસિંહ અંબરપતિ મહારાજ જયસિંહની સાથે પવિત્ર પુષ્કર તીર્થ તરફ જતા હતા. તેઓ એક દિવસ ત્રીજે પહોરે પોતપોતાના સભાસદોની સાથે બેસીને આનંદ ભોગવતા હતા, તે વખતે તે ઉભયે મુખ્ય કવિ કર્ણીદાનને નવીન કવિતા રચીને સંભળાવવાની આજ્ઞા કરી. કવિશ્રેષ્ઠ કર્ણીદાને તત્કાળ ઉભય રાજાઓની આજ્ઞાથી એક કવિતા જોડી કાઢી અને નિર્ભયતાપૂર્વક તેમને તે ગાઇ સંભળાવી.તે કવિતા નીચે પ્રમાણે હતીઃ—

જોધપુરા આમેરિયા, દોનો થાપ ઉથાપ;
કૂરમ માર્યો ડીકરો, કમધજ માર્યો બાપ.

આ કવિતાનો અર્થ એવો છે કે જોધપુર અને અંબર એ ઉભયના રાજાઓ ઉત્તમ નથી. ઉભય રાજસિંહાસનથી ભ્રષ્ટ થયા છે અને ઉભય પુનઃ અભિષિક્ત થયા છે. કૂર્માએ[૩] પોતાના પુત્ર શિવાસિંહની હત્યા કરી છે અને કમધ્વજે[૪] પોતાના પિતાનો નાશ કર્યો છે.

કવિની અસીમ સાહસિકતાથી ભરેલી આ કવિતા સાંભળીને ઉભય આશ્ચર્યચકિત થઇ ગયા. તે સમયથી રાજસ્થાનના પ્રત્યેક મનુષ્યના મુખથી આ કવિતા સાભળવામાં આવે છે.

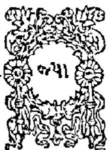
ઉપસંહારમા અમે માત્ર એટલુંજ કહીએ છીએ કે જો મહારાજ વખ્તસિંહે પોતાના બંધુ અભયસિંહની આજ્ઞાથી તથા તેની ધમકી, ઉપદેશ તથા લાલચથી ચલિત થઇ પોતાના પિતાના પ્રાણનો નાશ કર્યો ન હોત તો કર્નલ ટૉડની પેઠે અમે પણ તેમને રાઠોડવીરોના અગ્રેસર કહીને તેમને ઉચ્ચ સન્માન આપી શકત

---

૧ માધ્યમિક યુગના, યૂરોપના નાઇટો અત્યંત અજ્ઞાન હતા. તેઓ પોતાનું નામ સુદ્ધા લખી શકતા નહોતા.
૨ 'વિષમય શ્લોક' એ 'વિસર' જાતનુ કાવ્ય હશે. મારવાડમાં કવિતાના બે ભેદ છે. સર અને વિસર. સર એ પ્રશંસામય કવિતાની સંજ્ઞા છે અને વિસર એ નિંદામય કવિતાનું ઉપનામ છે.
૩ જયપુરના રાજા. અહીં કુરયશબ્દનો અપભ્રંશ કૂર્મા લખેલ છે.
૪ કામધ્વજે એ કાન્યકુબ્જના રાજાની પ્રાચીન ઉપાધિ છે મારવાડના રાઠોરોને આ ઉપાધિ મળેલી છે.

अध्याय १३ मो

વિજયસિંહનો રાજ્યાભિષેક-મેડતા નામના સ્થાનમાં રાઠોડસામંતોએ નવીન મહારાજાપ્રત્યે દર્શાવેલું સન્માન-જોધપુરમાં વિજયસિંહનું ગમન-સિંહાસનપરથી ભ્રષ્ટ થયેલા રામસિંહે જયપુરપતિની સાથે મળીને મહારાષ્ટ્રીઓની સાથે કરેલી સંધિ-આક્રમણકારી સેનાનું એકત્રિત થવું-આક્રમણકારીઓનીવિરુદ્ધ યુદ્ધકરવાનેમાટે વિજયસિંહેમારોઠ નામનાસ્થાનમાં કરેલોસેનાનો સંચય-રામસિંહે સિંહાસન આપી દેવાને માટે વિજયસિંહને કરેલી આજ્ઞા-વિજયસિંહે આપેલો ઉત્તર-યુદ્ધ-વિજયસિંહનો પરાજય-રાઠોડોની અશ્વારોહી સેનાનો નાશ-સેનાની સાથે સામંતોનું નાસી જવું-રણક્ષેત્રમાં વિજયસિંહનું એકલા રહેવું-તેનું નાસી જવું-રામસિંહે કિલ્લાપર સ્થાપિત કરેલો પોતાનો અધિકાર-મહારાષ્ટ્રીય સેનાનાયકના જીવનનો નાશ-હત્યાને માટે આપેલોબદલો-અજમેરમાંગમન-મહારાષ્ટ્રીઓએસ્થાપનકરેલી ચોથ પદ્ધતિ-મહારાષ્ટ્રીઓએ છોડી દીધેલો રામસિંહનો પક્ષ-કવિલિખિત પદ્ય-રામસિંહનું મૃત્યુ-તેનું ચરિત્ર-મારવાડમાં ફેલાયેલી અરાજકતા-રાઠોડરાજા પ્રત્યે પોકર્ણના સ્વામીએ ચલાવેલું દુર્વર્તન-સામંતોની સત્તા ન્યુન કરવાને માટે મારવાડપતિએ કરેલો વિચાર-સામંતોની સમિતિ-ગોર્ધન ખીચી-તેણે રાજાને કરેલો ઉપદેશ-રાઠોડપતિએ સામંતોની સાથે કરેલી સ્પષ્ટ સંધિ-પગારદાર વિદેશી સેનાનું વિદાય થવું-રાજગુરુનું મૃત્યુ-ગુરુની ભવિષ્યવાણી-મુખ્ય મુખ્ય સામંતોનો કરેલો વધ-સુબલસિંહે પોતાના પિતૃહંતાપર વેર લેવાનો કરેલો ઉદ્યોગ-સુબલસિંહનું મૃત્યુ-સામંતોની સત્તાનો અવરોધ-સિંધ દેશમાંથી અમરકોટનું લઇ લેવું-મેવાડે ગોદવાડ રાજ્યનું કરેલું ગ્રહણ-મહારાષ્ટ્રીઓની વિરુદ્ધ મારવાડ અને જયપુર એ ઉભય રાજ્યોએ કરેલો સંપ-તુંગા નામના સ્થાનમાં પરાજય-રાઠોડોએ પુન: અજમેરપર સ્થાપન કરેલો અધિકાર-પાટણ અને મેડતામાં યુદ્ધ-અજમેરમાં ગમન-અજમેરના શાસનકર્તાની આત્મહત્યા-વિજયસિંહની ઉપસ્ત્રીદ્વારા માનસિંહને દત્તક લેવો-તેનાં દુરાચરણથી સામંતોનું ક્રોધિત થવું-તેનો વધ-વિજયસિંહનું મૃત્યુ.

રે વીરશ્રેષ્ઠ વખ્તસિંહને પોતાના પિતાની હત્યાના દંડતરીકે પોતાના રાજ્યની સીમા બહાર કાલકૂટ વિષમય વસ્ત્ર પરિધાન કરી શોચનીય દશામાં પ્રાણ ત્યાગ કરવા પડ્યા, ત્યારે તેમના પુત્ર વિજયસિંહ વીસ વર્ષની વયે મારવાડના રાજસિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા. જો કે દિલ્હીનો પાદશાહ તે વખતે નામમાત્રનો પાદશાહ હતો, તેની શાસનશક્તિ સર્વથા લુપ્ત થઇ ગઇ હતી અને હિંદુરાજાઓ તથા મુસલમાન નવાબો પૂર્વવત્ તેની આધીનતા સ્વીકારતા નહોતા, તથાપિ નવીન મારવાડપતિ વિજયસિંહે પ્રાચીન રીતિઅનુસાર દિલ્હીના પાદશાહની નિકટ પોતાના અભિષેકના સમાચાર મોકલી દીધા. દિલ્હીશ્વરને આ સમાચાર પ્રાપ્ત થયા પછી તેમણે અભિષેકસંબંધે પોતાની સંપૂર્ણ સંમતિ પ્રકાશિત કરી. કેવળ દિલ્હીશ્વરેજ નહિ, પરંતુ રાજસ્થાનના રાજાઓએ પણ નવીન મરુભૂમિપાતના અભિષેકને માટે અભિનંદનપત્રો મોકલી આપ્યા. મારવાડમાં આવેલા મારોઠ નામના સ્થાનમાં

વિજયસિંહનો અભિષેક કરવામા આવ્યો. નવીન મહારાજા વિજયસિંહે મેડતામાં જઇ ત્યાં મહાતમ (શોક)નો સમય વ્યતીત થયો ત્યાસુધી નિવાસ કર્યો. તે સમયે બિકાનેર, કૃષ્ણગઢ અને રૂપનગરના સ્વતંત્ર રાજાઓ પણ પોતપોતાની સેના લઇ ત્યા ગયા અને વિજયસિંહને ઉચિત સન્માન આપ્યું સર્વ સામતોએ પણ ત્યા જઇ નવીન મહારાજાને સન્માન આપવામા ત્રુટિ કરી નહિ આ પ્રકારે વિજયસિંહે સામતોની તરફથી અપૂર્વ સન્માન પ્રાપ્ત કર્યું. તેમણે આ શ્રાદ્ધકાર્યમાં પુષ્કળ દ્રવ્યનો વ્યય કરી ભાટ, ચારણ, બ્રાહ્મણ અને અનાથોને સંતુષ્ટ કર્યા આથી તેમની કીર્તિનો ઘણો પ્રચાર થયો

વિજયસિંહ જે સમયે પોતાના પિતાના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા, તે સમય અતિ સંકટમય હતો. જો કે રાજાઓએ તથા સામતોએ તેમના પક્ષનુ અવલંબન કર્યું હતુ, તોપણ અભયસિંહનો પુત્ર રામસિંહ મારવાડના રાજ્યનો મુખ્ય દાવાદારતરીકે રાજકીય રંગભૂમિપર ઉતર્યો. વખ્તસિંહ માત્ર પોતાનું અસીમ સાહસ, અતુલ સામર્થ્ય, પ્રબળ પરાક્રમ અને રાજનીતિના બળથીજ રામસિંહને નસાડી મૂકીને સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા હતા; પરંતુ વિજયસિંહની વય આ સમયે માત્ર વીસ વર્ષની હતી, તેથી તેઓ રાજદ્વારીક્ષેત્રમા અને સંગ્રામભૂમિમા પોતાના પિતાના જેટલું સામર્થ્ય બતાવી શકે એમ નહોતુ, તે છતા પણ વિજયસિંહે સિંહાસનપર અભિષિક્ત થઇ રામસિંહની આશા વ્યર્થ કરી દીધી.

વખ્તસિંહદ્વારા દેશનિકાલ થઇને રામસિંહ જયપુરમા રહેવા લાગ્યા. રામસિંહે ધાર્યું હતું કે જ્યા સુધી વખ્તસિંહ છવત છે, ત્યાસુધી મારી આશા કદિપણ ફળીભૂત થનાર નથી; પરંતુ હવે વખ્તસિંહનુ મૃત્યુ થયુ હતુ તેથી તેને પરમ આનંદ પ્રાપ્ત થયો અને તે પોતાના પિતાના રાજ્યનો ઉદ્ધાર કરવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યો, પણ રામસિંહ અને જયપુરના મહારાજા સારી રીતે જાણી ગયા હતા કે, જ્યારે સર્વ રાઠોડોએ વિજયસિંહને તેની વીસ વર્ષની વયમા પોતાના અધીશ્વરતરીકે સ્વીકાર્યો છે અને રાજસ્થાનના રાજાઓએ પણ તે સંબંધમા પોતાની સંમતિ પ્રકટ કરી છે,ત્યારે એક માત્ર જયપુરની સેનાની સહાયથી વિજયસિંહને સિંહાસનથી ભ્રષ્ટ કરવો અશક્ય છે આથી રામસિંહે અન્ય ઉપાયથી પોતાની અભિલાષા પૂર્ણ કરવાની ચેષ્ટા કરી આ સમયે મહારાષ્ટ્રીઓ ભારતવર્ષમા અતિ પ્રબળ થઇ ગયા હતા, તેથી તેમણે મહારાષ્ટ્રીય દલની સહાય લીધી અને તે વિજયસિંહની સામે ગયો રામસિંહના પુરોહિતે જો કે પુષ્કળ મહારાષ્ટ્રીય સેના એકત્રિત કરી હતી, જો કે મહારાષ્ટ્રીઓનુ દળ ભયંકર સ્વરૂપ ધારણ કરીને મારવાડનો વિધ્વંસ કરવાને માટે આવ્યુ હતુ, તોપણ પુરુષસિંહ વખ્તસિંહની અમિતબળશાલિની સેનાને જોતાજ તેણે પોતાનો મનોરથ પૂર્ણ થવો અશક્ય ધારી પીઠ દર્શાવી હતી; પરંતુ આ વખતે વખ્તસિંહ નહિ હોવાથી તેને વિજય મળવો અસંભવિત જણાયો નહિ રામસિંહ અને મહારાષ્ટ્રીય નેતાની સાથે શીઘ્ર સંધિબંધન[૧] થઇ ગયુ. મહારાષ્ટ્રીય સેના ઘણા શીઘ્ર થઇને જયપુરમા આવી પહોચી આ સમયે રામસિંહ જયપુરમા રહેતો હતો. સહાયક મહારાષ્ટ્રીઓનુ આગમન થતાની સાથેજ રામસિંહ શીઘ્ર જયપુરની સેના તથા મહારાષ્ટ્રીઓની સેનાસહિત વિજયસિંહને પદભ્રષ્ટ કરવાને માટે ચાલ્યો

મહારાષ્ટ્રીય ચોરો મારવાડમા જતાની સાથે દેશના સર્વસ્વનો નાશ કરશે તથા અહીંઆની સર્વ સંપત્તિ લૂટીને લઇ જશે, એ વાત રાઠોડસામંતો તથા સાધારણ પ્રજા સારીરીતે જાણી ગઇ હતી, તેથી મરુભૂમિના સર્વ રાઠોડો નવીન મહારાજાની આજ્ઞાથી શીઘ્ર મહારાષ્ટ્રીય દસ્યુદલનું દમન કરવાને માટે તથા રામસિંહની આશા વ્યર્થ કરવાને માટે મેડતાની સપાટ ભૂમિમાં આવી એકત્રિત થવા લાગ્યા. સમસ્ત રાઠોડોને આ રણભૂમિમા એકત્રિત થયેલા જોઇને રાઠોડ કવિઓએ તેમની અત્યંત પ્રશંસા કરી આ વખતે તો ખાસકરીને સ્વતંત્ર પોતાવતો પણ મહારાષ્ટ્રીય દસ્યુ દલના હાથમાથી સ્વદેશની રક્ષા કરવાને માટે આવ્યા હતા. કવિઓએ તેમનો યશ ઉત્તમ પ્રકારે ગાયો છે.

૧ આ સંધિ "હલદી વા બલપત્ર (પાસે કાગળ)" ના નામથી ઓળખાય છે. મહારાષ્ટ્રીયદલના સમસ્ત પ્રધાન નેતાઓએ તે પર હસ્તાક્ષર કર્યા હતા તેમના નામો નીચે પ્રમાણે છે જનકોજી સિંધે આ, માલજી તાવિયા, ચિંતાજી રઘુપાગિયા, ધોમાલિયા, જદોન, મુલ્લાં યારઅલી અને ફિરોજખાં.

રામસિંહે મહારાષ્ટ્રીય સેનાની સાથે પુષ્કરતીર્થમા જઇ વિજયસિંહપર કહેવરાવી મોકલ્યુ કે-"તમે હમણા ને હમણાજ મરુક્ષેત્રનુ સિંહાસન છોડી દો અને એનો પરિત્યાગ કર્યા વિના તમારો છુટકો નથી" મહારાજા વિજયસિંહે પોતાના સર્વ સામતોની સન્મુખ રામસિંહની આજ્ઞાપત્રિકા વાચી આ વચનો સાભળતાની સાથેજ સમસ્ત રાઠોડસામતો અત્યત ક્રોધિત થઇ ગયા અને 'યુદ્ધ કરો,' 'યુદ્ધ કરો,' એવો ધ્વનિ કરી તેમણે અત્યત તેજસ્વિતાપૂર્વક જણાવ્યુ "પેનો આપ્યા[1] કોણ છે કે જે રાઠોડોને ભય દર્શાવે છે? હજાર વજપાત થશે તોપણ અમે અમારી રક્ષા કરીશુ" ક્રોધાવેશમા આવી ગયેલા રાઠોડોએ આ પ્રકારે એકસ્વર અને એકમતથી યુદ્ધ કરવાનો નિશ્ચય પ્રદર્શિત કર્યો મહારાજા વિજયસિંહે તેજ વખતે રામસિંહપર યથોચિત પ્રત્યુત્તર મોકલી આપ્યો કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે-"શત્રુસેનાની સખ્યા રાઠોડોની સેના કરતા અધિક હતી રાઠોડો કુશાવહોની સેનાથી તો કિંચિત્ પણ ભયભીત થયા નહિ, કારણ કે તેઓ જાણતા હતા કે અમે કુશાવહોને તો સરલતાથી પરાસ્ત કરી શકીશુ, પરતુ મહારાષ્ટ્રીઓને જીતવાના સબધમા તેમને પુષ્કળ ચિંતા સેવવી પડી, તોપણ અતે તેમણે મહારાષ્ટ્રીઓની સાથેના યુદ્ધમા પોતાનુ પ્રચડ બાહુબળ અને પરાક્રમ દર્શાવવામા કિંચિત્ પણ ત્રુટિ કરી નહિ"

જે જે શાખાઓ આ યુદ્ધમા વિદ્યમાન હતી, તેની યથાયોગ્ય પ્રશસા રાઠોડકવિઓએ કરી છે

આ દારુણ યુદ્ધમા બે આકસ્મિક ઘટનાઓ ઉપસ્થિત થઇ જો આ ઉભય ઘટનાઓ બની ન હોત તો આ ભયકર યુદ્ધમા વિજયસિંહનેજ વિજયલક્ષ્મી પ્રાપ્ત થાત. રાઠોડોની એક અશ્વારોહી સેના શત્રુપક્ષના વ્યૂહને ભેદીને પાછી ફરતી હતી આ વખતે તેને શત્રુની સેના જાણી રાઠોડોએ તેની ઉપર બાણ તથા ગોળાની વૃષ્ટિ કરી તેનો વિધ્વસ કરી નાખ્યો[2] આ દુર્ઘટનાનુ વર્ણન યથાસ્થાને કરવામા આવ્યુ છે જો વિજયસિંહનું ભાગ્ય મદ ન હોત તો આવી દુર્ઘટના શામાટે બનત? બીજી દુર્ઘટના પણ આજ પ્રકારની હતી સિંધિઆ આ વખતે રણક્ષેત્ર છોડી નાસી જવાને માટે તૈયાર થઇ ગયો હતો, પરતુ રાઠોડો છિન્ન ભિન્ન થઇ ગયા તેથી તેને વિજય મળ્યો

કૃષ્ણગઢ અને રૂપનગર આ ઉભય રાજ્યોના રાજાઓ પણ મારવાડના રાજવશમાથી ઉત્પન્ન થયા છે, પરતુ એ ઉભય સ્વતત્રતાપૂર્વક રાજ્ય કરી દિલ્હીના પાદશાહની સાથે સબધ રાખતા હતા કૃષ્ણગઢના રાજાએ પોતાના કુટુબી રૂપનગરના રાજાને પદભ્રષ્ટ કરી તે રાજ્ય પોતાના અધિકારમા લઇ લીધુ હતુ રૂપનગરના મહારાજા સામતસિંહે કા તો વૃદ્ધાવસ્થાને લીધે કે કા તો વૈરાગ્યને લીધે રાજ્યનો પરિત્યાગ કર્યો અને તેને કૃષ્ણગઢના રાજાએ પોતાના તાબામા લીધુ સામતસિંહ શ્રી વૃદાવન ધામમા જઇ આનદસહિત હરિનામનુ કીર્તન કરી જીવનના શેષ દિવસો વ્યતીત કરવા લાગ્યા. તેઓ રાજ્યની ચિંતાથી વિમુક્ત થઇ શ્રીભગવાનના ચરણકમલોમા મન સમર્પણ કરી પુણ્યપુજ સચય કરવા લાગ્યા પરતુ રૂપનગરના મહારાજા સામતસિંહના પુત્રે પોતાના પિતાના આ વૈરાગ્યભાવથી દુખિત થઇ કૃષ્ણગઢપતિના હાથમાથી પોતાના રાજ્યનો ઉદ્ધાર કરવાને માટે તેમને વારવાર ઉત્તેજિત કર્યા સામતસિંહ આ સમયે એટલા બધા વાસનાહીન થઇ ગયા હતા કે તેમણે પોતાના પુત્રની વાતપર કિંચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યુ નહિ, એટલુજ નહિ પરતુ તેને "વિષયવાસના અનેક પ્રકારના પાપોનુ મૂળ છે" એવો બોધ આપી રાજ્યપ્રાપ્તિની આશા છોડી દેવાની સલાહ આપી પુત્રે પિતાના આ વચનો સાભળી અસત દુખિત થઇ કહ્યુ "હે પિતા! આપ સપૂર્ણ વિષયવાસનાઓથી તૃપ્ત થઇ હાલ શાત થઇ ગયા છો, તેથી આપ મને આ પ્રકારની સલાહ આપો છો પરતુ મારે માટે તો રાજ્યશાસન સર્વ પ્રકારે અનુકૂળ છે" પિતાના તરફથી નિરાશ થઇ રૂપનગરના ભાવિ ઉત્તરાધિકારી પોતાનાપિતાના રાજ્યનોપુનરુદ્ધાર કરવાને માટે તેઓ સુસધિની પ્રતીક્ષા કરવા લાગ્યા એવામા રામસિંહ અને વિજયસિંહનીવચ્ચે વિવાદાગ્નિ પ્રજ્વલિત થયો તે યુવકે આ સુઅ

* મરહાટ્ટીર નેતા જયાપ્પા સિંધિઆ

૨ સિંધિઆની બખતરી (પાખવાળી) સેના પજ્જા આવતી હતી, તે શત્રુ સેના જાણીને રાઠોડોએ પોતાના જ મનસ્સેનો નાશ કર્યો હતો

વસરમા રામસિંહના પક્ષમા ભળી તેના દૂતની સાથે મહારાષ્ટ્રીઓની સહાય મેળવવાને દક્ષિણ તરફ ગમન કર્યું મહારાષ્ટ્રીય દલના નેતાએ જે પ્રકારે રામસિંહને સહાય કરવાનો સ્વીકાર કર્યો તેજ પ્રકારે તેણે રૂપનગરપતિના યુવરાજને પણ સહાય કરવાની હા પાડી

જે સમયે મેડતાના યુદ્ધક્ષેત્રમા વિજયસિંહની સેનાએ મહારાષ્ટ્રીઓની સેનાને છિન્નભિન્ન કરી નાખી અને જે સમયે મહારાષ્ટ્રીય સેનાએ પોતાના પ્રાણ બચાવવાને પલાયન કરવાનો પ્રયત્ન કર્યો, તે સમયે મહારાષ્ટ્રીયનેતા જયાપ્પાએ ઉક્ત યુવકને બોલાવીને કહ્યુ કે –"રામસિંહના ભાગ્યની સાથે આપનુ ભાગ્ય પણ જડાયલુ છે, પરન્તુ રામસિંહનુ ભાગ્ય અત્યંત મંદ હોય એમ જણાય છે, તો હવે અહિંયાથી નાસો. પૂર્વે વારૂ આપને અમે શું ઉપકાર કરીએ ?" મહારાષ્ટ્રીયનેતાના આ વચનો સાભળી રૂપનગરનો યુવરાજ સર્વથા હતાશ થઈ ગયો જો કે તે રાજનીતિ અને યુદ્ધવિદ્યામા અજ્ઞાન હતો તોપણ તે રાજપૂતસ્વભાવ સારી પેઠે જાણતો હતો, તેથી જે સમયે મહારાષ્ટ્રીયનેતા યુદ્ધ ભંગ કરવાને માટે ઉદ્યોગ કરી રહ્યા હતો, તે વખતે તેણે પોતાનો મનોરથ સિદ્ધ કરવાનો એક વિચિત્ર ઉપાય શોધી કહાડ્યો તેણે ધાર્યું કે જો આપણે રાઠોડોની સેનાને યુદ્ધ કરતી નહિ અટકાવી શકીએ તો આપણને કોઈ પણ પ્રકારની અનુકૂળતા મળશે નહિ આથી તેણે એક સ્વજાતીય અશ્વારોહીને અન્યમાર્ગદ્વારા સામાપક્ષની છાવણીમા મોકલી દીધો

જે સ્થાનપર માઇનોત શાખાના નેતાના હાથનીચેની રાઠોડસેના પ્રબલ પરાક્રમસહિત યુદ્ધ કરી રહી હતી, ત્યા અતિ શીઘ્રતાથી ઉક્ત અશ્વારોહીએ જઈ પોકાર કરીને કહ્યુ કે –"વૃથા યુદ્ધ શામાટે કરો છો ? વિજયસિંહ પેલી બાજુએ શત્રુઓની ગોળીથી મરણ પામ્યા છે" ઉક્ત સેનાપતિએ આ અશ્વારોહીને પોતાના પક્ષનો જાણી તેના કહેવાપર વિશ્વાસ મૂકી તપાસ કર્યા વિનાજ યુદ્ધનો ભંગ કરી નાખ્યો. વિજયસિંહના મૃત્યુના સમાચાર દાવાનલની પેઠે ચારે તરફ પ્રસરી ગયા રાજપૂતજાતિના ઇતિહાસમા આવા અંધવિશ્વાસના સહસ્ત્રાવધિ પ્રમાણો છે ઉક્ત વાત સત્ય છે કે મિથ્યા, તેની કોઇએ પણ ખોળ કરી નહિ સર્વ માણસો જીવ લઇને ચારે તરફ નાસવા લાગ્યા આ સમયે વિજયસિંહે એવુ મહાન પરાક્રમ પ્રદર્શિત કર્યું હતુ કે માત્ર થોડી પળમાજ તેને વિજય મળવાનો સંભવ હતો, પરન્તુ તેમને તેમના તાબાના સર્વ સામંતો યુદ્ધભૂમિ છોડીને ચારે તરફ નાસી જતા જણાયા મારવાડના મહારાજા વિજયસિંહ એક લાખ સૈનિકોસહિત શત્રુપક્ષની સાથે યુદ્ધ કરતા હતા, પરન્તુ આ વખતે તેઓ પોતાના સૈનિકોદ્વારા પરિત્યજિત થવાથી અત્યંત દુ ખી થયા તેઓ મહા વિપત્તિમા આવી પડયા મહારાષ્ટ્રીઓએ સરલતાથી વિજયલક્ષ્મીને આલિંગન કર્યું આ વખતે વિજયસિંહે અસહાય અવસ્થામા મારવાડમાથી નાસીને એક કૃષિકારની સહાયથી પોતાના જીવનની રક્ષા કરી હતી, એ વાત પાઠકો પ્રથમથીજ વાચી ચૂકયા છે [1]

જો રૂપનગરના પદભ્રષ્ટ રાજાના યુવરાજ આ પ્રકારે પોતાની ચાતુર્યજાળનો વિસ્તાર કરી રાઠોડોની સેનાને વૃથા ભ્રમમા ન નાખત તો મહારાષ્ટ્રીયનેતાને અવશ્ય રણભૂમિનો ત્યાગ કરવો પડત અને રામસિંહના જીવનપર અંતિમ પડદો પડત, પરન્તુ રૂપનગરના યુવરાજના ચાતુર્યથી મહારાષ્ટ્રીઓને જયલક્ષ્મી વરી, પણ રાઠોડોએ યુદ્ધભૂમિમાથી નાસ્યા પૂર્વે પરમ વીરતા પ્રકાશિત કરી હતી અને કવિઓએ તેમની વીરતાની પુષ્કળ પ્રશંસા કરી છે [2]

મહારાષ્ટ્રીઓને છળકપટથી આ યુદ્ધમા વિજયપ્રાપ્ત થઇ હતી રાઠોડસેના છિન્નભિન્ન થઇને ચારે તરફ નાસી ગઈ. રામસિંહનો ભાગ્યસૂર્ય મેઘથી મુક્ત થઇ ગયો એક એક કરતા અનેક દુર્ગોપર રામસિંહની વિજયપતાકા ફરકવા લાગી આ વખતે મહારાષ્ટ્રીય લૂટારાઓએ તીડની પેઠે મારવાડમા આવી લૂટફાટ શરૂ કરી દીધી અંતે મહારાષ્ટ્રીય નેતા જયાપ્પા શોચનીય રીતે માર્યો ગયો [3]

---

૧ મેવાડના ઇતિહાસમા આ વાત વર્ણવવામા આવી છે વિજયવિલાસ નામના ગ્રંથપરથી જણાય છે કે જે જાટ કૃષિકારે વિજયસિંહને મહાવિપત્તિના સમયમા સહાય કરી હતી તેને મહારાજાએ ૫૦૦ વીઘા જમીન વંશપરંપરાને માટે અર્પણ કરી આ ભૂમિ આજપર્યંત તેના વંશજો ભોગવે છે.

૨ આ યુદ્ધમા ચાપાવત શાખાના નેતા વીરસિંહ, સગાવત શાખાના નેતા લાલસિંહ અને કૂંપાવત શાખોના નેતાએ સૌથી વિશેષ પરાક્રમ પ્રદર્શિત કરીને પોતાના જીવન સમર્પણ કર્યા હતા

૩ મેવાડના ઇતિહાસમા જયાપ્પાના વધવિષે વર્ણન કરવામા આવ્યુ છે 'વિજયવિલાસ' નામના ગ્રંથ-

મહારાષ્ટ્રીઓએ રામસિંહને જે સહાય કરી હતી, તેમા તેમનો ઉદ્દેશ મારવાડને લૂંટીને ધનપ્રાપ્તિ કરવી એજ માત્ર હતો. જયાપ્પાના મરણ પછી મહારાષ્ટ્રીઓએ ભયંકર મૂર્તિ ધારણ કરી તેનો બદલો લેવાને પૂર્ણ નિશ્ચય કર્યો. તેઓ હવે રામસિંહનું હિત છોડી પોતાનો સ્વાર્થ સિદ્ધ કરવા લાગ્યા. વાદવિવાદ અને પ્રચંડ યુદ્ધ થયા પછી જયાપ્પાના પ્રાણનાશના દંડતરિકે વિજયસિંહે અજમેર એકદમ મહારાષ્ટ્રીઓના હાથમા સમર્પણ કરી દીધું અને મારવાડની ખાસ ભૂમિ તથા સામંતોના અધિકારનીએની ભૂમિની ઉપર ત્રૈવાર્ષિક કર આપવાને તેઓ રાજી થયા. હવે મહારાષ્ટ્રીઓ રામસિંહનો પક્ષ છોડી અજમેરમા પોતાની અતુલ શક્તિ વૃદ્ધિગત કરવાને ચાલ્યા ગયા.

અજમેર દેશ મારવાડના રાજમુકુટના ઉજ્જ્વલ મણિસ્વરૂપ હતો. મહારાષ્ટ્રીઓએ જે દિવસે તે મુકુટમાથી એ મણિ છીનવી લીધો, તેજ દિવસથી મારવાડની સ્વતંત્રતા ડગમગી ગઇ મહા તેજસ્વી અજિતસિંહની પ્રાણહત્યાના ફળતરિકે મારવાડ પ્રાય એક શતાબ્દીપર્યંત આ પ્રકારના માહોમાહેના ઝગડા, વિજાતીય આક્રમણ તથા અનેક પ્રકારના અત્યાચાર તથા પીડાઓથી અત્યંત કષ્ટ ભોગવતું રહ્યું જે સમયે રૂપનગરના યુવરાજની ચતુરાઇથી રાઠોડોની સેના રણભૂમિ છોડીને નાસી ગઇ તે સમયે રાઠોડકવિએ મનમા પરમ દુખિત થઇને નિમ્નલિખિત ઉદ્દગાર કાઢયા હતા'—

યાદ ધને દિન આવસી, આપા બાળા હેલ;
ભાગા તીનો ભૂપતિ, માલ ખજાના મેલ.

એનો અર્થ એ છે કે સમસ્ત ધન, રત્ન તથા યુદ્ધસામગ્રી છોડીને ત્રણે ભૂપતિ (વિજયસિંહ બિકાનેરપતિ તથા કૃષ્ણગઢપતિ) જયાપ્પાના ભયથી ભયભીત થઇ નાસી ગયા, એ વાત ચિરકાળપર્યંત અમારા સ્મરણમા રહેશે.

આ વાત અવશ્ય સ્વીકારવીજ પડશે કે રૂપનગરના યુવરાજની ચતુરાઇથીજ આ યુદ્ધમાં મહારાષ્ટ્રીઓને સરલતાથી જયપ્રાપ્તિ થઈ હતી રાઠોડોની સેના રણભૂમિમાથી નાસી ગઇ તેથી રૂપનગરપતિનો યુવરાજ આનંદિત થઇ ગર્વાન્વિત બની જયાપ્પાની નિકટ જઇને બોલ્યોઃ"આપ જુઓ છો કે મેં અહીંઆ ઉભા રહીને આપના હાથમા સરસવના બીજ વાવ્યા છે. (સરસવના બીજને ફલનિષ્પત્તિ ઘણા થોડા સમયમા થાય છે.)જ્યારે રૂપનગરના યુવરાજે અલંકારિક વચનો કહ્યાં, ત્યારે જયાપ્પાએ કૃષ્ણગઢ પતિના હાથમાથી રૂપનગરનો ઉદ્ધાર કરી ઉક્ત યુવરાજને સિંહાસનારૂઢ કરવાની ઇચ્છા પ્રદર્શિત કરી, ત્યારે યુવક બોલ્યો કે, એમ કરવાનુ કાઇ પ્રયોજન નથી પ્રથમ અમારા સ્વામી રામસિંહનુ હિત સાધી તેમને જોધપુરના સિંહાસનપર અભિષિક્ત કરો આમ કરશો તો મારી અભિલાષા સરલતાથી સિદ્ધ થશે, પરન્તુ કેટલાક દિવસ પછી જ્યારે જયાપ્પા માર્યો ગયો તે સમયે મહારાષ્ટ્રીઓના શિબિરમા રામસિંહના પક્ષના જેટલા રાજપૂતો હતા, તે સર્વના ઉપર મહારાષ્ટ્રીઓને સદેહ ઉત્પન્ન થયો જયાપ્પાનુ મૃત્યુ થતાની સાથેજ સમસ્ત રાજપૂતોને પ્રપંચી કહી મહારાષ્ટ્રીઓએ તેમનાપર આક્રમણ કર્યું મેવાડના મહારાણાના દૂત રાવત કુબેરસિંહ કે જેઓ વિજયસિંહની સાથે સંધિ કરવાને મહારાષ્ટ્રીઓના શિબિરમા ગયા હતા,તેઓ પણ આજ કારણથી માર્યા ગયા. [1]તાઉસરમા જયાપ્પાની ભસ્મરાશિ ઉપર એક સ્મૃતિમંદિર બંધાવવામા આવ્યુ કર્નલ ટૉડે જણાવ્યું છે કે આ મંદિરપ્રતિ મહારાષ્ટ્રીય અને રાઠોડ એ ઉભય જાતિના લોકો અત્યંત સન્માન દર્શાવે છે.

મહારાષ્ટ્રીઓએ રાઠોડોની સાથે સંધિ કરીને રામસિંહનો પક્ષ છોડી દીધો રામસિંહના દુર્ભાગ્યનો પુનઃ આરંભ થયો રામસિંહે પોતાના પિતાનુ સિંહાસન પ્રાપ્ત કરવાને માટે

પરથી પ્રતીત થાય છે કે જે સમયે જયાપ્પાએ રાઠોડોના કિલ્લો ઘેરી લીધો, તે સમયે તે ભયંકર રોગથી પટકાઈ પડયો. જયાપ્પાનો રોગ નિરસ્ત કરવાને માટે મહારાજા વિજયસિંહે પોતાના પ્રધાન વૈદ્ય સૂર્યમલ્લને મોકલી આપવાનો નિશ્ચય કરી તેમને બોલાવ્યા વૈદ્યે આવતાવેંત જ કહ્યુ "મહારાજ ! જો આપ જયાપ્પાને વિષ દેવાનું કહેતા હો તો હુ આપની આજ્ઞા માનીશ નહિ." મહારાજાએ પ્રત્યુત્તર આપ્યો "હુ એવી આજ્ઞા કરતો નથી. આપ યથાશક્તિ તેની ચિકિત્સા કરી તેને રોગ મુક્ત કરો ચાર દિવસમાં આરામ થતો હોય તો બે દિવસમાં કરો" ચિકિત્સક જયાપ્પાની પાસે ગયા જો કે તેઓ શત્રુપક્ષના વૈદ્ય હતા, તોપણ તેણે તેમની દવા લેવામાં કાંઈ પણ વાંધો લીધો નહિ અને તે વૈદ્યની ઔષધિથી તેને આરામ પણ થયો

1 તાઉસર નાગોર પ્રદેશમા એક નાનુ ગામ છે.

બાવીસ વર્ષપર્યંત યુદ્ધ કર્યું હતું, પરન્તુ મહારાષ્ટ્રીઓએ જ્યારે તેનો ત્યાગ કર્યો, ત્યારે તે અસહાય થઇને વિજયસિંહની કૃપાદષ્ટિનો આશ્રય ગ્રહણ કરવાને તત્પર થયો વિજયસિંહે મારવાડમા સાભરનો જે અંશ છે, તે રામસિંહને આપી દીધો અને જયપુરના મહારાજાએ પણ દયા કરીને પોતાના અધિકારમા સાભરનો જે ભાગ હતો તે તેને અર્પણ કર્યો રામસિંહ આ સાભરપ્રદેશ પ્રાપ્ત કરી અતિ દીનભાવથી રહેવા લાગ્યો તે યુવાવસ્થામા ક્રોધી, તેજસ્વી અને તોફાની હતો, પરન્તુ ભાગ્યપતનની સાથેજ તે અતિ વિનયશીલ અને નમ્ર થઇ ગયો તેણે સંવત ૧૭૭૩મા જયપુરમા પ્રાણત્યાગ કર્યો કર્નલ ટૉડે જણાવ્યુ છે કે, રામસિંહનુ શરીર વીરની પેઠે બળવાન હતુ તથા તેની મૂર્તિ સૌમ્ય હતી તે અપરાધી ઉપર અત્યંત દયા પ્રકાશિત કરતો હતો અને તેની બુદ્ધિ અત્યત તીક્ષ્ણ હતી તેમની માનસિક શક્તિ અદ્ભુત હતી, પરન્તુ માત્ર પોતાના ઉગ્ર સ્વભાવને લીધેજ તે મરુભૂમિના સામંતોને અત્યત અપ્રિય થઇ પડ્યો હતો અને આજ કારણથી તે પદભ્રષ્ટ થઇને જન્મપર્યંત અનેક કષ્ટો ભોગવતો રહ્યો હતો રાઠોડકવિઓએ વિજયસિંહ કરતા રામસિંહને વિશેષ સાહસિક અને તેજસ્વી જણાવ્યો છે કવિઓએ જણાવ્યુ છે કે પુષ્કળ માણસોસહિત જ્યા વિજયસિંહને વિજય પ્રાપ્ત થયો નહોતો, ત્યા રામસિંહે માત્ર થોડા માણસોની સહાયથી વિજય પ્રાપ્ત કર્યો હતો કવિઓએ રામસિંહને પ્રત્યેક બાબતમા અજિતસિંહની સમાન જણાવ્યો છે રામસિંહ ઉગ્ર અને તેજસ્વી હોવાથી સમસ્ત મારવાડના સામંતો તેનાથી ભય પામતા હતા પૂર્વે જેઓ મારવાડના અધિપતિથી કિંચિત્ પણ ડરતા નહોતા, તેઓ પણ રામસિંહના અભિષેક પછી અત્યત શકાશીલ રહેવા લાગ્યા રામસિંહના અભિષેક પછી મારવાડમા ઘોર સંકટોની રાત્રિ છવાઈ ગઇ રામસિંહેજ ઘોર મહારાષ્ટ્રીઓના દળને મરુક્ષેત્રમા લાવી મારવાડના વિધ્વંસનુ બીજારોપણ કર્યું હતુ, એમ કહેવામા જરાપણ અતિશયોક્તિ નથી

રામસિંહની સમસ્ત આશા નષ્ટ થઇ ગઈ અને તેમણે આવી દીન અવસ્થામા જયપુરમા પ્રાણત્યાગ કર્યો હવે મહારાજા વિજયસિંહ સર્વથા નિશ્ચિત થઇ સુખપૂર્વક રાજ્યાસન ચલાવવા લાગ્યા રામસિંહના મૃત્યુ પછી તેના કરતા પણ પ્રબળ શત્રુઓ મારવાડનો વિધ્વંસ કરી ચારે તરફ ભયંકર અગ્નિ પ્રદીપ્ત કરવા લાગ્યા આ શત્રુઓ બીજા કોઇ નહિ પરન્તુ મહારાષ્ટ્રીઓ હતા મહારાષ્ટ્રીઓ પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી મારવાડ તથા રાજસ્થાનના ઇતર સર્વ ભાગોમાથી ચોથ ઉઘરાવી તે દેશોનું ધન લૂટી મદોન્મત્ત બની ગયા તેમણે પુન રાજપૂતોમા કલહ ઉત્પન્ન કર્યો ગમે તે પક્ષનુ અવલંબન કરી તેઓ પોતાનો સ્વાર્થ સાધી લેતા હતા આ વિજાતીય અત્યાચારથી મારવાડમા ચોતરફ ઘોર અશાન્તિ પ્રસરી ગઇ આ અરાજકતા અને અત્યાચારથી કૃષિકારો કૃષિકર્મ મૂકી પોતાના પ્રાણની રક્ષા કરવાને માટે ચારેતરફ નાસી જવા લાગ્યા મરુક્ષેત્રના સર્વ સામંતો આ સમયે મહારાજ વિજયસિંહને અત્યંત હીનબળ અને સાહસરહિત જોઇને પોતપોતાના તાબાના દેશમા ભીષણ અત્યાચાર કરવા લાગ્યા તેમણે વ્યાપારી માલ ઉપર બમણી જકાત લેવા માડી વળી તેઓ સ્થળે સ્થળે વ્યાપારી માલ લૂટી લેવા લાગ્યા રાજ્યમા વાણિજ્યકાર્ય એકદમ બધ થઈ ગયુ દુર્ભાગ્યવશાત્ વિજયસિંહ એટલા બધા હીનબળ થઇ ગયા હતા કે સામંતો તેમની જરા પણ ધાક માનતા નહોતા વિજયસિંહનુ પ્રભુત્વ તેમના પોતાના મહાલયમા પણ પ્રભાહીન થઇ ગયુ

મારવાડની ચારે તરફ આવેલા સમસ્ત રાજપૂતરાજ્યોના સામંતો કરતા મારવાડના સામંતોની સત્તા, પ્રભુત્વ અને સામર્થ્ય વિશેષ હતા. તેમના સામર્થ્ય અને અધિકારનુ પ્રધાન કારણ એ હતુ કે તેમના પૂર્વજો પોતાના બાહુબળથી સર્વ દેશો ઉપર સત્તા જમાવી ગયા હતા તેમણે માત્ર મહારાજાની કૃપાથી જાગીર મેળવી નહોતી, પરંતુ તેમણે અનેક પ્રદેશોના નિવાસીઓને પરાસ્ત કરી તેમને નસાડી મૂકી ત્યા પોતાની સત્તા સ્થાપિત કરી હતી જયપુરના સામંત પણ મારવાડના સામંતોના જેટલી સત્તા ધરાવતા નહોતા મહારાજ અજિતસિંહ જે સમયે સગીર અવસ્થામા હતા, તે સમયે સામંતોએ સ્વતંત્રતાપૂર્વક રહી તેમના પક્ષનુ મજબૂતરીતે સમર્થન કર્યું હતુ મારવાડના સામંતો અત્યંત સામર્થ્યવાન હતા, તેથી તેઓ વિજયસિંહના શાસનના આરંભકાળમા પોતાની ઇચ્છાનુસાર કાર્ય કરતા હતા, પરંતુ પાછળથી વિજયસિંહે તેમની સત્તા ઉપર ત્રાપ મારવા માડી.

પોકર્ણ એ અસીમ સાહસિક ચાપાવત શાખાની મુખ્ય ભૂમિ હતી પોકર્ણના સામંત પુત્રહીન અવસ્થામા મરણ પામ્યા તેઓ મૃત્યુપૂર્વે મહારાજા અજિતસિંહના દ્વિતીય પુત્ર દેવીસિંહને[1] ખોળે લેવાનું પોતાની સ્ત્રીને કહી ગયા હતા રાજવાડામા દત્તકપુત્ર લેવાનો રિવાજ છે, તે અમારા પાઠકો સારી રીતે જાણે છે પોકર્ણના સામંત મરતી વખતે અજિતસિંહના પુત્ર દેવીસિંહને ખોળે લેવાનેશા માટે કહી ગયા,તે સંબધે કર્નલ ટૉડ જણાવે છેકે –"અજિતસિંહને અનેક પુત્રો હોવાથી રાજવંશના માણસને પુત્રતરિકે લેવો તે ઠીક,એવી પોકર્ણના સામંતની ઇચ્છા હતી" રાજસ્થાનની ચિરપ્રચલિત રીતિઅનુસાર દત્તકપુત્ર લેતી વખતે જ્યારે મૃત સામંતની પાઘડી તેના મસ્તકપર મૂકવામા આવે છે, તે સમયથી તે પોતાના જન્મદાતા પિતાને ભૂલી જાય છે અને જેના સ્થાનપર તે સ્થિત થાય છે, તેનેજ તે પોતાના પિતાતરીકે માને છે જે દિવસે અજિતનંદન દેવીસહ પોકર્ણના સામંતના દત્તક થયા, તે દિવસથી રાજપુત્રના સમસ્ત અધિકારથી રહિત થવાને લીધે તેના મનમા એક વિચિત્ર વાસના ઉત્પન્ન થવા લાગી જો દેવીસિંહને પોકર્ણના સામંત દત્તક ન લેત તો તે મારવાડના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થવાને માટે એક મુહૂર્તભર પણ આશા ધારણ કરત નહિ, પરંતુ જ્યારે તે મારવાડના એક મહાબળવાન સામંતના પદપર નિયુક્ત થયો અને જ્યારે તેના પૂર્વજો (નવીન પૂર્વજો) મારવાડના રાજાની સાથે નિરંતર યુદ્ધ કરતા હતા, એવી વાત તેણે સાભળી, ત્યારે તે મારવાડના સિંહાસન તરફ આશાપૂર્ણ દૃષ્ટિથી જોવા લાગ્યો તેણે રાજદરબારમા પોતાના પ્રબળ સામર્થ્યનો વિસ્તાર કરી વિજયસિંહને હસ્તગત કરવાની ચેષ્ટા કરી કર્નલ ટૉડે અત્રે વિચિત્ર મત પ્રદર્શિત કર્યો છે. તેમણે જણાવ્યુ છે કે-" જો મારવાડના અધીશ્વર પુત્રહીન અવસ્થામા પ્રાણત્યાગ કરે તો સ્વાધીન ઇડર રાજ્યના અધીશ્વરનો પુત્ર મારવાડના સિંહાસનપર આરૂઢ થવાનો અધિકારી છે ઇડરના મહારાજાને જો એકજ પુત્ર હોય તો તે મારવાડ અને ઇડર એ ઉભય રાજ્યોનો ઉપભોગ લેશે જો મારવાડરાજનો પુત્ર કોઇ પણ પ્રકારે અપરાધી ન હોય, પરતુ જો તેને કોઇ સામંત દત્તકતરીકે ગ્રહણ કરે તો સિંહાસન ઉપર તેનો કાંઇ પણ અધિકાર રહેશે નહિ[2]" ખરેખર આ નિયમ અતિ વિચિત્ર છે ચાપાવતનેતા દેવીસિંહ મારવાડના રાજા અને મારવાડના રાજ્ય ઉપર પોતાની સત્તા પ્રબળ રાખવાનો પ્રયાસ કરવા લાગ્યો ચતુર દેવીસિંહ આહવાના સામંત તથા ચાપાવતશાખાના અન્યાન્ય સામંતોને એકત્રિત કરીને મારવાડના રાજ્યમા અતુલ સામર્થ્ય પ્રાપ્ત કરવા લાગ્યો રાજદરબારમા પ્રભુત્વ પ્રાપ્ત કરવાને માટે દેવીસિંહે પોતાની શાખાના સામંતોની એક પ્રબલ સેના એકત્રિત કરી અને રાજા વિજયસિંહની રક્ષા માટે તેમાની અર્ધી સેના કિલ્લામા રાખી તથા અર્ધી નગરમા રાખી આ સમયે મારવાડમા ચારે તરફ અરાજકતા પ્રસરી ગઇ હતી અને પહાડી લોકો પ્રજા ઉપર પુષ્કળ અત્યાચાર કરતા હતા વળી રાઠોડસામંતો પણ અત્યંત સ્વેચ્છાચારી થઇ ગયા હતા આ સર્વ કારણોથી અત્યંત વ્યથિત થઈ મહારાજા વિજયસિંહે પોકર્ણના સામંતની સન્મુખ શોક પ્રદર્શિત કર્યો પોકર્ણના સામંતે પ્રત્યુત્તર આપ્યો હે મહારાજ ! મારવાડને માટે આપ આટલી બધી ચિંતા શામાટે કરો છો ? આપ નિશ્ચયપૂર્વક માનજો કે મારવાડનુ સિંહાસન મારી તલવારમાજ છે"

સામંતોની તથા વિશેષકરીને દેવીસિંહની સત્તા ઘણીજ વધી ગયેલી જોઇને તથા મારવાડમા ચારે તરફ અરાજકતા પ્રસરી ગયેલી જોઇને, રાજા વિજયસિંહ મનમા ને મનમા અત્યંત દુખિત થવા લાગ્યા ઉદ્ધત સ્વભાવના સામંતોનુ દમન કરવુ તથા પોતાની પ્રબળ શક્તિનો વિસ્તાર કરવો, એ હવે તેમના મુખ્ય કર્તવ્ય થઈ પડયા, પરતુ તેમને પોતાના મનોરથ સિદ્ધ કરવાના કાંઇ પણ ઉપાય જડયા નહિ પાઠકો અવશ્ય જાણતાજ હશે કે રાજસ્થાનના રાજકુમારોની ધાત્રીઓને પુષ્કળ સન્માન, ભૂમિ તથા દ્રવ્ય અર્પણ કરવામા આવતું હતુ રાજકુમારો તેમને માતાસમાન ગણતા હતા આ ધાત્રીઓના ગર્ભથી ઉત્પન્ન થયેલા પુત્રોને રાજકુમારો ધાઇભાઇ કહેતા હતા આ ધાઇભાઇઓ પ્રસંગોપાત રાજ્યમા ઉચ્ચ અધિકાર અને ઉચ્ચપદ પ્રાપ્ત કરતા હતા મહારાજા વિજયસિંહની ધાત્રીનો એક પુત્ર હતો તેનુ નામ જગ્ગુ હતુ તે વિજયસિંહનો ધાઇભાઇ હોવાથી રાજ્યમા

૧ આ વાત અસત્ય છે દેવીસિંહ અજિતસિંહનો પુત્ર પણ નહોતો અને તેને કોઇએ પોકર્ણમા દત્તક પણ લીધો નહોતો તે પોકર્ણના ઠાકોરનો પુત્ર હતો

૨ આવો નિયમ મારવાડમા કદિ પણ નહોતો અને હાલમા પણ નથી

તેને પુષ્કળ સન્માન મળ્યુ હતું આ જગ્ગુ અત્યત ચતુર અને દૂરદર્શી પુરુષ હતો અને તેણે પોતાના ઉપદેશ અને સલાહથી વિજયસિંહને પણ ચતુર અને દૂરદર્શી બનાવી દીધા હતા વિજયસિંહ જગ્ગુ ઉપર પૂર્ણ શ્રદ્ધા રાખતા હતા અને તેને પોતાનો હિતૈષી માની સકટના સમયમા તેનીજ આજ્ઞાનુસાર કાર્ય કરતા હતા. વિજયસિંહે ધીમે ધીમે પોતાની શોચનીય અવસ્થાનો સપૂર્ણ હેવાલ જગ્ગુને જણાવી દીધો, જે સાભળી જગ્ગુએ તેમને સારીરીતે આશ્વાસન આપ્યુ જગ્ગુએ બહારથી સામતોની સાથે મળી જઇ તેમના કાર્યનુ સમર્થન કરી ગુપ્તરીતે તેમની સત્તાનો નાશ કરવાનો પ્રયત્ન કરવા માડ્યો. જગ્ગુની યુક્તિ કોઇપણ સામંત સમજી શક્યો નહિ બુદ્ધિમાન જગ્ગુએ મહારાજા વિજયસિંહના પ્રતાપ અને પ્રભુત્વનો વિસ્તાર કરવાને તથા તેની સાથે સાથે સામતોના સામર્થ્યનો લોપ કરવાને માટે એક નવીન યુક્તિ યોજવા માડી. રાજસ્થાનમા જે રીતિ પ્રચલિત નહોતી અને જે સામંતપ્રથાથી સર્વથા વિપરીત હતી, તેજ રીતિદ્વારા પોતાનો ઉદ્દેશ પૂર્ણ કરવાનો તેમણે ઉદ્યોગ કર્યો.

જ્યારે યુદ્ધ થતાં નહોતા, ત્યારે રાજપૂતો અફીણનુ સેવન કરી કેવળ આલસ્યમા પોતાનો સમય વ્યતીત કરતા હતા. રાજા વિજયસિંહના રાજત્વકાળમા પણ એક સમય એવોજ હતો. જગ્ગુએ રાજપૂતોને આલસ્યમા પોતાનો સમય વ્યતીત કરતા જોઇ સામતોની સમક્ષ એવો પ્રસ્તાવ સાદર કર્યો કે—"રાજધાનીની રક્ષાને માટે એક પગારદાર સેના નિયુક્ત કરવી જોઇએ આ સેના સર્વ આજ્ઞાઓનુ પાલન કરશે આમ થશે એટલે આપ આપની ઇચ્છાનુસાર રહી શકશો અને આપની સેનાને વૃથા કામ કરવુ પડશે નહિ" આળસુ સામતો આ વાતનો ભેદ સમજી શક્યા નહિ ચતુર જગ્ગુ અમારી મત્તાની જડમા કુહાડાનો પ્રહાર કરવાને તત્પર થયો છે, એ મર્મ ,સામંતો સમજી શક્યા નહિ સામતોએ સરલતાથી જગ્ગુનો ઉપરોક્ત પ્રસ્તાવ સ્વીકારી લીધો ઉલટું જગ્ગુને આ પ્રકારે કામ કરતો જોઇ સામતોએ ધાર્યું કે એ અમારો હિતેચ્છુ છે અને એ અમારા હિતને માટેજ નવીન સેના તૈયાર કરવાનુ કહે છે. જગ્ગુએ સામતોને એટલા બધા હસ્તગત કરી લીધા હતા કે તેણે નવીન સેનાનો પગાર પણ તેમની પાસેથી લેવાનો બંદોબસ્ત કર્યો. આ રીતે જગ્ગુએ પોતાની કૂટ રાજનીતિની જાળનો વિસ્તાર કરી સિંધદેશના કેટલાક માણસોને રાખ્યા મારવાડમા રાઠોડ લોકોના શાસનકાળમા પગારદાર સૈનિકો આજ વખતે પહેલવહેલા રાખવામા આવ્યા અમે એમ કહી શકતા નથી કે રાજપૂત રાજાઓ પોતાના સામતો સિવાય વિદેશી સૈનિકોને રાખતા નહોતા. રાજસ્થાનના સર્વ રાજ્યોમા વિદેશી રાજપૂતોનેજ સેનામા રાખવામા આવતા હતા; પરંતુ તેમને કદિ પણ માસિક પગાર આપવામા આવતો નહોતો તેમને પગારના બદલામા જાગીર આપવામા આવતી હતી જગ્ગુએ જે નવીન સેના તૈયાર કરી તે સમસ્ત પાયદળ હતી પાશ્ચિમાત્ય રણનીતિનુ તેને ઉત્તમ શિક્ષણ મળેલુ હતુ કર્નલ ટૉડે જણાવ્યું છે કે—"જે કારણથી મારવાડમા પગારદાર સેનાનો પ્રબંધ કરવામા આવ્યો હતો,તેજ કારણથી ઉદયપુર અને જયપુર એ ઉભય રાજ્યોના અધીશ્વરોએ પણ પગારદાર સેના રાખી હતી આ પગારદાર સેનાની પ્રણાલીને લીધે સમસ્ત રાજસ્થાનમાથી સામતપ્રથાનો સર્વથા પરિત્યાગ કરવામા આવ્યો "

જગ્ગુએ જે નવીન સેનાનો પ્રબંધ કર્યો તેમા રાજપૂતો, સિંધીઓ, આરબો અને રોહિલાઓ નિયુક્ત થયા હતા આ સેના સામતોને આધીન ન રહી મારવાડના મહારાજાને આધીન રહેવા લાગી આ સેનાને સર્વ આજ્ઞા પરબારી મહારાજા તરફથીજ દિવાની અમલદારોદ્વારા મળતી હતી માત્ર થોડાજ દિવસોમા આ નવીન સેનાનુ બળ એટલુ વધી પડ્યું કે સામતો પોતાના સામર્થ્ય અને શક્તિનો લોપ થયેલો જોઇ અત્યત અસતુષ્ટ થયા આથી તેમને નવીન સેનાની સાથે પ્રતિદિન ઝગડા થવા લાગ્યા કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે—" જે ઉદ્દેશથી વિજયસિંહના શાસનકાળમા મારવાડમા પગારદાર સેના રાખવામા આવી હતી, તેજ ઉદ્દેશથી મેવાડ, જયપુર અને કોટા આદિ રાજ્યોમા પણ તે પ્રકારની સેના રાખી હતી આ ઉદ્દેશ પ્રબળ પ્રતાપશાળી સામતોનુ દમન અને આવશ્યકતા જણાતા તેનો સર્વથા લોપ કરવાનો હતો, પરતુ એક માત્ર કોટા સિવાય કોઇપણ રાજપૂતરાજ્યમા આ પગારદાર સેનાદ્વારા

ઉપરોક્ત ઉદ્દેશ સિદ્ધ થયો નહોતો માત્ર કોટાના રાજાએ આ સેનાદ્વારા પોતાનો ઉદ્દેશ સિદ્ધ કર્યો હતો "

રાજા વિજયસિંહના ધાઇભાઇએ સાતસે વિદેશીય સૈનિકોને રાખ્યા અને સામંતોની પાસેથીજ તેમનો પગાર મેળવી તેમને રાજાને આધીન રાખ્યા ધીમે ધીમે તેણે આ સૈનિકોને કિલ્લાની રક્ષાને માટે નિયુક્ત કરવા માડયા તે છતા પણ હજી સામંતો જગ્ગુના મનનો ઉદ્દેશ સમજી શક્યા નહિ મારવાડના મહારાજા વિજયસિંહ આ સેનાની સહાયથી શક્તિવાન થઇ પોતાના ધાઇભાઇ જગ્ગુ અને દિવાન ફતેહચંદની સાથે સલાહ કરી મરુભૂમિમા ચારે તરફ ફેલાએલી ભયંકર અરાજકતા તથા અત્યાચાર દૂર કરી તેમા શાંતિની સ્થાપના કરવાને સજ્જ થયા, પરંતુ તેમનો ખજાનો આ વખતે એટલો બધો ખાલી થઇ ગયો હતો કે શાંતિની સ્થાપના અને પહાડી લોકોનુ દમન કરવાને માટે આવશ્યક ખર્ચ કરવો પણ કઠિન થઇ પડયો, તથાપિ આ કુસમયમા વિજયસિંહના હિતને માટે તેમના ધાઇભાઇ જગ્ગુએ પુષ્કળ પ્રયત્ન કર્યો જગ્ગુની મા વિજયસિંહની ધાત્રી હતી તેથી તેને વખ્તસિંહની પાસેથી પાંચહજાર રૂપિયા મળતા હતા જગ્ગુએ પોતાની માતા પાસેથી તેનુ સંચિત કરેલુ ધન માગ્યુ અને સાથે સાથે તેને એમ પણ જણાવ્યુ કે –"જો તુ દ્રવ્ય નહિ આપે તો હું આત્મઘાત કરીશ " આ પ્રકારનો ભય દર્શાવ્યાથી તે માતાએ પોતાના પુત્રના પ્રાણની રક્ષાને અર્થે પચાસહજાર રૂપિયા આપી દીધા જગ્ગુને આ ધન પ્રાપ્ત થવાથી તેણે રાજ્યમા શાંતિનુ સ્થાપન તથા પહાડીઓનુ દમન કરવાને માટે સંપૂર્ણ તૈયારી કરી દુર્ભાગ્યવશાત્ આ સમયે મારવાડમા અશ્વોનો એટલો બધો દુષ્કાળ પડયો હતો કે જગ્ગુની નવીન સેનાને માટે તે મળવા મુશ્કેલ થઇ પડયા તેને અશ્વોની પુષ્કળ જરૂર હતી, પરંતુ તે ન મળવાથી તેને સાતસે સૈનિકોને ગાડીઓપર ચઢાવીને નાગોરરાજ્યમા લઇ જવા પડયા હતા અશ્વારોહી સૈનિકોને ગાડીઓપર ચઢીને જવુ અત્યંત અપ્રિય લાગતુ હતુ, પરંતુ નીતિજ્ઞ જગ્ગુની આજ્ઞાથી તેમણે તેનાપર આરૂઢ થઇ નાગોરસુધી જવામા કાંઇ આનાકાની કરી નહિ જગ્ગુ જે સમયે પગારદારસેનાને નાગોરમા લઇ ગયો તે સમયે સામંતોએ તેને તેનુ કારણ પૂછ્યુ તેણે તરતજ ઉત્તર આપ્યો કે –" પહાડીઓનુ દમન કરવાને માટે આ સેના લઇ જવામા આવે છે " આ વખતે જગ્ગુની ઉપર સામંતોને સંપૂર્ણ શ્રદ્ધા હતી, તેથી તેઓ તેનો આ ઉત્તર સાંભળી તેને સત્ય માની મૌન થઈ ગયા જગ્ગુએ તે સેનાને નાગોરમા લઈ જઇ તેના કિલ્લાપર જે કેટલીક મોટી તોપો હતી તેને ઉતારી શીઘ્રતાથી પહાડીઓનુ દમન કરવાને માટે ગમન કર્યું અત્યાચારી પહાડીઓ આ સેનાદ્વારા તત્કાળ પરાસ્ત થઇ ગયા તેમને ઉચિત દંડ આપી વિજયથી ગર્વિત બની જગ્ગુએ પોતાની સેનાસહિત થલનગરી નામના સ્થાનપર આક્રમણ કર્યું આ સ્થાનપર આક્રમણ થવાની સાથેજ સામંતો સમજી ગયા કે જગ્ગુએ આટલા દિવસપર્યંત ચાતુર્યજાળનો વિસ્તાર કરી અમારી આંખમા ધૂળ નાખી અમારૂ સર્વસ્વ નાશ કરવાને માટે નવીન પગારદાર સેનાની યોજના કરી છે જગ્ગુએ ઉક્ત દુર્ગપર અધિકાર સ્થાપિત કર્યો કે તરતજ મરુભૂમિના સર્વ સામંતો પોતાની ભાવી વિપત્તિના પૂર્વ લક્ષણ જોઇ ભયભીત થઇ પોતાનુ હિત, સત્તા અને સામર્થ્યને પૂર્વવત્ અટલ રાખવાને માટે પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા તેઓ સર્વ જોધપુર રાજધાનીથી દશ કોશ પૂર્વે બીસનપુર નામના સ્થાનમા એકત્રિત થઈ વિજયસિંહની વિરુદ્ધ કાર્ય કરવાનો વિચાર કરવા લાગ્યા

સામંતમંડળને એકત્રિત થયેલુ જોઇ વિજયસિંહ અત્યંત ભયભીત થયા તેઓ પોતાના મન સાથે બોલ્યા "ધાઇભાઇ જગ્ગુએ જે નીતિનુ અવલંબન કર્યું છે તેથી મારો મનોરથ પૂર્ણ થવાની વાત તો દૂર રહી, પરંતુ વિપરીત પરિણામ આવવાના લક્ષણો દૃષ્ટિગોચર થાય છે" આવો વિચાર આવતા તેઓ અત્યંત વ્યાકુલ થઇ ગયા અને સામંતોનો ક્રોધ શાંત કરવાનો ઉપાય શોધવા લાગ્યા. ખીચી જાતના એક ગોધન નામનો વિદેશી[1] રાજપૂતવીર પોતાના બાહુબળ, વીરતા અને બુદ્ધિમત્તાથી સ્વર્ગસ્થ મહારાજા વખ્તસિંહને પરમ પ્રિય થઇ પડયો હતો વખ્તસિંહ તેના ઉપર અત્યંત શ્રદ્ધા રાખતા હતા મહારાજા વખ્તસિંહ મૃત્યુ સમયે તે પ્રબળ પરાક્રમી વીરને વિજયસિંહને આધીન રહેવાની આજ્ઞા કરી ગયા હતા તે બુદ્ધિમાન ગોર્ધનને બોલાવીને મહારાજા વિજયસિંહે પૂછ્યુ કે –

1 આ રાજપૂત વિદેશી નહોતો, તે મારવાડનોજ રહીશ હતો

"આ મહાવિપત્તિના સમયમા હવે આપણે શુ કરવુ ?" ગોર્ધન સામતોનો સ્વભાવ સારીરીતે જાણતો હતો, તેથી તે યથાર્થ રાજપૂતની પેઠે બોલ્યો "સામતોના હૃદયમા ક્રોધાનલ પ્રજ્વલિત કરવો એ કોઇ પણ પ્રકારે ઉચિત નથી તેમને પદોચિત માન આપી, ન્યાયપૂર્વક સત્તા આપી તેમની સાથે સદ્ભાવથી રહેવુ જોઇએ આ પ્રકારે રાજ્યશાસન ચલાવવુ એજ યથાર્થ રાજનીતિ છે. રાજ્યના બાહુ સ્વરૂપ સામતોને અસતુષ્ટ કરી તેમના ન્યાયપુરઃસર સામર્થ્યનો લોપ કરવાથી ઘોર અનિષ્ટની સભાવના છે આપ સેનાને સાથે નહિ લઇ જઇ સામતોના સમિતિસ્થાનમા જાઓ અને તેમને મધુર વચનોથી સતુષ્ટ કરવાનો પ્રયાસ કરો જો તેઓ આપના પક્ષમા રહેશે તો રાજ્યનુ કાઇ પણ અમગલ થશે નહિ" ગોર્ધન વિજયસિંહને આ સલાહ આપી મહારાજાને પોતાની સાથે લઇ શીઘ્ર સામતોની સમિતિમા ગયો

પ્રાતઃકાળમાજ વીરશ્રેષ્ઠ ગોર્ધન સામતોની સમિતિમા જઇ પહોચ્યો તેણે ત્યા જતાની સાથેજ કહ્યુ "આપના સ્વામી મહારાજા વિજયસિંહ આપની રાજભક્તિ ઉપર સપૂર્ણ વિશ્વાસ રાખી આપને મળવાને આવ્યા છે, માટે આપ સામા જઇ મહારાજાને યથોચિત સન્માન આપો" ગોર્ધને વારવાર આ પ્રકારે વિનીતભાવથી સામતોને પ્રાર્થના કરી, પરતુ તેનુ કાઇ પણ ફળ આવ્યુ નહિ. સામતો વિજયસિંહપ્રત્યે અસત રુષ્ટ થઇ ગયા હતા, તેથી તેઓ મહારાજાને સન્માન આપવાને સામા ગયા નહિ મહારાજા અતે એકલા સામતોની તરફ આવવા લાગ્યા ગોર્ધન તેમને સર્વ સામતોના નેતા આહવાપતિના શિબિરમા લઇ ગયો તત્કાળ ઇતર સર્વ સામતો પણ તે શિબિરમા આવીને એકત્રિત થયા સર્વ એકત્રિત થતાની સાથેજ મહારાજા વિજયસિંહે સૌથી પ્રથમ એજ પ્રશ્ન કર્યો કે—"સામતોએ શા કારણથી મારો પરિત્યાગ કર્યો છે ?"

ચાપાવત કુળના નેતાએ તત્કાળ પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે "મહારાજ ! અમે અનેક શાખાના છીએ અને અમે ભિન્ન ભિન્ન દેહધારીઓ છીએ તોપણ અમારૂ મસ્તક એકજ છે જો અમારૂ બીજુ મસ્તક હોત તો અવશ્ય તેને અમે આપની સેવામા અર્પણ કરત" ત્યાર પછી પુષ્કળ વાદવિવાદ ચાલ્યો. વિજયસિંહનો મનોરથ સિદ્ધ થવો કઠિન થઇ પડયો પુષ્કળ ચર્ચા અને વાદવિવાદ ચાલ્યા પછી મહારાજા વિજયસિંહે વ્યાકુળ થઇ કહ્યુ "શી વ્યવસ્થા કરવાથી સામતમડળી પૂર્વવત્ મારા પક્ષનુ અવલબન કરશે ? અને રાજ્યમા સુશાસન તથા શાતિસ્થાપન કરવામા સમ્મત થશે ? તે જાણવાની મારી ઇચ્છા છે" રાજાનો આ પ્રશ્ન સાભળી સામતોએ ત્રણ પ્રસ્તાવ સાદર કર્યા—

(૧)આપના ધાઇભાઇના તાબામા જે પગારદાર સેના છે તેના શસ્ત્રાસ્ત્ર છીનવી લેવા તથા તેમને સદાને માટે વિદાય આપવી

(૨)પટ્ટાવહી (જાગીરોના પટા) અમને આપવી પડશે

(૩)કિલ્લાને બદલે નગરમા રાજકાર્ય કરવુ

મહારાજા વિજયસિંહે સામતોના આ ત્રણ પ્રસ્તાવો સાભળી વિચાર કર્યો કે "જો હુ આ પ્રસ્તાવો માન્ય કરીશ નહિ તો અવશ્ય રાજ્યમા અતર્વિગ્રહ શરૂ થશે, કારણ કે સામતો મહાવિરોધી બની ગયા છે જો હુ આ સમયે વિચારપૂર્વક કાર્ય કરીશ નહિ તો મારવાડનો વિધ્વસ થઈ જશે, સિંહાસન ડગમગી જશે અને અશાતિનો સ્રોત પ્રબળવેગથી પ્રવાહિત થશે" મહારાજાએ સૌથી પહેલો પ્રસ્તાવ માન્ય કર્યો મહારાજાના ધાઇભાઇના હાથ નીચેની પગારદાર સેના અત્યત પ્રબળ થઇ ગઇ હતી, તેથી સામતો પરમ ક્રોધિત થયા હતા એટલે તેમણે તે સેનાને શીઘ્ર વિદાય આપવાની આજ્ઞા કરી પ્રથમ અને તૃતીય પ્રસ્તાવ માન્ય કરતા મહારાજાએ કિંચિત્ પણ આનાકાની કરી નહિ; પરતુ દ્વિતીય પ્રસ્તાવથી રાજસત્તા ન્યૂન થતી હોવાથી તેઓ પરમ ખેદ પામ્યા જાગીર આપવી અથવા જાગીરદારોપર અધિકાર કરવો, એ રાજાની પ્રથમ સત્તા છે, પરતુ સામતો આ સમયે તેજ સત્તાના મૂળમા શસ્ત્રાઘાત કરવાને તૈયાર થયા હતા, આથી વિજયસિંહના શોકનો પાર રહ્યો નહિ, પરતુ ક્રોધિત સામતોને સતુષ્ટ કરવાનો ઇતર ઉપાય નહિ હોવાથી તેમણે તે પ્રસ્તાવનો પણ સ્વીકાર કર્યો આ પ્રકારે સર્વ સામતો પોતાના સ્વાર્થની રક્ષા કરી પોતાનુ પૂર્વ સામર્થ્ય પ્રાપ્ત કરી

સંતુષ્ટ મનથી પોતપોતાના નિવાસસ્થાનમા ચાલ્યા ગયા, પરતુ ચાપાવતશાખાના નેતા પોતાની સેના લઇ પૂર્વવત્ વિજયસિહ અને સ્વદેશ ઉપર સપૂર્ણ અધિકાર ચલાવવાને માટે મારવાડેશ્વરની સાથે રાજધાની જોધપુરમા આવ્યા

ગોર્ધનની સલાહથી આ પ્રકારે રાજાએ કામ કરવાથી ક્રોધિત સામંતો ઉદ્ધતાઈ છોડી શાંત થયા આ ઘટના બન્યા પછી થોડા દિવસમા મહારાજા વિજયસિહના ગુરુ આત્મારામ બિમાર પડ્યા વિજયસિહ મૃત્યુના મુખમા સપડાએલા ગુરુની પાસે ગયા સારે ગુરુએ તેમને જણાવ્યુ "મહારાજ કાંઇ પણ ચિંતા કરશો નહિ મારા પ્રાણનો ત્યાગ થશે કે તરતજ આપના સમસ્ત શત્રુઓનો નાશ થઈ જશે ' ગુરુદેવે પ્રાણત્યાગ કર્યો ત્યારે મહારાજાના ધાઇભાઇએ તેમને ઉપરોક્ત વચનોનો ભાવાર્થ સમજાવ્યો આ ભાવાર્થ માત્ર જગ્ગુ અને મહારાજાનાજ જાણવામા આવ્યો ઇતર કોઇને તેની કિંચિત્ પણ ગંધ આવી નહોતી પોતાના ગુરુદેવનો સ્વર્ગવાસ થયો તે માટે મહારાજા પરમ શોક પ્રદર્શિત કરવા લાગ્યા અને તેમણે પોતાના ગુરુપ્રત્યે અચલ ભક્તિ પ્રદર્શિત કરવાને માટે સર્વ સામંતોને જણાવ્યુ કે-" ગુરુદેવની અંત્યેષ્ટિ ક્રિયા રાજધાનીના કિલ્લામા કરવામા આવશે ' આ આજ્ઞા પ્રચારિત થતાની સાથેજ રાણી અને અંતઃપુરની અન્યાન્ય સ્ત્રીઓ ગુરુદેવપ્રતિ ભક્તિ પ્રદર્શિત કરવાનુ બહાનુ કરી પુષ્કળ સેના અને અનુચરોને લઈ કિલ્લા તરફ જતી જણાઇ સૈનિકો તથા અનુચરો રાજસ્ત્રીઓની રક્ષા કરવાના નિમિત્તથી જતા હતા વિજયસિહની આજ્ઞાથી પ્રથમથીજ સામંતોને સંદેશો પહોચાડવામા આવ્યો હતો, તેથી તેઓ પણ રાજગુરુ આત્મારામના પ્રત્યે અતિ સન્માન દર્શાવવાને માટે કિલ્લામા આવવા લગ્યા ગુરુદેવ અંત સમયે શી આજ્ઞા ફરમાવી ગયા છે તે તેઓ કિંચિત્ પણ જાણતા નહોતા મહારાજા વિજયસિહે કિલ્લાની અંદર શામાટે પોતાના ગુરુની અંત્યેષ્ટિ ક્રિયા કરવાની આજ્ઞા ફરમાની હતી, તે પણ તેઓ જાણતા નહોતા, તેથી તેઓ નિર્ભય થઇને આવવા લાગ્યા આવા શોકના સમયમા મારવાડેશ્વર કોઇ પણ પ્રકારની ચાતુરી જાળ કિંવા પ્રપંચનો વિસ્તાર કરીને સામંતોનુ અનિષ્ટ કરશે, એવો કોઇને પણ સંદેહ ઉત્પન્ન થયો નહિ, અને કોઇને તેવો સદેહ ઉત્પન્ન થયો હશે તોપણ તે તેને કહેવાની હામ ધરી શક્યો નહિ

આ વાત તો અમારા પાઠકોને વિદિત હશેજ કે જોધપુરનો કિલ્લો પર્વત ઉપર હતો અને તેનાપર ચઢવાને માટે પર્વત કોતરીને પગથીઆ બનાવવામા આવ્યા હતા સામંતોના અગ્રણી દેવીસિંહ અન્યાન્ય સરદારોની સાથે જેવા આ પગથીઆપર ચઢવા લાગ્યા કે તરતજ તેમને અમંગળની આશંકા ઉત્પન્ન થઇ તેઓ બોલ્યા ' આજે મને કાંઇ સુલક્ષણ જણાતા નથી ' તેમની સાથેના સર્વ સામંતો આશ્વાસન આપી બોલ્યા આપ મરુભૂમિના સ્તંભરૂપ છો તો પછી એવી હામ કોનામા છે કે જે આપના તરફ આંખ ઉંચાનીને જોઇ શકે ? સામંતોએ ધીમેધીમે કિલ્લામા પ્રવેશ કરવા માંડ્યો પરંતુ જ્યા સર્વ સામંતો કિલ્લામા પ્રવેશ કરી ચૂક્યા કે તરતજ પાછળનુ દ્વાર બંધ થઇ ગયુ તત્કાળ સર્વ જણ ભયભીત થઇ એકસ્વરથી પોકારી ઉઠ્યા ' વિશ્વાસઘાત ' વિશ્વાસઘાત થોડી વારમા આઉવાના સામંતે પોતાની કમરમાથી તલવાર કાઢી રાજસેનાનો સંહાર કરવા માંડ્યો પરંતુ રાજાની સેના અધિક હતી સર્વ સામંતો પોતપોતાની સેના લઇને આવ્યા નહોતા યુદ્ધમા કેટલાક સામંતો માર્યા ગયા અને શેષ સર્વ ધાઈભાઇની સેનાદ્વારા બંદીવાન થઇ ગયા બંદીવાન થતાજ વીરસામંતો પોતાનુ ભવિતવ્ય સારી રીતે સમજી ગયા આ પ્રપંચજાળનો વિસ્તાર કરનાર ધાઈભાઇએ વિજયોન્મત્ત બની બંદીવાન સામંતોપ્રત્યે સગર્વ કહ્યુ " આપ જીવનનુ બલિદાન આપવાને માટે તૈયાર થઇ જાઓ ' અસીમ સાહસિક રાજપૂત સામંતો મૃત્યુથી ડરવુ બાલ્યાવસ્થાથીજ શીખેલા હોતા નથી તેથી તેઓ ધાઇભાઇના વચનોથી કિંચિત્ પણ વિચલિત થયા નહિ તેઓ માત્ર એટલુંજ બોલ્યા કે- અમે રાજપૂત છીએ, અમે રાઠોડ છીએ અને રાજવંશનું રક્તજ અમારી નાડીઓમા વહે છે માટે અમારી અંતિમ પ્રાર્થના એ છે કે અમારુ જીવન આ પગારદાર સેનાની બંદુકની ગોળીઓથી નષ્ટ કરશો નહિ અસિદ્વારા અમારા મસ્તક કાપી વીરની પેઠે અમારા આત્માને છૂટો કરવો જોઇએ ઉક્ત બંદીવાન સામંતોની આ પ્રાર્થના પૂર્ણ કરવામા આવી હતી કે નહિ તે સંબંધે કાંઇ પણ ઉલ્લેખ વિજયવિલાસ ગ્રંથમા ઉપલબ્ધ થતો

નથી ધાઇભાઇની આજ્ઞાનુસાર ચાંપાવતકુલના ત્રણ પ્રધાન નેતા, આહવાના જગતસિંહ,[1] પોકર્ણના દેવીસિંહ અને ટરસોનાવના સામંત, કૂંપાવતના નેતા ચંદ્રસિંહ, ચંદ્રાયણના કેસરીસિંહ, નિમાજના સામંત કુમાર, રાસના સામંત તથા ઉદાવત વીરો આ પ્રધાન પ્રધાન નેતાઓના જીવન નષ્ટ કરવામાં આવ્યા[2] દેવીસિંહની અંતિમ અવસ્થાનું વૃત્તાંત જેવું હૃદયભેદક છે તેવું રાજપૂતવીરોચિત ગર્વનું પ્રકાશક પણ છે દેવીસિંહ મહારાજા અજિતસિંહના વીર્યથી ઉત્પન્ન થયા હતા (વાસ્તવમાં દેવીસિંહ અજિતસિંહના પુત્ર નહોતા, પરંતુ પોકર્ણના સામંત મહાસિંહના પુત્ર હતા) તેથી તે રાજછત્રધારીને ગોળી અથવા અસિથી મારવાનું સાહસ કોઇ કરી શક્યું નહિ અને એક મોટા પાત્રમાં વિષમિશ્રિત કસુંબો તેમનાપર મોકલી આપવામાં આવ્યો અને તેમને એવી આજ્ઞા ફરમાવવામાં આવી કે-"તમારે આ રસ પી પ્રાણ ત્યાગ કરવા પડશે." પરંતુ દેવીસિંહ આ આજ્ઞા સાંભળતાંની સાથેજ ક્રોધોન્મત્ત સિંહની પેઠે બંદીદશામાંથી હુંકારો કરીને બોલ્યા "શું દેવીસિંહ આ માટીના વાસણમાં અફીણનું સેવન કરશે? મારૂં સુવર્ણનું પાત્ર લાવો, એટલે હું તરતજ આ સર્વ અફીણનું સેવન કરી રાજાની આજ્ઞાનું પાલન કરીશ" પરંતુ બંદી દેવીસિંહની આ પ્રાર્થના પૂર્ણ કરવામાં આવી નહિ આથી તેમણે તરતજ અફીણનું પાત્ર દૂર ફેંકી દીધું અને પાષાણની દિવાલ સાથે પોતાનું મસ્તક અફળાવ્યું મસ્તક ચૂર્ણવિચૂર્ણ થઇ ગયું અને તેમનો પ્રાણરૂપી હંસ શરીરરૂપી પિંજર છોડીને ચાલ્યો ગયો આ પ્રસંગનું વર્ણન કરતાં કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે-"આ પ્રકારે આત્મહત્યા કર્યા પૂર્વે દેવીસિંહને એક મનુષ્યે પૂછ્યું કે આપની જે તલવારમાં મારવાડનું સિંહાસન છે, તે તલવાર હમણાં ક્યાં છે ?" આ વચનો સાંભળી વીર દેવીસિંહે તરતજ ઉત્તર આપ્યો કે-"હમણાં તે તલવાર પોકર્ણમાં મારા પુત્ર સબલસિંહની કમ્મરમાં બાંધેલી છે."

મહારાજા વિજયસિંહે આ પ્રકારે સર્વ ઉદ્ધતસ્વભાવના સામંતનેતાઓનો સંહાર કર્યો અને ત્યાર પછી તેઓ નિર્વિઘ્નતાપૂર્વક પોતાની શાસનશક્તિનો વિસ્તાર કરી રાજ્યમાં શાંતિ સ્થાપન કરવાનો ઉદ્યોગ કરવા લાગ્યા મહારાજાએ જગ્ગુની સલાહથી જે સામંતવંશોએ પ્રાચીનકાળથી મરુભૂમિને માટે યુદ્ધમાં પ્રાણાર્પણ કર્યા હતા, તેમનાજ પ્રતિ આ પ્રકારનું હૃદયભેદક આચરણ કરી પોતાના હૃદયદૌર્બલ્યનો પરિચય કરાવ્યો હતો, એમાં કિંચિત્ પણ શક નથી જો તેઓ પોતાના પિતાસમાન પ્રભાવશાળી, સાહસિક, નીતિજ્ઞ અને બુદ્ધિમાન હોત તો આ પ્રકારે કદિ પણ તેઓ સામંતોને મારત નહિ જો તેઓ ધારત તો કોઇ ઇતર ઉપાયથી તેમનું દમન કરી પોતાની અભિલાષા પૂર્ણ કરી શકત અન્ય પક્ષે અમારે એ પણ કહેવું જોઇએ કે જો સામંતો વિજયસિંહને હીનબલ જોઇને પોતાના રાજ્યમાં અતુલ શક્તિનો વિસ્તાર કરી, રાજાનું સામર્થ્ય ન્યૂન કરી ચોતરફ પોતાની ઇચ્છાનુસાર અત્યાચાર નહિ કરત તો કદિ પણ તેમની આવી શોચનીય અવસ્થા થાત નહિ જો કે અહીં આ તો વિજયસિંહના ધાઇભાઇ જગ્ગુજ મરુભૂમિના સ્તંભસ્વરૂપ પ્રધાન પ્રધાન સામંતોના પ્રાણનાશનું કારણ ગણાઇને નિંદાય છે, તોપણ આપણે જ્યારે વિશેષ વિચાર કરીને જોઇએ છીએ ત્યારે આપણને જણાય છે કે જગ્ગુએ કેવળ નિઃસ્વાર્થભાવથી માત્ર એક ઉદ્દેશ સાધ્ય કરવા માટેજ આ પ્રકારની સંહારમૂર્તિ ધારણ કરી હતી વિજયસિંહની સત્તા અને સામર્થ્યનો વિસ્તાર થાય, ઉદ્ધત સામંતોના અત્યાચાર દૂર થાય અને રાજ્યમાં પુનઃ શાંતિ સ્થાપન થાય, એટલા માટેજ આ ચાતુર્યજાળનો વિસ્તાર કરીને વિજયસિંહના રાજ્યના કંટકસ્વરૂપ સામંતોના જીવન સમાપ્ત કરી નાખવામાં આવ્યા હતા જો સામંતો વિજયસિંહની રાજસત્તા લુપ્ત કરવામાં અગ્રેસર ન થાત અને જો તેઓ રાજ્યમાં અધિક સત્તા પ્રાપ્ત કરવાને પ્રયત્ન ન કરત તો અવશ્ય જગ્ગુએ કરેલું આ કાર્ય

૧ અન્યત્ર અજિતસિંહ નામ લખ્યું છે

૨ મારવાડના ગદ્યઇતિહાસમાં કોઇ પણ સરદારનો વધ થયાની વાત લખી નથી. તેમાં માત્ર એટલું જણાવવામાં આવ્યું છે કે પોકર્ણના દેવીસિંહ, આસોપના કુંપાવત ચરણસિંહ રાસના કેસરીસિંહ ઉદાવત અને નિમાજના દોલતસિંહ એ ચાર સરદારોને કેદ કરવામાં આવ્યા હતા કેદ થયા પછી ૨૪ દિવસ બાદ દેવીસિંહ એક માસ પછી ચરણસિંહ અને ત્રણ વર્ષ પછી કેસરીસિંહ કારાગૃહમાંજ મરણ પામ્યા હતા અને દોલતસિંહને મહારાજાએ મુક્ત કર્યા હતા, કારણ કે તેઓ ઉક્ત ત્રણ સામંતોના જેટલા અપરાધી નહોતા.

તીક્ષ્ણ આક્ષેપને પાત્ર થઇ પડત અન્ય ઉપાય નહિ હોવાથી ધાઇભાઇ જગ્ગુએ માત્ર નિસ્વાર્થભાવથી આ કાર્ય કર્યું, તેથી તેને પૂર્ણ અપરાધી માનવો યુક્ત નથી રાજકીય ઉદ્દેશ સાધ્ય કરવાને માટે ઇગનાડમા સામ તોના તો શુ પરતુ રાજાઓના જીવનનો પણ નાશ કરવામા આવતો હતો, એ વાત કાઇ ઇતિહાસજ્ઞોથી ગુપ્ત નથી, પરતુ એટલુ તો અમે અવશ્ય કહી શકીએ છીએ કે વિજયસિંહ જો પોતાના પિતાના સર્વગુણોથી વિભૂષિત હોત તો તેમને કદિ પણ આ ઉપાયથી પોતાનો ઉદ્દેશ સિદ્ધ કરવાનો પ્રસગ પ્રાપ્ત થાત નહિ વિજયસિંહ યુવાવસ્થામા અત્યત હીનબળ થઈ ગયા હતા અને તેજ કારણથી દેવીસિંહ આદિ સામ તો આ પ્રકારે મસ્તક ઉઠાવવાને સમર્થ થયા હતા

દેવીસિંહે આ પ્રકારે શોચનીય રીતે પ્રાણત્યાગ કર્યો ઘણી શીઘ્રતાથી આ સમાચાર પોકર્ણમા તેમના પુત્ર સબળસિંહના કાનપર પહોચ્યા સબળસિંહ પોતાના પિતાની પેઠે મહાતેજસ્વી અને વીર હતા વિજયસિંહે પ્રપચજાળનો વિસ્તાર કરીને પિતાના પ્રાણ લીધા છે એ વાત જાણી તેના શરીરમાથી ક્રોધાગ્નિની ચીણગારીઓ નીકળવા માડી તેઓ કિંચિત્ પણ વિલબ કર્યા વિના પોકર્ણના સમસ્ત સામતોને પોતાની સાથે લઇ પોતાના પિતૃહન્તા વિજયસિંહને ઉચિત ફળ આપવા માટે રુદ્રમૂર્તિ ધારણ કરીને ચાલ્યા સબળસિંહે સૌથી પ્રથમ રાજસ્થાનના વાણિજ્યપ્રધાન પાલીનગરને લૂટી બાળીને ભસ્મીભૂત કરી દીધુ,[1] પરતુ આથી કાઈ તેમનો ઉદ્દેશ સપૂર્ણ થયો નહિ પછી તેઓ ક્રોધિત થયેલા કેસરીની પેઠે લૂણી નદીની પાસેના પ્રસિદ્ધ વાણિજ્યનગર બીલાડાપર આક્રમણ કરવાને ચાલ્યા, પરતુ અહી આ પણ તેમનો મનોરથ સિદ્ધ થયો નહિ તેમને વિપરીત ફળ મળ્યુ બીલાડા નગરના કોટનુ ઉલ્લઘન કરવાનો પ્રયત્ન કરતા પ્રજ્વલિત ગોળાના આઘાતથી તેમણે આ સસારનો ત્યાગ કર્યો બીજે દિવસે તેમની દેહને લૂણી નદીના તટપર અગ્નિસસ્કાર કર્યો

વિજયવિલાસ નામના ગ્રથપરથી જ્ઞાત થાય છે કે ઉક્ત સામતોના પ્રાણનાશ પછી મારવાડનુ ભાગ્યચક્ર સર્વથા પરિવર્તિત થઇ ગયુ સામતોનો અન્યાય, અત્યાચાર અને સત્ત દૂર થતાની સાથેજ સરળતાથી અરાજકતા નિવૃત્ત થઈ અને પુન વાણિજ્યની વૃદ્ધિ થઈ પ્રજાની રકાવસ્થા ધીમે ધીમે દૂર થવા લાગી એક રાઠોડકવિએ આ પ્રસગવિષે લખ્યુ છે કે–' પ્રજા હવે નિર્ભયતાપૂર્વક શાતિ ભોગવશે વાઘબકરી એક ઓવારે પાણી પીશે '' ઉક્ત કવિના આ વચનોપરથી સ્પષ્ટરીતે જાણી શકાય છે કે સમતોના કટક દૂર થવાથી હવે વિજયસિંહ પોતાની ઇચ્છાનુસાર રાજ્યમા શાતિસ્થાપન કરવાને સમર્થ થયા હતા જો કે રાજા વિજયસિંહ ઉદ્ધત સામતોના પ્રાણનો સહાર કરવાથી સાધારણ સામતોના વિરાગભાજન થયા હતા પરતુ તેમણે પુન પોતાની પૂર્વસત્તા પ્રાપ્ત કરી તથા કેટલાક આવશ્યક યુદ્ધોમા તેમને સાથે રાખી અત્યત અલ્પ સમયમા તેમના હૃદયમા રહેલી સ્વાભાવિક રાજભક્તિ પુન સતેજ કરી દીધી તેઓ પુન પૂર્વવત્ તેમના પ્રેમપાત્ર થઇ ગયા જ્યારે વિજયસિંહની વય અત્યત અલ્પ હતી ત્યારે અસીમ સાહસિક સામતવીરોએ તેમનુ સામર્થ્ય ઘટાડી પોતાનુ પ્રભુત્વ વધારવાને પ્રયત્ન કર્યો હતો પરતુ વયની વૃદ્ધિ થતાની સાથે વિજયસિંહનુ ચરિત્ર પણ બદલાવા લાગ્યુ તેમણે પોતાના પિતાની પેઠે રાજદ્વારી ક્ષેત્રમા પ્રશસનીય કાર્ય કરવાનો આરભ કરી દીધો તેમના બળ અને પરાક્રમની પૂર્ણ જ્યોતિ પ્રકાશવા લાગી વિજયસિંહે સામતોનો નાશ કરી નિષ્કટક થઇ સામતો અને સૈનિકોની સહાયથી શીઘ્ર મરુભૂમિના અત્યાચારી લુટારા ખોસા અને સરાઇ લોકોની સામે આક્રમણ કર્યું આ ઉભય જાતિઓનુ દમન કરી તેમણે સિધદેશના માત્ર નામના અધીશ્વરોની સાથે પણ મહાસગ્રામ કર્યો વિજયસિંહે આ યુદ્ધોમા સપૂર્ણ વિજય પ્રાપ્ત કરી સિંધદેશના દ્વારસ્વરૂપ વિખ્યાત અમરકોટના કિલ્લાપર અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો આ અમરકોટ મારવાડના સીમાડાપર આવેલુ છે

મારવાડપતિ વિજયસિંહનું ભાગ્ય આ સમયે તેમનાપર પરમ પ્રસન્ન થઇ ગયુ તેમના બળ અને પરાક્રમની ઉચ્ચ કીર્તિ ચોતરફ ગુજી રહેવા લાગી તેમણે વિજયગર્વથી ઉત્સાહિત થઇ વિજયી સેના સાથે લઈ બળપૂર્વક મારવાડનો જે અશ જેસલમીર રાજ્યમા હતો તેને પાછો ખુચવી લીધો વિજયસિંહ કેવળ આટલુંજ કરીને શાત થયા નહિ તેમણે સમૃદ્ધિશાળી ગોદવાડા રાજ્ય મેવાડેશ્વરના

[1] અન્યત્ર એવો ઉલ્લેખ છે કે પાલીનગર લૂટવાનો ઇરાદો હતો, પરતુ તે પૂર્ણ થયો નહોતો

હાથમાથી છુચવી લઇ તેપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો ગોદવાડા એ હાનમા મરુક્ષેત્રની મુખ્યભૂમિ ગણાય છે આ ગોદવાડા દેશ અતિ મૂલ્યવાન છે રાઠોડજાતિ મરુભૂમિમા આવી તે પૂર્વે મેવાડેશ્વરે મંદોરના અધિપતિની પાસેથી આ દેશ જીતી લીધો હતો. ત્યાર પછી પાચ શતાબ્દીપર્યંત આ ગોદવાડા દેશ મેવાડના અધિકારમા રહ્યો, પરતુ મેવાડમા જ્યારે અતર્વિગ્રહ ચાલ્યો, ત્યારે મહારાણા પાસેથી વિજયસિંહે એ દેશ જીતી લીધો, ત્યારથી આ દેશ મારવાડપતિના અધિકારમા રહ્યો છે એની ઉપર મેવાડેશ્વરનો હવે કાઇ પણ અધિકાર નથી

વિજયસિંહ પોતાના પિતાનો સ્વર્ગવાસ થયા પછી રામસિંહની સાથે યુદ્ધમા વિપ્ત રહ્યા અને તેમને પરાસ્ત થઇને મહારાષ્ટ્રીઓને અજમેર દેશ તથા ચોથ આપવી પડી આથી તેઓ એકદમ હતવીર્ય અને લુપ્તતેજ થઇ ગયા વળી દેવીસિંહ આદિ ઉદ્ધત સ્વભાવના સામતોના ઉત્પાતથી તેઓ પોતાની પૂર્ણ સત્તા ચલાવવાને સર્વથા અસમર્થ થઇ ગયા; પરતુ ઉક્ત દેવીસિંહ આદિ સામતોને પ્રપચથી બદી કરીને મારી નાખ્યા પછી વિજયસિંહે પુન પોતાના સામતોની સહાય પ્રાપ્ત કરી અને કેટલાક યુદ્ધોમા વિજયલક્ષ્મીને આલિંગન દીધું. આ રીતે તેમણે પોતાના લુપ્ત તેજનો પુનરુદ્ધાર કરી, પરમ શૂરવીરતા પ્રકાશિત કરી કેટલાક વર્ષો સુધી મારવાડનુ રાજ્ય સુખશાતિપૂર્વક ભોગવ્યુ મારવાડનો દુર્દિન જાણે સર્વથા નષ્ટ થઇ ગયેલો જણાયો જો કે વિજયસિંહે પોતાના રાજ્યમા શાતિ સ્થાપન કરીને પોતાનુ ગૌરવ વૃદ્ધિગત કર્યું હતુ, તોપણ તેઓ મહારાષ્ટ્રીઓના કરાલ ગ્રાસમાથી અજમેરને પુન પોતાના અધિકારમા લેવાને સમર્થ થયા નહિ

મહારાષ્ટ્ર લોકો આ સમયે અત્યત બળવાન થઇ ભારતના પ્રત્યેક પ્રાતમા ઘોર અત્યાચાર, ઉત્પીડન તથા લૂટફાટ કરીને આર્યક્ષેત્રને સર્વથા નષ્ટભ્રષ્ટ કરી રહ્યા હતા તેઓ આ સમયે એટલા બધા શાક્તશાળી હતા કે તેઓ ભારતના સર્વ રાજાઓને ભયનુ કારણ થઇ પડયા હતા સર્વ જણ તેમના પજામાથી પોતાના જાનમાલનુ રક્ષણ કરવાને અત્યત વ્યાકુલ થઇ ગયા હતા ભારતના પ્રત્યેક પ્રાતપર અધિકાર સ્થાપિત કરી પ્રત્યેક રાજાને આધીનતાની જજીરમા પરિબદ્ધ કરી શાસનશક્તિહીન મોગલસમ્રાટના સિંહાસનપર આરૂઢ થવાની તેમને કિંચિત્ પણ ઇચ્છા નહોતી કેવળ તસ્કર બની સંહાર મૂર્તિ ધારણ કરી સમસ્ત દેશના દ્રવ્યને લુટી લેવુ એજ તેમનો હેતુ હતો મનુષ્યના સર્વસ્વનો નાશ કરી તેઓ લૂટારાનુંજ કાર્ય કરતા હતા સર્વ પ્રકારની અનુકૂળતા હોવા છતા પણ તેમણે દિલ્હીના નામમાત્રના પાદશાહના સિંહાસનપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો નહિ જો તેઓ અન્ય જાતિઓની પેઠે સિંહાસન પર અધિકાર સ્થાપિત કરી સુશાસન ચલાવત તો અવશ્ય તેઓ મહાશક્તિનો સચય કરી ભારતવર્ષમા પોતાના રાજ્યનો વિસ્તાર ઘણો વધારી દેત પ્રબલ પ્રતાપશાળી અકબર અને ઔરગઝેબના સિંહાસનપર આરૂઢ થયેલા મોગલસમ્રાટમા આ વખતે કાઇ પણ શાક્ત નહોતી તેઓ નામમાત્રના પાદશાહ હતા બીજી તરફ ભારતના પ્રબલ પ્રતાપશાલી દેશી રાજાઓ પણ દીર્ઘકાળથી ચાલતા આવેલા અંતર્વિગ્રહથી નિર્બળ બની વિદેશી યવનસમ્રાટના મુખમા વિદલિત થઇ સમસ્ત જાતીય શ્રેષ્ઠ ગુણોથી રહિત થઈ ગયા હતા. આ સમયે મહારાષ્ટ્રીઓમા કોઇ પણ સુશિક્ષિત અને વીર નેતા ઉત્પન્ન થયો નહોતો, નહિ તો તેઓ સરલતાથી ભારતનો રાજમુકુટ પોતાના મસ્તકપર ધારણ કરી શકત. વિશેષ કરીને પાછળથી મહારાષ્ટ્રીઓમા ભિન્નભિન્ન શાખાઓ ઉત્પન્ન થવાથી તેમનામા એકતાનો અભાવ થયો અને તેથી તેમની મહાન શક્તિ વિભક્ત થઇને તેમને તેમનુ અભિલષિત ફળ પ્રાપ્ત થયુ નહિ. મહારાષ્ટ્રીઓએ આ સમયે પ્રબળતાપૂર્વક મસ્તક ઉઠાવી રાજસ્થાનમા પુન ઘોર અત્યાચાર કરવાનો પ્રારંભ કરી દીધો, તેથી હવે સમસ્ત રાજપૂત રાજાઓ તેમનુ દમન કરવાને માટે મળીને મસલત ચલાવવા લાગ્યા યવનસમ્રાટના હસ્તમાથી જાતીય સન્માનની રક્ષા કરવાને માટે તેમના પૂર્વજો જે પ્રકારે વારવાર એકત્રિત થઇને મહાયુદ્ધ કરતા હતા, તે પ્રકારે તેઓ એકત્રિત થઇને આર્યરક્ત ધારી તથા આર્યધર્માવલબી ડાકુદલનુ દમન કરવાને માટે પણ ભગીરથ પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા

આ સમયે જયપુરના રાજસિંહાસનપર મહારાજા પ્રતાપસિંહ વિરાજમાન હતા. પ્રતાપસિંહ તેજસ્વી, અસીમ સાહસિક, પ્રતિભાશાળી અને ઉદ્યમશીલ હતા તેમણે મહારાષ્ટ્રીઓને પ્રબળતાથી રાજ-

સ્થાનના પ્રત્યેક રાજ્યનો નાશ કરવાને ઉદ્યત થયેલા જોઇને સંવત ૧૮૪૩ (ઇ૦ સ૦ ૧૭૮૭) મા મારવાડપતિ વિજયસિંહપર એક દૂતદ્વારા કહેવરાવી મોકલ્યું કે –" મહારાષ્ટ્રીઓ સર્વ પ્રજા ઉપર ઘોર અત્યાચાર કરી રહ્યા છે, માટે તેમનુ દમન કરવુ એ આપણું પરમ કર્તવ્ય છે અને તેમ કરવાને માટે સર્વ રાજપૂતરાજાઓએ એકસાથે મળી મહારાષ્ટ્રીઓને પરાસ્ત કરી નિશ્ચિત થવું ઉચિત છે. મેં સ્વયં યુદ્ધભૂમિમા જઇ મહારાષ્ટ્રીઓને ઉચિત ફળ આપવાનો વિચાર કર્યો છે; માટે જો આપ હમણા રાઠોડોની સેનાને સહાયને માટે મોકલી આપશો તો આપણે સરલતાથી આપણા સામાન્ય શત્રુનો ગર્વ દૂર કરી રાજસ્થાનને સર્વથા નિષ્કંટક બનાવી દઇશું." મહારાજા વિજયસિંહ અત્યંત સંકટ અને અસહાય અવસ્થામા પડીને મહારાષ્ટ્રીય નેતાની સાથે સંધિ કરી મારવાડના રાજમુકુટના ઉજ્જ્વલ મણિસ્વરૂપ અજમેરને તેને સમર્પણ કરી ચોથ આપવાને માટે સંમત થયા હતા. આ સમયે મહારાષ્ટ્રીઓને ઉચિત ફળ આપવાનો તથા અજમેરપર પુન: અધિકાર સ્થાપિત કરી ચોથમાથી મુક્ત થવાનો પ્રસંગ આવેલો જોઈ તેઓ પરમ પ્રસન્ન થયા અને તેમણે પરમ પરાક્રમી રાઠોડસેનાને પ્રતાપસિંહને સહાય કરવાને તરતજ મોકલી આપી પૂર્વે જયપુરના મહારાજા ઇશ્વરીસિંહની સ્ત્રીએ જો કે વિજયસિંહના પિતાનો નાશ કર્યો હતો, જો કે જાતે ઇશ્વરીસિંહ એક વખત વિજયસિંહને બંદી કરીને તેમનુ જીવન નષ્ટ કરવાને ઉદ્યુક્ત થયો હતો, પરંતુ વિજયસિંહે એ સર્વ વાતો ભૂલી રાજપૂતજાતિના સામાન્ય શત્રુનો નાશ કરવાને માટે સેના મોકલી આપી. વિધારના પરમ તેજસ્વી સામંત જવાનદાસ રાઠોડસેનાના સેનાપતિ હતા તેઓ શીઘ્ર પોતાની સેનાસહિત જયપુરની સેનાને આવી મળ્યા તેમનુ આગમન થતાજ તુગા નામના સ્થાનમા મહારાષ્ટ્રીઓની સેના સાથે રાજપૂતોની સેનાને ભયંકર યુદ્ધ થવા લાગ્યુ આ યુદ્ધભૂમિમા જયપુરની સેના કરતા રાઠોડોની સેના અધિક બલશાળી હતી. મહારાષ્ટ્રીઓની સેનાને વિખ્યાત ફ્રેંચ સેનાપતિ ડિવાઇનદ્વારા શિક્ષણ મળ્યુ હતું; તે છતા પણ તે સેના કોઇપણ પ્રકારે પોતાનુ સંરક્ષણ કરી શકી નહિ વિખ્યાત વીર જવાનદાસે મહારાષ્ટ્રીય ગોલંદાજદલઉપર આક્રમણ કરી તત્કાલ તેનો વિધ્વંસ કરી નાખ્યો મહારાષ્ટ્રીય નેતા સિંધિઆ રાજપૂત સેનાદ્વારા સર્વથા પરાસ્ત થઇ ગયો અને સર્વ યુદ્ધ સામગ્રી રણભૂમિમા છોડી જીવ લઇને નાસી ગયો [1] ભીષણ અત્યાચારી સિંધિઆની સેના સમ્મિલિત રાજપૂત સેનાદ્વારા પરાસ્ત થઈ તે સમયે વિજયી રાઠોડદલના નેતા સામંત જવાનદાસે શીઘ્ર મહારાષ્ટ્રીઓના કરાલ ગ્રાસમાથી અજમેર પાછુ છોડાવી લીધુ અને તા મારવાડના મહારાજા વિજયસિંહની વિજયપતાકા પુન: ફરકવા લાગી

મારવાડના રાજમુકુટના ઉજ્જ્વલ મણિસ્વરૂપ અજમેરરાજ્ય પુન: મારવાડપતિના અધિકાર નીચે આવ્યું. મહારાષ્ટ્રીયનેતાની સાથે વિજયસિંહને જે સંધિ થઇ હતી અને તેમણે જે ખંડણી આપવાનો સ્વીકાર કર્યો હતો,તે બંને તેમણે રદ કર્યા મહારાજા વિજયસિંહ પુન: પૂર્ણ સ્વતંત્રતાપૂર્વક રહેવા લાગ્યા મહારાષ્ટ્રીયદલને સર્વથા પરાસ્ત કરી તેમણે તેની સર્વ શક્તિ છિન્નભિન્ન કરી નાખી રાઠોડોની સેનાએ ભારતવર્ષમા ઉચ્ચ કીર્તિ પ્રાપ્ત કરી મારવાડમા પુન: શાંતિની સ્થાપના કરી દીધી.

તુગાના યુદ્ધમા મહારાષ્ટ્રીય નેતા માધોજી સિંધિઆએ સર્વથા પરાસ્ત થઇ પોતાની રીતે સેનાસહિત નાસીને પોતાના કપાળપર ઘોર કલંકની કાલીમા લગાડી; પરંતુ તેનુ હૃદય વેર લેવાને માટે એકદમ ઉત્તેજિત થઇ ગયુ કૂટબુદ્ધિ માધોજીએ હિંમત નહિ હારતા પોતાના તાબાના ફ્રેંચ સેનાપતિ ડિવાઇનની સંમતિથી પુન: એક નવીન સેના તૈયાર કરી અને તેને પાશ્ચિમાત્ય પ્રણાલીથી યુદ્ધશિક્ષણ આપવા માડ્યુ માધોજી સારીરીતે જાણતો હતો કે જો રાજસ્થાનના સર્વ રાજપૂતોની સેના એકત્રિત થઇને યુદ્ધ કરશે તો મહારાષ્ટ્રીયસેના કોઇપણ પ્રકારે વિજય પ્રાપ્ત કરી શકશે નહિ; તેથી તે અસીમ સાહસિક રાજપૂતોના જેવી સુશિક્ષિત અશ્વારોહીસેના સજ્જ કરવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યો તેણે સતત ચાર વર્ષપર્યંત પોતાની નવીન સેનાને ઉત્તમ પ્રકારનુ શિક્ષણ આપ્યું અને ત્યાર પછી તે તુંગાના યુદ્ધમા લાગેલા મહાકલંકને દૂર કરવાને માટે રાઠોડોપર વૈર લેવાને માટે તથા રાજસ્થાનનો વિધ્વંસ કરવાને માટે બહાર પડ્યો માધોજી અને ડિવાઇન પોતાની પ્રચંડ સેનાસહિત મહો-

1 આ યુદ્ધનુ વૃત્તાંત મેવાડના ઇતિહાસમા આપવામા આવ્યુ છે.

દધિની વિરાટ તરંગમાલાની પેઠે પોતાના માર્ગમાં આવતી સર્વ વસ્તુઓનો વિધ્વંસ કરતા મારવાડ તરફ આવ્યા. આવી પ્રચંડ સેના દીર્ઘકાળ પછી કદિ પણ રણભૂમિમાં ઉપસ્થિત થઇ નહોતી. માધોજીના આગમનના સમાચાર સાંભળતાંની સાથેજ મહારાજા વિજયસિંહે પુનઃ જયપુરના મહારાજાની પાસે પોતાનો દૂત મોકલ્યો અને તેમને કહેવરાવી મોકલ્યું કે, આ સમયે અમને સહાય કરવાને માટે આપની સેના મોકલી આપો. જયપુરના મહારાજાએ વિચાર કર્યો કે, મારા કહેવાથી વિજયસિંહે તુંગાના યુદ્ધમાં પોતાની રાઠોડસેના મોકલી આપી હતી, તો આ વખતે અવશ્ય મારે મારી સેના તેમને સહાય કરવાને મોકલી આપવી જોઇએ. જો મહારાષ્ટ્રીઓ પૂર્વવત્ પુનઃ પ્રબળ થઇ જશે તો જયપુરનું પણ પુષ્કળ અહિત થવાનો સંભવ છે; માટે મહારાષ્ટ્રીઓને આ વખતે પણ કોઇપણ પ્રકારે વ્યર્થમનોરથ કરવા ઉચિત છે. આવો વિચાર કરી જયપુરના મહારાજાએ શીઘ્ર પુષ્કળ સેના મોકલી આપી. સંમિલિત રાજપૂતસેના પૂર્વવત્ એકતાના સૂત્રમાં શોભાયમાન થઇ જયધ્વનિથી રાજસ્થાનને પ્રતિધ્વનિત કરતી શત્રુઓનો સંહાર કરવાને માટે આગળ ચાલવા લાગી; પરંતુ આ સમયે રાજસ્થાનનું ભાગ્ય અત્યંત મંદ થઇ ગયું હતું, તેથી એક અતિ ક્ષુલ્લક કારણથી રાઠોડ અને કુશાવહસેનામાં ઝઘડો ઉપસ્થિત થયો. પાટણ નામના સ્થાનમાં થયેલા યુદ્ધમાં રાઠોડોની સેનાએ મહાવીરતા પ્રકાશિત કર્યા છતાં પણ મહારાષ્ટ્રીઓની સેનાઅધિક હોવાથી તે અંતેપરાસ્ત થઇગઇ.મહારાજાવિજયસિંહ રાજધાનીની અંદરજ હતા.જ્યારે તેમણે જયપુરની સેનાના વિશ્વાસઘાતની વાત પરાસ્ત થયેલા સેનાનીઓને મોઢેથી સાંભળી,ત્યારેતેઓ અત્યંતક્રોધાયમાનથયા.અંતે તેમણે પુષ્કળ તર્કવિતર્ક કર્યા પછી મહારાષ્ટ્રીઓને પુનઃ રણભૂમિમાં બોલાવી પોતાનું પરાક્રમ દર્શાવવાનો નિશ્ચય કર્યો. સંવત ૧૮૪૭ (ઇ૦ સ૦ ૧૭૯૧) માં મેડતામાં રાઠોડો અને મહારાષ્ટ્રીઓની વચ્ચે પુનઃ ભયંકર યુદ્ધ થયું. જો કે રાઠોડોની સેનાએ આ સંગ્રામભૂમિમાં પૂર્વવત્ અકથનીય વીરતા પ્રદર્શિત કરી હતી, તથાપિ તેઓ આ વખતે પણ વિજયલક્ષ્મી પ્રાપ્ત કરી શકયા નહિ. વિજયી મહારાષ્ટ્રીયનેતાએ વિજયસિંહની પાસે દંડતરિકે સાઠ લાખ રૂપીઆની માગણી કરી. પરાસ્ત થયેલા વિજયસિંહે કાંઇ પણ ઉપાય નહિ જોઈ શીઘ્ર એટલા રૂપીઆ આપવાનો સ્વીકાર કર્યો. મારવાડનો ખજાનો આ વખતે સર્વથા ખાલી થઇ ગયો હતો, તેથી સાઠલાખ રૂપીઆ એકદમ એકત્રિત કરી આપવા અશકય થઈ પડયા; પરંતુ દુરાચારી મહારાષ્ટ્રીઓએ સાઠલાખ રૂપીઆમાંથી એક પાઇ પણ ઓછી લેવાની સ્પષ્ટ ના પાડી. અંતે તેમણે સમસ્ત પ્રજાની પુષ્કળ સંપત્તિ લૂંટી લીધી. આથી પણ જ્યારે એટલી રકમ એકઠી ન થઇ, ત્યારે તેમણે મુખ્ય મુખ્ય સામંતો તથા પ્રજાજનોને બંદીવાન કરીને તેમનાં ઘરનો સામાન વેચી દેવા માંડયો. વિજયી માધોજીએ કાળસ્વરૂપ ધારણ કરી મારવાડનો વિધ્વંસ કરવાની પોતાના સેવકોને આજ્ઞા ફરમાવી દીધી. મારવાડમાં ઘેરેઘેર હાહાકાર પ્રવર્તી રહ્યો. ચોતરફ ભયંકર રુદનધ્વનિ ફેલાઇ રહ્યો. સ્ત્રીઓના કકળાટ તથા બાળકોનાં રોદને મારવાડને સાક્ષાત્ નરકકુંડ બનાવી દીધો; પરંતુ દુષ્ટ માધોજીના હૃદયમાં કિંચિત્ પણ દયા ઉત્પન્ન થઇ નહિ. તેના સેવકોએ મારવાડની સમસ્ત સંપત્તિ લૂંટી લીધી.

માધોજી સિંધિઆએ મારવાડમાં પ્રવેશ કર્યા પૂર્વેજ અજમેરરાજ્યપર પણ પુનઃ પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો હતો. જે સમયે ફ્રેંચ સેનાપતિ ડિબાઇને અજમેરમાં પ્રવેશ કર્યો તે સમયે અજમેરના શાસનકર્તા દુમરાજે વિજાતીય સેનાના હાથમાં અજમેર સમર્પણ કરવાનું કલંક વહોરી લેવા કરતાં આત્મહત્યા કરવી વિશેષ ઉચિત માની અફીણનું સેવન કરી પોતાનો પ્રાણ છોડી દીધો. આજ સમયથી અજમેર ચિરકાલને માટે મારવાડથી પૃથક્ થઈ ગયું. સુસંધિ મળતાં મહારાષ્ટ્રીઓના હાથમાંથી અંગ્રેજીસેનાએ અજમેરપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો અને આજપર્યંત અજમેરના દુર્ગપર અંગ્રેજોની પતાકા ફરકી રહી છે.

મેડતાના રણક્ષેત્રમાં મહારાષ્ટ્રીઓના તસ્કરદલદ્વારા વિજયસિંહનો પરાજય થયો, ત્યાર પછી મારવાડના સૌભાગ્યસૂર્યે ચિરકાલને માટે અસ્તાચલનો આશ્રય લીધો. ઘોર રાત્રિએ શીઘ્ર આવી મારવાડપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો. મારવાડ શ્મશાનવત્ બની ગયું. નષ્ટગૌરવ અને હતવીર્ય વિજયસિંહ નિર્વાણોન્મુખ દીપકવત્ મંદ તેજથી મરુભૂમિનું શાસન ચલાવવા લાગ્યા. ઉત્તરા-

વસ્થામા તેમણે એક નિદ્ય કાર્ય કરવા માડયુ આથી મારવાડના વિધ્વસનુ બીજ વવાયુ વિજયસિંહ રાજપૂતસ્વભાવસુલભ સાહસ તથા શૂરતાને વિસ્મૃતિના સાગરમા ડૂબાવીને કદર્પના પ્રિય ઉપાસક બની ગયા ઓસવાલજાતિની[1] એક સુદર યુવતીના પ્રેમમા તેઓ અત્યત લુબ્ધ થયા તેઓ હત જ્ઞાન બની પોતાના હાથથી પોતાના રાજ્યનો ઉચ્છેદ કરવા લાગ્યા વિજયસિંહ ઉક્ત યુવતીના પ્રેમમા એટલા બધા લુબ્ધ થઈ ગયા હતા કે તેમણે તેને પટ્ટરાણીનુ સર્વોચ્ચ પદ આપ્યુ આ ચતુરાએ વિજયસિંહને રૂપયૌવનના બળથી પોતાના ખરીદેલા ગુનામની પેઠે વશ કરી નાખ્યા હતા[2] કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે 'આ યુવતીએ વિજયસિંહપર એટલો બધો અધિકાર કરી લીધો હતો કે તે તેનુ મુખ જોયા વિના વ્યાકુલ બની જતા હતા તે સ્ત્રી મારવાડપતિને વારવાર પોતાની પાદુકાથી પ્રહાર કરતી હતી તે છતા પણ તેઓ પુન તેનુ શરણ લેતા હતા વિજયસિંહ ઉક્ત કામિની ના કાલકૂટમય પ્રેમથી મોહિત થઇ ભાન ભૂની ગયા હતા અને ઉક્ત સ્ત્રીના પાદુકાપ્રહારથી તેઓ પોતાને કાઇ પણ અપમાન થયેનુ માનતા નહોતા એટલુજ નહિ પરતુ તેઓ તે શશિવદનીની પ્રત્યેક આજ્ઞાનુ પાલન કરવામા પોતાના જીવનની સાફલ્યતા માનતા હતા વિજયસિંહની આ પ્રકારની કદર્પસેવા તથા વિલાસતાથી મારવાડમા ચોતરફ઼ ઘોર અરાજકતા પ્રસરી ગઈ "

ઉક્ત યુવતીએ વિજયસિંહને પોતાનો દાસ બનાવી રાજ્યમા પોતાની પ્રબળ સત્તાનો વિસ્તાર કરવા માડયો જો કે તે સ્ત્રી વિજાતીય હતી તોપણ તેણે વિજયસિંહને જણાવ્યુ કે આપના પુત્રને કદિ પણ સિંહાસન પ્રાપ્ત થઈ શકશે નહિ હુ એક પુત્ર ખોળે લઇશ અને તેજ આપના ઉત્તરાધિકારીતરિકે અહીઆ રહેશે વિજયસિંહે તેના આ પ્રસ્તાવમા કાઈ પણ વાધો લીધો નહિ તેમણે આ પ્રસ્તાવ કબૂલ કરી મારવાડના ભાવી નાશનુ બીજ રોપ્યુ મારવાડની ચિરપ્રચલિત રીતિના મૂળમા વિજયસિંહે ભયકર શસ્ત્રાઘાત કર્યો આ ભાવી ઘટના પૂર્વે પાઠકોએ મારવાડના રાજવંશની વશાવલી જાણવી આવશ્યક છે, એમ ધારી અમે તે અગ્રે સાદર કરીએ છીએ

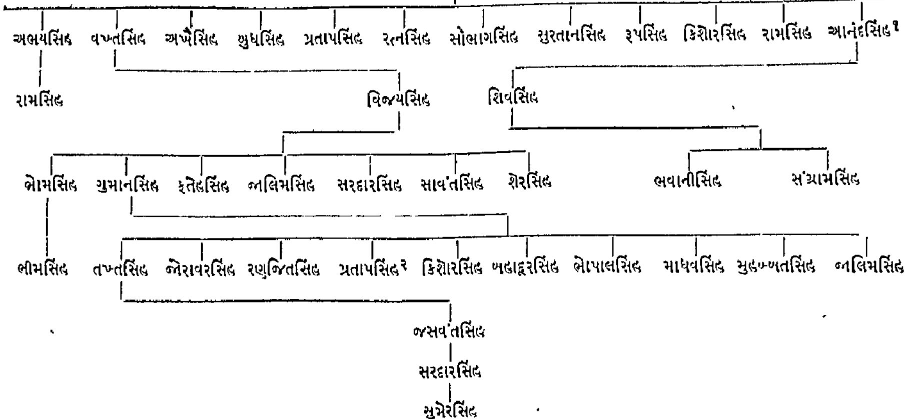
પશુવૃત્તિના દાસ વિજયસિંહે ઉક્ત દુષ્ટ સ્ત્રીની ઇચ્છા પૂર્ણ કરવાને માટે માનસિંહ નામના એક યુવકને દત્તક લીધો આ માનસિંહ ગુમાનસિંહનો પુત્ર હતો વિજયસિંહે તેને મારવાડનો ઉત્તરાધિકારી બનાવી તે મતલબનો ઢંઢેરો સમસ્ત મારવાડમા પીટાવી દીધો વળી તેમણે સમસ્ત મારવાડના સામતોને બોલાવ્યા અને તેમને માનસિંહને પોતના ભાવી સ્વામીતરિકે નજરાણુ આપવાની આજ્ઞા કરી રાજાની આ આજ્ઞા સાભળી સામતોએ અત્યત ક્રોધિત થઇ કહ્યુ અમે દાસીના પુત્રને અમારા ભાવી સ્વામીતરિકે યદિ પણ સન્માન આપીશુ નહિ તોપણ વિજયસિંહે તેથી કિંચિત્ પણ પોતાનો દુરાગ્રહ છોડયો નહિ તેમણે માનસિંહને શાસ્ત્રવિધિ અનુસાર દત્તકતરિકે ગ્રહણ કરી પોતાના પુત્રને સર્વથા સિંહાસનથી વચિત કર્યો ઉક્ત યુવતીની કામના પૂર્ણ થવાથી તેણે પ્રસન્ન થઈ પોતાના દત્તક કુમાર માનસિંહને ઝાલોરના કિલ્લામા વિદ્યા ભણવા માટે મોકલી આપ્યો હવે શેરસિંહ નામના સામતે માનસિંહને પ્રથમ દત્તકરૂપે ગ્રહણ કર્યો હતો તેથી તેણે આ વખતે તેને પોતાના અધિકારમા લઇ લીધો પરન્તુ ઉક્ત યુવતીએ પુન તેને પોતાની પાસે બોલાવી પોતાના સેવકોના હાથમા તેની રક્ષાનો ભાર સોપી દીધો મારવાડના ભાવી અધીશ્વર માનસિંહનુ ઉત્તમ પ્રકારે પાલન થવા લાગ્યુ હત જ્ઞાન વિજયસિંહ આ વખતે ઉક્ત યુવતીના હાથમા કાષ્ઠના પુતળાની પેઠે નાચતો હતો તે સુદરી પોતાની ઇચ્છાનુસાર રાજ્યમા પોતાની સત્તા ચલાવવા માડી, તેથી સમસ્ત સામતો રાજા ઉપર અત્યત રુષ્ટ થયા અને તેઓ પોતાની રક્ષા અર્થે માલકોસની નામના સ્થાનના એકત્રિત થયા

સામતોએ વિચાર કર્યો કે વિજયસિંહે એક સાધારણ સ્ત્રીના પ્રેમમા ફસાઇને જે પ્રકારનું વર્તન કરવા માડયુ છે તેથી મારવાડનું પવિત્ર સિંહાસન કલકિત થશે અને સિંહાસનપરથી પદભ્રષ્ટ કર્યા

૧ આ સ્ત્રી ઓસવાલ જાતિની નહિ, પરતુ જાટજાતિની હતી

૨ આ સર્વ કલકો અસત્ય છે આ સ્ત્રીની ધર્મનિષ્ઠા અને ઉદારતાની પ્રશસા આજપર્યત થાય છે તેણે મારવાડમા વૈષ્ણવધર્મને અતિ પુષ્ટ કર્યો હતો તેના બધાવેલા સારા સારા મંદિરો, મઠાલયો, બાગો, હોજ તથા તળાવો અદ્યાપિ જોધપુરમા વિદ્યમાન છે તેનુ નામ ગુલાબરાય હતુ

* જુઓ સામી બાજુ

અજિતસિંહ
અભયસિંહ
વખ્તસિંહ
અખૈસિંહ
બુધસિંહ
પ્રતાપસિંહ
રત્નસિંહ
સોભાગસિંહ
સુરતાનસિંહ
રૂપસિંહ
કિશોરસિંહ
રામસિંહ
આનંદસિંહ[1]
રામસિંહ
વિજયસિંહ
શિવસિંહ
ભીમસિંહ
ગુમાનસિંહ
ફતેહસિંહ
જાલિમસિંહ
સરદારસિંહ
સાવંતસિંહ
શેરસિંહ
ભવાનીસિંહ
સંગ્રામસિંહ
ભીમસિંહ
તખ્તસિંહ
જોરાવરસિંહ
રણજિતસિંહ
પ્રતાપસિંહ[2]
કિશોરસિંહ
બહાદુરસિંહ
ભોપાલસિંહ
માધવસિંહ
મુકુન્દસિંહ
જાલિમસિંહ
જસવંતસિંહ
સરદારસિંહ
સુમેરસિંહ

(1) ઇડરનરેશ

વિના કે ઇપણ પ્રકારે રાજ્યનુ મગલ થનાર નથી આવો વિચાર કરી તેમણે વિજયસિંહના પચમો[1] પુત્ર સોમસિંહના યુવાન પુત્ર ભીમસિંહને સિંહાસનારૂઢ કરવાનો નિશ્ચય કર્યો એકત્રિત થયેલા અસતુષ્ટ સામતોએ ગુપ્તરીતે આવો નિશ્ચય કરી તેને પરિપૂર્ણ કરવાનો ઉદ્યોગ કરવા માડયો આ વાત જ્યારે વિજયસિંહના જાણવામા આવી ત્યારે તે શીઘ્ર પૂર્વવત્ સામતોના મુકામે ગયો અને તેમને હસ્તગત કરવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યો તે તેમને મધુર વચનથી સતુષ્ટ કરવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યો એવામા સામતોએ ગુપ્તરીતે એક પત્ર લખી તે રાસના સામત ઉપર મોકલી આપ્યો તે સમયે તે સામત મહારાજાની પાસે રહેતા હતા તેમણે તરત ઉક્ત સુદરીની પાસે જઇને કહ્યુ કે 'મહારાજા સામતોની પાસે ગયા છે અને તેમણે આપને પણ ત્યા શીઘ્ર બોલાવ્યા છે અગરક્ષક સેના તૈયાર છે, માટે આપ શીઘ્રતાથી ચલો તે યુવતી ઉક્ત સામતના આ વચનોપર વિશ્વાસ રાખી મહાલય માથી બહાર નીકળી કે તરતજ પાછળથી એક મનુષ્યે સજ્ઞા થતાની સાથેજ તેના શરીરના બે ટુકડા કરી નાખ્યા પછી ઉક્ત સામત મારવાડનુ સર્વસ્વ નાશ કરનાર સ્ત્રીની સમસ્ત સપત્તિ લૂટી લઇ વિજયસિંહના પચમપુત્ર સોમસિંહના યુવાન પુત્ર ભીમસિંહને લઇ સેનાસહિત નાગોરના માર્ગમા આવેના પોતાના શિબિરમા ગયો જો રાસના સામત ભીમસિંહને ઉક્ત શિબિરમા નહિ લઈ જતા સર્વ એકત્રિત થયેલ સામતોની પાસે લઇ જાત તો સામતો અવશ્ય વિજયસિંહને તરતજ પદભ્રષ્ટ કરીને ભીમસિંહને મારવાડના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત કરત જે દિવસે સર્વ સામતોના સાભળવામા આવ્યુ કે રાસના સામત પટ્ટરાણીનો વધ કરીને ભીમસિંહને લઇ આવ્યા છે તેજ દિવસે વિજયસિંહને પણ એ સમાચાર મળ્યા અને તેઓ અત્યત શીઘ્રતાથી ભીમસિંહની નિકટ આવ્યા

વિજયસિંહ સામતોનો મુકામ છોડી ભીમસિંહના શિબિરમા ગયા કે તરતજ તેમની પ્રપચજાળ સર્વથા છિન્નભિન્ન થઈ ગઇ તેમણે ભીમસિંહને વશીભૂત કરવાને માટે તેને સોજત અને સિવાનાના પ્રદેશો સમર્પણ કર્યા અને તેને મિષ્ટ વચનોથી સતુષ્ટ કરીને સિવાનાના કિલ્લામા મોકલી દીધો ભીમસિંહને જો કે આ વખતે મારવાડનું સિંહાસન પ્રાપ્ત થયુ નહિ તોપણ તેણે ઉક્ત ઉભય પ્રદેશો મળવાથી પ્રસન્ન થઈ સિવાના જવામા કાઈ પણ આનાકાની કરી નહિ ચતુર વિજયસિંહે આ પ્રકારે ભીમસિંહને સતુષ્ટ કરીને તેને પોતાની પાસેથી દૂર કાઢયો અને પોતાના પુત્ર જાલિમસિંહને પોતાની પાસે બોલાવ્યો જાલિમસિંહજ મારવાડના સિંહાસનના યથાર્થ ઉત્તરાધિકારી હતા વિજયસિંહે માનસિંહને દત્તકપુત્રતરિકે ગ્રહણ કર્યો હતો અને જાલિમસિંહને ઉત્તરાધિકારથી વચિત કર્યો હતો આથી જાલિમસિંહ અત્યત અસતુષ્ટ થયો હતો વિજયસિંહે તેને હસ્તગત કરવાને માટે તરતજ તેને ગોદવાડાનો સમૃદ્ધિશાળી પ્રદેશ સમર્પણ કરી દીધો અને તેને ત્યા મોકલી દીધો તેમણે તેને વિદાય કરતી વખત ગુપ્તરીતે એમ પણ કહ્યુ કે તમે શીઘ્ર ભીમસિંહપર આક્રમણ કરી તેને મારવાડમાથી કાઢી મૂકો'

જાલિમસિંહ ગોદવાડા રાજ્ય પ્રાપ્ત કરી અતિ સતુષ્ટ થઇ શીઘ્ર ત્યા ચાલ્યા ગયા અને પોતાના પિતાની આજ્ઞા માન્ય કરવાને માટે પોતાના ભત્રીજા ભીમસિંહ ઉપર સેનાસહિત આક્રમણ કર્યું ભીમસિંહ પૂર્વથીજ વિજયસિંહની ગુપ્ત આજ્ઞા જાણી ગયા હતા તેથી તેઓ પોતાની સેના સજ્જ કરી યુદ્ધને માટે તૈયાર થઇનેજ ઉભા હતા જાલિમસિંહે આક્રમણ કરતાની સાથેજ ઉભયપક્ષો વચ્ચે મહાયુદ્ધાગ્નિ પ્રજ્વલિત થઇ ગયો જાલિમસિંહની સેના પ્રબળ હતી તેથી ભીમસિંહે અતે પરાસ્ત થઇ પોકર્ણના સામતનો આશ્રય ગ્રહણ કર્યો પરન્તુ તે સ્થાનમા રહેવુ અશક્ય જાણી તે જેસલ-મીરમા નાસી ગયા

જે સમયે જાલિમસિંહની સાથે ભીમસિંહને યુદ્ધ ચાલતું હતુ જે સમયે મરુભૂમિના સમસ્ત સામતો વિદ્રોહી બની અરાજકતા પ્રચારી દીધી હતી અને જે સમયે પુત્રપૌત્રાદિગણોએ અતર્વિગ્રહમા લિપ્ત થઇ રાઠોડોના રાજવશને કલક લગાડયુ હતુ તે સમયે [2]૩૧ વર્ષ સુધી મારવાડનું સિંહાસન

1 કર્નલ ટૉડે સોમસિંહને વિજયસિંહના પચમપુત્ર ગણ્યા છે પણ તે સાચુ નથી સોમસિંહ વિજયસિંહના પ્રથમ પુત્ર હતા વિશેષ ખાત્રી આ ગ્રથના પાન ૧૯૩ ઉપરની વશાવળી જોવાથી થશે

2 એકત્રીસ વર્ષ નહિ પરતુ એકતાળીસ વર્ષપર્યત રાજ્ય કર્યુ હતુ તેમનો જન્મ સવત ૧૭૮૮ મા થયો

ભોગી મહારાજા વિજયસિંહે પોતાની પ્રાણપ્રિયા ઓસવાલ યુવતીના શોકમા સંવત ૧૮૫૦ના આષાઢ માસમા પોતાના શરીરનો ત્યાગ કર્યો ૧

વિજયસિંહના જીવનચરિત્રના સબંધમા અમને એટલુ કહેવુ પ્રાપ્ત થાય છે કે તેમણે યુવાવસ્થામા જે પ્રમાણે પરાક્રમ દર્શાવ્યુ હતુ તે પ્રમાણે તેમની ઉત્તરાવસ્થા ઘોર કલંકથી પૂર્ણ હતી જો તેઓ પાટણ અને મેડતાના યુદ્ધમા જાતે જઇને મહારાષ્ટ્રીઓની સામે યુદ્ધ કરત તો તે ક્ષેત્રમા રાઠોડોનો કદિ પણ પરાજય થાત નહિ અને જયપુરની સેના કૃતઘ્નતા પણ દર્શાવી શકત નહિ રાજા જો આલસ્ય અને ભોગવિલાસને આધીન થાય તો પ્રજાની કેવી દુર્દશા થાય છે, તેનુ જ્વલંત પ્રમાણ વિજયસિંહ વૃદ્ધાવસ્થામા એક કુલટા સ્ત્રીના મોહમા પડીને દર્શાવી ગયા છે સારાંશ, મારવાડનો સૌભાગ્યસૂર્ય વિજયસિંહના શાસનકાળથીજ સર્વથા અસ્ત થયો

હતો અને તેઓ ૨૦ વર્ષની વયે સિંહાસનપર બેઠા હતા

૧ આ અધ્યાયના અંતિમ ભાગમા ઘણો ગોટાળો કરવામા આવ્યો છે મહારાજા વિજયસિંહ ઉપર એવા કલંક આરોપિત કરવામા આવ્યા છે કે જે સર્વથા અસત્ય છે મહારાજ વિજયસિંહનો સત્ય ઇતિહાસ પ્રાપ્ત નહિ થવાથી લેખકને ઘણી કલ્પનાઓ કરવી પડી છે તેજ પ્રમાણે મહારાજા અજિતસિંહનો ઇતિહાસ પણ તેમને યથાર્થરીતે જ્ઞાત નહોતો, તેથીજ તેમણે પોમણુંના ઠાકોર દેવીસિંહને મહારાજાના પુત્ર જણાવ્યા છે વળી તેમણે મહારાજ વિજયસિંહના પુત્રોના નામ પણ યથાર્થરીતે લખ્યા નથી તેમના જ્યેષ્ઠ કુમાર ભીમસિંહજ હતા તેઓ જ્યારે મરણ પામ્યા ત્યારે તેમના પુત્ર ભીમસિંહને મહારાજાએ યુવરાજ પદપર અભિષિક્ત કર્યા જાલિમસિંહને યુવરાજ બનવાનો કાંઇપણ અધિકાર નહોતો અવશ્ય તેની માતા ઉદયપુરની હતી, તોપણ સિસોદીઆઓ પોતાની રાજકુમારીના ગર્ભથી ઉત્પન્ન થયેલા પુત્રને રાજસિંહાસન મળે એવી શરત કરાવતા હતા તે કદિ પણ પાળવામા આવી નથી રાણાજીને રાજી કરવાને માટે તે એક નામમાત્રની શરત હતી વાસ્તવમા ભીમસિંહ, ગુમાનસિંહ અને ફતેહસિંહ એ ત્રણેના કરતા જાલિમસિંહ નાનો હતો આ કારણથી મહારાજા વિજયસિંહે તેને કદિપણ યુવરાજ કર્યો નહોતો ભીમસિંહને યુવરાજના પદ પર અભિષિક્ત કર્યા પછી તેનો ક્રૂરસ્વભાવ અને આપ્તસ્વજનપ્રત્યેનો દ્વેષ જોઇને મહારાજાએ પોતાના પિતૃવિહીન પૌત્ર માનસિંહને ગુલાબરાયના કરકમળમા સોપ્યો અને તેને ગુપ્તરીતે ઝાલોરમા મોકલી દીધો, કારણ કે ભીમસિંહ આપ્તસ્વજનને જીવતા રહેવા દેશે નહિ, એવો તેમને ડર હતો ભીમસિંહ ગુલાબરાયપર પણ દ્વેષ કરતો હતો અને તે પોકર્ણના ઠાકોર સવાઇસિંહની શિખવણી પ્રમાણે ચાલતો હતો. સવાઇસિંહને પરાપૂર્વથી વિજયસિંહની સાથે વેર હતુ અને તેના પિતામહ દેવીસિંહે જે પ્રકારે ઉપદ્રવ કર્યો હતો તે પ્રકારે તે પણ ઉપદ્રવ કરવા ઇચ્છતો હતો તેણે મારવાડના કેટલાક સામંતોને ઉશ્કેરીને ભીમસિંહના સહાયક અને વિજયસિંહના વિરોધી બનાવી મૂક્યા હતા આજ બખેડામા ગુલાબરાય પણ મારી ગઇ હતી અને અંતે ભીમસિંહને પણ જોધપુરમાથી હદપાર કરવામા આવ્યો હતો આ સર્વ વૃત્તાન્ત મહારાજા વિજયસિંહના ગદ્ય ઇતિહાસમા ઉપલબ્ધ થાય છે.

अध्याय १४ मो

ભીમસિંહનો મારવાડના સિંહાસનપર અધિકાર-તેના પ્રતિપક્ષી જાલિમસિંહની નિરાશા-ભીમસિંહે માનસિંહ સિવાય મારવાડના સિંહાસનપર દાવો કરનાર સર્વ જણનો કરેલો વધ-ઝાલોરપર કરેલું આક્રમણ-ખાદ્ય પદાર્થો મેળવવાને માટે બંધ કિલ્લામાંની સેનાનું બહાર જવું-કુમાર માનસિંહનું સેનાપરનું નેતૃત્વ-માનસિંહનુ બંદીવાન થવાની સંભાવના-આહોરના સામંતોએ માનસિંહનો કરેલો ઉદ્ધાર-રાજા ભીમસિંહના આચરણથી સામંતોને થયેલો અસંતોષ-સામંતોએ મારવાડનો કરેલો પરિત્યાગ-ઝાલોરપર કરેલું આક્રમણ-તાબે થવાની અણીપર આવેલું ઝાલોર-રાજા ભીમસિંહનું આકસ્મિક મૃત્યુ-માનસિંહે સિંહાસનપર સ્થાપિત કરેલો પોતાનો અધિકાર-પોકર્ણના સામંત સવાઈસિંહનો વિદ્રોહ-ચોપાસની નામના સ્થાનમાં રચેલી પ્રપંચજાળ-રાજા ભીમસિંહની રાણી ગર્ભિણી છે એવી જ નક્કી તેનો પ્રચાર-રાજા માનસિંહની સાથે કરવામાં આવેલી વ્યવસ્થા-ભીમસિંહની રાણીને થયેલી પુત્રપ્રાપ્તિ-નવીન રાજકુમારને પોકર્ણમાં મોકલવો અને તેના જન્મની વાત ગુપ્ત રાખવી-નવીન રાજકુમારનું નામ ધોકલસિંહ રાખવું-પૂર્વે કરેલી વ્યવસ્થાનુસાર વર્તન કરવાને રાજા માનસિંહની આગળ સામંતોએ રજુ કરેલી દરખાસ્ત-ભીમસિંહની રાણીનું ધોકલસિંહને અભયસિંહની પાસે મોકલવું-સવાઈસિંહે પુનઃ રચેલો ગુપ્ત પ્રપંચ-સવાઈસિંહે અંબર અને મેવાડના અધીશ્વરોની સાથે માનસિંહનો કલહ પ્રદીપ્ત કરવો-ધોકલસિંહને લઇને તેનું જયપુરમાં જવું-તેને મારવાડના અધીશ્વરતરિકે જાહેર કરવો-ધોકલસિંહના પક્ષમાં અધિકતર રાઠોડસામંતોનું ભળવું-બિકાનેરના અધિપતિએ ધોકલસિંહના પક્ષનું કરેલું સમર્થન-રણક્ષેત્રમાં સેનાને બોલાવવી-હોલ્કરની નીચતા-તેણે કરેલો માનસિંહના પક્ષનો પરિત્યાગ-યુદ્ધારંભ-સામંતોએ માનસિંહના પક્ષનો કરેલો ત્યાગ-માનસિંહે આત્મહત્યા કરવાનો કરેલો પ્રયાસ-રાજા માનસિંહનું પલાયન-માનસિંહનું જોધપુરમાં જવું-તેણે પોતાની રક્ષાની કરેલી તૈયારી-સમસ્ત કુટુંબીજનો ઉપર માનસિંહનો સંદેહ-તેમને કિલ્લાની રક્ષા કરવા માટે નિયુક્ત કરવાની તેણે પાડેલી ના-તેના સહાયકોનું ગુસ્સે થઇ શત્રુપક્ષને મળી જવું અને જોધપુરપર ઘેરો નાખવો-અવરોધકારોપર પડેલું કષ્ટ-અમીરખાંના આચરણથી આક્રમણકારોમાં થએલું અનૈક્ય-તેમનું મારવાડમાંથી પલાયન-જયપુરના સેનાપતિએ તેમનું કરેલું અનુસરણ-યુદ્ધ-જયપુરની સેનાનો વિધ્વંસ કરી નગરપર ઘાલેલો ઘેરો-જયપુરના મહારાજનું વિપત્તિ જોઇને અત્યંત ભયભીત થવું-તેણે જોધપુરપરથી ઉઠાવી લીધેલો ઘેરો-જયપુરમાં નિર્વિઘ્નતાપૂર્વક જવાને માટે તેમણે ૨૦૦૦૦૦૦ રૂપિયા આપવાની કરેલી કબૂલત-જયપુરની સેનાએ જોધપુરનું જે દ્રવ્ય લૂંટી લીધું હતું તેપર રાઠોડોએ પુનઃ સ્થાપિત કરેલો પોતાનો અધિકાર-અમીરખાંનું રાજા માનસિંહના તાબામાં નિયુક્ત થવું તથા ચાર રાઠોડસામંતોની સાથે જોધપુરમાં જવું

સમયે મહારાજા વિજયસિંહનું મૃત્યુ થયું, તે સમયે તેમના પૌત્ર ભીમસિંહ દેશનિકાલ થઇ જેસલમીરમાં રહેતા હતા તેઓ વિજયસિંહના મૃત્યુના સમાચાર સાંભળી પોતાના સૈનિકોને લઇ બાવીસ કલાકમાં જોધપુરમાં આવીને દાખલ થયા અને તેમણે તત્કાળ સિંહાસનપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો. વિજયસિંહના વચલા પુત્ર જાલિમસિંહ કે જે શાસ્ત્રોક્ત રીતે મારવાડના સિંહાસનના અધિકારી હતા તેઓ પણ પોતાના પિતાના મૃત્યુના સમાચાર સાંભળી રાજધાની તરફ આવવાને નીકળ્યા. તેમણે મેડત

નામના સ્થાનમા આવી શુભદિન અને શુભ મુહૂર્તમા પાટનગરમા પ્રવેશ કરવાનો વિચાર કર્યો. તેમ સ્વપ્નમા પણ એવો વિચાર આવ્યો નહોતો કે ચતુર ભીમસિહ આટલા શીઘ્ર જેસલમીરથી રાજધાનીમા આવી પહોચશે તેઓ શુભ મુહૂર્ત જોઇ રાજધાનીની નિકટ ગયા કે તોરણદ્વારમાજ તેમણે દ્વારપાલ તથા પ્રજાજનોને મુખેથી સાભળ્યુ કે ભીમસિહે પોતાના મસ્તકપર મારવાડનો રાજમુકુટ ધારણ કર્યો છે જાલિમસિહની સર્વ આશા એકદમ નષ્ટ થઇ ગઇ તેમને હવે પોતાના પિતાના સિહાસનપર અધિકાર સ્થાપન કરવાની કિંચિત્ પણ આશા રહી નહિ જાલિમસિહ સિહાસન પ્રાપ્ત કરવાને માટે આવ્યા છે, એવા સમાચાર સાભળતાની સાથેજ ભીમસિહે એક બળવાન સેના મોકલી તેમને પકડી લાવવાની આજ્ઞા ફરમાવી સિહાસન પ્રાપ્ત કરવાની વાત તો દૂર રહી, પરન્તુ પોતાના પ્રાણની રક્ષા કરવી કઠિન જાણી જાલિમસિહ[1] શીઘ્ર નગરના તોરણદ્વાર આગળથી જીવ લઇને નાઠા જો મારવાડના સામત તો તેમને સહાય કરત અને જો પ્રજા તેમને મરુભૂમિના અધિકારીતરિકે સ્વીકારત તો તેઓ કદી પણ આ રીતે પીઠ દર્શાવત નહિ, પરંતુ તેઓ અવશ્ય પોતાના પિતાનુ સિહાસન પ્રાપ્ત કરવાને માટે રણક્ષેત્રમા પોતાનુ બળ પ્રકાશિત કરત જાલિમસિહ જોધપુર છોડી બિલાડા સુધી એકદમ નાસી ગયા, પરન્તુ ભીમસિહની સેનાએ તેમને ત્યા આગળ પકડી પાડ્યા અને તેમનાપર આક્રમણ કરી તેમને સપૂર્ણરીતે પરાસ્ત કરી દીધા પરાસ્ત થયેલા જાલિમસિહ ઉક્ત સ્થાન છોડી જીવ લઇને નાઠા અને ઉદયપુરના મહારાણાને શરણે ગયા મેવાડના મહારાણા પણ આ સમયે હીનબળ થઇ ગયેલા હતા, મેવાડમા ચોતરફ અશાતિનુ સપૂર્ણ સામ્રાજ્ય પ્રસરી રહ્યુ હતુ,તેથી તેમણે પણ પોતાના ભાણેજ જાલિમસિહનુ ન્યાયયુક્ત હિત સાધવાને માટે સિસોદીઆ સેનાને મારવાડમા મોકલી નહિ તેમણે જાલિમસિહને આજીવિકાને માટે પોતાના દેશનુ એક વિશાળ પરગણુ અર્પણ કર્યુ જાલિમસિહ એક મહાન પડિત અને વિજ્ઞ પુરુષ હતા તેઓ એક સમર્થ કવિ અને ઇતિહાસવેત્તા હતા તેઓ ઉક્ત જાગીરી પ્રાપ્ત કરી કાવ્યશાસ્ત્રની ઉન્નતિ કરવામાં પોતાનો સમય વ્યતીત કરવા લાગ્યા, પરન્તુ તેઓ દીર્ઘકાળપર્યન્ત જીવ્યા નહિ તેમણે પોતાના હાથવતી પોતાની એક નસ કાપી હતી અને તેથી અધિક રુધિર વહી જવાથી યુવાવસ્થામાજ તેઓ આ સસાર છોડીને ચાલ્યા ગયા હતા

મહારાજા ભીમસિહે મારવાડના સિહાસનપર બેસતાની સાથેજ દુષ્ટ ઔરંગઝેબની પેઠે ભયકર સહારમૂર્તિ ધારણ કરીને રાઠોડરાજવશમા પૂર્વે કદિ પણ ન બનેલુ એવુ નિદનીય કાર્ય કરવા માડ્યુ જાણે ઔરગઝેબના પ્રેતાત્માએજ ભીમસિહના શરીરમા પ્રવેશ કર્યો હોય તેવુ સ્વરૂપ તેણે ધારણ કર્યુ જે પ્રકારે ઔરગઝેબે ભારતવર્ષમા નિષ્કટક રાજ્ય ભોગવવાને માટે પોતાના જન્મદાતાને બદીવાન કરીને પોતાના સગાભ્રાતાઓની હત્યા કરી હતી, તે પ્રકારે ભીમસિહે પણ મારવાડનુ સિહાસન નિર્વિઘ્નતાથી ભોગવવાને માટે તે મ્લેચ્છ સમ્રાટનુ અનુકરણ કરીને પવિત્ર રાઠોડ વશને કલકિત કરવામા કિચિત્ પણ વિલબ કર્યો નહોતો મારવાડના સિહાસનના યથાર્થ અધિકારી જાલિમસિહને નસાડી મૂક્યા પછી તેણે વિચાર કર્યો કે જ્યાસુધી મારા કાકાઓ જીવત છે, ત્યાસુધી હુ નિષ્કટક રાજ્ય ભોગવી શકીશ નહિ આવો વિચાર કરી તે હૃદયભેદક નિર્દયતાભરેલા કાર્યો કરી પોતાનો માર્ગ સ્વચ્છ કરવાનો ઉદ્યોગ કરવા લાગ્યો વિજયસિહે જે સમયે પ્રાણત્યાગ કર્યો, તે સમયે તેમના સાત પુત્રોમાથી કેવળ જાલિમસિહ, શેરસિહ અને સરદારસિહજ જીવિત હતા ફત્તેસિહ, સામતસિહ, ભીમસિહનો પિતા ભીમસિહ તથા ગુમાનસિહ તો વિજયસિહની પૂર્વેજ મરણ પામ્યા હતા જાલિમસિહને નસાડી મૂકયા પછી ભીમસિહને જણાયુ કે સરદારસિહ અને મને દત્તક લેનાર શેરસિહજ મારા માર્ગમા કટકસ્વરૂપ છે આથી તેણે પહેલા પોતાના કાકા સરદારસિહના પ્રાણનો નાશ કરીને પોતાની પિશાચવૃત્તિનો પરિચય કરાવ્યો અને ત્યાર પછી જે શેરસિહે તેને દત્તકતરિકે લીધો હતો, તેનો તેણે વધ કર્યો ભીમસિહે સમસ્ત માયામમતા અને સગાઇના

૧ જાલિમસિહનુ વૃત્તાત પાઠકોએ મેવાડના ઇતિહાસમા વાચ્યુ હશે આ વાત પાઠકોના સ્મરણમા હશે કે કર્નલ ટૉડના ગુરુ યતિ જ્ઞાનચદ્ર આ જાલિમસિહના શિષ્ય હતા જ્ઞાનચદ્રે એમની પાસેથીજ રાજસ્થાનના સમસ્ત જાણવાયોગ્ય વિષયોનુ જ્ઞાન પ્રાપ્ત કર્યુ હતુ

સંબંધને તિલાંજલિ આપી નરરાક્ષસ ઔરંગઝેબનું અનુકરણ કરી પોતાના પાલકપિતા શેરસિંહના બન્ને ડોળા કઢાવી નાખ્યા. પોતાના દત્તકપુત્રદ્વારા આવો ભયંકર દંડ પ્રાપ્ત થવાથી શેરસિંહે અત્યંત દુખિત થઇ દિવાલની સાથે પોતાનું મસ્તક પટક્યું આ આઘાતથી તેના પ્રાણ નીકળી ગયા. પિશાચવૃત્તિના ભીમસિંહે આ પ્રકારે પોતાના બે કાકાને મારી અંતે વિચાર કર્યો કે હજી સામંતસિંહનો પુત્ર સૂરસિંહ અને ગુમાનસિંહનો પુત્ર માનસિંહ જીવત છે; માટે તેમનો નિકાલ કરવો જોઇએ. વિજયસિંહે માનસિંહને મારવાડનો ભાવી રાજા નિયુક્ત કર્યો હતો અને તેને ગુલાબરાયે દત્તકપુત્ર તરિકે ગ્રહણ કર્યો હતો. શરસિંહ પોતાના ઉત્તમ ગુણોથી અત્યંત લોકપ્રિય થયો હતો અને તે ભીમસિંહના જ્યેષ્ઠ બંધુનો પુત્ર હતો, તેથી રાજસિંહાસનપર સૌથી પહેલો તેનો અધિકાર પહોંચતો હતો આ કારણથી પાપાત્મા ભીમસિંહે તેનો સંહાર કરવામા કિંચિત્ વિલંબ કર્યો નહિ.

રાઠોડરાજકુલકલંક ભીમસિંહ પાપકલુષિત ઔરંગઝેબની પેઠે આ પ્રકારની ભયકર હત્યા કરી રાજસિંહાસન ભોગવવા લાગ્યો; પરંતુ હજી માનસિંહ વિદ્યમાન હતા યુવક માનસિંહ આ સમયે ઝાલોરના અભેદ્ય કિલ્લામા હતા તેથી ભીમસિંહે તેનો સુગમતાથી નાશ થઇ શકે એમ નથી, એમ ધારી શીઘ્ર પોતાની સેનાસહિત જઇ તે કિલ્લાપર ઘેરો ઘાલ્યો. મારવાડમાં ઝાલોરનો કિલ્લો મજબૂત અને અભેદ્ય હતો. શત્રુઓ તેનાપરસરલતાથી અધિકારપ્રાપ્ત કરી શકતા નહોતા. ભીમસિંહે તે કિલ્લાપર ઘેરો ઘાલ્યો, પરંતુ તેનો મનોરથ પૂર્ણ થઇ શક્યો નહિ. મારવાડના સામંતોના મોટા ભાગની સેના તથા રાજાની પગારદાર સેનાએ મળીને કેટલાક મહિનાસુધી તે કિલ્લાને હસ્તગત કરવાને અનેક પ્રયત્નો કર્યા; પરતુ તેને સફળતા મળી નહિ ભીમસિંહ જાણી ગયો કે આ કિલ્લાપર અધિકાર કરવો એ કાંઇ સહજ કાર્ય નથી, તેથી તે સેનાનાયકને તે કાર્ય સોંપી પોતાના પાટનગરમા ચાલ્યો આવ્યો. સેનાનાયક દીર્ઘકાળપર્યંત તે કિલ્લાપર ઘેરો ઘાલીને પડી રહ્યો, તેના સૈનિકો સતત છૂટાછવાયા કિલ્લાની ચોતરફ પડી રહ્યા, પરતુ કાંઇ ફળનિષ્પત્તિ થઇ નહિ કુમાર માનસિંહની પાસે પણ અધિક સૈનિકો કિંવા અધિક સામંતો નહોતા કે તેની સહાયથી તે કિલ્લાની બહાર નીકળી ભીમસિંહની સામે યુદ્ધ કરી સિંહાસનપર અધિકાર સ્થાપિત કરી શકે આ કારણથી પોતાની રક્ષા કરવી એનેજ તેમણે પોતાનુ કર્તવ્ય માન્યુ આ પ્રકારે કેટલાક માસ વ્યતીત થઇ ગયા. હવે માનસિંહના માણસોની ભોજનસામગ્રી ખૂટી પડી, તેથી કિલ્લામા ગોઘાઈ રહેવું અશક્ય થઇ પડ્યું. જ્યારે ભીમસિંહે જોયુ કે અધિક સેના હોવા છતા પણ ઝાલોરના કિલ્લામા પ્રવેશ કરવો અશક્ય છે, ત્યારે તેણે દીર્ઘકાળસુધી ઘેરો ચાલુ રાખી કિલ્લાની અંદરના માણસોને ભૂખે મારવાની યુક્તિ કરી, પરતુ તેની સેના દીર્ઘકાળપર્યંત ઉદ્યોગ કરીને શ્રમિત થઇ ગઈ હતી તેથી માનસિંહ પોતાના સૈનિકોને લઇ કિલ્લામાથી બહાર નીકળી આસપાસની મરુભૂમિ લૂટીને ખાદ્ય પદાર્થોનો સંગ્રહ કરવા લાગ્યા ભીમસિંહની સેના તેમની પ્રચડ ગતિ રોકી શકી નહિ જ્યારે જ્યારે ખોરાકી ખૂટતી, ત્યારે ત્યારે માનસિંહ પોતાની સેનાસહિત ગુપ્તરીતે કિલ્લાની બહાર નીકળતા અને ખાદ્ય પદાર્થો લૂટી લાવતા આ પ્રમાણે તેમણે અનેકવાર કર્યું, પરતુ વારવાર આ રીતે કરવાથી એકવાર માનસિંહનુ જીવન ભારે સકટમા આવી પડ્યુ હતું માનસિંહ આ વખતે અગાઉની માફક પાલી નામનુ વાણિજ્યપ્રધાન નગર લૂટવાને પોતાની સેનાસહિત બહાર નીકળ્યા તેઓ પોતાનું કાર્ય સિદ્ધ કરીને પાછા ફરતા હતા, તે વખતે ભીમસિંહની સેનાએ એકાએક તેમનાપર આક્રમણ કર્યું. માનસિંહ બાલ્યાવસ્થાથીજ કિલ્લામા રહેતા હતા, તેથી સર્વ રાજપૂતોની પેઠે પૂર્ણ સાહસ અને શૌર્ય તેમનામા હતું, તોપણ યુદ્ધ કરવાની પ્રણાલી તથા સકટમાથી પોતાનો બચાવ કરવાની યુક્તિ તેમના જાણવામા નહોતી જે સમયે ભીમસિંહની સેનાએ માનસિંહપર આક્રમણ કર્યું, તે સમયે માનસિંહ અશ્વપર આરૂઢ થયેલા નહોતા આથી શત્રુસેના તેમને પકડવાને તૈયાર થઈ ગઇ. માનસિંહને શત્રુઓના પંજામા ફસાયેલા જોઈ તેમની સાથેના સામંતોએ ચતુરાઇથી તેમનો હાથ પકડી તેમને અશ્વારૂઢ કર્યા અને શીઘ્રતાથી ઘોડાને હાંકી મૂકી તેમના પ્રાણની રક્ષા કરી. આ રીતે માનસિંહ નિર્વિઘ્નતાથી ઝાલોરના કિલ્લામા પ્રવેશ કરી ગયા, એટલે ભીમસિંહની સેનાનો પ્રયત્ન નિષ્ફળ થયો.

રાજસ્થાનના કોઇ રાજ્યમા જ્યારે સિંહાસનને માટે બે રાજકુમારો વચ્ચે વિગ્રહ ઉપસ્થિત થતો, ત્યારે સામંતો બે ભિન્ન પક્ષોમા વહેંચાઈ જતા હતા અને આ પ્રસગે મારવાડના સામંતોએ પણ તેમજ કર્યું; અર્થાત્ કેટલાક સામંતોએ ભીમસિહના પક્ષનુ અવલંબન કર્યું અને કેટલાકે માનસિંહના પક્ષનું સમર્થન કર્યું. ભીમસિહને અધિક પ્રબળ, સાહસિક અને પરાક્રમી જોઇ ઘણા સામંતો તેનો પક્ષ છોડી માનસિહના પક્ષમા જઇ ભળ્યા હતા જે સામંતો ભીમસિંહના પક્ષમા ગયા હતા, તેઓ સિંહાસનને માટે બે જણને વિગ્રહ કરતા જોઇ, પોતાને સુઅવસર પ્રાપ્ત થઇ છે એમ જાણી અધિક સામર્થ્યનો સચય કરી રાજા ઉપર પ્રભુત્વ ધરાવનાર થઇ પડયા તેમને નિરંતર માત્ર એવી ઇચ્છા રહેતી હતી કે ભીમસિહ અમારી સલાહ અનુસાર કાર્ય કરે અને આ પ્રસગે તેને અમારી સહાયની આવશ્યકતા વિશેષ હોવાથી અમારી માગણી પૂરી કરવામા ખતપૂર્વક વળગ્યો રહે તો સારુ, પરંતુ રાજા ભીમસિહે સામંતોનો અધિકાર વધારવાને કાંઇ પણ પ્રયત્ન કર્યો નહિ, તે તેમને પોતાના હાથનીચે વેચાતા લીધેલા ગુલામોની પેઠે રાખતો હતો આથી સામંતો તેનાપર અધિક અપ્રસન્ન થવા લાગ્યા રામસિંહની પેઠેજ ભીમસિહ પણ સામંતોપ્રત્યે ઉદ્ધતાઇભરેલું અને અરુચિકર વર્તન કરતો હતો જે સામંતોને તેણે ઝાલોરપર અધિકાર સ્થાપિત કરવાને માટે રોકયા હતા, તેઓ વર્ષ ઉપર વર્ષ વ્યતીત થઇ ગયા છતા પણ માનસિંહને બદીવાન બનાવી શકયા નહિ, ત્યારે તેણે ક્રોધિત થઇને આજ્ઞા કરી કે –" જે સામંતો ઝાલોરપર અધિકાર સ્થાપિત કરવા માટે રોકાયેલા છે, તેઓ વીરપુરુષ નથી, તેઓ અશ્વપર સ્વારી કરવાને લાયક નથી, માટે તેમને અશ્વને બદલે બળદ આપો " ભીમસિંહદ્વારા આવુ અપમાન મળેલુ જોઇ તે સામંતો ક્રોધાગ્નિથી સળગી ઉઠયા મહાત્મા ટૉડ જણાવે છે કે " રાજા ભીમસિંહે જો પોતાના સામંતોનુ આવુ અપમાન ન કર્યું હોત તો દીર્ઘકાળપર્યંત ઝાલોરની રક્ષા કરવી માનસિંહને માટે અશક્ય થઇ પડત અને તેમને પણ અન્યાન્ય કુટુબીઓની પેઠે ભીમસિંહના ક્રોધાગ્નિમાં બળીને ભસ્મીભૂત થવુ પડત માનસિહે ઉક્ત સામંતોને અશ્વને બદલે બળદ આપવાની આજ્ઞા કરીને તેમનુ જે ઘોર અપમાન કર્યું તેથી તેઓ રણભૂમિ છોડી સ્વકુટુબ ગોદવાડના ઘાણેરાવ નામના મુખ્ય પ્રગણામા ચાલ્યા ગયા " ભીમસિહ અને માનસિહ એ ઉભયની ઉપર સામંતો અતિ અપ્રસન્ન થયા, તેથી તેઓ પોતાની જન્મભૂમિ છોડી તેની નિકટના પ્રદેશમા જઇ રહેવા લાગ્યા ભીમસિહ સામંતોના આ પ્રકારના આચરણથી અત્યત ક્રોધાયમાન થયો અને તેણે તેમની ઘણી જમીન પોતાના તાબામા લઇ લીધી વળી તેણે મરુભૂમિના પ્રધાન સામંત નીમાજના ઉદાવત શાખાના અધિપતિપર આક્રમણ કરવાની આજ્ઞા ફરમાવી ઉદાવત સામંતે એક વર્ષપર્યન્ત અતુલ પરાક્રમ દર્શાવી પોતાના દુર્ગની રક્ષા કરી, પરંતુ ત્યાર પછી તેનો પરાજય થયો. નીમાજ દુર્ગ ઉપર અધિકાર કરતાની સાથેજ ભીમસિંહે તેને તોડાવી નાખીને તે સ્થળે ચોખ્ખુ મેદાન બનાવી દીધું તેણે આ દુર્ગપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરવાને માટે પુષ્કળ વિજાતીય પગારદાર સૈનિકો રાખ્યા હતા ત્યારપછી આ સૈનિકોને તેણે ઝાલોરપર અધિકાર સ્થાપિત કરવાને મોકલી દીધા

વિજાતિની પગારદાર સેના બમણા ઉત્સાહથી ઝાલોરના કિલ્લાપર અધિકાર સ્થાપિત કરવાને અતિ શીઘ્રતાપૂર્વક ગઈ અને તેપર ઘેરો ઘાલ્યો હવે માનસિહની આશા સર્વથા લુપ્ત થઇ ગઇ તે પોતાના મખ્યાબધ સૈનિકોની સાથે કિલ્લામા આબદ્ધ રહી ભૂખે મરવાની અણીપર આવી પહોચ્યા મરુભૂમિના જે સામંતો તથા પ્રજાજનો માનસિહના પક્ષનુ સમર્થન કરતા હતા, તેમને અત્યારપૂર્વે ભીમસિહે દેશનિકાલ કર્યા હતા આથી કિલ્લાની બહારના ભાગમાથી કાંઈ પણ સહાય મળવાની તેમને આશા રહી નહોતી કિલ્લાની અદર તેમના સૈનિકો કેટલાક વર્ષોસુધી રહ્યા હતા, જેમણે માનસિહની સાથે અનેક પ્રકારના કષ્ટો સહન કર્યાં હતા અને જેમણે અર્ધા ભૂખ્યા રહીને પણ તેમના પ્રાણની રક્ષા કરી હતી, તેમને માટે હવે ભોજનની સામગ્રી મળી શકતી નહોતી, કારણ કે ભીમસિંહના સૈનિકોએ કિલ્લાની આસપાસ મજબૂત ઘેરો ઘાલ્યો હતો. હવે તેઓ પૂર્વવત્ નગરમાથી બહાર નીકળી ખાદ્ય પદાર્થો લાવી શકતા નહોતા હવે તેમને માટે માત્ર બે માર્ગ ખુલ્લા હતા કા તો ભોજનના અભાવથી પ્રાણ ત્યાગ કરવા કે કા તો શત્રુઓને તાબે થવુ માનસિંહનુ હૃદય દારુણ શોકથી વ્યાકુળ બની ગયુ તેમને ચારે તરફ નિરાશાની ભયકર મૂર્તિ દૃષ્ટિગોચર થવા લાગી આ વખતે

ભીમસિંહના મુખ્ય સેનાધિપતિએ તેમની પાસે એક દૂત મોકલીને મ્હેવરાવ્યુ કે –" મહારાજ ! આપ કિલ્લાને છોડી અમારી છાવણીમા આવો આપજ અમારા સ્વામી છો અને આપની આજ્ઞાનુ પાલન કરવુ, એજ અમારૂ કર્તવ્ય છે " ઇષ્ટમિત્રો અને બન્ધુઓને છોડી નિસહાય તથા સંપત્તિહીન માનસિંહ અગીઆર વર્ષસુધી અનેક કષ્ટો સહન કરીને ઝાલોરના કિલ્લામા ગોંધાઇ રહ્યા હતા પછી તેમને અગીઆરમે વર્ષ કાર્તિક સુદ ૮ ને દિવસે (ઇ० સ० ૧૮૦૪ ના ડિસેમ્બર માસમા) એવા સમાચાર મળ્યા કે રાજા ભીમસિંહનુ મૃત્યુ થયુ છે આ શુભ સમાચારપર માનસિંહને પ્રથમ તો વિશ્વાસજ બેઠો નહિ જો કે આ સમાચાર તેમને ઘેરો ઘાલીને પડેલી સેનાના મુખ્ય સેનાપતિના દૂત તરફથી પ્રાપ્ત થયા હતા, જો કે દૂતે આપેલા પત્રપર રાજમંત્રી ઇંદરાજના હસ્તાક્ષર હતા, તથાપિ માનસિંહના હૃદયમા ભયંકર સંદેહ ઉત્પન્ન થયો તેમને લાગ્યુ કે ચતુર ભીમસિંહે પોતાની ચાતુર્યજાળનો વિસ્તાર કરીને મને બંદીવાન કરવાને માટે આ ઉપાય કર્યો છે અંતે તેમણે રાજગુરુ દેવનાથને રાજા ભીમસિંહના મૃત્યુની વાત સત્ય છે કે અસત્ય તેની તપાસ કરવાને માટે શત્રુઓની છાવણીમા મોકલી આપ્યો તેણે પાછા ફરી તેમને સિંહાસનપ્રાપ્તિની વધાઈ આપી કે તરતજ તેઓ ભાગ્યલક્ષ્મીને સુપ્રસન્ન થયેલી જોઇ આનંદોન્મત્ત થઇ કિલ્લામાથી બહાર નીકળ્યા જે રાઠોડાની સેના અગીઆર વર્ષ તેમને બંદીવાન કરવાને માટે પરિશ્રમ કરતી હતી તે આ સમયે તેમના મુખનુ દર્શન કરીને આનંદથી ઘેલી બની ગઇ અને સર્વ સૈનિકોએ ઉભા થઇ પ્રણામ કરી તેમને મહા સન્માન આપ્યુ

સંવત ૧૮૬૦ ના માઘમાસના શુક્લપક્ષની પંચમીને દિવસે શુભ મુહૂર્તમા માનસિંહના મસ્તકપર રાજતિલક કરવામા આવ્યુ માનસિંહના શાસનકાળથીજ મારવાડના ઇતિહાસના શોચનીય અધ્યાયનો આરંભ થયો છે તેમની વિચિત્ર લીલા અને ભયંકર અત્યાચારથી મારવાડ સર્વથા નષ્ટ થઇ ગયુ તેમનાજ શાસનસમયથી રાઠોડજાતિનો સ્વાધીનતાનો સૂર્ય સદાને માટે અસ્ત પામ્યો રાજા માનસિંહના મસ્તકપર રાજછત્ર શોભાયમાન થયા પછી થોડા દિવસમા મારવાડના વિધ્વંસનુ બીજ રોપાયુ પોકર્ણના મહાતેજસ્વી સામંત દેવીસિંહનુ નામ તો સારીરીતે પાઠકોના સ્મરણમા હશેજ માનસિંહના પિતામહ વિજયસિંહે દેવીસિંહને કેવી રીતે બંદીવાન કરીને તેમના જીવનનો વિનાશ કર્યો હતો તેનો બદલો લેવાને માટે તેમના પુત્ર સબળસિંહે રુદ્ર મૂર્તિ ધારણ કરીને કેવો ઉદ્યોગ કર્યો હતો તથા તેમણે કેવીરીતે પ્રાણત્યાગ કર્યો હતો તેનુ વર્ણન પૂર્વે અમે કરી ગયા છીએ પોકર્ણના સામંત મારવાડના બીજી શ્રેણીના સરદાર ગણાય છે તેમની કેટલી બધી સત્તા મારવાડના રાજ્યમા જામી ગઈ હતી, તેનુ અત્રે વર્ણન કરવુ નિષ્પ્રયોજન છે માનસિંહ જે સમયે સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા, તે સમયે સ્વર્ગસ્થ દેવીસિંહના પૌત્ર અને સબળસિંહના પુત્ર સવાઇસિંહ પોકર્ણના સામંતના પદપર અધિષ્ઠિત થઇ ચાંપાવતોની સહાયથી પ્રબળ પરાક્રમસહિત કાળક્ષેપણ કરતા હતા દેવીસિંહે ગર્વપૂર્ણ સ્વરે કહ્યુ હતુ કે– મારવાડનુ સિંહાસન મારી તલવારમા છે " તથા તેમણે અંતસમયે કહ્યુ હતુ કે–' મારા પુત્ર સબળસિંહની સમશેરમા મારવાડનુ સિંહાસન રહેશે " તેજ પ્રકારે સવાઇસિંહે પોતાના પિતામહ દેવીસિંહ તથા પિતા સબળસિંહનુ વૈર લેવાને માટે માનસિંહનો રાજ્યાભિષેક થયા પછી સૌથી પહેલા મારવાડના વિધ્વંસનુ બીજ વાવ્યુ જો પૂર્વજોનુ વૈર લેવુ એ ધાર્મિક કાર્ય ગણાતુ હોય તો સવાઇસિંહ મહાન ધાર્મિક પુરુષ ગણાવા જોઇએ માનસિંહના અભિષેક પછી તેમના મૃત્યુપર્યંત સવાઇસિંહે તેમના મસ્તકપર સદા તીક્ષ્ણ તલવાર રાખી હતી માનસિંહ સિંહાસનારૂઢ થયા તે પછી અલ્પ સમયમાજ પોકર્ણપતિ સવાઇસિંહ શાંતિ અને સુખને તિલાંજલિ આપી રાજાપ્રત્યે અસંતુષ્ટ થઇ રાજસભા છોડી પોતાનો ઉદ્દેશ પાર પાડવાની ચિંતામા નિમગ્ન થયા તેમણે પ્રથમ જોધપુરથી અઢી કોશના અંતરપર આવેલા ચોપાસની નામના સ્થાનમા સર્વ સામંતોને બોલાવી પ્રપંચ રચવા માંડ્યો ત્યા હાજર રહેલા સામંતોને સંબોધીને તેમણે કહ્યુ " મૃત મહારાજા ભીમસિંહની રાણી ગર્ભવતી છે, માટે આપ સર્વ અહીઆ પ્રતિજ્ઞા કરો કે જો રાણીને પુત્ર ઉત્પન્ન થાય તો માનસિંહને પદભ્રષ્ટ કરી તેનેજ રાજતિલક કરવામા આવશે ' સવાઇસિંહ રણનિપુણ યોદ્ધા હતા વળી તેઓ ઉત્તમ રાજનીતિજ્ઞ પણ હતા, તેથી સર્વ સામંતોએ તેમને સંમતિ આપી એક પત્ર તૈયાર કરવામા આવ્યો

અને તે પર સર્વ સામંતોએ પોતપોતાના હસ્તાક્ષર કર્યા આ રીતે સવાઇમલને પોતાના પ્રથમ પ્રયત્નમા સફળતા પ્રાપ્ત થવાથી તેમણે સર્વ સામંતોસહિત શીઘ્ર કિલ્લામા પ્રવેશ કર્યો અને ભીમસિંહની ગર્ભવતી રાણીને તેડી લાવીને અતિ સાવધાનતાથી તેમને નગરના એક મહાલયમા રાખી પછી તે સર્વ સામંતોએ એકમત થઇ રાજા માનસિંહની સમક્ષ જઈ તેને ભીમસિંહની રાણીના ગર્ભના સમાચાર કહ્યા વળી તેમણે તેમને સ્પષ્ટરીતે જણાવ્યુ કે–" જો ભીમસિંહની ગર્ભવતી રાણીને પુત્રપ્રાપ્તિ થશે તો તેને મારવાડના સિંહાસનના ઉત્તરાધિકારીતરિકે સ્વીકારવો પડશે" ચતુર માનસિંહ સારીરીતે જાણતો હતો કે જો હુ હમણા આ સામંતોની ઇચ્છાને આધીન નહિ થાઉં તો એ સર્વ મારી વિરુદ્ધ કાર્ય કરશે, તેથી તેમણે તે વખતે કહ્યુ " જો રાણીને પુત્ર થશે તો તેજ મારવાડના સિંહાસનનો ઉત્તરાધિકારી થશે અને તેનો જન્મ થતાની સાથેજ તેનુ પદ તથા તેની મર્યાદા વધારવાને માટે નાગોર અને સિવાના એ ઉભય પ્રગણા તેને અર્પણ કરવામા આવશે, અને જો રાણીને કન્યા થશે તો ઢુંઢારના રાજકુમારની સાથે તેનો વિવાહ કરવામા આવશે" રાજા માનસિંહના આ વચનોને અનુમોદન આપવામા સામંતોને કાંઇ પણ હરકત જણાઇ નહિ પોકર્ણના સામંતને પણ આ વખતે વૈર લેવાનો બીજો કોઇ ઉપાય જડયો નહિ જો રાણીને પુત્ર ઉત્પન્ન થશે, તો મારો ઉદ્દેશ સફળ થવામા વિશેષઅનુકૂળતા મળશે,એવી આશાથી ધૈર્ય ધારણ કરી તેઓ શુભ દિનની પ્રતીક્ષા કરવા લાગ્યા.

રાજાનો પરલોકવાસ થયા પછી વિધવા રાણીને જ્યારે સંતાનોત્પત્તિ થાય છે, ત્યારે રાજપૂતરાજ્યમા ભારે દોડધામ મચી રહે છે નવપ્રસૂત રાજકુમારનુ હિત સાધવાને માટે પ્રાયઃ સર્વ શાખાના સામંતો તેના પક્ષમા જાય છે અને નાના ઝઘડાથી લઇને મહાવિગ્રહ પણ ઉપસ્થિત કરી દે છે આવી સ્થિતિમા ગર્ભવતી રાણીઓને બહુધા પુત્રજ જન્મે છે અને જો રાણીને કન્યા ઉત્પન્ન થાય તો કોઇના તરતના જન્મેલા પુત્રને લાવીને રાણીને પુત્ર જન્મ્યો છે, એવી ખબર ફેલાવવામા આવે છે આ વાત કર્નલ ટૉડે સ્પષ્ટ જણાવી નથી, પરંતુ તેમના શબ્દો ઉપરથી આવોજ ભાવાર્થ પ્રતીત થાય છે ગમે તેમ હો, પરંતુ યોગ્ય સમયે ભીમસિંહની રાણીને પુત્ર ઉત્પન્ન થયો રાજા માનસિંહ નવીન રાજકુમારના જીવનકમલને ચૂંટી નાખશે એવા ભયથી રાજમહિષીએ તેને એક ટોપલામા મૂકી અત્યંત વિશ્વાસુ સેવકોદ્વારા તેને પોકર્ણમા સવાઇસિંહની પાસે મોકલી આપ્યો આ રાજકુમારને જોઈ પોકર્ણના સામંત અત્યંત પ્રસન્ન થયા અને ઘણી કાળજીથી તેનું લાલનપાલન કરવા લાગ્યા; પરંતુ તેમણે બે વર્ષપર્યંત રાજકુમારના જન્મની વાત ગુપ્ત રાખી કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે–" જો મહારાજ ભૂતકાળની ઘટના ભૂલી જઇને સર્વ ન્યાયાનુસાર વર્તન કરત અને સામંતોની સાથે વિદ્વેષ પ્રદર્શિત કરીને ભીમસિંહના શાસનસમયમા જે સામંતોએ તેમનો પક્ષ ગ્રહણ કરી તેમને સહાય કરી હતી, તેમની સાથે અનુચિત વર્તન ન કરત તો આ નવીન રાજકુમાર ધોકલસિંહનુ જીવનવૃત્તાંત જીવનપર્યંત ગુપ્ત રાખવામા આવત રાજા માનસિંહે પોતાની શાસનશક્ત પોતાના રાજ્યમા ઉત્તમરીતે દૃઢ કરીને, જે સામંતોએ ઝાલોરના કિલ્લામા બંદીવાનતરિકે રહીને તેમને પુષ્કળ સહાય કરી હતી, તેજ સામંતોને માત્ર ઉચ્ચપદ તથા ઉચ્ચ સન્માન આપ્યુ અને જે સામંતોએ ભીમસિંહની આજ્ઞાનુસાર તેમની વિરુદ્ધમા કાર્ય કર્યુ હતુ, તેમનાપર તેઓ દ્વેષ બતાવવા લાગ્યા રાજા માનસિંહને માત્ર બે પ્રધાનસામંતોએ સહાય કરી હતી ભારી રાજપૂતજાતિની સેના તથા મહંત કાયમદાસના તાબાની વિષ્ણુસ્વામી નામની સેના પણ રાજા માનસિંહની સહાયક હતી "[1]

રાજા માનસિંહે પોતાના અનુગત સેવકોપ્રતિ વિશેષ કૃપા પ્રદર્શિત કરી અને અન્ય સામંતો ઉપર તેઓ અતિ રુષ્ટ થવા લાગ્યા આ કારણથી પોકર્ણના સામંતના હૃદયમા ભયંકર વૈરાગ્નિ પુનઃ પ્રદીપ્ત થયો આટલા દિવસ સુધી માનસિંહ સામંતોને અપ્રિય થયા નહોતા, તેથી તેઓ શાંત અને મૌન રહ્યા હતા, પરંતુ બે વર્ષ પછી તેમને પક્ષપાતી આચરણ કરતા જોઇ તથા અન્યાન્ય સામંતોને તેમનાથી અત્યંત અસંતુષ્ટ થયેલા જોઈ સવાઇસિંહે મુખ્ય સામંતોની આગળ ધોકલસિંહના

[1] આ સેના વિષ્ણુના ભક્તોની બનેલી હતી મહંતના હિતને માટે આ સેના જીવસટે યુદ્ધ કરતી હતી આવશ્યકતા પડતા મહંતની આજ્ઞાથી તે અન્યને સહાય પણ કરતી હતી જો કે આ સૈનિકો ધર્મકર્મનેજ પોતાનો પ્રધાન ઉદ્દેશ માનતા હતા, તોપણ તેઓ યુદ્ધકાર્યથી કદિપણ વિમુખ થતા નહોતા

જન્મની વાત પ્રકટ કરી સર્વ સામંતો શીઘ્ર એકાન્ત થયા અને તેમની સાથે સવાઇસિંહે રાજમહાલયમાં જઇ રાજા માનસિંહને ધોંકલસિંહના જન્મની વાત કહી વળી તેમનાપર રાજકુમાર ધોંકલસિંહના નિર્વાહને માટે નાગોર અને સિવાના પ્રદેશ આપવાને દબાણ કરવામાં આવ્યું એ વર્ષ સુધીમાનસિંહને ભીમસિંહની રાણીને ઉદરે જન્મેલા રાજકુમારવિષે કિંચિત્ પણ ખબર નહોતી, તેથી આ નવીન સમાચાર સાંભળી તેઓ આશ્ચર્યચકિત થઇ ગયા પછી તેઓ લાચાર થઈ બોલ્યા 'ધોંકલસિંહ જો વાસ્તવમાં ભીમસિંહના વીર્યથી પેદા થયા હશે તો હું તપાસ કરીને તેમના નિર્વાહને અર્થે જમીન આપીશ" ભીમસિંહની વિધવા રાણી પુત્રને પોકર્ણમાં મોકલી પોતે જોધપુરમાં રહેતી હતી રાજા માનસિંહ યથાર્થ હકીકત જાણવાને ઉદ્યત થયા છે, એ સમાચાર સાંભળી રાણી અત્યંત ભયભીત થઈ તેમણે ધાર્યું કે ધોંકલસિંહ મારો પુત્ર છે, એમ જો હું સ્વીકારીશ તો રાજા માનસિંહ અવશ્ય એને મારી નાખશે આવો વિચાર કરી તેણે ધોંકલસિંહના જીવનનું રક્ષણ કરવાને માટે સર્વની આગળ કહ્યું કે "ધોંકલસિંહ મારો પુત્ર નથી" રાણીના આ વચનોથી માનસિંહના સર્વ વિઘ્નો દૂર થઈ ગયા અને તેની સાથે પોકર્ણના સામંતની સર્વ આશા ભસ્મીભૂત થઈ ગઇ ભીમસિંહની રાણી ગર્ભવતી હતી, તેનું કોઇ પ્રમાણ પહેલાં દર્શાવવામાં આવ્યું નહોતું રાણીના આ વચનો સત્ય માની સર્વ સામંતો રાજાના પક્ષમાં ભળી ગયા અને પોકર્ણના સામંત ચારે તરફ અંધકાર જોવા લાગ્યા

વૈર લેવાને પ્રવૃત્ત થયેલા સવાઇસિંહ ભીમસિંહની રાણીના આ વચનોથી વિફળમનોરથ થઈ ગયા તેમણે રાજા માનસિંહને કાંઇ જણાવ્યું નહિ, તેમ પોતાના પક્ષના સામંતોની સાથે મળીને માનસિંહની વિરુદ્ધ તેમને ખડ્ગ ધારણ કરવાનો પણ અવસર મળ્યો નહિ, તે છતાં પણ તેઓ અન્ય ઉપાયથી વૈર લેવાને તૈયાર થયા આ વખતે તેમણે કૂટનીતિનું અવલંબન કર્યું તેઓ જે વિષમય પ્રપંચજાળ ફેલાવી રહ્યા હતા, તેમાંથી કયા પ્રકારનું વિષ ઉત્પન્ન થશે, તે તેઓ સ્વયં જાણતા નહોતા આ પ્રપંચથી મારવાડનો ધ્વંસ થયો; એટલુંજ નહિ પરંતુ તેથી સવાઇસિંહ પોતાનું ધન અને પ્રાણ પણ ગુમાવી બેઠા વિશ્વપ્રસિદ્ધ રાઠોડનીતિનો સ્વાધીનતારૂપી અમૃતરાશિ વિજાતીય, વિધર્મી અને અત્યાચારીઓદ્વારા નાશ પામ્યો અને તેનું અંતિમ ક્ષીણ ગૌરવ પણ ચિરકાળને માટે લુપ્ત થઈ ગયું સવાઇસિંહ વૈર લેવાને માટે ધોંકલસિંહના જીવનની રક્ષા કરવી યુક્ત ધારી તેમ કરવાને પ્રવૃત્ત થયા પોકર્ણનો કિલ્લો જો કે સારીરીતે દૃઢ હતો, તથાપિ તેને ત્યાં દીર્ઘકાળપર્યંત રાખવો અસંભવિત ધારી તેમણે તેને શેખાવટીમાં આવેલા ખેતડી નામના સ્થાનમાં છત્રસિંહભાગીની જામીનગીરીથી અભયસિંહની[1] પાસે મોકલી દીધા સવાઇસિંહે આટલા દિવસ સુધી પ્રપંચજાળનો વિસ્તાર કરી માનસિંહની વિરુદ્ધ ખડા રહી તેમને બતાવી આપ્યું કે તેઓ તેમના રાજ્યના કંટકસ્વરૂપ છે અને તેમનાદ્વારાજ વિઘ્નની વિશેષ સંભાવના છે, પરંતુ પરમ ચતુર સવાઇસિંહ પોતાનો સ્વાર્થ સિદ્ધ કરવાને માટે હવે શત્રુતા છોડી પ્રકટરીતે માનસિંહના અનુગત થઇ તેમને પ્રસન્ન કરવાને પ્રવૃત્ત થયા એવામાં તેમને એક સુઅવસર પ્રાપ્ત થયો આ સુયોગનો લાભ લઈ તેમણે પોતાની સર્વ અભિલાષાઓ સફળ કરવાનો ઇરાદો રાખ્યો માનસિંહપ્રત્યે મિત્રભાવ તથા અનુમતિ દર્શાવી તેમણે ગુપ્તરીતે તેમના સર્વસ્વનો નાશ કરવાનો પ્રયત્ન કરવા માંડ્યો સવાઇસિંહ આપણા પ્રત્યે બહુ સારું વર્તન રાખે છે એમ જાણી તેમણે તેમની સાથે અત્યંત સ્નેહભર્યું વર્તન રાખવા માંડ્યું બુદ્ધિમાન સવાઇસિંહ જે ઘટના સિદ્ધ કરવાને માટે ગુપ્ત પ્રપંચજાળ ફેલાવી રહ્યા હતા, તે ઘટના હવે સિદ્ધ થઇ મારવાડના મૃત મહારાજા ભીમસિંહે મેવાડના મહારાણાની પરમ રૂપલાવણ્યવતી કન્યા કૃષ્ણાકુમારીના હાથની માગણી કરી હતી, પરંતુ આ બાબત બરાબર નિર્ણીત થઇ નહિ તે પૂર્વેજ મહારાણા ભીમસિંહે દેહ છોડી દીધો સવાઇસિંહે પોતાની નાશકારક યુક્તિ સિદ્ધ કરવાને માટે ગુપ્તરીતે જયપુરના અધીશ્વર મહારાજા જગતસિંહને જણાવ્યું કે રાણા ભીમસિંહની કન્યા અત્યંત રૂપવતી છે, માટે તેના લગ્નની માગણી કરો જયપુરપતિ જગતસિંહે કૃષ્ણાકુમારીના રૂપલાવણ્યના સમાચાર સાંભળી તે રમણીરત્નની પ્રાપ્તિની ઇચ્છા-

[1] અભયસિંહ શેખાવત શાખાના એક મહાબળવાન સરદાર હતા

થી શીઘ્ર મહામૂલ્યવાન ઉપહાર તથા ચારહજાર સૈનિકો ઉદયપુર તરફ મોકલી દીધા. જગતસિંહને આ પ્રકારે ઉપહાર મોકલતા જોઇ સવાઇસિંહે મારવાડપતિ માનસિંહને કહ્યું કે:-"મહારાજા! મેવાડપતિ રાણાની કન્યા કૃષ્ણાકુમારીની સાથે લગ્ન કરવાની મહારાજા ભીમસિંહે માગણી કરી હતી અને હાલમાં જયપુરપતિ જગતસિંહે તેમનાપર ઉપહારો મોકલેલ છે; અને કૃષ્ણાકુમારી જો જગતસિંહને પ્રાપ્ત થશે તો આપણા મસ્તકપર કલંકનું ટીલું લાગશે.' મારવાડના અધીશ્વરતરિકેજ ભીમસિંહે કૃષ્ણકુમારીના હાથની માગણી કરી હતી અને આપ પણ મારવાડના અધીશ્વરજ છો; માટે જો જગતસિંહ કૃષ્ણાકુમારીની સાથે વિવાહ કરશે તો મારવાડના સિંહાસનને ઘોર કલંક લાગશે." પોકર્ણના સામંત સવાઇસિંહે કયા ગુપ્ત ઉદ્દેશથી આ વાત કહી હતી, તે માનસિંહ કાંઈ સમજી શક્યા નહિ. તેમણે ધાર્યું કે મારવાડના સિંહાસનના ગૌરવની રક્ષાને માટે સવાઇસિંહે આવાં ઉત્તેજક વચનો કહ્યાં છે; આથી તેઓ જયપુરપતિની વિરુદ્ધ ખડા થઇ ગયા.

માનસિંહે શીઘ્રજ સામંતોને સેનાસહિત એકત્રિત થવાની આજ્ઞા કરી. રાજા માનસિંહે ત્રણ હજાર રાઠોડોની અશ્વારોહી સેનાને પોતાની સાથે લઇ મેવાડની સીમામાં રહેલી હીરાસિંહની ધનલોલુપ સેનાની સાથે મળી જયપુરના મહારાજાના મોકલેલા ઉપહારો લૂંટી લીધા અને જયપુરની સેનાને પરાસ્ત કરીને નસાડી મૂકી. મહારાજા જગતસિંહ: માનસિંહના આ આચરણથી અત્યંત ક્રોધિત થયા અને તેમણે શીઘ્ર તેમની સાથે યુદ્ધ કરવાની તૈયારી કરી.[1]

ચતુર સવાઇસિંહની અભિલાષા પૂર્ણ થઇ ગઇ. જયપુર અને મેવાડ એ ઉભય દેશોના રાજાઓની સાથે માનસિંહને તકરાર કરાવી તે ઉભય રાજાઓદ્વારા માનસિંહને સિંહાસનપરથી પદભ્રષ્ટ કરી ધોંકલસિંહને મરુક્ષેત્રમાં સિંહાસનપર આરૂઢ કરી સવાઇસિંહે પોતાનો ઉદ્દેશ પાર પાડ્યો. પછી તેઓ માનસિંહની સાથે જગતસિંહને ચાલતા યુદ્ધના સમાચાર સાંભળી માનસિંહપ્રત્યે ઉપલક મિત્રતા પ્રદર્શિત કરી શીઘ્ર ખેતડીમાં ચાલ્યા ગયા. ધોંકલસિંહ ખેતડીમા અભયસિંહના આશ્રયમાં રહેતા હતા. સવાઇસિંહ શીઘ્ર ધોંકલસિંહને લઇ એકદમ જયપુરમાં આવી મહારાજા જગતસિંહને મળ્યા. ચતુર સવાઇસિંહે માનસિંહને ઉત્તેજિત કરી જગતસિંહના ઉપહારો લૂંટાવી લીધા હતા. જયપુરના મહારાજાને આ ખબર મળી નહોતી. માનસિંહની વિરુદ્ધ યુદ્ધ થયાની ખબર મળતાંજ સવાઇસિંહ ધોંકલસિંહને લઇને જગતસિંહની પાસે ગયા. જગતસિંહે તેમનો ઘણોજ આદરસત્કાર કર્યો. માનસિંહના આચરણથી જગતસિંહ તેમનાપર અત્યંત ક્રોધિત થઇ ગયા હતા. સવાઇસિંહે તેમને જણાવ્યું કે માનસિંહને પદભ્રષ્ટ કરીને ધોંકલસિંહને તેના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત કરવો જોઇએ.જગતસિંહે તત્કાળ આ કાર્યપ્રત્યે પોતાની સમ્મતિ દર્શાવી. તેઓ નિશ્ચયપૂર્વક માનતા હતા કે રાઠોડસામંતો માનસિંહનો પક્ષ છોડીને ધોંકલસિંહને સહાય કરશે. ધોંકલસિંહ સ્વર્ગસ્થ મહારાણા ભીમસિંહનો પુત્ર છે અને શાસ્ત્રાનુસાર મારવાડના સિંહાસનનો અધિકારી તેજ છે, એ વાત સિદ્ધ કરવાને માટે સવાઇસિંહની ભલામણથી ધોંકલસિંહને ભીમસિંહની વિધવા રાણી જયપુરરાજકુમારીના ખોળામાં બેસાડ્યો. આ રાજકુમારી જગતસિંહની ભગિની થતી હતી. જગતસિંહે રાજપૂતરીતિઅનુસાર-ધોંકલસિંહની સાથે એક થાળમાં ભોજન કર્યું અને તેને પોતાના ભાણેજ તથા મારવાડરાજ્યના અધિકારીતરિકે ઓળખાવ્યો. માનસિંહના આચરણથી સર્વ સામંતો તેમનાથી અસંતુષ્ટ થઇ ગયા હતા અને તેમણે પૂર્વે ધોંકલસિંહને મારવાડના સિંહાસનપર બેસાડવાને માટે સમ્મતિપત્રપર સહી કરી હતી. જગતસિંહે જ્યાં ધોંકલસિંહ મારવાડના સિંહાસનના અધિકારી છે, એવો ઢંઢેરો પીટાવ્યો કે તરતજ સર્વ સામંતો જયપુરમાં આવીને એકત્રિત થયા.

ધોંકલસિંહના પક્ષનું સમર્થન કરવાને માટે અને માનસિંહની વિરુદ્ધ કાર્ય કરવાને માટે જે રાઠોડસામંતો જગતસિંહને જઈ મળ્યા હતા, તેમાં બિકાનેરના સ્વતંત્રરાજા સૌના અગ્રેસર હતા. બિકાનેરના મહારાજાને માનસિંહની વિરુદ્ધ ઉભા થયેલા જોઈ મરુભૂમિના અન્યાન્ય સામંતો પણ એક પછી એક આવી જગતસિંહને મળ્યા. મહારાજા માનસિંહ એકલા પડ્યા અને પોકર્ણના સામંતનું વૈર

[1] મેવાડના ઈતિહાસમાં મારવાડના રાજાની સાથે જયપુરના રાજાને થયેલા યુદ્ધનું વૃત્તાંત તથા કૃષ્ણાકુમારીના શોચનીય મૃત્યુનું વૃત્તાંત આવી ગયું છે.

પૂર્ણ થવાના પૂર્વચિન્હો સારી રીતે દૃષ્ટિગોચર થવા લાગ્યા જો કે સર્વ સામતોએ માનસિંહનો ત્યાગ કર્યો હતો અને તેઓ ચારે તરફ નિરાશાની ભયંકર મૂર્તિ જોતા હતા, તોપણ તેઓ રાજપૂતજાતિના સ્વભાવઅનુસાર સાહસ અને ધૈર્ય ધરી પોતાના પ્રતિપક્ષીઓની સામે યુદ્ધ કરવાને તૈયાર થયાવિના રહ્યા નહિ તેમના પક્ષમા પણ થોડા સામતો રહ્યા હતા જગતસિંહ સમસ્ત સેના લઈ મારવાડમા પ્રવેશ્યા, પરતુ માનસિંહ તેમની પૂર્વે તૈયાર થઇને નીકળી ચૂક્યા હતા જગતસિંહની પાસે પોતાની સેના ઉપરાત મરુભૂમિના સામતોની સેના મળીને એક લાખ કરત પણ અધિક સૈનિકો હતા મારવાડનો વિધ્વંસ થવાના પૂર્વલક્ષણો દૃષ્ટિગોચર થવા લાગ્યા જે રીતે જગતસિંહ માનસિંહપર વૈર લેવાને માટે આગળ વધતા હતા, તે રીતે માનસિંહને પદભ્રષ્ટ કરીને મારવાડના સિંહાસનપર ધોંકળસિંહને વિરાજમાન કરવાને મરુભૂમિના સામતો પણ પોતપોતાની સેના લઈ આગળ કૂચ કરતા હતા માનસિંહનો વિરોધીપક્ષ આથી અત્યત પ્રબળ થઇ ગયો જો જયપુરનરેશે એકલાએ મારવાડપર આક્રમણ કરવાને ઉદ્યોગ કર્યો હોત તો તેથી માનસિંહ કિંચિત્ પણ ભયભીત થાત નહિ પરતુ પોતાના સ્વજાતીય રાઠોડવીરોએ જગતસિંહને સહાય કરી તેથી તેમને અત્યત ભય ઉત્પન્ન થયો તેઓ પોતાના મનમા બોલવા લાગ્યા ' રાઠોડસામતો રાજભક્તિના મૂળમા દારુણ આઘાત કરી શુ મારવાડનો સર્વથા નાશ કરવા માગે છે ? મારવાડ અને જયપુરના મહારાજાઓની વચ્ચે આ દારુણ વિગ્રહ જાગ્યો, તેથી ભારતવર્ષના પ્રત્યેક પ્રાતમાથી સરદારો તથા રાજાઓએ આવીને કોઇને કોઇ પક્ષનુ સમર્થન કર્યું મહારાષ્ટ્રીય લૂટારાઓ રાજપૂતરાજાઓમા કુસપ કરાવી બેમાથી એક રાજાનો પક્ષ ગ્રહણ કરી અતે ઉભય પાસેથી ધન કઢાવતા હતા તેઓ પણ આ વખતે આ ઉભયપક્ષ વચ્ચે ચાલેલા ઝગડાથી અત્યત પ્રસન્ન થઇ તેમને સહાય કરવાને માટે આવ્યા કેટલાક વર્ષો પૂર્વે માધોજી સિંધિઆ મારવાડનુ સર્વસ્વ લૂટી ગયો હતો તેથી અહીનાની અવસ્થા-આ વખતે અત્યત શોચનીય બની ગઇ હતી અન્ય પક્ષે જયપુરનરેશની પાસે દ્રવ્યનું બળ વિશેષ હોવાથી અધિક મહારાષ્ટ્રીઓ તેમના પક્ષમ ભળ્યા જે સમયે અગ્રેજ સેનાનાયક લોર્ડ લેઇક મહારાષ્ટ્રીયનેતા હોલ્કરની પાછળ પડયો હતો તે સમયે હોલ્કર મારવાડપતિનો આશ્રય ગ્રહણ કરી પોતાના કુટુબને નિર્વિઘ્નતાથી મારવાડમા રાખી અટક તરફ ચાલ્યો ગયો હતો માનસિંહે તે વખતે હોલ્કરને પુષ્કળ સહાય કરી હતી આથી તેમણે પોતાના આ મહાવિપત્તિના સમયમા તેની પાસે સહાય માગી તદનુસાર હોલ્કર માનસિંહને સહાય કરવાને આવ્યો હોલ્કરે માનસિંહના શિબિરથી નવ કોશના અતરપર પોતાનો મુકામ નાખ્યો અને તેમને ખ્હેવરાવી મોકલ્યુ કે, હુ આવતી કાલે પ્રભાતમાજ આપની મુલાકાત લઇશ, પરતુ બુદ્ધિમાન સવાઇસિંહે આ કાર્ય પણ વ્યર્થ કરી નાખ્યુ સવાઇસિંહે જ્યારે જાણ્યુ કે પ્રબલ પરાક્રમશાળી હોલ્કરે માનસિંહને સહાય કરી છે ત્યારે તેમણે પોતાને જય મળવો અસભવિત ધારી, હોલ્કરને પોતાના હાથમા લેવાનો નિશ્ચય કર્યો શીઘ્ર તેમણે હોલ્કરને મળી તેની પાસે કબૂલાત લીધી કે માનસિંહને જરા પણ સહાય કરવી નહિ, પરતુ તરત કોટા તરફ ચાલ્યા જવુ કોટા પહોચતા તેમને રૂા ૧૦૦૦૦૦ આપવાનો સવાઇસિંહે સ્વીકાર કર્યો ધનલોભી હોલ્કર માનસિંહના ઉપકારો એકદમ ભૂલી ગયો અને યુદ્ધ કર્યા વિના રૂા ૧૦૦૦૦૦ મળતા હોવાથી તરત સવાઇસિંહના હસ્તાક્ષરવાળી હૂડી લઈ કોટા તરફ ચાલ્યો ગયો મહાદુખ અને ઘોર વિપત્તિના સમયમા તેને માનસિંહે આશ્રય આપ્યો હતો, તેને તે સર્વથા ભૂલી ગયો હોલ્કરનુ આ આચરણ જોઈ મહારાજા માનસિંહ અત્યત નિરાશ થઇ ગયા આ સર્વ સકટોની વચમા તેમને આશ્વાસન માત્ર એટલુજ હતુ કે મારવાડના સર્વ સામતોમા શ્રેષ્ઠ એવા મેડતિયા સામતો તથા બીજા પણ કેટલાક સામતો તેમના પક્ષમા હતા આ સર્વ સામતોને લઇને માનસિંહ યુદ્ધ કરવાને આગળ વધ્યા

હોલ્કર જતો રહ્યો કે તરતજ જગતસિંહ તથા ધોંકળસિંહ એક લાખ કરત પણ અધિક સૈનિકોને લઇને માનસિંહની સેનાનો સપૂર્ણ નાશ કરવાને માટે પૂર્ણ જોસથી કૂચ કરવા લાગ્યા માનસિંહ આ સમયે પોતાની સેનાસહિત ગાગોલી નામના સ્થાનમા હતા ઉભયપક્ષના સૈન્યો સામે મળતાની સાથેજ માનસિંહના પક્ષના સર્વ રાઠોડસામતોએ અશ્વારૂઢ થઇ સન્માનપૂર્વક પ્રણામ કરીને વિદાય લીધી રાજા માનસિંહે ધાર્યુ કે સર્વ સામતો યુદ્ધ કરવા જવાને માટે વિદાય લે છે, પરતુ

તેમનો આ ભ્રમ તરતજ દૂર થઇ ગયો. જગતસિંહની સેનાએ જે સમયે ગોળાનો વરસાદ વરસાવવા માડયો તે સમયે માનસિંહના પક્ષના સર્વ સામતો સવાઇસિંહની સાથે કરેલી પૂર્વવ્યવસ્થાઅનુસાર માનસિંહનો પક્ષ છોડી શત્રુપક્ષમા જઇ મળ્યા અરે, જે મેડતિયાસામતો સર્વોત્તમ રાજ્યભક્ત ગણાતા હતા, ગમે તે માણુસ સિંહાસનપર બેસે અને તે ગમે તેવો અત્યાચાર કરે તથાપિ જે તેનો પક્ષ છોડતા નહોતા, તેઓ પણ આ વખતે મહારાજા માનસિંહનો ત્યાગ કરીને ધોકલસિંહના પક્ષમા જઈ ભળ્યા ઇંદ્રિયધ્યા, ચાપાવત અને જયતાવત શાખાના મેડતિયા સામતો કે જે શૂરવીરતામા અતિ વિખ્યાત હતા, તે અને અન્યાન્ય નીચી શ્રેણીના સરદારો-એ સર્વ માનસિંહનો પક્ષ છોડી ચાલ્યા ગયા પ્રારભમાજ આ પ્રકારની ભયકર વિપત્તિમા આવી પડલા માનસિંહ ચારે તરફ અધકારજ જોવા લાગ્યા ક્રોધ, અનુતાપ, વિષાદ અને ભયથી માનસિંહ જાણે ઉન્મત્ત બની ગયા અને શુ કરવુ તે તેમને સૂઝયુ નહિ મરુભૂમિના સર્વ સામતોમાથી માત્ર કુચામન, આહવા, ઝાંગેર[1] અને નીમાજના સામતોએજ આ ઘોર વિપત્તિના સમયમા માનસિંહને સહાય કરી હતી. આ ચાર સરદારો માનસિંહની સાથેજ સપતવિપતના ભાગી થવાને માટે રહ્યા હતા માનસિંહ આ ચારે સરદારોના તાબાની સેના તથા ખુદીની સેના લઇને શત્રુઓની સામે બાથ ભીડવાને આગળ વધ્યા, પરતુ ઉપરોકત ચાર રાજ્યભક્ત સરદારોએ જોયુ કે વિજય પ્રાપ્ત થવો તો દૂરજ રહ્યો, પરતુ પ્રાણની રક્ષા કરવી પણ કઠિન થઇ પડશે, તેથી તેમણે માનસિંહને આ સાહસિક કાર્યમા હસ્તક્ષેપ કરવાની ના પાડી ત્યારે માનસિંહ વ્યાકુળ થઇને આત્મઘાત કરવાને તત્પર થયા; પરંતુ કુચામનના શિવનાથસિંહે તેમની પાસે જઇ તેમને હાથીપરથી નીચે ઉતારી મૂકયા . અને તત્કાળ તેમને એક શીઘ્રગામી અશ્વપર આરૂઢ થઇ રણક્ષેત્રમાથી નાસી જવાની સલાહ આપી. રાજા માનસિંહે જોયું કે હવે પલાયન કર્યા વિના આત્મરક્ષણ કરવાનો બીજો ઉપાય નથી, તેથી તેઓ ક્રોધ, વિષાદ, લજ્જા ઘૃણા અને અનુતાપથી વિદગ્ધહૃદય થઇ અશ્વપર ચઢી રણક્ષેત્રમાથી નાસી ગયા જતી વખતે તેમણે અશ્રુપૂર્ણનયનોસહિત કહ્યુ "અફસોસ ' રાઠોડરાજનામા માત્ર મેજ કુશાવહો સાથેના યુદ્ધમા પીઠ બતાવી એ કુળને કલક લગાડયુ છે" વાસ્તવમા રાઠોડજાતિ અન્યાન્ય રાજપૂતકુલોને પોતાનાથી બળપરાક્રમમા નિકૃષ્ટ ગણી તેમનાપ્રત્યે ઉપેક્ષાની દૃષ્ટિથી જોતી હતી આથી માનસિંહના હૃદયમા આ વખતે આવો પશ્ચાત્તાપ થાય તેમા આશ્ચર્ય શુ છે ?

રાજા માનસિંહે પોતાનો પક્ષ અત્યત દુર્બળ જોઇ પ્રથમથીજ પર્વતસર માર્ગથી અર્ધક્રોશના અતરપર પોતાની છાવણી નાખી હતી સરલતાથી નાસી જવાને અને શત્રુપક્ષના આક્રમણનુ નિવારણ કરવાને માટે આ સ્થાન અત્યત અનુકૂળ હતુ આથી તેઓ આજ માર્ગદ્વારા અતે નાસીને પર્વતસરમા જઇ પહોચ્યા રાજા માનસિંહની સાથે ઉનિયાગના રાવ રણભૂમિ છોડીને ચાલ્યા ગયા. તે સમયે ખુદીના ગોલદાજે તથા હિદાલખા નામના ગોલદાજે શત્રુસેનાપર ભયકર વેગથી ગોળાની સતત વૃષ્ટિ કરી, તેના આક્રમણનો અવરોધ કરવા માડયો. ઉભયપક્ષ તરફથી ગોળાની વૃષ્ટિ થતી હતી તે અરસામા માનસિંહ નિર્વિઘ્નતાથી મેડતામા પહોચી ગયા આ પ્રકારે શત્રુઓના કરાળ ગ્રાસમાથી માનસિંહનો ઉદ્ધાર કરીને ઉક્ત ગોલદાજસેના ધીમે ધીમે મેડતા તરફ જવા લાગી એક લાખ કરતા પણ અધિક સૈનિકોના પજામાથી બચીને માનસિંહ મેડતામા આવ્યા તો ખરા, પરતુ તેમણે ધાર્યું કે મેડતા કરતા પણ એકાદ વિશેષ દૃઢ કિલ્લામા રહેવુ વધારે સારૂ છે, તેથી તેઓ તત્કાળ મેડતા છોડી જોધપુરમા આવી પહોચ્યા જે ચાર સામતો સુખ, દુખ, સપતવિપત, સર્વમા તેમની સાથે રહ્યા હતા અને જેમની પાસે અતિ અલ્પ સેના હતી, તેઓ આ વખતે પણ માનસિંહનો ત્યાગ કરી રાજધાની જોધપુરમા ચાલ્યા આવ્યા માનસિંહ યુદ્ધભૂમિમાથી નાઠા કે તરતજ જગતસિંહ, ધોકલસિંહ તથા મહારાષ્ટ્રીયનેતા સિંધિઆના સેનાપતિ બાલારાવે માનસિંહની છાવણી લૂટી અઢાર તોપો હસ્તગત કરી લીધી અને અમીરખા નામના પઠાણસેનાપતિએ માનસિંહની છાવણીમાથી પુષ્કળ દ્રવ્ય લૂટી લીધુ વળી જગતસિંહની સેનાએ માનસિંહના પલાયન પછી પર્વતસર અને તેની નિકટના ગ્રામો પણ લુટી લીધા મારવાડના વિધ્વસનો આરભ આ રીતે થયો.

[1] ઝાંગેર તો ખાલસા ભૂમિમા આવેલું છે ત્યા કોઈ સામત હતો પણ નહિ અને છે પણ નહિ

પોકર્ણના સામંત સવાઈસિંહે આ રીતે માનસિંહનો પરાજય કર્યો જેમણે વૈર લેવાને માટે આ ભયંકર યુદ્ધાગ્નિ પ્રજ્વલિત કર્યો હતો તેમનો તે ઉદ્દેશ માનસિંહના નાસવાથી સિદ્ધ થયો માનસિંહ નાઠા કે તરતજ જગતસિંહે સવાઈસિંહને પરમ આદરપૂર્વક બોલાવી તેમને કહ્યું " આપનો મનોરથ સિદ્ધ થયો છે માનસિંહ પલાયન કરી ગયો છે તેથી હવે ધોકલસિંહને સિંહાસન પ્રાપ્ત થવામાં કાંઇ પણ બાધા ઉપસ્થિત થશે નહિ આપ સેનાસહિત જોધપુરમાં જઇ ધોકલસિંહના મસ્તકપર મારવાડનો રાજમુકુટ મૂકો અને હું પણ રાણાની કન્યાનું પાણિગ્રહણ કરવાને માટે મેવાડ તરફ જાઉં છું " બુદ્ધિમાન સવાઈસિંહ જગતસિંહના કરતાં મહાન નીતિજ્ઞ અને વિચારવાન હતા જગતસિંહનો સ્વાર્થ સિદ્ધ કરવો એ તેનો મુખ્ય ઉદ્દેશ નહોતો કેવળ જગતસિંહની સહાયથી ધોકલસિંહનો સ્વાર્થ સિદ્ધ થાય એજ ઉદ્દેશથી તેમણે મહાન પ્રપંચ રચી જગતસિંહને તેમાં પરિબદ્ધ કરી દીધા હતા તેમણે જગતસિંહને ઉત્તર આપ્યો કે – હજી માનસિંહ પરાસ્ત થયા નથી હજી તેમને ઉચિત શિક્ષા મળી નથી હજી તેઓ હતવીર્ય થયા નથી માટે માનસિંહને સંપૂર્ણરીતે પરાજિત કર્યા પછી મેવાડમાં જઇ કૃષ્ણાકુમારીનું પાણિગ્રહણ કરવું એ આપને ઉચિત છે સવાઈસિંહના ઉપદેશ અનુસાર જગતસિંહે શીઘ્ર રાજધાની જોધપુરમાં નહિ જતાં મેતા નામના સ્થાનમાં જઇ ત્રણ દિવસસુધી ત્યાં મુકામ નાખ્યો બુદ્ધિમાન સવાઈસિંહે ધાર્યું હતું કે માનસિંહ પોતાની પાસેની અલ્પ સેનાદ્વારા જોધપુરનું રક્ષણ કદિ પણ કરી શકશે નહિ અને અવશ્ય તે જોધપુર છોડી ઝાલોરના અભેદ્ય કિલ્લાનો આશ્રય લેશે, માટે અમારે પ્રથમ ઝાલોરમાં જઈ ત્યાંજ અધિકાર સ્થાપિત કરી દેવો જોઇએ ત્યાર પછી જોધપુરપર અધિકાર પ્રાપ્ત કરીશું વાસ્તવમાં સવાઈસિંહનું આ અનુમાન અવશ્ય સત્ય હતું રાજા માનસિંહ ઝાલોરમાં આશ્રય ગ્રહણ કરવાને માટે જોધપુરથી સેનાસહિત નીકળ્યા તેમણે બીસનપુરમાં આવી મુકામ નાખ્યો આ સ્થળે ચેનમલ સિંધવી નામના એક રાજકર્મચારીએ માનસિંહને ઝાલોરમાં આશ્રય ગ્રહણ કરવાને માટે ઉદ્યત થયેલા જોઇ તેમને કહ્યું મહારાજ ! અહીં આથી જમણી બાજુએ નવ કોશના અંતરપર રાજધાની જોધપુર અને સોળ કોશના અંતરપર ઝાલોરનો કિલ્લો આવેલો છે ઝાલોર કરતાં જોધપુરમાં ઘણી સુગમતાથી પહોંચી શકાય એમ છે જો આપ આપના બાહુબળથી રાજધાનીની રક્ષા કરવાને સમર્થ થશો નહિ તો પછી અન્યત્ર રહી સિંહાસનપર અધિકાર કરવાની આશા શી રીતે રહેશે ? આપ જ્યાંસુધી રાજધાનીમાં રહી સિંહાસનની રક્ષા કરવાને માટે પ્રયત્ન કરશો ત્યાંસુધી સર્વ સાધારણ પ્રજા અવશ્ય આપના પક્ષનું અવલંબન કરશે પરંતુ જ્યારે આપ ઝાલોરમાં જશો ત્યારે તેની સહાય આપને મળશે નહિ ' રાજા માનસિંહ આ વચનો ન્યાયસંગત માની થોડા કલાકમાં જોધપુરમાં આવી રહ્યા માનસિંહ આ રીતે ઝાલોરમાં નહિ જતાં પુનઃ જોધપુરમાં આવ્યા તેથી ચતુર સવાઈસિંહની સર્વ આશા નષ્ટ થઇ ગઇ રાજા જગતસિંહ મેવાડમાં નહિ જતાં માનસિંહને પદભ્રષ્ટ કરી ધોકલસિંહના મસ્તકપર રાજમુકુટ મૂકવાને માટે જોધપુર હસ્તગત કરવાને ચાલ્યા જો માનસિંહ ઝાલોરમાં જાત તો ધોકલસિંહનો અભિષેક કરવામાં કાંઈ પણ વિઘ્ન ઉપસ્થિત થાત નહિ રાજા માનસિંહ યુદ્ધમાં પરાસ્ત થઇ પોતાનું સર્વ બળ તથા પરાક્રમ અને રાજપૂતવીરસ્વભાવ ખોઇ બેઠા હતા પોતાના તાબાના સામંતોને પોતાનીજ સામે ઉભા થયેલા જોઇને તેઓ હતોત્સાહ અને મંદબુદ્ધિ બની ગયા હતા પરંતુ તેઓ પુનઃ રાજધાનીમાં આવતાંની સાથેજ તેમનો જાતીય ગર્વદર્પ પુનઃ સતેજ થયો અને તેમણે પોતાના સિંહાસનની રક્ષા છેવટે કરવાની પ્રતિજ્ઞા કરી

મરુભૂમિના જે સામંતો શત્રુઓની સેનામાં મળ્યા હતા, તેમનાપર રાજા માનસિંહ અસંતુષ્ટ થયા હવે તેમને રાઠોડસામંતોની ઉપર કિંચિત્ પણ વિશ્વાસ રહ્યો નહિ જે ચાર સામંતો તેમના પક્ષમાં રહ્યા હતા, તેમનાપર પણ તેમને અવિશ્વાસ ઉત્પન્ન થયો તેમને પણ તેમણે જોધપુરના કિલ્લાની રક્ષાનો ભાર સોંપ્યો નહિ તેમણે વિજાતીય અને પગારદાર હિંદાખાનાના હાથનીચેના ત્રણ હજાર સાહસિક સૈનિકો વિષ્ણુસ્વામીના હાથનીચેના ધર્મયોદ્ધાઓ ચોહાણો ભાગીઓ અને ઇદાજાતિના એક હજાર સૈનિકોના હાથમાં કિલ્લાની રક્ષાનો ભાર સોંપી દીધો આ રીતે એકંદર પાંચ હજાર સૈનિકોને પાટનગરમાં રાખી માનસિંહે ધાર્યું કે જોધપુરના કિલ્લાની રક્ષાને માટે અધિક

સૈનિકોની આવશ્યકતા નથી, તેથી તેમણે ઇતર સૈનિકોને મારવાડના અન્યાન્ય કિલ્લાઓની રક્ષાને માટે મોકલી આપ્યા સૌથી પ્રથમ તેમણે ઝાલોર અને રાજ્યની સીમાપર આવેલા અમરકોટના કિલ્લાની રક્ષાને માટે કેટલાક સૈનિકો મોકલ્યા અમરકોટનુ રક્ષણ કરવાની ઘણી જરૂર હતી, કારણ કે રાજા માનસિંહને ઘોર વિપત્તિમા પડેલા જોઇને સિંધીસેના તે પર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દે, એવો ભય હતો, તેથી તેમણે પહેલેથીજ ત્યા સેના મોકલી આપી

આ રીતે જોધપુરના કિલ્લાને સુરક્ષિત કરી તથા ઝાલોરઅને અમરકોટના કિલ્લાનુ સરક્ષણ કરવાને માટે સેના મોકલી માનસિંહ તેજસ્વિતા ધારણ કરી શત્રુઓની સેનાની પ્રતીક્ષા કરવા લાગ્યા જે ચાર સામતોએ રાજા માનસિંહને સુખદુખ અને સપદ્‌વિપદ્‌મા કદિ પણ છોડયા નહોતા, તેઓ વિજાતીય લોકોના હાથમા જોધપુરના રક્ષણનો ભાર ગયેલો જોઇ અત્યત દુખી થયા અને તેમણે અનેક રીતે માનસિંહને સમજાવીને તેમને પ્રાર્થના કરી કે -" અમારા હાથમા કિલ્લાની રક્ષાનો ભાર અર્પણ કરો " પરન્તુ માનસિંહે તેમની આ પ્રાર્થનાપર કિચિત્ પણ લક્ષ આપ્યુ નહિ અને જ્યારે તેમણે પુષ્કળ આગ્રહ કર્યો ત્યારે તેમણે જણાવ્યુ કે -"આપની ઇચ્છા હોય તો જોધપુર નગરની રક્ષા કરવાને તત્પર થાઓ" મહારાજાને અત્યત શકાશીલ થયેલા જોઇને ઉક્ત ચાર સામતો પરમ દુખી થઈ રાજધાની છોડી લીધા શત્રુઓને જઇ મળ્યા આ પ્રકારે માનસિંહ સર્વ સરદારોથી પરિત્યજિત થઈ કેવળ પગારદાર સેનાની સહાયથી સિંહાસનની રક્ષા કરવાને માટે ઉદ્યત થયા તેમણે ધાર્યુ કે, 'જો કે શત્રુઓના સૈનિકો એક લાખ કરતા પણ અધિક છે, જો કે સમસ્ત રાઠોડસરદારો, મહારાષ્ટ્રીઓ અને પઠાણો તેમા મળેલા છે, તોપણ તેઓ અલ્પસમયમા સિંહાસનપર અધિકાર સ્થાપિત કરી શકશે નહિ' માનસિંહ આવી આશાનુ અવલબન કરી કાળક્રમણ કરવા લાગ્યા આ સમયે સમસ્ત રાઠોડોનુ પતન થયુ હતું અને મારવાડમા સર્વત્ર ભયકર દશ્યો દષ્ટિગોચર થતા હતા જાતીય પતન જાતિદ્વારાજ થાય છે જાતીય સ્વાધીનતા વિલુપ્ત કરવાને માટે, જાતીય અધિકારનો નાશ કરવાને માટે અને જાતીય ગૌરવસૂર્યને અસ્ત કરવાને માટે જો જાતિ સ્વય અગ્રેસર ન થાય તો અન્ય જાતિઓદ્વારા તે કાર્યની સિદ્ધિ થતી નથી જે મહાશક્તિ જાતિને પ્રતિષ્ઠા પ્રાપ્ત કરાવે છે અને જાતિની નસેનસમા શૌર્યનુ રક્ત વહેવરાવી દે છે, તે મહાશક્તિનો જે પળથી દુરુપયોગ થાય છે અને તે પોતાનાજ પગપર કુહાડો મારવાને તત્પર થાય છે, તેજ પળથી અવિશ્રાત ગતિથી તેનુ પતન થવા લાગે છે આ વખતે મારવાડના રાઠોડાએ એકતા વીરતા, પરાક્રમ અને સાહસિકતાનો વિનાશ કરવામા નિયુક્ત થઇ હૃદયવિદારક દશ્ય ઉપસ્થિત કરી દીધુ હતુ માત્ર એક માનસિંહને પદભ્રષ્ટ કરવાના ઉદ્દેશથી વીરરાઠોડો જન્મભૂમિનો વિધ્વસ કરી પોતાની જાતિનો સર્વ અધિકાર વિલુપ્ત કરી પોતાનો નાશ કરવાને તત્પર થયા, પરન્તુ તેમના મનમા અમારો નાશ થનાર છે એવુ સ્વપ્ન પણ નહોતુ

પોકરણના સરદાર માત્ર પોતાનું પિતૃવૈર લેવાને માટે પોતાની સમસ્ત જાતિનો વિધ્વસ કરવાને તત્પર થયા હજારો માણસોનો નાશ થયા છતા પણ માનસિંહને જોધપુરના કિલ્લામા સુરક્ષિત રહેલા જોઇને સવાઇસિંહે જગતસિંહને પ્રબળ વેગસહિત જોધપુરપર આક્રમણ કરવાનો આગ્રહ કર્યો પ્રથમ યુદ્ધમાજ માનસિંહને પલાયન કરતા જોઇ જગતસિંહે ધાર્યુ કે તેને સપૂર્ણ પરાજય મળ્યો છે અને તેથી તેઓ ઉદયપુર તરફ જવાને તત્પર થયા હતા, પરન્તુ માનસિંહને આ વખતે તેમણે જોધપુરમા સુરક્ષિત દશામા જોયા તેથી તેઓ આશ્ચર્યચકિત થઇ ગયા તેમણે માનસિંહનો નાશ કરવાને પોતાના એકલાખ કરતા પણ અધિક સૈનિકોસહિત જોધપુરપર આક્રમણ કર્યુ માનસિંહે જોધપુરમા અધિક સેના રાખી નહોતી, તેથી આક્રમણકારીઓએ સરળતાથી તેને જીતી લીધુ જે મહારાષ્ટ્રીય તથા પઠાણસેના રાઠોડોની સેના સાથે આવી હતી તે જોધપુરપર અધિકાર સ્થાપિત કરી જયપુરના સૈનિકોનીસાથે મળી તે નગરને લુટવા તથા નગરવાસીઓપર ભયકર અત્યાચાર કરવા લાગી ચારે તરફ દારુણ અત્યાચાર પ્રસરી રહ્યા અને જે રાઠોડો શત્રુપક્ષમા ભળ્યા હતા, તે પણ તેનુ નિવારણ કરવાને પ્રવૃત્ત થયા નહિ તેમની નસેનસમા રાઠોડરક્ત પ્રવાહિત થતુ હતુ, તોપણ તેઓ આ વખતે સર્વથા જ્ઞાનશૂન્ય બની ગયા હતા, તેઓ સ્વજાતિવાત્સલ્ય અને સ્વજાતિપ્રેમથી રહિત બનીને શત્રુઓના પક્ષમા ભળી ગયા,

અને તેમણે પોતાની નિર્માલ્યતાનો પરિચય કરાવ્યો ફલોદી સિવાય રાજધાની જોધપુર તથા બીજા બધા નગરો લૂંટી સૈનિકોએ અતિ અલ્પસમયમા તે પ્રદેશનો વિધ્વંસ કરી નાખ્યો ફલોદીના નિવાસીઓએ ત્રણ માસપર્યંત પરમ વીરતા દર્શાવી પોતાની રક્ષા કરી અને અંતે તેઓ શત્રુઓના હાથમા જઇ પડયા બિકાનેરના અધીશ્વરે સ્વયં આવીને શત્રુદલને સહાય કરી હતી તેથી તેમને પુરસ્કારતરીકે આ ફલોદીનો પ્રદેશ પ્રાપ્ત થયો સવાઇસિંહે આ પ્રકારે મરુભૂમિની રાજધાની તથા અન્યાન્ય નગરોપર અધિકાર કરી ધોંકલસિંહનો રાજ્યાભિષેક કર્યો અને આ બાબતનો ઢંઢેરો સમસ્ત મારવાડ દેશમા પીટાવી દીધો રાજા માનસિંહ આ વખતે કિલ્લામા સુરક્ષિત હતા, તેમણે બહાર નીકળીને શત્રુઓની સામે યુદ્ધ કરવાનો કિંવા તેમના માર્ગમા વિઘ્ન ઉપસ્થિત કરવાનો પ્રયત્ન કર્યો નહિ, પરન્તુ શત્રુઓ શીઘ્ર કિલ્લાપર અધિકાર સ્થાપિત કરી દેશે એવા વિચારથી તેઓ અત્યંત ભયભીત થયા મહારાષ્ટ્રીય અને પઠાણસેના ધોંકલસિંહ મારવાડના અધીશ્વર બનવાથી બમણા ઉત્સાહથી ઉત્સાહિત થઇ, અને તેણે શીઘ્ર તે કિલ્લાપર પ્રચંડ વેગથી આક્રમણ કર્યું તોપોના ગોળાની વૃષ્ટિ થવા લાગી વિપત્તિમા સપડાયેલા માનસિંહે પોતાની સેનાસહિત આત્માર્પણ કરવાનો સંકલ્પ કર્યો અને અસીમ સાહસથી કિલ્લાની રક્ષા કરવામા કિંચિત્ પણ ત્રુટી કરી નહિ, પરન્તુ તેમની કિલ્લાની રક્ષા કરવાની આશા દિવસાનુદિવસ ક્ષીણ થવા લાગી ઘણા થોડા વખતમા શત્રુઓ કિલ્લાપર અધિકાર સ્થાપિત કરી દેશે એમ તેમને જણાવા લાગ્યુ, પરન્તુ માનસિંહ અગીઆર વર્ષ પર્યંત ઝાલોરના કિલ્લામા ઘેરાઇ રહ્યા હતા અને ત્યાર પછી ઘોર વિપત્તિના સમુદ્રમાથી બહાર નીકળી તેમણે પોતાના મસ્તકપર રાજમુકુટ ધારણ કર્યો હતો તેજ પ્રકારે આ વખતે તેમને થોડા સમય સુધી જોધપુરના કિલ્લામા ગોંધાઇ રહેવુ પડ્યુ હતુ જયપુરપતિ જગતસિંહ પ્રબળસેનાદ્વારા જોધપુરના કિલ્લાને પાંચમાસ સુધી ઘેરી રહ્યા, પરન્તુ આ સમયમા જોધપુરની આસપાસના ગામો તથા નગરો લૂટી તેપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી તેમનો વિધ્વંસ કર્યા સિવાય માનસિંહનુ બીજુ કાંઇ પણ અનિષ્ટ તેઓ કરી શકયા નહોતા માનસિંહ પોતાની સેનાસહિત જોધપુરના અભેદ્ય કિલ્લાની ઉત્તમ પ્રકારે રક્ષા કરતા હતા જો કે જગતસિંહ પરાક્રમી રાઠોડાની સહાયથી જોધપુરના કિલ્લાના ઉત્તર-પૂર્વભાગમા ગોળાની વૃષ્ટિ કરી તે ભાગને તોડી નાખવાને સમર્થ થયા હતા, પરન્તુ તેઓ તોડેલા ભાગ આગળની ૮૦ ફીટ ઉંચી પાષાણની દિવાલ ઉલ્લંઘી શક્યા નહિ આ તોડેલા સ્થાનમા પ્રવેશ કરવો અસંભવિત માની આક્રમણકારીઓ હતાશ થઇ ગયા રાજા માનસિંહ અપૂર્વ સાહસથી તે તોડેલા ભાગની રક્ષા કરવા લાગ્યા આ સમયે આક્રમણકારીઓના શિબિરમા એક એવી ઘટના બની કે જેથી માનસિંહનો ઉદ્ધાર શીઘ્ર થવાના પૂર્વચિન્હો સ્પષ્ટરીતે જણાવા લાગ્યા જગતસિંહ અને ધોંકલસિંહની પાસે કુશાવટો અને રાઠોડાની સેના સિવાય પઠાણ ઇત્યાદિની પુષ્કળ ધનલોભી સેના હતી આ સેના સતત પાંચ માસપર્યંત રણક્ષેત્રમા રહેવાથી અને નિયમ પ્રમાણે પગાર નહિ મળવાથી અત્યંત અસંતુષ્ટ થઇ ઉદ્ધત બની ગઇ વળી અશ્વોને પૂરૂ ઘાસ પણ આ વખતે મળતુ નહોતુ તેમની પાસે એટના બધા અશ્વો હતા કે પાંચ માસમા તે તરફના સમસ્ત પ્રદેશનુ ઘાસ ખૂટી ગયુ, આથી તેમને દક્ષિણ દિશામા આવેલા પર્વતપર જઈ ચરાવવા પડતા હતા સવાઇસિંહે અમીરખા નામના એક પ્રચંડ નરપિશાચ પઠાણને ધોંકલસિંહને સહાય કરવાને નિયુક્ત કર્યો હતો તે પોતાની પઠાણસેનાદ્વારા જોધપુરના કિલ્લાને ઘેરી પડ્યો હતો અમીરખા[૧] મહારાષ્ટ્રીઓના જેવો વ્યવસાયી અને પાકો લૂટારો હતો તેણે ઘોડાને ઘાસ ચરાવવા લઇ જવાનુ બહાનું કાઢી પોતાની સમસ્ત સેનાને ધોંકલસિંહની સેનાથી પૃથક્ કરી અને ત્યારપછી તેણે પોતાની ભીષણમૂર્તિ ધારણ કરવામા કિંચિત્ પણ વિલંબ કર્યો નહિ અમીરખાના હાથ નીચે કાંઇ સઘળા પઠાણસૈનિકોજ નહોતા બીજી જાતિના પણ હતા, પરન્તુ તે સર્વે પાકા લૂટારા અને નિષ્ઠુર પ્રકૃતિના માણસો હતા અમીરખાએ સૌથી પ્રથમ મારવાડની ખાલસા ભૂમિ અને વાણિજ્યના પ્રધાન સ્થાનો લૂટી ત્યાના નિવાસીઓપર દારુણ અત્યાચાર કર્યો તેણે પ્રથમ માનસિંહની ખાલસા જમીનમાંથી પુષ્કળ દ્રવ્ય એકત્રિત કરી પાછળથી પાલી પીપાડ, બીલાડા અને અન્યાન્ય નગરો લૂટયા જે સામંતોએ માનસિંહનો પક્ષ છોડી ધોંકલ

૧ આ અમીરખાનુ સમસ્ત વૃત્તાંત પાઠકોએ મેવાડના ઇતિહાસમા વાચ્યુ હશે

સિંહનો પક્ષ ગ્રહણ કર્યો હતો તથા આ વખતે જેઓ જોધપુરના કિલ્લાપર ઘેરો નાખીને પડયા હતા તેમના પ્રદેશોમા પણ અમીરખાએ જઈ પ્રજાનુ સર્વસ્વ નાશ કરવા માંડ્યું. અમીરખાના આ અત્યાચારોથી અતિ અસંતુષ્ટ થઈ રાઠોડસામંતો પોતાના મુખ્ય સેનાધિપતિની સન્મુખ અમીરખાની વિરુદ્ધ ફરિયાદ કરવા લાગ્યા. દીર્ઘકાળપર્યંત જોધપુરના કિલ્લાને ઘેરી રહેવાથી તથા મહારાષ્ટ્રીઓ, પઠાણો ઇત્યાદિને પોતાની પાસે રાખવાથી જયપુરના મહારાજાનો ખજાનો આ વખતે સર્વથા ખાલી થઇ ગયો હતો. આથી તેમણે સવાઇસિંહને પોતાને ત્યાથી જોઇતું દ્રવ્ય લાવવાને કહ્યું. સવાઇસિંહે તત્કાળ એક શબ્દ પણ બોલ્યા વિના પોતાનું ઉપાર્જન કરેલુ તથા પોતાના સામંતોની પાસેથી એકત્રિત કરેલુ ધન તેમને આપ્યુ; પરંતુ થોડા દિવસમા તે ધન પણ સમાપ્ત થઈ ગયું. હવે જે ચાર રાઠોડો પરમ દુઃખિત થઇ અંતિમવાર માનસિંહનો પક્ષ છોડીને આવ્યા હતા, તેમની પાસે સવાઇસિંહે ધન માગ્યું, પરંતુ આ ચાર સામંતો વાસ્તવમા માનસિંહની વિરુદ્ધ તલવાર ઉઠાવવાને ઇચ્છતા નહોતા. જ્યારે માનસિંહે તેમનાપર સંદેહ ધારણ કર્યો ત્યારે માત્ર તેઓ પોતાની રક્ષા કરવાને માટે ધોંકલસિંહના પક્ષમા ભળ્યા હતા. આથી આ વખતે તેમણે ધન આપવાની ચોખ્ખી ના પાડી અને તેઓ અસંતુષ્ટ થઇ અમીરખાના દલમા જઇ મળ્યા તેમણે વિચાર કર્યો કે વર્તમાન અવસ્થામા કોઇપણ પ્રકારે આપણે માનસિંહના હિતનુ કાર્ય કરીશુ તો આપણાપરનો તેમનો સંદેહ નિવૃત્ત થઇ જશે. પોતાનો આ ઉદ્દેશ અમીરખાદ્વારા પૂર્ણ થવાનો વિશેષ સંભવ જોઇ તેઓ સર્વથી પહેલા તેને હસ્તગત કરવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા અમીરખા કેવળ દ્રવ્યલોભથીજ આ યુદ્ધભૂમિમા આવ્યો હતો. આથી તેને દ્રવ્યની લાલચ દર્શાવતા તે તરત માનસિંહનો પક્ષ ગ્રહણ કરવાને તૈયાર થયો. ઉક્ત સામંતોએ જણાવ્યું કે હાલમા જયપુરરાજ જોધપુરમા છે, માટે જયપુરપર આક્રમણ કરવા માટે આના જેવો શુભ સંયોગ બીજો કોઇ પણ નથી હાલમા તે અરક્ષિત દશામાં છે, માટે આપણને અવશ્ય વિજય મળશે. આપણને યુદ્ધ કર્યા વિનાજ પુષ્કળ દ્રવ્ય મળશે. અમીરખા સારીપેઠે જાણી ગયો હતો કે મેં પાલી,પીપાડ અને બીલાડા આદિ નગરો લૂંટી લીધા છે; તેથી જયપુરરાજ મારાપર અત્યંત રુષ્ટ થઇ ગયા છે, એટલે તે તરત ઉક્ત ચાર રાઠોડસામંતોની સલાહ પ્રમાણે જયપુરપર આક્રમણ કરવાને ચાલ્યો અને ઉક્ત ચાર સામંતો પણ તેની સાથે ગયા

અમીરખાના અત્યાચારોનું વૃત્તાંત રાઠોડસામંતોએ પ્રથમથીજ જયપુરરાજને જણાવી દીધુ હતું અને હવે જ્યારે તેમણે તેણે જયપુરપર આક્રમણ કર્યું છે, એવા સમાચાર સાંભળ્યા ત્યારે તેનું દમન કરવાને માટે પોતાના મુખ્ય સેનાપતિ શિવલાલને કેટલાક હજાર સૈનિકો આપીને મોકલ્યો. માર્ગમાજ શિવલાલે તેનાપર આક્રમણ કર્યું શિવલાલની પાસે અમીરખા કરતા અધિક સેના હતી. આથી અમીરખા ઉક્ત ચાર રાઠોડસામંતોસહિત લૂણી નદી ઉતરી નાસવા લાગ્યો. શિવલાલ લૂણી નદીની પાસે આવતાની સાથેજ એકદમ તે તેને ઓળગીને સામે પાર ગયો. અમીરખા ઉક્ત ચાર સામંતોની સાથે ગોવિંદગઢમા ચાલ્યો ગયો. શિવલાલે તેમનાપર આક્રમણ કર્યું, એટલે અમીરખા ત્યાથી નીકળીને હરસોર નામના સ્થાનમા ચાલ્યો ગયો ઉક્ત ચારે સામંતો પણ તેની સાથેજ હતા. અમીરખા એકવાર પણ સામો થયો નહિ અને શિવલાલે તેને સેનાસહિત બંદીવાન કરવાને માટે રાત્રિના સમયે હરસોરપર આક્રમણ કર્યું. અમીરખાં ઉક્ત ચારે સામંતોની સાથે જયપુર રાજ્યની સીમાપર આવેલા ફાગી નામના સ્થાનમા નાસી ગયો. શિવલાલને એવો સ્વપ્નમા પણ વિચાર આવ્યો નહોતો કે હું આવી સત્વરતાથી અમીરખાને પ્રત્યેક સ્થાનમાથી નસાડી શકીશ. અમીરખા કયો ગુપ્ત ઉદ્દેશ સિદ્ધ કરવાને માટે શિવલાલને મારવાડમાથી ધીમેધીમે જયપુરની સીમામા લાવ્યો હતો, તે તે કિંચિત્ પણ સમજતો નહોતો. અમીરખા તે વખતે સમસ્ત ભારતવર્ષમા એક પ્રબળ અત્યાચારી અને પિશાચ પ્રકૃતિના મનુષ્યતરીકે પ્રસિદ્ધ થયો હતો શિવલાલે તેને મારવાડમાથી નસાડી મૂક્યો તે માટે તે અસ્ત ગર્વિત થયો આગળ જણાવવામા આવ્યુ છે તે પ્રમાણે અમીરખા ઉક્ત ચારે રાઠોડસામંતોની સાથે ફાગી નામના સ્થાનમા નાસી ગયો હતો વિજયી શિવલાલે ધાર્યું કે જયપુરના મહારાજા જગતસિંહની આજ્ઞાથી મે એને મારવાડમાથી નસાડી મૂક્યો છે; માટે હવે એની પૂંઠ પકડવાની જરૂર નથી તે પોતાના મનમા આવો નિશ્ચય કરી પોતાની વિજયી સેનાને હરસોરમાજ રાખી જયપુરમા ચાલ્યો

ગયો આ તરફ અમીરખા રાઠોડસામંતો ની સાથે ટોંકની પાસેના પીપલુ નામના સ્થાનમા આવ્યો અને અહીંઆ તેના સાભળવામા આવ્યુ કે શિવલાલ પોતાની સેનાને મૂકી એકલો જયપુરમા ગયો છે. આવો શુભ સયોગ પ્રાપ્ત થવાથી તે હવે પોતાનો ઉદ્દેશ સિદ્ધ કરવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યો અમીરખા સારી રીતે જાણતો હતો કે આ રાઠોડસામંતોની પાસે જે થોડી સેના છે તે દ્વારા આપણુ કાર્ય સરલતાથી સિદ્ધ થઇ શકે એમ નથી, માટે આ સમયે બીજા માણસોની સહાય લેવી આવશ્યક છે આ વખતે મુહમ્મદશાહખા અને રાજા બહાદુર એ ઉભય જણ પ્રચડ સેનાસહિત ઇસરદા નામના સ્થાનને ઘેરીને પડેલા હતા. અમીરખાએ ઉક્ત સરદારોને હાથમા લઇ હૈદરાબાદી રિસાલા નામનુ જે દળ તે સમયે ભારતવર્ષમા લૂંટના કાર્યમા વિશેષ પ્રસિદ્ધ હતું, તેને પણ હસ્તગત કર્યું, અને તેમની સાથેજ જયપુરપર એકદમ આક્રમણ કર્યું જયપુરની સેના તે સમયે મુખ્ય સેનાપતિરહિત બની અત્યત હીન દશામા પડેલી હતી, તે છતા પણ તેણે પ્રચડ પરાક્રમ દર્શાવ્યુ હીરાસદની સેનાએ આ વખતે એટલી તેજસ્વિતાથી યુદ્ધ કર્યું કે સર્વ સૈનિકોએ અતે રણભૂમિમા પ્રાણ છોડયા ભયકર યુદ્ધ થયા પછી જયપુરની સેના સર્વથા પરાસ્ત અને વિધ્વસ્ત થઇ ગઇ અને વિજયી અમીરખાએ તેમના શિબિરમા જઇ સર્વ દ્રવ્ય લૂંટી લીધુ આ રીતે ઉક્ત ચાર રાઠોડસામંતોની સનાહ અનુસાર કાર્ય કરવાથી અમીરખાને વિજય પ્રાપ્ત થયો. લૂટવુ એજ અમીરખાનો પ્રધાન ઉદ્દેશ હતો અને તે લૂટવાને માટે પોતાની સેનાસહિત જેવો જયપુરમા પ્રવેશ કરવાને ચાલ્યો કે તરતજ જયપુરનિવાસીઓ મહાભયના સમુદ્રમા નિમગ્ન થયા ઉક્ત ચાર બુદ્ધિમાન રાઠોડસરદારોએ આ રીતે અમીરખાને મુખ્ય સેનાપતિના પદપર નિયુક્ત કર્યો, તેથી રાજા માનસિહની મુક્તિનુ દ્વાર ખુલી ગયુ માનસિંહના વિરોધી દલમા બહુ મોટી હીલચાલ મચી રહી અને મારવાડના વિધ્વસના પ્રધાન કારણરૂપ સવાઇસિંહના ભાગ્યમા કાળી રાત્રિ ઉપસ્થિત થઇ

૭ માસપર્યંત જોધપુરના કિલ્લાને ઘેરો ઘાલી રહ્યા પછી સવાઇસિહ અને ધોકલસિહની પ્રપચજાળ છિન્નભિન્ન થઇ જવાના પૂર્વલક્ષણો સારી રીતે દષ્ટિગોચર થવા લાગ્યા પગાર નહિ મળવાથી સેનામા અસતોષ ફેલાઇ ગયો અને મુખ્ય નેતાઓમા પણ ઝગડા થવા લાગ્યા આ ઝગડાને પરિણામે બિકાનેર અને શાહપુરના રાજાઓ જગતસિહને છોડીને ચાલ્યા ગયા સવાઇસિહ અને જગતસિહ આથી કિંચિત્ પણ નિરાશ થયા નહિ રાઠોડોની સહાય મળવાથી જગતસિહ મારવાડનો વિધ્વસ કરવામા અને જોધપુરને ઘેરો ઘાલવામા પોતાને મહા ગૌરવવાન સમજતા હતા, પરતુ અમીરખા અને રાઠોડોની સેનાદ્વારા પોતાની સેનાનો વિધ્વસ થયાના સમાચાર જાણે વજ્રાઘાતની પેઠે તેમના ગર્વોન્નત મસ્તકપર પડયા જયપુરની સેનાના પરાજયના સમાચાર પ્રથમથીજ સવાઇસિહના સાભળવામા આવ્યા હતા, પરતુ તેણે તે જગતસિહને વિદિત થવા દીધા નહોતા જો તેણે તે જગતસિહને જણાવ્યા હોત તો તે તરતજ ધોકલસિહને મૂકીને જયપુરમા ચાલ્યા જાત સવાઇસિહે જયપુરના દિવાન રાયચદને પણ લાંચ આપીને હાથમા લઈ લીધો હતો, તેથી તેણે સવાઇસિહના મુખથી આ સમાચાર સાભળ્યા છતા પણ જગતસિંહને જણાવ્યા નહિ, પરતુ જગતસિંહની માતાએ કેટલાક ગુપ્ત સેવકોદ્વારા તેમનાપર આ સમાચાર મોકલી દીધા. હવે જગતસિહ સવાઇસિહ ઉપર અત્યત ક્રોધિત થયા હવે શુ કરવુ તે કાઇ તેમને સૂઝયુ નહિ માતાના તરફથી જયપુરની સેનાના ધ્વસની હકીકત સાભળી જગતસિહ શીઘ્ર જોધપુરનો કિલ્લો છોડીને ચાલ્યા ગયા મારવાડ જીતીને જગતસિહ પોતાને અત્યત ગૌરવાન્વિત માનતા હતા અત્યાર સુધી જયપુરનો કોઇ પણ રાજા મારવાડ જીતીને જોધપુરના કિલ્લાપર ઘેરો ઘાલવાને સમર્થ થયો નહોતો, અને તે કાર્ય જગતસિંહે પાર પાડયુ હતુ આથી તેમને કાઇ થોડો ગર્વ ઉત્પન્ન થયો નહોતો પરતુ હવે તેજ જગતસિહ પોતાની ચારે તરફ નાશની ભયકર મૂર્તિ જોવા લાગ્યા મારવાડમાથી નિર્વિઘ્નતાપૂર્વક શી રીતે ચાલ્યા જવુ અને વિજયી અમીરખા તથા રાઠોડોના આક્રમણથી પોતાની રક્ષા શી રીતે કરવી તેજ ચિંતા તેમના હૃદયને બાળી નાખવા લાગી જગતસિંહે જોધપુરને લૂંટીને જે વીસ તોપો તથા અન્યાન્ય પુષ્કળ અમૂલ્ય દ્રવ્યો પ્રાપ્ત કર્યા હતા, તે સર્વ તેમણે પોતાના સામંતોની પાસે મોકલી દીધા અને મહારાષ્ટ્રીય

નેતાઓને બોલાવી મગાવ્યા[૧] જગતસિંહે ધાર્યું કે હુ જોધપુરથી નીકળીશ કે તરતજ ધોકલસિંહના રાઠોડો મારાપર આક્રમણ કરશે અને મારો પરાજય કરશે અરે, એટલુજ નહિ, પરતુ કદાચ મારા પ્રાણ પણ નષ્ટ કરશે આથીજ તેમણે મહારાષ્ટ્રીઓને બોલાવ્યા મહારાષ્ટ્રીઓ તરતજ આવ્યા જયપુરરાજે મહારાષ્ટ્રીઓની આગળ એવો પ્રસ્તાવ રજુ કર્યો કે –"જો તમે મને નિર્વિઘ્નતાથી જયપુરમા પહોચાડશો તો હુ તમને પુરસ્કારતરિકે રૂા ૧૨૦૦૦૦૦ આપીશ." ધનલોભી મહારાષ્ટ્રીયનેતાએ તરતજ આ વાત સ્વીકારી. જો કે મહારાષ્ટ્રીયનેતા જગતસિહને નિર્વિઘ્નતાથી જયપુરમા પહોચાડવાને તત્પર થયો હતો, તોપણ અમીરખા માર્ગમાજ હતો, તેથી જગતસિહ કોઈપણ પ્રકારે નિર્ભયતાપૂર્વક આગળ વધી શકયા નહિ જગતસિહે અમીરખાની પાસે માગણી કરી કે –"જો તમે મારા જયપુરના માર્ગમા વિઘ્ન ઉપસ્થિત નહિ કરો તો હુ તમને રૂા ૯૦૦૦૦૦ આપીશ" અમીરખાએ પણ આ માગણી સ્વીકારી આ પ્રકારે પુષ્કળ રૂપીઆ ખરચીને જયપુરના મહારાજાએ પોતાની રક્ષાનો ઉપાય સિદ્ધ કર્યો અને રાજધાની જોધપુર છોડીને જયપુર તરફ જવા લાગ્યા તેમણે અત્યત દુખિત થઈ અપમાન અને લજ્જાથી પોતાના શિબિરને આગ લગાડી દીધી અને પોતાના હાથથીજ પોતાના પ્રાણપ્રિય હાથીનો નાશ કર્યો હાથીનો નાશ કરવાનુ કારણ એ હતુ કે તે શીઘ્ર ચાલી શકયો નહોતો.

જો કે મહારાષ્ટ્રીયનેતાએ જગતસિંહને નિર્વિઘ્નતાથી જયપુરમા પહોચાડવાનુ વચન આપ્યુ હતુ અને તે તેની સાથે ગયો પણ હતો તથા અમીરખાએ રૂપિયા લઇને કબૂલ કર્યું હતુ કે, હવે તમારાપર કોઇપણ પ્રકારનો અત્યાચાર કરવામા આવશે નહિ, તથાપિ મહારાજા જગતસિંહ જયપુરમા નિર્વિઘ્નતાપૂર્વક પહોચી શકયા નહિ રાઠોડસામતોએ જગતસિહને નિર્વિઘ્નતાપૂર્વક જવા દીધા નહિ જે રાઠોડસામતો અમીરખાની સાથે મળી ગયા હતા તેમણે નિશ્ચય કર્યો કે, ગમે તે થાઓ, પરન્તુ આપણે જયપુરના મહારાજાને વિજયમા મેળવેલા અને લૂટેલા દ્રવ્યસહિત જવા દઇશુ નહિ આવો નિશ્ચય કરી તેમણે મેડતાથી દશકોશ પૂર્વ તરફ જઇ જગતસિહના માર્ગમા ઉપસ્થિત થઇ પોતાની શાખાના સર્વ રાઠોડોને એકત્રિત કરી ઇંદરાજ સિધીને પોતાનો સેનાપતિ બનાવ્યો ઇંદરાજ સિધી માનસિંહની પૂર્વેના બે રાજાઓના શાસનકાળમા મારવાડમા દિવાનપદપર નિયુક્ત હતો. જેવી રીતે ઉક્ત ચાર રાઠોડસરદારોનો કેવળ વૃથા સદેહથી માનસિંહે પરિત્યાગ કર્યો હતો તેવીજ રીતે ઇંદરાજ પણ દિવાનના પદથી રહિત થયો હતો ઇદરાજ તથા સમસ્ત સામતોએ સેનાસહિત એકત્રિત થઇ નિશ્ચય કર્યો કે, આપણને રાજા માનસિહે વૃથા સંદેહથી દૂર કર્યા છે, માટે આપણે એ સદેહ નિવૃત્ત કરવો જોઇએ રાજા માનસિહના શત્રુપક્ષના રુધિરથી સદેહની કાલિમાને ધોઇ જ્યરે આપણે જગતસિહના હાથમાથી મારવાડનુ દ્રવ્ય પાછુ છીનવી લઇ માનસિહના ચરણકમળમા સમર્પણ કરીશુ, ત્યારે અવશ્ય તેઓ આપણી ઉપર પ્રસન્ન થઇ આપણો વિશ્વાસ કરશે આવો વિચાર કરી તેઓ પોતાની અતુલ બળવાન સેનાને સાથે લઇ જગતસિહના આગમનની પ્રતીક્ષા કરવા લાગ્યા જગતસિંહ સેનાસહિત જયપુર તરફ જવા લાગ્યા કે તરતજ રાઠોડોએ સહારકમૂર્તિ ધારણ કરી ભયકર વેગથી તેમનાપર આક્રમણ કર્યું ઉભયપક્ષોની વચ્ચે ભયકર અગ્નિ પ્રદીપ્ત થયો જગતસિંહે કેવળ રાઠોડસામતોની સહાયથીજ જોધપુરને ઘેરો ઘાલ્યો હતો, પરન્તુ આ વખતે સવાઇસિહ અને ઇતર રાઠોડસામતો તેમની સાથે નહોતા, તેથી ઇંદરાજ આદિએ તેમનાપર આક્રમણ કરી અત્યત અલ્પસમયમા તેમને પરાસ્ત કરી દીધા જયપુરની સેના મૂળથીજ હતવીર્ય અને હીનસાહસ હતી આથી મહા-

૧ ઈ૦ સ૦ ૧૮૦૬ મા જ્યારે જગતસિહે મહારાષ્ટ્રીયનેતા સિધિઆની પાસે સહાય પ્રાપ્ત કરવાને માટે દૂત મોકલ્યો તે સમયે કર્નલ ટૉડ સિધિઆના શિબિરમા હતા બાપુસિધિઆ, બાલારાવ અને જૉન બૅપ્ટીસ્ટ એ સર્વ આ સમયે પોતપોતાની સેનાસહિત સિધિઆની સેવામા નિયુક્ત હતા જગતસિહની પ્રાર્થનાનુસાર જે સમયે મહારાષ્ટ્રીઓની સેના તેમને સહાય કરવા જવાને તૈયાર થઇ હતી, તે સમયે કર્નલ ટૉડે તેને સ્વદૃષ્ટિથી જોઈ હતી ઈ૦ સ૦ ૧૮૦૭મા કર્નલટૉડ જ્યારે રાજસ્થાનની ભાૈગોલિક શોધખોળ કરવાને માટે જયપુરમા ગયા તે સમયે તેમણે જયપુરની સેનાના વિધ્વસના અગણિત ચિન્હો જોયા હતા જે સેના જગતસિહની સાથે જોધપુરપર અધિકાર કરવાને માટે ગઇ હતી તેણે અતે જયપુરની બહાર છાવણી નાખી હતી અને તેને પગાર નહિ મળવાથી તેણે ક્ષુધાથી પીડિત થઈ પ્રાણત્યાગ કર્યા હતા કર્નલ ટૉડે નગરની બહાર હજારો અશ્વો અને સૈનિકોના અસ્થિના અસખ્ય ઢગલાઓ સ્વદૃષ્ટિથી જોયા હતા આનુ વૃત્તાત મેવાડના ઇતિહાસમા આવી ગયુ છે

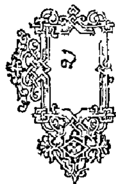
રાજા જગતસિંહ પરાસ્ત થયા; એટલુંજ નહિ પરન્તુ તેમણે મારવાડમાંથી જે દ્રવ્ય લૂટી લીધું હતું તે પણ રાઠોડોએ પાછુ ખુચવી લીધુ જયપુરની સેના છિન્નભિન્ન થઇ ચારે તરફ નાસી ગઇ. બિચારા જગતસિંહ પ્રાણના ભયથી પોતાના રાજ્યમા શીઘ્રતાથી નાસી ગયા જગતસિંહ જે ચાળીસ તોપો લૂટી લાવ્યા હતા, તે પણ રાઠોડોએ છીનવી લીધી આ પ્રકારે રાઠોડોએ જગતસિંહનુ અત્યંત અપમાન કરી તેમને મારવાડમાંથી નસાડી મૂકયા. જગતસિંહ જોધપુરથી નીકળ્યા તે પૂર્વે સવાઇસિંહ અને ધોકલસિંહ જોધપુર છોડી રાઠોડસામંતોની સાથે નાગોરમા ચાલ્યા ગયા હતા આથી ઇંદરાજ આદિ સવાઇસિંહ અને ધોકલસિંહને કાંઈ નુકશાન કરી શકયા નહિ. હવે તેઓ અમીરખાંને પુનઃ હાથમા લેવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા અમીરખાંને પુષ્કળ દ્રવ્ય આપ્યા વિના તે સહાય કરે એમ નહિ હોવાથી તેમણે સૌથી પહેલા દ્રવ્યસંચય કરવાનો યત્ન કર્યો. જો કે કૃષ્ણગઢના રાજા રાઠોડ હતા, તોપણ તેમણે આ વખતે કોઇ પણ પક્ષને સહાય કરી નહોતી તેઓ સર્વથા તટસ્થ રહ્યા હતા અમીરખાંની સહાય લેવા માટે તેને આપવાને વિજયી સામંતોએ કૃષ્ણગઢના રાજા પાસેથી બે લાખ રૂપીઆ માગ્યા અને તે તેમણે તરતજ આપ્યા અમીરખાંએ આ બેલાખ રૂપીઆ લઈ પ્રતિજ્ઞા કરી કે-"હુ રાજા માનસિંહને તનમનથી સહાય કરીશ." વિજયી સામંતો શીઘ્ર અમીરખાંને પોતાની સાથે લઇ જોધપુરમા આવી પહોચ્યા રાજા માનસિંહે તેમને વિશ્વાસુ અને રાજભકત જાણી પરમ સન્માનસહિત પોતાની પાસે રાખ્યા અને તેમના જે જે પ્રદેશો તેમણે લઇ લીધા હતા, તે સર્વ તેમને પાછા સોંપી દીધા વળી તેમણે ઇંદરાજને મુખ્ય સેનાપતિના પદપર નિયુકત કર્યા. હવે રાજા માનસિંહનો ભાગ્યોદય થયો

अध्याय १५ मां

જોધપુરમાં અમીરખાંનો થયેલો સત્કાર–સવાઇસિંહના દલનો ભંગ કરવાને માટે અમીરખાંની પ્રતિજ્ઞા–અમીરખાંનું નાગોરમાં ગમન–સવાઈસિંહની સાથે તેણે કરેલી મુલાકાત–ધૌકલસિંહના પક્ષને સહાય કરવાને અમીરખાંએ ખાધેલા સોગંદ–રાજપૂતસામંતોનો વધ– ધૌકલસિંહનું નાસી જવું–અમીરખાંએ કરેલી નાગોરની લુટ– રાજા માનસિંહ તરફથી અમીરખાંને પુરસ્કારમાં દશ લાખ રૂપિયા મળવા તથા થોડી જમીનની પ્રાપ્તિ થવી–અમીરખાંની સેનાએ જયપુરરાજયના ભિન્નભિન્ન ભાગોમાં કરેલી લુંટ–બિકાનેરપર કરેલું આક્રમણ–મારવાડમાં અમીરખાંના પ્રભુત્વનો વિસ્તાર અને તેણે કરેલા અત્યાચાર–નાગોરના કિલ્લાપર અમીરખાંએ રાખેલી પઠાણસેના–અમીરખાંનું મેડતાના ભાગને પોતાના તાબાના સરદારોને આપવું–અમીરખાંએ નાવાના કિલ્લાપર રાખેલી સેના તથા ત્યાંના ને સાંભરના લવણસરોવરપર કરેલો અધિકાર–ઈંદરાજ અને રાજગુરુ દેવનાથની હત્યા–રાજા માનસિંહના ચિત્તની વિકૃતિ–તેમનો એકાંતવાસ–તેમણે પોતાના પુત્ર છત્રસિંહને આપેલો રાજયાધિકાર–છત્રસિંહનું દુશ્ચરિત્ર–રાજા માનસિંહની ઉન્મત્તતામાં વૃદ્ધિ–તેનું કારણ–રાજા માનસિંહની સલાહથી ઇંદરાજનો વધ કરવામાં આવ્યો છે, એવો સર્વને ઉત્પન્ન થયેલો સંદેહ– પોકર્ણના મૃત સામંત સવાઇસિંહના પુત્ર સાલમસિંહને રાજયપર અધિકાર પ્રાપ્ત થવો–બ્રિટિશ સરકારની સાથે મારવાડના મહારાજાએ સંધિ કરવાને માટે કરેલો પ્રસ્તાવ–છત્રસિંહનું મૃત્યુ– મારવાડના સિંહાસનપર માનસિંહનો પુનઃ અધિકાર થતાં વિશેષ અનિષ્ટ થવાનો સંભવ જાણી સામર્થ્યવાન સામંતોએ ઈડરના રાજકુમારને અભિષિક્ત કરવાનો કરેલો પ્રસ્તાવ–આ પ્રસ્તાવનો પરિહાર–તેનું કારણ–રાજા માનસિંહને પુનઃ રાજયપર અધિકાર કરવાને થયેલી માગણી–રાજા માનસિંહે તે માગણીનો કરેલો સ્વીકાર અને રાજ્યપર કરેલો અધિકાર– સંધિના કેટલાક ધારાઓપ્રત્યે માનસિંહે પ્રકટ કરેલો અસંતોષ અને વાંધો–એક અંગ્રેજ દૂતનું જોધપુરમાં ગમન–અખેચંદને મળેલું મંત્રીપદ–મુખ્યમંત્રી પોકર્ણના સાલમસિંહ–ફતેરાજે કરેલો ઉપદ્રવ–રાજા માનસિંહને સહાય કરવાને બ્રિટિશ દૂતે અંગ્રેજસેના આપવાનો કરેલો પ્રસ્તાવ–આ પ્રસ્તાવનો થયેલો અસ્વીકાર–તેનું કારણ–બ્રિટિશ એજંટનું અજમેરમાં પાછા ચાલ્યા જવું–જોધપુરના મહારાજાની સભામાં બ્રિટિશ સરકારના સ્થાયી એજંટની થયેલી નિમણૂક–તેનું જોધપુરમાં આગમન–રાજધાનીની અવસ્થા–માનસિંહની સાથે થયેલી મુલાકાત–એજંટનું જોધપુર છોડવું–સામંતોની જાગીરો જપ્ત કરવી–રાજા માનસિંહે પૂર્વવત્ પ્રકટરીતે રાજ્યશાસનપ્રત્યે દર્શાવેલી ઉદાસીનતા–માનસિંહે કરેલું મહાકપટ–રાજાએ સામંતોની સંપત્તિનું કરેલું હરણ–તેમનો ભયંકરરીતે કરેલો વધ–તેમણે હરણ કરેલું પુષ્કળ ધન–રાજા માનસિંહની રુધિરપિપાસા–સામંતોને વિપત્તિજાળમાં સપડાવવાને કરેલા પ્રયત્નનું નિષ્ફળ જવું–નીમાજના સામંતપર કરેલું આક્રમણ–તેણે તેજસ્વિતાપૂર્વક કરેલી પોતાની રક્ષા–તેનો વધ–પોકર્ણના સામંતનું નાસી જવું–ફતેરાજને મુખ્યમંત્રીની મળેલી પદવી–ફતેરાજને રાજા માનસિંહનો ઉપદેશ–નીમાજપર કરવામાં આવેલું આક્રમણ–નીમાજનું લુંટાવું–રાજા માનસિંહે પોતાની પ્રતિજ્ઞાનો કરેલો ભંગ–પગારદાર સેનાના નાયકનું પ્રશંસનીય આચરણ–મારવાડના સમસ્ત સામંતોનું સ્વેચ્છાથી વિદેશમાં જવું–વિદેશી રાજાઓએ સામંતોને આદરસહિત આપેલું સ્થાન–ઓનાડસિંહપ્રતિ માનસિંહે પ્રકટ કરેલી ભયંકર

કૃતઘ્નતા-વિદેશમાં ગયેલા રાઠોડસામંતોએ મધ્યસ્થતાને માટે બ્રિટિશ સરકારને કરેલી પ્રાર્થના-બ્રિટિશ સરકારે મધ્યસ્થ થવાને કરેલો અસ્વીકાર-ગત ઘટનાઓની સમાલોચના

પઠાણનેતા અમીરખાની સહાયથી મહારાજા માનસિંહે મહાવિપત્તિના સાગરમાંથી કેટલેક અંશે ઉદ્ધાર પ્રાપ્ત કર્યો હતો, જેની ચાતુર્યજાળથી અવરોધકારી જગતસિંહ કલંકિત અને અપમાનિત થઈ જીવ લઈને પોતાની રાજધાનીમાં નાસી ગયા હતા, જેના બળ અને પરાક્રમથી મારવાડનો વિધ્વંસ થઈ ગયો હતો અને સવાઈસિંહ ધોકળસિંહસહિત જોધપુર છોડીને ચાલ્યા ગયા હતા તે અમીરખાને ઉક્ત ચાર પરમ રાજભક્ત રાઠોડસામંતો હાથમાં લઈ જોધપુરમાં લઈ આવ્યા મહારાજા માનસિંહે તેમને ઘણું સન્માન આપ્યું આ સમયે જો કે જગતસિંહ પોતાની સેના લઈને પોતાના રાજ્યમાં ચાલ્યા ગયા હતા, જો કે તેમના પક્ષનું બળ અત્યંત હીન થઈ ગયું હતું તથાપિ સવાઈસિંહ અદ્યાપિ મરુભૂમિનું સિંહાસન ધોકળસિંહને અપાવવાની આશાથી પૂર્વવત્ અન્યાન્ય રાઠોડ સામંતો અને સૈનિકોની સાથે માનસિંહની વિરુદ્ધમાંજ ઉભા રહ્યા હતા હજી માનસિંહ સર્વથા વિપત્તિના સમુદ્રમાંથી બહાર નીકળ્યા નહોતા હજી તેઓ વિપત્તિસાગરના તરંગોમાં વારંવાર ઝોલા ખાતા હતા આ વિપત્તિકાળમાં બાંધવ સ્વજન અને મિત્રોએ માનસિંહનો પરિત્યાગ કર્યો હતો, તેથી તેમણે શત્રુકુળનું ઉન્મૂલન કરવાને માટે પેલા વિજાતિ, વિધર્મી અને પ્રચંડ લુટારા અમીરખાની સહાય લેવાનો નિશ્ચય કર્યો જો કે અમીરખાં અતિ હલકા કુળનો પઠાણ હતો, જો કે તે પવિત્ર આર્યરક્તધારી રાઠોડોની રાજસભામાં આસન પ્રાપ્ત કરવાને અધિકારી નહોતો, તથાપિ મહારાજા માનસિંહે પોતાના સ્વાર્થની રક્ષા કરવાને માટે પોતાના મહાસંકટના સમયમાં તેને આદરપૂર્વક ગ્રહણ કર્યો, એટલુંજ નહિ પરન્તુ તેને કદિ નહિ મળેલું એવું સર્વોચ્ચ માન આપ્યું જે રાઠોડસામંતોએ શિયોજીના સમયમાં એકતા દેવીની પૂજા કરીને આ જગતમાં અક્ષયકીર્તિ પ્રાપ્ત કરી હતી, તેમના વંશજોએ આ સમયે દુર્ભાગ્યવશાત્ સંપના હૃદયમાં લત્તાપ્રહાર કરીને પોતાના દેશને અને પોતાની જાતિને અવનતિના કૂપમાં ડૂબાવી દીધી રાજા માનસિંહે નીચ વિજાતિ અને વિધર્મી અમીરખાને સર્વોચ્ચ પદવી આપી પોતાના રાજ્યમાં શાંતિ સ્થાપન કરી

મહારાજા માનસિંહે અમીરખાને આદરપૂર્વક ગ્રહણ કરી તેના નિવાસને માટે જોધપુરમાં એક મકાન આપ્યું તે ઉપરાંત તેમણે તેને પુષ્કળ મૂલ્યવાન ઉપહારો આપ્યા માનસિંહે અમીરખાને સવાઈસિંહ તથા ધોકળસિંહની સેનાનો વિધ્વંસ કરી નાખવાની આજ્ઞા ફરમાવી આ કાર્યના પુરસ્કાર તરીકે તેમણે તેને પુષ્કળ દ્રવ્ય અને મોટી જાગીર આપવાનું વચન આપ્યું અમીરખાએ પોતાની ઉન્નતિ થવાનો સંભવ જાણી સોગંદપૂર્વક પ્રતિજ્ઞા કરી કે –' હું અવશ્ય સવાઈસિંહની પ્રપંચજાળને ભેદીને શત્રુપક્ષને નિર્મૂળ કરી નાખીશ મહારાજા માનસિંહે તેને પુષ્કળ સંપત્તિ આપવાનું વચન આપ્યું, એટલુંજ નહિ પરન્તુ તે વિધર્મી મનુષ્યના તેઓ રાજપૂતરીતિઅનુસાર એકબીજાની પાઘડી બદલી ' પાઘડીભાઈ ' બન્યા પછી તેમણે તરતજ તેને ઉપરોક્ત કાર્ય સિદ્ધ કરવાને માટે વ્યયના નવ લાખ રૂપીઆ આપ્યા અફસોસ ! કાળની કેવી વિચિત્ર ગતિ છે ! જે મરુભૂમિના સ્વતંત્ર રાઠોડો મોગલો તથા પઠાણોને અજ્ઞાતિ સ્વદેશ અને સ્વધર્મના પ્રબળ શત્રુ માની અંતઃકરણપૂર્વક તેમની ઘૃણા કરતા હતા તેજ મરુક્ષેત્રના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયેલા રાઠોડરાજ માનસિંહે આજે વિજાતીય પઠાણના પાઘડીભાઈ બનવામાં કિંચિત્ પણ લજ્જા ધરી નહિ રાઠોડજાતિનું સંપૂર્ણ પતન થઈ ગયું માત્ર પ્રજાએજ નહિ પરન્તુ રાજાએ સુદ્ધાં કેવી અધમાધમ સ્થિતિનો સ્વીકાર કર્યો હતો તેનું પ્રકાશમાન ઉદાહરણ માનસિંહનું ઉપરોક્ત વર્તન પૂરૂં પાડે છે

માત્ર પોતાના પિતાનું વૈર લેવાને માટે પોકર્ણના સામંત સવાઈસિંહે પોતાની જન્મભૂમિમાં નોતરેલ હૃદયભેદક સંકટો ઉપસ્થિત કર્યા હતા મારવાડ વાસ્તવમાં મૃત મનુષ્યોનીજ ભૂમિ બની રહ્યું પોતાના પ્રધાન સહાયક જયપુરપતિ જગતસિંહના નાસી ગયા પછી સવાઈસિંહ નીચ ધોકળસિંહ

અને સમસ્ત રાઠોડસામંતોસહિત જોધપુરપરનો ઘેરો ઉઠાવી નાગોરમાં ચાલ્યા ગયા નાગોરમાં જઇ તેઓ જોધપુરપર અધિકાર સ્થાપિત કરવાને માટે પુનઃ પ્રપંચજાળનો વિસ્તાર કરવા લાગ્યા આ સમાચાર સાંભળી અમીરખાં તેમનું દમન કરવાને માટે નાગોર તરફ કૂચ કરવા લાગ્યો

સાક્ષાત્ પિશાચસ્વરૂપ પઠાણસેનાપતિ અમીરખાં પોતાની પ્રતિજ્ઞાનું પાલન કરવાને માટે બહાર નીકળ્યો તે પૂર્વથીજ તે સારીપેઠે જાણતો હતો કે, 'ધોંકળસિંહ અને સવાઇસિંહને યુદ્ધમાં પરાસ્ત કરવાનું કામ સર્વથા અસંભવિત છે પરમ પરાક્રમી અને અત્યંત બળવાન રાઠોડોની સામે યુદ્ધ કરી વિજય પ્રાપ્ત કરવો એ કાંઇ સાધારણ વાત નથી હાલમાં સમસ્ત રાઠોડો નાગોરમાં એકત્રિત થયેલા છે અને મારી પાસે ઘણી થોડી સેના છે વળી મારી સેના વિશેષ બળવાન પણ નથી, માટે મને જયલક્ષ્મી પ્રાપ્ત થવી સર્વથા અશક્ય છે'આવો વિચાર કરી તેણે અત્યંત ઘૃણિત અને નિંદનીય ઉપાયદ્વારા પોતાની અભિલાષા પૂર્ણ કરવાનો નિશ્ચય કર્યો અમીરખાંએ પોતાની સેનાની છાવણી નાગોરથી દશકોશના અંતરપર આવેલા મુંધિયાડ નામના સ્થાનમાં નાખી અમીરખાંએ મુંધિયાડમાં આવી એવી ખબર ફેલાવી કે 'રાજા માનસિંહે મારાપ્રત્યે ઘણું ખરાબ વર્તન કર્યું છે મેં તેમને મહાસંકટના સમયમાં સહાય કરી હતી; પરંતુ તેમણે મને તેનો ઉચિત પુરસ્કાર આપ્યો નથી અને મારી સાથે અતિ નિંદનીય વ્યવહાર કર્યો છે' સવાઇસિંહ અને ધોંકળસિંહને આ વાતપર વિશ્વાસ આવ્યો અને તેઓ મનમાં અત્યંત આનંદિત થયા ત્યાર પછી અમીરખાં સવાઇસિંહની મુલાકાત કરવાની ચેષ્ટા કરવા લાગ્યો ઘણા તર્કવિતર્ક કર્યા પછી અમીરખાંએ સવાઇસિંહની પાસે એક દૂત મોકલીને તેમને કહેવરાવી મોકલ્યું કે 'નાગોરમાં પીર તારકીન નામની એક મસ્જીદ છે અને એ મસ્જીદમાં નમાજ પઢવાને માટે જવાની મારી ઇચ્છા છે જો આપ આજ્ઞા આપો તો હું નિત્ય તેમાં આવ-જા કરૂં' જે સમયે મારવાડમાંથી દિલ્હીના પાદશાહની પ્રભુતાનો લોપ થયો હતો, તે સમયે તે દેશમાંની સમસ્ત મસ્જીદો અને દરગાહોનો સંપૂર્ણ વિધ્વંસ કરવામાં આવ્યો હતો વિશેષત: મહારાજા વખ્તસિંહે મારવાડમાંથી યવનોના સમસ્ત ચિન્હો સર્વથા લુપ્ત કરી દીધા હતા માત્ર પીર તારકીનની મસ્જીદ કોઇ વિશિષ્ટ કારણને લીધે શેષ રહી હતી શા કારણથી તે મસ્જીદ બચી હતી તે કર્નલ ટૉડ જણાવતું નથી અમારૂં અનુમાન એ છે કે યવનરાજ્યમાં ઘણા હિંદુઓ અનેક કારણોથી પીરોની મસ્જીદોપ્રત્યે ભક્તિભાવ રાખતા હતા, પીરોને જાગૃત દેવ કહેતા હતા અને તેમનાપર શ્રદ્ધા રાખતા હતા, તેથી એ મસ્જીદને બચાવવામાં આવી હશે આજે પણ ઘણા હિંદુઓ આ પ્રકારનો ભક્તિભાવ મુસલમાનોના પીરોપ્રત્યે રાખે છે આજે પણ અનેક હિંદુઓ પીરોની ભક્તિભાવથી પૂજા કરે છે. આવાજ કોઇ કારણથી વખ્તસિંહે ઉપરોક્ત મસ્જીદને બચાવી હશે જે સમયે સવાઇસિંહે જગતસિંહની સાથે મળીને જોધપુરને ઘેરો ઘાલ્યો હતો, તે સમયે અમીરખાંએ તેમના પક્ષનો ત્યાગ કર્યો હતો, એ વાત પાઠકોને સુવિદિત છે આ કારણથી સવાઇસિંહ અને અન્યાન્ય સામંતો તેનાપ્રત્યે અત્યંત ક્રોધિત થયા હતા અને તેમણે જયપુરના સેનાપતિ શિવલાલને તેનું દમન કરવાને મોકલ્યો હતો અમીરખાંએ સવાઇસિંહનો પક્ષ છોડી માનસિંહના પક્ષનું અવલંબન કર્યું, તેથી તેઓ તેને પોતાનો પરમ શત્રુ માનતા હતા એ વાત અમારા પાઠકોથી ગુપ્ત નથી, પરંતુ આ વખતે અમીરખાં પોતાની અભિલાષા પૂર્ણ કરવાને માટે બકધ્યાની બની ગયો અને તેણે સવાઇસિંહને ઉપરોક્ત પ્રાર્થના કરી સવાઇસિંહે જરા પણ સંદેહ લાવ્યા વિના તેની પ્રાર્થનાનો સ્વીકાર કર્યો સવાઇસિંહે ધાર્યું કે "માનસિંહે અવશ્ય અમીરખાંનો ત્યાગ કર્યો છે અને તેથી તે રાજધાની છોડી ધર્મકાર્ય કરવાને માટે મસ્જીદમાં આવવાનું કહે છે" પિશાચબુદ્ધિ અમીરખાં પોતાનો ગુપ્ત અને ભયંકર ઉદ્દેશ સિદ્ધ કરવાને માટે ધર્મનું બહાનું કરી ઘોર અધર્મ કરવાને પ્રવૃત્ત થનાર છે, એવી કલ્પના તેમને સ્વપ્નમાં પણ આવી નહોતી

નરપિશાચ અમીરખાં સવાઇસિંહની આજ્ઞા પ્રાપ્ત થવાથી પરમ પ્રસન્ન થયો અને તરતજ કેટલાક અશ્વારોહીઓને લઇને મુંધિયાડથી પીરની મસ્જીદમાં ગયો પીરની મસ્જીદમાં તેને નમાજ કે કુરાનની આયાત પઢવાનું કાંઇ પ્રયોજન નહોતું તેના હૃદયમાં માત્ર પોતાની ભયંકર કામના સિદ્ધ કરવાનોજ વિચાર રમી રહ્યો હતો તેણે મસ્જીદમાં જઇ માત્ર દેખાવને ખાતર નમાજ પઢી અને જતી વખત

આમંત્રણવિનાજ સવાઇસિંહના મુકામપર જઇ તેમની મુલાકાત લીધી સવાઇસિંહે અમીરખાને પરમ સન્માન આપ્યું, કારણ કે તેમને આ વખતે તેને પોતાના હાથમાં લેવાની ઉત્કટ ઇચ્છા ઉત્પન્ન થઇ હતી અમીરખા વિદાય લેતી વખતે બોલ્યો “મેં રાજા માનસિંહપર જેટલા ઉપકાર કર્યા છે, તેના શતાંશ જેટલો પણ પુરસ્કાર મને મળ્યો નથી જો હું કોઈ બીજાની આટલી સેના કરત તો અવસ્ય મને પુષ્કળ ઇનામ પ્રાપ્ત થાત’ અમીરખાના વચનો સાભળી સવાઇસિંહે પ્રસન્નચિત્ત થઇ પ્રસ્તાવ કર્યો કે –“ જો આપ ધોકલસિંહનો પક્ષ ગ્રહણ કરી રાજા માનસિંહને પદભ્રષ્ટ કરશો તો હું પ્રતિજ્ઞાપૂર્વક જણાવું છુ કે જે દિવસે ધોકલસિંહ મારવાડના સિંહાસનપર વિરાજમાન થશે તે દિવસે હું આપને ઉત્તમ પ્રકારે પુરસ્કાર આપી સંતુષ્ટ કરીશ બોલો, આપ કેટલા રૂપિઆ લેશો ?” અમીરખા બોલ્યો “ હું રૂપિયા ૨૦૦૦૦૦૦ (વીસ લાખ) લઇશ સવાઇસિંહે કહ્યું “હું પુન પ્રતિજ્ઞાપૂર્વક જણાવુ છુ કે જે દિવસે ધોકલસિંહના મસ્તકપર મારવાડનો રાજમુકુટ શોભાયમાન થશે, તે દિવસે હું આપને રૂા ૨૦૦૦૦૦૦ આપીશ’ શીઘ્ર આ પ્રકારનો સંધિપત્ર તૈયાર કરવામા આવ્યો અમીરખાએ કુરાનને સ્પર્શ કરી પ્રતિજ્ઞા કરી અને સવાઇસિંહે ઉચિત રાજપૂત રીતિ અનુસાર શીઘ્ર અમીરખાની સાથે પાઘડી બદલી લીધી આ પ્રકારે સવાઇસિંહે પરમ પરાક્રમશાળી અમીરખાને હસ્તગત કરી ધોકલસિંહની સાથે પણ તેનો પરિચય કરાવ્યો અમીરખાએ ધોકલસિંહની[1] સમક્ષ સોગંદ લઇને પુન પ્રતિજ્ઞા કરી કે –‘ મેં આપનું હિત સભાળવાને માટે મારૂ જીવન સમર્પણ કર્યું છે આપને જોધપુરના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત કરવાને માટે હું પ્રાણાતપર્યંત પ્રયાસ કરીશ ” અમીરખાની આ પ્રતિજ્ઞાપર વિશ્વાસ રાખી ધોકલસિંહે તેને તત્કાળ પુષ્કળ મૂલ્યવાન પદાર્થો ઉપહારતરિકે આપ્યા આ પ્રકારે પોતાનો ગુપ્ત ઉદ્દેશ સિદ્ધ કરવાનો પાયો નાખી અમીરખા સવાઇસિંહ અને ધોકલસિંહની પાસેથી વિદાય લઇ મુંધિયાડમા પાછો આવ્યો ધોકલસિંહ અને સવાઇસિંહપ્રતિ મિત્રતા બતાવવા માટે તે બન્નેની સાથે જે રાઠોડસામંતો સેનાસહિત રહેતા હતા તેમને પણ અમીરખાએ પોતાને ત્યા આવવાને આમંત્રણ કર્યું સવાઇસિંહે આ આમંત્રણનો સ્વીકાર કરવાને કંઈ પણ આનાકાની કરી નહિ, પરંતુ અત્યંત પ્રસન્ન થઇ સમસ્તરાઠોડ સામંતોને લઇ તેઓ સ્વયં અમીરખાની છાવણીમા ગયા

સવાઇસિંહનું આગમન થતાજ અમીરખાએ પોતાનો દુષ્ટ ઉદ્દેશ સિદ્ધ કરવામા કિંચિત્ પણ વિલંબ કર્યો નહિ મારવાડપતિ માનસિંહની સમક્ષ અમીરખાએ જે પ્રતિજ્ઞા કરી હતી તે પ્રતિજ્ઞાનુ પાલન કરવાને માટે તે ભયંકર મૂર્તિ ધારણ કરી રુધિરની નદી વહેવરાવવાને તત્પર થયો સંવત ૧૮૬૪ના ચૈત્ર માસના કૃષ્ણપક્ષની ચોથને દિવસે સવાઇસિંહ સમસ્ત રાઠોડસામંતો તથા પાચસે અનુચરોને લઇ અમીરખાને મળવાને તથા પરસ્પર મિત્રતા વધારવાને નાગોરમાથી નીકળ્યા ચતુર અમીરખાએ સવાઇસિંહ તથા સમસ્ત રાઠોડસામંતોનું આદરપૂર્વક સ્વાગત કરી તેમને પોતાની સભામા સન્માનપૂર્વક આસન આપ્યા શીઘ્ર પરસ્પર પાઘડી બદલવામા આવી સવાઇસિંહના હૃદયમા આનંદના તરંગો ઉઠવા લાગ્યા તેઓ પોતાના મનમા વિચાર કરવા લાગ્યા કે ‘ હવે અમીરખાની સહાયથી માનસિંહને પદભ્રષ્ટ કરી ધોકલસિંહને મારવાડના સિંહાસનપર આરૂઢ કરી રાજ્યમા મારી સત્તા વધારીશ ” તેઓ મનમા ને મનમા આ પ્રકારની કલ્પના કરી આનંદ પામવા લાગ્યા અમીરખાની સભામા શીઘ્ર નૃત્યગાનાદિનો આરંભ થયો અત્યંત રૂપલાવણ્યમયી નર્તકી કોયલસમાન વાણીથી રાજપૂતોના નેત્ર અને ચિત્તને આનંદ આપવા લાગી સભામા બેઠેલા સર્વ માણસો અગાધ આનંદસાગરમા લીન થઇ ગયા કોઇને પોતાના શરીર સુદ્ધાનું ભાન રહ્યું નહિ એવામા અમીરખા કાંઈ બહાનું કાઢી સભામાથી ઉઠી ગયો નૃત્યગાનાદિ પૂર્વવત્ ચાલુજ રહ્યા સર્વ રાજપૂતો પ્રસન્નચિત્તે તેનું દર્શનશ્રવણ કરવા લાગ્યા અમારા ઉપર અલ્પ સમયમા મહાવિપત્તિ આવી પડનાર છે, એવી તેમને લેશપણ કલ્પના આવી નહોતી અમીરખા કાલસ્વરૂપ ધારણ કરી છલકપટ અને ચાતુર્યજાળથી અમને હસ્તગત કરી લેશે, એવો તેમને કિંચત્ પણ સંદેહ ઉત્પન્ન થયો નહોતો સહસા તે સભાનું વાજું ઉચ્ચ સ્વર કરી ઉઠયું

૧ મહારાજા માનસિંહના ઇતિહાસમા આ યુદ્ધમા ધોકલસિંહ હાજર હતો એવું કાંઇ પણ પ્રમાણ પ્રાપ્ત થતું નથી અને થાય પણ ક્યાથી ? કારણ કે આ વખતે તે ફક્ત બે વર્ષની વયનો બાળક હતો સવાઇસિંહે તેના નામથી આ સર્વ પ્રપંચ રચ્યો હતો

અને નર્તકીઓ કોણ જાણે ક્યા નાસી ગઇ શતાવધિ પઠાણો ભયંકર શબ્દથી પૃથ્વીને કંપાયમાન કરતા હાથમા નગ્ન તરવાર ગ્રહણ કરી સભામા આવી પહોચ્યા તેમણે રાજપૂતોના નેતા સવાઇસિંહ અને બેતાળીસ સામંતો ઉપર આક્રમણ કર્યુ તત્તજ રાજપૂતો ચેતી ગયા કે "નરપિશાચ અમીરખાંએ મિત્રતાનુ બહાનુ કરીને અમને ફસાવ્યા છે અને તેણે કુરાનને સ્પર્શ કરી જગદીશ્વરનુ નામ લઇ શપથ લીધા હતા તે સૌ કપટ હતુ પાઘડી બદલી તે પણ છલ હતો" આક્રમણકારી પઠાણોની સંખ્યા અધિક હતી અતિસ્વલ્પ સમયમા તે સામંતોના શરીર ખંડ ખંડ થઈ ગયા મહત્ત્વાકાંક્ષી અને પ્રચંડ વૈર લેવની ઇચ્છા ધરાવનાર સવાઇસિંહનુ શરીર પણ કાપી નાખવામા આવ્યુ અમીરખાએ તત્તજ તેમનુ મસ્તક તથા ઉચ્ચ શ્રેણીના સર્વ સામંતોના મસ્તક માનસિંહપર ઉપહારતરીકે મોકલી આપ્યા સવાઇસિંહની સાથે જે પાચસે સિપાઇઓ આવ્યા હતા, તેઓ આ ભયંકર ઘટના જોઇને સર્વથા દિગ્મૂઢ બની ગયા અને તેઓ નાસવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા, પરંતુ પઠાણોએ તેમનો પણ વિધ્વંસ કરી નાખ્યો. જે દૂર નાસી ગયા હતા, તેમનો તોપના ગોળાથી નાશ કરવામા આવ્યો નરરાક્ષસ અમીરખા આ પ્રકારે સવાઇસિંહ અને સમસ્ત રાઠોડસામંતોનો વિધ્વંસ કરી નાગોરપર અધિકાર સ્થાપિત કરવાને માટે નીકળ્યો સૌભાગ્યવશાત્ ધોકલસિંહ સવાઇસિંહની સાથે અમીરખાના શિબિરમા આવ્યા નહોતા. તેઓ નાગોરમાજ હતા. જ્યારે તેમણે સમસ્ત રાજપૂતોના વધના હૃદયભેદક સમાચાર સાભળ્યા, ત્યારે તેઓ અત્યંત ભયભીત થઇ નાગોર છોડીને ચાલ્યા ગયા અને નાગોરમા જે શેષ સેના હતી તે પણ પોતાના પ્રાણ બચાવવાને માટે છિન્નભિન્ન થઈ ચોતરફ નાસી ગઇ અમીરખા આ પ્રકારે રાજપૂતોનો નાશ કરી નાગોરમા આવ્યો અને તેણે ધોકલસિંહનો સર્વ સામાન લૂટી લીધો મારવાડના મહારાજા વખ્તસિંહે નાગોરના કિલ્લામા જે યુદ્ધસામગ્રી સંગ્રહિત કરી હતી તે સરલતાથી અમીરખાના હાથમા આવી નાગોરમાથી તેને ત્રણસે તોપો મળી અને તે તેણે અત્યાર પૂર્વે હસ્તગત કરેલા ઇતર કિલ્લાઓમા મોકલી દીધી આ પ્રકારે નરપિશાચ અમીરખાએ મહારાજા માનસિંહના શત્રુઓનો જડમૂળથી નાશ કરી જોધપુર તરફ પ્રયાણ કર્યુ રાજા માનસિંહે આ સમયે તેને અગાઉ કરતા અત્યંત વધારે માન આપ્યુ અને આ પૈશાચિક કાર્યના પુરસ્કારતરીકે તેને દશ લાખ રૂપિયા રોકડા આપ્યા તથા ત્રીસ હજારની વાર્ષિક ઉપજના મૂંડવા તથા કુચેરા નામના બે મોટા ગામોની જાગીર આપી. આ સિવાય તેને મહારાજાની તરફથી પ્રતિદિન ખર્ચને માટે સો રૂપિયા મળવા લાગ્યા

માનસિંહ પૂર્વજન્મના પુણ્યને લીધે મહારાજા ભીમસિંહના ગ્રાસમાથી એકાદશ વર્ષપર્યંત બચી અંતે મારવાડના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા હતા અને આ વખતે પણ ઇશ્વરકૃપાથી તેઓ ભયંકર વિપત્તિમાથી મુક્ત થયા સવાઇસિંહે સમસ્ત રાઠોડસામંતોને હસ્તગત કરી શા કારણથી માનસિંહની વિરુદ્ધ પ્રબળ પ્રપંચજાળનો વિસ્તાર કર્યો હતો, તેનુ અનુમાન સરલતાથી કરી શકાય એમ છે જો ક્રૂર કર્મચારી અમીરખા રાજધર્મનીતિ અને રણધર્મવિરુદ્ધ ઉક્ત હૃદયભેદી ઉપાયનુ અવલંબન કરી સવાઇસિંહ તથા અન્યાન્ય રાઠોડસામંતોનો વિધ્વંસ ન કરત તો મહારાજા માનસિંહ કોઈ પણ પ્રકારે ઝાઝા દિવસ સુધી જોધપુરના કિલ્લામા પોતાનુ સંરક્ષણ કરી શકત નહિ સવાઇસિંહે પોતાના પિતામહ અને પિતાનુ વૈર લેવાને માટે પોતાની જન્મભૂમિ અને સ્વજાતિને દુર્દશામા નાખી હતી, તેનુ તેમને ઉચિત ફળ મળ્યુ સવાઇસિંહના પર્યવસાનપરથી મનુષ્યજાતિને એક ઉત્તમ પાઠ મળે છે. માનસિંહે એક વિજાતિ અને વિધર્મી મનુષ્યની સહાયથી સ્વજાતિ અને સ્વધર્મી બાંધવોનો ક્રૂરરીતે નાશ કરાવ્યો હતો, તેના દંડસ્વરૂપે તેમને અપાર ક્લેશ સહન કરવો પડયો હતો અને મારવાડનો ગૌરવસૂર્ય સર્વાંશે અસ્ત થઈ ગયો હતો જો કે માનસિંહે એક કંટકની સહાયથી અનેક કંટકો દૂર કર્યા હતા, પરંતુ તે કંટકે તેમનું અનિષ્ટ કરવામા પણ કાંઈ કસર રાખી નહોતી

મહારાજા માનસિંહે અમીરખાની સહાયથી સવાઇસિંહ તથા અન્યાન્ય સામંતોનો વધ કરીને મારવાડમા પોતાના પ્રબળ પ્રતાપનો વિસ્તાર કર્યો તેમનો પ્રતિસ્પર્ધી ધોકલસિંહ નિરાશાના અગાધ સમુદ્રમા ડૂબી પ્રાણ બચાવવાને માટે નાગોરથી પલાયન કરી ગયો, પરંતુ ધોકલસિંહના પક્ષના જે સામંતો હજુસુધી જીવિત હતા તેમને ઉચિત દંડ આપવાને માનસિંહે કિંચિત્ પણ વિલંબ કર્યો નહિ. જયપુરના મહારાજા ઉપર માનસિંહ અત્યંત અપ્રસન્ન થઇ ગયા હતા તેમણે અમીરખાની પઠાણ-

સેના જયપુરના રાજ્યમા મોકલી આપી તેદ્વારા તેમના ઘણા વિભાગની પાયમાલી કરી માનસિંહનો બીજો મોટો શત્રુ બિકાનેરનો રાજા હતો તેમનાપર પણ વૈર લેવાને મહારાજા માનસિંહ પ્રવૃત્ત થયા જો કે બિકાનેરના મહારાજા પાછળથી ધોકલસિંહનો પક્ષ છોડી કેવળ ફલોદી ગ્રામ કરી પોતાના રાજ્યમા ચાલ્યા ગયા હતા, તોપણ તેથી માનસિંહનો ક્રોધ કાઇ ઓછો થયો નહિ તેમણે પ્રથમ ધોકલસિંહની સાથે મળીને તેને જોધપુરના સિંહાસનપર અભિષિકત કરવાને માટે જોધપુરને ઘેરો ઘાલ્યો હતો અને તેના પુરસ્કારતરિકે તેમને ફલોદી મળ્યુ હતુ, જે તેમણે બિકાનેરના રાજ્યમા સયુકત કરી દીધુ હતુ આથી માનસિંહે તેમને બીજીવાર શિક્ષા કરવાનો નિશ્ચય કર્યો શીઘ્ર મહારાજા માનસિંહે બાર સહસ્ર સૈનિકો તૈયાર કરી પોતાના મુખ્ય સેનાપતિ ઇંદરાજને બિકાનેરમા મોકલ્યો તેની સાથે અમીરખા અને હિદાલખા પણ પોતપોતાની સેનાસહિત ૩૫ તોપો લઇને ગયા બિકાનેરના મહારાજા પોતાનાપર આવી પડેલી વિપત્તિ જોઇ શીઘ્ર પોતાની સેના એકત્રિત કરી યથાશકિત પોતાની રક્ષા કરવાને પ્રવૃત્ત થયા તેમની સેના માનસિંહે મોકલેલી સેના જેટલીજ હતી વાપરી નામના સ્થાનમા ઉભય દલોની વચ્ચે યુદ્ધ થયુ આ યુદ્ધમા બિકાનેરના મહારાજા પરાસ્ત થઈ પોતાની રક્ષા કરવાને માટે પોતાના પાટનગરમા ચાલ્યા ગયા આ પ્રથમ યુદ્ધમા બિકાનેરના બસે યોદ્ધાઓ નાશ પામ્યા હતા બિકાનેરના મહારાજાને નાસતા જોઇ ઇંદરાજ, અમીરખા અને હિદાલખા તેમની પાછળ પડયા અને ગજનેર નામના સ્થાનમા આવી પહોચ્યા બિકાનેરના મહારાજાના સૈનિકો મારવાડપતિના સૈનિકો કરતા કાઈ ઓછા નહોતા તોપણ તેમની સાથે યુદ્ધ કરી વિજય મેળવવાનો સભવ નહિ લાગવાથી બિકાનેરપતિએ સધિ કરવાનો પ્રસ્તાવ કર્યો તેમણે યુદ્ધના વ્યયના બદલામા મારવાડપતિને એક લાખ રૂપિયા આપવાનો સ્વીકાર કર્યો અને ફલોદી પાછુ આપી દીધુ મારવાડના મહારાજા આથી પ્રસન્ન થયા અને ઉભયની વચ્ચે ત્યારથી મિત્રતા થઇ ગઇ

જો પણ સેનાપતિ અમીરખાએ જગતસિંહની સાથે મળીને મારવાડપતિની વિરુદ્ધ શસ્ત્ર ધારણ કર્યા હતા, તેજ અમીરખાએ પાછળથી માનસિંહના પક્ષનુ અવલબન કરી કૂટનીતિ અને છલકપટથી તેમના શત્રુનુ દમન કરી મારવાડમા પોતાના પ્રચડ સામર્થ્યનો વિસ્તાર કર્યો અને તે મરુભૂમિનો કર્તાહર્તા તથા વિધાતા થઈ પડયો રાજાપર અધિકાર ચલાવવામા અને રાઠોડસામતો ઉપર પ્રભુત્વ સ્થાપિત કરવામા તેણે કાઇ ત્રુટી રાખી નહિ મહારાજા માનસિંહના વિપત્તિકાળમા તેણે તેમનાપર અનેક ઉપકાર કર્યા હતા તેની સહાયથી તેઓ પોતાના રાજ્યની રક્ષા કરી શકયા હતા અને તેજ કારણથી અમીરખા ઘોર અન્યાયી આચરણ કરતો હતો, તે છતા પણ મહારાજા માનસિંહ તેને કાઇ કહેવાનુ સાહસ કરી શકતા નહોતા અમીરખાનુ ભાગ્ય આ સમયે અત્યત પ્રબલ હતુ અમીરખાને જાગીરસ્વરૂપે મહારાજા માનસિંહની તરફથી મોટી ઉપજવાળા બે ગામો મળ્યા હતા તદુપરાત તે ધીમે ધીમે મારવાડની પુષ્કળ ભૂમિ પચાવી પડયો હતો તેણે પોતાના હાથનીચેના સેનાપતિ ગફુરખાનેએક સેનાસહિત નાગોરના કિલ્લામા રાખી સમૃદ્ધિશાળી મેડતા પ્રદેશ વિભક્ત કરી તેને પોતાના તાબાના સરદારોને વહેચી આપ્યો આટલુ કરીનેજ તે શાત રહ્યો નહિ, પરતુ તેણે પોતાની સેના નવાના કિલ્લામા રાખી નાવા અને સાભરના લવણસરોવરો પણ પોતાના અધિકારમા લઇ લીધા સારાશ કે અમીરખા આ સમયે મરુભૂમિના રાજાની પેઠે પોતાની ઇચ્છાનુસાર વર્તી સામતોપર ઘોર અત્યાચાર કરવા લાગ્યો માનસિંહ પોતાની સત્તા સુરક્ષિત રાખવાને માટે પોતાના પ્રધાન સેનાપતિ ઇંદરાજ તથા પોતાના ગુરુ દેવનાથની સલાહથી સર્વ કાર્ય કરવા લાગ્યા રાઠોડસામતો પોતાના પૂર્વજોની પેઠે રાજસભામા કાઈ બોલી શકતા નહોતા તેમને ડગલેડગલે અમીરખા તરફથી ઘોર તિરસ્કાર સહન કરવો પડતો હતો ક્રમશ તેના અત્યાચાર સર્વથા અસહ્ય થઇ પડયા ત્યારે સર્વ સામતોએ એકત્રિત થઇ વિચાર કર્યો કે "મહારાજા માનસિંહ પ્રધાનસેનાપતિ ઇંદરાજ અને રાજગુરુ દેવનાથની સલાહથી સમસ્ત કાર્યો કરે છે માટે અમીરખા જે અત્યાચાર કરે છે તે સર્વનુ મૂળ ઇંદરાજ અને દેવનાથજ છે તેમની સમ્મતિથીજ અમીરખાએ ઘોર અત્યાચાર કરવા માડયો છે" ત્યાર પછી પુષ્કળ ચર્ચા ચલાવ્યા બાદ તેઓએ વિચાર કર્યો કે – 'ઇંદરાજ અને દેવનાથનો વધ કર્યા વિના કોઈ પણ પ્રકારે આપણુ મગલ થઇ શકનાર નથી, પરતુ રાજદ્રોહી બની તેમનો નાશ કરવાને

તેમની હામ ચાલી નહિ અને તેમણે નિશ્ચય કર્યો કે –"દુષ્ટ અમીરખા મહા બળવાન છે, માટે તેની સહાયથીજ ઇદરાજ અને દેવનાથનો નાશ કરવો ઉચિત છે" તેમણે પોતાનો આ નિશ્ચય શીઘ્ર અમીરખાની આગળ વ્યક્ત કર્યો અમીરખાએ પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે –" જો તમે મને પુરસ્કારતરિકે સાત લાખ રૂપિયા આપશો તો હુ તમારા શત્રુ ઇદરાજ અને દેવનાથનો શીઘ્ર નાશ કરીશ' સામતોએ તેને સાતલાખ રૂપિયા આપવાનો સ્વીકાર કર્યો હવે અમીરખાએ શીઘ્ર પ્રપચજાળનો વિસ્તાર કર્યો ઇદરાજના હાથનીચેની પઠાણસેનાએ પોતાના બાકી પગારને માટે તોફાન કર્યુ અને તેમા તેનો અને દેવરાજનો નાશ થયો

જો કે રાજગુરુ દેવનાથે મારવાડના રાજ્યમા પોતાની પ્રબલ સત્તાનો વિસ્તાર કર્યો હતો, તોપણ મહારાજા માનસિહ તે વિષે કાઈ પણ વાધો લેતા નહોતા, કારણ કે તેમને દેવનાથ તરફથી અનેક પ્રકારની સહાય મળી હતી અને તેઓ દેવનાથના પરમ કૃતજ્ઞ હતા પોતાના સમસ્ત કુટુબીઓ અને સામતોમા એકમાત્ર ગુરુદેવ દેવનાથનેજ તેઓ પોતાના પ્રધાન હિતૈષી માનતા હતા ગુરુદેવપ્રત્યે તેમની અનન્ય ભક્તિ હતી તેમના આ વદનીય ગુરુદેવનો જ્યારે દુષ્ટ અમીરખાએ વધ કરાવ્યો, ત્યારે માનસિહને જાણે પોતાના હૃદયપર હજારો વજ્રાઘાત થયા હોય તેવુ દુખ લાગ્યુ દેવનાથના મરણથી તેમને દારુણ શોક થયો અને તેમના ચિત્તમા વિકૃતિ ઉત્પન્ન થઇ ઉપરોક્ત ભયકર ઘટના બન્યા પછી તેમણે રાજદરબારમા જવાનુ છોડી દીધુ અને તેઓ એક નિર્જન સ્થાનમા એકલા રહેવા લાગ્યા તેઓ સમસ્ત રાજકાર્યો તથા ધર્મકાર્યો છોડી ઉન્મત્તની પેઠે રહેવા લાગ્યા શુ સગા કે શુ વહાલા, શુ કુટુબી કે શુ મત્રી, શુ પરિવાર કે શુ પ્રજા–સર્વની સાથે વાતચીત કરવાનુ તેમણે બધ કર્યુ મહારાજાનો આ દારુણ શોક જોઇ સમસ્ત મત્રીઓ તથા સામતો રાજ્યમા શાતિની રક્ષા કરવા સબધી ચિતામા નિમગ્ન થયા રાજકાર્યપ્રત્યે મહારાજાની ઉદાસીનતા જોઇ સર્વ રાજદારી પુરુષોએ મળી ગજકુમાર છત્રસિહને સિહાસનપર અભિષિક્ત કરી શાતિની રક્ષા કરવાનો નિશ્ચય કર્યો તેમણે જ્યારે મહારાજા માનસિહની આગળ આ પ્રસ્તાવ કર્યો ત્યારે તેમણે તરતજ તેનો સ્વીકાર કર્યો અને પોતાના હાથથી છત્રસિહના મસ્તકપર રાજતિલક કરી તેમને મરુભૂમિના રાજસિહાસનપર અભિષિક્ત કર્યા

કુમાર છત્રસિહ યુવાવસ્થામા સિહાસનપર આરૂઢ થઇ અત્યત નિદનીય કાર્યો કરવા લાગ્યા તેમણે રાજકાર્યપ્રતિ કિચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યુ નહિ, પરતુ તેઓ સદા ભોગવિલાસમા રત રહેવા લાગ્યા આથી તેઓ પ્રજાને અત્યત અપ્રિય થઇ પડ્યા અને એજ કારણથી તેઓ ઝાઝા દિવસ પર્યત આ સસારમા રહી સિંહાસન ભોગવી શક્યા નહિ છત્રસિહે પોતાની પાશવવૃત્તિ તૃપ્ત કરવામાજ પોતાનો સમસ્ત કાળ વ્યતીત કરવા માડ્યો, તેથી તેમને યુવાવસ્થામાજ આ લોકનો ત્યાગ કરી પરલોકનો રસ્તો લેવો પડ્યો એવી વાત બહાર આવી છે કે છત્રસિહે એક સુદર યુવતીના સૌદર્યથી મોહિત થઇ તેનુ સતીત્વ નષ્ટ કરવા એક મામપર્યત ચેષ્ટા કરી હતી અને તેને લીધેજ તેમનુ મૃત્યુ થયુ હતુ વળી એમ પણ કહેવાય છે કે તેઓ જ્વરથી પીડિત થઇ મરણ પામ્યા હતા આ બેમાની કયી વાત સત્ય છે, તે સ્પષ્ટરીતે કર્નલ ટૉડે જણાવ્યુ નથી પરતુ અમને એમ જણાય છે કે તેમને જ્વરથીજ આ સસારમાથી વિદાય થવુ પડ્યુ હતુ

દારુણ શોકથી ગ્રસ્ત થયેલા માનસિહ પોતાના એકનાએક પુત્ર છત્રસિહના મૃત્યુથી અગાઉ કરતાપણ વિશેષ શોકાકુલ થયા તેમને એવો સદેહ આવ્યો કે મારો નાશ કરવાને માટે સામતોઅને મત્રીઓએ પ્રપચનો વિસ્તાર કર્યો છે આવા વિચારથી તેમને સર્વની ઉપર અવિશ્વાસ આવી ગયો અધિક શુ? તેઓ પોતાની અર્ધાગિની રાણીને પણ પોતાના શત્રુની પક્તિમા ગણવા લાગ્યા તેમને એવો સદેહ આવવા લાગ્યો કે રાણીએ મારો નાશ કરવાને માટે પુષ્કળ પ્રયત્નો કર્યા હશે આવા સદેહથી તેમને અત્યત ચિતા ઉત્પન્ન થઇ અને તેમણે કોઇના પણ હાથનુ ભોજન લેવાનો પણ ત્યાગ કર્યો માત્ર એક પરમ વિશ્વાસુ નોકરના હાથનુજ ભોજન તેઓ ખાતા હતા તેઓ એમના એક ઓરડાની અદર રહી ચિતાગ્નિમા ભસ્મીભૂત થવા લાગ્યા આથી તેમની ઉન્મત્તતા બમણી વધી ગઇ તેમણે સ્નાન તથા ક્ષૌરકર્મને પણ તિલાજલિ આપી દીધી આથી તેમનો દેખાવ પણ અત્યત ભયકર જણાવા લાગ્યો ધીમે ધીમે તેમણે સર્વની સાથે

વાતચીત કરવાનો વ્યવહાર પણ બંધ કર્યો આ સમયે મંત્રીઓ તેમના નામથી રાજ્યકાર્ય કરતા હતા. જ્યારે કોઇ વિશેષ મહત્ત્વ કાર્ય ઉપસ્થિત થતુ, ત્યારે તેઓ મહારાજાની સમીપ જતા અને તે કાર્ય નિવેદન કરતા, પરતુ મહારાજા મૌનપૂર્વક તે સાંભળી લેતા, કાઇ પણ પ્રત્યુત્તર આપતા નહિ કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે:–"મરુભૂમિના અનેક સામતો અને પ્રજાજનો નિશ્ચયપૂર્વક માનતા હતા કે, મહારાજ માનસિંહના જીવનનો નાશ કરવાને માટે અસતુષ્ટ સામતોએ પ્રપંચનો વિસ્તાર કર્યો હતો અને તેથી ભયભીત થઇ તેઓ એકાંતમા રહેતા હતા તેમણે પોતાના પ્રાણની રક્ષા કરવાને માટે બહારથી ઉન્મત્તતાનુ તો કેવળ બહાનુ કર્યું હતુ વાસ્તવમા તેમને ઉન્માદ થયો નહોતો" વળી કેટલાક લોકો એમ પણ માને છે કે ઇંદરાજનો નાશ કરવામા તેમણે ગુપ્તરીતે પોતાની સંમતિ આપી હતી. આથી ઇંદરાજના નાશની સાથે દેવનાથના પણ પ્રાણ ગયા હતા આ સર્વ કારણોથી અનુતાપના અગ્નિથી દગ્ધ થઈ તેમણે ઉન્મત્તતા બતાવી હતી મહારાજા માનસિંહે નરરાક્ષસ અમીરખાની સાથે મળીને જે ઘોર કૃત્યો તેની પાસે કરાવ્યા હતા અને જે સેંકડો માણસોનો નાશ કરાવ્યો હતો, તેથી ઇંદરાજના વધમાટે પણ લોકોને મહારાજાના પર સદેહ આવ્યો હતો છત્રસિંહનો પરલોકવાસ થયા પછી માનસિંહની ઉન્મત્તતા અધિક વધી પડી, ત્યારે પોકર્ણના ગત સામત સવાઇસિંહના પુત્ર સાલમસિંહ નેતાસ્વરૂપે સર્વ સામતોની સાથે મળી મારવાડનુ શાસન કરવા લાગ્યા સવાઇસિંહ માનસિંહના પ્રધાન શત્રુ હતા, તે છતા પણ તેમના પુત્ર સાલમસિંહને મારવાડનું શાસન કરતા જોઇ અમારા પાઠકો આશ્ચર્યચકિત થશે, પરતુ રાજપૂતો પિતાનો અપરાધ પુત્રને લાગુ પાડતા નથી આથી સાલમસિંહને મારવાડના રાજ્યમા સારી પ્રતિષ્ઠા પ્રાપ્ત થઈ ત્યાર પછી માનસિંહ ઝાઝા દિવસ જીવત રહ્યા નહિ

દુર્બલ ભારતવાસીઓના પ્રસ્તાવથી, અશકત હિંદવાસીઓના આમંત્રણથી, તેમની સલાહથી અને તેમની સહાયથી લોર્ડ ક્લાઇવ અને વૌટસને એક મુઠ્ઠીભર અંગ્રેજી સેનાસહિત ઇ૦ સ૦ ૧૭૫૭ મા પ્લાસીના યુદ્ધમા જે શાસનશક્તિને જન્મ આપ્યો તે શાસનશક્તિ ક્રમશ: વધીને અતિ પ્રચંડ વિસ્તાર પામી અને સામ, દામ, દંડ તથા ભેદની રાજનીતિ ગ્રહણ કરીને તેમણે ઘણા દેશી રાજાઓને પોતાના અધિકારમા લઇ લીધા આ બ્રિટિશ સરકાર ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૭ મા દિલ્હીના યવનસમ્રાટનું દમન કરી રાજસ્થાનમા પોતાની સત્તા પ્રસારવાનો પ્રયાસ કરવા લાગી મારવાડના મહારાજા ઉદયસિંહે જે પ્રકારે સૌથી પહેલા પાદશાહ અકબરને પોતાની સ્વતંત્રતા વેચી નાખી મરુભૂમિનુ અધપતન કર્યું હતુ, તે પ્રકારે મહારાજા માનસિંહે અગ્રેજોની આધીનતા સ્વીકારી. યવનરાજ્યનો લોપ થવાથી મારવાડનુ રાજ્ય પુન સ્વતંત્ર થઇ ગયુ હતુ, પરતુ જગદીશ્વરની કૃતિ અસત વિચિત્ર છે! અલ્પકાળ વ્યતીત થયા પછી ભારતવર્ષની અન્યાન્ય જાતિઓની પેઠે રાઠોડજાતિએ પણ બ્રિટિશ સરકારની આધીનતા સ્વીકારી રાજા માનસિંહે પરાધીનતાની શૃંખલા ધારણ કરી અને મારવાડની સ્થિતિ પુન બદલાઈ ગઇ જો કે અજીતસિંહનો પરલોકવાસ થયા પછી અંતરંગ વિગ્રહ, પ્રપંચ જાળ ઇ૦ થી મારવાડનો વિધ્વસ થઇ ગયો હતો, જો કે મહારાષ્ટ્રીઓના ભીષણ અત્યાચાર રાઠોડોને સહન કરવા પડતા હતા, જો કે રાઠોડોના પ્રતાપ અને પ્રભુત્વનો સર્વથા લોપ થઇ ગયો હતો, જો કે સિંધિયાએ રાઠોડોની પુષ્કળ સપત્તિ લુંટી લીધી હતી, પરંતુ સત્યની પ્રતિષ્ઠાને ખાતર અમારે એટલુ તો અવશ્ય કહેવુજ જોઇએ કે આ સર્વ આપત્તિઓ છતા રાઠોડો "સ્વાધીન" ગણાતા હતા, પણ બ્રિટીશસરકારની સાથે તેમને સધિ થતાની સાથે તેમની સ્વાધીનતાનો સર્વથા લોપ થયો

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે–" ઇ૦સ૦ ૧૮૧૭ મા મહારાષ્ટ્રીય લૂંટારાઓનું દમન કરીને ભારતવર્ષમા શાંતિ સ્થાપન કરવાને માટે જ્યારે અમે રાજપૂત રાજાઓને સધિ કરવાને માટે આમંત્રણ કર્યું, ત્યારે મહારાજા માનસિંહે પોતાના કુમાર છત્રસિંહને તથા પોતાના કેટલાક મંત્રીઓને પ્રતિનિધિતરીકે અમારી પાસે દિલ્હીમા મોકલી આપ્યા, પરતુ સંધિકાર્ય સંપૂર્ણ થયા પૂર્વેજ કુમાર છત્રસિંહ પરલોકવાસી થયા"

છત્રસિંહનું મૃત્યુ થયા પછી પોકર્ણના સામંત સાલમસિંહ અન્યાન્ય સામંતોની સાથે મળીને

રાજશાસન ચલાવવા લાગ્યા, પરંતુ અલ્પ સમયમાં તેઓ અત્યંત ભયભીત થઈ ગયા તેમણે વિચાર્યું કે, જો મહારાજા માનસિંહના હાથમાં પુનઃ રાજ્યભાર સોંપવામાં આવશે તો મારી સમસ્ત સત્તાનો લોપ થશે અને માનસિંહ પુનઃ ભયંકર અત્યાચાર કરવા લાગશે આ કારણથી તેમણે પોતાના સામંતબંધુઓને એકત્રિત કરીને તેમની સમ્મતિસહિત નિશ્ચય કર્યો કે "માનસિંહને બદલે ઇડરના મહારાજાના એક કુમારને મારવાડના સિંહાસનપર અભિષિક્ત કરવો યુક્ત છે" પછી તેમણે શીઘ્ર ઇડરના મહારાજાપર આ સમાચાર મોકલી દીધા ઇડરપતિએ પ્રત્યુત્તર મોકલ્યો કે "મારે માત્ર એક પુત્ર છે અને જો મારવાડના સમસ્ત સામંતો એકમત થઇને તેને સિંહાસનપર અભિષિક્ત કરે તો હું ખુશીથી એને તમારા હાથમાં સોંપીશ, નહિ તો, માત્ર બે ચાર સામંતોના કહેવાથી કુમારને મોકલવાની મારી ઇચ્છા નથી" ઇડરના મહારાજાનો આ ઉત્તર સાંભળી સર્વ સામંતોએ પુનઃ એકત્રિત થઇને વિચાર કર્યો અને આ સમયે પુનઃ મહારાજા માનસિંહને મારવાડના સિંહાસનપર અભિષિક્ત કરવાનો નિશ્ચય કર્યો તેમને મહારાજા માનસિંહના હાથમાં શાસનભાર સોંપવા સિવાય બીજો કોઇ માર્ગ જણાતો નહોતો. મહારાજા માનસિંહ આ સમયે અત્યંત ઉન્મત્ત અવસ્થામાં હતા તેમણે સંસારના સર્વ સુખોને સર્વથા તિલાંજલિ આપી હતી અંગ્રેજોની સાથે સંધિ કરવાથી મારવાડને લાભ થશે, એવો વિચાર કરી સામંતો તે બાબત મહારાજા માનસિંહના મગજપર ઠસાવવાને માટે તેમના એકાંત ઓરડામાં જતા હતા મહારાજા તેમની કહેલી સર્વ વાત સાંભળતા, પરંતુ કાંઇ પણ પ્રત્યુત્તર આપતા નહિ અંતે સામંતોએ અંગ્રેજોની સાથે સંધિ કરવાને માટે સંધિપત્ર તૈયાર કર્યો, પરંતુ તેમાં મહારાજાની સંમતિની આવશ્યકતા હતી, તેથી સર્વ સામંતો તેમની પાસે ગયા અને તેમને તે વાત કહી સંભળાવી તે ઉપરાંત તેમણે તેમને દબાણ કરીને કહ્યું કે "જો આ સમયે આપ રાજ્યભાર ગ્રહણ નહિ કરો તો અવશ્ય મારવાડદેશનો વિધ્વંસ થઈ જશે" મહારાજા માનસિંહે આ વચનોપર કિંચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યું નહિ, તેમ તેમણે સિંહાસનપર વિરાજમાન થવાને માટે પણ ઇચ્છા પ્રદર્શિત કરી નહિ સામંતમંડળીએ તેમને સિંહાસનપર આરૂઢ થવાને માટે વારંવાર આગ્રહ કર્યો, પરંતુ મહારાજા એકના બે થયા નહિ મહારાજા રાજ્યની શોચનીય અવસ્થા સારીરીતે જાણતા હતા અને તેજ કારણથી તેમણે એકાંતવાસ પસંદ કર્યો હતો, પરંતુ જ્યારે તેમણે સામંતોનો પુષ્કળ આગ્રહ જોયો ત્યારે તેમણે રાજ્યભાર પુનઃ ગ્રહણ કરવાની ખુશી દર્શાવી કુમાર છત્રસિંહના સમયમાં જે સંધિપત્ર તૈયાર થયો હતો, તે જોઈ તેઓ અત્યંત અપ્રસન્ન થયા તેમાંના કોઇ કોઇ ધારાપ્રત્યે તેમણે પોતાનો ઘણો અસંતોષ પ્રદર્શિત કર્યો ખાસકરીને તેમાં જે એક એવી શરત હતી કે મહારાજાના તાબાના સામંતોની સેના આવશ્યકતા જણાતાં બ્રિટીશ સરકાર પોતાના તાબામાં લઇ લેશે, તે શરતપ્રત્યે તેમણે વિશેષ અસંતોષ પ્રદર્શિત કર્યો તેઓ સારી પેઠે જાણી ગયા હતા કે આ શરતથી અંતે અધિક અસંતોષાગ્નિ પ્રજ્વલિત થશે

કર્નલ ટૉડ મહારાજા માનસિંહની ઉન્મત્તતાવિષે સંદેહ ધરાવે છે, પરંતુ અમને તે વિષે કિંચિત્ પણ સંદેહ નથી તેઓ પરમ ધાર્મિક હિંદુ હતા અને તે છતાં પણ તેમણે સર્વ પ્રકારના ધર્મકાર્યોનો પરિત્યાગ કર્યો હતો, માટે અમને માનવાને સબળ કારણ મળે છે કે તેઓ વસ્તુતઃ ઉન્મત્તાવસ્થાનેજ પ્રાપ્ત થયા હતા વળી કર્નલ ટૉડનો બીજો મત એવો છે કે સામંતો તેમના પ્રાણનો નાશ કરવાને માટે પ્રયાસ કરતા હતા, તેથી તેમણે ઉન્મત્તાવસ્થાનું બહાનું કર્યું હતું આ મતનું પણ અમે સમર્થન કરી શકતા નથી અમારૂં ધારવું એવું છે કે મારવાડના સર્વ સામર્થ્યવાન્ મનુષ્યો પ્રપંચજાળનો વિસ્તાર કરવામાં લિપ્ત હતા, પાપી અમીરખાંએ આ પ્રકારની કપટજાળનો વિસ્તાર કરીને પૈશાચિક કાર્યો કર્યાં હતાં અને તેણે દ્રવ્યના લોભથી અનેક માણસોના ખૂન કર્યાં હતાં, તેથી લુપ્તપ્રતાપ અને સામર્થ્યહીન મહારાજા માનસિંહ ઉન્મત્ત બની જાય, એમાં કિંચિત્ પણ આશ્ચર્ય નથી ગુરુ દેવનાથ મહારાજાના પ્રધાન સહાયક અને પરમહિતૈષી મિત્ર હતા તેમનું મૃત્યુ થતાંજ મહારાજાના સ્વભાવમાં વિકૃતિ પેદા થઈ અને ત્યાર પછી તેમના એકના એક પુત્ર છત્રસિંહનો પરલોકવાસ થયો, તેથી તેમના હૃદયપર

અસત પ્રચડ આઘાત થયો આ સર્વ કારણો તેમને ઉન્મત્ત બનાવી દેવાને માટે પૂરતા હતા

ઈ૦ સ૦ ૧૮૧૭ મા કુમાર છત્રસિહ મારવાડના સિહાસનપર વિરાજમાન હતા, તે દેશમા સામતોની પ્રબળ સત્તા વિસ્તાર પામી ગઇ હતી, સર્વત્ર અરાજકતા પ્રસરી ગઇ હતી અને અમીરખા પ્રજાપર ઘોર અત્યાચાર કરતો હતો આવા સમયમા ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કપનીએ મહારાષ્ટ્રીઓનું દમન કરવાને માટે પદદલિત અને હતવીર્ય રાજપૂત રાજાઓને સધિ કરવાને માટે નિમત્રણ કર્યું આ સમયપૂર્વે રાજસ્થાનના અન્યાન્ય રાજાઓની પેઠે મારવાડના રાજાને પણ ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કપનીની સાથે કોઇપણ પ્રકારનો સબધ નહોતો બ્રિટિશ સરકારે પોતાની વિચિત્ર રાજનીતિ અને ચતુરાઇથી માત્ર થોડી અગ્રેજસેના અને બાકીની દેશી સેનાની સહાયથી ધીમે ધીમે દેશીરાજાઓને જીતવાનો આરભ કર્યો હતો આ કારણથી રાજપૂત રાજાઓ શીઘ્ર તેની સાથે સધિ કરવાને તત્પર થયા વિશેષકરીને મહારાષ્ટ્રીઓના અત્યાચાર અસહ્ય થઇ પડ્યા હતા અને બ્રિટિશસરકારે તેમનું દમન કરીને તેમને ઉચિત દડ આપ્યો તેથી રાજપૂતોને બ્રિટિશ સરકાર તરફથી રક્ષણ મળવાની આશા હતી તેમને તેની સાથે સધિ કરવાની તીવ્ર ઉત્કઠા થઇ, પરતુ તેની સાથે સધિ કરવાથી અતે શુ પરિણામ આવશે, તેનો તેમણે કિંચિત્ પણ વિચાર કર્યો નહિ, માત્ર રાજસ્થાનમા શાતિ સ્થાપન કરવી અને મહારાષ્ટ્રીઓનુ દમન કરવુ, એજ આ સધિનો પ્રધાન ઉદ્દેશ હતો આ સમયે રાજપૂતાનામા જેટલા રાજાઓ હતા, તે સર્વની અવસ્થા અત્યત શોચનીય થઇ ગઇ હતી સર્વ હીનબલ અને લુપ્તપ્રતાપ થઇ ગયા હતા. જે રાજાઓ પોતાના લક્ષાવધિ સૈનિકોનો નાશ થયા છતા પણ પાદશાહની સાથે સધિ કરવાને રાજી થતા નહોતા, તેમનાજ વશજો આ સમયે અગ્રેજોની સાથે સધિ કરવાને શા કારણથી સહજ તત્પર થઇ ગયા તે સમજી શકાતુ નથી આ પરથી જણાય છે કે આ સમયે રાજપૂતરાજાઓની દશા કેવી શોચનીય થઇ ગઇ હતી મારવાડના મહારાજાની સાથે બ્રિટિશસરકારે ઈ૦ સ૦ ૧૮૧૭ મા સધિ કરવાને માટે નીચે પ્રમાણે સધિપત્ર તૈયાર કર્યો હતો —

સંધિપત્ર

માનનીય ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કપનીની સાથે જોધપુરના મહારાજા માનસિહ બહાદુરના પ્રતિનિધિસ્વરૂપ રાજકુમાર છત્રસિહ બહાદુરને થયેલી સધિ આ સધિપત્ર ભારતવર્ષના ગવર્નર જનરલ અર્થાત્ પ્રધાન શાસનકર્તા મહામાનનીય માર્કિવસ ઓફ હેસ્ટિગ્સ કે જી દ્વારા સત્તા મળવાથી ચાર્લ્સ મેટ્કાફે તૈયાર કર્યો છે અને ઉપરોક્ત રાજકુમાર છત્રસિંહ તરફથી સત્તા પ્રાપ્ત થવાથી તેને વ્યાસ વિષ્ણુરામ તથા વ્યાસ અભયરામે સ્વીકાર્યો છે

(૧) માનનીય ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કપની તથા મહારાજા માનસિહ અને તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ વચ્ચે યાવચ્ચદ્રદિવાકરૌ મિત્રતા રહે અને ઉભયનો હિતસબધ જળવાય તથા એકના શત્રુમિત્ર બીજાના શત્રુમિત્ર ગણવામા આવે

(૨) બ્રિટિશસરકારે જોધપુરના તાબાના સમસ્ત દેશનુ શત્રુઓના ગ્રાસમાથી રક્ષણ કરવુ

(૩) મહારાજા માનસિહે તથા તેમના ઉત્તરાધિકારીઓએ બ્રિટિશસરકારની આધીનતા સ્વીકારવી તથા બીજા કોઈ પણ રાજા વા રાજ્યની સાથે કોઈ પણ જાતનો રાજકીય સબધ રાખવો નહિ

(૪) મહારાજા અને તેમના ઉત્તરાધિકારી બ્રિટિશસરકારની સમતિવિના અન્ય કોઈ રાજા અથવા રાજ્યની સાથે કોઇપણ પ્રકારની સધિ કરી શકશે નહિ તેઓ માત્ર પોતાની જાતિના રાજાઓ તથા મિત્રરાજાઓની સાથે ક્ષેમકુશળતાનો પત્રવ્યવહાર રાખી શકશે

(૫) મહારાજા તથા તેમના ઉત્તરાધિકારી કોઈની ઉપર અત્યાચાર વા કોઇની સાથે વિગ્રહ કરી શકશે નહિ જો કોઇની સાથે અચાનક કાઇ ઝગડો ઉપસ્થિત થાય તો તેમા મધ્યસ્થ થવાનો અને દડ આપવાનો અધિકાર બ્રિટિશસરકારના હાથમા રહેશે

(૬) જોધપુરરાજ્ય જે કર સિધિઆને આપતુ આવ્યું છે, તે કર તેણે સદા બ્રિટિશ સરકારને આપવો પડશે અને તેને સિધિઆની સાથે કરના સબધમા જે સધિ થઇ છે, તેને રદ કરવી પડશે

(૭) બીજા કોઇપણ રાજાને જોધપુરરાજ્યે કર આપવો નહિ. જો સિધિઆ વા ઇતરકોઇ

રાજા મહારાજાની પાસેથી કર માગશે તો બ્રિટિશ સરકાર તેમને ઉત્તર આપશે.

(૮) આવશ્યકતા જણાતાં જોધપુરના મહારાજાએ બ્રિટિશસરકારને પાંચસેં અશ્વારોહીઓ આપવા અને રાજ્યનું શાસન ચલાવવાને તથા શાંતિની રક્ષા કરવાને જેટલી સેનાની જરૂર હોય તેટલી રાખી બાકીની સમસ્ત સેના અગ્રેજીસેનામા જોડી દેવી.

(૯) જોધપુરના મહારાજા તથા તેમના ઉત્તરાધિકારી પોતાના તાબાના સમસ્ત દેશમા સંપૂર્ણ સત્તાસહિત સ્વતંત્ર રાજાવત્ શાસન કરશે. જોધપુરરાજ્યમા બ્રિટિશશાસન પ્રચલિત થઈ શકશે નહિ.

(૧૦) આ સંધિપત્ર દિલ્લીમા તૈયાર કરવામા આવ્યો છે અને તેની ઉપર એમ. ચાર્લ્સ મેટ્કાફ્ તથા વ્યાસ વિષ્ણુરામ અને વ્યાસ અભયરામના હસ્તાક્ષરો તથા મોહર લાગી છે. આજથી છ અઠવાડીઆના અરસામા મહામાનનીય ગવર્નર જનરલ તથા રાજરાજેશ્વર મહારાજાધિરાજ માનસિંહ બહાદુર તથા રાજકુમાર છત્રસિંહ બહાદુરદ્વારા એનો સ્વીકાર થવો જોઇએ.

દિલ્લી, તા૦ ૬ ઠ્ઠી જાન્યુઆરી ૧૮૧૭

(હસ્તાક્ષર) સી. ટી. મેટ્કાફ રેસીડેંટ્
વ્યાસ વિષ્ણુરામ
વ્યાસ અભયરામ

જે વીરવ્રતાવલંબી રાઠોડજાતિએ પોતાના બળ અને પરાક્રમથી ભારતવર્ષને પ્રતિધ્વનિત કરી દીધો હતો, જે રાઠોડજાતિએ યવનસમ્રાટને તાબે રહ્યા છતા પણ સુઅવસર જોઇ સ્વાધીનતારૂપી રત્ન પુનઃપ્રાપ્ત કરી લેવાના પ્રયત્ન કરવામા ત્રુટી કરી નહોતી, તેજ રાઠોડજાતિ આ સમયે બ્રિટિશસરકારની સાથે સંધિ કરવાને તત્પર થઇ, તેજ આ સમયે સેવકતરીકે રહેવાને તૈયાર થઇ. રાઠોડજાતિના સમસ્ત સ્વાભાવિક ગુણોનો લોપ થયો હતો સમસ્ત મરુદેશનો વિધ્વંસ થઇ ગયો હતો અને મારવાડના સિંહાસનપર એક અયોગ્ય રાજા બેઠો હતો, તેથીજ ચતુર ઇસ્ટ ઈન્ડીઆ કંપની જરાપણ રુધિરપાત કર્યા વિના સરલતાથી યવનોની આધીનતામાથી મુક્ત થયેલી રાઠોડજાતિને તાબે કરવાને શક્તિવાન થઇ હતી. શિયોજીથી વખ્તસિંહ સુધીના જે રાજાઓ મારવાડના સિંહાસનપર વિરાજમાન થઈ પોતાનો પ્રબલ પ્રતાપ વિસ્તારી પોતાના કુલની ઉજ્જવલ કીર્તિ પ્રસારી ગયા હતા, તેમાંના કેટલાક પાછલા રાજાઓને મોગલોની આધીનતા સ્વીકારવી પડી હતી; તે છતાં પણ શૂરસિંહ, જસવંતસિંહ, અજિતસિંહ, અભયસિંહ અને વખ્તસિંહ આદિ રાજાઓ પોતાનું પરમ પરાક્રમ દર્શાવી ગયા હતા અને તેમાનો કોઇ રાજા જો આ સમયે મારવાડના સિંહાસનપર વિરાજમાન હોત તો માનનીય ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કંપની તેમની સાથે આ પ્રકારે સંધિ કરવાને શક્તિવાન થાત નહિ. અમે સંપૂર્ણરીતે સ્વીકારીએ છીએ કે બ્રિટિશસરકારની સાથે સંધિ થવાથી મારવાડના રાજ્યને લાભ થયો છે. તે સમયે રાઠોડજાતિની અત્યંત શોચનીય અવસ્થા થઇ હતી પરસ્પર વિગ્રહ, જાતીયવિદ્વેષ, વિજાતીય-લોકોના અત્યાચાર તથા ઉત્પીડન વગેરેથી રાઠોડજાતિ હતવીર્ય અને બલહીન થઇ ગઇ હતી. મહારાષ્ટ્રીઓએ અને પઠાણોએ મારવાડનો વિધ્વંસ કરી નાખ્યો હતો અને રાઠોડોની સર્વસંપત્તિ લૂંટાઇ ગઇ હતી, તેથી તેમને એક પ્રચંડ શક્તિવાન રાજ્યની સહાયની આવશ્યકતા હતી. રાઠોડજાતિની આ દુર્દશાવિષે અફસોસ કર્યા વિના અમે રહી શકતા નથી.

૧૮૧૭ ના ડિસેમ્બર માસમાં ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કંપનીની સાથે જોધપુરરાજ્યને સંધિ થયા પછી એક વર્ષે અર્થાત્ ઈ૦ સ૦ ૧૮૧૮ ના ડિસેમ્બર માસમા બ્રિટિશસરકારના પ્રતિનિધિસ્વરૂપે અજમેરના સુપરિન્ટેન્ડંટ મહાશય વિલ્ડર જોધપુરમાં ગયા. ત્યા જવામાં તેમનો ઉદ્દેશ રાજ્યની યથાર્થ અવસ્થા કેવી છે, કેવી રીતે રાજ્યશાસન ચાલે છે, સામંતોનાં આચરણ કેવાં છે અને રાઠોડજાતિની શક્તિ કેવી છે, તેનું નિરીક્ષણ કરવાનો હતો. સ્વજાતિદ્વેષ અને અંતકલહને લીધે આ સમયે મારવાડની રાજ્યવ્યવસ્થા ઘણી બગડી ગઇ હતી; તોપણ મારવાડની રાજસભાની ભવ્યતા, આડંબર, ઐશ્વર્ય અને આદરસત્કારની રીતિમાં કિંચિત્ પણ ફેર પડયો નહોતો. રાઠોડો રાજાનો અપૂર્વ આદર કરતા હતા. રાજસિંહાસનપર અપ્રિય, નિંદ્ય અને ઘૃણિત રાજા બેઠો હોય તોપણ પ્રકટરીતે તેને

ઉત્તમ મન્માન આપવામા અને તેના ઐશ્વર્યની વૃદ્ધિ કરવામા રાઠોડજાતિ મૂળથીજ સુશિક્ષિત છે અને મહાશય વિંડર જોધપુરના દરબારમા ગયા ત્યારે તેમને તેજ પ્રકાર દષ્ટિગોચર થયો તે સમયે મારવાડના મન્ત્રીપદપર અખેચંદ હતા અને પોકર્ણના સામંત સાલમસિંહે સર્વ સામંતોના નેતાતરિકે પોતાની પ્રબળ સત્તાનો વિસ્તાર કર્યો હતો. મહારાજા માનસિંહે ઉપરોક્ત ઉભય રાજદ્વારી પુરુષોને રાજ્યના મુખ્ય મન્ત્રીઓ બનાવી રાજ્યના સમસ્ત કિલ્લાઓમા આવશ્યક સેના રાખી હતી વળી તેમણે રાજ્યના મોટા પદોપર પોતાની ઇચ્છાનુસાર યોગ્ય માણસોને નિયુક્ત કર્યો હતા આ સમયે રાજ્યમા પરસ્પરના કલહો અને વિવાદો પ્રબળરીતે પ્રજ્વલિત થઇ ઉઠ્યા હતા સામંતોએ પોતાની શક્તિ વધારી પ્રજાપર અત્યાચાર કરવામાં કાંઇ કસર રાખી નહોતી આ સામર્થ્યવાન સામંતોની વિરુદ્ધ સ્વર્ગસ્થ મંત્રી ઇંદરાજના પુત્ર ફતેહરાજે ખડા થઇ ભયંકર ઉત્પાત મચાવી મૂક્યો હતો ફતેહરાજ જોધપુરમા એક ઉચ્ચ પદવીપર સ્થિત હતો. તેણે પોતાના પિતાના મૃત્યુનુ વૈર લેવાને માટે પ્રત્યેક સામંતની મનોકામના વ્યર્થ કરવામા પોતાની સંપૂર્ણ શક્તિનો વ્યય કર્યો હતો ઉદ્ધત સામંતોની પ્રબળતાથી મહારાજા માનસિંહની સત્તા સર્વથા નષ્ટ થઇ ગઇ હતી જોધપુરરાજ્યની આવી દુર્દશા જોઈ મહાશય વિંડર કંપનીની આજ્ઞાનુસાર ત્રણ દિવસ પછી ગુપ્તરીતે મહારાજા માનસિંહની પાસે ગયા અને તેમને નિવેદન કર્યું કે “ સામંતોના સ્વેચ્છાચાર અને સ્વચ્છંદતા નિવૃત્ત કરવાને માટે આપને સેનાની સહાય આપવાને બ્રિટિશસરકાર તૈયાર છે ” મહારાજા માનસિંહ સારી પેઠે જાણતા હતા કે અસંતુષ્ટ અને ઉદ્ધત સામંતોની સત્તા સંપૂર્ણરીતે વિધ્વસ્ત કરવાને માટે મહાપ્રચંડ ગદા ઉચકવાની આવશ્યકતા છે, પરંતુ તેમણે વિચાર કર્યો કે “ એ ગદાનો ઉપયોગ કરવાને બદલે તેને આપણી પાસે રાખવાથી પણ કાર્ય સિદ્ધ થઈ શકશે ખરૂ. સામંતો આ ગદા જોઈનેજ પોતાના ઉદ્ધત આચરણ છોડી દેશે. જો માત્ર ગદા દેખાડવાથીજ મસ્તકપરથી વિપત્તિ દૂર થાય તો સોના કરતા પીળુ શું ? ” આવો વિચાર કરી તેમણે આવશ્યકતા જણાતા વિશ્વવિજયી અંગ્રેજોની સહાય લઇ સામંતોને કેવળ ભય દર્શાવીને પોતાનો ઉદ્દેશ સિદ્ધ કરી લેવાનો નિશ્ચય કર્યો તેમણે અંગ્રેજપ્રતિનિધિને કહ્યું “ મને હાલમા અંગ્રેજી સૈન્યની કાંઇ આવશ્યકતા નથી હું જાતેજ અસંતુષ્ટ સામંતોનુ દમન કરીને રાજ્યવ્યવસ્થામા સુધારો કરવાની શક્તિ ધરાવું છુ, તોપણ જ્યારે જરૂર પડશે ત્યારે હુ આપની સહાય લઇશ ” જ્યારે આ હકિકત સામંતોના જાણવામા આવી ત્યારે તેઓ ભયભીત થયા અને તેમણે નમ્રવર્તન રાખવા માડયું તેઓ સારીપેઠે સમજી ગયા કે જો હવે આપણે ઉદ્ધત વર્તન રાખીશું તો અવશ્ય મહારાજા અંગ્રેજોની સહાય લઈ આપણો વિધ્વંસ કરશે આ રીતે માનસિંહનું મહાકષ્ટ દૂર થયુ મહારાજા માનસિંહને આબાલ્યાવસ્થાથીજ રાજનીતિની ઉત્તમ શિક્ષા પ્રાપ્ત થઈ હતી જો કે તેમણે કેટલાક વર્ષો સુધી રાજકાર્યપ્રત્યે ઉદાસીનતા પ્રકટ કરી હતી અને ઉન્મત્ત બની નિર્જન વાસ પસંદ કર્યો હતો, તોપણ તેમણે પુનઃ રાજ્યની લગામ પોતાના હાથમા લઇ ધીમે ધીમે અત્યંત ચતુરાઈપૂર્વક પોતાનો પ્રતાપ વધારી દીધો તેઓ સમસ્ત સામંતોના અપરાધો જાણે ભૂલી ગયા હોય તેમ બહારથી તેમનાપ્રત્યે ઉદારતા તથા દયાભાવ બતાવવા લાગ્યા આ સમયે સામંતો બે શ્રેણીમા વિભક્ત થઈ ગયા હતા એક શ્રેણી તેમના પક્ષમા અને બીજી તેમની વિરુદ્ધમા ખડી થઇ હતી મહારાજા માનસિંહે આ ઉભય શ્રેણીઓમાથી ઉપયુક્ત મનુષ્યોને ચુટી કાઢી તેમને રાજ્યના ભિન્ન ભિન્ન ભાગોમા નિયુક્ત કરી દીધા આથી ઉભય શ્રેણીઓ તેમનાપર પ્રસન્ન થઇ ગઈ તેમને જે સામંતોએ પુષ્કળ હાનિ કરી હતી તેમનાપ્રત્યે પણ તેમણે કૃપા અને દયા પ્રકાશિત કરી તેથી અત્યંત શંકાશીલ સામંતોના હૃદયમા પણ શંકાને માટે અવકાશ રહ્યો નહિ. બ્રિટિશદૂતે તેમને વારંવાર કહ્યુ કે “ બ્રિટિશસરકારની સેનાની સહાય લીધા વિના આપ કોઇ પણ પ્રકારે આપના રાજ્યમા શાંતિ સ્થાપન કરી શકશો નહિ, તેમ આપની સત્તા પ્રબળ પણ કરી શકશો નહિ, ” પરંતુ મહારાજાએ તેની આ પ્રાર્થનાપર કિંચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યું નહિ તેમણે સ્પષ્ટ જણાવી દીધુ કે “ બ્રિટિશસરકારની સહાય લીધા વિના હુ સારીરીતે મારા રાજ્યમા શાંતિ સ્થાપન કરી શકીશ ” જ્યારે બ્રિટિશદૂત સમજ્યો કે મહારાજા કોઈપણ પ્રકારે બ્રિટિશ સરકારની સહાય લેવાને રાજી નથી, ત્યારે તે શીઘ્ર મારવાડ છોડી પોતાના

મુકામપર ચાલ્યો ગયો ત્યાર પછી કર્નલ ટૉડ ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૯ મા ભારતવર્ષના ગવર્નર જનરલદ્વારા ઉદયપુર, બુંદી, કોટા તથા શિરોહી દેશની પેઠે મારવાડરાજ્યના પણ બ્રિટિશ એજટના પદપર નિયુક્ત થઇને આવ્યા, પરતુ કેટલાક ખાસ કારણોને લીધે કર્નલ ટૉડને કેટલાક માસપર્યંત મારવાડમા ચરણ મૂકવાનો યોગ પ્રાપ્ત થયો નહિ અને તેઓ નવેમ્બર માસમા મારવાડમા આવ્યા મહાશય વિલ્ડરે જે પ્રકારે મારવાડમા સર્વત્ર અશાતિ, સામતોના ઉપદ્રવ તથા તેમની પ્રભુતા જોઈ હતી, તે પ્રકારે કર્નલ ટૉડે પણ તેજ સ્થિતિ જોઇ સામતોએ ગજ્જ ઉપર પોતાનુ પ્રભુત્વ સ્થાપિત કર્યું હતુ અને તેઓ પોતાની ઇચ્છાનુસાર રાજ્યશાસન ચલાવતા હતા, તે છતા પણ મહારાજા તેમના આવા વર્તનપ્રત્યે સતોષ પ્રદર્શિત કરતા હતા તેઓ સામતોના કોઇપણ કાર્યમાં હસ્તક્ષેપ કરવાનુ સાહસ કરતા નહોતા મહારાજાના તાબામા જે પગારદાર સિંધી તથા પઠાણસેના હતી, તે આ સમયે દારુણ કષ્ટ સહન કરતી હતી તેને ગત ત્રણ વર્ષનો પગાર મળ્યો નહોતો, તેથી તે આર્તનાદ કરી અત્યત અસતોષ પ્રકટ કરતી હતી તેની અવસ્થા એટલી હૃદયભેદક બની ગઈ હતી કે સૈનિકો જોધપુરમા ઘેર ઘેર ફરી ભિક્ષા માગી અતિ કષ્ટથી પોતાનો નિર્વાહ કરતા હતા બ્રિટિશસરકારના એજટ કર્નલ ટૉડે જોધપુરમા જઈ પ્રથમ કાર્ય એ કર્યું કે ઉપરોકત મહાવિપત્તિમા આવી પડેલી સેનાના પગારનો હિસાબ કર્યો અને સૈનિકોને જણાવ્યુ કે "તમને સેકડે ત્રીસ ટકા મળશે શેષ પગાર ગયો સમજવો" સૈનિકો 'જે મળ્યુ તે લાભ' એમ સમજી સેકડે ત્રીસ ટકા લેવાને રાજી થયા, પરતુ કર્નલ ટૉડ ત્રણ અઠવાડીઆ પછી જોધપુર છોડીને ચાલ્યા ગયા એટલે સૈનિકોની તે આશા પણ નિષ્ફળ થઈ આ ઘટનાપરથી સ્પષ્ટરીતે પ્રતીત થાય છે કે માનસિહ સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા હતા ખરા, પરતુ સર્વ સત્તા સામતોના હાથમા હતી, પણ આ પ્રકારનો કારભાર ચાલવા દેવામા માનસિહનો એક ગૂઢ ઉદ્દેશ હતો, જે યથાસ્થાને સ્વય પ્રકાશિત થશે

આ સમયે જોધપુરનિવાસીઓ વિવેકવિચાર તથા ન્યાય સર્વથા ભૂલી ગયા હતા જો કોઈ માણસ કોઇનુ ખૂન કરે તો તેની તપાસ કરી તેને શિક્ષા કરવાની વાત તો દૂર રહી, પરતુ ખુનીની વિરુદ્ધ એક શબ્દ પણ કોઇ ઉચ્ચારતુ નહોતુ અન્ન નહિ મળવાથી સનિકો પ્રાણત્યાગ કરવા લાગ્યા રાજપૂતસૈનિકો પણ ધર્મભ્રષ્ટ થઈ ભક્ષ્યાભક્ષ્યનો વિવેક ત્યજી સર્વ પ્રાણીઓનુ માસ ખાઇને જીવન ધારણ કરવા લાગ્યા સામતો સ્વેચ્છાચાર અને સ્વચ્છદતાથી વર્તવા લાગ્યા અને મહારાજા સપૂર્ણરીતે તેમને હસ્તગત થઈ ગયા તેઓ કોઇ પણ કાર્ય સ્વતત્રતાપૂર્વક કરી શકતા નહોતા જ્યા જુઓ ત્યા સામતોનીજ સત્તા પ્રસરી હતી બ્રિટિશ એજટ ત્રણ અઠવાડીઆ સુધી જોધપુરમા રહ્યા, તે અરસામા તેમણે મહારાજા માનસિહની ગુપ્તરીતે મુલાકાત લીધી માનસિહે તેમની સમક્ષ પોતાની શોચનીય અવસ્થાનુ સર્વ વૃત્તાત આદિથી અતસુધી નિવેદન કર્યું કર્નલ ટૉડને તેમનાપ્રત્યે સહાનુભૂતિ ઉત્પન્ન થઈ અને તે ઉભયની વચ્ચે ગાઢી મિત્રતા બધાઈ બ્રિટિશએજટે વિદાય લેતી વખત કહ્યુ "આપે જે જે વિપત્તિઓમાથી મુક્તિ પ્રાપ્ત કરી છે, તે સર્વ મને સારીરીતે વિદિત છે અને આપ શી રીતે તે સર્વ વિપત્તિઓમાથી ઉદ્ધાર પામ્યા હતા, તે પણ હુ સારીપેઠે જાણુ છુ આપના ચાતુર્યથી આપની ઘણી વિપત્તિઓનો નાશ થયો છે અને હવે આપ બ્રિટિશસરકારના મિત્ર થયા છો, તેથી જે જે વિપત્તિઓ શેષ છે તેમાથી આપ શીઘ્ર મુક્ત થઇ શકશો આપ બ્રિટિશસરકાર-પર નિર્ભર રહો, માત્ર થોડાજ દિવસમા આપના સર્વ મનોરથ સફળ થશે"

આ વચનો મહારાજા માનસિહે શાતરીતે સાભળ્યા, પરતુ પોતાના હૃદયનો ભાવ જરા પણ અદર્શિત કર્યો નહિ તેઓ શાત અને ગભીર મૂર્તિજ ધારણ કરી રહ્યા થોડી વારે તેમણે સસ્મિત કહ્યુ "એક મિત્રતરિકે આપ મારા રાજ્યમા જે સુધારાઓ જોવાની ઇચ્છા રાખો છો તે સર્વ એક વર્ષમા આપ જોઇ શકશો" કર્નલ ટૉડે ઉત્તર આપ્યો "જો આપની ઇચ્છા હોય તો એથી અર્ધ સમયમા-જ એ સુધારાઓ થઇ શકશે" કર્નલ ટૉડે મહાશય વિલ્ડરની પેઠે મહારાજા માનસિહને બ્રિટિશ સેનાની સહાય લેવાને અત્યત આગ્રહ કર્યો, પરતુ મારવાડેશ્વરે તેનો સ્વીકાર કર્યો નહિ, આથી કર્નલ ટૉડ પોતાનુ દૂતકાર્ય સફળ નહિ થયેલુ જોઇ અત્યત દુખિત થયા હતા

ઇતિહાસવેત્તા કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે આ સમયે નિમ્નલિખિત વિષયોપર મહારાજા માન-

સિંહને વિશેષ લક્ષ આપવાની આવશ્યકતા હતી-

(૧) ઉત્તમ પ્રકારનો શાસનપ્રબંધ

(૨) રાજ્યની ઉપજ વધારવાનો પ્રયાસ

(૩) ખાનસાભૂમિની વ્યવસ્થામા સુધારો

(૪) મહારાજાએ અન્યાયપૂર્વક સામંતોની ભૂમિપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો છે, તેથી ભયંકર અસંતોષાગ્નિ પ્રદીપ્ત થયો છે, માટે તેનો સંતોષકારક નિકાલ કરવો ઉચિત છે

(૫) મહારાજા માનસિંહે જે વિદેશી પગારદાર સેના રાખી છે, તેની પુનઃ વ્યવસ્થા કરી તેમા સુધારો કરવાની આવશ્યકતા છે

(૬) મારવાડના દક્ષિણ ભાગના મેર લોકો, ઉત્તર ભાગના લરખારી લોકો, સરાઇ લોકો તથા પશ્ચિમ ભાગમા વસતા ખોસાલોકો લૂટફાટ, ચોરી ઇત્યાદિ વિવિધ પ્રકારના ઉપદ્રવો કરે છે, માટે તેમના ઉપદ્રવના નિવારણને અર્થે તથા શાંતિની રક્ષાને અર્થે પોલીસની સંખ્યામા વધારો કરવો જોઇએ

(૭) વાણિજ્યપર જે કર લેવામા આવે છે, તેથી વાણિજ્યકાર્ય પ્રાય બંધ થઇ ગયુ છે-વળી જે થોડો વ્યાપાર ચાલે છે, તેમા લૂટફાટનો ભય છે, માટે વ્યાપારની વૃદ્ધિને અર્થે ઉચિત પ્રબંધ કરવો જોઇએ

કર્નલ ટૉડના આ ઉલ્લેખપરથી પ્રતીત થાય છે કે તે સમયે મારવાડમા ભયંકર અરાજકતા પ્રસરી ગઇ હતી એક સ્વતંત્ર જાતિનુ પતન થાય છે, ત્યારે જે જે દુશ્ચિન્હો પ્રકટ થાય છે, તે સર્વ ચિન્હો આ સમયે મારવાડમા દૃષ્ટિગોચર થતા હતા વિલાસિતા, અનૈક્ય, વૈરભાવ ઇત્યાદિ દુર્ગુણોથી આ સમયે મારવાડના રાજપૂતોનું બલ સર્વથા લુપ્ત થઇ ગયુ હતું સર્વ રાજપૂતો મૃતવત્ જ જણાતા હતા આ મહાવિપત્તિકાળમા જે રાઠોડનેતાઓ જીવંત હતા, તે કેવળ ધ્વંસ કરનારી નીતિનું અવલંબન કરી રાજનુ બળ ન્યૂન કરવાને અને પોતાનો સ્વાર્થ સાધવાને માટે જન્મભૂમિનો નાશ કરવાને પ્રવૃત્ત થયા હતા કર્નલ ટૉડ જોધપુરથી ગયા ત્યારે પણ રાઠોડોના ઘોર ઉપદ્રવો ચાલુજ હતા તેઓ પૈશાચિક મૂર્તિ ધારણ કરી ભીષણ અત્યાચાર કરી ભયંકર અશાંતિ ફેલાવી રહ્યા હતા સંપત્તિ પ્રાપ્ત કરવાની ઇચ્છાથી હો કિંવા વૈર લેવાની ઇચ્છાથી હો ગમે તે કારણથી હો, પરંતુ મુખ્ય મંત્રી અને તેના અનુયાયી સામંતોએ રાજ્યમાં ચોતરફ ઘોર અત્યાચાર કરવા માંડયા સ્વદેશપ્રેમ કોણ જાણે કયા ચાલ્યો ગયો ! માનસિંહે કર્નલ ટૉડની આગળ પ્રતિજ્ઞા કરી હતી કે, હું એક વર્ષની અવધિમા રાજ્યમા આવશ્યક સુધારા કરી લઇશ, તોપણ તેઓ મંત્રી અને સામંતોના ભયંકર કૃત્યોનો જરાપણ પ્રતિરોધ કરી શકયા નહિ મુખ્ય મંત્રીએ સૌથી પહેલા ગોદવાડ દેશના મુખ્ય સ્થાન ઘાણેરાવને પોતાના અધિકારમા લઇ લીધુ તેણે ઘાણેરાવના ઠાકોરની પાસેથી એક વર્ષની ખંડણી કરતા પણ અધિક રૂપિયા લીધા અને ત્યારપછી તેને પુન તેનો પ્રદેશ સોંપી દીધો ઘાણેરાવના ઠાકોરને જે પ્રકારનો દંડ ભોગવવો પડયો તે પ્રકારનો દંડ અનેક નીચી શ્રેણીના સામંતો અને સરદારોને પણ સહન કરવો પડયો હતો આ અત્યાચારી દિવાનના ભ્રાતાએ સમૃદ્ધિશાળી ગોદવાડના સામંતોપર દંડનો એવો સખ્ત બોજો નાખ્યો કે તેઓ ત્રાહિ ત્રાહિ પોકારવા લાગ્યા તેમના કષ્ટની સીમા રહી નહિ મુખ્ય મંત્રીએ ગોદવાડ દેશનું ચાણોદ પ્રગણું હસ્તગત કરી લીધુ અને ત્યાર પછી તેણે મરુભૂમિના એક મુખ્ય સામંત આહવાપતિના રાજ્યમા પણ હસ્તક્ષેપ કર્યો, પરંતુ મહાવીર ચાંપાના વંશજે તેને સગર્વ સ્પષ્ટરીતે જણાવ્યુ કે આ દેશ કાંઈ આજકાલથી અમારા તાબામા નથી અને તમે કદિપણ અમને ભય દર્શાવીને તમારો સ્વાર્થ સાધી શકશો નહિ

મુખ્ય મંત્રી અખેચંદે આ પ્રકારે મારવાડના ઘણા સામંતો ઉપર અત્યાચાર કર્યો જેમનાપર હજી અત્યાચાર થયો નહોતો તેઓ પણ થોડા સમયમા પોતાનાપર ભયંકર આપત્તિ આવી પડશે, એવી આશંકા કરવા લાગ્યા અખેચંદ થોડા સામંતોને પોતાના હાથમા લઇને તેમની સહાયથી મારવાડનો વિધ્વંસ કરી રહ્યો હતો કર્નલ ટૉડના ગમન પછી મહારાજા માનસિંહ રાજકાર્યપ્રતિ ઉદાસીન

તા પ્રદર્શિત કરી પૂર્વવત્ એકાંતવાસનુ સેવન કરવા લાગ્યા આથી સામંતોની આશાનતા સર્વથા સફાઈ ગઇ થોડો કાળ વ્યતીત થયા પછી અખેચદ અને ફતેહરાજની વચ્ચે ઘોર વૈમનસ્ય પેદા થયુ જો કે ફતેહરાજ માનસિહનો મિત્ર હોય તેવુ વર્તન કરતો હતો તથા તેનો પ્રેમપાત્ર હતો, જો કે માનસિહની પ્રિયરાણી ફતેહરાજપર વિશેષ પ્રસન્ન રહેતી હતી જો કે ઘણા સામતો તેના સહાયક હતા, તથાપિ ચતુર અખેચદે સમસ્ત સેના હસ્તગત કરી રાજ્યના સર્વ કિલ્લાઓ પોતાના તાબામા લઇ લીધા જોધપુરપર પણ તેણે પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો અને ફતેહરાજને ભયભીત કરી દીધો ફતેહરાજને પોતાના શત્રુની સત્તા ઘટાડી તેનુ દમન કરવાનો કોઇપણ ઉપાય સૂઝ્યો નહિ અખેચદે ફતેહરાજનો તિરસ્કાર કરી નિર્ભય બની પૂર્વવત્ ઘોર અત્યાચાર કરવા માડ્યા અને ફતેહરાજે અખેચદનો નાશ કરવાને માટે પ્રપચજાળનો વિસ્તાર કર્યો આ વાત સાભળી તે રાજધાની છોડી કિલ્લામા ચાલ્યો ગયો

જોતજોતામા છ માસ વ્યતીત થઇ ગયા સમસ્ત મારવાડમા અખેચદની હાક વાગી રહી હતી અખેચદની આજ્ઞાનુ ઉલ્લઘન કરવાનુ કોઈ પણ સાહસ કરી શકતુ નહોતુ મહારાજા માનસિહનો અખેચદના હાથમા કાષ્ઠની પુતળીની પેઠે નાચવા લાગ્યો અખેચદે પોતાની સત્તાનો દુરુપયોગ કરી અત્યાચાર અને ઉત્પીડનથી સમસ્ત સામતો અને પ્રજાનુ ધન લૂટી લઈ પોતાની અને પોતાના અનુચરોની સપત્તિ વધારી દીધી આવો પ્રકાર ચાલી રહ્યા હતો, એવામા એક દિવસ સહસા એવી અફવા ફેલાઇ કે " અખેચદનુ પતન થયુ છે " વાસ્તવમા મહારાજા માનસિહ અખેચદને શિક્ષા કરવાને માટેજ હાથમા ઉન્મત્તતાનું બહાનુ કરીને એકાતમા રહેતા હતા અમે પૂર્વે જણાવી ગયા છીએ કે મહારાજા રાજકાર્યપ્રત્યે ઉદાસીનતા દર્શાવતા હતા તેનું એક ગૂઢ કારણ હતું અને તે ગૂઢ કારણ આજ હતુ ચતુર માનસિહ માત્ર સુસધિની પ્રતીક્ષા કરી રહ્યા હતા સુસધિ મળતા તેમણે અખેચદને તેના સાથીઓસહિત રાજધાનીમા બોલાવ્યો અને તે સર્વને બંદીવાન કરીને તેમણે કહ્યુ કે " તમે રાજા અને પ્રજાનુ જે ધન લૂટ્યુ છે, તે સર્વ બતાવો, નહિ તો તમને પ્રાણદડ કરવામા આવશે " સર્વ જણે રાજાને લૂટી લીધેલી સપત્તિ બતાવવા માટે મત્રી અને તેના સાથીઓએ ચાળીસ લાખ રૂપિયાની એક યાદી તૈયાર કરી અને તે મહારાજાને આપી મહારાજાએ આ સર્વ સપત્તિ જપ્ત કરી અને તે સર્વ માણસોને ભયકર કષ્ટ આપીને એક પછી એક આ સસારમાથી વિદાય કર્યા નગજી કિલ્લેદારે રાજકુમાર છત્રસિહને દુરાચારમા ફસાવ્યો હતો, તેને તથા મુલજી ધાધલ નામના જાગીરદારને વિષનો પ્યાલો આપીને મારી નાખવામા આવ્યા અને તેમના શબ ફતેહપોલ નામના દ્વાર આગળ ફેંકી દેવામા આવ્યા મુલજી ધાધલનો બધુ છવરાજ, બિહારીદાસ ખીચી અને એક દરજી એ ત્રણ જણના મસ્તક કાપીને ફેંકી દેવામા આવ્યા વેદપાઠી વ્યાસ શિવદાસ અને શ્રીકૃષ્ણજ્યોતિષીને પણ દેહાતદડ ભોગવવો પડ્યો ઉપરોક્ત નગજી કિલ્લેદાર અને મુલજી ધાધલની હકિકત આ પ્રમાણે છે -તેમણે રાજા છત્રસિહની પાસેથી પુષ્કળ ધન તથા જવાહીર આદિ લીધુ હતુ અને તેઓ તેમના મૃત્યુ પૂર્વે પોતપોતાના નગરમા ચાલ્યા ગયા હતા રાજાની પાસેથી જે દ્રવ્ય તેમને પ્રાપ્ત થયુ હતુ, તે દ્વારા તેમણે કિલ્લા બધાવ્યા હતા જ્યારે રાજા માનસિહ પુન સિહાસનપર આરૂઢ થયા ત્યારે તેમણે સર્વ સરદારોના અપરાધ ક્ષમા કરનારૂ વિજ્ઞાપન બહાર પાડ્યુ આ વિજ્ઞાપન વાચ્યા પછી નગજી અને મુલજી નિશ્ચિત થઇ જોધપુરમા આવ્યા અને પોતપોતાના પદપર સ્થિત થયા પ્રથમ તો મહારાજા કાઇ પણ બોલ્યા નહિ પરતુ આ સમયે તેમણે ઈતર માણસોની સાથે તેમને પણ બદીવાન કર્યા તેમણે ભય બતાવી તેમની પાસેથી પોતાના પુત્રનુ આપેલુ જવાહીર કઢાવી લીધુ અને પછી ઉપર જણાવ્યા પ્રમાણે તેમનો નાશ કરી નાખ્યો આ સમયે અખેચદના સર્વ મિત્રોને બદીવાન કરવામા આવ્યા તેમાથી જેમણે ગજધન બતાવ્યુ તેમને પાજળથી મુક્ત કરવામા આવ્યા એમ કહેવાય છે કે આ સમયે માનસિંહે આ પ્રકારે એક કરોડ રૂપિયા સગ્રહિત કર્યા હતા પરતુ કર્નલ ટૉડ ટીકા કરે છે કે તેમને એથી અર્ધા રૂપિયા પણ ભાગ્યેજ મળ્યા હશે

જો મહારાજા માનસિહ કેવળ અત્યાચારી અખેચદનેજ પ્રાણદડ કરત અને અન્ય વિદ્રોહી-

ઓને તેમના અપરાધ પ્રમાણે હળવી સજા કરત તથા કેવળ ઉદ્ધત સામંતોનીજ ભૂમિ હસ્તગત કરીને સંતુષ્ટ રહેત તો તેઓ બીજા સામંતોની પ્રશંસા અને સહાય પ્રાપ્ત કરી શકત, પરંતુ તેમણે તેમ નહિ કરતા જે જે પ્રજાજન અને સામંતો ઉપર તેમને સંદેહ આવ્યો તે સર્વ ઉપર એકસરખી રીતે અત્યાચાર કરવા માંડ્યો ધીમે ધીમે તેમના અત્યાચારનો વિસ્તાર ઘણોજ વધી ગયો જે ઉચ્ચ શ્રેણીના સામંતો તેમના દરબારમા ઉચ્ચ આસનપર વિરાજતા હતા, જેમને ઉચ્ચ સન્માન મળતુ હતુ તથા જેઓ વિશાળ પ્રદેશના અધિકારી હતા તેમનો નાશ કરવાનો પણ મહારાજાએ નિશ્ચય કર્યો માત્ર એક ઘટનાને લીધેજ તેઓ અખૈચંદની સાથે મરતા બચી ગયા હતા અને તે ઘટના તેમનુ પલાયન હતુ પોકર્ણના સામંત સાવમસિંહ, નીમાજના સામંત સુરતાનસિંહ, આહોરના સામંત ઓનાડસિંહ અને તેમના તાબાના નીચી શ્રેણીના અનેક સામંતો અખૈચંદની સાથે મળીને રાજ્યશાસન ચલાવતા હતા તેઓ પ્રતિદિન રાજસભામા જઇ અખૈચંદની કાર્યપદ્ધતિમા અનુમતિ આપી તેને સહાય કરતા હતા, પરંતુ જ્યારે અખૈચંદ બંદીવાન બન્યો ત્યારે તેઓ સર્વ અસત ભયભીત બની ગયા તેમનો ભય નિવૃત્ત કરવાને માટે મહારાજા માનસિંહે તેમની પાસે એક દૂત મોકલીને તેમને જણાવ્યુ કે “ તમારી ઉપર કોઈ પણ પ્રકારનો અત્યાચાર કરવામા આવશે નહિ માત્ર અત્યાચારી અને મહા દુર્ગુણી અખૈચંદને શિક્ષા કરવાનીજ મારી ઇચ્છા હતી અને તે ઇચ્છા પૂર્ણ થઇ છે, ' પરંતુ મહારાજાના હૃદયનુ કપટ સામંતો સારીરીતેજાણી ગયા હતા મહારાજાની પ્રપંચજાળ તેમનાથી ગુપ્ત નહોતી મહારાજા પોકર્ણના સામંતનો વંશ જડમૂળથી ઉખેડી નાખવાનો પ્રયત્ન ગુપ્તરીતે કરતા હતા ઓનાડસિંહ માનસિંહના પરમપ્રિય મિત્ર હતા આ ઓનાડસિંહના એક વિશ્વાસુ સેવકને મહારાજાએ આજ્ઞા કરી કે તમે સમસ્ત સામંતોને તેડીને રાજસભામા આવો, પરંતુ સમસ્ત સામંતો સાવધાન હતા તેમણે ઉક્ત સેવકના વચનોપર કિંચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યુ નહિ તેજ દિવસની રાત્રિએ માનસિંહનો વૈરાગ્નિ ભયંકરરૂપે પ્રજ્વલિત થઇ ઉઠ્યો—તે રાત્રે જોધપુરમા દારુણ અને હૃદયભેદક ઘટના બની

નીમાજના સામંત સુરતાનસિંહ પોતાની સેનાસહિત રાજધાનીમા રહેતા હતા જો કે તેમણે મહારાજાપર તેમના ઘોર વિપત્તિના કાળમા અનેક ઉપકારો કર્યા હતા, પરંતુ તેઓ આ સમયે સર્વ ઉપકારો ભૂલી ગયા તેમણે આઠહજાર સૈનિકો અને પુષ્કળ તોપો લઇને સુરતાનસિંહના મકાનપર આક્રમણ કર્યું વીરશ્રેષ્ઠ સુરતાનસિંહની પાસે કેવળ એકસો એંશી સેવકો હતા જ્યારે રાજાની તોપોના મુખમાથી ગોળા નીકળવા લાગ્યા ત્યારે તેઓ નગ્ન તલવાર ધારણ કરી પોતાના મકાનમાથી બહાર નીકળ્યા અને શત્રુઓની સાથે યુદ્ધ કરવા લાગ્યા તેમણે વીરપુરુષની પેઠે શત્રુપક્ષના શતાવધિ મનુષ્યોનો સંહાર કરી રણભૂમિમા પ્રાણત્યાગ કર્યો તેમના કેટલાક સેનિકો પોતાના પ્રાણની રક્ષા કરી સુરતાનસિંહના શિશુપુત્રની સંભાળ લેવાને માટે રણભૂમિ છોડી નીમાજ તરફ દોડી ગયા નીમાજના સામંતની પેઠે પોકર્ણના સામંત સાવમસિંહની ઉપર પણ આક્રમણ કરીને તેમના પ્રાણ નષ્ટ કરવાનો મહારાજાનો વિચાર હતો પરંતુ સુરતાનસિંહે અદ્દભુત વીરતા દર્શાવી અનેક નગરવાસીઓનો સંહાર કર્યો હતો તેથી તેમણે એ જાતનો ઉપદ્રવ કરવાનો વિચાર માંડી વાળ્યો સાવમસિંહ સમગ્ર રાત્રિ અતિ સાવધાન રહી પાછલી રાત્રે લાગ જોઈ પોતાના વતન તરફ ચાલ્યા ગયા

જે રાત્રિએ રાજધાની જોધપુરમા આ હૃદયભેદક ઘટના બની તેજ રાત્રે મહારાજાએ ફતેહરાજને બોલાવી તેને મુખ્ય મંત્રીના પદપર નિયુક્ત કરી દીધા ગત સેનાપતિ ઇન્દ્રરાજના પુત્ર ફતેહરાજ મહારાજાના પરમ પ્રેમપાત્ર હતા મહારાજાએ તેમને મુખ્યમંત્રીના પદપર અભિષિક્ત કરીને કહ્યુ ‘ હું આટલા દિવસસુધી આપને મંત્રી બનાવી શક્યો નહોતો તેનુ કારણ આપના ધ્યાનમા આવ્યુજ હશે ' મહારાજાના આ વચનોનો ભાવાર્થ અમારા સુજ્ઞ પાઠકો સારી રીતે જાણી ગયા હશે મહારાજા માનસિંહે અખૈચંદ તથા તેના સહાયકોને મારી, નીમાજના સામંતનો વધ કરી તથા પોકર્ણના સામંતને નસાડી મૂકી જે ધનનો સંચય કર્યો તે દ્વારા તેમણે પરદેશી પગારદાર સેનાનો બાકી પગાર ચૂકવી આપી તેમને સંતુષ્ટ કર્યા જે સિંધી તથા પઠાણસેના આટલા દિવસસુધી પગાર-માટે આર્તનાદ કરી અસંતોષ પ્રકાશિત કરતી હતી તથા અસહ્ય કષ્ટ સહન કરતી હતી તેના સર્વ

દુ:ખો હવે દૂર થયા જે સામંતો મહારાજાના વિરોધી હતા અને અખૈચંદના વધથી તેમનાપ્રત્યે અત્યંત રુષ્ટ થયા હતા, તેઓ પણ હવે તેમનાથી અતિ ભયભીત થવા લાગ્યા મહારાજાએ શીઘ્ર પોતાના રાજ્યમા એવો ઢંઢેરો પીટાવ્યો કે મારવાડમા શાંતિ સ્થાપન કરવાને માટે અમે બ્રિટિશ-સેનાની સહાય માગી છે આ ઢંઢેરાનુ ઘણું સારૂ પરિણામ આવ્યુ સમસ્ત વિરોધી સામંતો ચૂપ થઇ ગયા જો તેઓ આવો ઢંઢેરો ન ફેરાવત તો રુષ્ટ સામંતો તેમને કદાચ પદભ્રષ્ટ કરત

નીમાજના સામંત જોધપુરમા માર્યા ગયા કે તરતજ તેમના વિશ્વાસુ અનુચરો તેમના શિશુ-બાળકના પ્રાણની રક્ષા કરવાને માટે નીમાજમા ચાલ્યા ગયા મહારાજા માનસિંહે શીઘ્ર નીમાજપર આક્રમણ કરવાને માટે સેના રવાના કરી નીમાજનિવાસીઓ પોતાની રક્ષા કરવાને માટે સુસજ્જ થયા. મહારાજાએ પોતાની મહોર સાથેનો પત્ર સુરતાનસિંહના બાળકપર મોકલી આપ્યો અને તેદ્દારા જણાવ્યુ કે તમને ક્ષમા કરીને તમારા પિતાની ભૂમિ તમને સમર્પણ કરવામા આવી છે, પરંતુ નીમાજના માણસોના મનમા સંદેહ આવ્યો કે મહારાજાના આ વચનો અસત્ય તો નહિ હોય ? અને તેઓ તેનુ પાલન કરશે તેની પણ શું જામીનગીરી છે ? જ્યારે તેમણે પોતાના મનનોસંદેહ મહારાજાના મોકલેલા સેનાપતિની આગળ પ્રદર્શિત કર્યો, ત્યારે તેણે સોગંદપૂર્વક જણાવ્યુ કે, હુ મહારાજે કહેવરાવ્યુ છે તેથી કદિ પણ વિપરીત વર્તન થવા દઇશ નહિ, પરંતુ મહારાજા માનસિંહને માટે અત્યંત શોક અને લજ્જાની વાત છે કે તેમના વચનોપર વિશ્વાસ રાખીને નીમાજનો શિશુસામંત જ્યા પોતાના કિલ્લામાથી નીકળીને મહારાજાની સેનાની છાવણીમા ગયો કે તરતજ તેમના ઉપરોક્ત વચનનો ભંગ થઇ ગયો તરતજ એક રાજકર્મચારીએ તેના હાથમા મહારાજાના હસ્તાક્ષરયુક્ત એક પત્ર મૂકી તેને કહ્યુ કે " મહારાજાએ તમને બંદીવાન કરીને રાજદરબારમા લઈ આવવાની મને આજ્ઞા કરી છે " મહારાજા માનસિંહનુ આ કૃત્ય જેટલુ ઘૃણિત હતુ, તેટલુજ પગારદારસેનાના સેનાપતિનુ આ સમયનુ કાર્ય પ્રશંસનીય હતુ સેનાપતિ જાણતો નહોતો કે મહારાજા આ શિશુસામંતને હસ્તગત કરીને તેનો નાશ કરવાની અભિલાષા રાખે છે, પરંતુ જ્યારે વસ્તુસ્થિતિ સમજાઇ ત્યારે તેણે પરમ ક્રોધિત થઇ કહ્યુ " ના, એમ કદિપણ બનશે નહિ મારા કહેવાપર સર્વ પ્રકારે વિશ્વાસ મૂકીને આ બાળક મારે તાબે થયો છે. મહારાજાએ ભલે પોતાની પ્રતિજ્ઞા ભંગ કરવાની ઇચ્છા રાખી હાય, પરંતુ હુ તો અવશ્ય મારી પ્રતિજ્ઞાનુ પાલન કરીશ અને એને એકાદ નિર્વિઘ્ન સ્થાનમા મૂકી આવીશ " સેનાપતિએ પોતાના કહેવા પ્રમાણેજ કર્યુ તેણે મહારાજાની જરા પણ સ્પૃહા રાખ્યા વિના ઉપરોક્ત બાળકને લઈ અરવલી પર્વત ઓળગ્યો અને તેને મેવાડમા મૂકી આવ્યો

જે માનસિંહ આજપર્યંત રાજકાર્યપ્રત્યે ઉદાસીનતા બતાવી એક ઉન્મત્ત માણસની પેઠે એકાંત ઓરડામા રહેતા હતા, જે આજસુધી સામંતોના અત્યાચાર, સ્વેચ્છાચાર, ઉત્પીડન, લૂટ વગેરે મૌન રહીને જોતા હતા, જે અંગ્રેજસરકારદ્વારા વારવાર માગણી થયા છતા તેની સેનાની સહાય લેવાને રાજી થયા નહોતા, તેજ માનસિંહ હવે યથાર્થ રાજપૂત બની વીરમૂર્તિ ધારણ કરી રાજકીય રંગભૂમિપર આવીને વિરાજમાન થયા મહારાજા માનસિંહે કઠોર અને સખ્ત નીતિનુ અવલંબન કરી, લોહનો શાસનદંડ હાથમા ગ્રહણ કરી અપરાધીઓને ભયંકર શિક્ષા કરવા માડી હતી; તોપણ સત્યની રક્ષા કરવાને માટે અમારે કહેવુ જોઇએ કે તે સમયે મારવાડમા ચોતરફ જે ભયંકર ઉપદ્રવો ફેલાઈ રહ્યા હતા, તેનુ દમન કરવાને માટે તેમ કરવાની જરૂરજ હતી મારવાડમા શાંતિની સ્થાપના કરવાને માટે તેમણે જે નીતિ ગ્રહણ કરી હતી તે ન્યાયયુક્ત હતી, એમ કહ્યાવિના અમે રહી શકતા નથી આ પ્રકારની કઠોર નીતિનુ અવલંબન કર્યા વિના મહારાજા માનસિંહ કદિ પણ પોતાના રાજ્યમા શાંતિ સ્થાપન કરી શકત નહિ મહારાજા સર્વથા સામર્થ્યહીન થઇ ગયા હતા તેથી તેમની ઉદાર રાજનીતિ કદિપણ ઇચ્છિત શાંતિ સ્થાપન કરી શકત નહિ

પરંતુ તેમણે અખૈચંદ વગેરેને પ્રાણદંડ દઈ નીમાજ વગેરે પ્રદેશો હસ્તગત કરી ધીમે ધીમે એક એક કરીને સર્વ સામંતોને હતવીર્ય કરી દીધા કોઈ પણ એક સામંત મહારાજા માનસિંહની પગારદાર દશ હજાર સૈનિકોની બનેલી બળવાન સેનાની સામે ઉભા રહેવાની શક્તિ ધરાવતો નહોતો વળી તેઓ સર્વ એકત્રિત થઇને પણ મહારાજાની સામે થઈ શકતા નહોતા, કારણ કે અ-

અંગ્રેજોનાનો ભય સામે મો વિકામીને ઉભો હતો માનસિંહે સામંતોપર બીજણ અત્યાચાર કરવા માડયા, તેથી તેઓ કેટલાક મામમા અત્યંત પીડિત થઇ પોતાની જાગીર છોડી આસપાસના રાજ્યોમા નાસી ગયા. મહારાજા માનસિંહે બ્રિટિશસરકારની સાથે સંધિ કરી હતી, તેથી તેઓ પોતાનો ઉદ્દેશ પાર પાડી શક્યા, નહિ તો તેઓ કદિ પણ પોતાનુ અભીષ્ટ સિદ્ધ કરી શકત નહિ મારવાડના ગત કોઇ પણ ગમે તેવા પ્રબળ પ્રતાપશાળી અને સાહસિક રાજા આ પ્રમાણે સામંતોને દેશમાથી હાંકી કાઢવાને શક્તિમાન થયા નહોતા.

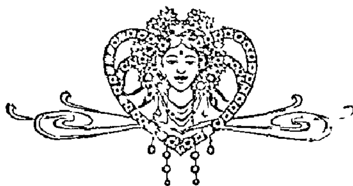
મારવાડના સામંતોએ જન્મભૂમિનો ત્યાગ કરી કોટા, મેવાડ, બિકાનેર અને જયપુરમા જઈ નિવાસ કર્યો રાજાના પરમ પ્રિય ગણાતા ઓનાડસિંહ પણ આ વિપત્તિમાથી બચ્યા નહિ માનસિંહ જે સમયે ભીમસિંહદ્વારા પરાસ્ત થઇને ઝાલોરના કિલ્લામા રહેતા હતા, તે સમયે ઓનાડસિંહ તેમના પ્રધાન સહાયક હતા અને તેઓ પણ તેમની સાથેજ રહેતા હતા તેમણે માનસિંહને સહાય કરવાને માટે પોતાની સ્ત્રીના અનકારોસુદ્ધા વેચી નાખ્યા હતા રાજપૂતો ગમે તેવી આપત્તિમા પણ સ્ત્રીના નાકની નથ વેચતા નથી, કારણ કે તેઓ નાકમાથી નથ કાઢવાનુ કાર્ય અતિ અપશુકન-ભરેલુ માને છે, તે છતા ઓનાડસિંહે પોતાની સ્ત્રીની નથ સુદ્ધા માનસિંહને સહાય કરવાને માટે વેચી નાખી હતી તેમનુ આ સમસ્ત ધન માનસિંહે શત્રુઓના હાથમાથી પોતાની રક્ષા કરવા માટે વાપર્યું હતું જે સમયે માનસિંહ પાલી નામના વાણિજ્યપ્રધાન નગરમા ગયા હતા અને જે સમયે તેઓ અશ્વહીન સ્થિતિમા હતા, તે સમયે શત્રુઓએ તેમને હસ્તગત કરવાનો પ્રયાસ કર્યો હતો અને આ સમયે જો ઓનાડસિંહે તેમનો ઉદ્ધાર કર્યો ન હોત તો તેમની શી સ્થિતિ થાત તેનો વિચાર આવતા અમારી લેખિની કંપાયમાન થાય છે જે સમયે મારવાડના સમસ્ત સામંતોએ માનસિંહનો પક્ષ છોડી ધોંકળસિંહનો પક્ષ ગ્રહણ કર્યો હતો, તે સમયે જે ચાર સામંતો માનસિંહનો પરિત્યાગ કરી ગયા નહોતા, તેમા ઓનાડસિંહ પણ એક હતા જે સમયે જયપુરનો રાજા જોધપુરને લૂંટી તેનો સમસ્ત માલ પોતાના દેશમા લઇ જતો હતો, તે સમયે ઉપરોક્ત ચાર સામંતોએ મહાવીરતા પ્રકાશિત કરી તેની પાસેથી તે માલ ઝુટવી લીધો હતો જ્યારે છત્રસિંહનુ મૃત્યુ થયુ, ત્યારે માનસિંહના હાથમા પુન રાજ્યભાર સોંપવાને માટે ઓનાડસિંહેજ સૌથી અધિક ઉદ્યોગ કર્યો હતો; પરંતુ આ સમયે માનસિંહ તે સર્વ ઉપકારો ભૂલી ગયા આ પ્રકારે ઈ૦ સ૦ ૧૮૨૧ મા મારવાડના સામંતોનો અધિક ભાગ દેશનિકાલ થઇ ગયો અંતે તેમણે મહાકષ્ટથી પીડિત થઇ બ્રિટિશ સરકારપર મધ્યસ્થ થવાને માટે પ્રાર્થનાપત્ર મોકલ્યો. તે પ્રાર્થનાપત્ર મોકલવાને એક વર્ષ વ્યતીત થઈ ગયુ; પરંતુ બ્રિટિશસરકારે તે પ્રતિ કિંચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યુ નહિ સામંતોએ કર્નલ ટૉડના કાનપર પોતાની શોચનીય અવસ્થાનુ વર્ણન નાખવામા પણ કાંઈ ત્રુટિ કરી નહિ, પરંતુ તેમને નિષ્ફળતા સિવાય કાંઈ પણ પ્રાપ્ત થયુ નહિ

ઈ૦ સ૦ ૧૮૨૩ પર્યંત મારવાડની રાજકીય સ્થિતિ આ પ્રકારની હતી જો મહારાજા માનસિંહ પરાચિક અત્યાચાર ન કરત તો તેઓ શાંતિનુ સામ્રાજ્ય સ્થાપન કરી શકત અને પોતાના હિતને માટે તથા રાજ્યના કલ્યાણને માટે જે સુધારાઓ આવશ્યક હતા તે સારી રીતે કરી શકત શાસન-પ્રણાલી સુધારી સામંતોનો વિધ્વંસ કર્યા વિના તેમનુ દમન કરવાની શક્તિ માનસિંહમા હતી, પરંતુ તેમણે તેમ નહિ કરતા બ્રિટિશસરકારની સહાયનો ડર બતાવી સામંતોનો સંપૂર્ણ વિધ્વંસ કરી નાખ્યો આથી તેઓ પ્રજાને પ્રિય થવાને બદલે અપ્રિય રાજા થઇ પડયા હતા કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે "રાજપૂતજાતિની એક પ્રધાન શાખાએ મરુભૂમિમા રાજ્ય સ્થાપન કર્યું ત્યારથી બ્રિટિશરાજ્ય સાથે તેને સંધિ થઇ ત્યાંસુધી જે જે ઘટનાઓ બની તેનુ સંક્ષિપ્ત વર્ણન અમે કરી ગયા છીએ હવે સંપ્રતમા મારવાડરાજ્યની જે શોચનીય અવસ્થા છે અને બ્રિટિશસરકારે તેના સંબંધમા જે અસ્થિર નીતિ ગ્રહણ કરી છે, તે સંબંધે બે બોલ કહ્યા વિના અમે રહી શકતા નથી રાજપૂતોની સાથે આપણે જે સંધિ થઇ છે, તે સમસ્ત સંધિઓની મૂળ નીતિ કેવી અસ્થિર અને અપૂર્ણ હતી, તે મારવાડની વર્તમાન શોચનીય દશા હસ્તામલકવત્ દર્શાવી રહી છે જો શીઘ્ર આ રોગની ચિકિત્સા કરવામા નહિ આવે અને રાજપૂતોની દશા શીઘ્ર સુધારવામા નહિ આવે તો ભવિષ્યમા

અવર્ણનીય મહાસંકટો ઉપસ્થિત થશે અને આપણી ઉપર ઘોર વિપત્તિ આવી પડવાનો ભય ઉત્પન્ન થશે રાજપૂતો પોતાની ભૂમિપરના પોતાના અધિકારને અવિનાશી કહેતા આવ્યા છે અને તેનુ રક્ષણ કરવાને સર્વ પ્રકારે સમર્થ જણાયા છે પોતાના આ અધિકારની રક્ષાને માટે કોઇ કોઇ વાર હજારો રાજપૂતોએ રણભૂમિમા પ્રાણ આપ્યા છે અને વારવાર તેમણે ભીષણ અત્યાચાર અને ઉપદ્રવ સહન કર્યા છે ગિઝની અને ઘોરી, લોદી અને તૈમુર–આ સર્વ જાતિના મુસલમાનો અને મહારાષ્ટ્રીઓના અત્યાચાર સહન કરીને તેમણે પોતાની ભૂમિની રક્ષા કરી છે પોતાના દેશના અને પોતાની જાતિના રાજાના અત્યાચારો પણ તેમણે સહન કર્યા છે અને તેમણે આ અત્યાચારીઓનુ પતન પણ જોયુ છે જો રાજપૂતોમા અતઃકલહ ઉત્પન્ન ન થાત તો તેઓ ઉન્નતિને શિખરે પહોચત અને ભારતવર્ષમા પોતાનુ મસ્તક વીરતાપૂર્વક ઉચાવી શકત, પરતુ તેમનામા જાતીયદ્વેષ અને માહોમાહેનો કલહ ઉત્પન્ન થયો તેથી તેમનુ પતન થયુ તેમનો આત્મવિચ્છેદ અને અનૈક્ય જોઇ લૂટારાઓના દલ તેમના દેશમા ઘુસી ગયા અને તેમણે તેમનુ સત્ત્વ ચૂસી લીધુ મહારાષ્ટ્રીય તસ્કરો અને પઠાણપિશાચો રાજસ્થાનના પ્રત્યેક પ્રાતમા પ્રવેશી ગયા અને રાજપૂતોની મૂર્ખતાનો લાભ લઇ તેમની સપત્તિ તેઓએ લૂટી લીધી અને અગ્રેજોની સાથે મિત્રતા કરવાથી તેમનુ રક્ષણ થયુ ન્યાય, ક્ષમા અને સત્યતા એ અગ્રેજજાતિની મહાશક્તિનો પાયો છે અગ્રેજોએ રાજપૂતોની પાસેથી અન્ય કાઇની પણ આશા રાખી નહોતી, માત્ર તેમની રક્ષા કરવાને અને તેમના રાજ્યમા શાતિની સ્થાપના કરવાને માટે જે વસ્તુની અપેક્ષા હતી, તેનીજ આશા રાખી હતી, અને બ્રિટિશસરકારની મિત્રતાથી રાજપૂતોની રક્ષા તથા તેમના રાજ્યમા શાતિની સ્થાપના અવશ્ય થઈ શકત, પરતુ મારવાડની જે શોચનીય અવસ્થાનુ અમે વર્ણન કર્યુ છે, તેને સુધારવાને માટે બ્રિટિશસરકારે શુ કર્યુ છે, તે અમારા પાઠકો સારી રીતે સમજી શકશે જો સરકાર એમ કહે કે મારવાડની આતરિક રાજ્યવ્યવસ્થામા હસ્તક્ષેપ કરવાની અમારે શરત નથી તો અમારો ઉત્તર એ છે કે, જે સમયે રાજા રાજપૂતસામતો પર અત્યાચાર કરે અને તેમનો હક્ક રદ કરે તે સમયે સામતોનો પક્ષ ગ્રહણ કરવો, એ સરકારનુ પરમ કર્તવ્ય છે જો આવા સમયમા આપણે તટસ્થ રહીએ તો તેમની શાસનપ્રણાલિમા સલાહ આપવાનુ પણ આપણે બધ કરવુ જોઇએ કે જેથી તેઓ સ્વાધીનતાપૂર્વક શાસન ચલાવી શકે જો કેટલીક બાબતમા હસ્તક્ષેપ કરવામા આવે અને કેટલીક બાબતમા તટસ્થ વૃત્તિ ધારણ કરવામા આવે તો આપણી રાજનીતિ ન્યાયપુરઃસર ગણી શકાય નહિ ન્યાયની રક્ષા કરવાને માટે આપણે નિસ્વાર્થ ભાવથી ઉભય પક્ષોપર સમાન દૃષ્ટિ રાખવી જોઇએ રાજપૂતોની સ્થિતિ સુધારવાને માટે વિશેષ દયામૂલક અને ઉદાર નીતિ ગ્રહણ કરવાની આવશ્યકતા છે રાજપૂતોની ઉન્નતિ અને કલ્યાણ કરવાને માટે આપણે સદા ચિંતા રાખવી જોઇએ આમ કરવાથી આપણા રાજ્યમા પણ શાતિ અને શ્રીવૃદ્ધિ થશે અભયસિંહના વશજોએ મારવાડના રાજ્યમા મહાઉપદ્રવ અને અશાતિ ફેલાવી દીધી છે, માટે પ્રસગ મળતા એ વશના રાજાને પદભ્રષ્ટ કરીને ઇડરપતિના એક પુત્રને સિંહાસનારૂઢ કરવો, એ આપણુ પ્રથમ કર્તવ્ય છે જો આપણે મરુભૂમિમા સ્વચ્છદી અને સ્વેચ્છાચારી રાજતત્ર ચાલવા દઇશુ અને સામતોને થયેલા અન્યાયનુ નિવારણ કરવાને માટે તેમા હસ્તક્ષેપ નહિ કરીએ તો આપણે સામતોને સર્વથા નિરાશ અને ક્રોધોન્મત્ત કરી મૂકીશુ અમે રાઠોડસામતોના કરેલા ભયકર કાર્યોનુ વર્ણન કરી ગયા છીએ તો રાઠોડસામતો કયુ કાર્ય ન કરી શકે એમ છે? ધાડપાડુ પિંડારાઓ અને લૂટારા મહારાષ્ટ્રીઓએ જે કાર્યો કર્યા છે, તેથી પણ ભયકર કાર્યો કરવાને અસતુષ્ટ રાઠોડો ઉદ્યત થાય તો કેવો હૃદયભેદક કાડ ઉપસ્થિત થાય? કેવી અરાજકતા અને કેવા અત્યાચાર દૃષ્ટિગોચર થાય? એમ કહેવાય છે કે સકટમા આવી પડેલા રાઠોડોએ અકથનીય કષ્ટ નહિ સહન થઇ શકવાથી બ્રિટિશસરકાર પાસે સહાય માગી હતી એમ કહેવાય છે કે સરકાર તેમની વહારે ધાઇ નહિ તેથી તેમણે હતાશ થઇ અતિમ ઉપાયનુ અવલબન કર્યુ–તેમણે જીવપર આવી રાજા માનસિંહના હૃદયમા કટાર ઘુસાડી દીધી[1] જો આ વાત સત્ય હોય તો આવુ વૈર ઉચિત દડરૂપ આની શકાશે તેમણે એવી આશા ધારણ કરી હતી કે આ પ્રકારનો ઉદ્યોગ કર્યા વિના આપણુ કાર્ય

૧ કર્નલ ટૉડે પોતને દેશ જતી વખત જે આ વાત લખી છે તે સંપૂર્ણરીતે સત્ય નથી.

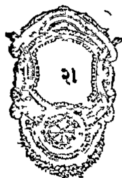
સફળ થનાર નથી અને અંતે તેજ પ્રકાર સત્ય નિવડયો. વળી એમ સાભળવામા આવ્યું છે કે સાપ્રત જોધપુરના સિંહાસનપર ભીમસિંહનો પુત્ર વિરાજમાન છે. આ ઘટના પણ વિચારવાયોગ્ય છે પૂર્વે જે લોકોએ ધોકલસિંહનો પક્ષ ગ્રહણ કર્યો હતો, તેઓજ હાલમા ભીમસિંહના પુત્રના સાથી થયા હશે. કહેવાય છે કે પોકર્ણના સામંતે તેના મંત્રી થવાનો સ્વીકાર કર્યો હતો; પરંતુ વાસ્તવમાં પ્રધાનમંત્રીના પદપર આઉવાના સામંત[1] અને ચાપાવત શાખાના નેતાનો અધિકાર છે. તેમનો આ અધિકાર મૂળથી ચાલ્યો આવે છે; તેમ નહિ થવાથીજ વિવાદ, વિદ્રોહ, રક્તપાત અને પ્રપંચ ચોતરફ દૃષ્ટિગોચર થાય છે. જો ઇડરનો કોઇ રાજકુમાર મારવાડના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયો હોત તો આ સર્વ બખેડા નિવૃત્ત થઇ ગયા હોત જો સમસ્ત રાઠોડોની એક જાતીયસમિતિ ભરવામાં આવે અને આ પ્રશ્નની મીમાંસા કરવામા આવે તો દશમાથી નવ જણનો મત ઇડરના કોઇ રાજકુમારને મારવાડના સિંહાસનપર આરૂઢ કરવાનો થશે આમ કરવાથી બ્રિટિશ સરકાર પણ નિર્ભય થઇ આભ્યંતરિક વિષયોમા હસ્તક્ષેપ કરવાની ફરજમાથી મુક્ત થશે, સહસ્રાવધિ રાઠોડોને શાંતિ પ્રાપ્ત થશે અને અમારી ચિંતા પણ નિવૃત્ત થશે''

[1] ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૩ મા કર્નલ ટૉડ જ્યારે ભારતવર્ષને ચિરકાળને માટે છોડી પોતાના દેશમા ચાલ્યા ગયા હતા, તે સમયે આઉવાના સામંત દેશનિકાલ થઇને મેવાડમાં રહેતા હતા.

अध्याय १६ मो

મારવાડનો આધુનિક ઇતિહાસ-માનસિંહની સાથે બ્રિટિશસરકારે સૌથી પ્રથમ કરેલો સંધિનો ઉલ્લેખ-સંધિપત્ર-તે સંધિપત્રો પ્રત્યે માનસિંહે પ્રકટ કરેલી અસંમતિ-માનસિંહે બ્રિટિશસરકાર વિરુદ્ધ કરેલું આચરણ-દેશનિકાલ થયેલા સામંતોએ માગેલી બ્રિટિશ સરકારની સહાય-સરકારે પાડેલી ના-એજંટની મધ્યસ્થતાથી મહારાજા અને સામંતોના વિવાદની નિવૃત્તિ-મહારાજાએ સામંતોને કરેલી ક્ષમા-મેરવાડાના સંબંધમાં સરકારની સાથે માનસિંહે કરેલી સંધિ-રાઠોડસામંતોએ પુન: કરેલો ઉપદ્રવ-ધોકલસિંહે મારવાડનું સિંહાસન પ્રાપ્ત કરવાની પુન: ધારણ કરેલી ઇચ્છા-જયપુરના મહારાજાએ મારવાડપર આક્રમણ કરવાનો કરેલો ઉદ્યોગ-માનસિંહે બ્રિટિશ સરકારની માગેલી સહાય-સરકારે પાડેલી ના-બ્રિટિશસરકારે આભ્યંતરિક વ્યવસ્થામાં હસ્તક્ષેપ કરવાનો કરેલો અસ્વીકાર-ધોકલસિંહનું પલાયન-બ્રિટિશ-સરકારે જયપુરના મહારાજાને મારવાડપર આક્રમણ કરતાં કરેલો અટકાવ-માનસિંહનો ઉદ્ધાર-સંધિપત્ર અનુસાર માનસિંહે સહાયતરિકે બ્રિટિશસરકારને આપેલા પંદરસેં સૈનિકો-સરકારે તે સેનાનો કાઢેલો દોષ-તેના બદલામાં માનસિંહે પ્રતિવર્ષ એક લાખ પંદર હજાર રૂપિયા આપવાનો કરેલો સ્વીકાર-સંધિબંધન-મેરવાડાના સંબંધમાં બીજી વાર થયેલી વ્યવસ્થા-વૃદ્ધાવસ્થામાં માનસિંહે ધર્માચાર્યો ઉપર દર્શાવેલી શ્રદ્ધા-તેમના ઉપદેશથી રાજ્યમાં થયેલો અસંતોષનો ફેલાવો-રાઠોડસામંતોએ કરેલો ઉત્પાત-મારવાડમાં રાજકીય ઉપદ્રવ-બ્રિટિશ-સેનાએ મારવાડમાં કરેલો પ્રવેશ-બ્રિટિશસરકારની સાથે મહારાજાએ કરેલી સંધિ-સંધિ-પત્ર-રાજ્યમાં થયેલા સુધારા-મેરવાડાના સંબંધમાં અંતિમ વ્યવસ્થા-મહારાજા માનસિંહનું મૃત્યુ.

જપૂતોપર મહાન ઉપકાર કરનાર મહાત્મા ટૉડે જે સમયપર્યંતનો વિસ્તૃત ઇતિહાસ આપ્યો છે, ત્યાર પછીથી આજસુધીનો ઇતિહાસ આપવો એ પણ અમે અમારૂં કર્તવ્ય ગણીએ છીએ અમે મેવાડના ઇતિહાસમાં અમે યથાશકિત પાછલો ઇતિહાસ આપવાનો પ્રયત્ન કર્યો છે. કર્નલ ટૉડે રાજસ્થાનના પોલિટિકલ એજંટતરીકે રાજપૂતોની મધ્યમા દીર્ઘકાળપર્યંત નિવાસ કરી રાજસ્થાનના પ્રત્યેક રાજા, પ્રત્યેક પ્રધાનકવિ, પ્રત્યેક રાજદ્વારી પુરુષ, પ્રત્યેક ભાટ અને ચારણની સહાયથી રાજસ્થાનનો ઇતિહાસ તૈયાર કર્યો હતો તેમણે સ્વયં રાજસ્થાનના પ્રત્યેક ભાગમા ભ્રમણ કરી રાજપૂતકવિઓના લખેલા ગ્રંથો સંગ્રહ કરી આ વિસ્તૃત ઇતિહાસની રચના કરી હતી, પરંતુ અમને એટલી અનુકૂળતા મળી નથી. માટે અમે યથાશકિત પરિશ્રમ કરી જે કાંઈ અલ્પસ્વલ્પ સામગ્રી મળી તે પાઠકોની સન્મુખ સાદર કરીએ છીએ અત્યુચ્ચ હિમાલયના શિખરની સાથે એકાદ ટેકરો હરિફાઈ કરવા નીકળે તેવું અમારૂં આ કાર્ય છે. મહાત્મા ટૉડનું જ્ઞાન, શિક્ષણ, દૂરદર્શિતા, રાજપૂતોના ચરિત્રની વિજ્ઞતા અને સામર્થ્ય એ અમારા કરતા વિશેષ હતાં, એ અમે સ્વીકારીએ છીએ; માટે પાઠકોને અમારા લખેલા પરિશિષ્ટથી કર્નલ ટૉડના ઇતિહાસ જેટલો આનંદ નહિ મળે એ સ્વાભાવિક છે.

ઇતિહાસવેત્તા કર્નલ ટૉડ જ્યાંસુધી રાજસ્થાનમાં રહ્યા ત્યાંસુધીનો ઇતિહાસ તેમણે લખ્યો અને ત્યાર પછી તેમણે સ્વદેશમાં જઇ તે વિસ્તૃત ઇતિહાસ છપાવી પ્રસિદ્ધ કરવામાં પોતાના જીવન નો શેષભાગ વ્યતીત કર્યો તેમનો ઇતિહાસ છપાઇને પ્રસિદ્ધ થયા પછી જે ઘટનાઓ બની તે તેની સાથે સંયુક્ત થઇ શકી નથી માનસિંહ જે સમયે મારવાડના સિંહાસનપર વિરાજમાન હતા તે સમયેજ મહાત્મા ટૉડ રાજસ્થાન છોડીને ઇંગ્લાંડમાં ગયા હતા તેથી તેઓ માનસિંહના શાસન કાળના અંતિમ ભાગનો ઇતિહાસ પ્રસિદ્ધ કરી શકયા નથી

મહારાજા માનસિંહના શાસનકાળના પાછલા ભાગનો ઇતિહાસ આપ્યા પૂર્વે બીજા એક વિષય નો ઉલ્લેખ કરવાની અમારી અભિલાષા છે આ વિષયનો ઉલ્લેખ કર્નલ ટૉડે નહિ કર્યો તેનું કારણ એ છે કે કાંતો તેમને તે વિષય વિદિત નહિ હોય અથવા તો તેનો ઉલ્લેખ કરવા જેટલો તે વિષય તેમને મહત્ત્વનો નહિ લાગ્યો હોય પરંતુ અમને એ વિષય મહત્ત્વનો લાગે છે માટે અમે એનો ઉલ્લેખ કરવો પરમાવશ્યક માનીએ છીએ ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૭ માં મહારાજા માનસિંહની સાથે ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કંપનીને જે સંધિ થઇ હતી તેનો ઉલ્લેખ કર્નલ ટૉડે કર્યો છે, પરંતુ તે પૂર્વે ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૩ માં ઉપર્યુક્ત ઉભયપક્ષોની વચ્ચે જે સંધિ થઇ હતી, તેનો કાંઇ પણ ઉલ્લેખ તેમણે કર્યો નથી મહારાજા માનસિંહ અગીઆર વર્ષપર્યંત ઝાલોરના કિલ્લામાં રહ્યા પછી અંતે રાજા ભીમસિંહનું મરણ થયું અને તેઓ મારવાડના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા તે સમયે અર્થાત્ ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૩ માં ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કંપનીએ મહારાષ્ટ્રીય લૂટારાઓના નેતા સિંધિઆ અને હોલ્કરની સત્તા સર્વથા લુપ્ત કરી દેવાને માટે મહા સમરાગ્નિ પ્રદીપ્ત કરી દીધો હતો પ્રબળ પરાક્રમશાલી અંગ્રેજસેનાએ સિંધિઆનો સંપૂર્ણ પરાભવ કરી હોલ્કરની પૂઠ પકડી આ સમયે રાજસ્થાનના રાજાઓએ મહારાષ્ટ્રીય નેતાઓને આશ્રય આપો નહિ આ સમયે ઇસ્ટ ઇંડીઆ કંપનીએ મારવાડ ના નવીન મહારાજાની સાથે સંધિ કરવાનો નિશ્ચય કર્યો ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કંપનીએ વિચાર કર્યો કે—"આ વખતે જો મારવાડપતિની સાથે સંધિ કરવામાં આવશે, તો સિંધિઆ અને હોલ્કરનું દમન ઘણી સરલતાથી થઇ શકશે અને રાજસ્થાનના રાજાઓની સાથે ચિરસંબંધ થઇ જશે"

મહામાનનીય ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કંપનીના નેતા જનરલ લેક સિંધિઆનો પરાભવ કરી હોલ્કરને પકડવાને માટે ગયા હતા તેમણે ભારતવર્ષના ગવર્નર જનરલ લૉર્ડ વેલેસ્લીની સંમતિથી મહારાજા માનસિંહની પાસે સંધિનો પ્રસ્તાવ મોકલ્યો મહારાજા માનસિંહે આ પ્રસ્તાવનો સ્વીકાર કર્યો આથી સરહિંદ નામના સ્થાનમાં સંવત ૧૮૬૦ ના પોષ માસની છઠ્ઠને દિવસે સંધિપત્ર તૈયાર કરવામાં આવ્યો આ સંધિપત્ર નીચે મુજબ હતો

સંધિપત્ર

મહામાનનીય ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કંપનીની સાથે મહારાજાધિરાજ રાજરાજેશ્વર માનસિંહ બહાદૂરની મિત્રતા અને સંધિસંબંધી પત્ર મહામાનનીય ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કંપની તરફથી મહામાન્ય રિચર્ડ માર્કિસ વેલેસ્લી નાઇટ ગ્રેટબ્રિટનના મહામાન્ય અધીશ્વરના માનનીય પ્રિવિકાઉન્સીલર, ભારતવર્ષના ગવર્નર જનરલ સમસ્ત સેનાના કૅપ્ટન જનરલ અને પ્રધાનસેનાપતિની આજ્ઞા પ્રાપ્ત કરી ભારતવર્ષની સેનાના સેનાપતિ મહામાન્ય જનરલ લેક અને સ્વયં મહારાજા માનસિંહ બહાદૂરે નિર્ધારિત કરેલો સંધિપત્ર

(૧) માનનીય ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કંપનીની સાથે મહારાજાધિરાજ માનસિંહ બહાદૂર તથા તેમના ઉત્તરાધિકારીઓની દૃઢ અને ચિરસ્થાયી મિત્રતા સ્થાપિત થઈ છે

(૨) ઉભય રાજ્યોની વચ્ચે મિત્રતા સ્થાપિત થઈ છે માટે એક પક્ષના શત્રુમિત્ર બીજા પક્ષના શત્રુમિત્ર માનવા આ નિયમ કરેલી વ્યવસ્થા યાવચ્ચંદ્રદિવાકરૌ ઉભય રાજ્યોએ નિભાવવી

(૩) માનનીય કંપની મહારાજાધિરાજના અધિકારનીચેના દેશોના શાસનના સંબંધમાં કોઇ પણ પ્રકારનો હસ્તક્ષેપ કરશે નહિ અને તેમની પાસેથી ખંડણી પણ માગશે નહિ

(૪) કંપનીએ હિંદુસ્તાનના જેટલા દેશો પોતાના અધિકારમાં લઇ લીધા છે તે જીતી લેવાને કોઇ તૈયાર થાય તો મહારાજાએ પોતાના તાબાની સમસ્ત સેના સહાયને માટે મોકલવી અને શત્રુનો

નાશ કરવાને માટે-યથાશક્તિ પ્રયાસ કરવો તથા મિત્રતા અને કૃતજ્ઞતા પ્રકાશ કરવાનો કોઇપણ પ્રસગ ગુમાવવો નહિ

(૫) પ્રસ્તુત સધિપત્રના બીજા ધારાઅનુસાર ઉભય રાજ્યો વચ્ચે મિત્રતા સ્થાયી રહે તથા કોઇ વિદેશી શત્રુ મારવાડપર આક્રમણ ન કરી શકે તેટલા માટે ઈસ્ટ ઇન્ડીઆ કપનીના માણસો સમીપમા રહેશે જો મારવાડેશ્વરને કોઈ ભિન્ન રાજ્યના અધીશ્વરની સાથે કોઇ પ્રકારનો મતભેદ વા વિવાદ ઉપસ્થિત થાય તો મહારાજાએ તે વિવાદની હકિકત ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કંપનીની સમક્ષ સાદર કરવી બ્રિટિશસરકાર નિષ્પક્ષપાતપણે આ વિવાદની તપાસ કરશે, પરતુ જો પ્રતિવાદીના દોષથી આ તપાસ કરવાની અનુકૂળતા પ્રાપ્ત ન થાય તો તો મહારાજાએ સહાયને માટે બ્રિટિશ-સરકારને પ્રાર્થના કરવી આ પ્રાર્થનાનો બ્રિટિશસરકાર સ્વીકાર કરશે હિદુસ્થાનના અન્યાન્ય રાજાઓની સાથે એવી શરત કરવામા આવી છે કે આ પ્રકારની સહાય કરવામા જે વ્યય થાય તે જે પક્ષ હારે તેને આપવો પડશે અને આજ શરત મારવાડેશ્વરની સાથે પણ રહેશે મારવાડના મહારાજાએ આ શરત સ્વીકારી છે

(૬) જો કે મહારાજા વાસ્તવમા પોતાની સેનાના સ્વામી છે, પરતુ જે સમયે યુદ્ધ થાય અથવા યુદ્ધના પૂર્વલક્ષણો જણાય, તે સમયે અગ્રેજીસેનાની સાથે મહારાજાની સેનાએ જોડાવુ પડશે અને અગ્રેજીસેનાના સેનાપતિની આજ્ઞા તથા સમ્મતિ અનુસાર તેને વર્તવુ પડશે

(૭) કપની સરકારની આજ્ઞાસિવાય કોઇપણ અગ્રેજ વા ફ્રેચ પ્રજાને અથવા યૂરોપ-ખડના કોઇપણ નિવાસીને મહારાજા પોતાના કર્મચારીતરિકે નિયુક્ત કરી શકશે નહિ તથા કોઇ પણ કારણથી પોતાના રાજ્યમા તેને પ્રવેશ કરવા દેશે નહિ

ઉપરોક્ત ધારાઓથી યુક્ત આ સધિપત્ર મહામાન્યવર જનરલ જિરાર્ડ લેકના તાબાના સર-હિદ નામના સ્થાનમા ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૩ ના ડિસેમ્બરની ૨૨ મી તારીખે, હીજરી સન ૧૨૧૮ ના રમજાન માસની ૧ લી તારીખે અને સવત ૧૮૬૦ ના પોષ માસની નવમીને દિવસે તૈયાર કરવામા આવ્યો છે અને તેપર ઉપરોક્ત દિવસની મહારાજાધિરાજ માનસિહની મહોર છાપવામા આવી છે, તથા નિયમાનુસર હસ્તાક્ષર કરાવવામા આવ્યા છે આ સધિપત્ર સર્વ પ્રકારે સ્વીકૃત કરવામા આવ્યો છે

કપનીની મહોર
(હસ્તાક્ષર) વેલેસ્લી ગવર્નર જનરલ

ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૪ ના જાન્યુઆરીની ૧૫ મી તારીખે આ સધિપત્ર સપૂર્ણપણે માન્ય રાખવામા આ યો

(હસ્તાક્ષર) જી એન બાર્લો
(,,) જી ડડનિ [1]

મારવાડના મહારાજાએ હોલ્કરને સહાય કરવી નહિ એવા ઉદ્દેશથી અગ્રેજસરકાર તેમની સાથે ઉપરોક્ત સધિ કરવાને પ્રવૃત્ત થઇ હતી, પરતુ ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૪ મા અગ્રેજોએ નસાડેલા હોલ્કરને મહારાજાએ પોતાના રાજ્યમા આશ્રય આપ્યો હતો, તેથી બ્રિટિશસરકાર તેમનાપર અસત ક્રોધિત થઇ અને મહારાજા પણ તેની સામે થયા ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૪ મા ઉપરોક્ત સધિ રદ કરવામા આવી આ વખતે ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કપનીને મારવાડના મહારાજાપર એટલો ક્રોધ આવ્યો હતો કે જેના પરિણામે તે તેમની સાથે કોઇપણ પ્રકારનો સબધ નહિ રાખવો એવો નિશ્ચય કરી બેઠી હતી, પરતુ ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૮ મા તેણે મહારાજાની સાથે પુન સધિ કરી આ સમયના ધારા મહારાજાના સબધમા અગાઉ કરતા વિશેષ અનિષ્ટકારક હતા બીજા સધિપત્રમા ખડણી આપવાની જે શરત લખવામા આવી હતી તે પ્રથમ સધિપત્રમા જોવામા આવતી નથી જો માનસિંહ તે સધિપત્રપર હસ્તાક્ષર કરીને ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કપનીની સાથે મિત્રતા કરી લેત તો અમીરખાદ્વારા મારવાડરાજ્યનો વિધ્વસ થાત નહિ સવાઇસિહ, ધોકલસિહ અને જયપુરના મહારાજા મારવાડનો નાશ કરી શકત નહિ અને સિધીઆ મારવાડને જીતી લઇને ચોથ ગ્રહણ કરી શકત નહિ પરતુ મારવાડના નસીબમા અગ્રેજ*

[1] મહાશય ઍચિસનના 'સધિઓ' નામના ગ્રથના ચોથા ગ્રથમા પૃષ્ઠ ૪૫ મુ જુઓ

સરકારને ખંડણી આપવાનું લખ્યું હશે, તેથીજ મહારાજા માનસિંહે અવિચારથી પ્રથમ સંધિપત્રનો સ્વીકાર કર્યો નહિ.

ઇતિહાસવેત્તા કર્નલ ટૉડ ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૩ સુધીનો મારવાડનો ઇતિહાસ લખી ગયા છે અને ત્યારપછીનો ઇતિહાસ અમે લખ્યો છે. મહારાજા માનસિંહે સામંતોને દેશનિકાલ કરી પ્રજાને અત્યંત દીનહીન દશામાં નાખી મારવાડમાં સર્વત્ર ભયંકર અશાંતિ, અસાચાર, અન્યાય અને સ્વેચ્છાચારનો પ્રબળ અગ્નિ પ્રજ્વલિત કરી દીધો હતો. તે દશ્યો કર્નલ ટૉડે જોયાં હતાં, પરંતુ મહારાજા માનસિંહને બ્રિટિશસરકારની આધીનતા સ્વીકાર્યા પછી પોતાના રાજ્યમાં શાંતિ સ્થાપન કરવાની પ્રબળ અભિલાષા ઉત્પન્ન થઈ. આલોક અને પરલોક એ ઉભય લોકમાં તારનાર ગુરૂદેવ દેવનાથનું મૃત્યુ થયા પછી તેઓ ઉન્માદને લીધે એકાંતમાં રહ્યા હતા, તે સમયે તેમના પુત્ર છત્રસિંહ તેમના પ્રતિનિધિસ્વરૂપે સિંહાસનપર આરૂઢ થઈને રાજશાસન ચલાવતા હતા. આ દીર્ઘ સમયમાં જે સામંતોએ અને રાજદ્વારી નેતાઓએ રાજભંડાર લૂંટીને રાજ્યનું સત્ત્વ ચૂસી લીધું હતું તેમને માનસિંહે બીજી વાર રાજ્યની લગામ હાથમાં લઈ ભીષણ દંડ કર્યો. સામંતોએ મેવાડ, કોટા, બિકાનેર અને જયપુર ઇત્યાદિ રાજ્યોમાં નાસી જઈ બ્રિટિશપ્રતિનિધિ કર્નલ ટૉડની પાસે મારવાડના રાજાની વિરુદ્ધ એક અરજી કરી. આ અરજીમાં તેમણે એવી પ્રાર્થના કરી હતી કે—"બ્રિટિશસરકારે મધ્યસ્થ થઈ અમારી પૈતૃકભૂમિ અમને પાછી અપાવવાની અને મહારાજા માનસિંહ ભવિષ્યમાં અમારા ઉપર કોઈપણ પ્રકારનો અત્યાચાર કરે એવો પ્રબંધ કરવાની કૃપા કરવી." પરંતુ બ્રિટિશસરકારે પોતાની તે સમયની રાજનીતિ અનુસાર મારવાડના કોઈપણ આભ્યંતરિક વિષયમાં હસ્તક્ષેપ કરવાની ના પાડી અને મહાવિપત્તિમાં પડેલા સામંતોની પ્રાર્થનાપર કિંચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યું નહિ, પરંતુ સામંતોએ ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૪માં જ્યારે બ્રિટિશ સરકારની પુનઃ સહાય માગી ત્યારે તે મૌન રહી શકી નહિ.

મહાશય વિલ્ડર આ સમયે કર્નલ ટૉડના પદપર રાજપૂતાનાના પોલિટિકલ એજંટ સ્વરૂપે નિયુક્ત હતા. તેમણે ભારતવર્ષના નામદાર ગવર્નર જનરલની આજ્ઞાથી મહારાજા માનસિંહની સમક્ષ એવો પ્રસ્તાવ સાદર કર્યો કે—"આ સામંતોની ઉપર દયા કરી એમના અપરાધો ક્ષમા કરી એમની જપ્ત કરેલી જાગીરો એમને પાછી સોંપી દેવી." સામંતો ઉપર માનસિંહ અત્યંત રુષ્ટ હતા, કારણકે તેમણે પ્રથમથીજ તેમની સત્તા નષ્ટ કરવાનો ઉદ્યોગ કર્યો હતો, તેથી તેમણે પોતાના મન સાથે નિશ્ચય કર્યો હતો કે આ સામંતો ઉપર કદિપણ દયા કરવી નહિ. જો તેમની ઉપર દયા કરીને તેમને જાગીરો પાછી સોંપવામાં આવશે તો તેઓ પુનઃ મારી વિરુદ્ધ પ્રપંચજાળ રચશે અને મને વિપત્તિમાં નાખશે. મહાશય વિલ્ડરે તેમની આગળ વારંવાર ઉપરોક્ત પ્રસ્તાવ રજુ કર્યો, ત્યારે તેમણે એવો પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે—"જો દેશનિકાલ થયેલા સર્વ સામંતો મારી વિરુદ્ધ પ્રપંચ ન રચવાની પ્રતિજ્ઞા કરે અને બ્રિટિશસરકાર તેની જોખમદારી પોતાને શિર લે તો હું એમના અપરાધ ક્ષમા કરી એમના દેશો એમને પણ પાછા સોંપી દઉં, જો તેઓ પુનઃ અસંતોષકારક વર્તન કરશે તો હું પુનઃ તેમને મારી ઇચ્છાનુસાર દંડ કરીશ અને તે સમયે બ્રિટિશસરકાર કોઈપણ પ્રકારનો હસ્તક્ષેપ કરી શકશે નહિ. જો સરકાર આ સર્વ શરતોથી યુક્ત પ્રતિજ્ઞાપત્ર લખી આપે તોજ હું તેમની ભૂમિ તેમને પાછી સોંપીશ." મહારાજાનો આ ઉત્તર મહાશય વિલ્ડરને પ્રાપ્ત થયો કે તરતજ તેમણે તે નામદાર ગવર્નર જનરલ બહાદૂરને જણાવ્યો. વળી તેમણે તે સમાચાર મારવાડના દેશનિકાલ થયેલા સામંતોપર પણ પહોંચાડ્યા. નામદાર ગવર્નર જનરલે મહારાજા માનસિંહના પ્રત્યેક પ્રસ્તાવનો સ્વીકાર કર્યો. આહવા, આસોપ, નીમાજ તથા રિયા (રાસ) આદિ પ્રદેશોના સામંતોએ પણ આ પ્રસ્તાવ સ્વીકાર્યો. કેવલ બૂડસ અને ચંડાવલના ઠાકોરોએ તેમનો સ્વીકાર કર્યો નહિ. સામંતો અને મહારાજાની વચ્ચે નીચે પ્રમાણે સંધિ થઈ. મહારાજા માનસિંહના મુખ્યમંત્રી ફતેહરાજે સંધિપત્રપર તેમની તરફથી હસ્તાક્ષર કર્યા.

સ્વેચ્છાચારી ઠાકોરોપ્રતિ દયા પ્રદર્શિત કરનારૂં મહારાજા માનસિંહનું સંધિપત્ર

૧ બૂડસ અને ચંડાવલના ઠાકોરોની રાજાનુમતિ અને ક્ષમાપ્રાપ્તિને માટે બ્રિટિશસરકારદ્વારા ભલામણ કરાવવાની ઇચ્છા નથી, અને આહવા, આસોપ, નીમાજ અને રાસના સામંતો જો કે કોઈ

પણ પ્રકારે ક્ષમાયોગ્ય નથી, પરતુ બ્રિટિશ સરકારને રાજી કરવાને માટે મહારાજા વખ્તસિંહના શાસનકાળમા તેઓ જે જે પ્રદેશોના અધિકારી હતા, તે તે દેશો તેમને આજની તારીખથી ૭ માસની અવધિમા પાછા સોપી દેવામા આવશે, પરતુ મહારાજાને સતોષ આપવાને માટે નામદાર ગવર્નર જનરલ બહાદૂરને નિમ્નલિખિત ભાવાર્થનો પ્રતિજ્ઞાપત્ર લખી આપવો પડશે જો આ સામતો પોતાની પ્રતિજ્ઞા પાળે નહિ અથવા કાઇ અપરાધ કરે તો મહારાજા પોતાની ઇચ્છાનુસાર કાર્ય કરી શકશે

વર્તમાન સમયમા એકમાત્ર બ્રિટિશ સરકારની ભલામણ અને અનુગ્રહથીજ સામતોના અપરાધ ક્ષમા કરવામા આવ્યા છે હવે જો તેઓ નિરુપદ્રવી બની મહારાજાના આધીનમા રહેશે અથવા મહારાજાની આજ્ઞાનુસાર રાજકાર્યમા નિયુક્ત થશે તો તેમને વિશેષ પુરસ્કાર આપવામા આવશે જે નિકૃષ્ટ શ્રેણીના ઠાકોરોને દેશપાર કરવામા આવ્યા છે, તેઓ જો મહારાજાની સાથે સંતોષકારક રીતે વર્તશે તો તેમને પુન તેમનો પૂર્વ અધિકાર આપવામા આવશે, પરંતુ બ્રિટિશસરકાર તેમની તરફથી કાઇ ભલામણ કરી શકશે નહિ

(હસ્તાક્ષર) ફતેહરાજ દિવાન

મારવાડના મુખ્યમત્રી ફતેહરાજે મહારાજા માનસિંહની તરફથી ઉક્ત સધિપત્રપર હસ્તાક્ષર કર્યા અને મહારાજાના પૂર્વ પ્રસ્તાવાનુસાર પોલિટિકલ એજટ મહાશય વિલ્ડરે તેમને નિમ્નલિખિત પ્રતિજ્ઞાપત્ર લખી આપ્યો

"મહારાજા માનસિંહ દેશનિકાલ થયેલા સામતોને બ્રિટિશસરકારની ભલામણ અનુસાર પૈતૃક અધિકાર પાછો સોપવાને રાજી થયા છે હુ આ કાર્ય પાર પાડવાને બ્રિટિશસરકારના મોકલવાથી આવ્યો છુ જો ભવિષ્યમા આ સામતોમાથી કોઇપણ કોઇ પ્રકારનો અપરાધ કરશે અથવા મહારાજાની ઇચ્છાવિરુદ્ધ કાઇ કાર્ય કરશે તો સધિપત્રમા જણાવ્યા પ્રમાણે તે વખતે મહારાજા પોતાની ઇચ્છાનુસાર પોતાની સપૂર્ણ સત્તાનો ઉપયોગ કરશે આ સમયે સામતોની તરફથી બ્રિટિશસરકાર કોઇ પણ પ્રકારનો હસ્તક્ષેપ કરી શકશે નહિ મહારાજાના વિશેષ સતોષને માટે નામદાર ગવર્નર જનરલની તરફથી એક બીજો પ્રતિજ્ઞાપત્ર પણ આપવામા આવશે"

તા ૨૫ મી ફેબ્રુઆરી ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૪

(હસ્તાક્ષર) એફ૦ વિલ્ડર
પોલિટિકલ એજટ

જો કે ઉપરોક્ત સધિપત્ર પ્રમાણે કાર્ય કરવાને મહારાજા માનસિંહ સમ્મત થયા, જો કે તેમણે માત્ર બ્રિટિશસરકારને રાજી કરવાને માટેજ દેશપાર થયેલા સામતો પૈકી અનેક સામતો પ્રત્યે દયા પ્રકાશિત કરી, તોપણ તેમણે નિકૃષ્ટ પક્તિના સામતોપર દયા કરી નહિ જો કે નીમાજ આદિના સામતોને બ્રિટિશસરકારની કૃપાથી પોતાનો પૈતૃક અધિકાર પ્રાપ્ત થયો હતો, પરતુ મહારાજા માનસિંહ તેમનાપર અત્યત રુષ્ટ રહેતા હતા

ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૪ મા બનેલી એક બીજી ઘટના પણ વર્ણન કરવા યોગ્ય છે ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૭ મા બ્રિટિશસરકારની સાથે મહારાજા માનસિંહને જે સધિ થઇ હતી, તદનુસાર બ્રિટિશસરકાર મારવાડની આભ્યતરિક શાસનવ્યવસ્થામા હસ્તક્ષેપ કરતી નહોતી મહારાજા માનસિંહ પોતાની ઇચ્છાનુસાર પોતાના દેશનુ શાસન ચલાવતા હતા, પરતુ બ્રિટિશ સરકારે સામતોની પ્રાર્થના સ્વીકારી મહારાજાને સમજાવી તેમની ભૂમિ પાછી અપાવી એ ઘટના સ્પષ્ટરીતે જણાવે છે કે તેણે આવશ્યકતા જણાવાથી મારવાડની આભ્યંતરિક વ્યવસ્થામા હસ્તક્ષેપ કર્યો હતો આજ કારણથી મહારાજા માનસિંહે સધિપત્રમા એવી શરત લખાવી લીધી હતી કે બ્રિટિશસરકાર આવી કોઇ બીજી બાબતમા પુન હસ્તક્ષેપ કરી શકશે નહિ. મહાશય વિલ્ડરે તેમને જે પ્રતિજ્ઞાપત્ર લખી આપ્યો હતો, તે આપણને સુવિદિત છે, પરંતુ નામદાર ગવર્નર જનરલે તેમને પ્રતિજ્ઞાપત્ર લખી આપ્યો હતો કે નહિ તે કાઇ જાણી શકાતુ નથી

પૂર્વે થયેલી સધિ પ્રમાણે મહારાજા માનસિંહ બ્રિટિશસરકારની આધીનતા સ્વીકારી પ્રતિવર્ષે ૧૦૮૦૦૦ રૂપિયા આપવાને સમ્મત થયા, તોપણ ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૪ પર્યંત તેને મારવાડની પૃથ્વીપર પગ મૂકવાનો અધિકાર પણ પ્રાપ્ત થયો નહોતો કા તો મારવાડમા પ્રવેશ કરવાના ઉદ્દેશથી

અથવા તો બીજો કોઇ રાજકીય હેતુ સિદ્ધ કરવાને માટે ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૪ માં બ્રિટિશસરકારે મેવાડેશ્વરની પેઠે મારવાડેશ્વરની પાસે પણ એવો પ્રસ્તાવ કર્યો કે:–"મેરવાડાના પહાડી મીના તથા મેર લોકો અત્યંત ઉદ્ધત અને તોફાની છે. આ લોકો જોધપુરરાજ્યની સીમામા જઇ લુંટફાટ વગેરે અનેક પ્રકારના ઉપદ્રવો કરે છે, તેથી તેઓનું દમન કરવાની અમારી અભિલાષા છે.અમે તે કાર્યને માટે એક અંગ્રેજદલ તૈયાર કર્યું છે, માટે આપના રાજ્યમાં તેને પ્રવેશ કરવા દેવો." આ સમાચાર સાભળતાની સાથેજ મહારાજા માનસિંહે બ્રિટિશસરકારની ઇચ્છાનુસાર એક આધીન સામંતની પેઠે તેને સહાય કરવાને માટે કેટલાક સામંતોને સેના આપીને મોકલી દીધા. અંગ્રેજદલે પહાડીલોકોનું સંપૂર્ણ દમન કર્યું. પછી સરકારે એવો પ્રસ્તાવ કર્યો કે:–"પહાડી મીના અને મેર લોકોને દાબમાં રાખવાને માટે એક પૃથક્ ટુકડી નિયુક્ત કરવાની અમારી અભિલાષા છે. આ સેનાનો વ્યય પૂર્ણ કરવાને માટે મહારાજાએ વાર્ષિક પંદર હજાર રૂપિયા આપવા પડશે મેરવાડામા મહારાજાનાં ચાંગ અને કોટ કિરાના નામના બે પ્રગણાના જે એકવીસ ગામો છે, તે મહારાજાએ આઠ વર્ષ સુધી અમને આપવા પડશે. અમે તેમાં શાસન ચલાવીશું અને પંદર હજાર રૂપિયા સિવાય જે વિશેષ ઉપજ થશે તે મહારાજાને આપી દઇશું. પદર હજાર રૂપિયા નવીન સેનાના વ્યયને માટે અમારી પાસે રહેશે." મહારાજા માનસિંહે એક પણ શબ્દ બોલ્યા વિના શીઘ્ર બ્રિટિશસરકારના આ પ્રસ્તાવનો સ્વીકાર કર્યો, આથી તેની વચ્ચે નીચે પ્રમાણે સંધિ થઇ.

મેરવાડાના પ્રાંતના અધિકારસંબંધી જોધપુરરાજ્યનું સંધિપત્ર

મેરવાડાના સમસ્ત ભાગોમા આવશ્યક સેના નિયુક્ત કરી સર્વ ઉપદ્રવો નિવારણ કરવાનું મહારાજામા સામર્થ્ય છે; પરંતુ બ્રિટિશ સરકારને સંતુષ્ટ કરવાની મહારાજાની ઇચ્છા છે, તેથી મેરવાડાના સર્વ ભાગોમાં સુશાસન ચલાવવાની બ્રિટિશસરકારની ઇચ્છા પરિતૃપ્ત કરવાને માટે મહાશય વિલ્ડરના અભિપ્રાય અનુસાર ત્યા જે નવીન સેના રાખવામાં આવશે તેના નિર્વાહને માટે મહારાજા વાર્ષિક પદર હજાર રૂપિયા આપશે. મારવાડના તાબાનાં ચાંગ, ચિતાર તથા અન્યાન્ય ખાલસા ગામો આઠ વર્ષને માટે બ્રિટિશસરકારને આપશે, પરંતુ તે ગામોમાથી જે મહેસુલ ઉત્પન્ન થાય તેનો હિસાબ તપાસવાને માટે મારવાડેશ્વર તરફથી એક કારભારી ત્યા રહેશે. તેની ઉપજમાથી ઉપરોક્ત રકમ લઇ શેષ રૂપિયા મારવાડેશ્વરને આપવા જોઇશે. જે સમયને માટે આ ગામો આપવામા આવશે તે સમય વ્યતીત થઈ ગયા પછી ઉક્ત વાર્ષિક પંદર હજાર રૂપિયા આપશે નહિ અને તે ગામો મહારાજા પુન પોતાના અધિકારમા લેશે ૪ થી રજબ, ૧૨૩૯ હિજરી

(હસ્તાક્ષર) વ્યાસ સુરતરામ વકીલ

મહારાજા માનસિંહની તરફથી વકીલ વ્યાસ સુરતરામે ઉક્ત સધિપત્રપર હસ્તાક્ષર કર્યો અને બ્રિટિશસરકારના પોલિટિકલ એજન્ટ મહાશય એફ વિલ્ડરે નિમ્નલિખિત સંધિપત્રપર પોતાના હસ્તાક્ષર કર્યા.

"બ્રિટિશસરકારને વિશ્વાસપૂર્વક મારવાડના મેરવાડા પ્રાંતના જે ગામો આપવામા આવ્યા છે તેની મહેસુલના જેટલા રૂપિયા ઉપજશે તેમાથી નવીન સેનાના વ્યયને માટે પદર હજાર રૂપિયા રાખી શેષ સર્વ મહારાજાને પાછા સોંપવામા આવશે તથા આઠ વર્ષ પછી ઉક્ત ગામો મહારાજાને સોંપી દેવામા આવશે અને પંદર હજાર રૂપિયા પણ ગ્રહણ કરવામાં આવશે નહિ." તા. ૫ મી માર્ચ સને ૧૮૨૪

ઉપરોક્ત સધિપત્ર ઉપરથી સારીરીતે વિદિત થાય છે કે મહારાજા માનસિંહ પહાડી મીના અને મેર લોકોનું દમન કરવાને સમર્થ હતા; તે છતા પણ તેમણે માત્ર બ્રિટિશસરકારને સંતુષ્ટ કરવાને ખાતરજ ઉક્ત ગામો તેને આઠ વર્ષને માટે સમર્પણ કર્યાં હતાં. બ્રિટિશસરકારે મેરવાડાપર અધિકાર કરીને કેવી રીતે તેનું શાસન ચલાવ્યું હતું તેનું વર્ણન આગળ આવશે.

જે રીતે ઉદયસિંહ સૌથી પહેલા અકબરને શરણે ગયા હતા, તેવીજ રીતે મહારાજા માનસિંહ સૌથી પ્રથમ અંગ્રેજ સરકારને શરણે ગયા ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૪ માં જો કે મહારાજા માનસિંહે બ્રિટિશ સરકારની ભલામણથી દેશનિકાલ થયેલા સામંતોને ક્ષમા કરીને તેમની ભૂમિસંપત્તિ પુનઃ તેમને

સોપી; પરંતુ તેમની સાથે સારી વર્તણુંક રાખી નહિ અને નિકૃષ્ટ પંક્તિના સામંતોપર તો તેમણે જરા પણ દયા કરી નહિ, તેથી તેમની વિરુદ્ધ પુનઃ પ્રપંચજાળનો વિસ્તાર થવા લાગ્યો. અવિચારને લીધે તથા ઉચ્ચ પ્રકારની રાજનીતિજ્ઞતાના અભાવને લીધે મહારાજા માનસિંહ બાલ્યાવસ્થાથીજ વિપત્તિના સાગરમાં ગોથાં ખાતા આવ્યા હતા. તેમણે જાણે વિપત્તિને તો પોતાનો સાથી અને મિત્ર માનીનેજ આ સંસારમાં જન્મ લીધો હતો. થોડો વખત તેઓ વિપત્તિથી મુક્ત રહ્યા, પરંતુ ઈ૦ સ૦ ૧૮૨૪ માં સામંતોને પુનઃ જાગીર સોંપ્યા પછી પુનઃ તેઓ તેમની સાથે કઠોર વ્યવહાર ચલાવવા લાગ્યા, તેથી પુનઃ તેમની વિરુદ્ધ પ્રપંચો રચાવા લાગ્યાં. ઇ. સ. ૧૮૨૭ માં બ્રિટિશસરકારના સાંભળવામાં આવ્યું કે સામંતમંડળ મહારાજા માનસિંહને પદભ્રષ્ટ કરવાને માટે પુનઃ કટિબદ્ધ થયું છે.

પોકર્ણના સામંત સવાઇસિંહે જે રીતે ધોકલસિંહના પક્ષનું અવલંબન કરીને મારવાડનો વિધ્વંસ કરી નાખ્યો હતો, તેજ પ્રકારે અસંતુષ્ટ સામંતોએ પુનઃ તેનો પક્ષ ગ્રહણ કરી માનસિંહને પદભ્રષ્ટ કરવાનો પ્રયાસ કરવા માંડ્યો. તેમણે પુનઃ જયપુરના મહારાજાની સહાયથી જોધપુરપર આક્રમણ કરવાનો નિશ્ચય કર્યો. સર્વ સામંતો પોતપોતાનાં દલસહિત જયપુરમાં એકત્રિત થવા લાગ્યા. હતઉદ્યોગ ધોકલસિંહે પુનઃ મારવાડનું સિંહાસન ભોગવવાની આશાથી ઉત્તેજિત થઈ ઉક્ત સામંતોની સાથે મળવામાં એક ક્ષણનો પણ વિલંબ કર્યો નહિ. અત્યારસુધી જયપુરના મહારાજા સવાઈ જયસિંહે કોઇ પણ રાજ્યપર આક્રમણ કર્યું નહોતું, કારણ કે તેમણે બ્રિટિશસરકારની સાથે તે પ્રકારની સંધિ કરી હતી; તે છતાં પણ આ પ્રસંગે તેઓ સાહસ ધારણ કરી, ધોકલસિંહને સહાય કરવાને માટે મારવાડપર આક્રમણ કરવાને ઉદ્યત થયા.

આ સમયે પ્રબલ બ્રિટિશસરકારનો પ્રતાપ ભારતવર્ષમાં સર્વત્ર પ્રસરી ગયો હતો અને ચોતરફ તેની હાક વાગી રહી હતી; તે છતાં પણ રાઠોડસામંતો, ધોકલસિંહ અને જયપુરના મહારાજા તેનાથી લવલેશ પણ ભીતિગ્રસ્ત થયા નહિ. રણભેરી વાગવા લાગી અને રાઠોડસામંતો સ્વજાતિની આ અત્યંત શોચનીય પતિતાવસ્થામાં તેના શેષ અસ્તિત્વનો લોપ કરવાને માટે પુનઃ નગ્ન તલવાર પોતાના હાથમાં લઇ મારવાડ તરફ ધસવા લાગ્યા. મારવાડનું ભાગ્યાકાશ જોતજોતામાં કાળાં વાદળોથી આવૃત થઈ ગયું, મહારાજા માનસિંહને ચોતરફ અંધકાર દૃષ્ટિગોચર થવા લાગ્યો અને તેમને સર્વત્ર શત્રુઓની ભયંકર ભ્રુકુટીજ જણાવા લાગી. આ સમયે તેમનો આધાર માત્ર બ્રિટિશસરકાર ઉપરજ હતો; પરંતુ બ્રિટિશસરકારે મારવાડની આભ્યંતરિક વ્યવસ્થામાં હસ્તક્ષેપ કરવાની ના પાડી મહારાજાને નિરાશ કર્યા. તેણે મહારાજાને સહાય આપવાની ના પાડી; પરંતુ બીજી રીતે તેમને લાભ કરી આપ્યો. જયપુરના મહારાજાની સાથે બ્રિટિશસરકારને પૂર્વે જે સંધિ થઈ હતી તેમાં એક એવી શરત હતી કે જયપુરના મહારાજાએ હિન્દુસ્થાનના કોઈ પણ દેશી રાજાપર આક્રમણ કરવું નહિ, કિંવા કોઇની સાથે પણ યુદ્ધ કરવું નહિ; પરંતુ આ શરતનો ભંગ કરીને જયપુરના મહારાજા મારવાડપર આક્રમણ કરવાને તૈયાર થયા, તેથી બ્રિટિશસરકારે પોતાની અત્યંત અપ્રસન્નતા પ્રદર્શિત કરી તેમનાપર એક પત્ર લખી મોકલ્યો અને તેમને મારવાડપર આક્રમણ કરવાની મના કરી. બ્રિટિશસરકારની આ ભયંકર ગર્જનાથી ભયભીત થઇને જયપુરના મહારાજાએ શીઘ્ર તે કાર્ય બંધ કર્યું. બ્રિટિશસરકારે જયપુરના રાજાની પેઠે ધોકલસિંહને પણ ભય બતાવીને અન્યત્ર જવાની આજ્ઞા કરી. ધોકલસિંહ ભયભીત થઇને ઝજ્ઝુર નામના સ્થાનમાં ચાલ્યો ગયો. મારવાડના જે સામંતો સ્વજાતિનું શેષ અસ્તિત્વ લોપ કરવાને માટે ઉદ્યત થયા હતા, તેઓ બ્રિટિશસરકારના ભયથી જયપુરના મહારાજા અને ધોકલસિંહને દબાઈ ગયેલા જોઈ સંપૂર્ણરીતે નિરાશ થઈ ગયા. તેમાંના કેટલાક સામંતો પુનઃ માનસિંહને શરણે ગયા અને તેમની આધીનતાસ્વીકારી પૂર્વવત્ પોતાની જાગીરનો ઉપભોગ લેવા લાગ્યા. મહારાજા માનસિંહ હવે નિર્ભય થયા અને પોતાના સૌભાગ્યની પ્રશંસા કરી નિષ્કંટક રાજ્ય ભોગવવા લાગ્યા.

જો કે બ્રિટિશસરકારે આ સમયે રાજસ્થાનના પ્રત્યેક પ્રાંતમાં પોતાના સંપૂર્ણ પ્રતાપ અને પ્રભુત્વનો વિસ્તાર કરી દીધો હતો, જો કે ભારતના સર્વ પ્રાચીન રાજવંશીઓ ઈસ્ટ ઇન્ડીઆ કંપનીને આધીન થઇ ગયા હતા, જો કે અંગ્રેજોના ભીષણ સિંહનાદથી ભારતવર્ષ કંપાયમાન

થઇ ગયો હતો, તોપણ ઇ૦ સ૦ ૧૮૩૨ મા એક પ્રચડ તસ્કરદલે નાગોરની સીમામા ભયકર અત્યાચાર કરવા માડ્યા. તેના અત્યાચારથી ચોતરફ હાહાકાર મચી ગયો. બ્રિટિશસરકારે આ લૂટારાઓનું દમન કરવાનો નિશ્ચય કર્યો પૂર્વે મારવાડપતિ માનસિહની સાથે બ્રિટિશસરકારને જે સધિ થઇ હતી, તેની આઠમી શરત એવી હતી કે બ્રિટિશસરકારની આજ્ઞા થતાજ મહારાજાએ પદરસે[1] અશ્વારોહીઓની સેના મોકલીઆપવી આ શરત અનુસાર આ પ્રસગે બ્રિટિશસરકારે મહારાજાને દોઢહજાર અશ્વારોહીઓ મોકલવાની આજ્ઞા કરી સધિબધન થયા પછી મહારાજા સદા તેની શરતોનુ પાલન કરતા આવ્યા હતા અને આ સમયે પણ તેમણે કિંચિત્ પણ વિલંબ કર્યા વિના પદરસે અશ્વારોહીઓ મોકલી આપ્યા રાઠોડ અશ્વારોહીઓએ અગ્રેજ દલની સાથે મળીને શીઘ્ર અત્યાચારી લોકોનું દમન કર્યું ત્યાર પછી બ્રિટિશસરકારે મહારાજાને જણાવ્યુ કે-" આપે જે રાઠોડસેના મોકલી હતી તે અશિક્ષિત છે, માટે અમે જોધપુરને માટે એક ખાસ સેના તૈયાર કરવાની અભિલાષા રાખીએ છીએ આ સેનાનો સપૂર્ણ ખર્ચ આપને આપવો પડશે" અગાઉ મહારાજાએ ૧૫૦૦ અશ્વારોહીઓ આપવા એવી જે શરત થઇ હતી તે મહારાજાને લાભકારક હતી, કારણ કે તે સેના મહારાજાના આધીનમા રહેતી હતી, પરંતુ આ સમયે બ્રિટિશસરકાર તે સેના ચિરકાલને માટે પોતાના કબજામા રાખવાને માટે તે શરતમા ફેરફાર કરવાને તૈયાર થઇ ભારતવર્ષના ગવર્નર જનરલના રાજપૂતાનાના પોલિટિકલ એજટ મહાશય એચ ડબ્લ્યુ ટ્રૈવેલિયને બ્રિટિશસરકારની તરફથી મહારાજા માનસિહની સમક્ષ એવો પ્રસ્તાવ સાદર કર્યો કે -"આપ જે પદરસેં અશ્વારોહીઓ આપવાને કબૂલ થયા છો તે શરતમાથી આપને મુક્ત કરવાને બ્રિટિશસરકાર તૈયાર છે; પરતુ જે નવીન સેના તૈયાર થશે તેના વ્યયને માટે આપને વાર્ષિક ૧૧૫૦૦૦ રૂપિયા આપવા પડશે " મહારાજાએ શીઘ્ર આ પ્રસ્તાવ સ્વીકાર્યો આ રીતે ઇ૦ સ૦ ૧૮૩૫ મા પૂર્વસધિની ઉક્ત આઠમી શરતમા ફેરફાર કરવામા આવ્યો પૂર્વસધિમા " જોધપુરરાજ્યને જ્યારે આવશ્યકતા ઉપસ્થિત થશે ત્યારે દોઢ હજાર અશ્વારોહીઓની સેના આપવી પડશે " એવા જે શબ્દો હતા તેને બદલે હવે " વાર્ષિક એક લાખ પદરહજાર રૂપિયા આપવા પડશે " એ શબ્દો મૂકવામા આવ્યા. આ પ્રકારે ઉક્ત શરતમા સવત ૧૮૯૨ ના પોશ વદ ૨ તા. ૧ લી ડિસેમ્બર સને ૧૮૩૫ ને દિને ફેરફાર કરવામા આવ્યો હતો અને તે ફેરફારવાળા સધિપત્રપર નામદાર ગવર્નર જનરલની તરફથી રાજપૂતાનાના પોલિટિકલ એજટ મહાશય એચ ડબ્લ્યુ ટ્રૈવેલિયને હસ્તાક્ષર કર્યા હતા

આ પ્રકારે બ્રિટિશસરકારે મહારાજા માનસિહની પાસેથી વાર્ષિક એક લાખ પદર હજાર રૂપિયા ગ્રહણ કરવાની વ્યવસ્થા કરી, એક સ્વતત્ર સેના નિર્માણ કરી અને તેને અજમેરમા પોતાને આધીન રાખી

ઉક્ત ઘટના બની તે પૂર્વે મહારાજા માનસિહે બ્રિટિશસરકારની એક બીજી આજ્ઞાનું પાલન કરવાનો પણ સ્વીકાર કર્યો હતો મહારાજાના તાબાના મેરવાડા પ્રદેશના મીના અને મેર લોકોનું દમન કરવાને માટે બ્રિટિશસરકારે ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૪ મા તેમાના આઠ ગામો આઠ વર્ષને માટે પોતાના તાબામા લીધા હતા અને તેની ઉપજના પદર હજાર રૂપિયા તે પ્રતિવર્ષે ગ્રહણ કરતી હતી, પરંતુ જ્યારે તે મુદત પૂરી થઇ ત્યારે પોલિટિકલ એજટ મહાશય ટ્રૈવેલિયને મહારાજા માનસિહની સમક્ષ પ્રસ્તાવ કર્યો કે-" બ્રિટિશસરકાર આ ગામોને પુન: ૯ વર્ષપર્યંત પોતાને આધીન રાખવાની અભિલાષા ધરાવે છે મીના અને મેર લોકોનું દમન કરવાને માટે જે સેના તૈયાર થઇ છે અને જેના વ્યયને માટે આપ વાર્ષિક પંદર હજાર રૂપિયા આપો છો, તે સેના સ્થાયી રહેશે અને આપને તેના ખર્ચને માટે નિયત રૂપિયા પણ આપવા પડશે, અને જો જરૂર પડશે તો તેની નિકટના બીજા સાત ગામો પણ ઉક્ત નિયમાનુસાર આપવા પડશે." મહારાજા માનસિહ બ્રિટિશસરકારને સદા સતુષ્ટજ રાખતા આવ્યા હતા, તેથી આ પ્રસગે પણ કિંચિત્ વિલબ સેવ્યા વિના પોલિટિકલ એજટનો ઉપરોક્ત પ્રસ્તાવ તેમણે સ્વીકાર્યો. ઇ૦ સ૦ ૧૮૩૬ ના ઑક્ટોબરની ૨૩ મી તારીખે ઉપર પ્રમાણેના ફેરફાર સાથે નવીન સંધિપત્ર તૈયાર કરવામા આવ્યો. આ સધિપત્રપર મહારાજાની તરફથી તેમના વકીલ વ્યાસ સવાઇરામે અને સરકારની તરફથી મહાશય એચ. ડબ્લ્યુ ટ્રૈવે-

[1] ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૭ના સંધિપત્રમા ૫૦૦ અશ્વારોહીઓ મોકલવા એવી વિગત છે

લિયને હસ્તાક્ષર કર્યા.

જે દેશનો રાજા પ્રજાની સંમતિ લઇને રાજશાસન ચલાવે છે, તે દેશમાં કદિપણ શાંતિનો ભંગ થતો નથી અને રાજાની ઉપર પણ કોઇ પ્રકારની વિપત્તિ આવતી નથી; પરંતુ જે દેશમાં રાજા પોતાની ઇચ્છાનુસાર રાજતંત્ર ચલાવે છે તથા પાશવબળથી પ્રજાના મસ્તકપર પદાઘાત કરે છે, તે દેશની શાંતિ શીઘ્ર લુપ્ત થઇ જાય છે; અને પાછળથી પ્રજાનું નૈતિક બળ અત્યંત પ્રબળ થઇને રાજાના પાશવબળને દબાવી દે છે. જગતના પ્રત્યેક દેશનો ઇતિહાસ વાંચવાથી જણાય છે કે પ્રાચીન કાળમાં પાશવબળની પ્રબળતા હતી, પરંતુ વર્તમાન કાળમાં તે બળ સર્વથા વિનષ્ટ થઇ ગયું છે. પ્રથમ તો પ્રજા તે પાશવબળ સહન કરે છે, પરંતુ ધીમે ધીમે તે એટલું અસહ્ય થઇ પડે છે અને પ્રજા તેથી એટલી બધી વ્યાકુલ થઇ ઉઠે છે કે તે છવપર આવીને તેનો પ્રતીકાર કરે છે અને પાશવબળનો સંપૂર્ણ નાશ કરી દે છે. ઔરંગઝેબે પ્રચંડ પાશવબળનો ઉપયોગ કર્યો હતો તેથીજ ભારતવર્ષમાંથી મોગલસામ્રાજ્યનો લોપ થયો છે. દક્ષિણમાં જ્યારે યવનોએ અત્યાચાર કરવા માંડયો, ત્યારે થોડાં વર્ષો સુધી તો મહારાષ્ટ્રીય લોકો અત્યંત નિર્બળ બની ગયા; પરંતુ પાછળથી તેમણેજ સબળ થઇને યવનસામ્રાજ્યનો અંત આણ્યો. મહારાજા માનસિંહને જન્મપર્યંત વિપત્તિઓ સહન કરવી પડી હતી, તેનું કારણ તેમણે વાપરેલું પાશવબળજ હતું. તેમણે સામંતોની ઉપર પાશવબળનો પ્રયોગ કરીને પોતાને હાથેજ પોતાના રાજ્યનો પાયો ઉખેડવા માંડયો હતો. તેમણે સાધારણ પ્રજા ઉપર અત્યાચાર નહિ કરવાથી તેની પ્રીતિ સંપાદન કરી હતી અને તેથીજ તેમણે સામંતોના પંજામાંથી અનેકવાર પોતાનું રક્ષણ કર્યું હતું. તેમણે પોતાની વૃદ્ધાવસ્થામાં બ્રાહ્મણોની સલાહથી પુનઃ સામંતોની ઉપર અત્યાચાર કરવા માંડયા. તેઓ પુનઃ પોતાના પાશવબળનો પ્રયોગ કરવા લાગ્યા. આથી મારવાડમાં શીઘ્ર અસંતોષાગ્નિ પુનઃ પ્રજ્વલિત થઇ ઉઠયો. વિદ્રોહ, અશાંતિ અને અરાજકતા ચોતરફ પ્રસરી ગઇ. થોડા સમયમાં રાઠોડોનું સંપૂર્ણ ઉન્મૂલન થઇ જવાનાં પૂર્વચિન્હો દૃષ્ટિગોચર થવા લાગ્યાં.

આ પુણ્યમય ભારતક્ષેત્રમાં શું રાજા અને શું પ્રજા, શું શ્રીમંત અને શું રંક–સર્વ માણસો વૃદ્ધાવસ્થામાં પારલૌકિક સુખનો સંચય કરવાને પ્રવૃત્ત થાય છે અને મહારાજા માનસિંહે પણ તેમજ કર્યું. મહારાજા માનસિંહની વૃત્તિ ધર્મ તરફ વિશેષ હતી, એમાં તો કિંચિત્ પણ શક નથી અને તેથીજ તેઓ બ્રાહ્મણોપર વિશેષ શ્રદ્ધા રાખતા હતા; પરંતુ તેમના પ્રેમપાત્ર બ્રાહ્મણો શાસ્ત્રજ્ઞાનથી હીન હોઇ કેવળ ધનનો સંગ્રહ કરવાને અને પોતાના પ્રભુત્વનો વિસ્તાર કરવાને વિશેષ સાવધાન રહેતા હતા. પ્રાચીન ઋષિમુનિઓનાં જ્ઞાન, વિદ્યા, વિચાર અને સદ્ગુણ તેમનામાં નહોતાં. રાજ્ય અને સમાજનાં સુખની અભિવૃદ્ધિ કરવા પ્રત્યે તેમનું ધ્યાન કિંચિન્માત્ર પણ નહોતું. તેઓ કેવળ પોતાનો સ્વાર્થ સાધવાનેજ પ્રવૃત્ત રહેતા હતા. મહારાજા માનસિંહ તેમના મોહનમંત્રથી મુગ્ધ થઇ ગયા હતા. તેમની સલાહ અનુસાર તેઓ લોહદંડ ચલાવવા લાગ્યા તેથી મારવાડમાં ભયંકર વિદ્રોહાગ્નિ ફેલાઈ ગયો.

મારવાડની આવી સ્થિતિ જોઇ ઈ૦ સ૦ ૧૮૩૯ ની વર્ષાઋતુના અંતિમ ભાગમાં અને શરદ્-ઋતુના પ્રારંભમાં બ્રિટિશસરકારની આજ્ઞાથી કર્નલ સધર્લેંડે વિશ્વવિજયી બ્રિટિશ સેનાસહિત તે દેશમાં પ્રવેશ કર્યો. મહારાજા માનસિંહે આદરસહિત આ સેનાનું સ્વાગત કર્યું. તે સેનાએ જોધપુર હસ્તગત કરી લીધું અને મહારાજા માનસિંહ કર્નલ સધર્લેંડની આજ્ઞા પાળવાને તત્પર થયા. બ્રિટિશ સેનાપતિના પ્રસ્તાવ અનુસાર મહારાજા અને બ્રિટિશસરકારની વચ્ચે નિમ્નલિખિત સંધિ થઇ:—

બ્રિટિશસરકાર સાથે મહારાજા માનસિંહનો સંધિપત્ર

" માનનીય બ્રિટિશસરકારની સાથે જોધપુરરાજ્યને દીર્ઘકાળથી મિત્રતા છે. પૂર્વેની સંધિથી તે મિત્રતા દૃઢતાપૂર્વક સ્થાપિત થઇ છે. ઉભય રાજ્યો વચ્ચે પરસ્પર મિત્રભાવ આજપર્યંત વિદ્યમાન છે અને ભવિષ્યમાં પણ એજ પ્રકારે મિત્રભાવ સ્થાયી રહેશે.

સાંપ્રતમાં બ્રિટિશસરકાર અને જોધપુરના મહારાજાની વચ્ચે કર્નલ જૉન સધર્લેંડદ્વારા નિમ્નલિખિત ધારાઓથી યુક્ત સંધિ થઇ છે.

(૧) આ રાજ્યમા સુશાસનની સ્થાપના કરવાને માટે પરસ્પર મૈત્રી રાખવાને મહારાજા તથા બ્રિટિશસરકારના પ્રતિનિધિ સમત થયા છે, માટે રાજ્યના સર્વ કર્મચારીઓએ સુશાસનના નિયમ પાળવા. મહારાજાએ પોતાના તાબાના રાજકર્મચારીઓ તથા સામતોને તેમના ચિરપ્રચલિત અધિકાર આપ્યા છે

(૨) બ્રિટિશ પોલિટિકલ એજન્ટ તથા જોધપુરના મહારાજાએ સાથે મળીને પરસ્પરની સલાહથી નિયત નિયમો અનુસાર રાજકાર્ય કરવુ

(૩) ચિરપ્રચલિત રીતિને માન આપીને શાસન ચલાવવુ

(૪) કર્નલ સધર્લેન્ડના જોધપુરના કિલ્લામા અગ્રેજસેના રાખવાના પ્રસ્તાવને મહારાજાએ સ્વીકાર્યો છે

(૫) શ્રીજીના મદિરના તથા જોગેશ્વરના મદિરના પૂજારીઓ તથા હિદુ સિવાયની અન્ય જાતિઓના ધર્મગુરુઓ, અનુચરો તથા ઉમરાવો, રાજકુટુબીઓ, મુત્સદ્દીઓ, રાજકર્મચારીઓ આદિ જે જે પ્રકારનો અધિકાર ભોગવતા આવ્યા છે તેમા કોઈ ન્યૂનાધિકતા કરવામા આવશે નહિ

(૬) જે જે નિયમો નિશ્ચિત કરવામા આવ્યા છે તે તે નિયમો પ્રમાણે રાજકર્મચારીઓએ કાર્ય કરવુ જો કોઈ આ નિયમોનુ પાલન કરવામા અસમર્થ નિવડશે તો મહારાજાની સાથે મસલત કરી તેના પદપર અન્ય મનુષ્યને નિયત કરવામા આવશે

(૭) જેની જાગીર તથા અધિકાર મહારાજાએ જપ્ત કર્યાં હોય તેને ન્યાયપૂર્વક તે પુન આપવામા આવશે; પરતુ તેને રાજાને આધીન રહેવુ પડશે

(૮) મારવાડનુ રાજ્ય ચિરસ્થાયી રાખવુ, તેનું હિત કરવુ તથા મહારાજાના સન્માનની રક્ષા કરવી, એ કંપનીનો મુખ્ય ઉદ્દેશ છે, તેથી તે મહારાજાનું સન્માન કદિ પણ ન્યૂન નહિ કરવાની પ્રતિજ્ઞા કરે છે

(૯) મારવાડરાજ્યને નિયત ખંડણી તથા સેનાનો વ્યય બ્રિટિશસરકારને આપવો પડશે જેને હાનિ થઇ હશે તેની હાનિ પ્રમાણે મળતા પૂર્ણ કરવામા આવશે જેણે હાનિ કરી હશે તેની પાસેથી તે રકમ વસુલ કરવામા આવશે

(૧૦) જે પ્રકારે મહારાજાએ સરદારોના અનેક અપરાધો ક્ષમા કરી તેમની જાગીરો તેમને પ્રત્યર્પણ કરી છે, તે પ્રકારે બ્રિટિશસરકાર પણ જોગેશ્વરના મદિરના જે ધર્માચાર્યો, ઉમરાવો તથા રાજકર્મચારીઓપ્રત્યે અસતુષ્ટ થઇ હતી, તેમના અપરાધો ક્ષમા કરે છે

(૧૧) રાજધાનીમા એક અગ્રેજ એજન્ટ નિયુક્ત રહેશે કોઇ મનુષ્ય ઉપર કોઇપણ પ્રકારનો અત્યાચાર કરી શકશે નહિ જે છ ધર્મસપ્રદાયો છે તેના કોઇપણ વિષયપર હસ્તક્ષેપ કરવામા આવશે નહિ, અને મારવાડમા જે પશુપક્ષીઓને પવિત્ર માનવામા આવે છે, તેને મારવામા આવશે નહિ

(૧૨) જો છ માસ એક વર્ષ વા દોઢ વર્ષમા મારવાડમા સુશાસનનો પ્રચાર થઇ જશે તો પોલિટિકલ એજન્ટ અને સમસ્ત અગ્રેજસેના જોધપુરનો કિલ્લો છોડીને ચાલ્યા જશે જો પ્રસ્તુત કાર્ય ઉપર કહેલા સમયપૂર્વે સિદ્ધ થશે તો સરકાર પરમપ્રસન્ન થશે

(૧૩) આ સધિપત્ર ઇ૦ સ૦ ૧૮૩૯ ના સપ્ટેમ્બર માસની ૨૪ મી તારીખે જોધપુરમા તૈયાર કરવામા આવ્યો છે આ પત્ર લેફટેનન્ટ કર્નલ સધર્લેંડદ્વારા ભારતવર્ષના નામદાર ગવર્નર જનરલની પાસે સ્વીકાર અને સુધારવાને માટે મોકલવામા આવશે અને તેની એક નકલ નામદાર ગવર્નર જનરલની તરફથી મહારાજાને મળશે.

ભારતવર્ષના નામદાર ગવર્નર જનરલ લોર્ડ જ્યોર્જ ઓકલેન્ડ જી સી બિ દ્વારા સત્તા મળવાથી આ સધિપત્ર કર્નલ સધર્લેંડે તૈયાર કર્યો છે

(હસ્તાક્ષર) રૂપમલ વકીલ

(હસ્તાક્ષર) રૈજમલ વકીલ

આ સધિપત્ર તૈયાર થતાજ કર્નલ સધર્લેંડ રાજ્યમા સુધારા કરવાને પ્રવૃત્ત થયા જે બે માણસોએ મહારાજા માનસિંહના રાજ્યમા અસતોષનો અગ્નિ પ્રદીપ્ત કર્યો હતો, તેમને કર્નલ સધર્લેંડે

પદચ્યુત કર્યાં જોગેશ્વર અને શ્રીજીના મંદિરના પૂજારીઓ કે જે અશાંતિના મૂળસ્વરૂપ હતા, તેમના ઉપર પણ કર્નલ સધર્લેંડે હસ્તક્ષેપ કરવાની તૈનાગી કરી પરંતુ મહારાજાએ કોઇપણ પ્રકારે તે કાર્યમાં પોતાની સંમતિ આપી નહિ અને મહારાજાએ પોતાના ચિરશત્રુ સામંતોના અપરાધ ક્ષમા કર્યાં એટલે સધર્લેંડે ઉક્ત બ્રાહ્મણોના અપરાધ પણ ક્ષમા કર્યાં કર્નલ સધર્લેંડે એવો પ્રસ્તાવ કર્યો હતો કે –“ આ ધર્મયાજકો કોઇપણ રાજકાર્યમાં હસ્તક્ષેપ કરે નહિ, એવી શરત સંધિપત્રમાં લખવી જોઇએ ” પરંતુ મહારાજાએ તે પ્રત્યે વાંધો લઇને જણાવ્યું કે –“ ધર્માચાર્યો કાંઈ રાજદ્વારી પુરુષો વા રાજકર્મચારીઓ ગણાતા નથી તેથી એવી શરત સંધિપત્રમાં સમાવિષ્ટ કરવાની કાંઈ આવશ્યકતા નથી ” મારવાડના ૭ ધર્મસંપ્રદાયના મુખ્ય ચાલકોના આગ્રહથી મહારાજાએ તેમના ઉપર કાંઈ પણ પ્રકારનો હસ્તક્ષેપ થઇ શકે નહિ, એવી શરત કરાવી હતી આ શરતપ્રત્યે કર્નલ સધર્લેંડ કાંઈ પણ વાંધો લઇ શક્યા નહિ મારવાડની અશાંતિનું નિવારણ કરવાને માટે તેના મૂળસ્વરૂપ સામંતોને સંતુષ્ટ કરવાને મહારાજાએ તેમના અધિકાર પ્રત્યર્પણ કર્યા આથી સુપ્રસન્ન થઇ તેમણે મહારાજાની આધીનતા સ્વીકારી ત્યાર પછી કર્નલ સધર્લેંડે સંધિપત્રની શરત અનુસાર રાજ્યના પ્રધાન પ્રધાન કર્મચારીઓ, મંત્રીઓ તથા સામંતોને બોલાવીને મારવાડમાં સુશાસન સ્થાપન કરવાને માટે ચિરપ્રચલિત રીતિ અનુસાર ધારાઓ નિયત કરી લીધા ધીમે ધીમે તેમણે પોતાના સર્વ ઉદ્દેશો ફળીભૂત કર્યાં મારવાડના પ્રત્યેક પ્રાંતમાં પુનઃ શાંતિદેવી વિરાજમાન થઇ અંગ્રેજસેના પાંચ માસપર્યંત જોધપુરમાં રહી પુનઃ પોતાના મુકામપર ચાલી ગઇ મહારાજા માનસિંહ નિર્વિઘ્ન થઇ શાંતિનો ઉપભોગ લેવા લાગ્યા તેમનો સ્વેચ્છાચાર અને પાશવબળ વાપરવાની રાજનીતિ સર્વથા લુપ્ત થઇ ગઇ અને બ્રિટિશ પોલિટિકલ એજંટની સત્તા સંપૂર્ણરીતે મારવાડમાં સ્થાપિત થઇ ગઈ

બ્રિટિશ એજંટે મહારાજા માનસિંહની પાસેથી મેરવાડાના જે આઠ ગામો બીજીવાર નવ વર્ષને માટે લીધા હતા, તેની અવધિ ઈ૦ સ૦ ૧૮૪૩ માં સમાપ્ત થઇ તેમણે આ વર્ષે ઉક્ત ગામો તથા બીજાં સાત ગામો માથાની નામના પ્રદેશસહિત પુનઃ મહારાજાની પાસેથી લીધા માત્ર માથાની પ્રદેશમાંથીજ પ્રતિવર્ષે ૬૮૮૨ રૂપિયા સંગ્રહિત કરીને પોલિટિકલ એજંટે જોધપુરના મહારાજાને આપ્યા હતા

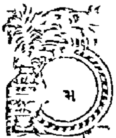
હવે મહારાજા માનસિંહ દીર્ઘકાળપર્યંત આ સંસારમાં રહ્યા નહિ તેમણે ઇ૦ સ૦ ૧૮૪૩ના સપ્ટેમ્બરની ૫ મી તારીખે પુત્રહીન અવસ્થામાં આ માયામય શરીરનો ત્યાગ કર્યો મહારાજા માનસિંહના ચરિત્રની સમલોચના કરવી અત્રે આવશ્યક ધારતા નથી, કારણ કે તે હસ્તામલકવત્ સ્પષ્ટ છે.

अध्याय १७ मो

મારવાડના સિંહાસનના અધિકારીને ચુંટી કાઢવાને માટે બ્રિટિશસરકારે માનસિંહની રાણી અને રાઠોડસામંતો પ્રતિ કરેલી માગણી-મારવાડના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થવાને માટે ધોકલસિંહે કરેલી પ્રાર્થના-તેની પ્રાર્થનાનો થયેલો અસ્વીકાર-અહમદનગરના મહારાજા તખ્તસિંહને અભિષિક્ત કરવાને માટે રાણી અને સામંતોએ કરેલો પ્રસ્તાવ-તખ્તસિંહનો પરિચય-ઇડર અને અહમદનગરનું સંક્ષિપ્ત વર્ણન-કર્નલ ટૉડની પૂર્વકામનાનું સફળ થવું-બ્રિટિશસરકારે આપેલી સંમતિ-મહારાજા તખ્તસિંહનો અભિષેક-મહારાજા તખ્તસિંહે અહમ્મદનગરને પોતાને સ્વાધીનકરવાને માટે ધારણ કરેલી ઈચ્છા-ઈડરપતિએ લીધેલો વાંધો-મહારાજા તખ્તસિંહે અહમ્મદનગરપરનો છોડેલો દાવો-કુમાર યશવંતસિંહનું મારવાડ પાછું ફરવું-ઈડરરાજ્યની સાથે અહમદનગરનું મિલન-મહારાજા તખ્તસિંહના શાસનના સંબંધમાં સામંતોએ પ્રગટ કરેલો અસંતોષ-બ્રિટિશ સરકારે અમરકોટના કિલ્લાપર સ્થાપિત કરેલો પોતાનો અધિકાર-મારવાડપતિએ તે કિલ્લો પ્રાપ્ત કરવાને માટે કરેલી પ્રાર્થના-તે કિલ્લો આપવાની સરકારે પાડેલી ના-કિલ્લાના બદલામાં નુકસાની આપવાની માગણી-દુર્ગસંબંધી શેષ હકીકત-તે સંબંધી સ્વીકારપત્ર-૧૮૫૭ના સિપાઈના બળવાપ્રસંગે મહારાજા તખ્તસિંહે બ્રિટિશસરકારને આપેલી સહાય-આ સહાયના પુરસ્કારતરિકે અંગ્રેજ રાજપ્રતિનિધિએ મારવાડના રાજવંશને આપેલી દત્તકપુત્ર ગ્રહણ કરવાની સનંદ-સનંદપત્ર-તખ્તસિંહે ઘાણેરાવપર સ્થાપિત કરેલો પોતાનો અધિકાર-સામંતોએ લીધેલો વાંધો-અસંતોષ-વિદ્રોહનાં ચિન્હો-તેનું નિવારણ-અજમેરના દરબારમાં મહારાજા તખ્તસિંહનું અશિષ્ટાચરણ-દોષારોપ, દંડ અને મહારાજા તખ્તસિંહનું મૃત્યુ.

મહારાજા માનસિંહનું મૃત્યુ થતાં મારવાડનું સિંહાસન સૂનું થઇ ગયું. ગત મહારાજાના એકના એક પ્રાણાધિક પુત્ર છત્રસિંહ તેમની પૂર્વેજ મૃત્યુ પામ્યા હતા અને તેમણે કોઇ પણ માણસને પોતાના ઉત્તરાધિકારીતરિકે દત્તક લીધો નહોતો. આથી સૌથી પ્રથમ એક પ્રશ્ન ઉપસ્થિત થયો કે હવે સિંહાસનપર કોણ બેસે? બ્રિટિશસરકારે આ પ્રશ્નની મીમાંસા કરવાને માટે માનસિંહની રાણી, સામંતો અને રાજકર્મચારીઓની સમક્ષ એવો પ્રસ્તાવ રજુ કર્યો કે અનાદિથી ચાલતા આવેલા રિવાજ પ્રમાણે મારવાડના સિંહાસનપર કોનો અધિકાર છે તેનો નિર્ણય આપ પોતેજ કરી લ્યો. જે સમયે મારવાડમાં સર્વત્ર આ પ્રશ્ન ચર્ચાઇ રહ્યો હતો, તે સમયે હતભાગી ધોકલસિંહે પુનઃ મરુભૂમિનું સિંહાસન પ્રાપ્ત કરવાને માટે બ્રિટિશસરકારપર એક પ્રાર્થનાપત્ર મોકલી આપ્યો. સર્વ પ્રજા ધોકલસિંહપર અપ્રસન્ન છે, એમ જણાવાથી બ્રિટિશસરકારે તેની પ્રાર્થનાનો અસ્વીકાર કર્યો. આથી ધોકલસિંહની આશા ચિરકાળને માટે વિલુપ્ત થઇ ગઇ. રાણી અને સામંતોએ અનાદિથી ચાલતી આવેલી રીતિ અનુસાર મુંબઇ ઇલાકામાં આવેલા ગુજરાત પ્રાંતના અહમદનગરના રાજા તખ્તસિંહને મારવાડના સિંહાસનના ઉત્તરાધિકારીતરિકે ચુંટી કાઢ્યા અને તેમને રાજતિલક કરવાને

બ્રિટિશસરકારને પ્રાર્થના કરી

મહારાજા તખ્તસિંહ કોણ છે અને તેમને મારવાડના રાજાતરિકે શામાટે ચુટી કાઢવામા આવ્યા તે સબંધે કેટલીક હકીકત જણાવવાને અમે અત્રે પ્રવૃત્ત થઇએ છીએ કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે- મારવાડપતિ મહારાજા અજિતસિંહના તૃતીય પુત્ર આનંદસિંહને ઇડરના મહારાજાએ તથા તેમના ચતુર્થ પુત્ર રાયસિંહને માળવામા આવેના જાવરાના[1] મહારાજાએ દત્તક લીધા હતા, પરતુ કર્નલ માલ્કિસન તથા અચિસન આદિના ગ્રથો જોવાથી પ્રતીત થાય છે કે મહારાજા અજિતસિંહના એ પુત્રોએ ઇ૦ સ૦ ૧૭૨૯ મા સેનાસહિત ઇડર અને અહમદનગરપર આક્રમણ કર્યું હતુ અને તે પ્રદેશોપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો હતો તખ્તસિંહ ઉક્ત અહમદનગરપતિ રાયસિંહના[2] પ્રપૌત્ર હતા અહમદનગરપતિ પૃથ્વીસિંહે તખ્તસિંહના પુત્ર યશવતસિંહને દત્તક લીધા હતા અને પૃથ્વીસિંહના મૃત્યુ પછી તખ્તસિંહ યશવતસિંહના નામથી રાજશાસન ચલાવતા હતા મારવાડની રાણી અને સામતોને જણાયુ કે મહારાજા અજિતસિંહના વશમા માત્ર તખ્તસિંહજ સિંહાસનના યોગ્ય અધિકારી છે તેઓ નિકટના આપ્ત અને સુપાત્ર હોવાથી સર્વ જણે એકમત થઇ તેમને મારવાડનુ સિંહાસન આપવાને માટે બ્રિટિશસરકારની સમક્ષ પ્રસ્તાવ રજુ કર્યો. મહાશય ટૉડ જણાવી ગયા હતા કે પિતૃહતા અભયસિંહ અને વખ્તસિંહના મહાપાપના ફળતરિકે અનેક ઉત્તરાધિકારીઓ મારવાડનો વિધ્વસ કરતા આવ્યા છે, માટે માનસિંહને પદભ્રષ્ટ કરી અજિતસિંહના વશજ ઇડરપતિના કોઇએક પુત્રને મારવાડના સિંહાસનપર અભિષિક્ત કરવો ઉચિત છે મહાત્મા ટૉડે ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૩ મા આ ઉલ્લેખ કર્યો હતો અને ઇ૦ સ૦ ૧૮૪૩ મા તદનુસારજ કાર્ય બન્યુ મહારાણી અને સામતોએ તખ્તસિંહને મારવાડનુ સિંહાસન આપવાને માટે રજુ કરેલા પ્રસ્તાવને બ્રિટિશ સરકારે શીઘ્ર સમ્મતિ આપી અને તેઓ સિંહાસનારૂઢ થયા તેમનો અભિષેક ઘણી ધામધૂમસહિત કરવામા આવ્યો હતો

મહારાજા તખ્તસિંહ મારવાડના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા અને તેમણે અહમદનગરનુ રાજ્ય પણ પોતાને આધીન રાખવાને માટે પોતાના પુત્ર યશવતસિંહને શીઘ્ર ત્યા મોકલી દીધા, પરતુ આ સમયે ઇડરના મહારાજાએ આ સબધે એક ભયકર વિવાદ ઉપસ્થિત કર્યો તેમણે જણાવ્યુ કે મહારાજા તખ્તસિંહ મારવાડના સિંહાસનપર આરૂઢ થયા છે માટે અહમદનગરના રાજ્યપર તેમનો કિંચિત્ પણ અધિકાર નથી અહમદનગર ઇડરની સાથે સયુક્ત છે માટે તે હવે ઇડરના અધિકાર નીચે આવશે મહારાજા તખ્તસિંહે કહેવરાવી મોકલ્યુ કે પોતે અહમદનગરનો અધીશ્વર નથી, પરતુ મારા પુત્ર યશવતસિંહને સ્વર્ગસ્થ મહારાજા પૃથ્વીસિંહે દત્તક લીધા છે, માટે તેઓ અહમદનગરના અધિકારી છે મે કેવળ યશવતસિંહના નામથી અહમદનગરનુ શાસન ચલાવ્યુ હતુ, માટે હુ મારવાડના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયો છુ, તે છતા પણ યશવતસિંહનો અધિકાર નષ્ટ થયો નથી ઇડરપતિએ આનો એવો ઉત્તર મોકલ્યો કે- જો કે યશવતસિંહને દત્તક લેવામા આવ્યા હતા, તોપણ આપે જ્યારે ગત વર્ષપર્યંત અહમદનગરના અધીશ્વરતરિકે રાજશાસન ચલાવ્યુ હતુ ત્યારે તો પ્રથમથીજ યશવતસિંહનો અધિકાર લુપ્ત થઇ ગયો છે માટે આપે મારવાડનુ સિંહાસન ગ્રહણ કર્યું તેની સાથેજ અનાદિથી ચાલી આવેલી રીતિ અનુસાર અહમદનગરપરનો આપનો અધિકાર લુપ્ત થયો છે આ પ્રકારે કેટલાક વર્ષોસુધી ચર્ચા ચાલી બ્રિટિશસરકારે ઇડરના મહારાજાની દલીલ ન્યાયી અને અનાદિથી ચાલી આવતી રીતિને અનુકૂળ માની તેનો સ્વીકાર કર્યો આથી મહારાજા તખ્તસિંહને અહમદનગરપરનો પોતાનો દાવો છોડી દેવાની ફરજ પડી કુમાર યશવતસિંહ ૭ વર્ષ સુધી અહમદનગરનુ શાસન ચલાવી મારવાડમા પાછા આવ્યા અને અહમદનગરને ઇ૦ સ૦ ૧૮૪૮ મા ઇડરના રાજ્યમા મેળવી દેવામા આવ્યુ

રાજા માનસિંહના શાસનથી મારવાડ સર્વથા છિન્નભિન્ન થઇ ગયુ હતુ નવીન મારવાડેશ્વર તખ્તસિંહના શાસનનો આરભ થયો તે વખતે સમસ્ત રાઠોડો આશા કરવા લાગ્યા કે તેઓ ન્યાય-

1 આ વાત અસત્ય છે

2 એઓ રાયસિંહના નહિ પરતુ અનતસિંહના પ્રપૌત્ર હતા

પૂર્વક રાજ્ય ચલાવી શાંતિજલનું સિંચન કરશે અને પ્રજાનું કલ્યાણ કરશે; પરંતુ અફસોસ ! શાહો-ડોની આ આશા ફલવતી થઇ નહિ તેઓ રાજકાર્યના પ્રત્યેક ભાગ ઉપર સ્વયં દ્રષ્ટિ નહિ રાખતા કેવળ મંત્રીઓની ઉપર તેનો સમસ્તભાર નાખી દઇ નિશ્ચિંત થઇ બેઠા મંત્રીઓ આ સુઅવસરનો લાભ લઇ પોતપોતાની ઇચ્છાનુસાર રાજશાસન ચલાવવા લાગ્યા અને કેવળ મહારાજાનું મન સંતુષ્ટ રાખવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા આ કારણથી સમસ્ત મારવાડમાં પુનઃ અસંતોષનો અગ્નિ પ્રજ્વલિત થઇ ગયો, પરંતુ મહારાજા માનસિંહના સમયમાં તેના ખરાબ શાસનથી જે પ્રકારે ચારે તરફ પીડન, અત્યાચાર, ઉપદ્રવ અને વિદ્રોહ ફેલાઇ ગયો હતો તેવું દ્રશ્ય મહારાજા તખ્તસિંહના સમયમાં દ્રષ્ટિગોચર થયું નહોતું એટલું તો અમારે સત્યને ખાતર કહેવુંજ જોઇએ પ્રજાએ મહારાજા તખ્તસિંહના શાસનના પ્રારંભમાં પોતાના કલ્યાણની જેટલી આશા રાખી હતી તેટલી આશા ફળીભૂત થઇ નહિ,

વિખ્યાત અમરકોટનો કિલ્લો અને તેના તાબાનો પ્રદેશ ઇ૦ સ૦ ૧૭૮૦ માં મારવાડના રાજ્યમાં સંયુક્ત થઇ ગયો હતો, પરંતુ મારવાડની અધોગતિના સમયમાં સિંધદેશમાં આવેલા તાલપુરના અમીરે ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૩ માં ઉક્ત કિલ્લો તથા તેના તાબાનો પ્રદેશ જીતી લીધો પછી બ્રિટિશસરકારે જ્યારે સિંધદેશને જીતી લીધો ત્યારે તેણે ઉક્ત કિલ્લાપર પણ પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો સંધિપત્ર પ્રમાણે બ્રિટિશસરકારે આ કિલ્લો મારવાડપતિને આપવાનો વિચાર કર્યો, તથાપિ પાછળથી તેણે પોતાનો એ વિચાર ફેરવી નાખ્યો અને જ્યારે મહારાજા તખ્તસિંહે એ કિલ્લાની માગણી કરી ત્યારે બ્રિટિશસરકારે તેમને જણાવ્યું કે-" અમરકોટની સીમાના દુર્ગો અમારા અનેક કામોમાં ઉપયુક્ત થઈ પડશે અને આ દેશથી તમને કાંઇ ખાસ ફાયદો થવાનો સંભવ નથી, માટે એ દેશ અમારા અધિકારમાં રાખવાનો અમે નિશ્ચય કર્યો છે આપને એથી જેટલા રૂપિયાની હાનિ થશે તેટલા રૂપિયા આપવાને અમે તૈયાર છીએ " બ્રિટિશસરકારની આવી વર્તણુક જોઇ મહારાજા તખ્તસિંહ અત્યંત આશ્ચર્યચકિત થયા; પરંતુ તેઓ નિરુપાય હતા તેથી મૌન ધરીને બેસી રહ્યા તેઓ મસ્તક નમાવી બ્રિટિશસરકારની આજ્ઞાને તાબે થયા ઇ૦ સ૦ ૧૮૪૭ ના માર્ચ માસની છઠ્ઠી તારિખે બ્રિટિશસરકારે મહારાજા તખ્તસિંહને જણાવ્યું કે-" પહેલાની સંધિ પ્રમાણે તમે સેનાના વ્યયના વાર્ષિક એક લાખ પંદર હજાર રૂપિયા આપો છો તેમાથી દશહજાર રૂપિયા છોડી દેવામાં આવે છે હવે તમારે પ્રતિવર્ષે એક લાખ પાંચ હજાર રૂપિયા આપવા અને તેના બદલામાં તમારે અમરકોટ દેશ ચિરકાલને માટે બ્રિટિશસરકારને આપવો પડશે " આ દેશ હસ્તગત કરતી વખત બ્રિટિશસરકારે કાંઇ નવીન સંધિ કરી નહોતી પરંતુ જોધપુરના રાજમંત્રીએ પોલિટિકલ એજંટપર મોકલેલો નિમ્નલિખિત પત્ર સ્વીકારીનેજ પોતાનો તે ઉદ્દેશ પાર પાડયો છે

ઈ૦ સ૦ ૧૮૪૭ ના મેની ૧૫ મી તારિખે જોધપુરના રાજમંત્રીએ
પોલિટિકલ એજંટપર મોકલેલો પત્ર

અમે ગત માસની ૬ ઠ્ઠી તારીખે પત્ર લખીને એવી માગણી કરી છે કે-" મહારાજાએ અમરકોટનો કિલ્લો બ્રિટિશસરકારને સોંપી દેવો તથા તેની હાનિ પૂર્ણ કરવાને માટે મહારાજા સેનાના વ્યયને માટે જે વાર્ષિક ૧૧૫૦૦૦ રૂપિયા આપે છે તેમાથી ૧૦૦૦૦[1] રૂપિયા ઓછા આપવા " તેના સંબંધમાં મહારાજા જણાવે છે કે —

' અમરકોટનો કિલ્લો અમારો છે અને તેપર અમારો સંપૂર્ણ અધિકાર છે, આ વાત સર્વ પ્રકારે સુપ્રસિદ્ધ છે અને બ્રિટિશસરકારને પણ તે સુવિદિત છે. આ અમરકોટનો કિલ્લો જ્યાંસુધી બ્રિટિશસરકારના અધિકારમાં રહેશે ત્યાંસુધી તેને અમે અમારો કહી શકીશું, પરંતુ કોઇ સમયે બ્રિટિશસરકાર એ કોઇને અર્પણ કરવાની ઇચ્છા કરે તો અમનેજ પાછો આપવો, બીજા કોઇને આપવો નહિ, કારણ કે અમરકોટ અમારો છે અમો રાજસ્થાનની ભૂમિને સર્વથી શ્રેષ્ઠ માનીએ છીએ, માટે જે દિવસે અમરકોટ અમારા હાથમાં આવશે તે દિવસે અમે અતીવ પ્રસન્ન થઇશું

• હાલમાં બ્રિટિશસરકારને ખંડણીતરિકે જે ૧૦૮૦૦૦ રૂપિયા આપવામાં આવે છે તેમાથી વાર્ષિક ૧૦૦૦૦ ની છુટ મૂકી પડશે "

આ પત્ર ઇ૦ સ૦ ૧૮૪૭ ના જૂનની ૧૭ મી તારિખે નામદાર ગવર્નર જનરલે સ્વીકારી તે

૧ મૂળસંધિ પત્ર પ્રમાણે ખરી રકમ ૧૦૮૦૦૦ રૂપિયા છે

પ્રત્યે પોતાની અનુમતિ દર્શાવી હતી.

ઈ૦ સ૦ ૧૮૫૭ માં સમસ્ત ભારતવર્ષમાં સિપાઇઓનો બળવો જાગ્યો. આ સમયે નાના સાહેબ કાનપુર અને અલ્હાહાબાદમાં શતાવધિ અંગ્રેજ સ્ત્રી, પુરુષો અને બાલકોનો વધ કરી પોતાની પાપી વૈરવૃત્તિ તૃપ્ત કરવા લાગ્યો. આ સમયે મિરત, દિલ્હી અને લખનૌમાં સિપાઇઓ સંહારક મૂર્તિ ધારણ કરી અંગ્રેજ રાજકર્મચારીઓ તથા અંગ્રેજ સૈનિકોને બંદીવાન કરી તેમની સન્મુખ તેમની સ્ત્રીઓનું સતીત્વ નષ્ટ કરવા લાગ્યા તથા બાલકોને ભાલાની અણીથી ભેદીને તેમનો સંહાર કરવા લાગ્યા. સર્વ અંગ્રેજો જીવ લઇને જ્યાં ફાવે ત્યાં નાસવા લાગ્યા. આ સમયે દિલ્હીના નામમાત્રના પાદશાહે આ વિદ્રોહનો લાભ લઇ ભારતવર્ષમાં પુનઃ યવનસામ્રાજ્યનો વિસ્તાર કરવાને માટે મસ્તક ઉઠાવ્યું. આ સમયે પ્રત્યેક અંગ્રેજના મુખમાંથી હાહાકારધ્વનિ નીકળવા લાગ્યો. સિપાઇઓએ શહેરે શહેર અને ગામે ગામ પોતાના તાબામાં લઇ લીધાં અને બ્રિટિશશાસન લુપ્ત થવા લાગ્યું. જે સમયે આ પ્રકારની હૃદયભેદક ઘટનાઓ બની રહી હતી તે સમયે બ્રિટિશસરકારે ભારતવર્ષના અન્યાન્ય રાજાઓની પેઠે મારવાડના રાજાની પાસે પણ સહાય માગી. મહારાજા તખ્તસિંહે ઈ૦ સ૦ ૧૮૧૭ મા થયેલી સંધિ અનુસાર શીઘ્ર આ મહાવિપત્તિમાં બ્રિટિશસરકારને સહાય કરવા માટે પોતાની સેના મોકલી આપી. ઈ૦ સ૦ ૧૮૩૫ માં બ્રિટિશસરકારે જોધપુરરાજ્યમાં શાંતિ સ્થાયી રાખવાને માટે એક નવીન સેના તૈયાર કરી હતી અને તેને અજમેરમાં રાખી હતી. આજ સેનાના વ્યયને માટે મહારાજાની પાસેથી પ્રતિવર્ષે ૧૧૫૦૦૦ રૂપિયા લેવામાં આવતા હતા; પરંતુ સિપાઇઓનો બળવો થયો ત્યારે આ સેના પણ વિદ્રોહી બની ગઇ. મહારાજા તખ્તસિંહે આ વિદ્રોહી સેનાનું દમન કરી અંગ્રેજોને જોધપુરમાં આશ્રય આપ્યો. વિદ્રોહ શાંત થયા પછી બ્રિટિશસરકારે આ ઉપકારના પુરસ્કારતરીકે અન્યાન્ય દેશીરાજાઓની પેઠે મહારાજા તખ્તસિંહને પણ નિમ્નલિખિત સનંદ અર્પણ કરીઃ—

"મહારાણી વિકટોરિયાની એવી અભિલાષા છે કે ભારતવર્ષના સર્વ વર્તમાન રાજાઓનાં રાજ્યો ભવિષ્યમાં તેમના વંશજોના અધિકારમાં રહેશે અને તેમના વંશનાં પદસન્માન અક્ષત રહેશે. તેમને અથવા તેમના ઉત્તરાધિકારીઓને પુત્ર નહિ હોય તો તેઓ અથવા તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ હિંદુવિધાન અથવા પોતાના વંશની રીતિ અનુસાર દત્તકપુત્ર ગ્રહણ કરી શકશે અને સરકાર તે વાતને સંમતિ આપશે.

જ્યાંસુધી તેમનો વંશ રાજભક્ત રહેશે અને તેમને બ્રિટિશસરકારની સાથે જે સંધિ થઇ છે તે પર જ્યાંસુધી તેઓ વિશ્વાસ રાખશે ત્યાંસુધી કોઇ પણ પ્રકારે આ વચનનો ભંગ કરવામાં આવશે નહિ.

(હસ્તાક્ષર) કેનિંગ"

ઈ૦ સ૦ ૧૮૬૭ માં મારવાડમાં એક શોચનીય ઘટના બની. એ વર્ષમાં ધાણેરાવનો સામંત પુત્રહીન દશામાં મરણ પામ્યો અને તેના ભ્રાતાએ સામંતપદ ગ્રહણ કર્યું; પરંતુ મહારાજા તખ્તસિંહે તેનું આ કાર્ય ચિરપ્રચલિત રીતિથી વિરુદ્ધ માની ધાણેરાવ પ્રદેશ હસ્તગત કરી લેવાને માટે એક સેના મોકલી. રાજસેનાએ ધાણેરાવપર શીઘ્ર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો. આથી ઘણા સામંતો અસંતુષ્ટ થઇને વિદ્રોહનાં પૂર્વલક્ષણ પ્રકાશિત કરવા લાગ્યા. મહારાજા તખ્તસિંહે પોતાના અનેક પુત્રોમાંથી એકને ધાણેરાવ પ્રદેશ આપવાની ઇચ્છા પ્રદર્શિત કરી, પણ સામંતોને તે પસંદ પડી નહિ. તેમણે મહારાજાનું આ કાર્ય અત્યંત અન્યાયી માની બ્રિટિશસરકારની સમક્ષ તેમની વિરુદ્ધ ફરિયાદ કરી. તેમણે મારવાડેશ્વરપર એવા આરોપ મૂક્યા કે—"મહારાજા સામંતોને રાજસભામાં બોલાવતા નથી, તેમણે ધાણેરાવપર અન્યાયપૂર્વક અધિકાર કર્યો છે અને તેઓ પોતાની ઇચ્છાનુસાર સર્વપર અત્યાચાર કરે છે." સામંતો વિદ્રોહ કરવાને તત્પર થઈ ગયા હતા; પરંતુ માત્ર બ્રિટિશસરકારના ભયથીજ તેમના મનની ઇચ્છા મનમાં રહી ગઇ હતી. બ્રિટિશસરકારે મહારાજાને રાજ્યમાં શાંતિસ્થાપન કરવાને અને સામંતોનો અસંતોષ નિવારણ કરવાને કહ્યું.

ઈ૦ સ૦ ૧૮૭૦ મા મહારાજા તખ્તસિંહે અભિમાનને વશ થઇ દુર્બુદ્ધિપૂર્વક એક અતિ નિંદ્યકાર્ય કરી પોતાની જાતને કલંકિત કરી. આજ વર્ષમાં ભારતવર્ષના ગવર્નર જનરલ લૉર્ડ મે-

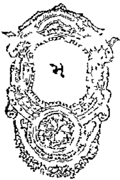
યોએ રાજપૂતાનામા ભ્રમણ કરતી વખત અજમેરમા દરબાર ભર્યો રાજસ્થાનના સર્વ દેશી રાજાઓને આ દરબારમા આમંત્રણ કરવામા આવ્યુ આ આમંત્રણને માન આપી રાજસ્થાનના અન્યાન્ય રાજાઓની પેઠે મહારાજા તખ્તસિંહ પણ પોતાના કુમાર યશવંતસિંહની સાથે અજમેરમા ગયા દરબાર ભરાયા પૂર્વે સર્વ રાજાઓએ મળી એવો નિશ્ચય કર્યો કે દરબારમા ચિરપ્રચલિત રીતિ અનુસાર ઉદયપુરના મહારાણાને સૌથી પ્રથમ આસન આપવુ, પરતુ આથી મહારાજા તખ્તસિંહે અત્યંત અપ્રસન્ન થઇ કહ્યુ કે –" જો ઉદયપુરના મહારાણાથી ઉચ્ચ આસન મને આપવામા નહિ આવે તો હું દરબારમા જઇશ નહિ ' અને મોટા અગ્રેજ રાજકર્મચારીઓના કાનપર આ વાત નાખવામા આવી ત્યારે તેમણે ઉત્તર આપ્યો કે –"અમે ચિરપ્રચલિત રીતિમા કાઇ પણ ફેરફાર કરી શકતા નથી ' મહારાજા તખ્તસિંહે તો પોતાની માગણીપર ધ્યાન નહિ આપવામા આવે તો દરબારમા નહિ જવાનો દઢ નિશ્ચય કર્યો હતો પોલિટિકલએજન્ટ અને કુમાર યશવંતસિંહ મહારાજાને વારવાર સમજાવવા લાગ્યા તેમણે કહ્યુ કે – બ્રિટિશસરકારના નિર્ણયને માન આપવુ એ આપનો ધર્મ છે ઉદયપુરના મહારાણાને ચિરપ્રચલિત રીતિ અનુસાર પ્રથમ આસનપર વિરાજવા દઇ તેમના સન્માનની આપે રક્ષા કરવી જોઇએ ' પરતુ મહારાજા તખ્તસિંહ એકના બે થયા નહિ

નિયત સમયે સર્વ રાજાઓ દરબારમા એક પછી એક આવી પોતપોતાના આસનપર વિરાજમાન થયા સર્વ આવ્યા પણ મહારાજા તખ્તસિંહ આવ્યા નહિ તેથી સર્વ આતુરનયને તેમની પ્રતીક્ષા કરવા લાગ્યા ઘણી વાર થઇ પરતુ તેમણે દર્શન દીધા નહિ નામદાર ગવર્નર જનરલ લૉર્ડ મેયો બહાદૂરે દરબારનો નિયત સમય વ્યતીત થઇ ગયા પછી એક કલાકપર્યંત મહારાજા તખ્તસિંહની વાટ જોઇ, તે છતા પણ મહારાજા તખ્તસિંહના દર્શન થયા નહિ આથી નામદાર ગવર્નર જનરલે મહારાજા તખ્તસિંહનુ આસન ખાલી રાખીને દરબારના કાર્યોનો પ્રારભ કર્યો દરબારનુ કાર્ય સમાપ્ત થયા પછી અગ્રેજ રાજકર્મચારીઓએ ઠરાવ કર્યો કે મારવાડપતિ મહારાજા તખ્તસિંહે નામદાર ગવર્નર જનરલ લૉર્ડ મેયોના આમંત્રણની ઉપેક્ષા કરી તેમના ઉચ્ચ પદને અપમાન કર્યું છે માટે તેમના પ્રતિ પણ તેવોજ વ્યવહાર રાખવો ઉચિત છે. નામદાર ગવર્નર જનરલ તરફથી મહારાજા તખ્તસિંહપર નિમ્નલિખિત ભાવાર્થનો પત્ર શીઘ્ર મોકલવામા આવ્યો તેમા લખ્યુ હતુ કે –" કાલે પ્રભાત થતાની સાથેજ આપ આપના અનુચરોને લઇ અજમેર છોડીને આપના રાજ્યમા ચાલ્યા જશો ઇતર સર્વ રાજાઓએ અજમેરથી વિદાય થતી વખત નામદાર ગવર્નર જનરલના મુકામપર જઇ તેમની મુલાકાત લીધી હતી નામદાર ગવર્નર જનરલે સર્વ રાજાઓને પોતાની મુલાકાતનુ સન્માન આપ્યુ હતુ, પરતુ આ સન્માન મહારાજા તખ્તસિંહને આપવામા આવ્યુ નહોતુ જે સમયે તેઓ અજમેરથી જવા લાગ્યા, તે સમયે ચિરપ્રચલિત રીત અનુસાર તેમના સન્માનાર્થે તોપો પણ ફોડવામા આવી નહોતી તેમના સન્માનાર્થે જેટલી તોપો ફોડવામા આવતી હતી તેમાથી બે આ વખતે ઘટાડી નાખવામા આવી આ પ્રકારે મહારાજા તખ્તસિંહ અપમાનિત લજ્જિત અને દુઃખિત થઇને બીજે દિવસે પ્રાતઃકાળમાજ પોતાના રાજ્યમા જવાને અજમેરથી નીકળ્યા મહારાજા તખ્તસિંહે મહા અશિષ્ટાચરણ કર્યું હતુ, તોપણ તેમના કુમાર યશવતસિંહે તો પ્રથમથીજ નામદાર વાઇસરૉયની આજ્ઞાને માન આપવાને પુષ્કળ આગ્રહ કર્યો હતો દરબારની સમાપ્તિ થયા પછી કુમાર યશવતસિંહ નામદાર વાઇસરૉયના મુકામપર ગયા હતા અને તેમની મુલાકાત કરી નિયમપૂર્વક અનેક રીતે તેમના મનનુ સમાધાન કર્યું હતુ આથી નામદાર વાઇસરૉય પરમ સતુષ્ટ થયા હતા

આ પ્રકારે મહારાજા તખ્તસિંહ પોતાના જીવનના અતિમ ભાગમા વૃથા અપમાનિત થઇ ઇ૦સ૦ ૧૮૭૩ મા માયામય શરીરનો ત્યાગ કરી પરલોકમા પધાર્યા

अध्याय १८ मो

મહારાજા યશવંતસિંહનો અભિષેક-શાસનવ્યવસ્થામાં સુધારો-મહારાજાનું કલકત્તામાં આવવું-ભારતના ભાવી સમ્રાટની સાથે થયેલી મુલાકાત-મહારાજાને પ્રથમ શ્રેણીના ભારતનક્ષત્રની ઉપાધિની થયેલી પ્રાપ્તિ-દિલ્લીના રાજસૂય યજ્ઞમાં મહારાજાનું જવું-સ્મારકપતાકા અને પદકની પ્રાપ્તિ-સન્માનસૂચક તોપની સંખ્યાવૃદ્ધિ-મારવાડના ઈતિહાસનો ઉપસંહાર.

હારાજા તખ્તસિંહનો સ્વર્ગવાસ થયા પછી તેમના જ્યેષ્ઠ કુમાર યશવંતસિંહ ઇ૦ સ૦ ૧૮૭૩મા તેમના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા અને તેઓ ઉત્તમ પ્રકારે મારવાડનુ શાસન કરવા લાગ્યા. મહારાજા યશવંતસિંહના સદ્દગુણો તેમની વિજ્ઞતા, રાજનીતિજ્ઞતા અને કાર્યકુશળતા સુપ્રસિદ્ધ છે. બ્રિટિશસરકાર તેમનાપ્રત્યે મૂળથીજ પ્રસન્ન થઇ હતી, તેથી તેણે તેમનો અભિષેક થતાની સાથેજ ભારતેશ્વરી મહારાણી શ્રી વિકટોરિયાના નામથી તેમને પત્ર લખીને અભિનંદન આપવામા કિંચિત્ પણ વિલંબ કર્યો નહિ મહારાજા યશવંતસિંહે ઉત્તમ પ્રકારે રાજશાસન ચલાવી પોતાની પ્રજાનો ઉત્કર્ષ કર્યો તેમણે સામંતોનો પરસ્પરનો વિદ્વેષ નિવૃત્ત કર્યો અને રાજ્યમા સર્વત્ર શાંતિની સ્થાપના કરવાને માટે યોગ્ય અમલદારો નિયુક્ત કર્યા વળી તેમણે રાજ્યની ઉપજ વધારવાને માટે યોગ્ય ઉપાયો કરવામા ત્રુટી કરી નહિ

ઇ૦ સ૦ ૧૮૭૫મા જ્યારે ભારતના ભાવી સમ્રાટ અને તે સમયના યુવરાજ આ દેશમા આવ્યા ત્યારે ભારતસરકારે તેમનું સન્માન વધારવાને માટે હિન્દના સર્વ દેશી રાજાઓને કલકત્તામા આવવાને નિમંત્રણ કર્યું. હિંદના વાઇસરૉય લૉર્ડ નાર્થબ્રૂકના આમંત્રણથી મહારાજા યશવંતસિંહ પોતાના અનુચરોની સાથે કલકત્તામા ગયા. યુવરાજ ઇ૦ સ૦ ૧૮૭૫ના ડિસેમ્બર માસની ૨૩ મી તારિખે કલકત્તામા આવ્યા, તે સમયે ભારતવર્ષના અન્યાન્ય રાજાઓની પેઠે મારવાડપતિ મહારાજા યશવંતસિંહે તેમને પરમ સન્માન આપ્યુ. ત્યાર પછી તેમણે ભાવી સમ્રાટની મુલાકાત લીધી અને ભાવી સમ્રાટે તેમને વળતી મુલાકાત આપી. ઇ૦ સ૦ ૧૮૭૬ના જાન્યુઆરીની ૧ લી તારીખે યુવરાજે કલકત્તાના કિલ્લામા એક મોટો દરબાર ભર્યો. આ દરબારમા પણ મહારાજા યશવંતસિંહને આમંત્રણ કરવામા આવ્યું હતું અને તેમનું ત્યા પરમ આદરસત્કારસહિત સ્વાગત કરવામા આવ્યુ હતું. આ દરબારમા ભારતવર્ષના કેટલાક પ્રથમ શ્રેણીના રાજાઓને ભાવી સમ્રાટે પોતાને હાથે મહાસન્માનસૂચક ઉપાધિઓ આપી હતી; તેમા મહારાજા યશવંતસિંહ પણ એક હતા. મરુક્ષેત્રના વિજેતા શિયોજીએ સાધારણ 'રાવ'ની ઉપાધિ ભોગવી હતી અને ત્યાર પછી તેમના વંશજ ઉદયસિંહને પાદશાહ અકબ્બરના તરફથી "રાજા"ની ઉપાધિ મળી હતી, પાછળથી દિલ્લીના પાદશાહ તરફથી તેમને 'મહારાજાધિરાજ રાજરાજેશ્વર'ની ઉપાધિ પ્રાપ્તથઇ હતી અને આ સમયે તેઓ પહેલીજવાર એક પરદેશી ઉપાધિથી વિભૂષિત થયા દેશી રાજાઓ, રાજકર્મચારીઓ અને પ્રજાજનોનુ સન્માન વધારવાને માટે ભારતેશ્વરી વિક્ટોરિયાએ 'ભારતનક્ષત્ર' નામની એક નવીન ઉપાધિ

ઉપાધિને ત્રણ શ્રેણીમા વિભક્ત કરી નાખવામા આવી હતી મહારાજા યશવતસિહ બહાદૂરને પ્રથમ શ્રેણીની ઉપાધિ મળી હતી ભારતના ભાવી સમ્રાટે સ્વહસ્તે મહારાજાના ગળામા આ ઉપાધિનો ચાદ પહેરાવ્યો હતો તેમના વિદેશ વિભાગના સેક્રેટરીએ સભાસ્થાનમા ઉચ્ચ સ્વરે મારવાડપતિને નિમ્નલિખિત શબ્દોથી સબોધન કર્યું હતુ – 'મહારાજા સર યશવતસિહ બહાદુર નાઇટ, ગ્રાંડ કમાન્ડર ઑફ ધી સ્ટાર ઑફ ઇન્ડીઆ ' મારવાડપતિ આ પ્રકારે પરમ સન્માનિત થવાથી અત્યત પ્રસન્ન થયા અને ત્યારપછી તેઓ પોતાના પાટનગરમા ચાલ્યા આવ્યા

બ્રિટિશ મહારાણી વિક્ટોરિયાએ ઈ૦ સ૦ ૧૮૭૭મા 'ભારતેશ્વરી'ની ઉપાધ ધારણ કરી, ત્યારે દિલ્હીમા જે ગજસૂયયજ્ઞ[1] કરવામા આવ્યો હતો,તેમા મહારાજા યશવતસિહ બહાદૂર પણ પધાર્યા હતા ઈ૦ સ૦ ૧૮૭૬ના ડિસેમ્બરની ૨૮ મી તારિખે મહારાજા સર યશવતસિહજી બહાદૂર ભારત વર્ષના વાઇસરૉય લૉર્ડ લિટનની મુલાકાત લેવાને ગયા હતા આ વખતે તેમના સન્માનાર્થે સત્તર તોપો ફોડવામા આવી હતી અને બ્રિટિશસેનાએ અગ્રેજી ઢબે તેમને સનામી આપી હતી ભારતવર્ષની સરકારના વૈદેશિક મત્રીએ સામા આવીને મહારાજાનુ આદરપૂર્વક સ્વાગત કર્યું હતુ અને પરમ સન્માન પૂર્વક તેમને રાજમહાલયમા લઇ ગયા હતા વાઇસરૉય લૉર્ડ લિટને સિહાસનથી થોડે દૂર સામે આવી મહા આદરપૂર્વક તેમનો હાથ પકડી તેમને પોતાના જમણા હાથપર આસન આપ્યુ હતુ ત્યારપછી તેઓ તેમને ક્ષેમકુશળતાના સમાચાર પૂછવા લાગ્યા હતા મારવાડના રાજવશે બ્રિટિશસરકારને સહાય કરી હતી, તેથી વાઇસરૉય સાહેબ અત્યત પ્રસન્ન થયા હતા ત્યારપછી બે અગ્રેજ સૈનિકોએ સુવર્ણ દડ સાથે સયુક્ત એવી બે રમણીય પતાકાઓ તેમની સન્મુખ લાવીને ખડી કરી દીધી[2] વાઇસરૉય શીઘ્ર પોતાના આસનપરથી ઉઠીને તે પતાકાની પાસે ગયા અને નિમ્નલિખિત સુમધુર શબ્દોસહિત તે તેમને અર્પણ કરી –

"મહારાજ ! આપના વશના રાજચિન્હોથી અકિત એવી આ પતાકા મહામાન્ય મહારાણીના ઉપહારસ્વરૂપ છે તેમણે 'ભારતેશ્વરી "ની ઉપાધ ધારણ કરી તેના સ્મારકચિન્હતરિકે તેઓ આપને આ પતાકા ભેટ આપે છે

ઇગ્લાડના સિહાસન અને આપના રાજવશની વચ્ચે જે દૃઢ સબધ છે તે સદા સ્થાયી રહે અને આપના સત્તા સુખ અને સ્વતત્રતા અખડિત રહે એવી સ્થિતિ જોવાની તેમની અભિલાષા છે "

મહારાજા સર યશવતસિહ બહાદૂરે પરમ આદરપૂર્વક તે પતાકાનો સ્વીકાર કર્યો ત્યાર પછી લૉર્ડલિટને ભારતેશ્વરીની મૂર્તિથી અકિત એક સુવર્ણ પદક મહારાજાના ગળામા નાખી કહ્યુ —

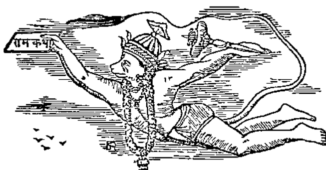
"મહારાજા ! મહામાન્ય ભારતેશ્વરીની આજ્ઞાનુસાર મે આપને આ પદકથી વિભૂષિત કર્યા છે હુ આશા રાખુ છુ કે આપ એને દીર્ઘકાળપર્યત ધારણ કરશો અને આપના ઉત્તરાધિકારીઓ એને દીર્ઘકાળપર્યત સાચવી રાખશે

મારવાડના મહારાજાએ પરમ આદરપૂર્વક પોતાના ગળામા ઉપરોક્ત પદક પહેરી લીધુ ત્યાર પછી નામદાર વાઇસરૉયે સસ્મિત કહ્યુ 'આપની સનામીની તોપોની સખ્યા વધારવામા આવી છે " આ સમય સુધી મહારાજા બ્રિટિશસામ્રાજ્યના કોઈપણ ભાગમા જતા તો તેમના સન્માનાર્થે સત્તર તોપો ફોડવામા આવતી હતી, પરન્તુ હવે પછી સત્તરને બદલે ઓગણીસ તોપોનો નિયમ થયો આ પ્રકારનુ સન્માન નામદાર વાઇસરૉયદ્વારા પ્રાપ્ત કર્યા પછી મહારાજા પોતાના મુકામપર ચાલ્યા ગયા બીજે દિવસે અર્થાત્ ડીસેમ્બરની ૨૭મી તારિખે નામદાર વાઇસરૉયે મહારાજા યશવતસિહની મુલાકાત લીધી મહારાજાએ પરમ આદરપૂર્વક તેમને ગ્રહણ કર્યા ત્યાર પછી ઈ૦ સ૦ ૧૮૭૭ના જાન્યુઆરીની ૧લી તારિખે મહારાજા દિલ્હીના રાજસૂયયજ્ઞમા પધાર્યા અને ત્યારપછી તેઓ પોતાની રાજધાનીમા ચાલ્યા ગયા મહારાજાના વર્તમાન દિવાન અથવા મુખ્ય મત્રી મહેતા વિજયસિહને તેમની

૧ દિલ્હી દરબાર ૨ આ સુવર્ણદડના શિરોભાગપર સુવર્ણનો રાજમુકટ હતો અને તેની નીચે પતાકા હતી પતાકાની એકબાજુએ જોધપુરરાજ્યનુ ચિન્હ અકિત હતુ અને બીજી બાજુએ ' કેસરે હિંદ એ શબ્દો લખવામા આવ્યા હતા ઈ૦ સ૦ ૧૮૭૭ના દિલ્હી દરબારમા આવી પતાકા સર્વ રાજાઓને આપવામા આવી હતી

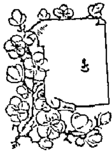
દક્ષતા, વિજ્ઞતા અને કાર્યકુશલતાને માટે ઈ૦ સ૦ ૧૮૭૭ના જાન્યુઆરીની પહેલી તારિખે રાજસૂય-યજ્ઞપ્રસંગે બ્રિટિશસરકારે સન્માનસૂચક 'રાયબહાદુર'ની ઉપાધિ અર્પણ કરી હતી. પંડિત શિવનારાયણ આ વખતે મહારાજાના ખાનગી મંત્રીનું કાર્ય કરતા હતા.

સાંપ્રતમાં મારવાડના પ્રત્યેક પ્રાંતમાં શાંતિદેવી વિરાજમાન થઇ રહી છે. સુશાસનના પ્રતાપથી રાજા અને પ્રજા વચ્ચે કોઈ પણ પ્રકારના ઝગડા ઉપસ્થિત થતા નથી. અંતસ્થ કલહ, જાતિ-વિદ્વેષ, પ્રપંચજાળ, પહાડી લોકોનો અત્યાચાર આ સર્વનો લોપ થઇ ગયો છે. ચોતરફથી 'શાંતિ! શાંતિ!' એજ ધ્વનિ કર્ણગોચર થાય છે. વાણિજ્યકાર્ય અસ્ખલિતરીતે ચાલે છે અને ખેડુતો નિર્વિઘ્નતાથી ધાન્ય ઉત્પન્ન કરી રહ્યા છે. હાલમાં મારવાડમાં પ્રત્યેક કાર્ય ન્યાયપુરઃસર કરવામાં આવે છે. કર ઉઘરાવવામાં કોઇ પણ પ્રકારની મુશ્કેલી નડતી નથી. રાજધાનીમા કેટલાંક વિદ્યાલયો સ્થાપિત થયાં છે; અને અંગ્રેજી ભાષાની કેળવણી સુદ્ધાં આપવામાં આવે છે. રાજ્યના ભિન્ન ભિન્ન ભાગોમાં શિક્ષાલયો સ્થાપિત કરવામાં આવ્યાં છે. વળી અંગ્રેજી પ્રણાલીનાં ચિકિત્સાલયો (હૉસ્પીટલો)ની પણ ત્રુટિ નથી. રાજ્યની શ્રીવૃદ્ધિને માટે પણ ખંતપૂર્વક પ્રયાસ કરવામાં આવે છે. આ સર્વ પ્રકારની અનુકૂળતાઓ અને સુખો હોવા છતાં પણ અમારે કહેવું પડે છે કે રાઠોડવીર શિયોજીના સમયમા રાઠોડોમાં જે શૂરવીરતા, પરાક્રમ, પ્રતાપ,બળ,પ્રભુતા, પ્રતિભા, તેજસ્વિતા, સાહસ, રાજનીતિજ્ઞતા અને દઢપ્રતિજ્ઞતા હતી, તે આજ કયા છે ? અરે ! તેમણે યવનોને આધીન રહીને પણ જે કીર્તિ સંપાદન કરી હતી તેનો શતાંશ પણ આજે કયાં છે ? બ્રિટિશસરકારની શીતલ છાયાનીચે રહીને તેમણે પોતાના ઉપરોક્ત સમસ્ત ગુણોનો પુનઃ વિકાસ કરવો જોઇએ. અસ્તુ.

अध्याय १९ मो[1]

માારવાડનો વિસ્તાર અને જનસંખ્યા–મારવાડમાં રહેતા પરદેશીઓ–જાટ, રાજપૂત, બ્રાહ્મણ, વૈશ્ય અને શૂદ્ર જાતિ–મૃત્તિકાના ગુણાગુણ–વનસ્પતિ–ખનિજ પદાર્થો–લવણસરોવર–સંગેમરમરના પાષાણની ખાણ–કલઈ, સીસું અને લોઢાની ખાણ–ફટકડી–શિલ્પકાર્ય–વાણિજ્ય–સ્થાનો–વાણિજ્યદ્રવ્યની આયાત તથા નિકાશના પશ્ચિમ ભારતનાં વાણિજ્યપ્રધાન સ્થાનો–પાલી–વણિકજાતિ–ખેરતરા અને ઓસવાલ–કૂતા–વાણિજ્યદ્રવ્યવાહી વણિકદલ–આયાત તથા નિકાસ થતી વસ્તુઓનાં નામ–વાણિજ્યદ્રવ્યના રક્ષક ચારણો–વાણિજ્યની અવનતિ–તેનું કારણ–અફીણનો વ્યાપાર–મૂંડવા અને બાલોતરા–ભિલોતનો મેળો–ન્યાયવિભાગ–દંડ કરવાની રીતિ–સાધારણ ખર્ચ–કેદીઓપર મહારાજાની કૃપા–સૂર્ય અને ચંદ્રગ્રહણપ્રસંગે, રાજકુમારના જન્મપ્રસંગે તથા રાજ્યાભિષેકપ્રસંગે કેદીઓને છોડી મૂકવા–સોગન અર્થાત્ અગ્નિ, જલ અને તપ્ત તેલથી કરવામાં આવતી અપરાધિઓની પરીક્ષા–પંચાયત–મહેસુલ અને તેનો સંગ્રહ કરવાની પદ્ધતિ–સાધારણ કર–અંગકર–ઘાસનો કર–કિવારી અથવા દ્વારકર–કિવારીકરની ઉત્પત્તિનું કારણ–અન્ય પ્રકારના કરો–તેનું પરિમાણ–ચની અર્થાત્ કરસંમાહક–લવણનું મહેસુલ–સૈનિકોની સંખ્યા–પગારદાર સેના–સામંતોના તાબાની સેના–સામંતોનીસૂચી.

ર્નલ ટૉડે મારવાડનો ઇતિહાસ લખી રહ્યા પછી અન્યાન્ય જ્ઞાતવ્ય વિષયોનો એક અધ્યાય લખ્યો છે. જો કે આ અધ્યાયમાં તેમના સમયની મારવાડની સ્થિતિનું ચિત્ર આલેખવામાં આવ્યું છે અને હાલમા પ્રાયઃ તેની સર્વ સ્થિતિ પરિવર્તિત થઈ ગઇ છે; તથાપિ અત્રે તે અધ્યાયનો અનુવાદ કરવો એ અમારૂં કર્તવ્ય છે. આ અધ્યાય વાચવાથી પાઠકોને મારવાડની તે સમયની સ્થિતિવિષે ઉત્તમ જ્ઞાન પ્રાપ્ત થશે. આ અધ્યાય વાંચવાથી મારવાડની તે સમયની અને વર્તમાન સ્થિતિમાં શું પરિવર્તન થયું છે તથા તે દેશની ઉન્નતિ થઇ છે કે અવનતિ તે પાઠકો સારીરીતે સમજી શકશે. અત્રે અમે અમારો કાંઇ પણ મત આપ્યા વિના કેવળ કર્નલ ટૉડના લખાણનો અવિકૃત અનુવાદજ કરીશું.

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કેઃ–મારવાડની રાજધાની જોધપુર છે અને તે પશ્ચિમમાં ગિરાપ તથા પૂર્વમાં અરવલ્લીનાં શિખરપર આવેલા શ્યામગઢ સુધીના સપાટ પ્રદેશની વચ્ચે આવેલું છે. આ સપાટ ભૂમિની લંબાઈ ૨૭૦ માઇલ છે. મારવાડનો કોઇ પણ ભાગ આટલો વિસ્તૃત નથી. શિરોહીની સીમાથી મારવાડની ઉત્તર સીમાસુધી ૨૦૦ માઇલની સપાટભૂમિ છે. ડીડવાના અને ઝાલોરના ઇશાનકોણથી સાંચોરની સીમા સુધીની પૃથ્વીનું પરિમાણ ૩૫૦ માઇલ છે. મારવાડની ચારે સીમા વાંકી ચૂંકી છે અને એક એક સીમાનો છેડા એક એક ઇતરરાજ્યમાં પ્રવેશી ગયો છે. ત્રિકોણમિતિની સહાયવિના મારવાડના વિસ્તારનું યથાયોગ્ય પરિમાણ કાઢવું અશક્ય છે અને અત્રે તેનું પ્રયોજન પણ નથી.

કેવળ લૂણી નદીએજ મુખ્યતઃ મરુદેશના ભિન્ન ભિન્ન પ્રદેશોના ભાગ પાડી દીધા છે. આ લૂણી નદીએ મારવાડના પૂર્વ સીમાતપર આવેલા પુષ્કર સરોવરમાંથી નીકળી પશ્ચિમ તરફ જઇ

૧ મૂળ અંગ્રેજી ગ્રંથમા આ અધ્યાય ૧૬ મો છે.

મારવાડ દેશને બે ખંડોમાં વિભક્ત કરી નાખ્યો છે. તે નદી મારવાડના ફળદ્રૂપ અને દરિદ્ર પ્રદેશની સીમારૂપે સ્થિત છે. આ નદીના દક્ષિણકિનારાથી અરવલ્લીના શિખરપર્યંતનો વિસ્તૃત પ્રદેશ અધિક સમૃદ્ધિશાળી છે અને તેની ઉત્તર તરફનો પ્રદેશ પણ અતિ કંગાલ નથી. જોધપુરથી બાલોતરા સુધી એક કલ્પિત રેખા ખેંચવામાં આવે તો કયો ભાગ ફળદ્રૂપ છે અને કયો કંગાલ છે, તેની સારી માહિતી મળશે. આ કલ્પિત રેખાની દક્ષિણે ડીડવાના, નાગોર, મેડતા, પાલી. સોજત, ગોદવાડ, સિવાના, ઝાલોર, ભીનમાલ અને સાંચોર[1] આવેલાં છે. આ પ્રદેશોમાના ઘણા ફળદ્રૂપ છે અને તેની વસ્તી પણ ઘન છે, અર્થાત્ આ ભાગમાં પ્રતિચોરસમાઇલે ૮૦ મનુષ્યો વાસ કરે છે.

આ કલ્પિત રેખાની ઉત્તર તરફના પ્રદેશો આથી ભિન્ન પ્રકારના છે; તેમાં ફલોદી, પોકર્ણ વગેરે કેટલાંક પ્રધાન નગરો છે. ત્યાં માણસની વસ્તી પ્રતિચોરસમાઇલે ૩૦ મનુષ્યોની છે. મારવાડની એકંદર જનસંખ્યા ૨૦ લાખની છે.

મારવાડમાં જાટોની સંખ્યા સમસ્ત વસ્તીના $\frac{5}{8}$ જેટલી છે, રાજપૂતોની સંખ્યા $\frac{1}{8}$ જેટલી છે અને શેષ સર્વ બ્રાહ્મણો, વૈશ્યો તથા શૂદ્રો છે. મારવાડમા રાજપૂત સ્ત્રી, પુરુષ અને બાલકોની સંખ્યા પાચલાખની હશે અને તેમાંથી પચાસ હજાર રાજપૂતો શસ્ત્ર ધારણ કરવાની શક્તિ ધરાવે છે.

ભારતવર્ષનાં છત્રીસ રાજકુળોમાં રાઠોડજાતિને ઉચ્ચ આસન પ્રાપ્ત થયું છે. જો કે હાલમાં રાઠોડજાતિએ અફીણના સેવનથી પોતાની અવનતિ કરી છે; તથાપિ પ્રબલ પ્રતાપશાળી યવનશાસનના સમયમાં તે અતિ ઉન્નત હતી. જે રીતે યવનરાજ્ય તરફથી તેને વારંવાર યુદ્ધ કરવા માટે કારણ આપવામાં આવતું હતું, તેમ જો હાલ તેને કોઇ કારણ મળે તો તે પુનઃ પોતાની તીક્ષ્ણ તેજસ્વિતા પૂર્વવત્ પ્રકાશિત કરે એમાં કિંચિત્ પણ સંદેહ નથી. સમ્રાટ ઔરંગઝેબે ઘોર અત્યાચાર કરી રાઠોડજાતિની અવનતિ કરી તેની જાતીય શક્તિ ક્ષીણ કરી નાખી હતી અને વર્તમાન રાજા સાનસિંહે પણ તેની રહીસહી શક્તિ ક્ષીણ કરી નાખી છે. જ્યારે મારવાડના પ્રત્યેક ભાગમાં પુનઃ શાંતિનું સામ્રાજ્ય પ્રસરી જશે, ત્યારે ક્ષયને પ્રાપ્ત થયેલી રાઠોડજાતિની જનસંખ્યા પુનઃ વૃદ્ધિંગત થશે. રાજાએ કરેલા ભીષણ અત્યાચાર, શઠતા, પ્રપંચ, સ્વેચ્છાચાર તથા નૈતિક બળ અને અવિશ્વાસથી રાઠોડોનું જાતીયત્વ તથા નૈતિક બળ સર્વથા લુપ્ત થઇ ગયું. રાજસ્થાનની અન્ય જાતિઓ કરતાં રાઠોડોના નૈતિક બળ અને જાતીયમહત્તા થોડા સમય પૂર્વે વિશેષ હતાં. થોડાં વર્ષ પૂર્વે મરુક્ષેત્રના લોકપ્રિય રાજા અતિ સુગમતાથી "એક બાપકા બેટા પચાસ હજાર તરવાર રાઠોરાન" ને એકત્રિત કરવાને સમર્થ હતા. આ પચાસહજાર સૈનિકોમાંના પાંચહજાર અશ્વારોહી હતા. આ અર્ધલાખ સૈનિકો ઉપરાત મારવાડના મહારાજા પોતાના સામંતોની સેના અને પગારદાર વિદેશી સેના પણ એકત્રિત કરી શકતા હતા. સમસ્ત ભારતવર્ષમાં રાઠોડોની અશ્વારોહી સેના સર્વોત્તમ ગણાતી હતી. રાઠોડ અશ્વારોહીઓના જેવા સાહસિક અને વીરપુરુષ બીજા કોઇ પણ નહોતા. મરુભૂમિના કેટલાંક સ્થાનોમાં ખાસ કરીને બાલોતરા અને પુષ્કરમાં જે ઘોડાનું બજાર ભરાય છે તેમાં કચ્છ, કાઠીઆવાડ અને મુલતાન તથા જંગલમાથી ઉત્તમોત્તમ અશ્વો આવે છે. મારવાડના પશ્ચિમ સીમાંતપર આવેલા લૂણી નદીના કિનારાપરના કેટલાક દેશોમાં અતિ મૂલ્યવાન અને શ્રેષ્ઠ ઘોડા ઉત્પન્ન થાય છે. તેમાં રાડધડાના અશ્વો પ્રથમ શ્રેણીના ગણાય છે; પરંતુ ગત વીસ વર્ષથી જે રાજકીય શોચનીય ઘટનાઓ બની રહી છે, તેથી આ અશ્વો એકત્રિત કરવાના સર્વ માર્ગો બંધ થઇ ગયા છે. રાડધડા, કચ્છ અને જંગલના અશ્વો એકત્રિત કરીને તેમાંથી જે અશ્વોની ઉત્પત્તિ કરવામાં આવતી હતી, તે કાર્ય હવે સર્વથા બંધ થઇ ગયુ છે. સિંધુ નદીના પશ્ચિમ ભાગમાંથી જે અશ્વો લાવવામાં આવતા હતા, તે પણ હાલ શીખોને લીધે બંધ થઇ ગયા છે. પૂર્વે જે સમયે મરુભૂમિમાં લૂંટવાની વૃત્તિ ભયંકરરૂપે પ્રચલિત હતી, તે સમયે ઘોડાઓનો વિશેષ ખપ પડતો હતો. તે સમયે ઘણા માણસો ઘોડા રાખતા હતા; પરંતુ હાલમા લૂંટવાની વૃત્તિ સર્વથા બંધ થઇ ગઇ છે, તેથી હવે ઘોડાઓનો ખપ પણ ઝાઝો પડતો નથી. અંગ્રેજી રાજ્યદ્વારા જે શાંતિ સ્થાપન થઈ છે, તેનુંજ આ ફળ છે.

જે સમયે દેશમાં અંતર્વિપ્લવ શરૂ થવાથી શત્રુઓના કરાલગ્રાસમાંથી મારવાડની રક્ષા કરવી

[1] આ દેશમા કેવળ બ્રાહ્મણોનીજ વસ્તી છે; તેમને સાંચોરા બ્રાહ્મણ કહેવામાં આવે છે.

કઠિન થઇ પડી હતી, તે સમયે ચાર હજાર રાઠોડ અશ્વારોહીઓ એકત્રિત થતા હતા, પરંતુ દેશ ઉપર મહા ભયંકરવિપત્તિ આવી પડયા વિના આ પ્રકારે ચારહજાર અશ્વારોહી એકત્રિત થઇ શકતા નહોતા રાઠોડસામંતો પાચસેની ઉપજપર એક અશ્વારોહી અને બે પાયદલના હિસાબથી મહારાજાને સહાય કરતા હતા ઉચ્ચ શ્રેણીના સામંતોની એક યાદી યથાસ્થાનપર આપવામા આવી છે

મૃત્તિકાના ગુણાગુણ—મારવાડમા ચાર પ્રકારની મૃત્તિકા છે વેકલૂ, ચીકણી, પીળી અને સફેદ પ્રથમ જાતિની મૃત્તિકા દેશના ઘણા ભાગમા પ્રાપ્ત થાય છે આ મૃત્તિકામા ચીકાશનો ભાગ ઘણો થોડો છે અને રેતીનો ભાગ અત્યંત વધારે છે આ પ્રકારની જમીનમા બાજરો, મગ, મઠ, તલ અને જુવાર ઇ૦ ધાન્ય ઉત્પન્ન થાય છે, તેમા તડબૂચ પણ થાય છે ચીકણી મૃત્તિકાનો રંગ શ્યામ છે આ મૃત્તિકા ડીડવાના, મેડતા, પાલી અને ગોદ્દવાડાના સામંતશાસિત પ્રદેશમા થાય છે આમા ઘઉ આદિ ધાન્યો પેદા થાય છે પીળી મૃત્તિકા ઉબદરના જેવા રંગની છે તેમા રેતીનો ભેગ હોય છે અને તે વિશેષત બનસર, જોધપુર, ઝાલોર, બાલોતરા વગેરે પ્રદેશોના કોઇ કોઇ ભાગમા પ્રાપ્ત થાય છે, તેમા જવ, કોકના ઘઉં, તંબાકુ અને કાદા વગેરે શાકભાજી ઉત્પન્ન થાય છે સફેદ રંગની મૃત્તિકામા ખેતી થતી નથી મુશળધાર વૃષ્ટિ થયા પછી આ ભૂમિમા કેટલુક અન્ન ઉત્પન્ન થાય છે આ પ્રકારની ભૂમિમા બાજરો ઓછો થાય છે

લૂણી નદીના દક્ષિણ તટપર આવેલા પાલી, સોજત તથા ગોદ્દવાડ આદિ સ્થાનોની મૃત્તિકા પર્વતશિખરમાથી નીકળેલી નાની નાની નદીઓના પ્રવાહથી ફળદ્રૂપ બની જાય છે આ સ્થાનોમા બાજરા સિવાય ઇતર સર્વ પ્રકારના અનાજ ઉત્પન્ન થાય છે નાગોર અને મેડતાના પ્રદેશમા કૂવાના પાણીવડે ખેતી થાય છે અને તેમા ઘણા કિંમતી ધાન્યો ઉત્પન્ન થાય છે પશ્ચિમાચલમા પાચસે-દશ ગામો છે ઝાલોર, સાચોર અને ભીનમાલના વિસ્તૃત પ્રદેશો એ ખાલસા અર્થાત્ મરુભૂમિના અધીશ્વરની ખાસ ભૂમિ છે અને તે પર તેમનો સીધો અધિકાર છે આ પ્રદેશોની મૃત્તિકા અત્યત શ્રેષ્ઠ છે આબુ પર્વતપરથી નીકળેલી નાની નાની નદીઓ આ ભૂમિમા થઇને જાય છે તે નદીઓએ તેમજ દક્ષિણમાની બીજી પણ વિસ્તૃત નદીઓએ આ ભૂમિની ફળદ્રૂપતા વધારી દીધી છે, પરંતુ પૂર્વે આ ભૂમિમા જેટલુ ધાન્ય ઉત્પન્ન થતુ હતુ તેનો ત્રીજો ભાગ પણ રાજા માનસિંહના અરાજકતામય શાસનકાળમા ઉત્પન્ન થતો નહોતો સોહરાઇ અને સિંધ દેશના લૂટારાઓ આ ખાલસા ભૂમિમા આવીને કૃષિકારોના ધનધાન્ય લૂટી જતા હતા આ દેશની શ્રેષ્ઠભૂમિમા ઘઉ, જવ, જુવાર, મગ અને તલની પેદાશ વિશેષ થાય છે અને રેતાળ જમીનમા કેવળ બાજરો, મગ અને તલજ ઉત્પન્ન થાય છે ઉત્તર દેશના લૂટારાઓએ આવીને આ પ્રદેશના કૃષિકારોના ધનધાન્ય લૂટી લઇહજારો માણસોનો વિનાશ કર્યો હતો જો મારવાડના સિંહાસનપર શ્રેષ્ઠ નૃપતિ હોત તો લોકોને આ ઉપદ્રવ સહન કરવો પડત નહિ જો કે મારવાડના દક્ષિણ ભાગના કૂવાઓમા પુષ્કળ પાણી ભરેલુ છે, તોપણ મેવાડમા જેટલા કૂવા છે તેટલા મારવાડના તે ભાગમા નથી નાગોર પ્રદેશમા પાચસે છ નગરો અને ગામો છે અને તે મારવાડના યુવરાજનો પ્રદેશ ગણાય છે આ પ્રદેશમા અતિ પ્રાચીન કાળથી ખેતીની સગવડને માટે ઘણા કૂવા ખોદાવવામા આવ્યા છે અને ઇતર પ્રદેશોના ખેડુતો કરતા અહીના ખેડુતોને જલની સહાય વિશેષ મળતી આવી છે

ખનિજ પદાર્થો—જો કે મારવાડની ભૂમિ ફળદ્રૂપ નથી, તોપણ તેમા એક અતિ મૂલ્યવાન ખાણ વિદ્યમાન છે ભારતવર્ષના અન્યાન્ય દેશોના લોકો પણ આ ખાણમાથી નીકળેલી વસ્તુને આદરસહિત ગ્રહણ કરે છે પંચભદ્રા, ડીડવાના અને સાભરના લવણસરોવરો ધનની ઉપજના મુખ્ય દ્વાર છે આ સરોવરોમાથી ઉત્પન્ન થયેલુ લવણ ભારતવર્ષના સર્વ સ્થાનોમા જાય છે વળી મારવાડના પૂર્વ ભાગમા મકરા નામનુ સ્થાન છે, ત્યા સંગેમરમરના પાષાણ થાય છે આ પાષાણોદ્વારાજ યવનશાસનના સમયમા ભારતના પ્રધાન નગરોમા ઉચા ઉચા મહાલયો બાધવામા આવતા હતા દિલ્હી અને આગ્રાની સમસ્ત ઇમારતો, મસ્જીદો શિવાલયો અને સમાધિમંદિરોમા મારવાડના સંગેમરમર વપરાતા હતા મારવાડના મહારાજાને આ પાષાણોની પુષ્કળ ઉપજ થઇ હતી, પરંતુ યવનસામ્રાજ્યનો સંગેમરમરની મોટી મોટી ઇમારતો બાધવાનો સમય જતો રહ્યો છે, તેથી

હાલમાં આ પાષાણોદ્ધારા અગાઉના જેવી ઉપજ થવાનો સંભવ નથી. જોધપુર અને નાગોરની નિકટ શ્વેત પાષાણના ટુકડાઓ અને ખાણો ઉપલબ્ધ થાય છે. મહાલયો બાંધવામાં વપરાતા પાષાણો મારવાડ દેશમાં અધિક પ્રમાણમા પ્રાપ્ત થાય છે. સોજત નામના સ્થાનમાં કલઈ અને સીસું ઉત્પન્ન થાય છે. પાલી નામના સ્થાનમાં ફટકડી અને ભીનમાલ તથા ગુજરાતની પાસેના ભાગમાં લોઢાની ખાણ પ્રાપ્ત થાય છે.

કારીગીરી—વાણિજ્યદષ્ટિથી જોવાથી પ્રતીત થાય છે કે મારવાડની કારીગીરી ઉત્તમ નથી. મારવાડમાં મુખ્યતઃ સુતરનું જાડું કાપડ અને કામળ બનાવવામાં આવે છે; પરંતુ આ વસ્ત્રો પરદેશમાં મોકલવામાં આવતા નથી. તેનો વપરાશ તે દેશમાજ થાય છે. બંદુક, તલવાર તથા ઇતર શસ્ત્રાસ્ત્રો રાજધાનીમા તથા પાલીમાં બનાવવામાં આવે છે. વળી પાલીમાં એક પ્રકારની લોઢાની પેટી તથા યૂરોપની કલઇની પેટીઓના જેવી પેટી બનાવવામાં આવે છે. રાંધવાને માટે કઢાયાં વગેરે ઉત્તમ બને છે અને તેના બનાવનાર કારીગરોને હમેશા રોજી મળ્યા કરે છે.

વાણિજ્યનું પ્રધાનસ્થાન—સમસ્ત રાજપૂતરાજ્યોમાં એક એક પ્રધાન વાણિજ્યસ્થાન છે. મેવાડમાં ભીલવાડા, બિકાનેરમાં ચુરૂ અને જયપુરમાં માલપુરા જે પ્રકારે વાણિજ્યનાં પ્રધાનસ્થાનો છે, તે પ્રકારે મારવાડમાં પાલી વાણિજ્યનું મુખ્ય સ્થળ છે. એ નગર માત્ર રાજસ્થાનનાં ઉકત વાણિજ્ય-પ્રધાન સ્થાનોનું પ્રતિસ્પર્ધીજ નથી; પરંતુ સમસ્ત રાજસ્થાનનું પ્રધાન વાણિજ્યસ્થાન છે અર્થાત્ એ સ્થાન સર્વ વાણિજ્યસ્થાનોમાં મુખ્ય છે. મારવાડના વણિકોનો નવદશાશ ભાગ જૈન ધર્મ પાળે છે. એતરા નામના વણિક શાખાના હજારો મનુષ્યો વ્યાપારાર્થે ભારતના અનેક પ્રાંતોમાં જાય છે. ઓસિયા નામના સ્થાનના જે લોકો ઓસવાલ નામથી વિખ્યાત છે, તેમની સંખ્યા એક લાખની હશે. આ લોકોની ઉત્પત્તિ રાજપૂતોમાંથી થઈ છે; પરંતુ જે અંગ્રેજોએ હિંદુજાતિના ઇતિહાસની ખોજ કરી છે, તેઓ આ વાત જાણતા નહોતા. શતદ્રુથી હિંદી મહાસાગર સુધીના વિસ્તૃત દેશમાંથી મારવાડના વણિકો દ્રવ્ય ખેંચી લાવે છે. જૈનસમાજમા પિતાની સર્વ સંપત્તિ કેવળ જ્યેષ્ઠ પુત્રનેજ મળવાની રીતિ પ્રચલિત નથી. એ સમાજમાં એવો રિવાજ છે કે પિતાની સર્વ સંપત્તિ સર્વ પુત્રોની વચ્ચે સરખે ભાગે વહેંચી આપવામાં આવે છે અને મધ્ય એશિયાની જીત જાતિ તથા કેલ્ટરની જુત જાતિની પેઠે સૌથી નાના પુત્રને બમણો હિસ્સો આપવામા આવે છે.જો પિતાની જીવંત દશામાં તેની સંપત્તિ વહેચવામાં આવે તો નાનાપુત્રને આ પ્રકારે બમણો હિસ્સો મળે છે; અર્થાત્ પિતા પોતાની સંપત્તિ પોતાના સર્વ પુત્રોને સરખેભાગે વહેંચી આપે છે અને પોતાના નિર્વાહ ને માટે પોતાનો પણ એક હિસ્સો પાડે છે. તેના મરણ પછી તેનો હિસ્સો તેના નાના પુત્રને મળે છે. આ રિવાજ હાલમાં સર્વ સ્થળે પ્રચલિત છે કે નહિ તે કહી શકાતું નથી; પરંતુ એક સમયે આ રિવાજનો પુષ્કળ પ્રચાર હતો તેનું પ્રત્યક્ષ પ્રમાણ વિદ્યમાન છે. મારવાડની જે જે જાતિઓ વાણિજ્યવ્યવસાય કરે છે, તેની સૂચી આપવામાં આવે તો એક મોટો અધ્યાય લખવો પડે. જૈન લોકોના એક ધર્મગુરુએ ઘણાં વર્ષો સુધી પરિશ્રમ કરીને એક સૂચી બનાવવા માંડી હતી. તેણે વાણિજ્યવ્યવસાયી અઢારસેં વર્ણોનાં નામોનો સંગ્રહ કર્યો હતો; પરંતુ તેને દૂર દેશની વાણિજ્યવ્યવસાયી બીજી પણ દોઢસો વર્ણોનાં નામો મળ્યાં તેથી તેણે આખરે કંટાળીને તે કાર્ય અપૂર્ણજ છોડી દીધું.

પાલી પૂર્વ અને પશ્ચિમના દેશોમાં સર્વપ્રધાનવાણિજ્યસ્થાન હતું.ત્યાં ભારતવર્ષના કાશ્મીર વગેરે ઇતર પ્રદેશો અને ચીનનાં વાણિજ્યદ્રવ્યો આવતાં હતાં અને ત્યાંથી યૂરોપ, આફ્રિકા, ઇરાન, અરબસ્તાન વગેરે દેશોમાં વાણિજ્યદ્રવ્યો જતાં હતાં. કચ્છ અને ગુજરાતમાંથી હાથીદાંત, તાંબું, ખજૂર, ગુંદર, નાળીએર, બનાત, રેશમી અને સુતરાઉ વસ્ત્રો, ચંદન, કપૂર, રંગો, ઔષધો, કૉફી, મસાલા, ગંધક ઇ૦ અસંખ્ય પદાર્થો ગાડાં ભરી ભરીને પાલીમાં લાવવામાં આવતા હતા અને ત્યાંથી છીંટના વસ્ત્રો, સુકાં ફળો, જીરૂં, મુલતાની હિંગ, ખાંડ, સોડા, અફીણ (કોટા અને માળવાનું), ઉત્તમ પ્રકારના વસ્ત્રો, ક્ષાર, શસ્ત્રો, રંગેલી કામળો તથા મારવાડનું મીઠું ઇ૦ વસ્તુઓ પરદેશ જતી હતી.

સુઇવાહ, સાંચોર, ભીનમાલ તથા ઝાલોર થઇને અનેક વાણિજ્યપદાર્થો પાલીમાં આવતા હતા. ચારણો વાણિજ્યદ્રવ્યથી ભરેલી પોઠોની સાથે રક્ષકસ્વરૂપે જતા હતા; કારણ કે તેઓ પૂજ્ય

ગણાય છે આ ચારણોપ્રત્યે લોકોની અપૂર્વ ભક્તિ હોય છે અને તેથી તેઓ તેમને માન આપે છે તથા તેમના શાપનો ભય રાખે છે તેમને જેટલુ માન આપવામા આવે છે તથા તેમનો જેટલો ભય રાખવામા આવે છે, તેટલો બીજા કોઇનો પણ રાખવામા આવતો નથી આ ચારણો પોઠોની સાથે જતા હોવાથી લૂટારાઓ પણ તેમને લૂટવાની હામ ભીડી શકતા નહોતા જો કે ચારણો તલવાર અને ઢાલ લઇને પોતાના શરીરની રક્ષા કરી શકતા નહોતા, પરતુ તેઓ પોતાના શરીરમા ઘાવ કરીને લૂટારાઓને નરકવાસનો ભય બતાવતા, તેથી લૂટારાઓ તેમનાપર આક્રમણ કરતા નહોતા જો તસ્કરો પોઠ ઉપર આક્રમણ કરતા તો ચારણ રક્ષકો કટાર લઇ પોતાના શરીરના એકાદ ભાગ ઉપર ઘાવ કરતા આથી પણ જો તસ્કરો લૂટકાર્ય બધ નહિ કરતા તો અતે તેઓ આત્મઘાત કરતા તેઓ લૂટારાઓને સપરિવાર આત્મઘાત કરવાનો ભય દર્શાવતા તેઓ કહેતા કે, " આ નરહત્યાનુ ભયકર ફળ અવશ્ય તમને ભોગવવુ પડશે ' ગત વીસ વર્ષમા વિસ્તૃત વાણિજ્યકાર્ય સર્વથા બધ થઇ ગયુ છે જો કે હાલમા ભારતવર્ષમા સર્વત્ર શાતિ સ્થાપન થઇ ગઇ છે, પરતુ અગાઉ આ દેશમા લૂટફાટ કરવાની રીતિ ભયકરરીતે પ્રચલિત હતી, તે છતા પણ વર્તમાન સમય કરતા તે સમયે વાણિજ્ય કાર્ય દશગણુ અધિક ચાલતુ હતુ ઘણા માણસો આ વાતને અસત્ય માનશે, પરતુ એ વાત સર્વથા સત્ય છે વર્તમાન કાળમા એકહથ્થુ વ્યાપારની પ્રણાલીએ મારવાડમા જેવી હાનિ કરી છે તેવી હાનિ સરાઈ, બહારવટીઆ અને લૂટારાઓના આક્રમણે પણ કરી નહોતી પૂર્વે લૂટારાઓનો તલવાર અને ભાલાથી રક્તપાત થતો હતો પરતુ હાલમા તો રક્તજ સૂકાઇ ગયુ છે ઇસ્ટ ઇડિયા કપનીએ અફીણ અને લવણનો ઇજારો રાખીને તે વસ્તુઓ ઇતર દેશોમા સપૂર્ણ છૂટથી જઇ શકે નહિ એટલા માટે તેના પર ભારે જકાત નાખી હતી આથી મારવાડના અફીણ અને લવણના તે વ્યાપારમા પ્રચડ વિઘ્ન ઉપસ્થિત થયુ અને તે વ્યાપાર ધીમે ધીમે મદ પડી ગયો ઇસ્ટ ઇડીઆ કપનીએ પોતાનો સ્વાર્થ સાધવા માટે આ પ્રકારે રાજાનુ અહિત કર્યુ

આ દેશમા પ્રતિવર્ષે બે મેળા ભરાય છે એક મેળો મૂડવા નામના સ્થાનમા અને બીજો બાલોતરામા ભરાય છે આ મેળાઓમા હાથી, ઘોડા, ગાય વગેરે પશુઓ વેચાય છે તદુપરાત ભારતના અન્યાન્ય ભાગોમાથી વણિકો અને વ્યાપારીઓ અનેક પ્રકારના પદાર્થો વેચવાને માટે લાવે છે આ મેળાઓમા પુષ્કળ માલ ખપે છે આ મેળાઓમા ભારતના અનેક સ્થાનોના મનુષ્યો આવે છે, પરતુ હાલમા અગાઉના જેવી તેની ભવ્યતા અને સુદરતા રહી નથી

ન્યાયખાતુ—રાઠોડસમાજમા ન્યાયકાર્ય અત્યત શિથિલ ચાલે છે જે મનુષ્ય રાજદ્રોહ અને રાજકીય અપરાધ કરે તેને સખ્ત દડ આપવામા આવે છે રાજકીય અપરાધ સિવાય ઇતર કોઇ પણ અપરાધને માટે સખ્ત સજા થતી નથી રાજદ્વારી અપરાધીને શિક્ષા કરવાને માટે રાજા પોતાનુ સર્વ સામર્થ્ય વાપરે છે, પરતુ કોઇ મનુષ્ય એકાદ સામતની વિરુદ્ધ અથવા સાધારણ મનુષ્યની વિરુદ્ધ તે પ્રકારનુ આચરણ કરે તો તેને સહસા ક્ષમા તો કરવામા આવતી નથી પણ તેનાપ્રત્યે દયા બતાવવામા આવે છે અરે કોઇ માણસ એક મનુષ્યનુ ખૂન કરે તોપણ તેને દડ કેદ, તેની સપત્તિ જપ્ત કરવી અથવા તેને દેશનિકાલ કરવો એવી એવી ક્ષુદ્ર સજા કરવામા આવતી હતી ચોર ઇત્યાદિ સાધારણ અપરાધીઓને દ્રવ્યદડ અથવા કેદની શિક્ષા કરવામા આવતી હતી અને તેનો અન્નવસ્ત્રાદિનો ખર્ચ તેની સપત્તિમાથી વસુલ કરવામા આવતો હતો જો ચોરની કાઇ સપત્તિ ન હોય તો તેને શારીરિક દડ કરવામા આવતો હતો રાજા વિજયસિહના મૃત્યુ પછી ન્યાયમદિર શૂન્ય થઇ ગયુ હતુ જો કે મહારાજા વિજયસિહ અપરાધીઓપર વિશેષ દયા કરતા હતા, તોપણ તેમની ન્યાયબુદ્ધિની આજપર્યત મુક્તકઠે પ્રશસા કરવામા આવે છે તેમણે કદિપણ કોઇ મનુષ્યને પ્રાણદડની શિક્ષા કરી નહોતી કિવા તે પ્રકારની શિક્ષા કરવામા પોતાની સમ્મતિ આપી નહોતી તેઓ કેદીઓપર અત્યત દયા રાખતા હતા તેમની દયાળુતાની આજપર્યત પ્રશસા થાય છે તેમને લીધેજ આ વદતિ પ્રચારમા આવી છે કે—"ઘરમા રાબડી નથી મળતી, પરતુ કારાગૃહમા લાડુ મળે છે જયપુરની પેઠે જોધપુરના કેદીઓને પણ દાતા લોકોના દાનથી પાળવામા આવે છે આ વાત સર્વને સુવિદિત છે કે વણિક લોકો—ખાસ કરીને જૈનધર્માવલબીઓ જો કેદીઓને ભોજન

ન આપે તો તેઓ ક્ષુધાથી સંતપ્ત થઇ મરણને શરણ થાય એમા કિંચિત્ પણ સંશય નથી. ધનવાન વ્યાપારીઓ કેદીઓને ભોજન આપે છે, તેથી મહારાજા પોતાનું દ્રવ્ય તે કામમાં ખર્ચતા નથી; કારણ કે તેઓ આપે તો કેદખાનાનો ઉપરિ તે હજમ કરી જાય. એકવાર જે માણસને કેદમા નાખવામાં આવે છે, તેની પુનઃ કોઇ તપાસ લેતું નથી. આથી કેદીઓના કષ્ટની સીમા રહેતી નથી; પરંતુ કેદીઓને આ મહાકષ્ટમાંથી બીજીરીતે મુકત થવાની આશા હોય છે. પ્રત્યેક સૂર્યગ્રહણ અને ચંદ્રગ્રહણ અસંગે, રાજકુમારના જન્મપ્રસંગે અને રાજ્યાભિષેકપ્રસંગે કેદીઓને મુકત કરવામાં આવે છે. આ રીતિ અનાદિથી ચાલી આવે છે. કેદી લોકો આતુરનયને આ સુઅવસરની પ્રતીક્ષા કર્યા કરે છે.

મારવાડમા " સોગન " નામક એક ન્યાયપ્રણાલી પ્રચલિત છે, અર્થાત્ " સોગન " (શપથ)-દ્વારા તહોમતદારના અપરાધનો નિર્ણય કરવામા આવે છે.રાજપૂતાનાના ઇતર દેશોમાં પણ આ પ્રણાલી પ્રચલિત છે; પરંતુ હાલમા સમાજની સ્થિતિ અને લોકોના મનોભાવ બદલાઇ ગયાથી આ પ્રકારની પ્રથા ઉપર ઘણાને વિશ્વાસ આવતો નથી. હાલમાં માત્ર કોટાના જાલિમસિંહજ આ પ્રકારની પ્રથાનો ઉપયોગ કરે છે; પરંતુ તેઓ પણ હાડોતીની ડાકણોપ્રત્યે હાલમાં ઉદાસીન થઈ ગયા છે. હાડોતીની ડાકણોની તપાસ જલદ્વારા થાય છે. આ પ્રકારે તપાસ કરવાની પ્રથા, આ પ્રકારે અપરાધીઓના અપરાધ નો નિર્ણય કરવાની પ્રથા અનાદિથી ભારતવર્ષમાં પ્રચલિત છે. રાવણ સીતાજીને હરી લઇ ગયો હતો, ત્યારે શ્રીરામચંદ્રજીએ સીતાજી પોતાના સતીત્વનું રક્ષણ કરી શકયા છે કે નહિ તેનો નિર્ણય કરવાને માટે તેમની તપાસ અગ્નિદ્વારા કરી હતી. જલ અને અગ્નિદ્વારા તપાસ કરવાની પ્રથા સિવાય બીજી પણ એક પ્રથા પ્રચલિત છે, અર્થાત્ તહોમતદારના હાથપર તપ્ત તેલ નાખીને તેના અપરાધીપણા કિંવા નિરપરાધીપણાનો નિર્ણય કરવામા આવે છે, પરંતુ અત્રે જણાવવાની જરૂર છે કે વાદી અથવા પ્રતિવાદી કોઈ પણ આ પ્રકારે ન્યાય મેળવવા ઇચ્છતા નથી; પણ જ્યારે પંચાયતદ્વારા કિંવા બીજા કોઇ પણ પ્રકારે પણ તેના મુકદ્દમાનો નિર્ણય ન થઇ શકયો હોય, ત્યારે અંતે આ પ્રથાનું અવલંબન કરવામાં આવે છે.

મારવાડમાં સર્વ દિવાની મુકદ્દમાઓની તપાસ પંચાયતદ્વારા કરવામાં આવે છે. જો કોઇ મનુષ્યને પંચાયતદ્વારા સંતોષ ન મળે તો તે પોતાનો મુકદ્દમો રાજાની સન્મુખ સાદર કરી શકે છે; પરંતુ તેમ કરવામા તેને પ્રથમ પંચાયતની સંમતિ પ્રાપ્ત કરવી પડે છે. વળી રાજાની સન્મુખ પોતાનો દાવો રજુ કરવા માટે તેને ચોક્કસ રકમ આપવી પડે છે. આ પ્રકારના મુકદ્દમાઓ ઘણા હોતા નથી. પંચાયતની પ્રથા અત્યંત સરલ છે.વાદીને પ્રથમ પોતાના જીલ્લાના હાકેમ અથવા પોતાના ગામના પટેલની આગળ પોતાનો મુકદ્દમો રજુ કરવાનો હોય છે. ત્યાર પછી વાદી અને પ્રતિવાદી પોતપોતાની ઇચ્છાનુસાર જે એક અથવા બે ગામોનાં નામ જણાવે તે ગામોમાં પંચાયત ભરવામાં આવે છે. જે જે ગામોમાં પંચાયત ભરવાની હોય તે તે ગામોના પટેલોપર પ્રથમથી તે વિષેનો સંદેશો મોકલવામાં આવે છે. પટેલ પોતાના કારકુનોને લઇને "અથાઈ" અર્થાત્ ગ્રામ્ય ન્યાયમંદિરમાં જાય છે અને સાક્ષીઓને બોલાવીને સોગંદપૂર્વક તેમની જુબાની લે છે. સાક્ષીઓ " ગાદીની આણ " કહીને સોગંદ લે છે. સુપ્રસિદ્ધ ઇતિહાસવેત્તા હિરોડોટસ જણાવે છે કે પ્રાચીન સાઇથીઅન લોકો પણ આજ પ્રકારે સોગંદ લેતા હતા; પરંતુ " ગાદીની આણ " કહીને અધિકાંશે રાજપૂતોજ સોગંદ લે છે. ઇતર જાતિઓનો સોગંદ લેવાનો પ્રકાર તેમના પોતપોતાના ધર્માનુસાર છે. તપાસ સંપૂર્ણ થઇ રહ્યા પછી પંચાયતનો અભિપ્રાય નિર્દિષ્ટ કરવામાં આવે છે અને તે પત્રપર ત્યાર પછી હાકેમ પોતાની મહોર લગાવે છે. હવે કાં તો પંચાયતના નિર્ણયને માન આપવામાં આવે છે કે કા તો રાજાની સન્મુખ:પુનઃ મુકદ્દમો રજુ કરવામા આવે છે. રાજપૂતાનામા પ્રાચીનકાળથી આ પ્રથા પ્રચલિત છે

રાજકર—મારવાડમાં રાજકર અનેક પ્રકારના છે અને તેમાં ચાર મુખ્ય છેઃ-

(૧) ખાલસા અથવા રાજાની સ્વતઃની ખાસ ભૂમિનું મહેસુલ

(૨) લવણનો કર

(૩) આયાત અને નિકાસ થતા માલપરની જકાત

(૪) હાસિલ નામના પ્રકરણું કરો

જો કે અર્ધ શતાબ્દી પૂર્વે અર્થાત્ રાજા વિજયસિંહના શાસનકાળમા મારવાડની ઉપજ સોળલાખ રૂપિયાની થતી હતી અને તેનો અર્ધ ભાગ તો કેવળ લવણના કરમાથીજ ઉત્પન્ન થતો હતો, પરંતુ વર્તમાન કાળમા મારવાડપતિની એકંદર ઉપજ દશલાખ રૂપિયાથી અધિક નથી પૂર્વે સમસ્ત સામતોની ઉપજનો સરવાળો કરવાથી સમગ્ર મારવાડની ઉપજ પ્રાય પચાસ લાખ રૂપિયાની થતી હતી, પરંતુ હાલમા તેથી અર્ધા રૂપિયા પણ ઉપજતા હોય તે વિષે શક છે સામતો પાસે જે સેના છે, તેમા પાયદલ સિવાય અશ્વારોહી સૈનિકોની સખ્યા પાચ હજારની છે પ્રત્યેક સામતને એક હજાર રૂપિયાની ઉપજપર એક અશ્વારોહી અને બે પાયદલ સૈનિકો રાખવા પડે છે આ રીતે જે સામતને પ્રતિવર્ષે દશહજારની ઉપજ હોય તેને દશ અશ્વારોહી અને વીસ પાયદલ સૈનિકો રાખવા પડે છે યુદ્ધસમયમા અથવા ઇતર કોઇ પ્રસંગે રાજાની આજ્ઞાનુસાર સામતોને તેને સહાય કરવી પડે છે

મારવાડપતિની દશ લાખની ઉપજ તે છે કે જે રાજખજાનામા જાય છે તે ઉપરાત જે રાજ-કર્મચારીઓ રાજાની ખાસ ભૂમિમાથી જાગીર ભોગવે છે, તેનુ મહેસુલ આ દશ લાખમા ગણવામા આવતુ નથી

પ્રજાની પાસેથી ભિન્ન ભિન્ન પ્રકારના કર લેવામા આવે છે ભારતવર્ષમા પ્રાચીનકાળમા માત્ર અનાજનોજ કર લેવામા આવતો હતો એ કરને મારવાડમા 'બટાઇ અર્થાત્ 'વહેચણી' કર કહેવામા આવે છે ક્ષેત્રમા પાકેલા અનાજનો અર્ધ ભાગ રાજાને આપવામા આવે છે અને અર્ધભાગ ખેડુતના ઘરમા રહે છે પ્રાચીનકાળમા રાજા ધાન્યનો ⅙ અથવા ⅛ ભાગ કર તરીકે લેતા હતા, તેને બદલે વર્તમાન કાળમા અર્ધ ભાગ લેવામા આવે છે તદુપરાત, ખેડુતને અનાજની રખવાળી તથા ભાગ પાડવાની ક્રિયામા ભાગ લેનાર માણસોની મહેનતના પૈસા આપવા પડે છે દશમણ ધાન્યપર બે રૂપિયા આપવા પડે છે, તેમાથી રખવાળ અને કોટવાળ (કે જે ધાન્યના ભાગ પાડે છે તે) ની મહેનતના પૈસા આપતા જે કાઇ બચે છે તેને ગામનો પટેલ અને તલાટી વહેચી લે છે મહારાજાના ઘોડા અને ઇતર પશુઓના ખોરાકને માટે પ્રત્યેક ખેડુતની પાસેથી એક એક ગાડી જુવાર અથવા બાજરીની કડબ લેવામા આવતી હતી પરંતુ સાપ્રતમા તેની કિંમત અર્થાત્ એક એક રૂપિયો પ્રત્યેક ખેડુતની પાસેથી લેવામા આવે છે જે સમયે દુષ્કાળ પડવાનો સંભવ જણાય છે, તે સમયે ખેડુતોની પાસેથી રૂપિયા લેવામા આવતા નથી, પરંતુ કડબજ લેવામા આવે છે પટેલ, તલાટી આદિ કર્મચારીઓના નિર્વાહ અર્થે ખેડુત અને રાજા એ ઉભયની પાસેથી ધાન્યનો અમુક અંશ લેવામા આવે છે આ ખર્ચને માટે પ્રાતમણે પાશેર ધાન્ય લેવામા આવે છે પટાવતો અથવા સામતોના તાબાના ખેડુતો રાજાની ખાલસા ભૂમિના ખેડુતો કરતા ઘણા સુખી હોય છે, કારણ કે સામતો પોતાના ખેડુતોની પાસેથી ધાન્યના કેવળ ⅓ ભાગજ ગ્રહણ કરે છે તદુપરાત તેઓ પ્રતિ સો વિઘાએ બાર રૂપિયાનો કર લે છે ખેડુતો આ કર ઘણી ખુશીથી આપે છે

આ સિવાય મારવાડમા જેટલા સ્ત્રીપુરુષો નિવાસ કરે છે, તેમને એક એક રૂપિયો કર આપવો પડે છે આ કરને "અગકર" કહેવામા આવે છે

વળી 'ઘાસમારી' નામનો પશુઓપર લેવાતો કર મારવાડમા પ્રચલિત છે પ્રત્યેક ઘેટા અથવા બકરાપર એક આનાનો કર લેવાય છે, ભેસપર આઠ આનાનો કર લેવામા આવે છે અને ઉટ ઉપર ત્રણ રૂપિયાનો કર લેવામા આવે છે

'કિવાડી' નામનો કર સૌથી અધિક પીડાકારી છે "કિવાડ" શબ્દનો અર્થ "દ્વાર" છે મહારાજા વિજયસિંહે આ કરની મૂળ ઉત્પત્તિ કરી હતી તેમના શાસનકાળના અતિમ ભાગમા મારવાડના સમસ્ત સામતો વિદ્રોહી બની પાલીમા એકત્રિત થયા હતા અને તેમણે મહારાજાને પદભ્રષ્ટ કરવાને માટે પ્રયત્ન કર્યો હતો આ સમયે મહારાજા વિજયસિંહ તેમને હાથમા લેવાને માટે ત્યા ગયા, પરંતુ સામતો કોઇ પણ પ્રકારે તેમના હાથમા આવ્યા નહિ તેઓ ત્યાથી પાછા ફરી

જોધપુરનિકટ આવ્યા તો તેમણે પાટનગરના દ્વાર બંધ જોયાં. ભીમસિંહે રાજસિંહાસનપર અભિષિક્ત થઇ નગરનાં દ્વાર બંધ કરાવી દીધા હતા; ત્યારે તેમણે સેના એકત્રિત કરવાને માટે પ્રજાની સહાય માગી. પ્રજાએ પ્રત્યેક ઘરદીઠ ત્રણ ત્રણ રૂપિયા ઉઘરાવી આપ્યા. હવે જે પ્રજાજનોએ ભીમસિંહના પક્ષનું અવલંબન કર્યું હતું તેમને દંડિત કરવાને માટે હો કિંવા રાજ્યની ઉપજ વધારવાને માટે હો, કારણ ગમે તે હો, પરંતુ તેમણે પાછળથી તે કર ચિરસ્થાયી કરી દીધો. તે સમયથી પ્રજા સતત ત્રણ રૂપિયા કર આપતી આવી હતી; પરંતુ જે સમયે મહારાજા માનસિંહની વિરુદ્ધ પ્રપંચનો વિસ્તાર થયો અને પટ્ટાણોએ મહારાજાની ખાલસા ભૂમિપર અધિકાર કરી લીધો, તે સમયથી તેમણે ત્રણ રૂપિયાને બદલે દશ રૂપિયા લેવા માંડયા; પરંતુ આ કર એકસરખીરીતે લેવામાં આવતો નથી. સૌથી પ્રથમ પ્રત્યેક નગર અને ગામમાં જેટલા ઘરો હોય છે, તેની ગણત્રી કરવામાં આવે છે. ત્યાર પછી ઘરના સ્વામીની સ્થિતિ પ્રમાણે તેની પાસેથી કર ગ્રહણ કરવામા આવે છે. દરિદ્ર મનુષ્ય બે રૂપિયા આપે છે તો શ્રીમંતને વીસ રૂપિયા આપવા પડે છે. સામંતોના અધિકારનીચેના પ્રદેશોમાંથી પણ આ કર વસુલ કરવામાં આવે છે; પરંતુ ખાસ કૃપાતરિકે કેટલાકને મુક્તિ પણ મળે છે.

મારવાડમાં વાણિજ્યકરના કેટલા રૂપિયા પૂર્વે ઉત્પન્ન થતા હતા, તે નીચેની યાદીપરથી જણાશે; પરંતુ હાલમાં એટલી ઉપજ નથી. પૂર્વ કાળમાં વાણિજ્યકરની ઉપજ અધિક હતી અને વર્તમાનકાળમાં ન્યૂન છે તેનું કારણ સ્પષ્ટજ છે. પ્રત્યેક દેશમાં વાણિજ્યકરની ઉપજની ન્યૂનાધિકતાનો આધાર વ્યાપારની અવનતિ કિંવા ઉન્નતિ ઉપર રહેલો છે. જે સમયમાં લૂંટ, અત્યાચાર, પીડન, વિજાતીઓના આક્રમણ અને દુર્ભિક્ષનું અસ્તિત્વ હોય તે સમયમા વ્યાપારની સ્થિતિ કેવી હોય છે, તે સહેજે સમજી શકાય એમ છે. નિમ્નલિખિત યાદી પ્રાચીન સરકારી દફતરોમાથી ઉધ્ધૃત કરવામાં આવી છે માટે એમાં શંકાને કિંચિત્ પણ અવકાશ નથી.

સ્થાન	રૂપિયા
જોધપુર	૭૬૦૦૦
નાગોર	૭૫૦૦૦
ડીડવાના	૧૦૦૦૦
પર્વતસર	૪૪૦૦૦
મેડતા	૧૧૦૦૦
કોલિયા	૫૦૦૦
ઝાલોર	૨૫૦૦૦
પાલી	૭૫૦૦૦
જેસોલ અને બાલોતરાના મેળા	૪૧૦૦૦
ભીનમાલ	૨૧૦૦૦
સાચોર	૬૦૦૦
ફલોદી	૪૧૦૦૦
એકંદર	૪,૩૦,૦૦૦

હાણીઓ અર્થાત્ કરસંગ્રાહકો પ્રધાન નગરોમાં રહે છે અને તેમને નિયત વેતન મળે છે; તથા નીચી શ્રેણીના કર્મચારીઓને સો રૂપિયાપર અમુક રકમ મળે છે. આ વાણિજ્યકર ધાન્ય ઉપર પણ લેવામાં આવે છે. એક જીલ્લામાથી બીજા જીલ્લામાં લઇ જવામાં આવતાં દેશી કે પરદેશી સર્વ પ્રકારના ધાન્યોપર જકાત લેવામાં આવે છે.

જે પ્રકારે વાણિજ્યકરની અને ભૂમિની મહેસુલની ઉપજ ઘટી ગઈ છે તે પ્રકારે લવણદ્વારા થતી ઉપજ પણ પૂર્વ કરતાં ઓછી થઇ ગઇ છે; તથાપિ એની ઉપજ ઘણીજ નિશ્ચિત છે, એમાં કિંચિત્ પણ શક નથી. પૂર્વે મારવાડમાં લવણદ્વારા કેટલી ઉપજ થતી હતી, તે નીચેની યાદીપરથી પ્રતીત થશે:—

સ્થાન	રૂપિયા
પચભદ્રા	૨૦૦૦૦૦
ફલોદી	૧૦૦૦૦૦
ડીડવાના	૧૧૫૦૦૦
સાભર	૨૦૦૦૦૦
નાના	૧૦૦૦૦૦
એકદર	૭૧૫,૦૦૦

લવણના વ્યાપારમા અદ્યાપિ હજારો માણસો અને લક્ષાવધિ પશુઓ ગેકાયેલા રહે છે વણ જારા લોકોના હાથમા આ વ્યાપાર છે કેટલાક વણજારાઓની પાસે તો ૪૦૦૦૦ બળદો લવણ વહન કરવાને માટે હોય છે સિંધુતટથી ગગાતટપર્યંત સમસ્ત દેશમા આ લવણ જાય છે અને તે "સાભર લવણ" ના નામથી ઓળખાય છે જો કે ભિન્ન ભિન્ન સરોવરોમાનુ લવણ ભિન્ન ભિન્ન પ્રકારનુ હોય છે પરતુ પચભદ્રાનુ લવણ સર્વમા શ્રેષ્ઠ ગણાય છે

ભૂમિપર ક્યારાઓ બનાવવામા આવે છે અને તેપર નકુલનુ ઘાસ નાખવામા આવે છે આથી લવણ શીઘ્ર તૈયાર થાય છે પવનને લીધે પાણીમા જે તરગ ઉત્પન્ન થાય છે તેથી ઘાસ સરલતાથી કિનારાપર નીકળી જાય છે મીઠુ તૈયાર થયા પછી તેને તોળીને એક સ્થાનપર તેનો ઢગલો કરવામા આવે છે અને તેપર કેટલીક જાતની વનસ્પતિ નાખીને તેને બાળવામા આવે છે આથી હવાના ફેરફારની મીઠા ઉપર કાઇપણ અસર થતી નથી અને તે જામીને ગઠ્ઠા બની જાય છે

અતિ પ્રાચીન કાળમા મારવાડના રાજાની ખાસ ઉપજ એકદર ત્રીસલાખ રૂપિયાની થતી હતી તથા સામત અને મત્રીસમાજની ઉપજ પચાસ લાખ રૂપિયાની થતી હતી આ ઉપજની યાદી નીચે પ્રમાણે છે —

(૧) ખાલસા અથવા રાજાની ખાસ ભૂમિમા આવેલા ૧૪૮૪ ગામો અને નગરોની ઉપજ		રૂા ૧૫૦૦૦૦૦
(૨) વાણિજ્યકર		રૂા ૪૩૦૦૦૦
(૩) લવણ કર		રૂા ૭૧૫૦૦૦
(૪) હાસિલ અર્થાત પ્રકીર્ણ કરો		રૂા ૩૦૦૦૦૦
(કે જે નિશ્ચિત હોતા નથી)	એકદર	રૂા ૨૯૪૫૦૦૦
સામત અને મત્રીસમાજની ઉપજ		રૂા ૫૦૦૦૦૦૦
	સર્વ મળીને	રૂા ૭૯૪૫૦૦૦

આ પ્રકારે પ્રાચીનકાળમા મારવાડના રાજા તથા સામતો અને મત્રીઓની બધી મળીને રૂપિયા એશી લાખની ઉપજ થતી હતી વર્તમાનકાળમા હાલ એનો અર્ધો ભાગ પણ ઉપજતો નથી એ વાત સર્વથા સત્ય છે તોપણ મારવાડના પ્રાચીન મત્રીઓના વશજોની પાસે અદ્યાપિ પુષ્કળ દ્રવ્ય છે એમા યત્કિંચિત્ પણ સશય નથી આ લોકો અત્યત શ્રીમત છે અને તેમણે પરદેશમાથી પણ અઢળક દ્રવ્ય પ્રાપ્ત કરેલુ છે આ દેશના મનુષ્યો સ્વભાવત સમસ્ત દ્રવ્ય ગુપ્ત રાખે છે તેઓ લેણદેણનો વ્યવહાર રૂપિયાથી કરતા નથી તેથી દ્રવ્યની વૃદ્ધિ થતી નથી જ્યારે મહારાજા વિજયસિંહે નાગોરની અનેક ઇમારતો તોડાવી નખાવી હતી, ત્યારે તેમને તેમાથી પુષ્કળ દ્રવ્ય પ્રાપ્ત થયુ હતુ

સેનાબળ—હવે માત્ર મારવાડની યુદ્ધસામગ્રીવિષે વિવેચન કરવાનુ બાકી રહ્યુ છે ઉપજની ન્યૂનાધિકતા સાથે સેનાની ન્યૂનાધિકતાને ગાઢો સબધ છે ઉપદ્રવી સામતોનુ દમન કરવાને માટે મારવાડના મહારાજાએ એક સમયે પગારદાર સેના રાખી હતી આ સેનામા કેવળ પાયદળ રોહિલાઓ અને અફઘાનોજ વિશેષ હતા આ સર્વ સૈનિકો બદુકધારી હતા તેમની સાથે તોપો પણ રાખવામા આવી હતી આ સૈનિકો યુદ્ધકળામા અત્યત નિપુણ હતા તેઓ ગરોડઅશ્વારોહીઓના પ્રચડ પ્રતિસ્પર્ધી થઇ પડયા હતા આ પ્રકારે કેટલાક વર્ષો વ્યતીત થયા પછી મહારાજા માનસિંહે તે સેના વધારીને તેમા ત્રણ હજાર પાયદળ, પદરસે અશ્વારોહીઓ અને પંદર તોપો રાખી હતી હિંદાલ-

ખાં નામના એક પાણીપતના નિવાસીને આ સેનાનો નાયક બનાવવામાં આવ્યો હતો. વિજયસિંહના શાસનકાળથી આ મનુષ્ય મારવાડની સેવા કરતો હતો અને રાજાની પાસે તેનું ઘણું સારૂં વજન હતું. મહારાજા માનસિંહની સાથે તેને ગાઢી મિત્રતા થઇ હતી અને તેઓ તેને સન્માનપૂર્વક " કાકા " કહીને બોલાવતા હતા. આ પગારદાર સેનાસિવાય મારવાડમા એક બીજું પણ સૈન્ય હતું. આ સૈન્યનું નામ વિષ્ણુસ્વામી હતું અને કાયમદાસ નામનો એક મનુષ્ય તેનો નાયક હતો. આ સેનામાં સાતસેં પાયદળ, ત્રણસેં અશ્વારોહી અને કેટલાક ધનુર્ધારી હતા. યૂરોપમાં દારૂગોળાનો ઉપયોગ થવા માંડયો તે પૂર્વે ભારતવર્ષમા ઘણા પ્રાચીનકાળથી યુદ્ધમા ધનુષબાણનો ઉપયોગ કરવામા આવતો હતો. એક સમયે મારવાડના રાજાની પાસે અગીઆર હજાર વિદેશી સૈનિકો હતા. આ વિદેશી સેનામા અઢી હજાર અશ્વારોહી, કેટલાક ધનુર્ધારી અને ૫૦ તોપો હતી. માસિક પગાર ઉપરાંત ભિન્ન ભિન્ન દળના સેનાપતિઓને જાગીરો આપવામા આવતી હતી. આથી મારવાડના સામંતોને રાજાની સાથે ભયંકર ઝગડો થયો હતો, જેનું વર્ણન અમે પૂર્વે કરી ચૂકયા છીએ. ઉદ્ધત અને અસંતુષ્ટ સામંતોનું દમન કરવાને માટે આ ફાજલ સેના રાખવામાં આવી હતી, તેથી રાજ્યનું બળ અત્યંત હીન થઇ ગયું હતું અને તે વિધ્વંસ પામવાની અણીપર આવી પહોંચ્યું હતું. આ વિદેશી પગારદાર સેનાને લીધેજ મારવાડના સામંતો અને રાજા વચ્ચે વૈમનસ્ય ઉત્પન્ન થયું હતું અને પરસ્પરનો વિશ્વાસ નષ્ટ થઈ ગયો હતો.

રાજપૂતજાતિના પતનકાળમાં કેવળ મારવાડમાંજ નહિ, પરંતુ રાજસ્થાનના સર્વ પ્રદેશોમાં સામંતો અને રાજાઓ વચ્ચે ભયંકર ઝગડા જાગ્યા હતા. રાજપૂતોનું પતન થયા પૂર્વે સર્વ સામંતોએ અત્યંત ઉદ્ધત બની રાજાની સામે શસ્ત્ર ધારણ કર્યાં હતાં; પરંતુ કેટલાક સામંતોએ આ ભયંકર આપત્તિમાં રાજાને સહાય પણ કરી હતી. જે દેશમાં સામંતપ્રથા પ્રચલિત હોય તે દેશના રાજા જો બુદ્ધિમાન, ચતુર અને બળવાન હોય છે તો ત્યાંના સામંતો કદિપણ વિદ્રોહનો અગ્નિ પ્રજ્વલિત કરી શકતા નથી. રાજા બળહીન હોય છે તોજ સામંતો પોતાનું બળ વધારી તેને હેરાન કરે છે. અંગ્રેજી શાસનનો પ્રચાર થયા પછી એક પણ સામંતે રાજાની વિરુદ્ધ માથું ઉચકર્યું નથી.

મેવાડમાં પ્રધાન સામંતો સોળ છે, જયપુરમાં બાર છે તથા મારવાડમાં આઠ છે. તેમની યાદી નીચે આપવામા આવે છે. આ સામંતો પાંચસેંની ઉપજપર રાજાને એક એક અશ્વારોહીની સહાય આપવાને સમર્થ થયા હતા.

મારવાડના પ્રથમ શ્રેણીના સામંતો

નંબર	નામ	શાખા	નિવાસસ્થાન	ઉપજ	રિમાર્ક
૧	કેસરીસિંહ	ચાપાવત	આહવા	૧૦૦૦૦૦	આ સામંત મારવાડમાં સૌથી શ્રેષ્ઠ છે. એમની અર્ધી ભૂમિ મૂળ શાખાની છે અને શેષ અર્ધી પોતાના કુળની નિકૃષ્ટ શાખાઓની ભૂમિ બળપૂર્વક હસ્તગત કરીને તેઓએ મેળવેલી છે.
૨	બખ્તાવરસિંહ	કૂંપાવત	આસોપ	૫૦૦૦૦	
૩	સાલિમસિંહ	ચાંપાવત	પોકર્ણ	૧૦૦૦૦૦	પોકર્ણના સામંત મારવાડના સર્વ સામંતોમાં અધિક સામર્થ્યવાન ગણાય છે.
૪	સુરતાનસિંહ	ઉદ્દાવત	નીમાજ	૫૦૦૦૦	
૫	×	મેડતિયા	રિયાં	૨૫૦૦૦	સમસ્ત રાઠોડજાતિમાં મેડતિયા અધિક સાહસિક વીર ગણાય છે.
૬	અજિતસિંહ	મેડતિયા	ઘાણેરાવ	૫૦૦૦૦	પૂર્વે આ પ્રદેશ મેવાડના સોળ સરદારોમાંના એકના અધિકારમા હતો; પરંતુ પાછળથી મારવાડના રાજાએ તેને પોતાના અધિકાર નીચે લઇ લીધો છે: એ પ્રદેશનું અતિ વિશાળ પાટનગર હાલ ભગ્ન થઇને ખંડિયેર બની ગયું છે.

૭	×	કરમસોત	ખીમસર વા કીમસર	૪૦૦૦૦	આ શહેર અતિ મોટુ હતુ, પરતુ હાલમા તેની તે સ્થિતિ રહી નથી
૮	×	ભાટી	ખેજડલા	૨૫૦૦૦	મારવાડના પ્રથમ શ્રેણીના સરદારોમા માત્ર આ પ્રદેશ ના સરદાર વિદેશી છે

મારવાડના દ્વિતીય શ્રેણીના સરદારો

નંબર	નામ	શાખા	નિવાસસ્થાન	ઉપજ	રિમાર્ક
૧	શિવનાથસિહ	ઉદાવત[1]	કુચામન	૫૦૦૦૦	આ સામત પરમ સામર્થ્યવાન હતા
૨	સુરતાનસિહ	જોધા	ખારીકાદેવ	૨૫૦૦૦	
૩	પૃથ્વીસિહ	ઉદાવત	ચડાવલ	૨૫૦૦૦	
૪	તેજસિહ	ઉદાવત	ખાદા	૨૫૦૦૦	
૫	ઓનાડસિહ	ભાટી[2]	આહોર	૨૧૦૦૦	એમને દેશનિકાલ કરવામા આવ્યા હતા
૬	જીતસિહ	કૂપાવત	વગડી	૪૦૦૦૦	
૭	પદ્મસિહ	કૂપાવત	ગજસિહપુરા	૨૫૦૦૦	
૮	×	મેડતિયા	મીટરી	૪૦૦૦૦	
૯	કર્ણસિહ	ઉદાવત	મારોત	૧૫૦૦૦	
૧૦	જાલિમસિહ	ચાપાવત	મારોટ	૧૫૦૦૦	
૧૧	સવાઈસિહ	જોધા	ચાપુર	૧૫૦૦૦	
૧૨	×	×	બૂડસ	૨૦૦૦૦	
૧૩	શિવદાનસિહ	ચાપાવત	કાવટા(મોટા)	૪૦૦૦૦	
૧૪	જાલિમસિહ	ચાપાવત	હરસોલાવ	૧૦૦૦૦	
૧૫	સાવલસિહ	ચાપાવત	દીગોદ	૧૦૦૦૦	
૧૬	હુકમસિહ	ચાપાવત	કાવટા(નાના)	૧૨૦૦૦	

મારવાડના આ સામતો જાગીરોનો ઉપભોગ કરી રાજાની સેવા કરે છે માત્ર આપત્તિના પ્રસગે સહાય કરનાર બીજા કેટલાક સામતો છે, જેમના નામો આ યાદીમા આપવામા આવ્યા નથી વાદમેર, કોટડા, જસોલ, ફુલસૂદ, બડગાવ, બાકડા, કાલિન્દ્રિ અને વારૂદાના સામતો ઉપરોક્ત પ્રકારના સામતોમા પ્રધાન છે જો રાજા તેમને સતુષ્ટ રાખે છે તો તેઓ પોતાની પ્રબળ સેનાસહિત તેમને સહાય કરવાને એકત્રિત થાય છે ઉપરોક્ત યાદી એક અતિ પ્રાચીન પુસ્તકમાથી ઉધૃત કરવામા આવી છે, માટે તે વર્તમાનકાળને લાગુ પાડવી યુક્ત નથી અનેક રાજકીય પરિવર્તનોથી સામતોની સ્થિતિમા પણ પરિવર્તન થયુ છે પૂર્વે સામતો પાચસેની ઉપજપર એક અશ્વારોહી અને બે પાયદળ સૈનિકો પ્રસગોપાત મહારાજાને સહાય કરવાને માટે રાખતા હતા, પરતુ હાલમા તેમની જાગીર અને ઉપજ ન્યૂન થઇ ગઇ છે તેથી તેમને પાચસેને બદલે હજારની ઉપજપર તેટલા સૈનિકો રાખવાનો હુકમ થયો છે

૧ મેડતીઆ ૨ ચાપાવત

ઈ૦ સ૦ ૧૮૮૬ માં મહાશય અચીસને પોતાના પુસ્તકમાં એવો ઉલ્લેખ કર્યો છે કેઃ–" જોધપુરરાજ્યની ભૂમિનો વિસ્તાર ૩૫૬૭૨ વર્ગમાઇલ છે અને પ્રજાની સંખ્યા ૧૭૭૩૬૦૦ છે. રાજ્યની ઉપજ સાડાસત્તર લાખ રૂપિયાની છે; તેમા લવણની ઉપજ પ્રાયઃ પાંચ લાખ રૂપિયાની થાય છે. મહારાજાની પાસે ૬૦૦૦ કરતાં અધિક સૈનિકો નથી. સ્થાનિક પોલિટિકલ એજંટ વકીલસમિતિના સભાપતિનુ કાર્ય કરે છે. મારવાડની સાથે બિકાનેર, જેસલમીર, કૃષ્ણગઢ, શિરોહી અને પાલણપુરને જો સીમાસંબંધી કાઇ વિવાદ ઉપસ્થિત થાય અથવા કાંઇ ઉપદ્રવ ઉત્પન્ન થાય તો ઉપરોક્ત સમિતિજ તેનો નિર્ણય કરે છે. આ સમિતિમાં ઉદયપુર, જયપુર વગેરે દેશોના વકીલો એકત્રિત થાય છે. પ્રતિવર્ષે એકવાર અજમેર, નાગોર અને આબુશૃંગપર આ સમિતિનું અધિવેશન થાય છે."

ઈ૦ સ૦ ૧૮૧૮ માં મહાશય ટૉમસ વ્હીલરે પોતાના ગ્રંથમા લખ્યું હતું કેઃ–" મારવાડની ભૂમિનું પરિમાણ ૩૬૬૭૦ વર્ગમાઇલ છે અને પ્રજાની સંખ્યા પ્રાયઃ ૨૦૦૦૦૦૦ તથા વાર્ષિક ઉપજ ૨૫૦૦૦૦૦ રૂપિયાની છે."

અધ્યાય ૨૦ મો

આધુનિકસ્થિતિ–જોધપુરમાં બ્રિટિશરેસિડેંસીની સ્થાપના–ઋતુ–અનાજ–સ્વાસ્થ્ય–શાસનવિભાગ–ફોજદારી અદાલત–જાગીરદારી અદાલત–અપીલકોર્ટ–વકીલસમિતિ–વાણિજ્યકર–અફીણના વ્યાપારની ઉપજ તથા ખર્ચ–ઋણ–સીમાનો નિર્ણય–રેલ્વે–લૂંટારાઓનું દમન–મારવાડના વર્તમાન સૈનિકોની સંખ્યા–ઉપસંહાર

તિહાસવેત્તા કર્નલ ટૉડે મારવાડની જનસંખ્યા, ઉપજ, ખેતી ન્યાય ઇ૦ ના સંબંધમા જે ઉલ્લેખ કર્યો છે તેનો અવિકૃત અનુવાદ અમે આપી ગયા છીએ, પરંતુ તેમના સમયથી વર્તમાનકાળસુધીમા તેમા ઘણો ફેરફાર થઇ ગયો છે, માટે અમે મારવાડની હાલની સ્થિતિનુ વર્ણન કરવાને પ્રવૃત્ત થઇએ છીએ કર્નલ ટૉડના સમયમા મારવાડની જે સ્થિતિ હતી, તેની સાથે તેની હાલની અવસ્થાની તુલના કરવાથી પાઠકગણ કયી કયી બાબતમા પરિવર્તન થયુ છે, તે સારીરીતે સમજી શકશે કયા કયા વિષયમા તેની ઉન્નતિ થઈ છે અને શી શી બાબતમા તેની અધોગતિ થઇ છે, તે પાઠકોને સારીરીતે સમજાશે પશ્ચિમ રાજપૂતાનાના અગ્રેજ રેસિડેંટ લેફ્ટેનન્ટ કર્નલ પી ડબલ્યુ પાવલેટે ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૩ ના એપ્રીલ માસની ૧૭ મી તારીખે મારવાડના શાસનસબંધે ભારતવર્ષની સરકાર પાસે જે વિસ્તૃત વૃત્તાત મોકલ્યુ હતુ, તેનોજ સાર અમે અત્રે પાઠકોની સન્મુખ સાદર કરીએ છીએ એક સરકારી અમલદારે આ વૃત્તાત લખ્યુ છે માટે તેની સત્યતાપર સદેહ લાવવાનુ આપણને કાંઇ પ્રયોજન નથી

અગ્રેજ રેસિડેંટનો મુકામ

પ્રસ્તુત વર્ષમા અર્થાત્ ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨–૮૩ મા લેફ્ટેનન્ટ કર્નલ પી ડબલ્યુ પાવલેટ અગ્રેજ સરકારના મારવાડના પ્રતિનિધિના પદપર નિયુક્ત હતા અગ્રેજ રેસિડેંટ આટલા દિવસપર્યંત એરિનપુરામા પોતાનુ મુખ્ય કાર્યાલય સ્થાપન કરીને રહેતા હતા, પરતુ ભારતવર્ષની સરકારે પોતાનો રાજકીય ઉદ્દેશ સપૂર્ણરીતે સિદ્ધ કરવાને માટે ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨ ના જુલાઇ માસમા એ કાર્યાલય એરિનપુરાથી ખસેડીને જોધપુરમા સ્થાપિત કર્યું

ઋતુ

પ્રસ્તુત વર્ષમા જોધપુરમા એકદર ૧૨ ઇંચ વૃષ્ટિ થઈ હતી આ વૃષ્ટિ કાંઇ ઠીક ગણાય નહિ વરસાદની તગીને લીધે રાજ્યના પ્રધાન પ્રધાન નદીઓ જાન્યુઆરી માસમાજ સુકાઈ ગઇ રાજ્યના અન્યાન્ય સ્થાનોમા પણ વરસાદની તગી હોવાને લીધે પાણીનુ કષ્ટ પડ્યુ હતુ

ધાન્ય

જલના અભાવથી અગાઉ કરતા પ્રસ્તુત વર્ષમા ઓછુ ધાન્ય ઉત્પન્ન થયુ હતુ

સ્વાસ્થ્ય

પ્રસ્તુત વર્ષમા ભયાનક મોઘવારી થઇ નહોતી રાજ્યમા દેશી અને અગ્રેજી પ્રણાલીના ઔષધાલયો સ્થાપન કરવામા આવ્યા છે તથા ડૉક્ટરો નિયુક્ત કરવામા આવ્યા છે મારવાડના મહારાજ રાજ્યોનામાથી ચિકિત્સા વિભાગને માટે સર્વ પ્રકારની સહાય આપે છે

બ્રિટિશરેસિડેંટ લેફ્ટેનન્ટ કર્નલ પાવલેટ આગલા વર્ષના સબધમા ઉલ્લેખ કરતા જણાવે

છે કે:–" ગત વર્ષમાં જોધપુરમાં હડકાયલાં કૂતરાંએ વિશેષ ઉપદ્રવ કર્યો હતો હડકાયલાં કૂતરાંના દંશથી ગતવર્ષમાં ૪૪ કરતાં પણ અધિક મનુષ્યો મરણ પામ્યાં હતાં. આથી મહારાજાએ કૂતરાંને પકડીને એક સ્થાને બાંધવાની આજ્ઞા ફરમાવી; પરંતુ આ સમાચાર સાંભળતાં રાજધાનીના સમસ્ત વણિકો અને વ્યાપારીઓ અત્યંત અપ્રસન્ન થયા અને સર્વ જણે પોતપોતાની દુકાન બંધ કરીને હડતાલ પાડી.વળી તેઓ સંખ્યાબંધ નગરનાં મુખ્ય મુખ્ય સ્થાનોમાં એકત્રિત થઇ રાજકર્મચારીઓને ભય દર્શાવવા લાગ્યા.

મારવાડના નિવાસીઓ અનાદિથી પશુપક્ષીઓપર દયા રાખતા આવ્યા છે. અધિક શું લખું ? જ્યારે દુષ્કાળ પડે છે ત્યારે મનુષ્યો પ્રથમ પશુપક્ષીઓને ભોજન કરાવે છે અને પછી પોતે ભોજન કરે છે. ઉપરોક્ત રાજાજ્ઞાથી વણિકો શામાટે રુષ્ટ થયા હતા તે આ હકિકતપરથી સારીરીતે સમજી શકાશે. ત્રણ દિવસ પછી અસંતુષ્ટ વણિકોના નેતાને પકડીને મહારાજાની સન્મુખ લઇ જવામાં આવ્યો. આથી સર્વ વણિકો ભયભીત થયા અને તેમણે રાજાજ્ઞા શિરસાવંદ્ય કરી. "

શાસનવિભાગ

ઑક્ટોબર માસમાં મહારાજ પ્રતાપસિંહ સી. એસ. આઈ. " મુસાહિબઆલા " ની ઉપાધિ પ્રાપ્ત કરી રાજ્યના મુખ્ય મંત્રીના પદપર નિયુક્ત થયા. એઓ આ પદપર નિયુક્ત થયા તે પૂર્વે તેમણે અત્યંત પરિશ્રમ કરી લુંટફાટ દાબી દઇ લૂંટારાઓને બંદીવાન કરી રાજ્યમાં શાંતિની સ્થાપના કરી હતી. આ કારણથી ' એમનાદ્વારા રાજ્યની અવ્યવસ્થા સરલતાથી નિવૃત્ત થશે ' એવો વિચાર કરી મારવાડના મહારાજાએ તેમને મુખ્ય મંત્રીના પદપર નિયુક્ત કર્યા. મહારાજ પ્રતાપસિંહ પ્રાચીન કાળના રાઠોડોના જેવા અત્યંત સાહસિક મહાવીર અને રાજનીતિજ્ઞ છે. એમના શાસનકાળમાં મારવાડમાં સુખશાંતિનો પ્રસાર થવાની વિશેષ આશા રહે છે.

મહેતા વિજયસિંહ અને પંડિત શિવનારાયણ પૂર્વપદપર સ્થિત રહી અતિ પ્રશસ્યરીતે કાર્ય કરે છે. મારવાડના બીજા એક પ્રધાન રાજકર્મચારી ખાનબહાદૂર ફૈઝુલ્લાખાં હાલમાં પોલીસ વિભાગમાં છે. પ્રાચીન તત્ત્વની ખોજ કરવાનો ભાર પણ તેમના ઉપરજ છે.

કેળવણી ખાતું

મારવાડના મહારાજા યશવંતસિંહ બહાદૂરે પોતાના રાજ્યમાં શિક્ષણનો પ્રચાર કરવાને માટે પુષ્કળ પ્રયાસ કર્યો છે. ગતવર્ષમાં કેળવણીને માટે મહારાજાએ ઉદાર સહાય કરી હતી.

ફોજદારી કોર્ટ

અલવરના મુન્શી મખ્દૂમબક્ષ જોધપુરના ફોજદાર છે. મખ્દૂમબક્ષે જ્યારે પોતાની જગ્યાનો ચાર્જ લીધો, ત્યારે ૩૭૪૬ મુકર્દમાનો નિકાલ કરવાનો બાકી હતો. ગત વર્ષમાં તેમણે પ્રાયઃ આ સર્વ મુકર્દમાઓનો ફેંસલો કરી નાખ્યો. તેમાંથી માત્ર ૭૨ મુકર્દમાઓજ શેષ રહ્યા. ઉપરોકત મુકર્દમાઓની સાથે તેમણે ૮૫૦ નવીન ફોજદારી મુકર્દમાઓનો નિર્ણય પણ કર્યો હતો. દેશીરાજાઓ જેવી શીઘ્રતાથી મુકર્દમાનો ફેંસલો કરે છે, તેવી શીઘ્રતાથી મખ્દૂમબક્ષે મુકર્દમાની તપાસ કરી નહોતી. તેઓ સર્વ હકિકત સાંભળી તેપર સંપૂર્ણ વિચાર કરી ન્યાય આપતા હતા.

દિવાની અદાલત

મહેતા અમૃતલાલને દિવાની મુકર્દમાઓનો ફેંસલો આપવાનું કાય સોંપવામાં આવ્યું છે. ગત વર્ષની પૂર્વેના વર્ષમાં ૫૩૪૦ દિવાની મુકર્દમા હતા અને ગત વર્ષમાં એકંદર ૧૧૪૨ મુકર્દમાઓ ઉપસ્થિત થયા હતા. આ સર્વ મુકર્દમાઓમાંથી ૪૨૦૦ નો ફેંસલો કરી નાખવામાં આવ્યો છે.

જાગીરદાર કોર્ટ

મારવાડના જાગીરદારોના મુકર્દમાઓની તપાસ કરવાને માટે ગત વર્ષમાં "જાગીરદાર કોર્ટ" નામની એક નવીન અદાલત સ્થાપિત કરવામાં આવી છે. ઉચ્ચ શ્રેણીના સામંતો અને રાજકુટુંબીઓ આ અદાલતમાં તપાસનું કામ કરે છે. આ અદાલતનું કાર્ય અત્યારસુધી સંતોષદાયક રીતે થયું નથી; માટે બ્રિટિશભારતના એક ઉચ્ચ કક્ષાના ન્યાયાધીશને અહીંઆં ન્યાયાધીશતરિકે નિયુક્ત કરવાનો વિચાર કરવામાં આવ્યો છે. એમ કરવાથી સંતોષકારક કામ થવાનો સંભવ છે.

અપીલ કોર્ટ

પૂર્વે પણ અપીન કાર્ય થતુ હતુ અને તે મહારાજા સ્વય કરતા હતા પરતુ તેમને અનેક કાર્યો ની ઉપાધિ હોવાથી દીર્ઘકાળે મુકર્દમાઓના ફેસના થત હતા આથી ગતવર્ષમા એક સ્વતન્ત્ર અપીન કોર્ટની સ્થાપના કરવામા આવી છે કવિરાજ મુ ારિદાનને આ કોર્ટના ન્યાયાધીશતરિકે નિયુક્ત કરવામા આવ્યા છે આ કોર્ટનુ કાર્ય ઉત્તમ પ્રકારે થાય છે કવિરાજ મુરારિદાને જ્યારે પોતાના પદનો ચાર્જ લીધો ત્યારે ૧૩૮ મુકર્દમાઓ શેષ હતા ત્યાર પછી ગત માર્ચ માસના અતિમ ભાગનુધીમા ૧૬૧ નવીન મુકર્દમા ઉપસ્થિત થયા હતા આ સર્વ મુકર્દમાઓમાથી ન્યાયાધી ે ૨૭૩ મુકર્દમાઓનો ફેસનો કર્યો હતો મારવાડના સગીર સામતોની ભૂસપત્તિની રક્ષાનો ભાર પણ આજ ન્યાયાધીશની ઉપર નિર્ભર છે

વકીલસમિતિ

મારવાડમા જે વકીલસમિતિ છે તેનો ઉલ્લેખ પૂર્વે કરવામા આવ્યો છે પશ્ચિમ રાજપૂતા નાના ભિન્નભિન્ન રાજ્યોના વકીલો અર્થાત્ પ્રતિનિધિઓ આ સમિતિમા એકત્રિત થઇને સીમા સબધી તકરારો તથા ઇતર પ્રકારના વિવાદોના ફેસલા કરે છે ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨ના એપ્રિલ માસ ની ૧ લી તારીખથી ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૩ ના માર્ચ ની ૩૧ મી તારીખસુધીમા આ સમિતિમા એકદર ૧૨૮ મુકર્દમાઓ આવ્યા હતા તેમાથી ૮૨ મુકર્દમાઓનો ફેસલો થઇ ગયો છે અને એકદર ૭૫૫૮ રૂ ૧૦ આના ૮ પાઇ ની ડીક્રી થઇ હતી આમાના ૧૦ મુકર્દમાઓની અપીલ થઇ હતી તેમાના ૮ નો ફેસલો મજુર રહ્યો છે ૧ રદ કરવામા આવ્યો અને ૪ ની તપાસ હજી બાકી છે

ઉપરોક્ત ૮૨ મુકર્દમાઓની વિગત નીચે પ્રમાણે છે —

લૂટના ૧૫ શસ્ત્રપ્રહારના ૨, લૂટ અને ખૂનના ૫ રાજમાર્ગમા ચોરીના ૧૦ રાજમાર્ગમા ચોરી અને શસ્ત્રાઘાતના ૨ રાજમાર્ગમા લૂટ અને ખૂનના ૩, ચોરીના ૧૯ ચોરી અને ખૂનનો ૧, ખૂનના ૩ બળપૂર્વક દ્રવ્ય ખૂચવી લેવાના ૨ પશુઅહરણના ૧૨ અને વિવિધ પ્રકારના અપરાધના ૧૮

વાણિજ્યકર

મારવાડપતિએ વાણિજ્યકરના ખાતાને પણ ગતવર્ષે સપૂર્ણરીતે સુધાર્યુ છે મારવાડમા આયાત થતા માલ તથા મારવાડથી નિકાસ થતા માલપર લેવાતી જકાત ઉપરાત વ્યાપારપર બાર પ્રકારની જકાત લેવામા આવતી હતી, પરતુ આ બાર પ્રકારની જકાત સમસ્ત મારવાડ દેશમા એકસરખીરીતે લેવામા આવતી નહોતી અફીણપર ભિન્નભિન્ન સ્થળે ભિન્નભિન્ન પ્રમાણમા જકાત લેવામા આવતી હતી દોલતપુરામા જેટલા અફીણપર રૂ ૨ા ની જકાત લેવામા આવતી હતી તેટલાજ અફીણપર નાગોરમા રૂ ૧૭ ની જકાત લેવાતી હતી કેટલાક વ્યાપારીઓને જકાત આપવી પડતી હતી અને કેટનાકને તેમાથી સર્વથા મુક્તિ મળી હતી ધાન્ય ઉપર પણ જકાત લેવામા આવતી હતી જો કોઇ માણસ કાષ્ઠ અથવા ફળ લાવતુ તો નગરના દ્વારપર તેને જકાત આપવી પડતી પરતુ હાલમા બ્રિટિશસરકારના પ્રસ્તાવથી મારવાડપતિએ આયાત અને નિકાસ થતા માલ ઉપર તેમજ રાજ્યના એક ભાગમાથી બીજા ભાગમા જતા માલ ઉપરજ માત્ર જકાત લેવાનો નિયમ રાખ્યો છે બીજી સર્વ પ્રકારની જકાત માફ કરી નાખી છે ધાન્ય ઉપર જે કર લેવામા આવતો હતો તે દૂર કરવામા આવ્યો છે તથા સામતોના પ્રદેશોમા જે માપા નામનો કર પ્રચલિત હતો તે પણ હાલમા માફ કરી નાખવામા આવ્યો છે માપા કર સામતો લેતા હતા આ કર દૂર કરવાથી સામતોને હાનિ થઇ છે પરતુ તેમને થયેલી હાનિ પૂર્ણ કરવાની પણ વ્યવસ્થા કરવામા આવી છે અફીણ ઉપરનો કર વધારીને નિત્ય ઉપયોગમા આવતી વસ્તુઓપરનો કર ઘટાડી દેવામા આવ્યો છે ગત ૨૦ મી ડિસેમ્બરથી આ ફેરફાર કરવામા આવ્યો છે કેટલ વર્ષો પૂર્વે કર્નલ વેકરે આ પ્રકારનો સુધારો કરવાનો પ્રસ્તાવ કર્યો હતો પરતુ તે માન્ય કરવામા આવ્યો નહોતો પણ હાલમા ગવર્નર જનરલના સહાયક એજટ મહાશય હડસને આ સુધારો કરાવ્યો છે પૂર્વે મારવાડપતિને વાણિજ્યકરનો ખર્ચ બાદ કરતા ચોખ્ખી પાચ લાખ રૂપિયાની ઉપજ થતી હતી ત્યાર પછી સાત લાખની ચોખ્ખી ઉપજ થવા લાગી પરતુ હાલમા આગલી પ્રથાનીમા સુ

ધારો થઈ નવીન વ્યવસ્થા થઇ છે, તેથી મારવાડપતિને પચાસ હજાર રૂપિયાની હાનિ થઇ છે. આ વર્ષમાં વાણિજ્યકરનો ૭૧૪૦૦૦ રૂપિયાની ઉપજનો અડસટ્ટો કાઢવામાં આવ્યો છે, તેમાંથી સાડા-છ લાખ રૂપિયા રાજકોશમા જશે અને શેષ ખર્ચમાં વપરાશે. જો કે મહારાજાને હાલમાં અર્ધ લાખ રૂપિયાની હાનિ થઇ છે, તોપણ કર ઘટવાથી વાણિજ્યની વૃદ્ધિ થશે અને પરિણામે અધિક ઉપજ થશે. મહાશય હડસને જે સુધારો કર્યો છે, તેથી સંતુષ્ટ થઇને મહારાજાએ તેમનેજ થોડા વધુ સમયપર્યંત તે વિભાગમાં રાખવાને બ્રિટિશસરકારને પ્રાર્થના કરી છે.

અફીણનો વ્યાપાર

કર્નલ ટૉડે વારંવાર જણાવ્યું છે કે રાજપૂતોના-શ્રેષ્ઠ ગુણોનો નાશ કરનાર કેવળ એક અ-ફીણજ છે. મહાબળવાન અને દૃઢપ્રતિજ્ઞ રાજપૂતો અફીણનું પુષ્કળ સેવન કરી સર્વથા કર્મહીન થઇ ગયા છે. તેમની જાતીય શકિત ધીમેધીમે ઘટતી જાય છે, તેનું કારણ પણ તેજ છે. કર્નલ ટૉડે રાજપૂતોની અફીણની ટેવ છોડાવવાને માટે ઘણો પ્રયાસ કર્યો હતો. દુર્ભાગ્યવશાત્ તેમનો ઉદ્દેશ સ-ફળ થયો નહિ; કારણ કે તેમને શીઘ્ર રાજસ્થાનનો ત્યાગ કરીને ચાલ્યા જવું પડયું. તેમના ગમન પછી રાજસ્થાનમાં અફીણનો પ્રચાર દિનપ્રતિદિન વૃદ્ધિંગત થતો જાય છે. રાજપૂતાનાના પ્રત્યેક રાજ્ય-માં પૂર્વે જેટલું અફીણ વપરાતું હતું, તે કરતાં હાલમાં ત્યાં અત્યંત અધિક અફીણ વપરાય છે. ગવર્નર જનરલના રાજપૂતાનાના એજંટ લેફ્ટેનન્ટ કર્નલ ઇ. આર. સી. બ્રેડફર્ડ, સી. એસ. આઇ.એ ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૩ ના ઑગસ્ટની ૨૭ મી તારિખે રાજપૂતાનાનું શાસનવૃત્તાંત ભારતસરકારપર મોક-લ્યું હતું, તેમાં તેમણે જણાવ્યું હતું કેઃ—" રાજપૂતાનાના મુખ્ય મુખ્ય શ્રીમંત વ્યાપારીઓ 'હુંડી'-નો વ્યાપાર છોડી અધિક ધન પ્રાપ્ત કરવાની આશાથી અફીણના વ્યાપાર તરફ ઝુકયા છે.મોટા મોટા વ્યાપારીઓએ ગામોના સ્થાનિક વ્યાપારીઓને અફીણને માટે આગળથી રૂપિયા આપી દીધા છે. આ સ્થાનિક વ્યાપારીઓ ખેડુતોને રૂપિયા આપે છે અને ખેડુતો તેમને અફીણ આપે છે. ત્યાર પછી તે વ્યાપારીઓ નગરના મોટા વ્યાપારીઓપર તે અફીણ મોકલી આપે છે. અફીણના વ્યાપારની સાથે સમાજને ઘણો ગાઢો સંબંધ છે. હાલમાં અફીણનું વેચાણ અત્યંત વધી પડયું છે. અફીણના છોડની ખેતી ઘણી વધારે કરવામાં આવે છે અને તેને માટે કૂવાઓ પણ પુષ્કળ ખોદવામાં આવ્યા છે. જે ભૂમિને અફીણની ખેતીને માટે સારી માનવામાં આવતી હતી, પરંતુ જે મુંબઇના માર્ગથી દૂર આવી હતી તેમાં આજસુધી બીજી વસ્તુઓની ખેતી કરવામાં આવતી હતી; પણ હાલમા રાજપૂતાના-માલવા રેલ્વેની સ્થાપના થવાથી હવે તેમાં અફીણના છોડ ઉછેરવામાં આવે છે. " લેફ્ટેનન્ટ કર્નલ બ્રેડફર્ડે સમસ્ત રાજપૂતાનાના સંબંધમા ઉપરોક્ત મત પ્રદર્શિત કર્યો છે. આ પરથી મારવાડમાં પણ અફીણની ખેતીની વૃદ્ધિ થઈ છે, એવું અનુમાન સરલતાથી કરી શકાય છે. અફીણની ખેતીની વૃદ્ધિનું શુભ ફલ માત્ર એટલુંજ આવ્યું છે કે ઝાઝા કૂવાઓ ખોદાયા છે. આ કૂવાઓ તથા તળાવોથી પ્રસંગપર ગળીની ખેતીને ઘણો ફાયદો થશે. ખેડુતો અને વ્યાપારીઓને તથા રાજાને અફીણના વ્યા-પારની વૃદ્ધિથી દ્રવ્યની પ્રાપ્તિ થાય છે, એ વાત સાચી છે; પરંતુ તેની સાથે રાજપૂતોની અફીણ ખાવાની ટેવ વધતી જાય છે, તે દેશને ભયંકર હાનિ કરે છે. જેવી રીતે દારૂની કિંમત ન્યૂન થ-વાથી તેનો ખપ વધે છે, તે પ્રમાણે અફીણની કિંમત સસ્તી થવાથી તેનું સેવન કરનારાઓની સં-ખ્યા પણ વૃદ્ધિંગત થાય છે. રાજસ્થાનમા આમજ બન્યું છે. ચીન વગેરે દેશોમાં જે ઉત્તમ પ્રકાર-નું અફીણ વપરાય છે તેવું અફીણ રાજસ્થાનમા વપરાતું નથી. આ દેશમાં ભટ્ટી નામનું એક પ્ર-કારનું અફીણ થાય છે, જેની કિંમત ઉત્તમ પ્રકારના અફીણ કરતાં પ્રતિમણે ૪૦ વા ૫૦ રૂપિયા ઓછી હોય છે. રાજપૂતો આ હલકા પ્રકારના અફીણનું સેવન કરે છે.

ઉપજ અને ખર્ચ

કર્નલ ટૉડે મારવાડની ઉપજ અને ખર્ચની જે યાદી તૈયાર કરી છે તે અમે યથાસ્થાને આપી ગયા છીએ. અંગ્રેજ રેસિડેન્ટ લેફ્ટેનન્ટ કર્નલ પાવલેટે ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨ ની મહારાજાની ઉપજ તથા તેમનો ખર્ચ નીચે પ્રમાણે જણાવ્યો છેઃ—

ઉપજ	રૂપિયા ૩૨૫૩૨૩૯
ખર્ચ	,, ૩૦૫૫૭૪૬

મહારાજાએ ઉપરોક્ત વર્ષમાં રેલ્વેને માટે જે ૪૫૪૭૭૮ રૂપિયા કરજે લીધા હતા તે ખર્ચની યાદીમાં લખવામાં આવ્યા નથી કર્નલ ટૉડના સમય કરતાં હાલમાં મારવાડની ઉપજ વધી છે એમાં કાંઇ સંશય નથી, પરંતુ આટલા દીર્ઘકાળના સુશાસનથી ઉપજ જેટલી વૃદ્ધિગત થવી જોઇએ તેટલી થઇ નથી પૂર્વ કરતાં હાલમાં શાસનને માટે વિશેષ ખર્ચ કરવામાં આવે છે

કરજ

મારવાડના મહારાજાપર હજી કેટલુંક કરજ છે ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨ ના જુલાઇ માસની ૧ લી તારીખસુધીમાં તેમનાપર રૂા ૧૩૭૮૦૦૦ નું કરજ હતું, પરંતુ ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૩ના અંતમાં તે ન્યૂન થઇ ગયું હતું અર્થાત્ મહારાજાપર કેવળ ૧૨૦૦૦૦૦ નું જ કરજ રહ્યું હતું ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨ માં મારવાડના મહારાજાની ભગિનીનો વિવાહ બુંદીના એક રાજકુમારની સાથે કરવામાં આવ્યો હતો તે પ્રસંગે રૂપિયા ત્રણલાખનો ખર્ચ થયો હતો રેસીડંટે મહારાજાના કરજ સંબંધે ઉલ્લેખ કરતાં એવી આશા રાખી હતી કે-"વર્તમાન મુખ્ય મંત્રી મહારાજ પ્રતાપસિંહદ્વારા સરલતાથી આ કરજ અદા થઇ જશે

સીમાનિર્ધારણ

મારવાડના આભ્યંતરિક શાસનના ઇતર પ્રશ્નોની સાથે મહારાજાને વારંવાર સામંતોની સાથે સીમાના સંબંધમાં પણ ઝગડા ઉપસ્થિત થતા હતા સીમા નિશ્ચિત કરવાને માટે ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨ ના જાન્યુઆરી માસમાં કૅપ્ટન લેકને નિયુક્ત કરવામાં આવ્યા હતા એ વર્ષમાં એમણે ૧૩ પરગણાઓની સીમા નિશ્ચિત કરી દીધી હતી કૃષ્ણગઢની સીમાથી લઇને મારવાડના છેક દક્ષિણ ભાગસુધીના અને અરવલીના શિખરથી લઇને બિકાનેરરાજ્યસુધીના અર્ધોઅર્ધ સાઠના પ્રદેશની સીમા નિશ્ચિત કરી દેવામાં આવી છે તેમણે એકંદર ૧૩૫ સીમાઓ નિશ્ચિત કરી છે આ કાર્યમાં ૩૦૦૦૦ રૂપિયાનો ખર્ચ થયો છે આ રૂપિયામાંનો ઘણો ભાગ વાદીપ્રતિવાદી તરફથી સંગ્રહિત થવાનો સંભવ છે જે સીમાઓના સંબંધમાં સાધારણ વિવાદજ નહિ પરંતુ મહાભયંકર ઉપદ્રવ ઉપસ્થિત થવાનો સંભવ હતો, તે સંબંધે કૅપ્ટન લેકે સૌથી પહેલી તપાસ કરી સંતોષની વાત છે કે પંચાયતદ્વારા ઘણી સરલતાથી તેનો નિર્ણય થઇ ગયો છે રાસના સામંતની સીમાના સંબંધમાં ભયંકર ઝગડો ઉપસ્થિત થવાનો સંભવ હતો તેથી કૅપ્ટન લેકે સૌથી પહેલાં તેની તપાસ કરીને સંતોષકારક નિર્ણય કર્યો હતો

બંધ

ખેતીની ઉન્નતિને માટે મહારાજાએ ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૪ માં અનેક સ્થાનોપર બંધ બંધાવ્યા છે આથી ઘણો લાભ થશે મારવાડ રાજ્યમાં અધિક જલની પ્રાપ્તિ કરવાની ઘણી આવશ્યકતા છે

રેલ્વે

બ્રિટિશશાસનનું અધિક સ્મરણીય કાર્ય રેલ્વે છે રેલ્વેના વિસ્તારથી વ્યાપારમાં ઘણી અનુકૂળતા થઇ છે પ્રજાને અતિ અલ્પ મૂલ્યે અને અતિ સ્વલ્પ સમયમાં દેશના એક ભાગમાંથી બીજા ભાગમાં જવાને ઘણી સુગમતા મળી છે રેલ્વેથી જે પ્રમાણે ભારતવર્ષના એક પ્રાંતમાં વસતા લોકો બીજા પ્રાંતના લોકોના વાડા પરિચયમાં આવ્યા છે તે પ્રમાણે બ્રિટિશશાસનની દૃઢતાને માટે પણ તે અતિ ઉપયુક્ત સાધન થઇ પડયું છે પચીસ કરોડની વસ્તીવાળા વિરાટ ભારતદેશમાં સત્તર હજાર અંગ્રેજસૈનિકો અને એક લાખ પચીસ હજાર દેશી સૈનિકોની સહાયથી અંગ્રેજસરકાર શાસન ચલાવી રહી છે એ પણ રેલ્વેનાજ પ્રતાપ છે ભારતના એક પ્રાંતમાં વિગ્રહ વા વિદ્રોહ ઉપસ્થિત થતાંની સાથેજ બ્રિટિશ સરકાર રેલ્વેદ્વારા ઘણી સુગમતાથી તે પ્રાંતમાં પોતાની સેના લઇ જઈ શકે તેમ છે ઇ૦સ૦૧૮૫૭ના સિપાહીઓના બળવાપ્રસંગે રેલ્વેની સગવડ નહોતી તેથીજ બ્રિટિશસરકાર શીઘ્રતાથી વિદ્રોહના મથકોમાં સેના મોકલી શકી નહોતી, પરંતુ હાલમાં રેલ્વેનો વિસ્તાર વધી ગયો છે તેથી બ્રિટિશ-સરકારની એ મોટી આપત્તિ દૂર થઇ છે

ભારતવર્ષના પ્રત્યેક પ્રાંતમાં રેલ્વેનું અસ્તિત્વ થઈ ગયું છે રેલ્વેથી દેશી રાજાઓને પણ લાભ થયો છે એ વાત અવશ્ય સ્વીકારવીજ પડશે રાજસ્થાનના એક રાજ્યમાંથી બીજા રાજ્યમાં જવામાં પૂર્વે કેટલાં કષ્ટો સહન કરવાં પડતાં હતાં તે અમારા પાઠકોને સુવિદિત છે કર્નલ ટૉડે મારવાડમાં પ્રવાસ કરતી વખત કેટલાં કષ્ટો સહન કર્યાં હતાં, તે તેમના ભ્રમણવૃત્તાંતમાં સારી રીતે જણાવવા-

માં આવ્યુ છે. વર્તમાન કાળમાં રાજપૂતાનામાં રેલ્વેનો વિસ્તાર થઇ ગયો છે. રાજપૂતાનામાલવા નામની મુખ્ય રેલ્વે લાઇનમાંથી શાખા નીકળીને સર્વ રાજપૂતરાજ્યોમાં પ્રસરી ગઈ છે. બ્રિટિશ રેસિડેંટ ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨–૧૮૮૩ના રિપોર્ટમાં લખે છેઃ—"જોધપુરની શાખારેલ્વે જુલાઇ માસમાં પાલી સુધી પહોંચી ગઇ છે. ગત માર્ચ માસના અંતસુધીમા આ શાખા રેલ્વેને જેટલી ઉપજ થઇ છે, તે સર્વ રેલ્વેમાંજ વાપરવામાં આવી છે. લૂણી નદીના તટથી ચવા ગામ સુધી અવશ્ય આ શાખાનો વિસ્તાર કરવામાં આવશે. હાલમાં આ શાખાની લંબાઇ માત્ર સાડા નવ કોશનીજ છે; પરંતુ ચવાં ગામ સુધી તેનો વિસ્તાર થવાથી તેની લંબાઇ સાડી બાવીસ કોશની થશે. એમ થશે ત્યારે જોધપુર રેલ્વેથી નવ કોશ દૂર રહેશે. મને આશા છે કે ચાલુ વર્ષના અંત સુધીમાં આ શાખાનું કામ પૂરૂં થશે. મહાશય ડબ્લ્યુ હોમ આ શાખારેલ્વેના મેનેજર તથા એન્જીનીઅર છે. આ રેલ્વે મહારાજાએ પોતાના ખર્ચે તૈયાર કરાવી છે. આ રેલ્વેથી મારવાડના વ્યાપારને પુષ્કળ લાભ થવાનો સંભવ છે."

લુંટફાટનું દમન

મારવાડનો ઇતિહાસ વાંચવાથી પાઠકોના જાણવામા અવશ્ય આવ્યુંજ હશે કે ચોરી તથા લૂંટફાટ મરુભૂમિમાં ચિરકાલથી પ્રચલિત હતાં. પર્વતમય પ્રદેશમાં વસતા ભીલ, મીના વગેરે જાતિઓ ચોરી અને લૂંટફાટ કરીનેજ પોતાનો નિર્વાહ કરતી હતી. વળી નીચી શ્રેણીના સામંતો પણ કોઇ કોઇ વખત લૂંટારાદલના નેતા બનીને રાજ્યમાં 'મહાઅશાંતિ ઉત્પન્ન કરતા હતા. આ લૂંટારા તથા ચોરોનું દમન કરવાને માટે મારવાડના મહારાજાએ ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨માં પુષ્કળ પ્રયાસ કર્યો હતો અને તેમને ઘણી સફળતા પણ મળી હતી. મહારાજ પ્રતાપસિંહ મહોદયને આ લૂંટારાઓનું દમન કરવાના પુરસ્કારતરીકેજ મંત્રીપદ પ્રાપ્ત થયું છે. ભીલ, મીના અને બાબરી લોકોની ઉપર વિશેષ દૃષ્ટિ રાખીને તેમને ખેતીનું શિક્ષણ આપવાને માટે ઘણો સારો પ્રબંધ કરવામાં આવ્યો છે. પોલીસની સંખ્યામા વૃદ્ધિ કરવામાં આવી છે. શાસનકાર્યમાં સુધારો કરીને સર્વ પદોપર યોગ્ય કર્મચારીઓને નિયુક્ત કરવામાં આવ્યા છે. ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨માં લૂંટારાઓનું દમન કરવાને માટે મારવાડની સેના વધારવામાં આવી છે. મહારાજ પ્રતાપસિંહે પુષ્કળ ડાકુઓ તથા ચોરોને પકડીને તેમને સખ્ત શિક્ષા કરી છે, એથી લૂંટારાઓ તથા ચોરોનો સર્વથા લોપ થવાની આશા રહે છે.

મારવાડની વર્તમાન સેના

વિભાગ			સંખ્યા
ગોલંદાજ		યુદ્ધ ક્ષેત્રની તોપો	૫૫
		સાધારણ કાર્ય માટેની તોપો	૪૦
		અન્યાન્ય તોપો	૧૨૫
		સાધારણ કાર્ય માટેની તોપો	૩૫
		જંગી તોપો	૧૮૦
		જંગી કાર્યની તોપો	૧૫
		ગોલંદાજ સૈનિકો	૩૨૦
		તોપો ખેંચનારા અશ્વો	૧૨
		તોપો ખેંચનારા બળદો	૨૮
		તોપો ખેંચનારાં ખચ્ચરો	૬
અશ્વારોહી અને પાયદલ	અશ્વારોહી	શિક્ષિત ઘોડેસ્વારો	૯૬૦
		સામંતો અને જાગીરદારોના તાબાના ઘોડેસ્વારો	૧૮૦૦
		અન્યાન્ય નિયમિત ઘોડેસ્વારો	૭૩૯
		ઘોડેસ્વારો	૩૮૯૯
	પાયદલ	નિયમિત પાયદલ	૧૪૭૭
		કિલ્લાની રક્ષા કરવાને માટે નિયુક્ત થયેલું પાયદલ	૧૧૪૦
		નાગા અને બીજી જાતિઓનું પાયદલ	૮૫૧
		તહેસીલના સિપાઇઓ અને નાજિરો	૨૪૮૬
		પાયદલ	૫૯૫૪

કર્નલ ટૉડે મારવાડની સેનાની જે યાદી આપી છે તે અમે યથાસ્થાન સાદર કરી છે, તે યાદી અને પ્રસ્તુત યાદીએ ઉભયનો મુકાબલો કરવાથી પાઠક મારવાડની તે સમયની અને વર્તમાન સમયની સ્થિતિની તુલના સારીરીતે કરી શકશે એક સમયે મારવાડેશ્વરની પતાકાનીચે ૫૦૦૦૦ રાઠોડ-સૈનિકો એકત્રિત થઇ શત્રુસામે ઝુઝતા હતા આજે મારવાડની આ અતિ અલ્પ સેના જોઇને હૃદય વ્યાકુલ થઇ ઉઠે છે, પરંતુ તેની સાથે હર્ષ પણ થાય છે, કારણ કે પૂર્વે ૫૦૦૦૦ સૈનિકો વિદ્યમાન હોવા છતા શાંતિ નહોતી, જ્યારે આજે અત્યલ્પ સેના હોવા છતા પણ બ્રિટિશસરકારની કૃપાથી પૂર્ણ શાંતિ વિરાજમાન થઇ રહી છે

જે રાઠોડજાતિએ પોતાના બાહુબળથી મારવાડ હસ્તગત કર્યો હતો, જે જાતિના યોદ્ધો એક સમયે મહાવીરતરીકે પ્રસિદ્ધ થયા હતા, જેણે એક સમયે ભારતનુ ગૌરવ વધાર્યું હતુ તેજ જાતિ આજે ઘોર નિદ્રામા પડી છે આ જાતિ પુન પોતાનુ મસ્તક ઉન્નત કરીને ભારતવર્ષના લુપ્ત થયેલા ગૌરવનો પુનરુદ્ધાર ક્યારે કરશે, તે નિશ્ચયપૂર્વક કહી શકાય એમ નથી બ્રિટિશસરકારની શીતલ છાયાનીચે તેને પોતાની ઉન્નતિ કરવામા કોઇ પણ પ્રકારની અડચણ નથી

મારવાડની વર્તમાન દશા

મારવાડનુ રાજ્ય રાજપૂતાનામા સૌથી મોટુ છે એની ઉત્તરે બિકાનેર અને શેખાવાટી છે શેખાવાટી એ જયપુરરાજ્યનો એક ભાગ છે પૂર્વ તરફ જયપુર અને કિશનગઢ, અગ્નિકોણમા અજમેર,મેરવાડા અને મેવાડ,દક્ષિણમા શિરોહી તથા પાલણપુર,પશ્ચિમે કચ્છનુ રણ અને સિંધ અનેવાયુકોણમા જેસલમીરનુ રાજ્ય છે ૨૪ અશ ૩૬ કલા ઉત્તર અક્ષાંશથી ૨૭ અશ ૪૨ કળા ઉત્તર અક્ષાંશ સુધી અને ૭૦ અશ ૬ કળા પૂર્વ દેશાતરથી, ૭૫ અ શ ૨૪ કળા પૂર્વ દેશાતર સુધી આ દેશનો વિસ્તાર છે એનો વિસ્તાર ૩૭૦૦૦ વર્ગમાઇલ છે રાજધાની જોધપુરથી અરવલી પર્વત સુધીનો ભાગ ફળદ્રુપ છે લૂણી નદીને લીધે ભૂમિની ફળદ્રુપતામા વૃદ્ધિ થઇ છે આ દેશમા ખારૂ પાણી વિશેષ છે અને કોઇ કોઇ સ્થળે ઝેરી પાણી પણ હોય છે સાભર, ડીડવાના અને પચપદ્રામા પુષ્કળ લવણ થાય છે સાભર ઝીલથી સાત આઠ કોશ પશ્ચિમ તરફ મકરાના નામનુ ગામ છે ત્યા સ્વચ્છ શ્વેત પાષાણની ખાણ છે એ પાષાણને સગેમરમર કહેવામા આવે છે ગોદવાડ પરગણાના ઘાણેરાવ સ્થાનની પાસે પણ એવાજ પાષાણની બીજી એક ખાણ છે રાજધાની જોધપુર પહાડ ઉપર અતિ સુંદરરીતે બાંધવામા આવેલુ છે ગ્રીષ્મઋતુમા અહીઆ પાણીને માટે ઘણુ કષ્ટ પડે છે નાગોર જોધપુરથી ઇશાન કોણમા આવેલુ છે યાની જોધપુરથી અગ્નિકોણમા ૧૮ કોશના અતરપર આવેલુ પ્રસિદ્ધ નગર છે નાગોરનો તલભૂમિનો દુર્ગ રાજસ્થાનમા અતિ પ્રસિદ્ધ છે જોધપુરથી દક્ષિણ તરફ ૩૫ કોશપર ઝાલોરનો પ્રસિદ્ધ દુર્ગ આવેલો છે આ દુર્ગ મારવાડમા સર્વથી મજબૂત છે જોધપુરથી પૂર્વ તરફ ૪૦ કોશપર મેડતા નામનુ પ્રસિદ્ધ નગર છે, તે સિવાય મારવાડમા સોજત પચપધરા, ફલોદી, પોખર્ણ અને બાલોતરા વગેરે પ્રસિદ્ધ નગરો છે કુચામન, નીમાજ, રિયા, જયપુર આહવા, આસોપ, મારોઠ જસોલ, વાડમેર અને સાચોર વગેરે સ્થાનો પણ જાણવાયોગ્ય છે બાલોતરામા એક મોટો મેળો ભરાય છે

ઇ૦ સ૦ ૧૮૯૧ મા મારવાડમા ૨૫૨૪૦૩૦ મનુષ્યોની વસ્તી હતી મારવાડના લોકો બહુધા ઘુમટના આકારના ઘરોમા વસે છે જોધપુરમા પાઘડી અને પીતળના વાસણો ઘણા બને છે મારવાડરાજ્યની વાર્ષિક ઉપજ ૪૧૦૦૦૦૦ રૂપિયાની છે જોધપુરનગર ૭ માઇલ લાબા કોટથી આવૃત છે આ દઢ કોટમા ૭૦ દ્વારો છે જોધપુરનગરમા પુષ્કળ પાષાણના ઘરો અને મદિરો છે ત્યાના તળાવોપર પાકા ઘાટ બાધવામા આવેલા છે ઇ૦ સ૦ ૧૮૯૧ની ગણત્રી વેળા એ નગરમા ૬૨૦૦૦ મનુષ્યો સતા હતા જોધપુરથી ત્રણ માઇલના અતરપર મારવાડની પ્રાચીન રાજધાની મડોરના ખડીએરો દૃષ્ટિગોચર થાય છે

સવત ૧૯૪૩ મા મહારાજ પ્રતાપસિંહને સરકાર તરફથી કે૦ સી૦ એસ૦ આઇ૦ ની ઉપાધિ પ્રાપ્ત થઇ તેઓ સવત ૧૯૪૪ મા રાજરાજેશ્વરી વિક્ટોરિયાની જ્યુબિલીના મહોત્સવમા ભાગ લેવા ઇગ્લાડ ગયા અને ત્યા તેમને લેફ્ટેનન્ટ કર્નલની ઉપાધિ મળી મહારાજ પ્રતાપસિંહજીએજ

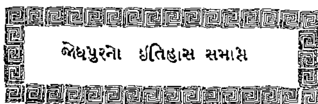
રાજકુમાર સરદારસિંહજીને શિક્ષણ આપ્યું છે. આથી તેઓ સર્વ પ્રકારની કળા અને રાજવિદ્યામાં ચતુર તથા પ્રવીણ થઇ ગયા છે.

હાલમા રાજકાર્ય કાઉન્સિલ (રાજસભા) દ્વારા કરવામાં આવે છે. આ સભામાં પોકર્ણના સામંત મંગલસિંહજી ચાંપાવત, કવિરાજ મુરારિદાનજી, પંડિત શિવનારાયણજી તથા મુન્શી હરદયાલસિંહજી મુખ્ય સભાસદ છે. મહારાજ પ્રતાપસિંહજી મહારાજા સાહેબ યશવંતસિંહજીના ત્રીજા ભાઇ છે અને મહારાજ જાલિમસિંહજી સૌથી નાના ભાઈ છે. અંતે અમે પરમાત્માને એજ પ્રાર્થના કરીએ છીએ કે મારવાડરાજ્યની સર્વ પ્રકારે વૃદ્ધિ કરો અને વર્તમાન મહારાજાસાહેબ બહાદૂરને ધન, સુત, સંપત્તિનું ઉત્તમ સુખ આપો.

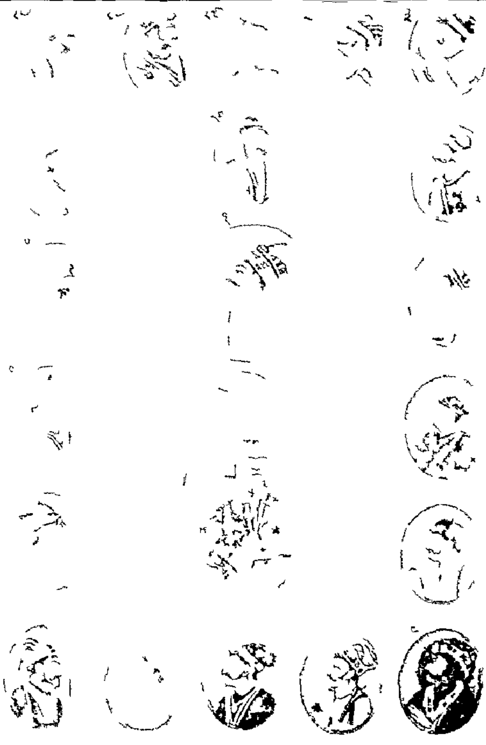
જોધપુરરાજ્યના વર્તમાન નૃપતિ શ્રીમાન મહારાજાધિરાજ સરદારસિંહજી બહાદૂર મહાવિદ્વાન અને યોગ્ય રાજા છે. વર્તમાન કાળમાં જોધપુર રાજ્યની શાસનવ્યવસ્થા રાજપૂતાનાનાં રાજ્યોમાં સર્વથી શ્રેષ્ઠ છે. સમસ્ત પ્રજા અને જાગીરદારો સુખી છે. જોધપુરરાજ્યની ઘોડેસ્વાર પલટણ અત્યુત્તમ છે. ઇ૦સ૦ ૧૯૦૯ ના ડિસેમ્બર માસમા ભારતવર્ષના ગવર્નર જનરલ લોર્ડ મિંટો જોધપુરમાં પધાર્યા હતા અને તેમણે રાજરાજેશ્વર ભારતસમ્રાટનો આજ્ઞાપત્ર વાંચી સંભળાવ્યો હતો. મહારાજા સર્વ પ્રકારે સુયોગ્ય અને ઉત્તમ રાજનીતિજ્ઞ હોવાથી અંગ્રેજસરકાર તેમને પ્રરમ સન્માન આપે છે.

મહારાજા સરદારસિંહજી બહાદૂરને બે રાજકુમાર છે. જ્યેષ્ઠ કુમારનું નામ શ્રીસુમેરસિંહ બહાદુર છે.

હાલમાં મારવાડમા રેલ્વેનો પુષ્કળ પ્રસાર થઈ ગયો છે. જોધપુર-બિકાનેરરેલ્વે તથા મારવાડરેલ્વેનો વિસ્તાર એટલો બધો વધી ગયો છે કે પ્રાયઃ સર્વ મુખ્ય સ્થાનોના લોકોને આગગાડીની સગવડ મળી છે. મારવાડજંકશન, પાલી, કરલા, સાલાવાસ, લૂણી જંકશન જોધપુર, પીપાડ, મેડતા, ખજવાના, મૂંડવા, નાગોર, બાલોતરા, પચપધરા, કુલેરા, કુચામન, આદિ સ્થાનોમાં રેલ્વે થઈ ગઈ છે. આથી વ્યાપારની ઘણી ઉન્નતિ થઇ છે.

જોધપુરનો ઇતિહાસ સમાપ્ત

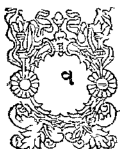

खण्ड २ जो--बिकानेरनुं राज्य

अध्याय १ लो

બિકાનેરરાજ્યની સ્થાપનાનું વર્ણન-આર્યરાજાઓની દિગ્વિજયની રીતિ- રાજ્યપ્રતિષ્ઠા તથા આ દેશના આદ્યનિવાસી જાટોની તત્કાલીન સ્થિતિ-શીખ જાતિની સંખ્યા-રાજપૂતાનાના પશ્ચિમ ભાગમ તથા ભારતવર્ષના ઉત્તર ભાગમાં જાટ ખેડુતોની પુષ્કળ સંખ્યા-શાસનકાર્ય-પંચ પંથ-બિકાજીના અભ્યુદયના સમયમાં તે પ્રદેશના જાટોનાં નગરો-બીકાજીને જય પ્રાપ્ત થવાનુ મૂળ કારણ-જાટનેતાઓએ સ્વેચ્છાથી બીકાજીની સ્વીકારેલી આધીનતા-તેમની શરતો-બીકા અને જાટલોકોએ જોહિયા લોકોપર કરેલુ આક્રમણ-બીકાજીને પ્રાપ્ત થયેલો જય-બીકાજીએ ભાટીઓની પાસેથી નાગોર દેશ જીતી લઇ ઈ૦ સ૦ ૧૪૮૯ મા બિકાનેર રાજધાનીના કરેલી સ્થાપના-તેમના કાકા કાંધલે લુટેલો ઉત્તર ભાગ-બિકાજીનું મૃત્યુ-તેમના પુત્ર લુનકરણનો અભિષેક-તેમનું ભાટીઓની પાસેથી અનેક દેશો જીતી લેવું-તેમના પુત્ર જેતસિંહનો અભિષેક-બિકાનેરની રાજ્યસત્તાનો વિસ્તાર-રાયસિંહે કરેલી સિંહાસનપ્રાપ્તિ--બિકાનેરના જાટોની સ્વાધીનતાનો નાશ-રાજસત્તાની પ્રબલતા-અકબરની સાથે રાયસિંહનું મિલન-તેમનું સન્માન અને સામર્થ્યવૃદ્ધિ-જોહિયાઓનો વિદ્રોહ અને તેમનું દમન-જોહિયાઓના તાબાના દેશોમા સિકંદરના આક્રમણના ચિન્હો-રાજભ્રાતા રામસિંહે કરેલો પૂણિયાના જાટોનો પરાજય-રાયસિંહની કન્યા સાથે શાહજાદા સલીમનો વિવાહ-રાયસિંહનું મૃત્યુ-તેના પુત્ર કરણસિંહનો અભિષેક-કરણસિંહના ત્રણ પુત્રોએ યવનસમ્રાટના હિતને માટે કરેલો પ્રાણત્યાગ-સર્વથી નાના પુત્ર અનુપસિંહને થયેલી સિંહાસનપ્રાપ્તિ-તેમણે કાબુલના વિદ્રોહનું કરેલુ નિવારણ-તેમનું મૃત્યુ કેવીરીતે થયું તેસંબંધે મતભેદ-સ્વરૂપસિંહનો અભિષેક-તેનું હનન-સુજાનસિંહ,જોરાવરસિંહ, ગજાસિંહ અને રાજસિંહને અનુક્રમે થયેલી સિંહાસનપ્રાપ્તિ-રાજસિંહના સાવકા ભાઇએ તેમને વિષ આપી સિંહાસનની કરેલી પ્રાપ્તિ સાહોસાહેનો વિગ્રહ-જોધપુરપર આક્રમણ-બિકાનેરની વર્તમાન સ્થિતિ-બિદાવાતીનું વૃત્તાંત

ર્તમાન વિજિતભારતની પતિત આર્યજાતિના ગૌરવસ્વરૂપ અને આર્યશાસનના શેષ સ્મૃતિચિન્હસ્વરૂપ એ પ્રધાન રાજપૂત રાજવંશોના ઇતિહાસનુ વર્ણન કરી હવે અમે રાઠોડવંશની શાખા બિકાનેરના રાજવંશનો ઇતિહાસ લખવાને પ્રવૃત્ત થઇએ છીએ પ્રકૃતિની અકૃપાને પ્રાપ્ત થયેલી મરુભૂમિમા કાન્યકુબ્જના રાજવંશના શિયોજી નામના માણસે પ્રથમ રાજ્યસ્થાપન કર્યું ત્યારથી મારવાડના વર્તમાન મહારાજા જસવંતસિંહના શાસન સુધીની સર્વ જાણવા યોગ્ય વાતો પાઠકની સન્મુખ સાદર કરવામા આવી છે અને હવે અમને આશા છે કે સુજ્ઞ પાઠક રાઠોડરાજવંશરૂપી વૃક્ષની એ પ્રધાનશાખાનો જાણવાયોગ્ય ઇતિહાસ વાચવામા પ્રમાદ સેવશે નહિ

રાજપૂતાનાના રાજ્યોમા બિકાનેરનુ રાજ્ય દ્વિતીય શ્રેણીનુ ગણાય છે આ રાજ્ય મારવાડની એક શાખા છે અને એના રાજા રાઠોડવંશીય છે એના આદ્ય અધીશ્વરે મારવાડના ઉત્તર ભાગમા આવેલો દેશ છતી આ રાજ્યની સ્થાપના કરી હતી અને મારવાડના મધ્ય ભાગમા આવેલા એ રાજ્યની ઉત્તમ પ્રકારે રક્ષા કરી હતી

સવત ૧૫૧૫ (ઇ૦ સ૦ ૧૪૫૯) મા મહાવીર જોધાએ પોતાની પ્રાચીન રાજધાની મંદોરનો ત્યાગ કરી જોધપુર નામની નવીન રાજધાનીની સ્થાપના કરી હતી આ વૃત્તાત અમારા પાઠકોએ મારવાડના ઇતિહાસમા વાચ્યુ છે જે સમયે મારવાડના મહારાજા નવીન રાજધાનીમા આવ્યા, તે સમયે તેમના દ્વિતીય કુમાર બિકાજી પોતાના કાકા કાધલની સાથે ત્રણસે રાઠોડસૈનિકોને લઇ પિતૃરાજ્યની વૃદ્ધિ કરવાને માટે બહાર પડ્યા બિકાજીના ગમનપૂર્વે તેમના ભ્રાતા બિદાજીએ અત્યત પ્રાચીન મોહિલોની નિવાસભૂમિપર આક્રમણ કરી તેમને પરાસ્ત કરી તેમનો દેશ છતી લીધો હતો પોતાના ભ્રાતા બિદાજીની આ જયપ્રાપ્તિથી ઉત્સાહિત થઇને બિકાજી દિગ્વિજય કરવાને માટે બહાર નીકળ્યા

ભારતવર્ષની આર્યપ્રજામા દિગ્વિજયની રીતિ ચિરકાલથી પ્રચલિત છે આપણા શાસ્ત્રો પુરાણો અને ઇતિહાસમા દિગ્વિજયના સબધમા અનેક કથાઓ પ્રાપ્ત થાય છે વીરવ્રતધારી ક્ષત્રિયો દિગ્વિજયની રીતિને વીરધર્મનુ પ્રધાન અગ માનતા હતા રાજનીતિજ્ઞો અને વીર પુરુષો આ રીતિને કદિ પણ નિંદનીય ગણતા નથી જે સમયે ભારતવર્ષ સ્વાધીન હતુ તે સમયે વીરતાનો પરમ આદર હતો તેજ કારણથી સત્ય ત્રેતા દ્વાપર અને કલિયુગના આર્યરાજાઓ દિગ્વિજય કરવાને માટે બહાર નીકળી અઢળક દ્રવ્ય ઉપાર્જન કરી, યશ અને સન્માનથી વિભૂષિત થઇ પોતાની અદ્દ્ભુત વીરતાને માટે પ્રશસા પામી ધરણી ધ્રૂજાવતા પુન પોતાના પાટનગરમા આવતા હતા પૂર્વે ભારતવર્ષ કદિપણ એક રાજાના છત્રનીચે રહ્યુ નહોતુ અતિ પ્રાચીન કાળમા સૂર્યવશ અને ચદ્રવશ એવા બે મુખ્ય રાજવશો વિદ્યમાન હતા આ ક્ષત્રિય રાજવશોમાથી ધીમે ધીમે અનેક શાખાઓ નીકળી ભારતવર્ષના અનેક ભાગોમા પ્રસરી ગઇ આ સૂર્ય અને ચદ્રવશમા જ્યારે કોઇ મહા વીર પ્રકટ થતો હતો, ત્યારે તે દિગ્વિજય કરવાને માટે બહાર પડી પોતાના બાહુબળથી નાના નાના રાજ્યો છતી લઈ ચક્રવર્તી રાજાની ઉપાધિ ધારણ કરતો હતો, જો કે આ મહાવીર ભિન્ન ભિન્ન રાજ્યોને છતી અતુલ ધન અને પરમ સુન્દરસ્ત્રીઓ હરી લાવતો હતો પરન્તુ તે કદિ પણ ક્રૂરનીતિનુ અવલબન કરતો નહોતો તે કદિ કોઇ પણ રાજવશનો સમૂળ વિધ્વસ કરતો નહોતો, તેમજ કોઇનુ રાજ્ય ખાલસા કરતો નહોતો પૂર્વે દિગ્વિજય કરવાને બહાર પડનાર રાજા યુદ્ધ કરવાની ઇચ્છા ધરાવનાર માણસની સાથેજ યુદ્ધ કરતો હતો જે પોતાને અસમર્થ જાણાવી યુદ્ધ કર્યા વિનાજ આધીનતા સ્વીકારતો હતો તેની સાથે તે કદિ પણ યુદ્ધ કરતો નહોતો દિગ્વિજયી રાજા વીરધર્મને અનુસરી કોઇપણ જાતિ કિંવા રાજ્યનો વિધ્વસ કરતો નહોતો અલ્પ કાળ વ્યતીત થઇ ગયા પછી ચક્રવર્તી રાજા અને માડલિક રાજાઓની વચ્ચે મિત્રતા અને વૈવાહિક સબધ થઇ જતો હતો જો કે મોટા રાજ્યોના વીરકુમારો સ્વતત્ર રાજ્ય સ્થાપન કરવાની અભિલાષાથી અન્ય દેશોપર આક્રમણ કરી તેને પોતાના અધિકારમા લઇ લેતા હતા તોપણ તેઓ કદાપિ તે દેશને કઠોર પરાધીનતાની શૃખલામા પરિબદ્ધ કરીને ત્યાની પ્રજાનુ સર્વસ્વ લૂટી લેતા નહોતા તેઓ વીરધર્મઅનુસાર યુદ્ધ કરી, દેશ છતી ત્યાના નિવાસીઓની સાથે મળીને સતોષકારક રીતે શાસન કરતા હતા પ્રજા તેમને પોતાના માની અપૂર્વ શાતિ અને સુખનો ઉપભોગ કરતી હતી ઘણી વખત નવીન રાજા થવાથી વિદ્યા કળાની ઉન્નતિ થઈ દેશમા સુખશાતિનો પ્રચાર થતો હતો મારવાડના રાજકુમાર બિકાજીએ પણ આજ પ્રકારનો દિગ્વિજય કરી નવીન રાજ્યની સ્થાપના કરી હતી તેઓ કા તો વિજય પ્રાપ્ત કરવો કે કા તો મરવુ એવાજ નિશ્ચયસાથે બહાર નીકળ્યા હતા અને ઇશ્વરકૃપાથી તેમને વિજયજ મળ્યો

મારવાડના રાજકુમાર બિકાજી કેવળ ત્રણસે રાઠોડોને લઇને દિગ્વિજય કરવાને માટે બહાર પડ્યા તેમણે જાગલ નામના સ્થાનપર જઇ સાખલા નામની પ્રાચીનજાતિપર આક્રમણ કર્યુ દારુણ યુદ્ધ થયા પછી રાઠોડોએ સાખલા લોકોને પરાસ્ત કરીને તેમનો નાશ કર્યો આ પ્રથમ યુદ્ધમા સપૂર્ણ વિજય પ્રાપ્ત કર્યા પછી બિકાજીને પુગલદેશના ભાટીઓની સાથે પરિચય થયો પુગલપતિએ

બિકાજીને મહાવીર જાણી તેમની સાથે પોતાની એક કન્યાનો વિવાહ કર્યો પુગલપતિએ ધાર્યું કે વીર બિકાજીની સાથે યુદ્ધ કરવા કરતા તેમની સાથે સબધ જોડી આપણા રાજ્યની રક્ષા કરવી ઠીક છે બિકાજીને પણ આજ વાત પસદ પડી તેમણે ધાર્યુ કે જ્યારે એણે આપણને કન્યા આપી છે ત્યારે એના રાજ્યપર અધિકાર કરવો ઉચિત નથી તેમણે આવો વિચાર કરી ભાટીઓની સ્વાધીનતામા કોઇ પણ પ્રકારના હસ્તક્ષેપ કર્યો નહિ તેમણે કોડમદેસર નામના સ્થાનપર નવીન દુર્ગ બધાવ્યો અને તેમા નિવાસ કર્યો પછી તેઓ ધીમે ધીમે આસપાસના પ્રદેશો જીતી તેમને પોતાના અધિકાર મા લેવા લાગ્યા અસીમ સાહસિક રાઠોડાની ગતિ કોઇ પણ રોકી શકયુ નહિ આ પ્રકારે બિકાજી નાના નાના રાજ્યો જીતી લઇ મહાબળવાન રાજા થઇ પડયા વિજયી બિકાજી ધીમે ધીમે પોતાના રાજ્યની સીમા વધારી અને જાટોના દેશમા જઇ પહોચ્યા આ દેશમા જાટો અનાદિથી નિવાસ કરતા હતા બિકાજીએ આ કૃષિકાર જાતિમા સામતપણાનીનો વિસ્તાર કર્યો તે પૂર્વે તેઓની સ્થિતિ કેવી હતી તેનો અત્રે ઉલ્લેખ કરીએ છીએ

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે ટૉમિરિસ તથા સાઇરસના સમયથી લાહોરના વર્તમાન જાટ રાજા ની વાર્ગીર્દિ સુધી પ્રાચીન એશિયાની સર્વ જાતિઓમા જાટોની સખ્યા સૌથી અધિક છે વર્તમાન લાહોરપતિના ઉત્તરાધિકારી જો તેમના જેવા ઉદ્યોગી અને પ્રતિભાશાળી નિવડે તો જાટજાતિનો પુન અભ્યુદય થઇ તેઓ મધ્ય એશિયાના પોતાના મૂળનિવાસસ્થાનના સિહાસનપર બેસી શકે તેઓ તે દિશ તરફ ઘણા આગળ વધ્યા છે ૧

ઇસ્વી સનની પાચમી શતાબ્દીમા પજાબમાજ જટ્ વા જાટરાજ્યની સ્થાપના હતી પરન્તુ કયા સમયમા તેની મૂળ સ્થાપના થઇ હતી તે આપણે જાણી શકતા નથી જ્યારે મુસલમાનો ભારત વર્ષમા પોતાની સત્તાનો વિસ્તાર કરવાને ઉદ્યત થયા હતા ત્યારે આ જાટજાતિએ તેમની વિરુદ્ધ શસ્ત્ર ધારણ કરી તેમનો પ્રતીકાર કર્યો હતો મહમૂદે જે સમયે સિંધુનદીનુ ઉલ્લઘન કરવાની ચેષ્ટા કરી હતી તે સમયે આ જાટજાતિએ પોતાના બાહુબળથી તેનો પ્રતિરોધ કરી પોતાના રાજ્યની રક્ષા કરી હતી તથા તૈમુરે જે સમયે આ જાટોની સામે ભયકર સગ્રામ કર્યો હતો, તે સમયે તેમણે અદ્ભુત બળ અને પરાક્રમ પ્રદર્શિત કર્યું હતુ સમ્રાટ બાબરે સ્વય એવો ઉલ્લેખ કર્યો છે કે 'જ્યારે જ્યારે મે ભારતવર્ષમા મારી શાસનશક્તિ સ્થાપન કરવાનો ઉદ્યોગ કર્યો હતો ત્યારે ત્યારે જાટોએ મારી સામે શસ્ત્ર ધારણ કર્યા હતા ૨ પજાબના ખેડુતો જે સમયે મુસલમાનધર્મથી આક્રાત થયા તે સમયે પ્રધાનત આ જાટ લોકોએ તથા પજાબના લડાયક લોકોએ નાનકે સ્થાપન કરેલા ધર્મનુ અવલબન કરી શીખ નામ ધારણ કર્યું ૩

આ જાતિને જૂતિ જિતિ, જિત જૂટ વા જાટ કહેવામા આવતી હતી વણ શતાબ્દી પૂર્વે ભારતવર્ષમા અન્યાન્ય જાતિઓ કરતા આ લોકોની સખ્યા અધિક હતી

અમે પૂર્વેજ જણાવી ગયા છીએ કે આ જાટલોકોએ પ્રથમ ભારતવર્ષમા કયે સમયે આવીને નિવાસ કર્યો તે જાણી શકાતુ નથી, પરતુ જે સમયે રાઠોડગણ આ જાટજાતિને જીતવાને પ્રવૃત્ત થયા હતા તે સમયે આ લોકોમા જે આચારવિચારો પ્રચલિત હતા તેપરથી સ્પષ્ટરીતે સિદ્ધ થાય છે કે આ લોકોની ઉત્પત્તિ સાઇથિયન લોકોમાથી થઇ છે આ લોકો કેવલ ખેતીઉપરજ પોતાનો નિર્વાહ ચલાવતા હતા તેમના નેતાઓ કદિ પણ તેમની ઉપર સત્તા ચલાવતા નહોતા તેઓ કેવલ

૧ કર્નલ ટૉડે પજાબપતિ રણજિતસિહને જાટ કહ્યા છે તેઓ લખે છે રણજિતસિહે દીર્ઘકાળથી પેશાવરપર પોતાના અધિકાર સ્થાપિત કર્યો છે અને કાબુલપર પણ પોતાના અધિકાર સ્થાપિત કરવાની તેમની ઇચ્છા છે કાબુલની વર્તમાન છિન્નભિન્ન અવસ્થામા તેમની આશા પૂર્ણ થવાની વિશેષ અનુકૂલતા છે

૨ પાદશાહ બાબર લખે છે 'પહેલા રબિઉલની ૧૪મી તારીખ અને શુક્રવારને દિવસે (૯૦૪૦૧૫૨૫ ના ડિસેબરની તા ૨૮ મી) હુ સિયાલકોટમા ગયો મે હિદુસ્થાનપર જ્યારે જ્યારે આક્રમણ કર્યું ત્યારે ત્યારે જાટ અને ગુર્જર લોકો પર્વત અને ઝાડીઓમાથી આવીને બળદ અને પાડાઓ તથા ભેસો લઈ જવાને માટે અમારાપર તૂટી પડતા હતા

૩ મહાશય એલ્ફિન્સ્ટન જે સમયે રાજ્યેજસરકારના દુતતરી કાબુલમા ગયા તે સમયે કર્નલ પિટમેન તેમની સાથે ગયા હતા કર્નલ પિટમેને લખ્યુ છે કાબુલના જાટ ખેડુતો મુસલમાન છે એ દેશમા શિખ ખેડુતો ઘણા થોડા દષ્ટિગોચર થાય છે વળી જાટ ખેડુતો શીખ લોકોની સંપૂર્ણ આધીનતામા છે

તેમને ઉપદેશ અને મનાહજ આપતા હતા માતા ભવાની એક જાટની કન્યા હતી એવા વિશ્વાસથી તેઓ ભવાનીની આરાધના કરે છે આ સિવાય તેમણે હિંદુધર્મની કોઇ પણ વિધિ ગ્રહણ કરી નથી, અર્થાત્ હિંદુધર્મની સાથે તેમને કોઇ પણ પ્રકારનો બીજો સબંધ નથી અગાઉ જાટલોકો ક્ષતીસના કિનારાપરથી જે મૂર્તિપૂજાની વિધિઓ ભારતવર્ષમા લાવ્યા હતા, તેને વિખ્યાત મુસલમાન સાધુ શેખ ફરીદે નષ્ટ કરી દીધી આથી તેમની કોઇ નિશ્ચિત ધર્મવિધિ રહી નથી મરુક્ષેત્રના જાટો મૂર્તિપૂજક પણ હતા અને તેઓ મુસલમાની ધર્મ પાળતા હતા તેઓ પોતાને એક પૃથક્ જાત માનતા હતા અમને એક પુનિયા જાટે કહ્યુ હતુ કે 'અમારી આદિ નિવાસભૂમિ પંજાબની બહાર છે" બિકાજીએ માનવાડની જે ૭ જાટ શાખાઓનુ દમન કરીને પોતાનો આધકાર સ્થાપિત કર્યો હતો તેમાની એક શાખાનુ નામ અશીખ હતુ એોકસસ અને ક્ષતીસના કિનારાપર વસતી જે ચાર જાટ તિઓએ બેકિટ્રયાના ગ્રીક રાજ્યનો નાશ કર્યો હતો, તેના નેતાનુ નામ અસિ હતુ ઉક્ત ઉભય નામો વચ્ચે કેટલી સદૃશતા છે તે સ્પષ્ટરીતે સમજી શકાય એમ છે

તૈમૂર અને બાબરના મધ્યકાળમા રાઠોડોએ જાટોને પરાજિત કર્યા હતા તૈમૂર ચગતાઇ વંશનો મૂળ પુરુષ હતો અને તેણે ટ્રૅન્સ ઓકસીઆમાથી મરુક્ષેત્રમા અસંખ્ય જાટોને નસાડી મૂકયા હતા.

મધ્ય એશિઆ જગતની સમસ્ત જાતિઓનુ ઉત્પત્તિસ્થાન છે જાટો ત્યાથી નીકળીને સિંધુ નદીની પૂર્વ તરફ આવ્યા હતા બિકાજીએ આ જાટોને પરાસ્ત કરીને પોતાનુ રાજ્ય સ્થાપન કર્યુ હતુ આ જાટોએ ઘણા દીર્ઘકાળપૂર્વે ભારતભૂમિમા આવીને નિવાસ કર્યો હતો

બિકાનેર રાજ્યના પ્રાય સર્વભાગ જાટોની નિમ્નલિખિત ૭ શાખાઓથી પરિપૂર્ણ છે –

૧ પુનિયા, ૨ ગોદા, ૩ સારન, ૪ અસિધ ૫ બેનિવાલ અને ૬ જોયા જો કે અંતિમ શાખાને ઘણા લોકોએ ભાટીઓની શાખા કહી છે, પરન્તુ એ વાત સત્ય નથી

બિકાનેરના જાટોની પ્રત્યેક શાખા જૂદા જૂદા વિભાગમા વિભક્ત થઇ ગઇ છે અને તે વિભાગો ભિન્ન ભિન્ન જીલ્લાઓમા વિભક્ત થઇ ગયા છે તેઓ ૭ વિભાગ ઉપરાંત રાજપૂતોની પાસેથી ખૂચવી લીધેલા બીજા પણ બાગોર, ખારીપટ્ટા અને મોહિલ નામના ત્રણ વિભાગોમા વસે છે જાટોના ૭ વિભાગ બિકાનેરના મધ્ય અને ઉત્તર ભાગમા સ્થિત છે અને બીજા ત્રણ વિભાગો દક્ષિણ અને પશ્ચિમ તરફ છે

૭ વિભાગો નીચે પ્રમાણે છે –

નંબર	વિભાગ	ગામસંખ્યા	જીલ્લાના નામ
૧	પુનિયા	૩૦૦	ભાદરા અજિતપુર સીધમુખ રાજગઢ, દાદર ચૌહ સાંકુ વગેરે
૨	બેનીવાલ	૧૫૦	ભૂખરખા સુદરી મનોહરપુર ઇ બાઇ વગેરે
૩	જોયા	૧૦૦	જેતપુર કવાની, મહાજન પીપાસર ઉદયપુર વગેરે
૪	અસિધ	૧૫૦	રાવતસર વિરામસર, દાદૂસર, ગુડ્ડી મેજર, ફુઆરા વગેરે
૫	સારન	૩૦૦	ખૂસાવાસ, મોવાઇ બાદન સિરસિલા વગેરે
૬	ગોદારા	૭૦૦	પુંદરાસર ગોસૈનસર (મોટા) સેખસર
		૨૨૦૦	ગડાસર ગરીબદેસર રગીસર કાલુવગેરે

ત્રણ વિભાગો નીચે પ્રમાણે છે –

નંબર	વિભાગ	ગામસંખ્યા	જીલ્લાના નામ
૧	બાગોર	૩૦૦	બિકાનેર નાર ફ્રિના રાજાસર, સતાસર, છતરગઢ, રિદીસર વીતનપ ભવાનીપુર, જયમલસર વગેરે

૨	મોહિલા	૧૪૦	ચૌપુરા (મોહિલોની રાજધાની), સાવંતા, હીરાસર, ગોપાલપુર, ચારવાસ, વીદાસર, લાડન, મલસીસર, ખરબૂજારા,
૩	ખારીપટ્ટા અર્થાત્ મીઠાનો જીલ્લો	૩૦	કોટ ૪૦
	એકંદર કુલ ગામો	૨૬૭૦	

કર્નલ[1] ટૉડના વિધાનનો પ્રતીકાર કરવાને માટે અમે કોઇ પણ રીતે ખુશી નથી; પરન્તુ સત્યની રક્ષાને માટે અમારે તેમ કરવું પડે છે. કર્નલ ટૉડ જણાવે છે તે પ્રમાણે જાટો મધ્ય એશિયાની જટ્ટ જાતિના વંશજો નથી.આજ પ્રકારે તેમણે રાજપૂતોને પણ વિદેશી પ્રજામાંથી ઉત્પન્ન થયેલાજણાવ્યા છે. જ્યાં જ્યાં તેમણે જરા પણ નામનું સાદશ્ય જોયું છે અથવા આચારવિચારમાં કિંચિન્માત્ર પણ સમાનતા જોઇ છે ત્યાં ત્યાં તેમણે અનુમાન કરવામાં ભૂલ કરી છે. તેમણે માત્ર જાટોનેજ નહિ; પરંતુ બ્રાહ્મણો અને ક્ષત્રીઓને પણ મધ્ય એશિયામાંથી ભારતવર્ષમાં આવેલા જણાવ્યા છે.[1] અહીંઆંની પ્રાચીન અસભ્ય જાતિઓને જીતી લઇ તેમણે પોતાનું રાજ્ય સંસ્થાપન કર્યું હતું, એવી તેમની માન્યતા છે. એલ્ફિન્સ્ટન, કોલબ્રૂક વગેરે વિદ્વાનોએ પણ આજ મતનું સમર્થન કર્યું છે. આધુનિક મેક્ષમૂલર આદિ વિદ્વાનોનો પણ આજ મત છે. આથી શિક્ષિત દેશીઓનો પણ તેજ મત થઇ ગયો છે; પરંતુ અમે આ મતના સમર્થક નથી. આપણાં શાસ્ત્રો પુરાણો, ઇતિહાસ વગેરેમાં એ વિષે કાંઇ પણ પ્રમાણ ઉપલબ્ધ થતું નથી. આપણા મહાભારત આદિ ગ્રંથોપરથી જ્ઞાત થાય છે કે ભારતવર્ષની અનેક જાતિઓ મ્લેચ્છ થઇને મધ્યએશિયા તરફ ચાલી ગઈ હતી. આપણા દેશના સંબંધમાં, આપણી જાતિના સંબંધમાં અને આપણા ઇતિહાસના સંબંધમાં યૂરોપીઅન લોકો જે મત ધરાવે છે, તે પર જેઓ વેદવાક્ય પ્રમાણે વિશ્વાસ રાખે છે, તેમની વિરુદ્ધ અમે કાંઇ પણ કહેવાની અભિલાષા રાખતા નથી. અલબત્ત અમે એટલું તો અવશ્ય કહીશુંજ કે તમારે જો આ દેશને લગતા કોઇપણ વિષય ઉપર મત બાંધવો હોય તો હિંદુઓનાં શાસ્ત્ર, પુરાણ, અને ઇતિહાસનું પરિશીલન કર્યાં પછી બાંધવો. તેમ કરવાથી સર્વ ભ્રમનો નાશ થશે.

બિકાજી મંદોરનો ત્યાગ કર્યા પછી થોડા વર્ષની અવધિમાં ૨૬૭૦ ગામોના અધીશ્વર બન્યા; પરંતુ આટલા વિસ્તૃત પ્રદેશપર સત્તા સ્થાપિત કરવાને માટે તેમને પોતાની પ્રબલ શકિતનો પ્રયોગ કરવાની આવશ્યકતા પડી નહોતી; કારણ કે ત્યાંના નિવાસીઓએ પોતાની ઇચ્છાથી જરાપણ સામે થયા વિના તેમની આધીનતા સ્વીકારીને તેમને પોતાના અધીશ્વર બનાવ્યા હતા. વર્તમાન સમયમાં ઉપરોકત સંખ્યાનાં અર્ધાં ગામો પણ તેમના વંશજોના અધિકારમાં નથી. વર્તમાન બિકાનેરપતિ સૂરતસિંહના અધિકારનાં ગામોની સંખ્યા પૂરી ૧૩૦૦ની પણ નથી.

બિકાજી મારવાડના જે ભાગમાં પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરવાને માટે બહાર પડયા હતા, તે ભાગના જાટ તથા જોહીઆ લોકો અત્યંત દરિદ્ર હતા. તેઓ કેવળ પશુઓનું પરિપાલન કરીને પોતાની આજીવિકા ચલાવતા હતા. તેમનું ધન, તેમની સંપત્તિ અને તેમનું સર્વસ્વ કેવળ પશુઓજ હતા. તેઓ સંખ્યાબંધ ઢોરો પાળતા હતા. તેઓ પશુઓને વેચતા; તેમનું ઘી દૂધ વેચતા અને ઘેટાં વગેરેનું ઉન પણ વેચતા. સારસ્વત બ્રાહ્મણો તેમની પાસેથી પુષ્કળ ઉન ખરીદ કરતા હતા. સારસ્વત બ્રાહ્મણો તેમના દેશમાં યાજનકાર્ય કરવા ઉપરાંત વાણિજ્યકાર્ય પણ કરતા હતા. જાટ અને જોહિયા લોકો આ વ્યાપારીબ્રાહ્મણોની પાસેથી ઉન, ઘી, દૂધ વગેરેના બદલામાં ઘઉં, ચોખા ઇ૦ વસ્તુઓ પણ લેતા હતા.

વીરશ્રેષ્ઠ બિકાજી જે સમયે નવીન રાજ્ય સ્થાપન કરવાની ઇચ્છાથી આ જાટ અને જોહિયા લોકોને જીતવાને માટે વીરતાજનક ગર્વથી કૂચ કરતા હતા, તે સમયે તેમની કામના પરિપૂર્ણ થવાને માટે એક અતિ અનુકૂળ સંયોગ તેમને પ્રાપ્ત થયો. આથી તેમણે યુદ્ધ કર્યા વિના અત્યંત સરલતાથી એક વિસ્તીર્ણ દેશનું રાજ્ય પ્રાપ્ત કરી લીધું. ક્ષીણ અને દુર્બલ બંગાળીઓએ જે પ્રમાણે

૧ કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે:-"જાટોએ પ્રથમ પોતાને બિયાનાના યદુવંશીતરીકે ઓળખાવ્યા હતા. આથીજ તેમનું આદિ નિવાસસ્થાન કંદહારમાં હતું એવી જનશ્રુતિ પ્રચલિત થઈ છે."

સુરાજઉદ્દૌલાના ઘોર અત્યાચાર અને ઉપદ્રવોથી પીડિત થઈને અંગ્રેજોના કબજામાં જનની જન્મભૂમિને સમર્પણ કરી દીધી હતી તે પ્રમાણે જાટોએ પણ યુદ્ધ કર્યા વિના વીરકેસરી બિકાજીના હસ્તકમળમાં પોતાની જન્મભૂમિનો શાસનભાર સમર્પણ કરી દીધો

અનેક પૃથક પૃથક કારણોના યોગથી બિકાજીને રાજ્ય પ્રાપ્ત કરવાની અનુકૂળતા પ્રાપ્ત થઈ હતી જાટોએ પ્રાચીન સાઈથીઅન નામની શાસનપ્રણાલીનો ત્યાગ કરી રાજપૂતોની શાસનપ્રણાલી સ્વીકારી રાજપૂતોની શાસનપ્રણાલીની સાથે સામન્તપ્રથાનો પણ તેમનામાં પ્રવેશ થયો જો કે બિકાજીના બંધુ બિદાજીએ મોહિલોને પરાસ્ત કરીને અને તેમના દેશપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરીને બિકાજીને માટે જયપ્રાપ્તિનો માર્ગ સ્વચ્છ બનાવી દીધો હતો પરન્તુ જે પાપથી જગતના સર્વ રાજ્યો નાશ પામ્યા છે તે પાપો જાટોમાં વર્તમાન ન હોત તો બિકાજી કદિ પણ યુદ્ધ કર્યા વિના તેમનો દેશ પોતાના અધિકારમાં લઈ શકત નહિ જાટોના છ કુળોમાંના જોહિયા અને ગોદારા નામના કુળો અધિક સામર્થ્યવાન હતા પરન્તુ તે ઉભયમાં વિદ્વેષ પુષ્કળ વધી ગયો હતો તેથી જ જોધાનો વંશજ સરળતાથી તેમના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા બિકાજીની જયપ્રાપ્તિનું એક બીજું કારણ એ પણ હતું કે ઉપરોક્ત ઘટના બની તે પૂર્વે મહાબળવાન મોહિલજાતિની સાથે તેમને ભયંકર શત્રુતા હતી અને બિદાજીએ રાઠોડોની સેનાસહિત તેમના દેશમાં પ્રવેશ કરી અદ્ભુત વીરતાથી તેમનો વિધ્વંસ કરી નાખ્યો હતો આથી તેમના ભયથી જાટો બિકાજીને શરણે આવ્યા વળી તેમના રાજ્યની નિકટ જેસલમીરનું રાજ્ય સ્થિત હતું અને ત્યાંના ભાટી લોકો અત્યંત પ્રબળ થઈ જાટોની ઉપર ભયંકર અત્યાચાર કરતા હતા જ્યારે જાટ લોકોને આ ભાટીલોકોના ભીષણ ઉપદ્રવોમાંથી સ્વજાતિની રક્ષા થવી અસંભવિત જણાઈ ત્યારે તેમણે યુદ્ધ કર્યા વિના જ બિકાજીની આધીનતા સ્વીકારી લીધી વળી બિકાજીના તાબાના મહાબળવાન રાઠોડોએ અદ્ભુત પરાક્રમ પ્રદર્શિત કરી જંગલના નિવાસીઓનો નાશ કરી નાખ્યો હતો તેથી જાટોએ તેમને શરણે આવવા સિવાય પોતાની રક્ષાનો બીજો કોઈ પણ ઉપાય જોયો નહિ

ગોદારા જાટોએ મહાસંશયમાં પડી બિકાજીને તાબે થવું ઉચિત છે કે નહિ તેનો નિશ્ચય કરવાને માટે પોતાની એક જાતીય સભા બોલાવી તેમણે તે સભામાં પુષ્કળ વાદવિવાદ અને તર્ક વિતર્ક કર્યા પછી એવો નિર્ણય કર્યો કે રાઠોડવીર બિકાજીને સંતુષ્ટ કરવા એ આપણું પરમ કર્તવ્ય છે

ગોદારા શાખાનો નેતા પાંડુ[1] સેખાસરમાં નિવાસ કરતો હતો પાંડુથી બીજે નંબરે નિયાના નેતાને સન્માન મળતું હતું સર્વ જાટો સમાનભૂમિનો ઉપભોગ કરી પશુનું પરિપાલન કરી જીવન નિર્વાહ કરતા હતા

ગોદારા જાટોએ પોતાની જાતીયસભામાં જે નિર્ણય કર્યો તે અનુસાર તેમણે સેખાસર અને રૂનિયાના અધિનાયકને રાઠોડરાજકુમાર બિકાજીની નિકટ મોકલી આપ્યા

વીરવર બિકાજીની પાસે જઈ તેમણે નિમ્નલિખિત વ્યવસ્થા અનુસાર રાજસિંહાસન ભોગવવાનો પ્રસ્તાવ કર્યો —

(૧) જોહિયા તથા ઇતર જે જે શાખાના જાટો ગોદારાની સાથે શત્રુતા રાખે છે તથા તેમના પર અત્યાચાર કરે છે તેની વિરુદ્ધ બિકાજીએ ગોદારાનો પક્ષ ગ્રહણ કરી સ્વ ધારણ કરવા

(૨) ભાટીઓ પુનઃ આક્રમણ કરી ન શકે તેટલા માટે બિકાજીએ પશ્ચિમ તરફની સીમાનું રક્ષણ કરવું

(૩) આ દેશના નિવાસીઓના ચિરપ્રચલિત અધિકાર ઉપર કોઈ પણ પ્રકારનો હસ્તક્ષેપ કરવો નહિ

ઉભય જાટનેતાઓએ બિકાજીની સન્મુખ જઈ ઉપરોક્ત ત્રણ નિયમો તેમને કહી સંભળાવ્યા

---

[1] પાંડુ પરના મુસલમાન ફકીર શેખ ફરીદના નામપરથી આ ગામનું નામ સેખાસર પડ્યું છે આ સ્થાન શેખ ફરીદની એ દરગાહ મહાપવિત્ર ગણાય છે નાતાલ ભવાનીની આ ઘટના બન્યા પૂર્વે જાટ લોકો શેખની પ્રત્યે ઘણી ભક્તિ રાખતા હતા સ્વર્ગીય કર્નલ ટૉડે આ નોંધ ... સાઈથીયન જાતિમાંથી ઉત્પન્ન થયેલા અને મુસલમાનના ... હિંદુ થયેલા હોય એમ જણાય છે પણ હિંદુસ્થાનના સર્વત્ર ઘણા હિંદુઓ મુસલમાન પીરોની ભક્તિ અને પૂજા ... છે તેથી શું તેઓને મુસલમાન કહી શકાશે ? માટે જાટોને મુસલમાન કહેવા ઉચિત નથી

રાજનીતિવિશારદ બિકાજીએ આ શરતો તરતજ સ્વીકારી લીધી જ્યારે યુદ્ધ કર્યા વિના રાજ્ય મળતુ હોય ત્યારે એવો કોણ હોય કે જે આવી શરતોનો સ્વીકાર ન કરે ? ગોદારા લોકોએ તેને તરતજ પોતાનો અધીશ્વર બનાવ્યો તેમણે પ્રત્યેક ઘરદીઠ એક એક રૂપીઓ અને સો વીઘા જમીનપર બે રૂપીઆ રાજાને ભરવાનો નિયમ ઠરાવ્યો આ નિયમ સ્વીકારવામા પણ બિકાજીએ વિલમ્બ કર્યો નહિ બીજી કોઇપણ જાતિએ અન્યને શરણે જતી વખત આ રીતે પોતાના અધિકારની રક્ષા કરી છે ? પરંતુ જાટજાતિએ તેમ કર્યું ઉક્ત ઉભય ગોદારા જાટોએ બિકાજીને સ્પષ્ટ રીતે જણાવ્યુ કે – આપ અથવા આપના ઉત્તરાધિકારીઓ અમારા જાતીય અધિકાર ઉપર કોઇ પણ પ્રકારનો હસ્તક્ષેપ કરી ન શકે તે માટે પ્રમાણ શુ છે ? આપ શુ જામીનગરી આપો છો ? ' ધર્મની સાથે રાજનીતિને શુ સબધ છે, તે બિકાજી સારી પેઠે જાણતા હતા અને તે એમ પણ સારી પેઠે જાણતા હતા કે કૂટરાજનીતિનુ અવલબન કરીને આપણો સ્વાર્થ સાધવો એ કોઇ પણ પ્રકારે ઇષ્ટ નથી જે પ્રજાએ સમર કર્યા વિના તેમની આધીનતા સ્વીકારી હતી, તે પ્રજાની સાથે કેવુ વર્તન રાખવુ ઇષ્ટ છે, તેનો તેમણે શીઘ્ર નિશ્ચય કરી લીધો તેમણે તેમનો ભય નિવૃત્ત કરવાને માટે ઉત્તમ ઉપાય ખોળી કાઢ્યો આ ઉપરથી બિકાજીના રાજ્યચાતુર્યનો ઉત્તમ પરિચય મળે છે બિકાજીએ તત્કાળ ગોદારા લોકોને પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે –"હુ અથવા મારા ઉત્તરાધિકારીઓ કદિ પણ તમારા ચિરપ્રચલિત અધિકારમા હસ્તક્ષેપ કરશુ નહિ અને તેના પ્રમાણતરીકે મારો અને મારા ઉત્તરાધિકારીઓનો અભિષેક થશે, ત્યારે તમે અને તમારા ઉભયના વશજો મને અને મારા વશજોને રાજતિલક કરશો ' જુઓ, આ કેવી ઉદાર રાજનીતિ છે ?

જે પ્રકારે વીરશ્રેષ્ઠ બિકાજીએ યુદ્ધ કર્યા વિના અનત સરલતાથી માત્ર પોતાના બળનો ભય દર્શાવીને જાટો ઉપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો હતો, તે પ્રકારે ભાગ્યેજ કોઇએ રાજ્યની સ્થાપના કરી હશે રાજસ્થાનમા રાજપૂતવીરોએ પ્રાચીન અસભ્ય જાતિઓને પરાસ્ત કરીને જે જે રાજ્યો સ્થાપન કર્યા છે, તેના કોઇ ને કોઈ સ્મૃતિચિન્હ આજપર્યંત વિદ્યમાન છે મેવાડના આદિનિવાસી ભીલ લોકોના નેતાએ ગિહ્લોત વશના આદિપુરુષને જે પ્રકારે રાજ્યપદપર અભિષિક્ત કરી, તેમને રાજતિલક કર્યું હતુ, તેજ પ્રકારે આજે પણ ભીલનેતાદ્વારા ઉદયપુરના મહારાણાને રાજતિલક થાય છે આજે પણ મેવાડના મહારાણાના અભિષેકપ્રસગે ઓગના શાખાના ભીલોના નેતા પોતાના હાથના અગુઠાનુ છેદન કરીને તે રક્તવતી મહારાણાના મસ્તકપર તિલક કરે છે અને પોતાના હાથવતી તેમને સિંહાસનપર બેસાડે છે, તેમજ ઉન્દરી જાતિના ભીલનેતા રાજતિલક કરતી વખત એક ચાદીના પાત્રમા ધાન્ય, રૂપિયા વગેરે મૂકીને તે નજર કરે છે અબર અથવા જયપુરના આદિનિવાસી મીના લોકોનો નેતા પણ રાજાના અભિષેકપ્રસગે આ પ્રકારે તેમને રાજતિલક કરે છે બૂદી અને કોટા એ ઉભય રાજ્યો આજપર્યંત હાડોતીના પ્રાચીન સ્વામીઓના નામથી ઓળખાય છે

મહારાજા બિકાજીએ યુદ્ધ કર્યા વિના રાજ્યનીસ્થાપના કરી હતી, તેના બે સ્મૃતિચિન્હો તેમના ઉત્તરાધિકારીઓએ જાળવી રાખ્યા છે બિકાજીના મસ્તકપર પાડુએ રાજતિલક કર્યું હતુ, તેથી હજી પણ તેના વશજોનો નેતા બિકાનેરના અધીશ્વરને રાજતિલક કરે છે અભિષેકપ્રસગે મહારાજા તેને પચ્ચીસ સુવર્ણમુદ્રા આપે છે આ રાજાનુ પ્રતિજ્ઞાપાલનનુ આ કેવુ ઉત્તમ દૃષ્ટાત છે ! આવા દૃષ્ટાતો જગતમા ઘણાજ થોડા પ્રાપ્ત થાય છે આ પરથી સ્પષ્ટરીતે વિદિત થાય છે કે પ્રતિજ્ઞાપાલનની મહત્તા અને પ્રજાના હૃદયપર અધિકાર પ્રાપ્ત કરવાની રીતિ બિકાજી સારી પેઠે જાણતા હતા બીજુ સ્મૃતિચિન્હ નીચે જણાવવામા આવે છે –

બિકાજીએ જે સ્થાનપર પોતાનીરાજધાની સ્થાપિત કરી તે સ્થાન એક જાટના તાબામા હતુ તેમણે તેને કહ્યુ કે ' આ સ્થળ મને આપો હુ અહીંઆ રાજધાની સ્થાપિત કરીશ " જો તેઓ ધારત તો પોતાની ચતુરાઇ અને કૂટરાજનીતિબળનો વિસ્તાર કરી તે સ્થાનપર અધિકાર કરી શકત, પરતુ તેમણે તેમ કર્યું નહિ તેમની ઉપરોક્ત માગણી સાભળી ઉક્ત જાટે કહ્યુ. " આ સ્થાન આપવાને હુ તૈયાર છુ પરતુ રાજધાનીની સાથે મારૂ નામ જોડવુ પડશે " બિકાજીએ તરત તે વાતનો સ્વીકાર કર્યો આથીજ રાજધાનીનુ નામ બિકાનેર પડ્યુ, કારણ કે ઉક્ત જાટનુ નામ નેરા હતુ

દીવાળી અને હોળીના પર્વપર હજીપણ શેખાસર અને રૂનિયાના વર્તમાન જાટનેતાઓ બિકાનેરના અધીશ્વર તથા સમસ્ત રાઠોડસામંતોને તિલક કરે છે રૂનિયાનો નેતા ચાંદીના પાત્રમાં ચન્દનાદિ સામગ્રીઓ મૂકીને તેને હાથમાં પકડે છે અને શેખાસરનો નેતા તેમાંથી ચંદનાદિ લઇ પોતાના હાથવતી મહારાજાના મસ્તકપર તિલક કરે છે મહારાજા આ પ્રસંગે તેમને ઉપહારતરીકે એક સુવર્ણમુદ્રા અને પાંચ રૂપિયા આપે છે જાટનેતાઓ તિલક કરી રહ્યા પછી સામંતો પોતપોતાના પદ પ્રમાણે મહારાજાને તિલક કરે છે રાજાની તરફથી કેટલીક સુવર્ણમુદ્રા શેખાસરના સામંતને પ્રાપ્ત થાય છે અને કેટલીક રૂપાની મુદ્રા રૂનિયાના સામંતને મળે છે

વિજયી બિકાજીએ જાટો ઉપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી પ્રતિજ્ઞા લીધી કે–' હું અને મારા ઉત્તરાધિકારીઓ કદિપણ આપના પૈતૃક અધિકાર ઉપર હસ્તક્ષેપ કરશું નહિ " આ વચનો સાંભળી જાટો અત્યંત પ્રસન્ન થયા તેમણે ગોદારાજાટોના દેશ ઉપર પ્રથમ અધિકાર સ્થાપિત કરી પછી પાસેના જોહિયાના દેશને જીતવાનો સંકલ્પ કર્યો જોહિયા અને ગોદારાની ગોદારાની વચ્ચે દીર્ઘકાળથી વૈમનસ્ય ચાલતું હતું તેથી ગોદારાજાટોની પ્રાર્થના પ્રમાણે પરમ પરાક્રમી અને અસીમ સાહસિક વીર બિકાજી જોહિયાઓને પરાસ્ત કરવાને ચાલ્યા અલ્પ સમયમાં બિકાજીએ ગોદારાલોકોની એટલી બધી પ્રીતિ સંપાદન કરી લીધી કે તે જાટો તેમની આજ્ઞા થતાં શીઘ્ર શસ્ત્ર ધારણ કરીને યોદ્ધા બની ગયા અને પોતાના શત્રુઓપર આક્રમણ કરવાને ચાલ્યા જોહિયાઓની વસ્તી માત્ર મરક્ષેત્રના ઉત્તરભાગમાં જ નહિ પરંતુ સતલજ નદીના તટપર્યંત હતી તેમના તાબાના દેશમાં ૧૧૦૦ ગામો હતાં, પરંતુ ત્રણ શતાબ્દીઓમાં ' જોહિયા ' નામ સુદ્ધાનો લોપ થઇ ગયો

જોહિયાઓનો મુખ્ય નેતા શેરસિંહ મરુપાલ નામના સ્થાનમાં નિવાસ કરતો હતો વિજયી બિકાજી પોતાની પરાક્રમશાળી સેનાને સાથે લઇ શેરસિંહની ઉપર આક્રમણ કરવાને ચાલ્યા શેરસિંહે પણ સમસ્ત જોહિયાઓને એકત્રિત કરીને પોતાની રક્ષા કરવાની તૈયારી કરી ઉભય પક્ષો વચ્ચે દારુણ યુદ્ધ ચાલ્યું બિકાજીને આ સમય પૂર્વે અનેક યુદ્ધોમાં વિજય પ્રાપ્ત થયો હતો, પરંતુ આ સમયે તેઓ પરાસ્ત થયા શત્રુગણ પરમ પરાક્રમ દર્શાવી આક્રમણકારીઓને નિરાશ કરવા લાગ્યા અંતે બિકાજીએ પ્રપંચ કરી શેરસિંહના પ્રાણનો નાશ કર્યો અને ઉત્સાહપૂર્વક શત્રુગણપર આક્રમણ કરી મરુપાલભૂમિપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો અને જોહિયાઓને નિરુપાય બની રાઠોડોની આધીનતા સ્વીકારવી પડી

વિજયી બિકાજીએ આ પ્રમાણે માત્ર અલ્પ સેનાની સહાયથી એક એક કરીને અનેક પ્રદેશો હસ્તગત કરી લીધા અને એક સુવિસ્તૃત રાજ્યની સ્થાપના કરી. ત્યારપછી તેમણે પશ્ચિમ તરફ દિગ્વિજય કરવાને માટે કૂચ કરવા માંડી પાશ્ચિમાત્ય સીમાની નિકટના ભાટીરાજ્યના અધીશ્વરે દીર્ઘકાળ પૂર્વે જાટોના હાથમાંથી વાગોર નામનો પ્રદેશ જીતી લીધો હતો બિકાજીએ આ સમયે સ્વસેનાસહિત ત્યાં જઇ તે પ્રદેશને ભાટીઓના ત્રાસમાંથી મુક્ત કર્યો બિકાજીએ આ પ્રકારે પોતાના પિતાની રાજધાની મંદોરમાંથી દિગ્વિજય કરવાને બહાર નીકળી ત્રીસ વર્ષની અવધિમાં અનેક સ્થાનોપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો અને તેમણે હવે વાગોર પ્રદેશમાં પોતાની રાજધાની સ્થાપવાનો નિશ્ચય કર્યો તેમણે પોતાના નિશ્ચયાનુસાર નેરા નામના જાટની પાસેથી પૂર્વોક્ત પ્રદેશ લઇ સંવત ૧૫૪૫ (ઇ૦ સ૦ ૧૪૮૯ ના મે માસની ૧૫ મી તારિખે) ના વૈશાખ માસમાં બિકાનેર નામની નવીન રાજધાની સ્થાપિત કરી

અમે પૂર્વે જણાવી ગયા છીએ કે બિકાજી પોતાના કાકા કાંધલની સાથે દિગ્વિજય કરવાને માટે બહાર નીકળ્યા હતા વીરશ્રેષ્ઠ કાંધલે પોતાની વીરતા અને ચાતુર્યથી પોતાના ભત્રીજા બિકાજીને આ નવીન રાજ્યની સ્થાપના કરવામાં પુષ્કળ સહાય કરી હતી બિકાજીએ મંદોરનો ત્યાગ કરી ત્રીસ વર્ષપર્યંત સતત પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરવામાં લિપ્ત રહી અંતે જ્યારે નવીન રાજધાનીની સ્થાપના કરીને પોતાની શાસનશક્તિ સારી રીતે દૃઢ કરી લીધી ત્યારે વીરશ્રેષ્ઠ કાંધલે પોતાના તાબાના રાઠોડોને પોતાની સાથે લઇ બિકાનેરનો ત્યાગ કરી ઉત્તર તરફ એક સ્વતંત્ર રાજ્ય સ્થાપન કરવાને માટે યાત્રા કરી રાઠોડવીર કાંધલે

પોતાની સાહસિક સેનાની સહાયથી ક્રમશઃ સિયાગ, વેનીવાલ અને સારણ નામક ત્રણ જાટ શાખાના માણસોને પરાસ્ત કરી પોતાની શાસનશકિત શીઘ્ર પ્રબળ કરી લીધી. આ કાંધલજીના વંશજો આજપર્યંત બિકાનેરના ઉત્તર ભાગમાં વસે છે. આ લોકો કાંધલોત રાઠોડ કહેવાય છે. ઉપરોક્ત ત્રણ જાતના ત્રણ દેશો જો કે બિકાનેરરાજ્યના પ્રધાન અંશસ્વરૂપ હતા; પરંતુ કાંધલોત રાઠોડોએ બિકાનેરના મહારાજાને સંપૂર્ણરીતે પોતાના અધીશ્વર માન્યા નહિ. તેઓ માત્ર એક કુટુંબીતારેકે તેમને સન્માન આપતા હતા. જ્યારે બિકાનેરરાજ્ય તરફથી તેમની પાસે ખંડણી માગવામાં આવતી; ત્યારે તેઓ પ્રત્યુત્તર આપતા કેઃ—" શું અમારા આદિપુરુષ કાંધલજી આ દેશપર અધિકાર ભોગવી ગયા નથી ? શું તેમણેજ બિકાજીને રાજ્યપદપર અભિષિકત કર્યા નહોતા ? અમારા પૂર્વજોજ બિકાને અધીશ્વર બનાવ્યા હતા, તો બિકાજીના વંશજ બિકાનેરના મહારાજાને અમારી પાસેથી ખંડણી લેવાનો શું અધિકાર છે ? "

તેજસ્વી વીર કાંધલ એક સ્વતંત્ર રાજ્યની સ્થાપના કર્યા પૂર્વેજ આ સંસારમાંથી ચાલ્યા ગયા. જ્યારે તેઓ હિસારના કિલ્લાપર અધિકાર કરવાને ગયા, ત્યારે દિલ્લીના યવનસમ્રાટના પ્રતિનિધિએ તેમનો વધ કર્યો. જો કાંધલ વધુ સમય જીવંત રહ્યા હોત તો તેઓ એક સ્વતંત્ર રાજ્યની સ્થાપના કરત, એમાં કિંચિત્ પણ શક નથી.

મહારાજા બિકાજી નવીન રાજધાની બિકાનેરની સ્થાપના કર્યા પશ્ચાત્ ઝાઝા દિવસ સુધી રાજ્ય ભોગવી શકયા નહિ. તેમણે ભારતવર્ષમાં એક નવીન રાજ્યની પ્રતિષ્ઠા કરી, સંવત ૧૫૫૧ માં પોતાના માયામય શરીરનો ત્યાગ કર્યો. બિકાજીએ જે પૂંગલના ભાટીરાજાની કન્યા સાથે વિવાહ કર્યો હતો, તેના ગર્ભથી લૂનકરણ અને ગડસી નામના બે પુત્રો ઉત્પન્ન થયા. તેમાંનો જ્યેષ્ઠકુમાર પોતાના પિતાના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયો અને કનિષ્ઠ કુમાર ગડસીએ અડસીસર અને ગડસીસર નામનાં બે નગરોની સ્થાપના કરી. તેના અનેક વંશજો આજે ગડસિયોત બિકાના નામથી પ્રસિદ્ધ છે અને તેઓ ગડસીસર અથવા ગરીબદેસર નામના સ્થાનમાં નિવાસ કરે છે. ઉપરોક્ત ઉભય દેશોમાંના પ્રત્યેક દેશમાં ચોવીસ ચોવીસ ગામો[1] છે. વિજયી બિકાજીના જ્યેષ્ઠ કુમાર લૂનકરણે રાજપદપર અભિષિક્ત થઇ પોતાના રાજ્યની પાશ્ચિમાત્ય સીમા વધારવાને માટે એક એક કરીને ભાટીઓના અનેક દેશ જીતી લીધા. જે સમયે લૂનકરણ પોતાના બાહુબળથી બિકાનેરરાજ્યની સીમા વૃદ્ધિંગત કરી રહ્યા હતા, તે સમયે તેમના ચાર પુત્રોમાંથી જ્યેષ્ઠ પુત્ર મહાજન નામનો દેશ અને ૧૪૪ ગામો લઇ સ્વતંત્ર રીતે રહેવાની ઇચ્છા પ્રદર્શિત કરી.મહારાજાએ તત્કાળ તેની ઇચ્છા પૂર્ણ કરી. તેણે ઉપરોક્ત પ્રદેશ પોતાના અધિકારમા લઈ પૈતૃક સિંહાસનનો સર્વ અધિકાર પોતાના લઘુ ભ્રાતા જેતસીને અર્પણ કરી દીધો. સંવત ૧૫૬૯ માં લૂનકરણનું મૃત્યુ થયું, ત્યારે જેતસી પોતાના પિતાના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયો. તેના બીજા બે ભ્રાતાએ પણ બે સ્વતંત્ર પ્રદેશો અને બીજી થોડી ભૂમિ લીધી. જેતસીને ત્રણ પુત્રો ઉત્પન્ન થયા. પ્રથમ કલ્યાણમલ, બીજા શિવજી અને ત્રીજા અશ્વપાલ. જેતસિંહ (જેતસી) પણ બિકાજીના જેવાજ તેજસ્વી હતા. તેમણે સ્વાધીન ગિરાશિયાઓના નેતા પૈકી તારનોત નામના પ્રદેશના અધિનાયકને યુદ્ધમાં પરાસ્ત કરી તે પ્રદેશપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો. પછી તેમણે તે પ્રદેશનો અધિકાર પોતાના દ્વિતીયપુત્ર શિવજીને અર્પણ કરી દીધો. બિકાજી અને કાંધલે મરુભૂમિના આ ભાગમાં પ્રવેશ કર્યા પૂર્વે રાઠોડવીર બિદાજીએ પોતાની રાઠોડસેનાસહિત આવી ત્યાં પોતાની છાવણી નાખી હતી અને ત્યાં તેનાજ વંશજો અધિકાર ભોગવતા હતા. વીરશ્રેષ્ઠ જેતસિંહે તે બિદાજીના વંશજોનેજ પરાસ્ત કરીને તેમની પાસેથી વાર્ષિક ખંડણી લેવા માંડી. વાર્ષિક ખંડણી સિવાય તે દેશપર પોતાનો કાંઇપણ અધિકાર તેમણે રાખ્યો નહિ.

સંવત ૧૬૦૩ માં જેતસિંહ પરલોકવાસી થયા, ત્યારે કલ્યાણમલ પોતાના પિતાના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા. જો કે કલ્યાણમલના શાસનસમયમાં બિકાનેરની કાંઇપણ ઉન્નતિ થઇ નહિ, તેમ કાંઇ પરિવર્તન પણ થયું નહિ; પરંતુ તેમણે દીર્ઘકાળપર્યંત નિર્વિઘ્નતાપૂર્વક રાજ્ય કર્યું. તેમને

૧આ મરુક્ષેત્રના દુરના દેશોનાં યુદ્ધનું વિસ્તૃત વર્ણન કરવામા આવશે નહિ; કારણ કે તે સર્વ યુદ્ધો એકજ હતાં, માત્ર યોદ્ધાઓનાં નામ અને સ્થાન ભિન્ન હતાં.

ત્રણ પુત્રો ઉત્પન્ન થયા પ્રથમ રાયસિંહ, બીજા રામસિંહ અને ત્રીજા પૃથ્વીસિંહ સંવત ૧૬૩૦ મા કલ્યાણસિંહનુ મૃત્યુ થયુ, ત્યારે રાયસિંહની ઉપર રાજછત્ર શોભાયમાન થયુ

રાયસિંહના શાસનસમયથી બિકાનેરના ગૌરવની વૃદ્ધિ થવા લાગી આટલા દિવસપર્યંત બિકાનેર એક અત્યંત નાનુ રાજ્ય ગણાતુ હતુ પરંતુ સાહસિક અને રાજનીતિચતુર વીર રાયસિંહે પોતાના રાજ્યની ઉન્નતિ કરવાને માટે ભીષણ પ્રયત્ન કરવા માંડ્યો આ સમયે દિલ્હીના સિંહાસનપર પાદશાહ અકબર વિરાજમાન હતો ભારતવર્ષના અનેક રાજપૂતરાજાઓએ દિલ્હીશ્વરને આધીન રહી પોતાની ઉન્નતિ કરી હતી અને યવનસમ્રાટની કૃપા સંપાદન કરી હતી તેથી રાયસિંહે પણ વિચાર કર્યો કે –"આવા અનુકૂળ સંયોગોમા કેવળ બિકાનેરરાજ્યથી સંતુષ્ટ રહેવુ ઉચિત નથી અન્યાન્ય દેશી રાજાઓની પેઠે કીર્તિ અને સન્માન પ્રાપ્ત કરવાનો પ્રયત્ન કરવો ઇષ્ટ છે એક દિવસ એવો અવશ્ય આવશે કે જ્યારે દિલ્હીશ્વર બિકાનેરને હસ્તગત કરવાની ચેષ્ટા કરશે અને જ્યારે ભારતવર્ષના મહાબળવાન રાજાઓ પણ પોતાની સ્વાધીનતાની રક્ષા કરી શક્યા નથી તો મારી તે શી ગણતરી? માટે ઉચિત તો એ છે કે પ્રથમથીજ હુ યવનપાદશાહની સાથે મિત્રતા કરી લઉં રાયસિંહ સિંહાસન પર બેઠા તે સમયપર્યંત જાટલોકો પોતાના ચિરપ્રચલિત અધિકારનુ સંરક્ષણ સારીરીતે કરતા આવ્યા હતા હવે દિનપ્રતિદિન જાટોની સંખ્યા વૃદ્ધિગત થતી જતી હતી, પરંતુ તેમનો રાજકીય અધિકાર ધીમે ધીમે ન્યૂન થતો જતો હતો પરાધીનતાની શાંખલામા પરિબદ્ધ થવાથી હવે ધીમે ધીમે તેમનુ બળવિક્રમ લુપ્ત થતુ જતુ હતુ તેમનુ બળ જેમ જેમ ન્યૂન થતુ જતુ હતુ તેમ બિકાનેરરાજ્યનુ જોર વૃદ્ધિગત થતુ જતુ હતુ, પરંતુ કાળની વિચિત્ર લીલાથી જાટોની સ્વતંત્રતા છીનવી લેનાર બિકાનેરના રાજાને પણ દિલ્હીશ્વરની પરતંત્રતાની ધુસરી ધારણ કરવી પડી

પિતાનુ પરલોકગમન થયા પછી રાયસિંહ સ્વયં તેમની ભસ્મ લઇને ગંગાજી ગયા રાયસિંહે જેસલમીરના રાજાની એક કન્યાની સાથે વિવાહ કર્યો હતો અને દિલ્હીશ્વર અકબરે પણ તેજ રાજાની એક બીજી કન્યા સાથે લગ્ન કર્યુ હતુ આથી રાયસિંહને પ્રથમથીજ અકબરની સાથે સગાઇનો સંબંધ હતો તેઓ પિતાજીની ભસ્મ ગંગાજીમા પધરાવીને પાદશાહની રાજધાનીમા ગયા સગાઇનો સંબંધ હોવાથી પાદશાહની સાથે પરિચય કરવાને તેમને ઘણી અનુકૂળતા મળી અંબરના મહારાજા માનસિંહે પણ આ સમયે પાદશાહ અકબરની સભામા પરમ સન્માન પ્રાપ્ત કર્યુ હતુ આજ માનસિંહે બિકાનેરના મહારાજા રાયસિંહનો પરિચય પાદશાહની સાથે કરાવ્યો રાયસિંહપર સૌભાગ્યની કૃપાદૃષ્ટિ થવાથી સમ્રાટ અકબરે પોતાના હિંદુઆપ્તજનનુ પરમ આદરપૂર્વક સ્વાગત કરી તેમને ચાર હજાર અશ્વારોહીઓની સેનાના અધિનાયક બનાવ્યા અને તેમને 'મહારાજ' ની ઉપાધિ આપી, હિસારદેશનો શાસનભાર સમર્પણ કર્યો બિકાજી તો નવીન રાજ્યની સ્થાપના કરીને સામાન્ય રાવજ બન્યા હતા પરંતુ આ સમયે રાયસિંહે મહારાજ ની ઉપાધિ ધારણ કરી બિકાનેરનુ ગૌરવ વૃદ્ધિગત કર્યુ આ પ્રકારે પાદશાહની કૃપા થવાથી ભારતવર્ષના રાજાઓમા બિકાનેર અને બિકાનેરપતિનુ નામ સુવિખ્યાત થઇ ગયુ વળી પાદશાહે મારવાડદેશપર આક્રમણ કરી નાગોર જીતી લીધુ અને તે રાયસિંહને સમર્પણ કરી દીધુ આથી રાયસિંહનુ સન્માન અગાઉ કરતા પણ વિશેષ વૃદ્ધિગત થઇ ગયુ ભાગ્યવાન રાયસિંહ આ પ્રકારે સમ્રાટ અકબરદ્વારા સન્માનિત થઇ તથા પ્રૌઢ સત્તા પ્રાપ્ત કરી પોતાના રાજ્યમા ચાલ્યા આવ્યા તેમને જે સન્માન મળ્યુ હતુ તેથી રાજસ્થાનમા તેમની પ્રતિષ્ઠા ઘણીજ વધી ગઈ તેમણે બિકાનેરમા જઇ પોતાના કનિષ્ઠ ભ્રાતા રામસિંહને એક સેના આપી ભાટીઓના પ્રધાનસ્થાન ભટનેરપર અધિકાર કરવાને મોકલી આપ્યો રામસિંહે રાઠોડાની સેનાની સહાયથી અતિ સરલતાથી તે પ્રદેશપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો

જોહિયાજાટો પશુપાલન અને ખેતીનો ક્ષુદ્ર વ્યવસાય કરતા હતા તે છતા પણ તેઓ ભારતની વીરજાતિઓની પેઠે સ્વતંત્રતાને ઘણીજ ચાહતા હતા જો કે બિકાનેરના મહારાજાએ તેમનુ સ્વાધીનતારૂપી રત્ન ખુંચવી લીધુ હતુ, જો કે જોહિયાઓના દેશપર રાઠોડોની સત્તા વજ્રવત્ દૃઢ થઈ ગઇ હતી, તે છતા પણ તેઓ પોતાની લુપ્ત સ્વતંત્રતા પુનઃ પ્રાપ્ત કરવાને માટે હતઉદ્યોગ થઇને બેઠા નહોતા રાયસિંહ જે સમયે યવનસમ્રાટદ્વારા સન્માનિત થઇને પોતાની રાજધાની તરફ જતા હતા તે

સમયે જોહિયાઓ પોતાની સ્વતંત્રતા પુનઃ પ્રાપ્ત કરવાને માટે ઉદ્યોગ કરતા હતા. રાયસિંહે આ સમાચાર સાંભળી તે વિદ્રોહીદલનું દમન કરવાને માટે રાઠોડોની સેના પુનઃ તેમની ભૂમિમાં મોકલી આપી. જોહિયા લોકો પુનઃ પોતાનું મસ્તક ઉઠાવી ન શકે તથા પુનઃ રાઠોડોની સામે થવાનું સાહસ ન કરી શકે તેટલા માટે રાઠોડોએ તેમની ભૂમિમાં જઈ તેમને સંપૂર્ણરીતે દલિત કરવાનો પ્રયત્ન કર્યો. ભયંકર સમરાગ્નિ પ્રજ્વલિત થઈ ઉઠયો. સહસ્રાવધિ જોહિયાજાટો સ્વતંત્રતાની રક્ષાને માટે સંગ્રામભૂમિમાં પ્રાણાર્પણ કરવા લાગ્યા. અંતે રણવીર રાઠોડોએ તે દેશને સર્વથા ઉજ્જડ કરી દઈને યથાર્થ મરુદેશ (મૃત મનુષ્યોની ભૂમિ) બનાવી દીધો. ત્યારથી અત્યારપર્યંત આ દેશ જનશૂન્ય અવસ્થામાં છે. જો કે આ દેશનાં અનેક નગરો અને ગામોમાં જોહિયાજાટોનાં પુષ્કળ પ્રાચીન સ્મૃતિચિન્હો વિદ્યમાન છે; પરંતુ હાલમાં ત્યાંથી જોહિયાજાતિનું નામ સુદ્ધાં પણ લુપ્ત થઇ ગયું છે.

જોહિયાઓના અધિકારનીચેની ભૂમિના લોકો પ્રખ્યાત ભારતવિજેતા સિકંદરનું નામ આજપર્યંત સંભારે છે. તેનાં સ્મૃતિચિન્હો પણ આજપર્યંત ઉપલબ્ધ થાય છે. દાદૂસર નામના સ્થાનમાં રંગમહલ નામના એક મહાલયનું ખંડિયેર અદ્યાપિ વિદ્યમાન છે. એમ કહેવાય છે કે દાદૂસર પ્રાચીન રાજવંશની રાજધાની હતું. મહાવીર સિકંદર જે સમયે ભારતવર્ષ જીતવાને આવ્યો હતો, તે સમયે તેણે દાદૂસરપર આક્રમણ કરીને ત્યાંના અધીશ્વરને પરાસ્ત કરી રાજધાનીનો વિધ્વંસ કરી નાખ્યો હતો; પરંતુ આ વાત સત્ય લાગતી નથી. કર્નલ ટૉડનું અનુમાન એવું છે કે સિકંદરના જે એક સેનાપતિએ સમુદ્રતટપર રાજ્ય સ્થાપિત કર્યું હતું, તેનાજ કોઇ વંશજે અહીંઆં આવીને એ રાજધાનીનો નાશ કર્યો હશે.

વીરશ્રેષ્ઠ રામસિંહ પોતાના બંધુની આજ્ઞાથી જોહિયા લોકોનું સંપૂર્ણરીતે દમન કરી, તેઓ કદિ પણ પુનઃ મસ્તક ઉઠાવી ન શકે એવી રીતે તેમને પાદાક્રાંત કરી, પોતાની સત્તા સંપૂર્ણરીતે સ્થાપિત કરી, પોતાની રાઠોડસેનાને સાથે લઇ, પૂનિયાજાટોની વિરુદ્ધ યુદ્ધ કરવાને ચાલ્યા. બિકાજીના વંશજોએ ગોદારા અને જોહિયા લોકોનું દમન કરી પોતાની સત્તાનો વિસ્તાર કરી લીધો હતો ખરો; પરન્તુ તેઓ હજી પૂનિયા લોકોને જીતી શક્યા નહોતા. પૂનિયાજાટો હજીસુધી સ્વાધીન હતા. મહારાજા રાયસિંહે તેમનું દમન કરીને પોતાના રાજ્યની સીમા વૃદ્ધિંગત કરવાને માટે પોતાના લઘુ ભ્રાતા રામસિંહને આજ્ઞા આપી અને તે પ્રમાણે રામસિંહ તેમની સામે યુદ્ધ કરવાને ગયા. ભયંકર યુદ્ધ થયા પછી મહા બળવાન રાઠોડોએ વિજય પ્રાપ્ત કરી પૂનિયા લોકોનો દેશ હસ્તગત કરી લીધો. વિજેતા રામસિંહે તે દેશમાં પોતાનું રાજ્ય સ્થાપિત કરી ત્યાંજ રહેવાનો નિશ્ચય કર્યો; પરંતુ દુર્ભાગ્યવશાત્ તેઓ સ્વાધીનતાની રક્ષાને માટે પ્રાણાંતપર્યંત યત્ન કરનાર પૂનિયાજાટોના હાથથી થોડાજ દિવસમાં માર્યા ગયા. રામસિંહનું મૃત્યુ થયા પછી પણ રાઠોડગણોએ પોતાની સત્તા સ્થાયી રાખવામાં ત્રુટી કરી નહિ. તે દેશનાં સર્વ પ્રધાન પ્રધાન સમૃદ્ધિશાળી નગરો રાઠોડોને તાબે થઇ ગયાં. તે દેશમાં વસતા રાઠોડો રામસિંહોત કહેવાય છે. રામસિંહોતોએ બિકાનેરના અધીશ્વરની આધીનતા સ્વીકારી હતી; પરંતુ કાંધલોતોએ તેમની સંપૂર્ણ આધીનતા સ્વીકારી નહિ. વળી જે પ્રકારે કાંધલોતો બિકાનેરના મહારાજાને યુદ્ધના સમયમાં સહાય આપતા નહોતા તે પ્રમાણે રામસિંહોતો પણ સહાય આપતા નહોતા. બિકાનેરના મહારાજા તેમના બળથી પોતાને કદિપણ બળવાન માનતા નહોતા. સીધમુખ અને સાંખૂ એ રામસિંહોતોની બે પ્રધાન નિવાસભૂમિ હતી.

આ પ્રકારે પૂનિયા લોકોની ભૂમિ રાઠોડોને હસ્તગત થતાંની સાથે મરુભૂમિનો છ જાટ શાખાના તાબાનો દેશ તેમના તાબામાં આવી ગયો. આ સમયે જાટો ખેતી અને પશુપાલનનો વ્યવસાય કરીને કાળક્રમણ કરતા હતા, તેથી તેઓ ઘણી સરળતાથી રાઠોડોને તાબે થઇ ગયા.

જો કે બિકાજીના વંશજ રાયસિંહે રાજ્યચાતુર્ય વાપરી સૌથી પહેલાં યવનસમ્રાટની આધીનતા સ્વીકારી હતી; તોપણ તેઓ સાહસ, તેજસ્વિતા અને શૌર્યમાં કોઇપણ પ્રકારે હીન નહોતા. તેમના કાર્યક્ષેત્રની મર્યાદા જેમ જેમ વૃદ્ધિંગત થતી ગઇ, તેમ તેમ તેમની સાહસિકતા અને શૂરતા અધિકાધિક પ્રકાશિત થતી ગઇ અને અલ્પ સમયમાં તેમનો ગૌરવસૂર્ય સંપૂર્ણ કળાથી પ્રકાશી નીકળ્યો. રામચંદ્ર અને લક્ષ્મણનાં બાહુબળનો પ્રકાશ થવામાં લંકાનું યુદ્ધજ મૂળ કારણ હતું. જો રાવણ

સીતાનુ હરણ ન કરત તો તે ઉભય સૂર્યવંશી વીરોની આટલી બધી પ્રશંસા આપણા સાંભળવામાં આવત નહિ આજ પ્રકારે મહારાજા રાયસિંહને જ્યારે દિલ્હીશ્વરની કૃપાથી વિશાળ કાર્યક્ષેત્ર હાથ લાગ્યું ત્યારે તેમને પોતાના પૂર્વજો કરતાં વિશેષ ગૌરવ અને કીર્તિ પ્રાપ્ત કરવાની સારી અનુકૂળતા મળી દિવસાનુદિવસ તેમનું કાર્યક્ષેત્ર અધિકાધિક વિસ્તૃત થતુ ગયુ તેઓ ક્રમશ ભારતવર્ષના અનેક પ્રાંતોમાં રાઠોડોના બાહુબળનો પૂર્ણ પરિચય કરાવવા લાગ્યા સમ્રાટ અકબરે પોતાના શાસન કાળમાં ભારતવર્ષના ભિન્ન ભિન્ન પ્રાંતોમાં જે જે યુદ્ધો કર્યાં હતાં, તે સર્વ યુદ્ધોમાં રાયસિંહે જઇ પોતાના અસીમ સાહસ અને અપરિમિત બાહુબળનો પરિચય કરાવ્યો હતો રાયસિંહે અમદાવાદના શાસનકર્તા મીર્ઝા મહમદહુસેનની સામે પરમ વીરતાથી યુદ્ધ કરીને તેને પરાસ્ત કર્યો અને તે શહેર પર અધિકાર કર્યો, તેથી પાદશાહે તેમને ઘણું માન આપ્યુ હતુ હવેથી પાદશાહ તેમને મહાવીર ગણવા લાગ્યો અને તેમને સૌથી અધિક માન આપવા લાગ્યો સમ્રાટ અકબર પરમપરાક્રમી હિંદુ રાજાઓની સાથે સગપણનો સબંધ જોડી ભારતવર્ષમાં મુસલમાનશાસનને દૃઢ કરવાની ઉત્કટ ઇચ્છા ધરાવતો હતો આથી તે હિંદુરાજાઓમાંથી જેમને પરમ સાહસિક અને મહાબળવાન જોતો તેમને હસ્તગત કરવાને માટે તેમના બળવિક્રમનો ઉચ્ચ પુરસ્કાર આપી તેમના હૃદયપર અધિકાર કરી લેતો હતો રાયસિંહનું બળ અને પરાક્રમ જોઈને અકબર પરમ પ્રસન્ન થયો અને તેણે તેમનુ સન્માન વિશેષ વધાર્યું જો કે રાયસિંહની સાથે તેને સાંસારિક સબંધ પૂર્વથી હતો તથાપિ તેને વિશેષ દૃઢ કરવાને ખાતર તેણે પોતાના પુત્ર સલીમ(જેણે પાછળથી જહાંગીર નામ ધારણ કર્યું હતુ)ની સાથે રાયસિંહની કન્યાનો વિવાહ કરવાની માગણી કરી મહારાજા રાયસિંહ સમય પ્રમાણે વર્તનાર અને રાજનીતિ ચતુર હતા, તેથી તેમણે અન્યાન્ય રાજપૂતરાજાઓને પણ મુસલમાનરાજવંશની સાથે વૈવાહિક સબંધ જોડતા જોઈને આ પ્રસ્તાવપ્રત્યે કાઇ પણ વાંધો લીધો નહિ વિવાહ અતિ ધામધૂમથી કરવામાં આવ્યો આ વિવાહના પરિણામે હતભાગી પર્વેઝનો જન્મ થયો આ પ્રકારે મહારાજા રાય સિંહે સૌથી પહેલા બિકાનેરના નામ અને યશનો ભારતવર્ષમાં વિસ્તાર કરી પાદશાહદ્વારા સન્માનિત થઈ સંવત ૧૬૮૮ (ઈ૦ સ૦ ૧૬૩૨)માં પરલોકગમન કર્યું

મહારાજા રાયસિંહના મૃત્યુ પછી તેમના એકના એક પુત્ર કરણસિંહ[૧] તેમના સિંહાસનપર બિરાજમાન થયા કરણસિંહ પોતાના પિતાની જીવિત અવસ્થામાં દિલ્હીના સમ્રાટના તાબામાં બે હજાર અશ્વારોહીઓના સેનાપતિ બની દોલતાબાદના શાસનકર્તા થયા હતા કરણસિંહને સુલતાન દારા શિકોહની સાથે ઘણી સારી મૈત્રી હતી પાદશાહની પ્રીતિ દારા શિકોહપર થાય એમ કરવાને માટે કરણસિંહે ઘણો પ્રયાસ કર્યો હતો તેથી દારાનો પ્રતિપક્ષી મુખ્ય સેનાપતિ કે જેના હાથનીચે કરણસિંહ હતા તેણે તેમના પ્રાણ લેવાને માટે ગુપ્ત પ્રપંચ રચ્યો હતો પરન્તુ બૂંદીના મહારાજે પ્રથમથી કરણસિંહને ચેતવી દીધા તેથી કરણસિંહે ઘણી સહેલાઇથી પોતાના શત્રુની દુષ્ટ કામના વ્યર્થ કરી દીધી કરણસિંહે અનેક વર્ષો સુધી પ્રબલ પ્રતાપસહિત રાજ્ય કર્યું અને ત્યારપછી તેઓ નિમ્નલિખિત ચાર પુત્રો છોડી મરણ પામ્યા—

૧ પદ્મસિંહ ૨ કેશરીસિંહ ૩ મોહનસિંહ ૪ અનુપસિંહ

રણસિંહના ચાર કુમારો પૈકી પ્રથમ બેએ યવનસમ્રાટના કાર્યમાં પોતાના જીવનનુ બલિદાન આપ્યુ જે સમયે પાદશાહની સેના બીજાપુરમાં યુદ્ધમાં નિયુક્ત હતી, તે સમયે પદ્મસિંહ અને કેશરીસિંહ રાઠોડોની સેનાસહિત પાદશાહની તરફથી અસીમ સાહસિકતા સાથે રણભૂમિમાં લડયા હતા અને અંતે રણમાં પડ્યા હતા કરણસિંહના તૃતીય પુત્ર મોહનસિંહના મરણનો જે ઉલેખ ટૉડસાહેબે દક્ષિણના ઇતિહાસમાં કર્યો છે તે અત્રે આપવાનું અમે ઉચિત ધાર્યુ છે કારણ કે એ પરથી ક્ષત્રિયજાતિ

૧ [illegible]સિંહ તો રાયસિંહના પુત્ર હતા રાયસિંહ સંવત ૧૬૬૮માં મરણ પામ્યા હતા તેમને ચાર પુત્ર દલપતસિંહ, [illegible] કિશનસિંહ અને ભૂપતસિંહ હતા રાયસિંહની પછી દલપતસિંહ સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા હતા તેઓ સંવત ૧૬૭૦માં પાદશાહની સેના સામે યુદ્ધ કરી મરણ પામ્યા [illegible] રાજા [illegible] તેમનો દેહાંત સંવત ૧૬૮૮ માં થતા તેમની પછી કરણસિંહ ગાદીપર બેઠા હતા, આ રીતે ટૉડસાહેબે લેખમાં દલપતસિંહ અને [illegible] એ બે રાજાઓનું વર્ણન નથી

પોતાનાં પદ અને સન્માનની રક્ષાને અર્થે પ્રાણાર્પણ કરવાને કેવી રીતે તયાર થાય છે, તે પ્રતીત થાય છે.

જે સમયે પાદશાહની સેના દક્ષિણ જીતી લેવાને ગઇ તે સમયે કરણસિંહના ચારે કુમારો પણ રાઠોડોની સેના લઇને તેની સાથે ગયા હતા. દક્ષિણમાં પહોંચ્યા પછી એક સમયે શાહજાદા મોઆઝિમની છાવણીમાં તેના સાળાની સાથે મોહનસિંહને એક મૃગના બચ્ચાને માટે ઝગડો થયો. ક્રમશઃ આ ઝગડો એટલો વધી ગયો કે ઉભય ક્રોધથી ઉન્મત્ત બની ગયા અને કમરમાંથી તલવાર ખેંચી પરસ્પર યુદ્ધ કરવા લાગ્યા. આ દ્વંદ્વયુદ્ધમાં મોહનસિંહ કપાઇને નીચે પડયા. આ સમાચાર શીઘ્ર રાઠોડોની છાવણીમાં પદ્મસિંહની નિકટ મોકલવામાં આવ્યા. અસીમ સાહસિક પદ્મસિંહ પોતાના ભ્રાતાના અપમાન અને મરણની ખબર સાંભળી ક્રોધિત સિંહની પેઠે કંપાયમાન બની હાથમાં નગ્ન તલવાર લઇ કેટલાક રાઠોડસેવકોસહિત મોઆઝિમની છાવણીમાં જઇ પહોંચ્યા. ત્યાં તેમણે જે દશ્ય જોયું તેથી તેમના ક્રોધનો પાર રહ્યો નહિ. તેમના ભ્રાતાનું શરીર ભૂમિપર પડેલું હતું, તે રક્તથી સર્વથા ખરડાઈ ગયું હતું અને તેમાંથી પ્રાણપક્ષી ઉડી ગયું હતું; તે છતાંપણ શત્રુ છાતીપર ચઢી બેઠો હતો. આ દશ્ય જોઇ રાઠોડવીર પદ્મસિંહની આંખોમાંથી અગ્નિની ચિણગારીઓ ઝરવા લાગી. પદ્મસિંહની ભયંકર મૂર્તિ અને ક્રોધિત મુદ્રા જોઇ હત્યા કરનાર યવનના હૃદયમાં મહા ભય ઉત્પન્ન થયો. રાઠોડોના હાથથી આપણું મૃત્યુ અવશ્ય થશે, એમ જાણી તેણે તથા તેના અનુયાયીઓએ જીવ લઇ કાયર પુરુષોની પેઠે છાવણીમાંથી નાસી જવાની ચેષ્ટા કરી. શાહજાદો પણ આ સમયે છાવણીમાં હતો; પરંતુ તેથી કિંચિત્ પણ ભય નહિ પામતાં પદ્મસિંહ મહાક્રોધિત બની સિંહની પેઠે ગર્જના કરી પોતાના ભ્રાતાની હત્યા કરનારનો વધ કરવાને માટે તેની પૂંઠે દોડયા.

પદ્મસિંહે ક્રોધોન્મત્ત બની પોતાના શત્રુપર તલવારનો એવો સખ્ત પ્રહાર કર્યો કે તેથી વચ્ચે આવેલા એક સ્તંભના પણ બે ટુકડા થઇ ગયા અને ઉક્ત હત્યાકારીના પણ બે ખંડ થઇ ગયા. પોતાના શત્રુને ઉચિત દંડ કરી પદ્મસિંહ પોતાના ભ્રાતાનું શબ લઇ પાદશાહની છાવણીનો ત્યાગ કરી પોતાના સ્થાનપર ચાલ્યા આવ્યા. જયપુર, જોધપુર, હાડોતી વગેરે જે જે દેશના રાજાઓ આ સમયે ત્યાં હતા તે સર્વને બોલાવી પદ્મસિંહે હૃદયભેદક ભાષણદ્વારા તેમને જણાવ્યું કેઃ—" પાપાત્મા યવનોએ મોહનસિંહના પ્રાણનો નાશ કરી સમસ્ત રાજપૂતજાતિનું અપમાન કર્યું છે; માટે હવે પાદશાહને આધીન રહી તેને કોઇપણ પ્રકારે સહાય કરવી એ રાજપૂતમાત્રને ઉચિત નથી. " તેમનાં આ વચનો સાંભળી સર્વ રાજપૂતોએ કહ્યું: " શીઘ્ર આ છાવણી છોડી સર્વ જણે પોતપોતાના રાજ્યમાં ચાલ્યા જવું ઉચિત છે. " અને તેઓ સર્વ પોતપોતાની સેના સજ્જ કરી પાદશાહની છાવણી છોડી પોતપોતાના રાજ્યમાં જવાને તૈયાર પણ થયા. શાહજાદા મોઆઝિમે તેમને સમજાવવાને માટે, એક બુદ્ધિમાન મુસલમાન અમીરને મોકલ્યો. તેણે આવી રાજપૂતરાજાઓને અનેક પ્રકારે સમજા૦ પરંતુ તેમણે તેની વાતપર કિંચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યું નહિ. તે અમીરે કહ્યું: " વીરશ્રેષ્ઠ પદ્મસિંહે મોહનસિંહની હત્યા કરનારનો વધ કરીને ઉચિત વૈર લીધું છે; તેથી શાહજાદા તેમનાપર કિંચિત્ પણ ક્રોધિત થયા નથી; ઉલટું તેથી તેઓ પ્રસન્ન. થયા છે. " પરંતુ ક્રોધિત થયેલા રાજપૂતોએ તેની કોઇપણ વાત સાંભળી નહિ. સર્વ રાજપૂતરાજાઓ પોતપોતાની સેના લઇ પાદશાહની છાવણી છોડી દશકોશના અંતરપર ચાલ્યા ગયા. અંતે મહાવિપત્તિ આવી પડેલી જોઇ શાહજાદો પોતે તેમને સમજાવવાને ગયો. તેણે તેમને આશ્વાસન આપી હાનિ પૂર્ણ કરવાની પ્રતિજ્ઞા કરી, ત્યારે રાજપૂતો પુનઃ તેની છાવણીમાં આવ્યા. આ ઘટના બન્યા પછી મહારાજ પદ્મસિંહ તથા કેશરીસિંહ બીજાપુરના યુદ્ધમા માર્યા ગયા. ફરિસ્તાના ઇતિહાસમાં કેશરીસિંહની વીરતાનું એક વિશેષ ઉદાહરણ આપવામાં આવ્યું છે. એક સમયે કેશરીસિંહે પાદશાહની સન્મુખ તેની આજ્ઞાથી એક મહાબળવાન્ સિંહની સાથે યુદ્ધ કર્યું હતું અને તેનો વધ કરી તેમણે કેશરી નામ પ્રાપ્ત કર્યું હતું. આ પૂર્વે તેમનું નામ શું હતું તે તેઓ જાણતા નથી. કેશરીસિંહે ઉક્ત સિંહને મારી પાદશાહને સંતુષ્ટ કર્યો, તેથી પાદશાહે તેમને પુરસ્કારમાં પચ્ચીસ ગામ આપ્યાં. વળી કેશરીસિંહે દક્ષિણના એક રાજાના હબસી જાતિના મહાબળવાન સેનાપતિને તલવારથી મારી · નાખી વિશેષ યશ તથા ગૌરવની પ્રાપ્તિ કરી હતી.

રાજા કરણસિંહનો સ્વર્ગવાસ થયા પછી તેમના સૌથી નાના પુત્ર અનુપસિંહ સવત ૧૭૩૦ (ઈ૦ સ૦ ૧૬૭૪) મા તેમના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા મહારાજ રાયસિંહના સમયથી પાદશાહના દરબારમા બિકાનેરના રાજાઓની પ્રતિષ્ઠા ઘણી વધી હતી બિકાનેરના રાજવશ તરફથી પાદશાહને અનેકવાર સહાય મળી હતી અને તેણે પણ તેમને ઉચિત પુરસ્કાર આપ્યો હતો મહારાજ અનુપસિંહ એક મહા વીર અને અસીમ સાહસિક પુરુષ હતા પાદશાહે તેમને પાચ હજાર અશ્વારોહીનો મનસબદાર બનાવ્યા હતા અને તેમને પોતાના દેશનો અધિકાર આપ્યા ઉપરાત બીજાપુર તથા ઔરગાબાદના શાસનનો ભાર પણ અર્પણ કર્યો હતો અનુપસિંહે પ્રબળ પ્રતાપસહિત રાજશાસન ચલાવી અનેકવાર પોતાની વીરતાનો પરિચય કરાવ્યો હતો અને પોતાના વશનુ ગૌરવ બમણુ વધારી દીધુ હતુ જે સમયે કાબૂલનો અફઘાન શાસનકર્તા દિલ્હીના પાદશાહપ્રત્યે વિદ્રોહી બન્યો તે સમયે પાદશાહે મારવાડપતિને તેનુ દમન કરવાને મોકલ્યા હતા તેમની સાથે બિકાનેરના મહારાજા અનુપસિંહ પણ પાદશાહની આજ્ઞાથી પોતાની સેનાસહિત કાબૂલમા ગયા હતા અને તેમણે વિદ્રોહનુ દમન કરવામા ઘણી સહાય કરી હતી વિદ્રોહ શાત થઇ ગયા પછી તેઓ પોતાના રાજ્યમા પાછા આવ્યા ત્યારપછી તેમણે પાદશાહને આધીન રહી અનેક યુદ્ધોમા યશ પ્રાપ્ત કર્યો હતો તેમના મૃત્યુસબધે ફરિસ્તા અને રાજપૂતઇતિહાસકારોની વચ્ચે મતભેદ છે ફરિસ્તા જણાવે છે કે રાજા અનુપસિંહ દક્ષિણમા મરણ પામ્યા હતા, પરતુ રાઠોડોના ઇતિહાસપરથી પ્રતીત થાય છે કે મહારાજા અનુપસિંહ પોતાની સેનાસહિત દક્ષિણમા ગયા તે સમયે તેમને પાદશાહના પ્રધાન સેનાપતિની સાથે છાવણીમા કાઇક ઝગડો થયો, તેથી તેઓ અત્યત સતપ્ત થઇ દક્ષિણ છોડી પોતાના રાજ્યમા ચાલ્યા આવ્યા અને ત્યારપછી તરત તેમનુ અવસાન થયુ આ અતિમ વૃત્તાત અમે સત્ય[1] માનીએ છીએ મહારાજા અનુપસિંહ સ્વરૂપસિંહ અને સુજાનસિંહ નામના બે કુમારો છોડી પરલોકવાસી થયા હતા

સવત ૧૭૬૫ [2] (ઈ૦ સ૦ ૧૭૦૯) મા સ્વરૂપસિંહ પોતાના પિતાના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા પરતુ તેઓ ઝાઝા દિવસસુધી રાજ્યશાસન ચલાવી શક્યા નહિ મહારાજ અનુપસિંહ પાદશાહની સેવા કરતા હતા, તેથી તેમને તેની તરફથી ઓડની દેશ મળ્યો હતો પરતુ પોતાના જીવનના અતિમ ભાગમા તેમણે પાદશાહની સાથેનો સર્વ સબધ ત્યાગ કર્યો તેથી તે દેશ તેમની પાસેથી પુન લઇ લેવામા આવ્યો સ્વરૂપસિંહે પોતાની સેના પોતાની સાથે લઇ ઓડની દેશપર આક્રમણ કર્યું આજ યુદ્ધમા તેઓ માર્યા ગયા તેમની પછી તેમના લઘુભ્રાતા સુજાનસિંહ[3] રાજસિંહાસન ઉપર વિરાજમાન થયા, પરતુ તેમના રાજત્વમાળમા કોઈ સ્મરણીય ઘટના બની નહોતી સવત ૧૭૯૩ [4] (ઈ૦ સ૦ ૧૭૩૭) મા જોરાવરસિંહ બિકાનેરના સિંહાસન ઉપર વિરાજમાન થયા, પરતુ તેમના શાસનકાળમા પણ કોઇ સ્મરણીય ઘટના બની નહિ

દશ વર્ષપર્યત રાજ્ય કરી જોરાવરસિંહ આ અસાર સસારને છોડીને ચાલ્યા ગયા હવે વીરશ્રેષ્ઠ ગજસિંહ બિકાનેરના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા સુજાનસિંહ અને જોરાવરસિંહના શાસનસમયમા કોઈપણ પ્રકારની સ્મરણીય ઘટના બની નહોતી, પરતુ મહારાજા ગજસિંહનો રાજત્વકાળ અનેક ઐતિહાસિક ઘટનાઓથી પરિપૂર્ણ હતો મહારાજા ગજસિહ વાસ્તવમા એક યથાર્થ રાઠોડવીર હતા તેમણે ૪૧ વર્ષપર્યત રાજ્ય કરીને પોતાના રાજ્યની સીમા અને પોતાના ગૌરવની અસીમ વૃદ્ધિ કરી બિકાનેરની સરહદપર વસતા ભાટીઓ તથા ભાવલપુરના નવાબની સાથે કેટલાક વર્ષોસુધી સતત યુદ્ધ કરી તેમણે પોતાના બાહુબળનો ઉત્તમ પરિચય કરાવ્યો મહારાજા ગજસિંહે ભાટીઓની પાસેથી રાજાસર, કાલયા રાનિયાર, સત્યસર, બ્રૂન્નપુરા સુતાલાઇ વગેરે અનેક પ્રદેશો જીતી લીધા તદુપરાત તેમણે અન્ય શત્રુઓને જીતીને તેમના અનેક પ્રદેશો લીધા અને ભાવલપુરના નવાબની સાથે

૧ બિકાનેરના એક ગ્રથમા એવો ઉલ્લેખ છે કે મહારાજા અનુપસિહ સવત ૧૭૫૫ મા ઓડની (દક્ષિણમા) સ્વર્ગવાસી થયા હતા અને તેમની સાથે ૧૮ રાણીઓ સતી થઈ હતી

૨ બિકાનેરના એક ઐતિહાસિક ગ્રથમા સવત ૧૭૫૫ આપ્યો છે

૩ સુજાનસિહ સ૦ ૧૭૫૭મા સિંહાસનપર બેઠા હતા

૪ બિકાનેરના ઇતિહાસમા સવત ૧૭ ૨ના માઘ વદી ૫ લખી છે

યુદ્ધ કરીને તેની પાસેથી અનુપગઢ નામનો કિલ્લો હસ્તગત કરી લીધો. આ કિલ્લો તેમના રાજ્યની સીમામાં આવેલો હોવાથી તે તેમને અત્યંત ઉપયોગી હતો. 'દાઉદના પુત્રો' [૧] પોતાના રાજ્યની સીમામાં કોઇપણ પ્રકારનો ઉપદ્રવ કરી ન શકે તથા અનુપગઢપર પુનઃ અધિકાર સ્થાપિત કરી ન શકે તેટલા માટે તેમણે અનુપગઢની પશ્ચિમ તરફની ભૂમિ સર્વથા વિધ્વસ્ત કરી નાખી અને તેમાંના સર્વ કૂવા માટી નખાવીને પૂરાવી દીધા.

મહારાજા ગજસિંહને ૬૧ પુત્રો થયા હતા; પરંતુ તેમાંના કેવળ ૭ પુત્રો વિવાહિતા સ્ત્રીના ઉદરથી થયા હતા. તેમનાં નામ નીચે પ્રમાણે છેઃ-

(૧) છત્રસિંહ (૪) અજબસિંહ
(૨) રાજસિંહ (૫) સૂરતસિંહ
(૩) સુરતાનસિંહ (૬) શ્યામસિંહ

ઉપરોક્ત ૭ પુત્રોમાંથી છત્રસિંહનું મૃત્યુ બાલ્યાવસ્થામાજ થયું હતું અને રાજસિંહનો નાશ સૂરતસિંહની માતાએ વિષપ્રયોગથી કર્યો હતો. આથી સુરતાનસિંહ અને અજબસિંહને ભય પેદા થયો કે અમે પણ બંધુ રાજસિંહની પેઠે માર્યા જઇશું. તેઓ અત્યંત ભયભીત થઇ પિતાનું નગર છોડી જયપુરમાં ચાલ્યા ગયા. આ પ્રકારે સૂરતસિંહને અત્યંત સરલતાથી રાજ્યની પ્રાપ્તિ થઇ. શ્યામસિંહ બિકાનેરની અંતર્ગત એક નાના દેશનો અધિકાર પ્રાપ્ત કરી ત્યાંજ નિવાસ કરવા લાગ્યા. મહારાજા ગજસિંહ પરમ તેજસ્વિતાપૂર્વક ૪૧ વર્ષપર્યંત રાજ્ય કરી પરલોકવાસી થયા હતા. તેમની પછી સંવત ૧૮૪૩ (ઇ૦ સ૦ ૧૭૮૭) માં રાજપૂતોની રીતિ અનુસાર સિંહાસન તો રાજસિંહને પ્રાપ્ત થયું હતું; પરંતુ તેમની સાક્ષાત્ પિશાચિની સ્વરૂપ સાવકી માતાના હૃદયમાં અસંત વિદ્વેષાગ્નિ પ્રજ્વલિત થઈ ઉઠયો, તેથી તેઓ પૂરા પંદર દિવસ પણ રાજસિંહાસન ભોગવી શકયા નહિ. ગજસિંહના પાચમા પુત્ર સુરતસિંહની માતાએ પોતાના હાથથી વિષ આપીને રાજસિંહના જીવનને સમાપ્ત કરી નાખ્યું. તેઓ માત્ર તેર દિવસસુધી બિકાનેરના સિંહાસનપર વિરાજમાન રહ્યા હતા. માતા જેવી પિશાચબુદ્ધિની હતી તેવાજ કઠોર હૃદયનો પુત્ર પણ હતો. રાજસિંહના મૃત્યુ પછી સૂરતસિંહ પિશાચ મૂર્તિ ધારણ કરી બિકાનેરના રાજવંશને ઘોર કલંક આરોપિત કરવાને પ્રવૃત્ત થયો.

મહારાજા રાજસિંહને પ્રતાપસિંહ અને જયસિંહ નામના બે પુત્રો હતા. સૂરતસિંહની પિશાચિની માતાની એવી ઇચ્છા હતી કે રાજસિંહને મારીને શીઘ્ર હું મારા પુત્રને સિંહાસનપર અભિષિકત કરીશ; પરંતુ ચતુર સૂરતસિંહને સારીરીતે વિદિત હતું કે બિકાનેરના વીરસામંતો અને મંત્રીગણોની સમક્ષ આ ભયંકર હત્યાકાંડ કર્યા પછી સિંહાસનપર આરૂઢ થવું અતિ કઠિન અને વિપત્તિથી ભરેલું છે; તેથી તેણે પોતાની પાપમય અભિલાષા પોતાના મનમાંજ રાખી અને તે બહારથી બંધુના મરણ માટે શોક પ્રદર્શિત કરી ભવિષ્યમાં ભયંકર કાર્ય કરવાની પોતાના મનમાં યોજના ઘડવા લાગ્યો. પિશાચબુદ્ધિવાળો સૂરતસિંહ પ્રથમ અમાત્યગણ, સામંતો અને પ્રજાનાં હૃદય આકર્ષવાને માટે રાજસિંહના બાલપુત્રને સિંહાસનપર અભિષિકત કરી પોતે રાજપ્રતિનિધિસ્વરૂપે રાજશાસન કરવા લાગ્યો. તેણે ક્રમશઃ અઢાર માસપર્યંત પરમ ચાતુર્ય અને સાવધાનીથી રાજ્ય કર્યું; તથા પ્રધાન સામંતો અને અમાત્યોને હસ્તગત કરવાને માટે તેમને અતિ મૂલ્યવાન ઉપહારો આપ્યા. સામંતો હસ્તગત થતાંની સાથે 'આપણી અભિલાષા સરલતાથી પૂર્ણ થશે' એમ ધારી તે ચાતુર્યજાળનો વિસ્તાર કરવા લાગ્યો. તેણે અઢાર માસપર્યંત પોતાનો ગુપ્ત ઉદ્દેશ કોઇની પણ આગળ પ્રદર્શિત કર્યો નહિ. અઢાર માસ વ્યતીત થઇ ગયા પછી જ્યારે તેને જણાયું કે તેના બાલકૃપા અને નમ્રતાભરેલા વ્યવહારથી સામંતો તેનાપર પ્રસન્ન થઇ ગયા છે, ત્યારે તેણે સૌથી પ્રથમ પોતાના હૃદયનો પાપી ઉદ્દેશ પોતાના વિશેષ અનુગત મહાજન અને ભાદરાંના સામંતોને કહી સંભળાવ્યો. જો કે ઉકત ઉભય સામંતો તેના અનુગામી હતા, તથાપિ તેઓ તેના હૃદયનો આ ઉદ્દેશ જાણી અત્યંત દુઃખી અને ભયભીત થયા; પરંતુ ચતુર સૂરતસિંહે તેમને અધિક ભૂમિ આપી સરળતાથી પોતાને વશ કરી લીધા, તો પણ તે ઉભય સ્વાર્થલંપટ અને રાજદ્રોહી સામંતોની પિશાચબુદ્ધિ સૂરતસિંહને તેનું પાપી કાર્ય પૂર્ણ

૧ભાવલપુરના આદિ અધીશ્વરનું નામ દાઉદખાં હતું. તેના વંશજોને રાઠોડો 'દાઉદ પોતડા' કહેતા હતા.

કરવાને સહાય આપવાની તૈયારીની વાત શીઘ્ર પ્રકાશમા આવી બિકાનેરના દિવાન બખ્તાવરસિંહ સૂરતસિંહના આ પૈશાચિક ઉદ્દેશથી જ્ઞાત થઇ પોતાના સુકુમાર સ્વામીની રક્ષા કરવાને તત્પર થયા તેમના કુલમા ચાર પેઢી થયા બિકાનેરની દિવાનગીરી ચાલી આવતી હતી, તેથી તેઓ રાજાનુ ખાધેલુ નિમકહલાલ કરવાને તત્પર થાય તેમા શુ આશ્ચર્ય ? પરંતુ તેમણે સૂરતસિંહની આ પ્રપચજાળના સમાચાર એટલા મોડા જાણ્યા હતા કે તેઓ કોઇપણ પ્રકારે તે જાળને છિન્નભિન્ન કરી શક્યા નહિ તેમનાપર મહાવિપત્તિ આવી પડી સૂરતસિંહે બખ્તાવરસિંહને પોતાના મહાશત્રુ ગણી તત્કાળ તેમને પકડીને બદીવાન બનાવી દીધા સૂરતસિંહ સારીપેઠે જાણતો હતો કે બખ્તાવરસિંહ મારા રાજ્યપ્રાપ્તિના માર્ગમા કટકસ્વરૂપ છે, તેથી તેણે પ્રથમ તેમને કારાગૃહમા નાખ્યા અને પછી સમસ્ત બાધાઓ દૂર કરવાને માટે ભટિંડા વગેરે પ્રદેશમા સેના સગ્રહિત કરવા માડી તે સારીપેઠે જાણતો હતો કે હુ પાશવબળની સહાયવિના સરળતાથી મારા મસ્તકપર રાજમુકુટ ધારણ કરી શકીશ નહિ, તેથી તે શીઘ્ર અતિ સાવધાનીથી સેના લઇને રણભૂમિમા ઉપસ્થિત થયો સૂરતસિંહની પાપી કામના પ્રકટ થયા પૂર્વેથીજ બાળરાજાની અસત ગુપ્તરીતે રક્ષા થતી હતી સૂરતસિંહે પ્રચડ સેના એકત્રિત કરી બિકાનેરના સર્વ સામતોપર આજ્ઞાપત્ર મોકલી તેમને રાજધાનીમા આવવાને આજ્ઞા કરી, પરતુ બે સિવાયના સમસ્ત સામતોએ તેની આજ્ઞાનો અનાદર કરી ત્યા જવાની ના પાડી માત્ર મહાજન અને ભાદરાના સામતોએ રાજભક્તિના મસ્તકપર પદાઘાત કરી સૂરતસિંહની આધીનતા સ્વીકારી ઇતર સામતોએ સૂરતસિંહની પાપી અભિલાષા જાણ્યા છતા પણ પોતપોતાની સેના લઇ રાજધાનીમા આવી તેનુ બળ છિન્નભિન્ન કરી નાખ્યુ નહિ તેઓ પ્રમાદી બની પોતપોતાના કિલ્લામા ભરાઇ રહ્યા

જ્યારે સૂરતસિંહે સામતોને પોતાની આજ્ઞાનુ ઉલ્લઘન કરતા જોયા ત્યારે તેણે પોતાની સેના લઇ તેમનુ દમન કરવાને માટે કૂચ કરી તેણે સૌથી પ્રથમ નૌહર નામક સ્થાનમા જઇ ભૂકરકાના સામતને મીઠા વચનથી પોતાની પાસે બોલાવ્યો અને તેને નૌહરના કિલ્લામા બદીવાન બનાવી પૂરી દીધો ત્યારપછી તેણે અજિતપુરા નામનુ સ્થાન લૂટી સાખૂપર આક્રમણ કર્યુ સાખૂના સામત દુર્જનસિંહે અસીમ સાહસ અને વીરતાપૂર્વક પોતાની રક્ષા કરી અને અતે જ્યારે તેણે પોતાનુ બળ અત્યત ન્યૂન થઇ ગયેલુ જોયુ ત્યારે તેણે શત્રુને તાબે ન થતા અત્યત શોકાકુલ થઈ આત્મઘાત કર્યો સૂરતસિંહે વિજય પ્રાપ્ત કરી દુર્જનસિંહના પુત્રોના હાથપગ બધાવી દીધા અને સાખૂ પ્રદેશના પ્રધાન સરદારોની પાસેથી દડસ્વરૂપે બાર હજાર રૂપિયા લીધા રાજસિંહાસનના લોભી સૂરતસિંહે આ પ્રકારે પ્રથમ પ્રયાસમા સફળતા પ્રાપ્ત કરી બિકાનેરના પ્રધાન વાણિજ્યસ્થાન ચૂરૂને ઘેરી લીધુ તે ૭ માસપર્યંત તેને ઘેરી રહ્યો, પરતુ તે હસ્તગત થયુ નહિ પણ ત્યારપછી બીજા એક ઉપાયથી તેના સૌભાગ્યનુ દ્વાર ખુલી ગયુ ભૂકરકાના જે સામતને તેણે નૌહરના કિલ્લામા કેદ કર્યો હતો તે બિકાનેરના રાજ્યમા એક મહા સામર્થ્યવાન સામત ગણાતો હતો તેણે બદી અવસ્થામા વિચાર કર્યો કે " અવશ્ય સૂરતસિંહની અભિલાષા પૂર્ણ થઇ જશે, કારણ કે સર્વ સામતો એકમત નથી પ્રત્યેક જણ પોતપોતાના કિલ્લાની રક્ષા કરવામા નિયુક્ત છે, તો સૂરતસિંહને એક પછી એક સર્વ સામતોને પરાસ્ત કરતા શી વાર લાગવાની હતી ? આ રીતે અતે તેનો વિજયજ થશે અને આપણે તેના ક્રોધાગ્નિમા બળીને ભસ્મીભૂત થઈ જઇશુ " માત્ર તેણેજ આવો વિચાર કર્યો નહોતો પરતુ કારાગૃહમા પડેલા સર્વ સામતોની આ વીજ ધારણા હતી, તેથી સર્વ બદીવાન સામતો પોતાના જીવન અને જાગીરની રક્ષા કરવાને માટે સૂરતસિંહને સિંહાસનપર અભિષિક્ત કરવાને સમત થયા સૂરતસિંહે બદીવાન સામતોના વચનપર વિશ્વાસ રાખી તેમને કારાગૃહમાથી મુક્ત કર્યા અને ચૂરૂના નાગરિકોની પાસેથી બે લાખ રૂપિયા લઇ તે પરથી ઘેરો ઉઠાવી લીધો

આ પ્રકારે સૂરતસિંહ પોતાના પાશવિક બળની સહાયથી બિકાનેરના પ્રત્યેક પ્રાતમા પોતાના કઠોર શાસનનો વિસ્તાર કરી સામતોને હસ્તગત કરી રાજધાનીમા પાછો આવ્યો ત્યારપછી તે બિકાનેરના બાળમહારાજાને આ સસારમાથી વિદાય કરવાના ઉપાય શોધવા લાગ્યો, પરતુ તેની તે ઘૃણિત આશા સફળ થવાના માર્ગમા અનેક વિઘ્નો ઉપસ્થિત થવા લાગ્યા જો કે તે અને તેની માતા પિશાચગુણવાળા હતા તોપણ તેની ભગિનીનુ કોમળ હૃદય દયાના ભડારરૂપ હતુ તે સારીરીતે જાણી

ગઇ હતી કે મારો ભાઇ સૂરતસિંહ કોઇ ને કોઇ દિવસ અવશ્ય આ સુકુમાર બાળકનો વધ કરાવશે. આથી તે નિત્ય તે બાલભૂપાલને પોતાની નિકટ રાખતી હતી અને કદિ પણ તેને પોતાની દૃષ્ટિ બહાર જવા દેતી નહોતી. સૂરતસિંહે પોતાની ભગિનીને હસ્તગત કરવાને માટે તેને અનેક પ્રલોભનો બતાવ્યાં, પરંતુ તે તેની ઇચ્છાને તાબે થઈ નહિ. અંતે તેણે એક બીજો ઉપાય ખોળી કાઢયો. તેની તે દયામયી ભગિની કે જે રાજસિંહના સુકુમાર બાળકને સદા પોતાની ગોદમાં રાખતી હતી તે હજી અવિવાહિતા હતી. આથી તેણે તેનું લગ્ન કરીને તેને પોતાના મહાલયમાંથી દૂર કરવાની પેરવી કરવા માંડી. તેણે નરવરના દ્રવ્યહીન રાજાપર કહેવરાવી મોકલ્યું કે તમે મારી ભગિનીના હાથની માગણી કરો.

ભારતવર્ષના સુપ્રસિદ્ધ રાજા નળદ્વારા નરવરના રાજાની ઉત્પત્તિ થઈ હતી, પરંતુ દુષ્ટ સિંધિઆએ તેની અત્યંત દુર્ગતિ કરી નાખી હતી. તે આ સમયે અત્યંત દરિદ્રાવસ્થામાં આવી પડયો હતો. સિંધિઆએ નરવરના અભેદ્ય કિલ્લાપર અધિકાર કરી તેની સમસ્ત સંપત્તિ લૂંટી લીધી હતી, તેથી રાજા નળના વંશજ ધનના અભાવથી ભયંકર કષ્ટ પામી રહ્યા હતા. આથી તેમણે પહેરામણીમાં દ્રવ્ય પ્રાપ્ત કરવાની આશાથી તત્કાળ સૂરતસિંહની ભગિનીના હાથની માગણી કરી. રાજભગિની આ સમાચાર સાંભળી અત્યંત દુઃખિત થઇ, નેત્રોમાં અશ્રુ લાવી સૂરતસિંહના ચરણમાં પડીને બોલી—"બંધુ ! મારી વય હાલમાં અધિક થઇ ગઈ છે અને હું સર્વદા કુંવારીજ રહેવા ઇચ્છું છું, માટે આપ મારો વિવાહ કરશો નહિ" વળી તે બુદ્ધિશાળી રાજકુમારીએ નરવરના રાજાપર કહેવરાવી મોકલ્યું કે—"અગાઉ મેવાડના મહારાણાની સાથે મારો વિવાહ કરવાનો નિશ્ચય કરવામાં આવ્યો હતો, માટે આપ મારૂં પાણિગ્રહણ કરવાનો વૃથા ઉદ્યોગ કરશો નહિ. વાગ્દાન કરેલી કન્યાની સાથે લગ્ન કરીને આપ હિંદુધર્મનું અપમાન કરશો નહિ" પરંતુ તેનો એક પણ પ્રયત્ન ફળીભૂત થયો નહિ. તેના કરુણાસ્પદ રોદનથી સૂરતસિંહનું પાષાણમય હૃદય દ્રવીભૂત થયું નહિ. તેણે તે અબળાના વચનોપર કિંચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યું નહિ. ગમે તે પ્રકારે પોતાની ભગિનીને ઘરબહાર કાઢવી એજ તેનો પ્રધાન ઉદ્દેશ હતો, કારણ કે તે બહાર ગયા વિના તે તેના ભત્રીજાનો વધ કરીને નિષ્કંટક રાજ્ય કરી શકે એવો સંભવ નહોતો. તો પછી તે તેની ભગિનીની પ્રાર્થના શામાટે સાંભળે ? તે દયાવતી રાજકુમારીના સર્વ પ્રયત્નો, સર્વ બાધાઓ અને સર્વ વાંધાઓ નિષ્ફળ થયા. સૂરતસિંહે નરવરના રાજાને પહેરામણીમાં ત્રણ લાખ રૂપિયા આપવાનો સ્વીકાર કર્યો, એટલે તેઓ પરમ આનંદિત થઈ વિવાહ કરવાને આવ્યા. તે રાજકુમારી પુનઃ પોતાના ભ્રાતાની પાસે ગઇ અને તેને અત્યંત કરૂણાજનક સ્વરથી રુદન કરીને પુષ્કળ સમજાવ્યો. પરંતુ તે એકનો બે થયો નહિ. અંતે દૃઢપ્રતિજ્ઞ પિશાચબુદ્ધિ સૂરતસિંહે બળાત્કારે પોતાની ભગિનીનો વિવાહ નરવરના રાજાની સાથે કરી દીધો. આટલા દિવસપર્યંત તે રાજકુમારીએ પોતાના ભ્રાતા સૂરતસિંહનો પાપી મનોભાવ પોતાના મનમાં ગુપ્ત રાખ્યો હતો, કોઇપણ દિવસ સાહસ કરીને તેની સમક્ષ તે વિષે તેણે જરાપણ ચર્ચા કરી નહોતી, પરંતુ જ્યારે તેણે જોયું કે હવે કોઇપણ પ્રકારે બાળમહારાજાના જીવનની રક્ષા થઇ શકે એમ નથી, ત્યારે તેણે ક્રોધ અને દુઃખને વશ થઇ સૂરતસિંહના મુખપર કહ્યું કે "ભાઇ ! હું આપનો ગુપ્ત વિચાર સારીરીતે જાણું છું. આપ બાળરાજાના પ્રાણનો નાશ કરવાને માટે મને ઘરમાંથી બહાર કાઢવાને તૈયાર થયા છો." પાષાણહૃદય સૂરતસિંહ પોતાની ભગિનીના આ વચનો સાંભળી કિંચિત્પણ ક્ષોભ પામ્યા વિના દૃઢતાપૂર્વક બોલ્યો 'ના, મારા મનમાં કદિપણ એ અભિલાષાનો ઉદય થયો નથી" રાજકુમારી બોલી 'જો આપના હૃદયમાં ખરેખર આ ઘૃણિત અને પાપી આશાને સ્થાન ન મળ્યું હોય તો આપ સર્વની સમક્ષ પરમેશ્વરનું નામ લઇને પ્રતિજ્ઞા કરો કે હું મારા સુકુમાર ભત્રીજાનો વધ કરીશ નહિ ' પરંતુ અફસોસ ! તે બિચારી કન્યાની વાત કોણ સાંભળે? દયાવતી રાજકુમારી પોતાને સાસરે ગઇ ત્યાર પછી થોડાજ દિવસમાં કપટી સૂરતસિંહે મહાજનના સામંતને પોતાની નિકટ બોલાવીને તેને આજ્ઞા કરી કે—'તમે તમારા હાથથી શિશુનૃપતિનો નાશ કરીને મારા અભિષેકનો માર્ગ ખુલ્લો કરી દ્યો " જો કે મહાજનનો સામંત રાજદ્રોહી હતો, પરંતુ તે આ ભયંકર કાર્ય કરવાને કોઇપણ પ્રકારે તૈયાર થયો નહિ. અંતે દુષ્ટ સૂરતસિંહે જાતે પોતાના હાથથી પોતાના ભત્રીજાના ગળામાં તલવાર મારીને તેનું જીવન નષ્ટ કરી દીધું !!

રાજહતા સૂરતસિંહે આ પ્રકારે પોતાના સૌભાગ્યના માર્ગમાના પ્રધાન કંટકને દૂર કરીને બિકાજીના પવિત્ર સિંહાસનપર અભિષિક્ત થઇને તેને કલંકિત કર્યું જો કે કૂર સૂરતસિંહે કરેલી ભયંકર હત્યાથી સમસ્ત રાઠોડજાતિ અગાધ શોકસમુદ્રમા ડૂબી ગઈ, પરન્તુ સમસ્ત સામંતોમાથી કોઇ પણ સાહસ કરીને તેની સામે થઇ શકયો નહિ જે સુરતાનસિંહ અને અજબસિંહ પ્રાણ જવાના ભયથી પ્રથમથીજ જયપુરમા જતા રહ્યા હતા, તેઓ સૂરતસિંહના આ પૈશાચિક કૃત્યના સમાચાર સાભળી અત્યંત ક્રોધિત થયા અને સૂરતસિંહને તેનું ઉચિત ફળ આપવાને માટે ભટનેર નામના સ્થાનમા આવી ઉપસ્થિત થયા તેમણે બિકાનેરના સમસ્ત અસંતુષ્ટ સામંતોને પોતાની પાસે બોલાવી પિશાચ-બુદ્ધિવાળા સૂરતસિંહને પદચ્યુત કરવાને માટે યુદ્ધની તૈયારી કરી સમસ્ત ભાટીગણો ઉભય રાજકુમારોની પતાકાનીચે એકત્રિત થયા, પરંતુ ઘણા રાઠોડસામંતો સૂરતસિંહના ભયંકર અત્યાચારોનું સ્મરણ કરી તેની સામે મસ્તક ઉઠાવવાનું સાહસ કરી શકયા નહિ આ તરફ ચતુર સૂરતસિંહે અનેક સામંતોને લાંચ આપી પોતાને આધીન કરી લીધા, તેથી ઉકત રાજકુમારોના માર્ગમા પ્રચંડ વિઘ્નો ઉપસ્થિત થવા લાગ્યા સૂરતસિંહના ભયથી અનેક રાઠોડસામંતો પાછા હટી ગયા, તોપણ તેમણે કેવળ ભાટીઓની સેનાસહિત તેની સામે યુદ્ધ કરવાનો નિશ્ચય કર્યો ચતુર સૂરતસિંહે વિચાર કર્યો કે શત્રુપક્ષનું બળ વૃદ્ધિંગત થવા દેવું ઉચિત નથી આવો વિચાર કરીને તેણે શીઘ્ર પોતાની સેનાસહિત પોતાના ભ્રાતાઓપર આક્રમણ કર્યું વાગોર નામના સ્થાનમા ભયંકર યુદ્ધ થવા માડયું ઉભયપક્ષના સૈનિકોએ અપૂર્વ પરાક્રમ સાથે યુદ્ધ કરી રણભૂમિમા રુધિરની નદી વહેવરાવી ત્રણ હજાર ભાટી-ઓની સેનાનો નાશ કરી સૂરતસિંહે વિજય પ્રાપ્ત કર્યો કાળચક્રની ગતિથી અધર્મનો જય થયો ! સૂરતસિંહ આ પ્રકારે પોતાના શત્રુઓનો નાશ કરી નિષ્કંટક રાજસિંહાસનપર આરૂઢ થયો તેના સર્વ વિઘ્નો નિવૃત્ત થઈ ગયા આ ભયંકર યુદ્ધના સ્મૃતિચિન્હતરીકે સૂરતસિંહે તે રણભૂમિમા 'ફતેહગઢ' નામનો એક કિલ્લો બંધાવ્યો

વિજયી સૂરતસિંહ સ્વદેશ અને વિદેશમા પોતાની શાસનશકિત દૃઢ કરવાની ઇચ્છાથી એક પ્રબળ દલસહિત બહાર નીકળ્યો સર્વથી પહેલા તેણે ઉદ્ધત સ્વભાવના બિદાવતોના તાબાના દેશપર આક્રમણ કર્યું અને તેમને પરાજિત કરીને તેમની પાસેથી દંડસ્વરૂપે પચાસહજાર રૂપિયા લીધા ચૂરૂનો સામંત સુરતાનસિંહ અને અજબસિંહને સહાય કરવાનો છે એવી વાત પૂર્વે સાંભળવામા આવેલી હોવાથી સૂરતસિંહે પુનઃ તે નગરપર આક્રમણ કર્યું અને તેને લૂંટી લીધું વિજયી સૂરતસિંહે આ પ્રકારે ક્રમશઃ અનેક દેશોપર આક્રમણ કરી તેમને લૂંટી લઇ અંતે ભાદરાનીનિકટના છાનીના કિલ્લાને ઘેરી લીધો, પરંતુ ત્યાના મહાબળવાન સામંતોએ પરમ પરાક્રમ દર્શાવી પોતાનું રક્ષણ કર્યું સૂરતસિંહ છ માસપર્યંત તે કિલ્લાને ઘેરી રહ્યો પરંતુ તેને કોઈ પણ પ્રકારે ત્યા વિજય મળ્યો નહિ, તેથી તે પોતાની સેનાસહિત રાજધાનીમા પાછો ફર્યો

રાજા સૂરતસિંહ આ પ્રકારે પાશવિક બળની સહાયથી પોતાની શાસનશકિત દૃઢ કરી પ્રબલ પ્રતાપસહિત રાજ્ય કરવા લાગ્યો, પરંતુ સામંત અને પ્રજાને અત્યંત અસંતુષ્ટ થયેલા જોઇ તે તેને હસ્તગત કરવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યો તેના અન્યાયાચરણ ચાલુ હોવાછતા પણ કોઇ તેની વિરુદ્ધ આંદોલન કરી શકે નહિ અને અસંતોષ ફેલાવી શકે નહિ, એવો બંદોબસ્ત કરવાનો તેણે નિશ્ચય કર્યો તેના સૌભાગ્યના બળથી આ સમયે તેને એક સુસંયોગ પણ મળી ગયો બિકાનેરની સીમાપર આવેલા ભાવલપુરના નવાબની સાથે દીર્ઘકાળથી તેને વૈર ચાલ્યું આવતું હતું વિવાદ સીમાસંબંધે હતો અને તે માટે બિકાનેરના સામંતોએ અનેકવાર યુદ્ધભૂમિમા જઇને વીરતા પ્રકાશિત કરી હતી હવે એમ બન્યું કે આ સમયે ભાવલપુરના નવાબ ભાવલખાએ પોતાના તાબાના તિઆગો નામના પ્રદેશના કીરાણી જાતિના સામંત ખુદાબક્ષપર આક્રમણ કર્યું આ સામંતે શીઘ્ર સૂરતસિંહનું શરણ ગ્રહણ કર્યું અને પોતાના અધીશ્વર ભાવલખાની સામે યુદ્ધ કરવાને તેને ઉત્તેજિત કરવા લાગ્યો સૂરતસિંહે ધાર્યું કે રાઠોડો પરમ પ્રસન્નતાથી આ યુદ્ધમા જોડાશે અને મારો અન્યાય તથા કઠોર આચરણ વિસરી જશે ખુદાબક્ષે સૂરતસિંહનું શરણ ગ્રહણ કર્યું કે તરતજ તેણે મહાન ચાતુર્ય વાપરી તેને તીન ગામો અર્પણ કરી દીધા અને તેને ખર્ચને માટે પ્રતિદિન સો રૂપિયા આપવાની પોતાના કોશાધ્યક્ષને આજ્ઞા ફરમાવી

ફીરણીલોકો ભાવલપુરમાં સૌથી અધિક બલવાન અને પરમ સાહસિક હતા. રાજા સૂરતસિંહે આજ લોકોની સહાયથી પોતાના રાજ્યની સીમા વધારવાનો નિશ્ચય કર્યો. તેણે ખુદાબક્ષને કહ્યું કે:-"હું તમને સહાય કરવાને માટે સર્વ પ્રકારે તૈયાર છું; પરંતુ આપ મને કાંઇ પ્રત્યુપકાર કરશો?" ખુદાબક્ષે તત્ક્ષણ ઉત્તર આપ્યો: 'હું આપના રાજ્યનો સમુદ્રસુધી વિસ્તાર કરવામાં સારીરીતે સહાય કરીશ.' સૂરતસિંહે ખુદાબક્ષના આ વચનથી પરમ પ્રસન્ન થઇ રાઠોડસામંતો ઉપર શીઘ્ર યુદ્ધના સમાચાર મોકલી દીધા. જો કે બિકાનેરના સર્વ સામંતો સૂરતસિંહથી અસંતુષ્ટ થઇ ગયા હતા; તે છતાં પણ તેઓ યુદ્ધના સમાચાર સાંભળી રણભૂમિમા પોતાનું પરાક્રમ દર્શાવવાને માટે પોતપોતાની સેના લઇ રાજધાનીમા આવવા લાગ્યા. તિઆરોનો સામંત પાંચસેં પાયદલ અને ત્રણસેં અશ્વારોહીની સેનાસહિત બિકાનેરમા આવ્યો હતો; તેમાં બિકાનેરના નિમ્નલિખિત સામંતોની નિમ્નલિખિત સેનાનો ઉમેરો થયો.

સામંતનું નામ	પાયદલ	અશ્વારોહી	બંદુકધારી
ભૂકરકાના સામંત અભયસિંહ	૨૦૦૦	૩૦૦	૦
પૂંગલના સામંતરાવ રામસિંહ	૪૦૦	૧૦૦	૦
રાનેરના સામંત હાથીસિંહ	૧૫૦	૮	૦
સતીસરના સામંત કરણસિંહ	૧૫૦	૯	૦
જસાના શારોહના સામંત અનૂપસિંહ	૨૫૦	૪૦	૦
ઇમનસરના સામંત ખેતસિંહ	૩૫૦	૬૦	૦
જાંગલના સામંત વેનીસિંહ	૨૫૦	૯	૦
વિતનોના સામંત ભૂમસિંહ	૬૧	૨	૦
એકંદર	૩૬૧૧	૫૨૮	૦
મોજી પુરિહરની તોપો	...	...	૨૧
રાજાના તાબાની વિદેશી સેના અથવા ખાસ પાયગા	૦	૨૦૦	૦
ગંગાસિંહના તાબાની સેના	૧૫૦૦	૨૦૦	૪
દુર્જનસિંહના તાબાની સેના	૬૦૦	૬૦	૪
શીખ સામંતો: અનોકસિંહ	૦	૩૦૦	૦
શીખ સામંતો: લાહોરીસિંહ	૦	૨૫૦	૦
શીખ સામંતો: સુખસિંહ	૦	૨૫૦	૦
અફઘાન સામંત સુલતાનખા તથા મહમદખાનની સેના	૦	૪૦૦	૦
એકંદર	૫૭૧૧	૨૧૮૮	૨૯

રાજા સૂરતસિંહે આ પ્રકારે પ્રબલ સેના એકત્રિત કરી પોતાના દિવાનના પુત્ર વીરશ્રેષ્ઠ જેતરાવ મહેતાને તેનો મુખ્ય સેનાપતિ બનાવ્યો. સંવત ૧૮૫૬ ના માઘ માસની ત્રયોદશીને દિવસે રાઠોડસેના ભાવલપુરના રાજ્યપર અધિકાર કરવાને માટે કૂચ કરવા લાગી. મુખ્ય સેનાપતિ જેતરાવે કુનસર, રાજસર, કેલી તથા રાનેરમાં થઇને અનોહાગઢમાં આવી ત્યાં છાવણી નાખી અને ત્યાંથી કૂચ કરી શિવગઢ, મોજગઢ[૧] તથા ફૂલરામાં ક્રમશઃ મુકામ કર્યો. હિંદુસિંહ નામક એક ભાટીસરદારે તેની સાથે મળી પરમ સાહસિકતાથી મોજગઢપર અધિકાર કરી પોતાનું નામ અક્ષય કર્યું. તેણે પ્રબલ પરાક્રમથી મોજગઢની દિવાલપર ચઢી જઈ કિલ્લામાં પ્રવેશ કરી ફીરણી જાતિના મહમદ મારુફનો સેનાસહિત વિધ્વંસ કરી નાખ્યો અને તેની સ્ત્રીને બંદીવાન બનાવી બિકાનેર મોકલી દીધી. તે સ્ત્રીએ બિકાનેરના રાજાને પાંચહજાર રૂપિયા અને ચારસેં ઉંટ આપી તેના ગ્રાસમાંથી મુક્તિ પ્રાપ્ત કરી. વિજયી સેનાએ ત્યાર પછી ફુલરાપર આક્રમણ કર્યું અને તેના અધીશ્વર પાસેથી એકલાખ પચીસહજાર રૂપિયા અને કેટલીક અતિ મૂલ્યવાન વસ્તુઓ લઇ તેનો પીછો છોડયો.

૧ પૂર્વે આ સ્થળનું નામ ખુલ્લુર હતું. મારવાડમા જેમ ફૂલરા એ એક અત્યંત પ્રાચીન નગર છે તેમ ખુલ્લુર પણ પ્રાચીન સ્થાન હતું.

વિજયી રાઠોડસેના આ પ્રકારે ભાવલપુરના રાજ્યની સીમામાં પોતાની સત્તા સ્થાપિત કરતી કરતી સિંધુનદીથી દોઢ કોશના અંતરપર ખેરપુર નામના સ્થાનમાં આવી પહોંચી. આ સમયે ભાવલપુરના ઇતર અસંતુષ્ટ સામંતો પણ જેતરાની સાથે મળી ગયા, પરંતુ ચતુર ભાવલખાં પોતાની ઉપર મહાવિપત્તિ આવી પડેલી જોઈ તથા રાઠોડસેનાને સર્વ સ્થળે વિજય પ્રાપ્ત કરતી જોઈ અત્યંત ભયભીત થઇ સાવધાનતાપૂર્વક શત્રુઓની ગતિ રોકવાની ચેષ્ટા કરવા લાગ્યો. જો જેતરા શીઘ્ર રાજધાનીપર આક્રમણ કરત તો અવશ્ય રાઠોડોને વિજય પ્રાપ્ત થાત અને તેમની પતાકા ભાવલપુરના કિલ્લાપર ફરકત, પરંતુ તેણે પોતાનો સમય વૃથા નષ્ટ કર્યો. આ સુસંધિનો લાભ લઇ ભાવલપુરના નવાબે પોતાના તાબાના જે સામંતો શત્રુપક્ષમાં ભળી ગયા હતા, તેમને અનેક છળબળથી પોતાના પક્ષમાં આકર્ષવા માંડયા. આથી રાઠોડોની સેનાનું બળ ધીમે ધીમે ન્યૂન થવા લાગ્યું. ચતુર જેતરાએ પ્રત્યક્ષ યુદ્ધમાં વિજય પ્રાપ્ત કરવાનો ઓછો સંભવ ધારી ભાવલપુરના નવાબને ધમકી આપી તેની પાસેથી યુદ્ધ કર્યા વિનાજ પુષ્કળ દ્રવ્ય દંડસ્વરૂપે લીધું અને તે બિકાનેરમાં મોકલી આપ્યું. આજ કાર્યથી સંતુષ્ટ થઇને તેણે ભાવલપુરનો ઘેરો ઉઠાવી લીધો. આ કારણથી સૂરતસિંહે તેનાપર અત્યંત અસંતુષ્ટ થઇ તેનું સેનાપતિપદ ખુંચવી લીધું અને તેનું માન ન્યૂન કરી નાખ્યું.

રાજા સૂરતસિંહ આ પ્રકારે બિકાનેરરાજ્યનો વિસ્તાર કરવાને માટે ભાવલપુરપર આક્રમણ કર્યા પછી ઝાઝા દિવસ સુધી શાંતિ ભોગવી શકયો નહિ. વાગોરના યુદ્ધમાં જે ભાટીલોકો પરાસ્ત થયા હતા, તેમણે પોતાને થયેલા ઘોર અપમાનનું વૈર લેવાને માટે યુદ્ધની તૈયારી કરી સૂરતસિંહપર આક્રમણ કર્યું, પરંતુ સૂરતસિંહે આટલા અરસામાં પ્રજાના હૃદયપર અધિકાર મેળવી પોતાનું બળ પુષ્કળ વધારી દીધું હતું. તેથી તે તેમના આક્રમણથી યત્કિંચિત્ પણ ભયભીત થયો નહિ. તે અત્યંત ક્રોધિત થઇ ભાટીઓના આક્રમણની ગતિ રોકવાને માટે ચાલ્યો. પ્રચંડ યુદ્ધાગ્નિ પ્રદીપ્ત થઇ ઉઠયો. રણક્ષેત્ર માનવરુધિરથી ખરડાઇ ગયું. સૂરતસિંહે વિજય પ્રાપ્ત કરી ભાટીઓની આશાલતા છિન્નભિન્ન કરી નાખી. જો કે ભાટીઓ આ યુદ્ધમાં પરાસ્ત થઇને પલાયન કરી ગયા હતા, તોપણ સંવત ૧૮૬૧ સુધી વચ્ચે વચ્ચે સૂરતસિંહની સાથે તેમનું યુદ્ધ ચાલતું રહ્યું. પરંતુ ઉક્ત સાલમાં તો સૂરતસિંહે ભાટીઓને સર્વથા બળહીન કરવાની પ્રતિજ્ઞા કરી અને શીઘ્ર તેણે તેમના પ્રધાન સ્થાન ભટનેરપર આક્રમણ કર્યું. ભટનેરના યવન અધીશ્વર જાબ્તાખાંએ છ માસપર્યંત પરમ સાહસપૂર્વક પોતાની રક્ષા કરી અંતે રાજા સૂરતસિંહના કરકમલમાં પોતાની સમસ્ત સેનાસહિત પોતાની સર્વ સંપત્તિ સમર્પણ કરી દીધી. રાજા સૂરતસિંહે ભટનેરને પોતાના રાજ્યમાં સંયોજી દીધું અને તે જાબ્તાખાન મ્હાનિયા નામના સ્થાનમાં નિવાસ કરવા લાગ્યો.

ઉપરોક્ત ઘટના બન્યા પછી રાજા સૂરતસિંહે પોતાના બળવિક્રમનો પ્રકાશ કરી પોતાના ગૌરવની સાથે રાજ્યની સીમા વધારવાની ઇચ્છાથી પુનઃ રણભૂમિમાં ચરણ મૂકયા. આ સમયે સવાઇસિંહે ધોકળસિંહને મારવાડના સિંહાસનપર અભિષિક્ત કરવાને માટે જયપુરના મહારાજા તથા સમસ્ત રાઠોડસામંતોની સહાયથી મારવાડપતિ માનસિંહની સાથે યુદ્ધ કરવાનો નિશ્ચય કર્યો. સવાઇસિંહે બિકાનેરના રાજા સૂરતસિંહને પણ સહાયને માટે પ્રાર્થના કરી. રાજા સૂરતસિંહે સવાઇસિંહની પ્રાર્થનાનુસાર તેને જે સહાય કરી હતી, તેનું વૃત્તાંત મારવાડના ઇતિહાસમાં આવી ગયું છે. પ્રથમ સૂરતસિંહે પોતાના બળવિક્રમ પ્રકાશિત કરીને મારવાડની અંતર્ગતનો ફલોદી દેશ હસ્તગત કરી લીધો. પરંતુ જ્યારે તેણે જોયું કે ધોકળસિંહના પક્ષને જય મળવો કાંઇ સુગમ નથી ત્યારે તે શીઘ્ર તેનો પક્ષ છોડી પોતાની રાજધાનીમાં ચાલ્યો આવ્યો. માનસિંહે પોતાની શાસનશક્તિ દૃઢ કરી ફલોદીપર પુનઃ પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો અને ત્યાર પછી તેઓ બિકાનેરપર આક્રમણ કરવાને તત્પર થયા. આથી સૂરતસિંહે અત્યંત ભયભીત થઇને તેમની સાથે સંધિ કરી અને તેમને દંડસ્વરૂપે પુષ્કળ રૂપિયા આપીને પોતાની રક્ષા કરી. સૂરતસિંહે માનસિંહના વિરોધી બની ધોકળસિંહનો પક્ષ ગ્રહણ કરવામાં મૂર્ખતાજ વાપરી હતી અને તેનું ઉચિત ફળ તેને શીઘ્ર મળ્યું. અપમાન સાથે નાસી આવી તેણે પોતાની મહત્તા અને ગૌરવ ઉભયનો લોપ કર્યો. તેણે પોતાના નાના રાજ્યની પાંચ વર્ષની ઉપજ ખર્ચી નાખીને ધોકળસિંહને અત્યંત સાહસપૂર્વક સહાય કરી હતી, પરંતુ તેનું વિ-

પરીત પરિણામ આવવાથી રાજા સૂરતસિંહ માનસિક વેદનાથી પીડિત થઇ ભયંકરરીતે બિમાર પડયો. અપમાન, અનુતાપ અને દ્રવ્યનાશના શોકથી પીડિત થઇ ભયંકર રોગનો ભોગ બની રાજા સૂરતસિંહ મૃતઃપ્રાય થઇ ગયો. સર્વ માણસોએ તેના જીવનની આશા છોડી દીધી. વૈદ્યો પણ હતાશ થઇ ગયા. મરણસમયની ધાર્મિક ક્રિયાઓ પણ કરવામાં આવી; પરંતુ પોતાના દુર્ભાગ્યવશાત્ કિંવા સૌભાગ્યવશાત્ રાજા સૂરતસિંહ મરણ પામ્યો નહિ. ભયાનક મૃત્યુના મુખમાંથી નીકળી તે શીઘ્ર રોગમુકત થયો.

રાજા સૂરતસિંહે નવજીવન પ્રાપ્ત કર્યા પછી કર્નલ ટૉડ પોતાના દેશમાં ચાલ્યા ગયા હતા; તેથી તેઓ સૂરતસિંહના શાસનની સાથેજ બિકાનેરના ઇતિહાસની પૂર્ણાહુતિ કરી ગયા છે. અમે પાછળનો ઇતિહાસ લખીશું; પરંતુ તે પૂર્વે કર્નલ ટૉડ ઉપસંહારમાં જે જણાવી ગયા છે તે પાઠકોની સમક્ષ સાદર કરવાની રજા લઇએ છીએ. તેઓ જણાવે છે કેઃ " સૂરતસિંહે પ્રજાની પાસેથી બળપૂર્વક કર લેવામાં કોઇ પણ પ્રકારની ત્રુટિ કરી નહોતી. તે એમ ધારતો હતો કે બ્રાહ્મણોને ધન આપીને ધર્મકાર્ય કરીશ એટલે મારાં સર્વ પાપો નિવૃત્ત થઇ જશે. આ કારણથી લોભી બ્રાહ્મણો સદોદિત તેની આસપાસ ભમ્યા કરતા હતા. સૂરતસિંહની પાસેથી બ્રાહ્મણો સદા પુષ્કળ ધન કઢાવતા હતા. રાજા સૂરતસિંહ જેવો લોભી હતો, તેવોજ તે અત્યાચારી, ક્રૂર અને નિષ્ઠુર હતો. ભૂકરકાના સામંતોએ તેનાપર અનેક વાર અનેક ઉપકારો કર્યા હતા; પરંતુ તેણે તેમનો પણ વધ કર્યો હતો. રાજ્યના પ્રધાન સામંતોમાંથી સીધમુખના નાહરસિંહ, ગુંદાઇલના ગુમાનસિંહ અને જ્ઞાનસિંહને પણ એજ પ્રકારે માર્યા હતા. રાજા સૂરતસિંહે ચૂરૂપર ત્રીજીવાર આક્રમણ કરીને તે દેશ જીતી લીધો હતો.

રાજા સૂરતસિંહના અત્યાચાર જેમ જેમ વૃદ્ધિંગત થવા લાગ્યા, તેમ તેમ રાજકાર્યોપરથી તેની વૃત્તિ ઉઠતી ગઇ અને બિકાનેરરાજ્યની ઉપજ તથા જનસંખ્યા ન્યૂન થતી ગઇ. ઉત્તર ભાગના સામંતોએ તેની આધીનતા સ્વીકારી નહિ અને ભાટી લૂંટારાઓ બિકાનેરના આધવતની જાટોની ઉપર આક્રમણ કરીને તેમની સંપત્તિ લૂંટી લેવા લાગ્યા. તેઓ તેમનાં પશુઓનું હરણ કરી તેમનાં ક્ષેત્રોમાંથી ધાન્ય ચોરી જતા. આથી જાટલોકોએ પોતાના જાનમાલનું રક્ષણ કરવાને માટે તે દેશ છોડી નાસી જવાનો વિચાર કર્યો; કારણ કે તેઓ ક્ષુધાથી પીડિત થઇ મરણ પામવાની અણીપર આવી પહોંચ્યા હતા. આ પ્રકારના અત્યાચાર અને ઉપદ્રવોથી પીડિત થઇને અનેક જાટ ખેડુતો બ્રિટિશસરકારના તાબાના હાંસી અને હરિયાના પ્રદેશમાં ચાલ્યા ગયા. ત્યાં તેમનું પરમ આદરપૂર્વક સ્વાગત કરવામાં આવ્યું. આ સમયે બ્રિટિશસરકારે બહાદૂરખાં તથા અન્યાન્ય માણસોના તાબાના પ્રદેશો પણ હસ્તગત કરી લીધા હતા. જ્યારથી ઉપરોકત પ્રદેશો બ્રિટિશસરકારના તાબામાં આવ્યા ત્યારથી બિકાનેરના ઉત્તરભાગના નિવાસીઓને બમણું કષ્ટ ભોગવવું પડતું હતું; કારણ કે બહાદૂરખાંના પક્ષના માણસો ત્યારથી તસ્કરવૃત્તિનું અવલંબન કરી તેમની ઉપર ઘોર અત્યાચાર કરતા હતા. તે રંક લોકો તેમના ઉપદ્રવોનું નિવારણ કરવાના કાંઇ ઉપાય કરી શકતા નહોતા; તે છતાં પણ બિકાનેરના કેટલાક ભાગોના જાટોએ તસ્કરોના હાથમાંથી પોતાના જાનમાલનું રક્ષણ કરવાના આવશ્યક ઉપાયો કર્યા હતા. તેઓ પોતાની રક્ષા નિમ્નલિખિત ઉપાયથી કરતા હતાઃ-પ્રત્યેક ગામના જાટો માટીનો એક ઉંચો ટેકરો બનાવી તેની ઉપર એક પહેરેદાર રાખતા હતા. જો તે પહેરેદાર દૂરથી તસ્કરને જોતો તો તરતજ સર્વને સાવધાન કરવાને માટે અતિ જોરથી ડંકો વગાડતો. આ ડંકાનો અવાજ સાંભળી ગામના સર્વ લોકો સાવધાન થઈ જતા. એક ગામના ડંકાનો અવાજ સાંભળી બીજા ગામના લોકો પણ પોતપોતાના ડંકા વગાડતા હતા. આ રીતે એક ડંકાનો અવાજ થતાં ક્રમશઃ અસંખ્ય ડંકા વાગતા અને અનેક ગામનાં મનુષ્યો એકત્રિત થઇને ચોરોને નસાડી મૂકતા. તસ્કરોનું બળ એટલું બધું વધી ગયું હતું કે સર્વ ખેડુતો ઢાલ, તલવાર અને પ્રચંડ ભાલા ગ્રહણ કરીને પોતપોતાના ધાન્યની રક્ષા કરતા હતા. બિકાજીની પછી ત્રણસેં ત્રેવીસ વર્ષે સૂરતસિંહે જાટોની વસ્તીથી પરિપૂર્ણ એવા પોતાના રાજ્યની આવી દીનહીન દશા કરી નાખી.

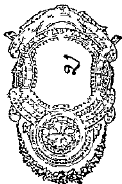
બિદાવાટી હાલમાં બિકાનેર રાજ્યનો એક મુખ્ય ભાગ છે અને તેમાં રાવ બિદાજીના વંશજો નિવાસ કરે છે. આ બિદાવાટીના સંબંધમાં અત્રે અમે કાંઇક કહેવાને પ્રવૃત્ત થઇએ છીએ. સારપછી

અમે બિકાનેરની પ્રાકૃતિક અવસ્થાનુ વર્ણન કરીશુ પાઠકોને પ્રથમથીજ વિદિત છે કે રાવ બિકાજી દિગ્વિજય કરવાને બહાર નીકળ્યા તે પૂર્વે તેમના ભ્રાતા રાવ બિદાજીએ રાઠોડાની પ્રાચીન રાજધાની મડોર માથી સેનાસહિત બહાર નીકળી પોતાનુ રાજ્ય સ્થાપન કર્યું હતુ તેમણે પ્રથમ મેવાડના મહારાણાના તાબાના ગોદવાડ દેશમા યુદ્ધ કર્યું અને તેઓ ત્યા પોતાનુ રાજ્ય સ્થાપન કરવાને તૈયાર થઇ ગયા, પરન્તુ રાણા ની પ્રબળ સેના તેમની સામે થઇ, તેથી તેઓ શીઘ્ર તે દેશ છોડી ઉત્તર તરફ ચાલ્યા ગયા તેઓ મોહિલ લોકોના અધીશ્વરના આધીનમા રહેવા લાગ્યા એમ કહેવાય છે કે આ મોહિલજાતિ યદુવશની એક શાખા છે પરન્તુ કેટલાક લોકો તેને ક્ષત્રિયવશની એક સ્વતન્ત્ર શાખા જણાવે છે મોહિલો ના અધીશ્વર છાપર નામના સ્થાનમા રહેતા હતા અને ઠાકોરની ઉપાધિ ધારણ કરી ૧૪૪ ગામો અને નગરોપર અધિકાર કરતા હતા આ ઠાકોરને જીતીને તેમની ભૂમિપર અધિકાર સ્થાપિત કરવાનો બિદાજીએ વિચાર કર્યો, પરન્તુ તેમની સાથે પ્રકટ યુદ્ધ કરવાથી પોતાના મનની અભિલાષા પૂર્ણ થવાનો તેમને સભવ જણાયો નહિ આથી તેઓ અન્ય ઉપાયથી પોતાની અભિલાષા પૂર્ણ કરવાને પ્રવૃત્ત થયા તેમણે જે ઉપાયનુ અવલમ્બન કર્યું તેથી મોહિલપતિને તેમનાપર કિંચિત્ પણ સદેહ આવ્યો નહિ બિદાજીએ મોહિલપતિને મારવાડની એક રાજકુમારીની સાથે વિવાહ કરવાની સલાહ આપી રાઠોડવીર વશની સાથે વૈવાહિક સબધ જોડવો એ અતિ ગૌરવાન્વિત કાર્ય છે એમ ધારી મોહિલપતિ શીઘ્ર તેમ કરવાને તૈયાર થયા મા ! થોડાજ દિવસમા બિદાજી ચાતુર્યજાળનો વિસ્તાર કરી રાઠોડરાજકુમારીને છાજે તેવી સેના સજ્જ કરી તેને તથા કન્યાને પોતાની સાથે લઇ છાપરમા આવ્યા તે સર્વ માણસો અતિ શુભરીતે છાપરમા આવ્યા હતા તેમનુ પરમ આદરપૂર્વક સ્વાગત કરી મોહિલાપતિએ તેમને કિલ્લામા મુકામ આપ્યો કન્યા અને તેના આપ્તજનો રથમાથી ઉતરીને કિલ્લામા ગયા, પરન્તુ તેમની પાછળના શતાવધિ રાઠોડસૈનિકોએ રથ અને પાલખીમાથી નીકળી અતિ વેગથી મોહિલપતિ તથા તેમના સામન્તોપર આક્રમણ કર્યું વિવાહની સામગ્રી અન્ત્યેષ્ટિક્રિયામા કામ લાગી બિદાજીની ચતુરાઇ સફળ થઇ આ સમાચાર સાભળી મારવાડના રાજાએ શીઘ્ર તેમને સહાય કરવાને માટે બીજા રાઠોડો મોકલી આપ્યા આ સૈનિકોની સહાયથી બીદાજીએ મોહિલોની સત્તા સર્વથા લુપ્ત કરી દઇને પોતાની શાસનશક્તિ દૃઢ કરી તેમના પિતા જોધાએ તેમને સહાય આપી તેના બદલામા તેમણે પોતાના નવીન રાજ્યનુ લાડનૂ નામનુ પ્રગણુ અને બીજા બાર ગામો તેમને અર્પણ કર્યા આ સમસ્ત પ્રદેશ અદ્યાપિ મારવાડના તાબામા છે બિદાજીનુ પરલોકગમન થયા પછી તેમના પુત્ર તેજસિંહે પોતાના પિતાના નામથી બીદાસર નામની નવીન રાજધાનીની સ્થાપના કરી બિદાવત શાખા બિકાનેરમા સૌથી અધિક બળવાન છે બિકાનેરના મહારાજા સર્વ લોકોની પાસેથી પોતાની ઇચ્છા પ્રમાણે કર લેતા હતા પરન્તુ આ બિદાવત લોકો પાસેથી તેઓ કદિપણ ઇચ્છાનુસાર કર લઇ શક્યા નથી તેમનો વિસ્તૃત દેશ ફળદ્રૂપ છે વર્ષાઋતુમા રેતીના ટેકરાઓપરથી પાણી ઢળી આવીને આ ભૂમિમા એકત્રિત થાય છે આ ભૂમિમા ઘઉ પુષ્કળ ઉત્પન્ન થાય છે સમસ્ત બિદાવાટીના ૧૪૪ ગામોમા વર્તમાન સમયમા ૪૦ થી ૫૦ હજાર માણસો વસે છે, તેમાનો ⅘ ભાગ રાઠોડોનો છે, પરન્તુ આ અમે નિશ્ચયપૂર્વક કહી શકતા નથી આ દેશ બાર ભાગોમા વિભક્ત છે, તેમા પાચ શ્રેષ્ઠ છે આ દેશના મૂળ નિવાસી મોહિલો પ્રાય નાશ પામ્યા છે આ દેશમા મોહિલોના ૨૦ કુટુબો પણ ભાગ્યેજ હશે શેષ વસ્તીમા અધિકાશ જાટ ખેડુતો અને વાણિજ્યકાર્ય કરનારા લોકોનો છે '

अध्याय २ जो

બ્રિટિશસરકારની સાથે સંધિ કરવાને માટે સૂરતસિંહે કરેલો પ્રયત્ન-બ્રિટિશસરકારે સંધિ કરવાનો કરેલો અસ્વીકાર-રાજા સૂરતસિંહનું સ્વેચ્છાચારી શાસન- રાજદ્રોહ-બ્રિટિશસરકારની સાથે થયેલી સંધિ-સંધિપત્રે-ખંડણીમાંથી મુક્ત થવું-શાંતિ સ્થાપન-રાજા સૂરતસિંહનો પરલોકનિવાસ-તેના ચરિત્રની સમાલોચના-રત્નસિંહનો અભિષેક-પીડત સામંતો અને પ્રજાની નવીન આશા-જેસલમીરરાજ્યની સાથે વિવાદ-ઉભયરાજ્યોની વચ્ચે યુદ્ધ થવાની તૈયારી-જયપુર અને મેવાડના અધીશ્વરોની રણરાચ્યા-રાણા રત્નસિંહનું સેનાસહિત જેસલમીરમાં જવું-બ્રિટિશસરકારે યુદ્ધમાં નાખેલું વિઘ્ન-સંધિપત્ર અનુસાર તેણે રત્નસિંહપર મોકલેલો પ્રસ્તાવ-શાંતિની-સ્થાપના મેવાડના મહારાણાએ મધ્યસ્થ થઈ વિવાદના કરેલી નિવૃત્તિ-ઉભય રાજાઓએ પૂર્ણ કરેલા પરસ્પરનો ક્ષતિ-અસંતુષ્ટ સામંતો-પુનઃ પ્રગટ કરેલાં વિદ્રોહનાં લક્ષણો-તેમનું દમન કરવાને માટે રત્નસિંહે બ્રિટિશ રેસિડેન્ટની સમીપ સહાય અર્થે કરેલી પ્રાર્થના-સહાય આપવાને રેસિડેન્ટે આપેલું વચન-આ વચનનું પાલન થવામાં ગવર્નર જનરલે લીધેલો વાંધો-સંધિપત્રનો પોતાની ઇચ્છા પ્રમાણે બ્રિટિશસરકારે કરેલો અર્થ-જેસલમીરપતિની સાથે રત્નસિંહને પુનઃ થયેલો વિવાદ-બ્રિટિશસરકારે તેની કરેલી તપાસ-ઉભય રાજાઓની વચ્ચે થયેલી મિત્રતા-રત્નસિંહે પોતાના રાજ્યની વૃદ્ધિ કરવાને માટે કરેલી ચેષ્ટા-વાણિજ્યકરની નવીન વ્યવસ્થા-રાજા રત્નસિંહનું મૃત્યુ.

સમયે મહારાજા સૂરતસિંહ મૃત્યુના મુખમાંથી મુક્ત થઇ નવીન જીવન પ્રાપ્ત કરી પુનઃ પોતાના રાજ્યમા ભયંકર શાસન ચલાવવા લાગ્યો, તે સમયે કર્નલ ટૉડ પોતાનું પ્રિય નિવાસસ્થાન રાજસ્થાનને છોડીને ઇંગ્લાંડમાં ચાલ્યા ગયા હતા. તે કારણથી તેઓ બિકાનેરનો પાછળનો ઇતિહાસ લખી શકયા નથી; માટે અમે તે સ્વતંત્ર રીતે લખવાને પ્રવૃત્ત થઇએ છીએ.

રાજા સૂરતસિંહ જે સમયે મારવાડના મહારાજા માનસિંહદ્વારા પરાસ્ત થયો તે સમયે વિજયી બ્રિટિશસિંહે ભારતવર્ષના અનેક પ્રાંતોમા પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી ભાવી પ્રબળ શાસનશક્તિનો પાયો નાખ્યો હતો. સૂરતસિંહે પોતાની દુર્બુદ્ધિવશ થઇને માનસિંહની વિરુદ્ધ ધોંકલસિંહનો પક્ષ ગ્રહણ કરી પોતાના રાજ્યની પાંચ વર્ષની ઉપજ વૃથા ગુમાવી દીધી હતી, તેથી તેનું આર્થિક બલ ઘટી ગયુ હતું. માનસિંહની સેના પ્રચંડ દાવાનલની પેઠે જ્યા બિકાનેરની સીમામાં આવી કે તરતજ સૂરતસિંહનું હૃદય ભયથી કંપાયમાન થઇ ઉઠ્યું. તેણે ધાર્યું કે આ વિપત્તિમાંથી બચવું કઠિન છે અને આપણા રાજ્યનો વિધ્વંસ થવાનો પૂર્ણ સંભવ છે. આવો વિચાર કરી તેણે ભારતવર્ષમાં એકમાત્ર બ્રિટિશસરકારને વિશેષ બળવાન જોઇ ઈ૦ સ૦ ૧૮૦૮મા તેનાપર સંધિ માટે પ્રસ્તાવ મોકલ્યો. બ્રિટિશસરકાર આ સમયે પોતાની શાસનશક્તિનો વિસ્તાર કરવામાં પૂર્ણરીતે નિમગ્ન હતી; તેથી તેણે સૂરતસિંહના પ્રસ્તાવપર કિંચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યું નહિ. બ્રિટિશસરકારે સૂરતસિંહને જણાવ્યું કે:-"યમુનાપારના કોઇ પણ દેશીરાજાને આશ્રય આપવામા આવતો નથી તથા તેની સાથે સંધિ કરવામાં આવતી નથી." કર્નલ ટૉડે આ ઘટનાનું વર્ણન શામાટે કર્યું નહિ તે અમે સમજી શકતા નથી.

રાજા સૂરતસિંહે કઠોર રોગના પંજામાથી મુક્ત થઇ પુન પ્રજા ઉપર ભયકર અત્યાચાર કરવા માડ્યા અને સામતોપ્રતિ પણ કઠોર વ્યવહાર કરવા માડ્યો આથી રાજ્યના પ્રત્યેક પ્રાતમા પુન ભયકર અસંતોષનો અગ્નિ પ્રદીપ્ત થયો સૂરતસિંહે પોતાનો ખાલી ખજાનો પૂર્ણ કરવાને માટે પુષ્કળ કર વધારી દીધા અને પ્રત્યેક સામતના તાબાના દેશમા જઈ તેમની સમસ્ત સપત્તિ લૂટી લીધી અમાનાસહના આક્રમણદ્વારા તેને જે હાનિ થઇ હતી તે પૂર્ણ કરવાને માટે તેણે આ પ્રકારના દુષ્કર્મો કરવા માડ્યા આથી સામતો અને પ્રજાજનો તેને સાક્ષાત્ રાક્ષસ ગણવા લાગ્યા પરંતુ તેઓ નિર્બળ હોવાથી તેમને ચુપચુપ સર્વ ઉપદ્રવો સહન કરવા પડતા હતા જો કે સર્વ સામતો એકત્રિત થઇને સૂરતસિંહને સરલતાથી પદચ્યુત કરવાનુ સામર્થ્ય ધરાવતા હતા, તોપણ તેમને જયપ્રાપ્તિવિષે સદેહ હોવાથી તેઓ તેની વિરુદ્ધ બડ કરવાનુ સાહસ કરી શકતા નહોતા ભયને લીધે કોઇપણ સૂરતસિંહની વિરુદ્ધ આચરણ કરી શકતુ નહોતુ આથી સૂરતસિંહના અત્યાચારોનો સ્રોત અસ્ખલિત રીતે વહેતો હતો

સૂરતસિંહનુ જીવન અનેક પ્રકારના પાપોથી કલકિત થઇ ગયુ હતુ તેથી તે આ પાપોમાથી મુક્ત થવાને માટે બ્રાહ્મણોને પુષ્કળ ધન આપતો હતો દરિદ્રી બ્રાહ્મણોને તે પોતાની પાસે રાખી તેમનુ પોષણ કરતો અને તેમને પુષ્કળ સન્માન આપતો વળી તે દેવસેવા તથા ઇશ્વરચિંતન વગેરેમા પણ પ્રવૃત્ત રહેતો હતો જે દુરાચારી લોકો તેની બાલ્યાવસ્થાના સગી હતા તેમને તેણે પોતાના કર્મચારીતરીકે નિયુક્ત કર્યા હતા અને તેઓ પ્રજા ઉપર ઘોર અત્યાચાર કરતા હતા જો કે રાજા સૂરતસિંહે પોતાના પાપોનુ પ્રાયશ્ચિત્ત કરવાને માટે બ્રાહ્મણોની સેવા કરવા માડી હતી તથા દેવકાર્યમા લિપ્ત રહેવા માડ્યુ હતુ તથાપિ તે દુરાચરણ કરવામાથી પોતાનો હાથ જરાપણ પાછો ખેચતો નહોતો એક તરફ રાજાએ પોતાનો ખજાનો પૂર્ણ કરવાને માટે લોહદડ ધારણ કર્યો હતો અને બીજી તરફ ચોરોનો ઉપદ્રવ અસત વધી પડ્યો હતો આવી અરાજકતા અને અધેરને લીધે લોકોને પોતાના જાનમાલનુ રક્ષણ કરવુ કઠિન થઇ પડ્યુ હતુ અંતે સામત લોકો વધુ અત્યાચાર સહન કરી શક્યા નહિ તેઓ પ્રકટરીતે સૂરતસિંહના વિરોધી તરીકે બહાર પડ્યા

બ્રાહ્મણોને ધનાદિ આપી પાપમાથી મુક્તિ મેળવવાની ઇચ્છા રાખનાર સૂરતસિંહ રાજ્યમા સર્વત્ર પ્રબળ અસતોષનો અગ્નિ પ્રદીપ્ત થયેલો તથા સામતોને વિદ્રોહી બનેલા જોઇ અસત ભયભીત થઇ ગયો તે પોતાના પ્રાણની રક્ષા પોતાના સિંહાસનની રક્ષા અને પોતાના રાજ્યની રક્ષાને માટે અત્યત વ્યાકુળ બન્યો અને ચોતરફ આશ્રય પ્રાપ્ત કરવાને માટે વલખા મારવા લાગ્યો પિંડારાઓની સાથે યુદ્ધ કર્યા પૂર્વે ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૮ મા બ્રિટિશસરકાર રાજસ્થાનના સર્વ રાજાઓની સાથે સધિ કરવાને પ્રવૃત્ત થઇ હતી બિકાનેરનો રાજા સૂરતસિંહ આ સુઅવસરનો લાભ લઇ શીઘ્ર સધિ કરવાને તત્પર થયો તેણે તત્કાળ પરમ આનદપૂર્વક પોતાના દૂતને બ્રિટિશસરકારના કર્મચારીની પાસે દિલ્હી મોકલી દીધો. રાજનીતિચતુર સૂરતસિંહ સારીપેઠે જાણી ગયો હતો કે અગ્રેજસરકારની સહાયથી અવશ્ય વિદ્રોહી સામતોનુ દમન કરી શકાશે તેથી તેણે આગ્રહપૂર્વક બ્રિટિશસરકાર ની સાથે ઘણી શીઘ્રતાથી સધિ કરી લીધી રાજા સૂરતસિંહને આ સમયે સ્વપ્નમા પણ કલ્પના નહોતી કે મારા ઉત્તરાધિકારીઓ આજ સધિને લીધે સદાને માટે બ્રિટિશસરકારને આધીન રહેશે

રાજા સૂરતસિંહનો પ્રતિનિધિ કાશીનાથ ઓઝા દિલ્હીમા ગયો અને તેણે બ્રિટિશસરકારની સાથે નીચે પ્રમાણે સધિ કરી –

સંધિપત્ર

માનનીય બ્રિટિશસરકારની સાથે બિકાનેરના અધીશ્વર મહારાજા સૂરતસિંહ બહાદુરને આ સધિ થઇ છે ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કંપનીના ભારતવર્ષના ગવર્નર જનરલ માર્કિસઓફ હેસ્ટિંગ્સ તરફથી મહાશય ચાર્લ્સ થિયો ફિલાસ મેટ્કાફને સપૂર્ણ સત્તા મળવાથી તથા રાજરાજેશ્વર શ્રીમાન સૂરતસિંહની તરફથી ઓઝા કાશીનાથને સપૂર્ણ સત્તા મળવાથી તેમણે આ સધિપત્ર નિર્માણ કર્યો છે આ સધિપત્રના નિયમો નીચે પ્રમાણે છે –

(૧) માનનીય કપનીની સાથે મહારાજા સૂરતસિંહ તથા તેમના ઉત્તરાધિકારી અથવા એમના

પદપર જે અભિષિક્ત હોય તેમણે ચિરસ્થાયી મિત્રતા રાખવી અને ઉભયપક્ષે પરસ્પરના હિત-પ્રત્યે ધ્યાન રાખવું. એકપક્ષના શત્રુમિત્ર ઉભયપક્ષના શત્રુમિત્ર ગણવામાં આવશે.

(૨) બ્રિટિશસરકારે બિકાનેર અને તેના તાબાના દેશોનું તેના શત્રુઓના હાથમાથી રક્ષણ કરવાનો ભાર માથે લીધો છે.

(૩) મહારાજા સૂરતસિંહ તથા તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ અથવા તેમના સિંહાસનપર જે અભિષિક્ત હોય તેમણે બ્રિટિશસરકારના આધીનમાં રહેવું અને બ્રિટિશસરકારનું સ્વામિત્વ સ્વીકારવું. તેઓ અન્ય કોઇ પણ રાજા અથવા રાજ્યની સાથે કોઇપણ પ્રકારનો સંબંધ રાખી શકશે નહિ.

(૪) બ્રિટિશસરકારની આજ્ઞા વા અનુમતિ સિવાય મહારાજા અથવા તેમના ઉત્તરાધિકારી વા તેમના સિંહાસનપર વિરાજમાન થનાર વ્યક્તિ કોઈ પણ રાજા વા રાજ્યની સાથે સંધિ કરી શકશે નહિ; પરંતુ તેઓ પોતાના સગા તથા મિત્રરાજાઓની સાથે નિયમાનુસાર પત્ર વ્યવહાર કરી શકશે.

(૫) મહારાજા અથવા તેમના ઉત્તરાધિકારી વા પદાભિષિક્ત કોઇની ઉપર અત્યાચાર કરી શકશે નહિ. જો દૈવયોગથી કોઇની સાથે વિવાદ ઉપસ્થિત થાય તો તેની તપાસ તથા દંડ કરવાનો ભાર બ્રિટિશસરકારના શિરપર રહેશે.

(૬) બિકાનેરરાજ્યના અનેક માણસોએ રાજમાર્ગપર લૂંટ ચલાવી છે તથા આ સંધિમાં આબદ્ધ થયેલાં ઉભય રાજ્યોના શાંતિનો ભંગ કર્યો છે તથા ઉભય રાજ્યોની શાંતપ્રિયપ્રજા ઉપર અત્યાચાર કર્યા છે. અંગ્રેજસરકારના તાબાના દેશના નિવાસીઓની બિકાનેરના ચોર અને લૂંટારાઓએ પુષ્કળ સંપત્તિ લૂંટી લીધી છે. આ સંપત્તિ પાછી આપવાનો અને પોતાના રાજ્યમાંથી ચોર અને લૂંટારાઓનો જડમૂળથી નાશ કરવાનો મહારાજા સ્વીકાર કરે છે. જો મહારાજા ચોર અને ડાકૂઓનો નાશ કરવાને સમર્થ નહિ થશે અને જો તેઓ સરકારને પ્રાર્થના કરશે તો તેમને સરકાર તરફથી સહાય મળશે. આ કાર્યને માટે સરકારને જે સેના રાખવી પડશે તેનો સર્વ વ્યય મહારાજાને આપવો પડશે. જો તેઓ ખર્ચ આપવામાં કોઇ પણ પ્રકારની આનાકાની કરશે તો તેના બદલામા તેમને પોતાના રાજ્યની કેટલીક ભૂમિ અંગ્રેજસરકારને આપવી પડશે અને સરકાર તે દેશની ઉપજમાથી સેનાનો ખર્ચ કાઢી લઇ તે દેશ પુનઃ મહારાજાને આપી દેશે.

(૭) મહારાજાના રાજ્યના જે ઠાકોરો અને અન્યાન્ય લોકો વિદ્રોહી બની ગયા છે અને જેમણે તેમની સત્તાનો અનાદર કર્યો છે, તેમનું દમન કરવાને માટે જો મહારાજા બ્રિટિશસરકારને પ્રાર્થના કરશે તો સરકાર તેમનું દમન કરશે. આ કાર્યને માટે જે સેના રાખવામાં આવશે તેનો ખર્ચ પણ મહારાજાને આપવો પડશે. જો મહારાજા આ ખર્ચ આપવાને સમર્થ થશે નહિ તો તેના બદલામાં તેમને બ્રિટિશસરકારને પોતાના રાજ્યનો કેટલોક ભાગ આપવો પડશે અને બ્રિટિશસરકાર એ ભાગની ઉપજમાથી ખર્ચ લઈ પુનઃ તે મહારાજાને સોંપી દેશે.

(૮) બિકાનેરના મહારાજા પોતાના સામર્થ્ય પ્રમાણે બ્રિટિશસરકારને સેનાની સહાય કરશે.

(૯) મહારાજા તથા તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ તથા તેમના પદાભિષિક્ત પોતાના રાજ્યનું શાસન સ્વતંત્રતાપૂર્વક કરશે; તેમના રાજ્યમાં બ્રિટિશસરકારના શાસનનો વિસ્તાર થશે નહિ.

(૧૦) બ્રિટિશસરકારની એવી અભિલાષા છે કે કાબુલ અને ખોરાસાન વગેરે દેશોમાથી વાણિજ્યદ્રવ્ય નિર્વિઘ્નતાપૂર્વક આવી શકે તેટલા માટે બિકાનેર અને ભટનેર રાજ્યના માર્ગની ઉત્તમ પ્રકારે રક્ષા થવી જોઇએ. મહારાજા ઉક્ત ઉદ્દેશ સફળ કરવાનો પ્રયત્ન કરવાનો સ્વીકાર કરે છે. વણિક લોકો નિર્વિઘ્નતાપૂર્વક આવ—જાવ કરી શકે અને તેમને ચોરો તથા ડાકૂઓ કોઇ પણ પ્રકારનો ઉપદ્રવ કરી શકે નહિ તથા હાલમાં લેવામાં આવતા વાણિજ્યકરમાં કિંચિત્ પણ વૃદ્ધિ કરવામાં આવે નહિ એવો પ્રબંધ કરવાને મહારાજા કબૂલ થાય છે.

(૧૧) આ એકાદશ ધારાઓથી યુક્ત સંધિપત્ર મહાશય ચાર્લ્સ થિયો ફિલાસ મેટકાફ અને ઓઝા કાશીનાથદ્વારા તૈયાર થઈ તેનાપર તેમના હસ્તાક્ષર થયા છે અને મહોર અંકિત કરવામાં

આવી છે. આ સંધિપત્ર મહામાન્ય ગવર્નર જનરલ તથા રાજરાજેશ્વર શ્રીમાન સૂરતસિંહ બહાદૂર-દ્વારા સ્વીકૃત થયો છે.

દિલ્લી, તા. ૯ મી માર્ચ ૧૮૧૮

(હસ્તાક્ષર) સી. ટી. મેટ્કાફ
(હસ્તાક્ષર) ઓઝા કાશીનાથ

(હસ્તાક્ષર) હેસ્ટિંગ્સ

(નામદાર ગવર્નર જનરલની નાની મહોર)

ગંગાના કિનારાપર પાત્રાસ્યા ઘાટની નિકટના શિબિરમાં માન્યવર ગવર્નર જનરલનો આ સંધિપત્ર ૧૮૧૮ ઇ૦ સ૦ ની ૨૧ મી માર્ચે તૈયાર થયો.

(હસ્તાક્ષર) જે. ઍડમ
નામદાર ગવર્નર જનરલના સેક્રેટરી

રાજા રાયસિંહે જે પ્રકારે પાદશાહ અકબરની આધીનતા સ્વીકારી હતી તે પ્રકારે સૂરતસિંહે બ્રિટિશસરકારની આધીનતા સ્વીકારી; પરંતુ જે પ્રકારે મેવાડ, મારવાડ, અંબર વગેરે બળવાન રાજાઓને બ્રિટિશસરકાર સાથે સંધિ કરીને તેમને ખંડણી આપવી પડી હતી, તે પ્રકારે સૌભાગ્ય-વશાત્ તેને અંગ્રેજસરકારને ખંડણી આપવી પડી નહિ. તેને ખંડણીમાંથી મુક્તિ મળી તેનું કારણ એ હતું કે મહારાષ્ટ્રીઓને બિકાનેરરાજ્યે કદિ પણ ચોથ આપી નહોતી, તેથી બ્રિટિશસરકારે પણ તેની પાસે ખંડણીની માગણી કરી નહિ. મહારાષ્ટ્રીઓનાં દલથી અત્યંત પીડિત થઇને રાજસ્થાનના સર્વ રાજાઓ તેને ચોથ આપતા હતા; પરંતુ મહારાષ્ટ્રીઓએ બિકાનેરરાજ્યપર કદિ પણ આક્રમણ કર્યું નહોતું, તો પછી તેને ચોથ કયાંથી આપવી પડે ? મેવાડ અને મારવાડના રાજાઓ મહારાષ્ટ્રીઓને જેટલી ખંડણી આપતા હતા તેટલીજ ખંડણી તેમણે બ્રિટિશસરકાર સાથે સંધિબંધન કરતી વખત તેને આપવાનો સ્વીકાર કર્યો; પરંતુ બિકાનેરના રાજાએ કદિ પણ મહારાષ્ટ્રીઓને ખંડણી આપી નહોતી, તેથી કંપની પણ તેની પાસેથી કાંઇ કર લઇ શકી નહિ. જોકે બિકાનેરના મહારાજા બ્રિટિશસરકારને આધીન ગણાયા, તોપણ હજીસુધી તેઓ તેને કાઇ પણ ખંડણી આપતા નથી.

અંગ્રેજસરકારની સાથે મહારાજા સૂરતસિંહને સંધિ થતાંની સાથેજ તેના વિરોધી સામંતો અત્યંત ભયભીત થયા. પ્રબળ પરાક્રમશાળી અંગ્રેજી સેના અવશ્ય કોઇ દિવસ આવીને અમારો સંપૂર્ણ વિધ્વંસ કરી નાખશે એવો ભય પામી તેઓ મૌન ધારણ કરી સૂરતસિંહના અત્યાચાર સહન કરવા લાગ્યા. બ્રિટિશસેનાએ શીઘ્ર બિકાનેરમાં જઇ મહારાજાની આજ્ઞાનુસાર શાંતિ સ્થાપન કરી અને ત્યાર પછી તે ચોર તથા ડાકૂઓનું દમન કરીને ચાલી ગઇ.

જોકે બિકાનેરરાજ્યમાં બાહ્ય શાંતિ સ્થાપન થઇ ગઇ હતી તોપણ સામંતો તથા પ્રજાના હૃદયમાં અસંતોષનો અગ્નિ ગુપ્તરીતે પૂર્વવત્ અત્યંત પ્રજ્વલિત થઇ ઉઠયો હતો.

મહારાજા સૂરતસિંહે ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૪ માં આલોકનો ત્યાગ કર્યો. અંગ્રેજસરકારની સાથે સંધિ થઇ તે સમયે જોકે રાજ્યમા અધિકાંશે શાંતિ સ્થાપન થઇ ચૂકી હતી, પરંતુ મહારાજાના મૃત્યુપૂર્વે અસંતુષ્ટ સામંતોએ પુનઃ વિદ્રોહ ઉપસ્થિત કરી દીધો. રાજ્યમા સર્વત્ર વિદ્રોહાગ્નિ પ્રસરી રહ્યો. અફઘાનીસ્તાન-માંથી પુષ્કળ વાણિજ્યદ્રવ્યો બિકાનેરના રાજ્યમાં થઇ ભારતવર્ષના અનેક પ્રાંતોમાં જતાં હતાં, તેથી ઉપરોકત સંધિમાં એક એવી શરત પણ કરવામા આવી હતી કે ગાડાં ભરીને વાણિજ્યદ્રવ્યો લઇ જનારા વણિકો ઉપર બિકાનેરના સામંતોદ્વારા કોઇપણ પ્રકારનો અત્યાચાર થવા દેવો નહિ; પરંતુ જ્યારે સામંતોએ વિદ્રોહ ફેલાવી મૂકયો ત્યારે મહારાજા તેમનું દમન કરવાને સર્વથા અશકત હતા.

મહારાજા સ્વયં માનતો હતો કે હું ઘોર પાતકી છું અને સમસ્ત જગત મને મહાપાપી કહેશે; પરંતુ તેની વીરતાના સંબંધમાં કિંચિત્ પણ સંદેહને અવકાશ નથી. તેણે અનેકવાર યુદ્ધ-ભૂમિમાં જઇ પ્રશંસનીય વીરતા પ્રદર્શિત કરી હતી. તેનું રાજ્ય નાનું હતું અને તેનું સેના-બળ પણ ન્યૂન હતું, તેથી તેણે પોતાનું કાર્યક્ષેત્ર પણ મર્યાદિતજ રાખવું જોઇતું હતું. જો તે મોટાં મોટાં કામો હાથમાં ન લેત તો તેને વૃદ્ધાવસ્થામાં કદિપણ આપત્તિગ્રસ્ત અને હીનબળ થવું

પડત નહિ; પરંતુ તે દુર્બુદ્ધિવશ થઇને મારવાડપતિ માનસિંહની સામે યુદ્ધમાં લિપ્ત થયો, તેજ તેની અવનતિનું કારણ બન્યું. મહારાજા સૂરતસિંહ મારવાડપતિનો વિરોધી બન્યો તેનું કાંઇ કારણ કર્નલ ટૅાડે જણાવ્યું નથી; પરંતુ અનુમાન કરી શકાય છે કે તેના હૃદયમાં એક ગૂઢ અને મહાન ઉદ્દેશ ગુપ્ત રહ્યો હતો. આ મહત્વાકાંક્ષા તૃપ્ત કરવાને માટેજ તે ધન અને સેનાનો નાશ કરવાને પ્રવૃત્ત થયો હતો. તે દૃઢ શ્રદ્ધાપૂર્વક માનતો હતો કેઃ–' અવસ્ય માનસિંહ પરાસ્ત થશે અને ધૌકલસિંહ મારવાડના સિંહાસનપર વિરાજમાન થશે અને આમ થશે એટલે અવસ્ય મને ધૌકલસિંહ તરફથી મહાન પારિતોષિક મળશે. ' પરંતુ ભત્રીજાને મારીને રાજસિંહાસન પચાવી પાડનાર મહાપાપી સૂરતસિંહની આ આશા ફળીભૂત થઇ નહિ.

મહારાજા સૂરતસિંહનો પરલોકવાસ થયા પછી તેનો પુત્ર રત્નસિંહ રાજસિંહાસનપર વિરાજમાન થયો. રત્નસિંહ સિંહાસનપર અભિષિકત થતાની સાથેજ બિકાનેરના સમસ્ત સામંતો અને પ્રજાના મનનો ભાવ સહસા પરિવર્તિત થઈ ગયો. સર્વ લોકોએ ધાર્યું કે હવે સૂરતસિંહનો પરલોકવાસ થયો છે, તેથી સર્વ અત્યાચારોનો અંત આવ્યો છે. તેઓ નવીન રાજાના શાસનમાં મંગલ અને શાંતિની આશા હૃદયમાં ધારણ કરી સ્વસ્થ થયા. મહારાજા સૂરતસિંહના મૃત્યુ પૂર્વે રાજ્યમાં જે અશાંતિ, ઉત્પીડન અને અત્યાચારે સમુદ્રની તરંગમાળાની પેઠે ઉછાળા મારીને બિકાનેરનો સંપૂર્ણ વિધ્વંસ કરી નાખ્યો હતો, તે સર્વ અદૃશ્ય થઇ ગયાં. ચોર અને ડાકૂઓના ઉપદ્રવોથી ઉત્પન્ન થયેલી અરાજકતા નવીન રાજાના શાસનનો પ્રારંભ થતાંની સાથે કોણ જાણે કયાં જતી રહી!

રત્નસિંહ સિંહાસનપર અધિષ્ટિત થતાંની સાથેજ તેઓ એક મહાન યુદ્ધમાં ગયા. જેસલમીરની દુષ્ટ પ્રજાએ અને રાજકર્મચારીઓએ ત્યાંનો રાજા સગીર હતો તે યોગનો લાભ લઈ બિકાનેરની સીમામા આવી ત્યાંની પ્રજા ઉપર ઘોર અત્યાચાર કરવા માંડયા. તેઓ બિકાનેરની પ્રજાની સમસ્ત સંપત્તિ લૂંટી લઇ જવા લાગ્યા. આથી રત્નસિંહે અત્યંત કૂપિત થઈ જેસલમીરના મહારાજાને યુદ્ધ કરવા માટે આવાહન કર્યું અને જયપુર તથા મેવાડ વગેરે દેશોના રાજા પાસે સહાય માગી. રત્નસિંહના આ આવાહનથી જેસલમીરનો રાજા કિંચિત્ પણ ભયભીત થયો નહિ. તે બમણા ઉત્સાહથી રત્નસિંહનો પ્રતીકાર કરવાને માટે તૈયારી કરવા લાગ્યો. જેસલમીર અને બિકાનેરના રાજાની સેના જેમ તૈયાર થઈ, તેમ જયપુર અને મેવાડના રાજાઓની સેના પણ સુસજ્જ થઇને જેસલમીરની સીમામા આવી પહોંચી. દીર્ઘકાળથી ઉભય રાજ્યોની વચ્ચે જે ઝગડો ચાલતો હતો, તેનો અંતિમ નિર્ણય કરવાને માટે ઉભયે યુદ્ધ કરવું આવશ્યક માન્યું; પરંતુ યુદ્ધનો પ્રારંભ થયા પૂર્વેજ એક ખાસ કારણથી ઉભય રાજાઓ યુદ્ધથી વિમુખ થયા. આ કારણ બ્રિટિશસરકારનો વાંધો હતો. સૂરતસિંહે બ્રિટિશસરકારની સાથે સંધિ કરતી વખત સ્વીકાર કર્યો હતો કે હું અથવા મારા ઉત્તરાધિકારી કોઇપણ દેશી રાજ્યપર આક્રમણ કરશું નહિ અને આ સમયે મહારાજા રત્નસિંહ ઉકત શરતનો ભંગ કરવાને પ્રવૃત્ત થયા હતા. તેમના આ આચરણથી બ્રિટિશસરકાર તેમના ઉપર અત્યંત ક્રોધિત થઈ અને તેમને કહેવરાવી મોકલ્યું કેઃ–"આપ સંધિમાં થયેલી શરત પ્રમાણે જેસલમીર રાજ્યપર આક્રમણ કરી શકો નહિ. આપના ઝગડાની મીમાંસાનો ભાર મેવાડના મહારાણાના હાથમાં સોંપો. તેઓ તેનો નિર્ણય કરશે." બ્રિટિશસરકારની તરફથી આ સંદેશો આવતાંની સાથેજ મહારાજા રત્નસિંહે યુદ્ધ કરવાનું માંડી વાળ્યું. બ્રિટિશસરકારની સમ્મતિથી મેવાડના મહારાણાએ બિકાનેર અને જેસલમીરરાજ્ય વચ્ચેના ઝગડાની તપાસ કરી. ઉભય રાજાઓએ પરસ્પરની હાનિ પૂર્ણ કરી આપી અને વિવાદાગ્નિ અલ્પ કાળને માટે શાંત થયો.

ઉકત વિવાદનો નિર્ણય થઇ ગયા પછી બીજે વર્ષે અર્થાત્ ઈ૦ સ૦ ૧૮૩૦ માં મહારાજા રત્નસિંહ દેશના આંતરિક ઝગડામાં લિપ્ત થયા. મહારાજા સૂરતસિંહના શાસનના અંતિમ ભાગમા જે પ્રકારે બિકાનેરના સામંતોએ પ્રકટરીતે વિદ્રોહી બની તેમને પદભ્રષ્ટ કરવાનો સંકલ્પ કર્યો હતો, તે પ્રકારે આ વર્ષમા પણ તેમણે પુનઃ રાજદ્રોહી બની ભયંકર ઉપદ્રવ ઉપસ્થિત કર્યો. આ સામંતોની વિદ્રોહિતાથી મહારાજા રત્નસિંહ અત્યંત ભયભીત થઇ ગયા. તેઓ ઇતર રાજાની સહાયવિના સામંતોનું દમન કરવાનું સામર્થ્ય ધરાવતા નહોતા, તેથી તેમણે સંધિની શરત પ્રમાણે બ્રિટિશસ-

રકારની પાસે સહાય માગી. તેમણે સંધિપત્રની છઠ્ઠી અને સાતમી શરતોનો નિર્દેશ કરી બિકાનેર રાજ્યની રક્ષા અને વિદ્રોહી સામંતોનું દમન કરવાને માટે દિલ્લીમાં અંગ્રેજ રેસિડેન્ટની નિકટ પ્રાર્થનાપત્ર મોકલ્યો. રેસિડેન્ટ શીઘ્ર સહાય આપવાને માટે તૈયાર થયા; પરંતુ આ સમાચાર મળતાંની સાથે નામદાર ગવર્નર જનરલે પોતાનો અસંતોષ પ્રદર્શિત કરી રેસિડેન્ટને આજ્ઞા કરી કેઃ-"દેશી રાજાઓના આતરિક ઝગડાઓ શાત કરવાને માટે કદિપણ સહાય કરવાની નથી. જો કોઇ વિશિષ્ટ કારણથી સરકાર સ્વયં સહાય કરવાને આજ્ઞા કરે તો તે જૂદી વાત છે. હાલમા બિકાનેર રાજ્યની સ્થિતિ એવી નથી કે તેને સહાયની આવશ્યકતા હોય." નામદાર ગવર્નર જનરલની આ આજ્ઞા પ્રાપ્ત થતા રેસિડેન્ટે બિકાનેરના મહારાજાને સેનાની સહાય આપી નહિ.

મહારાજા રત્નસિંહના જાણવામા જ્યારે આવ્યું કે બ્રિટિશસરકારની તરફથી હવે સહાય મળવાની આશા નથી, ત્યારે તેમણે શીઘ્ર પોતાના સામર્થ્ય અનુસાર સામંતોનું દમન કરવાની ચેષ્ટા કરી; પરંતુ તેમની તે ચેષ્ટા સફળ પણ થઇ નહિ એટલામા એક વિવાદાગ્નિ પ્રજ્વલિત થઈ ઉઠયો. જોકે જેસલમીરના મહારાજાની સાથેના વિવાદનો નિર્ણય થઇ ગયો હતો, તોપણ ઈ૦ સ૦ ૧૮૪૫ મા ઉભય રાજાઓની વચ્ચેનો તે વિવાદ એટલો પ્રબળ થઇ ગયો કે બ્રિટિશસરકારને પુનઃ શાંતિ સ્થાપન કરવાને માટે એક અગ્રેજ રાજકર્મચારીને તેમનો મધ્યસ્થ બનાવવો પડયો. આ અંગ્રેજરાજકર્મચારીએ કાર્યક્ષેત્રમા ઉતરી વિવાદનો એવો સંતોષકારક ફડચો કરી નાખ્યો કે ઉભય રાજાઓ પોતાની દીર્ઘકાળની શરતો ભૂલી ગયા અને તેમની વચ્ચે પરસ્પર મિત્રતાનો સંબંધ સ્થાપિત થઇ ગયો.

કર્નલ માલેસન જણાવે છે કેઃ-"મહારાજા રત્નસિંહે આ ઉપદ્રવોની વચ્ચેજ હિસારની સીમાપર્યંત પોતાના રાજ્યનો વિસ્તાર કરવાને ભીષણ યત્ન કર્યો હતો; પરંતુ બ્રિટિશસરકારે તેમની આશા ફળીભૂત થવા દીધી નહિ."

વાણિજ્યની વૃદ્ધિને અર્થે બ્રિટિશસરકાર વિશેષ પ્રયત્ન કરતી હતી એક સમયે બિકાનેરમાં ઘણો સારો વ્યાપાર ચાલતો હતો. કાબુલથી અનેક પ્રકારના વાણિજ્યદ્રવ્યો બિકાનેરમા થઇને ભારતવર્ષના અનેક સ્થળોમા જતા હતા ઈ૦ સ૦ ૧૮૧૮ માં બ્રિટિશસરકારે બિકાનેરના મહારાજાની સાથે સધિ કરીને એવી શરત કરી હતી કે બિકાનેરના રાજ્યમા થઇને વાણિજ્યદ્રવ્યો નિર્વિઘ્નતાપૂર્વક જવા દેવા. ઈ૦ સ૦ ૧૮૪૪ મા અગ્રેજસરકારે વાણિજ્યની વૃદ્ધિને માટે મહારાજાની નિકટ એક નવીન પ્રસ્તાવ ઉપસ્થિત કર્યો. જે વાણિજ્યદ્રવ્યો બિકાનેરમા થઇને સિરસા અને ભાવલપુરમાં જતા હતાં તે સર્વ દ્રવ્યોપર બિકાનેરના મહારાજા વિશેષ જકાત લેતા હતા. બ્રિટિશસરકારે ઉપરોક્ત વર્ષમા આ જકાત ન્યૂન કરવાનો પ્રસ્તાવ સાદર કર્યો.

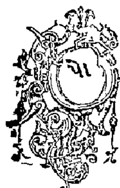
મહારાજા રત્નસિંહે પચીસ વર્ષપર્યંત રાજ્ય કરીને ઈ૦ સ૦ ૧૮૫૨ મા પરલોકવાસ કર્યો.

अध्याय ३ जो

સરદારસિંહનો અભિષેક-રાજપૂતજાતિનું સાહસ તથા બલવિક્રમ ન્યૂન થવાનું કારણ-યવનશાસન કરતાં બ્રિટિશશાસનમાં રાજપૂતજાતિની સ્થિતિમાં થયેલો ફેરફાર-બ્રિટિશસરકારપ્રત્યે સરદારસિંહની ભક્તિ-સિપાઈઓના બળવાપ્રસંગે સરદારસિંહે બ્રિટિશસરકારને આપેલી સહાય-બ્રિટિશસરકારે સરદારસિંહને આપેલો પુરસ્કાર-અંગ્રેજ રાજપ્રતિનિધિએ સરદારસિંહને એકતાળીસ ગામો યાવચ્ચંદ્રદિવાકરૌ સમર્પણ કરવાં-દાનપત્ર-સામંતોની સાથે થયેલો વિવાદ-બ્રિટિશસરકારે આપેલાં ગામોમાં કરેલી કરની વૃદ્ધિ-તે ગામોના લોકોએ કરેલી ફરિયાદ-ગામનિવાસીઓના પૂર્વાધિકાર અક્ષત રાખવાને માટે સરદારસિંહને બ્રિટિશસરકારે કરેલો આગ્રહ-કરવૃદ્ધિ-બિદાવાટીના સામંતોને આપેલી નવી સનંદ-મહારાજા સરદારસિંહનું મૃત્યુ-નવીન મંત્રીસમાજને અર્પણ કરેલો શાસનભાર-વર્તમાન મહારાજા ડુંગરસિંહનો અભિષેક-મંત્રીસમાજ-અમરસિંહે મહારાજાના પ્રાણનો નાશ કરવાની કરેલી ચેષ્ટા-તીર્થયાત્રા-માનનીય યુવરાજની સાથે મહારાજાની થયેલી મુલાકાત-રાજપૂતરાજાઓનું સામંતોની સાથેના સંબંધમાં થયેલું પરિવર્તન-મહારાજાએ સામંતોની ખંડણી વધારવાનો કરેલો પ્રસ્તાવ-તેના સંબંધમાં પંચાયતનું નિયુક્ત થવું-વધારેલો કર આપવાને સામંતોએ કરેલો અસ્વીકાર-બિદાસરના સામંતોની ખંડણીમાં કરેલી વૃદ્ધિ-પ્રધાન પ્રધાન સામંતોએ વધારે કર આપવાને કરેલો અસ્વીકાર-સામંતોએ ઉપસ્થિત કરેલા ત્રણ પ્રસ્તાવો-અમરસિંહની કારાગૃહમાંથી થયેલી મુક્તિ-તેના પુત્ર રાવને મળેલી રાજાની ઉપાધિ-નોરવા દેશના સામંતો-મહારાજાએ તેમનો અધિકાર લઇ લેવો-નિકૃષ્ટ શ્રેણીના સામંતોએ વધારેલો કર આપવાને કરેલો અસ્વીકાર-તેમણે કર ઘટાડવાને મહારાજા ડુંગરસિંહને કરેલી પ્રાર્થના-મહારાજાએ તે પ્રાર્થનાનો કરેલો અસ્વીકાર-એસિસ્ટંટ પોલિટિકલ એજંટે સામંતોને રાજધાનીમા બોલાવી તેમને વર્ધિત કર આપવાને કરેલી આજ્ઞા-સામંતોએ પ્રકાશિત કરેલો અસંતોષ-તેમનું નાસી જવું-તેમને દંડ આપવાને કરેલી તૈયારી-બિકાનેરના પ્રધાન સેનાપતિ હુકુમસિંહનું સેનાસહિત સામંતોની સામે જવું-વિદ્રોહી સામંતોએ કરેલી યુદ્ધની તૈયારી-હુકુમસિંહે મહાજન રાવતસર, અને ગાંધેલી દેશપર સ્થાપિત કરેલો અધિકાર-સામંતોએ લીધેલો બિદાસરના કિલ્લામાં આશ્રય-તેમણે કરેલી યુદ્ધની તૈયારી-વિદ્રોહીઓનું દમન કરવાને માટે મહારાજાએ માગેલી બ્રિટિશસરકારની સહાય-સેનાની સહાય્ય આપવામાં બ્રિટિશસરકારનું તૈયાર થવું-અંગ્રેજી સેનાનું બિકાનેરમાં થયેલું આગમન-અંગ્રેજીસેના અને મહારાજાની સેનાએ બિદાસરના કિલ્લાપર નાખેલો ઘેરો-સામંતોએ યુદ્ધ કરવાને માટે કરેલી પ્રતિજ્ઞા-એસીસ્ટંટ પોલિટિકલ એજંટે સામંતોની પાસે મોકલેલો દૂત અને તેમને શરણે આવવાની કરેલી ભલામણ-સામંતોએ આપેલો ઉત્તર-બિદાસરના કિલ્લાપર થયેલી ગોળાની વૃષ્ટિ-સામંતોનું શરણે આવવું-અંગ્રેજીસેનાએ પ્રાચીન દુર્ગનો કરેલો વિધ્વંસ-વિદ્રોહી સામંતોને કારાગૃહમાં મોકલવા-ભારતવાના સ્ટેટસેક્રેટરીનો આ યુદ્ધસંબંધી અભિપ્રાય-બિકાનેરના આભ્યંતરિક શાસનસંબંધે અંગ્રેજ એ૦ પોલ-

ટિકલ એજંટે પ્રકાશિત કરેલો અસંતોષ-શાસનવ્યવસ્થાસંબંધી અભિપ્રાય-તે સંબંધે વર્તમાન પોલિટિકલ એજંટનો અભિપ્રાય-ઉપસંહાર

પોતાના પિતાના પરલોકવાસ પછી ઇ૦ સ૦ ૧૮૫૨મા સરદારસિંહ તેમના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા સરદારસિંહના અભિષેકના સમયથી બિકાનેરની રાજશક્તિ ક્રમશ હીનબલ થવા લાગી જે બળ, વિક્રમ સાહસ અને શૂરતા ઇ૦ ગુણો રાઠોડજાતિના અલંકાર હતા, તે સર્વ સર્વથા લુપ્ત થઇ ગયા રાજપૂતજાતિની વીરતા સર્વાંશે લુપ્ત થઇ ગઇ યવન પાદશાહોના વખતમા વાર વાર યુદ્ધ ચાલતુ હોવાથી રાજપૂતોની શૂરવીરતાનો પ્રકાશ થવાના પ્રસંગો પ્રાપ્ત થયા હતા પરંતુ સરદારસિંહના સમયમા રાજપૂતોના ક્ષાત્રધર્મનો સર્વથા હ્રાસ થઇ ગયો માત્ર બિકાનેર અને રાજસ્થાનજ નહિ, પરંતુ સમસ્ત ભારતવર્ષ શિથિલ થઇ ગયુ સર્વત્ર યુદ્ધની ચર્ચા બંધ પડી ગઇ અને નિશ્ચળ શાંતિ પ્રસરી રહી આ શાંતિના સમયમા જો દેશી રાજાઓ અંગ્રેજસરકારની પેઠે કૃત્રિમ યુદ્ધોથી પોતાની સેનાની સમરકુશળતાનુ રક્ષણ કરત તો તેની વીરતા, ધીરતા અને સાહસિકતા અચળ રહેત વિદ્યા અવગત હોવા છતા પણ જો તેનો અભ્યાસ રાખવામા ન આવે તો તેની અધોગતિ થાય છે, તેજ પ્રમાણે યુદ્ધવિદ્યા પણ તેનો અભ્યાસ સતત્ ચાલુ રાખ્યા વિના ફળીભૂત થતી નથી જો તેનો અભ્યાસ ચાલુ રાખવામા ન આવે તો બળ વિક્રમ અને સાહસ અવનતિને પ્રાપ્ત થાય છે કોઈ પણ વીરજાતિ તલવાર અને ભાલા હાથમા ગ્રહણ કર્યા વિના સો વર્ષપર્યંત મૌન ધારણ કરીને બેસી રહે તો શુ તેમા વીરતા રહી શકે છે ? કદિ નહિ આ ઉપરથી અમે એમ કહેવા માગતા નથી કે દેશીરાજાઓએ પરસ્પર યુદ્ધ કરતા રહેવુ પરંતુ અમે માત્ર એટલુંજ કહેવા માગીએ છીએ કે દેશી રાજાઓએ આલસ્ય અને વિલાસમા પોતાનો સમય વ્યતીત નહિ કરતા બનવિક્રમસંપન્ન રહેવુ જોઇએ અંગ્રેજસરકારને અનેક સ્થાનોપર સેનાની આવશ્યકતા પડે છે તો દેશી રાજાઓ અને સામંતોની સેનાને પોતાની સેવામા નિયુક્ત કરવી જોઇએ, કે જેથી તેનુ બળ સ્થાયી રહે મુસલમાનસમ્રાટોએ પણ દેશી રાજાઓની સહાયથીજ પ્રભુત્વ સંપાદન કર્યું હતુ જો બ્રિટિશસરકાર રાજપૂતસેનાને પોતાની સેનામા નિયુક્ત કરે તો તેનુ બળ અને સાહસ વૃદ્ધિને પ્રાપ્ત થશે વળી બ્રિટિશસરકારે રાજપૂતજાતિને એવુ શિક્ષણ આપવુ જોઇએ કે જેથી તેને પોતાના આચારવિચાર અને સ્વધર્મનુ સારીરીતે જ્ઞાન થાય આમ કરવાથી રાજપૂતો પોતાનુ ગૌરવ પુન પ્રાપ્ત કરશે

મહારાજા સરદારસિંહ બિકાનેરના સિંહાસનપર વિરાજમાન થઇ સારીરીતે જાણી ગયા હતા કે ભારતવર્ષના દેશી રાજાઓ સમયના પરિવર્તનથી સર્વથા કર્તવ્યવિમુખ થઇ ગયા છે માટે આવા સમયમા વિશ્વવિજયી બ્રિટિશસિંહની આધીનતા સ્વીકારી તેનુ મન પ્રસન્ન રાખવુ ઉચિત છે

નવીન મહારાજાને કેવળ પાંચ વર્ષોજ રાજ્ય કરતા થયા હતા, એવામા ભારતવર્ષમા એક ભયંકર ઘટના બની ઇ૦ સ૦ ૧૮૫૭મા સિપાઇઓનો બળવો ભયંકરરીતે ફાટી નીકળ્યો હજારો અંગ્રેજોની હત્યા થઇ અને શેષ અંગ્રેજો ત્રાહિ ત્રાહિ પોકારવા લાગ્યા આવા મહાન વિપત્તિકાળમા મહારાજા સરદારસિંહ બ્રિટિશસરકારને સહાય કરવાને બહાર પડ્યા બિકાનેરની નિકટના હાંસી અને હિસાર દેશપર બ્રિટિશસરકારનો અધિકાર હતો ત્યાની અંગ્રેજસરકારના તાબાની દેશીસેનાએ વિદ્રોહ કરી અંગ્રેજોપર આક્રમણ કરવા માંડ્યુ આ સમયે બિકાનેરના મહારાજાએ અત્યંત સાહસપૂર્વ વિદ્રોહીદલનુ દમન કર્યું અને જે અંગ્રેજો ભયભીત થઇને નાસવાની તૈયારી કરતા હતા તેમને પરમ આદરપૂર્વક પોતાની રાજધાનીમા આશ્રય આપ્યો મહારાજા સરદારસિંહે પોતાની શક્તિ અનુસાર બ્રિટિશસરકારને સહાય આપવામા ત્રુટી કરી નહિ

દેશી રાજાઓની સહાયથી સૌભાગ્યવશાત્ આ મહા વિદ્રોહાનલ શાંત થઇ ગયો. અને ભારતવર્ષમા બ્રિટિશશાસનશક્તિ પુન સ્થાપિત થઇ ગઈ નામદાર ગવર્નર જનરલના રાજપૂતાના એજંટે મ

હારાજા સરદારસિંહની પુષ્કળ પ્રશંસા કરી અને સ્વયં ગવર્નર જનરલ તથા વાઇસરૉય લૉર્ડ કૅનિંગે પરમ સંતુષ્ટ થઇ અન્યાન્ય સહાયક રાજાઓની પેઠે બિકાનેરના મહારાજાને એક મહા મૂલ્યવાન ઉપહાર આપ્યો. સિપાઇવિદ્રોહ થયા પૂર્વે ભારતવર્ષના દેશી રાજાઓનાં મનમાં એવો ભય પેદા થયો હતો કે આપણે જો પુત્રહીન અવસ્થામા પ્રાણત્યાગ કરીશું તો આપણી રાણી આર્યરીતિ અનુસાર પોષ્યપુત્ર વા દત્તક ગ્રહણ કરી શકશે નહિ અને આપણું રાજ્ય બ્રિટિશસરકાર હસ્તગત કરી લેશે; પરંતુ બળવો શાંત થયા પછી બ્રિટિશસરકારે દેશી રાજાઓની આ બીક દૂર કરવાને માટે તેમને સનંદ આપી હિંદુરીતિ અનુસાર દત્તકપુત્ર ગ્રહણ કરવાની પરવાનગી આપી તથા તે દત્તકપુત્ર રાજ્યાસન પ્રાપ્ત કરી શકશે અને બ્રિટિશસરકાર તેમના રાજ્યો હસ્તગત કરશે નહિ; એવું તેણે અભયવચન આપ્યું. મહારાજા સરદારસિંહે બ્રિટિશસરકારને જે સહાય કરી હતી, તે માટે તેણે અન્યાન્ય રાજાઓની પેઠે તેમને પણ સનંદ આપી. આ સનંદ નીચે પ્રમાણે છેઃ-

સનંદપત્ર

મહામાન્ય મહારાણીની એવી અભિલાષા છે કે દેશી રાજાઓ સાપ્રતમા જે દેશોનું શાસન કરે છે તે સર્વ દેશો યાવચ્ચંદ્રદિવાકરૌ તેમના અધિકારમા રહેશે અને તેમના પદસન્માનને સદા અક્ષત રાખવામાં આવશે. હું જણાવું છું કે જો આપને અથવા આપના ઉત્તરાધિકારીઓને પુત્ર ન હોય તો આપ અથવા આપના રાજ્યના ભાવી શાસનકર્તા હિંદુવિધાન અને આપના કુલાચાર પ્રમાણે દત્તકપુત્ર ગ્રહણ કરી શકશે. આ કાર્યમાં બ્રિટિશસરકારની સંપૂર્ણ સમતિ છે.

જ્યાંસુધી આપના વંશજો રાજ્યભક્ત રહેશે અને બ્રિટિશસરકારની સાથે થયેલી સંધિના નિયમાનુસાર વર્તન કરશે, ત્યાંસુધી દત્તકવિધાનમા કોઇ પણ પ્રકારે બાધા ઉપસ્થિત કરવામાં આવશે નહિ.

(હસ્તાક્ષર) કૅનિંગ
ગવર્નરજનરલ અને વાઇસરૉય, હિંદ

મહારાજા સરદારસિંહે બ્રિટિશસરકારને જીવને જોખમે જે સહાય કરી હતી, તેના બદલામાં માત્ર એક મૂલ્યવાન ઉપહાર અને એક સનંદ આપવી પૂરતી નથી; એમ ધારી નામદાર ગવર્નર જનરલે ઈ૦સ૦ ૧૮૬૧મા મહારાજાને હિસાર દેશનાં ૪૧ ગામો અર્પણ કર્યાં. કેટલાંક વર્ષો પૂર્વે આ ગામો તેમની પાસેથીજ લેવામા આવ્યા હતા. આ ગામોના સંબંધમા નિમ્નલિખિત દાનપત્ર મહારાજાને અર્પણ કરવામા આવ્યોઃ-

બિકાનેરના મહારાજાને આપેલાં ગામોનો સનંદપત્ર

નામદાર ગવર્નર જનરલના રાજપૂતાનાના એજંટના વિજ્ઞાપનમા પ્રકાશિત કરવામા આવ્યું છે કે વિદ્રોહના સમયમા મહારાજા સરદારસિંહ બહાદૂરે બ્રિટિશસરકારપ્રત્યે રાજભક્તિ દર્શાવી સહાય કરી છે. તેમણે પોતાનું દ્રવ્ય ખરચીને અનેક અંગ્રેજોનાં જીવનની રક્ષા કરી છે તથા સરકારને બીજી પણ અનેક રીતની સહાય કરી છે આથી બ્રિટિશસરકાર તેમનાપર પ્રસન્ન થઇ છે અને તેણે તેમને ધન્યવાદ તથા ઉપહાર આપ્યો છે. આ ઉપરાત, આ સમયે તે તેમનાપર પરમ પ્રસન્ન થઇને તેમને એકતાળીસ ગામો અર્પણ કરે છે. આ ગામોનો સર્વ અધિકાર મહારાજાને આપવામાં આવે છે. એ ગામો મહારાજાના રાજ્યમા સંયોજી દેવામા આવ્યા છે અને એમના રાજ્યના જે ધારાઓ છે તેજ ધારાઓ પ્રસ્તુત ગામોને પણ લાગુ પડે છે. આ ગામોની યાદી પણ અત્રે આપવામાં આવી છે. ઈ૦સ૦ ૧૮૬૧ના પ્રથમ (જાન્યુઆરી) માસની પ્રથમ તારીખથી આ સનંદનો ઉપયોગ થશે.

ગામોની યાદી

સંખ્યા	ગામોનાં નામ	વાર્ષિક ઉપજ	રિમાર્ક
૧	સાવૂરા	૩૦૦	
૨	માનકટીવી	૧૭૦	
૩	ખાડખાડા	૪૯૦	ઈ૦ સ૦ ૧૮૬૫-૬૬ માં એની ઉપજ પ૯૦ રૂપિયા થઇ હતી.

૪	ઉદિયાખાડા	૪૦૬	
૫	કામપુરા	૧૩૭	ઈ૦ સ૦ ૧૮૬૫-૬૬ મા એની ઉપજ રૂપિયા ૨૩૫ થઈ હતી.
૬	સોલાવાલી	૨૩૪	
૭	મૂલાકાખાડા	૪૫૧	
૮	વાસીહર	૫૦૦	
૯	ગીલવાલા	૪૧૦	
૧૦	સહારન	૩૫૦	
૧૧	ફૂલચંદ	૨૫૦	
૧૨	સૂરાવાલી	૯૪૮	
૧૩	ચંદ્રવાલી	૨૦૦	
૧૪	પીરકામડિયા	૭૪૦	
૧૫	પુન્યાવાલી ઉર્ફે જગરાની	૨૦૭	
૧૬	ફુલાની	૪૫૧	
૧૭	મગરાની	૫૩૪	
૧૮	માસાની	૩૪૬	
૧૯	ટિવિવારાજેકા	૮૮૯	
૨૦	રઉઆખાડા	૧૯૯	
૨૧	રાતિખાડા	૧૬	૧૮૬૫-૬૬ માં એની ઉપજ રૂપિયા ૨૩૫ ની થઈ.
૨૨	કિસનપુરા	૧૨૦	૧૮૭૦-૭૧ માં એની ઉપજ રૂપિયા ૩૦૦ ની થઇ.
૨૩	સલીમગઢ	૧૭	૧૮૭૦-૭૧મા એની ઉપજ રૂ.૧૩૦ ની થઈ.
૨૪	ધારુઇ	૨૧૦	૧૮૬૫-૬૬માં ,, રૂ.૩૪૦ ,, ,,
૨૫	સિલાવનાખુર્દ	૧૯૪	૧૮૬૫-૬૬માં ,, રૂ.૨૨૬ ,, ,,
૨૬	વૈરવાલા કલ્યાન	૨૮૦	
૨૭	સિલવાના કલ્યાન	૨૪૧	૧૮૬૫-૬૬મા ,, રૂ.૩૬૬ ,, ,,
૨૮	તલવારા કલ્યાન	૭૫૭	
૨૯	જલાલાબાદ	૧૭૬	૧૮૬૫-૬૬મા ,, રૂ.૨૭૬ ,, ,,
૩૦	મોહરવાલા	૪૮૨	૧૮૬૫-૬૬મા ,, રૂ.૫૫૪ ,, ,,
૩૧	અસિતાવાલી	૨૨૩	૧૮૬૫-૬૬માં ,, રૂ.૨૬૧ ,, ,,
૩૨	રામસર	૨૫૮	૧૮૬૫-૬૬માં ,, રૂ.૩૦૮ ,, ,,
૩૩	હુવલીખર્દ	૩૯૪	૧૮૬૫-૬૬માં ,, રૂ.૪૫૪ ,, ,,
૩૪	રામનગર	૨૦૦	
૩૫	હુવલી કલ્યાન	૭૩૦	૧૮૬૫-૬૬માં ,, રૂ.૭૮૦ ,, ,,
૩૬	મીર્જાવાલી	૩૫૧	૧૮૬૫-૬૬માં ,, રૂ.૪૨૩ ,, ,,
૩૭	ચાઉવાલી	૩૧૦	૧૮૬૫-૬૬માં ,, રૂ.૩૬૦ ,, ,,
૩૮	બુરહાનપુરા	૧૭૪	૧૮૬૫-૬૬માં ,, રૂ.૨૨૫ ,, ,,
૩૯	ખૈરવાલી	૧૮૧	૧૮૬૫-૬૬માં ,, રૂ.૨૩૧ ,, ,,

૪૦	શિવધનપુરા	૪૭૩
૪૧	ખાન્દાનિયા	૨૮૫
	કુલ રૂ.	૧૪૨૯૧

બિકાનેરના મહારાજા સરદારસિંહ બહાદૂરે બ્રિટિશસરકાર ઉપર અનેક ઉપકારો કરીને જે ૪૧ ગામો પ્રાપ્ત કર્યાં હતાં, તે અવશ્ય યોગ્ય પુરસ્કારજ હતો.

મહારાજા સરદારસિંહના શાસનકાળમાં સીમાનો વિવાદ પુનઃ પ્રબળ થઇ ગયો. ઇ૦ સ૦ ૧૮-૬૧ માં બિકાનેરના રાજાને મારવાડના રાજાની સાથે સીમાના સંબંધમાં વિવાદ ઉપસ્થિત થયો અને મહાસંગ્રામનાં પૂર્વલક્ષણો દૃષ્ટિગોચર થવા લાગ્યાં. બિકાનેરની સીમાના નિવાસીઓએ મારવાડની સીમામાં જઇ ત્યાંની પ્રજા ઉપર ઘોર અત્યાચાર કરવા માંડયા. અંતે બ્રિટિશસરકારે મધ્યસ્થ થઈ સર્વ ઉપદ્રવો શાંત કરી દીધા.

અમે વારંવાર જણાવ્યું છે કે રાજા દુર્બલ હોવાથીજ તેમના તાબાના સામંતો પ્રબળ થઇને પોતાની સત્તાનો વિસ્તાર કરવાની અભિલાષા ધારણ કરે છે. મહારાજા સૂરતસિંહના શાસનસમયમાં બિકાનેરના સામંતોએ અનેકવાર રાજાની સામે શસ્ત્ર ધારણ કર્યાં હતાં. રત્નસિંહના શાસનકાળમાં પણ સામંતોનો અસંતોષ ચાલુજ હતો અને મહારાજા સરદારસિંહના શાસનકાળમાં પણ તેમનો અસંતોષાગ્નિ પ્રચંડ જ્વાલાસહિત પ્રદીપ્ત થઇ ઉઠયો.મહારાજા સરદારસિંહે બિકાનેરના સમસ્ત સામં-તોની ખંડણી વધારવાનો વિચાર કર્યો તેથી રાજ્યમાં પુનઃ ઉપદ્રવ ઉત્પન્ન થયા. ખાસ કરીને બ્રિટિશ-સરકારે મહારાજાને તરતનાંજ અર્પણ કરેલાં ૪૧ ગામોપર મહારાજાએ કર વધારવાનો પ્રયાસ કર્યો તેથી ઉપદ્રવો ઘણા વધી પડયા. ઉકત ગામોના નિવાસીઓ અત્યારસુધી બ્રિટિશસરકારને તાબે હતા અને હવે જ્યારે તેમણે પોતાનાપર નવીન બોજો આવી પડતો જોયો, ત્યારે તેઓ અત્યંત અસંતુષ્ટ થઈ ગયા અને તેઓ શીઘ્ર બિકાનેરના મહારાજાની વિરુદ્ધ બ્રિટિશસરકારની પાસે ફરિયાદ કરવાને તૈયાર થઇ ગયા. તેમનો પ્રાર્થનાપત્ર પ્રાપ્ત થતાંની સાથેજ બ્રિટિશરાજકર્મચારીએ મહારાજા સરદાર-સિંહપર પત્ર લખી પોતાનો અસંતોષ પ્રકટ કર્યો અને પ્રજાનો પૂર્વાધિકાર અક્ષત રાખવાનો તેમને આગ્રહ કર્યો. વળી તેમણે તે ગામોમાં યોગ્ય કર્મચારીઓ નિયુકત કરવાનો પણ આગ્રહ કર્યો. મહા-રાજા સરદારસિંહને ભારતવર્ષના નામદાર ગવર્નર જનરલનો આ પત્ર મળતાં તેમની આજ્ઞાનું પાલન કરવામાં તેમણે કિંચિત્ પણ વિલંબ કર્યો નહિ; પરંતુ સંવત ૧૫૪૫ માં રાવ બિકાજીએ બિકાનેર-રાજ્યની પ્રતિષ્ઠા કરી ત્યારથી સંવત ૧૯૨૬પર્યંત જે સામંતો એકધારા કર આપતા આવ્યા હતા, તેમના ઉપર તે કરનો વધારો કરી રાજકોષની ઉપજ વધારવામાં આવી. બિકાજીના સમયથી જે સામંતો પ્રત્યેક અશ્વારોહી દલપર વાર્ષિક ૧૦૦) રૂપિયા, પ્રત્યેક ઉંટના દલપર વાર્ષિક ૫૦) રૂપિયા અને પ્રત્યે પાયદલ સેનાપર ૨૫) રૂપિયા આપતા આવ્યા હતા, તેમનાપર આ સમયે આ કરમાં વધારો કરેલો હોવાથી ઉંચી નીચી સર્વ શ્રેણીના સામંતો પરમ અસંતુષ્ટ થઇ ગયા અને તેથી રાજ્યમાં અ-શાંતિનાં ચિન્હો પુનઃ દૃષ્ટિગોચર થવા લાગ્યાં; પરંતુ મેજર (હાલના કર્નલ) પાવલેટ કે જેઓ તે સમયે અંગ્રેજસરકાર તરફથી પોલીટિકલ એજંટ નિમાયા હતા, તેમણે આ અસંતોષ નિવૃત્ત કરવાને માટે એવી વ્યવસ્થા કરી કે સામંતોએ પ્રત્યેક અશ્વારોહી દલપર વાર્ષિક રૂ. ૨૦૦) પ્રત્યેક ઉંટના દલ પર વાર્ષિક રૂ. ૧૦૦) તથા પ્રત્યેક પાયદલ સેનાપર રૂ. ૫૦) આપવા. જોકે આ કર પૂર્વના કરતાં બમણો હતો તોપણ બ્રિટિશસરકારના ભયથી સામંતો તેની વિરુદ્ધ કાંઇપણ બોલવાનું સાહસ કરી શકયા નહિ. ઉકત કરને માટે તૈયાર કરેલા દસ્તાવેજપર સકળ સામંતોએ હસ્તાક્ષર કર્યા અને આ રીતે અશાંતિનો અંત આવ્યો.

અમારાં પાઠકપાઠિકાઓએ રાવ બિકાજીના તાબાના બિદાવાટી દેશનું વૃત્તાંત વાંચ્યું હશે. જો કે આ દેશ બિકાનેરરાજ્યની અંતર્ગત હતો, તોપણ તેને એક નાનું રાજ્ય ગણવામાં આવતું હતું. મહા-રાજા રત્નસિંહની પૂર્વેના બિકાનેરના રાજાએ બીદાવાટીના સામંતોપર કોઇપણ પ્રકારનો કર લાગુ પાડયો નહોતો; કારણ કે રાવ બિકાજીએ બિકાનેર રાજ્યની સ્થાપના કરી તેની પૂર્વે ૭ વર્ષપર અર્થાત્ સંવત ૧૫૪૦ માં તેમના ભ્રાતા બિદાજીએ આ બિદાવાટી રાજ્યની સ્થાપના કરી હતી. બિકાજી અને બિદાજીએ ઉભય સહોદર ભ્રાતા હતા.તેમની માતાએ બિદાજીની સાથે બિદાવાટીમાં આવી નિવાસ કર્યો હતો.

આથી બિકાજીએ પ્રતિજ્ઞા કરી હતી કે મારી માતાએ બિદાવાટીમા નિવાસ કર્યો છે માટે હુ તથા મારા વશજો કદિ પણ તે દેશપર આક્રમણ કરશુ નહિ રત્નસિહે બિકાજીની આ પ્રતિજ્ઞાનો અનાદર કરી બિદાવાટીના સામતોની પાસેથી નિયમિત કર લેવા માડયો મહારાજા સરદારસિહે પણ આ પ્રકારે સવત ૧૯૨૬મા બિદાવાટીના સામતોની પાસેથી વાર્ષિક પચાસહજાર રૂપિયા નિયત કરી ગ્રહણ કર્યા

આ કરને લીધે ઉત્પન્ન થયેલી અશાતિ નિવૃત્ત થયા પછી મહારાજા સરદારસિહ ઇ૦ સ૦ ૧૮૭૨ના જાનેવારી માસમા પરલોકવાસી થયા

મહારાજા સરદારસિહનુ મૃત્યુ પુત્રહીન અવસ્થામા થવાથી બિકાનેરનુ સિહાસન શૂન્ય બની ગયુ એથી બ્રિટિશસરકારની આજ્ઞાનુસાર મત્રીસમાજ સ્થાપન કરી તેના હાથમા શાસનનો ભાર સોપવામા આવ્યો પ્રધાન અગ્રેજકર્મચારી આ મત્રીસમાજનો સભાપતિ બની શાસન કરવા લાગ્યો આ પ્રકારે કેટનાક સમયપર્યત રાજ્યવ્યવસ્થા ચાલ્યા પછી નવીન મહારાજા નિયુક્ત કરવાને માટે પ્રયાસ કરવામા આવ્યો રાણી અને સામતોએ વિચાર કર્યો કે સૂરતસિહના કુટુબમાથી કોઇ પણ રાજકુમારનો અભિષેક કરવો ઉચિત છે પછી તેમણે લાલસિહ નામના એક બુદ્ધિમાન પુરુષના પુત્ર ડુગરસિહને દત્તકતરિકે ગ્રહણ કરવાનો ઠરાવ કર્યો બ્રિટિશસરકાર પ્રથમથીજ વચન બદ્ધ થઇ હતી કે જો બિકાનેરના મહારાજા પુત્રહીન અવસ્થામા ગત થાય તો મહારાણી હિદુ રીતિ અનુસાર ગમે તે માણસને પુત્રસ્વરૂપે ગ્રહણ કરી શકશે આથી બ્રિટિશસરકારે જરાપણ વાધો ઉઠાવ્યા સિવાય ડુગરસિહને બિકાનેરના મહારાજાતરિકે સ્વીકાર્યા અને તેમનો અભિષેક કરવામા પોતાની સમતિ આપી ડુગરસિહ નાની વયમાજ રાજાની ઉપાધિ ધારણ કરી મોટી ધામધૂમસહિત બિકાનેરના સિહાસનપર શોભાયમાન થયા

મહારાજા ડુગરસિહ અલ્પવયસ્ક હોવાથી તેઓ રાજકાર્ય કિચિત્ પણ જાણતા નહોતા, તેથી તેમના હાથમા સપૂર્ણ રાજ્યવ્યવસ્થાનો ભાર સોપવો ઉચિત નહિ ધારી બ્રિટિશસરકારે એક મત્રી સમાજ નિયુક્ત કર્યો મહારાજાના પિતા લાલસિહ આ મત્રીસમાજના સભાપતિતરિકે નિયુક્ત થયા અને મહારાવ હરિસિહરાવ યશવતસિહ મહેતા માનમલ અને મગનલાલહીરાલાલ એ સર્વે તે સમાજના સભાસદ બન્યા

ઇ૦ સ૦ ૧૮૭૫મા મહાજનના સામત અમરસિહે મહારાજા ડુગરસિહને વિષ દઇ તેમના જીવનનો નાશ કરવાનો પ્રયત્ન કર્યો આથી મહારાજા તેનાપર અત્યત ક્રોધિત થયા અને તેને પ્રાણદડ તો કર્યો નહિ, પરતુ બાર વરસની કેદની શિક્ષા કરી અમરસિહ કારાગૃહમા ગયા પછી તેનો પુત્ર રામસિહ પોતાના પિતાના પદપર નિયુક્ત થયો

મહારાજા ડુગરસિહ મોટી વયના થયા, ત્યારે પણ ઉક્ત મત્રીસમાજજ રાજ્યશાસન કરતો હતો મહારાજા ઇ૦ સ૦ ૧૮૭૬મા હરદ્વાર અને ગયાની યાત્રાએ ગયા અને ત્યાથી પાછા ફરતી વખતે આગ્રામા જઇ તેમણે ભારતના ભાવી સમ્રાટ યુવરાજ બહાદૂરની મુલાકાત લીધી મહામાનનીય યુવરાજ બહાદૂરે પરમ આદરપૂર્વક મહારાજાનુ સ્વાગત કર્યુ અને તેમનુ સન્માન વધારવામા કાઇ પણ ત્રુટિ કરી નહિ

રાજપૂત રાજાઓની પૂર્ણ સ્વાધીનતા લુપ્ત થતા અને તેમની અવસ્થા પરિવર્તિત થતા તેમનો સામતો સાથેનો સબધ પણ બદલાઈ ગયો રાજપૂતરાજાઓ જે સમયે સપૂર્ણત સ્વાધીનતાનુ અમૃતમય ફળ ભોગવતા હતા, પોતના બાહુબળથી રાજ્યનુ શાસન અને સરક્ષણ કરતા હતા અને અગ્રેજસરકારની રાજનીતિ જાણતા નહોતા તે સમયે તેઓ પોતાના સામતોની પાસેથી કદિ પણ કર સ્વરૂપે નગદ રૂપિયા લેતા નહોતા સામતો પોતાની જાગીરના પ્રમાણમા યુદ્ધપ્રસગે સેનાની સહાયતા કરતા હતા તથા તેમને પ્રતિવર્ષે કેટનાક માસપર્યત રાજાની પાસે રહી શાસનકાર્યમા સહાય કરવી પડતી હતી યવનશાસનના સમયમા દેશી રાજાઓની સ્વાધીનતા પોતાના ઉચ્ચપદપરથી પતિત થઇ હતી તોપણ તેમણે તે સમયમા કદિપણ સામતોની પાસેથી રોકડા રૂપિયા લીધા નહોતા તે સમયમા સામતો પોતાના અધીશ્વરની સાથે યવનસમ્રાટની આજ્ઞાનુસાર ભારતના અનેક પ્રાતોમા

સેનાસહિત યુદ્ધ કરવાને જતા હતા; પરંતુ અંગ્રેજીરાજ્યમાં આ પદ્ધતિ પરિવર્તિત થઇ ગઈ. સાંપ્રત દેશમા ચોતરફ શાંતિદેવી વિરાજમાન છે, કોઇપણ દેશી વા વિદેશી રાજાના આક્રમણનો ભય નથી અને સામંતોને અંગ્રેજસરકારની આજ્ઞાનુસાર સમરક્ષેત્રમાં જવું પડતું નથી; તેથી હવે તેમને પોતાના અધીશ્વરોને સેનાની સહાય કરવાની આવશ્યકતા રહી નથી. બુદ્ધિમાન અંગ્રેજસરકારે પ્રત્યેક દેશી રાજ્યને નિર્વિઘ્ન રાખવાને માટે તેની પાસેથી વાર્ષિક કેટલાક લાખ રૂપિયા લઇ સ્વતંત્ર સેનાની સ્થાપના કરી છે અને તેને પોતાને આધીન રાખી છે. આથી રાજાઓપર ખર્ચનો બોજો વધ્યો છે અને સામંતોને સેના રાખવાની આવશ્યકતા રહી નથી. વસ્તુસ્થિતિનું આવું પરિવર્તન થવાથી રાજાઓને પોતાના તાબાના સામંતોની પાસેથી સેનાના બદલામા રોકડ રૂપિયા લેવા પડે છે. આને માટે દેશી રાજાઓ અને સામંતોની વચ્ચે કેટલીકવાર વિવાદ અને યુદ્ધ પણ થયાં છે.

બિકાનેરના સહાયક પોલિટિકલ એજંટ મહાશય એ. રિચાર્ડસ ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૩ ના મે માસની ૧૧ મી તારિખે પ્રકટ થયેલા બિકાનેરરાજ્યના રિપોર્ટમાં જણાવે છે કે:-" ઇ૦ સ૦ ૧૮૭૦ માં દશ વર્ષને માટે કર આપવાની જે વ્યવસ્થા થઇ હતી, તે ચાર વર્ષ થયાં સમાપ્ત થઈ છે. ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨ ના એપ્રિલ માસમાં કરની વ્યવસ્થા કરવા માટે એકત્રિત થવાને સામંતોને આજ્ઞા કરવામાં આવી. પાચ માસ પછી સર્વ સામંતો બિકાનેરમાં એકત્રિત થયા અને તેમણે શ્રીમાન મહારાજાને નિવેદન કર્યું કે આ કાર્ય એક પંચાયતના હાથમાં સોંપવું જોઇએ. તેમની આ પ્રાર્થના સ્વીકારવામાં આવી. ચાર સામંતો અને ચાર રાજકર્મચારીઓની એક પંચાયત નિયુક્ત કરવામાં આવી. ઉક્ત મહાશયોએ ત્રણ માસપર્યંત ઉક્ત પ્રશ્નનો નિર્ણય કરવાને માટે અત્યંત પરિશ્રમ કર્યો છે. ઠાકોરો (સાધારણ જનસમૂહમાં સામંતો ઠાકોરો તરિકે ઓળખાય છે.) નો વાંધો એવો છે કે ઇ૦ સ૦ ૧૮૭૦ માં જેમના ઉપર રૂા. ૨૦૦) નો કર લાગુ પાડવામાં આવ્યો હતો તેઓ તેથી અધિક રકમ આપી શકતા નથી. વળી તેમણે પોતાના પટા પણ પાછા આપી દીધા છે. કરની રકમ ઘટાડવાના સંબંધમાં વિચાર ચાલે છે. આશા રાખવામાં આવે છે કે અલ્પ સમયમાં આ પ્રશ્નનો નિર્ણય થઇ જશે. "

બિકાનેરના મહારાજાએ અન્યાન્ય સામંતોની પેઠે બિદાવાટીના સામંતોની પાસેથી પણ રૂા. ૫૦,૦૦૦ ને બદલે રૂા. ૮૬,૦૦૦ લેવાનો ઠરાવ કર્યો. જો કે મહારાજા રત્નસિંહની પેઠે સરદારસિંહે ઉક્ત સામંતોની પાસેથી ૫૦,૦૦૦ રૂપીઆ કર સારૂ ગ્રહણ કરી તેમને એવી સનંદ લખી આપી હતી કે તમારા ઉપર કદિપણ કર વધારવામાં આવશે નહિ; પરંતુ મહારાજા ડુંગરસિંહે આ સનંદનો અનાદર કરી ઉક્ત કર વધારી દીધો. આ કર વધવાથી ધીમે ધીમે ભયંકર ઉપદ્રવો ઉપસ્થિત થવા લાગ્યા.

મહારાજા ડુંગરસિંહે કરમાં વધારો કરી રાજ્યના પ્રધાન પ્રધાન સામંતોને મહાવિપત્તિમાં નાખ્યા. તેઓ અત્યંત અસંતુષ્ટ થયા; પરંતુ અંગ્રેજસરકારના પ્રતિનિધિએ પણ રાજાનો પક્ષ ગ્રહણ કર્યો હતો, તેથી તેઓ ચું કે ચાં કરી શક્યા નહિ અને અંતે તેમણે દસ્તાવેજપર હસ્તાક્ષર કર્યા; પરંતુ તેમણે વધારાનો કર આપ્યા પૂર્વે મહારાજાની સમક્ષ એવો પ્રસ્તાવ રજુ કર્યો કે મહાજનના ભૂતપૂર્વ સામંત અમરસિંહને આપને વિષ દઇને મારી નાખવાના આરોપસર કારાગૃહમાં નાખવામાં આવ્યો છે, તેને આ સમયે છોડી દેવો; કારણ કે તેણે ખરેખર વિષ આપવાનો પ્રયત્ન કર્યો હતો એ વાતનું કોઇ પ્રબળ પ્રમાણ ઉપલબ્ધ થતું નથી; અને જો તેણે ખરેખર વિષ દેવાનો પ્રયત્ન કર્યો હોય તોપણ તે ઇ૦ સ૦ ૧૮૭૮ થી કારાગૃહમાં રહ્યો છે, તેથી તેને પોતાના અપરાધનું પ્રતિફળ મળી ગયુ છે. વળી રાવતસરના સામંતોને પદચ્યુત કરીને આપે તેમના તાબાનો દેશ લઇ લીધો છે; તે તેમને પાછો સોંપી દેવો અને તેમને પૂર્વે જેવું સન્માન મળતું હતું તેવું સન્માન હવે પણ આપવું. વળી ગાધેલી તથા જસાનાના સામંત મેઘસિંહને પણ તેમનો પૂર્વાધિકાર પાછો સોંપવો.[૧] મહારાજા

[૧] મહાજનના સામંતના કર્મચારી લક્ષ્મીચંદ મહેતાએ 'સિવિલ એન્ડ મિલિટરી ગેઝેટ' નામના વર્તમાનપત્રમાં જે પત્ર પ્રકાશિત કરાવ્યો છે અને જે પત્ર ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૪ના જુલાઈની ત્રીજી તારીખના ઇન્ડીઅન મિરરમાં ઉધ્ધૃત થયો છે; તેમાંથી અમે આ હકીકત પ્રાપ્ત કરી છે.

ડુંગરસિંહે સામંતોની આ અભિલાષા શીઘ્ર પૂર્ણ કરી દીધી તેમણે અમરસિંહને કારાગૃહમાંથી મુક્ત કર્યો, એટલુંજ નહિ પરંતુ તેના પુત્ર મહારાવ રામસિંહને 'રાવરાજા' ની ઉપાધિ અર્પણ કરી તેનું સન્માન વધાર્યું જમાનાના ઠાકોર અને તેમના ભ્રાતા જોરાસરના ઠાકોરને પણ તેમના પૂર્વાધિકાર પાછા સોંપવામાં આવ્યા નોખાના સામંતનો કામદાર અર્થાત્ પ્રધાન રાજકર્મચારીએ બિકાનેરના રાજનો અપરાધ કર્યો હતો, તેથી મહારાજાએ તે સામંતને આજ્ઞા કરી કે તમારા કામદારને શીઘ્ર દરબારમાં મોકલી આપવો, પરંતુ ઉક્ત સામંતે આ રાજાજ્ઞાનું પાલન નહિ કરતા પોતાના કામદારને લઇ અન્ય દેશ તરફ પ્રયાણ કર્યું આથી મહારાજાએ નોખા પ્રગણાપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો

જો કે મહારાજા ડુંગરસિંહ બહાદૂરે સામંતોની ઉક્ત પ્રાર્થનાનો સ્વીકાર કર્યો હતો અને તેઓ ઉક્ત વર્ધિત કર આપવાને સંમત થયા હતા, પરંતુ નિકૃષ્ટ શ્રેણીના સામંતો તો તે કરથી અસંતુષ્ટજ રહ્યા તેઓ કોઇપણ પ્રકારે તે વધારાનો કર આપવાને ખુશી નહોતા અંતે સર્વ જણે મળી ડુંગરસિંહપર એવા સમાચાર મોકલ્યા કે અમે આ કર આપવાને અસમર્થ છીએ, માટે અમને આ કરમાંથી મુક્ત કરવાની કૃપા થવી જોઇએ મહારાજાએ આના ઉત્તરમાં કહેવરાવી મોકલ્યું કે રાજ્યના પ્રધાન પ્રધાન સામંતો આ વર્ધિત કર આપે છે માટે આ વિષયમાં હું તમારી કોઇપણ વાત સાંભળી શકતો નથી આથી નીચી શ્રેણીના સામંતો નિરાશ થઇ રાજ્યમાં ઉપદ્રવ કરવા લાગ્યા

આ સમયે મેજર રિચાર્ડસનની બદલી અન્ય સ્થળે થઇ અને કૅપ્ટન ટાલવટ તેના પદપર નિયુક્ત થયો કૅપ્ટન ટાલવટે બિકાનેરમાં આવી મહારાજાના મુખથી સમસ્ત વૃત્તાંત સાંભળી લીધું આ વૃત્તાંત સાંભળી તે સમજી ગયો કે આ રાજ્યમાં જે ગડબડ ચાલી રહી છે, તેનું નિવારણ સરળતાથી થઈ શકશે નહિ તેણે સમસ્ત સામંતોને બોલાવીને આજ્ઞા કરી કે -"કેટલાક સામંતોને બમણો અને કેટલાકને ત્રણગણો કર આપવો પડશે અને સર્વને પહેલા સંધિપત્રના પાંચમા ધારા અનુસાર એક સંધિપત્ર-પર હસ્તાક્ષર કરવા પડશે " સામંતોએ આ પ્રસ્તાવથી અત્યંત અસંતુષ્ટ થઇ જણાવ્યું કે હાલમાં જે કર વધારવામાં આવ્યો છે, તેમાં ઘટાડો કરવાની જરૂર છે વળી સર્વની પાસેથી એકસરખો કર લેવો જોઇએ કૅપ્ટન ટાલવટ સારીરીતે જાણતો હતો કે આ સામંતો અસંતુષ્ટ થઇ ગયા છે, માટે તેઓ સરળતાથી વર્ધિત કર આપશે નહિ તેથી તેણે સર્વને જણાવ્યું કે -'જો તમે અમારો નિયત કરેલો કર નહિ આપો તો તેનું તમને ઉચિત ફળ મળશે " આ વચનો સાંભળી સામંતો અત્યંત ક્રોધિત થયા અને શીઘ્ર રાજધાની છોડીને ચાલ્યા ગયા

આ પ્રકારે સર્વ સામંતો જ્યારે રાજા અને પોલિટિકલ એજંટની આજ્ઞાનો અનાદર કરી રાજધાની છોડીને ચાલ્યા ગયા ત્યારે મહારાજા ડુંગરસિંહ અત્યંત ક્રોધિત થઇ સામંતોનું દમન કરવાને માટે ઉચિત ઉપાય શોધવા લાગ્યા પોલિટિકલ એજંટ પણ તેમને સહાય કરવાને તત્પર થયો અંતે રેસિડન્ટની સંમતિ પ્રમાણે બિકાનેરના પ્રધાન સેનાપતિ હુકમસિંહને મહારાજાએ આજ્ઞા આપી કે -'વિદ્રોહી સામંતોની ભૂમિ એકદમ જપ્ત કરો' પ્રધાન સેનાપતિ હુકમસિંહ સૈન્ય લઇ રાજાની આજ્ઞાનું પાલન કરવાને માટે બહાર પડ્યો આ સમાચાર સાંભળી સર્વ વિદ્રોહી સામંતો પોતપોતાના હિતની રક્ષા કરવાને માટે રાજાની સેના સામે યુદ્ધ કરવાને પોતપોતાની સેના અને પોતાના કુટુંબીજનોને લઇ મહાજન નામના સ્થાનમાં એકત્રિત થયા પ્રધાન સેનાપતિએ થોડે દૂર છાવણી નાખી વિદ્રોહી સામંતોપર સંદેશો મોકલ્યો કે -"મહારાજાની એવી આજ્ઞા છે કે તમારે તમારા નગરો અને કિલ્લાઓ મને સોંપી દેવા તમારા ઉપદ્રવોની શાંતિ થયા પછી તમને તમારા નગરો અને કિલ્લાઓ પાછા સોંપી દેવામાં આવશે" સામંતોએ જોયું કે "આ સમયે ઘોર વિપત્તિ ઉપસ્થિત થઇ છે મહારાજાની સેના સામે યુદ્ધ કરવાનું આપણામાં સામર્થ્ય નથી અને દીર્ઘકાળસુધી અહીંઆ રહેવું પણ અશક્ય છે" પછી તેઓ દુર્ભેદ્ય કિલ્લામાં જવું ઉચિત ધારી બિદાવાટી દેશના બિદાસર નામના દુર્ભેદ્ય કિલ્લામાં ચાલ્યા ગયા બિદાવાટીના સામંતોએ પણ વર્ધિત કર આપવાની ના પાડી હતી, તેથી તેઓ વિદ્રોહી સામંતોના નેતા બન્યા આ રીતે અસંખ્ય સામંતોએ ઉક્ત કિલ્લામાં એકત્રિત થઇ મહારાજાની સામે યુદ્ધ કરવાનો નિશ્ચય કર્યો

સામંતોને આ પ્રકારે વિદ્રોહી થયેલા જોઇ મહારાજા ડુંગરસિંહે કેપ્ટન ટાલવટને જણાવ્યું કે અંગ્રેજી સેનાની સહાયવિના આ વિદ્રોહાગ્નિ શાંત કરવાનો ઇતર ઉપાય નથી. તેણે રાજપૂતાનાના ગવર્નર જનરલના એજંટ કર્નલ બ્રેડફર્ડને આ સમાચાર જણાવ્યા અને તેણે બ્રિટિશસરકારની સંમતિ લઇ શીઘ્ર ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૮ ના સંધિપત્ર અનુસાર અંગ્રેજીસેનાને મહારાજાને સહાય કરવાની આજ્ઞા કરી. સત્વર પ્રબલ અંગ્રેજી સેના યુદ્ધની તૈયારી કરવા લાગી. રૉયલ આર્ટિલરી નામનું ગોલંદાજદલ, વુર્સેસ્ટર રેજીમેંટ, મેરવાડાદલ, એરનપુરના પાયદલનાં ૪૦૦ માણસો દિલ્હી રેજીમેંટનાં ૧૫૦ માણસો, ત્રણ તોપો-આ રીતે અંગ્રેજી સેના સજ્જ થઇ. જનરલ જિલેસ્પી આ સેનાના પ્રધાન સેનાપતિ હતા.[1] ઇ૦ સ૦ ૧૮૩૦ માં જ્યારે મહારાજા રત્નસિંહે વિદ્રોહી સામંતોનું દમન કરવાને માટે બ્રિટિશરેસિડેન્ટની પાસે સેનાની સહાય માગી હતી અને તે તેમ કરવાને તત્પર થયો હતો, ત્યારે બ્રિટિશસરકારે તેને સહાય કરતાં અટકાવ્યો હતો. આ સમયે બ્રિટિશસરકારે સંધિના ધારાનો એવો અર્થ કર્યો હતો કે, અંગ્રેજસરકાર બિકાનેરરાજ્યના આભ્યંતરિક ઝગડા અને વિદ્રોહનું દમન કરવાને માટે સેનાની સહાય આપવાને બંધાયેલી નથી; પરંતુ જે સમયે મહારાજા સૂરતસિંહની સાથે સંધિ થઇ તે સમયે કેવળ તેમને સહાય આપવાને તે બંધાઈ હતી અને તેમને સહાય આપી હતી પણ ખરી; પરંતુ આ સમયે મહારાજા રત્નસિંહને તે સેનાની સહાય આપી શકતી નથી; પણ આશ્ચર્યની વાત છે કે મહારાજા ડુંગરસિંહને તે આભ્યંતરિક ઉપદ્રવ અને વિદ્રોહ નિવૃત્ત કરવાને માટે સહાય કરવાને તત્પર થઈ.

બિકાનેર રાજ્યના પ્રધાન સેનાપતિ હુકમસિંહે મહારાજાની આજ્ઞાનુસાર શીઘ્ર સેનાસહિત બિદાવાટીમા જઇ બિદાસરનો કિલ્લો ઘેરી લીધો. આ તરફ અંગ્રેજી સેના પણ જનરલ જીલેસ્પીની સાથે આવી બિકાનેરની સેનાની સાથે મળી ગઇ. પોલિટિકલ એજંટ કેપ્ટન ટાલવટ પણ શીઘ્ર ત્યાં જઇ પહોચ્યો. રાજાની સેના અને અંગ્રેજીસેના આવી પહોંચી છે એવા સમાચાર સાંભળી બિદાવાટીના સામંતો તથા ઇતર વિદ્રોહી સામંતો રાઠોડોનું બાહુબળ દર્શાવવાને માટે સજ્જ થયા. જો કે આજે રાઠોડોનું બળવિક્રમ લુપ્ત થઈ ગયું છે, જો કે તેમનું જાતીય બળ સર્વથા ક્ષીણ થઇ ગયું છે, જો કે રાજસ્થાનમાં વીરોની ઝાઝી સંખ્યા રહી નથી, કિંબહુના એમ કહેવું પણ અનુચિત નહિ ગણાશે કે રાજપૂતજાતિનું વિશ્વવિખ્યાત સાહસ તથા શૌર્ય આજે માત્ર શબ્દોમા સમાવિષ્ટ થયેલું છે; તથાપિ ઉક્ત એકત્રિત થયેલા વિદ્રોહી સામંતો રાજા અને અંગ્રેજસરકારની સંયુક્ત સેનાની સામે યુદ્ધ કરવાને તત્પર થયા. તેમણે એટલા માટે પણ રણક્ષેત્રમાં જવાની પ્રતિજ્ઞા કરી હતી કે પાછળથી જયપુર, જોધપુર, જેસલમીર અને મેવાડ વગેરે દેશોના સામંતો તેમને ભીરુ અને કાયર કહીને તેમનો ઉપહાસ ન કરે.[2]

વિદ્રોહી સામંતોની સાથે આગળ કેવો વ્યવહાર રાખવામાં આવ્યો હતો, તેનું વર્ણન અમે પૂર્વે કરી ગયા છીએ. આ સમયે કેપ્ટન ટાલવટે સર્વ વિદ્રોહી સામંતોપર એવો સંદેશો મોકલ્યો કેઃ- "કિલ્લાની અંદર તમારો જે પરિવાર હોય તેમને અન્ય સ્થાનપર મોકલી દ્યો." સામંતોએ આ સૂચનાનો શીઘ્ર અમલ કર્યો. સંદેશો સાંભળતાં તેઓ સારી પેઠે સમજી ગયા હતા કે આ સમયે અમારા ઉપર કાંઇ જેવું તેવું સંકટ આવી પડયું નથી. ત્યારપછી કેપ્ટન ટાલવટે એમ પણ કહેવરાવી મોકલ્યું કેઃ-"તમે બિદાસરનો કિલ્લો શીઘ્ર અમને સોપી દ્યો." કેપ્ટન ટાલવટની આ આજ્ઞા સાંભળી સામંતોએ જણાવ્યું કેઃ-"બિકાસિંહે સંવત ૧૫૪૫ માં બિકાનેર રાજ્યની પ્રતિષ્ઠા કરી હતી. તેમના લઘુ ભ્રાતા બિદાસિંહે તે પૂર્વે અર્થાત્ સંવત ૧૫૪૦ માં બિદાવાટી રાજ્યની સ્થાપના કરી હતી. બિકાસિંહે શપથ લઇને પ્રતિજ્ઞા કરી૦ હતી કે આ રાજ્યમા મારી માતાએ નિવાસ કર્યો છે, માટે હું કિંવા મારા ઉત્તરાધિકારીઓ કદિ પણ આ રાજ્ય પર આક્રમણ કરીશું નહિ. આ વાત બિકાનેરના ઇતિહાસમાં સારીરીતે પ્રકાશિત થઇ ચૂકી છે. આ કારણથી તે સમયથી કોઈ પણ રાજાએ બિદાસરપર હસ્તક્ષેપ કર્યો નથી. જ્યાંસુધી કરની ઉત્તમ વ્યવસ્થા કરવામાં આવશે નહિ ત્યાંસુધી અમે

૧ ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૪ ના જુલાઈ માસની ૩ જી તારીખનું 'ઇન્ડીયન મિરર' જુઓ.

૨ ઈ૦ સ૦ ૧૮૮૪ ના જુલાઇની ૩ જી તારીખનું ઈન્ડીઅન મિરર જુઓ.

આ બિદાસરમા નિર્વિઘ્નતાપૂર્વક રહીશું " ઉક્ત સામંતોના[1] આ શબ્દો સાભળી ઉક્ત કેપ્ટન સારીરીતે સમજી ગયો કે રાઠોડસામંતો અગ્રેજી સેના જોઇ કિંચિત્ પણ ભયભીત થયા નથી અને તેઓ પોતાના તેજસ્વી સ્વભાવાનુસાર યુદ્ધ કરવાને તૈયાર છે આથી તેણે શીઘ્ર બિદાજીના બના વેલા કિલ્લાપર મારો ચલાવવાની આજ્ઞા કરી ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૩ ના ડીસેમ્બરની ૧૬ મી તારીખે અગ્રેજી સેના અને બિકાનેરના મહારાજાની સેનાએ બિદાસરપર તોપના ગોળાની વૃષ્ટિ કરવા માડી દીર્ઘ કાળના અતર પછી ભયકર સમરાનલ પ્રજ્વલિત થયો એક તરફ પ્રબળ પરાક્રમી અગ્રેજી સેના હતી અને બીજી તરફ અનેક ક્ષીણબળ રાઠોડસામંતો કેવળ જાતીયગૌરવ અને રાજપૂતોના સન્માનની રક્ષા કરવાને માટે પોતાને બલહીન જાણ્યા છતા પણ એકત્રિત થયા હતા નિરતર ગોળાની વૃષ્ટિ કરીને અગ્રેજી સેનાએ તે પ્રાચીન કિલ્લાને વિધ્વસ્ત કરી નાખ્યો અતે ઉક્ત વિદ્રોહી સામંતો ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૩ ના ડિસેમ્બરની ૨૫ મી તારીખે અગ્રેજી સેનાને તાબે થયા વિજયી અગ્રેજી સેનાએ બિદાસરના કિલ્લા સિવાય ઇતર કેટલાક કિલ્લાઓ પણ તોડીફોડીને નષ્ટભ્રષ્ટ કરી નાખ્યા

બિદાસરમા એકત્રિત થયેલા સામંતો બ્રિટિશસેનાના કબજામા ગયા કે તરતજ તેમને રાજદ્વારી કેદીતરિકે દિલ્હીના કારાગૃહમા મોકલી દેવામા આવ્યા ત્યા તેઓ બદિવાનતરિકે રહેવા લાગ્યા આ બદીસામંતોના સબધમા તે સમયે કાઇ પણ તપાસ કિંવા નિર્ણય કરવામા આવ્યો નહિ; પરંતુ એવી આશા રાખવામા આવતી હતી કે બ્રિટિશસરકાર શીઘ્ર બિકાનેરના મહારાજાની સાથે મસલત કરીને તેમના સબધમા સારી વ્યવસ્થા કરશે

ઉપરોક્ત ઘટનાના વિષયમા ઈંગ્લાડની પાર્લામેંટની હાઉસ ઑફ લૉર્ડ્ઝ નામની સભામા ભારતવર્ષના સેક્રેટરી ઑફ સ્ટેટ્સ અર્લ ઑફ કીમ્બર્લીએ નીચે પ્રમાણે ભાષણ કર્યું હતુ 'જ્યારે સામંતોએ બિકાનેરના મહારાજાની સામે વિદ્રોહ કર્યો અને તેઓ તે વિદ્રોહનુ નિવારણ કરવાને સમર્થ થયા નહિ, ત્યારે તેમણે ભારતવર્ષની સરકાર પાસે સહાય માગી ભારતવર્ષની સરકારે તેમને સહાય કરવાને માટે જનરલ જીલેસ્પીના હાથનીચે ૧૮૦૦ સૈનિકો મોકલી આપ્યા સતોષની વાત છે કે ઉક્ત સેનાએ બિકાનેરરાજ્યમા જઇ એક પણ મનુષ્યના પ્રાણનો નાશ કર્યો નહિ તેણે કેટલાક કિલ્લાનો વિધ્વસ કર્યા સિવાય કાઇ પણ અનિષ્ટ કર્યું નથી આ વિષયના સબધમા માત્ર આટલુજ કહેવાનુ છે "[2]

અત્યત દુખનો વિષય છે કે મહારાજા ડુગરસિંહના શાસનના સબધમા સાધારણ પ્રજા અને સામંતોની પેઠે બ્રિટિશસરકારે પણ અસતોષ પ્રકાશિત કર્યો છે જો કે અગ્રેજીસેનાએ પૂર્વોક્ત વિદ્રોહ નિવૃત્ત કરવાને માટે મહારાજા ડુગરસિંહને સર્વ પ્રકારે સહાય કરી હતી પરંતુ ભૂતપૂર્વ પોલિટિકલ એજટ મેજર રિચાર્ડસે ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૧-૮૨ ના રાજપૂતરાજ્યોના રિપોર્ટમા મહારાજા ડુગરસિંહના શાસનના સબધમા જે અભિપ્રાય પ્રદર્શિત કર્યો છે તેપરથી સારીરીતે જાણી શકાય કે તે સમયે બિકાનેરરાજ્યમા ઉચિત પ્રકારની શાસનવ્યવસ્થા નહોતી, પરંતુ મેજર રચાર્ડસ બીજા વર્ષના અર્થાત્ ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨-૮૩ રિપોર્ટમા જણાવે છે કે- બિકાનેરનુ શાસન કરનાર મત્રીસમાજમા કેવલ એક વ્યક્તિનુ પરિવર્તન થયુ છે મહારાવ હરિસિંહ કે જેઓ દરબારના વશપરપરાગત રાજકર્મચારી હતા અને જેઓ અનેક વર્ષોથી મત્રીસમાજના પ્રધાન સભ્ય હતા, તેઓ ગત ઑક્ટોબર માસમા સ્વર્ગવાસી થયા છે તેમના પદ પર તેમના ભ્રાતા રાવ યશવતસિંહને થોડા સમયને માટે નિયુક્ત કરવામા આવ્યા છે યશવતસિંહ પૂર્વે મત્રીસમાજના સભાસદ હતા, પરંતુ તેઓ પોતાના કર્તવ્યપાલનમા દૃઢ નહિ હતા તેથી ઇ૦ સ૦ ૧૮૭૯ મા તેમને પદચ્યુત કરવામા આવ્યા હતા, પણ તેમના ભ્રાતાનુ મૃત્યુ થવાથી તેમને આ સમયે પુન સભાસદ બનાવવામા

૧ મહાજનના સામંતના કર્મચારીએ સિવિલ એન્ડ મીલીટરી ગેઝેટમા આ વાત પ્રકાશિત કરી છે અને ઈ૦ સ૦ ૧૮૮૪ ના જુલાઈની ૩જી તારીખના 'ઈન્ડીયન મિરર'મા આ વાત ઉદ્ધૃત થઈ છે

૨ લંડનના 'ટાઈમ્સ' પત્રમા આ હકીકત પ્રકાશિત થઈ છે અને તે ઇ૦સ૦ ૧૮૮૪ના ઑગસ્ટની ૬ઠી તારીખના 'ઈન્ડીયન મિરર'મા ઉદ્ધૃત થઇ છે

આવ્યા છે. ગત માર્ચ માસમાં ગવર્નર જનરલના એજંટ બિકાનેરમાં આવ્યા, ત્યારથી માનનીય મહારાજા સોમ અને ગુરૂવારને દિવસે પ્રજાની ફરિયાદ સાંભળે છે; અને એવી આશા રાખવામાં આવે છે કે તેમની આ પદ્ધતિથી મંત્રીસમાજના શાસનકાર્યની ગેરવ્યવસ્થા દૂર થઇ જશે. ભૂતપૂર્વ મહારાજા કૃષિકારોના હિતપ્રત્યે વિશેષ લક્ષ્ય આપતા હતા; પરંતુ વર્તમાન મહારાજા રાજ્યકર્મચારીઓપ્રત્યે અત્યંત મૃદુ વર્તન રાખે છે." ગવર્નર જનરલના રાજપૂતાનાના એજંટ લેફ્ટેનન્ટ કર્નલ ઇ. આર. સિ. બેડફર્ડ, સી. એસ. આઇ. એ ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૩ના ઓગસ્ટની ૨૭મી તારીખે નામદાર ગવર્નર જનરલપર લખ્યું હતું કે:–" બિકાનેરના નામદાર મહારાજા સર્વ પ્રકારે આરોગ્ય છે; પરંતુ તેઓ પ્રજાપ્રત્યે ભેદભાવ રાખે છે અને મહાલયની બહાર શું બને છે, તે કાંઇ પણ જાણતા નથી. રાજ્યના સુશાસનને માટે શું શું કામ કરવાની અગત્ય છે, તેનો તેઓ નિશ્ચય કરી શકતા નથી. માત્ર સંતોષની વાત એટલીજ છે કે હું ત્યાં હતો ત્યારે તેમણે સ્વયં પ્રજાની ફરિયાદ સાંભળવાનો વિચાર કર્યો હતો અને એ દ્વારા પ્રજાનું કલ્યાણ કરવાની અભિલાષા પ્રદર્શિત કરી હતી. આ સામાન્ય કાર્યથી પણ પ્રજાને લાભ થવાનો સંભવ છે."

ઉપસંહારમાં અમારે માત્ર એટલુંજ કહેવાનું છે કે જો કે અમે બ્રિટિશ પોલિટિકલ એજંટનાં ઉપરોક્ત વચનોપર ઝાઝો વિશ્વાસ રાખતા નથી, તથાપિ અમે અન્યાન્ય લક્ષણોથી સારીરીતે જાણી ગયા છીએ કે બિકાનેરરાજ્યના આભ્યંતરિક શાસનના સંબંધમાં સુવ્યવસ્થા કરવી. ઉચિત છે. અમે આશા રાખીએ છીએ કે મહારાજા મહાપરિશ્રમ કરી અમારી આ અભિલાષા પૂર્ણ કરશે અને સામંતમંડળ તથા પ્રજાનાં હૃદય જીતી લેવાને સમર્થ થશે.

બિકાનેરની વર્તમાન અવસ્થા.

આ બિકાનેરદેશ જોધપુરની ઉત્તરે છે. ભૂમિના પ્રમાણમાં એ રાજપૂતાનાનું બીજું અને નિવાસીઓના પ્રમાણમાં ચોથું રાજ્ય છે. એનું ક્ષેત્રફળ ૨૨૩૪૦ વર્ગમાઇલ છે અને ઇ૦ સ૦ ૧૮૯૧ની વસ્તીની ગણત્રી પ્રમાણે એમાં ૮૩૧૨૧૦ માણસો વસે છે. એની વાર્ષિક ઉપજ ૧૮૦૦૦૦૦ રૂપિયા છે. આ દેશમાં નદીઓ નથી. લોકો કૂવામાંથી પાણી કાઢીને તેનો ઉપયોગ કરે છે. નગરના કૂવા ૩૦૦ ફીટ સુધી ઉંડા છે, બહાર ૨૦ ફીટ ખોદવાથી પાણી નીકળે છે. અહીંઆં જેવા ઘોડા, ગાય, ભેંસ તથા બળદ થાય છે, તેવા સમસ્ત ભારતવર્ષમાં થતા નથી. અહીંઆં ઇમારતો એટલી મોટી હોય છે કે મોટાં શહેરો ઘણે દૂરથી દૃષ્ટિગોચર થાય છે. સડકો વાંકી અને સાંકડી છે. આ દેશમાં અનેક ઘરો પાષાણનાં છે અને તે પર મનોહર ચિત્રો આળેખેલાં હોય છે. આ રાજ્યમાં એક કૉલેજ અને બીજાં અનેક વિદ્યાલયો છે. સંવત ૧૯૪૪માં મહારાજા ડુંગરસિંહના કનિષ્ઠ ભ્રાતા

મહારાજ રાજરાજેશ્વર નરેંદ્રશિરોમણિ શ્રીગંગાસિંહજી બહાદૂર

બિકાનેરના સિંહાસનપર બિરાજમાન થયા; તે સમયે તેમની વય પ્રાય: દશ વર્ષની હતી, તેથી રાજપૂતાનાના પોલિટિકલ એજંટ મેજર ટાલબટ સી. આઇ. ઇ. ના આધિપત્યનીચે એક કાઉન્સીલ નિમવામાં આવી અને તે દ્વારા રાજ્યશાસન થવા લાગ્યું. હાલમાં શ્રીમાન મહારાજા કૉલેજમાં શિક્ષણ લઇ યોગ્યતા પ્રાપ્ત કરી અધિકારસંપન્ન થયા છે. એમણે વિલાયતની યાત્રા પણ કરી છે. તેઓ ઉત્તમ પ્રકારે પ્રજાપાલન કરે છે. એમની કારકીર્દિમાં બિકાનેરની ઉન્નતિ થવાની પ્રબળ આશા રાખવામાં આવે છે. શ્રીપ્રભુ મહારાજાને ચિરંજીવ કરી પ્રજાપાલનમાં તત્પર રાખો એજ અંતિમ અભ્યર્થના.

अध्याय ४ थो

બિકાનેરની પ્રાચીન અને વર્તમાન અવસ્થા વચ્ચે ભેદ–બિકાનેરની ભુમિનું પરિમાણ–મનુષ્યોની સંખ્યા–જાટ જાતિ–સારસ્વત બ્રાહ્મણ–ચારણ–માળી અને હજામ–રાજપૂત–પ્રાકૃતિક સ્થિતિ–અનાજ અને વનસ્પતિની ઉત્પત્તિ–ખેતીનાં હથિયારો–જલ–લવણસરોવરો–પ્રાકૃતિક સૌંદર્ય–ખનિજપદાર્થ–પશુ, વાણિજ્ય અને શિલ્પ–ધાતુ–મેળા–રાજ્યવ્યવસ્થા અને મહેસુલ–ખાલસા ભુમિનું મહેસુલ–ધુંઆવેરો–અંગવેરો–વાણિજ્યકર–પુષાચેતી અથવા હળવેરો–માલભા–પ્રાચીન ભુમિકર–ધાતુકર–દંડ અને ખુશાલી–સામંતોના તાબાની પ્રાચીન સેનાની યાદી–પ્રાચીન રાજસેનાની સંખ્યા–બિકાનેરના પ્રધાન પ્રધાન સામંતોનાં નામ અને ધામ–મહેસુલ અને સેના–વિદેશી સેના–આધુનિક સ્થિતિ–મહેસુલ–સ્વાસ્થ્ય–ચિકિત્સાલય–મહેસુલસંબંધી મુકર્દમાઓ–દિવાની અદાલત–ફોજદારી અદાલત–કેદીઓની સંખ્યા–વિદ્યાલય.

અગ્રેજોને આ દેશ અત્યંત અપરિચિત હતો. તેઓ આ દેશને સંપૂર્ણતઃ મરુક્ષેત્ર ધારતા હતા. આ દેશ અતિ પ્રાચીન કાળમાં ઘણો સમૃદ્ધિવાન હતો, એવી જનશ્રુતિ પ્રચલિત છે; પરંતુ વર્તમાન સમયમાં તે અતિ નિકૃષ્ટ અવસ્થામાં છે. તેની પ્રાચીન અને અર્વાચીન અવસ્થામાં ઘણો ભેદ છે. જે સમયે રાજપૂતોએ આ દેશના નિવાસી જાટોપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો, તે સમયથી ગત ત્રણસેં વર્ષોમાં આ દેશની જે અવનતિ થઇ છે, તે જોઇને આપણી પ્રાયઃ ખાત્રી થાય છે કે આ ભૂમિ અવસ્ય એક સમયે ફળદ્રુપ અને શ્રીમંત લોકોથી પરિપૂર્ણ હતી. જો કે આ દેશમાં હાલ રેતી ઘણી વધી ગઇ છે, તથાપિ આ દેશ આજે પણ પુષ્કળ માણસોની થોડી વસતીને ધાન્ય પૂરું પાડવાને સમર્થ છે, એમાં કિંચિત્ પણ શક નથી. બિકાનેરના ભૂતપૂર્વ રાજાઓ રણક્ષેત્રમા સ્વજાતિના દશ હજાર સૈનિકો લઇ જઇ શકતા હતા. જો કે આ પ્રચંડ દલના વ્યયને માટે તેમને યવનપાદશાહની તરફથી પોતાના દેશ ઉપરાત કેટલીક ભૂમિ પ્રાપ્ત થઇ હતી, તોપણ તેઓ કેવલ પોતાના રાજ્યની ઉપજથી ઉક્ત સેનાનું પાલન કરવાને સમર્થ હતા. ભૂમિની અફળદ્રુપતા સિવાય આ શોચનીય અવસ્થાનાં બીજાં કારણો હતાં. એક તરફ આ દેશની પ્રજા ચોર અને લૂંટારાનો ઉપદ્રવ સહન કરતી હતી અને બીજી તરફ અત્યાચારી રાજાઓ કર વધારના હોવાથી તે અંત્યંત પીડિત થતી હતી. પ્રજા રાજાને જે કર આપતી હતી તેનું યત્કિંચિત્ પણ પ્રતિફળ તેને મળતું નહોતું. આવી અવસ્થામાં પણ તે અધિક વિધ્વંસ પામી નહિ એ એક આશ્ચર્યની વાત છે. બિકાજીએ જે ગામો અને નગરો બળપૂર્વક પોતાના અધિકારમાં લીધાં હતાં અને જે સ્થાનોના નિવાસીઓએ સ્વેચ્છાથી તેની આધીનતા સ્વીકારી હતી, તેમાંનાં અર્ધો ભાગનાં ગામો અને નગરોનાં કોઇપણ ચિન્હો આજે ત્રણ શતાબ્દીઓના અંતર પછી આપણને પ્રાપ્ત થતાં નથી અને શેષ ધીમે ધીમે તેજ દશા તરફ તણાતાં જાય છે. એક સમય એવો હતો કે જ્યારે વાણિજ્યના પદાર્થોથી ભરેલાં પુષ્કળ ગાડાંઓ આ રાજ્યમાં આવતાં હતાં અને તેનાં મહેસુલથી આ દેશની આમદાની વૃદ્ધિંગત થતી હતી; પરંતુ વર્તમાન સમયમાં આ રાજ્યની શાંતિ નષ્ટ થયાથી અને ચોર તથા લૂંટારાઓની વૃદ્ધિ થયાથી પૂર્વવત્ વાણિજ્યના પદાર્થો આવતા નથી. આથી બિકાનેરના મહારાવને હાનિ થઇ છે; એટલુંજ નહિ પરંતુ વાણિજ્યનાં પ્રધાન સ્થાન ચૂરૂ, રાજગઢ અને રૈની વગેરેની અવનતિ થયાથી પ્રજાને પણ પુષ્કળ નુકશાન થયું છે. પૂર્વે સિંધ અનેક

ગંગાજીની તટપરના પ્રદેશમાંથી પુષ્કળ વાણિજ્યપદાર્થો આ દેશમાં આવતા હતા; પરંતુ હાલમાં તે સ્થિતિ પરિવર્તિત થઇ છે. આથી માત્ર બિકાનેરનીજ નહિ પરંતુ તેની નિકટનાં જેસલમીર વગેરે રાજ્યોની પણ અવનતિ થઇ છે. બિકાનેરની પેઠે આ સમસ્ત રાજ્યોમાં સુશાસનના અભાવથી ચોર અને લૂંટારાઓ પુષ્કળ વધી ગયા છે. બિકાનેરના બિદાવતો જેવા અત્યાચારી અને તસ્કર છે તેવાજ જેસલમીરના માલદેવોત અને જયપુરના સેખાવતો પણ છે. અધિક પશ્ચિમ તરફના મરુક્ષેત્રના સરાઇ, ખોસા અને રાઠોડલોકો પણ આવાજ લૂંટારા બની ગયાછે.આ પાછલા લોકો અરબસ્તાનના બદૂલોકોના જેવા આચારવિચારમાં ભ્રષ્ટ થયેલા છે. કર્નલ ટૉડના આ શબ્દો વાંચીને અમારા પાઠકો બિકાનેરની તે સમયની આભ્યંતરિક સ્થિતિ કેવી હતી, તેનું અનુમાન સરળતાથી કરી શકશે. જોકે આજે તે સમયને અનેક વર્ષો વ્યતીત થઇ ગયાં છે, તથાપિ અમારે અત્યંત શોક સાથે કહેવું પડે છે કે આ દીર્ઘ કાળમાં બિકાનેર રાજ્યની સ્થિતિમાં ઉચિત સુધારો થયો નથી. જોકે ચોરો અને લૂંટારાઓનો અધિકતર ઉપદ્રવ નષ્ટ થઇ ગયો છે, જોકે આભ્યંતરિક સુશાસનને માટે અનેક ઉપાયો કરવામા આવે છે; તથાપિ હજી રાજ્યમાં સંપૂર્ણશાંતિ વિરાજમાન થઇ નથી. જોકે અન્યાન્ય રાજપૂતરાજ્યોમાં વ્યાપારની ઘણી ઉન્નતિ થઇ છે, તોપણ આ દીર્ઘકાળમાં બિકાનેર વાણિજ્યની બાબતમાં તેટલી ઉન્નતિ કરી શક્યું નથી.

બિકાનેરની ભૂમિનું પરિમાણ-કર્નલટૉડ જણાવે છે કે;-"આ રાજ્યનો પૂંગલથી રાજગઢ સુધીનો દેશ અધિક વિસ્તૃત છે અને તેનું પરિમાણ પ્રાયઃ એકસો એંશી માઇલનું છે; અને ભટનેરથી મહાજન પ્રગણાની વચ્ચેના પ્રદેશની ઉત્તર-દક્ષિણ લંબાઇ પ્રાયઃ એકસો સાઠ માઇલની છે. સંપૂર્ણ બિકાનેરરાજ્યની ભૂમિનું પરિમાણ ૨૨૦૦ માઇલથી અધિક નથી. પૂર્વે આ વિસ્તૃત દેશમા ૨૭૦૦ નગરો અને ગામો હતાં; પરંતુ વર્તમાન સમયમાં તેની અર્ધી સંખ્યા પણ નથી." મહાશય ઍચિસને ઇ૦ સ૦ ૧૮૭૬ માં લખ્યું છે કે, બિકાનેરની ભૂમિનું પરિમાણ ૧૭૬૭૬ વર્ગ માઇલ છે.

મનુષ્યોની સંખ્યા-કર્નલ ટૉડ જે સમયે રાજસ્થાનમા હતા તે સમયે બિકાનેરના નિવાસીઓની સંખ્યા કેટલી હતી તેનું અનુમાન તેમના નિમ્નલિખિત શબ્દોપરથી થઇ શકશે. તેઓ લખે છે કે, કોઇ પણ ઉદાહરણ આપ્યાવિના આ ઉજ્જડ પ્રદેશની જનસંખ્યા સંતોષદાયકરીતે જાણી શકાશે નહિ. જેતપુરની પશ્ચિમ તરફનો દેશ હાલમા સર્વથા ઉજ્જડ થઈ ગયો છે અને ત્યાંથી ભટનેર સુધીના દેશની પણ પ્રાયઃ તેવીજ સ્થિતિ થઇ છે. ઉત્તર-પૂર્વ સીમાપરના પ્રદેશની જનસંખ્યા અતિ સ્વલ્પ છે અને બિકાનેરથી જેસલમીર રાજ્યની સીમા સુધીના યામોત્તરરેખાપરના પ્રદેશની સ્થિતિ પણ તેવીજ છે. ઉક્ત સ્થાનોની વચ્ચેના આભ્યંતરિક પ્રદેશની જનસંખ્યા સર્વત્ર સમાન છે અને તે મારવાડના ઉત્તરભાગની બરાબર છે. બિકાનેરરાજ્યનાં મુખ્ય બાર નગરોનાં મનુષ્યોની ચોક્કસ ગણત્રી તથા શેષ નગરો તથા ગામોનાં મનુષ્યોનો અડસટ્ટો અમે નીચે આપ્યો છે. ઉક્ત અડસટ્ટો સારી માહિતી ધરાવનાર લોકોની પાસેથી મેળવવામા આવ્યો છે. આ પરથી બિકાનેરરાજ્યમા કેટલી વસ્તી હશે તેનું પ્રાયઃ ચોક્કસ અનુમાન કરી શકાય છે.

મુખ્ય નગરો	ઘર સંખ્યા
બિકાનેર	૧૨૦૦૦
નોહર	૨૫૦૦
ભાદરાં	૨૫૦૦
નારૈની	૨૫૦૦
રાજગઢ	૧૫૦૦
ચૂરુ	૩૦૦૦
મહાજન	૩૦૦૦
જૈતપુર	૮૦૦
બિદાસર	૧૦૦૦
રત્નગઢ	૫૦૦
	૧૦૦૦

દેશનોક		૧૦૦૦
સનથાલ		૫૦
		કુલ ઘરોની સંખ્યા ૨૮૮૫૦
૧૦૦ ગામોના	ઘરની સંખ્યા	૨૦૦ એટલે કુલ સંખ્યા ૨૦૦૦૦૦
૧૦૦ ગામોના	,,	૧૫૦ , , ૧૫૦૦૦
૨૦૦ ગામોના	, ,,	૧૦૦ ૨૦૦૦૦
૮૦૦ નાના ગામોના	,	૩૦ , ૨૪૦૦૦
		એકંદર ઘરોનીસંખ્યા ૧૦૭૮૫૦

હવે જો પ્રત્યેક ઘર દીઠ પાચ મનુષ્યો ગણવામા આવે તો એકંદર આશરે ૫૩૯૨૫૦ માણસોની વસ્તી ગણાય અ થી દરમાઇલ ૨૫ મનુષ્યોની વસ્તી આવે કે જે અતિશયોક્તિયુક્ત હોય એમ માનવાને કાઇ કારણ નથી આ ઉપરથી નક્કી થાય છે કે બિકાનેરની મરુભૂમિની જનસંખ્યા સ્કૉટલેંડના હાઇલેંડની જનસંખ્યા બરાબર થાય છે અહીઆના નિવાસીઓનો ¾ ભાગ જાટલોકોનો બનેલો છે અને શેષ તે દેશના વિજેતા બિકાજીના વંશજો છે તેમા સારસ્વતબ્રાહ્મણો ચારણો, ભાટો તથા અન્યાન્ય કેટલીક જાતિઓનો સમાવેશ થયેલો છે તેમજ કેટલાક નિકૃષ્ટ પંક્તિના લોકો પણ બિકાનેરમા વસે છે, પરંતુ તેમની સંખ્યા ભાગ્યેજ રાજપૂતોના દશમે ભાગે હશે હાલમા અગાઉ કરતા વિશેષ શાંતિ સ્થાપન થયાથી બિકાનેરની જનસંખ્યા વૃદ્ધિગત થઇ છે

જાટજાતિ-કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે અહીઆના નિવાસીઓમા જાટોની સંખ્યા અધિક છે અને તેઓ સૌથી અધિક સમૃદ્ધિવાન પણ છે જાટોના પ્રાચીન નેતાઓના પ્રતિનિધિ ભૂમીઆ જમીનદારો વિશેષ ધનવાન છે પરંતુ તેમનુ ધન તેમને જરાપણ ઉપયોગી નથી, કારણ કે રાજ્યના ભયથી તેઓ સદા ગરીબ અવસ્થામાં રહે છે તેઓ કેવલ વિવાહાદિક પ્રસંગે અધિક દ્રવ્ય વ્યય કરે છે તે સમયે તેઓ રાજમાર્ગપર માણસો રાખીને અનિમંત્રિત પ્રવાસીઓને સુદ્ધા પોતાને ઘેર લઇ જાય છે અને તેમને ભોજન કરાવે છે જેમ વધારે મનુષ્યોને ભોજન કરાવવામા આવે છે, તેમ તેમની વિશેષ કીર્તિ ફેલાય છે

સારસ્વતબ્રાહ્મણો—આ દેશમા પુષ્કળ સારસ્વતબ્રાહ્મણો નિવાસ કરે છે તેઓ સગર્વ જણાવે છે કે જાટલોકોએ આ દેશમા નિવાસ કર્યો તે પૂર્વે અમારા પૂર્વજો આ ભૂમિના સ્વામી હતા આ લોકો શાંતિપ્રિય અને ઉદ્યોગી છે તેઓ બ્રાહ્મણ હોવા છતા પણ માંસ ખાય છે તમાકુનુ સેવન કરે છે, કૃષિકાર્ય કરે છે અને પવિત્ર ગાયની લેવડદેવડનો ધંધો પણ કરે છે

ચારણો—આ દેશના નિવાસીઓમા ચારણો સૌથી અધિક પવિત્ર અને પૂજનીય ગણાય છે વીરરાજપૂતો બ્રાહ્મણોના ધર્મોપદેશ કરતા ચારણોની વીર રસાત્મક ગાથાપ્રતિ વિશેષ ભક્તિ દર્શાવે છે દેશના સમસ્ત રાઠોડો ચારણોને સન્માન આપે છે ચારણોને પ્રાચીન કાવ્યો'ને માટે જાગીરો મળી છે એમનેવિષે વિસ્તૃત વર્ણન જેસલમીરના ઇતિહાસમા કરવામા આવશે

પ્રત્યેક રાજપૂતકુટુંબમા સાળી અને હજામ અવશ્ય હોય છે સર્વ ગામોમા તેમની વસ્તી હોય છે અને તેઓ રાજપૂતોના રસોયાનુ કામ પણ કરે છે

ચૂહડ અને થોરી—આ લોકો સ્વભાવતઃ ચોર હોય છે ચૂહડ લાખી જંગલના અને થોરી મેવાડના નિવાસી છે બિકાનેરના પ્રાય સમસ્ત સામંતો આ ચૂહડ અને થોરી જાતિના નેતાઓને પગાર આપી સેવકતરિકે રાખે છે આ લોકો કઠિનકાર્ય પ્રસંગે ઘણા ઉપયોગી થઇ પડે છે ભાદરાના સામંતે પોતાના તાબાના સમસ્ત રાજપૂતોને વિદાય કરીને કેવલ ચૂહડ અને થોરી જાતિના માણસોનેજ પોતાની પાસે રાખ્યા હતા ચૂહડ લોકો પરમ વિશ્વાસુ ગણાય છે સીમાન્ત અને નગરની રક્ષાનો ભાર તેમના હાથમા સોંપવામા આવે છે પ્રત્યેક શબની દહનક્રિયાપ્રસંગે તેઓ એક એક આનો કર સ્વરૂપે લે છે આ પરથી એવુ અનુમાન કરી શકાય છે કે તેઓ આ દેશના આદ્ય નિવાસી છે

રાજપુત—બિકાનેરના રાઠોડોના વીરત્વમા કાંઈ પણ પરિવર્તન થયુ નથી ભારતની અન્યા

ન્ય વીરજાતિઓની પેઠે બિકાનેરના રાઠોડોએ પણ વીરતરિકે પ્રસિદ્ધિ મેળવી છે. જે પ્રકારે મારવાડ, અંબર અને મેવાડના વીર રાજપૂતો અનેક વર્ષોપર્યંત મરાઠાઓ અને પઠાણોદ્વારા પીડિત થયા હતા, તે પ્રકારે બિકાનેરના રાઠોડો દૂર પ્રદેશમાં વસતા હોવાથી તેમનાદ્વારા કદિ પણ પીડિત થયા નથી; પરંતુ તેમને રાજ્યના આભ્યંતરિક અત્યાચારોથી વિશેષ દુઃખ ભોગવવું પડયું છે. પૂર્વ તરફ વસતા રાજપૂતો કરતાં આ રાઠોડો અધિક વહેમો ધરાવતા નથી. તેઓ ખાનપાનના વિષયમાં વિશેષ આચાર પાળતા નથી. તેઓ જેના હાથનું જલ પીએ છે તેના હાથનું ભોજન પણ ખાય છે. આ લોકો સાહસિક, સહનશીલ, સરલહૃદય અને ધૈર્યવાન હોવાથી જો તેમને યોગ્ય યુદ્ધશિક્ષા આપવામાં આવે તો તેઓ જગતના સર્વોત્તમ યોદ્ધા બની શકે; પરંતુ તેમણે જ્યારથી આ દેશમા વસવા માડયું ત્યારથી તેઓ માદકદ્રવ્યોપર અત્યંત આસક્તિ રાખવા લાગ્યા છે. અફીણ અને ગાંજાએ વર્તમાન રાજપૂતોમાં પોતાની પ્રબલ સત્તા પ્રસારી છે.

પ્રાકૃતિક અવસ્થા—આ રાજ્યનાં કેટલાંક સ્થાનો સિવાય અન્ય સર્વ ભૂમિ થોડે ઘણે અંશે રેતાળ છે. પૂર્વથી પશ્ચિમ સીમા સુધીના સૌથી અધિક પહોળા ભાગો સંપૂર્ણતઃ રેતાળ છે. ટીંબા અર્થાત્ રેતીના નાના નાના ડુંગરો આ રાજ્યના મધ્યભાગમાંથી શરૂ થાય છે. તેમાંની મુખ્ય ડુંગરાવલી જેસલમીર તરફ ગઇ છે અને તેમાથી નાની નાની શાખાઓ નીકળીને પ્રત્યેક દિશામાં ગઇ છે. અન્ય પક્ષે એમ પણ કહી શકાશે કે આ પ્રધાન ડુંગરાવલી સિંધુ નદીની પૂર્વ તરફની ખીણોમાંથી શરૂ થઈ બિકાનેરના હૃદયમાં આવીને સમાઇ ગઇ છે. ઉત્તરપૂર્વ ભાગમાં રાજગઢથી નોહર તથા રાવતસર સુધીની માટી ઉત્તમ છે. આ માટીનો રંગ કાળો છે અને તેમાં કેટલીક રેતી મિશ્રિત થયેલી છે, તે ખેતીને માટે ઉપયુક્ત છે અને તેમાં જલ અત્યંત નિકટ પ્રાપ્ત થાય છે. આ દેશમાં ઘઉ, ચણા અને ચોખા અધિક પ્રમાણમાં ઉત્પન્ન થાય છે. ભટનેરથી ગારાના કિનારા સુધીની ભૂમિ પણ આજ પ્રકારની છે. મોહિલોના તાબાનો સમસ્ત દેશ રેતાળ છે. રેતીના ડુંગરોનો આ દેશના ઉત્તર ભાગમાં અંત આવી જાય છે. પ્રત્યેક વર્ષની વર્ષાઋતુમાં ચારે તરફ પાણી જાય છે. અહીંઆં ઘઉનો પાક ઘણો સારો થાય છે; જો કે મૃત્તિકા સારી નહિ હોવાથી અહીંઆ બીજાં અનાજ ઉત્પન્ન થતાં નથી. માળવાની ફળદ્રુપ ભૂમિ કરતાં આ મરુભૂમિનો બાજરો અત્યુત્તમ છે. મેવાડ અને મારવાડનાં શ્રેષ્ઠ ધાન્યોની સાથે તુલના કરતા આ દેશનો બાજરો ઉત્તમ ગણાયો છે. જે વર્ષમાં પુષ્કળ બાજરો ઉત્પન્ન થાય છે તે વર્ષમાં અહીંઆંના નિવાસીઓ બે વર્ષ સુધી પહોંચે એટલો બાજરો સંગ્રહી ને રાખી લે છે. બાજરાની ખેતીમાં અધિક જલનું પ્રયોજન હોતું નથી. યોગ્ય સમયે વરસાદ આવે તો પુષ્કળ ધાન્ય ઉત્પન્ન થાય છે.

બાજરા સિવાય તલ અને મઠ પણ અહીંઆં ઉત્પન્ન થાય છે. તલ અને મઠ એ મનુષ્ય અને પશુ એ ઉભય જાતિઓને માટે ઉપયોગમા આવે છે. તલનું તેલ રાંધવા અને બાળવાના કામમાં આવે છે. ઘઉં, ચણા અને જવ ફળદ્રુપ જમીનમા ઉત્પન્ન થાય છે. અમે અત્રે કેવળ બિકાનેરનાં મુખ્ય મુખ્ય ધાન્યોનો નિર્દેશ કર્યો છે.

જે ભૂમિમાં ઘઉ ઉત્પન્ન થાય છે તેમા કપાસ પણ પાકે છે. આ દેશના કપાસના છોડ સાતથી દશ વર્ષ સુધી ફળે છે. આ દેશના લોકો કપાસનાં જીંડવાં તોડી લઇને તે વૃક્ષની શાખા કાપી નાખે છે અને કેવલ થડની રક્ષા કરે છે. આ વૃક્ષ પ્રતિવર્ષે વૃદ્ધિંગત થતું જાય છે અને અંતે તે અતિ પ્રચંડ બની જાય છે. આ દેશમાં કપાસ ઘણો પાકે છે. અન્ય દેશોમાં આવા મોટા કપાસના છોડ દૃષ્ટિગોચર થતા નથી.

આ દેશમા મનુષ્યના આહારને માટે અનેક પ્રકારની શાકભાજી ઉત્પન્ન થાય છે. ગાય ૯૦ પશુઓને ખવરાવવાને માટે પણ ઉત્તમ ધાન્ય વાવવામાં આવે છે. જુવાર, કચરી, કાકડી અને મોટાં મોટાં તડબુચ અહીંઆં પુષ્કળ ઉત્પન્ન થાય છે. તડબુચ ઘણાં ઉપયોગી છે; કારણ કે જે સમયે દુર્ભિક્ષ પડે છે અથવા જે સમયે શાકભાજીની આપદા પડે છે તે સમયે તેને વાપરવામાં આવે છે. તેના કકડા કરીને તડકામા સુકવવામાં આવે છે અને જ્યારે જરૂર પડે ત્યારે તેને વાપરવામાં આવે છે. આ ફળનો મોટો વ્યાપાર ચાલે છે અને જે સમયે અન્યાન્ય ફળોનો સારો

પાક થાય છે તે સમયે પણ માણસો એને આદરપૂર્વક ખાય છે શુષ્ક તડબુચનો લોટ સ્વાસ્થ્યસંરક્ષણને માટે ઘણો ઉપયોગી છે સમુદ્રયાનાના સમયમા સામુદ્રિક રોગને માટે આ ફળને અત્યંત પ્રયોજનીય ધારીને આ ગ્રંથકારે આ જાતના કેટલાક ફળોપ્રયોગને માટે કલકત્તે[1] મોકલ્યાં હતા આપણા ભારતીય જહાજો આ ફળ પુષ્કળ સંખ્યામા પ્રાપ્ત કરી શકે એમ છે કારણ કે જેટલી આવશ્યકતા હોય તેટલી એની ખેતી થઈ શકશે આથી જહાજવાળાઓ અને આ મરુભૂમિના નિવાસીઓને સારો લાભ થશે ભારતવર્ષના મધ્યપ્રદેશમા જે તડબુચ ઉત્પન્ન થાય છે તેના કરતા આ દેશના તડબુચ અત્યંત શ્રેષ્ઠ માનવામા આવે છે અને આ મરુસ્થલમા પ્રવાસ કરનાર પ્રવાસીઓ જણાવે છે કે અહીઆના ટીંબાપર જે જે સ્થળે તડબુચ થાય છે તે તે સ્થળે આ ફળથી અશ્વારોહી અને અશ્વોની તૃષા સુદ્ધા નિવૃત્ત થઇ શકે છે[2]

આ શુષ્ક દેશના નિવાસીઓનુ સર્વસ્વ વરસાદની ઉપર નિર્ભર છે આ લોકોને પ્રાય પ્રતિ સાત વર્ષને અંતરે દુર્ભિક્ષની આશંકા રહે છે આ કારણથી જે જે દ્રવ્યો મનુષ્યના આહારને માટે ઉપયુક્ત હોય તે તે સર્વ અહીઆના નિવાસીઓ ઘણી સંભાળસહિત સંગ્રહિત કરી રાખે છે રંક લોકો મુખ્યત્વે કરીને ભૂરટ, ખૂર, હિરાર, સેવન ઇ૦ ફળોનુ ચૂર્ણ કરી તેને બાજરાના લોટની સાથે મિશ્રિત કરીને ખાય છે ખનબેર, બૈર, કરીર વગેરે નાના નાના ફળો પણ ઘણા નિકૃષ્ટ પંક્તિના લોકો સંગ્રહિત કરી રાખે છે ખેજડાવૃક્ષની છાલ કે જે અતિ તીખી હોય છે તેને પણ તેઓ સંગ્રહિત કરે છે અને તેને સુકવી તેનો ગેંદો બનાવી ખાય છે સારાંશ, કે ખાવાયોગ્ય કોઇપણ વસ્તુનો સંગ્રહ અને ઉપયોગ કરવામા અહીઆના લોકો ત્રુટિ કરતા નથી.

ફળવાળા મોટા વૃક્ષો અહીઆ પ્રાયે થતા નથી માત્ર રાજધાનીમા કેટલેક સ્થળે આંબા અને આમલી ઉછેરવામા આવી છે, પરંતુ અહીઆ બાવળ, પીલુ અને જાલ નામના નાના નાના ફળવાળા વૃક્ષો અધિક ઉત્પન્ન થાય છે વળી અહીઆ સેહુડા વૃક્ષો પણ ઉત્પન્ન થાય છે, આ વૃક્ષોની ઉંચાઈ વીસફીટની હોય છે આ વૃક્ષો ઇમારત બાંધવાના કામમા આવે છે ભારતવિખ્યાત લીમડા પણ અહીઆ ઉત્પન્ન થાય છે આ વૃક્ષો આ દેશને માટે ઘણા અગત્યના છે આ દેશના નિવાસીઓ કૂવાની ચોતરફ આ વૃક્ષો ઉછેરીને તેમા રેતી પડતી અટકાવે છે

બિકાનેરમા મદાર (આંક) ના વૃક્ષો પુષ્કળ થાય છે તે જેવા પ્રચંડ થાય છે તેવા મજબૂત પણ થાય છે, તેમાથી રેષા નીકળે છે અને તેના મજબૂત તથા ટકાઉ દોરડા વણાય છે આ દોરડા મુંજના દોરડા કરતા ઉત્તમ થાય છે મુંજ અહીઆ બિદાવાટીમા થાય છે

ખેતીના હથિયારો—અહીઆના ખેતીના હથિયારો સાધારણ હોય છે, પરંતુ તે અહીઆની ખેતીને માટે ઘણા ઉપયોગી છે અહીઆનુ હળ કેવળ એક બળદ કિંવા ઉંટદ્વારા ચલાવી શકાય છે ખાસ કરીને માટી જ્યારે અત્યંત કઠિન બની જાય છે ત્યારે માળી લોકો બે બળદ વા ઉંટ દ્વારા હળ ચલાવે છે સર્વ ખેડુતો ઓરણીનો ઉપયોગ કરે છે કે જે દ્વારા અનાજનો એકએક કણ પૃથક્ પૃથક્ થોડે થોડે અંતરે વાવી શકાય છે

જલ—આ મરુદેશની ભૂમિમા લાંબી ઉંડાઇએ પાણી પ્રાપ્ત થાય છે રાજધાનીની નિકટ દેશનખ નામના સ્થાનમા બસે ત્રણસે ફીટ ખોદવાથી જલ દૃષ્ટિગોચર થાય છે થાલ અર્થાત્ રણમા ૬૦ ફીટ કરતા અધિક ખોદ્યા વિના મનુષ્ય પી શકે એવુ પાણી નીકળતુ નથી ૩૦ ફીટ ખોદવાથી જે પાણી નીકળે છે તે પશુઓને પીવા યોગ્ય હોય છે પ્રત્યેક કૂવાની ચોતરફ લીમડાના વૃક્ષોની દિવાલ બનાવી દેવામા આવે છે, જેથી તેની અંદર રેતી જતી અટકે છે[3]

---

૧ કર્નલ ટોડ જણાવે છે કે, મે ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૩મા મહાશય મોરક્રાફ્ટની ઉપર પરીક્ષાને માટે આ ફળના કેટલાક નમુના મોકલ્યા હતા પરંતુ તેનુ પરિણામ શું આવ્યુ તે કાંઈ જણાયુ નથી

૨ મહાશય બેરો પોતાના દક્ષિણ આફ્રિકાવિષે લખેલા પુસ્તકમા જણાવે છે કે આ દેશમા તડબુચના વેલા પોતાની મેળે ઉગે છે અને તડબુચ પુષ્કળ થાય છે

૩ સમસ્ત મુખ્ય નગરોમા માળી જલ વેચે છે તે પાણીનો ઇજારો રાખે છે પ્રાય પ્રત્યેક ઘરમા હોજ હોય છે વર્ષાઋતુમા તેમા પુષ્કળ પાણી ભરી લેવામા આવે છે આ હોજ ઇંટ વા પાષાણના બનાવવામા આવે છે

હિંદુસ્થાનના રણમાં કેટલાંક લવણસરોવરો ' શીર ' નામથી ઓળખાય છે; પરંતુ તેમાંનું કોઇપણ મારવાડના સરોવર સમાન નથી. મોટામાં મોટું સરોવર શીર નામના નગરની નિકટ આવેલું છે. ઉક્ત નગરનું નામ પણ સરોવરના નામપરથીજ પડયું છે. ઉક્ત સરોવરનો ઘેરાવો પ્રાયઃ છ માઈલનો હશે. બીજું એક લવણ સરોવર ચૌપુરની પાસે આવેલું છે, જેનો ઘેરાવો બે માઇલનો છે. આ ઉભય સરોવરોની ઉંડાઇ પ્રાયઃ પાંચ ફીટ હશે. ગ્રીષ્મઋતુમાં પાણી સદંતર વરાળ થઇને ઉડી જાય છે અને લવણના ચોસલાં બાઝી જાય છે. ઉક્ત ઉભય સરોવરોનું લવણ દક્ષિણ ભાગનો સરોવરો કરતાં ઓછી કિંમતનું ગણાય છે.

પ્રાકૃતિક સૌંદર્ય—આ દેશમાં પ્રાકૃતિક સૌંદર્ય યત્કિંચિત્ પણ નથી. આ દેશમા નેત્રોને આનંદ આપે એવાં દૃશ્યો ઘણાં થોડાં છે; પરંતુ અમે અહીંઆં એવાં માણસો જોયાં છે કે જેમને અન્ય દેશના ઉત્તમ આહાર કરતાં અહીંઆંની રાબડી અને બાજરાના રોટલા અત્યંત પ્રિય લાગે છે. આ લોકો હિમમંડિત પર્વતરાજ હિમાલય કરતાં આ દેશના નાના નાના રેતાળ ડુંગરોને અધિક પ્રેમદષ્ટિથી જુએ છે. અમારા પાઠકો અને પાઠિકાઓ સારીરીતે જાણે છે કે જે દેશમાં મનુષ્યનો જન્મ થાય છે તેજ દેશ તેને આધક પ્રિય લાગે છે.

ખનિજ પદાર્થ—અહીંઆં ખનિજ પદાર્થોની ઉપજ ઘણી ઓછી છે. રાજ્યના કેટલાક ભાગોમાં શુદ્ધ પથ્થરની ખાણો છે. રાજધાની બિકાનેરથી તેર કોશ ઉત્તર-પશ્ચિમમાં પૂસિયારા નામના સ્થાનમાં આવેલી ખાણમાંથી વાર્ષિક એહજારની ઉપજ થાય છે. બિદાસર અને બિરામસરમાં તાંબાની ખાણો છે; પરંતુ વિરામસરની ખાણમાંથી તો ખર્ચના જેટલી પણ ઉપજ થતી નથી અને બિદાસરની ખાણમાથી ૩૦ વર્ષો થયાં તાંબુ કાઢવામા આવે છે, તેથી ત્યાંથી પણ હવે લાભ થવાનો સંભવ નથી.

કોલાદ નામના સ્થાનની નિકટની એક ખાણમાંથી એક પ્રકારની તેલમિશ્રિત માટી નીકળે છે અને તેને વાણિજ્યના ઈતર પદાર્થોની પેઠે વિદેશમાં મોકલવામા આવે છે. આથી રાજ્યને વાર્ષિક પંદરસેં રૂપિયાની આવક થાય છે. આ માટી મનુષ્યના વાળ-શરીર સાફ કરવાને માટે વિશેષ ઉપયોગમાં આવે છે અને એમ પણ સાભળવામાં આવ્યું છે કે કેટલીક સ્ત્રીઓ લાવણ્ય અને બુદ્ધિની વૃદ્ધિ કરવાને માટે આ માટીને ખાય છે.

પશુ—આ મરુક્ષેત્રની ગાયો અતિ શ્રેષ્ઠ છે. તેમજ અહીંઆંનાં ઉંટને પણ લાદવાના કામમાં અને યુદ્ધભૂમિમાં સ્વારી કરવાના કામમાં ઉપયોગમાં લેવામાં આવે છે. તેમનું મૂલ્ય પણ અધિક ઉપજે છે અને ભારતવર્ષમાં અહીંઆંનાં ઉંટો સર્વથી શ્રેષ્ઠ ગણાય છે. આ ઉંટોનાં મસ્તક ઘણાં સુંદર થાય છે.વળી અહીંઆં મેઢાં પણ પુષ્કળ થાય છે અને અહીંઆં સ્વાભાવિકરીતે જે ઘાસ, વેલા, વનસ્પતિ ઉગે છે તેથી તેમના આહારમાં પણ કાઇ ત્રુટિ રહેતી નથી. મોટાં હરણ તથા પ્રત્યેક જાતિનાં હરણ અહીંઆં દૃષ્ટિગોચર થાય છે. વળી આ મરુભૂમિની લોંકડી ઘણી સુંદર હોય છે. શૃગાલ અને હરણજ માત્ર નહિ, પરંતુ સિંહ સુદ્ધાં બિકાનેરના રાજ્યમાં પ્રાપ્ત થાયછે.

વાણિજ્ય અને શિલ્પ—બિકાનેરના રાજ્યમાં રાજગઢ એ વાણિજ્યનું પ્રધાન નગર છે. આ સ્થાનમા વાણિજ્યદ્રવ્યોથી ભરેલાં ગાડાં સર્વ દેશોમાંથી આવે છે. પંજાબ અને કાસ્મીરના પદાર્થો હાંસી હિસાર થઇને અહીંઆં આવે છે અને પૂર્વ તરફના રેશમ, સુંદર ઝીણાં વસ્ત્રો, ગળી,ખાંડ, લોઢું, ત્રાબું વગેરે પદાર્થો દિલ્લી, રિવાડી અને દાદરી થઇને આવે છે. હાડોતી અને માલવાથી અફીણ આવે છે. ઉક્ત દેશોમાંથી સમસ્ત રાજપૂત રાજ્યોમાં અફીણ જાય છે. સિંધથી જેસલમીર થઇ મુલ્તાન તથા શિકારપુરથી ખજૂર, ઘઉં, ચોખા અને સ્ત્રીઓને માટે લુંગી નામનાં રેશમી વસ્ત્ર તથા ફળાદિ આવે છે. વળી સમુદ્રતટપરના દેશોમાથી કલાઈ, આષધિ, નાળીએર, હાથીદાત વગેરે વસ્તુઓ પાલીનગરમાં આવે છે અને ત્યાંથી બિકાનેરમાં જાય છે. બિકાનેરમાં આ સઘળી વસ્તુઓ

અને તેને સર્વ ઠેકાણેથી ઢાંકી રાખવામાં આવે છે. કેવલ એક દ્વાર ખુલ્લું રાખવામાં આવે છે; જે દ્વારા પવન પ્રવેશ કરી શકે છે. બાકીનાં તેનાં સર્વ દ્વારો બંધ કરીને તેને તાળાં મારવામાં આવે છે; તેમાં એક વર્ષ સુધી પાણી ઉત્તમ અવસ્થામાં રહે છે.

વિદેશમાંથી આવે છે અને અહીંઆથી પણ કેટલીક વસ્તુઓ વિદેશમાં જાય છે પૂર્વે અહીં આનો આયાત નિકાસ વ્યાપાર ઘણો બહોળો હતો તેથી તેના કરદ્વારા રાજ્યને પણ ઘણી ઉપજ થતી હતી

ઉન—આ મરુભૂમિમાં અસંખ્ય ઘેટાં ઉત્પન્ન થાય છે અને તેમના શરીરપરના ઉનના અનેક પ્રકારના વસ્ત્રો બને છે આ ઉનમાંથી સ્ત્રીપુરુષોને પહેરવાયોગ્ય પોશાક બને છે આ ઉનનો પોશાક શ્રીમંત અને રંક સર્વ પહેરી શકે છે આ ઉનમાંથી ઉત્કૃષ્ટ અને નિકૃષ્ટ સર્વ પંક્તિના વસ્ત્રો યંત્રો દ્વારા બનાવવામાં આવે છે ઉનની જાડી ધાબળી બપ્પ રૂપિયે જોટને ભાવે વેચાય છે અને પાતળી સુલાયમ ધાબળી ત્રીસ રૂપિયે જોટાને ભાવે વેચાય છે ત્રીસ રૂપિયાના ભાવવાળી ધાબળી દેખાવમાં અતિ સુંદર હોય છે અને તેને શાલ કહેતાં પણ કાંઇ હરકત નથી એની પાઘડી પણ બનાવવામાં આવે છે આ પાઘડીની લંબાઈ ૪૦ થી ૬૦ ફીટ સુધીની હોય છે તે એવી બારીક હોય છે કે આટલી લાંબી હોય છતાં મસ્તકપર કાંઇપણ બોજો જણાતો નથી તેમજ તે દેખાવમાં પણ મોટી લાગતી નથી

ભેંસ બકરી અને ગાય એ પશુઓના દૂધમાંથી જે ઘી નીકળે છે તે પણ અહીંઆના વાણિજ્યનો એક પ્રધાન પદાર્થ ગણાય છે

લોહકળા—બિકાનેરના કારીગરો લોઢાના અનેક પ્રકારના પદાર્થો ઉત્તમરીતે બનાવે છે રાજધાની અને પ્રધાન પ્રધાન નગરોમાં લોઢાનાં કારખાનાં છે આ કારખાનાઓમાં છરી તલવાર ચપ્પુ ભાલા, બંદુક વગેરે વસ્તુઓ બને છે વળી અહીંઆના શીલ્પીઓ હાથીદાંતની અનેક વસ્તુઓ બનાવે છે, તેમાં સ્ત્રીઓની પહેરવાની ચૂડી અને કડાં મુખ્ય છે

આ દેશના અંદરના ભાગમાં વપરાશમાં આવતાં જાડાં કપડાં અહીંઆ પુષ્કળ બને છે

મેળા—કાર્તિક અને ફાલ્ગુન માસમાં કોલાદ અને રાજનેર નગરમાં પ્રતિવર્ષે મેળા ભરાય છે અને આ મેળામાં આસપાસનાં સ્થાનોમાંથી અનેક વણિકો આવે છે આ મેળામાં મરુભૂમિનાં ઉંટ તથા ગાયો અને મુલતાન તથા લખ્ખી જંગલના અશ્વો વેચવાને માટે આવે છે, પરંતુ આધુનિક સમયમાં આ મેળાનું પૂર્વગૌરવ રહ્યું નથી, કારણ કે હાલમાં આ દેશનો વ્યાપાર સર્વથા નષ્ટ થઇ ગયો છે

રાજકર—પૂર્વે બિકાનેરના રાજા પોતાને માટે અનેક પ્રકારના કર લેતા હતા ખાલસા અથવા રાજાની પોતાની ખાનગી ભૂમિનો કર ખેતીનું મહેસુલ અને દંડ એ ત્રણ રાજાની ઉપજના પ્રધાન દ્વાર હતા પરંતુ રાજાની ઉપજ વાર્ષિક પાંચ લાખ રૂપિયાથી અધિક થતી નહોતી જો રાજસ્થાનના અન્ય રાજપૂતરાજ્યોની સાથે આ રાજ્યની તુલના કરવામાં આવે તો અન્ય રાજ્યો કરતાં આ રાજ્યમાં સામંતોની ભૂમિ અધિક છે એમ આપણને વિદિત થશે એનું કારણ કેવળ એ છે કે બિદાવત અને કાંધલોતરાઠોડોએ સૌથી પહેલાં આ દેશના અધિક ભાગપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો હતો આ ઉભય શાખાના સામંતોની એકત્રિત પૃથ્વી બિકાજીની ભૂમિ કરતાં પણ વધી ગઇ હતી અને બિદાવતો તથા કાંધલોતોએ પોતાના તાબાની ભૂમિનો કોઇ પણ ભાગ બિકાજીને આપ્યો નહોતો તેઓ બિકાજીને નામમાત્રના અધીશ્વર માનતા હતા રાજગઢ, રેવી, નોહર ગારા રત્નગઢ અને ચૂરૂ આ પ્રગણાં બિકાનેરના મહારાજાની ખાલસાભૂમિ છે ચૂરૂ પ્રગણું હાલ થોડા દિવસ થયાંજ મહારાજાએ ખાલસા કર્યું છે

કર્નલ ટૉડના સમયમાં બિકાનેરમાં નિમ્નલિખિત છ પ્રકારના કર ઉઘરાવવામાં આવતા હતા ખાલસાકર, ધુંઆ વેરો, અંગવેરો વણિજ્યકર, કૃષિવેરો અને માલબા

૧–ખાલસા કર—પૂર્વે ખાલસાભૂમિની મહેસુલની વાર્ષિક બે લાખ રૂપીઆની ઉપજ થતી હતી પરંતુ વટેમ અને વિશેષ ખર્ચને લીધે બિકાનેરના મહારાજાએ પોતાની ખાલસાભૂમિનો ડું ભાગ ગુમાવી દીધો છે પહેલાં આ ખાલસા ગામોની સંખ્યા ૨૦૦ની હતી, પરંતુ હાલમાં કેવળ ૮૦ થી અધિક નથી અને આ ૮૦ ગામોનું મહેસુલ એક લાખ રૂપિયાથી અધિક નથી સૂરતસિંહ સ્વચ્છંદી માણસ છે તે માત્ર પાત્ર કુપાત્ર—કર્તવ્યાકર્તવ્યનો વિચાર કર્યા વિના જેને ચાહે તેને ઇનામ આપી દે છે બ્રાહ્મણ અને એક ઉંટના હાંકનારને તે એકસરખીરીતે ઇનામ આપે છે તે ખાલસાભૂમિ-

ની ઉપજમાંથી પોતાનો ખર્ચ ચલાવે છે અને તંગી પડે છે ત્યારે પ્રજાનાં ગજવાંપર ત્રાપ મારે છે.

૨-ધુંઆવેરો-જો કે આ કરને સાધારણતઃ ધુમ્રનો કર ગણવામાં આવે છે, પરંતુ વાસ્તવમાં એને અગ્નિવેરો કહેવો જોઇએ. ભોજન તો સકલ મનુષ્યોને જોઇએજ, સકલ માણસોએ રસોઇ તો કરવીજ જોઇયે; પરંતુ કર નાખવાને માટે ધુમાડીઆં કિંવા કાચની બારી પ્રજાનાં ઘરમાં હોતી નથી, તેથી સુરસિંહના કોષાધ્યક્ષે ધુમાડો ઘરનાં જાળીઆંમાંથી બહાર નીકળે તે પહેલાં તેની પાસેથી કર લેવાની યોજના રચી છે; અર્થાત્ પ્રત્યેક ઘરમાંથી એક એક રૂપિયો ધુંઆવેરાનો લેવામાં આવે છે. જો પ્રબળ સામર્થ્યવાન સામંતો આ કરમાંથી મુકત થયા ન હોય તો આ વેરાની ઉપજ ઘણી મોટી થઇ શઇ હોત. મુખ્ય સામંતો આ વેરો આપતા નથી, તોપણ હાલમાં આ કરની ઉપજ એક લાખ રૂપી- આની થાય છે. રાજા લૂણકરણના જ્યેષ્ઠ કુમાર રત્નસિંહે બિકાનેરનું સિંહાસન છોડી કેવળ મહાજનં પ્રગણું ગ્રહણ કર્યું હતું, તેઓ પણ આ ધુંઆવેરો આપતા નથી. અન્યાન્ય કરો જે પ્રકારે વધારવામાં આવે છે, તે પ્રકારે આ કર વધારવામાં આવતો નથી. જો કોઇ ગામમાં ઘરની સંખ્યા ઘટી જાય તો તેમાંથી પૂર્વના જેટલા કરના રૂપિયા સંગ્રહીત કરવામાં આવતા નથી; પરંતુ ઘરની સંખ્યાના પ્રમાણમાંજ રૂપિયા લેવામાં આવે છે. આ ધુંઆવેરો કેવલ જેસલમીર અને બિકાનેરના રાજ્યમાં પ્રચલિત છે.

૩-અંગવેરો-આ અંગવેરો રાજા અનુપસિંહે પ્રચલિત કર્યો હતો. આ એક પ્રકારે સંપત્તિવેરો કહી શકાશે. પ્રત્યેક પુખ્ત વયના પુરુષને એક અંગ ગણવામાં આવે છે અને તેની પાસેથી ચાર આના અંગવેરા તરિકે લેવામાં આવે છે. ગાય, બળદ, ભેંસ ઇત્યાદિ પશુઓને પણ અંગવેરો લાગુ પડે છે. દશ બકરી અને એક ભેંસનું એકજ અંગ ગણવામાં આવે છે; પરંતુ એક ઉંટને ચાર અંગની સમા- ન ગણવામાં આવે છે અને તે પર એક રૂપિયાનો કર લેવામાં આવે છે. રાજા ગજસિંહે આથી બમણો કર લીધો હતો. જો કે આ કર વારંવાર અનેક રીતે બદલાય છે, તથાપિ એદ્વારા વાર્ષિક બે લાખની ઉપજ થાય છે.

૪-વાણિજ્યકર-આ કર અધિક પરિવર્તનશીલ છે. મહારાજા સૂરતસિંહની કારકીર્દિમાં એને અધિક હાનિ પહોંચી છે. પૂર્વે એકમાત્ર રાજધાનીમાંથી વાણિજ્યકરની જેટલી ઉપજ થતી હતી તેટલી સમસ્ત રાજ્યમાંથી થતી નહોતી. પૂર્વે પ્રસ્તુત કરદ્વારા બે લાખ કરતાં અધિક રૂપિયા- ની ઉપજ થતી હતી; પરંતુ હાલમાં તેની એક લાખ કરતાં પણ ઓછી ઉપજ છે. આ ઉપજમાંથી અર્ધી ઉપજ તો બિકાનેર રાજ્યનાં પ્રધાન વાણિજ્યનગર રાજગઢમાંથીજ થાય છે. ચોર અને લૂંટારાઓનો અધિક ઉપદ્રવ હોવાથી પંજાબ સાથેનો વ્યાપાર સર્વથા બંધ પડી ગયો છે. પૂર્વે મુલ્તાન, ભાવલપુર અને શિકારપુરના વાણિજ્યલોકો બિકાનેર રાજ્યમાં થઇને વાણિજ્યદ્રવ્યો પૂર્વ તરફ લઇ જતા હતા; પરંતુ હાલમાં તે વ્યાપાર પણ નષ્ટ થઇ ગયો છે. આનું કારણ રાજ્યની સ્થિર રાજનીતિનો અભાવ એજ છે. હાલમાં માત્ર વાણિજ્યકરની ઉપજ એટલીજ છે કે સો મણ અનાજ વેચાય વા તેનો વિદેશમાં નિકાશ થાય તો તે પર ચાર રૂપિયા લેવામાં આવે છે. કર્નલ ટૉડે મહા- રાજા સૂરતસિંહે અંગ્રેજસરકારની સાથે સંધિ કરી તે પૂર્વે બિકાનેરરાજ્યમાં વાણિજ્યની જે અવ- સ્થા હતી, તેનું અત્રે ઉત્તમ પ્રકારે વર્ણન કર્યું છે; પરંતુ અહીંઆં અમે પરમ આનંદપૂર્વક પ્રકાશિત કરીએ છીએ કે સાંપ્રતમાં (અર્થાત્ હિંદી લેખકે આ ગ્રંથનો અંગ્રેજીમાંથી અનુવાદ કર્યો તે સમયે) બિકા- નેર રાજ્યમા વાણિજ્યની અધિક ઉન્નતિ થઇ છે અને તેથી રાજ્યની ઉપજ પણ વધી ગઇ છે.

૫-કૃષિવેરો-કૃષિકાર્યમાં જેટલાં હળ વપરાય છે તેમાંનાં પ્રત્યેક હળપર પાંચ રૂપિયાનો કર લેવામાં આવે છે. પૂર્વે કૃષિકારોની પાસેથી અનાજ લેવામા આવતું હતું. ખેતરમાં જેટલું અનાજ પાકતું તેમાંનો ચોથો ભાગ રાજાને મળતો હતોઃ પરંતુ રાજા રાયસહે આ પદ્ધતિ બંધ કરી અને એક બીજો કર નાખ્યો, જેથી જાટકૃષિકારો અત્યંત આનંદ પામ્યા; કારણ કે જ્યારે ધાન્ય ગ્રહણ કરવાની રીતિ પ્રચલિત હતી તે સમયે રાજાનાં કર્મચારીઓ જેમ ફાવે તેમ કૃષિકારોને કષ્ટ આપતા હતા. પૂર્વે આ વેરાદ્વારા બેલાખ રૂપિયાની ઉપજ થતી હતી; પરંતુ ઉપજનાં અન્યાન્ય સાધનોની પેઠે કૃષિ- ની પણ ક્રમશઃ અવનતિ થઇ, તેથી આ કરદ્વારા થતી ઉપજ પણ ઘટી ગઇ છે. હાલમાં આ કરની

માત્ર એક લાખ પચ્ચીસ હજાર રૂપિયાની ઉપજ થાય છે કર્નલ ટાડના સમય પછી રાજ્યમાં સંપૂર્ણ શાંતિ વિરાજમાન થવાથી કૃષિકાર્યનો અભ્યુદય થયો છે અને તેથી રાજ્યની ઉપજ પણ વધી છે, એમ અમે પરમ સંતોષપૂર્વક કહી શકીએ છીએ

૬–માલભા—આ દેશના આદિ નિવાસી જાટ લોકો સ્વેચ્છાથી જે સમયે બિકા અને તેમના ઉત્તરાધિકારીઓની આધીનતાનો સ્વીકાર કરી તેમની પ્રજા બન્યા તે સમયે તેમણે પોતે આ કર આપવાનું કબૂલ કર્યું હતું, તેથી આ કર આજપર્યંત એકસરખી રીતે ચાલ્યો આવે છે માલ શબ્દનો અર્થ ભૂમિ છે, માટે એને ભૂમિ કર કહેતા કાંઇ હરકત નથી બિકાનેરરાજ્યની પ્રજા પાસેથી તેઓ જેટલી ભૂમિ ખેડે છે તે પર દર સો વીઘા જમીને આ કરના બે રૂપિયા લેવામાં આવે છે હાલમાં આ કર દ્વારા પચાસ હજાર રૂપિયા પણ સંગ્રહિત થતા નથી .. .

ઉપજની યાદી

૧ ખાલસાકર[1]	૨૦૦૦૦૦
૨ ધુઆવેરો	૧૦૦૦૦૦
૩ અંગવેરો	૨૦૦૦૦૦
૪ વાણિજ્યકર[2]	૭૫૦૦૦
૫ કૃષિવેરો	૧૨૫૦૦૦
૬ માલભા (ભૂમિકર)	૫૦૦૦૦
એકંદર	૭૫૦૦૦૦ રૂપિયા

ઉપરોક્ત કરો સિવાય બીજા પણ કેટલાક પ્રકારના કરો લેવામાં આવે છે અને તેદ્વારા રાજા સૂરતસિંહનો રાજભંડાર પૂર્ણ કરવામાં આવે છે

ધાતુ ઈનામનો કર પ્રતિ ત્રણ વર્ષે લેવામાં આવે છે આ કર પ્રત્યેક હળપર પાંચ રૂપિયા લેવામાં આવે છે રાજા જોરાવરસિંહે આ કર પ્રચલિત કર્યો હતો કેવલ આસિયાગતિના ૫૦ ગામ અને બેનીવાલના ૧૦ ગામ આ કરમાંથી મુક્ત છે ઉક્ત ગામોના નિવાસીઓ સીમાની રક્ષા કરે છે, તેથી તેમની પાસેથી આ કર લેવામાં આવતો નથી પ્રધાન પ્રધાન સામંતો પણ આ કર આપતા નથી આ કરદ્વારા એક લાખ રૂપિયાની પણ આમદાની થતી નથી

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે –" ઉપરોક્ત નિયમિત કર ઉપરાંત વર્તમાન મહારાજા સૂરતસિંહે સ્વેચ્છાચારી વર્તણુકથી બીજા અનેક કર પ્રજાપર નાખ્યા છે અને રાજાના કર્મચારીઓ પણ પોતાનું ઉદર પરિપૂર્ણ કરવાને માટે કૃષિકારો અને મજુરોપર ઘોર અત્યાચાર કરે છે તેઓ તેમને અનેક કષ્ટો આપી તેમની પાસેથી પૈસા કઢાવે છે આ પ્રકારના ઉપાયોથી મહારાજા સૂરતસિંહે પોતાની આમદાની બમણી કરી દીધી છે " પરમ સંતોષનો વિષય છે કે વર્તમાન મહારાજા ડુંગરસિંહ બહાદૂર પોતાની પ્રજાની પાસેથી કાંઇ પણ કર જોરજુલમથી લેતા નથી

ઇતિહાસવેત્તા કર્નલ ટૉડે ઇ૦સ૦ ૧૮૧૩મા લખ્યું છે કે –૬૬ અને ખુશાલી નામના ઇતર કરો

૧ નાહર	જીલ્લાના	૮૪	ગામોનું મહેસુલ	૧૦૦૦૦૦	રૂપિયા
રેની	,,	૨૪	,, ,,	૧૦૦૦૦	,
રાણિયા	,	૪૪	,, ,,	૨૦૦૦૦	,
જસોલી		૧	,, ,,	૫૦૦૦	,,
સમસ્ત ખાલસા ભૂમિનું મહેસુલ				૧૩૫૦૦૦	,,

હવે રાજગઢ, ચૂરૂ અને અન્યાન્ય કેટલાક દેશો ખાલસા ભૂમિમાં આવી ગયા છે

૨ પ્રાચીન સમયના વાણિજ્યકરની યાદી

તુનકરણ ગામનો વાણિજ્યકર	૨૦૦૦	રૂ
રાજગઢનો વાણિજ્યકર	૧૦૦૦૦	,,
સેખાસરનો ,	૫૦૦૦	,
રાજધાની બિકાનેરનો ,	૭૫૦૦૦	,,
ચૂરૂ અને અન્યાન્ય નગરોનો ,,	૪૫૦૦૦	,,
એકંદર	૧૩૭૦૦૦ રૂપિયા	

પણ આ રાજ્યમાં પ્રચલિત છે. રાજાની આજ્ઞાનો અનાદર કરનાર અપરાધી મનુષ્યની પાસેથી દંડ નામનો કર બલપૂર્વક લેવામાં આવે છે અને ખુશાલી નામનો કર પ્રજાને સંતોષપ્રદર્શનતરિકે આપવો પડે છે. સામંતો, વણિકો અને સમસ્ત સાધારણ જનસમૂહની પાસેથી આ કર લેવામાં આવે છે. નિકૃષ્ટ પંક્તિની પ્રજા પણ આ કરમાંથી મુક્ત નથી. દંડ નામનો કર ગ્રહણ કરવાને માટે ચૌદ કર્મચારીઓ નિયુક્ત કરવામાં આવ્યા છે. પ્રત્યેક જીલ્લામાં એક એક કર્મચારી રહે છે. આ કર્મચારીઓ સ્વચ્છંદીરીતે આ કર ગ્રહણ કરે છે. એકવાર ગાંધોલીના સામંત ત્રણ વર્ષના સામટા દશ હજાર રૂપીઆ બે વર્ષમાં આપવાને તૈયાર થયા હતા જેથી ત્રીજે વર્ષે તેમને કર આપવો પડે નહિ; પરંતુ તેમની આ માગણી કરસંગ્રાહકે માન્ય કરી નહિ, તેથી તે સામંતે અત્યંત ક્રોધિત થઈ કર સંગ્રાહકને પોતાના નગરમાથી હાંકી કાઢયો અને તેઓ પોતાના અધીશ્વરની સામે ખડા થયા. અત્યંત સ્વચ્છંદીરીતે કર સંગ્રહ કરવાના બીજાં અનેક પ્રમાણો ઉપલબ્ધ થાય છે. તેમાંનું એક પ્રમાણ નીચે આપવામાં આવે છેઃ—

રાજા સૂરતસિંહે જે સમયે બિકાનેરના સમસ્ત રાઠોડસેનાની સહાયથી ભટનેર જીતી લઇ પોતાના રાજ્યની સીમા વૃદ્ધિંગત કરી, તે સમયે તેણે પોતાના વિજયથી ઉદ્દીપ્ત થઈ યુદ્ધખર્ચને માટે પોતાના રાજ્યના પ્રત્યેક ઘરપર દશ રૂપીઆનો વેરો નાખ્યો. સૂરતસિંહના વિજયથી પ્રજાને આ પ્રકારનો આનંદ (!) થાય ત્યારે તેના પરાજયથી તેમને કેટલો શોક (!) થાય વારૂ ?

સામંતશાસનની રીતિ જે દેશમાં પ્રચલિત હોય તે દેશમાં સામંતો કેટલી સેનાનો સંગ્રહ શકે તેનો આધાર તે દેશના રાજાના ચારિત્ર ઉપર હોય છે. જો સૂરતસિંહ સર્વજનપ્રિય હોત તો તે એકાદ પ્રબલ સમર ઉપસ્થિત થતાં બિકાજીના વંશના દશ હજાર રાજપૂતો એકત્રિત કરી શકત, જેમાં બારસેં તો ઉત્તમ અશ્વારોહીઓ હોત અને વિદેશી સેના તો જૂદીજ; પરંતુ સમાજની પ્રત્યેક શાખા અધોગતિને પ્રાપ્ત થઇ હોય એવી વર્તમાન પરિસ્થિતિમા ઉપરોક્ત સંખ્યાનો અર્ધ ભાગ પણ એકત્રિત થવો કઠિન છે. રાજાની પોતાની ખાસ સેના આ પ્રમાણે છેઃ—એક વિદેશી દલ, પાંચસેં પાયદલ, પાંચ તોપ અને અઢીસેં અશ્વારોહીઓ. આ સર્વ વિદેશી સેનાપતિને આધીન છે. એ સિવાય બિકાનેર રાજધાનીના કિલ્લાની રક્ષાને માટે એક સ્વતંત્ર દલ રાખવામાં આવ્યું છે, જેનો સેનાપાત એક પુરીહર જાતિનો રાજપૂત છે. તેને પોતાના તાબાની સેનાના ખર્ચને માટે પચ્ચીસ ગામો આપવામાં આવ્યાં છે.

મહારાજ સૂરતસિંહના શાસનસમયની વિદેશી સેના

	અશ્વારોહી	પાયદલ	તોપ
સુલતાનખાં	૦	૨૦૦	૦
અનોખસિંહ શિખ	૦	૨૫૦	૦
બુધસિંહ દેવડા	૦	૨૦૦	૦
દુજનાસંહ	૭૦૦	૪	૪
ગંગાસંહ	૧૦૦૦	૨૫	૬
એકંદર વિદેશી	૧૭૦૦	૬૭૯	૧૦
મોટી તોપો			૨૧
	૧૭૦૦	૬૭૯	૩૧

બિકાનેરના સામંતોની યાદી

સામંતોનાં નામ	કુલ	નિવાસસ્થાન	મહેસુલની ઉપજ	સેનાની સંખ્યા. પાયદલ	સેનાની સંખ્યા. અશ્વારોહી	વિશેષ
વરીશાલ	બિકાવત	મહાજન	૪૦૦૦૦	૫૦૦૦	૧૦૦	આ શાખાના મૂળપુરુષે-રાજા લૂનકરણના ઉત્તરાધિકારીએ ૧૪૪ ગામો પ્રાપ્ત કરી સિંહાસનપરનો પોતાનો અધિકાર છોડી દીધો.

અભયસિંહ	વનીરોત	ભૂકરકા	૨૫૦૦૦	૫૦૦૦	૨૦૦	બિકાનેરના સૌથી પ્રધાન સામંત આ છે.
અનુપસિંહ	બિકાવત	જસાના	૫૦૦૦	૪૦૦	૪૦	
પ્રેમસિંહ	,,	બાઇ	૫૦૦૦	૪૦૦	૨૫	
ચૈનસિંહ	વનીરોત	સાવહ	૨૦૦૦૦	૨૦૦૧	૩૦૦	
હિંમતસિંહ	રાયોત	રાવતસર	૨૦૦૦૦	૨૦૦૦	૩૦૦	
શિવસિંહ	વનીરોત	ચૂરૂ	૨૫૦૦૦	૨૦૦૦	૨૦૦	
ઉમેદસિંહ }	બિદાવત	બિદાસર }	૫૦૦૦૦	૧૦૦૦૦	૨૦૦૦	
જૈતસિંહ }		સાઉન્દવા }				
બહાદુરસિંહ }		મેનનસર }				
સૂર્યમલ્લ }		તિનદાસર }				
ગુમાનસિંહ }	નારનોત	કાદર }	૪૦૦૦૦	૪૦૦૦	૫૦૦	
ગ્વાલાઈસિંહ }		કુટચોર }				
શેરસિંહ		નિમ્બાજી	૫૦૦૦	૫૦૦	૧૨૫	
દેવીસિંહ }		સીધમુખ }				
ઉમેદસિંહ }		કાર્રીપુરા }				
સુરતાનસિંહ }	નારનોત	અજીતપુરા }	૨૦૦૦૦	૫૦૦૦	૪૦૦	
કર્ણીદાન }		વિપાસર }				
સુરતાનસિંહ	કછવારા	નયનાવાસ	૪૦૦૦	૧૫૦	૩૦	આ ઉભય વિદેશી સામંતો છે. એક જયપુરનો છે અને બીજો પ્રાચીન પંવાર વંશનો છે.
પદ્મસિંહ	પંવાર	જૈસીસર	૫૦૦૦	૨૦૦	૧૦૦	
કિસનસિંહ	બિકાવત	હયાદાસર	૫૦૦૦	૨૦૦	૫૦	જેસલમીરના ભાટીઓની પાસેથી પુગલ દેશ ખુંચવી લેવામાં આવ્યો છે.
રાવસિંહ	ભાટી	પુગલ	૬૦૦૦	૧૫૦૦	૪૦	
સુલતાનસિંહ	,,	રાજાસર	૨૫૦૦	૨૦૦	૫૦	
લખનેરસિંહ	,,	મનેર	૨૦૦૦	૪૦૦	૭૫	
કરનીસિંહ	,,	સતીસર	૧૦૦૦	૨૦૦	૯	
ભૂમસિંહ	,,	ચક્કગ	૧૦૦૦	૬૦	૪	
આ ચારસામંતો બિકાજીએ પ્રથમ તાબે કરેલા દેશના છે.						
૧ ભાનસિંહ	ભાટી	વિરચનાક	૧૫૦૦	૬૦	૬	
૨ જાલિમસિંહ	,,	ગર્વાઆના	૧૦૦૦	૪૦	૪	
૩ સરદારસિંહ	,,	સુરજીરા	૮૦૦	૩૦	૨	
૪ કાવતસિંહ	,,	રનદિસર	૬૦૦	૩૨	૨	
ચંદસિંહ	કરમસોત	નોરવા	૧૧૦૦	૧૦૦૦	૫૦૦	આ સામંતે અગીઆર વર્ષ થયા જોધપુરના મહારાજા પાસેથી ૨૭ ગામો લઇને અહીંઆ નિવાસ કર્યો છે.
સતીદાન	રૂપાવત	વદીલહ	૫૦૦૦	૨૦૦	૨૫	
ભૂમસિંહ	ભાટી	જાંગલૂ	૨૫૦૦૦	૪૦૦	૯	
કૈતસી	,,	જામીનસર	૧૫૦૦૦	૫૦૦	૧૫૦	
ઇશ્વરીસિંહ	મંડલા	સારોહા	૧૧૦૦૦	૨૦૦૦	૧૫૦	ગામસંખ્યા ૨૭
પદ્મસિંહ	ભાટી	કુદસુ	૧૫૦૦	૬૦	૪	
કલ્યાણસિંહ	,,	નયનિયાહ	૧૦૦૦	૪૦	૨	
		એકંદર	૩૩૧૪૦૦	૪૩૫૭૨	૫૪૦૨	

ભુમિકર-કર્નલ ટૉડે મહારાજા સૂરતસિંહના શાસનસમયની બિકાનેરરાજ્યની આમદાનીની યાદી આગળ આપી છે. હવે આપણે તેની આધુનિક સ્થિતિનું અવલોકન કરીશું. ઈ૦ સ૦ ૧૮૮૨-૮૩ ના રાજપૂતરાજ્યના રિપોર્ટમાં બિકાનેરના સહાયક પોલિટિકલ એજંટે લખ્યું છે કેઃ-"દરબાર જણાવે છે કે ગત વર્ષની ઉપજ અને ખર્ચનો યથાર્થ હિસાબ અદ્યાપિ થયો નથી, હજી તે અપૂર્ણ છે, માટે તેની યથાર્થ યાદી આપવાને અસમર્થ છું; તોપણ એટલું તો નિશ્ચિત છે કે ગત વર્ષમાં રાજ્યની આમદાની એકંદરે ઠીક હતી. વીસ વર્ષથી હનુમાનગઢ પ્રગણાના મહેસુલમાં ૨૫૦૦૦ રૂપિયાનો અને ટીવી પ્રગણાનાં મહેસુલમાં ૭૦૦૦ રૂપિયાનો વધારો થયો છે. એમ વિદિત થાય છે કે એ સમયે રાજ્યની ઉપજ બારલાખ રૂપિયાની હતી અને ખર્ચ પણ તેટલોજ હતો." આ શબ્દો વાંચી અમારા પાઠકો સરલતાથી અનુમાન કરી શકશે કે બિકાનેરની આમદાની ક્રમશઃ વૃદ્ધિંગત થતી ગઇ છે. ખાસ કરીને વર્તમાન વર્ષમાં સામંતોની ખંડણીમાં વધારો કરવામાં આવ્યો છે, તેથી આગામી વર્ષમાં ઉપજ ઘણી વૃદ્ધિંગત થઈ જશે. પૂર્વવ્યવસ્થાના સંબંધમાં અમારે માત્ર એટલુંજ કહેવાનું છે કે ઉપજના જેટલો ખર્ચ રાખવો કોઇ પણ પ્રકારે ઉચિત નથી. રાજભંડાર દ્રવ્યથી પરિપૂર્ણ રાખવો આવશ્યક છે. આ વાત સત્ય છે કે શાસનવ્યવસ્થામાં સુધારો થવાથી ખર્ચ વધ્યો હતો; તોપણ તે ઉચિત કહેવાય નહિ. આમદાની પ્રમાણે રાજ્યવ્યવસ્થામાં સુધારો કરવાથી તેને શોભા મળે છે. પોલિટિકલ એજંટ વિશ્વાસપૂર્વક માનતો હતો કે વર્તમાન સમયમાં વ્યય કર્યા ઉપરાંત બે લાખ રૂપિયા બચે છે. જો આ વાત સત્ય હોય તો તે પરમ સંતોષનો વિષય છે.

સ્વાસ્થ્ય-ઉક્ત રિપોર્ટમાં મેજર રૉબર્ટ્સ જણાવે છે કેઃ-"નવેમ્બર અને ડીસેમ્બર માસમાં શીતળાના રોગનો પ્રબલતાપૂર્વક પ્રાદુર્ભાવ થયો હતો. અહીંઆંની પ્રજા રસી મૂકાવવાથી થતા લાભવિષે અજ્ઞાન છે. ગત વર્ષમાં ૨૭૨ માણસોને શીતળાની રસી મૂકવામાં આવી હતી. સમગ્ર રાજ્યની જનસંખ્યાના પ્રમાણમાં આ સંખ્યા ઘણી ઓછી છે. નગરના સ્વાસ્થ્યને માટે અનેક લાભદાયક ઉપાયો કરવામાં આવ્યા છે."

ચિકિત્સાલય-સમસ્ત બિકાનેરરાજ્યમાં કેવળ એક ચિકિત્સાલય છે. આ ચિકિત્સાલય રાજધાનીમાં આવેલું છે. ગત વર્ષમાં આ ચિકિત્સાલયમાં ૫૪ રોગીઓએ જઇ ચિકિત્સા કરાવી હતી અને ૩૬૭૪ રોગીઓએ ફક્ત દવા લીધી હતી. ચિકિત્સકોના પગાર અને ઔષધિનાં મૂલ્યમાં દરમાસે ૧૪૩૪ રૂપિયાનો ખર્ચ થયો હતો.

મુકર્દમા-પોલિટિકલ એજંટ લખે છે કેઃ-"ગત વર્ષમાં ૩૧૬ મુકર્દમા નોંધાયા હતા અને આગલાં વર્ષના ૨૨૭ મુકર્દમાનો નિર્ણય કરવાનો બાકી હતો; તેમાંથી ૨૭૧ મુકર્દમાનો ફેંસલો થઇ ગયો છે અને ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૩ના માર્ચની ૩૧મી તારીખ સુધીમાં ૩૧૭ મુકર્દમાઓની તપાસ કરવાની બાકી છે."

દિવાની અદાલત-ગત વર્ષમાં બિકાનેરની સદર દિવાની અદાલતમાં ૫૮૮ નવીન મુકર્દમાઓ આવ્યા હતા અને આગલાં વર્ષના ૪૨૧ મુકર્દમાઓની તપાસ બાકી હતી. આ રીતે થયલા એકંદર ૧૦૦૯ મુકર્દમાઓમાંથી ગત વર્ષમાં ૬૪૦ ની તપાસ સમાપ્ત થઇ ગઇ છે. બિકાજીના વંશજો કેવા ન્યાયપ્રિય છે તે આ યાદીપરથી પ્રતીત થાય છે.

ફોજદારી અદાલત-મેજર રિચાર્ડસ લખે છે કેઃ "૧૨૩૧ મુકર્દમાઓ નોંધાયા હતા, તેમાંથી ૭૧૭ની તપાસ સમાપ્ત થઇ ગઇ છે અને ૫૧૪ મુકર્દમાઓની તપાસ બાકી છે. એકંદર ૧૦૮૦અપરાધીઓને પકડવામાં આવ્યા છે.

	મનુષ્યો
કારાગૃહની સજા પામનાર	૩૪૦
દ્રવ્યનો દંડ પામનાર	૨૫૫
છોડી મૂકવામાં આવેલા	૨૪૬
નાસી ગયેલા	૧૫
જામીનપર છૂટેલા	૧૩૯

મરી ગયેલા	૧૬
દેશનિકાલ થયેલા	૮
હજી જેની તપાસ થાય છે તેવા	૬૧

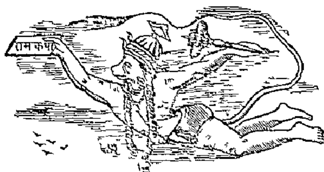
બાલકન્યાની હત્યા કરવાનો એક પણ અપરાધ થયો નથી.

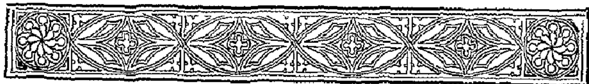
બિકાનેરના કારાગૃહમાં નિમ્નલિખિત અપરાધીઓ કેદ પડેલા છેઃ–

જન્મ પર્યંત	૧૩
૧૪ વર્ષને માટે	૫
૧૨ " "	૩
૧૦ " "	૨
૯ " "	૧
૮ " "	૨
૭ " "	૧૩
૬ " "	૭
૫ વર્ષને માટે	૧૪
૫ વર્ષથી ઓછાને માટે	૯૮
૯ માસથી ઓછાને માટે	૩૩
વિચારાધીન	૨૧
એકંદર	૨૧૨ મનુષ્ય

ઉપરોક્ત કેદીઓમા ૧૯૬ પુરુષ અને ૧૬ સ્ત્રીઓ છે. સામંતોના તાબાના દેશોમાં તપાસ કરીને અપરાધીઓને આ કારાગૃહમા મોકલવામા આવ્યા હતા, તેમને યાદીમા લખવામાં આવ્યા નથી."

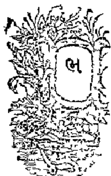
વિદ્યાલય—બિકાનેરમાં અદ્યાપિ એક પણ સરકારી વિદ્યાલય નહોતું. ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૭ ના ફેબ્રુઆરીની ૨૭ મી તારીખે એક સરકારી વિદ્યાલય સ્થાપિત થયું છે. આ વિદ્યાલયનું નામ વર્તમાન મહારાજાના નામપરથી " ડુંગરસિંહ કૉલેજ " રાખવામા આવ્યું છે. અમે જણાવવાની રજા લઇએ છીએ કે આ રાજ્યમાં જેટલી વિદ્યોન્નતિ થશે તેટલીજ રાજ્યની શ્રીવૃદ્ધિ પણ થશે: માટે શિક્ષાના વિષયમા દ્રવ્યનો ખર્ચ વ્યય કરવો એ મહારાજાનું કર્તવ્ય છે.

अध्याय ९ मो

ભટનેરની મૂળ સ્થાપના અને તેનું નામકરણ–ભટનેરની જાટજાતિની ઐતિહાસિક શ્રેષ્ઠતા–વૈરસિંહની છાવણીની સ્થાપના–ભીરોને થયેલી ઉત્તરાધિકારની પ્રાપ્તિ–તેણે અંગીકાર કરેલો મુસલમાની ધર્મ–રાવ દુલીચ–હુસેનખાં–હુસેન મુહમ્મદ–ઈમામ મુહમ્મદ–બહાદૂરખાં–જાબ્તાખાં–દેશની વ્યવસ્થા–પ્રાકૃતિક પરિવર્તન–પ્રાચીન પ્રાસાદોના ધ્વંસાવશેષ–પ્રાણી અને ઉદ્‌ભિજ્જ તત્વ–પ્રાચીન નગરોની યાદી–મરુક્ષેત્રમાં પ્રાપ્ત થયેલાં તીરનાં માથાં જેવાં માથાંવાળા અક્ષરો.

ભટનેર કે જે વર્તમાન સમયમાં બિકાનેરના સંપૂર્ણ અધિકારમાં છે તે ઘણાં વર્ષો પૂર્વે એક શ્રેણીના જાટોનું સ્વતંત્ર નિવાસસ્થાન હતું. આ જાટજાતિ એક સમયે એટલી બળવાન હતી કે તે રાજાની સાથે પણ વિરોધ કરીને તેને ઘોર વિપત્તિમા નાખતી હતીઃ અને રાજાની ઉપર જ્યારે શત્રુનું આક્રમણ થતું હતું ત્યારે તે રાજાને ઘણી સારી સહાય કરતી હતી. ભાટી જાતિએજ આ દેશમાં પ્રથમ નિવાસ કર્યો હતો, એ વાત સુપ્રસિદ્ધ છે; પરંતુ તેનું નામ ભટનેર પડ્યું તે સાથે તે જાતિને કાંઇપણ સંબંધ નથી. એક મહાબળવાન રાજાના ભાટને આ દેશ ઈનામમાં મળ્યો હતો અને તેણે એનું નામ ભટનેર પાડ્યું હતું. વળી એનું નામ ભટનેર પડ્યું તેના સંબંધમાં જેસલમીરના ઇતિહાસમા એક બીજી હકિકત પ્રાપ્ત થાય છે. આ હકિકત વાંચવાથી પ્રતીત થાય છે કે આ દેશમા ભાટીજાતિએ નિવાસ કર્યો હતો તેથી તેનું નામ ભટનેર પડ્યું છે; પરંતુ ભાટીજાતિ એ રાજ્યની આદ્યસંસ્થાપક નથી. તેનો સમસ્ત ઉત્તરભાગ મરુસ્થળીના પ્રાચીન ભૌગોલિક વર્ણનમાં 'નેર' નામથી પ્રસિદ્ધ છે. જ્યારે ભાટીજાતિની કેટલીક શાખાએ મુસલમાનધર્મ અંગીકાર કર્યો ત્યારે તેમણે મુખ્ય ભાટીજાતિથી ભિન્ન ઓળખાવાને માટે ભાટીને બદલે ભટ્ટી નામ ધારણ કર્યું હતું.

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે, ભટનેરના તાબાનો ભૂખંડ અને તેની ઉત્તરે જે ભૂમિ ગાડાનદીના તટપર્યંત ગઇ છે તે ભૂમિ અધુના જનશૂન્ય અવસ્થામા છે; પરંતુ તે પૂર્વે આવી જનશૂન્ય નહોતી. હું કેટલાક એવાં પ્રાચીન સમયના નગરોની યાદી પ્રકાશિત કરીશ, કે જે પૂર્વે વિશેષ પ્રસિદ્ધ હતા અને જેના પૂર્વગૌરવનાં ચિન્હો અદ્યાપિ વિદ્યમાન છે આ નગરોનો ઇતિહાસ જોવાથી અમારાં ભટનેરના વર્ણનનું સમર્થન કરનારાં અનેક પ્રમાણો અવશ્ય પ્રાપ્ત થશે

આ ભટનેર પ્રદેશ મધ્ય એશિયામાંથી હિંદુસ્થાનમાં આક્રમણ કરનાર લોકોના માર્ગમા આવેલો હોવાથી તેને ઇતિહાસમા ઘણી પ્રસિદ્ધિ મળી છે જાટ જાતિએ ગઝનીના મહમદની સાથે સિંધુનદીમા જલયુદ્ધ કરીને તેના માર્ગમાં વિઘ્ન નાખ્યું હતું. આ જાતિના પૂર્વપુરુષોએ ઉક્ત યુદ્ધ થયું તે પૂર્વે દીર્ઘકાળપર મારવાડ અને પંજાબમાં નિવાસ કર્યો હતો. આપણે આ જાતિનો છત્રીસ રાજકુલોમાં સમાવેશ થયેલો જોઇએ છીએ, તેથી સરલતાથી અનુમાન થઇ શકે છે કે ભારતવિજેતા સુલતાન મહમુદના સમયથી અનેક શતાબ્દી પૂર્વે આ જાટલોકોએ પ્રબલ રાજકીય સામર્થ્ય પ્રાપ્ત કર્યું હતું. શાહબુદ્દીને ભારતવર્ષપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો ત્યાર પછી બાર વર્ષે અર્થાત્ ઈ૦ સ૦ ૧૨૦૫ મા તેના ઉત્તરાધિકારી કુતબુદ્દીને સ્વયં મરુક્ષેત્રના ઉત્તરભાગમા વસતા જાટોની સામે યુદ્ધ કર્યું હતું; કારણ કે તે સમયે જાટોએ યવનોના તાબાનો હાંસી દેશ બળપૂર્વક ખુંચાવી લીધો હતો.

ફીરોઝની ઉત્તરાધિકારિણી હતભાગિની રઝિયાબેગમને જે સમયે સિંહાસન છોડવાની ફરજ પડી તે સમયે તે જાટોને શરણે ગઈ હતી જાટોએ તેને આશ્રય આપ્યો, એટલુંજ નહિ પરંતુ પ્રાચીનકાળના ટૅાસિરિસની પેઠે ધાધકરવોકોની સાથે મળીને રઝિયાના શત્રુઓની સામે યુદ્ધ કરવાને તેઓ ગયા આ સમયે તેઓ રઝિયાના હાથ નીચે રહી તેની આજ્ઞાનું પાલન કરતા હતા, પરંતુ દુર્ભાગ્યવશાત્ રઝિયા શત્રુઓને પ્રતિફળ આપી શકી નહિ તેણે રણક્ષેત્રમાં પોતાના જીવનનું બલિદાન આપી પોતાનું ગૌરવ વૃદ્ધિગત કર્યું પછી ઇ૦સ૦ ૧૩૯૭ માં જે સમયે તૈમૂરે ભારતવર્ષપર આક્રમણ કર્યું, ત્યારે તેણે અત્યંત ક્રોધપૂર્વક ભટનેરપર હલ્લો કર્યો હતો આ આક્રમણનું કારણ એ હતું કે તૈમૂરે જે સમયે મુલતાનપર આક્રમણ કર્યું હતું, તે સમયે જાટોએ તેના માર્ગમાં ભયંકર બાધા ઉપસ્થિત કરી હતી અને તેના સૈન્યને અસ્તવ્યસ્ત કરી નાખ્યું હતું આથી તમૂરે ક્રોધિત થઈ સેનાસહિત ભટનેરપર આક્રમણ કર્યું અને જાટોનો ભયંકરરીતે નાશ કર્યો ભટ્ટી અને જાટ લોકો એવી રીતે એકબીજા સાથે મળી ગયા હતા કે તેમને બે જાતિ કહેવી કઠિન છે અમે આ સબંધે ભાટીઓના ઇતિહાસમાં વિશેષ વિવેચન કરીશું હાલ અમે રાઠોડોએ ભટનેરપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો, તે સમયનો તેનો ઇતિહાસ આપવાને પ્રવૃત્ત થઇએ છીએ

તૈમૂરે ભટનેરપર આક્રમણ કર્યું તે પછી અલ્પસમયમાં મરોઠ અને ફૂલગના કેટલાક ભાટી લોકોએ પોતાના નેતા વેરસિંહના હાથ નીચે બહાર પડી ભટનેરપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો આ સમયે એક મુસલમાન ભટનેરનો શાસનકર્તા હતો તે તૈમૂરનો અમલદાર હતો વા દિલ્હીના પાદશાહનો સૂબો હતો તે જણાયું નથી પરંતુ તે ઘણું કરીને તૈમૂરનો અમલદાર હતો તેનું નામ ચિગાતખાં હતું તેણે જાટોની પાસેથી ભટનેર ખુંચવી લીધું હતું

વૈરસિંહ સત્તાવીશ વર્ષપર્યંત ભટનેરમાં રાજ્ય કરી પરલોકવાસી થયો તત્પશ્ચાત્ તેનો પુત્ર ભીરો ભટનેરનો અધીશ્વર થયો ભીરોના શાસનસમયમાં ચિગાતખાના ઉત્તરાધિકારીએ દિલ્હીના યવનસમ્રાટની સહાય લઈ ભટનેરપર બે વાર આક્રમણ કર્યું, પરંતુ બન્નેવાર તેને પલાયન કરવું પડયું વૈરસિંહના વંશજોએ તેની પુષ્કળ હાનિ કરી, પણ ચિગાતખાના વંશજોએ પ્રબલ પરાક્રમસહિત ત્રીજીવાર ભટનેરપર આક્રમણ કરી તેને ઘેરો ઘાલ્યો અને ભીરોને ઘોર વિપત્તિમાં નાખી દીધો ભીરોએ દીર્ઘકાળપર્યંત પોતાની રક્ષા કરી, પરંતુ અંતે જ્યારે તેણે જોયું કે ભોજનના અભાવથી સેનાસહિત પ્રાણત્યાગ કરવાની સંપૂર્ણ સંભાવના છે ત્યારે તેણે સંધિની સૂચના આપનાર સફેદ પતાકા કિલ્લાપર લગાડી દીધી અને પોતાના કિલ્લાની રક્ષા કરવાને માટે આક્રમણકારીઓની ઉપર સંધિનો પ્રસ્તાવ મોકલ્યો આક્રમણ કરનારાઓએ એવો સંદેશો મોકલ્યો કે જો તમે મુસલમાનધર્મનો સ્વીકાર કરો અથવા તમારી કન્યા દિલ્હીના પાદશાહના કરકમલમાં સમર્પણ કરો તો તમારૂં રાજ્ય વિધ્વસ્ત કરવામાં આવશે નહિ ભીરોએ આ ઘોર વિપત્તિમાંથી પોતાના પ્રાણની રક્ષા કરવાનો કોઈ અન્ય ઉપાય નહિ જોઈ શીઘ્ર યવનધર્મનો સ્વીકાર કર્યો આજ સમયથી મુસલમાન ભાટીઓએ હિન્દુ ભાટીઓથી પૃથક્ ઓળખાવાને માટે ભટ્ટીનામ ધારણ કર્યું ભીરોની પછી તેના ૭ વંશજોએ ક્રમશ ભટનેરનું શાસન કર્યું હતું કહેવાની જરૂર નથી કે તે સર્વ પણ મુસલમાનધર્મનાજ અનુયાયી હતા ભીરોની છઠ્ઠી પેઢીએ રાવ દુલિચ ઉર્ફે હયાતખા થયો હયાતખા જે સમયે ભટનેરના સિંહાસનપર વિરાજમાન હતો તે સમયે બિકાનેરના અધીશ્વર મહારાજા રાયસિંહે તે પ્રદેશ તેના હાથમાંથી ખુંચવી લીધો આ રીતે ભટનેર બિકાનેરના મહારાજાના તાબામાં આવ્યું અને ભીરોના વંશજોએ ફતેહાબાદમાં નિવાસ કર્યો હયાતખાના મૃત્યુ પછી તેના હુસેનખા નામના પૌત્રે રાજા સુજનસિંહની પાસેથી પુન ભટનેર ખુંચવી લીધું હુસેન મુહમ્મદ અને ઇમામ મુહમ્મદના સમયમાં આ દેશ ભીરોના વંશજોના અધિકારમાં રહ્યો અંતે મહારાજા સૂરતસિંહે બહાદુરખાના શાસનસમયમાં ભટનેર પુન પોતાના અધિકારમાં લઇ લીધું [1]

[1] સંવત ૧૮૫૭ ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૧માં વિખ્યાત વીર જ્યોર્જ ટામસે ત્રણ લાખ રૂપિયા લઇને આ દેશ ભાટીઓને સોંપી દીધો હતો પરંતુ બીજે વર્ષે રાઠોડોએ પુન તેપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કેઃ-હાલસા જાબ્તાખાં રેની નામના સ્થાનમાં નિવાસ કરે છે અને તે કેવળ પચ્ચીસ ગામની ઉપજપર નિર્વાહ કરે છે. બિકાનેરના મહારાજા રાયસિંહે પોતાની રાણીના નામથી આ રેની નગર સ્થાપિત કર્યું હતું. આ નગર ઇમામ મુહમ્મદે પોતાના અધિકારમાં લઈ લીધું હતું. જાબ્તાખાં હાલમાં ચોરી અને લૂંટફાટનો ધંધો કરે છે અને આ રીતે તેણે વાર્ષિક ત્રણ લાખની ઉપજની સંપત્તિ મેળવી છે. તેના અત્યાચાર અને લૂંટફાટના ભયથી સમસ્ત દરિદ્ર જાટો પોતાના પ્રાણ અને સંપત્તિના સંરક્ષણને માટે સદા શંકિત રહે છે. પૂર્વ તરફ બ્રિટિશ મુલકો પાસે આવેલા હોવાથી તે તરફ તે લૂંટફાટ કરી શકતો નથી, આથી તે ઉત્તર તરફ લૂંટફાટ કર્યા કરે છે. તેથી ઉત્તર ભાગ જનશૂન્ય બની ગયો છે. એક સમયે આ દેશના બીડોમા પુષ્કળ પશુઓ ચરતાં હતા. બિકાનેરની ઉત્તર સીમાથી ગાડા નદીપર્યંતનો દેશ અધિક ફળદ્રુપ છે, અહીંઆ જમીનની સપાટીની નિકટજ જલ પ્રાપ્ત થાય છે અને આ દેશમા રેતાળભૂમિનું તો નામ પણ નથી. આથી અહીંઆ કૃષિકાર્ય ઉત્તમ પ્રકારે થતું હતું; પરંતુ અનેક શતાબ્દીઓ થયાં કગ્ગર અથવા હાકડા નદી સૂકાઇ ગઇ છે, તેથી આ દેશ જનશૂન્ય બની ગયો છે. લોકો કહે છે કે પ્રાચીન કાળમાં આ નદી ફૂલરાની નિકટ થઇને પશ્ચિમ તરફ જતી હતી. ફૂલરામા આ નદીના ચિન્હો અદ્યાપિ વિદ્યમાન છે. ફૂલરાની નિકટ થઈ આ નદી આગળ જતી હતી અને ઉચ્ચ નામના સ્થાનમાં સિંધુ નદીની સાથે મળી જતી હતી. નેર અર્થાત્ મરુક્ષેત્રની રેતીથી આ નદી ધાટના અધીશ્વર રાવ હમીરના શાસનસમયમાં પૂરાઇ ગઇ હતી. જો કોઇ અંગ્રેજ આ ભારતીય મરુક્ષેત્રમાં ભ્રમણ કરતો કરતો જાય તો તેને અમરકોટની નિકટ ચોર નામના સ્થાનમાં અસંત પ્રાચીન સોઢા જાતિના રાજકુમારો મળશે અને જો આ રાજવંશનો કવિ જીવિત હશે તો તેના મુખથી તે આ સ્મરણીય ઇતિહાસની ઘણી વાતો સાલ ઈ૦ સહિત સરલતાથી સાંભળી શકશે તથા આ પ્રાકૃતિક અને રાજકીય પરિવર્તન શી રીતે થયું તે પણ જાણી શકશે. અત્યંત પ્રાચીન કાળના પ્રધાન પ્રધાન નગરોના ચિન્હો આજે પણ આ દેશની રેતીના માર્ગમા વિદ્યમાન છે. આ સર્વ ચિન્હોથી ઉકત પ્રદેશ એક સમયે જાહોજલાલી ભોગવતો હતો એ વાત સરલતાથી પ્રમાણિત થાય છે. ભટનેરની પશ્ચિમ તરફ એક રંગમહેલ પ્રાપ્ત થાય છે, જેના ભૂગર્ભમાનાં દિવાનખાના, ઓરડા વગેરે અદ્યાપિ સુરક્ષિત અવસ્થામાં છે. આ સર્વ ચિન્હો ઐતિહાસિક પ્રમાણોથી ભરપૂર છે. ભટનેરથી સાડાબાર કોશ દક્ષિણમાં દંદૂસર નામનું સ્થાન છે, ત્યાના એક અતિ વૃદ્ધ નિવાસીએ અમારા પ્રશ્નના ઉત્તરમા આ દેશની પ્રાચીન અવસ્થા સંબંધે કહ્યું હતું કે, જ્યારે પંવારવંશના રાજા આ સમસ્ત પ્રદેશપર રાજ્ય કરતા હતા, ત્યારે સિકંદર રૂમીએ તેના ઉપર આક્રમણ કરી આ દેશનો વિધ્વંસ કરી નાખ્યો હતો.

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે બ્રિટિશરાજ્યના સીમાંત હાંસી હિસારથી જો આપણે આ દેશમાં પ્રવેશ કરીએ તો ઉપરોકત કથન કયાસુધી સત્ય છે, તેની કસોટી થઇ શકશે. અહીંઆ દંતકથા અનુસાર પ્રાચીન પરમાર જાતિના મહાલયોના ધ્વંસાવશેષ આપણને પ્રાપ્ત થાય છે. વળી અધિક પશ્ચિમ તરફ આવેલા પ્રદેશના સંબંધમા પણ આવીજ દંતકથા પ્રચલિત છે. દંતકથાઓ તો રાજધાનીઓનાં નામ સુદ્ધા જણાવે છે, પરંતુ હાલમા તેનાં કાઇ ચિન્હો દૃષ્ટિગોચર થતાં નથી. આ પ્રદેશમાં ઘણી સરળતાથી યાત્રા કરી શકાય છે. માર્ગમા કાઇ પણ કષ્ટ પડતું નથી. આ દેશની આવી અવસ્થા ખરેખર પ્રવાસીઓને માટે અતિ અનુકૂળ છે. આ સ્થાનમા ભ્રમણ કરવાથી રાજપૂતાનાનાં ઉત્તર મરુક્ષેત્રનાં અનેક પ્રાચીન તત્ત્વો ઘણી સુગમતાથી જ્ઞાત થઇ શકે છે. ત્યાની અનેક દંતકથાઓ તથા ભિન્ન ભિન્ન જાતિના સામાજીક આચારવિચારો પ્રાચીન તત્ત્વના શોધકોને અતિ ઉપયુક્ત છે. જો કે આ દેશમાં ઉદ્ભિજ્જ અને પશુઓ ઘણાં ઓછાં છે, તથાપિ અહીંઆ કૃષિકાર્ય અતિ સુગમતાથી થઇ શકે છે. અહીંઆની વનસ્પતિ તથા પશુઓ ગંગાજીના કિનારાપરના પ્રદેશમાં થતી વનસ્પતિ અને પશુઓથી ભિન્ન છે અને તે ઘણે અંશે આફ્રિકાની જગવિખ્યાત મરુભૂમિમાં થતાં પશુઓ તથા વનસ્પતિની સાથે મળતા આવે છે. ભટ્ટી, ખોસા, રાજડ, સરાઇ, માંગલિયા, સોઢા અને બીજી અનેક જાતિઓ અવલોકનને માટે વિશાળ ક્ષેત્ર સાદર કરે છે. પ્રાણીતત્ત્વવેત્તાઓ અહીંઆંનાં મનુષ્યોના આચારવિચારની તપાસ કર્યા પછી પશુઓની તપાસ કરી શકશે. અહીંઆં જંગલી ગધેડા અને

પ્રત્યેક શ્રેણીનાં હરિણ આદિ પશુઓ થાય છે. અહીંઆની ભેંસો સાધારણ ઘાસ ખાઇ દોઢ મહિના સુધી જલ પીતી નથી. અહીંઆં લવણસરોવરો પણ છે. આ દેશમાં અનેક પ્રકારનાં ધાન્યો ઉત્પન્ન થાય છે. અહીંઆંનાં મનુષ્યો વિલાસી હોતાં નથી અને તેમનામાં સભ્યતાના અનેક ચિન્હો પ્રાપ્ત થાય છે. અહીંઆંના વર્તમાન નિવાસીઓ વૃક્ષોની શાખાઓથી કુટિ બનાવે છે. તેને સાધારણતઃ 'ઝોંપડા' કહેવામાં આવે છે. આ કુટિને અંદરથી માટીવતી લીંપવામાં આવે છે. આ કુટિઓ આફ્રિકાના નિવાસીઓની કુટીઓ કરતાં શ્રેષ્ઠ હોય છે.

ટૅાડ મહાશયે આ દેશના પ્રાચીન નગરોની યાદી આ પ્રમાણે વર્ણવી છેઃ—

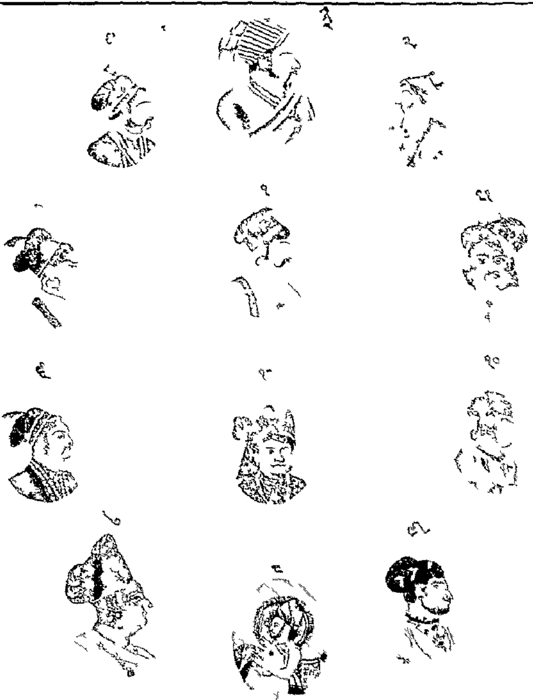
અભોર, વણજારાનું નગર રંગમહેલ, સોદલ વા સૂરતગઢ, મારોતલ, રાયતીવંગ, કાલીવંગ, કલ્યાનસર, ફૂલરા, મરોટ, તલવારા, ગિલવારા, ભુન્ની, માનિકખર, સૂરસાગર, ભામેલી, કોરીવાલા અને કાલધરાની, ફૂલરા અને મરોટ આજપર્યંત પ્રસિદ્ધ છે. પહેલાં અત્યંત પ્રાચીન સમયમા અર્થાત્ પરમારવંશીઓના આદિ શાસનસમયમાં એની ગણના 'નવકોટી મારુકા' માં થતી હતી. જૈન લોકોના ખીલા જેવાં માથાંવાળા અક્ષરોના લેખો અત્રે ઘણા પ્રાપ્ત થાય છે. મરુક્ષેત્રના દુર્લભા નામના સ્થાનમાં અમને આ પ્રકારનો એક તામ્રપત્ર પ્રાપ્ત થયો હતો. નવ શતાબ્દીઓ વ્યતીત થવાથી તે વિધ્વસ્ત થઇ ગયો છે. ફૂલરા દેશમા લાખો ફૂલાણી નિવાસ કરતો હતો. પાઠકો આ માણસના નામથી સુપરિચિત છે. લાખો ફૂલાણી, અણહિલપુરનો સિદ્ધરાજ અને ધારનો ઉદયાદિત્ય એ ત્રણે સમકાલીન હતા.

ઉપર અમે કર્નલ ટૅાડનાજ શબ્દો જણાવ્યા છે. ભટનેર દેશ જો કે ઝાઝો વિસ્તૃત નથી, તોપણ તે એક અત્યંત પ્રાચીન રાજ્ય છે, એમાં તો કિંચિત્ પણ સંદેહ નથી. કર્નલ ટૅાડે જે નગરોની યાદી પ્રકાશિત કરી છે તે નગરો સમયના પ્રભાવથી લુપ્ત થઇ ગયાં છે; પરંતુ જે ચિન્હો આજે છિન્નવિચ્છિન્ન અવસ્થામાં પ્રાપ્ત થાય છે, તેની તપાસ કરવાને જો પ્રાચીન તત્ત્વના શોધકો બહાર પડશે તો અનેક પ્રાચીન તત્ત્વો પ્રકાશિત થઇ શકશે. મરુક્ષેત્રમાં રાઠોડોની શાસનશક્તિનો વિસ્તાર થયો તેની અનેક શતાબ્દીઓ પૂર્વે પરમારવંશીય રાજાઓ આ દેશમાં પ્રબળ પ્રતાપસહિત રાજ્ય કરતા હતા અને તેમના બાહુબળથી એક સમયે સમસ્ત ભારતવર્ષ કંપાયમાન થતો હતો. મેસેડોનિયાના જગદ્વિખ્યાત વીર એલેકઝાંડરે આ દેશના અધીશ્વરની સામે યુદ્ધ કર્યું હતું. જ્યારે આજસુધી આ દેશના ઉક્ત અધીશ્વરોની દંતકથાઓ પ્રચલિત છે, ત્યારે સરલતાથી અનુમાન થઈ શકે છે કે તેઓ કાંઈ સામાન્ય બળ ધરાવતા નહોતા. એલેકઝાંડરે આ દેશપર આક્રમણ કર્યું હતું, એ વાત કર્નલ ટૅાડ સ્વીકારતા નથી; પરંતુ જ્યારે 'સિકંદર રૂમીએ રંગમહેલ ઇત્યાદિનો વિધ્વંસ કર્યો હતો' એવી વાત સહસ્ત્રાવધિ લોકોમાં પ્રચલિત છે, ત્યારે તેનો અવિશ્વાસ આપણે શી રીતે કરી શકીએ ?

એલેકઝાંડરે ભારતવર્ષ જીતી લેવાના ઉદ્દેશથી આ દેશપર આક્રમણ કરીને વીરતા દર્શાવી હતી. તેનું વર્ણન અનેક ઐતિહાસિક પુસ્તકોમાં પ્રાપ્ત થાય છે; પરંતુ કોઇપણ ગ્રંથમાં તેણે રંગમહેલનો વિધ્વંસ કર્યો હતો, એમ જણાવવામાં આવ્યું નથી. તેથી કર્નલ ટૅાડે ઉક્ત વાતના સંબંધમાં સંદેહ પ્રકાશિત કર્યો છે; પરંતુ અમે વિશ્વાસપૂર્વક માનીએ છીએ કે એલેકઝાંડરે મરુક્ષેત્રમાં જે પ્રધાન પ્રધાન સ્થળોએ યુદ્ધ કર્યું તે સિવાય કોઇપણ સમરક્ષેત્રનું વર્ણન ઇતિહાસવેત્તાઓએ કર્યું નથી. બૅકિટ્રયાના જે ગ્રીક રાજાએ રંગમહેલપર આક્રમણ કર્યું હતું, તેનો નિર્દેશ પણ કોઇ ઐતિહાસિક ગ્રંથમાં પ્રાપ્ત થતો નથી. આવી અવસ્થામાં એલેકઝાંડરે રંગમહેલપર આક્રમણ નહોતું કર્યું, એમ આપણે નિશ્ચયપૂર્વક શી રીતે કહી શકીએ ? સિકંદર રૂમીએ આ દેશ જીતી લઇ રંગમહેલનો વિધ્વંસ કર્યો હતો, એ વાત જ્યારે સેંકડો વર્ષોથી પ્રચલિત છે ત્યારે અન્ય પ્રમાણોના અભાવમા આ દંતકથા ગ્રહણ કરવા યોગ્ય છે.

ભટનેર હાલમાં બિકાનેરના અધિકારમાં છે. જો કે આ દેશની સ્થિતિ હાલમાં અધિકાંશે પરિવર્તિત થઇ ગઇ છે; પરંતુ એવી કોઇ પણ વિશિષ્ટ રાજકીય ઘટના સાંપ્રતમાં બની નથી કે જેનો વિસ્તારસહિત ઉલ્લેખ કરવાનું પ્રયોજન હોય, માટે અત્રે અમે અટકીએ છીએ.

બિકાનેરનો ઇતિહાસ સમાપ્ત

जैसलमेर ।

(१) भीमसिंह सन नहीं मालुम
(२) सावलसिंह – ,,
(३) अमरसिंह –
(४) जसवतसिंह १७०२
(५) बुद्धसिंह (कुछही राज राज किया)

(६) तेजसिंह (गूरूरपर) यो शख्स कि जो विना अधिकार किसीका राज पाट छीन ले–
(७) अखैसिंह १७२२
(८) मूलराज १७६२

(९) गजसिंह १८२०
(१०) रणजीतसिंह १८४६
(११) बैरीसाल १८५४
(१२) महारावलशालि वाहन १८९१

खण्ड ३ जो-जेसलमीरनुं राज्य

अध्याय १ लो

જેસલમીરરાજ્યનું પ્રાચીન નામ-જેસલમીરના ભાટીરાજપૂતો યદુવંશી હોવાનું પ્રમાણ-ભારતવર્ષના અધીશ્વર ભરતદ્વારા થયેલી તેમની ઉત્પત્તિ-પ્રાચીન ભારતવાસીઓની સમુદ્રયાત્રા-યદુવંશનાં પ્રાચીન નગરો-પ્રયાગ, મથુરાં અને દ્વારિકાં-તેમનો માંહોમાંહેનો કલહ-યદુવંશના નેતા દ્વારિકાંપતિ શ્રીકૃષ્ણના વંશનો વિસ્તાર-તેમના પ્રપૌત્ર નાભ અને ખીરનો દ્વારિકામાંથી થયેલો દેશનિકાલ-નાભે મરુભૂમિમા કરેલી રાજ્યસ્થાપના-જાડેજા અને યદુભાન-નામનો પરલોકવાસ થયા પછી મરુભૂમિમાં થયેલો પ્રતિબાહુનો અભિષેક-તેમના પુત્રો-સુબાહુ-રાજા ગજ-તેમણે ગજનીની કરેલી સ્થાપના-સિરિયા અને ખોરાસાનના અધીશ્વરોએ રાજા ગજપર કરેલું આક્રમણ-ઉભય રાજાઓનો થયેલો પરાજય-રાજા ગજે કાશ્મીરપર કરેલું આક્રમણ-તેમનો વિવાહ-ખોરાસાનપતિએ બીજી વાર કરેલું આક્રમણ-ગજનું મૃત્યુ-ગજનીનો અધિકાર-કુમાર શાલિવાહનનું પંજાબમાં આગમન-તેમણે સંવત ૭૨ માં શાલીવાહન નગરની કરેલી સ્થાપના-પંજાબ જીતી લેવું-દિલ્લીના તુંવાર વંશીય જયપાલની કન્યાનું પાણિગ્રહણ-ગજનીપર પુન સ્થાપિત કરેલો અધિકાર-બાલંદનો અભિષેક-તેમના અનેક વંશજો-તેમણે જીતેલા દેશ-બાલંદે શાલિવાહન નગરમાં કરેલો નિવાસ-તેમના પૌત્ર ચાકિતોને ગજનીનું રાજ્ય સમર્પણ કરવું-ચાકિતોએ ગ્રહણ કરેલો મુસલમાન ધર્મ-તેનો ખોરાસાનના સિંહાસનપર અભિષેક-ચાકિતોદ્વારા એક મોગલ શાખાની થયેલી ઉત્પત્તિ-બાલંદનું મૃત્યુ-તેમના પુત્ર ભાટીનો રાજ્યાભિષેક-યદુવંશનું નામ પરિવર્તિત થઈ તેનું નામ ભાટી વંશ પડવું-મંગલરાવને થયેલી રાજ્યપ્રાપ્તિ-તેમના ભ્રાતા મનસુરરાવ તથા તેના પુત્રોનું ગારા નદી પાર જવું અને લખ્ખી જંગલપર અધિકાર કરવો-મંગલરાવના પુત્રોનું અધ પતન-તેમના રાજપૂત નામનો લોપ-તેમના વંશજોને આભોરિયા અને જાટના ઉપાધિ પ્રાપ્ત થવી-તક્ષક જાતિ-તક્ષશીલની રાજધાનીની થયેલી શોધ-મંગલરાવનું મરુભૂમિમાં આગમન-મરુભૂમિની જાતિઓ-મંગલરાવના પુત્ર મંડમરાવનો અમરકોટના મહારાજાની કન્યા સાથે થયેલો વિવાહ-તેનો પુત્ર કેહર-ઝાલોરના દેવડાગણોની સાથે મિત્રતા-તણોટની સ્થાપના-કેહરનો અભિષેક-વાગહજાતિનો તણોટપર આક્રમણ-સંવત ૭૮૭માં તણોટનો થયેલો ધ્વંસ-બરાહજાતિની સાથે સંધિબંધન-સમાલોચના.

એક સમયે ભારતવર્ષમા ક્ષત્રિય નૃપતિઓના સાહસ, શૂરતા, વીરતા અને તેજસ્વિતા સૂર્યના તીક્ષ્ણ કિરણોની પેઠે અત્યંત ઉગ્ર પ્રભાવ પ્રસારી રહ્યા હતા એક સમયે ક્ષત્રિઓ ઉન્નતિના શિખરપર આરૂઢ થયા હતા, પરંતુ અફસોસ ! સાપ્રતમા તેઓ અધ પતનના ઊંડા કૂપમા ડૂબ્યા છે તે ક્ષત્રિયકુલનો ભારત, તે અર્જુન, કર્ણ, દુર્યોધનનો ભારત, તે દિલીપ, અજ, રામ, લક્ષ્મણનો ભારત આજે અવનતિમા પડયો છે જે ચંદ્રમા અને સૂર્ય આકાશરૂપી વિમાનમા બેસી એક સમયે આનંદિત નેત્રોથી ભારતવર્ષમા પોતાના વંશજોની વીરલીલા જોઇ પોતાના મનમા

સંતોષ પામતા હતા, તેજ ચંદ્ર અને સૂર્ય આજે વિરાજમાન છે અને તેમના અનેક વંશજો આજે રાજદંડ ધારણ કરી રહ્યા છે પરંતુ અફસોસ ! આજે કેવું વિચિત્ર દૃશ્ય દગ્ગોચર થાય છે ! જે સૂર્ય અને ચંદ્રવંશી ક્ષત્રિય રાજાઓ શતાવધિ વર્ષો પૂર્વે મધ્યાહ્નના સૂર્યની પેઠે જગતમાં વિરાજમાન હતા, તેજ વીર ક્ષત્રીઓ આજે અસ્ત થયેલા દીપકની પેઠે પડી રહ્યા છે વાલ્મીકિ અને વ્યાસ પોતાની સુમધુર વાણીથી જે સૂર્ય અને ચંદ્રવંશની કીર્તિના કીર્તન કરી ગયા છે, જેમની ગાથા આજે પણ આ ઘોર સ્મશાનમાં પડેલા ભારતની પૂર્વસ્મૃતિ જાગૃત કરી મૃતમ જીવનમંત્રનો પ્રચાર કરવાને સમર્થ છે તેજ બે વીર વંશોની ગૌરવગરિમા અફસોસ ! આજે માત્ર દંતકથામાં આવી રહી છે ! જે ગૌરવગરિમાના કિરણો સમસ્ત જગતમાં વ્યાપ્ત થઇ ગયા હતા, તે ગૌરવગરિમાનો સૂર્ય આજે તેજવિહીન બની ગયો છે ઘોર સ્મશાનમાં આ વીરજાતિ જાણે અનંત નિદ્રામાં સૂતી છે કેવળ મનોહારિણી આશા મંદસ્વરે કહેતી જણાય છે કે, "કર્મ કરો અને ધૈર્ય ધારણ કરો "

આ બે અત્યંત પ્રાચીન વિશ્વવિદિત વીર ક્ષત્રિયવંશો પૈકી એક વીરવંશના ઇતિહાસનું વર્ણન કરવાને અત્રે અમે પ્રવૃત્ત થઇએ છીએ જે પવિત્ર દેવવંશે એક સમયે સમસ્ત ભારતવર્ષમાં પોતાની શાસનશક્તિનો વિસ્તાર કરી અમર્યાદ ગૌરવ પ્રાપ્ત કર્યું હતું જે વંશના અકથનીય બલવિક્રમ, નીતિ અને ધાર્મિકતાનું ઉજ્જવલ વર્ણન ઇતિહાસમાં સુવર્ણાક્ષરથી અંકિત છે, તે ચંદ્રવંશનું વર્ણન અત્રે અમે કરીએ છીએ જે પવિત્ર ચંદ્રવંશમાં શ્રીકૃષ્ણ ભગવાને અવતાર લઇ ભારતવર્ષમાં અનંત લીલા કરી હતી, જેમના નામસ્મરણથી આજે ભક્તવૃંદો આનંદોન્મત્ત બની જાય છે, તેજ ચંદ્રવંશનું વર્ણન કરવાને અત્રે અમે તત્પર થયા છીએ જે હરિના નામથી સમસ્ત ભારતવર્ષમાં આજે પ્રેમભક્તિનો અખંડ સ્રોત વહી રહ્યો છે, જેમના નામથી પાપી, સંતપ્ત, સાધુ અને ભક્તો એ સર્વ એક પ્રેમની શૃંખલામાં પરિબદ્ધ થયા છે, જેમના નામથી શાક્ત, શૈવ અને મુસલમાનો એક જાતિના બની ગયા છે, સાંપ્રતના નિરાકારવાદીઓ 'જલમાં હરિ, સ્થલમાં હરિ, અનંત આકાશમાં હરિ,' એમ માની જેના માહાત્મ્યના કીર્તનમાં નિમગ્ન છે, દેશી ખ્રિસ્તીઓ ઇશની સાથે જેનું નામ જોડી હાથમાં કરતાલ લઇ 'ઇશ હરિ' નો ધ્વનિ ઉઠાવે છે, તેજ હરિના વંશનું વર્ણન કરવાને અત્રે અમે પ્રવૃત્ત થઇએ છીએ અંગ્રેજીનું શિક્ષણ પામેલા યુવકો ! તમેજ કહો કે બ્રાહ્મ, ખ્રિસ્તી અને આર્યસમાજીઓ તે મોરમુકુટધારી બંસીધરના નામનું સ્મરણ અન્યરીતે કરે છે કે નહિ ? અમે કહીએ છીએ કે વાલ્મીકિએ જે પ્રકારે નારદજીની પાસેથી ઉપદેશ ગ્રહણ કરી પોતાની મુક્તિનું દ્વાર ખોલવાને માટે 'મરા મરા' શબ્દનો ઉચ્ચાર કરી જંગલમાં અજ્ઞાતરીતે રામનામનું કીર્તન કર્યું હતું, તે પ્રકારે બ્રાહ્મ અને ઇસાઇઓ શું હરિના નામનું કીર્તન કરતા નથી ? લોકો હરિને ગમે તે રીતે ભજે તોપણ પરિણામ તો એકનું એકજ આવે છે હરિ સ્વયં કહી ગયા છે કે -"મને જે ભાવથી જે ભજે છે, તેજ ભાવથી હું તેને દર્શન દઉં છું અને તેજ ભાવથી તેની કામના પૂર્ણ કરૂં છું " અને આથીજ અમે કહીએ છીએ કે શીખ, ઇસાઇ અને મુસલમાન તે દયાળુ હરિના નામનું જે ભાવથી ઉચ્ચાર કરે છે તે ભાવથી હરિ તેમની મનકામના પરિપૂર્ણ કરે છે

વિદેશી ભાષાથી શિક્ષિત થયેલા વીસમી શતાબ્દીના અભક્ત હિંદુ, મુસનમાન, ખ્રિસ્તી, બ્રાહ્મ, નાસ્તિક તથા અદ્દભુત જીવ ! તમે કહો છો કે -"કૃષ્ણ લંપટ હતા, તેઓ કદિ ઇશ્વર હોઇ શકે નહિ" અમે કહીએ છીએ કે આ તમારો ભ્રમ છે જ્ઞાન જણાવે છે કે આ સંસારમાં પ્રત્યેક સ્ત્રીપુરુષ પ્રકૃતિની છાયાસ્વરૂપ છે સ્ત્રીપુરુષોની નાની શક્તિ અનંત શક્તિની સાથે જડિત છે જે સ્ત્રીપુરુષ અનંત શક્તિની સાથે પોતાનું અત્યંત ક્ષુદ્ર 'અસ્તિત્વ' મેળવી દઇને આ પૃથ્વીપર વિરાજમાન રહે છે, તે નરનારી દેવદેવી છે, અને જે નરનારી પોતાના આત્માની તે મહાન શક્તિનો અનુભવ કરવાને અસમર્થ બની પોતાના ક્ષુદ્ર 'અસ્તિત્વ'ને પ્રબલ બનાવી કુમાર્ગે ચાલે છે, તેઓ આ સંસારમાં પિશાચપિશાચિણી છે જો તમે તમારા દેહમાં ઇશ્વરનું અસ્તિત્વ માનતા ન હો તો તમે શી રીતે કહી શકશો કે ઇશ્વર સર્વવ્યાપક છે ? શું આથી ઇશ્વરની વ્યાપકતા કુંઠિત થતી નથી ? તમે અવતારવાદનો સ્વીકાર કરતા નથી તેમાં કાંઇ હરકત નથી,

પરંતુ જ્ઞાન કહે છે કે મનુષ્યની સ્વલ્પ શકિત પવિત્રતાપૂર્વક અનંત શકિત સાથે મળીને મનુષ્યને દેવતા બનાવી દે છે; માટે તમારે સ્વીકાર કરવો પડશે કે અનંત શકિતની સાથે શ્રીકૃષ્ણની સ્વલ્પ શકિતએ મળી જઇને તેમને દેવસ્વરૂપે સંસારમાં પૂજ્ય બનાવી દીધા હતા, પરંતુ આ વાત કુતર્ક કરનારાઓને માટે છે. અમારા સિદ્ધાંત અને વૈદિક માન્યતાઅનુસાર શ્રીકૃષ્ણ સાક્ષાત્ ઇશ્વર છે અને પ્રેમી ભકતો તથા સાધુઓ જ્ઞાનનેત્રોથી જોઇ શકે છે કે હરિ એ સમસ્ત જીવોનું આશ્રયસ્થાન છે, હરિનું નામ- એ સંસારનો સાર છે અને શ્રીકૃષ્ણ સ્વયં ઇશ્વિરના અવતાર છે.

ઇશ્વરને નહિ માનનાર નાસ્તિકો ઇશ્વરનું અસ્તિત્વ યત્કંચિત્ પણ માનતા નથી. તેઓ કહે છે કે તમે જેને ઇશ્વર કહો છો તે અજ્ઞાત અને અજ્ઞેય છે. તેમના ગુરુદેવે આ ભારતવર્ષમાં અનેક હજાર વર્ષો પૂર્વે આજ વાત કહી હતી. પછી તેનું ખંડન પણ અહીંઆજ થઈ ગયું છે. પોતાના ભકતજનોને હરિ કહી ગયા છે કેઃ-"હું દુર્જ્ઞેય છું. પ્રેમ, ભકિત, યોગ અને પવિત્રતાવિના મને કોઈ પ્રાપ્ત કરી શકતુ નથી." જ્યા વસ્તુસ્થિતિ આવી છે ત્યાં ભકિત, યોગ, સાધના અને પવિત્રતા સિવાય તે દુર્જ્ઞેય હરિનું દર્શન કોણ કરી શકશે ? કેવલ યુકિતથી તેનું જ્ઞાન મેળવવુ અત્યંત કઠિન છે. હે નવીન સભ્યતાના ઉપાસકો ! તમારા ગુરુઓ પ્રેમ, ભકિત, યોગ, સાધન, ભજન, પૂજનથી રહિત છે, તેથી તેઓ કેવલ અર્ધમાર્ગે જઇ અંધકારમા અથડાય છે અને ત્યાથી પોતાના મૂળ સ્થાને પાછા ફરે છે. તમે પણ તેમનું અનુકરણ કરો છો. તમે અહંકારથી ગર્જના કરીને કહેશો કેઃ- 'શું મિલ, સ્પેન્સર ઇત્યાદિ વિશ્વવિખ્યાત મહાન પંડિતો, વૈજ્ઞાનિકો અને નૈયાયિકો પણ ભ્રમમાં પડી શકે ?" હવે અમે કહીએ છીએ કેઃ-"જો આધુનિક વૈજ્ઞાનિક પંડિતો અભ્રાન્ત હોય તો અમારા પૂર્વના ઋષિમુનિઓ પણ અભ્રાન્ત શામાટે ન હોઇ શકે ?" તમે કહેશો કેઃ-"ઋષિમુનિઓ અસભ્ય અને જંગલી હતા, માટે તેમનો તે સમયનો મત હાલમાં ચાલી શકે એમ નથી" આનો ઉત્તર એ છે કેઃ-"અમારા ઋષિમુનિઓ અસભ્ય નહોતા, પરંતુ તેઓ મહાન તત્ત્વવેત્તા હતા." હવે અમે ખ્રિસ્તી પંડિતોને પ્રશ્ન કરીશું કે, તમે ઇસુને ઇશ્વરનો પુત્ર શામાટે માનો છો અને તેનું ભજન તથા આરાધના કરવાને શામાટે પ્રવૃત્ત થાઓ છો ?

આપણે પરતંત્ર દેશમાં જન્મ લીધો છે. આપણો જાતીય ધર્મ, જાતીય આચારવિચાર, જાતીય વ્યવસ્થા-એ સર્વ મૃતવત્ પડયાં છે. એક માત્ર ઉદરનિર્વાહ કરવાને માટે અને દ્રવ્યોપાર્જન કરવાને માટે આપણા લોકોઆમતેમભ્રમણ કરી રહ્યા છે. એવા શિક્ષિત માણસો ઘણાજ થોડા છે કે જેઓ જ્ઞાનની શોધમા નિમગ્ન હોય. આપણા જાતીય ધર્મની શિક્ષા રામાયણ અને મહાભારતમાંથી પ્રાપ્ત થઇ શકે છે; પરંતુ આપણને વિદ્યાલયમાં શિક્ષકદ્વારા આપણા ધર્મની કિંવા નીતિની શિક્ષા પ્રાપ્ત થતી નથી. વિદેશી ભાષાના શિક્ષણના પ્રભાવથી વિજાતીય ધર્મનો મર્મ આપણને જેટલો જ્ઞાત છે, તેનો એક શતાંશ પણ આપણે આપણા પોતાના ધર્મના સંબંધમા જાણતા નથી. આપણે એટલું પણ કહી શકતા નથી કે દશરથને કેટલી રાણીઓ હતી અને તેમના પુત્રોનાં નામ શું હતાં ? આપણી જાતિના પતનનું હૃદયભેદક દૃશ્ય આપણી દૃષ્ટિસન્મુખ આવીનેઉભું છે. તમે મિલ અને કૉમ્ટના શિષ્યો છો, તમને પરદેશી ઇસુના જન્મવિષે પ્રશ્ન કરવામા આવે તો તમે તત્ક્ષણ તેનું મનોહર વર્ણન કરશો, લ્યૂથરના પંથની વ્યાખ્યા કરશો, મિલ, કૉમ્ટના મતની વ્યાખ્યા કરશો; પરંતુ જો તમને શ્રીકૃષ્ણના જન્મવિષે પ્રશ્ન કરવામા આવે તો તમે એકદમ મૂંગા બની જશો. શ્રીકૃષ્ણે ભગવદ્ગીતામા શું કહ્યું છે, એવો પ્રશ્ન જો કરવામા આવે તો તમને ચારે બાજુ અંધકાર દેખાશે; અને ઇસુએ પહાડપર બેસીને કેવું વ્યાખ્યાન આપ્યું હતું, એવો પ્રશ્ન પૂછવામાં આવે તો તમે તત્ક્ષણ તેનો ઉત્તર આપી શકશો તમારી જન્મભૂમિમા, તમારી જાતિમા, વેદ, પુરાણ, ન્યાય, સ્મૃતિ, દર્શન, વિજ્ઞાન ઇત્યાદિ સર્વ શાસ્ત્રો છે, એમ તમે સાંભળ્યું છે; પરંતુ તે શી વસ્તુ છે તે જાણવાને તમે ભુલેચૂકે પણ ઇચ્છા કરતા નથી. તેમા જે અમૂલ્ય રત્નો વિદ્યમાન છે તેને ગ્રહણ કરવાનો તમે યત્કિંચિત પણ પ્રયત્ન કરતા નથી. તેને ગ્રહણ કરવાની તમારી જરાપણ ઇચ્છા નથી. તમારી જનની જન્મભૂમિ આ દુર્લભ ધનથી ધનવતી છે અને તમે તેનાં સંતાનો વિદેશી ભાષાની શિક્ષા ગ્રહણ કરો છો—આ પ્રકારનું ધન પ્રાપ્ત કરવાને માટે સાત સમુદ્રપારના લોકોને બારણે ભીખ માગો

છો ! તમારા પોતાના ધર્મમા ધન છે કે નહિ, તેની તમે ભૂલેચૂકે પણ તપાસ કરતા નથી અને રસ્તાના ભિખારી બનીને અત્યત અલ્પધનથી હાનમા ધનિક બનેલી વિદેશી જાતિની આગળ તેને માટે પ્રાર્થના કરો છો ધાર્મિક નિબધ લખતા તમારા વિદેશી ગુરુઓના અનેક મતો તમે ઉદ્ધૃત કરો છો, પરતુ તમારા પૂર્વજો જે ધર્મને આશ્રયે પોતાનુ જીવન વ્યતીત કરી ગયા છે તે સનાતન હિંદુધર્મના શાસ્ત્રોમાથી બે શ્લોક ઉદ્ધૃત કરતા પણ તમને લાજ લાગે છે ! તમારા ગુરુ મેક્ષમૂલરે કરેલો ઋગ્વેદસહિતાનો અગ્રેજી અનુવાદ વાચ્યા વિના વેદનુ રહસ્ય જાણવાનો તમારે માટે કોઇ અન્ય ઉપાય નથી આ રીતે માત્ર અગ્રેજી ભાષામા આપણા શાસ્ત્રના થયેલા અનુવાદમાજ તમારૂ જ્ઞાન સીમાબદ્ધ છે તમને જો પ્રશ્ન કરવામા આવે કે ઇ૦ સ૦ ૪૪૯થી મહારાણી વિક્ટોરિયાના સમયસુધીમા ઇગ્લાડમા જે મુખ્ય મુખ્ય ઘટના બની હોય તેનુ વિવરણ કરો તો તમે શીઘ્ર સાન, મહિના અને તારીખસહિત તેનુ વર્ણન કરશો પરતુ જો તમને કહેવામા આવે કે ચદ્રવશની મુખ્ય મુખ્ય ઘટના વર્ણવો, તો તમે એકદમ પાષાણપ્રતિમાવત્ સ્તબ્ધ બની જશો તમને જો પ્રશ્ન કરવામા આવે કે મહારાણી વિક્ટોરિયાના પિતાનુ નામ શુ હતુ તો તમે તે એક પળમા જણાવશો, અને જો તમને પૂછવામા આવે કે જહાગીરના પિતામહનુ નામ શુ હતુ તો તે પણ તમે ઝટ જણાવશો, પરતુ જો તમને એવો પ્રશ્ન કરવામા આવે કે શ્રીકૃષ્ણના પ્રપિતાનુ નામ શુ હતુ તો તમે તરત મૂગા બની જશો હે શિક્ષિત મહોદયો ! જો તમને પૂછવામા આવે કે તમારા પ્રપિતામહનુ નામ શુ તો તમારૂ મુખ શ્યામ શામાટે પડી જાય છે ? જ્યારે તમારા હૃદયમા જાતીય ધર્મજ્ઞાન, શાસ્ત્રજ્ઞાન કિંચિત્ પણ રહ્યુ નથી ત્યારે શ્રીકૃષ્ણનુ નામ સાભળી તમને ઘૃણા ઉત્પન્ન થાય એમા શુ આશ્ચર્ય ? અને સત્ય છે કે ભક્ષ્યાભક્ષ્યનો લેશપણ વિવેક રાખ્યા વિના જે નિરતર મદ્યમાસનુ સેવન કરે છે અને સદા જે પ્રાણીઓનો ધ્વસ કરવાને તત્પર રહે છે તેમના હૃદયમા ધર્મભાવ ટકીજ શકે ક્યાથી ? હે સ્વદેશી શિક્ષિત પુરુષો ! આ તત્ત્વ જાણવાને માટે જુઓ શ્રીમદ્ ભાગવતમા શુ લખ્યુ છે —

निगमकल्पतरोर्गलितं फलं शुकमुखादमृतद्रवसंयुतम् ।
पिबत भागवतं रसमालयं मुहुरहो रसिका भुवि भावुकाः ॥

અમે અતઃકરણપૂર્વક અમારા સ્વદેશી ભ્રાતાઓને ભલામણ કરીએ છીએ કે તમારે શ્રીમદ્ભાગવત અને ભગવદ્ગીતાનુ અધ્યયન અવશ્ય કરવુ જોઇએ જેઓ સસ્કૃત ભાષાથી અજ્ઞાત છે, તેઓ જો આ પુસ્તકોનો અનુવાદ વાચશે તો શ્રીકૃષ્ણ કોણ હતા, તેની તેમને પ્રતીતિ થશે ત્યારે તેમના મનમા શ્રીકૃષ્ણના સબધમા જે ભ્રમ અને અવિશ્વાસ છે તે નિવૃત્ત થઇ જશે ત્યારે તમે સારી રીતે જાણશો કે સમસ્ત વિલાયતના ધાર્મિક પુસ્તકો અને મિલ, કોમ્ટ, સ્પેન્સર વગેરેના વૈજ્ઞાનિક પુસ્તકો એકત્ર કરીએ તોપણ તેમાથી શ્રીમદ્ભાગવત અને ભગવદ્ગીતાના ઉપદેશનો એક શતાશ પણ પ્રાપ્ત થશે નહિ ઉત્તમ અવલોકનકારો આ વાત મુક્તકઠે સ્વીકારે છે કે પ્રત્યેક ધર્મ કાલક્રમે કરીને અજ્ઞાન અને મૂર્ખ લોકોના દોષથી વિકૃત બની જાય છે; અને ધર્મસસ્થાપકોના ચરિત્રો તેમના ઉપાસકોની રુચિઅનુસાર ભિન્ન ભિન્ન પ્રકારના બની જાય છે, પરતુ તત્ત્વવેત્તાઓ તેના તત્ત્વો જાણે છે ત્યારે હવે અમે પ્રશ્ન કરીએ છીએ કે શુ આ દેશના શિક્ષિત યુવકો ચિરકાલપર્યત શ્રીકૃષ્ણપ્રત્યે ઘૃણા ધરાવતા રહેશે ? આ સ્થળે તે દયામય કૃષ્ણના ચરિત્રનુ વર્ણન અને તેમના માહાત્મ્યનુ વિવરણ તથા શ્રીમદ્ભાગવત અને ભગવદ્ગીતા ઇત્યાદિ ગ્રથોનુ રહસ્ય આપવુ અપ્રાસગિક છે, માટે અમે અત્યત શોકસહિત તેમ કરતા અટકીએ છીએ, પરતુ અમે અમારા દેશના આશારૂપ પુરુષોને કહીએ છીએ કે આ ઘોર શ્મશાનવત્ ભારતવર્ષમા મહાશક્તિની સાધનાની આવશ્યકતા છે, તેમજ મૃતસજીવનમત્રના પ્રચારની જરૂર છે માટે આ મરુક્ષેત્રમા હરિનામરૂપી અમૃતનુ સિંચન કરી પ્રેમભક્તિના પ્રબળ આદોલનો પ્રસારો. આ કુસપના સાગરમા ડુબી ગયેલા દેશમા હવે અમે શૈવ અને વૈષ્ણવોની વચ્ચે વિવાદ થતો જોવા ઇચ્છતા નથી. અમે કેવળ સપનેજ જોવા માગીએ છીએ અમે તે સર્વેશ્વર હરિ અને યોગમાયાની શક્તિ એકત્ર કરવા માગીએ છીએ અમે પુરુષ અને પ્રકૃતિનો સયોગ થએલો જોવા ઇચ્છીએ છીએ અમે માનીએ છીએ કે કેવળ વિજાતીય

શિક્ષાથી જાતીય ઉન્નતિ કદિપણ થઇ શકશે નહિ. જાતીય ધર્મ અને જાતીય શાસ્ત્રની શિક્ષાવિના ઉન્નતિ થઇ શકશે નહિ. સંપ એજ ઉન્નતિનું મુખ્ય સાધન છે. હે ભારતવાસીઓ! તમે હવે મિલ, કૉમ્ટ અને સ્પેન્સરને એક બાજુએ મૂકી દો અને તમારા પોતાનાં શાસ્ત્રો તરફ દષ્ટિ ફેંકો. તમારા ઘરમા જે અમૂલ્ય ધન પડેલું છે, જેનો તમે અનાદર કરો છો, જેના આશ્રયથી તમે આ ભવસાગર સરળતાથી તરી શકશો તે ધન તરફ આંખ ઉઘાડીને જુઓ. બંધુઓ! મહાશક્તિના ધ્વનિની સાથે આજે શ્રીહરિના નામના ધ્વનિના સંયોગનું પ્રયોજન છે. બંધુઓ! સ્મરણમા રાખો કે અંતે હરિ નામજ એક સારપદાર્થ છે.

મહર્ષિ વ્યાસજીએ પોતાની અમૃતમય વાણીથી જે પવિત્ર હરિવંશની કથા વર્ણવી છે, જે હરિવંશનું મહાભારતમાં વર્ણન આવે છે, જે હરિવંશ આર્યધર્માવલંબી પ્રત્યેક મનુષ્યના આદરને પાત્ર છે, તેજ હરિવંશના પાછળના રાજાઓનું વર્ણન કરવાને અમે પ્રવૃત્ત થયા છીએ. સર્વ જીવોના આધારસ્વરૂપ દયામય શ્રીકૃષ્ણની માનવલીલા સમાપ્ત થઇ અને તેઓ વૈકુંઠધામમાં ગયા ત્યાંસુધીનું તેમના વંશનું વૃત્તાંત કવિકુલપતિ વ્યાસજીએ આપ્યું છે, માટે આ સ્થળે તેમની પછીના રાજાઓનો ઇતિહાસ આપવો ઉચિત છે. જે આર્યસંતાનોએ હરિવંશનો ઇતિહાસ મહાભારતમાં વાંચ્યો છે, જેમણે યદુવંશના ધ્વંસનું વૃત્તાંત વાંચ્યું છે, તેઓ શેષ યદુવંશીઓની શી અવસ્થા થઈ તે આજપર્યંત જાણતા નથી; માટે આ ઇતિહાસ તે સંબંધે પ્રકાશ પાડશે એવી અમે આશા રાખીએ છીએ. જે દયામય હરિ આ ભારતવર્ષમાં અવર્ણનીય અનંત લીલા કરી ગયા છે, તેમના કયા વંશજો સાંપ્રતમાં ભારતવર્ષમાં વિદ્યમાન છે, તે પાઠકો આ ઇતિહાસ વાંચવાથી સારીરીતે જાણી શકશે અને તેથી તેમને અપૂર્વ આનંદ થશે. જે હરિ ભારતવર્ષમા પ્રેમભક્તિનો સંપૂર્ણ પરિચય કરાવી ગયા છે, જે હરિએ પ્રાણીઓની મુક્તિનો માર્ગ સ્વચ્છ બનાવી દીધો છે, જેમણે મિત્રતા તથા રાજનીતિનો ઉજ્જવળ આદર્શ દર્શાવ્યો છે, જે દયામય ભગવાને ભારતવર્ષને પવિત્ર કર્યો છે, તેમના ચરણકમલનું ધ્યાન ધરી હવે અમે ઇતિહાસનો આરંભ કરીએ છીએ.

મરુસ્થલીનો જે ભાગ હાલમાં જેસલમીરના નામથી વિખ્યાત છે, તેમા ઉક્ત હરિના વંશજોનું વર્તમાનકાળમાં રાજ્ય છે. જેસલમીર નામ આધુનિક છે. પ્રાચીન દંતકથામાં એ મરુ નામથી પ્રસિદ્ધ છે. મરુ અથવા મેરનો અર્થ રેતીનો ટેકરો છે. મરુક્ષેત્રમાં આ જેસલમીરનો પ્રદેશજ પાષાણમય અને ફળદ્રુપ છે. એ સ્વતંત્ર હિંદુરાજવંશનું રાજ્ય છે અને એની પ્રાકૃતિક અવસ્થા દર્શનીય છે. આ દેશના લોકોના આચારવિચાર, આ દેશમાં થતી ખેતી તથા વૃક્ષો ખરેખર વિચિત્ર અને જાણવાયોગ્ય છે; પરંતુ આ દેશમાં જે જાતિ નિવાસ કરે છે તેનો ઇતિહાસ તો તેથી પણ વધુ જાણવાયોગ્ય છે અને ઉપયોગી છે.

જેસલમીરમાં ભાટીલોકો વસે છે. આ ભાટીલોકો યદુ વા જાદવવંશની એક શાખા છે, કે જે આજથી ત્રણ હજાર વર્ષ પૂર્વે સમસ્ત ભારતવર્ષના નેતા હતા અને હાલમાં ભારતવર્ષના એક ખૂણામાં રાજ્ય કરનાર જેસલમીરના મહારાજા પોતાને તે વંશમાં ઉત્પન્ન થયેલા જણાવે છે, કે જે એક સમયે યમુનાના તટથી લઇને પૃથ્વીના છેડા સુધી રાજ્ય કરતા હતા.[૧]

આ યદુવંશીઓનો શૃંખલાબદ્ધ ઇતિહાસ હાલમા પ્રાપ્ત થવો અશક્ય છે, કે જે દ્વારા ઉક્ત મતનું સમર્થન થઇ શકે; પરંતુ તેઓ પોતાની વંશાવલીની રક્ષા કરતા આવ્યા છે તે પરથી પ્રમાણિત થાય છે કે ઘણે અંશે આ વાત સત્ય છે. યદુવંશીઓના ઇતિહાસની ખોજ કરવાથી અમારા મનમાં બે અનુમાનો ઉત્પન્ન થયાં છે અને તે અવશ્ય માન્ય પણ થઇ શકશે. પહેલું અનુમાન તો એ છે કે આ ભાટીઓ સીથિયનવંશમાંથી ઉત્પન્ન થયેલા છે; અને બીજું અનુમાન એ છે કે તેઓ આર્ય છે. જો આપણે અત્યંત પ્રાચીન કાળના ઐતિહાસિક સમયપ્રત્યે દૃષ્ટિ ફેંકીએ કે જ્યારે હિંદુઓ અને સીથિયનો એકજ હતા અને જ્યારે તેમણે એકબીજાથી પૃથક્ થઇને ભિન્ન ભિન્ન રાજ્યો સ્થાપન કર્યાં હતાં, તો આપણને વિદિત થાય છે કે કાસ્પીઅન સમુદ્રથી ગંગાનદીના તટપર્યંત વસતા ભિન્નભિન્ન

૧ શ્રીકૃષ્ણે જે દ્વારિકાપુરી સ્થાપન કરી તેનું પ્રથમ નામ જગતકુંડ હતું. ગ્રંથકારે જગતકુંડનો અર્થ પૃથ્વીનો છેડો કર્યો છે, પરંતુ તેનો વાસ્તવિક અર્થ ભૂસ્વર્ગ છે. મૂળ ગ્રંથમાં 'પૃથ્વીનો છેડો' છે. હિંદીઅનુવાદક

શાખાના લોકો એકજ ભાષા બોલનાર અને એકજ ધર્મ પાળનાર એક બૃહત્ જાતિના મનુષ્યો હતા આ અતિ પ્રાચીનકાલમા સીથિયન લોકોનું મુખ્ય સામ્રાજ્ય વિનષ્ટ થઇ ગયુ ત્યારપછી બુધના પુત્ર ભરતે ભારતવર્ષમા પોતાનું સામ્રાજ્ય સ્થાપિત કર્યું (એને ઇન્ડોસીથિયન રાજ્ય કહેવામા આવ્યું છે.) હતું તે સાર્વભૌમ મહારાજા ભારતના વંશજ ભાટીઓ હાલમા મરુસ્થલીના એક સંકીર્ણ ખૂણામા શાસન કરે છે.

રાજકુલોએ (અર્થાત્ સૂર્યવંશી અને ચન્દ્રવંશીઓએ) ભારતવર્ષમા પ્રથમ નિવાસ કર્યો હતો, એવુ અનુમાન કરવું વ્યર્થ છે. રાજકુલોએ આ દેશમા પ્રવેશ કર્યો તે પૂર્વે અહીં આ ભીલ, મીના, કાબા વગેરે લોકો વસતા હતા[2] કટલાક લોકો જણાવે છે કે આ ભીલ અને મીના લોકો પણ રાજકુલોમાથીજ ઉત્પન્ન થયા છે, પરંતુ તેઓ ગજકૌશલ્યવિહીન હોવાથી આ શોચનીય દશાને પ્રાપ્ત થયા છે; પણ આ વાતની સત્યતા સિદ્ધ કરે એવા કોઈ પ્રમાણો ઉપલબ્ધ થતા નથી તેથી આ વાત અમે અત્રે તેવીને તેનીજ છોડીશુ પ્રાચીન હિંદુજાતિની સત્તા અને તે સત્તાના વિસ્તારના સંબંધમા આધુનિક પુરાતત્ત્વવેત્તાઓએ ભ્રાન્ત અને સંકીર્ણ મત પ્રદર્શિત કર્યા છે ઘણા લોકોએ એવો મત પ્રદર્શિત કર્યો છે, કે મુસલમાનોએ ભારતવર્ષપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો ત્યાર પછી હિંદુસમાજમા અટક નદીને પેલે પાર નહિ જવુ તથા સમુદ્રપર્યટન નહિ કરવુ એવા જે કુસંસ્કારો પ્રચલિત થયા છે, તે ચિરકાલથી આ સમાજમા પ્રચલિત છે. જો નવીન અને સત્ય મત ગ્રહણ કરવા કરતા પ્રાચીન અને ભ્રમમૂલક મત છોડવાનુ કામ અધિક કઠિન ન હોય તો સરલતાથી જ્ઞાત થશે કે હિંદુઓમા જલપર્યટન નહિ કરવાની જે રૂઢિ પ્રચલિત છે તે અત્યંત આધુનિક છે પ્રાચીન કાળના હિંદુઓ જલયુદ્ધમા નિપુણ અને સામર્થ્યસંપન્ન હતા અને તેથી તેઓ આફ્રિકા[3], અરબસ્તાન ઇરાન અને ઑસ્ટ્રેલિયન આર્કિપેલેગો[4] દ્વીપપુંજની સાથે વ્યવહાર રાખતા હતા

હિંદુ લોકો અનાદિ કાળથી ભારતવર્ષની સીમાની અંદરજ વ્યવહાર ચલાવતા આવ્યા છે, એમ કહેવુ અતિ હાસ્યજનક છે પુરાણો જો કે અપૂર્ણ અને કાલ્પનિક વર્ણનથી યુક્ત છે તોપણ તે અને મનુસ્મૃતિ ઇ૦ કેટલાક હિંદુઓના પ્રાચીન ગ્રંથોદ્વારા પ્રમાણિત થાય છે કે ઑક્સસ નદીથી ગંગા નદીના તટપર્યંતના સર્વ દેશોમા હિંદુઓનુ આવાગમન થતુ હતુ પુરાણોના અલંકારિક

૧ પૌંડ્રક, ઉડ, દ્રવીડ, કંબોજ, યવન પારદ, પલ્હવ, ચીની, કિરાત અને શક આ જાતિઓ ક્ષત્રિય હોવા છતા પણ પવિત્ર ધાર્મિક વિધિનુ પાલન નહિ કરવાથી તથા બ્રાહ્મણોની સેવા નહિ કરવાથી ક્રમશ નીચવર્ણ રહ્યાત શૂદ્રત્વને પ્રાપ્ત થઇ (જુઓ મનુ૦ અધ્યાય ૧૦ શ્લોક ૪૩-૪૪) નહુષના તૃતીય[1] પુત્ર યયાતિના પંચમ પુત્ર યવન[2] દ્વારા આયેનિયન લોકોની ઉત્પત્તિ થઇ હોવી જોઇએ શક લોકો એશિયાની શકજાતિ છે પલ્હવ લોકો પ્રાચીન પારસિક યાગૃબ જાતિ છે તે ચીની ચીન (ચાયના) દેશના નિવાસીઓ છે ખો શબ્દની સાથે શક શબ્દ મળવાથી ખોશાકા શબ્દની ઉત્પત્તિ થઈ છે પોટેલમિને એને કાસિમામોન્ટસ કહ્યા છે ડૅકિસસ એ ખોશાક શબ્દનો અપભ્રંશ છે

૨ હાલમા બહુધા કાબાજાતિનો લોપ થઈ ગયો છે શ્રીકૃષ્ણના સમયમા એ જાતિ સૌરાષ્ટ્રમા જંગલી સ્થિતિમા વિદ્યમાન હતી એક જંગલી ભીલદ્વારા શ્રીકૃષ્ણ ઘાયલ થયા ત્યારે તે ભીલે તેમની પાસે આવી હાથ જોડી કહ્યુ "આ કાર્ય અજાણતા મારાથી થયુ છે આપને ઘાયલ કરવાની મારી ઇચ્છા નહોતી, માટે આપ મને ક્ષમા કરો " ત્યારે શ્રીકૃષ્ણે તેને ક્ષમા કરી કહ્યુ 'રામાવતારમા મે તારો વધ કર્યો હતો માટે આ અવતારમા તે મને મારી યથાર્થ વૈર લીધું છે ' આ પરથી પ્રતીત થાય છે કે શ્રીરામચન્દ્રે સૌરાષ્ટ્રના નિવાસીઓને આધીનતાની શૃંખલામા પરિબદ્ધ કરી સભ્ય બનાવ્યા હતા વળી એમ જણાય છે કે શ્રીકૃષ્ણના મૃત્યુ પછી કાબા લોકોએ તેમના વંશજોને લુંટી લીધા હતા

૩ ગૅમ્બિયા અને સૅનિગાલ નદીની સમીપ તબાકુંડા વગેરે નગરો છે અને તે સર્વ નગરોના નામને છેડે કુંડા શબ્દ આવે છે

૪ મહાશય માર્સ્ડન તથા સર વિલિયમ જોન્સ હિંદુ સાહિત્યની તપાસ કરતા એવા નિર્ણયપર આવ્યા છે કે

૧ યયાતિ નહુષના તૃતીય પુત્ર નહોતા, પરંતુ દ્વિતીય પુત્ર હતા (જુઓ ભાગ૦ સ્કં૦ ૯ અ૦ ૧૮)

૨ યયાતિના પંચમ પુત્રનુ નામ યવન નહોતુ યયાતિને યદુ, તુર્વસુ, દ્રુહ્યુ, અનુ અને પુરુ એ પાંચ પુત્રો હતા (જુઓ ભાગ૦ સ્કં૦ ૯ અ૦ ૧૮)

હિંદી અનુવાદક

વર્ણનદ્વારા પ્રતીત થાય છે કે એશિયાનો મધ્ય ભાગ કે જે આજે સાધારણત મ્લેચ્છ દેશ કહેવાય છે, ત્યાથી હિદુસ્થાનમા વિદ્યા અને જ્ઞાનના અનેક સ્રોતો આવ્યા હતા મનુએ પણ પુરાણોના આ મતની પુષ્ટિ કરી છે, જેદ્વારા પ્રતીત થાય છે કે અતિ પ્રાચીન કાળમા શાકદ્વીપથી ગગાના તટ-પર્યંત એકજ (સનાતન) ધર્મનો પ્રચાર હતો [1]

મારાગાસ્કરથી પૂર્વદ્વીપ પર્યંત જે માલિયન ભાષા પ્રચલિત છે તેમા પુષ્કળ સસ્કૃત શબ્દો મળેલા છે અને આ ભાષા બોલનાર લોકોએ મુસલમાનધર્મ ગ્રહણ કર્યો તેની ઘણી શતાબ્દીઓ પૂર્વે તેઓ ઘણા સસ્કૃત શબ્દોનો પ્રયોગ કરતા હતા તેઓ વિશ્વાસપૂર્વક માને છે કે આ સબધ ગુજરાતથી જારી થયો હતો આ દ્વીપવાસીઓ-નીદતકથાઓમા રામાયણ અને મહાભારતની ઘણી વાતો આવે છે (જુઓ એશિયાટિક રિસર્ચીસ વૉ૦ ૬ પૃ૦ ૨૨૬)

મહાશય માર્સ્ડને પોતાનો ઉપરોક્ત મત પ્રદર્શિત કર્યા પછી ઉપરોક્ત દ્વીપો બ્રિટિશસરકારના તાબામા આવ્યા આથી ત્યાના પ્રાચીન મકાનોની તપાસ કરવામા આવી અને તેપરથી પ્રતીત થયુ કે ઉપરોક્ત દ્વીપોમા સૂર્યવશીઓએ જઈ પોતાના મહાલયો બધાવ્યા હતા ત્યાના મદિરોમા દેવદેવીઓની મૂર્તિઓ તથા ત્યાના ગ્રથોમાની ધાર્મિક તથા વીરરસાત્મક વાતો ઉકત મતને વિશેષ પુષ્ટિ આપે છે વળી અતિ દીર્ઘકાળથી ભારતવાસીઓ મિસરના લોકોની સાથે વ્યવહાર રાખતા હતા આના પણ તપાસ કરવાથી અને- પ્રમાણો પ્રાપ્ત થાય છે ભારતવાસીઓએ સિહલદ્વીપદ્વારા મિસરની સાથે સાથી પહેલા સબધ સ્થાપિત કર્યો હતો લકાના વિજેતા રામચદ્રની પાસે પણ તેમના પૂર્વપુરુષ સગરની પેઠે મહાન નૌકાબળ હતુ, એમા સદેહ નથી હુ દીર્ઘકાળથી એવો વિચાર ધરાવતો હતો કે લકા એ પ્રાચીન ઈથિયોપિયા દેશ છે પ્રાચીન લેખોના જણાવ્યા પ્રમાણે ઈથિયોપિયન લોકો ભારત-વર્ષમા ઉત્પન્ન થયા હતા અને આ લોકદ્વારાજ મિસરમા શિક્ષા અને સભ્યતાની વૃદ્ધિ થઈ હતી

૧ અગ્નિપુરાણમા જે સૃષ્ટિનુ વર્ણન છે તેમા સાત દ્વીપોનો ઉલ્લેખ છે તે સાત દ્વીપોમા શાકદ્વીપ પણ એક દ્વીપ છે શાકદ્વીપનિવાસીઓ ભૂપદ્વારા ઉત્પન્ન થયા છે અને તેઓ શાકેશ્વર કહેવાય છે ભૂપના પુત્રોના નામ જુલુદ, સુકુમાર, માનીચક, કુસુમ, ઉત્તર, દરવિક અને દ્રુમ હતા તેમાના પ્રત્યેકે પોતપોતાના નામથી એક એક ખડ(દેશ-ભાગ) સ્થાપિત કર્યો હતો જેમકે સુકુમારખડ વગેરે ત્યાના પ્રધાન પ્રધાન પર્વતોના નામ જુલુદ, રૈવત, સ્યામ, ઇદક, અમકીરીમ અને કેસરી છે સાત પ્રધાન નદીઓ મગ, મગધ, અરવર્ણા ઈ૦ છે અહીઆના નિવાસીઓ પ્રાચીનકાળમા સૂર્યોપાસક હતા સાદી સમજશક્તિથી અમે કહી શકીએ છીએ કે શાકદ્વીપ એજ પ્રાચીન સીથિયા દેશ હતો, અને શાકેશ્વર (મનુના જણાવેલા શક) તથા પાશ્ચાત્ય દેશોના ઈતિહાસમા પ્રસિદ્ધ થયેલા શાકિ લોકોજ પાર્થિયન લોકોના આદિપુરુષ હતા તેમના આદિ અધીશ્વરનુજ નામ અરશક હતુ અરવર્ણ નામની સાથે અક્સસ નામની સાદૃશ્યતા સ્પષ્ટ છે [અરક્સસ એ અક્ષરતીસનો અપભ્રશ છે] શાકદ્વીપના પ્રથમ નૃપતિના પુત્ર જુલુદનેજ તાતાર લોકોના ઇતિહાસવેત્તા અબુલગાઝીએ જૂડસ કહ્યો છે અબુલગાઝીએ હિદુઓની પેઠે એક પર્વતશ્રેણીને પણ તેજ (જૂડસ) નામ આપ્યુ છે પુરાણ અને તાતારના ઈતિહાસમા આ સમાનતા ક્યાથી આવી ?*

એક બ્રાહ્મણનેતાને વિષ્ણુજીના ગરુડ શાકદ્વીપમાથી જબુદ્વીપમા લઈ આવ્યા હતા આથી શાકદ્વીપના બ્રાહ્મણો જબુદ્વીપમા પરિચિત થયા જુઓ એશિયાટિક રિસર્ચીસ વૉ૦ ૫, પૃ૦ ૫૩ મા મહાશય વિલ્ફર્ડનો લેખ

---

* કર્નલ ટોડનો ઉપરોકત મત અમે પુરાણસગત માનતા નથી તેમણે પુરાણમા જે ઉલ્લેખ હોવાની વાત લખી છે તે પુરાણમા છેજ નહિ અને નામોમા પણ ઘણો ગોટાળો છે માર્કડેય પુરાણમા એવો ઉલ્લેખ છે કે મનુને દશ પુત્રો થયા, તેમનાથી સમસ્ત પૃથ્વી વ્યાપ્ત થઈ ગઈ અને પ્રિયવ્રતે પોતાના પુત્રોને સર્વદ્વીપોનુ રાજ્ય આપ્યુ

प्रियव्रतोऽभ्यषिञ्चत्तान् सप्त सप्तसु पार्थिवान। द्वीपेषु तेषु धर्मेण द्वीपांस्तांश्च निबोध मे ॥
जम्बूद्वीपे तथाग्नीध्रं राजान कृतवान् पिता । प्लक्षद्वीपेश्वरोऽस्यापि तेन मेधातिथि स्मृत: ॥
शाल्मले तु वपुष्मन्तं ज्योतिष्मन्तं कुशाह्वये । क्रौञ्चद्वीपे द्युतिमन्तं हव्यं शाकाह्वये सुतम् ॥
पुष्कराधिपतिञ्चैव सवनं कृतवान् सुतम् ।

પ્રિયવ્રતે જબુદ્વીપમા પોતાના પુત્ર અગ્નિધ્રને, પ્લક્ષદ્વીપમા મેધાતિથિને, શાલ્મલિમા વપુષ્માનને, કુશદ્વીપમા જ્યોતિષ્માનને ક્રૌચમા દ્યુતિમતને, શાકદ્વીપમા હવ્યને અને પુષ્કરમા સવનને સ્થાપિત કર્યા હતા ભાગવતમા ઉકત પુત્રોના નામ આ પ્રમાણે લખ્યા છે અગ્નિધ્ર, ઇધ્મજિહ્વ, યજ્ઞબાહુ હિરણ્યરેત, ઘૃતપૃષ્ઠ, મેધાતિથિ, તથા વિતિહોત્ર શાકદ્વીપનુ વર્ણન મત્સ્યપુરાણના ૧૨૨મા અધ્યાયમા આવે છે

शाकद्वीपस्य वक्ष्यामि यथावदिह निश्चयम् । जम्बूद्वीपस्य विस्ताराद्द्विगुणस्तस्य विस्तर: ॥
तत्र पुण्या जनपदा चिराच्च म्रियते जन. । ऋज्वायता प्रतिदिशं निविष्टा वर्षपर्वता: ॥

યદુવંશના નેતા શ્રીકૃષ્ણ નિજધામમાં પધાર્યા ત્યાર પછી યદુવંશીઓ ભારતવર્ષ છોડી અન્યત્ર ચાલ્યા ગયા તેના સંબંધમાં દેશીય ઇતિહાસમાં જે વર્ણન ઉપલબ્ધ થાય છે તે પ્રત્યે આપણે પ્રથમ

रत्नाकराद्रिनामान सानुमन्तो महाचिता । उभयत्रावगाढौ च लवणक्षीरसागरौ ॥
शाकद्वीपे तु वक्ष्यामि सप्त दिव्यान्महाचलान् । देवर्षिगंधर्वयुत प्रथमो मेरुरुच्यते ॥
प्रागायत स सौवर्ण उदयो नाम पर्वत । तस्यापरेण सुमहान् जलधारो महागिरिः ॥
स वै चन्द्र समाख्यातः सर्वौषधिसमन्वित । नारदो नाम चैवोक्तो दुर्गशैलो महाचित ॥
तत्राचलौ समुत्पन्नौ पूर्व नारदपर्वतौ । तत्रापरेण सुमहान् श्यामो नाम महागिरि ॥
यत्र श्यामत्वमापन्ना प्रजाः पूर्वमिमाः किल । स एव दुंदुभिर्नाम श्यामपर्वतसन्निभ ॥
तस्यापरेण रजतो महानस्तो गिरिः स्मृत । स वै सोमक इत्युक्तो देवैर्यत्रामृते पुरा ॥
तस्यापरेचाम्बिकेयः सुमनाश्चैव स स्मृतः । आम्बिकेयात्परो रम्यः सर्वौषधिनिषेवित ॥
विभ्राजस्तु समाख्यात स्फाटिकस्तु महान्गिरि । सैवेह केशवेत्युक्तो यतो वायु प्रवाति च ॥

અર્થાત્ શાકદ્વીપનો વિસ્તાર જંબુદ્વીપથી બમણો છે ત્યાં પુણ્યાત્મા પુરુષોનો નિવાસ છે તેઓ દીર્ઘકાળ જીવે છે ત્યાં પ્રતિદિશાના સાત પર્વતો છે જે લવણ અને ક્ષીરસાગરની સાથે મળે છે પહેલો દેવર્ષિ ગાંધર્વોથી યુક્ત એવો સુમેરુ પર્વત છે, તેની આગળ જલધારા નામનો પર્વત છે તે પર પુષ્કળ ઔષધિઓ પ્રાપ્ત થાય છે. તેને ચંદ્રપણ કહેવામાં આવે છે તેની આગળ નારદ નામનો પર્વત છે, તેની આગળ શ્યામ પર્વત છે, જ્યાંની પ્રજા પૂર્વે શ્યામત્વને પ્રાપ્ત થઈ હતી વળી એક દુદુભી નામનો પર્વત છે તેની આગળ અસ્ત અથવા રજત નામનો પર્વત છે, તેને સોમક પણ કહેવામાં આવે છે તેની આગળ અંબીકેય છે, જેને સુમના પણ કહેવામાં આવે છે તેની આગળ સર્વ ઔષધિઓથી યુક્ત એવો સ્ફાટિકનો વિભ્રાજ નામનો પર્વત છે, જે કેશવ પણ કહેવાય છે, જ્યાંથી વાયુ પણ ચાલે છે વળી સાત નદીઓ પણ બબ્બે નામવાળી છે સુકુમારી વા શિવજલા કુમારી વા તપસિદ્ધા, નંદા વા પાવની, શિવિકા ઇક્ષુ વા કુહુ વેણુકા વા અમૃતા, સુકૃતા વા ગભસ્તિ ઈત્યાદિ આપણો પુરાણોક્ત શાકદ્વીપ અને કર્નલ ટોડનો સિથિયા એકજ દેશ છે કે પૃથક તેનુ અનુસંધાન પાઠક સહજ કરી શકશે અગ્નિપુરાણમાં પણ શાકદ્વીપના રાજાનુ નામ ભૂપ નથી અને કર્નલ ટોડે તેમના પુત્રોના જે નામ લખ્યા છે તે પણ યથાર્થ નથી કેવળ એકાદ નામ મળતુ આવે છે

શાકદ્વીપના નિવાસીઓને મ્લેચ્છત્વ શી રીતે પ્રાપ્ત થયુ તત્સંબંધે કર્નલ ટોડ જણાવે છે કે, તેમણે 'બ્રાહ્મણોને પોતાના દેશમાં વસવા દીધા નહિ તેથી તેઓ મ્લેચ્છ થઇ ગયા" પરંતુ પુરાણમાં એવો ઉલ્લેખ નથી અમે પ્રથમ ખંડમાં જણાવી ગયા છીએ કે સગરે શકાદિકને આ દેશમાંથી હાંકી કાઢયા તેથી તેઓ મ્લેચ્છ થઈ ગયા હતા પરન્તુ કર્નલ ટોડે મહાશય કોલબ્રુકનો મત ગ્રહણ કર્યાથી આ ભ્રમ થયો છે સહસ્રાવધિ વર્ષોની વાતની મીમાંસા માત્ર અનુમાનથી કરી શકાય નહિ સૂર્ય તથા ચંદ્રવંશીઓ મધ્ય એશિયાની સિથિયન જાતિમાંથી ઉત્પન્ન થયા છે અને મધ્ય એશિયા એજ સર્વનુ આદિ સ્થાન છે, એવો જે અંગ્રેજી સિદ્ધાંત છે તે સર્વથા ભ્રાંતિપૂર્ણ છે આર્ય-જાતિના ઐતિહાસિક ગ્રંથો અને પુરાણો વાંચવાથી આ મહાન ભ્રમનુ નિરાકરણ થઇ શકે એમ છે અનુમાન કરવાથી ઘણી ભૂલો થાય છે

કર્નલ ટોડ જણાવે છે કે 'યદુવંશ આદિથી ઉત્પન્ન થયો છે એ વાતનુ ઇતિહાસમાં કોઈ પ્રમાણ ઉપલબ્ધ થતુ નથી' પરન્તુ અમે કહી શકીએ છીએ કે મહાભારત હરિવંશ અને શ્રીમદ્ભાગવતમાં એ વાતના અનેક પ્રમાણો પ્રાપ્ત થાય છે તેમાં તે વંશનુ શૃંખલાબદ્ધ વૃત્તાંત છે ત્યાર પછી કર્નલ ટોડ જણાવે છે કે 'સૂચિ જોવાથી પ્રતીત થાય છે કે યદુવંશ ચંદ્રવંશમાંથી ઉત્પન્ન થયો છે' પરન્તુ તે વાત પણ ખોટી છે અને યદુવંશીઓ સીથિયન જાતિના હતા એ વાત પણ ભ્રમમૂલક છે હા, એટલી વાત અમે માનીએ છીએ કે પૂર્વે સર્વલોકોની ભાષા એક હતી પરન્તુ સીથિયા દેશ એ શાકદ્વીપ છે એ વાત અમે માનતા નથી શક લોકોની ઉત્પત્તિ થઇ તે પૂર્વે શાકદ્વીપ હતો અને શકાદિક મ્લેચ્છ થઈ ગયા ત્યાર પછી તેમની સાથેનો સર્વ સંબંધ તૂટી ગયો હતો એ વાત અમે આગળ લખી ગયા છીએ જ્યારે સગરના સમયથી શક લોકોની સાથેનો સર્વ સંબંધ તૂટી ગયો હતો, ત્યારે ચંદ્રવંશના આદિપુરુષ તે મ્લેચ્છ જાતિમાંથી શી રીતે ઉત્પન્ન થયા ? ચંદ્રવંશનુ વૃક્ષ જોવાથી વિદિત થાય છે કે, શકજાતિની સાથે યદુવંશને કિંચિત્ પણ સંબંધ નહોતો આપણા પુરાણોમાં આર્ય નૃપતિઓને આદિ કાળથી આ દેશના નિવાસી જણાવ્યા છે, માટે તેમનુ આગમન મધ્યએશિયામાંથી થયુ હતુ એ વાત ભ્રાંતિમૂલક છે માત્ર અનુમાન જાતીયઇતિહાસનુ ખંડન કરી શકતુ નથી હા આ વાત સત્ય હોઇ શકે કે અહીંઆથી કાઢી મૂકેલા લોકો મ્લેચ્છ થઇ જાય અને પાશ્ચાત્ય દેશોમાં પણ ચાલ્યા જાય કર્નલ ટોડ જણાવે છે કે, નહુષના તૃતીય પુત્રનુ નામ યાતી હતુ અને તેના

લક્ષ્ય આપીશું આ[1] ઇતિહાસ યદુવંશીઓ છિન્નભિન્ન થઇને ભારતવર્ષની બહાર ચાલ્યા ગયા હતા એ વાત પ્રમાણિત કરે છે જોકે યદુવંશના આદિ પુરુષ બુદ્ધથી શ્રીકૃષ્ણપર્યંત પચાસ[2] પુરુષો થઇ ગયા હતા તોપણ બુદ્ધે જે માર્ગથી ભારતવર્ષમા આવી સૂર્યવંશી કુમારી ઈલાની[3] સાથે લગ્ન કર્યું હતુ (જેનાથી તેના વંશનો વિસ્તાર થયો હતો) તે માર્ગ યદુવંશીઓ ભૂલી ગયા નહોતા જેસલમીરના ઇતિહાસપરથી પ્રતીત થાય છે કે ચંદ્રવંશી યાદવોની આદિ નિવાસભૂમિ

પંચમ પુત્ર યવનદ્વારા યવન જાતિની ઉત્પત્તિ થઇ હતી પરતુ અમને તો એ વાતમા પણ ભ્રમ પ્રતીત થાય છે, કારણ કે પુરાણમા એવુ પ્રમાણ છે કે —

यदोस्तु यादवा जातास्तुर्वसोर्यवना: सुता: ।
द्रुह्योस्तु वै सुता भोजा अनोस्तु म्लेच्छजातय ॥ (મત્સ્યપુરાણ અ ૩૪)

યદુથી યાદવ, તુર્વસુથી યવન દ્રુહ્યુથી ભોજ અને અનુથી મ્લેચ્છ જાતિની ઉત્પત્તિ થઈ પિતાએ યદુને શાપ દીધો હતો કે તારા વંશમા ચક્રવર્તી રાજા થશે નહિ મત્સ્યપુરાણના દશમા અધ્યાયમા એવો ઉલ્લેખ છે કે વેનના મૃત શરીરમાથી મ્લેચ્છજાતિ પ્રકટ થઈ અને યવનપતિ નિ સતાન હોવાથી તેની સ્ત્રીએ ગર્ગની સાથે સભોગ કર્યો, જેથી કાલયવન ઉત્પન્ન થયો તેણે મ્લેચ્છ જાતિના ઘણા લોકોને એકત્રિત કર્યા ભિન્ન ભિન્ન સમયે ભારતવર્ષમા ચાલ્યા ગયા લોકોને મ્લેચ્છત્વ પ્રાપ્ત થયુ હતુ તેનો ઉલ્લેખ વિષ્ણુ પુરાણ ભાગ ૫ અધ્યાય ૨૩ મા છે આ સર્વપરથી સ્પષ્ટ રીતે જણાય છે કે, ચંદ્ર તથા સૂર્યવંશીઓ આ દેશના આદિ નિવાસીઓ છે અને તેમનુ આગમન સીથિયા દેશમાથી આ દેશમા થયુ હતુ એવો કર્નલ ટૉડનો સિદ્ધાત અનુમાનિ છે, પ્રામાણિક નથી

ભારતવર્ષની પ્રાચીન કાળની સીમા વર્તમાન સીમા કરતા વિસ્તૃત હતી આર્યજનોના નિવાસની ભૂમિ આર્યાવર્ત કહેવાતી હતી અને આર્યાવર્તની વસતી જેમ જેમ વૃદ્ધિગત થવા લાગી તેમ તેમ તે અન્ય ભાગોમા પ્રસરવા લાગી મહારાજા ભરતના સમયથી એનુ નામ ભારતવર્ષ થયુ અને ઇદુવંશની સ્થાપના થયા પછી એ દેશ ઇદોસ્થાન કહેવાયો હવે એ હિંદોસ્થાન કહેવાય છે સૂર્ય અને ચંદ્રવંશના ક્ષત્રિયો તથા બ્રાહ્મણો, ઈતર વંશના ક્ષત્રિયો, વૈશ્યો તથા શૂદ્રો અને સંકરજાતિની વસ્તી વધવાથી ધીમે ધીમે તેઓ દક્ષિણ તરફ જવા લાગ્યા અને ત્યા વસવા લાગ્યા સામ્રાજ્યભ્રષ્ટ અને જાતિથી પતિત થએલા લોકો ભારતવર્ષમાથી બહાર નીકળી બીજા ભાગોમા તથા મધ્ય એશિયામા ગયા માત્ર આજ વાત સત્ય છે સીથિયા દેશથી ભારતવર્ષમા લોકો આવ્યા હતા અને તેમના જ્ઞાનનો વિસ્તાર આ દેશમા થયો હતો, એ વાત શાસ્ત્રસગત નથી માત્ર અહીઆથી જે લોકો અન્ય દેશોમા ગયા હતા, તેમની સાથે અહીઆના વૈશ્યોનુ વાણિજ્યકાર્ય ચાલતુ હતુ અને તેમનુ આવાગમન થતુ હતુ ભારતવર્ષના લોકો મધ્ય એશિયામા જઇને મ્લેચ્છત્વને પ્રાપ્ત થયા હતા આર્યજાતિ પાશ્ચિમાત્ય દેશો સુધી ફેલાઇ ગઈ હતી હિંદી અનુવાદક

૧ કર્નલ ટૉડે એશિયાટિક રિસર્ચીસના તૃતીય વોલ્યુમમા યદુવંશીઓનુ વર્ણન કર્યું છે અગ્રેજી પાઠકોએ તે જોઇ લેવુ અને અમે દેશી પાઠકોને હરિવંશ અને મહાભારત જોવાની ભલામણ કરીએ છીએ હિંદી અનુવાદક

૨ એક વંશાવલિમા ચંદ્રથી શ્રીકૃષ્ણપર્યંત બાવન પેઢી પ્રાપ્ત થાય છે હિંદી અનુવાદક

૩ ભાગવતદ્વારા પ્રતીત થાય છે કે બુદ્ધ પોતાના પાપો નષ્ટ કરવાને માટે ધર્મકાર્ય કરવાને અને ઈલાની સાથે વિવાહ કરવાને ભારતવર્ષમા આવ્યા હતા ઈલાના ગર્ભથી બુદ્ધને પુરુરવા નામક પુત્ર થયો તેણે મથુરામા પોતાની રાજધાની પ્રતિષ્ઠિત કરી પુરુરવાને છ પુત્રો થયા, આયુ વગેરે તેઓ ભારતવર્ષમા ઇદુવંશીતરીકે વિખ્યાત છે હવે ઉક્ત આયુ એ તાતાર લોકોનો પણ આદિ પુરુષ છે અને 'આયુ' શબ્દનો અર્થ તેમની ભાષામા ચંદ્ર થાય છે ચંદ્રને રાજપૂતો પણ દેવ માને છે અને તાતાર લોકો પણ દેવ માને છે આ રીતે પ્રાચીન કાળમા ઉક્ત ઉભય જાતિઓની વચ્ચે સાદૃશ્ય હતુ, એમ માનવાને ઘણા કારણો મળે છે અને તેટલા માટે યદુવંશીઓને ઈન્ડો સીથિયન કહીએ તો કાઇ હરકત નથી*

* કર્નલ ટૉડે બુદ્ધનુ જે વૃત્તાત લખ્યુ છે તે પણ અસ્તવ્યસ્ત છે ભાગવતના નવમસ્કધમા જ્યા બુદ્ધનુ વર્ણન છે ત્યા ક્યાય પણ એમ લખવામા આવ્યુ નથી બુદ્ધ પોતાના પાપની નિવૃત્તિ કરવાને માટે મધ્ય એશિયામાથી ભારતવર્ષમા આવ્યા હતા શ્રીકૃષ્ણની પછી યદુવંશીઓ ભારતવર્ષનો ત્યાગ કરી મધ્ય એશિયામા ચાલ્યા ગયા હતા એ વાત પણ સત્ય નથી મહાભારત અને ભાગવત વાચવાથી અમારા પાઠકો સારી રીતે જાણી શકશે કે યદુવંશીઓએ પરસ્પર યુદ્ધ કરીને ગણશેત્રસાજ શયન કર્યુ હતુ તેમ તો કોઇ માણસ મધ્ય એશિયામા ગયો નહોતો તેમજ યદુવંશીઓને નાસી જવાનુ કાઈ કારણ પણ નહોતુ ઉક્ત યુદ્ધમા સમસ્ત યદુવંશીઓ નાશ પામ્યા, માત્ર એક વજ્ર બચ્યો હતો અને ત્યા બીજો કાઈ શત્રુ પણ નહોતો તો પછી બચેલા માણસો મધ્ય એશિયામા નાસી ગયા એ વાત શી રીતે માની શકાય? વળી આયુના પુત્ર નહુષદ્વારા યદુવંશની ઉત્પત્તિ થઈ છે માટે તાતાર લોકોની સાથે યદુવંશીઓને કાઇ પણ સબંધ નથી હિંદી અનુવાદક

પ્રયાગ[1] હતી અને પાછળથી પુરુરવાએ મથુરામાં રાજધાની સ્થાપિત કરી હતી અને તે રાજધાની ઘણાં વર્ષો સુધી રહી હતી. આજ યાદવોદ્વારા છપ્પન કુળની ઉત્પત્તિ થઈ. આ વિખ્યાત વંશમાં શ્રીકૃષ્ણે જન્મ લઈ દ્વારિકાની પ્રતિષ્ઠા કરી.

કુરુક્ષેત્રમાં[2] યદુવંશીઓના છપ્પન કુળોનો જે ભયંકર સંગ્રામ થયો હતો અને ત્યારપછી [3]દ્વારિકામાં જે ભયંકર યુદ્ધ થયું હતું તે હિંદુ ઇતિહાસપાઠકોને અપરિચિત નથી. ઇ૦ સ૦ પૂ૦ ૧૧૦૦ માં[4] આ ઘટના બની હતી એવું અનુમાન કરવામાં આવે છે. આ વંશ છિન્નભિન્ન થઈ ગયો અને ઘણા માણસોએ ભારતવર્ષનો ત્યાગ કર્યો. તેમાં શ્રીકૃષ્ણના બે પુત્રો પણ હતા. આ વંશના દૈવી નેતા શ્રીકૃષ્ણની આઠ પ્રધાન રાણીઓ હતી. આમાંની પ્રથમ અને સાતમી[5] રાણીના સંતાનોને હાલ આપણે હિંદુ કહી શકતા નથી.

સર્વ રાણીઓમાં રાણી રુક્મિણીજ પ્રધાન હતી. તેના પુત્રોમાં પ્રદ્યુમ્ન સર્વથી શ્રેષ્ઠ હતો. તેણે વિદર્ભ દેશની રાજકુમારીની સાથે વિવાહ કર્યો હતો. તેના ગર્ભથી અનિરુદ્ધ[6] અને વજ્ર એ બે પુત્રો ઉત્પન્ન થયા. વજ્રદ્વારા ભાટીઓની ઉત્પત્તિ થઈ છે. વજ્રને નાભ અને ખેર (ક્ષીર) નામના બે પુત્રો થયા હતા.

દેશી ઇતિહાસલેખકના વર્ણનપરથી પ્રતીત થાય છે કે જે સમયે યાદવગણો દ્વારિકાના યુદ્ધમાં વિધ્વસ્ત થઈ ગયા અને કૃષ્ણ ભગવાન સ્વર્ગમાં ચાલ્યા ગયા તે સમયે વજ્ર મથુરાથી પોતાના પિતાને મળવાને માટે જતા હતા, પરંતુ તેઓ વીસ કોશ ગયા હશે એવામાં તેમને એવા સમાચાર મળ્યા કે તમારા સમસ્ત કુટુંબીઓનો નાશ થયો છે. આ સમાચાર સાંભળતાં તેમણે તે સ્થળેજ પ્રાણ છોડી દીધા. હવે નાભરાજ સિંહાસનપર અભિષિક્ત થઈ મથુરામાં રહ્યા અને ક્ષીર દ્વારિકામાં ચાલ્યા ગયા.[7]

---

૧ હાલમાં એને અલાહાબાદ કહેવામાં આવે છે. અહીંઆ ગંગા અને યમુનાનો સંગમ થાય છે. ગ્રીક ઇતિહાસવેત્તાઓએ એને પ્રાસિક કહ્યું છે.

૨ કુરુક્ષેત્રમાં યદુવંશના છપ્પન કુળોનું યુદ્ધ થયું નહોતું. ત્યાં તો કૌરવ પાંડવનું યુદ્ધ થયું હતું. પાંડવોના યુદ્ધને યદુવંશીઓનું યુદ્ધ કહેવું એ ભ્રાંતિ છે. હિંદી અનુવાદક

૩ વળી યાદવોનું યુદ્ધ દ્વારિકામાં થયું નહોતું, કિંતુ પ્રભાસપાટણ આગળ થયું હતું. હિંદી અનુવાદક

૪ કુરુક્ષેત્ર અને પ્રભાસપાટણના યુદ્ધો દ્વાપરના અંત અને કલિના આદિમાં થયાં હતાં. જેને આજે ૫૦૦૦ વર્ષથી અધિક વર્ષો વ્યતીત થઈ ચૂક્યાં છે. આ વાત અમે પ્રથમ ભાગમાં જણાવી ગયા છીએ. હિંદી અનુવાદક

૫ સાતમી રાણીનું નામ જાંબુવતી હતું અને તેના જ્યેષ્ઠ પુત્રનું નામ સાંબ હતું. આ સાંબ સિંધુનદીના ઉભય તટપર આવેલા પ્રદેશોનો અધીશ્વર બન્યો હતો. આથી સિંધમાં સાંબ વંશની ઉત્પત્તિ થઈ અને તે વંશનાથી જાડેજા લોકો ઉત્પન્ન થયા. મીનાર્ડ આગળ જે સાંબ લોકો એલેક્ઝાંડરની વિરુદ્ધ ખડા થયા હતા તે શ્રીકૃષ્ણના વંશનાજ હોવાના સંભવ છે. જાડેજા લોકોના ઇતિહાસમાં એવું વર્ણન છે કે તેમના પૂર્વજો સાનવા સીરિયા દેશમાંથી આવ્યા હતા, પરંતુ ઉક્ત ઇતિહાસવેત્તાઓ જાણતા નહોતા કે સામ એ તો કેવળ ઉપનામ છે. હિંદી અનુવાદક

૬ કર્નલ ટૉડે અહીંઆ પણ ભૂલ કરી છે. વસ્તવમાં વજ્ર એ અનિરુદ્ધના ભ્રાતા નહિ પણ પુત્ર હતા. જેમ:

प्रद्युम्न आसीत्प्रथम पितृवद्रुक्मिणीसुत । स रुक्मिणो दुहितरमुपयेमे महारथ ॥
तस्या ततोऽनिरुद्धोऽभून्नागायुतबलान्वित । स चापि रुक्मिण पौत्रीं दौहित्रो जगृहे तत॥
वज्रस्तस्याभवद्यस्तु मौसलादवशेषित । प्रतिबाहुरभूत्तस्मात् सुबाहुस्तस्य चात्मज ।२ ॥

(ભાગવત ૧૦મો સ્કન્ધ ૯૦મો અધ્યાય)

तथा च-अनिरुद्धात्सुभद्रायां वज्रोनाम नृपोऽभवत् ।
प्रतिबाहुर्वज्रसुतश्चारुस्तस्य सुतोऽभवत्॥ (ગરુડપુ૦ અ૦ ૧૪૪)

અર્થાત્ શ્રીકૃષ્ણના જ્યેષ્ઠ પુત્ર પ્રદ્યુમ્ને રુક્મની પુત્રીની સાથે વિવાહ કર્યો. તેને મહા બળવાન અનિરુદ્ધ ઉત્પન્ન થયો. તેણે રુક્મની પૌત્રી સાથે વિવાહ કર્યો. તેનો પુત્ર વજ્ર થયો. યાદવોના યુદ્ધમાં નાશ એજ એક બચ્યો. તેનો પુત્ર પ્રતિબાહુ અને તેનો સુબાહુ થયો. વળી ગરુડપુરાણમાં પણ એવો ઉલ્લેખ છે કે અનિરુદ્ધની સુભદ્રા (એ કદાચિત રુક્મની પૌત્રીનું નામ હશે) નામની સ્ત્રીના ગર્ભથી વજ્ર નામનો પુત્ર જન્મ્યો. વજ્રનો પુત્ર પ્રતિબાહુ થયો અને તેનો પુત્ર ચારુ થયો.

આ શ્લોકોપરથી પ્રતીત થાય છે કે વજ્ર અનિરુદ્ધનો લઘુભ્રાતા નહોતો. તેમજ વજ્રને ક્ષીર અને નાભ નામના બે પુત્રો પણ નહોતા, કિન્તુ વજ્રનો પ્રતિબાહુ નામનો પુત્ર હતો અને તેનો સુબાહુ થયો. સુબાહુનો પુત્ર શાંતસેન થયો અને તેનો સતસેન થયો. શ્રીમદ્ભાગવત અને હરિવંશમાં આ પ્રમાણે ઉલ્લેખ છે. માટે કર્નલ ટાડનો ઉક્ત મત અમને માન્ય નથી. હિંદી અનુવાદક

૭ આ કથા પણ અમને મૂળ ભાગવત અનુસાર પ્રતીત થતી નથી. મૂળ ભાગવતમાં તો એવો ઉલ્લેખ છે

યાદવોએ સમસ્ત ભારતવર્ષમાં પોતાના પ્રબલ પ્રતાપથી પોતાની શાસનશક્તિનો વિસ્તાર કરી જે છત્રીસ રાજકુલોપર અત્યાચાર કર્યો હતો, તે સર્વ હવે વેર લેવાને પ્રવૃત્ત થયા. અંતે તેમના ઉપદ્રવથી નાભ પવિત્ર દ્વારિકાં નગરીમાં નાસી ગયો. ત્યારપછી તે પશ્ચિમ ભાગમાં મરુસ્થલીના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયો. ભાગવતમાં અહીં સુધીનો ઇતિહાસ પ્રાપ્ત થાય છે. હવે અમે મથુરાના બ્રાહ્મણ શુકધર્મના લખેલા ઇતિહાસમાંથી ભાટીલોકોનું ઐતિહાસિક વૃત્તાંત આપીશું.[1]

નાભના એક પુત્રનું નામ પ્રતિબાહુ હતું. ક્ષીરને જાડેચા અને યદુભાનુ[2] નામના પુત્રો થયા. યદુભાનુ એક સમયે તીર્થયાત્રા કરવાને ગયા હતા, ત્યારે એક દિવસ તેમની કુલદેવીએ તેમને નિદ્રામાંથી જાગૃત કર્યાં અને તેમને કહ્યું કે:-" તમને જે વર માગવાની ઇચ્છા હોય તે માગો. હું તે તમને આપીશ. " રાજકુમારે કહ્યું કે:-" હે દેવિ ! મને એક રાજ્ય આપો કે જ્યાં હું નિવાસ કરૂં. " દેવી બોલી: " તમે આ ડુંગરોપર શાસન કરો. " એમ કહીને તે દેવી અંતર્ધાન થઇ ગઇ. પ્રાતઃકાળમાં જ્યારે યદુભાનુ જાગૃત થયા, ત્યારે તેમને રાત્રિની ઘટનાનું સ્મરણ થયું. એવામાં દૂરથી કોલાહલ થતો તેમને સંભળાયો. તેમણે તપાસ કરી તો તેમને જણાયું કે આ દેશના રાજાએ પુત્રહીન અવસ્થામાં પ્રાણત્યાગ કર્યો છે, તેથી કોઇને રાજ્યપદપર અભિષિકત કરવાને માટે ખટપટ ચાલે છે. પ્રધાન રાજમંત્રીએ કહ્યું કે:-" મને સ્વપ્નમાં જણાયું છે કે શ્રીકૃષ્ણના એક વંશજ બિહાડમાં[3] આવ્યા છે; માટે તેમને શોધી કાઢો અને રાજતિલક કરો. " આ શબ્દો સાંભળી ઘણા

કે યદુવંશનો ધ્વંસ થયા પશ્ચાત્ વજ્ર મથુરાંમાં આવ્યા અને અર્જુને તેમને સારી રીતે સમજાવી મથુરાંના સિંહાસનપર અભિષિકત કરી દીધા. દેશી ઇતિહાસવેત્તાએ ઉપરોકત હકીકત શ્રીમદ્ભાગવત જોયાવિના લખી હોવી જોઇએ.

જો કર્નલ ટૉડે દેશી ઇતિહાસકારનાં વર્ણનનો અવિકલ અનુવાદ કર્યો હોય, તો તે ઇતિહાસકારનો ભ્રમ છે; નહિ તો કર્નલ ટૉડની ભૂલ માનવી પડશે. વજ્રનું અવસાન પણ થયું નહોતું અને નાભને રાજ્ય પણ મળ્યું નહોતું. શ્રીમદ્ભાગવતની અનેક પોથીઓ છે અને તે સર્વમાં એકજ પ્રકારનું વર્ણન છે.

હિંદી અનુવાદક

૧ શુકધર્મનો ગ્રંથ પણ સાશંક છે. એવું કયું ભાગવત છે કે જેમાં નાભના નાસી જવાની વાત લખી છે?

હિંદી અનુવાદક

૨ કર્નલ ટૉડે મૂળ ગ્રંથમાં યદુભાનુને બદલે યદુભાન શબ્દ લખ્યો છે અને અંતિમ 'ભાન'નો અર્થ 'અભિમાન' કર્યો છે તથા તેપરથી તેઓ પ્રાચીન કાળમાં દારૂગોળાનો ઉપયોગ હિંદુસ્થાનમાં થતો હતો, એમ દર્શાવે છે; પરન્તુ તેમણે ઉકત શબ્દને છિન્નભિન્ન કરી તેનો અર્થ દૂષિત કરી નાખ્યો છે. જો તેઓ એમ જાણતા હોત કે ભાનુ શબ્દનો અર્થ સૂર્ય થાય છે તો તેઓ કદિ પણ ઉપર પ્રમાણે લખત નહિ.

હિંદી અનુવાદક

૩ ભાટી ઇતિહાસમાં જે ભૌગોલિક વર્ણન આપવામાં આવ્યું છે તે પરમ વિશ્વસનીય છે. વર્તમાન સમયમાં જો જેસલમીરના કોઇ નિવાસીને પૂછવામાં આવે કે:-'યદુકાડાગ, યદુગિરિ વા બિહાડ કયાં છે?' તો તે બતાવી શકશે નહિ; પરંતુ બાબરનાં સ્મરણોનો જે ગ્રંથ મહાશય આર્સકિને અનુવાદિત કર્યો છે તેમાં આપણને તેનો પત્તો લાગી શકે છે. ઇ૦ સ૦ ૧૫૧૭ના ફેબ્રુઆરીની ૧૭મી તારીખે બાબરે સિંધ દેશપર આક્રમણ કર્યું હતું. ત્યાં તેને સિંધુનદી ઉતર્યા પછી બિહાડ નગરનો પત્તો લાગ્યો હતો. આ ભાગમાં ૨૫૦૦ વર્ષો પૂર્વે શ્રીકૃષ્ણના વંશજોએ રાજ્ય સ્થાપન કર્યું હતું. બાબર પોતાના ઉકત ગ્રંથમાં જણાવે છે કે:-"બિહાડથી સાત કોશ ઉત્તરે એક પર્વત આવેલો છે." જફરનામા (તૈમૂરનો ઇતિહાસ)માં એ પર્વતને યદુગિરિ જણાવ્યો છે. પહેલાં મને આ નામની ઉત્પત્તિ શી રીતે થઇ તે વિદિત નહોતું, પરંતુ પાછળથી મારા જાણવામા આવ્યુ કે આ પર્વતમાં એકજ પિતાદ્વારા ઉત્પન્ન થયેલી બે જાતો વસે છે. એક જાતિનુ નામ યદુ હતું અને બીજીનું નામ જનજુહા હતું. અતિ પ્રાચીનકાળથી તેઓ આ પર્વતમય પ્રદેશમાં શાસન કરતા આવ્યા છે. તેમની સત્તા નિલાબથી બિહાડપર્યંત હતી. તેઓ પોતાની સત્તા ભ્રાતૃતા અને મિત્રતાભરેલી રીતે ચલાવે છે. તેઓ પ્રજાની પાસેથી પોતાની ઈચ્છાનુસાર કાંઈ પણ કર લઈ શકતા નથી. અત્યંત પ્રાચીનકાળથી બાંધેલા નિયમ અનુસારજ તેઓ પ્રજાની પાસેથી કર લેતા હતા યદુવંશ અનેક શાખાઓમાં વિભકત થઈ ગયો છે અને જનજુહા વંશ પણ તેજ પ્રમાણે વિભકત થયો છે.તેમના પ્રધાન નેતાને 'રાય'ની ઉપાધિ હોય છે.

(જુઓ આર્સકિનનો બાબરનો ઇતિહાસ પૃ૦ ૨૫૪)

આ હિંદુ નિવાસીઓએ બાબરના સમયપર્યંત પોતાના આચારવિચારની એકસરખીરીતે રક્ષા કરી હતી.

માણસો તેમને શોધવાને માટે નીકળ્યા યદુભાન મળતા તેઓ તેમને પોતાના નગરમા લઇ ગયા રાજાની સંમતિથી યદુભાન તે દેશના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા તેઓ પોતાના બાહુબળથી એક પ્રબળ સામર્થ્યવાન રાજા ગણાયા ક્રમશ તેમના વંશજોની સંખ્યા વૃદ્ધિગત થતી ગઇ તેમણે જે દેશમા રાજ્ય કર્યું તે દેશ યદુગિરિ નામથી વિખ્યાત થયો છે

નાભના પુત્ર પ્રતિબાહુએ મરુસ્થલીના રાજા બની શ્રીકૃષ્ણના ચિન્હતરીકે વિશ્વકર્માનુ બનાવેલુ ગજછત્ર શિરપર ધારણ કર્યું તેમને બાહુબલ નામનો એક પુત્ર ઉત્પન્ન થયો બાહુબલનુ લગ્ન માલવાના રાજા વિજયસિંહની કન્યા કમલાની સાથે થયુ વિજયસિંહે તેમને લગ્નની પહેરામણીમા એક હજાર ખોરાસાન દેશના ઘોડા, એકસો હાથી, પુષ્કળ હીરા, મોતી અને સુવર્ણ, પાંચસે સુંદર દાસીઓ, રથ[1] અને સુવર્ણના અનેક પલંગો આપ્યા પરમારવંશની કમલાવતી પટરાણી બની અને તેને સુબાહુ નામનો એક પુત્ર જન્મ્યો.

બાહુ અશ્વપરથી તૂટી પડી મરણ પામ્યો તેના પુત્ર સુબાહુએ અજમેરના ચૌહાણવંશના રાજા નંદની કન્યા સાથે વિવાહ કર્યો તે વિવાહિતા સ્ત્રીએ વિષ દઇને સુબાહુને મારી નાખ્યો

સુબાહુને રજ નામનો એક પુત્ર થયો હતો તેણે બાર વર્ષપર્યંત રાજ્ય કર્યું તેણે માળવાના રાજા વેરસીની કન્યા સૌભાગ્યસુંદરીની સાથે વિવાહ કર્યો સૌભાગ્યસુંદરીને ગર્ભાવસ્થામા એક એવુ સ્વપ્ન જણાયુ કે તેને ઉદરે એક હાથી જન્મ્યો છે જ્યારે જ્યોતિષીઓને આ વૃત્તાંત જણાવવામા આવ્યુ ત્યારે તેમણે કહ્યુ કે—" રાણીને ઉદરે એક મહા બલવાન પુત્ર જન્મ લેશે' પુત્રનો જન્મ થતા જ્યોતિષીઓના કહેવા પ્રમાણે તેનુ નામ ગજ રાખવામા આવ્યુ ગજ યુવાવસ્થામા આવ્યો ત્યારે પૂર્વ દેશના રાજા યદુભાનુએ પોતાની કન્યાના પાણિગ્રહણને માટે તેનીપર નાળીએર મોકલ્યુ આ સમયે એવા સમાચાર પણ પ્રાપ્ત થયા કે—" મ્લેચ્છોએ પૂર્વે સુબાહુપર આક્રમણ કર્યું હતુ તે પ્રમાણે તેઓ હમણા યદુવંશીઓપર ચઢી[2] આવે છે તેઓ સમુદ્રતટથી આવે છે ખોરાસાનનો ફરીદશાહ ચાર લાખ અશ્વારોહીઓને લઇને આવ્યો છે અને સમસ્ત પ્રજા ભયથી નાસાનાસ કરી રહી છે " રાજાએ યથાર્થ સમાચાર મેળવવાને માટે એક દૂત રવાના કર્યો અને તે સ્વયં પણ શીઘ્ર સેના લઇ શત્રુઓનુ દમન કરવાને માટે હરિયૂ નામના સ્થાનપર જઇ પહોંચ્યો આ સમયે શત્રુદલે ત્યાથી બે કોશના અંતરપર કુજ[3] શહેરમા છાવણી નાખી હતી

તેનુ આ યથાર્થ પ્રમાણ છે બાબરે જન જૂડ જાતિનો જે ઉલ્લેખ કર્યો છે તે અવશ્યમેવ જોહિયા જાતિ છે શતદ્રુના તટપર આ જોહિયા જાતિ વિશેષ પ્રસિદ્ધ થઇ હતી જોહીઆ વિષે પછી વર્ણન આવશે આ જાતિના ઇતિહાસનો એક નાનો ગ્રંથ મે રૉયલ એશિયાટિક સોસાયટીને સુપ્રત કર્યો છે બાબરના કહેવા પ્રમાણે જોહીઆ લોકો અને યદુવંશીઓ એકજ કુળમાંથી ઉત્પન્ન થયા છે જોહીઆ લોકો સંભવત ભટ્ટીના ભ્રાતાદ્વારા ઉત્પન્ન થયા હશે ભટ્ટીએ યદુવંશને બદલે પોતાના વંશનુ નામ ભટ્ટીવંશ રાખ્યુ હતુ આ પરથી જણાય છે કે જ્યારે જ્યેષ્ઠ શાખાને ગજનીમાંથી હાંકી કાઢવામા આવી ત્યારે તે યદુગિરિમા પોતાના આપ્તોને આવીને મળી બાબર આ યદુગિરિના અનુપમ સૌંદર્યથી પરમ મોહિત થયો હતો તે જણાવે છે કે આ ભૂમિ કાશ્મીર સમાન લાગે છે

૧ પ્રાચીન કાળમા પરમાર લોકો મધ્ય ભારતવર્ષના મહા બળવાન શાસનકર્તા હતા સુંદર દાસીઓ, સુવર્ણના પલંગો વગેરે વસ્તુઓ હિંદુ રાજકુમારીઓને પહેરામણી તરિકે આપવામા આવતી હતી

૨ સુબાહુ અને તેના પુત્ર તથા પૌત્રના શાસનસંબંધી વૃત્તાંત ગમે તેટલુ અપૂર્ણ હોય, પરતુ ખોરાસાનના ફરીદ અને તેના સહયોગી રૂમના પાદશાહે ગજપર આક્રમણ કર્યું હતુ એ વાતનુ પ્રબલ પ્રમાણ આપણને ઍન્ટિઓકસના ઇતિહાસમાંથી પ્રાપ્ત થાય છે ઉક્ત પાદશાહોએ ઇ૦સ૦ પૂર્વે ૨૦૪મા બૅક્ટ્રિયા તથા ભારતવર્ષપર આક્રમણ કર્યુ હતુ આ પાદશાહોની સામેના યુદ્ધમા જે સિરિયાપતિ માર્યો ગયો હતો તેણે ભારતવર્ષના રાજા સોફાસસેનની પાસેથી ખંડણીતરિકે હાથી લીધા હતા એ વૃત્તાંત આજપર્યંત આપણને પ્રાપ્ત થાય છે વળી મિસરના ઇતિહાસમા એવો ઉલ્લેખ છે કે સોફાસસેનસ ગજનીના યદુવંશીઓનો અધીશ્વર હતો એમ પ્રતીત થાય છે કે સુબાહુ અને ગજ એ ઉભય નામોનુ સંમિશ્રણ કરીને ગ્રીક ઇતિહાસવેત્તાએ સોફાસસેનસ નામ ઉપજાવી કાઢયુ હતુ

૩ કોઈ પણ ભૌગોલિક પુસ્તકમા હરિયૂ અને કુજ શહેરના નામ આપવામા આવ્યા નથી સર વિલિયમ જણાવે છે કે, "ખોરાસાનમા કુજરે શાખ અને બલ્ખમા પિકેર નામના નગરો છે "

ઉભય પક્ષોની વચ્ચે ભયંકર સમરાગ્નિ પ્રદીપ્ત થયો. આ યુદ્ધમાં આક્રમણ કરનાર યવનોના ત્રીસ હજાર માણસો નાશ પામ્યાં અને તેમનો સખ્ત પરાભવ થયો. હિંદુઓના કેવલ ચાર હજાર માણસો આ યુદ્ધમાં માર્યાં ગયાં. પછી યવનોની શેષ સેના પુનઃ લડવાને આવી. નરેશ્વર રજે આ સમયે પણ પૂર્વવત્ પોતાના પ્રબલ બાહુબલથી સમરમાં પોતાના શત્રુઓને પરાસ્ત કરી દીધા. આ સમયે તેનો પુત્ર ગજ પૂર્વદેશના રાજા યદુભાનુની પુત્રી હંસાવતીની સાથે વિવાહ કરી પોતાની સ્ત્રીની સાથે રણક્ષેત્રમાં આવ્યો હતો. આ રણક્ષેત્રમાં નરપતિ રજ શત્રુઓના શસ્ત્રાઘાતથી ક્ષત-વિક્ષત થઇ મરણ પામ્યા. ખોરાસાનપતિ બે યુદ્ધોમાં સંપૂર્ણતઃ પરાસ્ત થયો અને અંતે તેણે મૂર્તિપૂજકોના રાજ્યમાં કુરાનનો[1] પ્રચાર કરવાને અને મહમદ પયગંબરના નિયત કરેલા ધારા સ્થાપિત કરવાને માટે રૂમના પાદશાહની પાસે સેનાની સહાય માગી. જે સમયે યવનો આ પ્રકારે પોતાનું બળ સંગ્રહિત કરતા હતા તે સમયે રાજા ગજે પોતાના મંત્રીઓની એક સભા બોલાવી અને તેઓ સ્વદેશનું સંરક્ષણ શી રીતે કરવું તે વિષે વિચાર કરવા લાગ્યા.

આ દેશમાં એવો કોઇપણ કિલ્લો નહોતો કે જેમાં રહી અસંખ્ય શત્રુઓની સામે સંગ્રામ કરી શકાય. આથી સર્વની સંમતિ લઇ રાજા ગજે ઉત્તર તરફના પર્વતપર એક અતિ પ્રચંડ કિલ્લો બંધાવ્યો. હવે રાજા ગજ પોતાના રાજ્યનું સંરક્ષણ કરવાને માટે પોતાની કુલદેવીની ઉપાસના કરવા લાગ્યા; પરંતુ દેવીએ રાજાને કહ્યું કેઃ—" હિંદુઓના શાસનનો લોપ થશે. " તે છતાં પણ તેણે તેને નવા બંધાવેલા કિલ્લાનું ગજની નામ રાખવાની આજ્ઞા કરી. જે સમયે કિલ્લો યથાર્થ રીતે બંધાઇને તૈયાર થયો તે સમયે રાજા ગજને સમાચાર મળ્યા કે રૂમ અને ખોરાસાન એ ઉભય દેશોના અધીશ્વરો પોતપોતાની સેના લઇ અત્યંત નિકટ આવી પહોચ્યા છે.

"રૂમીપતિ ખુરાસાનપતિ, હય ગય પાખડ પાય;
ચિંતા તેરે ચિત લગી, સુનિયો યદુપતિ રાય. "

પછી રાજા ગજ યુદ્ધનો ડંકો વગડાવવા લાગ્યો, સેના સજ્જ કરવા લાગ્યો અને સરદારોને પારિતોષિક આપવા લાગ્યો. તેણે જ્યોતિષીઓને બોલાવી તેમને રણમાં જવા માટે શુભ મુહૂર્ત જોવાની આજ્ઞા કરી. જ્યોતિષીઓએ કહ્યું કેઃ—" હમણાં શુભ મુહૂર્ત છે, માટે આજ ક્ષણે સમરભૂમિ તરફ કૂચ કરવા માંડશો તો અવશ્ય વિજય પ્રાપ્ત થશે. "

માઘ માસના શુક્લ પક્ષની ત્રયોદશી અને ગુરૂવારને દિવસે એક પ્રહર દિન ચઢયો ત્યારે રણ-યાત્રાની સૂચના આપનાર રણશીંગું વાગ્યું. તે દિવસે મહારાજાએ કેવલ આઠ કોશનીજ કૂચ કરી છાવણી નાખી. ઉક્ત ઉભય મ્લેચ્છ રાજાઓ પણ પોતપોતાની સેના લઇ કૂચ કરવા લાગ્યા; પરંતુ તેજ રાત્રે ખોરાસાનપતિએ ઉદરરોગથી પ્રાણત્યાગ કર્યો. જ્યારે રૂમના શાહ સિકંદરની પાસે એવા સમાચાર પહોંચ્યા કે શાહ મમરેઝનું મૃત્યુ થયું છે, ત્યારે તે ભયભીત થઇ બોલી ઉઠયો કેઃ—"જ્યારે આપણે મર્ત્યલોકના માનવીઓ મોટી મોટી યોજનાઓ ઘડીએ છીએ ત્યારે દેવની ઇચ્છા કાંઇ જૂદીજ હોય છે. " તે છતાં પણ તે યવનોનું પ્રચંડ સૈન્ય લઇને આગળ ચાલ્યો. હાથીની પીઠપર હોદ્દો રાખવામાં આવ્યો અને સૈનિકો નિયમિતરીતે કૂચ કરવા લાગ્યા. તેમના પાદધ્વનિથી દિશાઓ કંપવા લાગી અને ભયંકર રણભેરી વાગવા લાગી. સેનાનું ભયંકર પૂર આગળ અને આગળ ધસવા લાગ્યું, ધૂળ ઉડવાથી આકાશ આવૃત્ત થઇ ગયું અને સર્વત્ર અંધકાર છવાઇ ગયો. રાજા ગજ અને તેમના મંત્રીઓએ કુલદેવતાની પૂજા કરી, યોગિનીઓને રક્ષાને માટે પાછળ રાખી અસીમ સાહસપૂર્વક આગળ કૂચ કરવા માંડી. હવે ઉભય પક્ષો સામસામે થયાં. યોદ્ધાઓ ક્રોધિત થયેલા સિંહની પેઠે એક-બીજાપર આક્રમણ કરવા લાગ્યા. પૃથ્વી કંપાયમાન થઇ ગઇ. આકાશમાં અંધકાર છવાઇ ગયો. આ ઘોર અંધકારમાં વીરોની ઉજ્જવલ તલવાર સિવાય ઇતર કોઇ પણ વસ્તુ દગ્ગોચર થતી નહોતી; સમરનાં વાજાં વાગવા લાગ્યાં. ઘોડાના વિકટ શબ્દોએ રણભૂમિને કંપાયમાન કરી દીધી. ભાદરવા મહિનાની કાળી વાદળીઓની પેઠે પલટણો પરસ્પર અથડાવા લાગી. ચોતરફ યોદ્ધાઓનો સિંહનાદ

[1] ઉર્દું તર્જુમાના ૨૫૭ મા પૃષ્ઠમાં એવો ઉલ્લેખ છે કે મશહુર મકામ પલાસીએ પણ આજ તરફથી પ્રચંડ સેના એકત્રિત કરી હતી અને તેમાં તેને ફતેહ મળી હતી.

થવા લાગ્યો તલવારની ધારથી સેંકડો વીરોના શરીર છિન્નભિન્ન થઇ પૃથ્વીપર પડવા લાગ્યા અને રુધિરની નદી વહેવા લાગી ઉભય પક્ષોની વચ્ચે પ્રબળ સમરાગ્નિ પ્રદીપ્ત થઇ ઉઠયો યદુરાય યવનપાદશાહ અને ઉભયપક્ષના સરદારોએ અસીમ વીરતા પ્રકાશિત કરી પોતાની કીર્તિ ઉજ્જ્વલ કરી મહા પરાક્રમી યોદ્ધાઓના શબથી યુદ્ધભૂમિ પરિપૂર્ણ ભરાઇ ગઇ યોદ્ધાઓ પોતાના સ્વામીને માટે અસીમ સાહસપૂર્વક પ્રાણત્યાગ કરવા લાગ્યા અંતે યવનપાદશાહની સેના પરાસ્ત થઇને નાસી ગઇ તેના પચ્ચીસ હજાર સૈનિકો યુદ્ધભૂમિમા કપાઇ ગયા હતા શેષ હાથીઘોડા અને સર્વસ્વ મૂકી પ્રાણ લઇને નાસી ગયા આ ભયાનક રણભૂમિમા કેવળ સાત હજાર હિંદુઓએ પોતાના જીવનની આહુતિ આપી હતી શીઘ્ર હિંદુઓની સેનામા વિજયનો ડંકો વાગવા લાગ્યો અને યદુવંશી રાજા જયલક્ષ્મી પ્રાપ્ત કરી ગૌરવસહિત પોતાની રાજધાનીમા પાછા ફર્યા

મહારાજા ગજ આ પ્રકારે જય પ્રાપ્ત કરી પોતાની રાજધાનીમા આવી વિરાજમાન થયા યદુવંશી (ભટ્ટી) ઈતિહાસવેત્તાના મત પ્રમાણે મહારાજા ગજ ધર્મરાજ યુધિષ્ઠિરના સંવત ૩૦૦૮ મા વૈશાખની[1] શુદ તૃતીયા અને રવિવારને દિવસે રોહિણી નક્ષત્રમા ગજનીના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા અને યદુવંશીઓનુ શાસન કરવા લાગ્યા

આ વિજયને લીધે તેમની શાસનશકિત અત્યંત પ્રબલ થઇ ગઇ તેમણે ક્રમશ પશ્ચિમ તરફના સર્વ દેશો જીતી લઇ અંતે કાશ્મીરના રાજા કંદર્પકેલીને પોતાની પાસે આવવાની આજ્ઞા કરી, પરંતુ રાજા કંદર્પકેલીએ તેમની આજ્ઞાનુ પાલન કર્યુ નહિ તેણે કહેવરાવી મોકલ્યુ કે જ્યાસુધી હુ રણભૂમિમા પરાસ્ત થઇશ નહિ ત્યાસુધી જો સમસ્ત બ્રહ્માંડ મારાપર તૂટી પડશે તોપણ હુ અન્ય રાજાની પાસે જઇશ નહિ રાજા ગજ કંદર્પકેલીનો આ ઉત્તર સાભળી અત્યંત ક્રોધિત થયા અને તેઓ શીઘ્ર કાશ્મીર જીતી લેવાને માટે સ્વસૈન્યસહિત કૂચ કરવા લાગ્યા તેમણે ઘોર યુદ્ધ કરી કાશ્મીર જીતી લીધુ અને કંદર્પકેલીના કન્યાની સાથે વિવાહ કર્યો આ રાણીના ગર્ભથી રાજા ગજને શાલીવાહન નામનો એક પુત્ર થયો

જ્યારે આ રાજકુમારની વય બાર વર્ષની થઇ ત્યારે એવા સમાચાર પ્રાપ્ત થયા કે મ્લેચ્છ લોકો પુન ખોરાસાનથી યુદ્ધ કરવાને માટે ચઢી આવ્યા છે આ સમાચાર પ્રાપ્ત થતાજ રાજા ગજ પોતાની કુલદેવીના મંદિરમા ગયો અને તેમા એકલો બેસી તે દેવીની ઉપાસના કરવા લાગ્યો તેમણે ત્રણ દિવસપર્યંત દેવીની ઉપાસના કરી ત્યાર પછી ચોથે દિવસે દેવીએ તેમને દર્શન દીધા અને કહ્યુ કે — તમારા હાથમાથી શત્રુઓ આ સમયે અવશ્ય ગજની છીનવી લેશે પરંતુ પ્રસંગ પ્રાપ્ત થતા તમારા વંશજો પુન આ ગજની પોતના અધિકારમા લઇ લેશે પણ તેઓ હિંદુતરીકે નહિ, પરંતુ મુસલમાન બનીને આ શહેરપર અધિકાર સ્થાપિત કરશે તમે તમારા પુત્ર શાલીવાહનને પૂર્વ દેશ તરફ હિંદુસમાજમા મોકલી દો શાલીવાહન ત્યા જઈ પોતાનુ નવીન રાજ્ય સ્થાપન કરશે તેને પંદર પુત્રો થશે અને ક્રમશ તેના વંશનો વિસ્તાર થશે તમે આ સમયે ગજનીની રક્ષાને માટે રણક્ષેત્રમા શયન કરશો, પરંતુ પરલોકમા આપને તેનો ઉત્તમ પુરસ્કાર પ્રાપ્ત થશે

ગજે દેવીના મુખથી આ ભવિષ્યકથન સાભળી શીઘ્ર પોતાના કુટુંબીઓ અને મિત્રમંડળીને બોલાવી તેમને પોતાના પુત્ર શાલીવાહનની સાથે જ્વાળામુખી[2] તીર્થની યાત્રાનુ બહાનુ કરી પૂર્વ દેશમા મોકલી દીધા

થોડા સમયમા શત્રુઓનુ દલ ગજનીથી પાચ કોશના અંતરપર આવી પહોચ્યુ રાજા ગજ પોતાના કાકા શ્રીદેવને ગજનીની રક્ષા કરવાને માટે નિયુક્ત કરી સ્વયં સેનાને સાથે લઈ શત્રુઓપર આક્રમણ કરવાને માટે કૂચ કરવા લાગ્યા ખોરાસાનના અધીશ્વરે પોતાની સેનાને પાચ ભાગોમા વિભક્ત કરી પોતાના શત્રુપર આક્રમણ કર્યું ક્રમશ ભીષણ સમરે અત્યંત ભયંકર સ્વરૂપ ધારણ

---

૧ કર્નલ ટૈડે ઉક્ત સમયને ભ્રાંતિપૂર્ણ કહ્યો છે પરંતુ અમે માનીએ છીએ કે તે સત્ય છે
હિંદી અનુવાદક

૨ જ્વાળામુખીને હિંદુઓનુ પવિત્ર તીર્થ માનવામા આવ્યુ છે તે શિવલોક પર્વતપર આવેલુ છે

કર્યું. અંતે ખોરાસાનપતિ અને રાજા ગજ એ ઉભય રણભૂમિમાં માર્યા ગયા. પાંચ પ્રહર સુધી સંગ્રામ ચાલ્યો. આ યુદ્ધમાં એક લાખ મ્લેચ્છો અને ત્રીસ હજાર હિંદુઓનાં જીવનનું બલિદાન અપાયું. પછી ખોરાસાનપતિના પુત્રે ગજનીપર આક્રમણ કર્યું. શ્રીદેવે ત્રીસ દિવસ સુધી પ્રબળ પરાક્રમપૂર્વક ગજનીની રક્ષા કરી અને અંતે જૌહર[1] કર્યો. આ યુદ્ધમા નવ હજાર વીર હિંદુઓનો સંહાર થયો.૩૦

જ્યારે આ હૃદયભેદક અને પરમ શોચનીય હકિકત શાલીવાહનના સાંભળવામાં આવી ત્યારે તેઓ મહા શોકસાગરમાં નિમગ્ન થયા અને તેઓ પોતાની દિલગીરી દર્શાવવાને માટે બાર દિવસ-પર્યંત પૃથ્વીપર સૂતા. અંતે તેમણે પંજાબમાં આવી નદનદીઓથી પરિપૂર્ણ એવી એક ભૂમિપર પોતાના માણસોને એકત્રિત કર્યા અને ત્યાં નવીન નગર સ્થાપન કર્યું. તેમણે આ નગરનું નામ પોતાના નામપરથી શાલીવાહનપુર રાખ્યું. આસપાસની ભૂમિના જમીનદારોએ તેમને પોતાના અધીશ્વરતરિકે સ્વીકાર્યા. મહારાજા વિક્રમાદિત્યના સંવત ૭૨ ના ભાદરવા માસની અષ્ટમી અને રવિવારને દિવસે શાલીવાહનપુર નગરની સ્થાપના થઇ હતી.[2]

શાલીવાહને ધીમે ધીમે પંજાબના સર્વ ભાગો જીતી લીધા. તેમને પંદર પુત્રો ઉત્પન્ન થયા,જે સર્વ રાજા થયા. તે પૈકી તેરનાં નામ નીચે પ્રમાણે છેઃ—

૧ બાલંદ, ૨ રસાલ, ૩ ધર્માંગદ, ૪ બચ્ચ, ૫ રૂપા, ૬ સુંદર, ૭ લેખ, ૮ જસકર્ણ, ૯ નીમા, ૧૦ માત, ૧૧ નેપક, ૧૨ ગાંગેવ, ૧૩ જગેવ.

આ સમસ્ત રાજકુમારોએ પોતાનાં બાહુબલથી એક એક સ્વતંત્ર રાજ્યની સ્થાપના કરી પોતાની શાસનશક્તિનો વિસ્તાર કર્યો.

બાલંદ યુવાવસ્થામાં આવતાંજ દિલ્હીના તુંવારવંશી અધીશ્વર જયપાલે પોતાની કન્યાના પાણિ-ગ્રહણને માટે તેનાપર પ્રચલિતરીતિ અનુસાર નાળીએર મોકલ્યું. બાલંદે આદરસહિત તેનો સ્વીકાર કર્યો. તેઓ[3] દિલ્હીપતિની પુત્રીનું પાણિગ્રહણ કરવાને માટે મહાસમારોહસહિત ગયા. મહારાજા જયપાલે સામા આવી તેમને પરમ આદરસત્કાર આપવામાં કિંચિત્ પણ ત્રુટિ કરી નહિ. તેઓ પોતાની નવવિવાહિતા વધૂની સાથે શાલીવાહનપુરમાં આવ્યા. ત્યાર પછી શાલીવાહને પોતાના પિતાના મૃત્યુનો બદલો લેવાને માટે પોતાની સેના સજ્જ કરી. તેઓ વીરસાજથી સુસાજ્જત થઇ મ્લેચ્છો-નો સંહાર અને ગજનીનો ઉદ્ધાર કરવાને માટે અટક નદીને પેલેપાર જઇ શત્રુ પક્ષના નેતા જલાલની વીસહજાર સેનાની સામે ખડા થયા. આ સમરમાં સમસ્ત મ્લેચ્છો માર્યા ગયા. મહારાજા શાલીવાહને જયલક્ષ્મી પ્રાપ્ત કરી ગર્વસહિત પોતાના પિતાની રાજધાની ગજનીપર પુનઃ પોતાનો અધિકાર સ્થા-પિત કર્યો. અલ્પ સમયપર્યંત ગજનીમાં રહી અંતે તેમણે પોતાના જ્યેષ્ઠ કુમાર બાલંદને ત્યાંના રાજ્યશાસનનો સમસ્ત ભાર અર્પણ કર્યો અને તેઓ પોતાની મૂળ રાજધાની શાલીવાહનપુરમાં પાછા આવ્યા; પરંતુ હવે ઝાઝા સમય સુધી આ સંસારમાં રહેવાનું તેમના ભાગ્યમાં નહોતું. શીઘ્ર તેમનું મૃત્યુ થયું. મહારાજા શાલીવાહને તેત્રીસ વર્ષ અને નવ માસપર્યંત રાજ્યછત્ર ધારણ કર્યું હતું.

પોતાના પિતાનું મૃત્યુ થયા પછી બાલંદ સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા. તેમના અન્યભ્રાતાઓ પંજાબના સમસ્ત પર્વતમય ભાગોમાં સ્થાપિત થઇ ચૂકયા હતા; પરંતુ હવે મ્લેચ્છો પુનઃ પ્રબલ થઇ ઉઠયા. તેમણે પુનઃ પોતાના આધિપત્યનો વિસ્તાર કરી પરમ ઉદ્યોગપૂર્વક ગજનીની ચોતરફના દેશો પોતાના અધિકારમાં લઇ લીધા. આ સમયે બાલંદનો કોઇપણ મુખ્ય મંત્રી નહોતો. તેઓ એકલાજ

૧ જૌહર વા જુહારની રીતિવિષે પાઠકોએ પ્રથમ ભાગમાં યથાસ્થાનપર વાંચ્યું હશે.

૨ ગજનીથી નાઠેલા યદુવંશીઓએ વિ૦ સં૦ ૭૨ (ઈ૦ સ૦૧૬) માં શાલિવાહનપુરની સ્થાપના કરી હતી. શાલિવાહનપુર પંજાબમાં કયા સ્થાનપર આવ્યું હતું તે નિર્ધારિત થઈ શકતું નથી, પરંતુ એમ પ્રતીત થાય છે, કે તે લાહોરની અત્યંત નિકટ હતું.

૩ યદુવંશી ઈતિહાસવેત્તાએ પ્રાચીન અને અર્વાચીન કાળની ઐતિહાસિક ઘટનાઓને મિશ્રિત કરી દીધી છે. તેણે શૃંખલાબદ્ધ ઐતિહાસિક વૃત્તાંત લખ્યુ નથી. તુંવાર રાજવંશની સૂચિ જોવાથી શાલિવાહનનો સમકાલીન કોઇ જયપાલ રાજા દિલ્હીના સિંહાસનપર હતો એમ પ્રતીત થતું નથી.

પોતાના રાજ્યના સમસ્ત ભાગોપર દેખરેખ રાખતા હતા તેમને સાત પુત્રો થયા

૧ ભટ્ટી, ૨ ભૂપતિ ૩ કલૂરાવ ૪ ઝઝ,[1] ૫ સહરાવ, ૬ ભસદેય, ૭ મગરેય

બાલદના દ્વિતીય પુત્ર ભૂપતિને ચાકેતા નામનો એક પુત્ર ઉત્પન્ન થયો તેનાદ્વારા ચાકેતા જાતિ ઉત્પત્તિ થઇ ચાકેતાને નીચે લખેલા આઠ પુત્રો ઉત્પન્ન થયા —

૧ દેવસી, ૨ ભૈરો ૩ ક્ષેમકર્ણ ૪ નાહર ૫ જયપાલ ૬ ધરમી, ૭ વિજલીખાન ૮ સાહસમદ

બાલદ પોતાના પૌત્ર ચાકેતાના હાથમા ગજનીના શાસનનો ભાર અર્પણ કરી શાલીવાહનપુરમ પાછા આવ્યા પરતુ આ સમયે મ્લેચ્છો એટલા બધા પ્રબલ બની ગયા હતા અને તેમની સખ્યા પણ ક્રમશ એટલી બધી વધી ગઇ હતી કે ચાકેતાએ ઉક્ત મ્લેચ્છોની સેના પોતાના સૈન્યમા યુક્ત કરી દીધી અને અનેક મ્લેચ્છોને પોતાના સામત બનાવ્યા આ મ્લેચ્છમામતો અને સૈનિકોએ મહારાજ ચાકેતાને નિવેદન કર્યું કે ' જો આપ આપનો પિતૃધર્મ છોડી દ્યો તો અમે આપને બલખબુખારાન સિહાસનપર અભિષિક્ત કરીશુ " ઉક્ત દેશમા કેવળ ઉઝબેક જાતિજ નિવાસ કરતી હતી અને ત્યાન રાજાને એકાદ પુત્ર પણ નહોતો તેને કેવલ એક પરમસુદર કન્યા હતી તેનાપર મોહ પામી ચાકેતા એ તેનુ પાણિગ્રહણ કર્યું અને અતે તે તે દેશનો અધીશ્વર બન્યો આ સમયે તેના હાથનીચે અઠ્ઠા વીસહજાર અશ્વારોહીઓ આવ્યા બલખ અને બુખારાની વચ્ચે એક પ્રચડ નદી વહે છે ચાકેત બાલ્હીક (બલખ) થી હિંદુસ્થાન સુધીના વિસ્તૃત દેશનો નૃપતિ બન્યો આ ચાકેતાદ્વારાજ ચાકેત મોગલજાતિની ઉત્પત્તિ[2] થઇ છે

બાલદના તૃતીય પુત્ર કલૂરાવને આઠ પુત્રો ઉત્પન્ન થયા તેના વશજો કલર નામથી ઓળખા છે તેના આઠ પુત્રોના નામ નીચે પ્રમાણે છે —

૧ શિવદાસ, ૨ રામદાસ, ૩ અસ્સો ૪ કિસતન, ૫ સમોહ, ૬ ગગૂ, ૭ જસ્સૂ ૮ ભાગૂ

આ સર્વ જણે મુસલમાની ધર્મ અગીકાર કર્યો તેમના વશજોની સખ્યા પુષ્કળ વધી પડી તેઓ ઉપરોક્ત નદીના પશ્ચિમ તટપર આવેલા પહાડી દેશમા નિવાસ કરતા હતા અને તેઓ પ્રસિ લૂટારા હતા[3] બાલદના ચતુર્થ પુત્ર ઝઝને સાત પુત્રો ઉત્પન્ન થયા -

૧ ચપૂ ૨ ગોકુલ ૩ મેઘરાજ ૪ હસા ૫ ભાદો ૬ રાસૂ ૭ જગ્ગૂ

એના વશજો ઝઝ નામથી ઓળખાયા બાલદના ઇતર પુત્રો પણ ભિન્ન ભિન્ન શાખાન સ્થાપક બન્યા

બાલદનો જ્યેષ્ઠ પુત્ર ભટ્ટી પોતાના પિતાના સિહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા ભટ્ટીએ પોતાન

---

૧ બાબરે યદુગિરિની યદુવશમાથી ઉત્પન્ન થયેલી જે જનજૂહી જાતિનો ઉલ્લેખ કર્યો છે તેજ જોહિયા જદુ જાતિ છે અને ઉક્ત ઝઝ એ જાતિનો આદિપુરુષ હશે

૨ ભારતવર્ષના પ્રાચીન યદુવશી રાજાઓ બલ્ખમાજ મુસલમાની ધર્મ અગીકાર કર્યો હતો ચાકતાઓને નેતા તમૂચીન કે જે જધીસખાના નામથી પ્રસિદ્ધ છે તેને મૂર્તિપૂજક જણાવવામા આવ્યો છે એમા કિંચિત પણ સશય નથી અને મુહમ્મદ ખ્વારઝમના પિતા તકશને પણ મૂર્તિપૂજક જણાવવામા આવ્યા છે એકને જટવ જૂતિ જાતિના અને બીજાને તાક વા તક્ષકજાતિના જણાવવામા આવ્યા છે ઉક્ત ઉભય પુરુષોદ્વારાજ એશિયાની પ્રધાનજાતિઓ ઉત્પન્ન થઈ છે

૩ પૂર્વે લખવામા આવી ચૂકયુ છે કે બાલદના પદર ભ્રાતાઓએ પજાબના પર્વતમય ભાગોમા પોતપોતાના રાજ્યો સ્થાપિત કર્યા હતા અને તેના પુત્રોએ સિંધુ નદીની પશ્ચિમે દામાનમા પોતાના રાજ્યો સ્થાપન કર્યા હતા સમસ્ત અફઘાનજાતિ નિયુજ (અર્થાત્ યાહૂદી વશમાથી ઉત્પન્ન થઈ છે એ જાણી લોકોનુ કુતૂહલ વૃદ્ધિગત થાય છે આથી એવુ અનુમાન થાય છે કે તેઓ મૂળ યદુવશી હતા તેમણે મુસલમાન ધર્મમા દીક્ષિત થ યદુ શબ્દને યાહૂદી શબ્દમા ફેરવી નાખેલો હોવો જોઇએ અફઘાનોનો પ્રધાન વશ યુસુફજઈ કહેવાય છે અને કાબુલ એ તેનુ આદિ નિવાસસ્થાન છે વળી તેમની એક શાખા આજે પણ જાદુન કહેવાય છે બાલદના વશજોએ સિંધુ નદીની પૂર્વ તરફનો પહાડી પ્રદેશ જીતી લીધો હતો અને તેઓ અજપર્યત તેજ દેશમા નિવાસ કરે છે અફઘાનો યાહૂદી લોકોમાથી ઉત્પન્ન થયા નથી પરતુ યદુવશમાથી ઉત્પન્ન થયા છે એ વાત સિદ્ધ કરનારા પ્રમાણે ઉપલબ્ધ થયા છે અને તે વાસ્તવમા માનનીય પણ છે

પ્રબલ પરાક્રમ અને બાહુબલથી ચૌદ રાજાઓને જીતી લીધા અને તેમની સમસ્ત સંપત્તિપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો. તેમના ધનનું પરિમાણ એટલું બધુ હતું કે તે ચોવીસ હજાર ખચ્ચરોપર લાદી શકાય. સાઠહજાર અશ્વારોહીઓ અને અસંખ્ય પાયદલ સિપાઇઓ તેમના તાબામા હતા મહારાજા ભટ્ટીએ સિંહાસનપર બેસતાવેંતજ પોતાની સમસ્ત સેના લાહોરમા એકત્રિત કરી અને કનકપુરના રાજા વીરભાનુ વાઘેલાની વિરુદ્ધ યુદ્ધ કરવાની તૈયારી કરી શીઘ્ર કનકપુરમા ભયંકર સમરાગ્નિ પ્રદીપ્ત થયો અને તે રણક્ષેત્રમાં વીરભાનુના ચાળીસહજાર યોદ્ધાઓનો નાશ થયો

ભટ્ટીને બે પુત્રો થયા એકનું નામ મંગલરાવ અને બીજાનું નામ મસૂરરાવ વા મહીસૂરરાવ હતું. આ મહાવીર ભટ્ટીથીજ ભટ્ટીવંશનું નામ ચાલ્યું. શતાવધિ વર્ષોથી આ વંશ યદુવંશના નામથી વિખ્યાત હતો; પરંતુ હવેથી તે ભટ્ટીવંશના નામથી પ્રસિદ્ધ થયો.

ભટ્ટીનું મૃત્યુ થયા પછી તેમનો પુત્ર મંગલરાવ પોતાના પિતાના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયો, પરંતુ તે પોતાના પિતાના જેવો ભાગ્યશાળી નહોતો. થોડા સમયમાજ ગજનીના અધીશ્વર ધુંધીએ પોતાના અસંખ્ય યોદ્ધાઓસહિત શીઘ્ર લાહોરપર આક્રમણ કર્યું; પરંતુ મંગલરાવે આ મ્લેચ્છોની સેના સામે યુદ્ધ કરવાની તૈયારી કરી નહિ તે પોતાના જ્યેષ્ઠ કુમારને લઈ નદીતટપરના જંગલમા નાસી ગયો. શાલીવાહનપુરના જે સ્થાનમા રાજકુટુંબના માણસો રહેતા હતા તેમને શત્રુદલે ઘેરી લીધા;પરંતુ ભટ્ટીનો બીજો પુત્ર મહીસૂરરાવ ત્યાથી નાસીને લખ્ખી જંગલમા જઇ વસ્યો લખ્ખી જંગલમાકેવળ કૃષિકારોજ વસતા હતા,તેથી મહીસૂરરાવે અતિ સરળતાથી તેમને પરાધીનતાની શૃંખલામા પરિબદ્ધ કરી પોતાનું રાજ્ય સ્થાપિત કર્યું. મહીસૂરરાવને બે પુત્રો ઉત્પન્ન થયા તેમાંના એકનું નામ અભયરાવ અને બીજાનું નામ શરણરાવ હતુ. મોટા અભયરાવે પોતાના બાહુબલથી સમસ્ત લખ્ખી જંગલમા પોતાની શાસનશક્તિનો વિસ્તાર કર્યો ક્રમશઃ તેના વંશજોની સંખ્યા વધવા લાગી અને તેઓ આભોરિયા ભટ્ટીના નામથી ઓળખાયા શરણરાવ પોતાના ભત્રીજાની સાથે ઝગડો કરી અન્ય સ્થાનપર ચાલ્યો ગયો અને ત્યા તેના વંશજો વખત જતા કૃષિકારની શ્રેણીમા આવી પહોચ્યા તેઓ સાધારણત શારણ (ચારણ) નામથી પ્રસિદ્ધ થયા.[૨]

ભટ્ટીનો જ્યેષ્ઠ પુત્ર મંગલરાવ કે જે મ્લેચ્છોના ભયથી પોતાના પિતાની રાજધાની શાલીવાહનપુર છોડીને નાસી ગયો હતો તેને નિમ્નલિખિત ૭ પુત્રો હતા:—

૧ મંડમરાવ, ૨ કલરસી, ૩ મુંદરાજ, ૪ શિવરાજ, ૫ ફૂલ, ૬ કેવલ

જે સમયે મંગલરાવ પોતાના પિતાના રાજ્યમાથી નાસી ગયો તે સમયે લોકોએ ગુપ્તરીતે તેના પુત્રોની રક્ષા કરી હતી. તક્ષક જાતિનો[૩] સતીદાસ નામનો એક ભૂમીઓ હતો તેના પૂર્વજો પ્રાચીન ભટ્ટી રાજાથી પાદાક્રાંત થઈ અત્યંત દીન દશામા પડયા હતા. તેણે પ્રાચીન વૈર લેવાને માટે વિજેતા

૧ દેશી ઇતિહાસવેત્તાનો મત એવો છે કે લાહોર અને શાલિવાહનપુર એ એકજ રાજધાની હતી, પરંતુ પાછળથી જાણવામા આવ્યુ છે કે ઉક્ત ઉભય નામો એકજ નગરના નહોતા ઉક્ત નગરો એકબીજાની નિકટ હતા. શાલિવાહનપુર વા શાલપુર પંજાબમા કયે સ્થાને હતુ તેનો નિર્ણય કરી શકાતો નથી

૨ કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે-" જાટોનુ નિવાસસ્થાન કંદહાર હતુ, " પરંતુ જાટો સ્વયં કહે છે કે કંદહારમાં યદુવંશીઓનો નિવાસ હતો. હવે કોની વાતપર આપણે વિશ્વાસ મૂકવો ? દેશી ઇતિહાસવેત્તા એવુ પ્રમાણ આપે છે કે ચારણદ્વારા જાટોની ઉત્પત્તિ થઈ છે અને તેઓ યદુવંશી છે કર્નલ ટૉડે અનેક સ્થળે જાટોની સાદૃશ્યતા મધ્ય એશિયાની જીત જાતિની સાથે બતાવી છે તેમણે કિંચિત્માત્ર સાદૃશ્યતા જોઇનેજ આ પ્રકારનો વિચિત્ર સિદ્ધાંત સ્થાપન કર્યો છે તેમણે લખ્યુ છે કે બિયાના અને ભરતપુરના જાટો કંદહારથી આવ્યા હતા અને તેઓ યદુવંશી છે, એમ મારા સાભળવામા આવ્યુ છે, પરંતુ ચારણના વંશજો જાટ શામાટે કહેવાયા તે કહી શકાતુ નથી અમે કહી શકીએ છીએ કે શરણ અવશ્ય પોતાના જ્યેષ્ઠ ભ્રાતાનો કોઇ મહાન અપરાધ કરી સમાજથી અલિપ્ત થયો હતો અને તેજ કારણથી તેના વંશજોની અવનતિ થઇ હતી **હિંદી અનુવાદક**

૩ કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે યદુવંશીઓ પંજાબના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા તેના સંબંધમા એક અત્યંત મહત્વની વાત અહીંઆ જાણવાયોગ્ય છે મે એક સ્થાનપર તક્ષજાતિનું સંક્ષિપ્ત વૃત્તાંત લખ્યુ છે અને ત્યાર પછી

મ્લેચ્છરાજને નિવેદન કર્યું કે મંગલરાવના અનેક પુત્રો અને તેના કુટુંબના ઇતર માણસો આ નગરમાં એક વણિકના ઘરમાં રહે છે મ્લેચ્છરાજે તેના આ શબ્દો સાંભળી શીઘ્ર તેની સાથે પોતાની સેના મોકલી દીધી સતીદાસ આ સેનાની સાથે ઉક્ત વણિકને ઘેર ગયો તે વણિકનું નામ શ્રીધર હતું સતીદાસ તેને પકડીને રાજાની સન્મુખ લઇ આવ્યો મ્લેચ્છરાજે શ્રીધરને કહ્યું –" જો તમે શાલીવાહનના કુળના પ્રત્યેક રાજકુમારને મારી સન્મુખ નહિ લાવો તો સ્મરણમાં રાખજો કે તમારા કુટુંબના એકપણ માણસને જીવતું છોડીશ નહિ " મ્લેચ્છરાજના આ શબ્દોથી અત્યંત ભયભીત થઇ શ્રીધરે નમ્રતાપૂર્વક તેને જણાવ્યું કે –" મારે ત્યાં રાજાનો એક પણ પુત્ર નથી, અને કેટલાક છોકરાઓ મારા ઘરમાં રહે છે, તે એક ભૂમીઆના પુત્ર છે તે ભૂમીઆપર મારૂ લહેણું છે અને તે યુદ્ધના સમયમાં નાશી ગયો છે " મ્લેચ્છરાજે ઉક્ત શાહુકારના આ વચનોપર કિંચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યું નહિ અને તેણે શીઘ્ર ઉક્ત બાલકોને પોતાની સન્મુખ લાવવાની આજ્ઞા કરી જ્યારે ઉક્ત શાહુકારે જોયું કે પાદશાહની આજ્ઞા માન્યાવિના છૂટકો નથી તેમજ કુમારોના પ્રાણ બચાવવાનો ઇતર કોઇ માર્ગ નથી ત્યારે તેણે રાજકુમારોને કૃષિકારના બાલકોના વેષમાં તેની સન્મુખ આણ્યા મ્લેચ્છ અને ભૂમીઆઓની કન્યા સાથે તેમના વિવાહ કર્યા આ પ્રકારે શાલીવાહનના કુલના જે રાજકુમારો શ્રીધરના ઘરમાં હતા, તેમાંના કલ્લરસીના વંશજે કયોગિયાજાટ અને મુદરાજ તથા શિવરાજના વંશજે સુદાજાટ તથા શીવરાજાટ કહેવાયા, અને રાજકુમાર ફૂલ તથા રાજકુમાર કેવલને હજામ તથા કુંભારતરિકે મ્લેચ્છરાજની સન્મુખ ઓળખાવ્યા હતા તેથી તેમને તે જાતિમાં નાખી દેવામાં આવ્યા

મંગલરાવ ગારા નદીના તટપરના જંગલમાં રહેતા હતા, ત્યાંથી તેમણે નીકળીને નદી ઓળંગી એક નવીન દેશપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો અને પોતાનું સ્વતંત્ર રાજ્ય સ્થાપિત કર્યું. આ સમયે બરાહા[1] જાતિ ઉક્ત નદીના તટપર નિવાસ કરતી હતી તેમની પૂર્વે ત્યાં બૂત લોકોનો બૂતા નામનો[2] રાજપૂત રાજા હતો વળી ત્યાં પુગલદેશના[3] પરમારો, ધાત દેશના સોઢા અને લુદ્ર દેશના લુદ્ર[4] રાજપૂતો પણ નિવાસ કરતા હતા મંગલરાવે આ રાજાઓની પાસે આશ્રય લીધો અને સોઢા જાતિના અધીશ્વરની સંમતિથી તેમણે લુદ્ર, બરાહા અને સોઢા જાતિના નિવાસસ્થાનની વચ્ચેના ભૂખંડપર પોતાનો નિવાસ કર્યો જ્યારે મંગલરાવનું મૃત્યુ થયું ત્યારે તેમનો પુત્ર મંડમરાવ પોતાના પિતાના પદપર વિરાજમાન થયો

મંડમરાવ પોતાના પિતાની સાથે શાલીવાહનપુરથી નાસી ગયો હતો આસપાસના રાજાઓએ તેને મંગલરાવનો યથાર્થ ઉત્તરાધિકારી ગણી તેના અભિષેકના પ્રસંગે તેનાપર કિંમતી ભેટો મોકલી આપી અમરકોટના સોઢા જાતિના રાજાએ પોતાની કન્યા તેને અર્પણ કરવાની પોતાની ઇચ્છા જણાવી મંડમરાવે શીઘ્ર તેની માગણી કબૂલ કરી અને અમરકોટમાં મોટી ધામધૂમસહિત તેનો વિવાહ થયો મંડમરાવને ત્રણ પુત્રો ઉત્પન્ન થયા —

મને ટાકજાતિની પ્રાચીન રાજધાની જડી પૂર્વે મેં એવું અનુમાન કર્યું હતું કે તક્ષશિલાનગરનું નામ કોઈ મનુષ્યના નામપરથી પડ્યું હશે, પરંતુ હવે મને સમજાય છે કે ત્યાંના અધીશ્વરો તક્ષક વા નાગવંશના રાજાઓ હતા તે પરથી ઉક્ત નામ પડ્યું છે બાબરે પોતાના પુસ્તકમાં જણાવ્યું છે કે –" પશ્ચિમમાં એક જંગલ છે જેને બાજાર વા ટાક કહેવામાં આવે છે અને ત્યાંના રાજાનું નામ તાક છે " ટાકનગર દીર્ઘકાળથી હામાનની રાજધાની હતું મહાશય એ ક્રીન્સ્ટનના નકશામાં જે બારતાક નામનું સ્થાન છે અને જેને બાબરે ટાક કહ્યું છે તે અટકથી કેટલાક કોશને અંતરે આવેલું છે જે તક વા તક્ષક અર્થાત્ નાગવંશ એક સમયે સમસ્ત ભારતવર્ષમાં વિસ્તારિત થયો હતો, તેનાજ નામપરથી નિસંદેહ ઉક્તનગર અને નદીના નામ પડયા છે

૧ બરાહા જાતિ રાજપૂતોની એક શાખા છે તેઓ હાલમાં મુસલમાન થઈ ગયા છે

૨ આ બૂતા રાજપૂતજાતિનો હાલમાં લોપ થઇ ગયો છે

૩ અત્યંત પ્રાચીનકાળથી પરમારોએ પુગલમાં નિવાસ કરતા આવ્યા છે સ્મરણાતીત કાળથી અમરકોટનો સોઢા રાજવંશ મરુક્ષેત્રમાં નિવાસ કરતો આવ્યો છે એરે આર્ડરે જે સગદા જાતિનો ઉલ્લેખ કર્યો છે, તે જાતિ આજ છે એમ પ્રતીત થાય છે

૪ લુદ્રદેશનું વર્ણન પાછળ પ્રકટ કરવામાં આવશે.

૧ કેહર, ૨ મૂલરાજ,[૧] ૩ ગોગલી.

કેહર પરમ તેજસ્વી અને અસીમ સાહસિક પુરુષ હતો. એક સમયે આરોરથી[૨] કેટલાક સો ઘોડાઓ વાણિજ્યદ્રવ્ય લઇને મુલતાન તરફ જતા હતા. આ સમાચાર સાંભળતાંવેંતજ કેહરે પોતાના કેટલાક યોદ્ધાઓને ઉંટના વ્યાપારીઓનો વેષ પરિધાન કરાવ્યો અને તેમને ઉકત ઘોડાઓની પાછળ મોકલ્યા. તેમણે અતિ શીઘ્રતાથી જઇ પંચનદના તટપર ઉકત ઘોડાઓપર આક્રમણ કર્યું અને તેમની પીઠપરનું સમસ્ત દ્રવ્ય લૂંટી લઇ તેઓ પાછા પોતાના સ્થાનપર ચાલ્યા આવ્યા. આ પ્રકારનાં છલચાતુરીનાં કાર્યથી તેનું નામ સર્વત્ર વિખ્યાત થયું. પછી ઝાલોરના આલનસિંહ દેવડાએ મંડમરાવના યુવાવસ્થામાં આવેલા પુત્રોપર નાળીએર મોકલ્યાં. તેનો તેમણે સ્વીકાર કર્યો અને વિવાહકાર્ય મોટા સમારોહપૂર્વક સમાપ્ત થયું. વિવાહ થઈ ગયા પછી તેઓ પોતાના સ્થાનમાં ચાલ્યા ગયા. કેહરે પોતાની કુલદેવી તન્નોમાતાના નામથી એક કિલ્લાનો પાયો નાખ્યો, પરંતુ તે કિલ્લો બંધાઇને તૈયાર થયો તે પૂર્વે મંડમરાવનું મૃત્યુ થઇ ગયું.

કેહર પોતાના પિતાના પદપર અભિષિકત થયો. તે રાજસિંહાસનપર બેઠા ત્યાર પછી બરાહા જાતિના અધીશ્વર યશોરથે[૩] તનોટનો કિલ્લો અમારી સરહદમાં બંધાવવામાં આવ્યો છે,એમ જણાવી સેનાસહિત આક્રમણ કર્યું; પરંતુ મૂલરાજે પરમ પરાક્રમપૂર્વક તનોટની રક્ષા કરી. અંતે બરાહા લોકોને પરાસ્ત કરીને નસાડી મૂકયા.

સંવત ૭૮૭ (ઇ૦સ૦૭૩૧)ના માઘ માસની પૂર્ણિમા અને મંગળવારને દિવસે તનોટનો કિલ્લો બાંધવાનું કામ સમાપ્ત થઇ ગયું; અને દેવી તન્નો માતાનું પવિત્ર મંદિર ત્યાં સ્થાપિત થયું. અલ્પ સમય પછી બરાહારાજની સાથે સંધિ થઇ અને આ સંધિનું પરિણામ એ આવ્યું કે મૂલરાજની કન્યાની સાથે બરાહાપતિનો વિવાહ થયો.

સુરક્કામાં યદુ ભાટીઓની રાજધાની સ્થાપિત થઇ ત્યાંસુધીનોજ તેમનો પ્રાચીન ઇતિહાસ આપવો અમે આવશ્યક માનીએ છીએ. જો કે એક સુવિસ્તૃત અને વિખ્યાત વંશનો પ્રાચીન ઇતિહાસ અતિ સંક્ષેપમાં સમાવી દેવામાં આવ્યો છે; પરંતુ તેની સાથે જે ટીકાટિપ્પણો આપવામાં આવ્યાં છે તે દ્વારા પાઠકોનાં મનપર ઘણો પ્રકાશ પડશે અને તેમને યથાર્થ અનુમાન કરવામાં તે દ્વારા સહાય મળશે. ભાટીઓનો ઇતિહાસ નિમ્નલિખિત ચાર યુગોમાં વિભક્ત થયો છેઃ—

પ્રથમ—યદુવંશના પૂર્વપુરુષ હરિનો યુગ.

દ્વિતીય—જે યદુવંશીઓ ભારતવર્ષમાંથી નાસી ગયા અથવા જેમણે સ્વેચ્છાથી હરિકુલ અથવા પાંડવોની સાથે ભારતવર્ષનો ત્યાગ કરી સિંધુ નદીની પશ્ચિમ તરફના દેશોમાં ગમન કર્યું, જેમણે મરુસ્થલિમાં નિવાસ કર્યો, ગજની રાજ્યની સ્થાપના કરી અને રૂમ તથા ખોરાસાનના પાદશાહોની સાથે યુદ્ધ કર્યું તેમનો યુગ.

તૃતીય—જેઓ જાબુલીસ્થાનથી નાસી આવ્યા, જેમણે પંજાબમાં નિવાસ કર્યો અને જેમણે શાલિવાહનપુર નામક નવીન રાજધાનીની સ્થાપના કરી તેમનો યુગ.

ચતુર્થ—જેઓ પંજાબમાંથી નાઠા, જેઓ મરુભૂમિના પર્વત ઉપર વસ્યા અને જેમણે તનોટનો દુર્ગ બંધાવ્યો તેમનો યુગ.

આ યદુવંશના પ્રાચીન ઇતિહાસનું કેટલુંક વર્ણન અન્યત્ર[૪] આપ્યું છે, તેથી તે વિષે અત્રે

૧ મૂલરાજને ત્રણ પુત્રો થયા હતા. તેમનાં નામ રાજપાલ, લોહવા અને ચૂવર હતાં. જ્યેષ્ઠકુમાર રાજપાલને રેન્નુ અને ગેગૂ નામના બે પુત્રો થયા. રેન્નુને નિમ્નલિખિત પાંચ પુત્રો ઉત્પન્ન થયાઃ—ચોકર, પોહર, લુધ, કલસુ અને જયપાલ. તેમના પુત્રોએ પણ એક એક શાખાની સ્થાપના કરી.

૨ ઇ૦ ૧૮૧૧માં સિંધુનદીની ખીણમાં આ અત્યંત પ્રાચીન રાજધાની જોઇને હું પરમ આનંદ પામ્યો. અબુલફઝલે રાજા શ્રીધરની જે રાજધાની આલોરનો ઉલ્લેખ કર્યો છે, તે આજ રાજધાની છે.

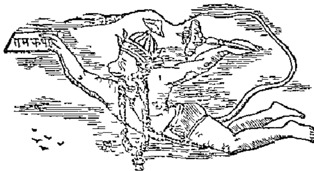
૩ ઉર્દૂ તર્જુમામાં જશરથ નામ આપ્યું છે.

૪ કર્નલ ટૉડે રૉયલ એશિયાટિક સોસાયટિના પુસ્તકના તૃતીય વૉલ્યુમમાં યદુવંશીઓના ઇતિહાસની સમાલોચના કરી છે.

વિશેષ વિવેચન કરવું અનાવાસ્યક છે. ભિન્ન ભિન્ન સ્થળેથી પ્રાપ્ત થયેલી સત્ય ઘટનાઓ અને ભૌગોલિક પ્રમાણોથી સાધારણતઃ આ ઇતિહાસપર વિશ્વાસ રાખી શકાય છે અને યદુવંશી રાજાઓનું રાજ્ય મધ્ય એશિયામા હતું અને મુસલમાનોનો અભ્યુદય થતાં તેમને ત્યાંથી નાસીને પુનઃ ભારતવર્ષમા આવવું પડ્યું હતું એ વાત સત્ય માની શકાય છે. ગ્રીક ઇતિહાસવેત્તાઓનાં પુસ્તકોમાં આપણને આ વાતના પ્રમાણો પ્રાપ્ત થાય છે કે ગ્રીકવીર આન્ટિયોકસ આજ દેશમાં સોફાગસેન નામના ઇન્ડોસીથિયન રાજાના હાથથી માર્યો ગયો હતો. આ પરથી વિદિત થાય છે કે સીરિયા અને બેક્ટ્રિયાના અધીશ્વરની સાથે યદુવંશીઓએ યુદ્ધ કર્યું હતું. અનુમાન કરી શકાય છે કે સુબાહુ અને તેના પુત્ર ગજદ્વારા સોફાગસેન નામની ઉત્પત્તિ થઇ હશે. આ વાત અધિક સંભવિત છે; કારણ કે ગ્રીક ઇતિહાસમાં એવાં પણ પ્રમાણો પ્રાપ્ત થાય છે કે ગજનીના યદુવંશી રાજાઓએ ખોરાસાનના રાજાઓની સાથે યુદ્ધ કર્યાં હતાં.

સેઇસ્તાન અને ખીણની ઉભય બાજુએએ પ્રાચીનકાળમાં યદુવંશની એક બીજી શાખા વસતી હતી. સીંદસમ્ભાનવંશ સાંબદ્વારા ઉત્પન્ન થયો છે; અને ગ્રીક ઇતિહાસવેત્તાઓએ આ વંશને સાંબકુલો છે તથા આજ વંશના એક રાજાએ સિકંદરે ભારતવર્ષપર આક્રમણ કર્યું તે વખતે તેની સામે ભયંકર વિઘ્ન ઉપસ્થિત કર્યું હતું. આ વંશની રાજધાનીનું નામ સાંબકાકોટ વા સામ્બનગરી હતું અને આ નગરી અદ્યાપિ સિંધુ નદીના તટપર વિદ્યમાન છે. ગ્રીકોએ તેનું નામ મીનગદ આપ્યું છે.

ચગતાઇ લોકો યદુવંશમાથી ઉત્પન્ન થયા છે, એ અનુમાન અતિ મહત્ત્વનું છે. મેવાડના રાણાઓના આદ્ય પુરુષ બાપ્પારાવે ચિતોડમાં પોતાની રાજધાની સ્થાપિત કરી ત્યાં પોતાના પુત્રોને મૂકીને મધ્ય ભારતનો પરિત્યાગ કરી ખોરાસાન તરફ ગમન કર્યું હતું.[1] આ પ્રમાણોદ્વારા વિદિત થાય છે કે અતિ દૂરના પ્રદેશોમા પણ હિંદુધર્મ પ્રચલિત હતો અને ભારતવર્ષ તથા મધ્ય એશિયાની વચ્ચે અસ્ખલિત વ્યવહાર ચાલતો હતો. ટ્રાન્સ, ઓક્ષિયાના અને પંજાબમાં આ વિષે તપાસ કરવાથી પુષ્કળ ઐતિહાસિક ઘટનાઓ જાણી શકાય તેમ છે. તત્ત્વશોધકો જંગલી આફ્રિકાને બદલે જો આ પ્રદેશોમાં શોધખોળ કરે તો તેમને અધિક મહત્ત્વનાં ઐતિહાસિક તત્ત્વો પ્રાપ્ત થઇ શકે; કારણ કે આ સ્થાનો સભ્યતાની જન્મભૂમિ છે.

૧ પોટાલમી સાહેબના જ્યુગરાફિયેસે સોગદિયાનાં ભૌગોલિક વૃત્તાંતમા પાહુ નામ પ્રાપ્ત થયું છે અને ઈબાન હેકલે હિરાત શબ્દની ઉત્પત્તિ હરિ શબ્દમાથી થયેલી જણાવી છે.

૨ હિરાતની નિકટ મર્વ પ્રદેશ છે, ત્યાં ભારતવર્ષના પાહુકુલ તથા હરિકુલના માણસો ગયા હતા આ દૂરના દેશોમાં જો તપાસ કરવામાં આવે તો પુષ્કળ શિલાલેખો પ્રાપ્ત થવાનો સંભવ છે સમરકંદનાં તોરણદ્વારપર હમીરી ભાષામાં જે લેખ કોતરવામાં આવ્યો છે, તે અતિ ઉપયોગી છે. બૌદ્ધોનાં દેવમંદિરો તથા બામિયાની ગુહાઓમાં અત્યંત ઉપયોગી અને જાણવાલાયક લેખો પ્રાપ્ત થાય છે.

अध्याय २ जो

ખલીફા વલીદનો સમકાલીન રાજા કેહર–તેના વંશજોએ સ્થાપન કરેલી ભિન્ન ભિન્ન શાખાઓ–કેહરે સૌથી પહેલાં સપાટ ભૂમિમાં પોતાના રાજ્યનો કરેલો વિસ્તાર–તેનો વધ–તનુને મળેલો તેનો અધિકાર–બરાહા અને બુતા એ ઉભય જાતિઓપર કરેલું આક્રમણ–સુલતાનના રાજાએ તનોટના કિલ્લાપર નાખેલો ઘેરો–તેનો પરાજય–બૂતાની રાજકુમારોની સાથે થયેલો તનુનો વિવાહ– તેના પુત્રો–તનુને પ્રાપ્ત થયેલો ગુપ્ત દ્રવ્યભંડાર–બીજનોટ દુર્ગનું બંધાવું–તનુનું થયેલું મૃત્યુ–વિજયરાવને તેના પદની થયેલી પ્રાપ્તિ–ભટ્ટીઓના આધિપતિપર આક્રમણ કરવાને માટે લંગાજાતિ તથા બરાહાજાતિએ રચેલું ષડયંત્ર અને વિજયરાવે તેનાપર કરેલું આક્રમણ–વિજયરાવ અને તેના સ્વજનોનો વિશ્વાસઘાતપૂર્વક થયેલો વધ–એક બ્રાહ્મણદ્વારા દેવરાજના જીવનની થયેલી રક્ષા–તનોટપર સ્થાપિત કરેલો અધિકાર–ત્યાંના નિવાસીઓનો કરેલો વધ–મૂતાવન નામક સ્થાનમાં પોતાની માતાની સાથે દેવરાજને થયેલો મેળાપ–દેવરાવલની સ્થાપના અને બૂતા જાતિના સ્વામીએ તેપર કરેલું આક્રમણ–દેવરાજે તેને ઘેરીને તેનો કરેલો વધ–એક યોગીની સાથે ભટ્ટિ રાજાનો મેળાપ અને રાજાએ સ્વીકારેલી તેની શિષ્યતા–તેની રાવની ઉપાધિ બદલાઈને રાવલની ઉપાધિ થવી–દેવરાજે લંગાઓનો કરેલો વધ–લંગાઓએ સ્વીકારેલી તેની આધીનતા–લંગા જાતિનો ઇતિહાસ–દેવરાજે લુદ્રરાજપૂતોની રાજધાની લુદ્રવાપર સ્થાપિત કરેલો અધિકાર–ધારના રાજાના અપમાનનો લીધેલો બદલો–સ્વદેશહિતૈષીતાનું ઉત્કૃષ્ટ પ્રમાણ–ધારપર કરેલું આક્રમણ–લુદ્રવામાં પાછું આવવું–ખડાલ નામક સ્થાનમાં ખોદાવેલાં સરોવરો–તેનો થયેલો વધ–રાવલ મુંધને તેના પિતાનું સિંહાસન પ્રાપ્ત થવું–તેણે પિતાના મૃત્યુનું લીધેલું વૈર–તેના પુત્ર બાછુનો અણહિલપુરપાટણના વલ્લભસેનની પુત્રી સાથે થયેલો વિવાહ–ગજનીના મહમદના સમકાલીન રાજાઓ–કેટલાક ઘોડા પકડવા–પાહુ ભટ્ટિઓનું જોહિયાઓની પાસેથી પુંગલ જીતી લેવું–દુસ્સજે ખીચીઓપર કરેલું આક્રમણ–તેનું પોતાના ત્રણ ભ્રાતાઓની સાથે ખેડ પ્રદેશમાં જવું અને ગિહલોત રાજાની કન્યા સાથે વિવાહ કરવો–બાછુરાવનું મૃત્યુ–દુસ્સજને થયેલી સિંહાસનપ્રાપ્ત–સોઢા જાતિના રાજા હમીરે કરેલું આક્રમણ–હમીરના શાસનસમયમાં કગ્ગર નદીના પ્રવાહ રોકાઈ જવાની–દંતકથા–દુસ્સજના પુત્રો–કનિષ્ઠ કુમાર લાંઝાવિજય રાવનો અણહિલપુરના રાજા સિદ્ધરાજ સોલંકાની કન્યા સાથે થયેલો વિવાહ–દુસ્સજના અન્યાન્ય પુત્રો– જયસલ અને વિજયરાવ–લાંઝવિજયરાવના પુત્ર ભોજદેવને દુસ્સજનું મૃત્યુ થયા પશ્ચાત્ લુદ્રવાના સિંહાસનની થયેલી પ્રાપ્તિ–પોતાના ભત્રીજા ભોજદેવની વિરુદ્ધ જયસલે રચેલું ષડયંત્ર–ઘોરના સુલતાનની પાસેથી માગેલી સહાય અને અરોડ નામના સ્થાનમાં તેની સાથે મળવું–સુલતાનની સાથે મિત્રતા રાખવાની કરેલી પ્રતિજ્ઞા–ભોજદેવને પદભ્રષ્ટ કરવાને માટે મહમદ તરફથી મેળવેલો સહાય–લુદ્રવાપર આક્રમણ કરી તેને લૂંટી લેવું–ભોજદેવનો વધ–જયસલનું ભાટીઓના રાવલ બનવું–લુદ્રવાનો કરેલો ત્યાગ–

નવીન રાજધાનીને માટે સ્થળ પસંદ કરવુ-બ્રહ્મસર કુંડપગ્નો દૈવી લેખ-જેસલમીર રાજધાનીની સ્થાપના-જયસલનુ મૃત્યુ-દ્વિતીય શાલીવાહનનુ સિંહાસનપર બેસવુ

ર્વ અધ્યાયમા જે ભિન્ન ભિન્ન ઘટનાઓનુ વર્ણન કરવામા આવ્યુ છે, તેમા જે જે તારીખ અને સાલ આપવામા આવ્યા છે તે સદેહાત્મક છે એમા કાંઈ શક નથી, પરંતુ હવે અમે ભટ્ટીજાતિનો સંપૂર્ણત વિશ્વાસપાત્ર ઇતિહાસ આપવાને પ્રવૃત્ત થઇએ છીએ ગજનીના યદુવંશી રાજાએ યુધિષ્ઠિર સવતના ૩૦૦૮ મા વર્ષમા રૂમ અને ખોરાસાનના[1] અધીશ્વરોને પરાસ્ત કર્યા હતા એમ અન્યત્ર જણાવવામા આવ્યુ છે પરંતુ અમે આ કાળ સત્ય માનતા નથી વળી સંવત ૭૨ મા શાલિવાહને પોતાના કુટુંબીજનોની સાથે જાબુલીસ્થાનથી નાસીને પંજાબમા નિવાસ કર્યો હતો, એ વાતપર પણ અમે શ્રદ્ધા કરતા નથી[2] પરંતુ યદુવંશી ભટ્ટીઓએ મરુભૂમિમા પ્રથમ રાજ્ય સ્થાપન કરીને તેના પ્રમાણસ્વરૂપે સંવત ૭૮૭ (ઈ૦ સ૦ ૭૩૧) મા તનોટ દુર્ગ બધાવ્યો હતો એ વાત અમે સંપૂર્ણત સત્ય માનીએ છીએ

ભટ્ટીજાતિના ઇતિહાસમા જે કેહરનુ નામ વિશેષ પ્રસિદ્ધ જણાય છે અને જેના અસીમ સાહસ અને વીરતાનુ વર્ણન પૂર્વે કરવામા આવ્યુ છે તે અવશ્ય ખલીફા વલીદનો સમકાલીન હતો તેણે ભારતભૂમિમા પોતાનો અધિકાર સ્થાપન કરીને સિંધ દેશના ઉત્તર ભાગમા અટરોડ નામના નગરમા સૌથી પ્રથમ પોતાની રાજધાની સ્થાપન કરાવી હતી

કર્નલ ટૉડે જે યદુભટ્ટીઇતિહાસપ્રણેતાના ગ્રંથમાથી ભટ્ટીવંશનો પ્રાચીન ઇતિહાસ ઉધૃત કર્યો છે તેમા એવો ઉલ્લેખ છે કે કેહરને પાચ પુત્રો ઉત્પન્ન થયા તનુ ઉત્તેરાવ[3] ચહા ખાફરિયા અને આથહીન આ સર્વ પુત્રોને અનેક પુત્રો ઉત્પન્ન થયા

કેહરના પુત્રોએ પોતપોતાના નામથી પોતપોતાની જૂદી શાખા સ્થાપન કરી કેહર તથા તેના પુત્રપૌત્રાદિ સર્વ વીરપુરુષ હતા અને તેમણે ચન્ન જાતિના રાજપૂતોના તાબાના અનેક દેશો જીતી લીધા[4] આ રાજપૂતોએ વિલક્ષણ પ્રકારે કેહરપર વૈર લીધુ જે સમયે કેહર મૃગયા ખેલવામા નિમગ્ન

---

૧ પાદશાહ આબરે લખ્યુ છે ક ભારતવર્ષના નિવાસીઓ સિંધુ નદીના પશ્ચિમ તરફ તરફના પ્રદેશને ખોરાસાન કહેતા હતા

૨ ભટ્ટી લોકોએ પંજાબનો ત્યાગ કર્યો ત્યાર પછી જો ક અગીઆરસે વર્ષો વ્યતીત થઇ ગયા છે અને શાલીવાહનના વંશજોનો ધર્મ ભાષા વગેરેમા ફેરફાર થઈ ગયો છે પરંતુ ઉકત પ્રદેશમા અદ્યાપિ એવા અનેક લૌગોલિક પ્રમાણો પ્રાપ્ત થાય છે ક જે ત્યા ભટ્ટીઓનો અધિકાર હોવાની સાક્ષી આપે છે શાલિવાહનપુરની પાસે ભટ્ટીકાપીડિ તથા ભટ્ટીકાચક વગેરે આવેલા છે

(કર્નલ ટૉડે ભટ્ટીઈતિહાસકારે આપેલા સમયપર તો અવિશ્વાસ પ્રકટ કર્યો છે પરન્તુ અમે તેમનાથી ભિન્ન અભિપ્રાય ધરાવીએ છીએ ભટ્ટીઈતિહાસકારે સન, તારીખ માસ વાર, તિથિ અને નક્ષત્ર સુદ્ધાના ઉલ્લેખ કર્યો છે તો તેપર શી રીતે અવિશ્વાસ રાખી શકાય? આપણા દેશમા ચાલતા સંવત્સરપ્રત્યે પાશ્ચિમાત્ય પંડિતોને વિશ્વાસ નથી અને કર્નલ ટૉડે પણ તેમનુજ અનુકરણ કર્યુ છે આપણા દેશમા ચિરકાલથી અનેક પ્રકારના સંવત સન અને શક પ્રચલિત છે અને રાષ્ટ્રવિપ્લવથી અનેકનો લોપ થયો છે તથા તેને સ્થાને નવીન સંવત, સન તથા શક પ્રચલિત થયા છે આવી સ્થિતિમા યદુભટ્ટીઓના ઈતિહાસકારે જે જે સંવતોનો ઉલ્લેખ કર્યો છે, તે તે સંવતો જો અખંડ ચાલ્યા આવ્યા હોત તો તે સંબધે મત પ્રદર્શિત કરવાને અમે સમર્થ થાત પરંતુ તે સર્વ ચાલુ રહ્યા નથી તોપણ યુધિષ્ઠિરના સંવતના સંબધમા કોઈ પણ પ્રકારની શકા નથી પરંતુ કર્નલ ટૉડે યુધિષ્ઠિરના સંવતના સંબંધમા પણ શંકા દર્શાવી છે તેનુ કારણ એ છે ક તેથી અન્ય અંગ્રેજોની માન્યતા ખોટી ઠરે છે)

૩ ઉત્તરાવને પાચ પુત્રો ઉત્પન્ન થયા સુરના, સોહસી જીવા, ચાકો અને અલો તેમના વંશજો સાધારપુત ઉતેરાવ કહેવાય છે

૪ ચન્નજાતિ હાલમા લુપ્ત થઇ ગઈ છે

હતો તે સમયે તેમણે તેના પ્રાણનો નાશ કર્યો.

કેહરના મૃત્યુ પછી તન્નુજી પોતાના પિતાના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા. તેમણે પ્રબલ પરાક્રમ-સહિત વરાહા[1] જાતિ અને મુલતાનની લંગા જાતિના તાબાના દેશોપર આક્રમણ કરી તેમનો વિધ્વંસ કરી નાખ્યો; પરંતુ ત્યાર પછી હુસેનશાહે લોહ બખ્તર પરિધાન કરી લંગા,[2] દૂદી,[3] ખીચી,[4] મુગલ,[5] જોહિયા, જૂદ અને સૈદ્દ જાતિના દશહજાર અશ્વારોહીઓ લઇને યાદવોપર આક્રમણ કર્યું. તે વરાહાજાતિના રાજ્યમા પહોંચતાની સાથેજ તે જાતિ તેની સાથે મળી ગઇ. આ સર્વ લોકોને પોતાનાપર પ્રચંડ બળ સાથે ચઢી આવેલા જોઇ તન્નુજી કિંચિત્ પણ ભયભીત થયા નહિ; પરંતુ તેઓ તેમનાપર તેટલાજ બળથી સામા થયા. ચાર દિવસપર્યંત યદુવંશપતિ તન્નુજીએ અતુલ પરાક્રમસહિત પોતાની રક્ષા કરી અને પાચમા દિવસે પોતાના કિલ્લાનાં દ્વાર ખુલ્લાં કરી દેવાની આજ્ઞા આપી. તેમની આજ્ઞાનુસાર કિલ્લાનાં દ્વાર ખોલી દેવામાં આવ્યાં. તન્નુજી અને તેમનો વીરપુત્ર વિજયરાવ એ ઉભય પોતાની સર્વ યાદવ સેનાસહિત હાથમાં નગ્ન તલવાર ગ્રહણ કરી શત્રુઓની સામે ઉભા રહ્યા. યદુવંશી ક્ષત્રિયવીરોનાં પ્રબલ પરાક્રમથી શીઘ્ર સર્વ શત્રુઓ પરાસ્ત થઇ ગયા. સર્વથી પહેલા વરાહાજાતિ નાસી ગઇ અને તેની પછી ઇતર જાતિઓ પણ જીવ લઇને પલાયન કરી ગઇ. રણમા વિજય પ્રાપ્ત કરી તન્નુજીએ શત્રુઓની છાવણીપર આક્રમણ કર્યું અને તેમનું સર્વ દ્રવ્ય લૂંટી લીધું. આ શત્રુઓ પરાસ્ત થઇને નાસી ગયા પછી બૂતાવનના બૂતા રાજપૂતોના અધીશ્વર જીજૂએ તન્નુજી ઉપર નાળીએર મોકલ્યું. વિવાહ થઇ ગયા પછી તન્નુજીને મુલતાનના અધીશ્વરની સાથે સંધિ થઇ અને ઉભય વચ્ચે ગાઢ મિત્રતા બંધાઇ.

તન્નુજીને નિમ્નલિખિત પાચ પુત્રો ઉત્પન્ન થયાઃ–વિજયરાવ, સુકુર, જયતુંગ, આલન અને રાખેચા.

તેમના દ્વિતીય પુત્ર સુકુરને ઘેર માહપાનો જન્મ થયો. માહપાને સહોલા અને દિકાઉ નામના પુત્રો થયા. આ દિકાઉએ પોતાના નામથી એક વિશાળ તળાવ ખોદાવ્યું હતું. તેમના પુત્રોએ સુતારનો ધંધો કરવા માંડયો અને તેઓ આજપર્યંત "સુકુર સુતાર" ના નામથી ઓળખાય છે.[6]

તન્નુજીના ત્રીજા પુત્ર જયતુંગને રત્નસી અને ચોહર નામના બે પુત્રો ઉત્પન્ન થયા. રત્નસી દીર્ઘકાળથી વિધ્વસ્ત થઇ ગયેલા બિકમપુર નગરમાં જઇ વસ્યા. ચોહરને કોલા અને ગિરિરાજ નામના બે પુત્રો ઉત્પન્ન થયા અને તેમણે કોલાસર તથા ગિરિરાજસર નામનાં બે નગરો સ્થાપન કર્યાં. તન્નુજીના ચતુર્થ પુત્ર આલનને નિમ્નલિખિત ચાર પુત્રો ઉત્પન્ન થયા. દેવસી, ત્રિપાલ, ભવાની તથા રેડકેયો.

દેવસીના વંશજો રબારી અર્થાત્ ઉંટપાલકો થયા અને રેડકેયોના ઉત્તરાધિકારીઓ વણિક બન્યા અને તેઓ ઓસવાલ ગણાવા લાગ્યા.[7]

---

૧ આ ઇન્ડોસીથિયન જાતિઓને પશુનાં નામ લાગુ પાડવામા આવ્યા છે. વરાહનો અર્થ સુવર થાય છે અને નૂમરી શબ્દનો અર્થ લોકડી થાય છે તક્ષક શબ્દનો અર્થ સર્પ છે અને અશ્વનો અર્થ ઘોડો છે. અમારા સ્વજાતિબધુઓ પુરાણાદિનાં પઠનથી આ નામોની ઉત્પત્તિનું કારણ સારીરીતે સમજી શકશે.

૨ કર્નલ ટોડ જણાવે છે કે લંગા જાતિ અગ્નિ કુલની ચાર પ્રધાન શાખાઓ પૈકી સોલંકી શાખામાંથી ઉત્પન્ન થઈ છે. ત્યાર પછી લંગા લોકો મુસલમાન થઈ ગયા હતા. તેઓ સિંધુ નદીની પશ્ચિમ તરફ ગલમાન દેશમા નિવાસ કરતા હોય એ સંભવિત છે.

૩ પાદશાહ બાબરે ભારતવર્ષપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરતી વખત માર્ગમાં જે જાતિઓની સામે પોતે શસ્ત્ર વાપર્યાં હતાં તે સર્વનાં નામોનો ઉલ્લેખ તેણે કર્યો છે; પરંતુ માત્ર દૂદી જાતિનો ઉલ્લેખ કર્યો નથી.

૪ ભટ્ટી કવિ જણાવે છે કે ખીચી જાતિ ઉત્તર ભાગમાં નિવાસ કરતી હતી અને સિંધુ સાગર અર્થાત્ પંજાબના દોઆબમાં એક પ્રદેશ તેના અધિકારમા હતો.

૫ આ ખોકર જાતિજ ગકવડ જાતિ હોય એવો સંભવ છે. બાબરે તેને ઘોકર લખી છે.

૬ સુકુરની રખાત પુત્રોની ગણના રાજપૂતોમાં થઈ નથી. તેમની ગણના તેમની માતાની જાતિમાં થઈ છે.

૭ ભારતવર્ષમાં ઓસવાલ જાતિ સર્વથી ધનવાન હતી અને તેની સંખ્યા પણ વિશેષ હતી તે લોકો પ્રથમ ઓસિયા નગરમાં આવીને રહ્યા હતા, તેથી તેઓ ઓસવાલના નામથી પ્રસિદ્ધ થયા તેઓ વાસ્તવમાં શુદ્ધ રાજ-

તન્નુજીને વિજાસની દેવીની કૃપાથી એક સ્થાનેથી પુષ્કળ ગુપ્ત દ્રવ્ય પ્રાપ્ત થયુ તેમણે તે ધનની સહાયથી એક મહા પ્રચંડ કિલ્લો બંધાવ્યો અને તેનું નામ બિજનોટ રાખ્યુ આજ કિલ્લામા તેમણે સંવત ૮૧૩ (ઇ૦ સ૦ ૭૫૭) ના માઘ માસની ત્રયોદશીને દિવસે રોહિણી નક્ષત્રમા દેવીની મૂર્તિ સ્થાપિત કરી તેઓ એશી વર્ષસુધી અતુલ પરાક્રમસહિત રાજ્ય કરી સ્વર્ગમા ચાલ્યા ગયા

સંવત ૮૭૦ (ઇ૦ સ૦ ૮૧૪) મા વિજયરાવ પોતાના પિતાના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા તેમણે રાજ્યસિંહાસનપર બેઠા પછી પોતાની જાતિના જૂના શત્રુ વરાહલોકોની સાથે યુદ્ધ કરવાનો નિશ્ચય કર્યો તેમણે શીઘ્ર તેમને પરાસ્ત કરી તેમની સર્વ સંપત્તિ લૂંટી લીધી તેમને સંવત ૮૯૨ મા બૂતાજાતિની રાણીના ગર્ભથી એક કુમાર ઉત્પન્ન થયો, તેનુ નામ દેવરાજ રાખવામા આવ્યુ આ પ્રસંગે વરાહાલોકો અને લંગાલોકો પોતાના શત્રુઓને પરાસ્ત કરવાને માટે પરસ્પર મળી ગયા અને તેમની સામા થયા, પરંતુ અસીમ સાહસિક વિજયરાવે પોતાના પિતાની પેઠે વીરતા પ્રકાશિત કરીને તેમને રણક્ષેત્રમા પરાસ્ત કરીને નસાડી મૂકયા જ્યારે વરાહા અને લંગાલોકોને પોતાના શત્રુ ઓપર રણક્ષેત્રમા વિજય મેળવવો અશક્ય જણાયો ત્યારે તેમણે પ્રપંચનો વિસ્તાર કરી તેમનો નાશ કરવાનો વિચાર કર્યો દીર્ઘકાળથી પ્રજ્વલિત થયેલો વૈરાગ્નિ શાંત કરવાને માટે વરાહાજાતિના અધી શ્વરે પોતાની કન્યાનો વિવાહ વિજયરાવના પુત્ર દેવરાજની સાથે કરવાનો પ્રસ્તાવ કર્યો ભટ્ટીરાજને પ્રપંચનો ગંધ પણ આવ્યો નહોતો, તેથી તેઓ પોતાના પુત્ર દેવરાજ અને આઠસે જાતિબંધુઓ-ને લઇને વરાહાપતિની રાજધાની ભટિંડામા ગયા તેઓ ત્યા પહોચ્યા કે તરતજ દુરાચારી વરાહોએ સંહારક મૂર્તિ ધારણ કરી સહસા તેમનાપર આક્રમણ કર્યું અને તેમને તથા તેમના સર્વ માણસોને કાપીને ખંડ ખંડ કરી નાખ્યા જ્યારે કુમાર દેવરાજે જોયુ કે હવે મૃત્યુ નિકટજ છે, ત્યારે તેમણે પો તાના પ્રાણની રક્ષાને માટે વરાહારાજના પુરોહિતનુ શરણ ગ્રહણ કર્યું વરાહાલોકોએ કુમારનો વધ કરવાને માટે પુરોહિતના ઘરપર આક્રમણ કર્યું પુરોહિતે જ્યારે પોતાના તથા કુમાર દેવરાજના મસ્તકપર ભયંકર વિપત્તિ આવી પહેલી જોઇ, ત્યારે તેણે કુમારના ગળામા જનોઇ નાખીને કહ્યુ કે– " જેને આપ શોધો છો તે મારે ઘેર આવ્યો નથી " ત્યાર પછી તે પુરોહિતે દેવરાજની સાથે એક થાળીમા ભોજન પણ કર્યું આ ઘટના જોઇ વરાહોએ ધાર્યું કે જેને અમે દેવરાજ ધારતા હતા તે દેવરાજ નથી તે તો ક્ષત્રિય છે અને આ માણસ તો બ્રાહ્મણ છે જો આ માણસ બ્રાહ્મણ ન હોત અને ક્ષત્રિય હોત તો પુરોહિત એની સાથે બેસીને કદિપણ ભોજન કરત નહિ) આવો વિચાર કરી તેમણે પુરોહિતના ઘરનો ત્યાગ કર્યો અને ભટ્ટીઓની રાજધાની તનોટપર આક્રમણ કર્યું કિલ્લામા જેટલા માણસો હતા તે સર્વને તેમણે એક પછી એક મારી નાખ્યા

પ્રાણ જવાના ભયથી ભયગ્રસ્ત થઇને દેવરાજ દીર્ઘકાલપર્યંત વરાહાજાતિની વચ્ચે ગુપ્ત રીતે રહ્યા અંતે સુઅવસર જોઇ તેઓ પોતાના માતામહ બૂતાવનના અધીશ્વરની પાસે ચાલ્યા ગયા તેમ ણે નનસાલમા પોતાની માતા પાસે જઇ તેમના ચરણના દર્શન કર્યાં જે સમયે શત્રુઓએ તનોટના કિલ્લાને પોતાના અધિકારમા લઇ ત્યાના પ્રત્યેક સ્ત્રીપુરુષના પ્રાણનો નાશ કર્યો, તે સમયે દેવરાજની માતા પૂર્વ જન્મના પુણ્યથી પોતાના પ્રાણ બચાવીને નાસીછૂટી હતી દેવરાજનુ મુખ જોઇ તે દુખિની માતા પરમ પ્રસન્ન થઈ કુવરના મસ્તકપરથી લવણ ઓવારી તેને પાણીમા નાખી બોલી હે પુત્ર ! તારા શત્રુઓનો આજ પ્રમાણે નાશ થઈ જાઓ દેવરાજ દીર્ઘકાળપર્યંત પરાધીન અ વસ્થામા રહ્યા અંતે તેમણે અત્યંત વ્યાકુળ થઇને પોતાના માતામહની પાસે એક ગામ માગ્યુ બૂ તાવનના અધીશ્વરે પ્રથમથીજ તેમને એક ગામ આપવાનુ કહ્યુ હતુ પરંતુ જ્યારે તેના કુટુંબના માણસોએ આ વાત જાણી ત્યારે તેઓ તેને અત્યંત ભય દર્શાવીને બોલ્યા કે–" જો તમે દેવરાજને ગામ આપશો તો આ રાજ્યનુ ઘણુજ અનિષ્ટ થશે, માટે આપ એને

પૂતો છે તેમનામા એક શાખા નથી પરંતુ પરમાર સોલંકી, ભાટી, ઈત્યાદિ સમસ્ત શાખાઓ છે તેઓ સર્વ જૈનધર્મનુ અવલંબન કરે છે ભારતવર્ષમા સર્વત્ર આ ઓસવાલ લોકો વાણિજ્ય કરે છે તેઓ સાધારણ રીતે મારવાડી કહેવાય છે મારવાડ દેશપરથી તેમને મારવાડી કહેવામા આવતા હશે એવુ અનુમાન સરલતાથી થઈ શકે છે, પરંતુ વાસ્તવમા તેમ નથી

ગામ આપશો નહિ." ભૂતાવનપતિએ પોતાનાં કુટુંબીજનોનાં વચનથી શંકિત પોતાના નિકટના પ્રદેશમાં ગામ નહિ આપતાં દૂરના ભાગમાં ઘણી થોડી ભૂમિ આપી. દેવરાજે આ ભૂમિમાં કેકય નામના એક શીલ્પીની સહાયથી ભટનેર[1] નામનો એક કિલ્લો બંધાવ્યો. તત્પશ્ચાત્ તેમણે થોડા દિવસમાં એક મહાપ્રચંડ કિલ્લો બંધાવ્યો અને પોતાના નામપરથી તેનું નામ દેવગઢ વા દેવરાવલ[2] રાખ્યું. સંવત ૯૦૯ ના માઘ માસની પંચમીને સોમવારે[3] આ કિલ્લાની પ્રતિષ્ઠા કરવામાં આવી હતી.

જ્યારે ભૂતાવનના અધીશ્વરના સાંભળવામાં આવ્યું કે તેના દોહિત્રે કિલ્લો તૈયાર કર્યો છે, ત્યારે તેણે ક્રોધિત થઇને તે કિલ્લાને તોડી નાખવાને માટે એક સેના મોકલી. દેવરાજે આ સમાચાર સાંભળતાંની સાથે કિલ્લાની કુંચી પોતાની માતાને સોંપીને તેને પોતાના માતામહની પાસે મોકલી આપી અને સેનાના જે નેતા હતા તેમને કિલ્લો લેવાને માટે બોલાવી મંગાવ્યા. તે એકસોવીસ નેતાઓને હું કિલ્લો આપવાને રાજી છું, એવું બહાનું કરીને કિલ્લાની અંદર લઇ ગયો અને તેમણે એક એક કરીને સર્વને મારી નાખ્યા. સેના નેતાઓના અભાવથી છિન્નભિન્ન થઇને નાસી ગઇ. દેવરાજે ઉક્ત નેતાઓની લાશોને કિલ્લાની બહાર ફેંકાવી દીધી.

દેવરાજ જે સમયે ગુપ્તરીતે વરાહોના રાજ્યમાં રહેતા હતા, તે સમયે એકવાર એક યોગીએ તેમના પ્રાણ બચાવ્યા હતા. થોડા દિવસ પછી તે યોગી દેવરાજની પાસે આવ્યો અને તેમને સિદ્ધ પુરુષની ઉપાધિ આપી. આ યોગીમાં એવી શક્તિ હતી કે તે પ્રત્યેક ધાતુને સુવર્ણ બનાવી શકતો હતો. દેવરાજ જે ઘરમાં રહેતા હતા, તે ઘરમાં ઉક્ત યોગી થોડા દિવસપર્યંત રહ્યો હતો અને તેણે ત્યા પોતાની વૈજ્ઞાનિક ક્રિયા કરી હતી. એક દિવસ તે યોગી રસથી ભરેલો ઘડો મૂકીને ક્યાંક ગયો. આ ઘડામાંના રસના એક બુંદનો દેવરાજની તલવારની સાથે સ્પર્શ થતાં તે આખી તલવાર સુવર્ણની બની ગઈ. આ ઘટના જોઇ દેવરાજ તે ઘડાને લઇને નાઠા અને તેની સહાયથીજ તેમણે દેવરાવલ કિલ્લો બંધાવ્યો. દીર્ઘકાળ પછી આવીને યોગીએ એવા સમાચાર સાંભળ્યા કે દેવરાજ સાંપ્રતમાં રાજસિંહાસનપર વિરાજમાન થયા છે. તેણે શીઘ્ર દેવરાજની મુલાકાત કરીને તેમને કહ્યું કે: "જો તમે મારા શિષ્ય બનીને યોગીનો વેષ ધારણ કરશો તો તમે મારો ઘડો લઇ આવ્યા છો તે વાત હું કોઇને પણ કહીશ નહિ." દેવરાજે શીઘ્ર ગુરુની આજ્ઞા માન્ય કરી. દેવરાજે ગુરુની આજ્ઞાનુસાર ગેરુવાં વસ્ત્રો પરિધાન કર્યાં અને તેઓ હાથમાં કમંડલ લઇને પોતાની પ્રજાનાં દ્વારાપર ભિક્ષા માગવા લાગ્યા. તેમને એવી ભિક્ષા મળતી હતી કે તેમનું કમંડલ સુવર્ણ અને મોતીઓથી પરિપૂર્ણ થઇ જતું હતું. યદુવંશની ચિર ઉપાધિ 'રાય'ને બદલે તે સમયે યોગીએ તેમને રાવલની ઉપાધિ આપી. ત્યાર પછી યોગીએ દેવરાજને પુનઃ રાજતિલક કર્યું અને "જ્યાંસુધી યદુવંશ રહેશે ત્યાંસુધી આ પ્રમાણે રાજતિલક થયા કરશે" એવી પ્રતિજ્ઞા તેમની પાસે લેવરાવી. ત્યારપછી યોગી બાવા અંતર્ધાન[4] થઇ ગયા.

જ્યારે દેવરાજની ઉન્નતિ થઇ અને તેમનું સેનાબળ વધી પડયું, ત્યારે તેમણે યદુવંશીઓના પ્રચંડ શત્રુ વરાહાલોકોને ઉચિત શિક્ષા આપવાનો નિશ્ચય કર્યો અને આ નિશ્ચય અલ્પ સમયમાંજ તેમણે સફળ કર્યો. તેમણે વરાહા લોકોનો સંપૂર્ણ પરાભવ કર્યો તેમની કુલવધૂઓના ઘુંઘટ સુદ્ધાં પોતાના હાથથી ખોલ્યા. આ પ્રકારે વરાહાજાતિને ઉચિત ફળ આપીને તેઓ દેવરાવલમા ચાલ્યા આવ્યા. ત્યારપછી તેમણે પોતાના શત્રુ લંગાલોકોપર આક્રમણ કરીને તેમને ઉચિત શિક્ષા આપવાનો નિશ્ચય કર્યો. લંગાલોકોનો યુવરાજ સેનાસહિત અલીપુર નામના સ્થળમાં વિવાહ કરવાને માટે જતો હતો, તે સમયે તેમણે તેનાપર આક્રમણ કર્યું અને અલ્પ સમયમાં એક સહસ્ર લંગાઓનો વધ કરી નાખ્યો. લંગાઓએ આ સમયે પરાસ્ત થઇ દેવરાજની આધીનતા સ્વીકારી. લંગા-

૧ ભાટના અર્થાત્ ભાગ વહેંચવો એ પરથી આ કિલ્લાનું નામ ભટનેર પડયું છે. કલકત્તાનું નામ કરણ પણ આજ પ્રકારે થયું છે. ખાલકાટા ઉપરથી તેનું નામ કલકત્તા પડયું છે.

૨ મહાશય એલ્ફીન્સ્ટન જે સમયે બ્રિટિશસરકારના દૂતતરિકે કાબુલમા ગયા હતા તે સમયે તેમણે દેવરાવલમાં વિશ્રામ કર્યો હતો. આ કિલ્લાપરથી ભૂતા રાજપૂતોનું રાજ્ય ક્યાં હતું તે પ્રમાણિત થાય છે.

૩ ઉર્દૂ તરજુમામાં પુષ્ય નક્ષત્ર પણ લખ્યું છે.

૪ ઉર્દૂ તરજુમામાં તે યોગીનું નામ બાબારત્ત લખ્યું છે.

ગણુ પરમ પરાક્રમી રાજપૂતો હતા

લંગાલોકો રાજપૂત હતા અને તેઓ અગ્નિકુલની ચાર શાખાઓ પૈકી ચૌલુકય વા સોલંકી શાખાની સાથે સંબંધ ધરાવતા હતા તેમનુ આદિસ્થાન નવકોટ દેશમા હતુ

સંવત ૭૮૭ (ઈ૦ સ૦ ૭૩૧) મા ભટ્ટીનેતાએ તનોટ દુર્ગ બંધાવ્યો ત્યારથી લઇને સંવત ૧૫૩૦ (ઈ૦ સ૦ ૧૪૭૪) પર્યંત અર્થાત્ ૭૪૩ વર્ષપર્યંત સીમાને માટે ભાટીજાતિની સાથે લંગાલોકોને યુદ્ધ ચાલ્યુ હતુ પરંતુ ત્યારપછી તે વિવાદાગ્નિ સર્વથા શાંત થઈ ગયો ત્યાર પછી અલ્પ કાળમા બાબરે ભારતવર્ષપર આક્રમણ કર્યું અને તેણે તેને જીતી લઇ મુલતાનને પણ પોતાના સામ્રાજ્યમા સંયોજી દીધુ આ સમયે લંગાજાતિનો અધિકાર લુપ્ત થઈ ગયો તવારિખ ફરિસ્તામા આ લોકોને મુલતાનના શાસક કહ્યા છે અને તેમનો જાણવા યોગ્ય ઇતિહાસ પણ તેમા ઉપલબ્ધ થાય છે આ વંશના પાચ રાજાઓ પૈકી પ્રથમ રાજા હીજરી સન ૮૪૭ (ઈ૦ સ૦ ૧૪૪૩) મા અર્થાત્ ચાચકના મૃત્યુ પૂર્વે ત્રીસ વર્ષપર રાજ્ય કરતો હતો તે મુસલમાન ઇતિહાસવેત્તાના હાથથી લખાયેલા ગ્રંથમા જણાવવામા આવ્યુ છે કે જ્યાસુધી ખીજરખા સૈયદ દિલ્હીના સિંહાસનપર વિરાજમાન હતો ત્યાસુધી તેણે શેખ યુસુફને પોતાના પ્રતિનિધિસ્વરૂપે મુલતાનમા નિયુક્ત કરીને રાખ્યો હતો શેખ યુસુફે મુલતાનમા રહી પોતાના ઉત્તમ આચરણોથી આસપાસના પ્રદેશના રાજાઓના મન હરણ કરી લીધા આ રાજાઓમા લંગાજાતિનો અધીશ્વર રાય સેહરા પણ એક હતો રાય સેહરાએ મુલતાનમા જઇ શેખ યુસુફને બોલાવી તેના કરકમલમા પોતાની પુત્રી આપવાની ઇચ્છા પ્રકટ કરી અને તેને આધીન રહી તેની સેવા કરવાને પણ તે કબૂલ થયો શેખ યુસુફે તેના પ્રસ્તાવનો સ્વીકાર કર્યો આ સમાચાર પવનવેગે સર્વત્ર પ્રસરી ગયા રાય સેહરે યુસુફને આટલુ બધુ સન્માન શામાટે આપ્યુ, તે વાત કાંઈ ઝાઝા દિવસપર્યંત ગુપ્ત રહી નહિ તેણે થોડા સમયમા શેખ યુસુફને બંદીવાન કરી દીધો અને તેને દિલ્હીમા મોકલી આપ્યો અને પોતાનુ નામ કુતુબુદ્દીન રાખી મુલતાનના સુબાની પદવી પ્રાપ્ત કરી

ફરિસ્તામા રાય સેહરા તથા તેના જાતિબંધુ લંગાલોકોને અફઘાન જણાવ્યા છે પરંતુ ભટ્ટી વંશના ઇતિહાસમા તેમને એક સ્થળે પઠાણ અને બીજે સ્થળે રાજપૂત જણાવવામા આવ્યા છે પઠાણો અને અફઘાનો તે સમયમા મુસલમાન ધર્મ પાળતા હતા કે નહિ તે સ્પષ્ટરીતે જણાતુ નથી તેમને જે રાયની ઉપાધિ પ્રાપ્ત થઇ છે તે પરથી સિદ્ધ થાય છે કે તેઓ કોઇ સમયે હિંદુ હતા અફઘાનજાતિ યાહુદી ધર્મ પાળતી હતી એ વાતને મહાશય એલ્ફિન્સ્ટને અસત્ય ઠેરવી છે તેઓ જણાવે છે કે અફઘાન લોકોની પસ્તો ભાષા સંસ્કૃતમાથી ઉત્પન્ન થઈ છે તેમા ઝંદ ભાષાના અનેક શબ્દો ઉપલબ્ધ થાય છે,પરંતુ હિબ્રુ ભાષાનો કોઇ પણ શબ્દ તેમા નથી હુ જણાવી ચૂકયો છુ કે અફઘાન લોકો યદુવંશમાથી ઉત્પન્ન થયા છે અને યદુ શબ્દ અપભ્રષ્ટ થવાથીજ યાહુદી વા જ્યુ શબ્દની ઉત્પત્તિ થઇ છે આ મત કોઇ પણ પ્રકારે અસત્ય ઠેરવી શકાય એમ નથી અફઘાનજાતિમાથી યાહુદી લોકોની ઉત્પત્તિ થઈ નથી, એવો મહાશય એલ્ફીન્સ્ટનનો અભિપ્રાય અમે સત્ય માનીએ છીએ

દેવરાવલની દક્ષિણ તરફ લોદ્રરાજપૂતો નિવાસ કરતા હતા તેમની રાજધાનીનુ નામ લુદ્રવા હતુ આ નગર અતિ વિસ્તૃત હતુ અને તેને બાર મોટા મોટા દરવાજા હતા લુદ્રવા રાજપુરોહિતે કોઇ કારણથી રાજાની સાથે વિવાદ થવાથી અંતે દેવરાજની પાસે આશ્રય ગ્રહણ કર્યો અને તેણે લુદ્રવાના રાજાને પદભ્રષ્ટ કરી તેનુ સિંહાસન હસ્તગત કરવાને દેવરાજને સલાહ આપી દેવરાજે રાજપુરોહિતોની સલાહ અનુસાર લુદ્રવાના રાજાપર એવો સંદેશો મોકલ્યો કે હુ આપની કન્યાની સાથે વિવાહ કરવાની અભિલાષા ધરાવુ છુ લુદ્રવાના રાજાએ દેવરાજને પોતાની કન્યા આપવામા મહાન ગૌરવ માન્યુ અને શીઘ્ર તેમનો પ્રસ્તાવ સ્વીકાર કરી લીધો વીરશ્રેષ્ઠ દેવરાજ બારસે અસીમ સાહસિક અશ્વારોહીની સેનાને પોતાની સાથે લઇ વરરાજા બનો લુદ્રવા રાજધાનીમા આવી પહોચ્યા તેમને માટે શીઘ્ર નગરનુ દ્વાર ખોલી દેવામા આવ્યુ, પરંતુ દેવરાજે પોતાના સેવકો અને પોતાના સૈનિકોની સાથે નગરમા પ્રવેશતાની સાથેજ યુદ્ધનો આરંભ કરી દીધો

લોદ્ર[1] રાણો પરાસ્ત થઈ ગયા અને દેવરાજ તેમના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા પછી તેઓ લોદ્રપતિની કન્યાની સાથે વિવાહ કરી યાદવોનુ એક દલ લોદ્રવામા મૂકી દેવરાવલમા પાછા ચાલ્યા આવ્યા દેવરાજ આ સમય છપ્પન હજાર અશ્વારોહી અને એક લાખ[2] ઉંટોના અધીશ્વર થયા

આ સમયે યશોકર્ણ નામનો વૈશ્ય ધારાનગરીમા થઈને જતો હતો ધારાપતિ વૃજભાનુએ તેને ધનવાન માનીને બંદીવાન કરી લીધો અને તેનુ સમસ્ત ધન લૂંટીને તેને છોડી દીધો યશોકર્ણ દેવરાવલમા જઈ નેત્રામા અશ્રુ ભરી નમ્રતાપૂર્વક મહારાજા દેવરાજને કહેવા લાગ્યો મહારાજ! ધારાપતિએ મને વિનાકારણ બંદીવાન કરીને મને અનેક કષ્ટો આપ્યા છે અને મારુ સમસ્ત ધન લૂંટી લીધુ છે તેણે મારાપર કેવા અત્યાચાર કર્યા હતા તેનુ એક પ્રમાણ હુ આપને બતાવુ છુ મારા ગળામા બાંધેલા દોરડાનુ ચિન્હ અદ્યાપિપર્યંત વિદ્યમાન છે દેવરાજ યશોકર્ણના ગળામા દોરડાનુ ચિન્હ જોઈને પોતાના મન સાથે બોલ્યા આથી તો મારુ મોટુ અપમાન થયુ છે ધારાનગરીના પરમાર રાજાએ યશોકર્ણનુ જે અપમાન કર્યુ છે તે જાણે મારુ પોતાનુજ અપમાન કર્યુ છે આવો વિચાર કરી તેઓ અત્યંત ક્રોધિત થઈ ગયા અને તેમણે તત્કાળ પ્રતિજ્ઞા કરી કે—હુ આ અપમાનનો બદલો લીધા વિના જલપાન કરીશ નહિ

પ્રતિજ્ઞા કરે છે તો અનેક જણ પરંતુ તેનુ પાલન કરનાર માણસો તો વિરલજ હોય છે તોપણ રાજપૂતો પોતાની પ્રતિજ્ઞાનુ પાલન કેવી રીતે કરે છે તે પાઠકોએ આ ઇતિહાસમા અનેક સ્થળે વાંચ્યુ હશે અને તેપરથી તેમની ખાત્રી થઈ હશે કે રાજપૂતો પોતાની પ્રતિજ્ઞા પૂર્ણ કર્યા વિના કદિ પણ રહેતા નથી દેવરાજે કરેલી પ્રતિજ્ઞા કંઈ સાધારણ નહોતી કારણ કે ધારાનગરી દેવરાવલથી ઘણે દૂર હતી અને એક દિવસમા ત્યા જઈ વિજય પ્રાપ્ત કરવો એ કંઈ સહેલુ કાર્ય નહોતુ ધારાનગરીમા વિજય પ્રાપ્ત કર્યા વિના જલને સ્પર્શ કરવો નહિ એવી તેમણે પ્રતિજ્ઞા કરી હતી ધારાનગરીમા પહોંચતા કેટલા દિવસ લાગે એમ હતુ અને તે સઘળો સમય જલપાન કર્યા વિના જીવતા રહેવુ અશક્ય હતુ અને તેઓ પ્રતિજ્ઞા ભંગ કરવાને તો તૈયાર નહોતા અંતે મંત્રીઓએ તેમને સલાહ આપી કે—ધારાનગરીમા પરમાર લોકો વસે છે ત્યાનો રાજા પરમાર છે અને આપણી સેનામા પણ પુષ્કળ પરમારો છે માટે આપ માટીની એક કૃત્રિમ ધારાનગરી બંધાવો અને પરમાર સૈનિકોને તેની રક્ષા કરવા માટે નિયુક્ત કરો પછી તે કૃત્રિમ ધારાનગરી ઉપર આક્રમણ કરી વિજય મેળવી આપની પ્રતિજ્ઞા પૂર્ણ કરો આ સલાહ અનુસાર શીઘ્ર કાર્યારંભ થયો દેવરાજની સેનામા જે જેટલા પરમારો હતા તે સર્વ રાજાની આજ્ઞાથી હાથમા તલવાર અને ભાલા ધારણ કરી ઉક્ત કૃત્રિમ ધારાનગરીની રક્ષા કરવાને ઉભા રહ્યા વીરશ્રેષ્ઠ દેવરાજે પોતાના કેટલાક સૈનિકોની સાથે તે પર આક્રમણ કર્યુ ઉભય પક્ષો વચ્ચે ભયંકર સમરાગ્નિ પ્રદીપ્ત થયો તે સમયે પરમાર સૈનિકો બોલ્યા—

દોહા—જહા પવાર તહા ધાર હૈ જહા ધાર તહા પવાર
ધાર બિના પવાર નહિ નહિ પવાર બિન ધાર

આનો અર્થ એ છે કે જે સ્થાનપર પરમાર છે તે સ્થાનપર ધારજ છે અને જે સ્થાનપર ધાર છે તે સ્થાનપર પરમાર પણ છે પરમારસિવાય ધાર નથી અને ધારસિવાય પરમાર નથી

પરમારોની સેના પોતાના નેતા તેજસિંહ અને સારંગના હાથનીચે રહી મહાન પરાક્રમસહિત તે કૃત્રિમ ધારાનગરીની રક્ષા કરવા લાગી તે ભયંકર યુદ્ધમા એકસોવીશ પરમારો માર્યા ગયા

---

૧ લોદ્ર લોકો રાજપૂતજાતિની કયી શાખામા ઉત્પન્ન થયા છે તે કંઈ જાણી શકાતુ નથી પરંતુ એમ સમજે છે કે પરમાર શાખના લોકો મરુધન્વના અધીશ્વર હતા તે શાખામાથી લોદ્ર લોકો ઉત્પન્ન થયા હોય એ સંભવિત છે ભટ્ટી જાતિના રાજ તેમની વર્તમાન રાજધાની જેસલમીરની સ્થાપના થઈ તે પૂર્વ લોદ્રવાજ ભટ્ટીઓની રાજધાની હતી લોદ્રવા અત્યંત પ્રાચીન નગરી કહેવાય છે પરંતુ તે હાલમા સર્વથા વિધ્વસ્ત થઈ ગઈ છે સાંપ્રતમા તેમા [illegible] લોકોજ નિવાસ છે મરુધન્વના અનેક પ્રાચીન નગરો હાલમા વિધ્વસ્ત થઈ ગયા છે અને નિરંતર યુદ્ધજ તેનુ કારણ છે મને લોદ્રવામા વનરાજના સમયનો અર્થાત્ દશમી શતાબ્દીનો એક તામ્રપત્ર પ્રાપ્ત થયો હતો તે જૈન ભાષામા લખેલો હતો આ પરથી પ્રતીત થાય છે કે તે સમયે એ દેશમા જૈનધર્મ પ્રચલિત હતો

૨ લખનારથી આ સંખ્યા અધિક લખાઈ હોય એમ જણાય છે

અને દેવરાજે તે કૃત્રિમ ધારાનગરી જીતીને પોતાની પ્રતિજ્ઞા પૂર્ણ કરી જે પરમારસનિકોએ રણભૂમિમા મહાવીરતા પ્રદર્શિત કરીને જીવનનો ત્યાગ કર્યો હતો, તેમની અસીમ વીરતાથી દેવરાજે પ્રસન્ન થઇ તેમની સ્ત્રીસતતિના ભરણપોષણને માટે ભૂમિ અર્પણ કરી ભારતસિવાય અન્ય ક્યા દેશના રાજાએ આ રીતે પોતાની પ્રતિજ્ઞાનુ પાલન કર્યું છે? રાજપૂતરાજાઓ જે પ્રતિજ્ઞા કરતા હતા તેનો ભગ તેઓ જાન જતા સુધી કરતા નહોતા ક્ષત્રિયોની આજ રીતિ હતી, પણ આજકાલના અગ્રેજી ભાષાભિજ્ઞ પુરુષો ક્ષત્રિયોને જગલી જણાવીને તેમનો ઉપહાસ કરે છે, પરતુ અમે કહી શકીએ છીએ કે ક્ષત્રિયોએ જે પ્રમાણે પોતાની પ્રતિજ્ઞાનુ પાલન કર્યું છે તે પ્રકારે ઇતર કોઇ પણ શિક્ષિત, સભ્ય અને ઉન્નતિશીલ દેશના રાજાઓએ પોતાની પ્રતિજ્ઞા પાળી નથી અરે તેમના સહસ્રાશે પણ ઇતર દેશવાસીઓ પોતાની પ્રતિજ્ઞાનુ પાલન કરી શક્યા નથી

દેવરાજે આ પ્રકારે પોતાની પ્રતિજ્ઞા પાળી જલ ગ્રહણ કર્યું થોડા દિવસ પછી તેમણે પોતાની બળવાન સેના સુસજ્જ કરી ધારાનગરી જીતી લેવાને માટે કૂચ કરવા માડી ધારાપતિ વૃજભાનુએ તેમની ગતિ રોકવાને માટે પ્રથમથીજ પોતાના રાજ્યની સરહદપર પોતાની સેના મોકલી હતી, પરતુ અતુલ પરાક્રમશાળી યાદવોની સેનાએ પ્રલયકાલી મેઘમાલાની પેઠે પરમારોપર આક્રમણ કરીને તેમને સર્વથા છિન્નભિન્ન કરી નાખ્યા દેવરાજે અતે ધારાનગરીપર આક્રમણ કર્યું ધારાપતિ વૃજભાનુએ ધન, પ્રાણ અને રાજ્યની રક્ષાને માટે પાચ દિવસપર્યંત યુદ્ધ કર્યું અને અતે તેઓ આઠસે સૈનિકોસહવર્તમાન રણભૂમિમા પડયા દેવરાજે ધારાનગરીના અત્યત પ્રાચીન કિલ્લાના શિખરપર પોતાની વિજયપતાકા ફરકાવી અને તત્પશ્ચાત્ તેઓ લુદ્રવા નગરીમા પાછા આવ્યા

દેવરાજને મુદ અને છેણુ નામક બે પુત્રો ઉત્પન્ન થયા છેણુને પાચ પુત્રો થયા, જે સર્વ છેણુરાજપૂતના નામથી વિખ્યાત છે જે ખડાલ નામક દેશમા દેરાવર આવેલુ હતુ તે દેશમા દેવરાજે મોટા મોટા અનેક સરોવરો ખોદાવ્યા તનોટ નામક સ્થાનમા જે સરોવર ખોદાવવામા આવ્યુ હતુ, તે તનોટસરના નામથી પ્રસિદ્ધ છે વળી તેમણે પોતાના નામપરથી એક વિશાળ સરોવરનુ નામ દેવસર રાખ્યુ હતુ એક સમયે દેવરાજ પોતાની સાથે થોડા માણસો લઇને મૃગયા ખેલવાને ગયા આ સુસધિનો લાભ લઈ છાનિયા જાતિના છવ્વીસ માણસોએ દેવરાજપર આક્રમણ કરી તેમનો વધ કર્યો દેવરાજે બાવન[1] વર્ષપર્યંત અતુલ પરાક્રમસહિત રાજ્ય કર્યું

દેવરાજના અવસાન પછી તેમના જ્યેષ્ઠ કુમાર મુદજી પિતાના સિહાસનપર વિરાજમાન થયા તેમણે બાર દિવસપર્યંત અશૌચ દશામા રહી પિતાની અત્યેષ્ટિક્રિયા સમાપ્ત કરી અને ત્યાર પછી તેમનો રાજ્યાભિષેક થયો ૬૮ કૂપોના જલમા ૧૦૮ ભિન્ન ભિન્ન પવિત્ર વૃક્ષોના પત્રો નાખી તેને ઉષ્ણ કરી તેવતી મુદે સ્નાન કર્યું અને એક પતિવ્રતા સ્ત્રીએ મુદના મસ્તકપરથી સુગધિત દ્રવ્યોના ઓવારણા લીધા તેમની સન્મુખ પચામૃત રાખવામા આવ્યુ સુવર્ણ, ચાદી, મણિ, મુક્તા, ગજદત, અનેક પ્રકારના સુગધિત દ્રવ્યો, દર્પણ, એક રાજકુમારી, એક રથ, એક પતાકા, એક બીલીનુ વૃક્ષ, કાગળ, બે માછલી, એક અશ્વ, એક મોટો શખ, એક કમલ ચામર, નાળીએર, લીલા રગની માટી અને નૈવેદ્ય વગેરે વસ્તુઓ તેમની સમક્ષ લાવીને રાખવામા આવી એક વ્યાઘ્રચર્મ ઉપર રાજકુમારને યોગીવેશે બેસાડવામા આવ્યા આ વ્યાઘ્રચર્મ ઉપર સાત દ્વીપોનુ ચિત્ર આલેખવામા આવ્યુ હતુ તેમના ઉપર શ્વેત ચમ્મરવતી વાયુ ઢોળાવા લાગ્યો તેઓ પોતાના પિતાના સિહાસનપર વિરાજમાન થયા રાજપુરોહિતે આશીર્વાદ દીધા અને સામતો ઉપહાર આપવા લાગ્યા મુદજીએ પિતાના સિહાસનપર વિરાજમાન થતાની સાથેજ તેમનુ ખૂન કરનારાઓપર વૈર લેવાનો નિશ્ચય કર્યો તેમણે સેના સજ્જ કરી કૂચ કરવા માડી હત્યા કરનારાઓ પ્રથમથીજ પોતાની રક્ષા કરવાને માટે તૈયાર રહ્યા હતા મુદજીએ આક્રમણ કરી શત્રુપક્ષના આઠસે માણસોનો નાશ કરી તેમને ઉચિત ફળ આપ્યુ રાવલ મુદજીને વાછુ નામનો માત્ર એક પુત્ર હતો જ્યારે કુમાર વાછુની વય ચૌદ વર્ષની થઇ તે સમયે પાટણના સોલકી રાજા વલ્લભસેને પોતાની કન્યાના વિવાહ તેની સાથે કરવાની માગણી કરી નાળીએર મોકલ્યુ. વાછુરાવે પાટણમા જઇ સોલકી રાજકુમારીનુ પાણિગ્રહણ કર્યું

૧ ચારણ રામનાથ રત્નૂના રચેલા ઈતિહાસમા તેમની વય ૧૩૦ વર્ષની જણાવી છે

રાવ મંધજી (મુંદજી)નું અવસાન થયા પછી વાછુરાવ સંવત ૧૦૩૫માં શ્રાવણ માસના કૃષ્ણ પક્ષની દ્વાદશી ને શનીવારને દિને પોતાના પિતાના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા. તેમનો રાજ્યાભિષેક પણ પૂર્વોક્ત પ્રકારેજ કરવામાં આવ્યો. વાછુને પાંચ પુત્રો થયા. તેમનાં નામો આ પ્રમાણે છેઃ-(૧)દૂસાજી (૨) સિંહ (૩) બાપેરાવ (૪) ઇનવે અને (૫) મૂલપસા. આ પાંચ પુત્રોના વંશજો અનેક શાખામાં વિભક્ત થઇ ગયા.

એક સમયે એક અશ્વનો વ્યાપારી તેમના રાજ્યમાં થઇને એકસો અશ્વો લઇને જતો હતો. તેમાંના સર્વોત્તમ અશ્વની કિંમત એક લાખ રૂપિયા હતી. આ અશ્વ સિંધુ નદીના પશ્ચિમતટપર વસતા ગાજીખાં નામના એક પઠાણનો હતો. દૂસાજીએ પોતાના ભ્રાતા અને પોતાની સેનાસહિત તે પઠાણપર આક્રમણ કર્યું અને તેઓ તેનો સંહાર કરી તે અશ્વને વિજયના ચિન્હસ્વરૂપે લઇ આવ્યા.

સિંહને એક પુત્ર હતો. તે પુત્રનું નામ સચ્ચારાય હતું. તેના પુત્ર બહાને રત્ન અને જગ્ગા નામના બે કુમારો ઉત્પન્ન થયા. તેમણે મંદોરના પુરિહરજાતિના અધીશ્વર જગન્નનાથપર આક્રમણ કરીને તેનાં પાંચસેં ઉંટો જીતી લીધાં. તેમના વંશજો સિંહરાવ રાજપૂતોના નામથી ઓળખાય છે.

બાપેરાવને બે પુત્રો ઉત્પન્ન થયા. તેમાંના એકનું નામ પાહુર અને બીજાનું નામ માંદન હતું. પાહુરને વીરમ અને તોલર નામના બે પુત્રો ઉત્પન્ન થયા. તેમના અસંખ્ય વંશજો પાહુ રાજપૂતો કહેવાય છે. પાહુ રાજપૂતોએ પોતાનાં નિવાસસ્થાન બિકમપુરમાંથી નીકળીને દેવી ઝાલ સુધીની જોહિયા લોકોની સમસ્ત ભૂમિ હસ્તગત કરી લીધી. પછી તેમણે પુંગલમાં પોતાની રાજધાની સ્થાપિત કરીને ત્યાં અગણિત કૂવા ખોદાવ્યા. આ સર્વ કૂવાઓ પાહુકૂપના નામથી વિખ્યાત છે.

મારવાડ તાબાના નાગોરની નિકટ આવેલા ખાસ્ટૂ નામના સ્થાનમાં ખીચી જાતિનો પદુરાય નામનો એક મહાબળવાન અને અસીમ સાહસિક વીર નિવાસ કરતો હતો. આ માણસ એટલો બધો સાહસિક હતો કે તેણે પુંગલનગરીસુધી જઇને તેનું સર્વસ્વ લૂંટી લઇ જયતુંગ ભાટીઓનો સંહાર કર્યો હતો. આ બળવાન પુરુષના ઉપદ્રવો નિવૃત્ત કરવાની અને તેને ઉચિત દંડ આપવાની અભિલાષાથી દૂસાજીએ એક વખત ગંગાજીમાં સ્નાન કરવા જવાનું બહાનું કરી તેના દેશપર આક્રમણ કર્યું અને તેનો તથા તેનાં નવસેં માણસોનો સંપૂર્ણ વિધ્વંસ કરી નાખ્યો.

ગહિલોતોના અધીશ્વર પ્રતાપસિંહ જે ખેડ દેશમાં રહેતા હતા, તેમાં દૂસાજી પોતાના ત્રણ ભાઇઓને લઇને ગયા અને તે સર્વ બંધુઓએ પ્રતાપસિંહની કન્યાઓ સાથે વિવાહ કર્યો. આ ખેડ દેશમાં યદુવંશીઓએ મુક્તહસ્તે દ્રવ્યનો વ્યય કર્યો હતો. થોડા દિવસ પછી બલૂચી લોકો ખડાલ-રાજ્યપર ભયંકર અત્યાચાર કરતા જણાયા. આથી તેમની સાથે યદુપતિને દારુણ યુદ્ધ થયું. આ યુદ્ધમાં પાંચસે બલૂચીઓ માર્યા ગયા અને શેષ સર્વ નાસી ગયા. વાછૂરાવનું અવસાન થયા પછી તેમના પુત્ર દૂસાજી સંવત ૧૧૦૦ ના આષાઢ માસમાં તેમના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા.

દૂસાજીના મસ્તકપર રાજછત્ર વિરાજમાન થયા પછી થોડા દિવસમાં સોઢા જાતિના અધીશ્વર હમીરસિંહે પોતાની સેનાસહિત દૂસાજીપર આક્રમણ કર્યું. તેણે તેમની પુષ્કળ સંપત્તિ લૂંટી લીધી. દૂસાજીએ હમીરસિંહ પાસે દૂત મોકલીને તેને કહેવરાવી મોકલ્યું કેઃ-" આપણે દીર્ઘકાળથી મિત્રતા ધરાવીએ છીએ; માટે આપ અમારા રાજ્યમાં લૂંટફાટ કરો, એ ઉચિત નથી." પરંતુ હમીરસિંહે તેમનાં આ વચનોપર કિંચિત્ ધ્યાન પણ આપ્યું નહિ. ત્યારે દૂસાજી અત્યંત ક્રોધિત થઇ રાજધાની ધાટમાં ગયા અને અપૂર્વ પરાક્રમથી હમીરસિંહને પરાસ્ત કરી દીધો. દૂસાજીને જેસલદેવ અને વિજયરાવ નામના બે પુત્રો થયા. તેમણે મેવાડના રાણાની કુમારી સાથે વિવાહ કર્યો હતો. તેને ઉદરે તેમની વૃદ્ધાવસ્થામા એક બીજો પુત્ર ઉત્પન્ન થયો. આ પુત્રનું નામ લાંઝાવિજયરાવ રાખવામાં આવ્યું. દૂસાજીનો પરલોકવાસ થયા પછી રાજ્યના સમસ્ત નેતાઓ અને સામંતોએ આ ત્રીજા પુત્ર લાંઝાવિજયરાવને સિંહાસનપર અભિષિક્ત કર્યો. લાંઝાવિજયરાવને સિંહાસન પ્રાપ્ત થયું તે પૂર્વે તેમનો વિવાહ સોલંકીવંશના સિદ્ધરાજ જયસિંહની કન્યાની સાથે થયો હતો. વિવાહપ્રસંગે જયસિંહની રાણીએ લાંઝાવિજયરાવના મસ્તકપર તિલક કરતાં કહ્યું હતું કેઃ-"વત્સ ! અમારા રાજ્યની ઉત્તર તરફનો નવીન રાજા આ રાજ્યની સાથે શત્રુતા ધરાવે છે અને અમને કષ્ટ આપે છે; માટે આપ

અમારા ઉત્તરપ્રાંતની રક્ષા કરજો.' [1]પાટણની સોલંકિની રાણીના ગર્ભથી લાઝાને એક પુત્ર ઉત્પન્ન થયો અને તેનું નામ ભોજદેવ રાખવામાં આવ્યું. આ ભોજદેવની પચ્ચીસ વર્ષની વય થતાં તેમના પિતાનું મૃત્યુ થયું અને તેથી તેઓ લુદ્રવાના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા.

દૂસાજીનું મૃત્યુ થયા પૂર્વે દીર્ઘકાળપર ધારાનગરીના રાજેશ્વર ઉદયાદિત્યના વંશજ રાયધવલ પરમારની ત્રણ કન્યાઓમાંની એકની સાથે સોલંકી વંશના સિદ્ધરાજના પુત્ર જયપાલ વા અજયપાલનો વિવાહ થયો. અને બીજી કન્યાની સાથે ભટ્ટીરાજકુમાર વિજયરાયે તથા ત્રીજી કન્યાની સાથે ચિતોડના રાણાએ વિવાહ કરવાનો ઠરાવ કરવામાં આવ્યો. તો ભટ્ટીજાતિના અધીશ્વર સાતસે અશ્વારોહીઓની સેનાને લઇને લુદ્રવાથી નીકળીને ધારાનગરીમાં વિવાહ કરવાને માટે ગયા. આ સમયે સિસોદીઆ અને સોલંકી રાજાઓ પણ ત્યાં પહોચી ગયા હતા. ભટ્ટીરાજ વિવાહ કર્યા પછી લુદ્રવામાં ચાલ્યા ગયા અને તેમણે ત્યાં ગયા પછી મહાદેવજીનું એક અત્યંત મોટું મંદિર બંધાવ્યું તથા તેની સામે એક વિશાળ તળાવ ખોદાવ્યું. આ પરમારરાજકન્યાના ઉદરથી તેમને રાહડ નામનો પુત્ર ઉત્પન્ન થયો અને તેને નેતસી તથા કેકસી નામના બે પુત્રો પેદા થયા.

ભટ્ટીઇતિહાસવેત્તા જણાવે છે કે– ભોજદેવ દીર્ઘકાળપર્યંત લુદ્રવાના સિંહાસનપર નિશ્ચિંત રહી શક્યા નહિ. અલ્પ સમયમાં તેમના કાકા જયસલદેવે તેમની વિરુદ્ધ ભયંકર ષડયંત્રનો વિસ્તાર કર્યો, પરંતુ ભોજદેવ સદા પાંચસે સોલંકી રાજપૂતવીરોથી રક્ષિત રહેતા હતા, તેથી જયસલ કોઇ પણ પ્રકારે તેમના શરીરપર હસ્તક્ષેપ કરી શક્યા નહિ. આ સમયે પાટણના અધીશ્વર ભારતવર્ષની રક્ષા કરવાને માટે ગજનીના શાહબુદ્દીન ઘોરીની સાથે યુદ્ધ કરવામાં લિપ્ત હતા. શાહબુદ્દીન ઘોરીએ ઠઠ્ઠા નામનું નગર જીતીને પાટણના અધીશ્વરને પરાસ્ત કરવાનો દૃઢ નિશ્ચય કર્યો. રાજનીતિનિપુણ જયસલદેવ સારી પેઠે સમજતા હતા કે ભોજદેવને પરાસ્ત કરી તેમના સિંહાસનપર આરૂઢ થવું, એ કાંઈ સહેલું કાર્ય નથી. આથી તેઓ ઘણા ચિંતાગ્રસ્ત રહ્યા. અંતે તેમણે એક ઉપાય શોધી કાઢ્યો. તેમણે શાહબુદ્દીનની સાથે મળી જઇને અણહિલપુર પાટણપર આક્રમણ કરવાનો દૃઢ સંકલ્પ કર્યો. તેમણે ધાર્યું કે જે સેના ભોજદેવના શરીરનું રક્ષણ કરવાને માટે નિયત થયેલી છે તે અણહિલપુર પાટણપર આપણું આક્રમણ થતાની સાથે ભોજદેવને છોડીને ચાલી જશે અને આપણો મનોરથ સરલતાથી સિદ્ધ થઇ જશે. પોતાના મનમાં આવો નિશ્ચય કરી જયસલદેવે પોતાના પ્રધાન પ્રધાન બસે અસીમ સાહસિક અશ્વારોહીઓને પોતાની સાથે લઇને પંજાબ તરફ ગમન કર્યું. આ સમયે શાહબુદ્દીન ઘોરી ઠઠ્ઠા નગર જીતી ત્યાં એક યવનદલ રાખી સિંધદેશની પ્રાચીન રાજધાની અરોડ નગર તરફ જતો હતો. જયસલદેવ તેની મુલાકાત કરવાને માટે અરોડમાં ગયા. શાહબુદ્દીને જયસલદેવનો સારો આદરસત્કાર કર્યો. જયસલદેવે પોતાના મનનો ઉદ્દેશ તેને કહી સંભળાવ્યો. તે સાંભળી શાહબુદ્દીન પરમ પ્રસન્ન થયો અને ઉભયની વચ્ચે શીઘ્ર મિત્રતા થઇ ગઇ. શાહબુદ્દીને કરીમખાં નામના એક સેનાપતિને હજાર સૈનિકોસહિત જયસલદેવને સહાય કરવાને માટે મોકલ્યો. ભોજદેવને પરાસ્ત કરી લુદ્રવાનું સિંહાસન હસ્તગત કરવું એ જયસલદેવનો ઉદ્દેશ હતો. વીરશ્રેષ્ઠ જયસલદેવે યવનોની સેના પોતાની સાથે લઇ લુદ્રવાપર આક્રમણ કર્યું અને ભયંકર યુદ્ધાગ્નિ પ્રજ્વલિત કરી દીધો. આ ભયંકર યુદ્ધમાં ભોજદેવનું મરણ થયું અને તેમની શેષ સેનાએ જયસલદેવની આધીનતા સ્વીકારી લીધી. જયસલદેવે લુદ્રવાના નિવાસીઓને પોતપોતાની સંપત્તિ અન્યત્ર લઇ જવાને માટે બે દિવસની અવધિ આપી. ત્રીજે દિવસે યવનસેનાપતિ કરીમખાં લુદ્રવા લૂંટી ભક્કુખર દેશમાં ચાલ્યો ગયો.

આ પ્રકારે વીરશ્રેષ્ઠ જયસલદેવે લુદ્રવાના સિંહાસનપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો. હવે જયસલદેવને જણાયું કે લુદ્રવા એક એવા સ્થાનપર સ્થિત છે કે શત્રુઓ ઘણી સુગમતાથી તેને હસ્તગત કરી શકે છે. અને આવા સ્થાનપર રાજધાનીની રક્ષા કોઇપણ પ્રકારે કરી શકાતી નથી. આથી તેમણે

[1] કુમારપાલચરિત નામક પુસ્તકમાં અણહિલપુરપાટણના રાજાઓનો ઇતિહાસ આપવામાં આવેલો છે. તેમાં સિદ્ધરાજનો શાસનસમય સંવત ૧૧૫૨ થી ૧૨૦૧ સુધી અર્થાત ઈ૦ સ૦ ૧૦૮૪ થી ઈ૦ સ૦ ૧૧૪૫ સુધીનો લખ્યો છે.

રાજધાની બદલવાનો નિશ્ચય કર્યો. તેમણે લુદ્રવાથી પાચ કોશના અંતરપર પોતાની રાજધાની સ્થાપિત કરવાનો નિશ્ચય કર્યો આ સ્થળ તેમણે શામાટે પસંદ કર્યું તેની હકિકત આ પ્રમાણે છે:-જયસલદેવે એકવાર એક બ્રાહ્મણને એક પાષાણુપર બેઠેલો જોયો. બ્રહ્મસર નામના એક કુંડની પાસે તેની કુટિ હતી. જયમલદેવ તે પૂજનીય બ્રાહ્મણને પ્રણામ કરીને તેની સામે આવીને ઉભો રહ્યો અને તેમણે પોતાના આ-વવાનો ઉદ્દેશ તેને જણાવ્યો. તે બ્રાહ્મણે નિકટમાજ આવેલા ત્રિકૂટ પર્વતનો ઇતિહાસ કહેવા માડ્યો તે બોલ્યો કે:-" ત્રેતાયુગમા કાક વા કાગ નામનો એક ઋષિ આ કુંડની નિકટ વાસ કરતો હતો. આ યોગીનાજ નામથી આ કુંડમાથી નીકળતી નદી વિખ્યાત થઈ. પાડુકુલતિલક અર્જુન એકવાર આ કુંડની યાત્રા કરવાને માટે આવ્યા હતા. તે સમયે શ્રીકૃષ્ણે અર્જુનને કહ્યુ હતુ કે:-' ભવિષ્યમા એક વખત મારોજ એક વંશજ આ ત્રિકૂટ પર્વતપર રાજધાની સ્થાપિત કરશે. ' શ્રીકૃષ્ણના આ વચનો સાભળતાની સાથેજ અર્જુને કહ્યું કે -' હે પ્રભો ! જો અહીઆ રાજધાની સ્થાપિત થશે તો ત્યાના નિવાસીઓને પાણીનુ અત્યત કષ્ટ પડશે; કારણ કે આ નદીનુ જલ નિર્મલ નથી. ' અર્જુનના આ શબ્દો સાંભળીને શ્રીકૃષ્ણ ભગવાને પોતાના ચક્રથી તે પર્વતને ભેદી નાખ્યો; તરતજ તેમાથી સ્વચ્છ પાણીવાળી નદી નીકળી. આ નદીમાથી એક પાષાણ નીકળ્યો, જેમા નિમ્નલિખિત આશયની એક કવિતા કોતરેલી હતી. તે યોગીએ આ કવિતા જયસલને વાચી સંભળાવી.

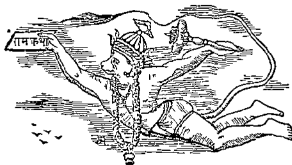
(૧) હે યદુવ શાવત સ ' હે નૃપતિ ! આપ આ દેશમા પધારો અને આ શિખરપર ત્રિકોણ કિલ્લો બધાવો

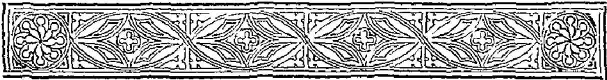
(૨) લુદ્રવાનો વિધ્વંસ થઈ ગયો છે, પરંતુ ત્યાથી પાચ કોશના અંતરપર તેથી વિશેષ મજબૂત સ્થાન વિદ્યમાન છે.

(૩) હે યદુકુલતિલક જયસલદેવ' લુદ્રવાનો ત્યાગ કરી આ સ્થાનપર રાજધાનીની પ્રતિષ્ઠા કરો.

જે સ્થાનનો નિર્દેશ ઉક્ત શિલાલેખમા હતો, તેને માત્ર યોગીજ જાણતો હતો. તે યોગીનું નામ ઇસાલ હતુ. તેણે પોતાનો સ્વાર્થ સાધવાને માટે જયસલદેવને માત્ર એટલું કહ્યું હતુ કે:-" દુર્ગની પશ્ચિમ તરફ જે ક્ષેત્રો છે તેનુ નામ "ઇસાલના ક્ષેત્રો" એવું રાખવું અને સદા તેની રક્ષા કરવી. તમે જે દુર્ગ બધાવવાના છો તે બીજી જાતિઓદ્વારા બેવાર લૂંટાશે અને રુધિરની નદી વહેશે; તથા થોડા વખતને માટે આપના વંશજો સર્વ સંપત્તિવિહીન બની જશે. "

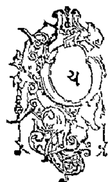
સંવત ૧૨૧૨ (ઇ૦ સ૦ ૧૧૫૬) ના શ્રાવણ માસના કૃષ્ણપક્ષની દ્વાદશી ને રાવવારને દિને જયસલમીર (જેસલમીર) રાજધાનીની સ્થાપના થઇ અને ત્યાર પછી લુદ્રવાના સમસ્ત નિવાસીઓ પોતાની સર્વ સંપત્તિ લઈ નવીન રાજધાની જેસલમીરમા આવી નિવાસ કરવા લાગ્યા જયસલદેવને કેલન અને શાલિવાહન નામના બે પુત્રો થયા હતા. રાજાએ અતુલ પરાક્રમશાલી પાહુ જાતિના એક વિદ્વાન પુરુષને પોતાનો મુખ્ય મંત્રી અને સલાહકાર બનાવ્યો. ભટ્ટીજાતિના જૂના શત્રુ ચન્ના રાજ-પૂતોએ પુન. લોદ્રીદેશપર આક્રમણ કર્યું; પરંતુ તેઓ પરાસ્ત થયા જયસલદેવ આ ઘટના બન્યા પછી પાચ વર્ષપર્યંત જીવંત રહ્યા. તેમનું અવસાન થયા પછી તેમના નાના પુત્ર શાલિવાહન તેમના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા

अध्याय ३ जो

જયસલદેવના પુત્ર કેલનજીને થયેલી દેશનિકાલની સજા–શાલિવાહનનો અભિષેક–કાઠી વા કાઠી લોકોના અધિપતિપર કરેલું આક્રમણ–તેમની ઉત્પત્તિ–બદ્રીનાથના યદુવંશી રાજાનું મૃત્યુ થવાથી તેની ગાદીપર બેસવાને માટે એક યદુવંશી રાજકુમારને થયેલી પ્રાર્થના–શાલિવાહનની ગેરહાજરીમાં તેમના પુત્ર બિજલદેવે સિંહાસનપર સ્થાપન કરેલો પોતાનો અધિકાર–શાલિવાહનનું ખડાલ દેશમાં જવું અને બલુચીઓની સામે યુદ્ધ કરવું–બિજલદેવે આપઘાતથી કરેલો પ્રાણત્યાગ–કેલનજીને પાછા બોલાવી સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત કરવો–તેના પુત્રોએ શાખાઓની કરેલી સ્થાપના–ખિજરખાંએ ખડાલપર પુન કરેલું આક્રમણ–કેલને ખિજરખાંપર આક્રમણ કરી પોતાના ભાઈના મૃત્યુનું લીધેલું વેર–કેલનનું મૃત્યુ–ચાચકદેવને સિંહાસનની થયેલી પ્રાપ્તિ–તેમનું ચન્નારાજપુતોને નસાડી મૂકવું–અમરકોટના સોટા રાજપુતોનો કરેલો પરાજય–રાઠોડોએ મરુક્ષેત્રમાં આવી કરેલો ઉપદ્રવ–ચાચકદેવનું મૃત્યુ–તેમના પુત્ર કરણનું સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થવું–કરણના જ્યેષ્ઠ ભ્રાતા જેતસિંહે કરેલો જેસલમીરનો ત્યાગ–કરણનું મૃત્યુ–લાખણસેનનું સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થવું–તેની ઉન્મત્તતા–તેના પુત્ર પુન્યપાલનું સિંહાસનપર બેસવું–પુન્યપાલને પદભ્રષ્ટ કરવો–તેના પૌત્ર રણગદેવે મરોટ અને પુંગલપર સ્થાપિત કરેલો પોતાનો અધિકાર– પુન્યપાલને પદભ્રષ્ટ કર્યા પછી જેતસિંહને પાછા બોલાવી તેમને સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત કરવા–અલ્લાઉદ્દીને જે સમયે મંદોરના પડિહાર રાજાપર આક્રમણ કર્યું તે સમયે જેતસિંહે મંદોરરાજને આપેલો આશ્રય–જેતસિંહના પુત્રોએ લુંટેલી સુલ્તાનની દિલ્લીના પાદશાહની ખંડણી–યવનપાદશાહે દિલ્લીપર કરેલું આક્રમણ–જેતસિંહ અને તેમના પુત્રોએ યુદ્ધને માટે કરેલો ઉદ્યોગ–જેસલમીરપર ઘેરો–યવનોનું પ્રથમ આક્રમણ વ્યર્થ કરવું–ભાટીઓએ રણક્ષેત્રમા રાખેલી સેના–જેતસિંહનું મૃત્યુ–જેતસીના પુત્ર રત્નસિંહ અને આક્રમણકારીઓના એક સેનાપતિની વચ્ચે વિચિત્ર મિત્રતા– મૂલરાજને થયેલી સિંહાસનની પ્રાપ્તિ–યવનોએ પુન રાજધાનીપર કરેલું આક્રમણ–તેમનો બીજીવાર થયલો પરાજય–દુર્ગમાં રહેલો સેનાપર પડેલું અત્યંત કષ્ટ–યુદ્ધવિષે વિચાર કરવાને મળેલી સભા–જોહરની રીતિ–રત્નના મુસલમાન મિત્રે તેના ઉભય પુત્રોપ્રતિ રાખેલું ઉદાર વર્તન–અંતિમ આક્રમણ–રાવલ મુલરાજ અને રત્નના પ્રધાન પ્રધાન આપ્તોએ રણભુમિમાં કરેલો પ્રાણત્યાગ–યવનોએ જેસલમીરપર સ્થાપન કરેલો અધિકાર–તેમણે તેનો કરેલો વિધ્વંસ અને ત્યાગ.

હુવ શાવતસ જયસલદેવે નવીન રાજધાની જેસલમીરની સ્થાપના કરી ત્યારપછી તેઓ બાર વર્ષપર્યંત જીવિત રહ્યા અને તેમણે અતુલ પરાક્રમસહિત રાજ્ય કર્યું જેસલમીરનુ નામ વીરશ્રેષ્ઠ જયસલદેવપરથી પડ્યુ છે, એ સુસ્પષ્ટજ છે. જેસલમીર આજપર્યંત યદુવંશીઓના અધિકારમા છે અને તેનુ મૂળ નામ હજી સુધી સ્થાયી રહ્યુ છે પાહુજાતિના એક વિદ્વાન પુરુષને જેસલમીરનો મુખ્ય મંત્રી બનાવવામા આવ્યો હતો,એ વાત પૂર્વે જણાવવામા આવી છે આ માણસે જેસલમીરના રાજ્યમા પોતાની પ્રબલ સત્તાનો વિસ્તાર કર્યો આ મંત્રી એટલો બધો સામર્થ્યવાન બની ગયો હતો કે તેને પ્રસન્ન રાખવાને માટે સર્વ માણસો પોતપોતાની શક્તિઅનુસાર પ્રયત્ન કરતા હતા તેની ઈચ્છા પ્રમાણેજ શાસનકાર્ય ચાલતુ હતુ રાવલ

જયસલદેવને કેલન અને શાલિવાહન નામના બે પુત્રો હતા, એ પાઠકોને સુવિદિત છે. પ્રચલિત રીતિ અનુસાર પ્રથમ યુવરાજ કેલન પોતાના પિતાના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયો હતો; પરંતુ તેથી મુખ્ય મંત્રી અત્યંત અપ્રસન્ન થઈ ગયો. તેણે તરત તેને પદભ્રષ્ટ અને દેશનિકાલ કર્યો. મુખ્ય મંત્રીના આ કાર્યપરથી રાજ્યમાં તેની સત્તા કેવી પ્રબલ હતી, તે સારી પેઠે સમજાય છે. કેલનને દેશનિકાલ કર્યા પછી મંત્રીએ શાલિવાહનને સિંહાસનારૂઢ કર્યો. સંવત ૧૨૨૪ (ઇ૦ સ૦ ૧૧૬૮) માં આ ઘટના બની.

યદુકુલદિવાકર પ્રથમ શાલિવાહનની પેઠે આ દ્વિતીય શાલિવાહને પણ પોતાનાં બાહુબળ અને પરાક્રમથી પોતાનું નામ સર્વત્ર વિખ્યાત કરી મૂક્યું.

ઝાલોર અને અરવલ્લીના મધ્ય ભાગમાં કાટી વા કાઠી[1] નામની એક જાતિ નિવાસ કરતી હતી. જગભાનુ નામનો એક મનુષ્ય આ જાતિનો અધીશ્વર હતો. શાલિવાહને રાજદંડ ધારણ કર્યા પછી સૌથી પ્રથમ તેમણે જગભાનુની સાથે યુદ્ધ કરવાનો વિચાર કર્યો. તેમણે શીઘ્ર તેનાપર આક્રમણ કર્યું અને તેને રણભૂમિમાં પરાસ્ત કરીને નસાડી મૂક્યો. રાવલ શાલિવાહને વિજય પ્રાપ્ત કરી કાઠી જાતિના સમસ્ત અશ્વો અને ઉંટો પોતાના અધિકારમાં લઈ લીધાં અને ત્યાર પછી તેઓ પોતાના નગરમાં પાછા ચાલ્યા આવ્યા. આ યુદ્ધદ્વારા શાલિવાહનની કીર્તિ વિશેષ પ્રસરી અને સર્વ માણસો તેમના બાહુબળની પ્રશંસા કરવા લાગ્યા. શાલિવાહનને ત્રણ પુત્રો ઉત્પન્ન થયાઃ (૧) બીજલદેવજી (૨) બાનર અને (૩) હંસૂ. યદુવંશના જે પ્રથમ શાલિવાહને ગજનીમાંથી આવીને પંજાબમાં શાલિવાહનપુરમાં પોતાની રાજધાની સ્થાપિત કરી હતી, તેમનાજ પુત્રે બદ્રીનાથના પર્વતપર એક સ્વતંત્ર રાજ્ય સ્થાપન કર્યું હતું. તે યદુવંશી રાજા પર્વતશિખરપર આટલા દિવસપર્યંત રાજશાસન ચલાવતા આવ્યા હતા. જેસલમીરના સિંહાસનપર જે સમયે દ્વિતીય શાલિવાહન અભિષિક્ત થયા તે સમયે ઉક્ત બદ્રીનાથના યદુવંશી અધીશ્વરે પુત્રહીન અવસ્થામાં પ્રાણત્યાગ કર્યો. આથી ત્યાંના સામંતોએ એક યદુવંશીને ત્યાંનાં સિંહાસનપર અભિષિક્ત કરવાને માટે શાલિવાહનની પાસે કેટલાક સામંતોને મોકલી આપી તેમને બદ્રીનાથનું સિંહાસન ગ્રહણ કરવાની પ્રાર્થના કરી. આથી તેમણે પોતાના પુત્ર હંસૂને સ્વજાતીય રાજાના સિંહાસનની રક્ષાને અર્થે બદ્રીનાથમાં મોકલી આપ્યો; પરંતુ રાજકુમાર હંસૂ બદ્રીનાથમાં પહોંચતાંની સાથેજ મરણ પામ્યો. હંસૂની સ્ત્રી ગર્ભવતી હતી તેને તો માર્ગમાંજ પ્રસવવેદના ઉપસ્થિત થઈ. તેણે પલાશવૃક્ષની નીચે એક પુત્રને જન્મ આપ્યો, તેથી તે કુમારનું નામ પલાશીઆ રાખવામાં આવ્યું. આજ બાલકુમાર બદ્રીનાથના રાજસિંહાસનપર અભિષિક્ત થયો. તે કુમારના નામપરથી તે રાજનું નામ પણ પલાશીઆ રાખવામાં આવ્યું અને તેના ઉત્તરાધિકારીઓ પણ પલાશીઆ ભાટીના નામે ઓળખાવા લાગ્યા.

આ સમયે શિરોહીના દેવડા માનસિંહે રાવલ શાલિવાહનની પાસે પોતાની કન્યા આપવાનો પ્રસ્તાવ કરી નાળીએર મોકલ્યું. શાલિવાહન પોતાના જ્યેષ્ઠ કુમાર બીજલદેવને રાજ્યની રક્ષાનો ભાર સોંપી સ્વયં વિવાહ કરવાને માટે શિરોહી ગયા. શાલિવાહનના ગયા પછી બે ચાર દિવસમાં બીજલદેવના ધાઈ ભાઇએ એવી અફવા ફેલાવી કે રાવલ શાલિવાહન માર્ગમાં એક વ્યાઘ્રની સાથે યુદ્ધ કરતાં મરણ પામ્યા છે, આટલું કરીનેજ તે શાંત રહ્યો નહિ; પરંતુ તેણે બીજલદેવને વિધિઅનુસાર રાજસિંહાસનપર અભિષિક્ત કરવાને માટે પુષ્કળ પ્રયાસ કર્યો અને અંતે તેને રાજા બનાવ્યો. બીજલદેવ પોતાના ધાઇ ભાઈની સંમતિથીજ સર્વ કાર્ય કરતો હતો. થોડા દિવસ પછી રાવલ શાલિવાહન શિરોહીથી પાછા આવ્યા તો તેમણે પોતાના પુત્ર બીજલદેવને સંપૂર્ણ રાજસત્તા પોતાના હાથમાં લઇ સિંહાસનપર વિરાજતો જોયો. આ સમયે પુત્ર બીજલદેવે પિતા શાલિવાહનપ્રત્યે કિંચિત્ પણ ભક્તિ દર્શાવી નહિ; પરંતુ સ્પષ્ટરીતે તેમને કહ્યું કેઃ-“ જેસલમીરના સિંહાસનપર હવે આપનો કાંઇ પણ અધિકાર નથી. આપ પદચ્યુત થયા છો, માટે હવે આપની જ્યાં ઇચ્છા હોય ત્યાં વિચરો. ” શાલિ-

[1] સિકંદરે ભારતવર્ષપર આક્રમણ કર્યું તે સમયે જે કાઠીજાતિએ પ્રબળ પરાક્રમ દર્શાવી તેના માર્ગમાં વિઘ્ન ઉપસ્થિત કર્યું હતું, તેજ કાઠીજાતિ આ છે. તે તે સમયે મુલતાનમાં રહેતી હતી. તેમાંની એક શ્રેણીના લોકો સૌરાષ્ટ્રની અંતર્ગત કાઠિયાવાડમાં આવીને વસ્યા હતા અને યદુભટ્ટીરાજે તેમનાપર આક્રમણ કર્યું હતું.

વાહને પોતાની સર્વ પ્રજાને પણ જ્યારે બીજનદેવના પક્ષમા મળી ગયેલી જોઈ ત્યારે તેમને પોતાનો અધિકાર પુનઃ સ્થાપિત થવો અસંભવિત જણાયો અને તેઓ જેસલમીરનો ત્યાગ કરી દેરાવરના તાબાના ખડાલ પ્રદેશમા ચાલ્યા ગયા તેઓ આ શોચનીય અવસ્થામા દીર્ઘકાળપર્યંત જીવિત રહ્યા નહિ તે પ્રદેશમા ખીજરખા બલુચીએ વિગ્રહ ઉપસ્થિત કર્યો રાવલ શાલિવાહન તેનુ દમન કરવાને માટે ગયા અને પોતાના ત્રણસે સૈનિકોની સાથે ત્યા માર્યા ગયા પિતા શાલિવાહનને રાજ્યમાથી કાઢી મૂકી બીજલદેવ પણ દીર્ઘ કાળપર્યંત રાજ્યસુખ ભોગવી શકયો નહિ એક વખત એવુ બન્યુ કે તેમણે કોઇ કારણથી ક્રોધને વશ થઇ પોતાના ધાઈ ભાઈપર તલવાર ચલાવી આથી તેણે પણ તેમનાપર અસિનો પ્રહાર કર્યો આથી અત્યંત લજ્જિત થઈ બીજનદેવે આત્મ ના કરી પોતાના જીવનનો અંત આણ્યો

શાલિવાહન અને તેમના પાપી પુત્ર બીજનદેવ એ ઉભય આ સસારમાથી વિદાય થઇ ગયા હવે જેસલમીરના રાજસિંહાસનપર કોને અભિષિક્ત કરવો તે પ્રશ્ન ઉપસ્થિત થયો પુષ્કળ તર્કવિતર્ક ચાલ્યા પછી એવો નિશ્ચય કરવામા આવ્યો કે શાલિવાહનના જ્યેષ્ઠ બધુ કેલનને રાજસિંહાસનપર અધિષ્ઠિત કરવા તેમને દેશનિકાલ કરવામા આવ્યા હતા, પરંતુ આ સમયે તેમને પાછા બોલાવવામા આવ્યા ઈ૦ સ૦ ૧૨૦૦ મા કેલન પોતાના પિતાના સિંહાસનપર પચાસ વર્ષની વયે અભિષિક્ત થયા કેલનને નિમ્નલિખિત ૭ પુત્રો ઉત્પન્ન થયા હતા-(૧) ચાચકદેવ (૨) પાલ્હન (૩) જયચંદ (૪) પીતમસી (૫) પીતમચંદ (૬) ઓસરાઉ

તેમના બીજા અને ત્રીજા કુમારના વંશજોની સંખ્યા અગણિત થઇ અને તેઓ નન્હી[1] કહેવાવા લાગ્યા

આ સમયે ખીજરખાએ બીજીવાર પોતાના પાચ હજાર અશ્વારોહીઓની સેનાસહિત સિંધુનદી પારથી આવીને પુનઃ ખડાલપર આક્રમણ કર્યું પૂર્વે આજ ખીજરખાએ રાવલ શાલિવાહનને પરાસ્ત કર્યા હતા હવે જ્યારે કેલનના સાભળવામા આવ્યુ કે ખીજરખાએ પોતાની સેનાસહિત પુનઃ ખડાલ દેશપર આક્રમણ કર્યું છે, ત્યારે તેમણે તેની સાથે યુદ્ધ કરવાને માટે તત્કાળ સાત હજાર યાદવોની સેના સજ્જ કરી અને રણભૂમિમા જઇને તેની સાથે ભયકર યુદ્ધ કર્યુ આ દારુણ યુદ્ધમા ખીજરખાએ પાચસે[2] સૈનિકોની સાથે પૂઠ બતાવી આ પ્રકારે પરમ વીરતાપૂર્વક શત્રુને પરાસ્ત કરી કેલન પોતાના પાટનગરમા પાછા આવ્યા તેમણે ઓગણીસ વર્ષપર્યંત રાજ્ય કરી પરલોકવાસ કર્યો

રાવલ કેલનનુ અવસાન થયા પછી તેમના જ્યેષ્ઠ પુત્ર ચાચકદેવ સંવત ૧૨૭૫ (ઈ૦ સ૦ ૧૨૧૯) મા જેસલમીરના રાજસિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા તેમણે સિંહાસનપર બેસતાની સાથેજ ચન્ના રાજપૂતોની સાથે ભયકર યુદ્ધ કર્યું આ સમયે યદુપતિએ બેહજાર ચન્ના રાજપૂતોનો વિધ્વસ કરીને આઠસે ગામોને પોતાના અધિકારમા લઈ લીધા અને ચન્નાજાતિને તે દેશમાથી ચિરકાળને માટે હાકી કાઢી ચન્નારાજપૂતો અત્યત ભયભીત થઇ જોહિયાઓના દેશમા જઇ વસ્યા વિજયથી ગર્વિત થયેલા ચાચકદેવે થોડા દિવસ પછી સોઢાના અધીશ્વર રાણા અમરસી[3] પર આક્રમણ કર્યું ચાચકદેવે વિનાકારણ પોતાના દેશપર આક્રમણ કરેલુ જોઇ અમરસી અત્યત વિસ્મિત થયો તે શીઘ્ર ચાર હજાર અશ્વારોહીઓની સેનાને એકત્રિત કરી રણભૂમિમા આવી પહોચ્યો યાદવોના મહાપરાક્રમથી સોઢાના પરમાર રાજપૂતો પરાસ્ત થઇને પોતાની રાજધાની છોડી અમરકોટમા નાસી ગયા અને અમરસીએ પોતાની એક કન્યા ચાચકદેવને આપીને આ મહાવિપત્તિમાથી મુક્તિ પ્રાપ્ત કરી

આ સમયે કાન્યકુબ્જના રાઠોડો મરુભૂમિમા આવીને ધીમેધીમે પોતાની શાસનશક્તિનો વિસ્તાર કરતા જતા હતા રાઠોડગણોએ પોતાના બાહુબળથી ચોતરફ અત્યાચાર કરવાનો પ્રારંભ કરી દીધો હતો તેથી રાવલ ચાચકદેવ સોઢાજાતિના અધીશ્વરની સેનાને પોતાની સેના સાથે મેળવી ઉદય પામતા રાઠોડોનુ દમન કરવાનો વિચાર કર્યો જસૌલ અને બાલોતરાપર રાઠોડોએ પોતાનો

૧ ઉર્દૂ તરજુમામા તેમને જેસર અને સીહાના નામથી ઓળખાતા જણાવવામા આવ્યા છે
૨ ઉર્દૂ તરજુમામા ૧૫૦૦ છે
૩ ઉર્દૂ તરજુમામા રેનસી છે

અધિકાર સ્થાપિત કર્યો હતો, તેથી યદુપતિએ તે સ્થાનેપર આક્રમણ કર્યું. ઉભયપક્ષો વચ્ચે દારુણ યુદ્ધ થયું. અંતે રાઠોડવીર છાડા અને તેના પુત્ર ટીડાએ રણભૂમિમાં વિજય પ્રાપ્ત કરવાની આશા છોડી રાવલ ચાચકદેવની સાથે એક રાઠોડરાજકુમારીના વિવાહ કરી તેમનો ક્રોધાગ્નિ શાંત કર્યો.

રાવલ ચાચકદેવ પ્રબળ પરાક્રમસહિત બત્રીસ વર્ષપર્યંત રાજ્ય કરી સુરલોકમાં સિધાવ્યા. તેમના જીવિતકાળમાંજ તેમના એકના એક પુત્ર તેજરાવ બેતાળીસ વર્ષની વયે વસંત (શીતળા)રોગથી ગ્રસિત થઇ આ સંસાર છોડીને ચાલ્યા ગયા. તેજરાવના જેતસી અને કર્ણસી નામના બે પુત્રો હતા. કનિષ્ઠ કર્ણસીની ઉપર દાદાની મમતા ઘણીજ હતી, તેથી તેમણે મરણશય્યાપર શયન કરતી વખત પોતાના સમસ્ત સામંતો અને કુટુંબીજનોને બોલાવી કહ્યું: " આપ મારાં અંતિમ વચનો માનો અને મારા નાના પૌત્ર કર્ણસીને મારા ઉત્તરાધિકારીતરિકે રાજસિંહાસનપર અભિષિક્ત કરો."

રાવલ ચાચકદેવનું મૃત્યુ થયા પછી તેમની અંતિમ આજ્ઞાનુસાર સામંતમંડળે કર્ણસીને જેસલમીરના સિંહાસનપર અભિષિક્ત કર્યા. પોતાના નાના બંધુને સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થતો જોઇ જ્યેષ્ઠ બંધુ જેતસી અત્યંત દુ:ખિત અને લજ્જિત થઇ પોતાની જન્મભૂમિ છોડી ગુજરાતમાં ગયો અને ત્યાંના મુસલમાન અધીશ્વરના તાબામાં રહેવા લાગ્યો. જે સમયે રાવલ કર્ણસી જેસલમીરના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા તે સમયે મુજફ્ફરખાં પાંચ હજાર અશ્વારોહીઓની સેનાસહિત નાગોરમાં જઇ ત્યાંના હિંદુઓપર ભયંકર અત્યાચાર કરી તેમને દુ:ખિત કરી રહ્યો હતો. આ સમયે નાગોરથી[1] પાંચકોશના અંતરપર વરાહાજાતિના અધીશ્વર ભગોતીદાસ પંદરસેં અશ્વારોહીઓનું પાલન કરતા હતા. ભગોતીદાસની એક કન્યા અત્યંત રૂપવતી છે, એવી જનશ્રુતિ સર્વત્ર પ્રસરી ગઇ હતી. દુરાચારી યવન મુજફ્ફરખાંએ તે કન્યાનાં રૂપલાવણ્યની પ્રશંસા સાંભળીને તેને હસ્તગત કરવાની ઇચ્છાથી ભગોતીદાસની પાસે એક દૂત મોકલ્યો. પાપી મ્લેચ્છના હાથમાં પોતાની કન્યા સમર્પણ કરવી કોઇ પણ પ્રકારે ઉચિત નથી, એમ માની ભગોતીદાસે તે દૂતને સ્પષ્ટરીતે કહી દીધું કે:-"હું યવનને મારી કન્યા આપી શકતો નથી." પરંતુ ભગોતીદાસ સારી પેઠે જાણતો હતો કે મુજફ્ફરની સાથે યુદ્ધ કરવાનું મારામાં સામર્થ્ય નથી; તેથી તેણે પોતાની સમસ્ત સંપત્તિ અને કુટુંબનાં માણસોને લઇને જેસલમીરપતિને શરણે જવાનો નિશ્ચય કર્યો. તેઓ સપરિવાર જેસલમીર તરફ જવા નીકળ્યા. આ વાત જ્યારે દુરાચારી મુજફ્ફરખાંના સાંભળવામાં આવી, ત્યારે તેણે શીઘ્ર પોતાની સેનાસહિત તેની પૂંઠ પકડી. તેણે માર્ગમાં ભગોતીદાસને પકડી પાડયો. ઉભય પક્ષો વચ્ચે દારુણ યુદ્ધ થવા માંડયું. યવનોની સેના અધિક હતી, તેથી તેમણે ઘણી સરલતાથી ચારસેં વરાહાવંશી રાજપૂતોનો વધ કરીને ભગોતીદાસને પરાસ્ત કરી નાખ્યો અને તેઓ તેની પરમ સુંદર કન્યા તથા તેના કુટુંબની અન્યાન્ય સ્ત્રીઓને બંદી કરીને લઇ ગયા. આ મહા અપમાનનું વૈર લેવાની અભિલાષાથી ભગોતીદાસ જેસલમીરમાં ગયા અને ત્યાંના અધીશ્વરને મુજફ્ફરના અત્યાચારની વાત કહી સંભળાવી. કર્ણસીએ પાપી મુજફ્ફરના ભયંકર અત્યાચારની વાત સાંભળી શીઘ્ર પોતાની બળવાન સેના લઇ મુજફ્ફરપર આક્રમણ કર્યું. રાવલ કર્ણસીએ મુજફ્ફરની સાથે ઘોર યુદ્ધ કરી તેના ત્રણ હજાર સૈનિકોનો નાશ કર્યો અને ભગોતીદાસની કન્યા તથા તેના કુટુંબની અન્યાન્ય સ્ત્રીઓને પાછી લાવીને તેમણે તેને સોંપી. કર્ણસી અઠ્ઠાવીસ વર્ષપર્યંત રાજ્ય કરી સ્વર્ગમાં સિધાર્યા.

કર્ણસીની પછી તેમના પુત્ર લાખણસેન સંવત ૧૩૨૭ (ઇ૦ સ૦ ૧૨૭૨)માં પિતાના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા. તેઓ અતિ ભોળા દીલના હતા; પરંતુ તેમના શરીરમાં એક પ્રકારનો ઉન્માદ રહેતો હતો. એક દિવસ રાત્રિના સમયે શિયાળવાંને ઉચ્ચસ્વરે પોકારતાં જોઇ લાખણસેને પોતાના મંત્રીઓને બોલાવીને પૂછ્યું કે:-"આ શિયાળ આટલા જોરથી શામાટે પોકારે છે?" મંત્રીઓએ ઉત્તર આપ્યો કે:-"મહારાજ ! દારુણ શીતથી પીડિત થઇને એ જનાવરો પોકાર કરી રહ્યાં છે." આ ઉત્તર સાંભળી રાજાએ આજ્ઞા આપી કે:-"પ્રત્યેક શૃગાલને એક એક વસ્ત્ર સીવડાવી આપો." થોડા દિવસ પછી રાજાએ પુન: તેમનો પોકાર સાંભળ્યો; એટલે પુન: તેમણે પોતાના મંત્રીઓને બોલાવી મંગાવ્યા અને તેમને પૂછ્યું કે:-"શું તમે આ શૃંગાલોને વસ્ત્ર આપ્યાં નથી ?" તેમણે પ્રત્યુ-

[1] ઉર્દુ તરજુમામાં ૧૫ કોશ છે.

ત્તર આપ્યો કે-" મહારાજ ! એમને ડગલા આપવામા આવ્યા છે ' ત્યારે લાખણસેન બોલ્યા તો પછી એ આટલો બધો શોર શામાટે કરી રહ્યા છે ? ઠીક, હવે એમને માટે મકાન તૈયાર કરાવો ' રાજકર્મચારીઓએ તત્કાળ તેમની આજ્ઞા શિરસાવંદ્ય કરી અને શૃગાલોને માટે ઇમારતો બધાવી આજપર્યંત શૃગાલોને માટે બધાવવામા આવેલા કેટલાક મકાનો વિદ્યમાન છે આ લાખણસેન કાનડદેવ સોનગઢાના સમકાલીન હતા તેમના પ્રાણ તેમની રાણીના શુકનના જ્ઞાનથી બચ્યા હતા તેમની સોઢાવંશી રાણી તેમનાપર પોતાનો વિશેષ કાબુ ચલાવતી હતી આ રાણીએ પોતાના પિતાની રાજધાની અમરકોટમાથી પોતાના અનેક કુટુંબીજનોને જેસલમીરમા બોલાવી તેમના હાથમા રાજ્યના ભિન્ન ભિન્ન ખાતાઓ સોપ્યા હતા, પરંતુ પાછળથી તેના ઉન્મત્ત સ્વામી લાખણસેને તે સર્વ રાજકર્મચારીઓનો વધ કરીને તેમની લાશોને નગરની બહાર ફેકાવી દીધી હતી આ ઉન્મત્ત રાજા ચાર વર્ષપર્યંત યદુવંશીઓના રાજસિંહાસનપર સ્થિત રહ્યા હતા

લાખણસેનની પછી તેમના પુત્ર પુણ્યપાલે જેસલમીરનો રાજમુકુટ ધારણ કર્યો તે રાજા અત્યંત ક્રોધી સ્વભાવનો હતો, તેથી સર્વ સામંતો તેનાપર અપ્રસન્ન રહેતા હતા અને અંતે તેમણે તેને પદભ્રષ્ટ કર્યો જેતસી પૂર્વે ગુજરાતના યવનશાસનકર્તાઓની સાથે મળી ગયા હતા, તેમને બોલાવીને આ સમયે સિંહાસનપર આરૂઢ કરવામા આવ્યા આ પ્રમાણે પુણ્યપાલ પોતાનાજ દોષથી પદભ્રષ્ટ થયો અને જેસલમીર રાજ્યથી થોડેક દૂર જઇ ત્યા પોતાને રહેવા માટે એક સ્થાન નિશ્ચિત કર્યું થોડા સમયમા તેને એક પુત્ર ઉત્પન્ન થયો તેનુ નામ લાખનસી રાખવામા આવ્યુ આ લાખનસીના પુત્ર રાણિગદેવજીએ ખરલ જાતિના એક રાજપૂતની સાથે મળીને ષડયંત્રનો વિસ્તાર કર્યો તેમણે જોહિયા લોકોની સાથે મળી જઇ સરોટ અને થોરી નામક લૂટારાજાતિના અધિકારમાથી પુગલ દેશ જીતી લીધો ઉક્ત લૂટારાઓના નેતાએ રાનની ઉપાધિ ધારણ કરી હતી તેને બંદીવાન બનાવીને રાણિગદેવે પુગલદેશ હસ્તગત કર્યો અને તેઓ ત્યાજ સહકુટુંબ રહેવા લાગ્યા રાણિગદેવને સાદોલ નામનો એક પુત્ર હતો તે જેવો વિષયવિલાસી હતો તેવો વીર પણ હતો

જેતસી સંવત ૧૩૩૨ (ઇ૦ સ૦ ૧૨૭૬)મા જેસલમીરના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા તેમને મૂલરાજ અને રત્નસી નામના બે પુત્રો ઉત્પન્ન થયા મૂલરાજના પુત્ર દેવરાજે ઝાલોરના સોનગઢા જાતિના અધીશ્વરની એક કન્યાનુ પાણિગ્રહણ કર્યું જ્યારે પાદશાહ મહમુદે મંદોરના પુરિહર જાતિના રાણા રૂપસીપર આક્રમણ કર્યું, ત્યારે મંદોરપતિએ પરાસ્ત થઇને પોતાની બાર કુવરીઓની સાથે જેસલમીરપતિનો આશ્રય ગ્રહણ કર્યો જેસલમીરપતિએ તેમને અભયવચન આપીને તેમના નિવાસને માટે વારૂ નામના સ્થાનમા એક મકાન આપ્યુ

સોનગઢા વંશની રાણીના ગર્ભથી દેવરાજને જયધન, સિરવન અને હમીર નામના ત્રણ પુત્રો થયા હમીર મહાબળવાન વીર હતા તેમણે મહબોદના કપોહસેનપર આક્રમણ કરી તેની રાજધાની માથી પુષ્કળ સંપત્તિ લૂટી લીધી હમીરને ત્રણ પુત્રો ઉત્પન્ન થયા તેમાના જ્યેષ્ઠનુ નામ જેતુ, બીજાનુ નામ લુનકર્ણ અને ત્રીજાનુ મીગ હતુ આ સમયે અલ્લાઉદ્દીને ભારતવર્ષના રાજાઓની સામે ભયંકર યુદ્ધાગ્નિ પ્રજ્વલિત કરી દીધો હતો મુલતાન અને ઠઠ્ઠા એ પ્રદેશો આ સમયે દિલ્હીપતિ અલ્લાઉદ્દીનના અધિકારમા હતા ઉક્ત ઉભય પ્રદેશોનુ રાજધન પંદરસે અશ્વો અને પંદરસે ખચ્ચરોનો પીઠપર લાદીને ભક્કર નામક સ્થાનેથી દિલ્હી તરફ લઇ જવામા આવતુ હતુ આ સમસ્ત ધન લૂટી લેવાની ઇચ્છાથી જેતસિંહના પુત્રો અત્યંત ગુપ્તરીતે માર્ગમા ઉભા રહ્યા આ સમસ્ત રાજકુમારો વૈશ્યનો વેષ ધારણ કરી સાતસે અશ્વારોહીઓ અને બારસે ઉષ્ટ્રારોહીઓ (ઉટસ્વાર)ને લઇને બહાર પડયા હતા પંજાબમાની એક નદીને તીરે તેમને ચારસે મુગલ અને ચારસે પઠાણ અશ્વારોહીઓ ઉક્ત સમસ્ત રાજધન લઇને જતા જણાયા ભાટીઓએ પાદશાહની તે સેનાની પાછળ પાછળ જવા માડ્યુ થોડેક દૂર ગયા પછી મુસલમાનોએ એક સ્થાનપર મુકામ નાખ્યો ભાટીઓ પણ આજ સ્થળે રહ્યા જ્યારે રાત્રિ પડી અને સમસ્ત મુસલમાનો નિદ્રાગ્રસ્ત થયા ત્યારે ભાટીઓએ તેમના પર છાપો માર્યો અને તેમનુ સમસ્ત દ્રવ્ય લૂટી લઈ તેઓ જેસલમીર ચાલ્યા ગયા મુગલ અને પઠાણ સૈનિકોમાથી સૌભાગ્યવશાત્ જે બે ચાર જણ બચ્યા હતા, તેમણે પાદશાહની સન્મુખ જઇ રોદન

કરી તેને ભાટીઓના અત્યાચારનું સમસ્ત વૃત્તાંત કહ્યું. પાદશાહે તરતજ ભાટીરાજ-કુમારોપર વૈર લેવાને માટે સેના સજ્જ કરવાની આજ્ઞા આપી. પાદશાહની સેના અજમેરની પાસે આવેલા સાગર નામના સ્થાનમાં પહોંચી એટલે યદુપતિ રાવલ જેતસીને તેની ખબર થઇ. તેઓ આ સમાચાર સાંભળી નિશ્ચિંત રહ્યા નહિ, પરંતુ તેમણે પ્રબલ ઉદ્યોગ કરી શત્રુઓના કરાલગ્રાસમાંથી પોતાની રક્ષા કરવાને માટે પોતાની સેના સજ્જ કરી. તેમણે કિલ્લામાં પુષ્કળ ધાન્યનો સંચય કર્યો અને કિલ્લાની ચારે દિવાલોપર પાષાણના મોટા મોટા ટુકડાઓ રાખ્યા. શત્રુઓની સેના કિલ્લાની સમીપ આવે કે તરતજ તેની ઉપર પાષાણોની વૃષ્ટિ કરીને તેનો નાશ કરવાનો તેમણે નિશ્ચય કર્યો હતો. વળી તેમણે વૃદ્ધ મનુષ્યો, પોતાનો પરિવાર અને રણવાસની સ્ત્રીઓને મરુભૂમિમાં મોકલી દીધી. રાવલ જેતસી આ પ્રકારે પોતાની રક્ષાની તૈયારી કરી પોતાના બે પુત્રો અને પાંચ હજાર સૈનિકોને પોતાની સાથે લઈ કિલ્લામાં રહેવા લાગ્યા. જ્યારે યવન-સેના આવી ત્યારે તેઓ દેવરાજ અને હમીરના હાથ નીચેની સેનાને લઇ યવનોના મોર્ચા તોડવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા. આ વખતે અલ્લાઉદ્દીન સ્વયં આવ્યો નહોતો. તે તો અજમેર તરફજ રહ્યો હતો; પરંતુ અસંખ્ય ખોરાસાની સૈનિકોએ જેસલમીરને ઘેરો ઘાલ્યો. જેસલમીરના ૫૬ બુર્જોની રક્ષાને માટે ત્રણ હજાર સાતસેં યોદ્ધા તૈયાર થઈને ઉભા હતા અને આવશ્યકતા જણાતાં બીજા બે હજાર સૈનિકોની સહાય કિલ્લામાંથી મળે એમ હતું. પ્રથમ અઠવાડીઆમાં જ્યારે યવનસેના મોર્ચાબંદી તૈયાર કરતી હતી, ત્યારે ભાટીઓની સેનાના અસ્ત્રાઘાતથી સાત હજાર યવનો માર્યા ગયા; પરંતુ મીર મહબૂબખાં અને અલીખાં નામના બે સેનાપતિઓ શેષ માણસોની સાથે રણભૂમિમાં સ્થિત રહ્યા. મુસલમાનોને માટે મંદોરથી જે અનાજ આવતું હતું, તેને દેવરાજ અને હમીર લુંટી લેતા હતા. આ પ્રકારે આઠ વર્ષ-પર્યંત ઉભય પક્ષો વચ્ચે યુદ્ધ ચાલ્યું. આઠ વર્ષ પછી જેસલમીરપતિ જેતસી આ સંસારમાંથી વિદાય થયા. તેમની દહનક્રિયા કિલ્લામાંજ કરવામાં આવી. જેતસી અઢાર વર્ષપર્યંત રાજ્ય કરી ત્યાર સ્વર્ગમાં પધાર્યા હતા.

આ પ્રકારે દીર્ઘકાળપર્યંત સમર ચાલુ રહ્યો; પરંતુ પાછળથી રત્નસિંહ અને યવન સેનાપતિની સાથે મિત્રતા થઇ ગઈ. તેઓ પ્રતિદિન પોતાની છાવણી છોડી એક ખીજડાના વૃક્ષની નીચે મળતા હતા. તેમની સાથે આ વખતે ઘણા થોડા સેવકો રહેતા હતા. તેઓ ત્યાં પ્રતિદિન અનેક પ્રકારની વાત-ચીત કરતા હતા; પરંતુ જે સમયે તેમની વચ્ચે યુદ્ધ થતું ત્યારે તેઓ અપૂર્વ વીરતા બતાવી એકબીજાની સામે લડતા હતા.

જેતસીનું અવસાન થયા પછી તેમના પુત્ર મૂલરાજે સંવત ૧૩૫૦ (ઇ૦ સ૦ ૧૨૯૪)માં શત્રુઓથી ઘેરાયેલા પોતાના કિલ્લામાં રાજતિલક ધારણ કર્યું. યાદવશ્રેષ્ઠ રત્નસિંહ યવનયોદ્ધા મહબૂબખાંની સાથે નિત્યનિયમ પ્રમાણે ઉક્ત વૃક્ષની નીચે બેસીને વાર્તાલાપ કરતા હતા તે સમયે કિલ્લામાં મૂલરાજ-નો રાજ્યાભિષેક થતો હતો. અભિષેકના મહોત્સવનો આનંદધ્વનિ સાંભળી નવાબ મહબૂબખાં-એ વિસ્મિત થઇ રત્નસિંહને પ્રશ્ન કર્યો:–"મિત્ર ! આ આનંદોત્સવ શામાટે થઇ રહ્યો છે?" રત્નસિંહે તરતજ તેને આનંદોત્સવનું યથાર્થ કારણ કહી સંભળાવ્યું. નવાબ મહબૂબખાંએ તે સમાચાર સાં-ભળી કહ્યું:–"મિત્ર! આપણી વચ્ચે જે મિત્રતા થઇ ગઇ છે અને આપણે પ્રતિદિન જે વાર્તાલાપ કરીએ છીએ, તેની ખબર અલ્લાઉદ્દીનને કાને પહોંચી ગઈ છે અને તેણે મારાપર એવો સંદેશો મોકલ્યો છે કે:–'તમારા દોષથીજ જેસલમીરનો કિલ્લો હસ્તગત થયો નથી.' તેમજ તેણે મારાપર ક્રોધિત થઈ કિલ્લો શીઘ્ર હસ્તગત કરવાની મને આજ્ઞા કરી છે; આથી હું કાલે પ્રાતઃકાળથીજ કિલ્લો હસ્તગત કરવાને માટે ભીષણ પ્રયત્ન કરવા માંડીશ. "

નવાબ મહબૂબખાંનાં આવાં વચનો સાંભળી રત્નસિંહ કિંચિત્ પણ ભયભીત થયા નહિ. તેઓ નિયત સમયે પોતાના કિલ્લામાં ચાલ્યા આવ્યા.

બીજે દિવસે પ્રભાતકાળ થતાંની સાથેજ યવનસેનાપતિ મહબૂબખાંએ સમસ્ત યવનસેના-સહિત જેસલમીરના કિલ્લાપર આક્રમણ કર્યું. ઉભય પક્ષો વચ્ચે ભયંકર યુદ્ધ ચાલ્યું. યવનો કિલ્લાપર અધિકાર કરવાને માટે પ્રબળ પરાક્રમથી યુદ્ધ કરવા લાગ્યા અને યાદવો ભીષણ બળપૂર્વક

પોતાની રક્ષા કરવા લાગ્યા આ ભયાનક યુદ્ધમા નવહજાર યવનો માર્યા ગયા હવે નવાબ મહબૂબખા શેષ યવનસેનાસહિત પોતાના પ્રાણ બચાવવાને માટે રણભૂમિમાથી નાસી ગયો, પરતુ તેણે પાછળથી પુષ્કળ સૈનિકો એકત્રિત કરી પુન કિલ્લાપર આક્રમણ કર્યું યવનો પુન એક વર્ષપર્યંત કિલ્લાને ઘેરી રહ્યા હવે કિલ્લાની અદર રહેલા ભાગીઓને અનાજની પુષ્કળ તગાશ પડવા લાગી જેસલમીરપતિને હવે પોતાની રક્ષા કરવી અશક્ય લાગી શત્રુની સેનાને ભેદીને નાસી શકાય એમ પણ નહોતુ, તેથી તેમણે પોતાના જ્ઞાતિબાધવો, કુટુબીજનો અને સરદારો-ને બોલાવીને કહ્યુ કે –"કેટલાક વર્ષોથી આપણે આપણી રાજધાનીનુ રક્ષણ કરીએ છીએ, પરતુ હવે આપણી પાસે ભોજનની સામગ્રી કાઇ નથી, તેમજ બહારથી અનાજ લાવી શકાય તેમ પણ નથી, કારણ કે શત્રુઓએ આપણને પૂરેપૂરા ઘેરી લીધા છે, માટે હવે આપણે શુ કરવુ તેની કાંઈ સલાહ આપો' રાજાના આ વચનો સાભળી મિહર અને વિક્રમસી નામના બે સામતો બોલ્યા કે રણવાસની સ્ત્રીઓએ જૌહરવ્રતનુ અવલબન કરી અગ્નિમા બળીને ભસ્મીભૂત થવુ અને પુરુષોએ રણભૂમિમા પોતાના જીવનનુ બલિદાન આપવુ ઉચિત છે યાદવો અનાજની તગીથી પીડિત છે એ વાતની યવનોને કિંચિત્ પણ ખબર નહોતી તેઓ અતે હતોત્સાહ, વ્યાકુળ અને નિરાશ થઈ કિલ્લાનો ઘેરો છોડી ચાલ્યા ગયા યાદવસેના દીર્ઘકાળથી કિલ્લાની રક્ષા કરતી આવી છે માટે તે અત્યત બળવાન છે અને કિલ્લા-પર હવે ઝાઝો સમય ઘેરો રાખી મૂકવો વૃથા છે

સમ્રાટની સેનાને નાસતી જોઇ રત્નસિંહે યવનસેનાપતિના નાના બધુને કિલ્લામા બોલાવ્યો અને તેને ઘણુ માન આપ્યુ નવાબ મહબુબખાના ભ્રાતાએ કિલ્લામા પ્રવેશતાની સાથેજ જોઇ લીધુ કે યાદવો અનાજની તગીને લીધે કષ્ટ ભોગવી રહ્યા છે તે શીઘ્ર કિલ્લામાથી બહાર નીકળ્યો અને યવન સેનામા જઇ મળ્યો તેણે પોતાના ભ્રાતાને કિલ્લાની અત સ્થિતિની સર્વ હકિકત કહી સભળાવી નવાબ મહબુબખા આ શુભ સમાચાર સાભળતાની સાથેજ તત્કાળ પોતાની સેનાસહિત જેસલમીર તરફ ચાલ્યો અને તેણે પુન તેને ઘેરી લીધુ જ્યારે યદુપતિ મૂલરાજે જોયુ કે યવનોએ પુન કિલ્લા-પર ઘેરો નાખ્યો છે, ત્યારે તે અત્યત વિસ્મિત થયા ઘણી તપાસ કરતા જણાયુ કે રત્નસિંહના દોષથીજ જેસલમીરપર ગયેલી આપત્તિ પુન આવી પડી છે

મૂલરાજે અત્યત ક્રોધિત થઇ રત્નસિંહને બોલાવી તેને ખૂબ ઠપકો આપ્યો અને કહ્યુ કે –"આ સમયે તમારા દોષથીજ આપણા ઉપર મહાવિપત્તિ આવી પડી છે તમે પાપી યવનોની સાથે મિત્રતા કરીને પોતાનાજ પગમા જાણી બુજીને કુહાડો માર્યો છે બોલો, હવે બચવાનો શુ ઉપાય છે ? આ મહા વિ-પત્તિમાથી જેસલમીરનો ઉદ્ધાર શી રીતે થઈ શકશે ? રણવાસની રાણીઓના સતીત્વની રક્ષા શી રીતે થઇ શકશે? આ સમયે યવનોએ બમણા જોરથી કિલ્લાને ઘેરી લીધો છે, માટે હવે આપણી રક્ષા થવાની કિંચિત્ પણ આશા મને નથી "

જ્યેષ્ઠ બધુના આવા વચનો સાભળી વીર રત્નસિહ તેજસ્વિતાપૂર્વક બોલ્યા –"આવા વિપત્તિ-કાળમા આપણા સન્માનની રક્ષા થવાનો માત્ર એક ઉપાય છે યવનોના હાથમા જવા કરતા આત્મો-ત્સર્ગ કરવો વિશેષ ઉચિત છે, અને યદુવશીઓનો એજ ધર્મ છે યવનોની સખ્યા અધિક છે અને આપણી પાસે ભોજનની કાઇ પણ સામગ્રી રહી નથી આવી સ્થિતિમા વિજયની આશા રાખવી વૃથા છે યવનોની આધીનતા સ્વીકારવા કરતા આત્મઘાત કરીને મરવુ સારૂ છે જો એકવાર યવનસેના આ પવિત્ર જેસલમીરના કિલ્લામા આવીને એપર પોતાનો અધિકાર કરી લેશે તો તે આપણી ઉપર અત્યાચાર કરવામા કોઇ પણ પ્રકારની ત્રુટિ રાખશે નહિ આપણી પવિત્ર સતીસાધ્વીઓના અગને યવનોના અપવિત્ર કરનો સ્પર્શ થશે તો આપણા કુલને ઘોર કલક લાગશે, અને યવનગણ આ કામ તો સૌથી પહેલુજ કરશે માટે સૌથી પહેલા રાણીઓને જૌહરવ્રતનુ અવલબન કરવાની આજ્ઞા આપવી જોઇએ અમરાપુરીસમાન આ જેસલમીરની સુદર નગરીમા જે સુદર સુદર મહાલયો બધાવવામા આવ્યા છે, તેમા આ પાપી યવનો નિવાસ કરશે આ સર્વ આપણે કદિ પણ સહન કરી શકીશુ નહિ, માટે આપણે આ સર્વ મહાલયોને તોડીને છિન્નભિન્ન કરી નાખવા અને આપણી પાસે જેટલી સપત્તિ છે તે સર્વને નદીના પાણીમા ફેકી દો ત્યારપછી આપણે યદુવશીઓ હાથમા નગ્ન તલવાર લઇ

રણભૂમિમાં જઈ શત્રુઓનો સંહાર કરીશું અને અંતે તેમાં પ્રાણ આપીશું. આ પ્રકારે આપણે પવિત્ર યદુવંશના સન્માનની રક્ષા કરી શકીશું." વીરશ્રેષ્ઠ રત્નસીની આ સલાહ મહારાજા મૂલરાજને પસંદ પડી અને તેમણે સમસ્ત સામંતો તથા કુટુંબીજનોને એકત્રિત કરીને કહ્યું કે:-"આપ સર્વનો જન્મ વીરવંશમાં થયો છે. આપ સદાસર્વદા ક્ષત્રિયધર્મનું પાલન કરતા આવ્યા છો. આપના જેવું પરાક્રમ કયા ક્ષત્રિયોએ દર્શાવ્યું છે ? સંગ્રામભૂમિમાં મહાબળવાન હાથી પણ આપની સન્મુખ ટકી શકતો નથી. આપે આપણા સન્માનની રક્ષા કરવાને માટે તલવાર હાથમાં ગ્રહણ કરી છે, તો હવે એ તલવારથી શત્રુઓનો સંહાર કરવાને માટે અગ્રેસર થાઓ."

યદુપતિ મૂલરાજ આ પ્રકારે સમસ્ત યાદવોને ઉત્તેજિત કરી રત્નસીને પોતાની સાથે લઇ રણવાસમાં ગયા. ઉભય ભ્રાતાઓએ સર્વ રાણીઓ અને પોતાનાં કુટુંબની સ્ત્રીઓને એકત્રિત કરીને કહ્યું કે:-"અમે અમારો ધર્મ સાચવવાને માટે આ મહાવિપત્તિમાં આત્માર્પણ કરવાનો નિશ્ચય કર્યો છે. આ સમયે આપણે જે દશામાં આવી પડયા છીએ તેમાંથી ઉદ્ધાર પામવાનો કાંઇ ઉપાય અમને સૂઝતો નથી. તેથી હવે અમે નિરાશ થયા છીએ. દુરાચારી યવનોને વિજય મળતાંની સાથેજ તેઓ અમારા પ્રાણનો નાશ કરીને આપણી સર્વ સંપત્તિ લૂંટી લેશે તથા તમારૂં સતીત્વ નષ્ટ કરશે, એમાં કિંચિત્ પણ શક નથી; માટે તમારે સુહાગ[1] વ્રતનું અવલંબન કરવું ઉચિત છે. તમે સર્વ જૌહરવ્રતનું પાલન કરી તમારા પ્રાણનો ત્યાગ કરો. અમે શીઘ્ર સુરલોકમાં આવીને તમને મળીશું. યદુપતિ મૂલરાજની સોઢાવંશી પટ્ટરાણીએ પોતાના પતિનાં આવાં વચનો સાંભળી વિનીતભાવથી હસતાં હસતાં કહ્યું:-" હે નાથ ! જૌહર વ્રતનું અવલંબન કરવાને માટે આજ રાત્રે અમે સઘળી તૈયારી કરીશું અને કાલે પ્રાતઃકાળ થતાંની સાથેજ અમે સર્વ સુરપુરમાં ચાલ્યાં જઇશું." કહેવાની જરૂર નથી કે પટ્ટરાણીની પેઠે અન્યાન્ય સર્વ સ્ત્રીઓએ અર્થાત્ સમસ્ત યાદવકુલલલનાઓએ પ્રજ્વલિત અગ્નિમાં પોતાનાં જીવનની આહુતિ આપવાનો દૃઢ સંકલ્પ કર્યો હતો.

તેજ દિવસે રાત્રને સમયે યદુવંશી સમસ્ત સ્ત્રીઓએ પોતાનાં સતીત્વની રક્ષાને અર્થે જૌહરવ્રતની તૈયારી કરવા માંડી. પ્રભાત થતાંજ રણવાસનાં દ્વારપર હૃદયભેદક દૃશ્ય દૃષ્ટિગોચર થયું. સર્વ બાલા, પ્રૌઢા અને વૃદ્ધા સ્ત્રીઓ સ્નાન કરી, રેશમી વસ્ત્રો પરિધાન કરી, દેવતાનું પૂજન કરી, હરિકીર્તન કરતી એકત્રિત થઇ અને તેમણે આપ્તવર્ગ તથા જાતિબંધુઓને પ્રણામ કરીને જૌહરવ્રતનો પ્રારંભ કર્યો. પ્રચંડ અગ્નિજ્વાલાની અંદર રાજકુલની લલનાઓ પોતાનાં શરીરની આહુતિ આપવા લાગી. બાલિકાથી લઇને વૃદ્ધાપર્યંત સર્વ મળીને ચોવીસ હજાર સ્ત્રીઓએ અગ્નિમાં પ્રવેશ કરીને પ્રાણનો ત્યાગ કર્યો. કોઇ કોઇ સ્ત્રીઓએ તો તલવારવતી પોતાના મસ્તકનું છેદન કરીને પણ પોતાના પ્રાણનો ત્યાગ કર્યો. અગ્નિના તેજની સાથે સતીત્વના તેજનો સંયોગ થતાં પ્રચંડ પ્રકાશ દૃષ્ટિગોચર થવા લાગ્યો. સમસ્ત જેસલમીરમાં આ પ્રકાશ પ્રસરી ગયો. તે સમયે યાદવોએ સ્ત્રીઓનાં બહુમૂલ્ય વસ્ત્રો અને આભૂષણો પણ અગ્નિમાં ફેંકી દીધાં. રાજમહાલયની સર્વ વસ્તુઓ ભસ્મીભૂત થઇ ગઇ. રણવાસની એક પણ વસ્તુ શત્રુઓના સ્પર્શને માટે શેષ રાખવામાં આવી નહિ. યદુપતિ મૂલરાજે આ સમયે યદુવંશને નાશની અણીપર આવેલો જોયો. હવે તેઓ પણ મનમાં અત્યંત દુઃખિત થઇ સર્વ જાતિબંધુઓ અને કુટુંબીજનોની સાથે સ્નાન કરી, કુલદેવતાનું પૂજન કરી, રંક લોકોને પુષ્કળ દ્રવ્યનું દાન કરી રણમાં જવાની તૈયારી કરવા લાગ્યા. સર્વ માણસોએ બખ્તર પહેરી મસ્તકમાં તુલસીની શાખા ખોસી અને ગળામાં શાલિગ્રામની મૂર્તિ બાંધી, મસ્તકપર મોર[2] ધારણ કર્યો અને પરસ્પર અંતિમ આલિંગન કર્યું. ત્યારપછી તેઓ કિલ્લાની બહાર નીકળી શત્રુસેનાપર તૂટી પડયા. અસંખ્ય શત્રુઓનો સંહાર કર્યા પછી તેઓ લડતા લડતા રણમાં પડયા. પોતાના પૈતૃકધર્મ અને સન્માન-

૧ સ્વામીનું મૃત્યુ થયા પૂર્વે સતી સ્ત્રી પ્રજ્વલિત અગ્નિમાં બળીને ભસ્મીભૂત થાય તેને સુહાગવ્રત કહેવામાં આવે છે.

૨ રણભૂમિમાં મૃત્યુ થવાથી સ્વર્ગની અપ્સરાઓની સાથે વિવાહ થાય છે, એવી ક્ષત્રિયોની માન્યતા હોય છે; તેથી વિવાહપ્રસંગે જેવો મોર ધારણ કરવામાં આવે છે તેવો મોર બાંધીને તેઓ રણક્ષેત્રમાં જાય છે. એટલે કે તેઓ રણભૂમિમાં મૃત્યુ પામવાનો સંકલ્પ કરીનેજ જાય છે.

ની રક્ષાને અર્થે આ પ્રકારે ત્રણ હજાર આહુતિ યાદવવીરોએ રાજાની સાથે પ્રાણાર્પણ કર્યું.

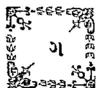
રત્નસીને ધડસી અને કાનડ નામના બે પુત્રો હતા. આ સમયે ધડસીની વય બાર વર્ષની હતી. રત્નસીએ તે ઉભય કુમારોના પ્રાણની રક્ષા કરવાને માટે શત્રુઓના નેતા મહબૂબખાંપર કહેવરાવી મોકલ્યું કે:-" આપને મારા આ ઉભય કુમારોના જીવનની રક્ષા કરવી પડશે. " મુસલમાનનેતા મહબૂબખાએ તે દૂતની સન્મુખજ શપથ લઇને કહ્યું કે:-" હું મારા મિત્રના બે પુત્રોના પ્રાણની રક્ષા કરીશ. " ત્યાર પછી મહબૂબખાંએ પોતાના બે વિશ્વાસુ સેવકોને રત્નસીની પાસે મોકલી આપ્યા. રત્નસીએ પોતાના પુત્રોને અંતિમવાર છાતી સાથે ચાપ્યા અને તેમના શિરપર હાથ ધરીને તેમને આશીર્વાદ આપ્યા. ત્યારપછી તેમણે તેમને ઉક્ત સેવકોની સાથે મહબૂબખાની પાસે મોકલી આપ્યા. ધડસી અને કાનડ એ ઉભય મહબૂબખાંના શિબિરમાં પહોચ્યતા તેણે તેમને પરમ આદરપૂર્વક ગ્રહણ કર્યા અને તેમના મસ્તકપર હાથ ફેરવી તેમને ધૈર્ય આપી અભયવચન આપ્યું. મહબૂબખાએ તત્કાળ તે ઉભય કુમારોની સેવામા બે બ્રાહ્મણોને નિયુક્ત કરી દીધા.

સૂર્યોદય થતાની સાથેજ મહબૂબખાની સમસ્ત સેના કાલરૂપ ધારણ કરીને જેસલમીરનો કિલ્લો હસ્તગત કરવાને માટે ચાલી. શત્રુસેનાને આવતી જોઇ યદુપતિ મૂલરાજ ત્રણ હજાર આહુતિ વીર યોદ્ધાઓની સાથે સમરસાગરમા કૂદી પડયા. આ ભયંકર યુદ્ધમા વીરશ્રેષ્ઠ રત્નસી એકસોવીસ યવનોનો સંહાર કરી ચિરનિદ્રામા સૂઈ ગયા. ક્રમશઃ યુદ્ધાગ્નિ અધિકાધિક પ્રજ્વલિત થતો ગયો. યદુપતિ મૂલરાજે કેટલાક સો યવન સૈનિકોનો વિધ્વંસ કરી અંતે રણશય્યાપર શયન કર્યું. વિજયી યવનો વીરનાદથી જેસલમીરને કંપિત કરતા કિલ્લામાં જઇ પહોંચ્યા યવનસેનાપતિ મહબૂબખાંએ મૂલરાજ અને રત્નસીની લાશ રણભૂમિમાથી શોધી મંગાવી યદુવંશીઓની વિધિઅનુસાર તેમની દહનક્રિયા કરાવી. સંવત ૧૩૫૧ (ઇ૦ સ૦ ૧૨૯૫) મા આ પ્રકારે યદુવંશનો વિધ્વંસ થઇ ગયો. દેવરાજ હજી યુદ્ધ કરતા હતા, એવામા તેઓ જ્વરથી પટકાઇ પડયા. યવનસેના આ પ્રકારે યદુવંશનો સંહાર કરી બે વર્ષપર્યંત જેસલમીરના કિલ્લામા રહી. ત્યાર પછી નવાબ મહબૂબખાં કિલ્લાની દિવાલ છિન્નભિન્ન કરી નાખી સમસ્ત દરવાજાઓમા તાળા લગાવી ત્યાંથી ચાલ્યો ગયો. યદુવંશીઓમા તેનો જીર્ણોદ્ધાર કરવાનું કિંવા તેની રક્ષા કરવાનું સામર્થ્ય નહોતું.

अध्याय ४ थो

વિધ્વસ્ત થયેલા જેસલમીરમાં મહોબાના રાઠોડોનું આગમન અને તેમણે ત્યાં કરેલો નિવાસ–ભટ્ટીસામંત દૂદાજીએ રાઠોડોનો કરેલો પરાભવ–દૂદાએ ધારણ કરેલી રાવલની ઉપાધિ–તેમણે ચોરેલા સમ્રાટ ફીરોઝશાહના અશ્વો–બીજીવાર જેસલમીરપર થયેલું આક્રમણ અને પુનઃ જોહરવ્રતનું થયેલું પાલન–દૂદાનો વધ –ભટ્ટીરાજના ઉભય કુમારોને સ્વાધીનતાની થયેલી પ્રાપ્તિ–રાવલ ઘડસીને થયેલી જેસલમીરના રાજ્યની પ્રાપ્તિ અને તેમણે ત્યાં કરેલો નિવાસ–દેવરાજનો પુત્ર કેહર અને તેના ભાગ્યનો થયેલો ઉદય–જસહડના વંશજોએ ઘડસીનો કરેલો વધ–ઘડસીની વિધવા રાણીનું કેહરને દત્તકતરિકે ગ્રહણ કરવું–કેહરને થયેલી રાજસિંહાસનની પ્રાપ્તિ–વિમલાદેવીનું પ્રજ્વાલત ચિતાપર ચઢવું–હમીરના પુત્રોને પ્રાપ્ત થયેલો ઉત્તરાધિકાર–મેવાડના રાણાએ જેતસી પાસે વિવાહનો મોકલેલો પ્રસ્તાવ–પ્રસ્તાવનો ભંગ–ઉભય ભ્રાતાઓનો થયેલો વધ–રાવ રણિંગદેવનો અનુતાપ–કેહરના પુત્રો–જ્યેષ્ઠ કુમાર સોમનું ગિરાબમાં જવું અને ત્યાંજ નિવાસ કરવો–પિતાના વધનો બદલો લેવાને માટે રણિંગદેવના પુત્રોએ અંગીકાર કરેલો મુસલમાની ધર્મ–ચદુરાજે જપ્ત કરેલી તેમની સમસ્ત સંપત્તિ–અસોરિયા ભાટીઓની સાથે તેમનું થયેલુ સંમિલન–જપ્ત કરેલી ભૂમિમાં કેહરના તૃતીય પુત્ર કેલણનું વાસ્તવ્ય–ખડાલમાથી દાહિયાઓને પરાસ્ત કરીને નસાડી મૂકવા–ઠ્ઠા વા ગારા દેશમાં કેલણે બાંધેલો કેહર નામક દુર્ગ–અમીરખાં દુરાઈના આધિપત્યનીચે જોહિયા અને લંઘા લોકોએ કરેલું આક્રમણ અને તેમનો પરાજય–ચાહિલ અને મોહિલ લોકોને તાબે કરવા–પંચનદ રાજ્યમાં સ્થાપિત કરેલો અધિકાર–રાવલ કેલણે સમાવંશની એક કન્યાનું કરેલું પાણિગ્રહણ–સમાજાતિની હકીકત–કેલણે સમારાજ્યપર સ્થાપિત કરેલો પોતાનો અધિકાર–તેમનું સિંધુ નદીને પોતાની સીમામાં લેવું–ચાચકને થયેલી રાજ્યસિંહાસનની પ્રાપ્તિ–મરોટમાં સ્થાપન કરેલી રાજધાની–મુલતાનના અધિનાયકના હાથનીચે કેટલાક લોકોએ કરેલું આક્રમણ–તેમને બીજીવાર થયેલી વિજયપ્રાપ્તિ–પંચનદમાં રાખેલી એક સેના–દૂંદી જાતિના અધીશ્વર મહિપાલનો કરેલો પરાભવ–અસનીકોટ–તે વિષે પ્રચલિત જનશ્રુત–સાતલમેરની સાથે વિવાદ–તેનું ફલ–હેબતખાં–રાવ ચાચકે પીલીબંગા દેશપર કરેલું આક્રમણ બોકરનું વૃત્તાંત–લંઘા લોકોનું તેમની સેનાને દીનાપુરથી નસાડી મૂકવું–રાવ ચાચકની બિમારી–મુલતાનના અધીશ્વરને યુદ્ધને માટે કરેલું આહવાન–દીનાપુરમાં ગમન–ચાચકનો વધ–કરણોહે પોતાના પિતાના ટંટાનું લીધેલું વેર–વરસલે દીનાપુરમાં પુનઃ સ્થાપન કરેલી રાજધાની–કિરોરમાં જવું–લંઘા અને બલુચોએ કરેલું આક્રમણ–તેમનો કરેલો પરાભવ–રાવલ બેરસીની સાથે રાવલ વરસલનો થયેલો મેળાપ–બાબરનું મુલતાન જીતવું–ત્યાર પછીના છ રાજાઓનું વર્ણન.

ગત અધ્યાયમા જે યદુવંશીઓના વિધ્વંસનું વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે, તે ઘટના બન્યા પછી કેટલેક વર્ષે મહોબાના નેતા માલાજીના પુત્ર જગમાલે રાજધાની જેસલમીરને વિધ્વસ્ત અવસ્થામા પડેલી જોઇને તથા ત્યા કોઇપણ યદુવંશીનો નિવાસ નહિ જોઇને સ્વયં તેપર અધિકાર સ્થાપિત કરી તેને રાજધાની બનાવવાનો વિચાર

કર્યો વાસ્તવમા યદુવશનો પ્રાય સપૂર્ણ લોપ થઇ ગયો હતો આ અવસરનો લાભ લઇ ઉક્ત રાઠોડ સામત ભાટીઓની અનાથ રાજધાનીપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરવાની અભિલાષાથી તેપર આક્રમણ કરે એમા શુ આશ્ચર્ય ? જગમાલ રાઠોડે સાતસે ગાડી અનાજ અને અસખ્ય સૈનિકોને તથા આપ્તજનોને પોતાની સાથે લઇ જેસલમીરમા પ્રવેશ કર્યો, પરતુ તેની મનોકામના પૂર્ણ થઇ નહિ ભટ્ટીરાજવશી જેસલડના પુત્ર દૂદા અને તિલોકસીના સાભળવામા જ્યારે આ વાત આવી ત્યારે તેમણે સ્વય ત્યા રાજધાની સ્થાપિત કરી રહેવાનો વિચાર કર્યો તેઓ પોતાના કુલગૌરવની રક્ષા કરવાને માટે સમસ્ત કુટુબીજનો અને સૈનિકોને પોતાની સાથે લઇ શીઘ્ર જેસલમીરમા આવી પ હોચ્યા તેમણે તત્કાળ રાઠોડોપર આક્રમણ કર્યુ અને ભયકર યુદ્ધ કરી તેમની સર્વ સપત્તિ લૂટી લીધી આ રીતે રાઠોડો ભાગીઓદ્વારા પૂર્ણ પરાભવ પામી પલાયન કરી ગયા

વિજયી દૂદાએ પ્રબલ પરાક્રમ અને અપૂર્વ બાહુબળથી રાઠોડોને નસાડી મૂકી પોતાના વશની પ્રાચીન રાજધાની હસ્તગત કરી લીધી પ્રજાવર્ગે પણ સતુષ્ટ થઇ તેમને જેસલમીરના સ્વામી તરિકે સ્વીકારી રાવલની ઉપાધિ આપવામા કાઈ વિલબ કર્યો નહિ દૂદાએ જેસલમીરના રાજસિહાસનપર અધિષ્ઠિત થઈ ત્યાના છિન્નભિન્ન થઇ ગયેલા મકાનો અને કિલ્લાની પુન મરામત કરાવી જેસલમીર કેટલાક વર્ષો પછી પુન પોતાનુ પૂર્વસ્વરૂપ ધારણ કરી પ્રેક્ષકોની દષ્ટિને આનદ આપવા લાગ્યુ

રાવલ દૂદાને પાચ પુત્રો ઉત્પન્ન થયા તેમના ભ્રાતા તિલોકસી મહાવીરતરિકે પ્રખ્યાત હતા તેમણે પોતાના બાહુબળથી બલુચી મુસલમાનો, માગોલિયાઓ, દેવડાઓ અને આબુ શિખર તથા ઝાલોરના સોનગઢાઓને પરાસ્ત કરીને પોતાની વીરતાની પરાકાષ્ઠા દર્શાવી હતી તિલોકસીને વાર વાર વિજય મળવાથી તેઓ એવા સાહસિક થઇ ગયા હતા કે તેમણે પોતાની સેનાસહિત અજમેર પર આક્રમણ કરી પોતાના બાહુબળનો પરિચય કરાવ્યો હતો ફીરોજશાહ પોતાના અનેક ઉત્તમોત્તમ અશ્વોને અજમેરથી આનાસાગરમા સ્નાન કરાવવાને માટે સદા મોકલતો હતો એક સમયે વીરશ્રેષ્ઠ તિલોકસીએ તે અશ્વોને નીડરતાપૂર્વક હસ્તગત કરી લીધા પછી તેઓ જેસલમીરમા ચાલ્યા ગયા અલ્લાઉદ્દીનનો કોપ થવાથી જે પ્રમાણે જેસલમીર એક વખત સર્વથા વિધ્વસ્ત થઇ ગયુ હતુ, તેજ પ્રમાણે આ સમયે પાદશાહ ફીરોજશાહ પણ તેમનો સપૂર્ણ નાશ કરવાને તત્પર થયો

જ્યારે સમ્રાટ ફિરોજશાહના સાભળવામા આવ્યુ કે જેસલમીરના અધીશ્વરના ભ્રાતા તિલોકસીએ અસીમ સાહસપૂર્વક અમારા બહુમૂલ્ય અશ્વો તેમના રક્ષકોના હાથમાથી ખુચવી લીધા છે, ત્યારે તેના ક્રોધનો પાર રહ્યો નહિ તેણે શીઘ્ર જેસલમીરનો વિધ્વસ કરવાને માટે એક બલવાન સેના મોકલી પૂર્વવત્ આ સમયે પણ ભયકર યુદ્ધાગ્નિ પ્રજ્વલિત થયો પ્રબલ પરાક્રમશાળી યવનોના પજામાથી પોતાની રક્ષા થવી કઠિન જાણી, યદુવશીઓના અધીશ્વર દૂદા અને તિલોકસીએ રણવાસની સોળહજાર રાણીઓને ભસ્મીભૂત કરીને સોળસે[1] સ્વજાતીય સૈનિકોની સાથે યુદ્ધક્ષેત્રમા પ્રાણત્યાગ કર્યો અને પોતાના કુલના ગૌરવની રક્ષા કરી રાવલ દૂદાએ દશ વર્ષપર્યંત જેસલમીરમા રાજ્ય કર્યુ હતુ આ સમયે પણ જેસલમીરની અવસ્થા પૂર્વવત્ બની ગઇ

સવત ૧૩૬૨ (ઇ૦ સ૦ ૧૩૦૬) મા રાવલ દૂદા પોતાના કુટુબીઓની સાથે રણભૂમિમા માર્યા ગયા આ યુદ્ધમા પૂર્વોક્ત નવાબ મહબૂબખાનુ મૃત્યુ થવાથી તેના મિત્ર રત્નસીના બે પુત્રોની રક્ષાનો ભાર તેના બે પુત્રો ગાઝીખા અને ઝુલફીકારખાના હાથમા સોપવામા આવ્યો આ અરસામા એકવાર કાનડ અત્યત ગુપ્તરીતે જેસલમીરમા આવ્યો હતો તેના જ્યેષ્ઠ બધુ ધડસીએ મહોબાના સામતની ભગિની સાથે વિવાહ[2] કર્યો જે સમયે ધડસી વિવાહની ધામધૂમમા પડયો હતો, તે સમયે તેના સગા સોનગદેવે આવીને તેની મુલાકાત લીધી સોનિગદેવ પ્રચડકાય અને મહા બળવાન હતા વિવાહકાર્ય સમાપ્ત થયા પછી ધડસી મહાબળવાન સોનિગદેવને પોતાની સાથે દિલ્હી લઇ ગયો

---

૧ ઉર્દૂ તરજુમામા ૧૭૦૦ છે

૨ ઉર્દૂ તરજુમામા એવો ઉલ્લેખ છે કે વિમળાદેવીના વિવાહ દેવડાની સાથે કરવામા આવ્યા હતા

દિલ્હીના સમ્રાટને આ વિરાટકાય વીરપુરુષને જોઇ તેમના બાહુબળની પરીક્ષા કરવાની ઇચ્છા થઇ. ખોરાસાનના અધીશ્વરે દિલ્હીના પાદશાહને એક લોહધનુષ્ય ઉપહારસ્વરૂપે આપ્યું હતું. આ ધનુષ્યની પ્રતંચા ચઢાવવી એ કાંઈ સહેલી વાત નહોતી. પાદશાહે ધાર્યું કે આ હિંદુવીરના સામર્થ્યની પરીક્ષા કરવા માટે આ ધનુષ ઉપયુક્ત થઇ પડશે. તેણે ધાર્યું કે આ હિંદુવીર આ ધનુષ્યપર બાણ ચઢાવવાને કદિ પણ શક્તિવાન થશે નહિ; પરંતુ વીરશ્રેષ્ઠ સોનિંગદેવે તે ધનુષ્યને એટલું વાળી દીધું કે તેના બે ટુકડા થઇ ગયા. પાદશાહ આ હિંદુવીરનું અદ્ભુત બાહુબળ જોઇ તેમને પરમ આદરપૂર્વક પોતાના મહાલયમાં લઇ ગયો. આ અરસામાં તૈમૂરશાહે દિલ્લીપર આક્રમણ કર્યું. ધડસીએ પાદશાહના પક્ષમાં રહી એટલી વીરતા પ્રદર્શિત કરી કે શત્રુના સમસ્ત ઉપદ્રવો સર્વથા શાંત થઇ ગયા. પાદશાહે ધડસીનાં આ અસીમ બલવિક્રમથી પરમ પ્રસન્ન થઈ તેમના પિતાની રાજધાની જેસલમીરના શાસનનો ભાર તેમને સમર્પણ કર્યો અને પ્રચલિત નિયમાનુસાર તેમને સનંદ લખી આપી. વળી તેણે તેમને જેસલમીરના કિલ્લાનો જીર્ણોદ્ધાર કરવાની પણ આજ્ઞા આપી.

આ રીતે યદુવંશનું ભાગ્યાકાશ પુનઃ નિર્મલ થઇ ગયું. ધડસી માત્ર પોતાના બાહુબળ અને પરાક્રમથીજ સૌભાગ્યલક્ષ્મીના ખોળામાં બેસી જેસલમીરના યદુવંશીઓની લુપ્ત કીર્તિને પુનઃ પ્રકાશિત કરવાને માટે પ્રવૃત્ત થયા. તેમની જાતિ અને કુટુંબનાં માણસો અનેક સ્થાનોમાં નિવાસ કરતાં હતાં, તે સર્વને ધડસીએ બોલાવ્યાં અને મહોબાના અધીશ્વર તથા પોતાના પરમ મિત્ર જગમાલની સહાયથી મહા પ્રચંડ સૈન્ય તૈયાર કરી જેસલમીરમાં જઈ ત્યાં ચોતરફ શાંતિ સ્થાપન કરી પોતાની શાસનશક્તિનો વિસ્તાર કર્યો. હમીર અને તેના પક્ષકારોએ ધડસીને આવેલા જોઇ તેમને યદુપતિસ્વરૂપે સ્વીકાર્યા; પરંતુ જસહડના પૌત્રો ધડસીને રાજા થયેલા જોઇ પ્રસન્ન થયા નહિ.

અમારા પાઠકોએ પ્રથમાધ્યાયમાં વીરશ્રેષ્ઠ દેવરાજનું વૃત્તાંત વાંચ્યું છે. દેવરાજે મંદોરના અધીશ્વર રાણા રૂપડાની કન્યા સાથે વિવાહ કર્યો હતો. આજ રાજકુમારીના ગર્ભથી કેહર નામનો પુત્ર ઉત્પન્ન થયો હતો. જે સમયે પાદશાહની સેનાએ જેસલમીરને ઘેરી લીધું હતું, તે સમયે ફક્ત કેહર અને તેની માતા એ ઉભયને મંદોરમાં મોકલી દેવામાં આવ્યાં હતાં. જે સમયે કેહરની વય બાર વર્ષની હતી તે સમયે તેને પોતાના માતામહના ગોવાળોની સાથે જંગલમાં જવાનો અભ્યાસ હતો. તે પોતાની સાથે કેટલાંક બાળકોને પણ લઇ લેતો અને તેમની સાથે જંગલમાં ખેલકૂદ કર્યા કરતો. એક સમયે કેહર રમતો રમતો જઇને એક સર્પના રાફડાની પાસે સૂઈ ગયો. કેહરને નિદ્રા આવી ગઇ. તે સમયે તે રાફડામાંથી એક સર્પ નીકળ્યો અને પોતાની ફેણવતી કેહરના મસ્તકપર છાયા કરીને બેસી રહ્યો. થોડીવારે એક ચારણ[1] ત્યાં થઇને જવા લાગ્યો. તેણે તે પરમ સુંદર બાલકના શિરપર સર્પની છાયા જોઇને તત્કાળ મંદોરપતિને સમસ્ત વૃત્તાંત કહી સંભળાવ્યું. રાણા શીઘ્ર તે સ્થાનપર ગયા અને ઉપરોક્ત ઘટના તેમના પણ જોવામાં આવી. તેઓ સમજી ગયા કે આ એક શુભ ચિન્હ છે અને કેહર એક સમયે અવશ્ય રાજા થશે.

ધડસી પ્રબલ પ્રતાપસહિત રાજ્ય કરતા હતા, પરંતુ રાણી વિમલાદેવીને એક પણ પુત્ર થયો નહિ; તેથી તેમનું મન અત્યંત શોકાકુલ રહેવા લાગ્યું. તેમણે અંતે નિરુપાય થઇ રાણીને એક પુત્ર ખોળે લેવાની સલાહ આપી. રાણીએ પોતાના સ્વામીની આજ્ઞાનુસાર પોતાના રાજ્યમાં જેટલા યદુવંશી ભાઈઓના પુત્રો હતા તે સર્વને બોલાવ્યા. તે સૌમાંથી તેણે કેહરને ચુંટી કાઢયો. ધડસી કેહરને દત્તકસ્વરૂપે ગ્રહણ કરે છે, એ સમાચાર સાંભળી જસહડના પૌત્રો અત્યંત અસંતુષ્ટ થયા અને તેઓ જેસલમીરપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરવાના ઉપાય શોધવા લાગ્યા. આ સમયે ધડસી એક મહા પ્રચંડ સરોવર ખોદાવતા હતા અને તેને જોવાને માટે તેઓ પ્રતિદિન જતા હતા. નિત્યનિયમ પ્રમાણે તેઓ એક દિવસ સરોવર જોવાને જતા હતા, એવામાં જસહડના પૌત્રોએ તેમનાપર આક્રમણ કરી તેમના પ્રાણનો નાશ કર્યો.

સાધ્વી વિમલાદેવીએ જ્યારે જસહડના પૌત્રોએ પોતાના સ્વામીના કરેલા ખૂનના વર્તમાન સાંભળ્યા ત્યારે તે સારી રીતે ચેતી ગઈ કે આ પાપીઓએ રાજ્યલોભથીજ આ ભયંકર કાર્ય

૧ ઉર્દૂ તરજુમામાં ભાટ લખ્યો છે.

કર્યું છે આથી તેણે તત્ક્ષણ કેહરને જેસલમીરના અધીશ્વર બનાવી તેના નામની આણ ફેરવી દીધી અને ઉક્ત દુરાચારીઓનો મનોરથ નિષ્ફળ કર્યો વિમલાદેવી ક્ષત્રિયોની રીતિ અનુસાર પોતાના સ્વામીની ચિતાપર ચઢવાને તેજ વખતે તૈયાર થાત, પરન્તુ કેટલાક કારણોથી તેણે તે કાર્ય કેટલાક માસ પછી કર્યું તેના સ્વામીએ જે સરોવર બંધાવવાનો આરંભ કર્યો હતો, તેને પૂર્ણ કરાવવાનું હતું અને વળી બાલક કેહરની સુરક્ષાને માટે પણ થોડા સમયની અપેક્ષા હતી ૭ માસ પછી તે સરોવર બંધાઇને તૈયાર થઈ ગયું વિધવા રાણીએ પોતાના સ્વામીના નામપરથી તેનું નામ " ઘડસીસર " રાખ્યું હવે શત્રુઓ કેહરના પ્રાણનો નાશ કરવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા, અને રાણી પ્રજ્વલિત ચિતામાં પડી ભસ્મીભૂત થઇ સુરલોકમાં ચાલી ગઇ રાણી વિમલાદેવી ચિતામાં પડતી વખત કહી ગઇ હતી કે—" હમીરના પુત્રનેજ કેહરનો ઉત્તરાધિકારી બનાવજો " હમીરને બે પુત્રો હતા જેતસી અને લૂનકર્ણ

જેતસીની યુવાવસ્થા આવતાં ચિતોડના રાણા કુંભાએ તેમનાપર વિવાહનું નાળીએર મોકલી આપ્યું ભટ્ટીરાજકુમાર પોતાના અનેક સેવકોને લઇને વિવાહ કરવાને માટે મેવાડ તરફ ચાલ્યા અરવલ્લીથી બારકોશ દૂર જતાંજ તેમને સાંકલા મેહરાજ નામના માલબનીના સુપ્રસિદ્ધ સામંત મળ્યા તે દિવસે તેમણે ત્યાં વિશ્રામ કર્યો અને બીજે દિવસે પ્રાતઃકાળ થતાંજ પોતાના પ્રવાસનો પ્રારંભ કર્યો આ સમયે એક તેતરપક્ષી બોલતું બોલતું તેમના જમણા[1] હાથ તરફથી ચાલ્યું ગયું સાંકલા મેહરાજનો સાળો પક્ષીઓની બોલીપરથી શુભાશુભ જાણવામાં અતિ ચતુર હતો તેમણે તરત જણાવ્યું કે—" આપણી જમણી બાજુએથી તેતર બોલતું બોલતું જાય, એ અપશુકન છે અને એથી અમંગળ થવાનો સંભવ છે " તેના આ વચન સંભળી જેતસીએ પોતાના અશ્વની લગામ ખેંચી અને તે દિવસે ત્યાંજ વિશ્રામ કર્યો તે સમયે તે પક્ષીને પકડવામાં આવ્યું તો તે એક આંખ વિનાનું જણાયું બીજે દિવસે પ્રભાત થતાંજ જેતસીએ પુનઃ યાત્રારંભ કર્યો આ સમયે થોડા અંતરપર એક વાઘણનો પોકાર સાંભળવામાં આવ્યો જેતસીએ મેહરાજના સાળાને તેનો અર્થ પૂછ્યો. તેણે પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે—' આપ અહીંઆજ વિશ્રામ કરો અને એક નવયુવકને હજામડીના વેષે કમલમેર મોકલી આપો તે ત્યાં જઇને ત્યાંની યથાર્થ સ્થિતિની ખબર લાવશે આ રીતે રાણા કુંભાની ચતુરતા સરલતાથી આપણને જ્ઞાત થશે અને આ અપશુકનો થવાનું કારણ શું છે તે પણ વિદિત થશે '

શીઘ્ર એક સાહસિક યુવકને હજામડીનો વેષ સજાવી કમલમેર મોકલવામાં આવ્યો તેણે ઉક્ત છદ્મવેષે રણવાસમાં જઇ સર્વ બાતમી મેળવી વાસ્તવમાં ચિતોડના રાણાએ કુમાર જેતસીનું અમંગલ કરવાનોજ પ્રયત્ન કર્યો હતો તે યુવકે જેતસીની પાસે આવી તેમને સર્વ વૃત્તાંત કહી સંભળાવ્યું જેતસીએ તેના વચનપર વિશ્વાસ રાખી રાણા કુંભાપર અત્યંત કોપાયમાન થઇ તેની કન્યાની સાથે વિવાહ કરવાનો વિચાર માંડી વાળ્યો અને મેહરાજની કન્યા સાથેનું પાણિગ્રહણ કર્યું આથી રાણો કુંભો જેતસીપર અત્યંત ક્રોધિત થયો, પરન્તુ તે જેતસીપર વેર લઇ શક્યો નહિ[2] અંતે તેણે મનનો ક્રોધ મનમાંજ સમાવી પોતાની કન્યા યાગરોનના વિખ્યાત ખીચી રાજા અચલદાસને સમર્પિત કરી આ ઘટના બન્યા પછી જેતસી પૂગલદેશપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરવાને માટે ગયા અને ત્યાં પોતાના ભ્રાતા લૂનકર્ણ તથા પોતાના સાળાની સાથે રણભૂમિમાં શયન કર્યું આ સમયે તેમની સાથે તેમના એકસોવીસ સેવકો માર્યા ગયા પૂગલપતિ રાણિગદેવ[3] જાણતો નહોતો કે સે જેસલમીરપતિના અત્યંત નિકટના બે સગાઓને મારી નાખ્યા છે જ્યારે તેણે આ વાત જાણી ત્યારે તે અત્યંત દુઃખિત થયો અને તેણે તે માટે કાળા વસ્ત્રો પરિધાન કરી સમસ્ત ભારતવર્ષના પ્રત્યેક તીર્થની યાત્રા

---

૧ ઉર્દુ તરજુમામાં એવો ઉલ્લેખ છે કે એ તેતર જમણા હાથ તરફથી બોલ્યું

૨ અહીંઆ અમે કર્નલ ટોડના શબ્દોનો અવિકલ અનુવાદ કર્યો છે જેતસીનો વેષધારી યુવક કમલમેરમાં શું જોઇ આવ્યો અને રાણાએ શી લજ્જાથી બદલો લીધો નહિ તે તેમણે જણાવ્યું નથી

૩ આ રાણિગદેવનું વૃત્તાંત પ્રથમ ખંડના યથાસ્થાને આપવામાં આવ્યું છે

કરી. આ રીતે પોતાના બાપનો નાશ કરી તે પુન: પોતાના પાટનગરમાં ચાલ્યો આવ્યો રાવલ કેહરે તેને ક્ષમા કરી ધૈર્ય આપ્યું.

કેહરને નિમ્નલિખિત આઠ પુત્રો થયા:—

(૧) સોમ — એમના અગણિત વંશજો 'સોમભટ્ટી'ના નામથી વિખ્યાત છે.
(૨) લખમણ
(૩) કેલણજી — એમણે પોતાના બાહુબળથી પોતાના જ્યેષ્ઠબંધુના અધિકારમાંથી વિક્રમપુર છીની લીધું અને તેઓ પોતાના અનુચરોને લઈને ગીરાથમાં જઈ વસવા લાગ્યા
(૪) કલકરન
(૫) સાતલ — એમણે પોતાના નામથી સાતલમેર રાજધાની સ્થાપિત કરી.
(૬) બીજૂ
(૭) તન્નૂ
(૮) તેજસી

નાગોરના રાઠોડ અધીશ્વરપર પોતાના પિતાનું વૈર લેવાને માટે જે સમયે રાણિંગદેવના પુત્રોએ યવનધર્મનું અવલંબન કર્યું, તે સમયે તેઓ પૂંગલ અને મરોટના ઉત્તરાધિકારથી વંચિત થઇ આભારિયા ભાટીઓની સાથે જઇ મળ્યા અને તેમનું નામ મોમન અર્થાત્ મુસલમાન ભાટી રાખવામાં આવ્યું આ સમયે રાવલ કેહરના તૃતીય પુત્ર કેલણે પૂંગલ અને મરોટપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી વિક્રમપુરને પણ પોતાના અધિકારમાં લઇ લીધું આ ઉપરાત યદુવંશની શોચનીય દશામાં દાહિયા રાજપૂતોએ તેમની જે પ્રાચીન રાજધાની દેરાવલપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો હતો, તે પણ તેમણે પોતાના અધિકારમાં લઇ લીધું.

કેલણે બ્યાસ નદીની નિકટ પોતાના પિતાના નામથી એક કિલ્લો બંધાવ્યો હવે જોહિયા અને લંગાઓની સાથે ભાટીઓને પુન: વિવાદ ઉપસ્થિત થયો. લગાઓના નેતા અમીરખા[1] દુરાઇએ કેલણ ઉપર આક્રમણ કર્યું; પરંતુ કેલણે ક્ષત્રિયોચિત વીરતાથી અમીરખાનો સંપૂર્ણ પરાભવ કર્યો. કેલણ આ સમયે પોતાના બાહુબળથી એટલા વિખ્યાત થઇ ગયા હતા કે તેમનું નામ સાંભળી ચાહિલ, મોહિલ અને જોહિયા લોકો થરથર કંપી ઉઠતા હતા કેલણે ધીરે ધીરે પંજાબ દેશપર્યંત પોતાની સત્તાનો વિસ્તાર કર્યો. કેલણે સમાજામવંશની એક રાજકુમારી સાથે વિવાહ કર્યો. આ સમાજામવંશમાં રાજસિંહાસનને માટે એક મહાન વિવાદાગ્નિ પ્રજ્વલિત થયો હતો. કેલણે મધ્યસ્થ થઇને તે વિવાદનો અંત આણ્યો. તેમણે સમાજામવંશના સુજાઅતજામ નામના જે નેતાના પક્ષનું સમર્થન કર્યું હતું, તે કેલણની સાથે મરોટમાં આવ્યો બે વર્ષ પછી સુજાઅતનું અવસાન થયું. હવે કેલણે સમાજામવંશના સર્વ દેશોપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો આથી સિંધુ નદીના તટપર્યંત તેમના રાજ્યનો વિસ્તાર થયો. કેલણે ૭૨ વર્ષની વયે શરીર છોડ્યું

કેલણનો સ્વર્ગવાસ થયા પછી ચાચકદેવ તેમના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા. આ સમયે ભાટીઓનો અધિકાર ગારા નદીના તટપર્યંત થઇ ગયો હતો, તેથી મુલતાનનો યવન અધીશ્વર તેમનાપર અત્યંત ક્રુદ્ધ થઈ ગયો હતો ચાચકદેવ મરોટ નામના સ્થાનમા જઇ ત્યાં પોતાની રાજધાની સ્થાપિત કરી રહેવા લાગ્યા થોડા દિવસ પછી મુલતાનના અધીશ્વરે પુન: યદુવંશીઓનો વિધ્વંસ કરી નાખવાની અભિલાષાથી ઘણી મોટી તૈયારી કરી. લગા, જોહિયા, ખીચી વગેરે જે જે જાતિઓને પ્રાચીન કાળથી ભાટીઓની સાથે શત્રુતા ચાલી આવતી હતી તે સર્વ મુલતાનપતિની સાથે જઇ મળી. અન્યપક્ષે ચાચકદેવ મુલતાનપતિને યુદ્ધ કરવા માટે તૈયાર થયેલો જોઇ સાવધાન થયા અને તેમણે સાત[2] હજાર અશ્વારોહીઓ તથા ચૌદ હજાર પાયદલ સૈનિકો એકત્રિત કરી બ્યાસ નદીની

[1] ઉર્દૂ તરજુમામાં અમીરખાં ધોરી નામ લખવામાં આવ્યું છે
[2] ઉર્દૂ તરજુમામાં ૧૧ હજાર છે

સમીપ જઇ ઉક્ત યવનની સામે અસીમ સાહસપૂર્વક યુદ્ધ કર્યું ઉભયપક્ષો વચ્ચે દારુણ યુદ્ધ થવા માડયુ આ યુદ્ધમા યવનો પરાસ્ત થઇને નાસી ગયા વીરશ્રેષ્ઠ ચાચકદેવે શત્રુઓની છાવણીમાથી પુષ્કળ સામાન લૂટી લીધો અને તેઓ પૃથ્વીને કપાયમાન કરતા પુન મરોટમા ચાલ્યા આવ્યા, પરતુ આટલાથીજ યુદ્ધાગ્નિ શાંત થયો નહિ મુલતાનપતિએ પ્રથમ પરાજયનો બદલો લેવાને માટે બીજે વર્ષે મહાપ્રચડ સેનાસહિત આક્રમણ કર્યુ આ સમયે થયેલા સગ્રામમા ૭૪૪ ભટ્ટી અને ૩૦૦૦ મુલતાનીઓ માર્યા ગયા મુલતાનપતિ બીજીવાર પરાસ્ત થયો હવે ચાચકદેવના રાજ્યની સીમા ઘણી વધી ગઇ તેમણે અસનીકોટ નામના કિલ્લામા પોતાના પુત્રના હાથનીચે એક સેના રાખી અને તેઓ સ્વય પૂગલમા ચાલ્યા આવ્યા ત્યાર પછી તેમણે દૂદીના અધીશ્વર મહિપાનપર આક્રમણ કર્યુ અને તેને પરાસ્ત કર્યો પછી તેમણે જેસલમીરમા આવી પોતાના ભ્રાતા લખમણની મુલાકાત કરી

અસનીકોટના તાબામા જેટલા ગામો હતા તે સર્વની ઉપજ તેમણે જેસલમીરમા લાવીને ખરચી નાખી ચાચકદેવ જે સમયે જેસલમીરથી પોતાની રાજધાનીમા આવતા હતા તે સમયે વારૂ સ્થાનના જજગાજે તેમની મુલાકાત લીધી આ માણસ પુષ્કળ બકરાઘેટા પાળતો હતો વરજાગ નામનો એક રાઠોડ લૂટારો પાસેના ગામમાથી કોઇ કોઇ વખત આવીને તેના પશુઓ ચોરી જતો હતો જજે વિચાર કર્યો કે ચાચકદેવનુ શરણ ગ્રહણ કરવાથી મારા બકરાઘેટાનુ રક્ષણ થશે આવા ઉદ્દેશથી તેણે ભારે ભારે કિંમતના બકરાઘેટા ચાચકદેવને ભેટ આપ્યા વરજાગ એક મહા વીર હતો તેણે સાતલમેર નામના વાણિજ્યના પ્રધાન સ્થાનને એક ભાગીસામતની પાસેથી પોતાના બાહુબળથી ખુચવી લીધુ હતુ વરજાગનુ નામ સાભળતાજ મરુભૂમિના નિવાસીઓ થર થર કપતા હતા વીરશ્રેષ્ઠ ચાચકદેવ જજને અભયવચન આપીને ચાલ્યા ગયા તેઓ જતી વખત તેને કહેતા ગયા હતા કે – 'જો વરજાગ તમારાપર પુન અત્યાચાર કરશે તો હુ તેને ઉચિત ફળ આપીશ' થોડા દિવસ પછી રાવ ચાચકદેવ જજના તાબાના દેશમા ગયા અને તેની મુલાકાત લીધી જજે પુન તેમને વરજાગના અત્યાચારની વાત કહી સભળાવી અને તેમની સહાય માગી ચાચકદેવે જજની પ્રાર્થના લક્ષમા લઇસાતલમેરના લૂટારાનુ દમન કરવાને માટે પોતાની સમસ્ત સેના એકત્રિત કરી પછી તેમણે સીતાજાતિના અધીશ્વરની સાથે સધિ કરી આ નવીન મિત્ર ત્રણ હજાર અશ્વારોહીઓની સેના પોતાની સાથે લઇ ચાચકદેવની પડખે આવી ઉભો રહ્યો નગરમાથી નીકળીને બહાર જતા શ્રીમત માણસોપર આક્રમણ કરીને ચાચકદેવે તેમને લૂટી લીધા અને તેમને બદીવાન બનાવ્યા શ્રીમત નાગરિકોએ મુક્તિ પ્રાપ્ત કરવાને માટે પુષ્કળ દ્રવ્ય આપવાની ઇચ્છા પ્રદર્શિત કરી, પરતુ ચાચકદેવે તેમને જણાવ્યુ કે –"જો તમે આ સ્થાન છોડીને જેસલમીર આવો અને ત્યા નિવાસ કરો તો તમને સુખેથી મુક્ત કરવામા આવશે" ૩૬૫ મોટા મોટા વ્યાપારીઓએ ચાચકદેવની આ આજ્ઞા માન્ય કરી અને તેઓ પોતાની સર્વ સપત્તિ સાથે જેસલમીરમા જઈ રહ્યા

વરજાગના ત્રણ પુત્રોને બદીવાન બનાવવામા આવ્યા હતા વીરશ્રેષ્ઠ ચાચકદેવે તેમાના વચલા અને નાના પુત્રની વય ઘણી નાની જોઇને તેમને મુક્ત કર્યા પરતુ જ્યેષ્ઠ કુમાર મેરાને તેના પિતા વરજાગની સારી ચાલની જામીનગીરીતરિકે પોતાની પાસે બદીવાન કરી રાખ્યો ચાચકદેવે જે સીતા જાતિના અધીશ્વરની સાથે આ ઘટના બન્યા પૂર્વે મિત્રતા કરી હતી તેની પૌત્રી સાનદેરીની સાથે તેમણે પોતાના વિવાહ કર્યા પહેરામણીમા તેમને પચાસ અશ્વો, પાત્રીસ દાસીઓ ચાર પાલખી અને બસે ઉટ પ્રાપ્ત થયા આ સર્વ વસ્તુઓ લઈ ચાચકદેવ મરોટ નગરમા ચાલ્યા આવ્યા

ઉપરોક્ત ઘટના બન્યા પછી બે વર્ષે વીરશ્રેષ્ઠ ચાચકદેવે પીલબગના અધિપતિની સાથે યુદ્ધ કર્યુ એક ભાગીની પાસેથી એક મૂલ્યવાન અશ્વ લૂટી લેવામા આવ્યો, તે આ વિગ્રહનુ મૂળ હતુ ચાચકદેવ પીલબગેશ્વરને પરાસ્ત કરીને તેની રાજ્યધાનીનુ દ્રવ્ય લૂટવા લાગ્યા પરતુ એવામા યદુવશના જૂના વૈરી લગા લોકોએ આ સુસધિનો લાભ લઇ ચાચકદેવના દિનાપુરના કિલ્લાપર આક્રમણ કર્યુ અને ત્યાની સમસ્ત સેનાને પરાસ્ત કરી

આ તરફ ચાચકદેવે યુદ્ધ ચાલુજ રાખ્યુ તેમણે અનેક દેશો જીતી લીધા આ પ્રકારે તેમણે પજાબ

પર્યંત પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો. અંતે વૃદ્ધાવસ્થામાં જ્યારે ચાચકદેવ ભયંકર રોગ-થી ગ્રસ્ત થયા અને જ્યારે તેમણે જાણી લીધું કે હવે મારો અંતકાળ નિકટ આવ્યો છે અને રોગ-માંથી મુક્ત થવાની આશા મિથ્યા છે, ત્યારે તેમણે દીર્ઘકાળ સુધી કષ્ટ ભોગવીને મરણ પામવાને બદલે ક્ષત્રિયોની રીતિ પ્રમાણે પ્રાણત્યાગ કરવાનો દૃઢ સંકલ્પ કર્યો. ક્ષત્રિયો દૃઢ શ્રદ્ધાપૂર્વક માને છે કે શત્રુઓના ભીષણ શસ્ત્રાઘાતથી મૃત્યુ થાય તો આપણને સ્વર્ગની પ્રાપ્તિ થાય છે. આથીજ યુદ્ધ-માં મરવું, એને તેઓ પરમ ધર્મ માને છે અને આજ કારણથી તેઓ આમરણ યુદ્ધકાર્યમાંજ ઉદ્યુક્ત રહે છે. આવા વિશ્વાસથી તેઓ રણભૂમિમાં જે આત્મોત્સર્ગ કરે છે, તેથી તેમનાં ગૌરવ અને મહિમાની અત્યંત પ્રશંસા થાય છે. વીરશ્રેષ્ઠ ચાચકદેવ ક્ષત્રિયોના શિરોભૂષણસ્વરૂપ હતા; તેઓ જીવનપર્યંત યુદ્ધકાર્યમાં નિયુક્ત રહ્યા હતા. આવા મહાન ક્ષત્રિય રણભૂમિમાં પ્રાણત્યાગ કરવાનો સંકલ્પ કરે એમાં શું આશ્ચર્ય[1] છે ?

તેમણે પોતાના એક દૂતને લંગાજાતિના અધીશ્વરની પાસે મોકલી તેનાદ્વારા તેને એવી ખબર કરી કેઃ-" ચાચકદેવ રોગશય્યાપર પડયા છે. દીર્ઘકાળપર્યંત કષ્ટ ભોગવીને મરણ પામવા કરતાં તેમણે ક્ષત્રિયવીરોની પેઠે શત્રુની તલવારદ્વારા પોતાના પ્રાણ છોડવાનો સંકલ્પ કર્યો છે, માટે તેમણે આપની સાથે યુદ્ધ કરવાની પ્રાર્થના કરી છે. " મુલતાનના રાજાએ ઉક્ત દૂતના શબ્દોપર વિશ્વાસ મૂકયો નહિ. તે પોતાના મન સાથે બોલ્યોઃ " ચાચકદેવ મને છળ કરીને સમરભૂમિમાં બોલાવી પોતાની ગુપ્ત અભિલાષા સિદ્ધ કરવા માગતો જણાય છે. આથીજ તેણે યુદ્ધની માગણી કરી છે. " આવો વિચાર કરી તે દૂતને કહેવા લાગ્યોઃ " તમારા સ્વામી પ્રપંચ જાળનો વિસ્તાર કરીને મારો નાશ કરવાની અભિલાષા રાખે છે; માટે હું યુદ્ધ કરીશ નહિ. " મુલતાનના રાજાનો આ ઉત્તર સાંભળી દૂતે શપથ લઇ કહ્યું: " રાજન્ ! આપ વૃથા સંદેહ ધારણ કરો છો. મહારાજા ચાચકદેવ ખરેખર દુઃસાધ્ય રોગથી પીડિત છે અને તેમને હવે બીજી કાંઇ પણ ઇચ્છા નથી; પરંતુ તેઓ અંતસમયે માત્ર એક ક્ષત્રિયવીરને છાજે તેવી રીતે મરવા માગે છે. તેઓ આ કારણથી માત્ર સાતસેં[2] વીરોની સાથેજ રણભૂમિમાં આવશે. આપ આપના મનને વૃથા સંદેહથી ચિંતાતુર કરશો નહિ અને મારા સ્વામીની આ મનોકામના પૂર્ણ કરો. " મુલતાનના રાજાને હવે દૂતનાં વચનપર વિશ્વાસ આવ્યો અને તે બોલ્યોઃ " હું ચાચકદેવની મનોકામના પૂર્ણ કરવાને માટે યુદ્ધ કરવાને તૈયાર છું. " દૂતે જઇને આ વાત ચાચકદેવને કહી સંભળાવી. વીરશિરોમણી ચાચકદેવના આનંદ-નો પાર રહ્યો નહિ. જે જે સેનાપતિઓ અને સૈનિકોએ સદા ચાચકદેવની સાથે રહીને યુદ્ધમાં વિજય પ્રાપ્ત કર્યો હતો, તેમાંથી સાતસેં વીરોને ચાચકદેવે ચૂંટી કાઢયા. આ સાતસેં વીરોએ પણ પોતાના સ્વામીની અભિલાષા પૂર્ણ કરવાને માટે રણભૂમિમાં પ્રાણાર્પણ કરવાનો દૃઢ સંકલ્પ કર્યો હતો. ચાચક દેવે રણભૂમિમાં જવા પૂર્વે પોતાના રાજ્યની પૂર્ણ વ્યવસ્થા કરી લીધી. સીતાજાતિની રાણીના ગર્ભથી તેમને જે ગજસિંહ નામક પુત્ર થયો હતો, તેને તેમણે તેની માતાની સાથે નનસાલમાં મોકલી દીધો. તેમને સોઢાજાતિની રાણી લીલાવતીના ગર્ભથી વરસલ, કમ્બોહ અને ભીમદેવ એ ત્રણ પુત્રો ઉત્પન્ન થયા હતા. ચોહાણવંશી રાણી સૂરજદેવીના ગર્ભથી રણધીર અને રત્નૂ નામક બે પુત્રો થયા હતા. વીરશિરોમણિ ચાચકદેવે આ પાંચ પુત્રોપૈકી જ્યેષ્ઠ પુત્ર વરસલને પોતાનો ઉત્તરાધિકારી બનાવ્યા અને તેમને ખડાલ (આ દેશના મુખ્ય નગરનું નામ દેરાવર છે) સિવાયનો પોતાનો સમસ્ત દેશ અર્પણ કર્યો. તેમણે ખડાલ દેશ રણધીરને અર્પણ કર્યો. વરસલ સત્તર હજાર સૈનિકોને પોતાની સાથે લઈ પોતાની રાજધાની કિરોહરમાં[3] ચાલ્યા ગયા.

આ પ્રકારે વીરવર ચાચકદેવે પોતાનું રાજ્ય પોતાના બે પુત્રોને વહેંચી આપ્યું અને ત્યાર પછી તેઓ

૧ ટ્રાન્સકિમઆના પ્રાચીન વીરો રોગગ્રસ્ત થતાં હાથમાં તલવાર લઇ રણક્ષેત્રમાં પ્રાણ ત્યાગ કરતા હતા. આ પ્રથા અંતે જુટલેંડ પર્યંત ફેલાઇ હતી.

૨ ઉર્દુ તરજુમામાં ૫૦૦ છે.

૩ કિરોહરનો મોટો કિલ્લો રાવ કેલણે બંધાવ્યો હતો. તે ભાવલપુરથી બાવીસ કોશના અંતરપર હતો; પરંતુ હાલમાં તેનું કાંઈ ચિન્હ પ્રાપ્ત થતું નથી.

પોતાના જીવનનો ત્યાગ કરવાને માટે ઉક્ત સાતસે વીરોસહિત દીનાપુરના રણ તરફ ચાલ્યા ત્યા પહોચતા તેમને સમાચાર મળ્યા કે મુલતાનનો રાજા અહીઆથી બે કોશના અંતરપર છાવણી નાખીને પડેલો છે આ સમાચાર સાભળીને તેમનુ હૃદય આનંદથી પ્રફુલ્લિત થયુ તેમણે સ્નાન કરી નિર્મળ ચિત્તે અસ્ત્રશસ્ત્ર તથા ઇષ્ટદેવનુ પૂજન કર્યું અને દીનદરિદ્રીને ધનરત્નાદિ લૂટાવીને આ માયામય સસારપરથી પોતાનુ મન પરાવૃત્ત કરી તેને પરમાત્મામા લીન કર્યું

થોડીવાર પછી રણવાદ્યોનો નાદ સભળાવા લાગ્યો ઉભયપક્ષની સેના સામસામે થતાની સાથેજ વીરશ્રેષ્ઠ ચાચકદેવે પોતાના સાતસે સૈનિકોસહિત મુલતાનના અધીશ્વરના કેટલાક હજાર સૈનિકોની સામે યુદ્ધ કરવા માડ્યુ તેમણે બે ઘડી સુધી વીરતા દર્શાવી પોતાના સાતસે સૈનિકોની સાથે રણ-ભૂમિમા ચિરનિદ્રામા શયન કર્યું આ સાતસે માણસોએ મુલતાનના બે હજાર સૈનિકોનો વધ કર્યો હતો ચાચકદેવે આ પ્રકારે સગ્રામભૂમિમા ચિરકાળને માટે શયન કર્યા પછી મુલતાનપતિ પોતાના પાટનગરમા ચાલ્યો ગયો

જે સમયે રણધીર દેરાવરમા પોતાના પિતાની ઉત્તરક્રિયા કરતા હતા, તે સમયે ચાચકદેવના દ્વિતીય પુત્ર કરમોહે શોકોન્મત્ત થઇ ત્યાને ત્યાજ પ્રતિજ્ઞા કરી કે—" મુલતાનપતિએ મારા પિતાને અન્યાયથી માર્યા છે, માટે હુ અવશ્ય તેનો બદલો લઇશ " કુભાએ (કરમોહે) તત્કાળ પોતાની સાથે એક સેવક લઇ મુલતાન તરફ પ્રયાણ કર્યું જ્યા મુલતાનપતિના સૈન્યની છાવણી હતી, તે સ્થળની આસપાસ બાવીસ હાથની પહોળાઇની એક ખાઇ હતી કુભાએ રાત્રિના સમયે અશ્વારૂઢ થઇ સાહસપૂર્વક ખાઈ કૂદી પોતાના અશ્વને તળના દોરડાવતી બાધ્યો પછી તેઓ મુલતાનપતિના જેવા વસ્ત્રો પરિધાન કરી પહેરેદારની દૃષ્ટિ સન્મુખથીજ શિબિરમા પ્રવેશ્યા આ સમયે મુલતાનનો રાજા નિદ્રા લેતો હતો કુભાએ તેજ અવસ્થામા તેનો શિરચ્છેદ કર્યો ત્યાર પછી તેઓ શીઘ્ર તે છાવણીમાથી ચતુરતાપૂર્વક નીકળી આવી દેરાવરમા પોતાના બધુને મળ્યા

વરસલ દીનાપુરમા પુન પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી કિરોહરમા ચાલ્યા ગયા તેમના જૂના શત્રુ લગા લોકોએ હૈબતખાની સહાયથી તેમનાપર આક્રમણ કર્યું, પરંતુ વરસલે પોતાના અતુલ પરાક્રમથી તેમને પરાસ્ત કરીને નસાડી મૂકયા આ સમયે[1] હુસેનખાએ વિક્રમપુરપર આક્રમણ કર્યું પરતુ વરસલે તેને પણ પરાસ્ત કર્યો

સવત ૧૫૩૦ (ઇ સ ૧૪૭૪) મા વરસલે વિક્રમપુરનો કોટ અને કિલ્લો બધાવ્યો

હવે કેવલ રાવલ કેલણના વશજોની સાથેના પજાબના સામતોના સીમાતસબધી નાના નાના વિગ્રહોનુ વૃત્તાંત આવે છે આ વિગ્રહોમા એકવાર એક પક્ષની હાર થતી તો બીજી વખત તેની જીત થતી તે સબધી નિરસ વર્ણન અમે લખાવવા ઇચ્છતા નથી અતે કેલણના વશજોએ ગારા નદીના ઉભય કિનારાઓની પાસેના પ્રદેશોને વહેચી લીધા અને તેઓ તેમા સ્વતત્રતાપૂર્વક રાજ્ય કરવા લાગ્યા આ ઘટના બન્યા પછી થોડા દિવસમા દિલ્હીના સમ્રાટ બાબરે લગાઓના અધિકારમાથી મુલતાન છીનવી લીધુ અને ત્યા મુસલમાન સૂબો નિયુક્ત કર્યો આ સમયે કિરોહર, દીનાપુર પૂગલ અને મરોટના યદુવશીઓએ પોતાના રાજ્યની રક્ષાને અર્થે મુસલમાનધર્મનો સ્વીકાર કર્યો

ત્યાર પછી ભટ્ટીઇતિહાસવેત્તા મુખ્ય વશવૃક્ષ મૂકીને શાખાનુ વર્ણન કરે છે અને રાવલ જેત, લૂનકરણ ભીમ, મનોહરદાસ અને સુબલસિંહના નામો ગણાવ્યે જાય છે રાવલ સુબલસિંહના શાસનકાળથીજ જેસલમીરની રાજકીય સ્થિતિ પરિવર્તિત થઇ ગઇ

---

[1] હિંદી તરજુમામા હુસેનખા બલ્લોચ લખવામા આવ્યુ છે

अध्याय ५ मो

જેસલમીરના રાજ્યના ઉત્તરાધિકારીનું બદલાવું–યવનસમ્રાટે તેમને અર્પણ કરેલી જેસલમીરની ગાદી–તેમણે યવનસમ્રાટની આધીનતાનો કરેલો સ્વીકાર–બાબરે કરેલા આક્રમણના સમયમાં જેસલમીરના રાજ્યની સીમા–સુબલસિંહનો સ્વર્ગવાસ થયા પછી તેમના પુત્ર અમરસિંહનુ સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થવું–અમરસિંહે બલુચપ્રદેશમાં કરેલી ટીકાદાડ–તે યુદ્ધમાં તેમને મળેલો વિજય––ચન્ના રાજપૂતોનું વિદ્રોહી થવું–બિકાનેરવાસી રાઠોડોના ઉપદ્રવોનો ભટ્ટીસામંતોએ કરેલો પ્રતીકાર સીમાસંબંધી વિવાદનું મૂળ–ભટ્ટીલોકોની થયેલી જીત–સામંતોની વચ્ચે ઝગડો થયાથી બિકાનેર અને જેસલમીરના અધીશ્વરોની વચ્ચે ઉપસ્થિત થયેલો ટંટો–બિકાનેરના રાજા અનુપસિંહે અપમાનનો પ્રતીકાર કરવાને માટે પોતાના સામંતોને કરેલું નિમંત્રણ–જેસલમીરપર આક્રમણ કરનાર રાઠોડોનો થયેલો પરાજય–રાવલે પુંગલપર પુન: સ્થાપિત કરેલો પોતાનો અધિકાર–બાડમેરપતિને માંડલિકોની શ્રેણીમાંથી મુક્ત કરવા–અમરસિંહનું મૃત્યુ–જસવંતસિંહનું રાજસિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થવું–જેસલમીરનું પતન–રાઠોડોના હાથમાંથી પુંગલ, બાડમેર અને ફેલોદીનું દૂર થવું–દાઉદના પુત્રોએ ખડાલથી ગાડા સુધી સ્થાપન કરેલો પોતાનો અધિકાર–અક્ષયસિંહનો અભિષેક–તેજસિંહે પોતાના હાથમાં લીધેલું જેસલમીરનું શાસન–તેજસિંહને પુન. થયેલી રાજ્યપ્રાપ્તિ–તેમણે ચાળીસ વર્ષપર્યંત કરેલું રાજ્યશાસન–ભાવલખાંએ ખડાલપર સ્થાપન કરેલો પોતાનો અધિકાર–રાવલ મૂલરાજ–સ્વરૂપસિંહ મહેતાને પ્રાપ્ત થયેલું રાજમંત્રીનું પદ–તેણે ધારણ કરેલી ભટ્ટિસામંતોપ્રત્યે ઘૃણા–યુવરાજ રાયસિંહે સ્વરૂપસિંહનો કરેલો વધ–રાવલ મૂલરાજનું બંદી થવું–રાયસિંહે સિંહાસનપર બેસવાને પાડેલી ના–એક રાજપૂત રમણીએ મૂલરાજની કેદમાંથી કરેલી મુક્તિ–મૂલરાજને પુન: થયેલી રાજ્યપ્રાપ્તિ–યુવરાજ રાયસિંહને થયેલી દેશનિકાલની શિક્ષા–તેનું જોધપુરમાં ગમન–ભટ્ટિસામંતોએ કરેલો વિદ્રોહ–દંડતરીકે જપ્ત થયેલી તેમના તાબાની સમસ્ત ભૂમિ અને સર્વ કિલ્લાઓનો થયેલો વિધ્વંસ–બારવર્ષ પછી પુન તેમને આપેલો ભુમિનો અધિકાર–રાયસિંહે કરેલો એક વાણિકનો શિરચ્છેદ–તેનું પુન: જેસલમીરમાં આવવું–તેને દેવાના કિલ્લામાં મોકલવો–સાલિમસિંહને થયેલી મંત્રીપદની પ્રાપ્તિ–તેનું ચરિત્ર–તેનું શત્રુના હાથમાં સપડાવું–પણ જોરાવરસિંહની સહાયથી મુક્ત થવું–તેની ભાભીની સાથે મળીને તેનો નાશ કરવાને રચેલું ષડયંત્ર–જોરાવરસિંહને આપેલું વિષ–મહેતાએ તેના બંધુ અને તેની સ્ત્રીનો કરેલો વધ–દેવાના કિલ્લામાં લાગેલી આગ–રાયસિંહનું આગમાં પડીને બળી મરવું–તેના પુત્રોનો થયેલો વધ–ગજસિંહને રાજ્ય અર્પણ કરવું–મૂલરાજના કનિષ્ઠ પુત્રોનું બિકાનેરમાં નાસી જવું

-મંત્રીની યાવચ્ચંદ્રદિવાકરૌ સત્તા-ભટ્ટીઇતિહાસની સમાલોચના.

ઠકો સારી પેઠે જાણે છે કે જેસલમીરના સ્વામી ઘડસીનું શોચનીય મૃત્યુ થયા પછી તેમની રાણીએ પોતાના દત્તક પુત્ર કેહરને જેસલમીરનું સિંહાસન સમર્પણ કર્યું હતું; તે છતા પણ તે પ્રજ્વલિત ચિતામાં બેસતી વખત એમ પણ કહી ગઈ હતી કેઃ-"હમીરના પુત્રને જેત અને લૂનકરણને કેહરના દત્તક કરી તેમને રાજ્યના ઉત્તરાધિકારી બનાવશો. "આ કારણથી કેહર જેસલમીરના સિંહાસનપર બેઠા અને તેમને આઠ પુત્રો થયા; તે છતાંપણ જેત અને લૂનકરણજ તેમના ઉત્તરાધિકારી ગણાયા; પણ જેતને રાજ્ય પ્રાપ્ત થયા પૂર્વેજ તે પૂંગલ દેશ જીતી લેવાની ઇચ્છાથી ત્યાં જઇ સમરક્ષેત્રમાં મૃત્યુ પામ્યો. લૂનકરણ પણ તેજ સમરમા મૃત્યુ પામ્યો. જેતને પુત્ર થયો નહોતો, તેથી લૂનકરણના વંશજોનાજ અધિકારમાં જેસલમીર રહ્યું. લૂનકરણને ત્રણ પુત્રો થયા (૧) હરરાજ (૨) માલદેવ અને (૩) કલ્યાણદાસ.

કેહરનું મૃત્યુ થયા પછી લૂનકરણના જ્યેષ્ઠ કુમાર હરરાજે જેસલમીરના સિંહાસનપર વિરાજમાન થવું જોઇતું હતું;કિંતુ હરરાજ કેહરની સમક્ષજ મરણ પામ્યો હતો, તેથી હરરાજનો પુત્ર ભીમ જેસલમીરના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયો. ભીમના રાજત્વકાળનો કાંઇ પણ ઇતિહાસ કર્નલ ટૉડે પ્રકાશિત કર્યો નથી. વધુ સ્પષ્ટતાને ખાતર અત્રે અમે લૂનકરણની વંશાવલી સાદર કરીએ છીએઃ-

લુનકરણ

હરરાજ	માલદેવ	કલ્યાણદાસ
ભીમ	કેતસી	મનોહરદાસ
નાથુ	દયાદાસ	રામચંદ્ર
	સુબલસિંહ	

ભીમનું મૃત્યુ થયા પછી તેનો પુત્ર નાથુ જેસલમીરના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયો. નાથુને સિંહાસન પ્રાપ્ત થયા પછી અતિ અલ્પ સમયમાં તે બિકાનેરની એક રાજકુમારીનું પાણિગ્રહણ કરવાને ગયો. લગ્ન કરીને પાછા ફરતા તેણે જેસલમીરની અંતર્ગત ફલોદી પ્રદેશમાં મુકામ કર્યો; તે વખતે કલ્યાણદાસના પુત્ર મનોહરદાસે સિંહાસન પ્રાપ્ત કરવાના લોભથી એક સ્ત્રીદ્વારા વિષ દેવરાવી તેને મારી નખાવ્યો. નાથુના મૃત્યુ પછી મનોહરદાસે જેસલમીરનો રાજમુકુટ પોતાના મસ્તકપર ધારણ કર્યો. મનોહરદાસે પોતાના બંધુના પુત્રને મારી નાખીને કેટલોક વખત રાજ્ય કર્યું. તેણે પોતાનો અંતકાળ નિકટ આવતી વખત પોતાના પુત્ર રામચંદ્રને સિંહાસનારૂઢ કરવાને માટે પુષ્કળ પરિશ્રમ કર્યો; પરંતુ તે હત્યારાના વંશમા કોઇને પણ સિંહાસનની પ્રાપ્તિ થઈ નહિ. તેના મરણ પછી લૂનકરણના વચલા પુત્ર માલદેવનો પ્રપૌત્ર સુબલસિંહ જેસલમીરના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા. સુબલસિંહ સુશીલ, સદ્ગુણી અને બહાદૂર હતા.

રામચંદ્ર અત્યંત ઉપદ્રવી અને દુર્ગુણી હતો, તેથી પ્રજાએ તેમને પોતાના રાજાતરિકે પસંદ નહિ કરતાં ધીર અને શાંત પ્રકૃતિના સુબલસિંહને પસંદ કર્યા. તેમને સિંહાસન મળ્યું તેનાં બીજાં પણ કેટલાંક કારણો હતાં. સુબલસિંહ અંબરપતિના ભાણેજ હતા. તેઓ અંબરપતિના હાથનીચે યવનોના તાબાના પેશાવર નગરમાં એક ઉચ્ચ પદપર નિયુક્ત હતા. એક સમયે પહાડી અફઘાન લૂંટારાઓએ યવનસમ્રાટનો ખજાનો લૂંટવાનો પ્રયાસ કર્યો હતો; પરંતુ સુબલસિંહની અદ્ભુત વીરતાથી તેઓ સફળ થયા નહોતા. આ કારણથી તેઓ યવનસમ્રાટને અત્યંત પ્રિય હતા. સુબલસિંહે પોતાના સદ્ગુણોથી સર્વ નરેશોમા માન પ્રાપ્ત કર્યું. મનોહરદાસના મરણ પછી યવનસમ્રાટે જોધપુરના રાજા જસવંત-

સિંહને આજ્ઞા કરી કે:-"તમે શીઘ્ર રામચંદ્રનો હક્ક રદ કરી સુબલસિંહને જેસલમીરના સિંહાસનપર અભિષિક્ત કરો." મહારાજ જસવંતસિંહને આ આજ્ઞા પ્રાપ્ત થતાંની સાથેજ તેમણે સુપ્રસિદ્ધ નાહરખાંની સાથે એક સેના મોકલી સુબલસિંહને જેસલમીરના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત કરવાને તેને કહ્યું.નાહરખાંએ શીઘ્ર પોતાના સ્વામીની આજ્ઞાનું પાલન કર્યું. સુબલસિંહે જેસલમીરના સિંહાસનપર બેસી નાહરખાંને પુરસ્કારમાં પોકર્ણદેશનો અધિકાર યાવચ્ચંદ્રદિવાકરૌ અર્પણ કરી દીધો. આ વખતથી પોકર્ણ જેસલમીરના રાજ્યથી અલિપ્ત થઇ જોધપુરના રાજ્યમાં સંયુકત થઇ ગયું.

રાવલ જયસલ અને તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ જ્યાંસુધી તલવારથી પોતાના રાજ્યની રક્ષા કરતા હતા અને તેને વૃદ્ધિંગત કરતા હતા,ત્યાંસુધી તેનો કાઇપણ ભાગ અન્યના અધિકારમાં ગયો નહોતો. નાહરખાં ને આપેલું પોકર્ણજ સૌથી પહેલાં જેસલમીરથી પૃથક થયું. ત્યારપછી વિસ્તૃત જેસલમીરનું અંગ ક્રમશઃ કપાતુંજ આવ્યું છે. પાદશાહ બાબરને વિજય પ્રાપ્ત થયો તે પૂર્વે જેસલમીરરાજ્યની સીમા ઉત્તરમાં ગારા નદી, પશ્ચિમમાં મહેરાણ વા સિંધુ અને પૂર્વ તથા દક્ષિણમાં બિકાનેર અને મારવાડ સુધી હતી. બિકાનેર અને મારવાડના રાઠોડરાજા બસેં વર્ષથી જેસલમીરના ભાગો છીનવી લેતા આવ્યા હતા. રાવલ સુબલસિંહે જેસલમીરના સિંહાસનપર બેસી અતિ પ્રશંસનીય રીતે રાજ્ય ચલાવ્યું. જ્યારે તેઓ સ્વર્ગમાં સિધાવ્યા ત્યારે તેમના પુત્ર અમરસિંહે રાજતિલક ધારણ કર્યું. આ સમયે તેઓ બલુચીઓની સાથે યુદ્ધ કરવામાં પ્રવૃત્ત થયા હતા. તેમણે યુદ્ધક્ષેત્રમાંજ રાજતિલક ધારણ કર્યું. બલુચીઓનો પરાજય કરી અમરસિંહ પોતાની રાજધાનીમાં આવ્યા. થોડા દિવસ પછી અન્ના રાજપૂતોએ પૂર્વવત્ પુનઃ રાજ્યના પૂર્વ અને ઉત્તર ભાગમાં ઉપદ્રવ અને અત્યાચાર કરવા માંડયા; ત્યારે રાવલ અમરસિંહે સ્વયં સેનાસહિત જઇ તેમનો પરાજય કર્યો. અમરસિંહે આ લોકોને આધીન બનાવી તેમની વર્તણુકમાં સંપૂર્ણ ફેરફાર કરી નાખ્યો. તેઓ તેમને લીધેજ ભવિષ્યમાં સદ્‌ગુણી બન્યા.

હવે જેસલમીર અને બિકાનેરના સામંતોની વચ્ચે વિવાદ ઉપસ્થિત થયો આથી ઉભય દેશોના રાજાઓ પોતપોતાની સેના લઇ રણભૂમિમાં આવીને ઉપસ્થિત થયા. બિકાનેરના કાંધલોત રાઠોડો દીર્ઘ કાળથી જેસલમીરની સીમાપર ભયંકર અત્યાચાર કરતા હતા. જેસલમીરના તાબાના વિક્રમપુરના સુંદરદાસ અને દલપત નામના સામંતો કાંધલોતોનાં દુરાચરણથી ક્રોધિત થઇ તેમનું દમન કરવાને માટે તૈયાર થયા. દલપત બોલ્યો: 'ચાલો આપણે રાઠોડોની ભૂમિપર આક્રમણ કરી જગતમાં કીર્તિ પ્રસારીએ."ત્યારપછી તે ઉભય સામંતોએ પોતાની સેના લઇ પરમ સાહસપૂર્વક બિકાનેર રાજ્યના સીમાંતપર આવેલાં જાજૂ નામના નગરપર આક્રમણ કર્યું અને તેને લૂંટીને બાળી મૂકયું. કાંધલોતગણોને આથી અત્યંત ક્રોધ ચઢયો. પછી તેમણે પ્રચંડ દલ સાથે જેસલમીરની સીમાપર આક્રમણ કરી યદુવંશીઓપર વૈર લીધું. આથી વૈર વધ્યું. ઉભય પક્ષો વચ્ચે ભયંકર યુદ્ધ થયું. આ યુદ્ધમાં ભાટીગણોએ બસેં રાઠોડોને મારીને વિજય પ્રાપ્ત કર્યો. રાઠોડો પરાસ્ત થઇ નાસી ગયા. પોતાના તાબાના સામંતોને વિજય મળેલો જોઇ રાવલ અમરસિંહને પરમ આનંદ થયો.

બિકાનેરના રાજા અનુપસિંહ આ સમયે દક્ષિણમાં પાદશાહની સેવા કરતા હતા. ભાટીઓએ રાઠોડોને પરાસ્ત કર્યા છે, એવા સમાચાર જ્યારે તેમના સાંભળવામાં આવ્યા ત્યારે તેમના ક્રોધનો પાર રહ્યો નહિ. તેમણે તત્કાળ પોતાના શિબિરમાંથી બહાર નીકળી પોતાના મુખ્ય મંત્રીની સાથે પોતાના રાજ્યમાં એવો સંદેશો મોકલ્યો કે:-" શસ્ત્ર ધારણ કરી શકે એવા સમસ્ત રાઠોડોએ જેસલમીર જીતવાને માટે શસ્ત્ર ધારણ કરીને તૈયાર થવું. કાંધલોતોએ શીઘ્ર વિક્રમપુરના જેવી જેસલમીરની સ્થિતિ કરવી, નહિ તો તેઓ વિશ્વાસઘાતી ગણાશે." સમસ્ત રાજ્યમાં મુખ્ય મંત્રીએ આ ઢંઢેરો પિટાવી દીધો. હવે સર્વ રાઠોડો હાથમાં શસ્ત્ર ધારણ કરી જેસલમીરપર આક્રમણ કરવાને માટે એકત્રિત થવા માંડ્યા. અપમાનિત રાજા અનૂપસિંહે રાઠોડોને સહાય કરવાને માટે હિસારથી એક પઠાણ સેનાપતિની સાથે એક દલ મોકલી આપ્યું. આ તરફ જેસલમીરના સ્વામી રાવલ અમરસિંહે રાઠોડોને યુદ્ધની તયારી કરતા

જોઇ તત્કાળ સમસ્ત ભાટીઓને એકત્રિત કરી અમરસિંહ ચતુર અને રણકુશળ હતા તેમણે વિચાર કર્યો કે રાઠોડોને જેસલમીરની સીમામા આવવા દેવા નહિ, પરંતુ બિકાનેરની સીમામાજ તેમનાપર આપણે આક્રમણ કરવુ અમરસિંહે આવો વિચાર કરી બિકાનેરની સરહદપરના નગરોપર આક્રમણ કરી તેમને લૂટવા માડયા તેમણે અગણિત રાઠોડોને મારી પૂગલ પ્રદેશ પુન પોતાના રાજ્યમા સયુક્ત કરી દીધો તદુપરાત તેમણે બાડમેર અને કોટડાના સામતો ને પણ પોતાને આધીન કરી લીધા રાવલ અમરસિંહે આ પ્રકારે મહા વીરતા સાથે જેસલમીરનુ રાજ્યભોગવી સવત ૧૭૫૮ (ઇ૦ સ૦ ૧૭૦૨)મા આ જગતનો ત્યાગ કર્યો તેમને આઠ પુત્રો થયા તેમાના જ્યેષ્ઠ પુત્રનુ નામ યશવતસિંહ હતુ શેષ સાતમાથી કેવલ હરિસિંહનુ નામજ આપણને ઉપલબ્ધ થાય છે જ્યેષ્ઠ કુમાર યશવતસિંહની એક કન્યાની સાથે મેવાડના યુવરાજનો વિવાહ થયો હતો યશવતસિંહના મરણપર્યતનો ઇતિહાસ એક યદુભટ્ટીઇતિહાસ વેત્તાએ લખ્યો છે અને ત્યારપછીનો જેસલમીરનો ઇતિહાસ બીજા ઇતિહાસવેત્તાએ લખ્યો છે આ બીજો ઇતિહાસવેત્તા કર્નલ ટૉડના સમયમા જીવિત હતો કર્નલ ટૉડે ઘણી તપાસ કરીને આ ઇતિહાસવેત્તાના આધારપરથીજ જેસલમીરના ઇતિહાસનો અતિમ ભાગ લખ્યો છે આ ભાગ શોચનીય અને હૃદયભેદક ચિત્રોથી અકિત છે એમા શ્રીકૃષ્ણના વશનુ અર્થાત્ જેસલમીરના રાજાઓનુ અધિક પતન થયેલુ જણાય છે

અમરસિંહના મરણ પછી જેસલમીરનો ગૌરવસૂર્ય શ્યામ વાદળાથી આવૃત્ત થઈ ગયો જયસલ અને તેમના કેટલાક ઉત્તરાધિકારીઓ પોતાના બાહુબળથી પોતાના રાજ્યની સીમા સારી રીતે વિસ્તૃત કરી ગયા હતા અમરસિંહે પણ પોતાના પૂર્વજોને પગલે ચાલીને પોતાનુ રાજ્ય વધાર્યુ હતુ, પરમ પરાક્રમી અમરસિંહનો સ્વર્ગવાસ થયા પછી યાદવોની અવનતિ થવા માડી હવે બિકાનેરના રાઠોડોને તેમનુ દમન કરવાની સુસધિ પ્રાપ્ત થઇ તેમણે મહારુદ્રમૂર્તિ ધારણ કરી જેસલમીરની શોચનીય દશા કરી તેમણે જૂની શત્રુતા પુન પ્રજ્વલિત કરી પુન યુદ્ધાગ્નિ પ્રદીપ્ત કરી દીધો તેમણે થોડા વખતમા જેસલમીરના અધિકારમાથી પૂગલ, બાડમેર ફલોદી વગેરે અનેક વિશાળ પ્રદેશો હસ્તગત કરી લીધા અને બિકાનેરના રાજ્યમા સયોજી દીધા રાઠોડોની પેઠે શિકારપુરના એક બળવાન સેનાપતિ દાઉદખાને પણ જેસલમીરના અધિપતિ અમરસિંહના મરણ પછી વિશેષ અનુકૂળ સધિ પ્રાપ્ત થઇ તેણે બળ પૂર્વક ગારા નદીની પાસેનો જેસલમીરના તાબાનો પ્રદેશ છીનવી લીધો અમરસિંહના મરણ પછી થોડા દિવસમા આ પ્રકારે જેસલમીરનો પુષ્કળ ભાગ અન્ય જાતિઓના હાથમા જતો રહ્યો

અમરસિંહના મરણ પછી તેમનો પુત્ર જસવતસિંહ જેસલમીરના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયો માનનીય ટૉડે એના શાસનના સબધમા કાઇ પણ ઉલ્લેખ કર્યો નથી, પરતુ આગળપાછળનો ઐતિહાસિક સબધ તપાસવાથી પ્રતીત થાય છે કે જસવતસિંહના શાસનકાળમા જેસલમીરની અવનતિજ થઇ છે, ઉન્નતિ થઈ નથી જસવતસિંહને નિમ્નલિખિત પાચ પુત્રો થયા -(૧) જગતસિંહ (એમણે આત્મઘાત કર્યો હતો) (૨) ઇશ્વરીસિંહ (૩) તેજસિંહ (૪) સરદારસિંહ (૫) સુલતાનસિંહ આત્મ હત્યા કરનાર જગતસિંહને નિમ્નલિખિત ત્રણ પુત્રો થયા -(૧) અખૈસિંહ (૨) બુધસિંહ (એમનુ મૃત્યુ વસત (શીતળા) રોગથી થયુ હતુ) (૩) જોરાવરસિંહ

ચિરપ્રચલિત રીતિ અનુસાર જસવતસિંહના મૃત્યુ પછી અખૈસિંહને સિંહાસનની પ્રાપ્તિ થવી જોઇતી હતી, પરતુ અખૈસિંહને નાનો બાળક જોઇ તેના કાકા તેજસિંહે બળપૂર્વક રાજસિંહાસનપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો અખૈસિંહ અને જોરાવરસિંહ એ ઉભય બધુઓ પોતાના પ્રાણ બચાવવાને માટે દિલ્લીમા નાસી ગયા આ સમયે રાવલ જસવતસિંહના બધુ હરિસિંહ દિલ્લીના સમ્રાટની સેવામા નિયુક્ત હતા અખૈસિંહ અને તેમના નાનાબધુએ હરિસિંહનુ શરણ ગ્રહણ કર્યુ હરિસિંહે પોતાના બધુના પૌત્રોને પોતાને શરણે આવેલા જોઇ તત્કાળ પ્રતિજ્ઞા કરી કે -"હુ શીઘ્ર જેસલમીર જઇ તેજસિંહને પદભ્રષ્ટ કરીશ " થોડા દિવસમા હરિસિંહ જેસલમીરમા ગયા જેસલમીરમા એક એવી પ્રથા પ્રચલિત હતી કે ત્યાના રાજા વર્ષના અતિમ ભાગમા એક દિવસ પોતાના સમસ્ત સામતો, કુટુબીજનો અને પ્રજાજનોને લઇને ઘડસીસરોવરને તટે જતા હતા રાજા પ્રથમ, પોતાના હાથમા એક મુઠી રેતી ભરી સરોવરમા ફેકતા અને ત્યાર પછી સર્વ સામતો, રાજકુટુબીઓ,

સનિકો અને પ્રજાજનો એક એક મુઠી રેતી સરોવરમાંનાખતા હતા.આ ક્રિયાને "લ્હાસ" કહેવામાં આવતી હતી. આથી તે સરોવર વર્ષોતે સ્વચ્છ થઇ જતું હતું. હરિસિંહે જેસલમીરમાં આવી વિચાર કર્યો કે જે સમયે તેજસિંહ આ "લ્હાસ" ની ક્રિયા કરવાને પ્રવૃત્ત થાય તે સમયે મારે મારો ઉદ્દેશ પાર પાડવો જોઇએ. થોડા સમયમાં "લ્હાસ"નો દિન આવી પહોંચ્યો. આ સમયે પોતાની યોજના અનુસાર હરિસિંહે તેજસિંહપર આક્રમણ કર્યું, પણ તેમનો ઉદ્દેશ પાર પડયો નહિ. તેઓ તેજસિંહનો સંપૂર્ણ પરાભવ કરી શકયા નહિ. આ ભયંકર યુદ્ધમાં અસંખ્ય માણસો માર્યા ગયા. તેજસિંહ એવી સખ્ત રીતે ઘાયલ થયો કે, તેથીજ તેના પ્રાણ ગયા.

તેજસિંહનું મરણ થયા પછી તેનો ત્રણ વર્ષનો પુત્ર સવાઇસિંહ જેસલમીરના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયો. રાજપદથી વંચિત રહેલા અખૈસિંહે જેસલમીરના સમસ્ત ભટ્ટિસરદારોપર એવો સૂચનાપત્ર મોકલ્યો કેઃ-" ન્યાયપુરઃસર જેસલમીરનું સિંહાસન મારૂં છે અને તેજસિંહે મહા અન્યાય કરીને મને રાજપરથી વિમુખ રાખ્યો હતો. હવે તેનો બાલપુત્ર સિંહાસનપર બેઠો છે, પરંતુ વાસ્તવમાં તેનો સિંહાસનપર કાંઇપણ અધિકાર નથી. હું મારી સમશેરના બળથી જેસલમીરનું સિંહાસન હસ્તગત કરવા ઇચ્છું છું, માટે જે પ્રજા રાજભક્ત હોય તેને હું સહાયને માટે નિમંત્રણ કરૂં છું." અખૈસિંહના આ સૂચનાપત્રનો પ્રચાર થતાંની સાથેજ જેસલમીરના શતાવધિ ભટ્ટીસરદારો આવીને તેમને મળવા લાગ્યા. અખૈસિંહની પાસે પ્રચંડ દળ એકત્રિત થયું. આ સેનાની સાથે અખૈસિંહે જેસલમીરપર આક્રમણ કર્યું અને અસીમ વીરતા દર્શાવી ત્રણ કિલ્લા હસ્તગત કરી લીધા. સુકુમાર સવાઇસિંહનું જીવન અલ્પ સમયમાં નષ્ટ થઇ ગયું. હવે અખૈસિંહ રાજસિંહાસનપર વિરાજમાન થયા.

રાવળ અખૈસિંહે આ પ્રકારે મહાકષ્ટથી સિંહાસન પ્રાપ્ત કર્યું અને ચાળીસ વર્ષપર્યંત રાજ્ય કર્યું. તેમણે આટલાં વર્ષપર્યંત સુખપૂર્વક રાજ્ય ચલાવ્યું; પરંતુ તેમના શાસનકાળમાં દાઉદખાંના પુત્ર ભાવલખાંએ જેસલમીરના તાબાના દેરાવર અને ખડાલ દેશ પોતાના ભાવલપુરરાજ્યમાં લઇ લીધા હતા.

રાવલ અખૈસિંહનું મૃત્યુ થયા પશ્ચાત્ સંવત ૧૮૧૮ (ઇ૦ સ૦ ૧૭૬૨) માં મૂલરાજ જેસલમીરના સિંહાસનપર બેઠા. મૂલરાજને ત્રણ પુત્રો થયાઃ-(૧) રાયસિંહ (૨) જેતસિંહ અને (૩) માનસિંહ. મૂલરાજના શાસનકાળમાં તેના મંત્રીના દોષથી ભટ્ટીરાજ્યની સ્થિતિ સર્વથા ભ્રષ્ટ થઇ ગઇ. તેના મંત્રીનું નામ સ્વરૂપસિંહ હતું. એ જાતે વૈશ્ય હતો અને જૈનધર્મનું અવલંબન કરતો હતો. એ મહેતાકુલમાં ઉત્પન્ન થયો હતો. આ સ્વરૂપસિંહ ઘણો તોફાની અને સ્વેચ્છાચારી હતો અને તે ભાટીસામંતો પ્રત્યે અત્યંત દ્વેષ રાખતો હતો. તેણે મંત્રીપદપર આવીને જેસલમીરરાજ્યની સ્થિતિ અતિ શોચનીય બનાવી દીધી. તે સ્વેચ્છાચારી હતો, તેથી જેસલમીરમાં સર્વત્ર અશાંતિ અને અસંતોષનો અગ્નિ પ્રજ્વલિત થઇ ઉઠયો. ભાટીસરદારોપર મહા અત્યાચાર થવા લાગ્યા. સ્વરૂપસિંહ એક વેશ્યાપર આસક્ત હતો; પરંતુ તે વેશ્યા તેનાપર કિંચિત્ પણ લક્ષ આપતી નહોતી. તે અયાક્ જાતિના રાજપૂત સરદારસિંહપર પ્રેમ રાખતી હતી. આથી સ્વરૂપસિંહ સરદારસિંહનું અનિષ્ટ કરવાને ઉદ્યુક્ત થયો. તેના અત્યાચારથી દુઃખિત થઇને સરદારસિંહે અંતે યુવરાજ રાયસિંહને તે વાત જણાવી અને તેમની સહાય માગી. સ્વરૂપસિંહ રાયસિંહને નિત્ય આપવાની રકમ ન્યૂન કરતો જતો હતો, તેથી તેઓ તેનાપર અત્યંત ખિન્ન થયા હતા. જ્યારે તેમણે સરદારસિંહની વાત સાંભળી, ત્યારે તત્કાળ તેમણે મંત્રીને ઉચિત ફળ આપવાનો સંકલ્પ કર્યો. તેમને એવી સલાહ મળી કે રાજ્યમંત્રી સ્વરૂપસિંહનો વધ કર્યા વિના રાજ્યનું મંગળ થવાની સંભાવના નથી. યુવરાજે પણ તેમજ કરવાનો નિશ્ચય કર્યો. એક સમયે મંત્રી સ્વરૂપસિંહ રાજસભામાં રાવલ મૂલરાજની સમક્ષ બેઠો હતો અને સમસ્ત સામંતો અને સરદારો તેની ચોતરફ વિરાજમાન હતા, તે સમયે રાયસિંહે સભામાં જઇ સ્વરૂપસિંહને મારી નાખવાને માટે મ્યાનમાંથી તલવાર કાઢી. સ્વરૂપસિંહે આ આકસ્મિક વિપત્તિ જોઇ મહારાજા મૂલરાજને સહાયને માટે પ્રાર્થના કરી; પણ રાયસિંહની સમશેરે ઘણી શીઘ્રતાથી સ્વરૂપસિંહનું મસ્તક ધડથી પૃથક્ કર્યું. સામંતો સારી પેઠે જાણતા હતા કે રાવલ મૂલરાજના તરફથી અધિકાર મળવાથીજ સ્વરૂપસિંહ સ્વેચ્છાચારી વર્તન કરતો હતો; આથી તેમણે આ વખતે મૂલરાજનો શિરચ્છેદ કરવાનો

માગણી કરી, પરંતુ યુવરાજે આ હૃદયભેદક કૃત્ય કરવાની સ્પષ્ટ ના પાડી

પોતાના પુત્રની સંહારકમૂર્તિ અને સામંતોની ક્રોધદૃષ્ટિ જોઇને મૂલરાજ પ્રાણ જવાના ભયથી અંતઃપુરમાં ચાલ્યા ગયા આ તરફ સામંતોએ વિચાર કર્યો કે હવે રાવલ મૂલરાજ જો સિંહાસનપર રહેશે તો આપણો નાશ થશે જ્યારે આપણે તેમની સન્મુખજ તેમનો વધ કરવાનો પ્રસ્તાવ કર્યો છે, ત્યારે હવે અવશ્ય તે આપણને મારી નખાવશે આવો વિચાર કરી તેમણે તત્ક્ષણ રાયસિંહને કહ્યું કે–"આપ રાજસિંહાસનપર વિરાજમાન થાઓ આજેજ અમે આપને રાજતિલક કરીએ છીએ, અને જો આપ અમારો આ પ્રસ્તાવ સ્વીકારશો નહિ તો અમે આપના બંધુને સિંહાસનપર અભિષિક્ત કરી દઇશું" રાયસિંહે સમસ્ત સામંતોનો એકમત જોઈ પોતાના પિતાને કેદ કર્યા અને પોતે રાજ્યભાર ગ્રહણ કરવાનો સ્વીકાર કર્યો થોડાજ દિવસમાં તેમના નામથી રાજ્યવ્યવસ્થા ચાલવા લાગી, પરંતુ સામંતોના ઘણા આગ્રહ છતાં પણ રાયસિંહ સિંહાસનપર બેઠા નહિ તેઓ સદા અન્ય આસનપર બેસતા હતા

રાવલ મૂલરાજ સિંહાસનપરથી ચ્યુત થઇ બંદીદશામાં ત્રણચાર માસપર્યંત રહ્યા, પરંતુ ત્યાર પછી તેમની ભાગ્યલક્ષ્મી પ્રસન્ન થઇ ગઇ તેમને બંધનમાંથી મુક્ત કરવાને માટે એક રમણીનું હૃદય વ્યાકુલ થઇ ગયું આ રમણી કોણ હતી? પાઠકગણ! આ રમણી ઉક્ત ષડ્યંત્રના નિયામક અને રાયસિંહના પ્રધાન સલાહકારની સ્ત્રી હતી તેનો જન્મ માહેચા જાતિમાં થયો હતો માહેચા એ રાઠોડોની એક શાખા છે તે જેસલમીરના પ્રધાન સામંત અનુપસિંહની સ્ત્રી હતી અનુપસિંહ મુખ્ય મંત્રીને મારી નખાવી રાજાને બંદીવાન બનાવી પોતે મુખ્ય મંત્રી બની બેઠો હતો તેની સ્ત્રીએ વિચાર કર્યો કે, જો મારા સ્વામીનું મૃત્યુ થાય તો રાજ્યમાં શાંતિ સ્થાપન થાય અને રાજા કારાગૃહમાંથી મુક્ત થાય આવો વિચાર કરી તેણે પોતાના સ્વામીનું કાસળ કાઢવાનો નિશ્ચય કર્યો વળી તેણે ધાર્યું કે રાયસિંહે મનની દુર્બળતા બતાવી સામંતોની સલાહથી રાજાને બંદીવાન કર્યા છે, માટે તેની સત્તાનો પણ લોપ કરવો જોઇએ રાઠોડરમણીએ આ ભયંકર કાર્ય કરવાનું શામાટે માથે લીધું તે વિષે કાંઇ વિશેષ માહિતી ઇતિહાસ આપતો નથી, પરંતુ માત્ર રાજભક્તિજ આનું મુખ્ય કારણ માની શકાય છે ગમે તે કારણ હો, પરંતુ ઉક્ત રાઠોડરમણીએ પોતાના પુત્ર જોરાવરસિંહને પોતાની પાસે બોલાવ્યો અને તેને પોતાના હૃદયનો ભાવ કહી સંભળાવ્યો પુત્રે માતાની સલાહ માની માતા બોલી "વત્સ! રાયસિંહને પદભ્રષ્ટ કર અને મૂલરાજને મુક્ત કર જો આ કામમાં તારા પિતા બાધા કરે તો તેનો વધ કરવાને પણ ચૂકીશ નહિ એ મરણ પામશે તો હું ખુશીથી સતી થઇને સ્વર્ગારોહણ કરીશ" માતાનો આ ભયાનક ઉદ્દેશ પાર પાડવાને માટે કુમાર જોરાવરસિંહ તત્કાળ તત્પર થઇ ગયો રાઠોડરમણીએ આ પ્રકારે પોતાના પુત્રની પાસે પ્રતિજ્ઞા કરાવી અને પોતાના દિયર અર્જુનસિંહ તથા બાડ્રના સામંતને બોલાવી મંગાવ્યા તથા તેમની પાસે પણ મૂલરાજનો ઉદ્ધાર કરવાને માટે પ્રતિજ્ઞા કરાવી

રાવલ મૂલરાજ ત્રણ માસ અને ચાર દિવસપર્યંત કારાગૃહમાં રહ્યા તેઓ પોતાના મનમાં ધારતા હતા કે–"મારા કુલાંગાર પુત્રના હાથથી મારે શેષ જીવન કારાગૃહમાજ વ્યતીત કરવું પડશે હવે કારાગૃહમાંથી મુક્ત થવાની કિંચિત્ પણ આશા નથી" જેસલમીરમાં અનુપસિંહની સત્તા ઘણી પ્રબળ થઇ ગઇ હતી અને રાયસિંહ તેનીજ આજ્ઞાનું પાલન કરતા હતા જેસલમીરમાં વસતા કોઇપણ માણસને આશા નહોતી કે મૂલરાજ જીવિત દશામાં કારાગૃહમાંથી મુક્ત થશે, પરંતુ ત્રણ માસ અને ચાર દિવસ વ્યતીત થઇ ગયા પછી ઉક્ત રાઠોડરમણીના પ્રસ્તાવથી જોરાવરસિંહ, અર્જુનસિંહ અને મેઘસિંહ પુષ્કળ સૈનિકોને પોતાની સાથે લઇને કારાગૃહમાં ઘુસી ગયા અને મૂળરાજને બંધનમાંથી મુક્ત કર્યા રાવલ મૂલરાજે ધાર્યું કે–"કુલાંગાર રાયસિંહે કોણ જાણે કેવો દુષ્ટ ઉદ્દેશ પાર પાડવાને માટે મને કારાગૃહમાંથી મુક્ત કરવાનો પ્રપંચ રચ્યો હશે" આથી તેમણે પ્રથમ તો બહાર નીકળવાની સ્પષ્ટ નાજ પાડી અને જ્યારે જોરાવરસિંહે પોતાની માતાએ કરેલા પ્રયત્નની વાત કહી સંભળાવી ત્યારે તેઓ તે રાઠોડરમણીને સહસ્રશઃ ધન્યવાદ આપતા કારાગૃહમાંથી બહાર નીકળ્યા અને રાજસિંહાસનપર બેઠા

જે સમયે જોરાવરસિંહ, અર્જુનસિંહ અને મેઘસિંહે રાવલ મૂલરાજનો ઉદ્ધાર કર્યો; તે સમયે રાયસિંહ રાજશય્યાપર નિદ્રાદેવીની ગોદમાં પડેલા હતા. મૂલરાજ સિંહાસનપર બેઠા કે તરતજ નગારાં વાગવા લાગ્યાં. આ નગારાંના ધ્વનિથી રાયસિંહની નિદ્રાનો ભંગ થઇ ગયો. પોતાના પિતા કારાગૃહમાંથી નીકળીને રાજસિંહાસનપર વિરાજમાન થયા છે, એ વાત શીઘ્ર તેમના જાણવામાં આવી. મૂલરાજના દૂતે રાયસિંહની પાસે જઇ દેશનિકાલની શિક્ષાનો આજ્ઞાપત્ર અને દેશનિકાલની સજાના ચિન્હસ્વરૂપ કાળાં વસ્ત્રો, કાળા મ્યાનવાળી તલવાર, કાળી પાઘડી અને કાળી ઢાલ તેની શય્યાનિકટ મૂકી અને તેમને કહ્યું કેઃ-" કાળો ઘોડો નીચે ઉભો છે." રાયસિંહે હતાશ થઈ પિતાની આજ્ઞાનું પાલન કર્યું. તેમણે તત્કાળ શ્યામ વસ્ત્રો પરિધાન કરી શ્યામ અશ્વપર આરૂઢ થઇ જેસલમીરનો ત્યાગ કર્યો. જે સામંતો મૂલરાજના વિરોધી અને રાયસિંહના પક્ષપાતી હતા, તેમને પણ પોતાના સેવકોસહિત રાયસિંહની સાથેજ જવું પડયું. રાયસિંહે રાજધાનીમાંથી બહાર નીકળી કોટરા તરફ પોતાનો અશ્વ ફેંકયો. જેસલમીરના દક્ષિણ સીમાંતપર આવેલા કોટરાનગર જ્યારે સર્વ માણસો પહોંચ્યાં ત્યારે સામંતોના નેતાએ રાયસિંહને સંબોધીને કહ્યું:-" આ નગર આપણે લૂંટી લેવું જોઇએ." કિંતુ રાયસિંહ આ શબ્દો સાંભળી અપ્રસન્ન થયા અને બોલ્યાઃ" જન્મભૂમિ આપણી જનનીસ્વરૂપ છે; માટે જે રાજપૂત જન્મભૂમિપર અત્યાચાર કરશે, તેને હું મારો શત્રુ ગણીશ." રાયસિંહનાં આ વચનો સાંભળી સામંતોએ ત્યાં લૂંટફાટ કરી નહિ.

પોતાના કૃત્યનું યથાર્થ ફળ પ્રાપ્ત કરી રાયસિંહ જેસલમીર છોડી જોધપુરના રાજાની પાસે આવ્યા. જે સામંતો તેમની સાથે જેસલમીરથી નીકળ્યા હતા, તેઓ શિવ, કોટરા અને બાઢમેરમાં રહેવા લાગ્યા. આ પ્રકારે તેમને બાર વર્ષો વ્યતીત થઇ ગયાં. સામંતોએ ગુપ્તરીતે પહેલાં ત્રણ વર્ષોમાં જેસલમીરનાં અનેક ગામો લૂંટીને પુષ્કળ દ્રવ્ય એકત્રિત કર્યું હતું. તેમણે રાજધાની જેસલમીરની નિકટનાં ગામો અને નગરો પણ લૂંટી લીધાં હતાં. તે સામંતોના આવા ઉપદ્રવો અને અત્યાચારો જોઇને મૂલરાજે સમસ્ત વિદ્રોહી સામંતોનાં ઘરો ખોદાવી નખાવ્યાં અને તે સ્થળે કૂવા ખોદાવ્યા. વળી તેમણે તેમના સર્વ પ્રદેશો તેમની પાસેથી ખુંચવી લઇ પોતાના રાજ્યમાં સંયોજી દીધા. આ રીતે બાર વર્ષપર્યંત સામંતોએ દેશનિકાલની સજા ભોગવ્યા પછી મૂલરાજે તેમના અપરાધ ક્ષમા કર્યા અને તેમને તેમના પ્રદેશો પાછા અર્પણ કર્યા. ત્યારપછી સામંતોએ પણ પ્રતિજ્ઞા કરી એકનિષ્ઠાથી રાજસેવા કરવા માંડી.

દેશનિકાલ થયેલા રાયસિંહે અઢી વર્ષપર્યંત જોધપુરના રાજા વિજયસિંહની પાસે નિવાસ કર્યો. મહારાજા વિજયસિંહ રાયસિંહપ્રત્યે પુત્રવત્ સ્નેહ રાખતા હતા. આ પ્રકારે તેઓ પરમ આદર અને સન્માનપૂર્વક જોધપુરમાં રહેતા હતા; પરંતુ તેમણે પોતાના ઉચ્છૃંખલ સ્વભાવથી ત્યાં પણ એક અનિષ્ટકારક કામ કર્યું. રાયસિંહે જોધપુરમાં એક વણિકની પાસેથી થોડા રૂપિયા કરજે લીધા હતા. એક સમયે રાયસિંહ મહારાજા વિજયસિંહની સાથે મૃગયા ખેલવાને જતા હતા, એવામાં તે વણિકે આવી મહારાજા વિજયસિંહની દુહાઇ દઈ રાયસિંહની પાસે પોતાનું દ્રવ્ય માગ્યું. રાયસિંહે પોતાના પિતાની દુહાઇ દઇ તે વણિકને પોતાના અશ્વની લગામ છોડી દેવાને કહ્યું; કિંતુ તે શ્રીમંત વણિકે હઠ કરી કહ્યું કેઃ-" મૂલરાજની દુહાઇ હું શામાટે માનું ? " રાયસિંહે આ વચનો સાંભળતાંની સાથેજ પરમ ક્રોધિત થઇ પોતાની સમશેરવતી તે વણિકનું મસ્તક કાપીને ધડથી પૃથક્ કર્યું અને તત્કાળ પોતાના ઘોડાને જેસલમીર તરફ ફેરવ્યો. તેમણે જતી વખતે કહ્યું કે:-" પરાયા અન્નથી પેટ ભરનારના કરતાં પૈસા આપીને ખરીદેલા ગુલામની કિંમત પણ અધિક હોય છે. " રાયસિંહ સહસા જેસલમીરમાં આવ્યા તેથી ત્યાંની સમસ્ત પ્રજા તેમનાં દર્શન કરવાને આવવા લાગી. મૂલરાજે પોતાના જ્યેષ્ઠકુમાર રાયસિંહને જેસલમીરમાં આવેલા જોઇ દૂતદ્વારા પૂછાવ્યું કેઃ-" અહીંઆં કેમ આવ્યા છો ? " રાયસિંહે કહેવરાવી મોકલ્યું કેઃ-" હું તીર્થયાત્રા કરવાને જાઉં છું, તેથી એકવાર જન્મભૂમિનાં દર્શન કરવાને માટે આવ્યો છું." રાવલ મૂલરાજે પોતાના કપૂત પુત્રની આ વાત સત્ય માની નહિ. તેમણે ધાર્યું કે રાયસિંહ અવશ્ય પુનઃ કાંઇક પ્રપંચ રચવાને આવ્યો છે. આથી તેમણે તરત

રાયસિંહના નોકરોના હાથમાંથી શસ્ત્રો લઇ લીધા અને રાયસિંહને દેવાના કિલ્લામાં મોકલી દીધા

રાજસ્થાનમાં ચિરકાળથી એવી રીતિ પ્રચલિત છે કે ઉચ્ચ દરજ્જાનો કર્મચારી મરણ પા તેનું પદ તેના પુત્રને સમર્પણ કરવામાં આવે છે આ રીતિઅનુસાર મૂલરાજે પોતાના જૂના સ્વરૂપસિંહનું મૃત્યુ થયા પછી તેના પુત્ર સાલિમસિંહને મંત્રી બનાવ્યો હતો જે સમયે સ્વરૂપસિ મૃત્યુ થયું તે સમયે સાલિમસિંહની વય અગીઆર વર્ષની હતી આ નાની ઉમરમાજ તેના હૃદ વૈરવૃત્તિનો અંકુર ફૂટયો હતો અને હમણા તો તે અંકુર ફાલી ફૂલીને વિશાળ વૃક્ષ બની ગયો રાજપૂતોના જેવી સાહસિકતા અને વીરતા સાલિમસિંહમાં નહોતી, તોપણ તે ક્રૂર અને ક્રોધી અને પોતાના પ્રત્યેક શત્રુને તે સર્પના જેવો વિષમય દંશ દેવાને ચૂકતો નહોતો તેનું શરીર ૨ જેવું કોમલ હતું અને તેના શબ્દો વિનયશીલ તથા નમ્ર હતા તે નમ્ર શબ્દોથી મનુષ્યને ચ અને આશ્વાસન આપવામાં એકકો હતો, પરંતુ તે કોઇનું પણ કાર્ય સિદ્ધ કરતો નહોતો બહારથી જેટલો નમ્ર અને સરલ જણાતો હતો તેટલોજ તે હૃદયમાં ક્રૂર હતો સાલિમસિંહ મતાવલંબી હતો, પરંતુ તે કદિપણ પોતાનો ધર્મ પાળતો નહોતો જૈનલોકો માને છે કે રા અંધારામાં બેસી રહેવું ઠીક, પરંતુ દીપક પ્રદીપ્ત કરવો ઉચિત નથી, કારણ કે તેમ કરવ પતંગાદિ બળીને ભસ્મીભૂત થાય છે, પણ સાલિમસિંહ આવી માન્યતાને માન આપતો નહે

તે એવો પિશાચસ્વરૂપ હતો કે વિદેશીઓદ્વારા દીર્ઘકાળમાં જેટલા ભાટીલોકો માર્યા હતા, તેથી અધિક માત્ર થોડા દિવસમાં તેના ષડયંત્રથી માર્યા ગયા હવે એવી ઘટના બની કે ર વાડના રાજા વિજયસિંહ મૃત્યુ પામ્યા અને તેમના સિંહાસનપર ભીમસિંહ અભિષિક્ત થયા લમીરપતિએ મારવાડના નવીન રાજાને અભિનંદન આપવાને માટે સાલિમસિંહને પોતાના પ્રતિનિ સ્વરૂપે મારવાડમાં મોકલ્યા સાલિમસિંહે ત્યાં જઇ ભીમસિંહને અભિનંદન આપ્યું અને જ્યારે પાછો ફરતો હતો તે સમયે જેસલમીરના સામંતોએ તેને માર્ગમાં પકડીને કેદ કરી લીધો સાલિ ૧સિંહની સલાહથીજ સામંતોના પ્રદેશો મૂલરાજે ખુચવી લીધા હતા, તેથી તેમણે આ સમયે તેને ણ્ડ આપવાનો નિશ્ચય કર્યો, પરંતુ જ્યાં એક સામંતે તેનો શિરચ્છેદ કરવાને માટે પોતાની ર શૈર ઉઠાવી કે તત્કાળ તેણે મૃત્યુને સમીપ આવેલું જોઇ આંખમાં અશ્રુ લાવી પોતાના શિરપ પાઘડી ઉતારી જોરાવરસિંહના ચરણમાં પડી ગદ્‌ગદ્‌કંઠે કહ્યું–" મારા પ્રાણ બચાવો ' પણ શરણે આવે તો તેની રક્ષા કરવી એ રાજપૂતોનો ધર્મ છે, તેથી જે સાલિમસિંહે સામંતે સર્વસ્વનો નાશ કર્યો હતો તેને આજે તેમણે બચાવ્યો સાલિમસિંહનો શિરચ્છેદ કરવાને માટે દાર કઢવામાં આવેલી તલવાર પુનઃ મ્યાન કરવામાં આવી જે રાજપૂતરમણીએ પોતાના રા કારાગૃહમાંથી મુક્ત કરવાને માટે પોતાના પ્રાણાધિક પતિનો વધ કરાવવાનો પણ સંકલ્પ કર્યો તેજ રાજપૂતરમણીના સપુત પુત્રે આજે નરપિશાચ સાલિમસિંહના પ્રાણ બચાવ્યા રાજાને કા ગૃહમાંથી મુક્ત કરી તેને સિંહાસનપર બેસાડનાર જોરાવરસિંહે આજે સાલિમસિંહના જીવનનું રક્ષ કર્યું જોરાવરસિંહે જો કે મૂલરાજને કારાગૃહમાંથી મુક્ત કરી સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત કર્યો હ જો કે રાવલ મૂલરાજ જોરાવરસિંહના મોટા ઋણમાં બંધાયેલા હતા તોપણ દુરાત્મા સાલિમસિ પોતાની સત્તાનો દુરુપયોગ કરી મૂલરાજને તેને દેશનિકાલ કરવાની સલાહ આપી હતી અને તે તે દેશનિકાલ થયા હતા પરંતુ આ સમયે તેજ જોરાવરસિંહે પોતાના કટ્ટા શત્રુ સાલિમસિંહના પ્રા ની રક્ષા કરી સાલિમસિંહે જેસલમીરમાં જઇ દેશનિકાલ થયેલા સામંતોના પ્રદેશો પુ રાજાને અપાવી દીધા, પરંતુ તેમને પૂર્વવત્ રાજસભામાં સત્તા મળી નહિ કેવળ જોરાવરસિંહને પૂર્વવત્ સમસ્ત અધિકાર પ્રાપ્ત થયા

જે સમયે રાયસિંહ દેવાના કિલ્લામાં બંદીવાનસ્વરૂપે રહેતા હતા તે સમયે તેમના જ્યેષ્ઠ કુમ અભયસિંહ અને ધોંકલસિંહ દેશનિકાલ થયેલા સામંતોની સાથે બાડમેરમાં રહેતા હતા રાવલ મૂલ જે વારવાર દૂત મોકલીને સામંતોને પોતાના પૌત્રોને જેસલમીરમાં મોકલી દેવાને કહેવરાવ્યું, પર સામંતોએ તેમની માગણીપર કિંચિત્ પણ ધ્યાન આપ્યું નહિ ત્યારે તેમણે પોતાની સેનાસહિત જઇ બ કુમારોને બાડમેરથી લેઇ લીધા

દેશનિકાલ થયેલા સામંતોએ પરમ પરાક્રમપૂર્વક કિલ્લાની રક્ષા કરી; પરંતુ અંતે અનાજની તંગી પડવાથી તેઓ રાજાને તાબે થયા. તેમણે મૂલરાજને તેમના બે પૌત્રોને અર્પીતી વખતે કહ્યું કે:–" આપે એમના પ્રાણની રક્ષા કરવાને માટે [illegible] જ્યારે જોરાવરસિંહ જામીન થયા ત્યારે તેમણે મૂલરાજને ઉક્ત ઉભય કુમારો સમર્પણ કર્યા. રાજા મૂલરાજે બે કુમારોને તેમના પિતાની પાસે દેવાના કિલ્લામાં મોકલી દીધા. થોડા દિવસ પછી દેવાના કિલ્લામાં ભયંકર આગ લાગી. આ આગમાં રાયસિંહ અને તેમની સ્ત્રી એ ઉભય બળીને ભસ્મીભૂત થયાં; પરંતુ સૌભાગ્યવશાત્ અભયસિંહ અને ધોકલસિંહ બચી ગયા. સાલિમસિંહે સ્વયં તે કુમારોને જોરાવરસિંહના હાથમાં સોંપી તેમને જેસલમીરના રાજ્યની બહાર રામગઢમાં મોકલી દીધા હતા. અભયસિંહ અને ધોકલસિંહ નિકટ હશે તો સામંતો ષડ્યંત્ર રચી મૂલરાજને પદભ્રષ્ટ કરવાનો પ્રયત્ન કરશે, એવા ભયથી સાલિમસિંહે તેમને જેસલમીરથી દૂર કાઢી નિશ્ચિંતતા પ્રાપ્ત કરી હતી; પરંતુ જોરાવરસિંહના મનમાં એવો સંદેહ આવ્યો કે:–"કુમારોને રાજધાનીથી આટલે બધે દૂર કાઢવામાં સાલિમસિંહનો કાંઇ દુષ્ટ હેતુજ હોવો જોઇએ" આથી તેમણે મૂલરાજની સમક્ષ નિર્ભયતાપૂર્વક જણાવી દીધું કે:–"આપના સિંહાસનના ઉત્તરાધિકારી અભયસિંહના જીવનને માટે હું જામીન થયો છું જ્યારે તેમને રાજસિંહાસનપર અભિષિક્ત થવાનો સમય આવે, તે સમયે તેઓ રાજધાનીથી ઘણે દૂર હોય એ ઠીક નહિ. તેમને રાજધાનીમાં રાખીને રાજકાર્યની શિક્ષા આપવી એ આપનું કર્તવ્ય છે."

જોરાવરસિંહનો આવો અભિપ્રાય સાંભળી મહેતા સાલિમસિંહનું હૃદય કંપી ઉઠયું. તે પોતાના મન સાથે બોલ્યો: " જોરાવરસિંહના જેવો પ્રતાપશાલી સામંત રાજસભામાં ખડો થઈ રાજાને આવી સલાહ આપે, એ મારે માટે હિતાવહ નથી, એથી મારૂં અમંગલ થવાનીજ સંભાવના છે; માટે જોરાવરસિંહનું કાસળ કાઢવું જોઇએ." જોરાવરસિંહને ખેતસી નામનો એક બંધુ હતો. આ ખેતસીની સ્ત્રી સાથે સાલિમસિંહે રાજસ્થાનની રીતિ અનુસાર બંધુભગિનીનો સંબંધ જોડયો. સાલિમસિંહે પોતાની પૈશાચિક અભિલાષા પૂર્ણ કરવાને માટે પોતાના સૌભાગ્યના માર્ગમાં જે જે કંટકો હતાં, તેને ઉખેડી નાખવાને ખેતસીની સ્ત્રીની સહાય લેવાનો સંકલ્પ કર્યો. તેણે ઉક્ત સ્ત્રીને પોતાને ઘેર બોલાવી તેની સાથે પુષ્કળ વાર્તાલાપ કર્યો પછી ચતુરતાપૂર્વક તેને કહ્યું: " શું તમારી એવી ઇચ્છા નથી કે તમારા સ્વામી જોરાવરસિંહનું પદ પ્રાપ્ત કરી જેસલમીરના મુખ્ય સામંત બને ?" ખેતસીની સ્ત્રી સાલિમસિંહનું કપટ સમજી શકી નહિ, ત્યારે તેણે સ્પષ્ટરીતે પોતાના મનનો ભાવ તેને કહી સંભળાવ્યો. તે બોલ્યો: "તમારા સ્વામી રાજસભામાં પ્રધાન સામંત બની શકે એમ છે; પરંતુ તમારે જોરાવરસિંહને દૂર કરવો પડશે. " દુરાકાંક્ષાથી ઉત્તેજિત થઇ તે સ્ત્રી સાલિમસિંહે દર્શાવેલા માર્ગનું અનુસરણ કરવાને તત્પર થઇ; પરંતુ તે સમયે સાલિમસિંહે જોરાવરસિંહને મારી નાખવાનો ઉપાય બતાવ્યો નહિ. થોડા દિવસ પછી જ્યારે તેણે તે સ્ત્રીને તે દુષ્કાર્ય કરવાને અત્યંત આતુર જોઇ,ત્યારે તે બોલ્યો: "હું તમને મારે હાથે પ્રાણઘાતક વિષ આપીશ. આ વિષને તમે જોરાવરસિંહનાં ભોજનમાં મિશ્રિત કરી દેશો.આથી જોરાવરસિંહ અવશ્ય મરણ પામશે; અને એમ થશે એટલે તરતજ તમારા સ્વામીને પ્રધાન સામંતનું પદ મળશે." તે દુષ્ટ સ્ત્રીએ પોતાના સ્વામીના ઐશ્વર્યની વૃદ્ધિ કરવાની અભિલાષાથી સુસંધિ જોઇ તેમના ભોજનમાં વિષ મિશ્રિત કરી તેમને તે ખવરાવી દીધું. આથી તે વીર સામંત ઇહલોકનો ત્યાગ કરી સ્વર્ગમાં ચાલ્યા ગયા. આ પ્રકારે કૃતઘ્ન સાલિમસિંહે વીર જોરાવરસિંહને મારી નાખી પોતાના સૌભાગ્યનો માર્ગ સ્વચ્છ કરી નાખ્યો અને ખેતસી જેસલમીરનો પ્રધાન સામંત બન્યો.

પાપીષ્ટ સાલિમસિંહે જેસલમીરના સર્વોત્તમ સામંતને મારી નખાવી સંહારકમૂર્તિ ધારણ કરી ક્રમશઃ અનેક માણસોની હત્યા કરવા માંડી. તેણે કોઈ વખત વિષ તો કોઇ સમય તલવારદ્વારા બારૂ, ડાંગરી ઇત્યાદિ પ્રદેશોના સામંતોને મારી નખાવ્યા. ખેતસી પોતાના બંધુનું મરણ નિપજાવવામાં સહાયક હતો કે નહિ તે જાણી શકાતું નથી.

તેણે પ્રધાન સામંતનું પદ પ્રાપ્ત કર્યું ખરૂં; પરંતુ પાપાચારી સાલિમસિંહના સમયમાંજ તેના જીવનનો પણ અંત આવ્યો. ખેતસી અને સાલિમસિંહ વચ્ચે એક વાર વિવાદ ઉપસ્થિત થયો. સાલિમસિંહે અભયસિંહને જેસલમીરના ઉત્તરાધિકારથી સર્વથા વંચિત કરી મૂલરાજના નાના પુત્ર માનસિંહ

ના પુત્ર ગજસિંહને રાજ્યાધિકારમાં આપવાની ઇચ્છા જ્યારે પ્રદર્શિત કરી ત્યારે ખેતસીએ તે પરત્વે પોતાની સંમતિ આપી નહિ આથી અભયસિંહ અને ધોકલસિંહને મારી નાખ્યા વિના પોતાની અભિલાષા પૂર્ણ થવાનો માર્ગ નહિ જોઇ તેણે સૌથી પ્રથમ ખેતસીને કહ્યું – 'તમે આ ઉભય કુમારોનો વધ કરો" આ પાપી વચનો સાંભળી ખેતસી પરમ ક્રોધિત થયો અને બોલ્યો –"મારા સ્વામીના વંશજોને મારવાની વાત તો દૂર રહી, પરંતુ તેમને મારવાના કાર્યમાં હું સહાય પણ કરીશ નહિ" સાલિમસિંહે જ્યારે ખેતસીનાં આ વચનો સાંભળ્યાં ત્યારે તે મનમાં બોલ્યા કે –"હવે તને પણ હું તારા ભાઇની પાસે મોકલું છું' થોડા દિવસ પછી ખેતસી પોતાના સાળા[1] સ્વરૂપસિંહની સાથે બાલોતરા પ્રદેશની અંતર્ગત ફૂલિયો નામના સ્થાનમાં વિવાહના ઉત્સવમાં ભાગ લેવાને ગયો સાલિમસિંહે તેને આજ વખતે મારી નંખાવવાનો નિશ્ચય કર્યો વિવાહકાર્ય સમાપ્ત થયા પછી જ્યારે ખેતસી અને સ્વરૂપસિંહ પાછા ફર્યા અને જેસલમીરની સીમામાં વિજેરાય નામના સ્થાનપર આવ્યા, ત્યારે સાલિમસિંહના ગુપ્તચરે તેને પરમ આદરપૂર્વક કિલ્લામાં લઇ જઇ તેનો વધ કર્યો થોડી વાર પછી તેના શબને દહન કરવાને માટે કિલ્લામાંથી બહાર કાઢવામાં આવ્યું ખેતસીની સ્ત્રીના સાંભળવામાં જ્યારે આવ્યું કે, મારા સ્વામીને મારી નાખવાનો પ્રયત્ન કરવામાં આવ્યો છે, ત્યારે તે પોતાના પતિને ઘેર આવેલો નહિ જોઈ સાલિમસિંહને પોતાનો પરમ હિતૈષી માની તેને ઘેર ચાલી ગઇ તે પોતાની સાથે પોતાના નાના પુત્રને પણ લઇ ગઇ હતી દુરાત્મા સાલિમસિંહે તેને આશ્રય આપ્યો, પરંતુ પોતાનાજ ષડયંત્રથી ખેતસીનું મૃત્યુ થયું છે તે વાત તેણે તેને કહી નહિ તે સ્ત્રી હવે સાલિમસિંહને ઘેર રહેવા લાગી એક નોકર તે સ્ત્રીને પ્રતિદિન ભોજન આપી જતો હતો ચાર પાંચ દિવસ પછી તે નોકરે આવી તેને કહ્યું કે –"તમારા સ્વામી અને બંધુ એ ઉભય માર્યા ગયા છે" આ હૃદયભેદક વાત સાંભળી તે સ્ત્રીના શોકનો પાર રહ્યો નહિ હવે એ વાત પણ તેના જાણવામાં આવી કે દુષ્ટ સાલિમસિંહેજ ખેતસી અને સ્વરૂપસિંહનો વધ કરાવ્યો છે તેણે તેનાપર વૈર લેવાને માટે દૃઢ પ્રતિજ્ઞા કરી, પરંતુ તેની તે પ્રતિજ્ઞા કદિ પણ પૂર્ણ થઇ નહિ થોડા વખતમાં તેનું પોતાનુંજ મોત થયું સાલિમસિંહે તેને ભગવી નાખી કે તે સ્વયં આત્મઘાત કરીને મરી ગઈ, તે કાંઇ જાણી શકાતું નથી આ પ્રકારે તેને જોરાવરસિંહનું ખૂન કરવા માટે ઉચિત ફળ મળ્યું

નરાધમ સાલિમસિંહે એક એક કરીને અનેક ભટ્ટીસામંતોનો વધ કરાવ્યો અને ત્યાર પછી તે રાજવંશનો પણ ધ્વંસ કરવાનો ઉદ્યોગ કરવા લાગ્યો જેસલમીરના ખરા ઉત્તરાધિકારી અભયસિંહ અને ધોકલસિંહ ગામગઢમાં રહેતા હતા નરપિશાચ સાલિમસિંહે ષડયંત્રજાલનો વિસ્તાર કરીને અભયસિંહ ધોકલસિંહ, તેમની સ્ત્રી અને તેમના નાના નાના બાળકોને પણ મારી નખાવ્યા આ ભયંકર હત્યા કર્યા પછી તેણે રાવલ મૂલરાજના કનિષ્ઠ પુત્ર માનસિંહના પુત્ર ગજસિંહને જેસલમીરના ઉત્તરાધિકારીતરિકે પ્રકાશિત કર્યો ગજસિંહના ચાર બંધુઓ પિશાચબુદ્ધિ સાલિમસિંહના કરાલગ્રાસમાંથી પોતાના જીવનની રક્ષા કરવાને માટે જેસલમીરનો ત્યાગ કરી બિકાનેરમાં જઇ ત્યાંના રાજાના આશ્રયનીચે રહેવા લાગ્યા નીચે આપેલી વંશાવળી વાંચવાથી પાઠકો સારીરીતે જાણી શકશે કે દુષ્ટ સાલિમસિંહે જેસલમીરના રાજવંશની કેવી શોચનીય દશા કરી દીધી હતી

મૂલરાજ

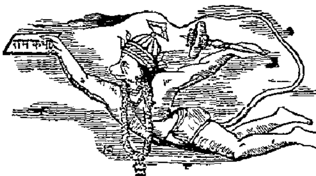
- રાયસિંહ (આગમાં બળીને[2] મુઆ)
  - અભયસિંહ (વિષથી મરણ પામ્યા)
  - ધોકલસિંહ (વિષથી મરણ પામ્યા)
- જેતસિંહ (કાણા)
  - મહાસિંહ (કાણા)
- માનસિંહ (અશ્વપરથી પતિત થઇ મરણ પામ્યા)
  - તેજસિંહ (દેશનિકાલ)
  - દેવીસિંહ (દેશનિકાલ)
  - ગજસિંહ
  - કેશરીસિંહ (દેશનિકાલ)
  - ફતેહસિંહ (દેશનિકાલ)

૧ ઉર્દૂ તરજુમામાં ભાઈ લખ્યો છે

૨ ઉર્દૂ તરજુમામાં એવો ઉલ્લેખ છે કે તેઓ વિષ આપ્યાથી મરણ પામ્યા હતા

મહાસિંહ કાણો હતો હિંદુશાસ્ત્રપ્રમાણે કાણાને રાજસિંહાસનનો અધિકાર મળતોજ નથી; તેથી મહાસિંહનો પોતાનો અધિકાર જતો રહ્યો. આથી તેનુ જીવન સાલિમસિંહના કરાલગ્રાસમાં નષ્ટ થયું નહિ.

રાજસ્થાનમા જ્યારથી મંત્રીઓની પ્રભુતા વધી ગઇ ત્યારથી રાજાઓ તેમના હાથમા પૂતળા પેઠે નાચવા લાગ્યા. રાવલ મૂલરાજ જેસલમીરના સિંહાસનપર ૫૮ વર્ષપર્યંત રહ્યા, અને તેમના પિતા ૪૦ વર્ષપર્યંત રાજ્ય ભોગવી ગયા હતા. આ પિતાપુત્રે મળીને પ્રાયઃ એક શતાબ્દીપર્યંત રાજ્ય કર્યું. પિતાપુત્રે મળીને એક શતાબ્દીપર્યંત રાજ્ય કર્યું હોય એવું બીજું કોઈ ઉદાહરણ જગતના ઇતિહાસમા ઉપલબ્ધ થાય એ વિષે મને સંદેહ છે. મૂલરાજ અને તેમના પિતાએ જે શતાબ્દીમા રાજ્ય કર્યું તે શતાબ્દીમા યદુવંશી ભાટીઓમા ભારે પરિવર્તન થયું છે અને તેમનું પતન થયુ છે. જો આપણે મૂલરાજના પિતામહ રાવલ જસવંતસિંહના શાસનસમયપર દૃષ્ટિપાત કરીએ તો આપણને જેસલમીરરાજ્યની સીમા તે સમયે અતિ વિસ્તૃત જણાય છે. ઉત્તરસીમા ગાડા નદીપર્યંત, (આ નદી જેસલમીરનારાજ્યને મુલતાનથી પૃથક્ કરે છે) પશ્ચિમ સીમા પંજાબ અને સિંધના ફળદ્રુપ પ્રદેશપર્યંત તેનો વિસ્તાર આપણે જસવંતસિંહના રાજત્વકાળમા જોઇએ છીએ તે સમયથી થોડા દિવસપૂર્વે તેની સીમા તેથી પણ વિસ્તૃત હતી. તે સમયે તેની દક્ષિણે ધાત રાજ્ય હતુ અને શિવ, કોટડા તથા વાઢમેર દેશ જેસલમીરરાજ્યની અંતર્ગત હતા; પરંતુ હાલમા તે મારવાડમા છે. વર્તમાનકાળમા જે ભાવલપુર રાજ્ય જુદું છે, તે પણ તે સમયે જેસલમીરરાજ્યની અંતર્ગત હતુ. રાઠોડોએ જેસલમીરની પશ્ચિમ સીમાના ઘણા પ્રદેશો પોતાના અધિકારમા લઇ લીધા છે.

अध्याय ६ ठ्ठो

બ્રિટિશસરકારની સાથે રાવલ મૂલરાજે કરેલી સંધિ–સંધિપત્રનું તૈયાર થવું–મૂલરાજનું મૃત્યુ–તેમના પૌત્ર ગજસિંહનુ સિંહાસનારૂઢ થવું–તેઓ મંત્રીના હાથમાં રમકડું બની ગયા–સંધિપત્રનો તૃતીય ધારો–રાજકીય પ્રશ્નો–સાલિમસિંહનું રહેન શાસન કરવું–સાલિમસિંહના અત્યાચાર અને ઉપદ્રવોનું વૃદ્ધિંગત થવું–તેણે જેસલમીરના મુખ્ય પ્રધાનનું પદ પોતાના ઉત્તરાધિકારીઓને અપાવવાને કરેલો પરિશ્રમ–બ્રિટિશદૂતે વરિષ્ઠ સરકારને કરેલો રિપોર્ટ–પલ્લીવાલ લોકોનું પોતાની જાતે દેશનિકાલ થવુ–વણિકના કુટુંબને જામીનતરિકે રાખવાં–બલપૂર્વક રાજકર લેવો–સાલિમસિંહની સંપત્તિ–બારૂના માલદેવોત લોકોનો ઇતિહાસ–બિકાનેરના રાઠોરાએ તેમનો કરેલો ધ્વંસ–વિશ્વાસઘાતકતા–બ્રિટિશસરકારની પાસે માગેલી સહાય–સહાયની પ્રાપ્તિ થવી–તેનું પરિણામ–રાવલ ગજસિંહનુ ઉદયપુરમાં આગમન–રાણાની કન્યા સાથે તેમનો થયેલો વિવાહ

સંવત ૧૮૧૮મા રાવલ મૂલરાજ જેસલમીરના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા હતા અને તેમણે ઈ૦ સ૦ ૧૮૧૮મા ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કંપની સાથે સંધિ કરી લીધી ભાન્ત વર્ષના પ્રત્યેક રાજપૂતરાજાએ બ્રિટિશસરકારની સાથે સંધિ કરી લીધી હતી, ત્યાર પછી જેસલમીરના રાજાએ તેની સાથે સંધિ કરી જે દિલ્હીમા રાજપૂતરાજાઓના પ્રતિનિધિઓએ સંધિપત્ર લખ્યા હતા તેજ દિલ્હીમા જેસલમીરના મૂલરાજના દૂતે પણ સંધિપત્ર તૈયાર કર્યો આ સંધિપત્ર નીચે પ્રમાણે છે —

માનનીય બ્રિટિશ ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કંપનીની સાથે જેસલમીરના સ્વામી મહારાવલ મૂલરાજ બહાદુરને આ સંધિ થઈ છે કંપની તરફથી માર્કિર્સ ઑફ હેસ્ટિંગ્સ કે જે ભારતના ગવર્નર જનરલદ્વારા સંપૂર્ણ સત્તાપ્રાપ્ત મહાશય ચાર્લ્સ થિયોફિલસ મેટ્કાફ અને મહારાજાધિરાજ મહારાવલ મૂળરાજ બહાદુરની તરફથી સંપૂર્ણ સત્તાપ્રાપ્ત મિશ્ર મતિરામ અને ઠાકોર દોલતસિંહ હાજર છે

૧ માનનીય બ્રિટિશ કંપની અને જેસલમીરના સ્વામી રાવલ મૂલરાજ બહાદુર તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ અને વંશજોની વચ્ચે ચિરસ્થાયી મિત્રતા, સંબંધ અને હિતની એકતા રહેશે

૨–મહારાવલ મૂલરાજના વંશજોજ ક્રમશ ઉત્તરાધિકારી બની સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થશે

૩–જેસલમીરરાજ્યનુ પતન કરવાને માટે જો કોઇ રાજા સેના લઇને આક્રમણ કરે અથવા ઉક્ત રાજ્યમા કોઈ મોટો ઝગડો ઉપસ્થિત થાય અને જેસલમીરના રાજાથી તેનુ નિવારણ ન થઇ શકે તો બ્રિટિશસરકાર ઉક્ત રાજ્યની રક્ષાસાટે પોતાના સામર્થ્ય પ્રમાણે સહાય કરશે

૪–મહારાવલ તથા તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ અને સિંહાસનાભિષિક્ત અકગરીતે બ્રિટિશસરકારના આશ્રિત રહી તેને સહાય કરશે અને તેનુ આધિપત્ય સ્વીકારશે

૫–આ પાંચ ધારાઓથી યુક્ત એવો સંધિપત્ર ચાર્લ્સ થિયોફિલસ મેટ્કાફ અને મિશ્ર મતિરામ

અને ઠાકોર દોલતસિંહદ્વારા નિર્માણ કરવામાં આવ્યો છે. એ ઉભય બાજુના હસ્તાક્ષર અને મોહરોથી યુક્ત છે. મહામાનનીય ગવર્નર જનરલ અને મહારાજાધિરાજ મહારાવલ મૂલરાજ બહાદૂરદ્વારા આ સંધિપત્ર સ્વીકૃત થતાં આજની તારીખથી છ અઠવાડીઆંની અંદર ઉભય પક્ષો વચ્ચે આપલેનું કાર્ય સમાપ્ત થઇ જશે.

દિલ્હીમાં આજે ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૮ના ડિસેમ્બર માસની ૧૨ મી તારીખે આ સંધિપત્ર લખવામાં આવ્યો છે.

(હસ્તાક્ષર) મતિરામ મિશ્ર
(હસ્તાક્ષર) ઠાકોર દોલતસિંહ
(હસ્તાક્ષર) સી. ટી. મેટ્કાફ

ઉક્ત સંધિપત્ર લખાયા પછી રાવલ મૂલરાજ બે વર્ષ સુધી જીવંત રહ્યા. તેમનું મૃત્યુ ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૦માં થયું. એમણે ૫૮ વર્ષપર્યંત રાજ્ય કર્યું હતું; પરંતુ તેઓ નામમાત્રના રાજા હતા. સાલિમસિંહ અને તેના પિતાએજ આ સઘળા વખતમાં પોતાની ઇચ્છાનુસાર જેસલમીરમાં રાજ્યપ્રબંધ કર્યો હતો. મૂલરાજ તેજહીન હતા અને મંત્રીના હાથમાં માત્ર એક રમકડા તરીકે હતા. જે સમસ્ત ગુણો ક્ષત્રિયરાજાઓમાં હોવા જોઇએ, તેમાંનો એક પણ ગુણ મૂલરાજમાં નહોતો. તેમની જીવંત અવસ્થામાંજ નરપિશાચ સાલિમસિંહે તેમના વંશજોની શોચનીય દુર્ગતિ કરી હતી. તેમના પુત્રો અને પૌત્રોને મારી નાખ્યા હતા. આથી કહી શકાય છે કે મૂલરાજને કારાગૃહમાંથી મુક્ત કરનાર રાજપૂતરમણીમાં જેટલું સાહસ અને શૌર્ય હતું તેટલું પણ સાહસ અને શૌર્ય મૂલરાજમાં નહોતું મૂલરાજને ઇતિહાસમાં યાદવકુળની અધોગતિ કરનાર કહેવામાં આવેલ છે.

મૂલરાજનું મૃત્યુ થયા પછી તેમના પૌત્ર ગજસિંહ જેસલમીરના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા. પાપી સાલિમસિંહે પોતાની પ્રભુતા ચિરસ્થાયી રાખવાને માટેજ ગજસિંહને પોતાના હાથમાંનું રમકડું માની મૂલરાજના પુત્રો અને પૌત્રોને મારી તેમજ કાઢી મૂકીને તેમને ઉત્તરાધિકારીતરિકે જાહેર કર્યા હતા. ગજસિંહ પણ મૂલરાજની પેઠે સાલિમસિંહના હાથનું રમકડું બની જેસલમીરના સિંહાસનપર બેઠા. ગજસિંહ કોઇપણ રાજકાર્યમાં હસ્તક્ષેપ કરી શકે નહિ, સામંતો અને પ્રજાસાથે તેમને કોઈ પણ પ્રકારે પ્રીતિ ન થાય અને તેઓ સદા સાલિમસિંહના સેવક તથા આજ્ઞાધારી બનીને રહે, એવીજ કેળવણી સાલિમસિંહે તેમને બાલ્યાવસ્થાથી આપી હતી. તેમના પિતામહ મૂલરાજ જે પ્રકારે સાલિમસિંહનાં આચરણો જોઇને મનમા ને મનમાં મુંઝાઇને મૌન રહેતા હતા, તેજ પ્રકારે આ નવીન રાજા પણ મૌન રહેવા લાગ્યા. સાલિમસિંહે ગજસિંહને બાલ્યાવસ્થાથીજ સામંતસમાજ અને સમસ્ત પ્રજાજનોથી અલિપ્ત રાખ્યા હતા, તેથી કોઇની પણ સાથે તેમનો પ્રેમ બંધાયો નહોતો. સાલિમસિંહે તેમને આવી દશામાં રાખી તેઓ કોઇપણ કામ કરવાનું સાહસ ન કરી શકે એવી તેણે તજવીજ રાખી હતી. ગજસિંહ સિંહાસનારૂઢ થયા ત્યારપછી ચતુર સાલિમસિંહે પોતાના સેવકો તેમની પાસે નિયુક્ત કર્યા. તેઓ ગજસિંહની સમક્ષ સાલિમસિંહની ઘણી પ્રશંસા કર્યા કરતા અને તેમને દેવસમાન દર્શાવતા હતા. ગજસિંહ કયે વખતે શું વાત કરે છે, એક દિવસમાં તેમના મનના ભાવ શી શી રીતે બદલાય છે, તેની ઉક્ત સેવકો સૂક્ષ્મ તપાસ રાખતા હતા અને સાલિમસિંહને વારંવાર તેનો રિપોર્ટ કરતા હતા. રાવલ ગજસિંહ, તેમની રાણીઓ અને તેમના કુટુંબનાં સકલ મનુષ્યો સંપૂર્ણરીતે સાલિમસિંહની દયાપર નિર્ભર રહેતાં હતાં; પણ દુરાત્મા સાલિમસિંહ વખતોવખત ગજસિંહપર પણ નિર્દયતા પ્રકાશિત કરવાને ચૂકતો નહોતો. જો કોઇ વખત રાવલ ગજસિંહને એકાદ ઘોડો ખરીદવો હોય તો તેમને સાલિમસિંહને પ્રાર્થના કરવી પડતી અને જો તેઓ કોઇને કાંઇ આપવા માગતા તો તેમને સાલિમસિંહની આજ્ઞા લેવી પડતી હતી. ગજસિંહ જો દશ રૂપિયા માગે અને સાલિમસિંહ પાંચ પણ આપે તો તેને પોતાનું અહોભાગ્ય માનતા હતા ! આ સર્વ હકિકતપરથી અમારા પાઠકો જાણી શકશે કે મૂલરાજના મૃત્યુ પછી જેસલમીરના રાજામાં ફેરફાર થયો; પરંતુ સાલિમસિંહની પ્રભુતા કિંચિત્ પણ ન્યૂન થઈ નહિ. વધુ શું કહેવું? તે દિનપ્રતિદિન વૃદ્ધિંગત થતી ગઈ.

જેસલમીર સાથેની સંધિનો દસ્તાવેજ જે તારીખે સમાપ્ત થયો (ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૮ ના ડિસેમ્બરની ૧૨ મી તારીખ) તે તારીખ જોવાથી વિદિત થાય છે કે જેસલમીરના મહારાવલેજ દિલ્હી

રાજાઓમા સૌની પછી બ્રિટિશસરકારનો આશ્રય લીધો હતો મૂલરાજે સાલિમસિંહની પ્રધાનતરિકેની કારકીર્દિમા દીર્ઘકાળપર્યંત અત્યંત કષ્ટસહિત રાજ્ય કર્યું હતુ અને વિશેષત તે બ્રિટિશ સરકારની સાથે સધિ નહિ કરે તો સારૂ એવી સાલિમસિંહની ઇચ્છા હતી, કારણ કે તે મૂળથીજ ચેતી ગયો ગયો હતો કે બ્રિટિશસરકારની સાથે મૂલરાજની સધિ થયાથી મારી સત્તા અને પ્રભુતા ઘટી જશે

પરતુ સાલિમસિંહે જ્યારે જોયુ કે સમસ્ત રાજસ્થાનમા કેવલ જેસલમીરનુ રાજ્યજ બ્રિટિશ સરકારને આધીન નથી અને માગ અત્યાચાર તથા ઉપદ્રવોથી પીડિત થયેલા રાજ્યમા શત્રુઓની સખ્યા વૃદ્ધિગત થઈ ગઇ છે માટે જો આપણે અગ્રેજોની સાથે સધિ નહિ કરીએ અને શત્રુઓ જો અગ્રેજોની સાથે મળીને આપણાપર આક્રમણ કરશે તો મહા અનિષ્ટ થવાની સભાવના છે આવો વિચાર કરીને સાલિમસિંહે મૂલરાજને અગ્રેજસરકારની સાથે સંધિ કરવાની સલાહ આપી હતી જયારે સધિ થઇ ગઇ ત્યારે સાલિમસિંહનો ઉકત ભય વિનષ્ટ થયો સાલિમસિંહને બહુધા એવો મજબૂત ભય રહેતો હતો કે મારા અત્યાચારથી પીડિત થઇને ગજસિંહના જે અન્ય ભ્રાતાઓ જેસલમીરને છોડી બિકાનેરમા નાસી ગયા છે તેઓ કદાચ એકત્રિત થઇને રાજ્યપર આક્રમણ કરશે પરતુ અગ્રેજોની સાથે સધિ થયાથી તેના ત્રીજા ધારા અનુસાર સાલિમસિંહનો તે ભય પણ જતો રહ્યો ત્રીજા ધારામા ' બહારથી કોઇ આક્રમણ કરશે તો બ્રિટિશસરકાર પોતાની સેનાની સહાય કરશે " એવી શરત હોવાથી ગજસિંહના ભ્રાતાઓ કદિપણ મારી આ અખડ પ્રભુતામા બાધા કરી શકશે નહિ, એવી સાલિમસિંહને ખાત્રી થઇ બ્રિટિશ સરકારની સાથે સધિ થયાપછી પણ સાલિમસિંહ સુધર્યો નહિ, પરતુ દિવસાનુદિવસ તેના અત્યાચારો વૃદ્ધિગત થતા ગયા

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે –" જેસલમીર રાજ્યને માટે બ્રિટિશસરકારની સાથે સધિ થવી અત્યત આવશ્યક હતી અને તેથી તેને શીઘ્ર મોટો લાભ થશે જેસલમીરનુ રાજ્ય ભવિષ્યમા અર્ધી શતાબ્દી સુધી સ્વતત્ર રહી શકે કે નહિ તે એક સદેહાત્મક વાત હતી જે દિવસે બ્રિટિશસરકારની સાથે જેસલમીરના સ્વામીની સધિ થઇ, તે દિવસથી જેસલમીરની સ્થિતિ નિશ્ચિત થઇ ગઇ જેસલમીરની શાસનશકિત દિવસાનુદિવસ હીન થતી જતી હતી અને રાજ્યની સીમા ઘટીને તે કેવળ રાજધાનીમાજ સમાઈ રહેવાની અણીપર હતી, કારણ કે એક તરફ સમસ્ત ભાવલપુરનુ રાજ્ય જેસલમીરના ઉત્તરભાગનુ બની ગયુ છે અને બીજી તરફ સિધ, બિકાનેર અને મારવાડના રાજાઓ જેસલમીરના ઘણા પ્રદેશો પોતાને તાબે કરતા જતા હતા આ ત્રણે રાજાઓ જયારે જયારે જેસલમીરને નિર્બળ જોતા, ત્યારે ત્યારે તેઓ તેમાથી અમુક ભાગ ખુચવી લઇને પોતાના રાજ્યની સીમા વધારતા હતા, અને વિશ્વાસઘાતી સાલિમસિંહના દુરાચરણોને લીધેજ અન્ય રાજાઓની સાથે ઝગડો ઉઠતો હતો જેસલમીરનુ રાજ્ય નામમાત્રની સ્વતત્રતા ભોગવતુ હતુ તેનુ કારણ પણ કેટલાક વર્ષો સુધી અન્ય રાજ્યોમા અરાજકતા ફેલાઇ હતી તે હતુ તેનો થોડો ઘણો બચાવ થયો તેનુ કારણ પણ તેજ હતુ જો મારવાડ અને બિકાનેર વગેરે રાજ્યોમા અરાજકતા ફેલાત નહિ તો નિસદેહ જેસલમીરનુ રાજ્ય પૃથ્વીના ઘણાજ નાના ટુકડાપર જણાત હવે બ્રિટિશસરકારની સાથે સધિ થયા પછી સર્વ રાજાઓએ જાણી લીધુ છે કે જે કોઈ જેસલમીરપર આક્રમણ કરશે તેની સામે બ્રિટિશસરકાર જેસલમીરનો પક્ષ ગ્રહણ કરીને યુદ્ધ કરવાને તત્પર થશે આથી સિધીઓ, દાઉદના પુત્રો અને રાઠોડોએ પૂર્વે જેમ જેસલમીરપર આક્રમણ કરીને તેના કેટલાક પ્રદેશો પોતાના રાજ્યમા સયોજી દીધા હતા તેમ કરવુ તેમણે બધ કરી દીધુ જો બ્રિટિશસરકાર સમસ્ત રાજસ્થાનમા એકલા જેસલમીરની સાથે સધિ ન કરત તો જેસલ-મીરને પોતાના શત્રુઓની અસખ્ય સેનાના મુખમા અસહાય અવસ્થામા પતિત થવુ પડત અત્યાચારોથી તે બળીને ભસ્મીભૂત થાત અને ભટ્ટીજાતિ નષ્ટભ્રષ્ટ થઇ જાત સ્વાધીન દેશી રાજ્યોમા કેવલ જેસલમીરેજ પ્રથમ ગગા અને સિંધુના તટપરના રાજ્યોની સાથે વાણિજ્યનો વ્યવહાર સ્થાપન કર્યો હતો, પરતુ અતકલહ અને અશાતિથી તે વાણિજ્યનો સ્રોત સર્વથા બધ થઇ ગયો હવે અનત શાતિ અને વિશ્વાસ સ્થાપન કર્યા સિવાય વાણિજ્ય ચાલી શકશે નહિ કેવળ વાણિજ્યની ઉન્નતિ કરવાને માટેજ બ્રિટિશસરકારે જેસલમીરની સાથે મિત્રતા કરી છે, પરતુ જો આપણે ભવિષ્ય તરફ

દૃષ્ટિ કૈકીએ, જો આપણે અન્ય દેશના લોકો ભારતપર આક્રમણ કરશે એવી શંકા કરીએ તો આપણને જણાશે કે વિદેશી શત્રુઓ અરબસ્તાનથી સમુદ્રના કિનારે કિનારે જલમાર્ગદ્વારા આવી ભારતવર્ષને જીતી શકે એમ છે. આ વિદેશીઓના ભારતપરના આક્રમણનો ભય દૂર કરવાને માટે બ્રિટિશસરકારનો જેસલમીરપરનો અધિકાર અતિ લાભદાયક થશે; કારણ કે આપણે જેસલમીરમા પ્રવેશ કરી સિંધના ઉત્તરભાગમાં જઇ ત્યાથી સમુદ્રતટપર પહોંચી ભારતપર આક્રમણ કરનારનો સારીરીતે પ્રતીકાર કરી શકીશું.

દુષ્ટ સાલિમસિંહ અંગ્રેજોની સાથે સંધિ થયા પછી પોતાના શત્રુઓનો ભય દૂર થયેલો જાણી પૂર્વવત્ ભયંકર સ્વરૂપ ધારણ કરી જેસલમીરરાજ્યનો વિધ્વંસ કરવાને પ્રવૃત્ત થયો. બ્રિટિશસરકારની સાથે સંધિ થયાથી અત્યંત લોભી અને શઠ સાલિમસિંહને જે શક્તિ પ્રાપ્ત થઇ તેનું વર્ણન કરવું અશક્ય છે.[1] તેણે ભયંકર અત્યાચાર કરીને દેશની પરમ દુર્દશા કરી દીધી. અન્ય રાજ્યોનાં આક્રમણનો ભય દૂર થયો; પરંતુ સાલિમસિંહે રાજા અને સામંતોના કુટુંબના રુધિરમાં હાથ ખરડયા હતા, તે કલંક ગમે તેવા સત્ય વા કૃત્રિમ અનુતાપથી ધોવાઈ જાય એમ નહોતું. વણિકો, કૃષિકારો અને રબારી તથા ભરવાડો સાલિમસિંહની પ્રત્યે ઘણા ક્રુદ્ધ રહેતા હતા અને તેઓ તેના કસમની કિંમત પોતાના દેશની રેતીના એક કણ જેટલી પણ ગણતા નહોતા.

બ્રિટિશસરકારની સાથે સંધિ થયા પછી થોડા સમયસુધી સાલિમસિંહે રાજ્યપ્રબંધમા ચિત્ત લગાડવાનો દેખાવ કર્યો; પરંતુ તેની આ વૃત્તિ ઝાઝા દિવસસુધી નભી નહિ. જે મહાપાપના કીચડમાં તેણે હાથ બોળ્યા હતા, તેથી તે સર્વના મનથી ઉતરી ગયો હતો. આથી તે વધુ ક્રોધિત થઇ પોતાના મૂળ સ્વભાવ અનુસાર પાપી કામ કર્યા વિના પોતાના જીવનને કષ્ટદાયક સમજવા લાગ્યો અને તેણે જેસલમીરમા પુનઃ અત્યાચાર કરવા માંડયા. તેણે કેટલાક દિવસસુધી શાંતિ ધારણ કરી તેનું કારણ એ હતું કે બ્રિટિશસરકારની સાથે થનાર સંધિમાં તેને એક એવો ધારો ઉમેરાવવાની ઇચ્છા હતી કે મારા ઉત્તરાધિકારીઓ સિવાય જેસલમીરના મુખ્યમંત્રીના પદપર કોઇપણ અધિષ્ઠિત થઇ શકશે નહિ. તેણે પોતાના વંશજોજ જેસલમીરને લૂંટતા રહે એવી પેરવી કરી હતી.

પરંતુ જ્યારે તેણે જોયું કે બ્રિટિશસરકાર તેની અભિલાષા પૂર્ણ કરતી નથી, ત્યારે તેણે ભયંકર સ્વરૂપ ધારણ કરી જેસલમીરના રાજ્યમાં અસહ્ય અને અકથનીય અત્યાચારો કરવા માંડયા. બ્રિટિશસરકારના દૂતે સાલિમસિંહના આ હૃદયભેદક અત્યાચારો જોઈ ઈ૦ સ૦ ૧૮૨૧ ના ડિસેમ્બર ની ૧૭ મી તારીખે ઉક્ત હકિકત સરકારમાં લખી જણાવી. તેણે લખ્યું કે, "જેસલમીરના રાવલે આપની સાથે જે શરત કરી હતી, તેનો તેઓ અનાદર કરતા જણાય છે. આપણા આશ્રયમાં રહેવા છતાં પણ પ્રજા ભયંકર અત્યાચાર અને કષ્ટો સહન કરે, એ એક ઘોર કલંકનો વિષય છે." મહેતા સાલિમસિંહને તેના અત્યાચારોવિષે કહેવાથી કાંઇપણ ફળ નિષ્પન્ન થયું નહિ. તે અત્યાચારોથી પીડિત થયેલા લોકોને જૂઠા કહીને પોતાના અપરાધ છુપાવવા લાગ્યો. તે ચતુરાઇથી કહેવા લાગ્યો કે, હું સદા ન્યાય અને દયાથી વર્તતો આવ્યો છું. ત્યાર પછી તેણે બમણા ઉદ્યોગથી નિરપરાધીઓને બમણો દંડ કરી પ્રજાનું સર્વસ્વ હરણ કરવા માંડ્યું. મહેતા સાલિમસિંહના ભયંકર અત્યાચારથી જેસલમીરની સમસ્ત પ્રજા દુઃખી બની ગઇ. સમસ્ત રાજસ્થાનને આથી નુકશાન થયું; કારણ કે પલ્લિવાલ જાતિના શ્રીમંત વણિકોની પાસેથી દ્રવ્ય લઇને જેસલમીરના વણિકો સમસ્ત હિંદુસ્થાનમાં વ્યાપાર કરતા હતા; પરંતુ સાલિમસિંહના અત્યાચારથી આ ધનવાન લોકો પૈકી પ્રાયઃ પાંચ હજાર માણસો પોતાની જન્મભૂમિ છોડી નિઃસહાય બની અન્ય પ્રદેશોમાં ચાલ્યા ગયા. વળી જે વણિકોએ અન્ય દેશોમાં દ્રવ્ય પેદા કીધું હતું તેઓ પણ સાલિમસિંહના ભયથી સ્વદેશમાં આવી શકયા નહિ. આ વણિકોના જેસલમીરમાં વસતાં કુટુંબોને સાલિમસિંહે જામીનગીરીમાં રાખ્યાં હતાં.

---

૧ સાલિમસિંહના સંબંધમાં બાબુ લોકનાથ ઘોષ તેમના પુસ્તકમાં લખે છે કેઃ-સારાસાર વિવેકમાં સાલિમસિંહ જેવો બેદરકાર હતો, તેવોજ વર્તનમાં અનિયમિત હતો. તેણે રાવલ કુટુંબમાં લગભગ બધાં સંબંધીઓને મારી નાખ્યાં, વેપારીઓને કનડીને નુકશાન પહોંચાડ્યું, તેમજ જેસલમીર શહેરને ક્રૂરતાથી ખાલી કરાવ્યું.

—:(ધી મોડર્ન હીસ્ટરી ઑફ ઈન્ડીયન ચીફ્સ-રાજાઝ)

જેસનમીર રાજ્યની ખેતી સર્વથા વિનષ્ટ થઈ ગઇ અને સુરક્ષિતતાના અભાવને લીધે દેશપરદેશનો વ્યાપાર નાશ પામ્યો સાલિમસિંહ પ્રજાનુ ધન ખુચવી લઇ પોતાની ત્રિજોરી ભરવા લાગ્યો તે જોરજૂલમથી પ્રજા પાસેથી રાજ્યકર લેવા લાગ્યો

જે સમયે આ ઘટના બનતી હતી, તે સમયે કર્નલ ટૉડ રાજસ્થાનમા વિદ્યમાન હતા, તેથી તેમણે સાલિમસિંહના અકથનીય અત્યાચારો પ્રત્યક્ષ જોયા હતા તેઓ જણાવે છે કે –" સાલિમસિંહે બે કરોડ રૂપિયા એકત્રિત કર્યા છે, એમ ખાત્રીપૂર્વક જણાવવામા આવે છે આ દ્રવ્ય સમસ્ત ભારતવર્ષમા ફેલાયુ છે અહેતા સાલિમસિંહે આટલુ દ્રવ્ય વણિક લોકોની પાસેથી બળપૂર્વક છીનવી લઇને કેવળ બાર વર્ષમા એકત્રિત કર્યું છે [1] આ વાત પણ પ્રસિદ્ધ છે કે જેસનમીરના રાજાના સમસ્ત બહુમૂલ્ય આભૂષણો, હીરા જવાહીર વગેરે સાલિમસિંહે ચતુરાઇથી હસ્તગત કરી તેમને અન્ય સ્થાનમા છુપાવી રાખ્યા છે વણિકો, વ્યાપારીઓ પોતાના કુટુબોને જેસલમીરથી અન્ય દેશમા લઇ જવાને માટે પ્રતિદિન બ્રિટિશસરકારની પરવાનગી મેળવવાને પ્રાર્થના કરે છે, પણ નરપિશાચ સાલિમસિંહના ભયથી કોઇપણ વણિક પોતાના કુટુબને અન્ય દેશમા લઇ જવાનુ સાહસ કરી શકતો નથી જોકે સાલિમસિંહ બ્રિટિશસરકારના કહેવાથી વણિકોને પરવાના આપે છે પરતુ જેસલમીરનો ત્યાગ કરીને જનારા લોકોને તે માર્ગમા મારીને લૂટી લે છે"

બ્રિટિશસરકારની સાથે રાજસ્થાનના રાજાઓને સધિ થઇ તેનો મુખ્ય ઉદ્દેશ એ હતો કે સમસ્ત રાજપુતાનાના રાજપૂતરાજાઓમા પરસ્પર વિવાદ ઉપસ્થિત થાય તો બ્રિટિશસરકારે મધ્યસ્થ બનવુ હાલમા જેસલમીરની સીમામા એક વિવાદ ઉપસ્થિત થયો છે આ વિવાદનુ નિર્મૂલન કરવાને માટે બ્રિટિશસરકાર પ્રથમ ધારાનુ પાલન કરશે અમે અહીઆ આ વિવાદનુ સવિસ્તર વૃત્તાત લખી જેસલમીરનો ઇતિહાસ સમાપ્ત કરવા ઇચ્છીએ છીએ બારૂ પ્રદેશના માલદેવોતોદ્વારા ભયકર વિવાદ ઉપસ્થિત થયો છે અને તેના પરિણામમા ઉભય રાજ્યોની વચ્ચે મહાસગ્રામ થવાનો ભય પેદા થયો છે રાઠોડાના આક્રમણનો ભય એટલો બધો પ્રબળ છે કે બ્રિટિશસરકારને અવશ્ય મધ્યસ્થ બનવુ પડશે માલદેવોતોની ઉપર બિકાનેરસ્વામીઓની ખડ્ગદૃષ્ટિ થઇ છે તેનુ મૂળ કારણ સાલિમસિંહજ છે સાલિમસિંહે માલદેવોતોને જડમૂળથી ઉખેડી નાખવાને માટેજ પ્રપચ કર્યો હતો સાલિમસિંહે આ પ્રપચ શામાટે રચ્યો હતો, તે નીચે લખેલી હકિકતપરથી જણાશે

માલદેવોત, કેલન વરસગ, પોહર અને તેજમાલોત આ સર્વ ભાટીજાતિના લોકો છે, પરંતુ તેઓ લૂટફાટ કરતા હોવાથી બિદુઇન, કુજાક અને પિંઢારા લોકોની પેઠે તેઓ લૂટારાતરીકે ઓળખાય છે માલદેવોત લોકોની ઉત્પત્તિ રાવ માલદેવદ્વારા થઇ છે અને તેઓ બારૂપ્રદેશના અઢાર ગામોમા નિવાસ કરે છે આ બારૂ પ્રદેશ ખારીપટ્ટા નામક સ્થાનની નિકટ છે બિકાનેરના રાઠોડોએ ભટ્ટીઓના હાથમાથી ઉક્ત ખારીપટ્ટા પ્રદેશ છીનવી લીધો છે વાસ્તવમા ભટ્ટીલોકો રાઠોડોપર વૈર લેવાનો ઘણો હક્ક ધરાવે છે, કારણકે રાઠોડોએ ભટ્ટીઓના ઘણા પ્રદેશો પોતાના બાહુબળથી છીનવી લીધા છે પ્રાય પચ્ચીસ વર્ષપૂર્વે બિકાનેરના રાઠોડો ઘણા બળવાન બની ગયા હતા અને તેમણે બારૂદેશપર આક્રમણ કરી નીચ પાશવકર્મ કરવામા ત્રુટિ કરી નહોતી તે સમયે રાઠોડાએ બારૂપ્રદેશપર આક્રમણ કરી મનુષ્યભક્ષક રાક્ષસોની પેઠે ત્યાના આબાલવૃદ્ધ સ્ત્રીપુરુષો સર્વને મારી નાખી ગામ અને નગરો ઉજ્જડ કરી નાખ્યા હતા વળી તેમણે કૂવાઓ પૂરી દીધા અને પશુઓ તથા ધનધાન્યાદિ લૂટી લીધા જેઓ સૌભાગ્યવશાત્ રાઠોડોના હાથમાથી બચ્યા હતા, તેઓ મરુક્ષેત્રના એક પરમ ગુપ્ત સ્થાનમા જઇ વસ્યા હતા ધીમે ધીમે ત્યાજ તેમના વશની વૃદ્ધિ થઇ પાછળથી જ્યારે જેસલમીરમા બ્રિટિશસરકારનો અધિકાર સ્થાપિત થયો, ત્યારે ઉક્ત ભટ્ટીલોકો પુન સાહસ કરી પોતાના સર્જેના અને નષ્ટભ્રષ્ટ થઇ ગયેલા સ્થાનમા આવી વસવા લાગ્યા જ્યારે સાલિમસિંહને આ વાતની ખબર થઈ ત્યારે તે ભટ્ટીઓપર કૂપિત થયો તે માલદેવોતોને પુન બારૂપ્રદેશમા આવીને વસેલા જોઇ માલદેવોતોના પ્રધાન શત્રુ બિકાનેરના રાઠોડોની પેઠે હૃદયમા બળી ઉઠયો અને તેણે શેષ માલદેવોતોનો ધ્વસ કરવાને માટે રાઠોડોને પુન બોલાવ્યા સાલિમસિંહ સહજ કહી

[1] ઉર્દૂ તરજુમામા વીસ વર્ષ છે

શકત કે માલદેવોત લોકો ચોરી અને લૂંટફાટ કરીને નિર્વાહ કરે છે, માટે તેમનું દમન કરવામાં દોષ નથી; પરંતુ મૂળ વાત એ છે કે માલદેવોત લોકો લૂંટારા હતા તે કારણથી તે તેમનો નાશ કરાવવા માગતો નહોતો. પાઠકોને સારી પેઠે પ્રથમથીજ જ્ઞાત છે કે નીચ સાલિમસિંહે તલવાર અને વિષ-દ્વારા જેસલમીરના ઘણા સામંતોને મારી નાખ્યા હતા અને તે પ્રમાણે તેણે બારૂપ્રદેશના સામંતને પણ મારી નાખ્યો હતો. બારૂનો સામંત રાજકુમાર રાયસિંહનો મહાશુભેચ્છક અને તેની સત્તા વધારવામાં સહાયક હતો; તેથીજ સાલિમસિંહે તેના જીવનનો દીપક બૂઝાવી નાખ્યો હતો. તે આટલું કરીનેજ શાંત રહ્યો નહિ, પરંતુ તે બારૂ પ્રદેશના સમસ્ત નિવાસીઓને શત્રુવત્ જોવા લાગ્યો. તેના હૃદયમાં રાત્રિદિવસ કેવળ એટલીજ ચિંતા રહેતી હતી કે હું કયી ઘડીએ અને કેવી રીતે બારૂ પ્રદેશને સર્વથા ઉજ્જડ કરી દઉં. બારૂના માલદેવોત લોકોએ પરોક્ષરીતે બ્રિટિશસરકારપર એક ઉપકાર કર્યો હતો, તેથી સાલિમસિંહને તે લોકોપર વૈર લેવાનો પ્રસંગ પ્રાપ્ત થયો. જે સમયે પેશ્વાની સાથે બ્રિટિશસરકારને સંગ્રામ થયો, તે સમયે પેશ્વાનો એક કર્મચારી ઉંટો ખરીદવાને માટે જેસલમીરમાં આવ્યો હતો. તે ચારસેં ઉંટ ખરીદી જેસલમીરની સીમા છોડી બિકાનેરરાજ્યમાં પહોંચ્યો કે તરતજ બારૂપ્રદેશના અધિનાયકે પોતાનું સૈન્ય લઇ ઉક્ત કર્મચારીપર છાપો માર્યો અને તેનાં ઉંટો છીનવી લીધાં. આથી બિકાનેરના સ્વામીને મહા અપમાન લાગ્યું અને શીઘ્ર તેણે એક પ્રબલ સેના પોતાની સાથે લઇ માલદેવોતોનું દમન કરવાને માટે કૂચ કરી: જો સાલિમસિંહ ગુપ્તરીતે બિકાનેરના સ્વામીને માલદેવોતોનું દમન કરવાને માટે ઉત્તેજિત ન કરત તો તે કદિપણ સેનાસહિત આટલી શીઘ્રતાથી માલદેવોતોપર આક્રમણ કરત નહિ. સાલિમસિંહે જોકે ગુપ્તરીતે બિકાનેરના સ્વામીને ઉત્તેજિત કર્યો હતો, પરંતુ પ્રકટરીતે તો તે સંગ્રામની વિરુદ્ધજ પડયો. સાલિમસિંહ ધારતો હતો કે બિકાનેરનો સ્વામી માલદેવોતોને નષ્ટ કરી દેશે, પરંતુ તે આપણું કાંઇ અનિષ્ટ કરનાર નથી; પણ પરિણામ તેથી વિપરીત આવ્યું. બિકાનેરની પ્રબલ સેનાએ શીઘ્ર માલદેવોતોના નોખા અને બારૂપ્રદેશોમાં જઇ તેમનો નાશ કર્યો અને માલદેવોતોના અધિનાયકને મારી નાખ્યો તથા ગામોના સર્વ કૂવાઓ પૂરી દીધા. બિકાનેરવાસીઓ આ પ્રકારે માલદેવોતોનું દમન કરી શીઘ્રતાથી બિક્રમપુર તરફ ચાલ્યા અને જેસલમીરની ખાસ ભૂમિમાં વસતી પ્રજાપર ભયંકર અત્યાચાર કરવા લાગ્યા. હવે સાલિમસિંહ જાગૃત થયો. માલદેવોતોનો નાશ થયા ઉપરાંત જ્યારે રાજ્યના સર્વસ્વનો નાશ થતો તેણે જોયો ત્યારે તેણે પોતાની ચતુરતાનો ત્યાગ કરી સંધિની શરત અનુસાર અંગ્રેજોને શરણે જઇ તેમની સેનાની સહાય માગી. બ્રિટિશસરકારે સંધિની શરત પ્રમાણે પોતાની સેના મોકલી જેસલમીરપર આક્રમણ કરનારને હઠાવી દીધા. બિકાનેરનો અધીશ્વર અંગ્રેજી સેના સાથે નહિ લડતાં પોતાની રાજધાનીમાં પાછો ફર્યો. જે ઉદ્દેશથી તે યુદ્ધ કરવાને પ્રવૃત્ત થયો હતો, તે ઉદ્દેશ પૂર્ણ થયેલો હોવાથી તેને હવે સમરાગ્નિ પ્રદીપ્ત રાખવો આવશ્યક લાગ્યો નહિ.

જે સમયે ગજસિંહ જેસલમીરના સિંહાસનપર વિરાજમાન હતા તે સમયે સાલિમસિંહ પોતાની ઇચ્છાનુસારજ કાર્ય કરતો હતો. તેમની કારકીર્દિમાંજ કર્નલ ટૉડ રાજસ્થાનનો પરિત્યાગ કરી ઇંગ્લાંડ ચાલ્યા ગયા. તેમણે જેસલમીરના ઇતિહાસનો ઉપસંહાર નીચે પ્રમાણે કર્યો છે:–"મુખ્ય મંત્રી સાલિમસિંહનાં કાર્યોનું વૃત્તાંત લખ્યા પછી જેસલમીરના રાવલના સંબંધમાં કાંઇ પણ લખવાનું શેષ રહેતું નથી. જે ગજસિંહ હાલમાં જેસલમીરના સિંહાસનપર બેઠા છે અને જેના જ્યેષ્ઠ ભ્રાતાઓએ પ્રાણના ભયથી નાસી બિકાનેરમાં શરણ લીધું છે, તે સાલિમસિંહના સ્વાર્થનું સાધન છે, એ વાત પ્રસિદ્ધ છે. તેઓ માત્ર હવે ઘોડા લઇને ગુપચુપ એકાંત સ્થાનમાં બેસી રહેવાથીજ સંતુષ્ટ રહે છે. ચતુર સાલિમસિંહે ધાર્યું કે મેવાડના રાણાની કન્યા સાથે રાવલ ગજસિંહનો વિવાહ થશે તો મારૂં સન્માન અધિક વૃદ્ધિંગત થશે અને લાભ પણ અધિક મળશે. આથી તેણે મેવાડના રાણાની પાસે આ પ્રસ્તાવ મોકલ્યો. રાણાએ શીઘ્ર પ્રસન્ન થઇ ગજસિંહની પાસે રાજપૂતોની રીતિ અનુસાર નાળીએર મોકલ્યું. ગજસિંહે તેને સાદર ગ્રહણ કર્યું. મેવાડપતિએ જેવી રીતે આ સમયે ગજસિંહપર નાળીએર મોકલ્યું, તે પ્રકારે તેમણે પોતાની બીજી કન્યાને માટે બિકાનેરના સ્વામીપર અને એક

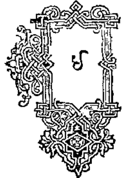
પૌત્રીને માટે કૃષ્ણગઢના રાજાપર પણ નાળીએર મોકલ્યાં. મહારાવલ ગજસિંહ પોતાની સેના અને સામંતોની સાથે જે સમયે ઉદયપુરમાં પહોંચ્યા તે સમયે બિકાનેર અને કૃષ્ણગઢના ઉભય રાઠોડ સ્વામીઓ પણ વિવાહનિમિત્તે ત્યાં ગયા. આ લગ્નપ્રસંગે સિસોદીઆઓની રાજધાનીમાં ભારે મહોત્સવ થયો. ચાર રાજવંશોનું આ સમયે પુનઃ સમ્મિલન થયું. ગજસિંહ પોતાની રાણીની સાથે પરમ સુખપૂર્વક રહેવા લાગ્યા. ઉદયપુરની રાજકુમારીને એક પુત્ર થયો. તે રાણાવતજી (રાણીજી)ની ઉપર સર્વની ભક્તિ વધી ગઇ. સાલિમસિંહને ઘણું સન્માન મળ્યું અને સમસ્ત પ્રજાએ પણ આનંદ પ્રદર્શિત કર્યો. પછી રાણી અને રાજા ઉભય પ્રજાની સાથે પ્રેમપૂર્વક વર્તવા લાગ્યાં."[૧]

[૧] કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે:–"મરુભૂમિની ઉક્ત રાણીના કેટલાક પત્રો મને પ્રાપ્ત થયા છે; જે દ્વારા વિદિત થયું કે સાલિમસિંહના જેવો મનુષ્ય તેના-અને તેના સ્વામીના ભાગ્યનો નિર્ધારક હતો તેથી તેને સદ્ભાવને માટે પોતાના પિતા અને પોતાના મિત્રોની તરફ જોવું પડતું હતું."

अध्याय ७ मो

સૂચના–જાતિની સ્વાધીન અને પરાધીન અવસ્થાનાં ભિન્ન દશ્યો–દેશી રાજાઓની વર્તમાન અવસ્થા-સાલમસિંહના અત્યાચાર–ઇતર રાજાઓના દેશ લઈ લેવાની સાલિમસિંહની અભિલાષા–બ્રિટિશસરકારે તે કાર્યમાં હાથ નાખતાં તેને કરેલો અટકાવ–સાલિમસિંહનો વધ કરવાનો પ્રયત્ન–સાલિમસિંહનું માર્યા જવું–સાલિમસિંહના ઉભય પુત્રોને થયેલી મંત્રીપદની પ્રાપ્તિ–સાલિમસિંહના પુત્રદ્વારા તેની સાવકી માતા અને તેના યારનું માર્યા જવું–રાવલ ગજસિંહે તેને આપેલો કારાગૃહવાસ–તેના પક્ષકારોને થયેલો અસંતોષ–તેને છોડવાને ગજસિંહે પાડેલી ના–આ કાર્યમાં હસ્તક્ષેપ કરવાની બ્રિટિશસરકારની અનિચ્છા–ગજસિંહે પોતાનાં હાથમાં લીધેલો રાજ્યભાર–રાજ્યમાં થયેલી શાંતિની સ્થાપના–બ્રિટિશસરકારની સાથે થયેલી પરમ મિત્રતા–તેમણે બ્રિટિશસરકારને આપેલી સહાય–બ્રિટિશસરકારે તેમને આપેલો ધન્યવાદ–પંજાબના યુદ્ધમાં બ્રિટિશસરકારને ગજસિંહદ્વારા મળેલી સહાય–બ્રિટિશસરકારે રાવલ ગજસિંહને આપેલા ત્રણ કિલ્લા–ગજસિંહનું મૃત્યુ–રણજિતસિંહને થયેલી સિંહાસનની પ્રાપ્તિ–તેમને બ્રિટિશસરકારની તરફથી મળેલી વંશપરંપરાગત ગાદીની સનંદ–રણજિતસિંહનું મૃત્યુ–જેસલમીરના વર્તમાન રાજા–વૈરીશાલના શાસનનું વર્ણન.

તિહાસકાર કર્નલ ટૉડનો લખેલો વિસ્તૃત ઇતિહાસ અમે ગત અધ્યાય સુધીમાં આપી દીધો છે. પ્રસ્તુત અધ્યાયમાં અમે ત્યાર પછીથી વર્તમાન સમયસુધીના ઇતિહાસનો સારાંશ પ્રકાશિત કરીએ છીએ.

જાતિની સ્વાધીન અવસ્થામા રાજા, સામંતો અને સમસ્ત પ્રજા જે પ્રમાણે એક પ્રકારના ચૈતન્યથી યુક્ત હોય છે, તેવી સજીવતા તેની પરાધીન અવસ્થામાં જણાતી નથી. પરાધીન અવસ્થામા જાતિની તેથી વિપરીત દશા થાય છે. પરાધીન જાતિ વા નામમાત્રની સ્વાધીનજાતિની જીવનશક્તિ સર્વથા ક્ષીણ થઈ જાય છે. આલસ્ય, વિલાસિતા, સ્વજાતિદ્વેષ, અનૈક્ય વગેરે દુર્ગુણો જાતિને એકદમ નિર્બલ બનાવી દે છે; તેથી જાતિની પરાધીન વા નામમાત્રની સ્વાધીન અવસ્થામાં કોઇ પણ પ્રકારની વિશિષ્ટ રાજકીય ઘટના દૃષ્ટિગોચર થતી નથી. તેવા સમયમાં રાજાથી લઇને હલકી પંક્તિના કૃષકાર સુધીનાં સર્વ માણસો કેવલ આહારવિહારમાંજ પ્રસન્ન રહીને કાળ નિર્ગમન કરે છે. તેવા વખતમાં જાતિનું મનુષ્યત્વ લુપ્ત થઈ જાય છે અને કોઈ પણ પ્રકારની પ્રવૃત્તિ વા સજીવતા દૃષ્ટિગોચર થતી નથી. આવા વખતમાં જાતિ અનંત નિદ્રામાં પડી જાય છે. તે પરાધીન વા નામમાત્રની સ્વાધીન જાતિ સ્વપ્નમાં પણ પોતાનું પૂર્વગૌરવ સ્મરી પોતાના પૂર્વજોની પેઠે પોતાની જન્મભૂમિ, સ્વજાતિ, સ્વસમાજ વા સ્વધર્મને માટે આત્મભોગ આપવાને પ્રવૃત્ત થતી નથી. ભારતવર્ષના વર્તમાન દેશી રાજાઓના રાજ્યનું જે લોકો અવલોકન કરે છે, તેઓ આ વાતનો અવશ્ય સ્વીકાર કરશે કે સર્વ દેશી રાજાઓ, સમસ્ત મહાપરાક્રમી સામંતોનાં સંતાનો અને સમસ્ત અસીમ સાહસિક પ્રજા હાલમા નિદ્રામા ઘોરે છે. પચાસ વર્ષ પૂર્વે પ્રત્યેક દેશી રાજ્ય સજીવતા દર્શાવતું હતું. પ્રત્યેક પ્રાંતમાં

રાજકીય ઘટનાઓ બનતી હતી પરંતુ આજે સર્વ રાજાઓ અને સામંતો અનંત નિદ્રામાં સૂઇ ગયા છે

વિધિના લેખથી આજે નાનો સરખો ઇંગ્લાંડદ્વીપ ભારતના ભાગ્યનો નિર્ણાયક બન્યો છે વિધિના લેખથી બ્રિટિશસરકારની સાથે સંધિ કરીને દેશી રાજાઓ આનંદ માને છે હાલમાં દેશી રાજાઓના રાજ્યમાં કોઇ પણ પ્રકારની રાજકીય ઘટના બનતી નથી તેથી કર્નલ ટૉડ રાજસ્થાનના રાજ્યોની પૂર્ણસ્વાધીન તથા અર્ધસ્વાધીન દશાનું જે ચિત્ર આલેખી ગયા છે તે પ્રકારનું ઉત્તેજક અને કીર્તિમય દૃશ્ય અમે પાઠકોની દૃષ્ટિસન્મુખ સાદર કરી શકતા નથી

દુષ્ટ સાલિમસિંહ જે સમયે જેસલમીરના સિંહાસનપર મહારાવલ ગજસિંહને અધિષ્ઠિત કરી પોતાની ઇચ્છાનુસાર સર્વ રાજ્યપ્રબંધ કરતો હતો તે સમયેજ કર્નલ ટૉડ પોતાને પ્રિયક્ષેત્ર રાજસ્થાનનો ત્યાગ કરીને પોતાની જન્મભૂમિ ઇંગ્લાંડમાં ચાલ્યા ગયા હતા આથી જેસલમીરનો ઇતિહાસ ગજસિંહ સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયો તેની સાથેજ સમાપ્ત થઇ ગયો છે હવે અમે ત્યાર પછીનો ઇતિહાસ લખવાને પ્રવૃત્ત થઇએ છીએ

જે સમયે મહારાવલ ગજસિંહે પોતાના મસ્તકપર રાજમુકુટ ધારણ કર્યો તે સમય તેઓ સગીર વયના હતા નીચ સાલિમસિંહ ગજસિંહને રાજતિલક થયું ત્યારપછી ચાર વર્ષપર્યંત જીવત રહ્યો, પરંતુ તે ચાર વર્ષમાં તેના અત્યાચાર, ઉત્પીડન અને ભયંકર સ્વાર્થિતાએ જેસલમીરનો સર્વાંશે નાશ કરી નાખ્યો તેણે શ્રેષ્ઠ પ્રકૃતિના સામંતો અને ધનવાનવણિકોને મહાકષ્ટ આપી લૂંટી લીધા અને સમસ્ત પ્રજા સાથે પોતાની ઇચ્છાનુસાર વર્તન કર્યું કર્નલ માલેસન પોતાના ગ્રંથમાં લખે છે કે –"સાલિમસિંહ પોતાના સ્વામીના નામથી ઇતર રાજાઓની ભૂમિ ધીમે ધીમે દબાવ્યા કરતો એટલુંજ નહિ પરંતુ સર્વ ભૂમિ પોતાના કબજામાં રાખવાને માટે કેટકેટ જવાનો ભય પણ દર્શાવતો હતો જો કે તે રાવલને સ્પષ્ટરીતે કહેતો હતો કે સંધિની શરત અનુસાર અન્ય રાજાઓની સીમામાં હસ્તક્ષેપ કરવો સર્વ પ્રકારે અશક્ય છે દુષ્ટ સાલિમસિંહે જેસલમીરની ભારે ખરાબી કરી હતી, પરંતુ અંતે તે પોતાના પાપના બોજાતળે દબાઇ ગયો આ વાત પ્રસિદ્ધ છે કે તે નરપિશાચના હાથમાંથી રાજ્યની રક્ષા કરવાને માટે રાવલ ગજસિંહે ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૪માં તેને મારી નાખવાને એક મારો નિયુક્ત કર્યો આ સમયે સાલિમસિંહ એટલો બધો ભયભીત થઇ ગયો કે તેણે પોતાના કુટુંબના સર્વ માણસોને પોતાની જાગીરમાં મોકલી દીધા તેજ વર્ષમાં દુરાત્મા સાલિમસિંહના પાપી પ્રાણ તેના કલુષિત શરીરને છોડીને ચાલ્યા ગયા કર્નલ માલેસન જણાવે છે કે –'સાલિમસિંહે એવા વિશ્વાસસહિત પ્રાણત્યાગ કર્યા હતા કે મંત્રીપદપર સદા મારા વંશજોજ રહેશે અત્રે અમે સાલિમસિંહના ચરિત્રના સંબંધમાં વિશેષ કહેવા માગતા નથી ફક્ત એટલુંજ કહેવું પૂરતું છે કે પવિત્ર હરિવંશમાં સાલિમસિંહ કલંકરૂપે પેદા થયો હતો અને તે પોતાની પ્રચંડ પ્રભુતાથી આ જગતમાં ઘૃણિત કાર્યો કરી ગયો છે

જેસલમીરના મુખ્યમંત્રીનું પદ પોતાના જ્યેષ્ઠ કુમારને મળે અને તેની પછી તેના જ્યેષ્ઠ પુત્રને મળે એવી રીતે ક્રમશ તે પદ પોતાના ઉત્તરાધિકારીઓને સદા સળંગ રહે એટલા માટે સાલિમસિંહે પોતાની જીવિત અવસ્થામાં અત્યંત પ્રયાસ કર્યો હતો જો કે બ્રિટિશસરકારે તેની ઉક્ત પ્રકારની માગણીમાં સંમતિ આપી નહિ કિંતુ પાપાત્મા સાલિમસિંહે બલપૂર્વક ગજસિંહ અને સમસ્ત સામંતોની પાસે એવો એકરાર કરાવી લીધો કે જેસલમીરમાં તમારા વંશજો સિવાય કોઇ પણ મુખ્યમંત્રીના પદપર અધિષ્ઠિત થઇ શકશે નહિ" જેસલમીરના સર્વ સામંતો અને કર્મચારીઓ સાલિમસિંહના ભક્ત હતા અને તેઓ તેની પ્રત્યેક આજ્ઞાનું પાલન કરતા હતા તથા તેમણે પોતાનો સ્વાર્થ સાધવાને માટેજ સાલિમસિંહના વંશજોને મુખ્યમંત્રીનું પદ અપાવવાનો પ્રયત્ન કર્યો હતો સાલિમસિંહના મૃત્યુ પછી તેના અનુયાયી રાજકર્મચારીઓએ એવો પ્રપંચ રચ્યો કે જેથી ગજસિંહને તેના જ્યેષ્ઠ પુત્રનેજ મુખ્યમંત્રી બનાવવો પડ્યો, પરંતુ તેજ સમયે એવો પણ ઠરાવ કરવામાં આવ્યો કે ઉક્ત જ્યેષ્ઠ પુત્ર સિવાય સાલિમસિંહની બીજી સ્ત્રીના ગર્ભથી ઉત્પન્ન થયેલા કનિષ્ઠ પુત્રને પણ મંત્રીપદ આપવું આ રીતે

સાલિમસિંહનો જ્યેષ્ઠ પુત્ર પોતાના સાવકાભાઇની સાથે મંત્રીનું કામ કરવા લાગ્યો. સાલિમસિંહ જેવો ક્રૂર હતો, તેવોજ ક્રૂર તેનો જ્યેષ્ઠ પુત્ર પણ નિવડયો. કર્નલ[1] માલેસન જણાવે છે કેઃ–"સાલિમસિંહના જ્યેષ્ઠ પુત્રે પોતાની ઉકત સાવકી માતાને એક નોકરની સાથે પ્રેમમાં પડેલી જોઇ અથવા સંદેહથી તે કુલટાને અને તેના યારને બન્નેને મારી નાખ્યાં. આથી[2] ગજસિંહ કે જેઓ હવે યોગ્ય વયના થયા હતા તેમણે તેને કારાગૃહમા પૂરી દીધો. આથી કેદમાં પડેલા મંત્રીના પક્ષના કર્મચારીઓ રાજા ગજસિંહપર અત્યંત અપ્રસન્ન થયા અને તેમણે મહા ઉપદ્રવ મચાવી દીધો; પરંતુ રાવલ ગજસિંહે કોઇ પણ પ્રકારે તેને કારાગૃહમાંથી મુક્ત કરીને તેને મંત્રીપદ આપ્યું નહિ. પોતાના પ્રત્યે જે સામંતો અને કર્મચારીઓ અપ્રસન્ન થયા હતા, તેમને તેમણે બ્રિટિશસરકારના હાથમાં સોંપી દેવાની ધમકી આપી. બ્રિટિશસરકાર મહારાજા ગજસિંહની ઇચ્છાને અનુકૂળ હતી, તેથી સમસ્ત અસંતુષ્ટ સામંતો ઉપદ્રવ છોડી ચૂપ થઇ ગયા."

જેસલમીરના કાળસ્વરૂપ મહેતા સ્વરૂપસિંહના વંશજોના હાથમાથી મંત્રીપદ દૂર કરી હવે યોગ્ય વયમાં આવેલા મહારાવલ ગજસિંહે પોતાના હાથમાં રાજ્યશાસનનો ભાર લીધો. ગજસિંહે સમસ્ત રાજ્યતંત્ર પોતાના હાથમાં લેતાંજ જેસલમીરમાં શાંતિ સ્થાપિત થઇ ગઇ. અત્યાચાર, ઉત્પીડન અને અસંતોષના સ્થાનમાં શાંતિ, ન્યાય અને સંતોષ દૃષ્ટિગોચર થવા લાગ્યો. જેસલમીરની સર્વ પ્રજા દીર્ઘકાળથી કષ્ટ ભોગવતી આવી હતી, સર્વ શ્રેણીનાં મનુષ્યો ધન અને પ્રાણને માટે ભયભીત રહેતા હતાં; પરંતુ હવે રાજા ગજસિંહે પોતાના હાથમાં રાજદંડ ગ્રહણ કરી પ્રજાને પુત્રવત્ ગણીને તેનું પાલન કરવા માંડયું અને રાજ્યમાં શાંતિ સ્થાપન કરી. તેઓ સારીપેઠે જાણતા હતા કે દીર્ઘકાળથી જેસલમીરમાં અરાજકતા પ્રસરી રહી છે, સ્વરૂપસિંહ અને સાલિમસિંહનાં સ્વચ્છંદી વર્તનથી રાજ્ય સર્વથા વિધ્વસ્ત થઇ ગયું છે, સમસ્ત પ્રજાનું ધન લૂંટાઇ ગયું છે, પ્રજાની જાતીય જીવનશક્તિ ક્ષીણ થઇ ગઇ છે અને રાજ્યનું બળ જતું રહ્યું છે; માટે સમયની ગતિ જોઇ અંગ્રેજ સરકારની સાથે મિત્રભાવ રાખવો જોઇએ. તેમણે પોતાના મરણપર્યંત બ્રિટિશસરકારની સાથે સારી રીતે મિત્રતા નિભાવી હતી. ઇ૦ સ૦ ૧૮૩૮–૩૯ મા પંજાબમા બ્રિટિશસરકારને યુદ્ધ કરવું પડયું તે સમયે જેસલમીરના સ્વામી ગજસિંહે ઉંટ આદિની સહાયથી બ્રિટિશસરકારપર એટલો બધો ઉપકાર કર્યો હતો કે તે માટે બ્રિટિશસરકારે મહારાવલ ગજસિંહને પોતાના સાચા મિત્ર ગણી ઘણો ધન્યવાદ આપ્યો.

કર્નલ માલેસન જણાવે છે કેઃ–"ઇ૦ સ૦ ૧૮૪૪ મા સિંધદેશ જીતી લીધા પછી શાહગઢ, ઘડસિયા અને કોટરા નામના ત્રણ કિલ્લા કે જે દીર્ઘકાળપૂર્વે જેસલમીરના રાજ્યની પાસેથી ઇતર રાજાએ ખુંચવી લીધા હતા, તે સર્વ પુનઃ જેસલમીરના સ્વામીને સોંપી દેવામા આવ્યા. બ્રિટિશસરકારની આજ્ઞાનુસાર મીરઅલી મુરાદે આ ત્રણે કિલ્લાઓ મહારાવલ ગજસિંહને આપી દીધા; પરંતુ એ સમયે તેના સંબંધમાં બ્રિટિશસરકારે મહારાવલને કોઇ સનંદ આપી નહિ."

મહારાવલ ગજસિંહ જે પ્રકારે બ્રિટિશસરકારના પ્રેમપાત્ર બન્યા હતા, તે પ્રકારે તેમણે પ્રજાના હૃદય પણ જીતી લીધાં હતાં; પરંતુ અત્યંત શોકની વાત છે કે તેઓ અધિક સમય સુધી રાજ્યસુખ ભોગવી શક્યા નહિ. ઇ૦ સ૦ ૧૮૪૬ માં મહારાવલ ગજસિંહે માયામય શરીર છોડી પરલોકવાસ કર્યો. કર્નલ ટૉડે લખ્યું છે કે, ગજસિંહને મેવાડની રાજકુમારીના ગર્ભથી એક પુત્રરત્નની પ્રાપ્ત થઇ હતી; પરંતુ તેમની પછીના ઇતિહાસવેત્તાઓ જણાવે છે કે ગજસિંહ અપુત્રાવસ્થામાંજ મરણ પામ્યા હતા. આથી સ્પષ્ટરીતે જણાય છે કે રાણાની કુમારીના ગર્ભથી જે પુત્રઉત્પન્ન થયો હતો તે બાલ્યાવસ્થામાજ મરણ પામ્યો હતો.

મહારાવલ ગજસિંહે અપુત્રાવસ્થામાં પ્રાણત્યાગ કર્યો, તેથી તેમની વિધવા રાણીએ ગજસિંહના

૧ તેના સંબંધમાં બાબુ લોકનાથ ઘોષના હિંદુસ્તાનના રાજારજવાડા વગેરેના ઇતિહાસમા જણાવ્યું છે કે તે તેના પિતાના જેવાજ દુર્ગુણો ધરાવતો હતો.

૨ બાબુ લોકનાથ ઘોષે પોતાના પુસ્તકમાં એવો ઉલ્લેખ કર્યો છે કે, "તેણે પોતાનો સાવકો ભાઈ જે મંત્રીપદપર નિયુક્ત હતો તેને મારી નાખ્યો."

ભત્રીજા રણજિતસિંહને દત્તકતરિકે ગ્રહણ કર્યો રણજિતસિંહે સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થઇ ઘણી દક્ષતાપૂર્વક રાજ્યશાસન કર્યું તેમના શાસનસમયમા ભારતવર્ષમા વિખ્યાત સિપાઇઓનો બળવો થયો રણજિતસિંહે આ બળવાના સમયમા બ્રિટિશસરકારને સહાય કરવામા કોઇપણ પ્રકારની ત્રુટી કરી નહિ ઇ૦ સ૦ ૧૮૬૨ મા જ્યારે બ્રિટિશસરકારે ભારતના દેશી રાજાઓને દત્તકપુત્ર ગ્રહણ કરવાની સનદ આપી, ત્યારે મહારાવલ રણજિતસિંહને પણ તે સનદ પ્રાપ્ત થઇ રણજિતસિંહના શાસન સમયમા જેસલમીરમા કોઇ પણ વિશિષ્ટ રાજકીય ઘટના બની નહિ ઇ૦ સ૦ ૧૮૬૪ ના જૂન માસમા રણજિતસિંહ આ જગત છોડી પરલોકમા સિધાવ્યા

ગજાસહની પેઠે રણજિતસિંહે પણ અપુત્રાવસ્થામા દેહનો ત્યાગ કર્યો હતો, તેથી રણજિતસિંહની રાણીએ પોતાના દિયેર વૈરીસાલને દત્તકતરિકે ગ્રહણ કર્યા આ સમયે મહારાવલ વૈરીસાલ ૫ દર વર્ષની વયના હતા

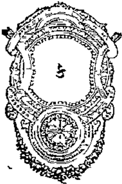
રણજિતસિંહની રાણીએ વૈરીસાલને દત્તક લીધા તો ખરા પરંતુ તેઓ કોઇ પણ પ્રકારે તે સમયે સિંહાસનપર બેસવાને રાજી થયા નહિ જ્યારે સર્વ માણસોએ તેમને આગ્રહ કર્યો ત્યારે તેમણે એવો વાંધો ઉઠાવ્યો કે – હુ વિશ્વાસપૂર્વક માનુ છુ કે જેસલમીરનો સ્વામી બનીને હુ સુખી થઇશ નહિ ' મહારાવલ વૈરીસાલે આમ શામાટે કહ્યુ તેનુ અનુમાન પાઠકો સરલતાથી કરી શકે એમ છે ગજસિંહ અને રણજિતસિંહ ઘણા થોડા સમયમાજ સિંહાસન છોડીને ચાલ્યા ગયા હતા તેથી તેમણે હિંદુસમાજમા પ્રચલિત વિચારાનુસાર એમ ધાર્યું હશે કે રાજા થવાથી અધિક સમય સુધી જીવી શકાતુ નથી આ રીતે મહારાવલ વૈરીસાલ સિંહાસનપર બેઠા નહિ તે માટે સર્વ માણસો નારાજ થયા જ્યારે બ્રિટિશસરકારને આ સબંધે પૂછવામા આવ્યુ ત્યારે તેણે પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે – 'હાલ એ પ્રશ્ન ઉપસ્થિત કરવાની જરૂર નથી, કારણ કે મહારાવલ હજી સગીર બાલક છે જ્યારે તેઓ મોટા થશે ત્યારે અવશ્ય તેમનો ભાવ બદલાઇ જશે ' આથી ઉક્ત પ્રશ્નસબધી ચર્ચા બધ થઇ ગઇ અને મહારાવલ વૈરીસાલના પિતા કેસરીસિંહ પોતાના પુત્રના નામથી રાજ્યશાસન કરવા લાગ્યા

મહારાવલ વૈરીસાલનો મનોભાવ બદલાતા અધિક વિલબ લાગ્યો નહિ બીજેજ વર્ષે અર્થાત્ ઇ૦ સ૦ ૧૮૬૫ ના ઑક્ટોબર માસમા તેમણે જણાવ્યુ કે – "હુ સિંહાસનપર બેસવાને તૈયાર છુ આ વાત સાભળી રાજધાનીના લોકો પરમ આનદ પામ્યા બ્રિટિશસરકારના પોલિટિકલ એજટે મોટા સમારોહસહિત મહારાવલ વૈરીસાલને રાજતિલક કરાવી દીધુ શ્રીકૃષ્ણના વશાવતસ શ્રીમન્મહારાવલ વૈરીસાલસિંહ બહાદૂર કે જેઓ જેસલમીરના વર્તમાન મહારાજા છે, તેઓ પરમ બુદ્ધિમત્તા અને નિપુણતાપૂર્વક રાજ્યશાસન કરે છે હાલમા રાજ્યમા ચોતરફ અખડ શાતિ વિરાજમાન છે સ્વાર્થપરાયણતા સ્વજાતિવિદ્વેષ, અસતોષ અને અત્યાચારોની પીડા હાલમા સર્વથા અદૃશ્ય થઇ ગયા છે

अध्याय ८ मो

જેસલમીરનું ભૌગોલિક વર્ણન–જેસલમીરનો વિસ્તાર–ગ્રામ અને નગરોની સંખ્યા–લવણ-સરોવર–કાનોદસર–મૃત્તિકા–નિપજ–કૃષિ–શિલ્પ અને વાણિજ્ય–રાજકર–ભૂમિકર અને વાણિજયકર–કૃષિકારોની પાસેથી સંગ્રહિત કરવામાં આવતો ભુમિકર–ધુંઆકર–થાળી વા આહારકર–દંડ અથવા જોરજુલમથી લીધેલી સંપત્તિ–મંત્રી સાલિમસિંહે જોરજુલમથી કરેલો સંપત્તિનો સંગ્રહ–રાજયનો ખર્ચ–જેસલમીરનિવાસી ભટ્ટીઓ–તેમની આકૃતિ અને પહેરવેશ–અફીણ અને તંબાકુપ્રત્યે ભટ્ટીગણોનો પૂર્વાનુરાગ–પાલીવાલ બ્રાહ્મણ જાતિ–તેનો ઇતિહાસ–તેની સંખ્યા–તેનું દ્રવ્ય અને તેનો ધંધો–વિચિત્ર પૂજાવિધ–પોકર્ણબ્રાહ્મણજાતિ–જાટજાત–જેસલમીરનો કિલ્લો.

ર્નલ ટૅાડે જેસલમીરરાજ્યનો રાજકીય ઇતિહાસ વર્ણવ્યા પછી ત્યાંની ભૌગોલિક, પ્રાકૃતિક, સામાજિક અને અન્યાન્ય જાણવાયોગ્ય બાબતો વિસ્તારપૂર્વક લખી છે. તેઓ જણાવે છે કે જેસલમીરની ભૂમિ ખાડાટેકરાવાળી છે. તેનો વિસ્તાર પ્રાયઃ ૧૫૦૦૦ વર્ગમાઇલ છે. આ વિસ્તૃત[1] પ્રદેશમા નગર, ગામ અને નાના નાના કસ્બાઓની સંખ્યા અઢીસેંથી અધિક નહિ હોય. કેટલાક લોકોનું એવું અનુમાન છે કે ગ્રામનગરાદિની સખ્યા ત્રણસેં હશે અને કેટલાક કહે છે કે બસેં હશે; પરંતુ પાછલી વાત સત્ય લાગે છે. ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૫ મા જેસલમીરની બરાબર વસ્તી કેટલી હતી તે જાણવાને માટે આગળ અમે પાઠકોની સમક્ષ એક વિશ્વાસ પાત્ર સૂચી સાદર કરીશું.

ગ્રેટબ્રિટનનાં દ્વિતીય શ્રેણીના નગરમા જેટલા મનુષ્યો વસે છે, તેના પ્રમાણમાં આ ૧૫૦૦૦ વર્ગમાઇલના વિસ્તારવાળા રાજ્યમા વસતા મનુષ્યોની સખ્યા ઘણી ઓછી છે; તેમાની અર્ધી વસ્તી તો કેવલ પાટનગરમાંજ છે. પાટનગરને છોડી દઇએ તો પ્રત્યેક વર્ગમાઇલમા બેથી ત્રણ મનુષ્યો વસતાં જણાય છે.

કર્નલ ટૅાડ જણાવે છે કે જેસલમીરની પૃથ્વીનું પરિમાણ પંદરહજાર માઇલ છે; પરંતુ કર્નલ માલેસને ઇ૦ સ૦ ૧૮૭૫ મા લખ્યું છે કે જેસલમીરના રાજ્યનો વિસ્તાર ૧૨૨૫૨ વર્ગમાઇલ છે. કર્નલ ટાડના ઉલ્લેખપરથી પ્રતીત થાય છે કે ઇ૦ સ૦ ૧૮૫૫ માં જેસલમીરની મનુષ્યસંખ્યા ૭૪૪૦૦ હતી. મહાશય અચિસને ઇ૦ સ૦ ૧૮૬૪ મા તે[2] ૧૩૭૦૦ અને બાબુ લોકનાથ ઘોષે ઇ૦ સ૦ ૧૮૭૯ માં તે ૭૫૦૦૦ લખી છે. આ પરથી સહજ જાણી શકાય છે કે અખંડ શાંતિ ભોગવવાથી ભારતવર્ષના અન્યાન્ય દેશી રાજયોની વસ્તી જે પ્રમાણે વધી છે, તે પ્રમાણે જેસલમીરની જનસંખ્યા વધી નથી; પરંતુ સમાનજ રહી છે.

---

૧ ઈ૦ સ૦ ૧૮૯૬ મા છપાયેલા હિંદના દેશી રાજ્યો નામના પુસ્તકમાં ૧૬૪૪૭ વર્ગમાઈલ ભૂમિ લખવામાં આવી છે. ઈ૦ સ૦ ૧૮૮૧ ના વસ્તીપત્રકમા ૧૦૮૧૪૩ મનુષ્યો પ્રાપ્ત થાય છે અને તે સમયે રાજ્યની આમદાની ૧૫૮૦૦૦ રૂપિયા હતા. જેસલમીરની ઉત્તરે મહાબલપુર રાજ્ય, પૂર્વે બિકાનેર અને મારવાડ, દક્ષિણે મારવાડ અને પશ્ચિમે સિંધદેશ આવેલો છે ૨૬ અંશ ૫ કલા ઉત્તર અક્ષાંશથી ૨૮ અંશ ૨૪ કલા ઉત્તર અક્ષાંશ સુધી અને ૬૯ અંશ ૩૦ કલા પૂર્વદેશાંતરથી ૭૨ અંશ ૫૦ કલા પૂર્વદેશાંતરપર્યંત જેસલમીર રાજ્ય છે'

૨ આ સંખ્યા ખોટી જણાય છે. ખરી ૭૩૧૦૦ હોવી જોઈએ

જેસલમીરરાજ્યની જનસંખ્યાની સૂચિ

નગરોના નામ	ખાલસા અને સામંતશાસિત	ઘરોની સંખ્યા	મનુષ્યનીસંખ્યા	રિમાર્ક
જેસલમીર	રાજધાની	૭૦૦૦	૩૫૦૦૦	
બિક્રમપુર	સામંતશાસિત	૫૦૦	૨૦૦૦	બીજા પણ ૨૪ ગામો છે.
મેરૂરો	,,	૩૦૦	૧૨૦૦	હાલમા અહીંઆ કેલણ ભટ્ટી જાતિ વસે છે.
નચના	,,	૪૦૦	૧૬૦૦	રાયેલોત સામંત
કટોરી	,,	૩૦૦	૧૨૦૦	
કાવાહ	,,	૩૦૦	૧૨૦૦	
કોલદર	,,	૨૦૦	૮૦૦	
સત્તોહ	,,	૩૦૦	૧૨૦૦	
જીંજીનીયાલી	,,	૩૦૦	૧૨૦૦	અહીંઆંના સામંત જેસલમીરના પ્રધાનસામંત છે.
દેવીકોટ	ખાલસા	૨૦૦	૮૦૦	
ભાપ	,,	૨૦૦	૮૦૦	
બલાના	સામંતશાસિત	૧૫૦	૬૦૦	
સત્યાસોહ	,,	૧૦૦	૪૦૦	
વારૂ	,,	૨૦૦	૮૦૦	અહીંઆં માલદેવોત લોકો વસે છે.
ચાન	,,	૨૦૦	૮૦૦	
લોહરિક	,,	૧૫૦	૬૦૦	
નાનતલ્લો	,,	૧૫૦	૬૦૦	
લાહતી	,,	૩૦૦	૧૨૦૦	
ડાગરી	,,	૧૫૦	૬૦૦	
વિજેરાય	ખાલસા	૨૦૦	૮૦૦	
મુંદાઈ	,,	૨૦૦	૮૦૦	
રામગઢ	,,	૨૦૦	૮૦૦	
વરસલપુર	સામંતશાસિત	૨૦૦	૮૦૦	
ગિરાજસર	,,	૧૫૦	૬૦૦	
એકંદર ૨૪		૧૨૩૫૦	૫૬૪૦૦	
જેસલમીરના રાજયમા બે હજાર પચ્ચીસ ગામ અને ગામડાં છે. પ્રત્યેક ગામમાં ચારથી પચાસ સુધી ઘર છે. પ્રત્યેક ઘરનાં ચાર માણસને હિસાબે કુલ ગ્રામ્યનિવાસી જનસંખ્યા ૧૮૦૦૦ થાય.			૧૮૦૦૦	
		એકંદર	૭૪૪૦૦	

ભૂમિ—જેસલમીરનો અધિક ભાગ થર વા ગેરી અર્થાત્ ઉજ્જડ વનનો બનેલો છે જોધપુરની સીમા પર આવેલ હોવાથી સિંધદેશની સીમા આગળ આવેલા ખાડા નામના સ્થાન સુધીની ભૂમિ સર્વથા રેતાળ અને જળરહિત છે તેમા વચ્ચે વચ્ચે રેતીના ઢગલા છે અને કોઇ કોઇ ભાગમા નાના નાના જંગલો આવેલા છે હોવાથી ખાડાસુધીની આ રેપા કે જે જેસલમીરને બે ભાગમા વિભક્ત કરે છે, તે ભૂપ અને ઉજ્જડ ભૂમિને પણ તૂટી ર છે ઉત્તર તરફનો ભાગ ઉજ્જડ છે અને દક્ષિણ તરફનો ભાગ મગરા તથા ગેઇ નામના નાના નાના પહાડોથી યુક્ત છે આ નાની નાની પર્વતમાળા આ રાજ્યનુ ભૂતલ જાણવાને માટે વિશેષ મહત્ત્વની છે આ પર્વતશ્રેણી કચ્છભુજમાથી નીકળી ભૂમિની આકૃતિ અવસ્થા અનુમાન થા સ્થળ અને ક્યાંક સૂક્ષ્મસ્વરૂપે જણાય છે ચોહતન નામના સ્થાનની પેઠે કોઈ કોઇ સ્થાનપર તેણે વાસ્તવિક પર્વતનુ સ્વરૂપ પણ ધારણ કર્યુ છે અને ત્યાથી આગળ તે સૂક્ષ્મ આકારમાજ છે, પરંતુ જેસલમીરમા જેટલી પર્વતશ્રેણીઓ છે તે સર્વ પર્વતના આકારમા છે રાજધાની જેસલમીરના પર્વતના શિખરની ઉંચાઈ ૨૫૦ ફીટ છે અને તે યથાર્થ પર્વતજ જણાય છે ભટ્ટીઓની રાજધાની જેસલમીર પર્વતની શ્રેણીઓની વચ્ચે આવેલુ છે અને તેની આસપાસ ૫૬૨ ૫૬૨ માઇલ-પર્યંત ભિન્ન ભિન્ન પર્વતશ્રેણીઓ ફેલાયેલી છે એક પર્વતશ્રેણી જેસલમીરથી ઉત્તરપશ્ચિમમા પાત્રીસ માઇલના અંતરપર રામગઢ પર્યંત ગઇ છે અને બીજી એક પૂર્વ તરફથી ચાલી જોધપુરરાજ્યમા થઇ પોકર્ણ આગળ ગઈ છે અને ત્યાથી પાછી ઉત્તર તરફ કનોદી સુધી ગઇ છે તે પુન ત્યાથી છિન્નભિન્ન અવસ્થામા ઉત્તર તરફ પચ્ચીસ માઇલના અંતરપર ગાગ્યિાના સુધી ગઇ છે આ પર્વતશ્રેણી રેતીવાળા પથ્થરોથી પૂર્ણ છે અને તેમા ગેરુ અધિકાંશે પ્રાપ્ત થાય છે જેસલમીરના નિવાસીઓ આ ગેરુથી પોતાના પહેરવાના વસ્ત્રોને રંગે છે [૧]

આ અફળરૂપ શિખરશ્રેણીઓ અને રેતીના ટેકરાઓ એજ માત્ર આ પ્રદેશના એકનરખા દેખાવમા ભંગ પાડે છે માર્ગના પરિશ્રમિત મનુષ્યને આશ્રય અને છાયા આપવાને માટે અહીંઆ વૃક્ષો નહિ જેવાજ છે આ એક મોટો સીમારહિત ઉજ્જડ ભૂભાગ છે અહીંઆ માત્ર કોઇ કોઇ સ્થળે બે ચાર વટવૃક્ષો દૃષ્ટિગોચર થાય છે

સમસ્ત જેસલમીરરાજ્યમા એક પણ સ્રોતસ્વતી નદી નથી પરંતુ રેતીના ટેકરાપરથી વર્ષાઋતુમા પાણી ઉતરી આવવાથી કોઇ કોઇ સ્થળે ખારી તલાવડી બની એકાદ બે મહિનાઓ સુધી રહે છે ઘણી તલાવડીઓ એથી અધિક સમય સુધી રહેતી નથી, પરંતુ કેટલીક તલાવડીઓ ઝાઝી વૃષ્ટિને લીધે અધિક જલસંચય થવાથી આખુ વર્ષ કાયમ રહે છે આમાના એક તળાવનુ નામ કાનોદસર છે આ તળાવ કાનોદથી મોહનગઢ સુધી નવ માઇલના વિસ્તારમા છે અને એમા બારેમાસ પાણી રહે છે વર્ષાઋતુમા આ વિશાળ સરોવર જલપૂર્ણ બની જાય છે અને તેમાથી એક નાની નદી નીકળી પૂર્વ તરફ ૫૬૨ કોશ સુધી ચાલી જાય છે એ સરોવરમા જ્યાસુધી પાણી રહે છે ત્યાસુધી તે નદી પણ સૂકાઈ જતી નથી આ સરોવરમા જે મીઠુ થાય છે તે રાજાનુ ગણાય છે અને તેથી રાજાને કેટલીક ઉપજ પણ થાય છે

કૃષિ અને નિપજ—જો કે આ રેતાળ પ્રદેશ બહારથી ફળદ્રૂપ દેખાતો નથી પરંતુ પ્રકૃતિએ વાસ્તવમા તેની ફળદ્રૂપતાનો લોપ કર્યો નથી વસ્તુત અહીંઆ પુષ્કળ ધાન્ય ઉત્પન્ન થાય છે વિશેષત અહીંઆ બાજરો અધિક થાય છે એક મોસમમા અહીંઆ એટલો બધો બાજરો પેદા થાય છે કે તેથી ત્રણ વર્ષ સુધી ખેડુતોનો નિર્વાહ થાય છે અહીંઆના નિવાસીઓ કેવળ સિંધ પ્રદેશમાથી ઘઉ લાવે છે બે ત્રણ વાર સારી પેઠે વૃષ્ટિ થયા પછી અહીંઆના ખેડુતો બાજરો વાવે છે પછી તે બાજરો ઝાઝી મહેનતવિના પાકે છે ધાન્ય તૈયાર થાય છે, ત્યારે જો એકાદ ભારે વરસાદ થાય તો તેથી સર્વ ધાન્ય નષ્ટ થઇ જાય છે ભારતવર્ષના અન્ય સ્થાનોની અપેક્ષાએ આ પ્રદેશનો બાજરો ઘણે સારો ગણાય છે જે સમયે અધિક બાજરો પેદા થાય છે તે સમયે તે રૂપિયાનો દોઢમણ વેચાય છે; પરંતુ તે અનેક વર્ષો સુધી આવા મોટા જથામા પાકતો નથી અહીંઆના નિવાસીઓ પાચ પાચ વર્ષને અંતરે અધિક બાજરો પાકવાની આશા રાખે છે આ દેશમા જુવાર પણ થાય છે પરંતુ તે

૧ ઉર્દુ તરજુમામા એવો ઉલ્લેખ છે કે એમા પીળારંગના પથ્થર થાય છે, જે દ્વારા લોકો પોતાના મકાનો રંગે છે

કોઇ કોઇ સ્થળે થાય છે નાની નાની પર્વતમાળાની ખીણોમા મગ, તલ અને ગવાર નામના એક પ્રકારના ફળ થાય છે આ ગવારફલ અત્યત સ્વાદિષ્ટ હોવાથી ભારતના અનેક પ્રદેશોમા મોકલવામા આવે છે જેસલમીરની રાજધાનીની ચારે બાજુએ જે જે સ્થાનપર પાણી લઇ જવાની સવડ છે, ત્યા ત્યા શ્રેષ્ઠ ઘઉં, હળદર અને ફળવાળા વૃક્ષો પુષ્કળ થાય છે આ દેશમા ચોખા થતા નથી, પરંતુ તે સિંધદેશમાથી લાવવામા આવે છે

ખેતીના ઓજારો—જે દેશની માટી પોચી હોય છે, તે દેશની ખેતીના કામમા સામાન્ય ઓજારો વપરાય છે આ દેશમા કૃષિકારો બે પ્રકારના હળોનો ઉપયોગ કરે છે એક પ્રકારના હળની સાથે કેવળ એક વા બે બળદ જોડવામા આવે છે અને બીજા પ્રકારના હળની સાથે ઉંટ જોડવામા આવે છે

કારીગીરી—અહીઆ કારીગીરીનુ કોઇપણ કામ ઉત્તમ બનતુ નથી અહીઆના વણકરો જાડા કપડા વણે છે અને વણાટકામને માટે ઉપયુક્ત એવી કપાસ ઈંo ચીજો થાય છે તે સર્વ બહાર મોકલી દેવામા આવે છે આ રેતાળ પ્રદેશમા જે મેંઢા થાય છે તેમના અંગપરથી ઉન કાપી લઇ તેમાથી ધાબળી કામળ પીછોડી[1] અને નાના પ્રકારની પાઘડીઓ બનાવવામા આવે છે આચરી નામના સ્થાનની કાળી માટીમાથી પાણીના અને રાંધવાના અનેક પાત્રો બનાવવામા આવે છે અહીઆ બનાવવામા આવતા સમસ્ત વસ્ત્રો સારા હોતા નથી

વાણિજ્ય—જેસલમીરને વાણિજ્યસ્થાનતરિકે જે પ્રસિદ્ધિ મળી છે તે માત્ર તેના આંતરિક વાણિજ્યને માટે મળી નથી જેસલમીર એ ભારતવર્ષના ઘણા ભાગોના વાણિજ્યનુ સંગમસ્થાન છે ભારતના પૂર્વભાગમાથી વાણિજ્યના સમસ્ત દ્રવ્યો જેસલમીરદ્વારા સિંધુ નદીની ખીણ અને તેની પેલી તરફના પ્રદેશોમા મોકલવામા આવે છે બીજી તરફ હૈદરાબાદ રોડી ભક્ખર શિકારપુર અને સિંધની દક્ષિણમાથી વાણિજ્યના પદાર્થો ભારતવર્ષના પૂર્વભાગમા લાવવામા આવે છે ગંગાની સમીપના પ્રદેશો તથા પંજાબમાથી પણ વાણિજ્યદ્રવ્યો જેસલમીરમા આવે છે, દુઆબની ગળી મોટા અને માળવાનુ અફીણ, બિકાનેરની પ્રસિદ્ધ સાકર અને જયપુરમા બનેલા લોઢાના ઓજારો જેસલમીરદ્વારા શિકારપુર[2] અને સિંધના નીચેના ભાગમા મોકલવામા આવે છે આફ્રિકાથી આવેલા હાથીદાંત, રંગ, નાળીએર, ઔષધિ અને સુખડ આ દેશમા સિંધદેશના દક્ષિણ ભાગમાથી લાવવામા આવે છે ભાગલપુરથી સૂકો મેવો આવે છે

મહેસુલ અને કર—જેસલમીરના રાજ્યની આમદાની પૂર્વે ચાર લાખ રૂપિયાથી આધિક હતી તેમાના એક લાખ કરતા અધિક રૂપિયા ભૂમિની મહેસુલમાથી ઉત્પન્ન થતા હતા પહેલા[3] માત્ર વાણિજ્યકર એજ આ રાજ્યની નિશ્ચિત મોટી આમદાની હતી, કિંતુ મંત્રી સાલિમસિંહના અત્યાચારોને લીધે અને તેથી ઉદ્ભવેલી ભટ્ટીસામંતોની લૂટફાટથી વાણિજ્ય ન્યૂન થઇ જતા વાણિજ્યકરની ઉપજ પ્રાય સર્વથા નષ્ટ થઇ ગઇ પહેલા આ વાણિજ્યકરદ્વારા ત્રણ લાખ રૂપિયાની આમદાની થતી હતી આ વાણિજ્યકરને દાણ કહેવામા આવે છે અને તેને લેનાર કારકુન દાણી કહેવાય છે રાજધાનીમાથી જે પ્રધાન માર્ગો રાજ્યમા ચોતરફ ગયા છે તે સકલ માર્ગોપર એક નિર્ધારિત સ્થાનમા દાણી રહે છે

ભૂમિનું મહેસુલ—ભૂમિમા જેટલુ ધાન્ય ઉત્પન્ન થાય છે, તેમાનો પાચમો હિસ્સો અને કેટલેક સ્થળે સાતમો હિસ્સો કૃષિકારો રાજાને આપે છે રાજા કદિ પણ ⅕ થી અધિક કિંવા ⅐ માથી

[1] કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે, હુ કેટલીક પીછોડીના જોટા વિલાયતમા લઈ ગયો હતો ત્યા લોકોને તે ઘણા પસંદ પડ્યા આ દેશમા શિયાળામા શાલતરિકે આ પીછોડીઓ વાપરી શકાય એમ છે તે દેખાવમા પણ ઘણી સોહામણી હોય છે

[2] શિકારપુર સિંધુનદિની પશ્ચિમે એ પ્રધાન વાણિજ્યસ્થાન છે

[3] કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે, સામંતો તરફની ઉપજ કેટલી હતી તે હુ નિશ્ચિતસ્વરૂપે જાણી શક્યો નથી રાજસ્થાનના અન્ય રાજ્યોના સામંતોની ઉપજ કરતા તે બમણી અર્થાત બે લાખ રૂપિઆ હોવી જોઇએ આ સામંતો રાજાને આવશ્યકતા પડતા સાતસે અશ્વારોહીઓ આપે છે

ન્યૂન અનાજ લેતા નથી રાજા મહેસુલતરીકે જે અનાજ લે છે, તેને પાલીવાલબ્રાહ્મણો અથવા વણિકો નગદ રૂપિયા આપીને ખરીદી લે છે અને આ રૂપિયા રાજકોષમા મોકલી દેવામા આવે છે

ધુઆકર—ત્રીજો કર ધુઆકર છે ભાષામા એ રાજ્યનો સૌથી વિશેષ નિશ્ચિત કર છે ધુઆ શબ્દથી ચૂલાની સૂચના થાય છે એ કરને થાળીકર પણ કહેવામા આવે છે થાળી એટલે ભોજનપાત્ર એની ઉપજ પ્રતિવર્ષે વીસ હજાર રૂપિયા થાય છે આ કરમાથી કોઈ પણ ગૃહ મુક્ત નથી

દંડ—આ પ્રદેશમા દંડ નામનો એક બીજો કર પ્રચલિત છે આ કર પ્રજાને કષ્ટદાયક છે રાજાને જ્યારે દ્રવ્યની આવશ્યકતા પડે છે, ત્યારે આ કરથી તે પૂર્ણ કરવામા આવે છે જેસલમીરમા આ કર સવત ૧૮૩૦ અર્થાત્ ઈ૦ સ૦ ૧૭૭૪ મા પ્રચલિત થયો હતો તે સમય તે વધારાના ધુઆ વા થાળીકરના નામથી ઓળખાતો હતો જે વણિકો વ્યાજે રૂપીઆ ધીરી પોતાની આજીવિકા ચલાવતા હતા, તેમની પાસેથીજ પ્રથમ તે કર લેવામા આવ્યો પ્રથમ આ કરના માત્ર ૨૭૦૦ રૂપિયાજ નિશ્ચિત થયા હતા મેશ્રીવણિકોએ તો પોતાનો હિસ્સો જરા પણ વાધો લીધા વિના આપ્યો પરતુ ઓસવાલવણિકોએ આપ્યો નહિ આથી તેમને પકડી કારાગૃહમા પૂરવામા આવ્યા તેમણે આ સજાથી કર તો આપ્યો પરતુ કારાગૃહમાથી મુક્ત થયા પછી બધા ઓસવાલ વણિકોએ એકત્રિત થઇ પ્રતિજ્ઞા કરી કે અમે મરણપર્યંત કદિ પણ રાજા મૂલરાજનુ મુખ જોઇશુ નહિ આ પ્રતિજ્ઞા તેમણે અનેક વર્ષોસુધી અક્ષરશ પાળી હતી જેસલમીરનો રાવલ મૂલરાજ જે સમયે રાજધાનીના રાજમાર્ગમા થઇને જતો, તે સમયે ઓસવાલવણિકો પોતાની દુકાન બધ કરી ઘરમા જઇ બેસતા આ રીતે ઘણા વર્ષો સુધી તેઓ કદિપણ રાજાનુ મુખ જોતા નહોતા ઓસવાલ વણિકોની આ પ્રતિજ્ઞાથી રાજા મૂલરાજને અત્યત અનુતાપ થતો હતો રાજધાનીના જે શ્રેષ્ઠ, પ્રતિષ્ઠિત અને શ્રીમત શાહુકારો હોય તેજ મુખ નહિ જુએ, એથી મોટુ દુખ રાજાને બીજુ શુ હોઇ શકે ? આથી રાજા ઉક્ત વણિકોને પ્રસન્ન કરવાને માટે આમત્રણ વિના ઓસવાલ વણિકોના મુખ્ય મુખ્ય નેતાઓને ઘેર ગયો અને તેણે તેમની સમક્ષ પીછોડી પાથરી[1] ક્ષમાની યાચના કરી વળી તેણે પોતાના હસ્તાક્ષરસહિત એક પત્રપર લખી આપ્યુ કે “ જો વણિકો સદા ધુઆકર આપ્યા કરશે તો હુ કદિપણ તેમની પાસેથી દંડ નામનો કર લઇશ નહિ ” આથી ઓસવાલવણિકો પ્રસન્ન થયા મૂલરાજે સવત ૧૮૪૧ મા અને ૧૮૫૨ મા રૂપિયાની આવશ્યકતા હોવાથી ઉક્ત વણિકોની પાસેથી અનુક્રમે તેત્રીસ હજાર અને ચાળીસ હજાર રૂપિયા વ્યાજે લીધા હતા થોડા સમય પછી તેણે શિરસ્તા પ્રમાણે તે રૂપિયા ચૂકવી દીધા હતા

ટૉડ સાહેબે લખ્યુ છે કે ‘ ગજસિંહ સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયો, ત્યારથી અત્યારસુધીમા અર્થાત્ બે વર્ષના અરસામા સાલિમસિંહે વર્દ્ધમાન નામના એક મોટા શ્રીમત અને પ્રતિષ્ઠિત શાહુકારની પાસેથી ચૌદલાખ રૂપિયા જોરજુલમથી કઢાવ્યા છે ઉક્ત શાહુકારના પૂર્વજો સમસ્ત રાજસ્થાનમા માન અને કીર્તિ પામ્યા હતા સાલિમસિંહે અનેકવાર જોરજુલમ કરીને તેમનુ સમસ્ત ધન હરી લીધુ છે ”

કર્નલ ટૉડે જે સમયે આ ઇતિહાસ લખ્યો તે સમયે જેસલમીરના રાજાનો ખર્ચ કેટલો હતો તે નિમ્નલિખિત સૂચીપરથી જણાશે —

	રૂપિયા
બારખર્ચના[2]	૨૦૦૦૦
રોજગાર સરદારખર્ચના[3] .. .	૪૦૦૦૦

૧ આને હિંદી ભાષામા ‘પલના પસારના’ કહેવામા આવે છે આ નમવાનુ એ ચિન્હ છે

૨ આ ખાતામા રાજાના પોતાના અનુચરો, અગરક્ષકો અને ગુલામોનો સમાવેશ થયેલો છે આ લોકોને પગારમા સીધુ મળે છે અને નગરમા મહેનતમજુરી કરીને તેઓ પોતાનો બીજો ખર્ચ નિભાવે છે આ લોકોની સખ્યા ૧૦૦૦ હશે

૩ જે સામતો રાજધાનીમા રહીને રાજ્યકાર્ય કરે છે તેમના ભોજનમાટેના વ્યયનુ નામ રોજગાર સરદાર છે પહેલા જે સામતો રાજધાનીમા રહેતા હતા તેમને દાણીની પાસેથી ભોજનનો ખર્ચ મળતો હતો પરતુ આ રીતિ માથાકૂટભરેલી હોવાથી તે દૂર કરવામા આવી ત્યારથી સામતોના નિત્યવ્યયને માટે તેમની યોગ્યતાનુસાર આઠ આનાથી સાત રૂપીઆ સુધી તેમને આપવામા આવે છે એનો વાર્ષિક ૪૦૦૦૦રૂપીઆનો ખર્ચ આવે છે

સેબદી વા પગારદાર સૈન્યના ખર્ચના[1]	૭૫૦૦૦
રાજાના પોતાના ઘોડા ૧૦ હાથી, ૨૦૦ ઉંટ તથા ગાડીઓના ખર્ચના	૩૫૦૦૦
પાયગે અશ્વારોહીઓના ખર્ચના	૬૦૦૦૦
ગાદીના જાતખર્ચના	૧૫૦૦૦
તોશાખાના (પોશાક)ના ખર્ચના	૫૦૦૦
દાનના ખર્ચના	૫૦૦૦
પાકશાળાના ખર્ચના	૫૦૦૦
અતિથિસેવા તથા મિજમાનીના	૫૦૦૦
પર્વોત્સવના	૫૦૦૦
પ્રતિવર્ષે ખરીદવામાં આવતા ઘોડા ઉંટ બળદ ઇત્યાદિના	૨૦૦૦૦
	એકંદર રૂ ૨૯૦૦૦૦

મંત્રીઓ અને ઇતર રાજકર્મચારીઓને વાણિજ્યકરમાંથી પગાર આપવામાં આવે છે અને કેટલાકને ભૂમિ પણ મળે છે પહેલા કોઇ કોઈ સાલ કેવળ વાણિજ્યકરજ આ સમસ્ત વ્યયને માટે પૂરતો થઇ પડતો હતો અગાઉ વાણિજ્યકરની આમદાની પ્રાય ૩૦૦૦૦૦ રૂપિયા થતી હતી

જાતિઓ—જે ભાગીલાકો હાલમાં જેસલમીરની વર્તમાન સીમામાં વસે છે તે સર્વ હિંદુ છે, પરંતુ ઉત્તર અને પશ્ચિમ સીમાતરફ જે ભાટીઓ વસે છે તેમને મુસલમાનોની સાથે ઝાઝો વાણિજ્ય વ્યવહાર હોવાથી તેમના પ્રાચીન આચારવિચાર કેટલેક અંશે પરિવર્તિત થઇ ગયા છે જે ભાટીઓ દીર્ઘકાળથી ફૂનગ અને ગાડા તરફ રહે છે તેઓ સ્વજાતિથી પૃથક થઇને મુસલમાન બની ગયા છે અને તેમનો સર્વ વ્યવહાર મુસલમાનોની સાથે ચાલે છે રાઠોડ ચાહાણ અને સીસોદીઆઓના જેવી વીરતા હાલમાં ભાટીજાતિમાં નથી તોપણ કછવાહા નિરૂકા વા શેખાવતો કરતા તે અધિક સાહસિક અને વીર ગણાય છે ભાટી રાજપૂતો રાઠોડોના જેવા બળવાન અને કછવાહાઓના જેવા ઉંચા નથી પણ તેઓ ઉકત ઉભય જાતિઓ કરતા દેખાવમાં વિશેષ સુંદર અને યાહુદીઓની પેઠે લાવણ્યયુક્ત હોય છે ભાટીજાતિ રાજસ્થાનના સમસ્ત રાજપૂતોની સાથે લગ્નવ્યવહાર રાખે છે

પહેરવેશ—ભાટીલોકો શ્વેત વસ્ત્ર વા છીટનો જામો પહેરે છે આ જામો ઘુંટણસુધી લાંબો હોય છે તેઓ કમરમાં કમરબંદ બાંધે છે તેમના પાયજામા પહોળા હોય છે પરંતુ પગની ઘુંટી આગળ તે મજબૂત રીતે વળગેલા હોય છે તેઓ મસ્તકપર લાલ રંગની પાઘડી બાંધે છે એમના કમરબંદમાં એક જમૈયો ખોસેલો હોય છે તેઓ ડાબી પીઠપર ઢાલ રાખે છે અને તલવાર પણ સાથે લઇને ફરે છે હલકી પંક્તિના લોકો ધોતીયુ પહેરે છે અને પાઘડી બાંધે છે ભાટીજાતિની સ્ત્રીઓ સાધારણત ૨૦ ફીટ (૧૦) ગજ નાળા બારિક ઉનના કપડાનો ઘાઘરો પહેરે છે અને તેજ કપડાની સાડી ઓઢે છે આ દેશની સર્વ સ્ત્રીઓ હાથીદાંત વા નાઇ પગુના હાડકાની ચૂડીઓ પહેરે છે, જેદ્વારા સ્કંધથી કાંડાસુધી તેમના હાથ ભરાઇ જાય છે ઉભય હાથની ચૂડીઓની કિંમત ૧૬ રૂપિયાથી લઇને ૩૫ રૂપિયા સુધી થાય છે સ્ત્રીઓ પોતાના હાથમાં ચાંદીના કડા પણ પહેરે છે જે સ્ત્રીના હાથમાં ચાંદીના કડા નહિ હોય તે પોતાને અભાગિની સમજે છે રૂક રાજપતાણીઓ ઘણી મજબૂત હોય છે અને તેઓ કૃષિના સમસ્ત કાર્યો કરે છે

અન્યાન્ય રાજપૂત જાતિઓની પેઠે ભાટીજાતિ પણ અફીણ ખાય છે અમલપાણી લીધા પછી તેઓ હુક્કો પીએ છે આ સમયે તેઓ નિશામાં એવા ચકચૂર બની જાય છે કે તેમના શરીરપર કાંઈ આઘાત કરવામાં આવે તોપણ તે તેમને લાગતો નથી

હરિવંશાવતસ ભાટીઓની પેઠે અહીં આ પાલીવાલ જાતિના બ્રાહ્મણો વસે છે તેમની સંખ્યા પ્રાય ભાટીઓની બરાબર છે પરંતુ તેઓ ભાટીઓ કરતા અધિક શ્રીમંત છે મારવાડમાં રાઠોડાની વસ્તી થઇ તે પૂર્વે આ પાલીવાલ બ્રાહ્મણોના પૂર્વજો પાલી વા પલ્લી નામના સ્થાનમાં વસતા હતા બારમી શતાબ્દીમાં જે સમયે શિયોજીએ કનોજથી જઇ મારવાડનું પાલી નામનું સ્થાન જીતી

૧ જિલ્લામાં જે પગારદાર ૧૦૦૦ સૈન્ય રહે છે તે સેબદી કહેવાય છે તેનો ખર્ચ રૂ ૭૫૦૦૦ છે

લીધું તે સમયથી આ પાલીવાલ બ્રાહ્મણના ભાગ્યનો અસ્ત થયો છે. શિયોજીએ પાલીવાલોને જીતી લીધા ખરા; પરંતુ તેમને સર્વથા નષ્ટ કર્યા નહિ. જ્યારે એક મુસલમાન પાદશાહે તે સ્થાન જીતી લીધું અને મારવાડના સમસ્ત લોકોની સાથે પાલીવાલ બ્રાહ્મણોની પાસેથી પણ કર માગ્યો, ત્યારે તેમણે જણાવ્યું કે અમે બ્રાહ્મણ છીએ, તેથી અમારી પાસેથી કોઇએ પણ કર લીધો નથી અને અમે કોઇને કર આપીશુ પણ નહિ. આ શબ્દો સાંભળી ઉક્ત પાદશાહ નારાજ થયો અને તેણે તેમના પ્રધાન પ્રધાન નેતાઓને કેદ કરી લીધા; પરંતુ તેમણે કોઇ પણ પ્રકારે જ્યારે તેને કર આપ્યો નહિ, ત્યારે તેણે તેમને દેશનિકાલની સજા કરી. તેજ સમયથી પાલીવાલ બ્રાહ્મણોનો અધિક ભાગ જેસલમીરમા આવ્યો છે. વળી કેટલાક બ્રાહ્મણો બિકાનેર, ધાટ અને સિંધુ નદીની બીજુમા પણ જઈ વસ્યા છે. આ પાલીવાલ બ્રાહ્મણો જેસલમીરના પ્રધાન વ્યાપારીઓ ગણાય છે. દેશી અને વિદેશી સમસ્ત વાણિજ્યવ્યવસાય આજ લોકો કરે છે. તેઓ કૃષિકારોને પ્રથમથી રૂપિયા આપી તેમનું ધાન્ય ખરીદે છે. આ લોકો દેશનું સમસ્ત ઘી તથા ઉન ખરીદી વિદેશમા મોકલે છે.

જેસલમીરમા પોકર્ણજાતિના બીજા બ્રાહ્મણો વસે છે. તેમની સંખ્યા બે હજાર હશે મારવાડ અને બિકાનેરમા પણ અનેક પોકર્ણ બ્રાહ્મણો છે. આ લોકો ખેતી કરે છે અને પશુઓનુ પાલન કરે છે. તેઓ વાણિજ્યવ્યવસાય કરતા નથી. તેમની ઉત્પત્તિનું વર્ણન અદ્ભુત છે. તેઓ પહેલાં ખોદવાનું કામ કરતા હતા. તેઓ પુષ્કર સરોવર ખોદતા હતા, તે સમયે દેવ તેમનાપર પ્રસન્ન થયા અને તેમને પોકર્ણ બ્રાહ્મણની ઉપાધિ આપી. તેઓ કોદાળાની પૂજા કરે છે.

આ દેશમાં જાટ વગેરે બીજી અનેક જાતિઓ વસે છે.

જેસલમીરનો કિલ્લો—આ મરુભૂમિના રાજાનો કિલ્લો એક અલિપ્ત અઢીસેં ફીટ ઉંચા શિખરપર આવેલો છે. તેની ચોતરફ અભેદ્ય દિવાલ છે, આ કિલ્લાને ચાર દરવાજા છે; પરંતુ કિલ્લાપર તોપ ઘણી ઓછી છે. શહેર કિલ્લાની ઉત્તરે આવેલું છે અને તેની ચોતરફ પણ દિવાલ આવેલી છે. શહેરને ત્રણ દરવાજા અને બે ગુપ્ત દ્વારો છે. રાજધાનીમા શ્રીમંત વ્યાપારીઓના અનેક મનોહર મકાનો દૃષ્ટિગોચર થાય છે, પરંતુ શહેરના મોટા ભાગમા છાપરાં આવેલા છે રાજમહાલય જેમ સુંદર છે, તેમ વિશાળ પણ છે. જો રાજાને સામંતોની સાથે મિત્રભાવ હોય તો તે પોતાના ઉંટપર આરૂઢ થઇને લડનારી સેના સિવાય પાચ હજાર પાયદલ અને એક હજાર અશ્વારોહીઓ એકત્રિત કરી શકે છે.

जैपुर।

( ) प्रथ्वीराज २	(७) भगवानदास १५७३	(१५) माधोसिंह १७५१-६८
( ) पूरनमल ५२ ३४	(८) मानसिंह ५ ०-६ ५	(१६) प्रथ्वीसिंह ७
(राम ३	( ) भावसिंह ६२२	(१७) प्रतापसिंह ७७ ८ ३
(४) रतन ५	( ) जयसिंह १२	(१८) जगतसिंह ८ १८
( ) आसकरन	(रामसिंह २	( ) जयसिंह ३ ३५
(६ भारमल ६ ७	जयसिंह १ ७	(२ रामसिंह १ ५
	३ ईश्वर	(२) महाराजाधिराज माधोसिंह
	(माधोसिंह ६ १	॥ सा ०० आ

खण्ड ४ थो–जयपुरनुं राज्य

अध्याय १ लो

જયપુરનું પ્રાચીન નામ ઢૂંઢાડ અથવા અંબર છે–કછવાહા લોકોએ આ દેશ હસ્તગત કરી લીધો તેથી એનું નામ કછવાહા પડ્યુ–ઢૂંઢાડનું વૃત્તાંત–કછવાહા લોકોનું મૂળ વર્ણન–રાજા નળે નરવરા રાજ્યની કરેલી સ્થાપના–ઢૂલેરાયને હદપાર કરવા–તેમણે કરેલી ઢુંઢાડની સ્થાપના–ઢૂલેરાય સંબંધે પ્રચલિત જનશ્રુતિ–મીનાના અધાધિરપ્રત્યે ઢૂલેરાયનું દુર્વર્તન–બડગુજરજાતિના અધીશ્વરની કન્યાનું પાણિગ્રહણ–તેમના ઉત્તરાધિકારીપદની પ્રાપ્તિ–રાજ્યસીમાનો વિસ્તાર–રામગઢમાં રાજધાનીની સ્થાપના–અજમેરની રાજકન્યાની સાથે તેમનો વિવાહ–મીનાઓની સાથેના યુદ્ધમાં તેનો પ્રાણત્યાગ–તેમના પુત્ર કાકિલે ઢુંઢાડપર સ્થાપિત કરેલો અધિકાર–મેદલજીએ અંબર તથા અન્યાન્ય સ્થાનોપર સ્થાપિત કરેલો અધિકાર–રણદેવે કરેલી જીત–કુંતલે પ્રાપ્ત કરેલો વિજય–પજોનીને[1] થયેલી સિંહાસનપ્રાપ્તિ–અહીંઆંના આદિનિવાસીઓનું વૃત્તાંત–મીનાજાતિ–પજોનોએ દિલ્લીના અધીશ્વર પૃથ્વીરાજની ભગિની સાથે કરેલો વિવાહ–યુદ્ધમાં તેમણે બતાવેલું પરાક્રમ–કાન્યકુબ્જની રાજનંદિનીના સ્વયંવરપ્રસંગે થયેલા મહાયુદ્ધમાં તેમનો થયેલો નાશ–મલેસીજીને થયેલી સિંહાસનપ્રાપ્તિ–તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ–પૃથ્વીરાજે બારકોટડી અર્થાત બાર પ્રધાન સામંત શાખાની કરેલી સ્થાપના–ભારમલ્લે મુસલમાન પાદશાહની સાથે પ્રથમ સ્થાપેલો સંબંધ–રાજપૂતરાજાઓપૈકી ભગવાનદાસે યવનસમ્રાટને કરેલું કન્યાદાન–તેમની કન્યા સાથે જહાંગીરનો વિવાહ–તે કન્યાના ગર્ભથી થયેલો ખુશરૂનો જન્મ–માનસિંહને થયેલી સિંહાસનપ્રાપ્તિ–તેમનું સામર્થ્ય, પ્રતાપ અને પ્રભુત્વ–તેમનું અવસાન–રાવ ભાવસિંહજી–મહારાજા માનસિંહના ભ્રાતા[2] મીરજા રાજા જયસિંહને થયેલી સિંહાસનપ્રાપ્તિ–પોતાના વંશને લાગેલા કલંકની તેમણે કરેલી નિવૃત્તિ–યવનસમ્રાટને કરેલી અધિક સહાય–પુત્રે કરેલા વિષપ્રયોગથી તેમનો પ્રાણત્યાગ–રામસિંહ–બિશનસિંહ.

ગ્રેજોએ રાજપૂતાનાના રાજ્યોના યથાર્થ નામ બદલી તેમને રાજધાનીના નામ આપ્યા છે ઉદાહરણાર્થ તેમણે મારવાડ અને મેવાડના રાજ્યોને જોધપુર અને ઉદયપુરના રાજ્યો કહ્યા છે જે ભૂભાગને હાડાતી કહેવો જોઈએ, તેને તેમણે બુંદી અને કોટાના રાજ્યનુ નામ અર્પણ કર્યું છે આજપર્યંત તેઓ તેને હાડાતી કહેતા નથી તેમણે ઢૂંઢાડ નામનો તો કદિ પણ ઉલ્લેખ કર્યોજ નથી તેમણે ઢૂંઢાડરાજ્યને અંબર વા જયપુરરાજ્યને નામે ઓળખાવ્યું છે

કછાવા વા કછવાહા જે રાજ્યમા નિવાસ કરે છે, તેને હાલ સાધારણરીતે જયપુર કહેવામા આવે છે આ કારણથી ભારતવર્ષના પ્રાચીન દેશોના નામો સર્વાંશે વિસ્મૃતિસાગરમા લય પામી ગયા છે મહાભારત અને રામાયણ ઈત્યાદિ ગ્રંથોમા ભારત-

---

૧ પજોનીને કર્નલ ટૅાડે પ તને લખ્યો છે

૨ મિરજા રાજા જયસિંહ એ માનસિંહનો ભ્રાતા નહિ પરંતુ પ્રપૌત્ર હતો

વર્ષનાં સ્થાનો અને દેશોનાં જે નામો ઉપલબ્ધ થાય છે, તે સર્વ આજે લુપ્ત થઈ ગયાં છે. તે તો જાણે પ્રબળ રાજકીય વિપ્લવો અને પરિવર્તનોનાં મુખમાં પતિત થઇને લુપ્ત થઇ ગયાં છે; પરંતુ અંગ્રેજો તો વિનાકારણજ સ્થળોનાં નામો બદલી નાખે છે. આથી ઇતિહાસને મોટો ધોકો પહોંચે છે.

ચૌહાણો અને રાઠોડોએ જે પ્રકારે ભિન્નભિન્ન સમયે રાજસ્થાનની ભિન્ન ભિન્ન જાતિઓને જીતી લઇને ભિન્ન ભિન્ન રાજ્યો સ્થાપિત કર્યાં હતાં, તે પ્રકારે જયપુરનું રાજ્ય પણ સ્થાપિત થયું હતું. આ રાજ્યમાં ભિન્ન ભિન્ન જાતિઓ વસે છે અને તે સર્વને કચ્છવાહાલોકોએ ભિન્ન ભિન્ન સમયે વશ કરીને પોતાનું રાજ્ય સ્થાપન કર્યું છે. જે વિસ્તૃતરાજ્ય હાલમાં જયપુરના નામથી વિખ્યાત છે, તેને પૂર્વે ઢૂંઢાડ કહેવામાં આવતું હતું. ઢૂંઢાડ એ એક પ્રાચીન સ્થળવિશેષનું નામ છે. બનેર નામના સ્થાનની પાસે ઢૂંઢ નામનું જે એક વિખ્યાત શિખર હતું, તેપરથીજ ઢૂંઢાડ નામની મૂળ ઉત્પત્તિ થઇ છે. આ ઢૂંઢ શિખરના સંબંધમાં ચૌહાણલોકોમાં એક જનશ્રુતિ પ્રચલિત છે અને તે આ પ્રમાણે છેઃ—" ચૌહાણજાતિના અજમેરના વિખ્યાત રાજા વિસલદેવે આ ઢૂંઢ શિખરપરજ તપસ્યા કરી હતી. તેઓ પોતાની પ્રજાપર ઘોર અત્યાચાર કરતા હતા, તેથી તેમને રાક્ષસની યોનિ મળી હતી. તે રાક્ષસ અતિ ક્રૂરતાપૂર્વક પ્રજાનો સંહાર કરતો હતો. પછી અંતે ત્યાંની પ્રજાએ તેમના પૌત્રને તે રાક્ષસની સન્મુખ ધર્યો. પોતાના પૌત્રનાં પ્રેમયુક્ત વચનોથી વિસલદેવને શુદ્ધિ આવી અને તેમણે પ્રાયશ્ચિત્ત કરવાને માટે યમુનાતટપર જઇ પ્રાણત્યાગ કર્યો."

કર્નલ ટૉડે આ જનશ્રુતિનો જે ઉલ્લેખ કર્યો છે, તે સંબંધે અમારે માત્ર એટલુંજ કહેવાનું છે કે તેનો ઘણો અંશ અસત્ય છે. આ વાત સરલતાથી સમજી શકાય એવી છે કે મહારાજા વિસલદેવ પ્રજા ઉપર અત્યાચાર કરતા હતા, તેથી તેમને રાક્ષસની ઉપાધિ આપવામાં આવી હતી. તેઓ પ્રજાજનોને મારીને તેમનાં શબોને ખાઇ જતા હતા, એ શું સંભવિત છે? જ્યારે તેમને જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ થઇ, ત્યારે તેમણે પોતાનાં પાપના નિવારણને માટે ઢૂંઢના શિખરપર તપસ્યા કરી હશે. આજ મત આપણને વાજબી લાગે છે.

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે કોશલરાજ્ય (જેની રાજધાની અયોધ્યા છે)ના અધીશ્વર મહારાજા રામચંદ્રના દ્વિતીય પુત્ર કુશદ્વારા કચ્છવાહા વંશની ઉત્પત્તિ થઇ છે. એમ જણાય છે કે કુશ અથવા તેમના કોઇ વંશજે પોતાના પિતાની રાજધાનીનો ત્યાગ કરી શોણ નદીને કિનારે રોહતાસ નામનો વિખ્યાત કિલ્લો બંધાવ્યો[1] હતો. તેમની કેટલીક પેઢીએ નળ નામના રાજા થયા. તેમણે સંવત ૩૫૧ (ઇ૦ સ૦ ૨૯૫) માં આ સ્થાનનો પરિત્યાગ કરી પશ્ચિમ તરફ જઇ નરવર વા નિષધ[2] નામની રાજધાની સ્થાપિત કરી. જનશ્રુતિદ્વારા જણાય છે કે આ વિખ્યાત રાજધાની સ્થાપિત થયા પૂર્વે

---

૧ બિહારમા હાલ જે રોહતાસગઢ છે, તે રાજા હરિશ્ચંદ્રના પુત્ર રોહિતાશ્વે બંધાવ્યો હતો.

કર્નલ ટૉડનાં લખાણમા અમને અનેક સ્થળે સંદેહ ઉત્પન્ન થાય છે. અમે આગળ જે સૂર્યવંશની સૂચિ પ્રકાશિત કરી છે તેમાં પાઠકોએ વાચ્યુ હશે કે કુશનો પુત્ર અતિથિ, તેનો પુત્ર નિષધ અને તેનો પુત્ર નળ હતો. લાહોર, ગ્વાલિયર અને નરવર વા નિષધ એ સર્વ રાજધાનીઓ એક કાળે સ્થાપિત થવી અસંભવિત છે. વળી કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે નરવરનું બીજું નામ નિષધ છે અને તે રાજા નિષધે પોતાના નામપરથી પાડ્યું હતું; પરંતુ વાસ્તવમાં રાજા નળે જે રાજધાની સ્થાપિત કરી હતી, તેજ નરવર નામથી વિખ્યાત છે. **હિંદી અનુવાદક**

૨ એક ઐતિહાસિક લેખ ઉપરથી પ્રતીત થાય છે કે રાજા નળે સંવત ૩૫૧માં રાજધાની નરવરની પ્રતિષ્ઠા કરી હતી; પરંતુ તે સમયના શિલાલેખોપરથી આ વાત ગ્રહણ કરવામાં આવી છે કે ઐતિહાસિક જનશ્રુતિપરથી ગ્રહણ કરવામાં આવી છે, તે હું જાણતો નથી; પરન્તુ નળથી દુલેરાય સુધીમા ૩૩ રાજાઓ થયા હતા, એ વાતનું અધિક સમર્થન થાય છે. જો એમ ધારવામાં આવે કે તેમાના પ્રત્યેકે ૨૨ વર્ષ રાજ્ય કર્યું હતું તો ૭૨૬ વર્ષો એકંદરે થાય છે. દુલેરાયને ૧૦૨૩ માં હદપાર કરવામાં આવ્યા તેમાંથી ૭૨૬ વર્ષો બાદ કરવાથી ૨૯૭ વર્ષો બચે છે. આથી ૫૪ વર્ષનું અંતર રહે છે જો આપણે પ્રત્યેકનો શાસનકાળ ૨૧ વર્ષનો ગણીએ તો બહુજ થોડું અંતર રહે છે. આથી સંવત ૩૫૧માં રાજા નળે ફક્ત રાજધાની સ્થાપિત કરી હતી, તેનું સંપૂર્ણ રીતે સમર્થન થાય છે.

કુશાવહ લોકોએ બીજાં પણ કેટલાંક નગરો સ્થાપિત કર્યાં હતાં; તેમાં પહેલાંનું નામ [1]લાહર છે. આ નગર જે પ્રદેશમાં આવેલું છે તેને હજી પણ કચ્છવાગર કહેવામાં આવે છે અને બીજાનું નામ ગ્વાલિયર છે. રાજા નળના ઉત્તરાધિકારીઓ " પાલ " ની ઉપાધિથી ઓળખાતા હતા. (આ ઉપાધિ રાજપૂતોમાં માનનીય ગણાય છે.) રાજા નળની ૩૩ મી પેઢીએ સોઢાસિંહના પુત્ર દૂલેરાયને દેશનિકાલ કરવામાં આવ્યા. તેમણે સંવત ૧૦૨૩ (ઇ૦ સ૦ ૯૬૭) માં ઢૂંઢાડ રાજ્યની સ્થાપના કરી.

જે વંશમાં કૌશલના રામ, નિષધના નળ અને મારોભીના પ્રિયકર ઢોલારાય ઉત્પન્ન થયા છે, તે વંશને અવશ્ય ગૌરવાન્વિત માનવો પડશે. ભારતવર્ષમાં કુશવંશમાં ઉત્પન્ન થયેલા પુરુષો પોતાના કુલગૌરવના સ્મરણાર્થે વર્ષમાં એક દિવસ મહાસમારોહસહિત સૂર્યદેવનો ઉત્સવ કરે છે. આ ઉત્સવપ્રસંગે મંદિરમાંથી એક પરમ સુંદર રથ-કે જે સૂર્યરથના નામથી ઓળખાય છે-કાઢવામાં આવે છે અને તેની સાથે આઠ અશ્વો જોડવામાં આવે છે. રામચંદ્રજીના વંશજ કચ્છવાહાપતિ આ રથપર આરૂઢ થઇ પોતાની રાજધાનીમાં ભ્રમણ કરે છે.

હવે આપણે અંબરરાજ્યની સ્થાપના વિષે બોલીશું. અમારા પાઠકો જાણી ચૂક્યા છે કે રામચંદ્રજીના પુત્ર કુશદ્વારાજ કચ્છવાહાવંશની ઉત્પત્તિ થઇ છે. કુશના વંશજોમાંનો એક માણસ અયોધ્યા છોડીને અન્યત્ર ચાલ્યો ગયો અને તેણે નરવર વા નિષધ રાજ્યની સ્થાપના કરી. નળથી સોઢાદેવ સુધીના ૨૩ પુરુષોએ આ નરવરનું શાસન ચલાવ્યું. ત્યાર પછી સોઢાદેવના[2] પુત્ર દૂલેરાયે નવીન રાજ્યની સ્થાપના કરી. જ્યારે નરવરના અધીશ્વર સોઢાદેવનું મૃત્યુ થયું, ત્યારે તેમના ભ્રાતાએ બલપૂર્વક પોતાના સુકુમાર ભત્રીજા પાસેથી રાજ્ય ખૂંચવી લીધું. દુલેરાયની માતા પોતાના દિયરનો આવો ભયંકર અત્યાચાર જોઇ અત્યંત દુઃખિત થઇ અને પોતાના બાળકની રક્ષા કરવાને વ્યાકુળ બની ગઇ. તેણે અંતે કંગાલ ભિખારણનો વેષ ધારણ કર્યો અને પોતાના બાળક દૂલેરાયને ઝોળીમાં બાંધી નગરમાંથી બહાર નીકળી ગઇ. તેણે ધાર્યું કે જ્યારે મારા દિયરે બલપૂર્વક સિંહાસન છીનવી લીધું છે, ત્યારે તે નિષ્કંટક બનવાને માટે અવશ્ય મારા પુત્રનો નાશ કરશે. સોઢાદેવની રાણી આવો વિચાર કરી પોતાના પુત્રના પ્રાણની રક્ષા કરવાને માટે ભિખારણનો વેષ ધારણ કરી રાજધાનીનો ત્યાગ કરી ગઇ. તે પોતાના પુત્રને ઝોળીમાં બાંધી અનેક કોશપર્યંત એકલી ચાલી ગઇ અને અંતે તે ખોહગામ(આ ગામ જયપુરથી અઢી કોશના અંતરપર છે.) નિકટ જઈ પહોંચી. આ સમયે તે ગામમાં મીનાલોકોનો નિવાસ હતો. તે ગામની સમીપ જઇ તેણે પોતાના પુત્રને ઝોળીમાંથી બહાર કાઢયો. એક તો તે રાણી એટલે તેણે કોઇ દિવસ મહાલયમાંથી બહાર પગ મૂકેલો નહિ, તેથી ચાલવાથી તેને પુષ્કળ શ્રમ થયો હતો. વળી ક્ષુધા અને તૃષાએ તેનાપર આક્રમણ કર્યું હતું તે તો જૂદું. આવી પરિસ્થિતિમાં તેના શોકનો પાર રહ્યો નહિ. આ મહાવિપત્તિથી તે અધીરી બની ગઇ. ચોતરફ વિપત્તિની ભયંકર મૂર્તિને જોઇ તેનું હૃદય કંપવા લાગ્યું. આવી અવસ્થામાં તે પુત્રને એક વૃક્ષનીચે મૂકીને કાંઇ ફલફલાદિની શોધ કરવાને ગઇ. જ્યારે તે પાછી આવી ત્યારે તેને જણાયું કે એક સર્પ પુત્રના મસ્તકપર પોતાની ફેણ પ્રસારીને બેઠો છે. આ ભયંકર દૃશ્ય જોઇ તેને જાણે વજ્રાઘાત ન થયો હોય ! તેવું દુઃખ લાગ્યું. તે આકુલવ્યાકુલ બની રુદન કરવા લાગી. દૈવયોગે એક બ્રાહ્મણ તેની પાસે થઇને જતો જણાયો. તેણે આ દૃશ્ય જોઇ રાણીને આશ્વાસન આપીને કહ્યું: " આપ નિર્ભય બની શાંત થાઓ. આપને ભયભીત થવાનું કાંઇ પ્રયોજન નથી. ઉલટો આપને આનંદ થવો જોઇએ; કારણ કે આપનો પુત્ર એક સમયે રાજા થશે." બ્રાહ્મણનાં આ વચનો સાંભળી રાણીને પરમાનંદ પ્રાપ્ત થયો. તે શાંત થઈ બોલી: " ભવિષ્યમાં શું થશે તેની તો મને કાંઇ ચિંતા નથી; પરંતુ હાલમાં મને એ ચિંતા છે કે બાલક ઘણા સમયથી ક્ષુધાથી પીડિત છે. એને ખવડાવવા માટે કોઇ વસ્તુ કયાં મળશે ? આ ચિંતા મારૂં કલેજું કોરી ખાય છે." ત્યારે તે બ્રાહ્મણે રાણીને ખોહગામનો માર્ગ દર્શાવી કહ્યું કે:-" આપ ખોહગામમાં જાઓ, ત્યાં આપને આશ્રય મળશે. " આ અરસામાં સર્પ તો કયારનો ચાલ્યો ગયો હતો. હવે રાણી ઉક્ત બ્રાહ્મણનાં વચનથી ધૈર્ય ધારણ કરી પોતાના બાળકને લઇ ખોહગામ તરફ ચાલી. રાણીએ નગરમાં

[1] ઉર્દૂ તર્જુમામાં એને નહર લખવામાં આવ્યું છે. [2] કર્નલ ટૉડે એને સોરાસિંહ લખ્યો છે.

પ્રવેશ કરતાજ એક સ્ત્રીને જોઇ તેને પૂછ્યુ ' જો કોઇ મને અહીંઆ દાસીનરિકે રાખે અને મને ખવરાવે તો હુ તેને ત્યા રહેવાને રાજી છુ " ઉક્ત સ્ત્રી ખોહગામના રાજાની દાસી હતી તે તે ભિખારણના વેષવાળી સ્ત્રીને રાજાના રણવાસમા લઇ ગઈ મીનારાણીએ તેને કહ્યુ - ' હુ આજથી તને દાસીતરિકે રાખુ છુ ' મોઢાદેવની રાણી મીનારાણીની અન્યાન્ય દાસીની સાથે રહેવા લાગી તેણે કોઇને પણ પોતાનો પરિચય આપ્યો નહિ આ પ્રકારે કેટલાક દિવસ વ્યતીત થઈ ગયા એક દિવસ મીનારાણીની આજ્ઞાથી મોઢાદેવની રાણીએ ભોજન તૈયાર કર્યુ મીનારાજા લાલનમી આ ભોજન જમી અતીવ પ્રસન્ન થઇ બોલ્યો " ભોજન તો હુ નિત્ય જમુ છુ, પરતુ આજના જેવો સ્વાદ કદિપણ આવ્યો નથી આજનુ ભોજન ઘણુજ સ્વાદિષ્ટ છે ' તત્તજ છત્રવેશી સૂર્ય વશી રાણીને રાજાના મહાલયમા બોલાવવામા આવી અને તેણે તેનો પરિચય પૂછ્યો રાણીએ સર્વ હકિકત અક્ષરશ સત્ય કહી સભળાવી રાજા આશ્ચર્યચકિત થયો તેને તેનાપ્રત્યે ઘણો સ્નેહ ઉત્પન્ન થયો અને તે હવે તેને ભગિની કહીને બોલાવવા લાગ્યો તેના પુત્રને તે પોતાના ભાણેજવત ગણવા લાગ્યો અને ઉત્તમ પ્રકારે તેનુ લાલનપાલન કરવા લાગ્યો દૂલેરાય લાલનસીના આશ્રયમા રહી જેમ જેમ પોતાની વય વધવા લાગી તેમ તેમ ક્ષત્રિયધર્મનુ શિક્ષણ વિશેષ ખતથી લેવા લાગ્યા આ સમયે દિલ્હીના સિહાસનપર તુવારવશના ક્ષત્રિયો વિરાજતા હતા તેમણે સમસ્ત ભારતવર્ષ મા પોતાની પ્રભુતાનો વિસ્તાર કરી દીધો હતો ભારતવર્ષના સર્વરાજાઓ તેમને ખડણી ભરતા હતા જ્યારે દૂલેરાયની વય ચૌદ વર્ષની થઈ ત્યારે મીનારાજે તેમને દિલ્હીમા ખડણી ભરવાને માટે મોકલ્યા

દૂલેરાય દિલ્હીમા પાચ વર્ષપર્યત રહ્યા આ અરસામા તેમને મીનાજાતિના કવિની સાથે વિશેષ પરિચય થયો દિલ્હીમા રહી તુઆરરાજવશીઓનો પ્રબળ પ્રતાપ જોવાથી તેમના મનપર અતિ ઉચ્ચ સસ્કારો પડયા અને તેમના હૃદયમા રાજમુકુટ ધારણ કરવાની ઇચ્છા ઉત્પન્ન થઇ પોતાની રક્તવાહિનીઓમા રાજરુધિર વહે છે એ વાત યુવાવસ્થામા તેમના જાણવામા આવી અને તેથી રાજ્યાસન પ્રાપ્ત કરવાની તેમની આકાક્ષા ક્રમશ વિશેષ બનવતી થતી જતી હતી

તેમણે પોતાના હૃદયનો ભાવ મીનાકવિને કહી સભળાવ્યો અને તેમને પૂછ્યુ કે -"મારી આ અભિલાષા કી રીતે પૂર્ણ થઇ શકશે? આ મહત્નાકાક્ષા પરિપૂર્ણ કરવાને માટે આપ કાઇ ઉપાય બતાવી શકો છો?' કવિએ ઉત્તર આપ્યો ' આપ આપના આશ્રયદાતા મીનારાજનુ દમન કરીને તેનુ રાજ્ય ખુચવી લ્યો દિવાળીના પર્વપર સમસ્ત મીનાલોકો ચિરપ્રચલિત રીતિ અનુસાર એકસરોવરમા સ્નાન કરવાને માટે જશે આપ તે સમયે આપનુ દલ લઇ તેમનાપર આક્રમણ કરજો તેમના માણસોનો નાશ થશે, એટલે આપ નિર્વિઘ્ને રાજ્ય કરી શકશો કવિની સલાહથી દૂલેરાય દિલ્હીથી પુષ્કળ રાજપૂતસેના પોતાની સાથે લઇ દિવાળીના પર્વપર ખોહગામમા ગયા આ સમયે સર્વ મીનાલોકો સરોવરમા સ્નાન કરવાને ગયા દૂલેરાયે શીઘ્ર તેમનાપર આક્રમણ કરી તેમના શબોથી સમસ્ત સરોવર ભરી નાખ્યુ જે મીનાકવિએ દૂલેરાયને આ કૃત્ય કરવાની સલાહ આપી હતી, તેના પ્રાણ પણ બચ્યા નહિ દૂલેરાયે સ્વહસ્તે તેનુ મસ્તક છેદી નાખ્યુ તેમણે તેને મરતી વખત કહ્યુ કે - ' જે માણસ પોતાના સ્વામીની સાથે વિશ્વાસઘાત કરે છે, તે કદિ પણ અન્યનો વિશ્વાસપાત્ર બની શકતો નથી " આ પ્રકારે દૂલેરાયે મીનાઓના શાસનનો લોપ કરીને ખોહગામને પોતાના અધિકારમા લઇ લીધુ આ ખોહગામ દૂલેરાયના અધિકારમા આવવાથી દૂઢાડ, અબર વા વર્તમાન જયપુર રાજ્યની ઉત્પત્તિ થઇ

જે દૂલેરાય બાલ્યાવસ્થામા પિતાના રાજ્યથી પરાડમુખ થઈ અનાથ અવસ્થામા ખોહગામમા આવ્યા હતા તેજ દૂલેરાયના ઉપર આજે ભાગ્યલક્ષ્મીની પ્રસન્નતા થવાથી તેઓ ખોહગામ ઉપર અધિકાર કરવા લાગ્યા હવે તેમને પોતાના રાજ્યનો વિસ્તાર કરવાની અતિ પ્રબળ ઇચ્છા ઉત્પન્ન થઇ તે સમયે વર્તમાન જયપુરથી ૧૫ કોશ પૂર્વ તરફ બાણગગાને તટે દ્યોસા નામના સ્થાનમા બડગુજરજાતિના રાજપૂતો સ્વતત્રતાપૂર્વક નિવાસ કરતા હતા દૂલેરાયે પોતાની સેનાસહિત બડગુજરોના કિલ્લા સમીપ જઇ તેમના અધીશ્વરને કહેવરાવી મોકલ્યુ કે - ' તમે તમારી કન્યાનો વિવાહ મારી સાથે કરો ' બડગુજરપતિએ દૂલેરાયનો આ સદેશો સાભળી પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે - " એમ શી રીતે બની શકશે ? આપણે ઉભય સૂર્યવશી છીએ આપણી વચ્ચે સો પેઢીનો પણ અતર

નથી; માટે મારી કન્યાનો વિવાહ તમારી સાથે કોઇ પણ પ્રકારે થઇ શકશે નહિ." બડગુજરપતિનાં આ વચનો સાંભળી દૂલેરાયે તેમને સમજાવ્યા કેઃ–"સો પેઢીનું અંતર થઇ ગયું છે. હવે લગ્ન કરતાં કાંઇ અડચણ નથી." અંતે બડગુજરપતિએ દૂલેરાયની માગણી આનંદપૂર્વક સ્વીકારી અને તેમના કરકમલમાં પોતાની કન્યા સમર્પણ કરી. વળી તેમને પુત્ર હતો નહિ, તેથી પોતાનું રાજ્ય પણ તેમને સોંપી દીધું. આ પ્રકારે દિનપ્રતિદિન દૂલેરાયની પ્રભુતા અને સત્તા વૃદ્ધિંગત થતી ગઇ. જેમ જેમ તેમને નવા પ્રદેશો મળતા ગયા, તેમ તેમ તેમનો રાજ્યલોભ પણ વૃદ્ધિંગત થતો ગયો. માચી નામના સ્થાનમાં રાવ નાટુ નામનો એક મીનો રાજ્ય કરતો હતો. તેને પરાસ્ત કરવાની દૂલેરાયને ઇચ્છા ઉત્પન્ન થઇ. તેમણે પોતાની સેનાસહિત તેનાપર આક્રમણ કર્યું, તે સમરભૂમિમાં ઉતર્યો; પરંતુ દૂલેરાયના અતુલ બાહુબળની આગળ તેનું કાંઇ ચાલ્યું નહિ. મીનાસેના સંપૂર્ણ પરાભવ પામી. વિજયી દૂલેરાયને ખોહગામ કરતાં માચી વિશેષ રમણીય અને વિશેષ સુંદર જણાયું, તેથી તેમણે વિચાર કર્યો કેઃ–"અહીંઆં રાજધાની સ્થાપન કરવી જોઇએ." આ વિચાર તેમણે શીઘ્ર અમલમાં આણ્યો અને ખોહગામથી પોતાનો મુકામ ઉઠાવી લાવી માચીમાં રાખ્યો. ત્યાં તેમણે એક નવીન કિલ્લો બંધાવ્યો અને પોતાના વિશ્વવિખ્યાત પૂર્વજ રામચંદ્રજીના સ્મરણાર્થે તેનું નામ રામગઢ રાખ્યું.

તે પછી દૂલરાયે અજમેરની રાજકુમારી ભારિની સાથે વિવાહ કર્યો. એક સમયે તેઓ પોતાની રાણી સાથે જમવાય માતાના મંદિરમાં જઇ દર્શન કરી પાછા ફરતા હતા, એવામા માર્ગમાં તેમણે પોતાના દેશના અગીઆર હજાર મીનાઓને તેમનો માર્ગ રોકીને ઉભેલા જોયા. વીરશ્રેષ્ઠ દૂલેરાયે તેમની સાથે નિર્ભયતાપૂર્વક યુદ્ધ કર્યું. શત્રુપક્ષની સેના અધિક હતી, તેથી દૂલેરાયની સેના તેની સામે ટકી શકી નહિ. ક્રોધિત થયેલા સિંહની પેઠે દૂલેરાયે પોતાની સમશેરથી શતાવધિ મીનાઓના પ્રાણનો સંહાર કર્યો અને અંતે તેઓ પણ ચિરનિદ્રામાં સૂઇ ગયા. દૂલેરાયનું અવસાન થતાં તેમની સમસ્ત સેના છિન્નભિન્ન થઇ ગઇ. આ સમયે દૂલેરાયની રાણી ગર્ભવતી હતી, તેથી તે ત્યાંથી મહામુશ્કેલીથી નાસી શકી. દૂલેરાય મહાવીર અને પરમ સાહસિક ક્ષત્રિય હતા.

દૂલેરાયનું મૃત્યુ થયા પછી તેમની વિધવા રાણીને પુત્ર જન્મ્યો. એનું નામ કાકિલ રાખવામાં આવ્યું હતું. આ પુત્રે પિતાના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થઇ ઢુંઢાડરાજ્ય જીતી લીધું. તેમના પુત્ર મેદલ પણ મહાપરાક્રમી વીર હતા. તેમના સમયમાં અંબરમાં રાવ ભત્તો નામનો એક સુસાવત જાતિનો મીનો રાજ્ય કરતો હતો. આ રાજા મીનાજાતિમાં સર્વશ્રેષ્ઠ હતો. મેદલરાવે સેનાસહિત તેનાપર આક્રમણ કરી તેનો પરાભવ કર્યો અને અંબરરાજ્ય હસ્તગત કરી લીધું. મેદલરાવે આ પ્રકારે પોતાના પિતાના રાજ્યનો વિસ્તાર કરી થોડા દિવસમાં નાંદલાજાતિના મીનાઓનો સખ્ત પરાભવ કરી તેમને આધીનતાની શૃંખલામાં પરિબદ્ધ કર્યા અને ગતોર નામનો દેશ પોતાના અધિકારમાં લઇ લીધો.

દૂલેરાયના વંશજોનો સૌભાગ્યસૂર્ય ધીમે ધીમે પૂર્ણ કળાથી પ્રકાશવા લાગ્યો. મેદલરાવનો સ્વર્ગવાસ થયા પછી તેમના ઉત્તરાધિકારી હણુદેવે રાજછત્ર ધારણ કર્યું. આ સમયે ચોતરફ ઘણા મીના લોકો સ્વતંત્રતાપૂર્વક રાજ્ય ચલાવતા હતા. આથી તેમણે પોતાના પિતાની પેઠે પોતાના રાજ્યનો વિસ્તાર કરવાને માટે મીનાલોકોની સાથે યુદ્ધ કરવા માંડ્યું. તેઓ મરણપર્યંત યુદ્ધકાર્યમાં લિપ્ત રહ્યા હતા. હણુદેવનું મૃત્યુ થયા પછી તેમના પુત્ર કુંતલે રાજદંડ ધારણ કર્યો. તેમણે પોતાના બાહુબલથી સમસ્ત પહાડી લોકોપર પોતાની સત્તા બેસાડી. આ સમય ભૂદવાડ નામના સ્થાનમાં એક ચૌહાણરાજા રાજ્ય કરતો હતો. કુંતલની સાથે આ ચૌહાણપતિની કન્યાના વિવાહ કરવાનો પ્રસ્તાવ થયો અને તેઓ પોતાની સમસ્ત સેના લઇ ભૂદવાડ તરફ પ્રયાણ કરવા લાગ્યા; પરંતુ તેમની મીનાપ્રજાએ માગણી કરી કેઃ–"તમે આ રાજ્યની સીમાનું ઉલ્લંઘન કરીને પરરાજ્યમાં જાઓ છો, માટે રાજ્યના ચિન્હસ્વરૂપે નગારૂં અને પતાકા અહીંઆં મૂકતા જાઓ." રાવ કુંતલે મીનાઓનો આ પ્રસ્તાવ સ્વીકાર્યો નહિ. આથી ઉભયપક્ષોની વચ્ચે ભયંકર સંગ્રામ થયો. આ સંગ્રામમાં પુષ્કળ મીના માર્યા ગયા અને શેષનો સખ્ત પરાજય થયો. આ વિજયથી રાવ કુંતલનો અધિકાર દ્રઢરીતે સ્થાપિત થઇ ગયો.

કુંતલનો પરલોકવાસ થયા પછી એક મહાન ધનુર્ધર કુશાવહ રાજસિંહાસનપર વિરાજમાન થયો. એનું નામ પજ્જોનીજી હતું. વીર રાજપૂતોમાં એનું નામ સુપ્રસિદ્ધ છે અને એની પુષ્કળ પ્રશંસા થાય છે. સુપ્રસિદ્ધ કવિ ચંદ બરદાયીએ દિલ્હીશ્વર પૃથ્વીરાજના ગુણગાન જે મધુર કાવ્યમાં કર્યાં છે, તેજ કાવ્યમા આ વીરશ્રેષ્ઠનાં પરાક્રમની પ્રશંસા પણ કરી છે.

અત્રે કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કેઃ-'આ વિસ્તૃત ઇતિહાસમાં પૂર્વે આપણે અનેકવાર જોઇ આવ્યા છીએ કે રાજસ્થાનના આદ્ય અસભ્ય નિવાસીઓએ પરાધીનતા અને દાસત્વની શૃંખલામાથી વિમુક્ત થવાને માટે પુષ્કળ પ્રયત્ન કર્યો છે; અને તેવીજ રીતે ઢૂંઢાડ દેશના આદ્યનિવાસીઓ પણ તેજ પ્રકારનો પ્રયાસ કરતા હતા. ઢૂંઢાડની આદ્ય, શુદ્ધ તથા અમિશ્રિત મીનાજાતિ પ્રથમ પાંચ શાખામાં વિભક્ત હતી. અજમેરથી યમુનાતટપર્યંત જે 'કાલીખો' નામની પર્વતમાળા છે, તેજ મીનાઓનું આદિ નિવાસસ્થાન હતું. તેમણે ત્યા અંબરરાજ્યની સ્થાપના કરી હતી. તેમણે પોતાની કુલદેવી 'અંબા'પરથી તેનું નામ અંબર રાખ્યુ હતું. મીનાલોકો અંબાદેવીને 'ઘાટારાણી' અર્થાત્ પવિત્ર દેવી પણ કહે છે. આ પર્વતશ્રેણીમાં ભિન્ન ભિન્ન શાખાના મીનાઓના તાબામાં ખોહગામ, માચી ઇત્યાદિ નગરો હતા. બાબર અને હુમાયુના સમયમા તેમજ કુશાવહપતિ ભારમલ્લના સમયમાં પણ મીનાજાતિ અત્યંત બળવાન હતી. તેમનું બળવિક્રમ જોઇને રાજપૂતો સદા તેમના ઉપદ્રવની આશંકા રાખતા હતા. આ સ્વતંત્ર મીનાઓના તાબામા એક નાહન નામની અત્યંત પ્રાચીન નગરી હતી. ભારમલ્લે મુગલોની સહાયથી આ નગરીનો વિધ્વંસ કર્યો હતો. એક પ્રાચીન ઐતિહાસિક કાવ્યમાં નાહનના મીનાલોકોના સામર્થ્યનું વર્ણન આ પ્રમાણે છેઃ—

બાવન કોટ છપ્પન દરવાજા, મીના મર્દ નાહનકા રાજા;
ખૂડો રાજ નાહનકો, જબ ભુસમેં બાટો માંગો.

આ કવિતાનો અર્થ એવો છે કેઃ-'નાહનના પરાક્રમી મીનારાજાના પાટનગરને બાવન કોટ અને છપ્પન દરવાજા હતા; પરંતુ જ્યારે તેણે ભૂસામાં પણ ભાગ માગ્યો ત્યારે તેનું રાજ્ય નાશ પામ્યું.'' જે સમયે અફ્ઘાન પાદશાહો દિલ્હીના સિંહાસનપર વિરાજમાન હતા, તે સમયે મીનાલોકો અત્યંત બળવાન હતા. પૃથ્વીરાજના માંડલિક પજ્જોનીથી લઇને બાબરના સમકાલીન ભારમલ્લ સુધીના કુશાવહ રાજાઓ નાહનપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપન કરવાને સમર્થ થયા નહોતા. અંતે ભારમલ્લે નાહનનો વિધ્વંસ કરીને તે સ્થળે મલિવાણુ નામનું નગર સ્થાપન કર્યું. આ નગરજ સાંપ્રતમાં રાજાવત સામંતોની નિવાસભૂમિ છે.

'મીના' શબ્દની જોડણી અને ઉચ્ચારમા ભેદ છે. કેટલાક લોકો 'મેના' કહેવાય છે. 'મેના' શબ્દનો અર્થ 'અસલ' અથવા 'અમિશ્ર' છે. આવી અસલ જાતિ તો સાંપ્રતમાં કેવલ એક છે અને તેનું નામ ઓસારા છે. હવે 'મીના' શબ્દનો અર્થ મિશ્ર છે. આ મિશ્રજાતિ 'બારાપાલ' અર્થાત્ બાર શાખાઓમાં વિભક્ત છે. આ લોકો ચૌહાણુ, તુંવાર, પુરિહર, યાદવ, કુશાવહ, સોલંકી, સાંકલા, ગિહલોત ઇત્યાદિ રાજપૂતોનાં વીર્યથી અને મેના સ્ત્રીઓના ગર્ભથી ઉત્પન્ન થયા છે. આ વર્ણસંકર પ્રજા પાછળથી પાંચહજાર બસેં પ્રશાખાઓમાં વિભક્ત થઇ છે. જાગા, ધોલી, બાડોમ વગેરે તેમના વહીવંચાઓ (બારોટો) આ પ્રશાખાઓની વંશાવળી સુરક્ષિત રાખે છે. અમિશ્રિત ઓસારાજાત સાંપ્રતમાં અત્યંત વિરલ જણાય છે; પરંતુ મિશ્રજાતિ મધ્ય અને પશ્ચિમભારતના સમસ્ત પર્વતો અને દુર્ગમ પ્રદેશોમાં પ્રસરી ગઇ છે. આ પરથી જાણી શકાય છે કે રાજપૂતો આ પ્રદેશના નેતા છે અને કોળી, ભીલ, મીના, ગોંડ અને સાર્હરીઆ અથવા સાર્જા વગેરે લોકો આદ્યનિવાસી છે. મીનાજાતિના ધર્મ, આચાર, વિચાર ઇત્યાદિવિષે એક પૃથક્ પ્રકરણમાં વિવેચન કરવામાં આવશે.

પજ્જોની[1] જેમ અતિ ઉચ્ચ કુલમાં ઉત્પન્ન થયો હતો, તેમ તે અત્યંત સુંદર અને અનેક ગુણોથી વિભૂષિત હતો. આ કારણથી દિલ્હીના ચૌહાણસમ્રાટ પૃથ્વીરાજે પોતાની ભગિનીનો વિવાહ તેની

[1] પજ્જોની વા પજ્જૂનરાય પૃથ્વીરાજનો બનેવી નહિ, પરંતુ સાળો હતો.

સાથે કર્યો હતો. વીર પૃથ્વીરાજે સિંહાસનપર આરૂઢ થતાંની સાથેજ ભારતવર્ષના ભિન્ન ભિન્ન પ્રાંતોના ૧૮૦ રાજાઓને પોતાના પાટનગરમાં બોલાવ્યા હતા; તેમા રાવ પજ્જોનીજીને સર્વોચ્ચ આસન આપવામાં આવ્યુ હતું પૃથ્વીરાજે જે જે યુદ્ધો કર્યાં તે સર્વમા પજ્જોનીજીએ પોતાનું અપૂર્વ પરાક્રમ દર્શાવ્યું હતું. તેણે અનેક યુદ્ધોમા પોતાની સમશેરનો અદ્દભુત પ્રભાવ દર્શાવીને મહાન યશ પ્રાપ્ત કર્યો હતો. જે સમયે શાહબુદ્દીન ઘોરી પહેલવહેલો ભારતવર્ષ જીતી લેવાને આવ્યો, તે સમયે વીરશ્રેષ્ઠ પજ્જોનીજી પોતાની સેના લઇને તેની સામે ગયો હતો. તેણે આ સમયે અસીમ વીરતા દર્શાવી શાહબુદ્દીનનો પૂર્ણ પરાભવ કર્યો. શાહબુદ્દીન રણભૂમિમાથી નાસી ગયો. વિજયી પજ્જોની ગિજની સુધી તેની પાછળ ગયો. ત્યાર પછી પજ્જોનીએ ચંદેલાઓની નિવાસભૂમિ મહોબાને પોતાના અધિકારમાં લઇ લીધુ. દિલ્લીશ્વર પૃથ્વીરાજે જ્યારે કનોજપતિ જયચંદની કન્યા સંયોગિતાનું હરણ કર્યુ ત્યારે તેમની વચ્ચે જે ભયંકર સંગ્રામ થયો હતો, તેમાં પૃથ્વીરાજની તરફથી ચોસઠ રાજાઓ લડયા હતા; તેમાં પજ્જોની પણ એક હતો. આ સમયે પૃથ્વીરાજને જયચંદની સાથે પાચ દિવસપર્યંત નિરંતર યુદ્ધ થયું હતું; પરંતુ અંતે પૃથ્વીરાજ સંયોગિતાને નિર્વિઘ્ને પોતાના નગરમા લઇ ગયા હતા. આ યુદ્ધમાં પજ્જોનીએ પરમ વીરતાપૂર્વક લડતા લડતાં રણભૂમિમા પોતાના પ્રાણત્યાગ કર્યા હતા. પજ્જોનીની સાથે મેવાડના ગોવિંદરાય નામના ગિહલોત[1] સામંત પણ હતા અને તે ઉભયે તેજ સમયમાં ચિરનિદ્રામાં શયન કર્યું હતું. કવિકુલચૂડામણિ ચંદે પોતાના કાવ્યમા વીરશ્રેષ્ઠ પજ્જોનીની ઘણીજ પ્રશંસા કરી છે. જે સમયે ગોવિંદરાય રણમાં પડયા તે સમયે શત્રુઓ આનંદથી નૃત્ય કરવા લાગ્યા; પરંતુ તેમનો આનંદ ઝાઝીવાર ટકયો નહિ. તત્કાળ વીરકેસરી પજ્જોની સિંહનાદ કરી શત્રુઓ ઉપર તૂટી પડયો. તે પોતાના ઉભય હસ્તોથી શત્રુઓ ઉપર શસ્ત્ર ચલાવા લાગ્યો. વીરશ્રેષ્ઠ પજ્જોનીની ઉપર એકદમ ચારસેં શત્રુઓ તૂટી પડયા; પરંતુ પજ્જોનીની સાથે કેહરી, પીપા, બાહુ, નારસિંહ અને કચ્ચર[2]રાય નામના પાંચ વીર ભ્રાતાઓ હતા. તેમણે પ્રબલ પરાક્રમથી તેનું રક્ષણ કર્યું. ચોતરફથી તલવાર અને ભાલાના[3] પ્રહાર થવા લાગ્યા. શતાવધિ માથાં રણભૂમિમાં પડવા લાગ્યાં. રુધિરની નદી વહેવા લાગી. પજ્જોનીએ એતમાદ ઉપર આક્રમણ કર્યું. થોડીવારમાં તેમણે એતમાદનું મસ્તક ભૂમિભેગું કર્યું; પરંતુ આ ઘટના બની કે તરતજ ખાનનો ભાલો પજ્જોનીના હૃદયમાં ઘુસી ગયો. કૂર્મ[4] (કુશાવહ) રણમાં પડયો. સ્વર્ગની અપ્સરાઓ પજ્જોનીને પરણવાને માટે પરસ્પર ઝગડો કરવા લાગી. ઉત્તરપ્રદેશના સૈનિકોથી રણભૂમિ ભરાઇ ગઇ. મનુષ્યોના કપાઈ ગયેલા મસ્તકોથી મહાદેવજીની મુંડમાલા વધી ગઈ. જે સમયે પજ્જોની અને ગોવિંદ યુદ્ધમાં માર્યા ગયા, તે સમયે એક પહોર[5] દિવસ બાકી હતો. હવે જંજીરમાંથી મુક્ત થયેલા સિંહની પેઠે અત્યંત ક્રોધિત થઇ વીરશ્રેષ્ઠ પાલ્હન પોતાના બંધુને સહાય કરવાને, માટે શત્રુઓની સામે આવી પહોંચ્યા. પજ્જોનીના ભ્રાતા પાલ્હન પોતાના પુત્રની સાથે કર્ણસમાન વીરતા દર્શાવવા લાગ્યા. અંતે તે ઉભયે યુદ્ધભૂમિમાં પોતાના પ્રાણત્યાગ કર્યા. સૂર્યલોકમા તેમને પરમ આદરપૂર્વક આસન પ્રાપ્ત થયું. થોડીવારે પૃથ્વીરાજની સેનાના અદ્દભુત

૧ મેવાડથી કોઇ પણ સામંત પૃથ્વીરાજની સાથે કનોજ ગયો નહોતો.

૨ પીપા, અનનબાહુ, નરસિંહ તથા કચ્ચર એ પજ્જુનરાયના ભ્રાતા નહોતા; પરંતુ અન્યાન્ય જાતિના સામતો હતા.

૩ ચંદકવિના આ પ્રકારના વર્ણનથી એવો બોધ થાય છે કે જે સમયે દિલ્લીપતિ પૃથ્વીરાજની સાથે કાન્યકુબ્જપતિ જયચંદને અંતિમ યુદ્ધ થયું, તે સમયે જયચંદના પક્ષમાં એક યવનસેના પણ હતી; પરંતુ ભારતવર્ષના ઇતિહાસમાં આવો કોઈ પણ ઉલ્લેખ પ્રાપ્ત થતો નથી. જયચંદની સાથે પૃથ્વીરાજને ઉક્ત યુદ્ધ થયું ત્યાર પછી યવનોની સેનાએ ભારતવર્ષમા આવી દિલ્હી જીતી લીધું હતું, તે પૂર્વે ભારતવર્ષમાં યવનસેના હતી નહિ.

૪ જયપુરના રાજાઓ જે પ્રકારે કછવાહાની ઉપાધિથી વિખ્યાત હતા, તે પ્રકારે તેઓ કૂર્મ પણ કહેવાતા હતા. તેમને કૂર્મની ઉપાધિ શાથી પ્રાપ્ત થઈ તેનું કાંઈ વિશેષ કારણ કર્નલ ટૉડે જણાવ્યું નથી; પરંતુ એક સ્થાને તેમણે લખ્યું છે કે, રાજા કુશવાહના પિતાનું નામ કૂર્મ હતું તેથી કછવાહાઓને એ નામ પ્રાપ્ત થયું છે.

હિંદી અનુવાદક

૫ ઉર્દૂ તર્જુમામાં એક ઘડી છે.

બાહુબળથી પરાસ્ત થઈને કનોજની સેનાએ પીઠ દર્શાવી

કવિ ચંદ અત્રે પોતાની આલંકારિક ભાષામાં વર્ણન કરે છે કે – ગંગા ભયભીત થઈ ચંદ્ર ચંચળ થયો દશે દિક્પાલ ડગી ગયા અને ભયંકરરીતે રુદન કરવા લાગ્યા કનોજની સેનાની ગતિ રોકાઇ ગઇ પજ્જોનીએ જયચંદની ઢાલ કાપીને ખંડ ખંડ કરી નાખી હતી પજ્જોનીનું મૃત્યુ થતા તેમના પુત્રે તેમની અંત્યેષ્ટિ ક્રિયા કરી પજ્જોની પૃથ્વીરાજને હાલસ્વરૂપ હતા તેમણે કનોજના વીરોને ભીષણ શસ્ત્રાઘાતના ઉપહાર અર્પણ કર્યા હતા તેમની વીરતાનું વર્ણન કરવાની કવિઓમાં પણ શક્તિ નથી તેમણે અસંખ્ય વીરોના મસ્તક કાપીને તેમના પ્રાણનો નાશ કર્યો હતો તેમણે મરતી વખત એવા શબ્દો કહ્યા હતા કે –"મનુષ્યનું આયુષ્ય સો વર્ષનું છે તેમાથી અર્ધું આયુષ્ય તો નિદ્રામાં વ્યતીત થાય છે તેમાનો કેટલોક ભાગ બાલ્યાવસ્થામાં નષ્ટ થઈ જાય છે એટલે કર્મક્ષેત્રમાં ઉતરવાને માટે મનુષ્યને ઘણોજ થોડો સમય મળે છે પરંતુ હું ઇશ્વરનો આભાર માનું છું કે તેણે મને શસ્ત્રાઘાત સહન કરવાની શક્તિ આપી છે" તેઓ મરણશય્યાપર શયન કરીને આ શબ્દો બોલતા હતા એવામાં તેમણે પોતાના પ્રિય પુત્રને શત્રુઓની સામે પરમ વીરતાપૂર્વક યુદ્ધ કરતો જોયો તે એક સાચા વીરપુરુષની પેઠે શત્રુઓનો સંહાર કરતો હતો આ દૃશ્ય જોઇ તેમના આત્માને પરમ સંતોષ થયો મલેસીજીના શરીરપર શત્રુઓએ સાત અસનના ઘા કર્યા હતા તેમનો અંગ સર્વાંગ રુધિરથી ભીંજાઇ ગયો હતો આ યુદ્ધમાં પજ્જોનીના પુત્રે અદ્ભુત પરાક્રમ પ્રદર્શિત કર્યું હતું "

આ પ્રકારે ચંદ કવિએ પજ્જોનીના પુત્ર મલેસીજીના ગુણોની અતીવ પ્રશંસા કરી છે પોતાના પિતાની પછી અંબરના સિંહાસનપર તેઓજ વિરાજમાન થયા હતા કર્નલ ટૉડે જે ઐતિહાસિક ગ્રંથમાંથી આ વૃત્તાંત સંગ્રહિત કર્યું છે તેમાં મલેસીજીના શાસનસમયની કોઇ વિશિષ્ટ ઘટનાનો ઉલ્લેખ પ્રાપ્ત થતો નથી પરંતુ રાજવાડાની દંતકથાઓ અને કાવ્યોમાં પજ્જોનીના ઉત્તરાધિકારીઓના બલવિક્રમની પુષ્કળ પ્રશંસા સાંભળવામાં આવે છે આવા એક કાવ્યમાં એવું વર્ણન છે કે મલેસીએ માડુના નૃપતિની સાથે રૈત્રાહિ નામના સ્થાનમાં ભયંકર યુદ્ધ કરીને વિજય પ્રાપ્ત કર્યો હતો [1] મલેસીજીની પછી નિમ્નલિખિત અગીઆર રાજાઓ અંબરના સિંહાસનપર બેઠા (૧) બીજલદેવજી (૨) રાજદેવજી (૩) કલ્હણજી (૪) કુંતલજી (૫) જોણસીજી (૬) ઉદયકર્ણ (૭) નારસિંહજી (૮) વનવીરજી (૯) ઉદ્ધરણજી (૧૦) ચંદ્રસેનજી અને (૧૧) પૃથ્વીરાજજી

કર્નલ ટૉડ ઉપરોક્ત અગીઆર રાજાઓના શાસનકાળનો કોઇ પણ ઇતિહાસ આપ્યો નથી કેવલ પૃથ્વીરાજના સમયમાં અંબરરાજ્યમાં એક મહાન ઐતિહાસિક ઘટના બની હતી પૃથ્વીરાજને સત્તર પુત્રો ઉત્પન્ન થયા હતા, તેમાના પાંચ અકાળ મૃત્યુ પામ્યા હતા અને બાર જીવતા હતા પૃથ્વીરાજે આ બાર પુત્રોને પોતાનું રાજ્ય બાર ભાગે વહેંચી આપ્યું આજ કારણથી અંબરનું રાજ્ય 'બારકોટડી'ના નામથી પ્રસિદ્ધ છે જે સમયે પૃથ્વીરાજે આ બાર પુત્રોને પોતાનું રાજ્ય વહેંચી આપ્યું, તે સમયે અંબરનું રાજ્ય ઘણું નાનું હતું તેથી તેમના પ્રત્યેક પુત્રને ઘણી થોડી ભૂમિ મળી હતી પરંતુ સાંપ્રતમાં તે બાર રાજકુમારના વંશજોમાંના પ્રત્યેક તે સમયના અંબરરાજની ભૂમિ જેટલી ભૂમિ ભોગવે છે મલેસી અને પૃથ્વીરાજની વચ્ચેના કાળમાં મૂળ રાજ્ય કરતા એક શાખા અધિક પ્રબળ થઇ ગઇ હતી આ ઘટના ઉદયકર્ણના શાસન સમયમાં બની હતી તેમના પુત્ર બાલાજીએ પિતાના રાજ્યનો ત્યાગ કરી અમૃતસર નામનું નગર અને તેના તાબાનો પ્રદેશ જીતી લીધો અને ત્યાં પોતાની રાજધાની સ્થાપિત કરી તેમના પુત્ર શેખાજીએ પોતાના પિતાના સિંહાસનપર બેસી પોતાના બાહુબળથી રાજ્યનો વિસ્તાર

૧ પાલન પજ્જુની જીતી મહોબા કનોજ લડાઈ માડુ મલેસી જીતી રાર રૈત્રાહિકા
રાજા ભગવાનદાસ જીતી મેવાસી લાડ, રાજા માનસિંહ જીતી ખોતન ફોજ દુવાકી
એનો અર્થ એ છે કે -પાલન અને પજ્જોનીએ મહોબા અને કનોજના યુદ્ધમાં વિજય પ્રાપ્ત કર્યો મલેસીએ રૈત્રાહિના સમરમાં વિજય પ્રાપ્ત કરી માડુપર અધિકાર સ્થાપિત કર્યો રાજા ભગવાનદાસને મેવાસીમાં વિજય મળ્યો અને રાજા માનસિંહે ખોતનની સેનાને પરાસ્ત કરી આ પરથી પ્રતીત થાય છે કે એક સમયે રાજપૂત રાજાઓએ કાબુલ તરફના પ્રદેશોમાં પણ વિજય પ્રાપ્ત કર્યો હતો

ઘણો વધારી દીધો. ને વિસ્તૃત રાજ્યનું નામ પોતાના નામપરથી શેખાવટી પાડ્યું. શેખાવટી રાજ્યનો વિસ્તાર સાંપ્રતમાં દશહજાર વર્ગમાઇલનો છે. આ રાજ્યના સંબંધમાં યથાસ્થાન વિશેષ વર્ણન કરવામાં આવશે.

પૃથ્વીરાજ સિંધુનદીના તટપર આવેલા દેવલ નામના પવિત્ર તીર્થમાં ગયા હતા, ત્યાં તેમના પોતાના પુત્ર ભીમે તેમનું પૂત કર્યું હતું. ભીમે જે પ્રકારે પોતાના પિતાના પ્રાણુ લીધા હતા, તે પ્રકારે તેના પુત્ર આસકર્ણે તેનો નાશ કર્યો હતો. ભીમે પોતાના પિતાનો વધ કર્યો તેથી તે સર્વને અપ્રિય થઇ પડયો હતો અને સર્વ તેનાપ્રતિ ઘૃણાની દૃષ્ટિથી જોતા હતા. રાજકુટુંબના સમસ્ત માણસોએ એક દિવસ એકત્રિત થઈ આસકર્ણને કહ્યું કેઃ—" આપ ભીમને મારીને રાજવંશનું કલંક દૂર કરો. ત્યાર પછી આપ તીર્થયાત્રા કરીને એ પાપનો નાશ કરજો. " આસકર્ણે આ સલાહ વ્યાજબી માની પોતાના પિતાના જીવનરૂપી દીપકને શાંત[1] કરી દીધો. અંબરના રાજવંશના ઇતિહાસમાં આ ઉભય મહાપાપીઓનાં નામ લખવામાં આવ્યા નથી. આ પ્રકારે કલંકિત માણસોનાં નામો સંસારમાંથી લુપ્ત થાય એજ ઉચિત છે.

દૂલેરાયના સમયથી લઇને પૃથ્વીરાજના સમયપર્યંત અંબરના સર્વ રાજાઓ સંપૂર્ણ સ્વતંત્રતાપૂર્વક રાજ્ય ભોગવતા હતા. જે સમયે તુંવારવંશી[2] પૃથ્વીરાજ દિલ્લીના સિંહાસનપર વિરાજમાન હતા તે સમયે રાવ પજ્જોની તેમના માંડલિક હતા; પરંતુ તેમના રાજ્યની અંતસ્થ વ્યવસ્થામાં તુંવારરાજાએ કિંચિત્ પણ હસ્તક્ષેપ કર્યો નહોતો. પજ્જોનીને પૃથ્વીરાજની સાથે સાંસારિક સંબંધ થઈ ગયો હતો, તેથી તેઓ દિલ્લીમાં પરમ આદરપૂર્વક રહેતા હતા. અંબરના રાજાઓમાં સર્વથી પહેલાં ભારમલ્લે યવનસમ્રાટની સમક્ષ પોતાનું મસ્તક ઝુકાવ્યું હતું. તેમણેજ યવનસમ્રાટની સાથે પહેલવહેલો સંબંધ બાંધ્યો હતો. બાબરે જે સમયે ભારતવર્ષમાં પોતાની પ્રભુતાનો વિસ્તાર કર્યો, તે સમયે ભારમલ્લે તેની આધીનતા સ્વીકારી લીધી; ત્યાર પછી તેમણે હુમાયુની પાસેથી " પંચહજારી મનસબ " ની પદવી મેળવી.ભારમલ્લના શાસનના સંબંધમાં કાંઈ વિશેષ ઉલ્લેખ પ્રાપ્ત થતો નથી.

ભારમલ્લના પુત્ર ભગવાનદાસે અંબરના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થઈ યવનસમ્રાટની સાથેનો પોતાનો સંબંધ વિશેષ મજબૂત બનાવ્યો. સમસ્ત ભારતવર્ષમાં તેણેજ સૌથી પ્રથમ રાજપૂતના પવિત્ર રુધિરને કલંકિત કર્યું. રાજા ભગવાનદાસ પાદશાહ અકબરનો પરમ મિત્ર અને પ્રેમપાત્ર હતો. રાજનીતિ નિપુણ અકબરે દિલ્લીના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થઇ વિચાર કર્યો કેઃ "ભારતવર્ષમાં મુગલ સામ્રાજ્યને દૃઢ અને ચિરસ્થાયી કરવાને માટે પ્રજાનાં હૃદય જીતી લેવા ઉપરાંત આ દેશના પ્રાચીન રાજવંશીની સાથે મિત્રતા કરવાની પણ આવશ્યકતા છે. માત્ર તલવારની સહાયથી ભારતવર્ષપર અધિકાર કરવો અશક્ય છે. કઠોર દંડ, તલવારનું બળ અને સ્વેચ્છાચારપૂર્વક જે અધિકાર કરવામાં આવે છે તે ચિરસ્થાયી હોતો નથી. તે વિષમય પરિણામ ઉપજાવે છે; પરંતુ અનેક ભાષા બોલનાર અને અનેક ધર્મમાં વિભક્ત થયેલા ભારતવાસીઓપર જો દયા અને ન્યાયપૂર્વક શાસન ચલાવવામાં આવશે તો મોગલસામ્રાજ્ય ચિરસ્થાયી અને દૃઢ થશે. " આવો વિચાર કરી અકબરે ભારતવર્ષના રાજાઓની સાથે મિત્રતા કરવા માંડી હતી. તેણે ભગવાનદાસને કેવી રીતે હસ્તગત કર્યો હતો, તે કાંઈ જાણી શકાતું નથી; પરંતુ એવું અનુમાન કરી શકાય છે કે તેનું સન્માન અને ગૌરવ વધારવાની

૧ રાજપૂતોના ઇતિહાસમાં એવો ઉલ્લેખ છે કે આસકર્ણ પોતાના પિતાનો વધ કરીને પોતાના પાપની નિવૃત્તિને અર્થે તીર્થયાત્રા કરવાને ગયો હતો; અને જ્યારે તે ત્યાંથી પાછો ફર્યો ત્યારે તેને યવનસમ્રાટે (હુમાયુ વા બાબરે) રાજાની ઉપાધિ અર્પણ કરી, નરવરનું રાજ્ય સમર્પણ કર્યું. નરવરના રાજવંશમાંથી અંબરના રાજવંશની ઉત્પત્તિ થઈ છે, એ વાત પાઠકોને પ્રથમથીજ વિદિત થઇ ચૂકી છે. આ ઉભય રાજ્યોમાંથી એકનો રાજા અપુત્રાવસ્થામાં મરણ પામે તો બીજાનો રાજકુમાર તેના સિંહાસનપર વિરાજમાન થાય છે. જયપુરના રાજા જયસિંહનું મૃત્યુ અપુત્રાવસ્થામાં થયું હતું, તે સમયે નરવરના એક રાજકુમારને અંબરના સિંહાસનપર અભિષિક્ત કરવામાં આવ્યો હતો.

૨ પૃથ્વીરાજ તુંવારવંશી નહોતા, ચોહાણવંશી હતા.

લાલચ આપીનેજ તેણે તેને હાથમાં લીધેલો હોવો જોઇએ. ભગવાનદાસ પાદશાહને એટલો બધો આધીન થઇ ગયો હતો કે તે તેને પ્રસન્ન કરવાને માટે પોતાના પરમ પવિત્ર વંશની પવિત્રતા પણ ભૂલી ગયો. તે મસન્ત ભારતવર્ષમાં સૌથી પહેલા યવનસમ્રાટની સાથે વૈવાહિક સંબંધ જોડતા કિંચિત્ પણ લજ્જિત થયો નહિ. ભગવાનદાસે કુમાર સલીમ (જેણે પાછળથી જહાંગીર નામ ધારણ કર્યુ હતુ) ની સાથે પોતાની કન્યાનો વિવાહ કર્યો. આ[1] વિવાહના ફલસ્વરૂપે ઇતભાગી ખુસરૂનો જન્મ થયો.

ભગવાનદાસના[2] ભત્રીજા માનસિંહ અકબરની સભામાં ઉજ્જ્વલ મણિરૂપ હતા. અકબરના પાસે રહીને તેમણે અતિ મહાન કાર્યો કર્યાં હતા. તેમણે ખોતનથી સમુદ્રપર્યંતના સમસ્ત દેશો પોતાની સમશેરના બળવડેજ યવનરાજના અધિકારમાં મૂક્યા હતા. માનસિંહે ઓરીસ્સા[3] તથા આસામ જીતી નઇ યવનસમ્રાટને તાબે કર્યાં હતા. તેમના બાહુબળથી ભયભીત થઇને કાબૂલે પણ હિંદુસ્થાનના સમ્રાટની અધીનતા સ્વીકારી હતી. માનસિંહ ક્રમશઃ બંગાળા બિહાર દક્ષિણ અને કાબૂલના સુબા થયા હતા. રાજપૂતરાજાઓની સાથે સંબંધ જોડીને અકબરે[4] પોતાનું માન વધારવાની જે અભિલાષા રાખી હતી, તે માનસિંહે પૂર્ણ કરી. રાજા માનસિંહની સત્તા અકબરના રાજ્યમાં એટલી પ્રબળ થઇ ગઇ હતી કે ખુદ પાદશાહ પણ તેમનાથી ભયભીત થતો હતો અને અંતે તેણે તેમને મારી નાખવાનો પ્રયત્ન કર્યો હતો. અકબરે માનસિંહને વિષ આપવાનો પ્રયત્ન કરી પોતાનોજ નાશ કેવી રીતે કર્યો તેનું વર્ણન પૂર્વે આવી ગયું છે છતાં પણ પ્રસંગવશાત્ સંક્ષેપમાં

૧ મુસલમાન ઇતિહાસવેત્તા જણાવે છે કે હીજરી સન ૯૯૩ (ઇ૦સ૦ ૧૫૮૬)માં આ વિવાહ થયો હતો. આ સમયે અંબરના રાજકુટુંબમાંથી રાજા ભગવાનદાસ,* તેનો દત્તકપુત્ર માનસિંહ અને તેના પૌત્ર રાજપુત્રો પણ સમ્રાટની સેનામાં સેનાપતિતરીકે વિશેષ માન પામ્યા હતા. વિશેષતઃ માનસિંહે સૌથી અધિક પ્રસિદ્ધિ પ્રાપ્ત કરી હતી. જે સમયે પાદશાહના બંધુઓ વિદ્રોહી બની ગયા તે સમયે માનસિંહે તેમનો વિદ્રોહ દાબી દીધો હતો. રાજા ભગવાનદાસ જે સમયે સમ્રાટના વંશના એક સેનાનીના હાથનીચે કાશ્મીરના યુદ્ધના સિપાહ હતા, તે સમયે માનસિંહે એબરઘાટના બળવાન અફઘાનોનું દમન કર્યું અને તેનો પુત્ર કાબૂલમાં પાદશાહના પ્રતિનિધિ તરીકે નિયુક્ત થયો. ફરિસ્તાના ઇતિહાસમાં આ વિષે વિસ્તારપૂર્વક વર્ણન કરવામાં આવ્યુ છે.

૨ કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે ભગવતદાસને ત્રણ બંધુ હતા. સૂરતસિંહ, માધોસિંહ અને જગતસિંહ. માનસિંહ આ જગતસિંહનાજ પુત્ર હતા.

૩ મુસલમાનોના ઐતિહાસિક ગ્રંથ ફરિસ્તામાં એવો લેખ છે કે માનસિંહે જ્યારે ઓરિસ્સા પ્રાંત જીતી લીધો ત્યારે અકબરે તેને ૧૨૦ હાથી ઉપહારસ્વરૂપે આપ્યા હતા.

૪ ફરિસ્તા આ વાતનો સ્વીકાર કરે છે. તે જણાવે છે કે જે સમયે માનસિંહ કેવળ કુમારની ઉપાધિ ધરાવતા હતા, તે સમયે તેઓ બિહાર હાજીપુર અને પટનાના શાસનકર્તાના પદપર નિયુક્ત થયા અને તે વર્ષે તેઓ ઉચ્ચપદપર નિયુક્ત થયા. તેજ વર્ષમાં અર્થાત્ ઇ૦ સ૦ ૧૫૮૯ માં તેમના કાકા રાજા ભગવાનદાસનુ× મૃત્યુ થયું. કછવાહા રાજાની કન્યાના પેટે કુમાર ખુસરૂનો જન્મ આ ઘટના બની તે પૂર્વે થયો હતો અને તે સમયે સારો મહોત્સવ કરવામાં આવ્યો હતો. માનસિંહે પ્રતાપાદિત્યને પરાસ્ત કરી બંગાળાદેશ જીતી લીધો હતો, એ વાત વાચકોને અપરિચિત નથી.

* આ નામ ખોટું છે. ખરૂં નામ ભગવાનદાસ નહિ પરંતુ ભગવંતદાસ છે. માનસિંહ જગતસિંહનો પુત્ર નહોતો પરંતુ જગતસિંહ માનસિંહનો પુત્ર હતો. માધવસિંહ માનસિંહનો બંધુ હતો. સૂરતસિંહ નહિ સૂરસિંહ પણ રાજા ભગવંતદાસનો પુત્ર અને માનસિંહનો ભ્રાતા હતો. ભગવંતદાસે માનસિંહને દત્તક લીધો નહોતો. તેમજ તેણે પોતાની પુત્રી પણ શાહજાદા સલીમની સાથે પરણાવી નહોતી. કર્નલ ટૉડને ગ્રંથ ઇતિહાસ ઉપલબ્ધ થયો નહિ તેથી આવી ભૂલ થઇ છે. સત્ય વાત એ છે કે રાજા ભારમલ્લે પ્રથમ અકબરની સાથે પોતાની પુત્રીનો વિવાહ કર્યો હતો અને તેના પુત્ર ભગવાનદાસે પોતાની પુત્રી શાહજાદા સલીમની સાથે પરણાવી હતી. આ ભગવાનદાસ વસ્તુત રાજા ભગવંતદાસનો બંધુ થતો હતો. તે કાંઈ અંબરનો રાજા નહોતો. અકબરે તેને 'બાંકા કછવાહા'ની ઉપાધિ આપી હતી. આજે તેના વંશજો બાંકા કછવાહા કહેવાય છે અને તેઓ લિવાણ પ્રદેશના સ્વામી છે.

× રાજા ભગવાનદાસ નહિ પરંતુ ભગવંતદાસ. આ ભગવંતદાસ રાજા માનસિંહનો કાકા નહોતો પરંતુ પિતા હતો.

જણાવીએ છીએ કે માનસિંહની પ્રબલ પ્રભુતા અસહનીય લાગવાથી સમ્રાટ અકબરે અત્યંત ઘૃણિત ઉપાયથી અર્થાત્ વિષપ્રયોગથી તેમનો નાશ કરવાની ચેષ્ટા કરી હતી; પરંતુ તેના દુર્ભાગ્યથી તે વિષ તે પોતે ખાઈ ગયો અને થોડીવારમાં નિશ્ચેષ્ટ થઇ યમરાજની પાસે પોતાના કૃત્યનો જવાબ આપવાને ચાલ્યો ગયો.

સમ્રાટ અકબરે જે સમયે મરણશય્યાપર શયન કર્યું; તે સમયે પોતાના ભાણેજ ખુશરૂને સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત કરવાને માટે રાજા માનસિંહે પ્રપંચજાળનો વિસ્તાર કર્યો હતો. સમ્રાટ અકબર જો આ વાત જાણત તો તે ભાવી ઉપદ્રવોનું ઉન્મૂલન કરવાને માટે પ્રથમથીજ સલીમને રાજમુકુટ અર્પણ કરી દેત. રાજા માનસિંહ બંગાળાના સૂબાતરીકે નિયુક્ત થયા હતા, તેથી તેઓ તે દેશમાં ગયા; પરંતુ તેમણે રચેલા પ્રપંચનો વિસ્તાર તો વધતોજ ગયો; પણ તેમના તથા ખુશરૂના પ્રતિપક્ષીઓએ કુમાર ખુશરૂને પકડી કારાગૃહમાં પૂર્યો અને તેના સેવકોને નિર્દયરીતે મારી નાખ્યા. રાજા માનસિંહ પરમ ચતુર હતા, તેથી તેમણે તે વખતે તો પોતાના પ્રતિપક્ષીઓપર વૈર લીધું નહિ; પરંતુ તેઓ સુસંધિની પ્રતીક્ષા કરતા રહ્યા અને ગુપ્તરીતે પોતાના ભાણેજના પક્ષનું સમર્થન કરતા રહ્યા. રાજા માનસિંહ વીસ હજાર રાજપૂતસૈનિકોના અધિનાયક હોવાથી અત્યંત બળવાન હતા, તેથી પ્રકટરીતે તેમનું દમન કરવું પાદશાહની શક્તિ બહાર હતું; પરંતુ એમ કહેવાય છે કે માનસિંહને દશ કરોડ રૂપિયાની લાંચ આપીને પાદશાહે તેમને પોતાને હસ્તગત કરી લીધા હતા. મુસલમાન ઇતિહાસવેત્તાના વિધાનપરથી જ્ઞાત થાય છે કે માનસિંહે હીજરી સન ૧૦૨૪ (ઈ૦ સ૦ ૧૬૧૫) માં બંગાળામાં દેહ છોડી હતી;[૧] પરંતુ એક અન્યગ્રંથપરથી જણાય છે કે તેઓ ઉત્તર તરફખિલજીલોકોની સામે યુદ્ધ કરવાને ગયા હતા ત્યાં હીજરી સન ૧૦૨૨ માં તેઓ માર્યા ગયા હતા.

રાજા[૨] ભગવાનદાસનો સ્વર્ગવાસ થયા પછી માનસિંહ જયપુરના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા હતા. માનસિંહના શાસનકાળમાં અંબરરાજ્યે ભારતનાં અન્યાન્ય રાજ્યો કરતાં વિશેષ પ્રસિદ્ધિ પ્રાપ્ત કરી હતી. સમ્રાટ અકબરની રાજસભામાં માનસિંહને જેટલું સન્માન મળતું હતું, તેટલું ઇતર કોઇપણ દેશી રાજાને મળતું નહોતું. તેમણે પોતાના બાહુબળથી અનેક દેશો જીત્યા હતા. તેઓ ઇતર દેશોમાંથી જે દ્રવ્ય લૂંટી લાવતા હતા, તેથી નાના સરખા અંબરરાજ્યની સંપત્તિ ક્રમશઃ વૃદ્ધિંગત થતી જતી હતી. અંબરનું રાજ્ય રાજસ્થાનમાં એક ક્ષુદ્ર રાજ્ય ગણાતું હતું; પરંતુ માનસિંહના સમયમાં તે ક્ષુદ્ર રાજ્યની સીમા પણ વધી અને ભારતવર્ષમાં તેની પ્રસિદ્ધિ પણ વધી. અત્યારસુધી કુશાવહો કાંઈ અતિ પરાક્રમી વીર ગણાતા નહોતા; પરંતુ ભગવાનદાસ અને માનસિંહના સમયમાં કુશાવહોનાં દલોએ ખતનથી સમુદ્રતટપર્યંતનો સમસ્ત દેશ પોતાનાં અતુલ પરાક્રમ અને બાહુબળથી જીતી લઇ પોતાની જાતિનું ગૌરવ વધાર્યું. રાજા માનસિંહની સેના પાદશાહની સેના કરતાં અધિક બળવાન તથા સાહસિક ગણાતી હતી. માનસિંહ અકબરના સમયમાં પ્રશંસનીય અને ચિરસ્મરણીય કાર્યો કરીને સ્વર્ગે સિધાવ્યા. તેમની પછી તેમના પુત્ર રાવ ભાવસિંહ અંબરના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા. સ્વયં સમ્રાટે તેમનો અભિષેક કરી તેમને "પંચહજારી મનસબ" ની અતિ સન્માનનીય ઉપાધિ આપી હતી. આ રાજા અતિ અજ્ઞાન અને મદ્યપાનમાં સદાસર્વદા મગ્ન રહેનારો હતો. થોડા કાળપર્યંત રાજ્ય કર્યા પછી અધિક મદિરાપાન કરવાથી હીજરી સન ૧૦૩૦ માં તેના પ્રાણ ગયા. એના શાસનકાળમાં કોઇ વિશિષ્ટ ઐતિહાસિક ઘટના બની નહોતી.

ભાવસિંહનું મૃત્યુ થયા પછી તેનો પુત્ર મહાસિંહ[૩] રાજસિંહાસનપર બેઠો; પરંતુ એ પણ પોતાના પિતાની પેઠે અત્યંત ઇંદ્રિયલોલુપ અને મદ્યપાનસેવક હતો, તેથી અલ્પ સમયમાં તે પણ આ સંસાર છોડીને ચાલ્યો ગયો. રાજા માનસિંહ જેવા સદ્‌ગુણી હતા, તેવાજ તેમના આ વંશજો દુર્ગુ-

૧ રાજપૂતોના ઇતિહાસપરથી પ્રતીત થાય છે કે માનસિંહનું મરણ સંવત ૧૬૯૮ (ઈ૦ સ૦ ૧૬૪૨) માં થયું હતું.

૨ ભગવંતદાસ.

૩ મહાસિંહ ભાવસિંહનો પુત્ર નહોતો; પરંતુ તે માનસિંહના કુંવર જગતસિંહનો પુત્ર હતો.

ણી હતા રાજા માનસિંહની વીરતા રાજનીતિજ્ઞતા અને સાહસિકતા પૈકી કોઇપણ ગુણ તેમનામા નહોતો આથી તેમના શાસનકાળમા અબરરાજ્યની પ્રભુતા અને પ્રતાપ સર્વથા ક્ષીણ થઇ ગયા આ સમયમા જોધપુરના અધીશ્વરે દિલ્હીના સમ્રાટની દરબારમા પોતાની મહત્તાનો વિસ્તાર કરી લીધો મહાસિહના મૃત્યુ પછી અંબરના સિંહાસનપર કોણ બેસે એ મહાવિકટ પ્રશ્ન ઉપસ્થિત થયો વિખ્યાત રાજપૂતનન્દિની જોધાબાઇની સાથે જહાંગીરનો વિવાહ થયો હતો આ પ્રખ્યાત રાણીની સલાહથી પાદશાહ જહાંગીરે જગતસિંહના પૌત્ર જયસિંહને અંબરનુ રાજ્ય સમર્પણ કર્યું એમ કહેવાય છે કે જહાંગીરના આ કૃત્યથી તેની પ્રિયતમા નૂરજહાન પરમ અતુષ્ટ થઈ હતી જોધાબાઈ અને જહાંગીર જે સમયે અંબરનુ સિહાસન કોને આપવુ તત્સબંધે મસલત કરતા હતા તે સમયે જયસિહ અંતઃપુરની નીચે ઉભો હતો મસલત થઈ ગયા પછી જહાંગીરે ઝરૂખામા નીકળી જયસિંહને અભિનદન આપી કહ્યુ કે – 'આપ જોધાબાઇને સલામ કરો આપને સિંહાસનપ્રાપ્તિ થઈ છે અને તેનુ કારણ જોધાબાઇજ છે પરતુ રાજસ્થાનની રીતિઅનુસાર કોઇપણ રાજા કોઈ રાજપૂત રાજકુમારીને સલામ કરી શકતો નથી તેથી પાદશાહની આજ્ઞા થવા છતા પણ જયસિંહ તેનો અનાદર કરીને બોલ્યો હુ આપના રણવાસની અન્યાન્ય સ્ત્રીઓને સલામ કરવાને તૈયાર છુ પરતુ જોધાબાઇને તો કદિ પણ સલામ કરીશ નહિ આથી જોધાબાઇને કિંચિત્ પણ અપમાન લાગ્યુ નહિ તે મંદ હાસ્ય કરી બોલી તેથી કાંઇ હાનિ નથી હુ આપને અંબરનુ રાજ્ય આપી ચૂકી છુ

રાજા માનસિંહની પછીના બે અયોગ્ય રાજાઓને લીધે અંબરરાજ્યની પ્રભા અત્યત મંદ થઈ ગઈ હતી રાજા જયસિંહે સિંહાસનપર બેસી પોતાના બુદ્ધિબળ, નીતિબળ અને બાહુબળથી રાજ્યની સસ્કૃતિ કરી અને થોડા વર્ષમા અંબરરાજ્યને પોતાનુ લુપ્ત ગૌરવ પુનઃ પ્રાપ્ત થયુ જયસિંહ મીરજા રાજાને નામે વિખ્યાત હતા માનસિંહે જે પ્રકારે અકબરના શાસનકાળમા પોતાના સામર્થ્ય અને અદ્ભુત બાહુબળનો પરિચય કરાવી અક્ષય કીર્તિ પ્રાપ્ત કરી હતી તે પ્રકારે મીરજા રાજા જયસિંહે પણ ક્રૂર પાદશાહ ઔરંગઝેબના શાસનકાળમા પોતાનુ અદ્ભુત સામર્થ્ય દર્શાવી અમર કીર્તિ પ્રાપ્ત કરી હતી ઔરંગઝેબના સમયમા જે જે યુદ્ધો થયા હતા તેમાના પ્રાયઃ સર્વમા જયસિંહ વિદ્યમાન હતા તેમણે અનેક યુદ્ધોમા વિજય પ્રાપ્ત કર્યો હતો ઔરંગઝેબે જયસિંહની વીરતાથી પરમ સતુષ્ટ થઇ તેમને ૭ હજારી મનસબની પદવી આપી હતી ઔરંગઝેબના શાસનકાળના ઇતિહાસમા પાઠકોએ જયસિંહની વીરતાનુ વૃત્તાંત વાચ્યુ હશેજ જે મહાવીર શિવાજી મહારાષ્ટ્રીઓના આદ્યનેતા હતા, જેમનુ નામ સાભળી યવન સમ્રાટની સેના કપાયમાન થતી હતી જેમનાદ્વારા પાદશાહની સેના વાર વાર પરાસ્ત થઈ હતી તેજ શિવાજીને અંબરપતિ જયસિંહ દિલ્હીના પાદશાહની સન્મુખ લાવ્યા હતા જો કે તેઓ વિધર્મી પાદશાહની આજ્ઞાથી શિવાજીને દિલ્હીમા લઇ ગયા હતા ખરા પરતુ તેમણે એક સાચા રાજપૂતવીરની પેઠે શિવાજીની આગળ શપથ લઇને કહ્યુ હતુ કે પાદશાહ આપનો એક વાળ પણ વાંકો કરશે નહિ અને માટે હુ જવાબદાર છુ આ રાજપૂતવીરની પ્રતિજ્ઞાપર વિશ્વાસ રાખીને શિવાજી દિલ્હી ગયા હતા પરતુ તેઓ યવનસમ્રાટની રાજધાનીમા પહોચ્યા કે તરતજ ઔરંગઝેબ તેમના પ્રાણ લેવાની ચેષ્ટા કરવા લાગ્યા આથી જયસિંહે પાદશાહનો કિંચિત્ પણ ડર નહિ ગણી પોતાની પ્રતિજ્ઞાનુ પાલન કરવાને માટે શિવાજીને દિલ્હીમાથી નનાઠી મૂકવામા સહાય કરી હતી આ પ્રકારે તેમણે પોતાના કુલગૌરવનુ રક્ષણ કર્યું હતુ આજ કારણથી પાદશાહ જયસિંહપર અપ્રસન્ન રહેતો હતો ઔરંગઝેબ સિંહાસનારૂઢ થયો તે પૂર્વે દિલ્હીનુ સિંહાસન હસ્તગત કરવાને માટે શાહજહાનના પુત્રોમા ભારે વિવાદ ઉપસ્થિત થયો હતો તે સમયે મીરજા રાજા જયસિંહે પ્રથમ તો દારાનો પક્ષ ગ્રહણ કર્યો હતો પરતુ પાછળથી તેનો પક્ષ છોડી દેવાથી તેની સિંહાસનપ્રાપ્તિની સર્વ આશા લુપ્ત થઇ ગઈ જયસિંહે પોતાના રાજનીતિજ્ઞતાના બળથી અનેક મહાકાર્યો કર્યા હતા અને તેથી ઔરંગઝેબે તેમનુ બળ ક્ષીણ કરવાને માટે પ્રતિજ્ઞા કરી હતી મીરજા રાજા જયસિંહની પાસે બાવીસ હજાર અશ્વારોહીઓ હતા અને બાવીસ પ્રથમ શ્રેણીના સામતો પણ તેમના હાથનીચે નિયુક્ત હતા એક વખત મીરજા રાજા જયસિંહે

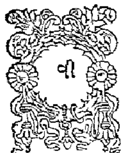
રાજદરબારમાં બેસી પોતાના બે હાથમાં બે પ્યાલા પકડી એકને સતારા અને બીજાને દિલ્હીનું નામ આપી તેમાંના એકને જોરથી જમીનપર પટકી કહ્યું હતું કેઃ—" આ સતારાનું તો પતન થયું. હવે દિલ્હીનું ભાગ્ય મારા જમણા હાથમાંજ છે. એનો પણ આટલીજ સરળતાથી નાશ કરવાને હું શક્તિવાન છું." મીરજા રાજા જયસિંહ કેવા બળવાન હતા, તે તેમનાં આ વચનોપરથી સારીરીતે સમજાશે. જો તેઓ ધારત તો ઔરંગઝેબનું પતન કરી શકત. અત્યંત બળવાન મનુષ્યસિવાય આવાં ગર્વિત વચનો કોણ ઉચ્ચારી શકે? પરંતુ આ ગર્વિત વચનોથીજ તેમનો કાળ થયો. જયસિંહનાં આ ગર્વિત વચનોની વાત ઔરંગઝેબના કાનસુધી પહોંચી ગઈ હતી. જો કે ઔરંગઝેબ પ્રબળ પરાક્રમી પાદશાહ હતો, તોપણ તે જયસિંહનું અનિષ્ટ કરવાને પ્રત્યક્ષરીતે કોઈપણ કાર્ય કરવાનું સાહસ કરી શકયો નહિ. દુરાચારી ઔરંગઝેબ તલવાર અને વિષદ્વારા ભારતના પ્રધાન પ્રધાન રાજપૂતવીરોના પ્રાણનો નાશ કરીને નિષ્કંટક થયો હતો અને જયસિંહનો પણ આખરે તેણે નાશ કર્યો. જે ઘૃણિત ઉપાયથી તેણે જસવંતસિંહના પ્રાણનો નાશ કર્યો હતો, તેજ ઉપાયથી તેણે જયસિંહને પણ આ સંસારમાંથી વિદાય કર્યા. તેણે જયસિંહના કુટુંબમાં પોતાની પ્રપંચજાળનો વિસ્તાર કર્યો. રાજપૂતોમાં જ્યેષ્ઠ કુમારને સિંહાસનનો અધિકાર હોય છે. નાના પુત્રને કદિપણ સિંહાસનપ્રાપ્તિ થઈ શકતી નથી; પરંતુ દુરાચારી ઔરંગઝેબે જયસિંહના કનિષ્ઠ પુત્ર કીરતસિંહને હાથમાં લઇને કહ્યું કેઃ—" જો તમે તમારા પિતા જયસિંહનો નાશ કરશો તો રાજપૂતોની ચિરપ્રચલિત રીતિના મસ્તકપર લત્તાપ્રહાર કરીને તમારા મસ્તકપર રાજમુકુટ ધારણ કરાવવામાં આવશે અને તમારા જ્યેષ્ઠ બંધુ રામસિંહનો હક્ક રદ કરવામાં આવશે. " હતભાગી અને મૂર્ખ કીરતસિંહે પાપાત્મા ઔરંગઝેબની પ્રપંચજાળમાં ફસીને શીઘ્ર તેનો મનોરથ સફળ કર્યો. રાજપૂતકુલાગાર કીરતસિંહે અફીણની સાથે વિષ મેળવી પોતાના જન્મદાતાને તે પાઇ તેના પ્રાણનો નાશ કર્યો. જયસિંહે આ પ્રકારે પોતાના કુલકલંક પુત્રના હાથથી વિષપાન કરી પ્રાણત્યાગ કર્યો. પિતૃહંતા કીરતસિંહ પોતાના મહાપાપના પુરસ્કારતરીકે રાજતિલક પ્રાપ્ત કરવાને માટે નરપિશાચ ઔરંગઝેબની પાસે ગયો; પરંતુ પાદશાહે તેનો મનોરથ પૂર્ણ કર્યો નહિ. તેણે માત્ર તેને કામા નામનો એક પ્રદેશ જાગીરતરીકે આપ્યો.

મહાવીર જયસિંહનું મૃત્યુ થયા પછી તેમના જ્યેષ્ઠ પુત્ર રામસિંહ અંબરના સિંહાસનપર અભિષિકત થયા. રામસિંહ ઔરંગઝેબના તરફથી " ચાર હજારી મનસબ " ની પદવી પ્રાપ્ત કરી આસામના નિવાસીઓની સામે યુદ્ધ કરવાને ગયા. સંવત ૧૭૪૬ માં રામસિંહનું મૃત્યુ થતાં તેમના પુત્ર વિસનસિંહ અંબરના રાજસિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા. હવે દિનપ્રતિદિન અંબરરાજ્યનું ગૌરવ ક્ષીણ થતું જતું હતું. હવે પાદશાહના દરબારનું, તેની પૂર્વપ્રભુતા તથા સન્માન રહ્યાં નહોતાં. વિસનસિંહને પાદશાહ તરફથી " ત્રણ હજારી મનસબ " મળી. તેઓ ઝાઝા દિવસ રાજ્યસુખ ભોગવી શકયા નહિ. તેઓ સંવત ૧૭૫૬ મા બહાદુરશાહની સાથે કાબૂલમાં ગયા, ત્યાં તેમનું મૃત્યુ થયું.

अध्याय २ जो

પ્રાચીન અને મધ્યકાળના ક્ષત્રિયો—પાશ્ચિમાત્ય અને પ્રાચ્ય દેશોનું ભાવી સંમિલન—સવાઈ જયસિંહનો રાજ્યાભિષેક—આઝિમશાહની સાથે તેમને થયેલી મિત્રતા—મહારાષ્ટ્રનું અંબરરાજ્ય ખાલસા કરવું—જયસિંહનું પાદશાહની સેનાને નસાડી મૂકવું—જયસિંહનો સ્વભાવ અને તેમનું ચરિત્ર—તેમની જ્યોતિષવિદ્યાનું જ્ઞાન—મુસલમાન સામ્રાજ્યમાં ફેલાયેલ અશાંતિસમયે તેમનું આચરણ—અનેકવિવાહની પ્રણાલીનું વિષમય ફળ—જયસિંહના ગુણો—જયસિંહની અશ્વમેધ યજ્ઞ કરવાની ઈચ્છા—તેમણે સંગ્રહિત કરેલા તથા લખેલા દુષ્પ્રાપ્ય અને અતિ મૂલ્યવાન ઐતિહાસિક, પૌરાણિક તથા વૈજ્ઞાનિક ગ્રંથો—તેમનું મૃત્યુ

રમાતા ભારતભૂમિમાં સૂર્ય અને ચંદ્રવંશી રાજાઓ જે પરાક્રમ દર્શાવી ગયા છે તે ઇતિહાસના પાઠકોથી અજ્ઞાત નથી રામાયણ અને મહાભારત આદિ ગ્રંથોમાં આજ સૂર્ય અને ચંદ્રવંશી રાજાઓનું અતુલ પરાક્રમ, અમિત સાહસ અને પ્રબલ પ્રતાપ સારીરીતે વર્ણિત છે તેમની અનુપમ અને અક્ષય કીર્તિ અદ્યાપિ સ્થાયી છે તેમના વંશજોનો જે ઇતિહાસ અમે આ ગ્રંથમાં આપ્યો છે, તે પરથી પાઠકો સારીરીતે જાણી ચૂક્યા હશે કે તેમણે પણ પોતાના પૂર્વજોનું ગૌરવ સુરક્ષિત રાખ્યું છે જો આ વીરો ભારતની સ્વતંત્રતાના સમયમાં અથવા વાલ્મિકિ કિંવા વ્યાસજીના સમયમાં ઉત્પન્ન થયા હોત તો તેઓ માત્ર રાજસ્થાનના ઇતિહાસમાં અને રાજપૂતજાતિમાંજ નહિ પરંતુ સમસ્ત જગતમાં પરમોજ્જવલ કીર્તિ પ્રાપ્ત કરત અને તેમના યશરૂપી સૂર્યના ઉજ્જવલ કિરણોથી સમસ્ત ભૂમંડળ પ્રકાશિત થઈ જાત મહાભારત અને રામાયણમાં જે ક્ષત્રિયવીરોના પ્રતાપ, પ્રચંડ સાહસ પ્રતિભા અને શૂરવીરતાનો સ્રોત વહેતો આપણે જોઈએ છીએ તેમની સાથે જો મધ્યકાળના રાજપૂતોની તુલના કરવામાં આવે તો રાજપૂતો પોતાના પૂર્વજોથી કોઈ પણ પ્રકારે ઉતરતા જણાશે નહિ મેવાડ મારવાડ બિકાનેર જેસલમીર અને જયપુરના રાજપૂતરાજાઓ પોતાના અદ્ભુત બાહુબળથી યવનપાદશાહોને કંપાયમાન કરી ગયા છે જો તેઓ ધારત તો ભારતવર્ષમાં યવનશાસનનો લોપ કરી શકત પરંતુ તેમના હૃદયમાં એવી પ્રેરણાજ થઇ નહોતી જેમણે ઇતિહાસનું યથાર્થ જ્ઞાન પ્રાપ્ત કર્યું છે તેઓ સારી પેઠે જાણે છે કે યવનોનો જે પ્રબલ પ્રતાપ વિસ્તાર પામ્યો હતો, તેનું મૂળ કારણ રાજપૂતોનું બાહુબળજ હતું પાદશાહ અકબરના સમયમાં યવનશાસન સુદૃઢ કરવાને માટે રાજપૂતોએ તેને સહાય કરી હતી જો અકબર રાજપૂતરાજાઓને સન્માન જાગીર તથા પુરસ્કાર આપી તથા અંતે તેમની સાથે વૈવાહિક સંબંધ જોડી પોતાના હાથમાં ન લેત તો તે કદિપણ પોતાની પ્રબલ સત્તાનો વિસ્તાર કરી શકત નહિ પરંતુ ઔરંગઝેબે પોતાના રાજ્યનો પાયો ઢીલો કરી નાખ્યો તેનું કારણ તેણે રાજપૂતો સાથે કરેલું દુર્વર્તન હતું તેણે કૂટરાજનીતિ, ચાતુર્ય, છલકપટ ભય, દંડ અને વિષની સહાયથી દેશીરાજાઓને વશ તો કર્યા હતા પરંતુ તેનાજ પરિણામે યવનરાજ્યનો નાશ થયો હતો રાજપૂતોની સાથે ખરાબ વર્તણૂક રાખવાથીજ તેના પ્રતાપ અને પ્રભુતા રસાતાલમાં ગયા હતા જો ઔરંગઝેબ પણ અકબરની પેઠે સ્નેહ અને

પ્રીતિદ્વારા દેશી રાજાઓને હસ્તગત કરત તો તેના મરણ પછી મોગલસામ્રાજ્યની આવી શોચનીય દશા કદિપણ થાત નહિ. ઔરંગઝેબના મૃત્યુપછી રાજપૂતો ભારતવર્ષમાંથી યવનરાજ્યનું નામ સુદ્ધાં લુપ્ત કરી દેત, પરંતુ ઇશ્વરની ઇચ્છા બીજી હતી તેને એક મહાન કાર્ય સિદ્ધ કરવું હતું, તેથી રાજપૂતો શાંત રહ્યા અને મહારાષ્ટ્રીય લોકોએ શસ્ત્ર ધારણ કરી યવનરાજ્યની અને સમસ્ત પ્રાચીન રાજવંશોની વિરુદ્ધ યુદ્ધ કરી તેમના ઉન્નત મસ્તક અવનત કરી દીધાં.

આ મહાન કાર્ય શું હતું? પશ્ચિમ અને પૂર્વનો સંયોગ જગતના ઇતિહાસથી જેઓ જ્ઞાત છે તેઓ સારી પેઠે જાણે છે કે એક અનાદિક ઐતિહાસિક ઘટનાને માટેજ ઇશ્વરે પૂર્વ અને પશ્ચિમનો સંયોગ કર્યો છે આ ભારતભૂમિજ જગતની બાળલીલાનું ક્ષેત્ર છે ધર્મ, સભ્યતા અને વિજ્ઞાનની ઉત્પત્તિ આ ભારતમાંથીજ થઇ છે આ દેશમાંથી જે વિદ્યા અન્ય દેશોમાં ગઈ છે તેણે તેમને ઉન્નત કર્યા છે પાશ્ચિમાત્ય દેશોને હાલમાં એણેજ ઉન્નત કર્યા છે વિદ્વાનોનું એવું અનુમાન છે કે હવે પશ્ચિમમાંથી જ્ઞાનવિજ્ઞાન પૂર્વમાં આવી પૌર્વાત્ય દેશોને પુનઃ ઉન્નતિના શિખરપર આરૂઢ કરશે આ મહાન ઐતિહાસિક ઘટનાનો ભાર કેવલ અંગ્રેજોના શિરપરજ રાખવામાં આવ્યો છે આપણા દેશને અંગ્રેજી શાસનથી ઘણો લાભ થયો છે અને પાશ્ચાત્ય તથા પ્રાચ્ય દેશોનું મિલન થયાથી આ પ્રાચીન આર્યક્ષેત્ર એક દિવસ ઉન્નતિના ઉચ્ચ આસનપર વિરાજમાન થશે, એવી દૃઢ આશા રહે છે આર્યલોકો પુનઃ એક દિવસ જ્ઞાનવિજ્ઞાનથી વિભૂષિત થઇ પોતાનું પૂર્વ સૌભાગ્ય પ્રાપ્ત કરશે જ્યારે આવો રૂડો દિન આવશે, ત્યારે આપણા આર્યલોકોની કીર્તિ દિગંતમાં ગાજી રહેશે આર્યલોકો પુનઃ નવજીવન પ્રાપ્ત કરી નવીન યુગમાં નવીન કાર્યો કરશે બુદ્ધિમાન અને વિચારવંત મનુષ્યો આ સમજી શકે છે માત્ર મૂર્ખ લોકોજ અંગ્રેજી રાજ્યના કાંઈ ફાયદા જોતા નથી મૂર્ખલોકો અંગ્રેજી રાજ્યથી ભારતવર્ષના ધન, બલ અને જીવનનો નાશ થતો જુએ છે, પરંતુ જેમણે ધૈર્યપૂર્વક સ્થિરદૃષ્ટિથી અવલોકન કર્યું છે, તેઓ સારી રીતે જાણે છે કે પશ્ચિમના અત્યંત તેજસ્વી પ્રકાશે ભારતવર્ષમાં આવી ભારતવાસીઓને ઉન્નતિનો માર્ગ દર્શાવ્યો છે જે પ્રાચીન હિંદુજાતિ એક સમયે જગતના ગુરુતરિકે ગણાતી હતી, તે આજે સત્ત્વશૂન્ય બની પરાવલંબી થઇ ગઈ છે અને દાસત્વની શૃંખલામાં બંધાએલી પ્રજા ગણાય છે, પરંતુ તેની ઉન્નતિને માટેજ પૌર્વાત્ય અને પાશ્ચિમાત્યશિક્ષાનો સંયોગ થયો છે હિંદુધર્મ હિમાલયની પેઠે અભેદ્ય, અચલ અને અટલ છે અને તેનો પાયો સંપૂર્ણતઃ દૃઢ છે જો કે આજે ચોતરફ એવો ભયંકર પોકાર પડી રહ્યો છે કે " હિંદુધર્મ ગયો, હિંદુસમાજ નષ્ટ થયો અને હિંદુલોકો પરિવર્તનના વિશાળ મુખમાં ગેપ થઈ ગયા છે,' પરંતુ વિચારવંત મનુષ્યો જોઈ શકે છે કે હિંદુધર્મ અને હિંદુસમાજ કદિપણ નષ્ટ થનાર નથી પૂર્વ અને પશ્ચિમનું સમ્મિલન થયું છે તેથીજ આપણું હિત થશે અને ભવિષ્યમાં તેદ્વારાજ હિંદુજાતિના સામાજિક રીતિનીતિ આચાર વિચાર, શિક્ષા, સભ્યતા જ્ઞાન બુદ્ધિ શિલ્પ, વિજ્ઞાન તથા પ્રતિભા અને તેજ નવીન સંસ્કારને પ્રાપ્ત થશે આ ઉપર્યુક્ત પ્રકાશની કાંઇક ઝાંખી હાલમાં આપણને થઈ રહી છે તે નવીન યુગમાં હિંદુધર્મ નષ્ટ થશે નહિ હિંદુજાતિ નષ્ટ થશે નહિ, હિંદુઓનું કાંઇ પણ જશે નહિ, તેનું સર્વસ્વ રહેશે અને તે નવજીવન પ્રાપ્ત કરી, નવીન રીતિથી સમસ્ત નવીન બલ મેળવી પુનઃ ઉન્નતિના શિખરપર આરૂઢ થશે હાલમાં હિંદુધર્મ અને હિંદુસમાજમાં વિદેશી તત્ત્વો પ્રવેશી ગયા છે અને સર્વ દશા વિપરીત દૃષ્ટિગોચર થાય છે, પરંતુ ભવિષ્યમાં તે નવીન ઉપર્યુક્ત રૂપમાં વડાઇને તૈયાર થશે સમયના પ્રબલ સ્રોતને રોકવાની કોનામાં તાકાત છે? સહસ્ર પ્રકારના બલથી યુક્ત એવો રાજા વા પ્રબલ સામર્થ્ય ધરાવનાર સમાજ કદિ પણ આ સ્રોતને અટકાવી શકનાર નથી સમય આવતાં હિંદુસમાજની ઉન્નતિ અવશ્ય થશે એક દેશ વા એક જાતિની અવસ્થા ચિરકાલપર્યંત કદિપણ એકસરખી રહી શકતી નથી, એ વાત કયા ઇતિહાસવેત્તાને વિદિત નથી? જે હિંદુજાતિ અસંખ્ય ઉપદ્રવો અને અનેક પ્રકારના અત્યાચાર સહન કર્યા છતાં પણ અદ્યાપિ ભારતવર્ષમાં વિદ્યમાન રહી છે, જે હિંદુધર્મ જુલમી યવનસમ્રાટોના ભયંકર આક્રમણો અને અત્યાચારોથી કિંચિત્ પણ વિચલિત થયો નથી, તે જાતિ અને તે ધર્મ અવશ્ય એક દિવસ પુનઃ ઉન્નતિ પ્રાપ્ત કરશેજ વિચારવંત મનુષ્યો આ વાત સારી પેઠે જાણે છે

પૂર્વ અને પશ્ચિમનો સયોગ કરવાને માટેજ ભારતવર્ષમા અગ્રેજોનું આગમન થયુ છે, પૂર્વ અને પશ્ચિમનો સયોગ કરવાને માટેજ અગ્રેજોદ્વારા મુસલમાની રાજ્યનો ધ્વસ થયો છે અને પૂર્વ તથા પશ્ચિમનો શુભ સયોગ કરવાને માટેજ સમસ્ત પ્રકારના સામર્થ્યથી સપન્ન એવા રાજપૂતરાજાઓએ દિલ્લીના સિહાસનપર અધિષ્ઠિત થવાને માટે યત્ન કર્યો નહોતો.

પ્રસ્તુત પ્રકરણમા જયપુરના રાજા સવાઇ જયસિહનો ઇતિહાસ લખવામા આવશે રાજપૂત રાજવશમા જયપુરપતિ સવાઇજયસિહ સર્વોચ્ચ સિહાસનને માટે યોગ્ય હતા એમણે ઇતિહાસમા પરમ પ્રશસા પ્રાપ્ત કરી છે અને એમના વખતમા લોકોના મુખથી સૌથી પહેલા એમની પ્રશસા થતી હતી જેમણે ભારતવર્ષના ઐતિહાસિક ગ્રથો વાચ્યા છે, તેમને આ સમસ્ત વાતો સુવિદિત છે આ વિશાલ ઇતિહાસસાગરમા સર્વ રાજાઓ કેવલ ક્ષત્રિયધર્મપાલન અને બાહુબલને લીધેજ ભારતવર્ષમા ચિરકીર્તિ સપાદન કરતા જણાયા છે, પરતુ રાજા સવાઇ જયસિહે કેવલ ક્ષત્રિયધર્મ અને બાહુબલથી-જ નહિ, પરતુ વિદ્યાની ઉન્નતિ કરવાના અને સમાજને સુધારવાના પ્રયાસ કરીને પણ પોતાનુ નામ ભારતના ઇતિહાસમા અમર કર્યુ છે તેમણે જ્યોતિષશાસ્ત્રની ઉન્નતિ કરવાને માટે નવીન પદ્ધતિથી ભારતવર્ષના ચાર પ્રધાન સ્થાનોમા વેધશાળા સ્થાપન કરી છે આ વેધશાળાઓ અદ્યાપિ તેમની અક્ષયકીર્તિની ઘોષણા કરી રહી છે વિજિત ભારતવર્ષમા કેવલ એક જયસિહદ્વારાજ જ્યોતિષ-શાસ્ત્રની ઉન્નતિ થઇ છે, એમ જ્યોતિષીઓ મુક્તકઠે સ્વીકારે છે રાજસ્થાનના ઇતર રાજપૂતોના ગૌરવનો પ્રકાશ કેવલ ભારતવર્ષમાજ ફેલાયો હતો; પરતુ સવાઇ જયસિહના યશનો સૂર્ય એટલો ઉચે ચઢી ગયો હતો કે તેણે દૂર દૂર સુધી પોતાના કિરણોનો ઉજ્જવલ પ્રકાશ ફેલાવ્યો હતો પાશ્ચિમાત્ય દેશોના જ્યોતિષીઓ પણ મુક્તકઠે સવાઇજયસિહની પ્રશસા કરે છે, પરંતુ શોકની વાત છે કે કર્નલ ટૉડ આવશ્યકતા હોવા છતા પણ તે મહાપુરુષનુ વિસ્તૃત જીવનચરિત્ર આ ઇતિહાસમા આપી શક્યા નથી જો તેઓ સવાઇજયસિહના જીવનની પ્રધાન પ્રધાન ઘટનાઓનુ વિસ્તૃત વર્ણન કરત તો તે દ્વારા એક મોટો સ્વતત્ર ગ્રથ રચી શકાત. કર્નલ ટૉડ જેમ સવાઈ જયસિહનુ વિસ્તૃત જીવનચરિત્ર આપી શક્યા નથી, તેમ અમે પણ તેમનુ વિસ્તૃત ચરિત્ર અહીઆ પ્રકાશિત કરી શકતા નથી, તે માટે અત્યત દિલગીર છીએ

પ્રથમ જયસિહ જેવી રીતે મીર્જારાજા કહેવાતા હતા, તેમ દ્વિતીય જયસિહ સવાઇ કહેવાતા હતા તેઓ સવત ૧૭૫૫ (ઇ૦ સ૦ ૧૬૯૯) મા અર્થાત્ ઔરંગઝેબ સિહાસનારૂઢ થયો ત્યાર પછી ૪૪ વર્ષે રાજસિહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા ત્યાર પછી ૭ વર્ષે ઔરગઝેબનુ મૃત્યુ થયુ તેમણે દક્ષિણના યુદ્ધમા પોતાના બાહુબલનો વિશેષ પરિચય આપ્યો હતો, અને ઔરગઝેબના મૃત્યુપૂર્વે જ્યારે તેના કુમારોમા સિહાસનને માટે અગ્નિ પ્રદીપ્ત થઈ ઉઠયો હતો તે સમયે તેમણે ઔરગઝેબના ઉત્તરાધિકારી-તરિકે જાહેર થયેલા આઝિમશાહના પુત્ર બેદારબખ્તનો પક્ષ ગ્રહણ કર્યો હતો; અને તેજ રાજકુમારને સહાય કરવાને માટે તેઓ ધોલપુરના યુદ્ધમા પ્રવૃત્તિ થયા હતા દુખનો વિષય છે કે ઉક્ત સગ્રામમા બેદારબખ્ત માર્યો ગયો અને શાહઆલમ (બહાદુરશાહ) દિલ્હીના તખ્તપર અધિષ્ઠિત થયો આ સમયે જયપુરનુ રાજ્ય ખાલસા કરી નાખવામા આવ્યુ, કારણ કે રાજા સવાઇ જયસિહ બેદારબખ્તના સહાયક અને શાહઆલમના વિરોધી હતા પાદશાહ શાહઆલમે એક વિશિષ્ટ વ્યક્તિને જયપુરના શાસનકર્તા-તરિકે નિયુક્ત કરીને મોકલી આપી, પરતુ વીરશ્રેષ્ઠ સવાઇ જયસિહે પાદશાહનો આ અન્યાય જોઇ અત્યત ક્રોધિત થઇ સિહસમાન ગર્જના કરી, કછવાહાઓની સમસ્ત સેના સજ્જ કરી, નગ્ન તલવાર હાથમા ધારણ કરી પોતાના પૈતૃક રાજ્યમાથી સમ્રાટની સમસ્ત સેનાને નસાડી મૂકી તેઓને પોતાના મહાન બાહુબલનો પરિચય કરાવ્યો આ સમયથી જયસિહના હૃદયમા યવનસમ્રાટના વિરુદ્ધ ક્રોધ અને ઘૃણા ઉત્પન્ન થઇ અને તેમણે યવનસામ્રાજ્યનો નાશ કરવાને માટે મારવાડના અધીશ્વર મહારાજા અજિતસિહની સાથે મિત્રતા કરી સધિ સ્થાપન કરી

આ વિખ્યાત રાજપૂત જયસિહ ૪૪ વર્ષપર્યત અબરના સિહાસનપર સ્થિત રહ્યા તેમને વારંવાર ભયકર યુદ્ધોમા ભાગ લેવો પડતો હતો તેઓ મેવાડ અને બુદીના રાજાઓના પ્રબલ શત્રુ હતા. ઉક્ત રાજ્યોના ઇતિહાસમા તેમની વીરતાવિષે વર્ણન કરવામા આવ્યુ છે, માટે અહીઆ તેનો ઉલ્લેખ

કટાળાભરેલું લાગશે એમ ધારી તેવિષે અમે કાંઇ લખતા નથી જે સમયે ભારતવર્ષમાં અત્યંત અરાજકતા પ્રસરી રહી હતી અને જે સમયે તૈમૂરના વંશજોનું સિંહાસન છિન્નભિન્ન થઇ પૃથ્વીભેગું થવાની તૈયારીમાં હતું તે સમયે મહારાજા સવાઇ જયસિંહ ભયંકર યુદ્ધો અને વિપત્તિઓમાં ગુંથાઇ ગયા હતા, પરંતુ વીરતાને માટે તેમનું નામ અક્ષય બન્યું નથી રાજપૂતવીરોનું પ્રજ્વલિત અગ્નિસમાન સાહસ તેમનામાં નહોતું, પરંતુ તેમનામાં રાજ્યશાસન ઉત્તમરીતે ચલાવવાની અને પ્રપંચ રચવાની વિશેષ શક્તિ હતી આ શબ્દો કર્નલ ટૉડના છે, પરંતુ અમે (હિંદી લેખક) તેમના અંતિમ શબ્દોનું સમર્થન કરી શકતા નથી ઇતિહાસવેત્તા કર્નલ ટૉડ આ વિસ્તૃત ઇતિહાસના પ્રત્યેક સ્થાનમાં સત્યની રક્ષા કરવાને માટે વિશેષ પ્રયત્ન કરી ગયા છે, એ વાત અમે શિર ઝુકાવી કબૂલ કરીએ છીએ, તેઓ ઉદારહૃદય દેવસ્વરૂપ અને રાજપૂતજાતિના યથાર્થ મિત્ર હતા, એ વાતનો રાજપૂતજાતિ પણ સ્વીકાર કરે છે તેઓ રાજસ્થાનના ભિન્ન ભિન્ન રાજ્યોનો ઇતિહાસ સમભાવથી લખી ગયા છે, એ વાત સત્ય છે, પરંતુ એટલું તો કહ્યા વિના અમને ચાલતુંજ નથી કે તેમને મેવાડના અધીશ્વર અને મેવાડના નિવાસીઓ સર્વથી અધિક પ્રિય હતા મારવાડ બિકાનેર જેસલમીર જયપુર કોટા અને બુંદી રાજના અધીશ્વર અને નિવાસીઓની અપેક્ષાએ મેવાડના અધીશ્વર અને ત્યાંના નિવાસીઓપર તેમને વિશેષ સ્નેહ પ્રેમ,દયા અને મમતા હતા તેમના તેઓ પરમ મિત્ર હતા અભાગિની કૃષ્ણાકુમારીના પિતા મહારાણા ભીમસિંહની સાથે તેમને દૃઢ મિત્રતા હતી, તેથી તેમણે મહારાણા ભીમસિંહનું જે ચરિત્ર વર્ણવ્યું છે, તેમાં તેમનાપ્રતિના પ્રેમનો ઘણો પરિચય પ્રાપ્ત થાય છે જો સવાઇ જયસિંહની સાથે પણ તેમને તે પ્રકારની મિત્રતા અને મમતા હોત તો તેઓ કદિપણ એમ લખી શકત નહિ કે જયસિંહની શૂરવીરતા અને સાહસિકતા અન્ય રાજાઓથી હીન હતી ભારતવર્ષના ઐતિહાસિક ગ્રંથોમાં અને ખુદ કર્નલ ટૉડના ગ્રંથમાં અમે જયસિંહના બલવિક્રમનું જે વર્ણન વાંચ્યું છે તે દ્વારા કદિપણ એવો સિદ્ધાંત નીકળી શકતો નથી કે સવાઇ જયસિંહની વીરતા ઇતર રાજાઓ કરતા ઓછી હતી જો કે રાજા માનસિંહના જેવા દિગ્વિજયી અને મહાન વીર તો તેઓ નહોતા, તોપણ તેઓ પોતાની બરોબરીના વીરોમાં એક અગ્રણી પુરુષ ગણાતા હતા

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે, રાજનીતિ અને ન્યાયના સંબંધમાં શ્રી સવાઇ જયસિંહનું જીવન[૧] ઉચ્ચ આસનપર વિરાજમાન થવાને લાયક છે અંગ્રેજોએ રાજપૂતાનાના રાજાઓની બુદ્ધિ અને દક્ષતાના સંબંધમાં અત્યંત હલકો અભિપ્રાય પ્રદર્શિત કર્યો છે પરંતુ જયસિંહનું જીવન વાંચવાથી

૧ શ્રી સવાઇસિંહના જીવનને માટે મમરના મહત્વમાં પુષ્કળ સામગ્રી વિદ્યમાન છે તેમાં એ ... નામનો પણ ગ્રંથ છે આ ગ્રંથમાં સવાઈ જયસિંહના કેટલા પ્રધાન પ્રધાન કાર્યોનો ઉલ્લેખ છે એ ... ગુણ જયસિંહ ... એ નામના ગ્રંથમાં સવાઈ જયસિંહના કેટલા કાર્યોનો ઉલ્લેખ છે સવાઈ જયસિંહે પોતાના સમયના રાજાઓ અને સામંતોની સાથે જે પત્રવ્યવહાર કર્યો હતો તેનો જો અનુવાદ કરવામાં આવે તો ... વાદનો પરિશ્રમ સફળ થાય અંગ્રેજ લેખકો પુષ્કળ પરિશ્રમ કરીને હિંદવાસીઓના આચારવિચારવિષે જે વર્ણન કરી ગયા છે, તે કરતાં ઉક્ત ગ્રંથ વાંચવાથી હિંદવાસીઓની રહેણીકરણી અને આચારવિચારવિષે અધિક જ્ઞાન પ્રાપ્ત થશે તેમના સમયની ભારતવર્ષની એક પ્રધાન ઐતિહાસિક ઘટનાના સંબંધમાં અર્થાત્ રૂખશીઅરની પદચ્યુતિના સંબંધમાં સવાઇ જયસિંહે લખેલો એક પત્ર અમારા હાથમાં આવેલો છે આ પત્ર તેમણે રાણાને લખ્યો હતો

કર્નલ ટૉડને એવી આશા હતી કે કોઇ અંગ્રેજ રેસીડેંટ જયપુરરાજ્યનો સવિસ્તર ઇતિહાસ લખશે, પરંતુ શોકની વાત છે તેમની ઉક્ત આશા અદ્યાપિ પૂર્ણ થઇ નથી જયપુરરાજ્યના મહાન ઉચ્ચપદપર દીર્ઘકાળથી સુશિક્ષિત બંગાલીઓ નિયુક્ત રહેતા આવ્યા છે જો તેઓ ધારત તો પોતાની માતૃભાષામાં વા અંગ્રેજી ભાષામાં જયપુરરાજ્યનો ઇતિહાસ લખી તેને પ્રકાશિત કરી જનસમાજને એ રીતે પ્રાચીન ઇતિહાસનો ઉદ્ધાર કરી શકત પરંતુ શોકની વાત છે કે વળી અનુકૂળતા છતાં પણ તેમણે તે કાર્યમાં હસ્તક્ષેપ કર્યો નથી જયપુરના વર્તમાન સુશિક્ષિત મહારાજા જો ધારે તો તેઓ સરલતાથી પોતાના પૂર્વજોની કીર્તિથી પરિપૂર્ણ ઇતિહાસ અને પત્રો પ્રકટ કરી શકે એમ છે

તેમને પોતાનો આ અભિપ્રાય બદલવો પડશે જયસિંહે પોતાના નામથી જયપુર વા જયનગર નામની એક નવીન રાજધાની સ્થાપન કરી આ રાજધાની તેમના સમયમા શિલ્પ અને વિજ્ઞાનની આધષ્ઠાત્રી દેવી બની ગઈ હતી આ નવીન નગરીએ અત્યત પ્રાચીન અબરરાજધાનીનો પ્રકાશ લુપ્ત કરી દીધો આ નવીન રાજધાની પ્રાચીન પાટનગરથી ત્રણ કોશના અતરપર સ્થિત છે, તોપણ તેનો કોટ અબરની સાથે લાગેલો છે સમસ્ત ભારતવર્ષમા માત્ર રાજધાની જયપુરજ નિયમિત રીતે બધાયેલ છે રાજધાની જયપુરના સમસ્ત રાજમાર્ગો નિયમપૂર્વક બધાવવામા આવ્યા છે એવી જનશ્રુતિ છે કે વિદ્યાધર નામના એક બગાલીની કલ્પનાઅનુસાર રાજધાની જયપુરની રચના કરવામા આવી હતી સવાઈ જયસિંહે જ્યોતિર્વિદ્યા અને ઇતિહાસ વગેરેના સબધમા જે જે શોધખોળ કરી તે સર્વમા ઉક્ત વિદ્યાધર તેમનો અતિ પ્રસિદ્ધ સહયોગી હતો તે સમયમા પ્રાય સમસ્ત રાજપૂતો જ્યોતિર્વિદ્યા અને સામુદ્રિકવિદ્યા સારી રીતે જાણતા હતા, પરતુ જયસિંહે તો વિજ્ઞાનમા પણ પ્રવેશ કર્યો હતો તેમણે કેવળ વિજ્ઞાનનુ જ્ઞાન સપાદન કર્યું એટલુજ નહિ પરતુ તેને પ્રયોગમા પણ મૂક્યુ હતું તેમણે જ્યોતિર્વિદ્યામા એટલી બધી પ્રગતિ કરી હતી કે દિલ્હીના પાદશાહ મહમદશાહે તેમને પચાગના સસ્કારનો ભાર સમર્પણ કર્યો હતો તેઓ ગ્રહ, નક્ષત્ર, ગતિ, વિધિ, ચદ્રમા અને સૂર્યનો ઉદય તથા અસ્ત અને ગ્રહણ ઇ૦ જ્યોતિષના વિષયો સારી પેઠે જાણતા હતા તેમણે પોતાના બુદ્ધિબળથી આવિષ્કાર અને નિરીક્ષણને માટે અનેક યત્રોની રચના કરી હતી અને દિલ્હી, જયપુર ઉજ્જયિની કાશી,[૧] મથુરા, ઇ૦ સ્થળોમા મોટી મોટી વેધશાળાઓ બધાવી તેમા ઉક્ત યત્રો સ્થાપિત કરાવ્યા હતા આ યત્રોદ્વારા ગણના કરવામા તેઓ એટલા પારગત બની ગયા હતા કે તેથી મોટા મોટા જ્યોતિષીઓ પણ આશ્ચર્યચકિત થઈ જતા હતા જયસિંહે ઉક્ત સમસ્ત યત્રો શોધી કાઢયા પૂર્વે સમરકદના રાજજ્યોતિષી ઉલગબેગના બનાવેલા યત્રોનો ઉપયોગ કર્યો હતો,પરતુ તે યત્રોદ્વારા તેમને ઇપ્સિત ફલની પ્રાપ્તિ થઇ નહિ ક્રમશ સાત વર્ષોપર્યત ભિન્ન ભિન્ન વેધશાળાઓમા નિરીક્ષણ કર્યા પછી તેમણે સ્વય નવીન યત્રો બનાવ્યા હતા જે સમયે સવાઈ જયસિંહ આ વૈજ્ઞાનિક કાર્યમા નિમગ્ન થયા હતા, તે સમયે પોર્ટુગાલથી ઇમેન્યુઅલ નામનો એક પાદરી ભારતવર્ષમા આવ્યો સવાઇ જયસિંહે તેને પોર્ટુગાલના રાજ્યમા જ્યોતિર્વિદ્યાની કેટલી ઉન્નતિ થઇ છે, તે વિષે પ્રશ્ન પૂછ્યા અને તેની સાથે પોતાના કેટલાક વિશ્વાસુ સેવકોને જ્યોતિષમબધી જ્ઞાન મેળવવાને માટે પોર્ટુગાલના રાજા ઇમેન્યુઅલની રાજસભામા મોકલ્યા પોર્ટુગાલના રાજા ઇમેન્યુઅલે જયપુરપતિ જયસિંહની પાસે ઝેવિયર ડિસિલ્વા નામના એક પ્રવીણ જ્યોતિષીને મોકલી[૨] આપ્યો ઝેવિયર ડિસિલ્વાએ જયપુરમા આવી પોર્ટુગાલના ડેલા હાયરના બનાવેલા સર્વ યત્રો મહારાજા સવાઇ જયસિંહને આપ્યા મહારાજા જયસિંહે આ યત્રની પરીક્ષા કરી તેના સબધમા નિમ્નલિખિત અભિપ્રાય પ્રદર્શિત કર્યો –'આ સર્વ યત્રોની ગણના અને સિદ્ધાત યથાર્થ પરીક્ષા કરવાથી જ્ઞાત થાય છે ચદ્રનુ સ્થાન નિયત કરનાર યત્રમા અર્ધા ડીગ્રીનો ફરક છે,આથી તે અત્યત ભ્રામક છે જો કે અન્યાન્ય ગ્રહોના સબધમા એટલો બધો ફરક નથી ડેલા હાયરના યત્રથી સૂર્ય અને ચદ્રગ્રહણના સબધમા યથાર્થ ગણના થઇ શકતી નથી તેથી ૬ મિનિટનો ફરક પડે છે ' મહારાજા જયસિંહે તુર્ક જ્યોતિષીના પીત્તળના યત્ર અને ગણનાવિધિના સબધમા પણ આજ પ્રકારનો અભિપ્રાય પ્રદર્શિત કર્યો છે તેમનુ અનુમાન એવુ હતુ કે હિપાર્કસ અને ટૉલેમીના બનાવેલા યત્રો પણ આનાજ હતા ખાત્રીવાળા યત્રોથીજ ડીલા હાયરની ગણના ખાત્રીવાળી થઇ છે, એમ તેઓ માનતા હતા ખરેખર, મહારાજ જયસિંહ પોતાના બનાવેલા યત્રોને માટે ગૌરવના અધિકારી થયા છે ડૉક્ટર ડબલ્યુ ૯ ટરે જયસિંહના યત્રો અને ગણનાવિધિની સત્યતાના સબધમા તપાસ કરી હતી અને તેથી તેઓ પ્રસન્ન

---

૧ કાશીની વેધશાળા અમારા અને પાઠકોએ અવશ્ય જોઈ હશેજ સમસ્ત યત્રો અને ઓજારો તે વેધશાળામા અદ્યાપિ વિદ્યમાન છે પરતુ તેનો ઉપયોગ હાલમા કરવામા આવતો નથી એ વેધશાળા જોઈ અનેક પાશ્ચાત્ય જ્યોતિષીઓએ જયસિંહની પરમ પ્રશસા કરી છે

૨ પોર્ટુગાલની રાજધાની લિસ્બનના રાજમહાલયમા આ સબધે કાઈ દસ્તાવેજ પ્રાપ્ત થાય છે કે નહિ તેની ખાત્રી કરવાની જરૂર છે

થયા હતા

જ્યોતિષના સંબંધમાં મહારાજા સવાઇ જયસિંહે પુષ્કળ શ્રમ અને કાળજીથી કેટલાક નિયમો શોધી કાઢ્યા હતા, અને તેજ નિયમો પ્રમાણે આજે નક્ષત્રોની ગતિ, ગ્રહણ વગેરેની ગણના કરી પંચાંગ તૈયાર કરવામાં આવે છે

કર્નલ ટૉડ મહારાજા સવાઇ જયસિંહની જ્યોતિષવિષયક નિપુણતાના સંબંધમાં જે અભિપ્રાય પ્રદર્શિત કરી ગયા છે,તે દ્વારા શું પ્રકટ થાય છે, તેનું અનુમાન અમારા પાઠકો સરલતાથી કરી શકશે આ વાત નિર્વિવાદ છે કે મહારાજા સવાઇ જયસિંહે ભારતવર્ષમાં જ્યોતિષશાસ્ત્રનો પુનરુદ્ધાર કરી તેને નવીન જીવન સમર્પણ કર્યું છે આ કાંઇ જેવું તેવું કાર્ય કહેવાય નહિ તેઓ જ્યોતિર્વિદ્યાના એક મહાસમર્થ પંડિત હતા એટલુંજ નહિ, પરંતુ તેઓ શોધક પણ હતા તેમણે જે યંત્રો શોધી કાઢ્યા છે તે દ્વારા કેવલ ભારતવર્ષમાંજ નહિ,પરંતુ યૂરોપમાં પણ તેમની કીર્તિ પ્રસરી ગઇ છે તેમણે યૂરોપના મહાન જ્યોતિષીઓની ભૂલો પણ દર્શાવી આપી હતી, એજ વાત સિદ્ધ કરે છે કે તેમણે જ્યોતિષ-શાસ્ત્રમાં ઘણી પ્રગતિ કરી હતી તેઓ કેવલ ભારતવર્ષના પ્રાચીન જ્યોતિષશાસ્ત્રના ગ્રંથો સંગ્રહિત કરીનેજ શાંત રહ્યા નહિ, પરંતુ તેમણે ભારતવર્ષની બહારના દેશોમાં મુસલમાનો અને ખ્રિસ્તીઓના જે જે ગ્રંથો પ્રચલિત હતા,તે સર્વને પણ પુષ્કળ દ્રવ્યનો વ્યય કરી મોટી યુક્તિથી સંગ્રહિત કર્યા હતા તેમણે રેખાગણિતની ત્રિકોણમિતિ અને નેપાયરના રચેલા ગણિતના પુસ્તકોનો સંસ્કૃતમાં અનુવાદ કરો હતો તેમણે યૂરોપમાંથી વૈજ્ઞાનિક યંત્રો અને ગ્રંથો મંગાવ્યા હતા તેમણે પુષ્કળ ધનનો વ્યય કરીને કેવલ જ્યોતિષશાસ્ત્રના ગ્રંથોનો સંગ્રહ કર્યો હતો, એટલુંજ નહિ પરંતુ રાજકાર્યમાં પ્રવૃત્ત રહ્યા છતાં પણ દીર્ઘકાળપર્યંત પોતાની બુદ્ધિનો વ્યય કરી જ્યોતિષશાસ્ત્રની પરમ ઉન્નતિ કરી હતી તેમના આ મહાન કાર્યથી તેમની કીર્તિ દિગંતમાં પ્રસરી ગઇ છે

પ્રાચીન તથા અર્વાચીન સમસ્ત વૈજ્ઞાનિકોને નાસ્તિક માનવામાં આવે છે તેઓ પોતાના વિજ્ઞાનના બલથી જગતના પ્રાકૃત પદાર્થોના ગુણધર્મ તપાસી નવીન નવીન સત્યતત્ત્વોનો ઉચ્ચાર કરે છે અને તેથી સર્વશક્તિમાન સર્વશ્રેષ્ઠ પરમેશ્વરના અસ્તિત્વવિષે કેટલાક લોકોને અવિશ્વાસ ઉત્પન્ન થાય છે આકાશમાં અનેક રંગોથી યુક્ત અને મોહક મેઘધનુષ્ય જોઇને આપણા મન પ્રફુલ્લિત થઈ જાય છે અને ભાવિક ભક્ત ઇશ્વરની આ ગહન લીલા જોઈ ભક્તિના આનંદમાં લીન થઇ જાય છે, પરંતુ વિજ્ઞાનીઓ નાક ચઢાવીને કહે છે કે 'એમાં કાંઇ નથી ' સૂર્યના કિરણ અને જલનું મિલન થવાથી મેઘધનુષ્ય બન્યું છે ' વિજ્ઞાનીઓના આ કથનમાં પ્રેમ નથી,ભક્તિ નથી,ઇશ્વર પ્રત્યેનો કાંઇ સ્નેહ નથી, તેઓ માત્ર રાસાયનિકક્રિયાથીજ મેઘધનુષ્યની ઉત્પત્તિ થયેલી જણાવે છે ભાવિક ભક્તો જે દૃશ્યને જોઇને અનંત શક્તિમાન પ્રભુના અગાધ સામર્થ્યનું સ્મરણ કરે છે,તેમાં વૈજ્ઞાનિકો કેવલ રસાયનની ક્રીડાજ જુએ છે તેઓ ઇશ્વરની અનંત શક્તિનો સ્વીકાર કરતા નથી પાશ્ચાત્ય દેશોના ટિંડાલ વગેરે આધુનિક વૈજ્ઞાનિકો નાસ્તિક છે ટિંડાલે વિજ્ઞાનની સહાયથી જગતના સમસ્ત પદાર્થોનું પૃથક્કરણ કરી એક રાસાયનિક પદાર્થ પ્રાપ્ત કર્યો છે તેણે અણુ અને પરમાણુની પરીક્ષા કરી જણાવ્યું છે કે " આ જગતમાં કોઇક અજ્ઞેયતત્ત્વ છે અને તે અજ્ઞેયપદાર્થનેજ જો તમે સૃષ્ટિનું મૂળ અને ઇશ્વર કહેતા હો તો ભલે કહો

પ્રાચીન અને આધુનિક વિજ્ઞાનીઓને આ અનંત વિશ્વના અસંખ્ય ગ્રહનક્ષત્રાદિની ગતિ ક્રિયા તપાસતાં ક્યાંય પણ તે સર્વશક્તિમાન શાંતિમય મૂર્તિ પ્રાપ્ત થઇ નથી, પરંતુ વિજ્ઞાનવિશારદ સવાઇ જયસિંહ તેમનાજ માર્ગપર ચાલ્યા હતા, તોપણ તેમણે આ સમસ્ત ગ્રહનક્ષત્રો વગેરે પાર્થિવ પદાર્થોના દશ્યોમાં શું જોયું હતું? શોધખોળના સામ્રાજ્યમાં તેઓ નિમગ્ન હતા તે સમયે તેમના હૃદયનો તાર કેવા સ્વરથી વાગી ઉઠ્યો હતો? આ અનંત વિશ્વરૂપી પુસ્તકના પ્રત્યેક પૃષ્ઠમાં તે અનંત પ્રેમમયી મૂર્તિ-તે પરમ શાંતિમયી પ્રતિમાનું દર્શન કરી તેમના હૃદયે કેવા તાનથી પ્રેમ ભક્તિનું ગાન ગાયું હતું? વિજ્ઞાનવિશારદ સવાઇ જયસિંહ પોતાના રચેલા ગ્રંથની પ્રસ્તાવનાના પ્રારંભમાં લખે છે કે –" જગદીશ્વરના અનંત મહિમાનો જય થાઓ મહાસમર્થ તત્ત્વદર્શીઓની અતિ સૂક્ષ્મ વસ્તુનું અન્વેષણ કરનારી બુદ્ધિ તે મહેશ્વરના અનંત વિશ્વના એક અણુની વ્યાખ્યા કરવામાં પ

પોતાની અસમર્થતા સ્વીકારે છે, અને જ્યોતિષીઓ કે જે અનંત આકાશનું માપ કાઢવાને પ્રયાસ કરે છે, તેઓ પોતે પણ તારી મહાન શક્તિ જોઈ આશ્ચર્યચકિત થઈ જાય છે અને પોતાની ક્ષુદ્રતા સ્વીકારે છે આવી તારી અગાધ શક્તિનો જય થાઓ જે રાજાઓનો પણ રાજા છે એવા પરમ પવિત્ર પ્રભુના ચરણમાં આપણે મસ્તક અર્પણ કરીશું જેની નોંધપોથીમાં આકાશના મહાન ગ્રહો અને નક્ષત્રો એ તો કેવળ થોડાંક પાનાં છે, અને જેના રાજકોષમાં તારાઓ અને સૂર્યો એ તો માત્ર નાના નાના સિક્કા છે તે મહા પ્રભુની અનંત શક્તિનો જય થાઓ !

તેની સર્વ મંગળમય અગાધ શક્તિ જાણવાને હિપાર્કસ સર્વથા અસમર્થ અને અજ્ઞાન છે અને તેટલા માટે તે ગોથાં ખાય છે અને તે જગદીશ્વરના મહાન સામર્થ્ય જાણવાને ટોલેમી એક ક્ષુદ્ર ચામાચીડિયું છે તે કદિ પણ સત્યરૂપી સૂર્યનો પ્રકાશ જોઈ શકતો નથી અને યુક્લિડની ભૂમિતિ એ તે મહાપ્રભુની યોજના જાણવાની અપૂર્ણ રૂપરેખા છે ”

ભજન, પૂજન સાધન પ્રેમ અને ભક્તિથી હીન એવા પાશ્ચાત્ય પ્રાચીન અને અર્વાચીન વૈજ્ઞાનિકો નષ્ટ પદાર્થોની શોધમાં નિમગ્ન રહી તે મંગળમય દેવાધિદેવનું દર્શન કરી શક્યા નથી, પરંતુ પ્રેમ અને ભક્તિની લીલાભૂમિ ભારતવર્ષમાં જયસિંહે વૈજ્ઞાનિક શોધખોળમાં પ્રવૃત્ત રહ્યા છતાં પણ ઇશ્વરનું સર્વત્ર દર્શન કર્યું છે તેમણે સૃષ્ટપદાર્થોમાં કેવળ રસાયનની ક્રીડાજ જોઈ નથી પરંતુ પરમેશ્વરની અગાધ શક્તિનું દર્શન કર્યું છે અને તેમણે પોતાના ગ્રંથમાં ઉક્ત પાશ્ચાત્ય વિદ્વાનો-પર જે પ્રહાર કર્યા છે તે સર્વથા યુક્ત છે તેમણે પ્રધાન વૈજ્ઞાનિકોના અનીશ્વરવાદપર જે તીક્ષ્ણ પ્રહાર કર્યાં છે, તે માટે તેઓ ખરેખર આપણી પ્રશંસાને પાત્ર છે જયપુરપતિ પુનઃ લખે છે કે – તે અનંત જ્ઞાનની અમર્યાદ સૃષ્ટિ જોઈ સવાઈ જયસિંહ મુગ્ધ બની ગયો છે જે દિવસથી તેના હૃદયમાં જ્ઞાનનો સંચાર થયો ત્યારથી તે પરિપક્વ થયું ત્યાંસુધી તે સદા ગણિતશાસ્ત્રના અભ્યાસમાં નિમગ્ન રહ્યો હતો અને તેનું મન સદા ગણિતશાસ્ત્રના અત્યંત કઠિન પ્રમેયોનું સ્પષ્ટીકરણ કરવામાંજ નિમગ્ન રહેતું હતું મહાન વિશ્વકર્તાની સહાયથી તેણે વિશ્વના સૂત્રો અને નિયમોનું સંપૂર્ણ જ્ઞાન સંપાદન કર્યું છે ”૧

સવાઈ જયસિંહે જ્યોતિર્વિદ્યા અને ગણિતશાસ્ત્રના સંબંધમાં અનેક ભાષાઓમાં લખાયેલા ગ્રંથોનો સંગ્રહ કરી તેનો અનુવાદ સંસ્કૃતમાં કર્યો હતો તેઓ પુષ્કળ પરિશ્રમપૂર્વક ઉક્ત ઉભય શાસ્ત્રોનો અભ્યાસ કરી તેના મહાસમર્થ પંડિત બન્યા હતા તેમણે અનેક સ્થાનોપર વેધશાળા સ્થાપન કરી, જ્યોતિર્વિદ્યાને નગતાય ત્રો બનાવી ગણનાની રીતિ નિયત કરી ભારતવર્ષની જ્યોતિર્વિદ્યાની ઘણી ઉન્નતિ કરી હતી, એટલુંજ નહિ પરંતુ તેમણે યૂરોપના પ્રધાન પ્રધાન જ્યોતિષીઓને પોતાની પાસે બોલાવી તેમનું મહા આદરભાવપૂર્વક પરમ સન્માન કર્યું હતું તેમણે વિદ્યાધર જેવા પ્રસિદ્ધ બંગાળી જ્યોતિષીઓ તેમજ અન્યાન્ય જ્યોતિષશાસ્ત્રવેત્તાઓને પોતાની રાજધાનીમાં તેડાવ્યા હતા અને તેમને પરમ આદરપૂર્વક જાગીરો આપી હતી આ પરથી સરળતાથી અનુમાન થઈ શકે છે કે ભારતવર્ષમાં તેમના સમયથીજ જ્યોતિર્વિદ્યાની અધિક ઉન્નતિ થઈ છે અને તેના જ્ઞાનનો મહોટો પ્રચાર થયો છે ૨

૧ અમારી પૂર્ણ ઈચ્છા હોવા છતાં પણ કેટલાંક કારણવશાત્ જયસિંહના ગ્રંથના વૈજ્ઞાનિક અંશો અને તેના વિષે કાંઈ પણ ઉલ્લેખ અમે કરી શક્તા નથી અને તે માટે અમે અત્યંત દિલગીર છીએ વિલાયતના ડૉ૦ હંટર એશિયાટિક રિસર્ચીસના પાંચમા વૉલ્યુમના ૧૦૭ મા પૃષ્ઠમાં મહારાજ જયસિંહના બનાવેલા યંત્રો અને ગણનાપ્રણાલીવિષે એક નિબંધ લખી ગયા છે અંગ્રેજી ભાષાભિજ્ઞ પાઠકો તે નિબંધ વાંચી તે વિષે માહિતિ પ્રાપ્ત કરી શકશે તે લેખ વાંચવાથી મહારાજ જયસિંહ જ્યોતિષશાસ્ત્રના કેવા સમર્થ પંડિત હતા તે તેમને વિદિત થશે

૨ ડૉ૦ હંટર જે સમયે ભારતવર્ષમાં આવ્યા હતા, તે સમયે તેમણે જયસિંહની બંધાવેલી વેધશાળાઓ અને તેમના બનાવેલા યંત્રાદિ જોયા હતા અને તે જોઈ તેમણે તેમની બુદ્ધિમત્તાની પુષ્કળ પ્રશંસા કરી હતી જે સમયે તેઓ ઉજ્જયિનીમાં ગયા તે સમયે તેમને એક યુવાન પંડિતની સાથે કેટલીક વાતચીત થઈ હતી તે પંડિતનો પિતામહ મહારાજ જયસિંહનો પરમ મિત્ર હતો અને તેને મહારાજની તરફથી જ્યોતિષરાયની ઉપાધિ તથા વાર્ષિક

ઉકત વેધશાળાઓ બધાવ્યા ઉપરાત સવાઇ જયસિહે યાત્રાળુઓને માટે પોતાના રાજ્યમા અનેક સ્થાનોપર પુષ્કળ દ્રવ્યનો વ્યય કરીને ધર્મશાળાઓ પણ બધાવી હતી કેટલાક રાજાઓની પેઠે માત્ર કીર્તિને ખાતર સવાઈ જયસિહે અતિથિશાળાઓ અને ધર્મશાળાઓ બધાવી નહોતી, પરતુ તેમનુ હૃદય ઉદાર હતુ અન્યનુ દુખ જોઇને તેઓ દુખી થતા હતા અને તેથી તેમણે લોકોના હિતને માટેજ ધર્મશાળાઓ બધાવી હતી

કર્નલ ટૉડ આગળ જણાવ્યુ છે કે સવાઈ જયસિહ અન્યાન્ય રાજપૂત વીરોના જેવા પરમ સાહસિક નહોતા પરતુ તેઓ આ સ્થળે લખે છે કે ' જે સમયે ભારતવર્ષમા અવિશ્રાત યુદ્ધનો અગ્નિ પ્રજ્વલિત થઈ રહ્યો હતો અને યવનસમ્રાટની સભામા પ્રપચજાળનો વિસ્તાર થઇ રહ્યો હતો, તે સમયે સવાઇ જયસિહ પણ તેમાથી મુકત રહ્યા નહોતા આ ભયકર ઉપદ્રવની વચ્ચે રહ્યા છતા પણ તેમણે વિજ્ઞાનની આટલી ઉન્નતિ કરી હતી રાષ્ટ્રવિપ્લવ, યવનસામ્રાજ્યનો વિધ્વસ, ધૂમ્રકેતુવત્ મહારાષ્ટ્રીઓનો અકસ્માત્ અભ્યુદય, આ સર્વ ભયકર વિપત્તિઓમાથી તેમણે અબર રાજ્યની ધનસપત્તિની રક્ષા કરી હતી, એટલુજ નહિ પરતુ તેની ઉન્નતિ કરી હતી આ વાતનો જ્યારે આપણે વિચાર કરીએ છીએ ત્યારે અવશ્ય આપણને સ્વીકાર કરવો પડે છે કે મહારાજા સવાઇ જયસિહ એક અસાધારણ પુરુષ હતા તેઓ સારી પેઠે જાણી ગયા હતા કે મોગલસામ્રાજ્યનુ પતન શીઘ્ર થશે અને તેથી તેમણે તે રાજ્યની પતિત અવસ્થાનો લાભ લઇ પોતાના રાજ્યની ઉન્નતિ કરવા પ્રત્યે લક્ષ્ય રાખ્યુ હતુ, તોપણ તેમણે યવનસમ્રાટની સાથે વિશ્વાસઘાત કર્યો નહોતો જે સમયે ફર્રૂખશિયરના પ્રાણ લેવાનો અને તેના હાથમાથી સિહાસન ખુચવી લેવાનો પ્રપચ રચાતો હતો તે સમયે જે કેટલાક સાધારણ રાજાઓ ફર્રૂખશિયરના પક્ષમા ઉભા રહ્યા હતા તે પૈકી મહારાજા સવાઇ જયસિહ પણ એક હતા જે પ્રકારે તૈમૂરના અન્યાન્ય વશજો અસીમ સાહસ અને બલવિક્રમથી વિભૂષિત હતા, તે પ્રકારે જો ફર્રૂખશિયર તેના એક અશનો પણ અધિકારી હોત તો સવાઈ જયસિહ વગેરે તેના પક્ષના રાજાઓ તેને માટે પ્રાણ સુદ્ધા આપી દેત " કર્નલ ટૉડે અહીઆ સત્યની યથાર્થરીતે રક્ષા કરી છે કર્નલ ટૉડના ઉપરોકત શબ્દોપરથીજ વ્યકત થાય છે કે અબરપતિ જયસિહ એક અસીમ સાહસિક પુરુષ હતા એમા કિચિત્ પણ શક નથી જો કે રાજસ્થાનના ઈતિહાસમા આપણે અનેક રાજાઓને મહાબલવાન, અસીમ સાહસિક, દૃઢપ્રતિજ્ઞ અને મહાનીતિવાન જોઈએ છીએ, પરતુ આપણે કોઈને પણ જયસિહની પેઠે સર્વગુણસપન્ન જોતા નથી

મેવાડના ઇતિહાસમા મહારાજ સવાઈ જયસિહના મહારાણાની સાથેના રાજકીય અને વૈવાહિક સબધના વૃત્તાતમા તેમના જીવનની ઘણી ખરી હકીકત આવી ગઈ છે જે સમયે ઉભય સૈયદભ્રાતાઓએ પોતાના સ્વામી ફર્રૂખશિયરને મારી નાખી રાજ્યમા પોતાનુ પ્રબલ સામર્થ્ય પ્રદર્શિત કર્યું, તે સમયે તેમણે નિષ્પ્રયોજન શત્રુઓ નહિ વધારવાનુ ડહાપણ વાપર્યું હતુ, અને મહારાજા જયસિહ પણ પોતાના સ્વામી ફર્રૂખશિયરને કાપુરુષ જોઈ તેનુ સરક્ષણ કરવાનો ઉદ્યોગ છોડી પોતાની રાજધાનીમા આવ્યા તથા પોતાના પરમપ્રિય વિષય જ્યોતિષશાસ્ત્ર અને ઇતિહાસના અભ્યાસમા નિમગ્ન થયા ફર્રૂખશિયરના મૃત્યુ પછી મોગલરાજ્યમા રાજવિપ્લવો થયા કરતા હતા અને ત્રણ વર્ષ પછી અર્થાત્ ઈ૦ સ૦ ૧૭૨૧ મા સમ્રાટ મહમ્મદશાહે પોતાના શત્રુ ઉભય સૈયદભ્રાતાઓનુ કાસળ કાઢી નાખ્યુ આ ઘટના બનતાની સાથેજ સૈયદ ભ્રાતાઓના ઉપદ્રવોનો અત આવ્યો આ ત્રણ વર્ષો દરમ્યાન સવાઇ જયસિહે રાજકીય બાબતોમા ભાગ ન લેતા સપૂર્ણ વિશ્રાતિ લીધી હતી એમ જણાય છે મહમ્મદશાહે પોતાના માર્ગમાથી સયદભ્રાતાઓના વિઘ્નો દૂર કર્યા પછી સવાઈ જયસિહને જ્યોતિષશાસ્ત્રની શોધખોળને માટે પોતાની પાસે બોલાવ્યા અને પાછળથી તેમને અનુક્રમે આગ્રા અને માળવાના સૂબાતરિકે નિયુકત કર્યા આ સ્થાયી શાતિના સમયમા સવાઈ જયસિહે

પાચ હજારની ઉપજવાળી જાગીર મળી હતી પરતુ દુર્ભાગ્યવશાત્ અત્યાચારી મહારાષ્ટ્રીઓના ઉપદ્રવથી તે જાગીર સર્વથા વિધ્વસ્ત થઈ ગઈ ડૉ૦ હટર જણાવે છે કે ઉકત યુવક જ્યોતિષશાસ્ત્રનો મહા પડિત હતો ડૉ૦ હટર ઉજ્જયિનીથી ચાલ્યા ગયા પછી થોડા સમયમા અર્થાત્ ઈ૦ સ૦ ૧૭૯૩ મા ઉકત પડિતે પ્રાણત્યાગ કર્યો હતા

ઉક્ત વેધશાળાઓ બંધાવી હતી કે જે ભારતવર્ષના તે સમયના કૃષ્ણપક્ષઇતિહાસમાં ઉજ્જવલ પ્રકાશ ફેંકી રહી છે.[1]

જો કે સવાઇ જયસિંહ જ્યોતિષશાસ્ત્ર અને ઇતિહાસની ઉન્નતિ કરવામાં રત રહ્યા હતા તો પણ તેઓ એક દિવસ પણ સ્વજાતિના હિતની રક્ષા કરવામાં કિંવા સ્વસત્ત્વનું ગૌરવ વધારવામાં હતઉદ્યોગ થયા નહોતા. તેમણે સમ્રાટની પાસે ઉચ્ચપદ પ્રાપ્ત કરી જે જજીઆવેરો દીર્ઘકાળથી પ્રચલિત હતો તે દૂર કરવાનો ઉદ્યોગ કર્યો અને તેમાં તેમને સર્વ પ્રકારે સફળતા પ્રાપ્ત થઈ. આ પર રાજ્યની નિકટ જાટો અત્યંત બળવાન બની કંસક નામક ઉપાધી તે રાજ્યને માટે ભયંકરસમાન બની ગયા હતા પરંતુ મહારાજા જયસિંહે તેમને ચતુરાઇથી દાબી દીધા. ઈ૦ સ૦ ૧૭૩૨ માં જ્યારે જયસિંહ પુનઃ માળવાના સુબાતરીકે નિયુક્ત થયા તે સમયે મહારાષ્ટ્રીઓ નવીન બળથી બળવાન બની દક્ષિણમાંથી બહાર નીકળ્યા અને અન્યાન્ય દેશો જીતી લઈ યવનસામ્રાજ્યને વિનષ્ટ કરવાને પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા. આ સમયે મહારાજા સવાઈ જયસિંહ સારીપેરે ચેતી ગયા કે મહારાષ્ટ્રીય લોકોના હાથમાંથી યવનસામ્રાજ્યની રક્ષા થવી કઠિન છે અને તેથી તેઓ પોતાના રાજ્યની રક્ષા કરવાને શીઘ્ર પ્રવૃત્ત થયા. કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે જયસિંહે મહારાષ્ટ્ર નેતા બાજીરાવની સાથે શા કારણથી સંધિ કરી હતી, તે સમજાતું નથી. જયસિંહના સામર્થ્ય અને સહાયથીજ બાજીરાવ માળવાનો સૂબો બન્યો હતો. તે સમયના દેશી ઇતિહાસવેત્તાએ જણાવ્યું છે કે તેઓ એક ધર્મના હોવાથી તેમની વચ્ચે આવી મિત્રતા બંધાઇ હતી. તો પણ અમે ધારીએ છીએ કે તેમની મિત્રતાનું ઉક્ત કારણ સિવાય અવશ્ય કોઈ ઇતર પ્રબળ કારણ હોવું જોઇએ. જયસિંહના આ આચરણથી મહારાષ્ટ્રીઓની સાથે તેમની શત્રુતા થઈ નહિ. બાજીરાવ માળવાનો સૂબો બન્યો. તેના સંબંધમાં દેશી ઇતિહાસકાર સ્પષ્ટરીતે જણાવે છે કે મહારાષ્ટ્રીઓનો હિંદુસ્થાનમાં પ્રવેશવાનો માર્ગ મહારાજા જયસિંહેજ સ્વચ્છ કરી આપ્યો હતો. પરંતુ મહારાજા જયસિંહે પોતાના ઉક્ત આચરણથી મહારાષ્ટ્રીઓના મન ઉપર જે અધિકાર સંપાદન કર્યો હતો તે તેમના સ્વામી યવનસમ્રાટને માટે વિશેષ લાભદાયક નિવડ્યો હતો. કારણ કે માત્ર તેને લીધેજ મહારાષ્ટ્રીઓનો પ્રબળ પ્રતાપ અને તેમનો દર્પભર અધિકાર સ્થાપિત કરવાનો સ્રોત થોડા દિવસને માટે થોભી ગયો હતો. પરંતુ પાછળથી તે સ્રોત સમ્રાટની રાજધાની દિલ્હીપર્યંત પહોંચી ગયો અને કેટલાક વર્ષો પછી ઈ૦ સ૦ ૧૭૩૮ માં નાદિરશાહે ભારતવર્ષપર આક્રમણ કર્યું. આ સમયે રાજપૂતવીરો પોતાના સ્વાર્થપ્રત્યે વિશેષ લક્ષ્ય આપી સમ્રાટના પક્ષમાં ઉભા રહી નાદિરશાહની સામે યુદ્ધ કરવાને ગયા નહિ. કારણ કે તેઓ સારીપેરે જાણી ગયા હતા કે તલવારનું બળ કિંવા બુદ્ધિચાતુર્ય પણ નાદિરશાહના આક્રમણનો વેગ રોકી શકશે નહિ. રાજપૂતો યવનસમ્રાટને માન આપતા હતા, પરંતુ અયોગ્ય અને ઘૃણિત યવનશાસનપદ્ધતિએ દીર્ઘકાળથી દેશી રાજાઓનો યવનસમ્રાટો સાથેનો સંબંધ છિન્નવિચ્છિન્ન કરી નાખ્યો હતો.

મહારાજા સવાઇ જયસિંહ એકસો નવ ગુણોથી વિભૂષિત હતા. આવા સદ્‌ગુણસંપન્ન પુરુષ અસાધારણ ગણાય તેમાં કાંઇ શક નથી. આથી તેઓ સમસ્ત રાજસ્થાનમાં અદ્વિતીય પ્રસિદ્ધિને પ્રાપ્ત થયા હતા. આગળ જણાવ્યા પ્રમાણે તેમના ગુણોના સંબંધમાં એક ગ્રંથ પણ રચાયો હતો. કર્નલ ટૉડે મહારાજા જયસિંહના એકસો નવ ગુણો પૈકી કેટલાક ગુણોસંબંધી કથાઓ સંગ્રહિત કરી હતી પરંતુ શોકની વાત છે કે તેમણે તે સર્વ કથાઓ પ્રકાશિત કરી નથી. તથાપિ અહીંઆ તેમણે કેટલીક ઘટનાઓનો ઉલ્લેખ કર્યો છે. આ ઘટનાઓના સંબંધમાં અમારો કાંઇપણ અભિપ્રાય પ્રદર્શિત કર્યાં પૂર્વે અમે તેનો અવિકલ ઉલ્લેખ કરીએ છીએ. કર્નલ ટૉડે આ ઘટનાઓને અનેક પત્ની પરણવાના રિવાજના વિષમય ફલસ્વરૂપે જણાવી છે.

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે—મહારાજા વિસનસિંહને બે પુત્રો ઉત્પન્ન થયા હતા. એકનું નામ જયસિંહ અને બીજાનું નામ વિજયસિંહ હતું. ઉભયનો જન્મ ભિન્નભિન્ન માતાઓના ગર્ભથી

[1] મહારાજા જયસિંહના જણાવ્યા પ્રમાણે તેમણે ઈ૦ સ૦ ૧૭૨૮ માં જ્યોતિષની ગણનાપ્રણાલી અને યંત્ર રચનાનું મર્મ સમાપ્ત કર્યું હતું અને તે પૂર્વે સાત વર્ષપર્યંત તેઓ તેના અભ્યાસ અને શોધખોળમાં નિમગ્ન રહ્યા હતા.

થયો હતો. વિજયસિંહની માતાએ તેના રક્ષણવિષે શંકા ધારણ કરી તેને પોતાના પિતાને ઘેર મોકલી આપ્યો. જ્યારે વિજયસિંહ પોતાના માતામહને ઘેર મોટો થયો, ત્યારે તેની માતાએ તેને પાદશાહની દયા અને અનુગ્રહને પાત્ર થવાને માટે દિલ્લી મોકલી દીધો. માતાએ પોતાના પુત્રને દિલ્લીના દરબારમાં મોકલતી વખત દરબારના પ્રધાન પ્રધાન અમીરઉમરાવો અને રાજકર્મચારીઓને હસ્તગત કરવાને માટે તેમને રૂશ્વત આપવાસારૂ તેના હાથમાં પોતાના કિંમતી અલંકારો અર્પણ કર્યા. વિજયસિંહે આ સમસ્ત અલંકારો પાદશાહના મુખ્યમંત્રી કમરૂદ્દીનખાંને ઉપહારતરિકે આપી તેને હસ્તગત કરી લીધો. વિજયસિંહ પાદશાહની પાસે રાજકાર્યમાં નિયુક્ત થવાની કિંવા સૈન્યમાં નેતા બનવાની ઇચ્છાથી દિલ્લીમાં ગયો નહોતો. ત્યાં જવામાં તેનો ઉદ્દેશ અંબરરાજ્યમાં વસવા નામનો જે અત્યંત ફળદ્રુપ પ્રદેશ હતો, તેનો સંપૂર્ણ અધિકાર પોતાના હાથમાં લેવાનો હતો. અંબરપતિ જયસિંહે પોતાના સાવકાભાઇની આ મનઃકામના પૂર્ણ કરવામાં એક મુહૂર્તનો પણ વિલંબ કર્યો નહિ. વિજયસિંહ જો કે પોતાના ભ્રાતાના આ પ્રકારના સ્નેહ અને દયાથી અત્યંત પ્રસન્ન થયો; પરંતુ તેની અને જયસિંહની માતા વચ્ચે શોક્યદ્વેષ વૃદ્ધિંગત થવા લાગ્યો. વિજયસિંહની માતાએ પોતાના પુત્રને જણાવ્યું કેઃ—" વસવા પ્રદેશ આપણા હાથમાં આવ્યો તેમાં શું દી વળ્યો ? તું જઇને મુખ્ય મંત્રીક મરૂદ્દીનને કહે કે જો તમે પાદશાહની સંમતિથી જયસિંહને પદભ્રષ્ટ કરી મને અંબરના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત કરશો તો તમને પુરસ્કારતરિકે પાંચ કરોડ રૂપિયા આપવામાં આવશે અને સમ્રાટ જે સમયે આજ્ઞા કરે તે સમયે પાંચ હજાર અશ્વારોહીઓની સહાય આપીશ. " વિજયસિંહે પોતાની માતાની ઉક્ત આજ્ઞાનું પાલન કરવામાં યત્કિંચિત્ પણ વિલંબ કર્યો નહિ. તેણે તત્કાળ મુખ્ય મંત્રી કમરૂદ્દીનની પાસે જઇ તેને સર્વ વૃત્તાંત કહી સંભળાવ્યું. કમરૂદ્દીને શીઘ્ર તે વૃત્તાંત પાદશાહને નિવેદન કર્યું. સમ્રાટે સર્વ હકિકત સાંભળી ઉત્તર આપ્યોઃ—" અચ્છા ! જયસિંહને સિંહાસનભ્રષ્ટ કરી વિજયસિંહને અંબરનું રાજ્ય આપવામાં આવશે; પરંતુ વિજયસિંહ પાંચ કરોડ રૂપિયા અને આવશ્યકતા પડતાં પાંચ હજાર અશ્વારોહીઓની સહાય આપશે, એ બાબતનો તેનો જામીન કોણ છે ? " મંત્રીએ ઉત્તર આપ્યોઃ—" હું તેનો જામીન છું." પાદશાહે મુખ્ય મંત્રીના વચનપર વિશ્વાસ રાખી તત્કાળ વિજયસિંહને અંબરના રાજ્યમાટે આપવાની સનંદ તૈયાર કરવાની તેને આજ્ઞા કરી. સવાઇ જયસિંહે ખાન દૌરાનખાં નામના એક ચતુર મુસલમાનસરદારને પોતાનો ' પઘડીબદલ ભાઈ ' બનાવ્યો હતો. ઉક્ત મુસલમાનસરદાર પાદશાહની પાસે ઉચ્ચપદપર સ્થિત હતો. જે સમયે તેણે ગુપ્તરીતે એવા સમાચાર સાંભળ્યા કે જયસિંહને પદભ્રષ્ટ કરી વિજયસિંહને અંબરના તખ્તપર અધિષ્ઠિત કરવાની તૈયારી ચાલી રહી છે, ત્યારે તેણે કૃપારામ નામના એક દૂતને ગુપ્તરીતે આ સમસ્ત સમાચાર કહી સંભળાવ્યા અને દૂત કૃપારામે તે સર્વ વર્તમાન તત્કાળ જયસિંહની ઉપર મોકલી આપ્યા. આ સમયે દિલ્લીના પાદશાહની સભામાં કમરૂદ્દીનખાં પોતાના પ્રબલ સામર્થ્યનો ઉપયોગ કરી પરમ ઉચ્ચ સ્થાનપર આરૂઢ થઇ બેઠો હતો. જયસિંહે જ્યારે કૃપારામનો પત્ર વાંચ્યો, ત્યારે તેઓ અત્યંત દુઃખિત થયા અને તેમણે પોતાના વિશ્વાસુ નાજરને બોલાવી તે પત્ર આપ્યો. નાજરે પત્ર વાંચી જણાવ્યું: "આ ભયંકર કાર્યમાં તલવારના બળની આવશ્યકતા નથી, ધનનું બળ પણ વ્યર્થ છે; માત્ર પ્રપંચથીજ એમાં આપણો વિજય થશે અને પ્રપંચીદ્વારાજ પ્રપંચનો પ્રતીકાર થશે. " પછી તેમણે નાજરની સલાહથી પોતાના રાજ્યના પ્રધાન પ્રધાન સામંતોને બોલાવી મંગાવ્યા. નાથાવત શાખાના પ્રધાન નેતા મોહનસિંહ, બાંસખોના સામંત દીપસિંહ કુંભાની, શિવબરન, સામંત જોરાવરસિંહ, નરૂના સામંત હિંમતસિંહ, ઝેલાયના સામંત કુશલસિંહ, મોજાબાદના સામંત ભોજરાજ અને ચાવલીના સામંત ફતેસિંહ ઈત્યાદિ સર્વ સામંતો એકત્રિત થયા. જયસિંહે તેમને પોતાની ઉપર આવી પડનારી આપત્તિની વાત કહી સંભળાવી અને તેમને જણાવ્યું કેઃ—" આપે મને અંબરના સિંહાસનપર અભિષિક્ત કર્યો છે અને મારા ભ્રાતા કે જે માત્ર વસવાપ્રદેશ પ્રાપ્ત કરીને સંતુષ્ટ થઇ ગયા હતા, તેમને નવાબ કમરૂદ્દીન બલપૂર્વક અંબરરાજ્ય અર્પણ કરે છે. " આ શબ્દો સાંભળી સમસ્ત સામંતોએ અંબરપતિને ધૈર્ય આપતાં કહ્યું:—"આપ કિંચિત્ પણ ચિંતા કરશો નહિ. જો આપ વિજયસિંહને વસવાપ્રદેશ આપવામાં દૃઢપ્રતિજ્ઞ હો તો

અમે પ્રતિજ્ઞાપૂર્વક કહીએ છીએ કે અમે સમસ્ત ઉપદ્રવો શાંત કરીશું ” જયસિંહે ઉક્ત સામંતોના હૃદયમાં વિશ્વાસ ઉત્પન્ન કરવાને માટે વસવાપ્રદેશનો સમસ્ત અધિકાર વિજયસિંહને આપનારી સનદ તત્કાળ તૈયાર કરાવી અને તે સામંતોને અર્પણ કરી વિજયસિંહના પ્રતિનિધિતરીકે તે પ્રદેશની સર્વ વ્યવસ્થા કરવાને તેમને કહ્યું અંબરમાં જ્યારે આ કાર્ય સમાપ્ત થયું ત્યારે સર્વ સામંતોએ પોતાનો એક એક મંત્રી વિજયસિંહની પાસે મોકલ્યો અને તેને જે કહેવું હતું તે નિવેદન કર્યું વિજયસિંહે સામંતોના પ્રતિનિધિઓને સ્પષ્ટરીતે જણાવ્યું કે–“ મને મારા ભ્રાતાની પ્રતિજ્ઞા અને તેની વાતપર યત્કિંચિત્ પણ વિશ્વાસ નથી, ” પરંતુ ઉક્ત પ્રતિનિધિઓએ ‘ બારાકોટડી અંબરકા ’ અર્થાત્ અંબરના રાજવંશની બાર પ્રધાન શાખાઓના નામથી ‘ સીતારામ ’ નો ઉચ્ચાર કરી એવી પ્રતિજ્ઞા કરી કે –“ જો જયસિંહ પોતાની પ્રતિજ્ઞા નહિ પાળે તો અમે સર્વ આપનો પક્ષ ગ્રહણ કરીશું અને આપને અંબરના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત કરીશું ”

ઘણી સમજાવટ પછી વિજયસિંહે ઉક્ત પ્રતિનિધિઓની સલાહ માન્ય કરી અને મહારાજા સવાઇ જયસિંહની મોકલેલી વસવાપ્રદેશના સમસ્ત અધિકારની સનદ ગ્રહણ કરી વિજયસિંહ ઉક્ત સનદ લઇ પોતાના પરમ હિતૈષી કમરૂદ્દીનખાની પાસે ગયો અને તેને સમસ્ત વૃત્તાંત કહી સંભળાવ્યું વિજયસિંહની વાત સાંભળી ખાન સંતુષ્ટ થયો નહિ પણ તેણે વિચાર કરી ખાનદૌરાનખા તથા કૃપારામને આજ્ઞા આપી કે તમે ઉભય વિજયસિંહની સાથે જાઓ અને એમને વસવાના અધિકારીના પદપર સ્થિત કરો અંબરના સામંતો વિજયસિંહને રાજી થયેલા જોઇ અસંત પ્રસન્ન થયા અને ઉભય ભ્રાતાઓની વચ્ચે ભ્રાતૃપ્રેમ સ્થાપિત કરવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા સામંતોના પ્રસ્તાવથી વિજયસિંહ પોતાના ભ્રાતાની મુલાકાત કરવાને કબૂલ થયો, પરંતુ તેણે જણાવ્યું કે હું જયસિંહને મળવાને માટે રાજધાનીમાં જઇશ નહિ અંતે ચોમૂ સ્થળ તેમની મુલાકાતને માટે નિશ્ચિત કરવામાં આવ્યું, પરંતુ વિજયસિંહે ત્યાં નહિ જતાં જયપુરની પશ્ચિમે ત્રણ કોશના અંતરપર સાગાનેર નગરમાં પોતાનો મુકામ નાખ્યો

આ તરફ મહારાજા જયસિંહ પોતાના સાવકાભાઇ વિજયસિંહને મળવા જવાને માટે દરબારમાંથી બહાર નીકળતા હતા એવામાં નાજરે આવી મહારાજાને જણાવ્યું કે–“મહારાણી માતાએ મને આપની પાસે મોકલ્યો છે તેમણે કહ્યું છે કે ‘બન્ને[1] લાલજીઓનો પરસ્પર મેળાપ થાય અને સદ્ભાવ સ્થાપિત થાય એવું આનંદદાયક દૃશ્ય જોવાથી મને શામાટે વંચિત રાખવામાં આવી છે?” મહારાજાએ સામંતોને કહ્યું કે “ જો આપ મહારાણી માતાની આ માગણીપ્રત્યે સહાનુભૂતિ ધરાવતા હો તો તેઓ આવશે ” સામંતોએ તરત પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે – ‘અમને તેમાં કાંઇપણ વાંધો નથી મહારાણીમાતા ભલે આવે ”

સામંતોની સંમતિ મળતાં નાજરે શીઘ્ર મહારાણી માતાને માટે પાલખી સજ્જ કરવાની આજ્ઞા આપી રાણીની અનુગામિની અંતઃપુરની સ્ત્રીઓને માટે ત્રણસે રથો સજ્જ કરવામાં આવ્યા, પરંતુ પાલખીની અંદર વૃદ્ધા રાણીને બદલે મહાવીર ભટ્ટીસામંત ઉગ્રસેન વિરાજમાન થયો અને પ્રત્યેક રથમાં સ્ત્રીઓને બદલે બબ્બે અત્યંત વિશ્વાસુ “ શિલહપોશ ” અર્થાત્ શસ્ત્રધારી સૈનિકો સુસજ્જિત થઇને બેઠા સામંતો તો પ્રથમથીજ મહારાજાની સાથે ચાલ્યા ગયા હતા તેમને આવી તૈયારીની સ્વપ્નમાં પણ કલ્પના આવી નહોતી જયસિંહ અને બુદ્ધિમાન નાજરની સલાહથીજ આ તૈયારી થઈ હતી ઉગ્રસેન અને રથમાં બેઠેલા શસ્ત્રધારી સૈનિકો સિવાય કોઇ પણ પ્રજાજનને આ વાતની ખબર નહોતી જે સમયે પાલખી અને ત્રણસે રથો મહાધામધૂમસહિત રાજમાર્ગમાં ચાલવા લાગ્યા તે સમયે રાજસ્થાનની પ્રચલિત રીતિઅનુસાર રાજાના સેવકોએ પાલખીપર સુવર્ણની મુદ્રાની વૃષ્ટિ કરી સર્વ લોકો એમજ માનતા હતા કે પાલખીમાં વૃદ્ધા રાણીજ જાય છે રાજમાર્ગમાં પુષ્કળ ભીડ થઇ અને દીનદરિદ્ર લોકો મુદ્રા લૂટી મહારાજાના ગુણાનુવાદ ગાવા લાગ્યા ઉક્ત ઉભય રાજભ્રાતાઓનું સંમિલન થવાની વાત સાંભળી લોકો આનંદોદધિમાં નિમગ્ન થઈ ગયા

મહારાજા જયસિંહ અને સામંતગણ પ્રથમથીજ સાગાનેરમાં આવી રાજમાતાની પ્રતીક્ષા કરતા

[1] રાજપૂતમાતાઓ પુત્રને લાડમાં ‘ લાલજી ’ કહીને બોલાવે છે

હતા; એવામાં એક દૂતે આવીને જણાવ્યું કે રાણીસાહિબા સાંગાનેરના મહાલયમાં ચાલ્યાં ગયાં છે. આ સમાચાર પ્રાપ્ત થતાંજ મહારાજા જયસિંહ અશ્વારૂઢ થઇ મહાલયની તરફ ચાલ્યા. માર્ગમાંજ જયસિંહની સાથે વિજયસિંહનો મેળાપ થયો. ઉભય ભ્રાતાઓએ પરસ્પર મળીને આલિંગન કર્યું અને તેઓ સ્નેહપૂર્વક વાર્તાલાપ કરવા લાગ્યા. જયસિંહે પોતાના સાવકાભ્રાતાને જણાવ્યું:-"જો તમારી અભિલાષા અંબરના સિંહાસનપર બેસવાની હોય તો હું પ્રસન્ન થઇ તમને અંબરનું રાજ્ય સોંપી દઇશ અને હું વસવાપ્રદેશમાં જઇને રાજ્ય કરીશ." જયસિંહના આ પ્રેમભરેલા શબ્દો સાંભળી વિજયસિંહનું હૃદય પીગળી ગયું અને તેમણે તત્કાળ પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે:-"હવે મારી આશા પૂર્ણ થઇ ગઇ છે." આ પ્રકારે અલ્પકાળપર્યંત આ ઉભય ભ્રાતાઓ અને સામંતોની વચ્ચે વાર્તાલાપ થયા પછી તેઓ ચાલવાની તૈયારીમાં હતા એવામાં પાલખીમાની મહારાણી (!) તરફથી નાજરે આવી કહ્યું કે:-" જો સામંતો અહીંઆંથી થોડીવાર સુધી દૂર ચાલ્યા જાય તો મહારાણી અહીંઆં આવી પોતાના ઉભય પુત્રોનાં મુખ જોશે; અગર તો આપજ મહારાણીના ઓરડામાં ચાલો." મહારાજા જયસિંહે કહ્યું:-"સામંતોને પૂછો. જે તેમનો મત હોય તે મારો મત છે એમ જાણવું." સામંતોએ ઉક્ત ઉભય ભ્રાતાઓને મહારાણીની પાસે જવાની રજા આપી અને તેઓ પોતે ત્યાંથી ચાલ્યા ગયા. થોડીવાર પછી મહારાજા જયસિંહ પોતાના ભ્રાતા વિજયસિંહને લઇ મહારાણીના ઓરડા તરફ ચાલ્યા. ઓરડાનાં દ્વારપર એક પહેરેદાર ખોજો ઉભો હતો. જયસિંહે પોતાની કમરમાંથી તલવાર કાઢી અને કહ્યું કે માતાની પાસે જવું તેમાં તલવારનું શું પ્રયોજન છે? આ પ્રમાણે બોલી તેમણે ઉક્ત પહેરેદારને પોતાની તલવાર આપી દીધી. વિજયસિંહે પણ પોતાના ભ્રાતાનું અનુકરણ કર્યું. ત્યારપછી નાજરે ઓરડાનું દ્વાર ખોલ્યું. વિજયસિંહ ઓરડામાં પ્રવેશ્યો ખરો; પરંતુ ત્યાં તે માતાના સ્નેહાલિંગનને બદલે વિરાટકાય ભટ્ટીસામંત ઉગ્રસેનના પ્રબલ આક્રમણમાં ફસી પડયો. ઉગ્રસેને તત્કાળ વિજયસિંહના હાથપગ બાંધી દીધા અને તેને પાલખીમાં નાખી દીધો. પાલખી જે પ્રકારે સાંગાનેરમાં આવી હતી, તે પ્રકારે હવે તે રાજધાની અંબર તરફ ચાલી. સર્વ સામંતોએ એમજ ધાર્યું કે વૃદ્ધારાણી મહાલયમાંથી રાજધાની તરફ જાય છે. એક કલાક પછી મહારાજા જયસિંહને એવા સમાચાર પ્રાપ્ત થયા કે, વિજયસિંહ બંદીવાન બની કિલ્લામાં જઇ પહોંચ્યો છે. અલ્પ સમય પછી મહારાજા જયસિંહ સામંતોને આવી મળ્યા; પરંતુ શસ્ત્રધારીઓની સાથે મહારાજાને એકલાનેજ જોઇને સર્વ સામંતોએ આમતેમ દૃષ્ટિ ફેંકી પૂછ્યું: "વિજયસિંહ કયાં છે?" તત્કાળ જયસિંહે પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે:-" મારા ઉદરમાં છે. અમે ઉભય વિસનસિંહના પુત્રો છીએ. તેમાં હું વડો છું. જો તેને રાજ્ય આપવાની તમારી ઇચ્છા હોય તો મને મારી નાખીને મારા પેટમાંથી તેને કાઢી લો. કેવળ તમારા હિતને માટેજ હું વિશ્વાસઘાતી થયો છું. વિજયસિંહ અવશ્ય તમારા અને મારા શત્રુઓને અંબરમાં બોલાવત અને તેથી તમારો નાશ થઇ જાત." તેમનાં આ વચનો સાંભળી સર્વ સામંતો વિસ્મિત થઇ ગયા; પરંતુ અન્ય કોઈ ઉપાય નહિ હોવાથી તેઓ ચુપચુપ ત્યાંથી ચાલ્યા ગયા. સાંગાનેરની બહાર યવનસમ્રાટની છ હજાર અશ્વારોહી સેના વિજયસિંહના આગમનની પ્રતીક્ષા કરતી હતી. પ્રધાનમંત્રી કમરૂદ્દીનખાંએ ઉક્ત સેના વિજયસિંહને સહાય કરવાને માટે મોકલી હતી. વિજયસિંહના આગમનને વિલંબ થયેલો જોઈ ઉક્ત સેનાના નેતાએ પૂછ્યું:-"વિજયસિંહ કયાં છે?" જયસિંહે ઉત્તર આપ્યો:-" તમને આ પ્રશ્ન પૂછવાનો કાંઇપણ અધિકાર નથી. તમે તમારા સ્થાનપર ચાલ્યા જાઓ, નહિ તો હું તમારા સમસ્ત અશ્વો છીનવી લઇશ." ઉક્ત સેના કાંઇ પણ ઉપાય નહિ જોઇ પાછી ફરી. આ રીતે વિજયસિંહ બંદી થયો.

અંબરના રાજજ્યોતિષીના એકસોનવ ગુણોના આદર્શસ્વરૂપ આ ગુણના સંબંધમાં નીતિવેત્તા ગમે તેવો અભિપ્રાય પ્રદર્શિત કરે; (કારણ કે એને ગુણને બદલે અવગુણ કહી શકાય એમ છે) પરંતુ તેમણે આ કાર્ય પરમ ચતુરાઈપૂર્વક પાર પાડયું હતું, તે વાતનો અસ્વીકાર તો કોઇપણ કરી શકે એમ નથી; અને જેમાં પ્રપંચની જરૂર પડે એવાં કાર્યમાં તેમણે ઉક્ત ઉપાય લીધો માટે ખરેખર તેમની તથા નાજરની બુદ્ધિને ધન્યવાદ ઘટે છે. માત્ર ઉક્ત નાજરજ આ પ્રપંચ-

જાળમા તેમનો પ્રધાન સહાયક હતો આવા પ્રસગે પ્રપચજાળનો વિસ્તાર કરવો એ ન્યાયસગત છે કારણ કે વિજયસિહ યવનસમ્રાટના પ્રબળ સામર્થ્યવાન મુખ્યમત્રીની સહાયથી મોડે વા વહેલે અવશ્ય પોતાના ભ્રાતાને સિહાસનભ્રષ્ટ કરત વિજયસિહ બદીવાન બન્યા પછી તેનુ શુ થયુ તે કાઇ જાણવામા આવ્યુ નથી આ સ્થળે અમે એટલુ કહેવા માગીએ છીએ કે કર્નલ ટૉડે અનગુણ શબ્દ નો પ્રયોગ નહિ કર્યો હોત તો સારુ જયસિહ પોતાના પિતાના જ્યેષ્ઠ પુત્ર હતા રાજપૂતોની રીતિ અનુસાર રાજધર્મ અનુસાર અને હિદુઓની સમાજવ્યવસ્થા અનુસાર તેઓ પોતાના પિતાના સિહાસનના અધિકારી હતા અને ક્ષત્રિયોની રીતિ અનુસાર તેમણે ચતુરાઇપૂર્વક શત્રુઓના હાથમાથી પોતાના સિહાસનની રક્ષા કરી હતી તેથી તેમનુ કાર્ય કદિપણ નિદ્ય ગણી શકાય એમ નથી તેમણે પરમ ચાતુર્યપૂર્વક પ્રપચજાળનો વિસ્તાર કરી રક્તનુ એક બિદુ પણ ન વહેવરાવી રાજ્યના હિતની રક્ષા કરી હતી અને તેથી તેમનુ એ કાર્ય અવશ્ય તેમના ગુણનુ પરિચાયક હતુ જ્યારે કર્નલ ટૉડ સ્વય પાછળથી એમ સ્વીકારે છે કે જયસિહનુ ઉક્ત કાર્ય ન્યાયસગત હતુ ત્યારે તત્સબધે અધિક કહેવાની અમે જરૂર જોતા નથી

કછવાહાઓના રાજ્યની અને રાજધાનીની સર્વ પ્રકારની ઉન્નતિ કેવળ એક જયસિહદ્વારાજ થઇ હતી તેમની પૂર્વે જે કછવાહા રાજાઓ અબરના સિહાસનપર રાજ્ય કરી ગયા હતા, તેઓ સ્વ વ્યક્તિગત સામર્થ્ય અને મોગલસમ્રાટની રાજસભામા માન તથા પ્રભુતાની થયેલી પ્રાપ્તિને લીધે કેટલેક અશે રાજદ્વારી પુરુષોતરીકે પ્રસિદ્ધ થયા હતા તેમના રાજ્યનુ એથી અધિક ગુરુત્વ વા પ્રભુત્વ નહોતુ, અને જો કે બાબરથી ઔરગઝેબ સુધીના સર્વ મોગલસમ્રાટોની સાથે અબરના રાજાઓને ગાઢો સબધ હતો, તોપણ દિલ્હીના અતિમ રાજપૂતસમ્રાટના સમકાલીન પજ્જુનીના શાસનસમયથી અત્યાર સુધી અબરનો કોઇપણ રાજા પોતાના પિતૃરાજ્યની અતિ સામાન્ય સીમા વૃદ્ધિગત કરી શક્યો નહોતો ઔરગઝેબના મૃત્યુ પછી જ્યારે ભારતવર્ષમા મહાન્ રાજ્યક્રાતિ થઇ અને સમસ્ત યવનસામ્રાજ્ય ખડ ખડમા વિભક્ત થઇ ગયુ તે સમય પૂર્વે અબર વાસ્તવમા રાજ્યસ્વરૂપે ગણાતુ નહોતુ ઔરગઝેબના મૃત્યુ પછી જે સમયે રાજ્યમા ચોતરફ ભયકર ઉપદ્રવો થવા લાગ્યા, તે સમયે સવાઇ જયસિહ બાદશાહના પ્રતિનિધિસ્વરૂપે આગ્રાના શાસનકર્તાના પદપર સ્થિત હતા આ આગ્રાપ્રાતમા તેમના પિતૃરાજ્યનો પણ સમાવેશ થઇ જતો હતો આ સમયનો લાભ લઇ તેમણે પોતાના રાજ્યની સીમા ઘણી વધારી દીધી અને તેને સારીરીતે દૃઢ કર્યું

દૂલેરાયની પછી અબરના સિહાસનપર કેટલાક રાજાઓ બેઠા હતા પજ્જુનીના શાસનસમય સુધી કછવાહા રાજ્યનુ અમુક અશે વૃદ્ધિગત થયુ હતુ પરતુ તેની પછીનો કોઇપણ રાજા પોતાના બાહુબલથી રાજ્યની સીમા વૃદ્ધિગત કરવાને સમર્થ થયો નહોતો જો કે મીર્જારાજા જયસિહ વા માનસિહ દિલ્હીના સમ્રાટના પરમ પ્રેમપાત્ર હતા તેમજ તેઓ મહાવીર હતા, તોપણ તેઓ પોતાનુ પિતૃરાજ્ય યત્કિચિત્ પણ વધારી શક્યા નહોતા માત્ર સવાઇ જયસિહેજ અબરરાજ્યની સીમા વૃદ્ધિગત કરી

દેવતી અને રાજોર નામના સ્વતત્ર દેશોપર સવાઇ જયસિહે કેવી રીતે પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો હતો તેનુ વર્ણન કર્નલ ટૉડ નીચે પ્રમાણે કરે છે આ વર્ણનમા રાજપૂતજાતિનુ ચારિત્ર્ય અને ખાસ કરીને સવાઇ જયસિહનુ ચારિત્ર્ય સપૂર્ણરીતે વ્યક્ત થાય છે તેઓ જણાવે છે કે જે સમયે મહારાજા જયસિહ અબરના સિહાસનપર વિરાજમાન થયા તે સમયે અમર દેવસા અને બસાઉ એ ત્રણ પ્રગણા તેમના અધિકારમા હતા આ ત્રણે પ્રગણાના સમુદાયનુ નામ અબરરાજ્ય હતુ રાજ્યની પશ્ચિમ બાજુના દેશો યવનસમ્રાટના અધિકારમા હતા અને તેનો સયોગ અજમેર સાથે થઇ ગયો હતો શેખાવાટી રાજ્ય કે જેની ઉત્પત્તિ અબરના રાજ્યમાથી થઇ હતી, તેનુ અગ તે સમયે અબરરાજ્ય કરતા મોટુ હતુ ઉન્નત શેખાવાટીરાજ્ય નિમ્નલિખિત ચાર સીમાઓથી આબદ્ધ હતુ દક્ષિણે ચાતસુ નામનો દુર્ગ હતો પશ્ચિમે સાભર સરોવર આવ્યુ હતુ, પશ્ચિમોત્તરે હસ્તિના અને પૂર્વમા દેવસા તથા બાઉ હતા કોટડીબદ્દ અર્થાત્ બાર પ્રધાન સામતકુળો તે સમયે આ પરિમિત ભૂમિના અધિકારી હતા તેનુ પરિમાણ અતિ સામાન્ય હતુ

દેવતી નામક ક્ષુદ્ર અને અત્યંત પ્રાચીન રાજ્યની રાજધાનીનું નામ રાજોર હતું. બડગૂજર જાતિનો રાજા તેમાં શાસન કરતો હતો. કજ્જવાહાલોકો જે પ્રકારે રામચંદ્રના પુત્ર કુશદ્વારા ઉત્પન્ન થયા છે, તે પ્રકારે બડગૂજરલોકો તેમના પુત્ર લવદ્વારા ઉત્પન્ન થયા છે. આ બડગૂજરલોકો યવનસમ્રાટના ઘરમાં કન્યાદાન કરવાનું કામ અત્યંત ઘૃણિત અને અપમાનસૂચક ગણતા હતા. તેઓ કદિપણ યવનસમ્રાટના ઘરમાં પોતાની કન્યા વા ભગિની આપતા ન હતા; આથી તેમણે રાજપૂતજાતિમાં વિશેષ સન્માન પ્રાપ્ત કર્યું હતું. જે સમયે કજ્જવાહારાજાએ યવનસમ્રાટના વંશમાં કન્યા આપી પોતાનો વંશ કલંકિત કર્યો અને પોતાને પદ તથા માનમાં ઉંચે ચડેલો માનવા લાગ્યો, તે સમયે બડગૂજર જાતિએ પોતાની સ્ત્રીઓનાં સતીત્વની રક્ષા કરવાને માટે તેમને પ્રજ્વલિત અગ્નિમાં નાખી ભસ્મીભૂત કરી દીધી હતી. આથી તેમના જાતીય કવિએ તેમની અક્ષય કીર્તિની ભારે સ્તુતિ કરી હતી. જે સમયે મહારાજા સવાઇ જયસિંહ યવનસમ્રાટના સૂબાસ્વરૂપે નિયુક્ત થયા હતા, તે સમયે ઉક્ત દેવતીરાજ્યનો બડગૂજરજાતિનો અધિપતિ પોતાની સેનાસહિત ગંગાજીની નિકટ અનૂપ શહેરમાં સમ્રાટના સૈન્યમાં હતો. તેણે આ સમયે દેવતીના રાજ્યનો ભાર પોતાના ભ્રાતાને સમર્પણ કર્યો હતો. એક સમયે તે જંગલમાં વરાહનો શિકાર કરવા જવાની ઉતાવળમાં હતો અને તેથી તેણે પોતાની ભોજાઇને તત્કાળ ભોજન પીરસવાને કહ્યું. તેની ભોજાઇ તેની આટલી બધી વ્યાકુલતા જોઇ મોં ચઢાવી બોલી:"આપ એટલા બધા ઉતાવળા બની ગયા છો કે જાણે જયસિંહની સાથે યુદ્ધ કરી તેના હૃદયમાં ભાલો મારવાનેજ ન જતા હો !" આ શબ્દોએ બડગૂજરપતિના ભ્રાતાના હૃદયને ભેદી નાખ્યું. અમારા પાઠકોને સ્મરણ હશે કે કજ્જવાહારાજવંશના આદિ પુરુષ દૂલેરાયે નરવરથી નીકળી સૌથી પ્રથમ બડગૂજરોના તાબાના ધોસા નામના સ્થાનપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો હતો. પોતાની ભોજાઇનો ઉકત ટોણો સાંભળી બડગૂજરપતિના ભ્રાતાએ તત્ક્ષણ એવી પ્રતિજ્ઞા કરી કે: "હું ઠાકોરજીના સોગંદ લઇને કહું છું કે જ્યાંસુધી હું જયસિંહનાં હૃદયમાં ભાલાનો આઘાત કરીશ નહિ, ત્યાંસુધી કદિપણ તમારા હાથનું ભોજન ગ્રહણ કરીશ નહિ." ઉકત વીરે આવી પ્રતિજ્ઞા કરી તત્કાળ પોતાની સાથે દશ શસ્ત્રધારી અશ્વારોહીઓ લઇ અંબરતરફ ગમન કર્યું. તેણે અંબરના "ધૂલકોટ" (ધૂળનો કોટ)ની પાસે પોતાનો મુકામ નાખ્યો. સપ્તાહ વીત્યું, પખવાડીઉં વીત્યું, મહિનો ગયો, બે મહિના ગયા, આ પ્રકારે કેટલાક મહિના વ્યતીત થઇ ગયા; પરંતુ તેને પોતાની પ્રતિજ્ઞા પૂર્ણ કરવાની સંધિ પ્રાપ્ત થઈ નહિ. પછી તે પોતાના અશ્વો વેચીને તેદ્વારા ઉત્પન્ન થયેલા દ્રવ્યથી પોતાનો નિર્વાહ ચલાવવા લાગ્યો. એક પછી એક તેના સર્વ અશ્વો વેચાઈ ગયા. અંતે જયારે સમસ્ત અશ્વો પણ વેચાઇ ગયા અને દ્રવ્ય પણ ખૂટી ગયું,ત્યારે તેણે પોતાના અનુચરોને વિદાય કરી દીધા અને પોતે એકલોજ ત્યાં રહીને જયસિંહના વક્ષઃસ્થળમાં ભાલો ઘોંચી દેવાની સંધિની પ્રતીક્ષા કરવા લાગ્યો. તેની પાસે જે થોડું દ્રવ્ય હતું તે પણ જયારે સમાપ્ત થઇ ગયું, ત્યારે તેણે પોતાનું ઉદર ભરવાને માટે અસ્ત્રશસ્ત્ર વેચવાનો આરંભ કર્યો. આ પ્રકારે તેણે સમસ્ત હથીઆરો વેચી નાખ્યાં. સર્વ ચીજ વેચી નાખી તેણે પોતાની પાસે કેવલ એક વસ્ત્ર અને એક ભાલો રાખ્યો. જ્યારે તેની પાસે એક ફૂટીબદામ પણ ન રહી ત્યારે તેણે ત્રણ દિવસપર્યંત અપવાસ કર્યા. ચોથે દિવસે તેણે પોતાની પાઘડી વેચી નાખી અને તેદ્વારા ઉત્પન્ન થયેલા દ્રવ્યથી અનાજ ખરીદી પોતાની ક્ષુધા નિવૃત્ત કરી. તે દિવસે મહારાજા સવાઈ જયસિંહ કિલ્લાની બહાર નીકળ્યા. તેઓ પર્વતમય માર્ગ તરફ નહિ જતાં ઘોરા નામના સરલ માર્ગ તરફ જતા હતા, એવામાં એક ભાલો તીક્ષ્ણ વેગથી આવી તેમના સુખાસનના ખૂણા સાથે અથડાયો. તેમના અનુચરો પોતાની સમશેર નગ્ન કરી તે ખૂનીને કાપી નાખવાને દોડી ગયા; પરંતુ મહારાજા જયસિંહે તેમને ઉચ્ચસ્વરે કહ્યું:"એને મારી નાખશો નહિ. એને જીવંત પકડીને રાજધાનીમાં લઇ જાઓ." ત્યાર પછી તે દૃઢપ્રતિજ્ઞ ખૂનીને રાજસભામાં મહારાજા જયસિંહની સમક્ષ લઈ જવામાં આવ્યો. જયસિંહે પ્રશ્ન કર્યો: "તમે કોણ છો અને શામાટે મારા તરફ ભાલો ફેંક્યો હતો ?" ઉકત પ્રતિજ્ઞાબદ્ધ વીરે સાહસપૂર્વક પ્રત્યુત્તર આપ્યો: "હું દેવતીના બડગૂજરપતિનો ભ્રાતા છું અને મેં મારી ભોજાઇના એક ટોણાથી આપના હૃદયમાં ભાલો મારવાની પ્રતિજ્ઞા કરી હતી. હવે મને મારી નાખો વા છોડી દો. જેમ આપની ઇચ્છામાં આવે તેમ કરો." કેટલાક દિવસપર્યંત પોતાનો ઉદ્દેશ સફળ કરવાને માટે તે પ્રતીક્ષા કરતો હતો રહ્યો અને ક્રમશઃ પોતાના

અશ્વો અને શસ્ત્રો વેચીને તેણે પોતાનો નિર્વાહ કર્યો હતો તથા તે ત્રણ ચાર દિવસપર્યંત સર્વથા નિરાહાર રહ્યા હતો આ સર્વ વૃત્તાંત સાંભળી ચતુર મહારાજા જયસિંહે પુખ્ત વિચાર કરી તે દૃઢપ્રતિજ્ઞ વીરને તત્કાળ છોડી મૂકયા અને તેને મૂલ્યવાન વસ્ત્રો ઉપહારતરીકે આપી તથા પચાસ અશ્વારોહીઓ આપી તેના રાજ્યમા મોકલી દીધો તે દૃઢપ્રતિજ્ઞવીરે પોતાના રાજ્યમા આવી પોતાની ભોજાઇને સમસ્ત વૃત્તાંત કહી સંભળાવ્યું રાણીએ કહ્યું 'તમે સૂતેલા સર્પને જાગૃત કર્યો છે તમારા આ કાર્યથી હવે રાજ્ય શીઘ્ર નષ્ટ થશે ' રાણી સારીપેઠે જાણતી હતી કે જયસિંહ દેવતીના રાજ્યપર પોતાના અધિકાર સ્થાપિત કરવાને માટે સંધિની પ્રતીક્ષા કરતો હતો અને દુર્ભાગ્યવશાત્ આ પ્રસંગ તેને પ્રાપ્ત થયો છે વડીલોની સલાહથી રાજકુળની સ્ત્રીઓ અને બાળકોને અનૂપ શહેરના રાજાની પાસે મોકલી આપવામા આવ્યા[1] અને દેવતી તથા રાજોરના કિલ્લામા યુદ્ધની તયારી થવા લાગી

ઉક્ત ઘટનાને ત્રણ દિવસ વ્યતીત થયા પછી સવાઇ જયસિંહે પોતાના સમસ્ત સામંતોને દરબારમા બોલાવ્યા અને તેમને બનેલી સર્વ હકીકત કહી સંભળાવી પછી તેણે કહ્યુ હવે શીઘ્ર દેવતી પર અધિકાર સ્થાપિત કરવો એ આપણુ કર્તવ્ય છે જે વીરના અભિલાષા હોય તેણે આ બીડુ ઝડપી દેવતીના અધીશ્વરની સામે યુદ્ધ કરવાને જવુ અંબરના પ્રધાન સામંત ચૌમૂપતિ મોહનસિંહે સવાઇ જયસિંહને જણાવ્યુ કે દેવતીના રાજાની સામે યુદ્ધ કરવુ એ મહાવિપત્તિદાયક છે કારણ કે તે દિલ્હીના સમ્રાટની સભામા એક માનનીય પુરુષ ગણાય છે તે પોતાની સેનાસહિત સમ્રાટના તાબામા રહે છે ' તેના આ અભિપ્રાયને અંબરના અન્યાન્ય પ્રધાન સામંતોએ પણ અનુમોદન આપ્યુ આથી સર્વ સામંતો ભયભીત બની ગયા અને કોઇએ પણ સાહસ કરી તે વિપત્તિજનક યુદ્ધનુ બીડુ ઝડપ્યુ નહિ આ પ્રકારે એક માસ વ્યતીત થઇ ગયો ત્યાર પછી દેવતીના રાજાની સામે યુદ્ધ કરવાનો પ્રશ્ન પુન ઉપસ્થિત થયો પરંતુ સામંતોપૈકી કોઇ પણ પોતાના પ્રધાન નેતા મોહનસિંહના અભિપ્રાયવિરુદ્ધ બોલ્યો નહિ આ કાર્યમા કોઇને પણ આગળ પડેલો નહિ જોઈ અંતે હાડસો જમીનદારોના અધિપતિ ફત્તેસિંહ બનબીરે પોતાએ બીડુ ઝડપ્યુ મહારાજા જયસિંહે શીઘ્ર ફત્તેસિંહના તાબામા પાંચ હજાર અશ્વારોહી સેના આપવાની આજ્ઞા કરી ફત્તેસિંહ પોતાની સાથે સેના લઇ દેવતી પાસે ગયો ત્યા તેના સાંભળવામા આવ્યુ કે બડગૂજરપતિનો ભ્રાતા રાજોર છોડી ગંગોરના મેળામા ગયા છે આથી તેણે તત્કાળ પ્રયાણ કર્યુ ઉક્ત સ્થળથી થોડે દૂર રહી તેણે એવો સંદેશો મોકલ્યો કે ફત્તેસિંહ બનબીર પોતાના રામરામ કહે છે હુ તમારી નિકટજ આવી પહોંચ્યો છુ બડગૂજરપતિનો યુવાન ભ્રાતા આ સમયે મેળામા મદોન્મત્ત થઇને ઘુમતો હતો દૂતે જઇ તેના હાથમા ફત્તેસિંહનો પત્ર મૂક્યો પત્ર વાચીને તરતજ તેણે ઉક્ત દૂતનો શિરચ્છેદ કરવાની આજ્ઞા આપી પરંતુ જયપુરની સેનાએ શીઘ્ર તેનાપર આક્રમણ કરી તેને તેના સર્વસ્વસહિત બંદીવાન કરી દીધો અને તેના અન્ય સાથીઓને કાપીને તેના ટુકડે ટુકડા કરી નાખ્યા રાજોરની રાણી ચૌમૂન કછવા સામંતની ભગિની હતી જે સમય તે પ્રસવકાળની પીડાથી સૂતિકાગૃહમા ગઇ હતી તે સમયે ફત્તેસિંહની સેનાએ રાજોરપર આક્રમણ કરી તેને પોતાના અધિકારમા લઇ લીધુ પ્રસવકાળની વેદનાથી કષ્ટ પામેલી રાજોરની રાણીએ અશ્રુપૂર્ણ નેત્રે વિજયી ફત્તેસિંહને કહ્યુ ભ્રાતા મારા ગર્ભમા રહેલા બાળકની રક્ષા કરજો પરંતુ એટલામા તેને સ્મરણ થયુ કે માત્ર મારાજ ટોણાથી રાજોરપર આ આપત્તિ આવી પડી છે, તેથી તેણે મનમા વિચાર કર્યો કે ઝગડો વધારવાને માટે હવે મારે જીવવાનુ શુ પ્રયોજન છે ? પછી તેણે તત્કાળ પોતાના સુકુમાર હૃદયપર તલવાર મારી પોતાના પ્રાણત્યાગ કર્યા બડગૂજરલોકોના કપાયેલા મસ્તકોને એક કપડામા બાંધી વિજયી જયપુરીવીરો જયજયકાર ધ્વનિથી પૃથ્વીને કંપાયમાન કરતા જયપુરમા આવી પહોંચ્યા જયસિંહે પોતાના પ્રાણ લેવાની અભિલાષા રાખનાર ઉક્ત દૃઢપ્રતિજ્ઞ બડગૂજરરાજકુમારના કપાયેલા મસ્તકને પોતાની પાસે લાવવાની આજ્ઞા કરી તત્કાળ ઉક્ત મસ્તક તેની સમક્ષ લાવીને હાજર કરવામા આવ્યુ અંબરનો પ્રધાન સામંત મોહનસિંહ પોતાના ભાણેજનુ કપાયેલુ મસ્તક જોઇ અશ્રુવૃષ્ટિ કરવા લાગ્યો મોહનસિંહને આ પ્રકારે રોતો જોઈ જયસિંહને લાગ્યુ કે એણેજ મને વૈર લેતા એક માસ

[1] ઉક્ત નૃપતિના વંશજો અદ્યાપિ અનૂપ શહેરની જાગીર ભોગવે છે

પર્યંત અટકાવ્યો છે માટે એ અવશ્ય વિશ્વાસઘાતી અને રાજદ્રોહી છે પછી તેમણે મોહનસિંહને તિરસ્કારપૂર્વક કહ્યું ‘ જ્યારે મારા પ્રાણ લેવાને માટે મારી તરફ ભાલો ફેકવામા આવ્યો હતો, ત્યારે તો તમારા નેત્રમા અશ્રુનુ એક બિંદુ પણ આવ્યુ નહોતુ ” આ પછી તેમણે ચૌમૂપ્રદેશ ખાલસા કરી તે સામતને દેશનિકાલ કર્યો મોહનસિંહ આ પ્રકારે અંબરપાથી હદપાર થયા પછી ઉદયપુરના મહારાણાને શરણે ગયો જયસિંહે આ રીતે બડગૂજરોના હાથમાથી દેવતી અને રાજોરપ્રદેશ જીતી લઇ તેમને પોતાના રાજ્યમા સયોજી દીધા આ દેશો હાલમા માચેરી નામથી વિખ્યાત છે [૧]

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે -જયસિંહના દોષો પૈકી એક અતિ મોટો દોષ એ હતો કે તેઓ મદિરાપાન કરતા હતા તેઓ મહુડા અને ચોખાનો દારૂ પીતા હતા જો કે અંબરના રાજવંશના ઇતિહાસમા તેમના આ દુર્ગુણવિષે કાંઈ પણ ઉલ્લેખ નથી, જો કે જયસિંહના ચારિત્ર્યમા અનેક દોષો હતા, તોપણ તેઓ તે સમયના રાજપૂતોમા પરમ પ્રશસનીય પુરુષ હતા અને તેમનુ નામ અવશ્ય ઇતિહાસમા ચિરસ્મરણીય રહેશે

સવાઇ જયસિંહના શાસનસમયપૂર્વે રાજા માનસિંહે અંબરમા જે રાજમહાલય બધાવ્યો હતો, તે નવીન રાજધાનીના ખાનગી ગૃહસ્થોના મકાનો કરતા પણ ઘણે દરજ્જે નિકૃષ્ટ હતો, તોપણ તે રાજકુટુંબનુ નિવાસભુવન હતુ મીર્જારાજા જયસિંહે તે મહાલયમા કેટલાક ઓરડાઓ બધાવ્યા હતા પરતુ તે પણ રાજમહાલયને શોભે એવા નહોતા આથી સવાઈ જયસિંહે તેની પાસેજ એક પરમ સુદર મહાલય બધાવ્યો [૨] સવત ૧૭૮૪ (ઇ૦ સ૦ ૧૭૨૮) મા સવાઇ જયસિંહે જયપુર નામની નવીન રાજધાની સ્થાપિત કરી જયપુરના ઇતિહાસપરથી પ્રતીત થાય છે કે તે સમયે રાજા મલ્લ જયસિંહના મુસાહિબના પદપર નિયુકત હતા રૂપારામ જયપુરના દૂતતરીકે દિલ્હીમા રહેતા અને બુધસિંહ કુભાની દક્ષિણમા યવનસમ્રાટની છાવણીમા દૂતસ્વરૂપે રહેતા હતા આ સર્વ રાજકર્મચારીઓ વિખ્યાત અને ઉચ્ચ શ્રેણીના હતા જયપુરનગરની વર્તમાન સ્થિતિનુ વર્ણન અમે પાછળથી યથાસ્થાને આપીશુ.

મહારાજા જયસિંહ રાજનીતિ શાસનનીતિ, સમાજનીતિ તથા ધર્મશાસ્ત્રમા મહાપડિત હતા એ વાતનુ પ્રમાણ આપવાની કાંઇ આવશ્યકતા નથી રાજસ્થાનના રાજપૂતોમા કન્યાના વિવાહપ્રસગે તથા શ્રાદ્ધાદિ કર્મોમા પુષ્કળ ધનનો વ્યય થતો હતો અને ઘણા લોકો તે કારણથી બાળકન્યાઓને સૂતિકાગૃહમાજ મારી નાખતા હતા, તેમજ એથી ઘણી સ્ત્રીઓ આત્મહત્યા કરીને પ્રાણત્યાગ કરતી હતી મહારાજ જયસિંહે જોયુ કે આથી તો સમાજનુ મહા અનિષ્ટ થઇ રહ્યુ છે અને તેથી તેમણે સમસ્ત રાજપૂતજાતિને માટે એવો પ્રબધ કર્યો કે કોઇએ પણ વિવાહ અને શ્રાદ્ધાદિ કાર્યોમા અધિક વ્યય કરવો નહિ આ પ્રકારે સમાજના કલ્યાણને માટે અનેક નિયમો નિયત કરી તેમણે તેનો પોતાના રાજ્યમા પ્રચાર કર્યો હતો અમારા પાઠકોએ રાજસ્થાનના પ્રથમ ભાગમા આ વિષે વિસ્તૃત વર્ણન વાચ્યુ હશે તેથી અમે અત્રે તેનો ઉલ્લેખ કરવો આવશ્યક માનતા નથી એમા કિંચિત્ પણ શક નથી કે માત્ર સમાજસુધારાના કાર્યથીજ જયસિંહનો કીર્તિગર્વ સદાસર્વદા ઉજ્જ્વલ પ્રકાશ કરતો રહેશે આ મહાપુરુષના મસ્તિષ્કમા શા શા અનત તરગ વિચારો ભરેલા હતા તેની શોધ કરવાને માટે જયપુરાજ્યના દફતરમા એકમાત્ર ગુણ જયસિંહ કલ્પદ્રુમ એ ગ્રથની તપાસ કરી જોઇએ [૩] મહારાજ જયસિંહ માત્ર હિંદુઓપ્રતેજ નહિ પરતુ સર્વ જાતિઓપ્રત્યે દયા રાખતા હતા શુ આ-

૧ રાજોર એક અત્યત પ્રાચીન દેશ ગણાતો હતો અને તે દેશમા બડગૂજરજાતિ ઘણા દીર્ઘ કાળથી વસતી હતી ચદકવિએ આ જાતિની વીરતાની ઘણી પ્રશસા કરી છે આ જાતિ પૃથ્વીરાજના સમયમા વિશેષ પ્રસિદ્ધ હતી

૨ ફકત સ્થાનપર મીર્જારાજા જયસિંહે ત્રણ મહાલયો બધાવ્યા હતા મહારાજ સવાઈ જયસિંહે તે મહાલયો તોડી નહિ નખાવતા તેની સાથે એક નવીન મહાલય બધાવ્યો હિંદુ રાજાઓ પોતાના પૂર્વજોની કીર્તિનો લોપ કરવા ઇચ્છતા નથી અને તેજ કારણથી સવાઈ જયસિંહે પ્રાચીન મહાલયો તોડી નખાવ્યા નહોતા

૩ મહારાજા જયસિંહે પુષ્કળ પરિશ્રમ અને દ્રવ્યવ્યય કરીને રાજપૂતાનાના ભિન્ન ભિન્ન રાજવંશોનો પ્રાચીન ઇતિહાસ સગ્રહિત કર્યો હતો તેમણે રાજાવલી અને રાજતરગિણી નામના પ્રાચીન ઐતિહાસિક ગ્રથો સગ્રહિત કર્યા હતા એટલુજ નહિ પરતુ તે સિવાય અનેક મૂળ અને અનુવાદિત ગ્રથો પ્રાપ્ત કર્યા હતા તેમના સગ્રહિત કરેલા વૈજ્ઞાનિક ગ્રથો પ્રકાશિત કરવાથી સમાજને ઘણો લાભ થશે.

બ્રાહ્મણ, શુ જૈન અને શુ મુસલમાન-સર્વને તેઓ સમાનભાવથી જોતા હતા જૈન લોકોને વિદ્યા અને જ્ઞાનમા આગળ વધેલા જોઇ જયસિંહ તેમનાપર અત્યત અનુગ્રહ કરતા હતા એમ પણ પ્રતીત થાય છે કે મહારાજા જયસિંહે જૈન લોકોના ઇતિહાસ અને ધર્મનો સ્વય અભ્યાસ કર્યો હતો વિદ્યાધર નામનો પડિત કે જે વૈજ્ઞાનિક શોધમા તેમનો મુખ્ય સહાયક હતો તેનીજ બુદ્ધિના પ્રભાવથી જયપુર રાજધાનીની રચના થઇ હતી તે જૈનધર્માવલબી હતો વિદ્યાધર સુપ્રસિદ્ધ રાજા સિંહગર જયસિહના મુખ્ય મત્રી અને ગુરુ નેહરવાલાના વિખ્યાત પડિત હેમાચાર્યનો વશજ હતો

સવાઈ જયસિંહને એક વાર અશ્વમેધયજ્ઞ કરવાનો અભિલાષા ઉત્પન્ન થઈ આ એક અતિ ઉચ્ચ અભિલાષા હતી એમા કિંચિત્ પણ શક નથી પાડુવશના જન્મેજયથી કનોજના અતિમ રાજા જયચદ સુધી જેમણે જેમણે અશ્વમેધયજ્ઞ કર્યો હતો, તે સર્વનો નાશ થઇ ગયો છે આ યજ્ઞનો મુખ્ય ઉદ્દેશ સમસ્ત રાજાઓમા પ્રધાનતા પ્રાપ્ત કરવી એ હોય છે જો કે મહારાજા જયસિંહ દિલ્હીના પાદશાહની સભામા પ્રબળ સામર્થ્યવાન પુરુષ ગણાતા હતા જો કે તેઓ પોતાના અશ્વને ગંગાના તટપર્યંત સ્વેચ્છાનુસાર નિર્વિઘ્નતાથી વિચરણ કરાવવાને સમર્થ હતા કોઇ પણ રાજા તેમના અશ્વને પકડવાનુ સાહસ કરવાને સમર્થ નહોતો તોપણ જો તેમનો અશ્વ મારવાડ તરફ જાત તો અવશ્ય રાઠોડરાજા તેને પકડી પોતાની અશ્વશાળામા રાખી લેત અથવા તેમનો અશ્વ ચબલના તટપર જાત તો હાડાજાતિનો રાજા અવશ્ય પોતાના જીવન અને સિંહાસનને વિપત્તિમા નાખીને પણ તેને પકડી લેત સવાઇ જયસિંહે પુષ્કળ દ્રવ્યનો વ્યય કરી પરમ સુદર યજ્ઞશાળા બધાવી આ યજ્ઞશાળાના સ્તભો અને છતને ચાદીથી મઢી લેવામા આવ્યા હતા પરતુ દુઃખની વાત છે કે જયસિંહના ભ્રષ્ટ વશજ જગતસિંહે ચાદીના પત્રા ઉખેડી લેવરાવ્યા અને જયસિંહે જે વિજ્ઞાનિક ગ્રથો અત્યત પરિશ્રમ અને દ્રવ્યવ્યય કરીને સગ્રહિત કર્યા હતા તેનો અર્ધભાગ તેણે જયપુરની એક સાધારણ વેશ્યાને આપી દીધો

મહારાજા સવાઈ જયસિંહ ૪૪ વર્ષપર્યંત રાજ્ય કરી સવત ૧૭૯૯ (ઈ૦ સ૦ ૧૭૪૩) મા મરણ પામ્યા અને તેમની વિવાહિતા રાણી તથા તેમની કેટલીક ઉપપત્નીઓ તેમની સાથે સતી થઈ તેમની સાથેજ જયપુરમાથી વિજ્ઞાનનો પણ લોપ થઇ ગયો

સમસ્ત રાજસ્થાનના ઇતિહાસમા મહારાજા સવાઇજયસિંહના રાજ્યનુ પ્રકરણ સૌથી વિશેષ ઉજ્જ્વલ પ્રકાશ આપી રહ્યુ છે અને ચિરકાળપર્યંત તેમની કીર્તિ રહેશે ઇતર રાજપૂતરાજાઓની ચારકીર્દિમા કેવળ રણભેરીનો ભયકર ધ્વનિ રણટકાર, ભૈરવનાદ તનવારોનો ઝણઝણાટ અને વીરોનો જયધ્વનિજ કર્ણગોચર થતો હતો પરતુ મહારાજ જયસિંહના રાજ્યમા તે સિવાય સમાજ-સુધારાના નિયમો ઉન્નતિના ઉપાયો, વિજ્ઞાનની પ્રકાશમાન જ્યોતિ, કાવ્યની મધુર વાણી ઇતિહાસનો સમુજ્જ્વલ પ્રકાશ અને જાતીય ગૌરવની અચળ પ્રભા પણ પોતાના કિરણો ફેકી રહી હતી આવા રાજાને કોણ ભૂલી શકે ?

अध्याय ३ जो

ઇશ્વરીસિંહનો જયપુરના સિંહાસનપર થયેલો અભિષેક-અનેકવિવાહનું વિષમય ફલ-સવાઈ જયસિંહના દ્વિતીય પુત્ર માધોસિંહે અંબરના સિંહાસનપર અધિકાર સ્થાપિત કરવાને કરેલો ઉદ્યોગ-મેવાડના રાણાએ ઈશ્વરીસિંહની પાસે મોકલેલો દૂત-તેમનું મહાવિપત્તિમાં આવી પડવું-ઇશ્વરીસિંહે મહારાષ્ટ્રીયનેતાનો ગ્રહણ કરેલો આશ્રય-રાણાની સાથે ઈશ્વરીસિંહને થયેલું યુદ્ધ-ઇશ્વરીસિંહને મળેલો વિજય-કોટા અને બુંદી જીતી લેવામાં ઈશ્વરીસિંહે મહારાષ્ટ્રીય નેતાઓની લીધેલી સહાય-મહારાણાએ પોતાના ભાણેજ માધોસિંહને અંબરના સિંહાસનપર અભિષિક્ત કરવાને માટે પુનઃ કરેલી યુદ્ધની તૈયારી-તેમણે ગ્રહણ કરેલો હોલ્કરનો આશ્રય-ઈશ્વરીસિંહનો વિષદ્વારા થયેલો નાશ-માધોસિંહનો અંબરના સિંહાસનપર થયેલો અભિષેક-ઉદયભાણ-જાટજાતિનું વર્ણન-જાટરાજે અંબરરાજ્યપર કરેલું આક્રમણ-અંબરની સેનાની સાથે જાટોનો થયેલો સંગ્રામ-માચેરીના સામંતને પુનઃ મળેલો પોતાનો અધિકાર-માધોસિંહનું મૃત્યુ-પૃથ્વીસિંહ-તેમનું મૃત્યુ-પ્રતાપસિંહ-માધોસિંહની વિધવા પટરાણીની ફીરોઝપર થયેલી કૃપા-માચેરીના સામંતની સ્વાધીનતા-ખુશાલીરામે કરેલો પ્રપંચજાળનો વિસ્તાર-ફીરોઝના પ્રાણનો નાશ-પટરાણીનું મૃત્યુ-મહારાષ્ટ્રીઓની સાથે વિવાદ-પ્રતાપસિંહે ગ્રહણ કરેલો રાજ્યભાર-તેણે તુંગાના સમરમાં મેળવેલો વિજય-પાટણના સમરમાં બનેલી શોચનીય ઘટના-પ્રતાપસિંહપર આવી પડેલી વિપત્તિ-મહારાષ્ટ્રીઓ વગેરેએ જયપુરપર કરેલું આક્રમણ-પ્રતાપસિંહનું મૃત્યુ.

સર્વગુણસંપન્ન મહારાજા જયસિંહનો પરલોકવાસ થયા પછી તેમના જ્યેષ્ઠ પુત્ર ઇશ્વરીસિંહ જયપુરના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા. આ સમયે જયપુરનું રાજ્ય કેવલ રાજસ્થાનમાંજ નહિ; પરંતુ સમસ્ત ભારતવર્ષમાં એક મહા બળવાન રાજ્યતરીકે ગણાતું હતું કુશાવહોની સેનાને સર્વત્ર વીરસેનાતરીકે સન્માન મળતું હતું. આ સમયે જયપુરરાજ્યની સીમા નિશ્ચિત થઈ ગઈ હતી. રાજકોષ દ્રવ્યથી પરિપૂર્ણ હતો મંત્રીસમાજમાં રાજનીતિચતુર પુરુષો નિયુક્ત હતા અને સેના પણ રણવિદ્યામાં પારંગત હતી ઇશ્વરીસિંહ પોતાના પિતાના જ્યેષ્ઠ પુત્ર હતા, તેથી સિંહાસન તેમનેજ પ્રાપ્ત થયું. તેમના શાસનકાળમાં કેટલાક વર્ષો સુધી કાંઇ વિશિષ્ટ ઘટના બની નહિ. પછી ઇ૦ સ૦ ૧૭૪૭મા તેઓ પોતાની સેનાસાથે દુર્રાનીઓની સામે યુદ્ધ કરવાને માટે સતલજ નદીને તટે ગયા આ સમરમા તેમણે ભીરુતા દર્શાવી હતી. પાદશાહનો મુખ્ય સેનાપતિ કમરુદ્દીનખાં માર્યો જવાથી તેઓ પોતાની સેનાસહિત રણભૂમિમાંથી નાસી ગયા. કેટલાકો તેમની આ ભીરુતાને ઉત્તમ રાજ્યનીતિ પણ ગણે છે; પરંતુ તેમની રાણી તેમના આ કૃત્યથી અત્યંત અપ્રસન્ન થઇ હતી. એક રાજપૂતકુલમાં પેદા થયેલા માણસને કાપુરુષની પેઠે રણભૂમિમાંથી નાસતો જોઇ કયી રાજપૂતબાલા ક્રોધિત ન થાય?

સર્વગુણસંપન્ન અને અસાધારણ પુરુષ સવાઈ જયસિંહને ઘેર જન્મ લઈ ઇશ્વરીસિંહે તેમના નામને કલંક લગાડયું હતું. તેઓ પિતાના ગૌરવની રક્ષા કરવા માટે ઉપયુક્ત ગુણો ધરાવતા હતા. તેમને સિંહાસનપર અભિષિક્ત થઇ પોતાની પ્રજાને પ્રસન્ન કરવાનો સુઅવસર મળ્યો હતો; પરંતુ તે-

મનામા ક્ષત્રિયોચિત તેજસ્વિતા અને સાહસિકતા નહોતી, તેથી શીઘ્ર તેમનુ અધઃપતન થવા લાગ્યુ

પાઠકોએ પ્રથમ ભાગમા વાચ્યુ હશે કે જે સમયે મેવાડ, મારવાડ અને અબર એ ત્રણ બળવાન રાજ્યના અધીશ્વરોએ દિલ્હીના પાદશાહની વિરુદ્ધ પરસ્પર દૃઢ સધિ કરી હતી,તે સમયે તેમનામા પરસ્પર વૈવાહિક સબધ પણ સ્થિર થઈ ગયો હતો આ સધિનુ પરિણામ એ આવ્યુ કે મારવાડપતિએ સમસ્ત ગુજરાતદેશપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો અને અબરરાજ્યના અધીશ્વર સવાઈજયસિહે પોતાના રાજ્યની આસપાસના પ્રદેશોપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો આ સમયે તેમણે શેખાવાટીના અધીશ્વરને પોતાનો માડલિક બનાવી તેની પાસેથી ખડણી લેવા માડી હતી એક બાજુ જેની રીતે ઉક્ત સધિનુ ફળ મગલદાયક થયુ તેવી રીતે બીજી બાજુએ તેનુ વિષમય ફળ આવ્યુ અબર અને મારવાડના રાજવશ દિલ્હીના યવનપાદશાહના વશમા કન્યા અર્પણ કરી પવિત્ર આર્યરક્તને કલકિત કરતા આવ્યા હતા સમસ્ત ભારતવર્ષમા માત્ર મેવાડના રાણાઓએ પ્રાણાતપર્યંત પોતાની કન્યા યવનપાદશાહને આપી નહોતી આ કારણથી રાણાના વશને આજ પર્યંત ભારતવર્ષમા સર્વોચ્ચ સ્થાન પ્રાપ્ત થાય છે જ્યારથી મારવાડ અને અબરના રાજાઓએ મુસલમાનોને કન્યા આપવા માડી,ત્યારથી મેવાડના રાણાએ તેમની સાથે વૈવાહિક સબધ બધ પાડયો હતો, પરતુ આ નવીન સધિબધન થવાથી પુન કન્યાવ્યવહાર શરૂ થયો પ્રથમ સવાઈ જયસિહની સાથેજ રાણાએ પોતાની કન્યા પરણાવી, પરતુ તેમણે તેમની સાથે એવી શરત કરી કે આ રાજકુમારીના ગર્ભથી જે પુત્ર ઉત્પન્ન થાય તે જો નાનો હોય તોપણ જ્યેષ્ઠ કુમારના ભોગે તેને સિંહાસન આપવુ, ને જો પુત્રી જન્મે તો તેને કદિ પણ યવનના વશમા અર્પણ કરવી [illegible] જયસિહને મેવાડની રાજનદિનીના ગર્ભથી એક પુત્રની પ્રાપ્તિ થઈ આ પુત્રનુ નામ માધોજી રાખવામા આવ્યુ આ પુત્રના સન્માનનુ રક્ષણ કરવા માટે જયસિહે પોતાની જીવિત અવસ્થામાજ માધોસિહના મામા સગ્રામસિહની સલાહથી તેમને પોતાના રાજ્યના ટોક,રામપુરા ફાગી અને માલપુરા નામના ચાર પ્રગણાઓ અર્પણ કરી દીધા તદુપરાત રાણા સગ્રામસિહે પોતાના ભાણેજને મેવાડતાબાના રામપુરા અને ભાનપુરા નામના બે પ્રગણાઓ અર્પણ કર્યા આ સર્વ પ્રગણાઓની એકદર ઉપજ ૮૪ લાખ રૂપિયાની હતી

ઇશ્વરીસિહ સવાઈ જયસિહના જ્યેષ્ઠ પુત્ર હોવાથી તેઓ અબરના સિહાસનપર આરૂઢ થયા પ્રથમ પાચ વર્ષોસુધી કોઈએ પણ માધોસિહના પક્ષનુ સમર્થન કર્યું નહિ, પરતુ આ પાચ વર્ષોમા ઇશ્વરીસિહે જે અયોગ્યતા દર્શાવી તેથી તેઓ આમ લોકોને અપ્રિય થઈ પડયા તેમના આચરણથી અસતુષ્ટ થઇ અબરના સામતોએ ઇશ્વરીસિહને પદભ્રષ્ટ કરી તેમના સ્થાને માધોસિહને અભિષિક્ત કરવાનો નિશ્ચય કર્યો અત્યારસુધી રાજકુમાર માધોસિહ પોતાના પિતા અને પોતાના મામાએ અર્પણ કરેલી જાગીર સતોષપૂર્વક ભોગવતા હતા તેમણે કદિ સ્વપ્નમા પણ પોતાના પિતાનુ સિહાસન પ્રાપ્ત કરવાની અભિલાષા ધારણ કરી નહોતી અને રાણાએ પણ માધોસિહને સિહાસનારૂઢ કરવાને માટે કાઈ વિશેષ પ્રયત્ન કર્યો નહોતો પરતુ જ્યારે અબરના રાજદ્વારી પુરુષોએ માધોસિહ અને તેમના મામા જગતસિહની સમક્ષ માધોસિહને સિહાસનાભિષિક્ત કરવાનો પ્રસ્તાવ સાદર કર્યો, ત્યારે તેઓ તે કાર્ય કરવાને સમ્મત થયા હવે ઇશ્વરીસિહના અધઃપતનનો પ્રારભ થયો મેવાડના રાણા જગતસિહે અબરપતિ ઇશ્વરીસિહ ઉપર એવો સદેશો મોકલ્યો કે સવાઈ જયસિહ મરણશય્યાપર એવી પ્રતિજ્ઞા કરી ગયા હતા કે અન્ય પુત્રો જ્યેષ્ઠ હોવા છતા પણ માધોસિહને સિહાસન અર્પણ કરવુ, માટે આપ માધોસિહને અબરનુ રાજ્ય આપી દો આ સમાચાર સાભળતાની સાથેજ ઇશ્વરીસિહને જાણે વજ્રાઘાત થયો હોય તેવુ દુઃખ લાગ્યુ તેઓ ચોતરફ અધકાર જોવા લાગ્યા તેઓ સારી પેઠે સમજી ગયા કે આટલા દિવસ પછી જ્યારે રાણાએ આ પ્રશ્ન ઉપસ્થિત કર્યો છે, ત્યારે એનો નિવેડો સરલતાથી આવનાર નથી અને રાજ્યરક્ષાનો કોઇપણ ઉપાય નહિ જોઈ ઇશ્વરીસિહે મહારાષ્ટ્રનેતા આપાજી સિધિયાની સાથે સધિ કરી અને તેની સહાય પ્રાપ્ત કરી મેવાડના મહારાણાએ આ સમાચાર સાભળ્યા કે તરતજ તેમણે યુદ્ધની માગણી કરી બુદી અને કોટાના અધીશ્વરોએ માધોસિહના પક્ષનુ સમર્થન કર્યું અને તેઓ મેવાડના મહારાણાની સાથે મળી ગયા રાજમહલ નામના

સ્થાનપર ઉભયપક્ષની સેનાઓ મળી અને એકબીજાની સામે યુદ્ધ કરવા લાગી સિસોદીઆઓના વીરત્વની પ્રભા આ સમયે સર્વથા નિસ્તેજ થઈ ગઇ હતી, તેથી રાણાને વિજય પ્રાપ્ત થયો નહિ મહાબળવાન મહારાષ્ટ્રીઓએ પ્રબળ પરાક્રમ દર્શાવીને મેવાડ, બુંદી અને કોટાની એકત્રિત સેનાને પરાસ્ત કરી દીધી આથી માધોસિંહની આશાનુ આકાશ સર્વથા અંધકારથી છવાઈ ગયું

ઇશ્વરીસિંહે મહારાષ્ટ્રીઓની સહાયથી વિજય પ્રાપ્ત કરી ગર્વોન્મત્ત બની આપાજી સિંધિયાની સહાયથી બુંદી અને કોટાના રાજ્યપર આક્રમણ કર્યું આ આક્રમણ કરવામા બુંદી અને કોટાના રાજ્યપર વૈર લેવા સિવાય તેમનો બીજો કોઇપણ હેતુ નહોતો પરંતુ આપાજીનો ઉદ્દેશ કોઈ જૂદોજ હતો તેનો વિચાર દ્રવ્ય અને અધિકાર મેળવવાનો હતો કોટાના અધીશ્વરે પરમ પરાક્રમ અને વીરતાપૂર્વક દીર્ઘકાળપર્યંત પોતાની રક્ષા કરી. આ યુદ્ધમા આપાજીનો એક હાથ કપાઈ ગયો, તથાપિ અંતે કોટા અને બુંદી એ ઉભયના રાજાઓ મહારાષ્ટ્રીયદલથી પરાસ્ત થઇ ગયા આપાજી એ ઉભયરાજાઓની પાસે પોતાને ખંડણી આપવાની શરત કરાવી ઇશ્વરીસિંહ આપાજીની સહાયથી ઉક્ત સમરમા વિજય પ્રાપ્ત કરી નિર્વિઘ્નતાથી રાજ્યસુખ ભોગવવા લાગ્યા ખરા પરંતુ અતિ અલ્પ સમયમા ઘનઘોર વાદળાઓએ તેમના સાભાગ્યસૂર્યને આવૃત કરી દીધો

ઇશ્વરીસિંહે જે પ્રકારે મહારાષ્ટ્રીયનેતા આપાજીની સહાય લીધી હતી, તે પ્રકારે હવે મેવાડના મહારાજાએ બીજા મહારાષ્ટ્રીયનેતા હોલ્કરની સહાય લીધી રાણાએ હોલ્કરને જણાવ્યું કે-" જો તમે ઇશ્વરીસિંહને સમરમા પરાસ્ત કરીને પદભ્રષ્ટ કરશો અને માધોસિંહને અંબરના સિંહાસનપર અભિષિક્ત કરશો તો હુ તમને છેતાળીસ લાખ રૂપીઆ આપીશ " દ્રવ્યલોભી હોલ્કરે આ પ્રસ્તાવ શીઘ્ર સ્વીકાર્યો શીઘ્ર યુદ્ધની તૈયારી થવા લાગી, પરંતુ ઇશ્વરીસિંહના સાંભળવામા જ્યારે આ સમાચાર આવ્યા ત્યારે તેમણે હોલ્કરની સામે યુદ્ધ કરી વિજય પ્રાપ્ત કરવો અશક્ય ધારી કાયરની પેઠે વિષપાન કરી પ્રાણત્યાગ કર્યો ઇશ્વરીસિંહનુ મૃત્યુ થયા પછી માધોસિંહ નિર્વિઘ્નતાપૂર્વક તેમના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા હોલ્કરે માધોસિંહના પક્ષનુ સમર્થન કર્યું હતુ તેના બદલામા તેમણે પોતાને પોતાના પિતા તથા મામા તરફથી જે ૮૪ લાખ રૂપિયાની ઉપજના પ્રદેશો મળ્યા હતા, તે સર્વ તેને સમર્પણ કરી દીધા

માધોસિંહ ક્ષત્રિયોચિત ગુણોથી વિભૂષિત હતા સાહસ વીરતા, રાજનીતિજ્ઞતા ઉદારાશિલતા તથા એકાગ્રતા ઇત્યાદિ ગુણોથી તેમણે શીઘ્ર સમસ્ત સામંતો અને પ્રજાનો પ્રેમ આકર્ષિત કર્યો ઇશ્વરીસિંહના શાસનસમયમા અંબરનુ રાજ્ય પ્રભાહીન થઇ ગયુ હતુ, પરંતુ માધોસિંહ સિંહાસનાભિષિક્ત થયા પછી તેની પ્રભા ઉત્તરોત્તર અધિકાધિક પ્રકાશિત થવા લાગી જો કે માધોસિંહે મહારાષ્ટ્રીયનેતા હોલ્કરની સહાયથી સિંહાસન પ્રાપ્ત કર્યું હતુ અને તેને ૮૪ લાખની ઉપજની ભૂમિ અર્પણ કરી હતી તોપણ તેઓ સારી પેઠે જાણતા હતા કે મહારાષ્ટ્રીયલોકોનુ દમન કર્યા વિના અથવા તેમને રાજસ્થાનમાથી હાંકી કાઢયા વિના આપણુ કલ્યાણ થઇ શકનાર નથી સિંહાસનારૂઢ થયા પછી થોડા વખતમાજ તેમણે પોતાની વીરતા અને રાજનીતિજ્ઞતાનો પરિચય કરાવ્યો કર્નલ ટૉડ માધોસિંહવિષે પોતાનો અભિપ્રાય નીચે પ્રમાણે જણાવે છે જો તેઓ ઉત્તરભાગનુ રાજ્યના કાર્યમા હસ્તક્ષેપ ન કરત અને તેમનુ જીવન થોડા વધુ કાળસુધી સ્થાયી રહ્યુ હોત તો અવશ્ય તેઓ રાઠોડાની સાથે મળીને મહારાષ્ટ્રીઓની સત્તા ચૂર્ણ કરી દેત ' પરંતુ તેમના જાટશત્રુઓ વારંવાર તેમના કાર્યમા વિક્ષેપ નાખતા હતા જો કે જાટજાતિનો ઇતિહાસ હવે સુપ્રસિદ્ધ થઇ ગયા છે તોપણ તે જાતિ સાધારણ કૃષિકારની સ્થિતિમાથી અર્ધશતાબ્દીમા એક પ્રબળ જાતિ શી રીતે બની તે વિષે થોડા ઉલ્લેખ અને કરવો અપ્રાસંગિક ગણાશે નહિ આ જાતિ અંગ્રેજોના ઉત્તમોત્તમ સેનાપતિઓની સામે યુદ્ધમા ટકી શકી હતી

આ જાતિ એક સમયે રાજસ્થાનના છત્રીસ રાજકુલોમા પ્રતિષ્ઠા પામી હતી પરંતુ પાછળથી તે અવનતિના મુખમા સપડાઇ હતી અને તેણે પુન પોતાનુ મસ્તક ઉન્નત કર્યું જે વીરપુરુષે સૌથી પહેલા પોતાનુ કૃષિકાર્ય છોડયા વિના પોતાને પીડા આપનાર શત્રુઓની વિરુદ્ધ અસિ ધારણ કરી હતી, તેનુ નામ ચૂડામણિ હતુ ઔરંગઝેબના ઉત્તરાધિકારીઓને રાજ્યને માટે માંહોમાંહે કલહ

કરતા અને રુધિરની નદી વહેવરાવતા જોઇ દિલ્હીશ્વરના તાબાના થુન અને સિનસીની ગામના જાટો-એ પોતાના ગામમા નાના નાના કિલ્લા બંધાવ્યા અને તેઓ લૂટફાટ કરવા લાગ્યા તેઓ થોડા વખતમા ' કજ્જાક ' અર્થાત્ લૂટારાના નામથી પ્રસિદ્ધ થયા તેમણે દિલ્હીના સમ્રાટ ફર્રૂખશીઅર-ના મહાલયસુધી લૂટ કરવાનુ સાહસ કર્યું હતુ આ સમયે દિલ્હીની રાજસભામા બે સૈયદભ્રાતાઓ સર્વની ઉપર સત્તા ચલાવતા હતા જ્યારે તેમણે જાટોને મસ્તક ઉચકતા જોયા ત્યારે તેમણે તેમનુ દમન કરવાને માટે અબરરાજ સવાઇ જયસિહને કહ્યુ સવાઇ જયસિહે આ આજ્ઞાનુ પાલન કરવાને માટે શીઘ્ર સેના લઇ થુન અને સિનસીનીપર ઘેરો નાખ્યો, પરતુ તે નિષ્ફળ થયો અને જાટો પોતાના માટીના કિલ્લાની રક્ષા કરવાને સમર્થ થયા અતે સવાઇ જયસિહ હતાશ થઇ જાટો-ના કિલ્લા છોડી પોતાના પાટનગર તરફ ચાલ્યા ગયા

આ ઘટના બન્યા પછી અલ્પ સમયમા ચૂડામણિએ પોતાના નાના બધુ વદનસિહને કેદ કર્યો, કારણ કે તે અત્યત ઉપદ્રવી હતો તે ઘણા વર્ષસુધી બદીવાન રહ્યો અતે અબરરાજ જયસિહે મધ્યસ્થ થઇ વદનસિહને મુક્ત કરાવ્યો અને તેને તેના જ્યેષ્ઠ ભ્રાતા ચૂડામણિ પાસે કેટલીક ભૂમિ પણ અપાવી વદનસિહ મુક્ત થતાની સાથે જયપુરમા જઇ પહોચ્યો અને તેણે જયસિહને થુનપર અધિકાર કરવાને ઉત્તેજિત કર્યો વદનસિહની સલાહસૂચનાથી જયસિહે શીઘ્ર પોતાની સેના લઇ જાટોની ભૂમિમા જઇ થુનના કિલ્લાને ઘેરી લીધો જાટપતિ ચૂડામણિએ પૂર્વવત્ પ્રબળ પરાક્રમસહિત છ માસપર્યત પોતાની રક્ષા કરી, પરતુ પોતાને હીનબળ થયેલો જોઇ અતે તે પોતાના પુત્ર મોહન-સિહને પોતાની સાથે લઇ તે કિલ્લામાથી નાસી ગયો ત્યારપછી અબરરાજે શીઘ્ર થુનના કિલ્લાપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો પછી તેમણે વદનસિહને જાટજાતિના અધીશ્વરસ્વરૂપે ડીગ નામના સ્થાનમા અભિષિક્ત કર્યો આ ડીગ પાછળથી અતિ પ્રસિદ્ધ સ્થળ બન્યુ

વદનસિહને અનેક સતાનો થયા તેમાના સૂર્યમલ્લ, શોભારામ, પ્રતાપસિહ અને વીરનારાયણ નામના ચાર પુત્રોએ પોતાના બાહુબળથી વિશેષ યશ પ્રાપ્ત કર્યો વદનસિહે પોતાના બાહુબળથી દિલ્હીશ્વરના તાબાના અનેક પ્રદેશો પોતાના અધિકારમા લઇ લીધા તેણે પ્રથમ વેર નામના સ્થાનમા એક કિલ્લો બધાવ્યો અને તે પોતાના પુત્ર પ્રતાપસિહને સમર્પિત કરી દીધો તેણે પોતાના જ્યેષ્ઠપુત્ર સૂર્યમલ્લને પોતાનુ સિહાસન અર્પણ કર્યું

સૂર્યમલ્લના પૂર્વજોએ સ્વજાતિની ઉન્નતિ કરવાને માટે જે જે મનોરથો સેવ્યા હતા, તેને પ્રત્યક્ષ કાર્યમા ઉતારવાનુ સાહસ અને બળ સૂર્યમલ્લમા વિદ્યમાન હતુ સૂર્યમલ્લે પોતાના પિતાના આ-સનપર અધિષ્ઠિત થઈ સૌથી પ્રથમ ભરતપુરના અધીશ્વર ખેમાને પરાસ્ત કરી તેપર પોતાનો અધિ-કાર સ્થાપિત કરી દીધો ખેમા તેનો સગો હતો

સવત ૧૮૨૦ (ઇ૦ સ૦ ૧૭૬૪)મા સૂર્યમલ્લે યવનસમ્રાટની રાજધાની દિલ્હીસુધી લૂટફાટ કરવાનો વિચાર કર્યો, પરતુ તેનો આ મનોરથ પૂર્ણ થયો નહિ એક સમયે તે મૃગયા ખેલવાને ગયો હતો એવામા બલુચીઓના એક દળે તેનાપર ભયકર આક્રમણ કર્યું અને તેનો વધ કર્યો સૂર્યમલ્લ-ને જવાહિરસિહ, રતનસિહ, નવલસિહ, નાહરસિહ અને રણજિતસિહ નામના પાચ પુત્રો હતા આ ઉપરાત તેણે એક હરદેવબક્ષ નામના સુકુમાર બાલકને પણ દત્તકસ્વરૂપે ગ્રહણ કર્યો હતો તે એક સમયે શિકાર કરવા જતો હતો, એવામા માર્ગમા તેને આ બાળક મળ્યો હતો ઉક્ત પાચ પુત્રોમાથી પહેલા બે કણબી જાતિની વિવાહિતા સ્ત્રીના ગર્ભથી ઉત્પન્ન થયા હતા ત્રીજો પુત્ર મા-લણના ગર્ભથી ઉત્પન્ન થયો હતો અને શેષ બે પુત્રો સૂર્યમલ્લની સ્વજાતિની સ્ત્રી અર્થાત્ જાટજાતિ-ની સ્ત્રીના ગર્ભથી ઉત્પન્ન થયા હતા

સૂર્યમલ્લનુ મૃત્યુ થયા પછી જે સમયે જવાહિરસિહ તેના સિહાસનપર અભિષિક્ત થયો તેજ સમયે માધોસિહના મસ્તકપર પણ અબરનો રાજમુકુટ શોભાયમાન થયો જવાહિરસિહે સિહાસનપર બેસતાની સાથેજ માધોસિહની સાથે શત્રુતા કરી આ શત્રુતાનો પ્રથમ ઉદ્દેશ તો એ હતો કે જેથી માધોસિહ મહારાષ્ટ્રીઓનો પરાજય ન કરી શકે અને બીજો ઉદ્દેશ એ હતો કે જયપુરરાજ્યને આધીન માચેરીના સામતને પરાસ્ત કરી એ દેશપર પોતાનો અધિકાર જયપુરરાજ્યે કરી લીધો

હતો તેથી જવાહિરસિંહે માચેરીના સામંતનો પક્ષ લઈ તેને મદદરૂપ થવા ધાર્યું હતું હીજરી સન ૧૧૮૨ માં જવાહિરસિંહ અલ્વરપતિને વારંવાર પ્રાર્થના કરવા લાગ્યો કે –"મને કામાદેશ અર્પણ કરો" પરંતુ અલ્વરરાજ માધોસિંહે તે પ્રત્યે કિંચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યું નહિ આથી જવાહિરસિંહે અલ્વરપતિની સાથે યુદ્ધ કરવાની ઇચ્છાથી પોતાની સેના સજ્જ કરી જયપુરરાજ્યમાં થઇને પુષ્કરતીર્થ તરફ કૂચ કરવા માંડી ચિરપ્રચલિત રીતિઅનુસાર જવાહિરસિંહે જયપુરના મહારાજાને પોતાના આગમનવિષે ખબર આપવી જોઇતી હતી અને જો જયપુરપતિએ તેને પોતાના રાજ્યમાં થઇને જવાની રજા આપી હોત તોજ તેણે જયપુરરાજ્યમાં પ્રવેશ કરવો જોઇતો હતો, પરંતુ જવાહિરસિંહે તેમ કર્યું નહિ તેણે જયપુરના મહારાજાની આજ્ઞા લીધાવિનાજ તેમના રાજ્યમાં થઇને પુષ્કરતીર્થતરફ પ્રયાણ કરવા માંડયું જે સમયે જવાહિરસિંહ પુષ્કરતીર્થમાં ગયો તે સમયે ત્યાં મારવાડના મહારાજા પણ વિદ્યમાન હતા આ ઉભય રાજાઓનો પુષ્કરતીર્થમાં મેળાપ થયો જો કે જવાહિરસિંહ જાટજાતિનો હતો તે છતાં પણ સૂર્યવંશી મારવાડપતિએ તેની સાથે પાઘડી બદલીને મિત્રતા બાંધી આ સમયે અલ્વરપતિ રોગગ્રસ્ત થયા હતા અને તેમની આજ્ઞાથી તેમના બે ભ્રાતા હરસહાય અને ગુરુસહાય રાજકાર્ય કરતા હતા જે સમયે ઉક્ત ઉભય ભ્રાતાઓને કર્ણે જવાહિરસિંહની જયપુરના રાજ્યમાંથી આજ્ઞા લીધા વિના પુષ્કરતીર્થ ગયાની વાત પડી, ત્યારે તેમણે માધોસિંહને તે સમાચાર જણાવ્યા અને તેમને પૂછ્યું કે –'બોલો, હવે આ સમયે આપણે શું કરવું જોઇએ ?" આ સમાચાર સાંભળી માધોસિંહ અત્યંત ક્રોધાયમાન થયા અને બોલ્યા કે જવાહિરસિંહને એક એવા આશયનો પત્ર લખો કે હવે અમારા રાજ્યમાં કદિપણ આવીશ નહિ, અને સામંતોને સેના સજ્જ કરવાની આજ્ઞા આપો જો જવાહિરસિંહ ગર્વિત થઇને પૂર્વવત્ પુનઃ આપણા રાજ્યમાંથી જઇ આપણું અપમાન કરે તો આપણે સામંતોસહિત તેનાપર આક્રમણ કરી તેને ઉચિત દંડ આપવો" શીઘ્ર માધોસિંહની આજ્ઞાનુસાર કાર્ય કરવામાં આવ્યું જવાહિરસિંહ કાંઈ ડરી જાય એવો માણસ નહોતો તે માધોસિંહની સાથે યુદ્ધ કરવાના સંકલ્પસહિતજ પોતાને ઘેરથી નીકળ્યો હતો, તેથી તેણે માધોસિંહના પત્રપર કિંચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યું નહિ તે પાછા ફરતી વખત જયપુરરાજ્યમાં થઇને પોતાના પાટનગર તરફ ચાલ્યો જવાહિરસિંહના આ આચરણથી સત્રાસનું બીજારોપણ થયું માધોસિંહની આજ્ઞાનુસાર જયપુરના સમસ્ત સામંતોએ જવાહિરસિંહને ઉચિત દંડ આપવાને માટે પ્રબલ વેગથી તેનાપર આક્રમણ કર્યું ઉભયપક્ષો વચ્ચે ભયંકર યુદ્ધ થવા લાગ્યું આ યુદ્ધમાં અલ્વરરાજ્યના પ્રાયઃ સર્વ પ્રધાન નેતાઓ માર્યા ગયા, પરંતુ અંતે અલ્વરપતિનો જય થયો અને જવાહિરસિંહ રણભૂમિ છોડીને નાસી ગયો

જવાહિરસિંહનું મૃત્યુ થયા પછી તેનો કનિષ્ઠ ભ્રાતા રત્નસિંહ રાજસિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયો રત્નસિંહને વૃંદાવનના એક ગોસ્વામીની સાથે ગાઢી મિત્રતા હતી ઉક્ત ગોસ્વામીએ તેને કહ્યું કે – "હું કિમીઓ જાણું છું અને રાસાયનિક પ્રયોગદ્વારા નિકૃષ્ટ ધાતુને સુવર્ણ બનાવી શકું છું રત્નસિંહે તેના વચનોપર વિશ્વાસ રાખી સુવર્ણ પ્રાપ્ત કરવાની આશાથી તેને પુષ્કળ રૂપિયા આપ્યા ગોસ્વામીએ તેને કહ્યું કે અમુક દિવસે આપને સુવર્ણના રૂપિયા આપીશ જ્યારે બતાવેલી અવધિ નિકટ આવી, ત્યારે તે પાખંડી ગોસ્વામીને ભય ઉત્પન્ન થયો કે, આ ઠગબાજીમાં તો મારા પ્રાણનો નાશ થવાનો સંભવ છે' આથી અંતે તેણે રત્નસિંહના હૃદયમાં છરી મારી તેના પ્રાણ લીધા આ પ્રકારે રત્નસિંહનું મૃત્યુ થયા પછી તેનો નાનો પુત્ર કેશરીસિંહ તેના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયો અને તેનો કાકો નવલસિંહ તેના નામથી રાજકારભાર ચલાવવા લાગ્યો કેશરીસિંહની પછી રણજિતસિંહ જાટોના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયો આ રણજિતસિંહ પોતાના બાહુબળથી ભારતવર્ષમાં વિશેષ પ્રસિદ્ધિ પામ્યો છે અંગ્રેજ સેનાપતિ લૉર્ડ લેકે તેના ભરતપુરના કિલ્લાપર આક્રમણ કર્યું, તે સમયે તેણે પોતાની અમિત તેજસ્વિતા અને પ્રચંડ બાહુબળ પ્રદર્શિત કર્યું હતું ઇતિહાસવેત્તાઓ તેની પુષ્કળ પ્રશંસા કરે છે અંગ્રેજ સેનાપતિ પણ તેની અદ્ભુત વીરતા જોઇને આશ્ચર્યચકિત થઇ ગયો હતો રણજિતસિંહ ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૫ માં મરણ પામ્યો એને રણધીરસિંહ, બલદેવસિંહ, હરદેવસિંહ અને લક્ષ્મણસિંહ નામના ચાર પુત્રો હતા રણધીરસિંહ પોતાના પિતાના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયો તેની પછી રણધીરસિંહનો નાનો પુત્ર રાજસિંહાસનપર

ઘેરો અને તેનો નાકો તેના વાલીતરીકે રાજકાર્ય કરવા લાગ્યો અંગ્રેજોએ તેને પદભ્રષ્ટ કરવાને માટે ભરતપુરના કિલ્લાપર આક્રમણ કર્યું ઘણા દિવસ સુધી તેઓ ઘેરો રાખી રહ્યા ત્યારપછી તેમને વિજય પ્રાપ્ત થયો વિજયી સેનાએ ભરતપુરનો રાજખજાનો અને પ્રજાની સમસ્ત સંપત્તિ લૂંટી લીધી

હવે પુન અંબરરાજ્ય તરફ દૃષ્ટિ ફેરવીશું અંબરના રાજાને જાટસેના સાથે યુદ્ધ થયું તેનાથી પુનઃ માચેરીના સામંતને પુન પોતાની ભૂમિ પ્રાપ્ત થઈ નરુકા શાખાનો પ્રતાપસિંહ નામનો રાજપૂત અંબર તાબાના માચેરી પ્રદેશનો અધીશ્વર હતો કોઈ મહાઅપરાધથી માધોસિંહે પ્રતાપસિંહને દેશનિકાલ કરીને માચેરી હસ્તગત કરી લીધું હતું પ્રતાપસિંહ પદભ્રષ્ટ થયા પછી જાટરાજ જવાહિરસિંહને શરણે ગયા જવાહિરસિંહે તેને આશ્રય આપી તેના પદનું સન્માન રક્ષવાને અર્થે તેને પોતાના રાજ્યમાં થોડી ભૂમિ આપી પ્રતાપસિંહની પાસે ખુશાલીરામ નામનો એક મંત્રી હતો અને જયપુરના દરબારમાં તેના તરફથી નંદરામ નામનો એક કર્મચારી વિરાજતો હતો પ્રતાપસિંહ દેશનિકાલ થયા પછી ઉક્ત ઉભય કર્મચારીઓએ પણ જાટરાજ્યનો આશ્રય લીધો જો કે પ્રતાપસિંહ ખુશાલીરામ અને નંદરામ જાટપતિની કૃપાદૃષ્ટિથી નિર્વિઘ્નતાપૂર્વક ભરતપુરમાં રહીને તેની દાન કરેલી ભૂમિ ભોગવતા હતા તો પણ તેઓના હૃદયમાં સદાસર્વદા સ્વદેશાભિમાન જાગૃત રહેતું હતું તેઓ સ્વદેશ અને સ્વજાતિના લોકોના અપમાનને પોતાનુંજ અપમાન માનતા હતા જે સમયે જવાહિરસિંહ સૈન્ય લઈને જયપુરના મહારાજાની રજા લીધા વિના જયપુર રાજ્યમાં થઈ પુષ્કરતીર્થમાં ગયો તે સમય પ્રતાપસિંહ અને તેના કર્મચારીઓને મોટું અપમાન લાગ્યું અને તેઓ જાટપતિનો આશ્રય અને જાગીરનો પરિત્યાગ કરીને પુન જયપુરરાજ્યમાં ચાલ્યા ગયા જે દિવસે અંબરની સેના અને જાટસેના વચ્ચે ઘોર યુદ્ધ ઉપસ્થિત થયું તે દિવસે પ્રતાપસિંહ પોતાની સેનાસહિત અંબરપતિના પક્ષમાં જઈ જાટોનો નાશ કરવા લાગ્યા એ યુદ્ધમાં જાટ પરાસ્ત થઈ ગયા પ્રતાપસિંહને અંબરપતિએ પરમ આદરપૂર્વક ગ્રહણ કર્યો આ યુદ્ધ થયા પછી માધોસિંહ માત્ર ચાર દિવસપર્યંત જીવિત રહ્યા હતા તેમણે પ્રતાપસિંહની અપૂર્વ સ્વદેશભક્તિ જોઈ તેના સર્વ અપરાધો ક્ષમા કર્યા અને તેનો માચેરી પ્રદેશ પુન તેને અર્પણ કરી દીધો પ્રતાપસિંહે પોતાના આશ્રયદાતા જાટપતિની સામે યુદ્ધ કર્યું તેટલા માટે કેટલાક માણસોએ તેને કૃતઘ્ન કહ્યો છે પરંતુ અમે તેને કૃતઘ્ન કહી શકતા નથી અમે તેને સાચા સ્વદેશભક્ત કહીએ છીએ

સત્તર વર્ષપર્યંત રાજ્ય કરીને માધોસિંહ અતિસારના રોગથી મૃત્યુ પામ્યા જો કે માધોસિંહ થોડો વખત જીવનના રસ ભોગતા તો તેઓ કુશાવહોનું ... તેઓ મૃત્યુ પામ્યા તે સમય તેમના પુત્રની વય અતિ અલ્પ હતી તેથી દિનપ્રતિદિન કુશવાહોની સ્થિતિ ક્ષીણ થવા લાગી માધોસિંહે અનેક નગરની સ્થાપના કરી હતી તેમાં તેમણે સૌથી સવાઇ માધોપુર નામનું નગર બંધાવ્યું એ સમૃદ્ધ માધોપુર રાજસ્થાનના સાથી વિશાલ સુશોભિત વાણિજ્યસ્થાન રણથંભોરના કિલ્લાની પાસે સ્થિત છે માધોસિંહ જ્યોતિષવિદ્યામાં પારદર્શી હતા અને તેમણે પોતાના પિતા સવાઇ જયસિંહના અનેક ગુણો પર સ્વામિત્વ મેળવ્યું હતું તેમના શાસન સમય જયપુરમાં અને પંડિતો માનતા હતા પરંતુ તે સમયે જયપુર નગરની સમક્ષ પવિત્ર બનાવવાની પ્રથા પણ કાઢી પડી ગઈ હતી માધોસિંહને બે રાણીઓના ગર્ભથી પૃથ્વીસિંહ અને પ્રતાપસિંહ નામના બે પુત્રો ઉત્પન્ન થયા માધોસિંહનો સ્વર્ગવાસ થયા પછી તેનો શિશુકુમાર પૃથ્વીસિંહ અંબરના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયો પૃથ્વીસિંહની માતા નાની રાણી હતી અને પ્રતાપસિંહની માતા પટરાણી હતી તેથી પ્રતાપસિંહની માતાજ પૃથ્વીસિંહની વતી રાજકારભાર ચલાવવા લાગી આ રાણી ચંદ્રાવતકુળમાં ઉત્પન્ન થઈ હતી અને તે મૃગનાક્ષી તથા દુષ્ટસ્વભાવની હતી પરંતુ તેણે ફીરોઝ નામના એક માવતની સાથે પ્રેમ બાંધ્યો હતો તેથી તેનું માન વધી ગયું હતું તેણે ફીરોઝને રાજસભાનો સભાસદ બનાવ્યો તેથી સામંતો અત્યંત અપ્રસન્ન થયા અને રાજધાની છોડી પોતાની જાગીરમાં જઈ રહેવા લાગ્યા રાણીએ તેમની કિંચિત્ પણ સ્પૃહા રાખ્યાવિના પોતાની ઇચ્છા પ્રમાણે રાજ્યકારભાર ચલાવવા માંડ્યો તેણે સદાગઢીયના પતિ અંબાજીના હાથનીચે ફોજદાર સેના પોતાની પાસે રાખી અને તેનાદ્વારા રાજ્યકર સંગ્રહિત કરવા માંડ્યો આ સમય આરતરામ નામનો એક માણસ અંબરનો દિવાન હતો વળી

ખુશાલીરામ વહોરા પણ મંત્રી હતો. ખુશાલીરામ ઉચ્ચ - શ્રેણીનો રાજનીતિજ્ઞ હતો; પરંતુ ફીરોઝની પ્રભુતા અને પ્રબલતાએ તેને સર્વથા સામર્થ્યહીન બનાવી દીધો. ફીરોઝ રાણી અને રાજ્ય ઉપર સંપૂર્ણ આધિપત્ય ભોગવતો હતો. નવ વર્ષપર્યંત અંબરનું રાજ્ય આવી નિંદનીય રીતે ચાલ્યું અને એ અવધિ પછી અંબરપતિ પૃથ્વીસિંહ અશ્વપરથી પતિત થઇ પરલોકવાસી થયા; પરંતુ આ સમયે પ્રજાના મનમા એવો પ્રબળ સંદેહ ઉત્પન્ન થયો કે પટરાણીએ પોતાના કુમાર પ્રતાપસિંહને રાજ્ય અપાવવાને માટે પૃથ્વીસિંહને વિષ આપીને મારી નાખ્યો છે. જો કે પ્રતાપસિંહની માતા પટરાણી હતી તોપણ પૃથ્વીસિંહની શૈશવાવસ્થામાં તેના હાથમાં અંબરનું રાજતંત્ર ગયું, એ એક ભયંકર ભૂલ હતી; કારણ કે પૃથ્વીસિંહનો નાશ થવાથી તેનો સ્વાર્થ સિદ્ધ થવાનો સંભવ હતો. પૃથ્વીસિંહ મરણપર્યંત પોતાની સાવકી માતાની શાસનશૃંખલા દૂર કરી શક્યા નહોતા. તેમની બાલ્યાવસ્થામાંજ બિકાનેર અને કૃષ્ણગઢની રાજકુમારીઓની સાથે તેમના વિવાહ થયા હતા. કૃષ્ણગઢની રાજનંદિનીના ગર્ભથી તેમને માનસિંહ નામનો એક પુત્ર ઉત્પન્ન થયો હતો. આ શિશુ માનસિંહ દીર્ઘકાળસુધી અંબરરાજ્યના કંટકસ્વરૂપ રહ્યો હતો. માનસિંહની માતાએ પ્રથમ તેને લઈને ગુપ્તરીતે કૃષ્ણગઢમાં જવાનો વિચાર કર્યો; પરંતુ કુમાર ત્યાં નિર્વિઘ્નતા પૂર્વક રહી શકશે નહિ, એવા ભયથી પાછળથી તેણે તે વિચાર માંડી વાળ્યો અને તે તેને લઇને પરબારી સિંધિયાની છાવણીમાં ચાલી ગઇ. તે સમયથી તે સિંધિયાને આશ્રયે ગ્વાલીઅરમાં રહેવા લાગ્યો.[1]

પૃથ્વીસિંહનું અકાળ મૃત્યુ થયા પછી અંબરના સૂના સિંહાસનપર પટ્ટરાણીના પુત્ર પ્રતાપસિંહ સરલતાથી અધિષ્ઠિત થયા. ખુશાલીરામને રાજાની ઉપાધિ આપી અંબરનો મુખ્ય અમાત્ય બનાવવામાં આવ્યો. પ્રતાપસિંહનો અભિષેક કરવામાં તેણે ઘણી સહાય કરી હતી. મુખ્ય મંત્રીના પદપર વિરાજમાન થઇ તે ક્રમશઃ પોતાની પ્રભુતાનો વિસ્તાર કરવા લાગ્યો. તે સૌથી પહેલાં પોતાના પ્રધાન શત્રુ ફીરોઝની સત્તાનો સંપૂર્ણ લોપ કરવાને વિશેષ પ્રયત્ન કરવા લાગ્યો. તેણે પોતાનો આ મનોરથ સિદ્ધ કરવાને માટે જે ઉપાયો લીધા, તેથી તેના જૂના સ્વામી માચેરીના સામંતને સંપૂર્ણ સ્વાધીનતા પ્રાપ્ત થઈ. પ્રતાપસિંહનો અભિષેક થયો તે પ્રસંગે અંબરરાજ્યના સર્વ સામંતો યથાનિયમ દરબારમાં વિદ્યમાન હતા; પરંતુ માત્ર માચેરીના સામંતજ તેમાં હાજર નહોતા. ફીરોઝરૂપી કંટક દૂર કરવાને માટે તેણે રાજ્યમાં જેમ બને તેમ વિશેષ ઉપદ્રવ ફેલાવવા માડયો. તેણે સામંતોને ખાનગી સૂચના આપી કે તમે રાજાને કર ભરશો નહિ. આટલું કરીનેજ તે શાંત રહ્યો નહિ; પરંતુ તેણે દિલ્લીના પાદશાહની મિત્રતા બાંધી. આ રીતે ફીરોઝને દૂર કરવાને માટે તે ભગીરથ પ્રયત્ન કરવા લાગ્યો.

આ સમયે નજફખાં દિલ્લીના સમ્રાટનો પ્રધાન સેનાપતિ હતો. જાટોનો ઉપદ્રવ અત્યંત વધી જવાથી પાદશાહે તેને તેમનું દમન કરવાની આજ્ઞા આપી. તેણે મહારાષ્ટ્રીઓની સહાય લઇ જાટોપર આક્રમણ કર્યું. રાજનીતિચતુર ખુશાલીરામે આ સુસંધિનો લાભ લઇ પોતાના પૂર્વપ્રભુ માચેરીના સામંતપર એવો સંદેશો મોકલ્યો કે:—"તમે તમારી સેના લઈ પાદશાહના સેનાપતિની સાથે મળી જાઓ અને જાટોની સામે યુદ્ધ કરો." પાદશાહની સેના જે સમયે મહારાષ્ટ્રીઓની સહાયથી જાટોને આગ્રામાંથી નસાડી મૂકી તેમની રાજધાની ભરતપુરપર આક્રમણ કરવા જતી હતી, તે સમયે માચેરીનો સામંત ખુશાલીરામની સલાહઅનુસાર આમંત્રણવિના આવી પાદશાહના સેનાપતિને મળ્યો. આ સમયે જાટોનો નેતા નવલસિંહ હતો. પાદશાહના પક્ષની એકત્રિત સેનાએ જાટોપર પ્રબલ વેગથી આક્રમણ કરી તેમનો સંપૂર્ણ પરાભવ કર્યો. આ યુદ્ધમાં માચેરીના સામંતે પ્રબલ પરાક્રમ દર્શાવી પાદશાહપર મહાન ઉપકાર કર્યો, તેથી પાદશાહે સુપ્રસન્ન થઇ તેને રાવરાજાની ઉપાધિ અર્પણ કરી અને તેને અંબરના રાજ્યથી પૃથક કરી મુગલસામ્રાજ્યનો માંડલિક બનાવ્યો.

---

૧ માનસિંહને બે ત્રણવાર અંબરનું સિંહાસન પ્રાપ્ત કરવાના સંયોગ મળ્યા હતા. બ્રિટિશ રેસિડેંટે ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૨ના માર્ચની ૨૧ મી તારીખે હિંદીસરકારને જે પત્ર લખ્યો હતો તે વાંચો. ઈ૦ સ૦ ૧૮૨૦ માં જયપુરના સામંતો જ્યારે રાજા જગતસિંહના અત્યાચારોથી કુપિત થયા હતા, તે સમયે તથા ઉક્ત રાજાના મૃત્યુ સમયે માનસિંહને સિંહાસન પ્રાપ્ત થવાની સંભાવના હતી.

હવે રાજા ખુશાલીરામે ફીરોઝનો શીઘ્ર નાશ કરવાનો પ્રયત્ન કરવા માંડ્યો તેણે અંબરના સામન્ત સામંતોને એકત્રિત કરી પાદશાહની સેના સાથે મળવાની તૈયારી કરી પ્રતાપસિંહની માતાએ પણ ખુશાલીરામના આ કાર્યપ્રત્યે મધ્ય બાંધો લીધો નહિ ઉલટુ આ સંધિનો લાભ લઇ તે પોતાના યાર ફીરોઝનુ સન્માન વધારવાને માટે પાદશાહને સંતુષ્ટ કરવાની ચેષ્ટા કરવા લાગી ખુશાલીરામ પોતે અંબરની સેનાના સેનાપતિસ્વરૂપે જવા ઇચ્છતો હતો પરંતુ માધોસિંહની પટ્ટરાણીએ તેને બદલે ફીરોઝને સેનાપતિના પદપર નિયુક્ત કરી તેને ખુશાલીરામની સાથે દિલ્હી મોકલ્યો આ ઉચ્ચપદજ ફીરોઝના કાળરૂપ થયુ ફીરોઝ અંબરના પ્રધાન સેનાપતિસ્વરૂપે પાદશાહના મુખ્ય સેનાપતિના શિબિરમા ગયો ખુશાલીરામે માચેરીના રાવરાજાની સાથે મળીને ફીરોઝરૂપી કંટક દૂર કરવાનો પ્રપંચ રચ્યો હતો પરંતુ આ સમયે તેને નિષ્ફળ થતો જોઇ ઉભયે તેને દૂર કરવાનો બીજો ઉપાય શોધી કાઢ્યો રાવરાજા ફીરોઝને મળી મધુર સંભાષણ પ્રીતિભરેલા વચનો તથા સૌજન્ય દ્વારા તેનો વિશ્વાસપાત્ર બની ગયો ફીરોઝ તેને પોતાનો પરમમિત્ર ગણવા લાગ્યો રાવરાજાએ આ પ્રકારે ફીરોઝને હસ્તગત કરી શીઘ્ર વિષપ્રયોગથી તેના પ્રાણ લીધા આ પ્રકારે ફીરોઝરૂપી કંટક દૂર થયો ત્યાર પછી માચેરીના સામંતે ખુશાલીરામની સાથે મળી અંબરનો શાસનભાર માથે લીધો

ફીરોઝનુ મૃત્યુ થયા પછી અલ્પ સમયમા પટ્ટરાણી પણ મૃત્યુ પામી આ સમયે પણ પ્રતાપસિંહની વય ઘણી નાની હતી તેથી તેઓ બીજા કોઇ માણસની સહાયવિના રાજપ્રબંધ ચલાવવાને સમર્થ નહોતા માચેરીના સામંત અને ખુશાલીરામ શાસનકાર્ય ચલાવતા હતા, પરંતુ તેઓ મહત્ત્વાકાંક્ષી હોવાથી પરસ્પર લડી પડ્યા અને અંબરરાજ્ય શીઘ્ર મહાવિપત્તિમા આવી પડ્યુ ખુશાલીરામની પ્રાર્થનાથી વિખ્યાત યોદ્ધા હમદાનીખાના હાથનીચે યવનસમ્રાટની એક સેના અંબરમા આવી થોડા સમયમા અંબરરાજ્યમા ભયંકર ઉપદ્રવો ઉપસ્થિત થયા પાદશાહની સેનાને અંબરમાથી હાંકી કાઢવાને માટે અંબરના સામંતોના એક સમૂહે મહારાષ્ટ્રીઓની સાથે સંધિ કરવાનો વિચાર કર્યો ઘડીમા સંધિ થતી અને ઘડીમા તેને તોડી નાખવામા આવતી આથી મહારાષ્ટ્રીઓનો ઉપદ્રવ પણ વધી પડ્યો થોડા સમયપર્યંત રાજ્યમા સર્વત્ર ઘોર અશાંતિ ભયંકર અત્યાચાર અને દારુણ રુધિરસ્રોતનુ સામ્રાજ્ય પ્રસરી રહ્યુ ત્યાર પછી પ્રતાપસિંહ યોગ્ય વયે પહોચ્યા અને તેમણે રાજતંત્ર પોતાના હસ્તમા લીધુ તેમણે રાજતંત્ર પોતાના કરમા લઇ થોડા વખતમા સમસ્ત વિપત્તિઓ છિન્નભિન્ન કરી નાખી અને ખુશાલીરામ તથા માચેરીના સામંત એ ઉભયની આશા નિષ્ફળ કરી મહારાષ્ટ્રીઓનુ દમન કરવાની દૃઢ પ્રતિજ્ઞા કરી

આ સમયે અત્યાચારી મહારાષ્ટ્રીઓએ ભારતના પ્રત્યેક પ્રાંતમા ભયંકર અત્યાચાર કરવાનો આરંભ કરી દીધો હતો માત્ર જયપુરમાજ નહિ પરંતુ રાજસ્થાનના પ્રત્યેક ભાગમા મહારાષ્ટ્રીઓનો ભારે ઉપદ્રવ હતો અને તેમણે રાજસ્થાનની પ્રજાની અતુલ સંપત્તિ લૂટી લીધી હતી અંબરપતિ પ્રતાપસિંહે સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થતાની સાથેજ પોતાનુ અસીમ સાહસ અને અદ્ભુત રાજચાતુર્ય દર્શાવવા માંડ્યુ તેઓ સારી રીતે જાણી ગયા હતા કે રાજસ્થાનમા જ્યાસુધી મહારાષ્ટ્રીઓનો પગ છે ત્યાસુધી ત્યાની પ્રજાનુ મંગળ કદિપણ થઇ શકનાર નથી આ સમયે (વિ૦ સં૦ ૧૮૩૭)મા મારવાડના સિંહાસનપર મહારાજા વિજયસિંહ વિરાજમાન હતા પ્રતાપસિંહે મારવાડરાજની પાસે એક દૂત મોકલીને તેમને ખબર કરી કે – ' મહાપાપી મહારાષ્ટ્રીઓ આપણી ઉપર ભયંકર અત્યાચાર કરીને આપણને અત્યંત પીડિત કરી રહ્યા છે માટે તેમનુ દમન કરવુ એ આપણુ પરમ કર્તવ્ય છે આ શત્રુઓનુ દમન કરવાને માટે સમગ્ર રાજપૂતરાજાઓએ એકત્રિત થઇ તેમની સામે યુદ્ધ કરવુ જોઇએ જ્યારે તેમનો સંપૂર્ણ પરાભવ થશે, ત્યારેજ આપણે નિશ્ચિંતતાપૂર્વક રાજ્ય કરી શકીશુ સ્વયં રણભૂમિમા જઇને મહારાષ્ટ્રીઓની સામે યુદ્ધ કરવાની મારી અભિલાષા છે, માટે જો આપ આપની રાઠોડ સેનાને સહાય માટે મોકલી આપો તો આપણા મહારાષ્ટ્રીય શત્રુઓનો સંપૂર્ણ પરાભવ થઇ રાજસ્થાન નિષ્કંટક બની જશે મહારાજા વિજયસિંહને પોતાના જાતિબંધુનો આ પત્ર પ્રાપ્ત થતાની સાથેજ તેમણે શીઘ્ર તેમને સહાય કરવાને માટે તૈયારી કરી આ સમયપૂર્વે મહારાજા વિજયસિંહે મહા વિપત્તિમા સપડાવાથી પોતાના તાબાનો અજમેરપ્રદેશ મહારાષ્ટ્રીઓને આપી દીધો હતો, તેથી આ સમયે તેઓ અજમેરપ્રદેશ તેમના હાથમાથી પુનઃ પ્રાપ્ત કરવાને માટે પ્રતાપસિંહને સહાય કરવા

ને તત્પર થયા તેમણે મહાબળવાન રાઠોડસામંત જવાનદાસને સેનાપતિના પદપર નિયુક્ત કરી પોતાની સેના પ્રતાપસિંહની પાસે મોકલી આપી

તુગા નામના સ્થાનપર મહારાષ્ટ્રીયનેતા સિંધિયા અને તેના ફ્રેંચ સેનાપતિ ડિવાઇને પ્રબળ વેગથી મારવાડ અને અંબરની એકત્રિત સેનાપર આક્રમણ કર્યું ઉભય પક્ષો વચ્ચે ભયંકર સમરાગ્નિ પ્રજ્વલિત થઇ ગયો ઉભય પક્ષના સૈનિકો જીવસટ્ટ યુદ્ધ કરવા લાગ્યા ઘણીવાર સુધી યુદ્ધ થયા પછી સિંધિયા પરાસ્ત થયો અને સમસ્ત અસ્ત્રશસ્ત્ર તથા દ્રવ્યાદિને રણભૂમિમાં મૂકી તે પલાયન કરી ગયો વિજયી રાઠોડ અને કુશાવહસેનાએ પરમ આનંદ પામી શત્રુપક્ષનો સર્વ સામાન લૂંટી લઇ માહોમાંહે વહેંચી લીધો આ પ્રસંગે અંબરના મહારાજા પ્રતાપસિંહ સ્વયં રણભૂમિમાં આવ્યા હતા આ યુદ્ધ ઇ૦ સ૦ ૧૭૮૯ માં થયું હતું મહારાજા પ્રતાપસિંહે આ યુદ્ધમાં વિજય પ્રાપ્ત કર્યા પછી એક મહોત્સવ કરી ૨૮ લોકોને ૨૪ લાખ રૂપિયાનું દાન કર્યું હતું

આ [1]તુગાના સમરમાં મહારાજા પ્રતાપસિંહને વિજય પ્રાપ્ત થવાથી તેમની સુકીર્તિ સમસ્ત રાજસ્થાનમાં પ્રસરી ગઇ તેઓ પૂર્ણ પ્રતાપથી પોતાના પિતાનું રાજ્ય કરવા લાગ્યા અંબરમાં સર્વત્ર શાંતિદેવીનું સામ્રાજ્ય પ્રસરી રહ્યું પ્રજા નિર્વિઘ્ન થઇ સુખશાંતિનો ઉપભોગ લેવા લાગી, પરંતુ આ શાંતિ દીર્ઘકાળપર્યંત સ્થાયી રહી નહિ રાજપૂતોના ભાગ્યમાં અશાંતિજ લખેલી હતી જો કે માધોજીસિંધિયા તુગાના યુદ્ધમાં પરાસ્ત થઇને પલાયન કરી ગયો હતો, તોપણ થોડા વર્ષમાં તેણે મહાબળ સંચિત કર્યું અને તે પોતાની પ્રચંડ સેના લઇ મારવાડનો વિધ્વંસ કરવાને માટે આવ્યો

પ્રતાપસિંહની માગણીથી મહારાજા વિજયસિંહે પોતાની સેના તુગાના યુદ્ધમાં મોકલી આપી હતી હવે તેમને પ્રતાપસિંહની પાસે સહાય માગવાનો પ્રસંગ આવ્યો તેમણે પોતાના પ્રચંડ શત્રુના આક્રમણની ગતિ રોકવાને માટે પ્રતાપસિંહની પાસે એક દૂત મોકલી તેમને સહાય કરવાને પ્રાર્થના કરી વીરશ્રેષ્ઠ પ્રતાપસિંહે શીઘ્ર પોતાની સેના મારવાડમાં મોકલી આપી, પરંતુ રાઠોડકવિએ કુશાવહોને અપમાન લાગે એવું કાવ્ય રચવાથી તેમણે રાઠોડોનો પક્ષ છોડી દીધો ઉક્ત કાવ્યથી તેઓ પોતાનું એવું મહા અપમાન થયેલું સમજ્યા કે તેઓ રાઠોડોને ભયંકર વિપત્તિમાં નાખતાં કિંચિત્ પણ લજ્જિત થયા નહિ અંબરનો સેનાપતિ ગુપ્તરીતે મહારાષ્ટ્રીયનેતાને મળી ગયો હતો પરંતુ રાઠોડોને આ ઘટનાની લેશ પણ ખબર નહોતી ત્યાર પછી પાટણ નામના સ્થાનમાં રાઠોડાએ મહારાષ્ટ્રીઓપર પૂર્વવત્ પ્રબળ પરાક્રમપૂર્વક આક્રમણ કર્યું કુશાવહોની સેનાએ રાઠોડોને સહાય કરી નહિ તે તટસ્થજ ઉભી રહી રાઠોડો કુશાવહોનો પ્રપંચ સમજી ગયા, પરંતુ તેઓ કિંચિત્ પણ ભયભીત થયા નહિ તેમણે અપૂર્વ તેજસ્વિતાપૂર્વક યુદ્ધ ચાલુ રાખ્યું, પરંતુ અંતે રાઠોડોનો પરાભવ થયો અને મહારાષ્ટ્રીઓને વિજયલક્ષ્મી પ્રાપ્ત થઈ પાટણના યુદ્ધમાં કુશાવહોની સહાય નહિ મળવાથીજ રાઠોડો પરાસ્ત થયા હતા, પરંતુ મહારાજા પ્રતાપસિંહે જ્યારે આ વાત જાણી ત્યારે તેઓ અત્યંત દુઃખિત થયા જો પ્રતાપસિંહ પૂર્વવત્ આ સમયે પણ સ્વયં રણભૂમિમાં ગયા હોત તો કુશાવહોની સેનાને તેઓ આ ચિરકલંકમાંથી બચાવી શકત અને પોતાનું ગૌરવ વૃદ્ધિગત કરી શકત

પાટણના યુદ્ધમાં રાઠોડોનો પરાજય થયો અને પ્રતાપસિંહની તેમની સાથેની મિત્રતા તૂટી ગઇ તેથી ઇ૦ સ૦ ૧૭૯૧માં તુકાજીહોલ્કરે જયપુરપર આક્રમણ કરી પ્રતાપસિંહને પરાસ્ત કર્યા પ્રતાપસિંહે આ સમયે મહાવિપત્તિમાં આવી પડીને તુકાજીને ખંડણી આપવાનો સ્વીકાર કર્યો પાછળથી તેમને અમીરખાનને આ ખંડણી આપવી પડી હતી આ સમયથી ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૩ માં પ્રતાપસિંહનું મૃત્યુ થયું ત્યાંસુધી જયપુરનું રાજ્ય મહાદુર્દશામાં રહ્યું આ અરસામાં મહારાષ્ટ્રીઓ દેશમાં લૂંટફાટ કરીને પ્રજાનું સત્યાનાશ વાળતા હતા

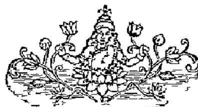
પ્રતાપસિંહના રાજત્વકાળનો ઇતિહાસ લખવા બેસીએ તો યવનરાજ્યની અંતિમ અવસ્થાનો સમસ્ત ઇતિહાસ લખવો પડે પ્રતાપસિંહે પચ્ચીસ વર્ષપર્યંત રાજ્ય કર્યું તેઓ પરમ સાહસિક રાજા હતા તેમનું બુદ્ધિબળ પણ કાંઈ ન્યૂન નહોતું, તોપણ લૂંટપ્રિય તસ્કરોના ઉપદ્રવો અને રાજ્યના સામંતોના માંહોમાંહેના કલહની સામે તેમની સાહસિકતા અને બુદ્ધિચાતુર્ય સફળતા પ્રાપ્ત કરી

[1] આ સમરનું વર્ણન રાજસ્થાનના ઈતિહાસના પ્રથમ ભાગમાં વર્ણિત થઈ ચૂક્યું છે

શકયા નહિ. માચેરીપ્રદેશ યવનસામ્રાજ્યમાં સંયુકત થઇ ગયો, તેથી જયપુરના રાજ્યની ઉપજ અતિ ન્યૂન થઇ ગઇ હતી. વળી તેમના પૂર્વજોએ જે અઢળક દ્રવ્ય સંચિત કર્યું હતુ તે પણ મહારાષ્ટ્રીઓના તાબામાં જતું રહ્યું. તેમની પાસેથી મહારાષ્ટ્રીઓએ એકંદર ૮૦ લાખ રૂપીઆ લીધા હતા. પૂર્વે અમ્બરના ખજાનામાં એટલુ દ્રવ્ય હતું કે માધોસિંહ જ્યારે સિંહાસનાભિષિક્ત થયા ત્યારે તેમણે મુઠી ભરી ભરીને રૂપિયાની વૃષ્ટિ કરી હતી અને મહારાજા પ્રતાપસિંહને જ્યારે તુંગાના યુદ્ધમાં વિજય મળ્યો, ત્યારે તેમણે ૨૪ લાખ રૂપિયાનું દાન કર્યું હતું.

યવનસામ્રાજ્યનો અંતકાળ નિકટ આવી પહોચ્યો ત્યારે ભારતવર્ષમા મહારાષ્ટ્રીઓ અને જાટો વિશેષ પ્રબળ થઇ ગયા હતા. તેમનાદ્વારા મુગલોની પ્રભા અત્યંત મંદ થઇ ગઇ અને પ્રાચીન રાજપૂતરાજ્યો પણ તેજહીન બની ગયા. થોડા સમય પછી પિંઢારાના દળે મસ્તક ઉન્નત કરી સર્વત્ર અરાજકતા પ્રસારી દીધી. અંતે પરિણામ એ આવ્યું કે મોગલસામ્રાજ્યનો અંત આવી ગયો, મહારાષ્ટ્રીઓ અને જાટોની ગતિનો પ્રતિરોધ થયો, પિંઢારાઓ દંડિત થયા, રાજપૂતજાતિની જીવન-શક્તિ ન્યૂન થઇ ગઈ અને એક નાના દ્વીપના નિવાસી અંગ્રેજો પ્રબળ થઈ ભારતવર્ષમા તેમના રાજ્યની સ્થાપના થઇ નવીન યુગનો આરંભ થયો. જ્યારે ચોતરફથી અનેક જાતિઓએ લૂટફાટ કરવા માંડી ત્યારે જયપુરના મહારાજા તેમનું દમન કરી શકયા નહિ. સામંતોનો કુસપ એજ માત્ર અમ્બરરાજ્યની અવનતિનું કારણ નથી; પરંતુ પિંઢારા, જાટ ઇત્યાદિ લોકોનાં સતત આક્રમણથી રાજસ્થાનનાં અન્યાન્ય રાજ્યોની પેઠે જયપુરરાજ્યની પણ અવનતિ થઇ હતી. જો આ સમયે મેવાડ, મારવાડ, અંબર, બિકાનેર, જેસલમીર વગેરે દેશોના રાજાઓ એકત્રિત થઇ સ્વદેશાભિમાનથી ઉત્તેજિત બની ભયાનક સિંહનાદ કરી શત્રુઓની સામે યુદ્ધ કરત તો મહારાષ્ટ્રીઓ અને પિંઢારાઓ રાજસ્થાનની આવી શોચનીય દશા કદિ પણ કરી શકત નહિ. તુંગાના યુદ્ધમાં કેવળ મારવાડના મહારાજાની સહાયથીજ પ્રતાપસિંહે મહારાષ્ટ્રીઓને પરાસ્ત કરી દીધા હતા તેમજ પાટણના યુદ્ધમાં રાઠોડ-કવિએ દુર્બુદ્ધિને વશ થઇ નિંદનીય કવિતા રચીને કુશાવહો અને રાઠોડો વચ્ચે કુસંપ કરાવ્યો ન હોત તો સિંધિયા રાજસ્થાનમા કદિ પણ પગ મૂકવાને સમર્થ થાત નહિ.

ઇશ્વરીસિંહના સમયમા અંબરના રાજ્યની સાથે મહારાષ્ટ્રીઓને પ્રથમ સંયોગ થયો હતો અને માધોસિંહના શાસનકાળમા મહારાષ્ટ્રીઓ અંબરમાથી ઘણું દ્રવ્ય ખેંચી ગયા હતા; પરંતુ પ્રતાપસિંહે તુંગાના યુદ્ધમા મહારાષ્ટ્રીઓને પરાસ્ત કરી મહાન કીર્તિ પ્રાપ્ત કરી હતી. પ્રતાપસિંહ એક મહાવીર અને બુદ્ધિવાન રાજા હતા, એમાં કિંચિત્ પણ શક નથી; પરંતુ કેવલ કાળના પ્રભાવથીજ તેઓ અંબરરાજ્યમાં ચાલતા ઉપદ્રવોનું નિવારણ કરી શકયા નહોતા.

अध्याय ४ थो

મહારાજા જગતસિંહનો સિંહાસનપર થયેલો અભિષેક—મહારાષ્ટ્રીઓના અત્યાચારથી રાજપૂતરાજ્યોનો થયેલો વિધ્વંસ—બ્રિટિશસરકારની સાથે સંધિ કરવાને માટે મહારાજા જગતસિંહે પ્રથમ કરેલો પ્રસ્તાવ—સંધિબંધન—સંધિપત્ર—હોલ્કરની વિરુદ્ધ યુદ્ધ કરવાને જગતસિંહનું અંગ્રેજસેનાપતિ લોર્ડ લેકની સાથે મળી જવું—મેવાડના રાણાની કન્યા કૃષ્ણાકુમારી સાથે વિવાહ કરવાને માટે જગતસિંહે મેવાડમાં મોકલેલો ઉપહાર—મારવાડપતિ માનસિંહનું તે સમસ્ત ઉપહારદ્રવ્ય લુંટી લેવું—માનસિંહના આ કૃત્યથી જગતસિંહને ચડેલો ક્રોધ—સિંધિયા—માનસિંહની વિરુદ્ધ જગતસિંહે કરેલું યુદ્ધ—પોકર્ણના સામંત સવાઇસિંહનું જગતસિંહની સાથે મળી જવું—જયપુરમાં લક્ષ કરતાં પણ અધિક સેનાનું એકત્રિત થવું—માનસિંહની સાથે થયેલું યુદ્ધ—માનસિંહનું નાસી જવું—જગતસિંહનું રાજધાની જોધપુર લુંટવું—જોધપુરનો કિલ્લો ઘેરી લેવો—અમીરખાંએ જયપુરપર કરેલું આક્રમણ—જગતસિંહનું રણક્ષેત્ર છોડી કલંકિત થઈ પોતાના રાજ્યમાં નાસી જવું—મહારાષ્ટ્રીઓએ જયપુરપર કરેલું આક્રમણ—તેમણે લીધેલી ચોથ—અંગ્રેજસરકારની સાથે બીજીવાર સંધિ કરવાનો વિચાર—સંધિબંધન—સંધિપત્ર—જગતસિંહના ચારિત્ર્યના સંબંધમાં કર્નલ ટોડનો અભિપ્રાય—જગતસિંહનું મૃત્યુ—મોહનસિંહ—મોહનસિંહનો અભિષેક કરવા માટે રચાએલા પ્રપંચનું વિષમય ફલ—રાજસિંહાસનનો અધિકારી નિયુક્ત કરવો—રાજપૂતરીતિની અજ્ઞાનતાથી નિપજેલું વિષમય ફલ—મોહનસિંહને જયપુરના સિંહાસનપર અભિષિક્ત કરવાથી થતો રાજપૂતરીતિનો અનાદર—પ્રચલિત રીતિના નામનું કારણ—તે સંબંધે બ્રિટિશ કર્મચારીનું આચરણ—મોહનસિંહના અભિષેક સામે યથાર્થ સિંહાસનાધિકારીનો વાંધો—નાજરનું વિપત્તિમાં આવી પડવું—જાતીયયુદ્ધની સંભાવના—જગતસિંહની વિધવા રાણીને પુત્ર થયો છે એવી ખબર ફેલાવી—સમસ્ત ઉપદ્રવોની શાંતિ—જયસિંહનો જન્મ.

મહારાજા પ્રતાપસિંહનો સ્વર્ગવાસ થયા પછી જગતસિંહ અંબરના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા. કર્નલટૉડે મહારાજા જગતસિંહના શાસનકાળનો કાંઇ ઝાઝો ઇતિહાસ આપ્યો નથી. તેમનાં નેત્રાસન્મુખ જગતસિંહ રાજ્ય કરતા હતા, પરંતુ તેમનો રાજ્યપ્રબંધ અસંત કલંકિત અને તેમનું ચારિત્ર્ય અસંત ઘૃણિત હોવાથી તેમણે તેનું વિશેષ વર્ણન કર્યું નથી; પણ અમે આ નીતિનું અવલંબન કરી શકતા નથી. જ્યારે કોઈપણ રાજવંશનો ઇતિહાસ લખવામાં આવે ત્યારે ગમે તેવા દુષ્ટ અને દુરાચારી રાજાનો ઇતિહાસ પણ યથાર્થ લખવો જોઇએ, એવો અમારો આધીન મત છે. કોઇના પ્રતિ પણ ઉપેક્ષા દર્શાવવી એ લેખકનું કર્તવ્ય નથી; માટે અમે જગતસિંહના શાસનસમયનો ઇતિહાસ અથેતિ આપીએ છીએ. કર્નલ ટૉડે તેમના સંબંધમાં થોડોક ઉલ્લેખ કર્યો છે તે અમે પાછળ આપીશું.

મહારાજા જગતસિંહે ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૩ મા અંબરનો રાજમુકુટ પોતાના મસ્તકપર ધારણ કર્યો આ સમયે માત્ર અંબરરાજ નહિ, પરંતુ સમસ્ત રાજપૂતરાજો અવનતિને પ્રાપ્ત થયા હતા જો કે દુરાચારી ઔરંગઝેબના મરણ પછી રાજસ્થાનના સમસ્ત રાજપૂતરાજાઓએ પોતાના રાજ્યની સીમા અને પોતાનુ બળ વૃદ્ધિગત કરી લીધુ હતુ, તોપણ યવનરાજના પતનની સાથે મહારાષ્ટ્રીઓનો ઉદય થયો અને તેમના દળના દળ રાજસ્થાનમા આવીને રાજપૂતોના સુખ અને શાંતિને નષ્ટભ્રષ્ટ કરવા લાગ્યા

જો કે યવનસમ્રાટો પિશાચસ્વરૂપ ધારણ કરી કોઇ કોઇ વખત રાજપૂતરાજ્યોનો વિધ્વંસ કરી નાખતા હતા,તોપણ તેથી રાજપૂતોની જાતીયશક્તિ કદિ પણ લોપ થઈ નહોતી ઉલટુ યવનસમ્રાટને આધીન રહીને અંબર, મારવાડ વગેરેના રાજાઓએ પોતાની ઉન્નતિ ઉત્તમ પ્રકારે કરી લીધી હતી યવનલોકોના શાસનકાળમા રાજપૂતોએ ધન, સંપત્તિ, સન્માન કીર્તિ તથા બળને વૃદ્ધિગત કરવામા કોઇ પણ પ્રકારની ત્રુટિ કરી નહોતી પરંતુ મહારાષ્ટ્રીઓના દળે રાજસ્થાનમા પ્રવેશ કરી ત્યાના પ્રત્યેક રાજ્યોમા લૂટમાર કરીને પ્રજાની સમસ્ત સંપત્તિ હરણ કરી લીધી મહારાષ્ટ્રીઓના અત્યાચારથી પ્રજાના સુખ અને શાંતિનો સંપૂર્ણ લોપ થયો વાણિજ્ય-વ્યાપાર બંધ પડી ગયા કૃષિકારોએ કૃષિકાર્યને તિલાંજલિ આપી અને સર્વત્ર શૂન્યતા પ્રસરી રહી આ રીતે રાજસ્થાનના પ્રત્યેક રાજ્યની દશા અત્યંત શોચનીય બની ગઇ મહારાષ્ટ્રીઓના હોલ્કર અને સિંધિયા એ બે પ્રધાન નેતા હતા તદુપરાંત અમીરખાં વગેરે પઠાણ લૂટારાઓએ પણ રાજસ્થાનમા ઉપદ્રવ કરવામા કાંઇ ત્રુટિ રાખી નહિ જો કે તુંગાના સમરની પેઠે એક બીજા યુદ્ધમા રાજપૂતરાજાઓએ એકત્રિત થઇ લૂટારાઓને પરાસ્ત કર્યા હતા પરંતુ તે યુદ્ધ બાર પખાલ પાણીમા ચપટી લોટ સમાન હતુ મહારાજા જગતસિંહ અંબરના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા તે પૂર્વે દીર્ઘ કાળથી મહારાષ્ટ્રીઓના ભયંકર અત્યાચાર શરૂ થઇ ગયા હતા પણ તેમના સિંહાસનારૂઢ થયા પછી તો તેમના અત્યાચારની ભયંકરતામા વિશેષ વૃદ્ધિ થઇ આ મહાવિપત્તિના કાળમા આનાજનક વાત એ હતી કે ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કંપની બંગાળામા પોતાનો સંપૂર્ણ અધિકાર સ્થાપિત કરી ધીરે ધીરે ભારતવર્ષના ઇતર પ્રાંતોમા પોતાની સત્તા પ્રસારતી જતી હતી બ્રિટિશસિંહે જોયુ કે મહારાષ્ટ્રીઓનુ દમન કર્યાં વિના સમસ્ત ભારતવર્ષ હસ્તગત કરવુ દુર્ઘટ છે આથી તે મહારાષ્ટ્રીઓને પરાક્રાંત કરવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યો બ્રિટિશસરકાર સારીપેઠે જાણતી હતી કે મહારાષ્ટ્રીય લૂટારાઓના સિંધિયા અને હોલ્કર એ બે નેતાઓ રાજપૂત રાજાઓ ઉપર ભયંકર અત્યાચાર કરી રહ્યા છે અને તેથી તેમને ભારે હાનિ થઇ રહી છે, આથી તેણે વિચાર કર્યો કે જો તેઓ અમારી સાથે સંધિ કરે તો તેમને વિશેષ લાભ થાય આવો વિચાર કરી બ્રિટિશસરકારે અંબરપતિ મહારાજા જગતસિંહની સાથે સંધિ કરવાનો પ્રસ્તાવ ઉપસ્થિત કર્યો મહારાજા જગતસિંહે રાજસિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થઇ જોયુ કે એક તરફ યવનસામ્રાજ્ય જેવી રીતે સાતમ વર્ષનુ જીવન ભોગવી લુપ્ત થતુ જાય છે, તેવી રીતે બીજી તરફ બ્રિટિશસામ્રાજ્ય ઉત્તરોત્તર પોતાની ઉન્નતિ કરતુ જાય છે વળી તેમણે પોતાના મનમા એવો વિચાર કર્યો કે—“ મહારાષ્ટ્રીઓ સમસ્ત શ્રેણીના મનુષ્યોને પીડિત કરી તેમની સર્વ સંપત્તિ લૂટી લઇ અનેક દેશોપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી નવીન રાજ્યની સ્થાપના કરતા જાય છે, તોપણ બ્રિટિશસરકારના જેટલો દૃઢ પાયો મહારાષ્ટ્રીઓનો નથી, તેથી બ્રિટિશસરકારની સાથે સંધિ કરવી વિશેષ લાભદાયક છે ”

બ્રિટિશસરકારની સાથે મહારાજા જગતસિંહને જે પ્રથમ સંધિ થઇ તે વિષે કર્નલ ટૉડ કાંઇ પણ ઉલ્લેખ કર્યો નથી મહાશય એચિસન પોતાના ગ્રંથમા આ સંધિસંબંધે લખે છે કે—“રાજપૂત રાજ્યોપરથી મુસલમાનોના પ્રભુત્વનો લોપ થયા પછી તેપર મહારાષ્ટ્રીઓના પ્રભુત્વનો વિસ્તાર થયો ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૩ મા અંગ્રેજોની સાથે જયપુરના મહારાજાને સંધિ થઇ આ સમયે જગતસિંહ જયપુરના મહારાજા હતા બ્રિટિશસરકારે રાજપૂતરાજાઓને પોતાના મિત્ર બનાવી મહારાષ્ટ્રીય દળનુ દમન કરવાની નીતિ અંગીકાર કરી અને તે નીતિ અનુસાર ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૩ મા તેણે જયપુરના મહારાજાની સાથે સંધિ કરી

જો કે મહારાજા જગતસિંહ અંગ્રેજોની સાથે સંધિ કરવાને સંમત થયા હતા, તોપણ તે સમયે

બ્રિટિશસરકારની વિશેષ પ્રભુતા ભારતવર્ષપર સ્થાપિત થઇ નહોતી તેથી તેમણે તે સંધિપત્રપર પોતાના હસ્તાક્ષર કર્યા નહોતા તેમણે બ્રિટિશસરકારની સાથે કેવલ સાધારણ મૈત્રીસંબંધ સ્થાપિત કર્યો હતો તેમની વચ્ચે નિમ્નલિખિત ધારાઓથી યુક્ત સંધિ થઇ

સંધિપત્ર

માનનીય બ્રિટિશ ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કંપનીની સાથે રાજરાજેન્દ્ર જગતસિંહ બહાદૂરની મિત્રતાનો આ સંધિપત્ર છે ગવર્નર જનરલ માર્કિસ ઑફ વેલેસ્લીની તથા ભારતવર્ષમા રહેલી સમસ્ત સેનાના કૅપ્ટન જનરલ જિરાર્ડ લેક બ્રિટિશ ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કંપની તરફથી મહારાજા જગતસિંહ બહાદૂરની સાથે આ સંધિ કરે છે

(૧) માનનીય બ્રિટિશ ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કંપની અને મહારાજા જગતસિંહ બહાદૂર તથા તેમના ભાવી ઉત્તરાધિકારીઓમધ્યે દૃઢ અને ચિરસ્થાયી મિત્રતા સ્થાપિત થઇ છે

(૨) એક પક્ષના શત્રુ બીજા પક્ષના શત્રુસ્વરૂપ અને એક પક્ષના મિત્ર બીજા પક્ષના મિત્ર સ્વરૂપ ગણવામા આવશે ઉભય રાજ્યો આ નિયમ ચિરકાલપર્યંત સાચવશે

(૩) મહારાજાધિરાજ જગતસિંહ સાંપ્રતમા જે દેશના અધિકારી છે, તે દેશના શાસનમા બ્રિટિશસરકાર હસ્તક્ષેપ કરશે નહિ અને તેમની પાસે ખંડણી પણ લેશે નહિ

(૪) માનનીય કંપનીએ હિંદુસ્થાનના જે ભાગપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો છે, તે ભાગો પર જો કોઇ શત્રુ આક્રમણ કરવાનો પ્રયત્ન કરે તો મહારાજાધિરાજે કંપનીને સહાય કરવાને માટે પોતાના તાબાની સમસ્ત સેના મોકલવી અને શત્રુને પરાસ્ત કરવાનો પ્રયત્ન કરવો આમ કરીને પોતાની મિત્રતાનો યથાર્થ પરિચય આપવામા કિંચિત્ પણ ત્રુટિ કરવી નહિ

(૫) પ્રસ્તુત સંધિપત્રની બીજી કલમ પ્રમાણે મિત્રતા સ્થાપિત થવાથી બ્રિટિશસરકાર સર્વદા રાજાધિરાજના દેશોનું શત્રુઓના હાથમાથી સંરક્ષણ કરવાને તત્પર રહેશે જો મહારાજાની સાથે કોઇ બીજા રાજ્યને વિવાદ ઉપસ્થિત થાય તો મહારાજાએ પ્રથમ બ્રિટિશસરકારની નિકટ વિવાદનુ કારણ રજુ કરવુ અને બ્રિટિશસરકારે સનાહસપથી તે ઝગડાનુ નિવારણ કરવાની ચેષ્ટા કરવી જો મહારાજાના પ્રતિપક્ષીના દોષથી કોઇપણ પ્રકારની ઉચિત તપાસ થઇ શકે નહિ તો મહારાજાએ કંપનીની પાસે સેનાની સહાયને માટે પ્રાર્થના કરવી આ પ્રાર્થનાનો સ્વીકાર કરવામા આવશે અને જે સેનાની સહાય કરવામા આવશે તે સંબંધી સર્વ વ્યય ભારતવર્ષના અન્યાન્ય રાજાઓની પેરે મહારાજાની પાસેથી લેવામા આવશે મહારાજાએ આ વ્યય આપવાનો સ્વીકાર કર્યો છે

(૬) વાસ્તવમા મહારાજા પોતાની સેનાના પ્રભુ છે પરંતુ યુદ્ધના સમયમા તે સેના અંગ્રેજી સેનાના સેનાપતિની આજ્ઞા પ્રમાણે કાર્ય કરશે

(૭) બ્રિટિશસરકારની સંમતિવિના મહારાજા પોતાના રાજકાર્યના માટે અંગ્રેજ ફ્રેંચ વા ઇતર જાતિના યુરોપીઅનને નિયુક્ત કરી શકશે નહિ અથવા કોઇ પણ યુરોપીઅનને પોતાના રાજ્યમા આશ્રય આપી શકશે નહિ

ઉપરોક્ત સાત ધારાઓથી યુક્ત આ સંધિપત્ર મહામાન્ય જનરલ જીરાર્ડ લેક તરફથી મરહિદ નામના સ્થાનમા સંવત ૧૮૬૦મા)ઇ૦સ૦૧૮૦૩ના ડિસેમ્બરની ૧૨ મી તારીખે)તૈયાર કરવામા આવ્યો છે અને તેજ દિવસે તેપર હસ્તાક્ષર કરી મહોર કરવામા આવી છે

બ્રિટિશ ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કંપનીની મહોર

(હસ્તાક્ષર) વેલેસ્લી

ના૦ ગવર્નરજનરલે આ સંધિપત્રનો ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૪ના જાન્યુઆરીની ૧૫ મી તારીખે સ્વીકાર કર્યો

(હસ્તાક્ષર) જી૦ એચ૦ બાર્લો
જી૦ ડાનિ

આ સંધિપત્ર વાચવાથી પાઠકને સારી રીતે જ્ઞાત થશે કે બ્રિટિશસરકાર મિત્રભાવેજ મહારાજા જગતસિંહના રાજ્યની શત્રુઓના પંજામાથી રક્ષા કરવાને સમ્મત થઇ હતી આ સમયે મરાઠાઓએ ભયંકર અત્યાચાર કરીને જયપુરના રાજ્યને નષ્ટભ્રષ્ટ કરી રહ્યા હતા આ કારણથી મહારાજા જગતસિ-

હને બ્રિટિશસરકારની સહાય લેવાનુ ઉચિત લાગ્યુ ઉપરોકત સધિપત્રપર મહારાજા જગતસિહે હસ્તાક્ષર પણ કર્યા નહોતા અને બ્રિટિશસરકારને ખંડણી આપવાનો પણ સ્વીકાર કર્યો નહોતો તે પરથી જણાશે કે જે સમયે આ સધિ થઇ તે સમયે મહારાજા જગતસિહ અને બ્રિટિશસરકાર એ ઉભય ભ્રમણ કક્ષામા હતા

જો કે મહારાજા જગતસિહે બ્રિટિશસરકારની સાથે સધિ કરી તોપણ તેમની મિત્રતા દીર્ઘકાળ પર્યંતસ્થાયી રહી નહિ મહાશય એચીસન પોતાના ગ્રથમા લખે છે કે જયપુરના મહારાજા સધિપત્રના નિયમોનુ પાલન કરવામા ત્રુટિ કરવા લાગ્યા" વળી લૉર્ડ કૉર્નવાલીસે દેશી રાજાઓની સાથેના સબધિબધનો સર્વથા તોડી નાખવાનો સકલ્પ કર્યો હતો તેમણે સ્પષ્ટરીતે જાહેર કર્યું કે ' જયપુરરાજ્ય સાથેની સધિ રદ કરવામા આવે છે કારણ કે બ્રિટિશસરકાર જે શરતે જયપુરરાજ્યની રક્ષા કરવાને તત્પર થઇ છે તે પ્રકારે તે તેની રક્ષા કરી શકશે નહિ મહારાજા જગતસિંહે કયા નિયમોનુ પાલન કર્યું નહોતુ તે કાઇ ઇતિહાસપરથી જણાતુ નથી લૉર્ડ કૉર્નવાલીસનો એવો મત હતો કે દેશી રાજાઓની સાથે સધિ કરવાથી બ્રિટિશસરકારને કાઇ પણ લાભ થવાનો સભવ નથી આથી તેમણે દેશી રાજાઓની સાથે થયેલી સધિઓ રદ કરી તે મુજબ અન્ય રાજાઓની પેઠે જયપુરરાજ્યની સાથે થયેલી સધિ પણ તેમણે રદ કરી

પરતુ લૉર્ડ કૉર્નવૉલીસની આવી આજ્ઞા થઇ તે પૂર્વે મહારાજા જગતસિહે હોલ્કરની સાથે અગ્રેજોને યુદ્ધ થયુ તે પ્રસગે બ્રિટિશસરકારને સહાય કરી હતી અને તેથી લૉર્ડ લેકે તેમને સદા સહાય કરવાનુ વચન આપ્યુ હતુ તે છતા પણ સર જ્યોર્જ બાર્લોએ ગવર્નરજનરલના હુકમને માન આપી જયપુરરાજ્યની સાથે થયેલી સધિ રદ કરી દીધી

હવે જયપુરરાજ્યને મહારાષ્ટ્રીઓના દલ પુન નષ્ટભ્રષ્ટ કરવા લાગ્યા જયપુરના મહારાજાએ લૉર્ડ લેકની સાથે મળીને હોલ્કરની વિરુદ્ધ શસ્ત્ર ધારણ કર્યા હતા, તેથી મહારાષ્ટ્રીઓએ જગતસિંહનુ સર્વસ્વ નાશ કરવાનો સકલ્પ કર્યો હતો

ત્યાર પછી મહારાજા જગતસિહે અત્યત ખરાબ કાર્યમા હાથ નાખ્યો આ સમયે જયપુરરાજ્યનુ ભાગ્યાકાશ શ્યામ અને ઘનઘોર અભ્રોથી આવૃત થઇ ગયુ હતુ માહોમાહેના દ્વેષથી સમસ્ત રાજસ્થાન આ સમયે અવનતિપથપર ચાલતુ હતુ આવા વિપત્તિના સમયમા મહારાજા જગતસિહે અત્યત અનિષ્ટકારક કાર્ય કર્યું જો કે પ્રથમ તો તેમણે રાજપૂતોચિત શૂરવીરતા બલિદાન તથા પાંડિત્ય દર્શાવ્યુ પરતુ પાછળથી તેમણે કલકિત કાર્ય કર્યું

જે સમયે મહારાજા જગતસિહ અબરના સિહાસનપર વિરાજમાન હતા તે સમયે મેવાડના સિહાસનપર મહારાણા ભીમસિહ અને મારવાડના સિહાસનપર માનસિહ વિરાજમાન હતા આ ત્રણે રાજાઓ સમાન હતા માનસિહની સાથે તેના સમસ્ત સામતોને વિરોધ હતો ખાસ કરીને મારવાડનો પ્રધાન સામત પોકર્ણાધિપતિ મહારાજાની સાથે ઘોર વિદ્વેષ ધરાવતો હતો માનસિહની પહેલા મહારાજા ભીમસિહ મારવાડના સિહાસનપર વિરાજમાન હતા આ ભીમસિહના મૃત્યુ પછી તેમની રાણીને એક પુત્ર ઉત્પન્ન થયો તેનુ નામ ધોકલસિહ રાખવામા આવ્યુ પોકર્ણનો સામત સવાઇસિહ ધોકલસિહને મારવાડના સિહાસનનો ઉત્તરાધિકારી બનાવી માનસિંહને વિપત્તિમા નાખવાને તત્પર થયો રાજનીતિચતુર સવાઇસિહે વિચાર કર્યો કે— હુ એકલો માનસિહને સિહાસનપરથી પદભ્રષ્ટ કરી શકનાર નથી માટે ઘણા માણસોની સહાય લેવી જોઇએ આવો વિચાર કરી તેણે પોતાનો ઉદ્દેશ પાર પાડવાને માટે ગુપ્તરીતે પ્રપચજાળનો વિસ્તાર કર્યો તેણે વિચાર કર્યો કે— જો હમણા અબર અને મારવાડના અધીશ્વરોનીવચ્ચે કોઇ કારણથી ઝગડા ઉપસ્થિત થાય તો ધોકલસિહને માટે રાજ્યપ્રાપ્તિનો માર્ગ સરલ અને સ્વચ્છ થઇ જાય તેની આ કલ્પના સિદ્ધ થવાનો પ્રસગ થોડા સમયમા આવી પહોચ્યો મેવાડના મહારાણા ભીમસિહને કૃષ્ણાકુમારી નામની એક કન્યા હતી આ કન્યા સમસ્ત રાજસ્થાનમા પરમ સુદર રાજકુમારી ગણાતી હતી તેના અનુપમ રૂપલાવણ્યનીની પ્રશસા આ લેખિનીથી થઇ શકે એમ નથી આ પરમ રૂપવતી રાજકુમારીની સાથે પ્રથમ મારવાડના સ્વર્ગસ્થ મહારાજા ભીમસિહના વિવાહ થવાનો પ્રસ્તાવ ઉપસ્થિત થયો હતો પરતુ ભીમસિહ અકાળ મૃત્યુ પામ્યા તેથી

તે પ્રસ્તાવ પણ નષ્ટ થયો. હવે કુટિલહૃદય સવાઇસિંહ આ કૃષ્ણાકુમારીના નિમિત્તથી સમસ્ત રાજસ્થાનમાં ભયંકર ઉત્પાત મચાવવા લાગ્યો. તેણે બહારથી માનસિંહની સાથે મિત્રતા કરી અને પ્રપંચજાળનો વિસ્તાર કરી ગુપ્તરીતે અંબરપતિ જગતસિંહપર એવો સંદેશો મોકલ્યો કેઃ-"રાણા ભીમસિંહની કન્યા પરમ રૂપવતી છે, માટે આપ તેના હાથની માગણી કરો." સવાઇસિંહ સારી પેઠે જાણતો હતો કે જગતસિંહ અત્યંત ઈંદ્રિયલોલુપ પુરુષ છે, માટે તે કૃષ્ણાકુમારીના રૂપલાવણ્યના સમાચાર સાંભળી અવશ્ય તે રમણીરત્ન પ્રાપ્ત કરવાની ચેષ્ટા કરશે; અને વાસ્તવમાં બન્યું. પણ તેમજ જગતસિંહે કૃષ્ણાકુમારીની સુંદરતાની પ્રશંસા સાંભળી શીઘ્ર સવાઇસિંહની સલાહઅનુસાર પુષ્કળ દ્રવ્ય ખર્ચી ચારહજાર સૈનિકોને મેવાડમાં મોકલી આપ્યા અને કૃષ્ણાકુમારીના હાથની માગણી કરી.

જ્યારે સવાઇસિંહના સાંભળવામાં આવ્યું કે અંબરથી મેવાડ તરફ નાળીએર મોકલવામાં આવ્યું છે, ત્યારે તેણે માનસિંહની સન્મુખ જઇ તેમને મિત્રતાના આડંબરથી કહ્યું કેઃ-"મહારાજ ! મેવાડપતિ મહારાણા ભીમસિંહની રૂપવતી કન્યા કૃષ્ણાકુમારીની સાથે સ્વર્ગસ્થ મહારાજા ભીમસિંહના વિવાહનો પ્રસ્તાવ ઉપસ્થિત થયો હતો; પરંતુ હાલના અંબરપતિએ નાળીએર મોકલ્યું છે. જો જગતસિંહને કૃષ્ણાકુમારી પ્રાપ્ત થશે, તો આપના અપમાનનો પાર રહેશે નહિ. મારવાડના અધીશ્વરસ્વરૂપેજ ભીમસિંહની સાથે મેવાડની રાજનંદિનીના વિવાહનો પ્રસ્તાવ ઉપસ્થિત થયો હતો અને આપ પણ હાલમાં મારવાડના અધીશ્વરજ છો; માટે જો આપને બદલે જગતસિંહ કૃષ્ણાકુમારીનું પાણિગ્રહણ કરશે તો મારવાડના સિંહાસનને મહાકલંક લાગશે." જગતસિંહની પેઠે માનસિંહ પણ સવાઇસિંહની પ્રપંચજાળમાં ફસી પડ્યા. તેઓ શીઘ્ર ત્રણ હજાર રાઠોડોની સેના લઇને બહાર પડ્યા. હીરાસિંહ નામનો એક દ્રવ્યલોભી સૈનિક પણ પોતાની સેનાસહિત માનસિંહને આવી મળ્યો. જગતસિંહે જે ચાર હજાર સૈનિકો મેવાડ તરફ મોકલ્યા હતા, તે મેવાડ પહોંચે તે પૂર્વેજ માનસિંહે તેમનાપર આક્રમણ કરી તેમનો સર્વ સામાન લૂંટી લીધો અને તેમને છિન્નભિન્ન કરીને નસાડી મૂકયા.હવે સવાઇસિંહને પોતાનો ઉદ્દેશ ફળીભૂત થવાનો સંભવ જણાવા લાગ્યો.

મારવાડપતિ માનસિંહે અંબરપતિ જગતસિંહના સૈનિકોને છિન્નભિન્ન કરી દઇ તેમનો સમસ્ત સામાન લૂંટી લીધો હતો, તેથી જગતસિંહના હૃદયમાં ભયંકર ક્રોધાગ્નિ પ્રજ્વલિત થયો. તેમણે માનસિંહના આ કૃત્યથી પોતાને દારુણ અપમાન થયેલું માન્યું અને માનસિંહને તેનો ઉચિત દંડ આપવાને માટે તથા પોતાનાં સન્માન અને ગૌરવની રક્ષા કરવાને માટે આવશ્યક પ્રયત્ન કરવાનો તેમણે દૃઢ નિશ્ચય કર્યો. આ સમયે મહારાષ્ટ્રીયનેતા સિંધિયા રાજસ્થાનના રાજાઓમાં કુસંપ વધારી ઘડીમાં એકનો તો ઘડીમાં બીજાનો પક્ષ ગ્રહણ કરી અઢળક દ્રવ્ય લૂંટી રહ્યો હતો. માનસિંહ અને જગતસિંહની વચ્ચે ભયંકર વિદ્વેષાગ્નિ પ્રજ્વલિત થયો છે, એવા સમાચાર મળતાંજ તે પુષ્કળ દ્રવ્ય પ્રાપ્ત કરવાની અભિલાષાથી કાર્યક્ષેત્રમાં ઉતર્યો. તેણે અંબરપતિ જગતસિંહપર એવો સંદેશો મોકલ્યો કે જો તમે મને અમુક કર નહિ આપો તો હું તમારો નાશ કરીશ; પરંતુ જગતસિંહે સિંધિયાની ધમકીપર કિંચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યું નહિ. આથી સિંધિયાએ અત્યંત ક્રોધિત થઇ પ્રતિજ્ઞા કરી કે હું કૃષ્ણાકુમારીનો વિવાહ જગતસિંહની સાથે કદિ પણ થવા દઇશ નહિ. પછી તેણે પોતાનું એક દલ ઉદયપુર તરફ મોકલી આપ્યું.

લુપ્તપ્રતાપ અને હતબલ મહારાણા ભીમસિંહ મહારાષ્ટ્રીય દલના આગમનના સમાચાર સાંભળીને અત્યંત ભયભીત થયા અને તેમણે જગતસિંહને સહાયને માટે પ્રાર્થના કરી. જગતસિંહે સિંધિયાના આક્રમણના સમાચાર સાંભળી તથા મહારાણા ભીમસિંહની પ્રાર્થના સાંભળી કેટલાક હજાર સૈનિકો ઉદયપુર તરફ મોકલી આપ્યા. સિસોદીઆ અને કુશાવહસૈનિકોએ મળી મહારાષ્ટ્રીઓનો પ્રતિરોધ કર્યો. સિંધિયાએ હવે મેવાડના મહારાણાની પાસે એવો પ્રસ્તાવ કર્યો કેઃ-"તમે કોઇપણ પ્રકારે તમારી કન્યા જગતસિંહને સમર્પણ કરશો નહિ; અને જયપુરનીજ સેના તથા દૂત મેવાડમાં આવ્યા છે તેમને શીઘ્ર વિદાય કરી દેજો." જો કે મહારાણા ભીમસિંહ આ સમયે અત્યંત હીનબલ હતા, તે છતાં પણ તેમણે સિંધિયાનો આ પ્રસ્તાવ સ્વીકાર્યો નહિ. તેમણે સિંધિયાને મેવાડમાં આવતો અટકાવવાને ભગીરથ પ્રયત્ન કર્યો; પરંતુ તે સિસોદીઆ અને કુશાવહોની સેનાને હઠાવીને મેવાડમાં આવી પ-

હોન્યો તે પોતાની સાથે બાર હજાર સૈનિકોને લાવ્યો હતો મહારાષ્ટ્રીઓના અત્યાચાર અને ઉપદ્રવોનુ સ્મરણ થતા મહારાણાના ભયનો પાર રહ્યો નહિ અને અંતે તેઓ નિરુપાય થઇ સિંધિયાને તાબે થઈ ગયા સિંધિયાની આજ્ઞાનુસાર મહારાણાએ અંબરપતિના દૂત અને સેનાને મેવાડમાથી વિદાય કરી દીધા. આથી જયપુરની સેના લાચાર બની જે માર્ગે આવી હતી, તે માર્ગે પાછી ચાલી ગઈ

આ તરફ મહારાજા જગતસિંહે માનસિંહની વિરુદ્ધ યુદ્ધ કરવાનો નિશ્ચય કર્યો ચતુર સવાઇસિંહ સ્વર્ગસ્થ મહારાજા ભીમસિંહના પુત્ર ધૌંકલસિંહને પોતાની સાથે લઈ અંબરપતિને આવી મળ્યો જગતસિંહે ધૌંકલસિંહને મારવાડના અધિકારીતરીકે સ્વીકાર્યો, ત્યાર પછી શીઘ્ર તેઓ એક લાખ સૈનિકોને લઇ મારવાડ જીતવાને ચાલ્યા આ સમય પૂર્વે જયપુરનો કોઇ પણ રાજા એક લાખ યોદ્ધાઓને લઇને કદિ યુદ્ધ કરવાને ગયો નહોતો, તેથી અવશ્ય આપણે જગતસિંહને મહાબળવાન રાજા કહી શકીશુ આ સમયે જયપુરનો ખજાનો પણ અતુલ ધનથી પરિપૂર્ણ હતો આ ધનના બળથી જગતસિંહે મહારાષ્ટ્રીઓ અને પઠાણોને પણ પોતાના દળમા મેળવી લીધા હતા ગાગોલી નામના સ્થાનમા પ્રથમ યુદ્ધ થયુ આ સમરમા માનસિંહ સંપૂર્ણ પરાભવ પામ્યા અને મારવાડના સમસ્ત સામંતોએ સવાઇસિંહની મંત્રણાથી માનસિંહનો પક્ષ છોડી ધૌંકલસિંહનો પક્ષ ગ્રહણ કર્યો જગતસિંહને ઘણી સરળતાથી વિજય મળ્યો માનસિંહ પરાસ્ત થઇ રણભૂમિ છોડી નાસી ગયા અને જગતસિંહના માણસોએ તેમની છાવણી લૂટી લીધી માનસિંહનો પરાભવ થવાથી જગતસિંહે ધાર્યું કે હવે માનસિંહ કૃષ્ણાકુમારીનુ પાણિગ્રહણ કરવાનો પ્રસ્તાવ કરશે નહિ પરંતુ તેમની આ આશા વ્યર્થ હતી ચતુર સવાઇસિંહે તેમને જણાવ્યુ કે – માનસિંહ અદ્યાપિ પરાસ્ત થયો નથી માટે તેનો સંપૂર્ણ પરાજય કર્યા પછી મેવાડમા જઇ કૃષ્ણાકુમારીનુ પાણિગ્રહણ કરવુ એ આપણુ કર્તવ્ય છે ' જગતસિંહે સવાઇસિંહની આ સલાહ સ્વીકારી

માનસિંહ યુદ્ધમા પરાસ્ત થઈ પોતાની રાજધાની જોધપુરમા ચાલ્યા ગયા જયપુરના મહારાજાની વિજયી સેનાએ શીઘ્ર રાજધાની જોધપુરપર આક્રમણ કર્યું અને તેપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો એટલે માનસિંહ કિલ્લામા ચાલ્યા ગયા હવે જગતસિંહે કિલ્લાને ઘેરી લીધો તેમની સેના છ માસપર્યંત કિલ્લાને ઘેરીને તોપના ગોળાની વૃષ્ટિ કરતી રહી, પરંતુ કિલ્લાને હસ્તગત કરી શકી નહિ માનસિંહે ઘણા થોડા માણસોની સહાયથી અતુલ પરાક્રમસહિત પોતાના કિલ્લાની રક્ષા કરી છ માસપર્યંત નિરંતર એક લાખ માણસો કિલ્લાને ઘેરીને પડી રહ્યા તેમા જગતસિંહને પુષ્કળ ખર્ચ થયો, તોપણ તેમનો પરિશ્રમ સફળ થયો નહિ દુર્ભાગ્યવશાત્ છ માસ પછી જગતસિંહનુ ભાગ્યાકાશ ભયંકર ધૂમ વાદળોથી છવાઇ ગયુ તેમની સેનામા અમીરખા નામનો એક પઠાણ નિયુક્ત હતો આ અમીરખાએ જગતસિંહના તાબામા રહ્યા છતા પણ પોતાની સેનાની સહાયથી મારવાડના અનેક સ્થાનોપર લૂટમાર કરીને પુષ્કળ દ્રવ્ય એકત્રિત કર્યું આથી જગતસિંહ તેનાપર અત્યંત અપ્રસન્ન થયા અને તેમણે તેનુ દમન કરવાનો નિશ્ચય કર્યો જ્યારે અમીરખાએ આ વર્તમાન સાભળ્યા ત્યારે તે જગતસિંહની છાવણીમા નહિ આવતા અહીં તહીં ભ્રમણ કરી લૂટફાટ કરતો રહ્યો તેના આ આચરણથી જગતસિંહ તેનાપર વિશેષ કુપિત થયા અને તેનુ દમન કરવાને માટે પોતાનુ એક દળ મોકલ્યુ જગતસિંહની સેનાને પોતાની પાસે આવતી જોઇ અમીરખા પલાયન કરી ગયો જગતસિંહની સેના ઘણે દૂરસુધી તેની પાછળ ગઇ, પરંતુ તે હાથમા આવ્યો નહિ અંતે તે સેનાને જયપુરની બહાર રાખી તેનો સેનાપતિ સ્વયં નગરમા ચાલ્યો ગયો આ સુસંધિનો લાભ લઇ અમીરખાએ તે સેનાપર આક્રમણ કરી તેનો સંપૂર્ણ પરાભવ કર્યો અને પોતાની સેનાસહિત જયપુરમા પ્રવેશ કરી તે નગર લૂટી લીધુ જ્યારે જયપુરપતિએ આ વર્તમાન સાભળ્યા ત્યારે તેઓ પોતાના પાટનગરની રક્ષા કરવી આવશ્યક ધારી જોધપુરના કિલ્લાપરનો ઘેરો ઉઠાવી લઇ પોતાની જન્મભૂમિ તરફ કૂચ કરવા લાગ્યા તેમને પાછા ફરતા જોઈ રાઠોડોની સેનાએ તેમનાપર આક્રમણ કરી સમસ્ત સંપત્તિ લૂટી લીધી આ ઘોર અપમાન સહન કરી જગતસિંહ પોતાની રાજધાનીમા આવ્યા આ યુદ્ધમા જગતસિંહનો ખજાનો અતિ ખાલી થઈ ગયો અને તેના અગણિત સૈનિકો નાશ પામ્યા આ યુદ્ધથી જગતસિંહનુ મહા અનિષ્ટ થયુ એમા કિંચિત્ પણ શક નથી

ઉપરોક્ત યુદ્ધમાં જગતસિંહનો ખજાનો અત્યંત ખાલી થઈ ગયો અને તેમના અસંખ્ય સૈનિકો માર્યા ગયા તેથી તેઓ અત્યંત હીનબળ થઇ ગયા. જે કૃષ્ણાકુમારીને માટે તેમણે આટલો ઉદ્યોગ અને આટલો વ્યય કર્યો હતો, તેને તેઓ પ્રાપ્ત કરી શક્યા નહિ. ત્યાર પછી મહારાષ્ટ્રીઓ અને પઠાણો તેમને વારંવાર સતાવવા લાગ્યા. હોલ્કરની સેનાએ અનેકવાર તેમના રાજ્યપર આક્રમણ કરી ઘણા પ્રદેશોપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો. મહાબળવાન અમીરખાં હોલ્કરના નામે, જયપુરરાજ્યના ઘણા ભાગોપર અધિકાર સ્થાપિત કરી ત્યાંથી મેળવેલી ચોથ પોતે હજમ કરી જતો હતો. આ પ્રકારે જગતસિંહના શાસનકાળનાં પાછલાં થોડાં વર્ષોમાં અંબરરાજ્યની સ્થિતિ અત્યંત શોચનીય બની ગઇ હતી.

મહારાજા જગતસિંહના જીવનના પાછલા ભાગમાં તેમને બ્રિટિશસરકારની સાથે સંધિ થઇ હતી, એ વાત અમારા પાઠકો જાણી ચૂક્યા છે. ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૩માં મહારાજા જગતસિંહે લૉર્ડ વેલેસ્લીની સાથે સંધિ કરી અને તેની શરત પ્રમાણે લોર્ડ લેકની સાથે મળી હોલ્કરની વિરુદ્ધ યુદ્ધ પણ કર્યું; પરંતુ લૉર્ડ કૉર્નવોલીસે પાછળથી તેમની સાથેની સંધિ રદ કરી દીધી. આથી જગતસિંહના શોક, વિસ્મય અને સંતાપનો પાર રહ્યો નહિ. મહાશય એચિસન પોતાના ગ્રંથમાં જણાવે છે કેઃ-" આ પ્રકારની મિત્રતા વા સંધિબંધનની આવશ્યકતાવિષે ' હોમ ગવર્મેંટ '(ઇંગ્લાંડની કોર્ટ ઑફ ડાયરેક્ટર્સ)ને આશંકા ઉત્પન્ન થવાથી તેણે ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૩ માં એવી આજ્ઞા ફરમાવી કે જ્યારે જરૂર પડશે ત્યારે જયપુરરાજ્યને પુનઃ આશ્રય આપવામાં આવશે. હાલમાં નેપાલની સાથે યુદ્ધ ચાલે છે. પિંઢારાઓનું દમન કરી તેમની સાથે રાજકીય પ્રબંધ કરવામાં આવે ત્યાંસુધી આ બાબત મુલ્તવી રાખવામાં આવી છે. "ઇ૦સ૦ ૧૮૧૭માં જ્યારે પુનઃસંધિનો પ્રસ્તાવ ઉપસ્થિત થયો ત્યારે એમ જણાવવામાં આવ્યું કે હાલમાં જયપુરરાજ્યની સાથે સંધિ કરવાની ઝાઝી આવશ્યકતા નથી; પરંતુ જ્યારે આસપાસનાં સમસ્ત રાજ્યો બ્રિટિશસરકારની સાથે સંધિબંધનથી બંધાઇ ચૂક્યાં અને જયપુરના તાબાનાં નાનાં રાજ્યો પણ પરબારાં બ્રિટિશસરકારની સાથે સંધિબંધનથી જોડાયાં ત્યારે અંતે ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૮ માં અંબરરાજ્યની સાથે બ્રિટિશસરકારને સંધિ થઇ. આ સંધિ ઉક્ત વર્ષના એપ્રીલ માસની બીજી તારિખે થઇ હતી.

આ સંધિના સંબંધમાં કર્નલ ટૉડ અન્યત્ર જણાવે છે કેઃ-" ' બ્રિટિશસરકારે ભારતવર્ષના જે જે રાજાઓને આશ્રય આપ્યો છે તેમાં જયપુરનરેશે સૌથી પાછળ આશ્રય લીધો છે. આ રીતિનું અવલંબન કરવાથી શાંતિનો નાશ કરનાર શત્રુઓને સર્વદાને માટે દૂર કરી શકાશે, એવો પ્રસ્તાવ જ્યારે બ્રિટિશસરકારે જયપુરનરેશની સમક્ષ સાદર કર્યો ત્યારે તેમણે તેનો સ્વીકાર કરવામાં કિંચિત્ પણ વિલંબ કર્યો નહિ. " આ સમયે બ્રિટિશસરકારે પિંઢારાઓને સર્વથા વિદલિત કરી નાખ્યા હતા, પેશ્વાને પુનામાં બંદીવાન કરી ગંગાજીતટે મોકલી આપ્યો હતો, ભોંસલેની અવનતિ કરી નાખી હતી અને સિંધિયાને ભયભીત કરી દીધો હતો.

સેનાપતિ અમીરખાએ જયપુરના અનેક પ્રદેશોપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો હતો અને જયપુરના મહારાજાની પાસેથી તે ચોથ પણ લેતો હતો. તેના ઉપદ્રવો શાંત કરવાને માટેજ બહુધા જયપુરના મહારાજાએ બ્રિટિશસરકારની સાથે સંધિ કરી હતી. અમીરખાં પોતે પણ બ્રિટિશસરકારને આધીન થવાને તત્પર થયો.

ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૩ માં જે સમયે બ્રિટિશસરકારે જયપુરરાજ્યની સાથે સંધિ કરી તે સમયે બ્રિટિશસરકારે તેમની સાથે સંધિ કરવાની મહાન આવશ્યકતા ધારી હતી; પરંતુ જ્યારે બ્રિટિશ સરકારે 'સંધિ રદ કરવામાં આવી છે' એવો પત્ર જયપુરના દરબારમાં મોકલ્યો ત્યારે જયપુરપતિના શોકનો પાર રહ્યો નહિ. તેમણે બ્રિટિશસરકારના આ કાર્યપ્રત્યે દદરીતે વાંધો ઉઠાવ્યો; તે છતાં પણ બ્રિટિશદૂતપ્રત્યે યોગ્ય સન્માન દર્શાવવામાં તેમણે કિંચિત્ પણ ત્રુટિ કરી નહિ. જયપુરપતિનો જે દૂત વીરશ્રેષ્ઠ લેકની છાવણીમાં ગયો હતો તેણે તીક્ષ્ણ શબ્દપ્રયોગ કરી બ્રિટિશસરકારના ઉપરોક્ત કાર્યપ્રત્યે પોતાનો વાંધો ઉઠાવ્યો. તેણે યથાર્થ મનુષ્યત્વ પ્રકટ કરી ક્રોધપૂર્વક જણાવ્યું કે:-
" જ્યારથી ભારતવર્ષમાં બ્રિટિશસરકાર પ્રતિષ્ઠિત થઇ છે ત્યારથી તે પોતાનાં કલ્યાણ અને સ્વાર્થ-

ને માટેજ કાર્ય કરે છે એમ પ્રતીત થાય છે '

આ વાત તો અમે પ્રથમથીજ જણાવી ચૂકયા છીએ કે બ્રિટિશસરકારે સ્વય સંધિનો ભંગ કર્યો હતો અને કર્નલ ટૉડ પણ આ વાતને પુષ્ટિ આપે છે જયપુરના દૂતે જણાવ્યું કે–' અગ્રેજસરકારે પોતાની સગવડને ખાતર વચન આપ્યું હતુ અને તેણે આ પ્રથમવારજ જયપુ ની સાથેની સંધિનો ભંગ કર્યો છે, ' પરંતુ અમે જણાવીએ છીએ કે જ્યારે સ્વામીના યુદ્ધથી ભારતવર્ષમા અગ્રેજ રાજ્યની સ્થાપના થઈ ત્યારે લૉર્ડ કલાઇવે અમીચંદ સાથે વિશ્વાસઘાત કર્યો હતો, તે અગ્રેજ રાજ પુરુષોની પ્રતિજ્ઞા ભંગ થયાનું પ્રથમ દૃષ્ટાંત છે ઇસ્ટઇન્ડીઆ કંપનીએ જગતસિંહની સાથે થયેલી સંધિનો નિર્દતીય રીતે ભંગ કર્યો તેનો બચાવ કરતા કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે એ તો માર્કિવસ ઑફ વેલેસ્લીની વિશાળ અને ઉદાર રાજનીતિ હતી જે રાજનીતિનો ઉદ્દેશ ભારતવર્ષના લૂટારા ઓનું દમન કરવાને માટે સમસ્ત દેશી રાજાઓને એકત્રિત કરવાનો હતો તે રાજનીતિ લૉર્ડ કૉર્નવોલીસે સર્વથા નષ્ટ કરી દીધી લૉર્ડ કૉર્નવોલીસે ખરેખર પોતાની આ વિશાળ રાજનીતિમા આ પણી ભાવી દુર્દશાજ જોઇ હતી મહામાનનીય લૉર્ડ (જેમના નામનું સ્મરણ શુ દેશી અને શુ યૂરોપીઅન સર્વ સન્માન સાથે કરે છે) મધ્યસ્થ બની દેશી રાજાઓની સાથે જે મિત્રતા અને સંધિ કરી હતી તેની જો રક્ષા કરવામા આવત તો દેશી રાજાઓનો અનેક કષ્ટોમાથી ઉદ્ધાર થાત ગત અર્ધ શતાબ્દીમા રાજસ્થાનનુ એટલુ અનિષ્ટ થયુ હતુ કે જેનુ વર્ણન કરવુ અશકય છે ખાસ કરીને ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૩ થી અર્થાત્ પ્રથમ સંધિભંગથી ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૮ અર્થાત્ બીજી વાર સંધિબંધન થયુ ત્યાસુધીમા દુરાચારી મહારાષ્ટ્રીઓદ્વારા રાજસ્થાનના રાજાઓનુ અત્યંત અનિષ્ટ થયુ હતુ

પછી કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે બ્રિટિશસરકાર ઉપર વિશ્વાસ રાખવાનુ રાજપૂતજાતિને એક પ્રબળ કારણ મળ્યું હતુ અને તે એ હતુ કે જ્યારે વઝીરઅલીની જયપુરના રાજાને શરણે ગયો ત્યારે બ્રિટિશસરકારે બળપૂર્વક તેને ત્યાંથી હસ્તગત કર્યો જો ઘોર અપરાધી શત્રુ પણ રાજપૂતોને શરણે જાય તો તેઓ તે શરણાગત મનુષ્યની તનમનધનથી રક્ષા કરે છે શરણાગતનુ રક્ષણ કરવુ એ રાજપૂતો પોતાનો પરમધર્મ માને છે આ સમયે જયપુરના મહારાજ બ્રિટિશસરકારને આધીન અથવા તેના માડલિક નહોતા, પરતુ અગ્રેજસરકારે તેમને બળપૂર્વક તેમના ઉકત જાતીયધર્મથી ચ્યુત કર્યા અગ્રેજસરકાર ધારે છે કે નરહત્યાકારી મનુષ્ય કૃપાપાત્ર હોઈ શકતો નથી તે માન્યતાને આધારે બ્રિટિશસરકારે જયપુરના રાજાને બળપૂર્વક વઝીરઅલીને પોતાને સ્વાધીન કરવાની ફરજ પાડી, કારણ કે ને તેમને પ્રાર્થના કરી શકતી નહોતી

જયપુરના રાજાને ઉપરોક્ત આપત્તિસિવાય ઇતર અનેક ગુપ્ત વ્યક્તિગત આપત્તિઓ પણ બ્રિટિશસરકારના આ સંધિભંગથી ભોગવવી પડી તેનુ એક ઉદાહરણ અમે નીચે આપીએ છીએ –એક અગ્રેજ રેસિડટ જયપુરના રાજદરબારમા આવ્યો તેણે સર્વત્ર પોતાની દૃષ્ટિ નાખી, પરતુ પોતાના સામર્થ્યનો વિસ્તાર કરવો તેને કઠિન લાગ્યો, તેથી તેણે મંત્રીસમાજને હરકત કરવા માડી જે સામતો ચિરપ્રચલિત રીતિઅનુસાર મંત્રીતરીકે નિયુક્ત થઈ વંશપરંપરાગત સન્માન ભોગવતા હતા, તેઓ સમજી ગયા કે હવે આપણી જાગીરપરથી આપણો અધિકાર ઉઠી જશે જે સામતો દીર્ઘકાળથી છલ પ્રપચ બળપ્રયોગ વા નૃપતિની કૃપાથી જાગીર અને અધિકાર ભોગવતા હતા, તેમના માર્ગમા વિઘ્ન નાખવાને ઉકત રેસિડટે ભગીરથ પ્રયત્ન કર્યો લૉર્ડ હેસ્ટિગ્સે તો પોતાની અવલબિત રાજનીતિનો પ્રયોગ કરીનેજ જયપુરરાજ્ય પોતાને આધીન કર્યુ જો જયપુરના સબધમા તે ઇતર રાજનીતિ વાપરત તો તેની અવલબિત રાજનીતિને ધક્કો પહોચત ઇ૦ સ૦૧૮૦૩ થી ઇ૦સ૦ ૧૮૧૮ સુધીમા અનેક મહત્ત્વની ઘટનાઓ બની અમીરખાએ જયપુરરાજ્યમા લૂટફાટ કરવા માડી, મહારાષ્ટ્રીઓએ રાજસ્થાનમા પોતાનું પ્રાબલ્ય સ્થાપિત કરી દીધુ ઇત્યાદિ ઘટનાઓ આ અરસામા બની અંતે ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૮ ના એપ્રિલની ૨ જી તારિખે ૧૦ ધારાઓથી યુક્ત એક સંધિ બ્રિટિશસરકાર અને જયપુરના મહારાજાની વચ્ચે થઇ, અને ત્યારથીજ કછવાહારાજવંશ બ્રિટિશસરકારનો ખડણી ભરનાર માડલિક બન્યો

મહારાજા જગતસિંહે બ્રિટિશસરકારની સાથે પુન શામાટે સંધિ કરી હતી, તે કર્નલ ટૉડે

તથા મહાશય એચિસને સારી રીતે પોતાના ગ્રંથમાં વર્ણવ્યું છે, માટે આ સ્થળે તેના સંબંધમાં અમે કાંઇ અધિક કહેવા ઇચ્છતા નથી; પરંતુ અમારે આટલું તો અવશ્ય કહેવુંજ જોઇએ કે આ બીજી સંધિ મહારાજા જગતસિંહને માટે પ્રથમ સંધિ કરતાં વિશેષ હાનિકારક નિવડી. ખુદ સંધિ-પત્ર વાંચવાથીજ પાઠકો સારી પેઠે સમજી શકશે કે ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કંપનીએ પ્રથમ સંધિમાં અંબરના રાજા પાસેથી ખંડણીતરિકે એક કોડી પણ લેવાની શરત કરી નહોતી; પરંતુ આ બીજી સંધિથી જયપુરના મહારાજા ચિરકાલને માટે બ્રિટિશસરકારને ખંડણી આપવાને બંધાયા. આ સંધિપત્ર અમે નીચે પ્રકાશિત કરીએ છીએ:—

સંધિપત્ર

માનનીય બ્રિટિશ ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કંપની અને જયપુરના મહારાજા જગતસિંહ બહાદૂરની વચ્ચે આ સંધિ નિશ્ચિત થઈ. માનનીય માર્કિવસ ઓફ હેસ્ટિંગ્સ કે. જી.ગવર્નર જનરલ તરફથી સંપૂર્ણ અધિકારને પ્રાપ્ત થયેલા તેમના પ્રતિનિધિ મહાશય ચાર્લ્સ થિયોફિલાસ મેટ્કાફ કંપનીના પક્ષમાં અને રાજરાજેન્દ્રશ્રી જગતસિંહ બહાદૂરદ્વારા સંપૂર્ણ સત્તાને પ્રાપ્ત થયેલા ઠાકોર વૈરીસાલ રાવલ જયપુરરાજ્યના પક્ષમાં અત્રે વિદ્યમાન છે.

પ્રથમ ધારો—માનનીય કંપની અને મહારાજા જગતસિંહ તથા તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ અને સિંહાસનાભિષકતો વંશપરંપરા આ સંધિને એકસરખી રીતે સદા માને અને એક પક્ષના શત્રુમિત્રો ઉભય પક્ષના શત્રુમિત્રો ગણાય.

બીજો ધારો—જયપુરરાજ્યનું રક્ષણ કરવાને અને તે રાજ્યના શત્રુઓનો પરાભવ કરવાને બ્રિટિશસરકાર તૈયાર રહેશે.

ત્રીજો ધારો—મહારાજા જગતસિંહ, તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ તથા સિંહાસનાભિષિકતો બ્રિટિશ સરકારને આધીન રહી તેને સહાય કરે અને જે રાજાઓએ બ્રિટિશસરકારની આધીનતા સ્વીકારી છે તેમની સાથે તથા અન્ય રાજાઓની સાથે તેઓ કોઈ પણ પ્રકારનો સંબંધ રાખે નહિ.

ચોથો ધારો—મહારાજા તથા તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ અને સિંહાસનાભિષિકતો બ્રિટિશ સરકારની સંમતિવિના કોઇ પણ રાજ્ય અથવા રાજાની સાથે કોઇપણ પ્રકારનો સંબંધ સ્થાપિત કરી શકશે નહિ; પરંતુ મિત્રતા અને સગાઈનો સંબંધ ધરાવતા રાજાઓની સાથે સાધારણ પત્રવ્યવહાર કરી શકશે.

પાંચમો ધારો—મહારાજા, તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ વા સિંહાસનાભિષિકતો કોઈ પણ રાજા ઉપર અત્યાચાર વા આક્રમણ કરી શકશે નહિ; કોઈ રાજાની સાથે જો કાંઈ ઝગડો ઉપસ્થિત થાય તો તેની તપાસ અને ઉચિત દંડનો ભાર બ્રિટિશસરકારના શિરપર રહેશે.

છઠો ધારો—નિમ્નલિખિત વ્યવસ્થાનુસાર જયપુરરાજ્યને વંશપરંપરા બ્રિટિશસરકારના દિલ્લીના રાજકોષમાં ખંડણી ભરવી પડશે:—

જયપુરરાજ્યમાં કેટલાંક વર્ષોથી અત્યાચાર અને લૂંટફાટ (મહારાષ્ટ્રીઓદ્વારા) પ્રબલતાપૂર્વક થતી આવે છે, તે કારણથી આ સંધિની તારિખથી પહેલા એક વર્ષની સમાપ્તિપર્યંતની ખંડણી છોડી દેવામાં આવે છે.

બીજું વર્ષ	૪ લાખ રૂપિયા
ત્રીજું વર્ષ	૫ લાખ રૂપિયા
ચોથું વર્ષ	૬ લાખ રૂપિયા
પાંચમું વર્ષ	૭ લાખ રૂપિયા
છઠું વર્ષ...	૮ લાખ રૂપિયા

પાછળથી જ્યાંસુધી રાજ્યની આમદાની ચાળીસ લાખથી અધિક નહિ થાય ત્યાંસુધી પ્રતિવર્ષે આઠ લાખ રૂપિયા ખંડણીતરિકે આપવા પડશે.

અને જે સમયે રાજ્યની ઉપજ ચાળીસ લાખ રૂપિયાથી અધિક થશે તે સમયે નિયમિત આઠ લાખ રૂપિયા સિવાય વૃદ્ધિંગત થયેલી આમદાનીનો $\frac{5}{16}$ ભાગ બ્રિટિશસરકારને આપવો પડશે.

સાતમો વાગે—બ્રિટિશસરકારને આવશ્યકતા પડે ત્યારે જયપુરરાજ્યને પોતાના સામર્થ્ય અનુસાર સેનાની સહાય તેને આપવી પડશે

આઠમો ભાગે—મહારાજા, તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ તથા સિંહાસનાભિષિક્તો ચિરપ્રચલિત રીતિઅનુસાર પોતાના તાબાના રાજ્યમા સંપૂર્ણ સત્તાધારી શાસનકર્તાતરિકે રહેશે એ રાજ્યમા બ્રિટિશસરકાર પોતાના ફોજદારી અને દિવાની ખાતા સ્થાપિત કરશે નહિ

નવમો વાગે—મહારાજા જો બ્રિટિશસરકારપર વિશ્વાસ રાખી તેનો પ્રેમ આકર્ષિત કરશે તો તેમની ઉન્નતિ અને કલ્યાણને માટે વિશેષ વિચાર કરવામા આવશે

દશમો વાગે—દશ ધારાઓથી યુક્ત આ સંધિપત્ર માનનીય ચાર્લ્સ થિયોફિલાસ મેટ્કાફ અને ઠાકોર વેરીસાલ નાથાવતે તૈયાર કર્યો છે આ સંધિપત્રપર તેમના હસ્તાક્ષર અને મહોર વિદ્યમાન છે મહામાનનીય ગવર્નર જનરલ અને રાજરાજેન્દ્ર શ્રી જગતસિંહ બહાદૂરદ્વારા આજની તારિખથી એક માસની અંદર આ સંધિ દૃઢ થશે

ઈ સ ૧૮૧૮ ના એપ્રિલની ૨ જી તારીખે આ સંધિપત્ર દિલ્હીમા તૈયાર થયો

(હસ્તાક્ષર) સી ટી મેટ્કાફ રેસિડેન્ટ
(હસ્તાક્ષર) ઠાકોર વૈરીસાલ નાથાવત
(હસ્તાક્ષર) હેસ્ટિંગ્સ ગવર્નર જનરલ

આ સંધિપત્ર મહામાનનીય ગવર્નરજનરલદ્વારા તેમના હુનમીપુરની નિકટના મુકામપર ઇ૦સ૦ ૧૮૧૮ ના એપ્રિલની ૧૫ મી તારિખે સ્વીકૃત થયો

(હસ્તાક્ષર) જે. એડમ
ગવર્નર જનરલના સેક્રેટરી

જો કે મહારાજા જગતસિંહ આ બીજીવારની સંધિ કરવાને સંમત થયા હતા પરંતુ એથી જયપુરરાજ્યે ચિરકાલને માટે પોતાનુ સ્વાધીન ઉન્નત મસ્તક અવનત કરી દીધુ તેમને પ્રતિવર્ષે આઠ લાખ રૂપિયાની ખંડણી આપવાનો સ્વીકાર કરવો પડ્યો, પરંતુ મહારાજા પ્રતાપસિંહના શાસનના દોષથી આ સમયે જયપુરરાજ્યની દશા એવી શોચનીય બની ગઇ હતી કે તેને અંગ્રેજોનો આશ્રય ગ્રહણ કર્યા વિના છુટકો નહોતો જો તે બ્રિટિશસરકારનો આશ્રય ગ્રહણ ન કરત તો તેનુ અત્યંત અનિષ્ટ થવાની સંભાવના હતી મહારાજા જગતસિંહે આ સંધિબંધન થયા પછી અલ્પ સમયપર્યંત રાજ્ય ભોગવ્યુ ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૮ મા ઉક્ત સંધિબંધન થયા પછી થોડા સમયમા તેમણે આ સંસારનો ત્યાગ કર્યો

ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૩ મા તેઓ સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા હતા અને તેમણે સત્તર વર્ષ રાજ્ય કર્યું હતુ તેઓ પોતાના સમયના અને પોતાની જાતિના રાજાઓમા સૌથી ભ્રષ્ટ રાજા હતા તેમના સમયમા જે જે ઘટનાઓ બની તેનુ જો સંપૂર્ણ વર્ણન કરવામા આવે તો એક અત્યંત મોટો ગ્રંથ રચાય તેમની કારકીર્દિમા અંબરરાજ્યપર વિદેશીઓએ આક્રમણ કરી તેને ઘેરીનીલુ મહારાજાએ તેમનેતાબે થઈ તેમને ખંડણી ભરવાનો સ્વીકાર કર્યો વચ્ચે વચ્ચે જ્યારે આક્રમણકારીઓએ પોતાની અસાવધાનતા દર્શાવી હતી ત્યારેજ માત્ર તેમણે પોતાની વીરતા પ્રદર્શિત કરી હતી તેમના સમયમા રાજદરબારમા પણ ભયંકર પ્રપંચ રચાયો હતો અને તેમા તલવાર તથા છરીનો પ્રયોગ થયો હતો તે નૃપતિ રસકર્પૂર નામની એક સ્ત્રીપર આસક્ત હતા તેમના જીવનમા એક પણ સદ્ગુણ દૃષ્ટિગોચર થયો નથી જે રાજપૂતકુલકલંક હતા અને જેથી રાજપૂતોની ઉજ્જવલ કીર્તિને ઝાંખ પહોંચી હતી તે માણસનુ વિશેષ વર્ણન લખી અમે આ ઇતિહાસના પૃષ્ઠો અપવિત્ર કરવા માગતા નથી ઉદયપુરની રાજનંદિની કૃષ્ણાકુમારીને પ્રાપ્ત કરવાને માટે તેમણે અતિ નિંદનીય પ્રયાસ કર્યો હતો જેનુ વર્ણન પાછળ થઇ ચૂક્યુ છે તે કાર્યમા અને બીજા પણ વૃથા કામોમા તેમના અનેક લાખ રૂપિયા વૃથા ખર્ચાઇ ગયા કાનીખો નામના સ્થાનમા મીનાલોકો દીર્ઘકાળથી જયસંહિના વિશ્વાસુ રક્ષકતરિકે નિયુક્ત થઈ તે મંદિરની રક્ષા કરતા હતા પરંતુ જગતસિંહે ઉક્ત મંદિરનો વિધ્વંસ કરી નાખ્યો મીનાલોકો પોતાના રાજાને આ દુષ્ટ કાર્ય કરતા જોઈ અત્યંત દુખિત

થયા અને કેટલાકે તો આત્મઘાત કરીને પોતાના પ્રાણત્યાગ કર્યા સવાઇ જયસિંહના બંધાવેલા પરમસુંદર પાટનગર જયપુરની આસપાસ ચોરી અને લૂંટાગરો ઉભરાઈ જતા હતા વાણિજ્ય અને વ્યાપાર સર્વથા બંધ થઈ ગયો હતો સર્વત્ર અરાજકતા ફેલાઇ ગઈ હતી રાજા જગતસિંહ પ્રમાદી હતા તેથી તેમના કર્મચારીઓ પ્રજાપર અત્યાચાર કરી તેમનો માલ લૂંટી લેતા હતા આથી કૃષિકારોએ કૃષિકાર્યનો પરિત્યાગ કર્યો રાજદરબારમા એક દિવસ કોઇ દરજીનુ[1] પ્રભુત્વ રહેતુ તો બીજે દિવસે કોઇ વણિકનુ પ્રાબલ્ય રહેતુ અને ત્રીજે દિવસે કોઇ બ્રાહ્મણની સત્તા જામી જતી આ પ્રકારે જેઓ સત્તા ભોગવતા તેમને થોડા દિવસમા જેલજાત્રા પણ ભોગવવી પડતી નાહરગઢ નામના કિલ્લામા રાજદ્વારી ગુન્હેગારોને બંદીવાનતરીકે રાખવામા આવતા હતા તેમાજ ખાસકરીને ઉક્ત સત્તાવાળી માણસોની સત્તાનો નાશ કરી તેમને કેદીતરીકે મોકલી દેવામા આવતા હતા આવા સત્તાધારી માણસોપ્રત્યે સામતો અત્યત ઘણુ ધરાવતા હતા જગતસિંહ રસકપુરપર આસક્ત થયા હતા તેથી તેમને સિંહાસનભ્રષ્ટ કરવાને માટે ભાગ ચર્ચા ચાલવા લાગી તે કાર્ય સિદ્ધ કરવાને માટે સમસ્ત તૈયારી કરવામા આવી અબેરના રાજકર્મચારીઓએ રસ પૂરને ના રગઢમા મોકલી દેવાનો વિચાર કર્યો પરંતુ તેમનો તે વિચાર નિષ્ફળ થયો જગતસિંહે તે મુસલમાન સ્ત્રીના પ્રેમમા મુગ્ધ થઇ અંધ બની તેને પોતાના અર્ધા રાજ્યની સ્વામિની બનાવી અને પોતે અર્ધુંજ રાજ ભોગવવા લાગ્યા મહારાજા જયસિંહે જે અમૂલ્ય ગ્રંથોનો સગ્રહ કર્યો હતો તેનો અવો ભાગ પણ જગતસિંહે તે કુલટાને આપી દીધો તે સર્વ ગ્રંથો વિધ્વસ્ત થઈગયા તે કુલટાના સબંધીઓમા દ્રવ્ય લૂંટાવવામા આવ્યુ આટલુ કરીનેજ જગતસિંહ શાંત રહ્યા નહિ, પરંતુ તેમણે તે સ્ત્રીના નામના સિક્કા પડાવ્યા અને તેનો પ્રચાર કર્યો તે એકવાર તે સ્ત્રીની સાથે અશ્વારૂઢ થઇ ફરવા ગયા હતા તે સમયે તેમણે સામતોને યથાર્થ રાણીઓના જેવુજ સન્માન આપવાને આજ્ઞા ફરમાવી પરંતુ રાજપૂતસામતોના હૃદય ગર્વથી પૂર્ણ રહે છે, તેથી તેઓ આ આજ્ઞાનુ પાલન રીતે કરી શકે? મિશ્ર શિવનારાયણ નામનો જે બ્રાહ્મણ દિવાન હતો તે ઉક્ત વેશ્યાને પોતાની કન્યા કહીને બોલાવતો હતો પરંતુ દૂનીના અસીમ સાહસિક સામત ચાદસિંહે પરમ ક્રોધિત થઈ કહ્યુ હતુ કે – રસકપૂરના કાર્યમા હુ કદિપણ સહાય કરીશ નહિ તેના આ વચનો સાભળી જગતસિંહે તેનો ૩ લાખનો દડ કર્યો બે લાખ રૂપિયા દૂની પ્રદેશની ચાર વર્ષની આમદાની હતી

મનુમહારાજ રાજાને સિંહાસનભ્રષ્ટ કરવાની જે વ્યવસ્થા લખી ગયા છે તે વ્યવસ્થાનુસાર જગતસિંહને પદભ્રષ્ટ કરવાનુ યથાર્થ કારણ આ સમયે પ્રાપ્ત થયુ હતુ અને સામતોએ તે કાર્ય સિદ્ધ કરવાને માટે ગુપ્તરીતે સર્વ તૈયારી પણ કરી મૂકી હતી, પરંતુ દુર્ભાગ્યવશાત તેમની યોજના પ્રકાશિત થઇ ગઈ અતે કેટલાક બુદ્ધિમાન મંત્રીઓએ રાજાના સન્માનની રક્ષાઅર્થે દીર્ઘ વિચાર કર્યો તેમણે રસકપૂરના કલકિત ચારિત્ર્યવિષે અનેક વાતો રાજાને કહી જે તેમણે વિશ્વાસપૂર્વક માની લીધી રસકપૂરને જે ધનસંપત્તિ આપવામા આવી હતી તે સર્વ શીઘ્ર જપ્ત કરવાની તેમણે આજ્ઞા કરી અને તેને બંદી બનાવી દીધી તે સ્ત્રી કારાગૃહમાથી નીકળી નાસી ગઈ જગતસિંહે આ ઘટનાપર યત્કિંચિત પણ લક્ષ્ય આપ્યુ નહિ ત્યારપછી કેટલાક વર્ષોસુધી જગતસિંહે જયસિંહનુ પવિત્ર સિંહાસન કલકિત કર્યું ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૮ ના ડિસેમ્બરની ૨૧ મી તારિખે તેમનુ મૃત્યુ થયુ

રાજા જગતસિંહનુ મૃત્યુ પુત્રહીન અવસ્થામા થયુ હતુ તેમને પુત્ર નહોતો તેમજ તેમણે પોતાના જીવનકાળમા પણ કોઇને પોતાના ઉત્તરાધિકારી તરીકે નિયુક્ત કર્યો નહોતો રાજપૂતોમા એવી રીતિ પ્રચલિત છે કે જો રાજાને પુત્ર ન હોય તો તેમનુ મૃત્યુ થયા પછી કોઈ બાલક વા યુવકને દત્તકતરીકે ગ્રહણ કરવામા આવે છે અને દત્તકપુત્રના હાથથીજ રાજાની દાહક્રિયા કરાવવામા આવે છે આથી જગતસિંહનુ મૃત્યુથતાજ નરવરના ભૂતપૂર્વ રાજાના પુત્ર મોહનસિંહને અબેરના ઉત્તરાધિકારી તરીકે નિયુક્ત કરવામા આવ્યો

૨૧ મી ડિસેમ્બરને દિવસે જગતસિંહનુ મૃત્યુ થયુ પરંતુ મંત્રીઓ સારીપેઠે જાણતા હતા

૧ શેરજી ખવાસ નામનો એક મનુષ્ય જાતનો દરજી હતો તે બાલ્યાવસ્થામા દરજીનુ કાર્ય કરતો હતો, પરંતુ પાછળથી જગતસિંહે આ મનુષ્યને પોતાના દૂત તરીકે લોર્ડલેકની પાસે પણ મોકલ્યો હતો

કે પ્રાચીન પ્રણાલીઅનુસાર દેશમા આપખુદ સત્તા ચલાવવી હવે અશક્ય છે હવે આપણે આધીન પ્રજાપર યત્કિંચિત્ પણ જોહુકમીદોર ચલાવી શકીશુ નહિ બ્રિટિશસરકારનુ કામ રાજા અને પ્રજા વચ્ચેનો વિરોધ નિવૃત્ત કરવો એ હતુ, તેથી તેણે ધાર્યું કે જો અમે જયપુરના રાજપુરુષોની પ્રાચીન પ્રણાલીઅનુસાર રાજાના દત્તકપુત્ર ગ્રહણ કરવાના કાર્યમા હસ્તક્ષેપ કરીશુ તો તેઓ અમારા એ કાર્યને આક્રમણસમાન લેખશે

નવીન રાજા નિયુક્ત કરવાના સબધમા રાજસ્થાનમા જે રીતિ પ્રચલિત છે તેનો અત્રે ઉલ્લેખ કરવાથી ભવિષ્યમા તે વિશેષ ઉપયોગી થઇ પડશે જ્યેષ્ઠ રાજકુમારને સિહાસનપર અભિષિક્ત કરવાની પ્રણાલી સમસ્ત રાજપૂતોમા પ્રચલિત છે એકાદ બે સ્થાનોમાજ તેનો અનાદર દષ્ટિગોચર થાય છે આ સબધે મનુમહારાજ પૂર્ણ વ્યવસ્થા કરી ગયા છે, પરતુ મધ્યયુગના રાજપૂતો મનુની કેટલીક આજ્ઞાઓનુ પાલન કરતા નહોતા પ્રચલિતરીતિ અને પૂર્વદૃષ્ટાત અનુસાર રાજસિહાસનપર કિવા સામતના પદપર જ્યેષ્ઠ કુમારનેજ અધિષ્ઠિત કરવામા આવે છે જ્યેષ્ઠ કુમારને ‘ પાટવીકુમાર ’ વા ‘ રાજકુમાર ’ કહેવામા આવે છે, જ્યારે અન્યાન્ય રાજપુત્રોને કેવલ ‘ કુમાર ’ જ કહેવામા આવે છે સર્વ રાજ્યોમા ‘પાટવીકુમાર’ અને ‘ પટ્ટરાણી ’ હોય છે પટ્ટરાણી ની સત્તા રાણીઓની અપેક્ષાએ અધિક હોય છે રાજાના મરણ પછી જો પાટવીકુમાર સગીર હોય તો પટ્ટરાણી સર્વ રાજ્યવ્યવસ્થા ચલાવે છે ‘ પટ્ટરાણી ’ ને ‘ માજી પણ કહેવામા આવે છે સૌથી પહેલા પ્રાચીન રાજા મેવાડમા પટ્ટરાણીએ રાજ્યશાસન ચલાવ્યુ હતુ તે જે સમયે રાજકાર્ય કરતી હતી, તે સમયે અનેક સામતો તેને સહાય કરતા હતા, તેમજ રાજકર્મચારીઓ પણ નિયમાનુસાર પોતપોતાની ફરજ બજાવતા હતા

જો કોઈ રાજા પુત્રહીન અવસ્થામા મૃત્યુ પામે અને તેનો કોઇ નિકટનો આપ્ત વા સહોદર ન હોય તો રાજકુટુબમાના અનેક માણસોમાથી એકાદને સિહાસનના અધિકારીતરિકે ચૂટી કાઢવામા આવે છે ઘણા જણો દાવો ન કરે એટલા માટે રાજકુટુબની હદ પરિમિત કરવામા આવી છે મેવાડમા રાણાવતશાખાના સર્વોત્તમ સામતો કે જેમને ‘બાબા’ ની ઉપાધિ પ્રાપ્ત થઈ છે, તેમનેજ કેવળ સિહાસનના અધિકારી ઠરાવ્યા છે મારવાડરાજ્યમા જોધાવશી અર્થાત્ ઈડરના રાજવશના માણસોને ઉક્ત અધિકાર છે બૂદીરાજ્યમા દુર્ગારિવશ કોટારાજ્યમા પલાઇતાનો આપજીવશ, બિકાનેરરાજ્યમા મહાજનના સામતો અને જયપુરરાજ્યમા રાજા માનસિહના વશજો કે જેઓ રાજાવત કહેવાય છે તેઓ ઉક્ત સયોગોમા સિહાસનના અધિકારી ગણાય છે, પરંતુ ઉક્ત રાજાવતશાખામા પણ જે કુળો માનસિહના જન્મપૂર્વે સ્થાપિત થયેલા છે તેમા અને માનસિહની પછીનાં કુલોમા ભેદ છે પહેલા માધાની કહેવાય છે અને પાછલા માનસિહોત કહેવાય છે રાજાવતશાખામા પુષ્કળ ઉપશાખાઓ છે તેમા ઝીલાયના સામતો સૌથી શ્રેષ્ઠ ગણાય છે આ સામતોના નેતામા શારીરિક કિવા માનસિક કોઇ પણ પ્રકારની ખામી ન હોય તો તે ઉક્ત સયોગોમા જયપુરના સિહાસનનો અધિકારી થઈ શકે છે અને આ ચિરપ્રચલિતરીતિ ત્યાગ કરવી અનુચિત છે જો કે સધિપત્રના આઠમા ભાગઅનુસાર મહારાજા અને તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ પોતાના રાજ્યમા તથા પોતાની પ્રજા ઉપર સર્વ પ્રકારની સત્તા ધરાવે છે અને બ્રિટિશસરકારે પ્રત્યક્ષ વચન આપ્યુ હતુ કે કોઇ પણ પ્રશ્નનો નિર્ણય અન્યાયપૂર્ણ કરવામા આવશે નહિ, પરતુ બ્રિટિશસરકારના રાજ્યામલમા મોહનસિહ જયપુરના સિહાસનપર અભિષિક્ત થયો, એ ઘણુ અયોગ્ય કાર્ય બન્યુ જયપુરનુ રાજ્ય કોને મળવુ જોઇએ તે સબધે અમે આગળ સૂચનારૂપે કાઇક લખ્યુ છે, આ સ્થળે તેનુ સવિસ્તર વર્ણન કરીએ છીએ કે જેથી ભવિષ્યમા દત્તકપુત્રસબધે નિર્ણય કરવો સુગમ થઇ પડે

મોહનસિહ નામનો જે બાળક જગતસિહનુ મૃત્યુ થતા પ્રભાતમાજ જયપુરના સિહાસનપર અભિષિક્ત થયો તે નરવરરાજ્યના ભૂતપૂર્વ રાજા મનોહરસિહનો પુત્ર હતો સિંધિયાએ ઉક્ત મનોહરસિહને સિહાસનથી ચ્યુત કરી રાજ્યમાથી કાઢી મૂક્યો હતો આ વાત તો અમે આગળ જણાવી ગયા છીએ કે આઠ શતાબ્દી પૂર્વે નરવરના રાજવશમાથી જયપુરના રાજવશની ઉત્પત્તિ

થઇ હતી, પરંતુ નરવરનો અધીશ્વર પુત્રહીન અવસ્થામા મૃત્યુ પામ્યો તેથી નરવરના સામતોએ અંબરપતિને એક પુત્ર આપવાની પ્રાર્થના કરી. આથી અંબરના અધીશ્વર પૃથ્વીરાજે પોતાના પુત્રને નરવરના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત કરવાને મોકલી આપ્યો ઉક્ત મોહનસિંહ પૃથ્વીરાજના પુત્રની ચૌદમી પેઢીએ ઉત્પન્ન થયો હતો અમે આગળ જણાવ્યુ છે કે મોહનસિંહનો અભિષેક પ્રચલિત રીતિથી સંપૂર્ણત વિપરીત હતો; કારણ કે અંબરના રાજા જ્યારે પુત્રહીન અવસ્થામા મરણ પામે ત્યારે માધોસિંહ અને માનસિંહના ઉત્તરાધિકારીઓ કે જેઓ રાજાવત કહેવાય છે તેમાના ઝિલાયના સામતને સૌથી પહેલા અંબરરાજના પદપર નિયુક્ત થવાને અધિકાર મળવો જોઇએ જો તે અયોગ્ય હોય તો બીજા કેટલાક સામતોનો જયપુરના સિંહાસનપર હક્ક હતો

વળી સંધિપત્રના છઠ્ઠા અને સાતમા ધારામા પણ બ્રિટિશસરકારે મોટી ભૂલ કરી છે તે ધારાથી અનૈક્યનું બીજારોપણ કરવામા આવ્યુ છે આશ્રિતના હૃદયમા જરાપણ અવિશ્વાસ આવ્યો અથવા આશ્રયદાતાનો સ્વભાવ જરાપણ લોભી બન્યો કે તરતજ અનૈક્ય દૃષ્ટિગોચર થશે આ ધારાથી જયપુરના સર્વસત્તાધારી મહારાજા રાજ્યની ઉપજ ચાળીસ લાખથી અધિક થઈ છે કે નહિ તે દર્શાવવાને માટે રેસીડેટની આગળ રાજ્યનો સર્વ હિસાબ રજુ કરવાને બંધાયા છે.[1]

નિમ્નલિખિત કારણોથી રાજ્યાભિષેકની ચિરપ્રચલિત રીતિનો ભંગ કરી મોહનસિંહનો અભિષેક કરવામા આવ્યો હતો જગતસિંહનુ મૃત્યુ થયુ તેસમયે જયપુરના[2] અંતપુરમા મોહન નામનો એક નાઝિર હતો તેના હાથમા રાજશાસનની સર્વ લગામ હતી આ નાઝિર મહાબુદ્ધિમાન હતો તેણે પોતાની ચતુરાઇથી દરબારમા પ્રબલ સત્તાનો વિસ્તાર કર્યો હતો તે ખરેખર રાજભક્ત નહોતો, પરંતુ સ્વાર્થપરાયણ હતો તેણેજ ઉક્ત મોહનસિંહને જયપુરના સિંહાસનપર અભિષિક્ત કર્યો આમ કરવાનુ કારણ એ હતુ કે રાજ્યાભિષેકસમયે મોહનસિંહની વય નવ વર્ષની હતી, જેથી તેની દીર્ઘકાળની સગીર અવસ્થામા જયપુર રાજ્યમા પોતાની સંપૂર્ણ સત્તાનો પ્રયોગ કરવાની નાઝિરને આશા હતી રાજ્યના સર્વોચ્ચ સામતોપૈકી ડિગ્ગીના મેઘસિંહ નાઝિરના પ્રધાન સહાયક હતા મેઘસિંહે

---

૧ કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે–“ મેવાડ સાથેની સંધિમા પણ એવો ધારો દાખલ કરવામા આવ્યો હતો કે જો રાજ્યની ઉન્નતિ થાય અને આમદાની વધે તો બ્રિટિશસરકારને વધુ કર આપવો પરંતુ આને બદલે નિયત કર લેવાની વ્યવસ્થા કરવા માટે મે ભગીરથ પ્રયત્ન કર્યો, પણ તેમા હુ સફળમનોરથ થયો નહિ પરંતુ હવે મેવાડ અને અંબરની ખંડણી આપવાની પ્રણાલીમા પરિવર્તન થઈ નવીન વ્યવસ્થા થઈ છે, એ જાણી મને પરમાનંદ પ્રાપ્ત થયો છે થોડાલાખરૂપિયાથી પણ અધિક રૂપિયા ખર્ચવામા રાજપૂતાનાનો અસંતોષ દૂર થયો નહિ જ્યારે મને પ્રત્યેક વસ્તુ ગુમાવી દેવાનો ભય હતો ત્યારે પણ મે મારો આ અભિપ્રાય નિર્ભયરીતે સરકારને જણાવ્યો હતો; તોપછી હમણા કે જ્યારે મને સરકાર તરફથી આવા કે ભય કાઇ નથી ત્યારે હુ મારો સત્ય અભિપ્રાય શા રીતે ગુપ્ત રાખી શકુ ? આ પ્રદેશોમા બ્રિટિશશાસનસત્તા સ્થાયી રહે અને જે રાજ્યોએ તેનો આશ્રય ગ્રહણ કર્યો છે તેમા સુખ, શાતિ અને સ્વાધીનતાની વૃદ્ધિ થતી રહે એજ મારી અભિલાષા છે જે માણસોએ રાજપૂત જાતિની યથાર્થ અવસ્થા અને માનસિક ભાવ નહિ જાણી રાજપૂતોની સ્વાધીનતા અધિક સંકુચિત કરવાની ચેષ્ટા કરી છે, તેઓ આ દેશના ભયંકર શત્રુ છે, એમ સારી રીતે પ્રમાણિત થાય છે ઔરંગઝેબની સાથે રાઠોડોને ત્રીસ વર્ષપર્યંત જે સતત શત્રુતા ચાલી રહી હતી તેનુ વર્ણન ઇતિહાસમા વાંચો તે રાઠોડોપર અત્યાચાર કરનાર ઔરંગઝેબના વંશજો આજે ક્યા છે ? નકશા તરફ આખ ઉઠાવીને જુઓ રાઠોડોની પીઠ પાછળ રણ અને સન્મુખ મરુસ્થલી ખડા છે હવે કયો શત્રુ રાઠોડોપર આક્રમણ કરવાને તૈયાર છે ? ઘૃણિત મરાઠા તથા વિશ્વાસઘાતી નવાબના ભાડુતી લશ્કર કે જેને બ્રિટિશસેનાએ હમેશા ઘણી સહેલાઈથી જીતી લીધા હતા, તેના કરતા રાજપૂતો જો આપણા શત્રુ થાય તો તેઓ આપણે માટે કેટલા ભયંકર નિવડે ? દેશી સેનાને પ્રસન્ન રાખો, રાજપૂતોના મનનુ સાંત્વન કરો અને પછી શત્રુઓનો ઉપહાસ કરો ! ”

૨ મુસલમાન સમ્રાટોના અંતપુરના પ્રધાન ખોજા રક્ષકો “નાઝિર” કહેવાતા હતા, રાજપૂતરાજાઓ પૈકી જયપુર અને બૂદીના રાજાઓએ યવનસમ્રાટોનુ અનુકરણ કરી પોતાના અંતપુરના રક્ષકોને પણ ઉપરોક્ત ઉપાધિ આપી હતી

પોતાના ચાતુર્યબલ તથા બાહુબલથી રાજાની ખાસભૂમિપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો હતો વળી તે અબરની બાર પ્રધાનસામતશાખાપૈકી મહા બળવાન[1] ખાગારોત શાખાના નેતા હતા પુરોહિત અને ધાઇભાઇ તથા ઇતર દરબારીઓ નાઝિરના કલ્યાણમા પોતાનુ કલ્યાણ સમજતા હતા તેઓ સારીપેરે જાણતા હતા કે જો આપણે નાઝિરને પ્રસન્ન રાખીશુ તો રાજાની સગીર વયમા નિર્વિઘ્નતાપૂર્વક આપણા પદપર સ્થિત રહી શકીશુ જો નાઝિર પદભ્રષ્ટ થશે અને તેને સ્થાને કોઇ બીજો અધિકારી નિયુક્ત થશે તો તે પોતાની ઇચ્છાનુસાર કાર્ય કરશે અને પોતાના મિત્રોને રાજ્યના સમસ્ત પદોપર નિયુક્ત કરશે આવો વિચાર કરી રાજકર્મચારીઓએ નાઝિરના પક્ષનુ જ સમર્થન કર્યુ હતુ

મોહનસિહના અભિષેકના સબધમા નાઝિરે સામતો વા રાણીઓ કોઇની પણ સલાહ લીધી નહોતી તેણે સર્વ જોખમદારી પોતાના શિરપર વહોરી જયપુરપતિનુ મરણ થતા પ્રભાતકાલમાજ બાલક મોહનસિહને સિહાસનપર અધિષ્ઠિત કર્યો જગતસિહની દહનક્રિયા સમાપ્ત થયા પછી બાલક મોહનસિહે પવિત્ર જળથી સ્નાન કર્યુ અને સામતોએ તેને કછવાહારાજાતરીકે સ્વીકાર્યો તેનુ નામ માનસિહ રાખવામા આવ્યુ નાઝિરે સમસ્ત સામતોની પાસે અમે મોહનસિહના રાજ્યાભિષેકપ્રત્યે સપૂર્ણ સમ્મતિ ધરાવીએ છીએ ' એ આશયના પ્રતિજ્ઞાપત્રપર હસ્તાક્ષર કરાવી લેવાનો પ્રયત્ન કર્યો પરતુ તેમણે સાવધાન બની એવો ઉત્તર આપ્યો કે જેથી મોહનસિહના અભિષેકના સબધમા તેમની સમ્મતિ પણ પ્રકટ થઇ નહિ અને અસમ્મતિ પણ વિદિત થઇ નહિ થોડા દિવસપર્યત તે કાર્ય વિચારાધીન રહ્યુ આ સમયે સર્વ જણ અગ્રેજસરકાર તરફ આખ ફેરવીને જોવા લાગ્યા અગ્રેજોને પ્રસન્ન રાખવા એ નાઝિરની પ્રથમ ચેષ્ટા હતી, તેથી તેણે શીઘ્ર દિલ્હીમા અગ્રેજ રેસિડેટપર એવો સદેશો મોકલ્યો કે આપે સત્વર જયપુરમા આપનો એક વિશ્વાસુ કારકુન મોકલવો રેસિડેટે તેની માગણી સ્વીકારી અને એક કારકુન મોકલી આપ્યો જગતસિહના મૃત્યુ પછી છઠ્ઠે દિવસે રેસિડેટનો મોકલેલો મુન્શી જયપુરમા આવી પહોચ્યો તેને પોતાના અધિકારી તરફથી નિમ્નલિખિત બાબતોની તપાસ કરવાની આજ્ઞા મળી હતી- નરવરરાજના પુત્રને અબરના સિહાસનપર અભિષિક્ત કરવાનુ કારણ શુ છે ? મોહનસિહનુ કુલ કયુ છે ? સિહાસનપર અધિષ્ઠિત થવાનો તેને કાઇ હક્ક છે કે નહિ ? કોની સમ્મતિથી તેનો અભિષેક થયો છે ? તે ઉપરાત તેના વશની સૂચિ મેળવવાની પણ તેણે આજ્ઞા કરી હતી વળી આ કાર્યમા રાણી અને સામતોની સમ્મતિ છે કે નહિ અને જો હોય તો તેમના હસ્તાક્ષરસહિતનો એક પત્ર લઇ આવવો એવી પણ તેને આજ્ઞા મળી હતી

ઉક્ત પ્રશ્નોના ઉત્તરો નાઝિરે અને રેસિડેટના વિશ્વાસુ મુન્શીએ એવા આપ્યા કે જેથી બ્રિટિશસરકારે સતુષ્ટ થઇ ફેબ્રુઆરીની પ્રથમ તારિખે મોહનસિહના અભિષેકપ્રત્યે પોતાની સમ્મતિ દર્શાવી અને તેનાપર એક અભિનદન પત્ર મોકલી આપ્યો ભરદરબારમા બ્રિટિશસરકાર તરફથી આવેલા પત્રો વાચવામા આવ્યા નગરમા આ પ્રસગની ખુશાલીમા વાજા વાગવા લાગ્યા અને બાલક મોહનસિહને પ્રતાપમહાલયમા લઇ જઇને તેનો અભિષેક કરવામા આવ્યો જયપુરના દરબારમા રહેલા સામતોના પ્રતિનિધિઓને નાઝિરે પૂછ્યુ કે– આ અભિષેકના સબધમા તમારા સ્વામીઓનો શો અભિપ્રાય છે ? " ત્યારે તેમણે પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે– જો આપે તેમને બોલાવ્યા હોત તો તેઓ આવીને હાજર થાત ' પછી તેમણે જણાવ્યુ કે–' અબરના રાણી અને જોધપુરના રાજાના ભગિનીના મતપર અમારા સ્વામિનો મત નિર્ભર છે " પરતુ રાણીએ પ્રકટરીતે ઉક્ત અભિષેકની વિરુદ્ધ પોતાનો મત પ્રદર્શિત કર્યો હતો આ વિરોધ થોડા દિવસમા એટલો પ્રબલ થઇ ગયો કે

[1] ખાગારોત શાખા બાવીસ ઉપશાખાઓમા વિભક્ત હતી તે સર્વની વાર્ષિક આવકદાની ૪૦૨૮૦૬ રૂપિયાની હતી જયપુરપતિને સહાયતરીકે તેઓ ૬૪૩ અશ્વારોહીઓ આપતા હતા જો કે મેઘસિહ આ શાખામા છઠ્ઠા યા સાતમા દરજ્જાના સામત હતા પરતુ તેઓ પોતાના બુદ્ધિ અને તેજસ્વિતાના બળથી તે શાખના નેતા બની ગયા હતા અને રાજદરબારમા પણ તેમનુ તેજ પ્રમાણનુ માન હતુ

માર્ચમાસનો પ્રારંભ થાય તે પૂર્વે જયપુરની પ્રજામાં અસંતોષનાં પ્રબલ ચિન્હો દૃષ્ટિગોચર થયાં. ઝિલાયના રાજાવતસામંત કે જેઓ સિંહાસનના અધિકારી હતા તેમણે પોતાના હક્કની રક્ષાઅર્થે શસ્ત્ર ધારણ કરવાનો નિશ્ચય કર્યો અને તેમને સિવાડ તથા ઇસરદાના સામંતો કે જેઓ ઉક્ત શાખામાં કનિષ્ઠ દરજ્જો ધરાવતા હતા, તેઓ પણ સત્વર સહાય આપવાને તૈયાર થયા.

આ ઉપદ્રવના સમયમાં એક બીજી શાખાએ પણ પોતાનો સિંહાસનપરનો દાવો આગળ ધર્યો. પૃથ્વીસિંહનો પુત્ર કે જેનેવિષે અમે આગળ વર્ણન કરી ગયા છીએ અને જે હાલમાં સિંધિયાને આશ્રયે ગ્વાલિયરમાં રહેતો હતો, તેને જયપુરના સિંહાસનપર અભિષિક્ત કરવાનો ઉદ્યોગ કરવામાં આવ્યો હતો; પરંતુ તેની મૂર્ખતા અને દુર્ગુણના સમાચાર પ્રકાશિત થઇ જવાથી તે ઉદ્યોગ નિષ્ફળ થયો.

આ સર્વ હકિકત વાંચવાથી સારીરીતે પ્રતીત થાય છે કે આ સમયે અંબરરાજ્યમાં એવો કોઇ પણ રાજનીતિજ્ઞ વા સાહસિકવીર નહોતો કે જે:સર્વ ઉપદ્રવોમાંથી સુરક્ષિત રીતે બહાર નીકળી યથાર્થ હક્કદારને ન્યાય આપે. નાઝિરે દીર્ઘકાળપર્યંત રાજ્યમાં પોતાની પ્રબલ સત્તાનો વિસ્તાર કરવાને માટે નરવરના રાજકુમારને અંબરના સિંહાસનપર અભિષિક્ત કરી દીધો.આશ્ચર્યની વાત તો એ છે કે યથાર્થ સમયે અર્થાત્ આરંભમાંજ કોઈ પણ સામંતે પ્રકાશિત રીતે તેના આ કાર્યવિરુદ્ધ પોતાનો અભિપ્રાય દર્શાવવાનું સાહસ કર્યું નહિ. આનું કારણ એ હતું કે તે સમયે નાઝિર પ્રબલ સત્તાધારી હતો; પરંતુ જો રાજ્યમાં કોઇ સાહસિક સામંત હોત તો તે કોઇ પણ પ્રકારે પોતાની પ્રબલ સત્તાનો વિસ્તાર કરી શકત નહિ અને બ્રિટિશસરકારે કાંઇ પણ વિશેષ તપાસ કર્યા સિવાય માત્ર એક નાઝિરના શબ્દોપરજ સંપૂર્ણ વિશ્વાસ રાખી ચિરપ્રચલિત રાજપૂતરીતિનો અનાદર કર્યો તે કરત નહિ. અંગ્રેજ રેસિડેંટે પોતાના મુન્શીને જેટલીતપાસ કરવાનેમાટે મોકલ્યો હતો તેટલી સંપૂર્ણ તપાસ જો કરવામાં આવત તો બ્રિટિશસરકાર કદિ પણ નાઝિરના શબ્દોપર વિશ્વાસ રાખી મોહનસિંહના અભિષેકપ્રત્યે પોતાની સમ્મતિ દર્શાવત નહિ. નાઝિરની સલાહથી બ્રિટિશસરકારે મોહનસિંહને સિંહાસનપર અભિષિક્ત કર્યો તેથી સમસ્ત રાજ્યમાં પ્રબલ અશાંતિ પ્રસરી રહી. બ્રિટિશસરકાર નાઝિરની ચાતુર્યજાળમાં ફસી ગઇ. સર્વ સામંતોમાં અસંતોષ ફેલાયો. રાજાવત સામંતોએ સિંહાસનપ્રાપ્તિને માટે શસ્ત્ર ધારણ કરી મોહનસિંહની વિરુદ્ધ યુદ્ધ કરવાની તૈયારી કરી. શીઘ્ર રાજ્યમાં જાતીય સમરાનલ પ્રજ્વલિત થવાનાં પૂર્વલક્ષણો પ્રતીત થવા લાગ્યાં. અંબરની પટ્ટરાણી અને જોધપુરના રાજાની ભગિની[1] પ્રથમથીજ નાઝિરની ઉપર અત્યંત ક્રોધિત થયેલી હતી. તેણે મૂળથીજ મોહનસિંહના અભિષેકમાં સમ્મતિ આપી નહોતી. તે આ સમયે પ્રબલ વિરોધ પ્રદર્શિત કરવા લાગી. ચતુર નાઝિર ચોતરફથી આપત્તિઓથી ઘેરાઇ ગયો. તે તેમાંથી મુક્ત થવાના ઉપાય શોધવા લાગ્યો. નાઝિરે ધાર્યું કે એકમાત્ર પટ્ટરાણીને સંતોષ થવાથી સમસ્ત ઉપદ્રવોની શાંતિ થઈ જશે. ઉક્ત પટ્ટરાણી મારવાડના રાજાની ભગિની હતી, તેથી નાઝિર સૌથી પ્રથમ મારવાડપતિને શરણે ગયો અને તેને અનેક પ્રકારે વિનવવા લાગ્યો. નાઝિર ધારતો હતો કે પટ્ટરાણી પોતાના બંધુની આજ્ઞા અવશ્ય માનશે અને મોહનસિંહના અભિષેકપ્રત્યે પોતાની સંમતિ દર્શાવશે. ચતુર નાઝિરે માનસિંહને જણાવ્યું કે, "મહારાજા જગતસિંહ મૃત્યુશય્યાપરથી કહી ગયા છે કે મોહનસિંહનેજ અંબરના સિંહાસનપર અભિષિક્ત કરવો; તેથી તેમની ઇચ્છાનુસારજ મેં મોહનસિંહને અંબરના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત કર્યો છે, માટે આપ આપની ભગિનીને તે કાર્યમાં સમ્મતિ આપવાને કહેશો એવી આશા છે. જો આપ આપની ભગિનીને સમજાવી મોહનસિંહના અભિષેકપ્રત્યે તેમની સંમતિ ખેંચશો તો હમણાં રાજ્યમાં ફેલાયેલી સમસ્ત અશાંતિ લય પામી જશે." મારવાડના રાજા માનસિંહે પ્રત્યુત્તર મોકલ્યો કે:–"જયપુરના સિંહાસનપર કોનો અધિકાર છે તે વિષે મત આપવાની મને કિંવા મારી ભગિનીને કાંઇપણ આવશ્યકતા નથી. આ પ્રશ્નનો નિર્ણય કરવાનો ભાર ચિરપ્રચલિત રીતિઅનુસાર બાર સર્વોચ્ચ સામંતો ઉપર છે. તેઓ જો મોહનસિંહના અભિષેકપ્રત્યે સમ્મતિ દર્શાવી સ્વીકારપત્રપર હસ્તાક્ષર કરી આપે તો પછી આવશ્યકતા હશે તો મારી ભગિની તે પર પોતાના હસ્તાક્ષર કરી આપશે."

૧ ભગિની નહિ, પરંતુ પુત્રી હતી.

રાજા માનસિંહનો આ ઉત્તર સાંભળી નાઝિરને ચોતરફ અંધકાર દૃષ્ટિગોચર થવા લાગ્યો તેણે ધાર્યુ હતુ કે બ્રિટિશસરકાર જ્યારે આપણને અનુકૂળ થઇ છે ત્યારે બીજા જય મારે છે, પરંતુ હવે તેને સામંતો કાંઇક વિશેષ ગંભીર થયેલો જણાયો તેણે દીર્ઘ વિચાર કરી એક બીજી પ્રપંચ જાળનો વિસ્તાર કર્યો તેણે વિચાર કર્યો કે બ્રિટિશસરકારે તો મોહનસિંહને જયપુરના અધીશ્વર તરીકે સ્વીકાર્યો છે હવે એકાદ રાજપૂતરાજાને તેના પક્ષમા લાવવાની આવશ્યકતા છે એકાદ સામર્થ્યવાન રાજપૂત રાજા જો મોહનસિંહના પક્ષનુ સમર્થન કરે તો અમ્બરના સમસ્ત સામંતો અને પટ્ટરાણી તરફથી થતા સર્વ ઉપદ્રવો શાંત થઇ જશે આવો વિચાર કરી. તેણે મેવાડના રાણાની પૌત્રીની સાથે મોહનસિંહના વિવાહ કરવાનુ માગુ કર્યું તેનો દૂત ઉદયપુરમા ગયો અને તેણે મહારાણાને પોતાનો હેતુ નિવેદન કર્યો ત્યારે તેમણે તરત ઉક્ત માગુ સ્વીકાર્યુ રાણાના જે પ્રબલ સામર્થ્યવાન પ્રતિનિધિ દિલ્હીમા રહેતા હતા તેમણે પણ આ પ્રસ્તાવ સ્વીકાર્યો, પરંતુ રાણાના કેટલાક સામર્થ્યવાન રાજપુરુષો આ પ્રસ્તાવની વિરુદ્ધ પડ્યા આથી રાણાને હતાશ થઈ ઉક્ત માગણીનો અસ્વીકાર કરવો પડ્યો પાછળથી એવો રાવ કરવામા આવ્યો કે જયપુરના રાજાની ભગિનીની સાથે રાણાએ લગ્ન કરવુ બારવર્ષ પૂર્વે મહારાણાનો વિવાહ ઉક્ત સ્ત્રીની સાથે કરવાનો નિશ્ચય કરવામા આવ્યો હતો પરંતુ કોઇ કારણને લીધે તે મુલતવી રહ્યો હતો હમણા નાઝિરે પુનઃ તે સગાઇ તાજી કરી અને મહારાણાને ઉક્ત રાજકન્યાનુ પાણિગ્રહણ કરવામાટે પુષ્કળ રૂપિયા આપવાની માગણી કરી મહારાણા ભારે આડંબર સાથે જયપુરમા ગયા હોત, અને સમસ્ત હિંદુ જાતિના અધીશ્વરને સત્કાર સાથે ગ્રહણ કરવાને જયપુરના સમસ્ત સામંતો પોતપોતાના સ્થાન છોડી રાજધાનીમા આવ્યા હોત આથી નાઝિરનેજ એમ પ્રમાણે માન મળ્યુ હોત કારણ કે તેણે કરેલી પસંદગીને સામંતોને માન આપવુ પડ્યુ હોત આથી જયપુરના રાજાની સાથે મહારાણાનો સંબંધ અત્યંત દૃઢ થયો હોત પરંતુ નાઝિરના આ સર્વ સ્વપ્નો મિથ્યા થયા કોણ જાણે વિધિએ મોહનસિંહ અને નાઝિરના ભાગ્યમા શુ શુ લખ્યુ હશે? થોડા વખતમા એક ઘટના એવી બની કે જેથી ઉક્ત ઉભય પુરુષોના ભાગ્યનુ ચક્ર પલટાઈ ગયુ અચાનક એવા સમાચાર ફેલાયા કે જગતસિંહની ભટિયાણી રાણી ગર્ભવતી છે

મહારાજ જગતસિંહ ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૮ના ડિસેમ્બરની ૨૧ મી તારિખે મરણ પામ્યા હતા અને ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૯ના માર્ચની ૨૪ મી તારિખે એવા વર્તમાન પ્રચલિત થયા કે ભટિયાણી રાણીને આઠ માસનો ગર્ભ છે આટલા દિવસ સુધી આ સમાચાર ગુપ્ત રહ્યા હતા તે માટે સૌને અતિ આશ્ચર્ય થયુ ગર્ભના સમાચાર પ્રકાશિત થતા એપ્રિલ માસની ૧ લી તારિખે ભટિયાની રાણી ખરેખર ગર્ભવતી છે કે નહિ તેનો નિર્ણય કરવાને માટે સ્વર્ગસ્થ મહારાજાની સોળ રાણીઓ અને રાજવંશ સમસ્ત સામંતોની સ્ત્રીઓ ઉક્ત રાણીના મહાલયમા ગઇ ત્રણ પ્રહરથી પણ અધિક દિવસ ચઢ્યો ત્યાર સુધી ઉક્ત સ્ત્રીઓએ તપાસ કરી અંતે તેઓ એવા નિર્ણયપર આવી કે ભટિયાણી રાણી અવશ્ય ગર્ભવતી છે હવે ઉક્ત સમાચારના સંબંધમા યત્કિંચિત્ પણ સંશય રહ્યો નહિ ઉક્ત સમાચાર સાંભળી સામંતો પરમ સંતોષ પામ્યા અને તેમણે જો રાણીને પુત્ર જન્મશે તો અમે તેને અમારા સ્વામીતરીકે સ્વીકારીશુ અન્ય કોઇના પણ પક્ષનુ અવલંબન કરીશુ નહિ એવા આશયનો પત્ર તયાર કરી સર્વ સામંતોની તેપર સહીઓ લેવા માંડી નાઝિરની પાસે તેમણે તેની એક નકલ મોકલી આપી અને તેને એવી ભલામણ કરી કે એ બ્રિટિશરેસિડેંટપર મોકલી આપવી પત્ર તયાર થઇ તેપર સર્વ સહીઓ લેવાઇ ગઇ ત્યાંસુધી રાઠોડરાણીની સલાહથી નાઝિરને જરાપણ તે બાબતમા માથુ મારવા દીધુ નહોતુ નાઝિર ભટિયાણી રાણીના ગર્ભની વાત સાંભળી અત્યંત ભયભીત થયો પરંતુ તે એક અંતિમ ઉપાય અજમાવ્યા વિના રહ્યો નહિ તેણે સ્વર્ગસ્થ મહારાજ જગતસિંહની આજ્ઞાથી મોહનસિંહનો રાજ્યાભિષેક કરવામા આવ્યો છે એવા આશયના એક પત્રપર સમસ્ત સામંતોના હસ્તાક્ષર કરવાનો પ્રયત્ન કર્યો, પરંતુ નાઝિરની વાત અસત્ય છે એમ જાણી કોઇ પણ સામંતે તેપર હસ્તાક્ષર કર્યા નહિ આ પ્રકારે નાઝિરની અંતિમ ચેષ્ટા પણ વ્યર્થ થઇ

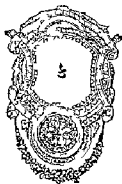
ભટિયાણી રાણી ગર્ભવતી હોવાની વાત સમસ્ત રાજ્યમા ફેલાઇ ગઇ જે સામંત શાખાઓ

સિંહાસનપર દાવો કરતી હતી તે સર્વ શાંત થઇ ગઇ જગતસિંહનું મૃત્યુ થયા પછી ચારમાસ અને ચાર દિવસ થતા એપ્રિલની ૨૬ મી તારિખે ભટિયાણીરાણીને એક પુત્ર જન્મ્યો. રાજકુમારના જન્મની વાત સાંભળી સામંતોના આનંદનો પાર રહ્યો નહિ. રાજધાનીમાં અનેક પ્રકારે ઉત્સવો થવા લાગ્યા મોહનસિંહ અને નાઝિરની સ્થિતિ તો જાણે વજ્રપાત થયો હોય તેવીજ થઇ સામંતોએ અત્યંત આનંદિત થઇ નવકુમારજયસિંહને પોતાના અધીશ્વરતરિકે સ્વીકાર્યો અને મોહનસિંહને સિંહાસનથી ચ્યુત કરવામાં આવ્યો. તે પૂર્વે જે અવસ્થામાં હતો તેજ અવસ્થાને તે પુનઃ પ્રાપ્ત થયો. આ ઘટનાના વર્તમાન ફેલાતા સમસ્ત રાજસ્થાનમાં પરમાનંદ વ્યાપી ગયો એકવાર જે ભયંકર યુદ્ધની તૈયારી થઇ રહી હતી, તે સર્વથા શાંત થઈ ગઈ આ ઘટના સર્વને માટે મંગલકારી હતી. આ નવીન રાજકુમારના જન્મની સાથે કર્નલ ટૉડે જયપુરનો ઇતિહાસ સમાપ્ત કર્યો છે ત્યાર પછીનો ઇતિહાસ અમે સ્વતંત્રરીતે સંગ્રહિત કર્યો છે, જે અમે હવે પછીના પ્રકરણમાં આપીએ છીએ.

अध्याय ५ मो

ભટિયાણીરાણીનું રાજ્યશાસન-રાજમંત્રીપદપર બ્રિટિશસરકારની પસંદગી પામેલા રાવલ વૈરીસાલનું નિયુક્ત થવું-સામંતોએ અન્યાયપૂર્વક ગ્રહણ કરેલી ખાલસ ભૂમિ-સામંતોના પ્રતિજ્ઞાપત્ર-વિશ્વાસપૂર્વક રાજ્યકાર્ય સંભાળવાને માટે મુત્સદ્દીગણોએ લીધેલી પ્રતિજ્ઞા-અંબરરાજ્યમાં પુનઃ થયેલો અશાંતિનો આવિર્ભાવ-ભટિયાણીરાણીના કૃપાપાત્ર ઝુતારામ-વૈરીસાલને પદભ્રષ્ટ કરી ઝુતારામે ગ્રહણ કરેલું મંત્રીપદ-ઝુતારામનું પ્રબલ પ્રભુત્વ-તેણે રાજ્યમાં પુનઃ અરાજકતા, અત્યાચાર અને ઉત્પીડનનો કરેલો પ્રારંભ-ભટિયાણીરાણીનો પ્રાણત્યાગ-જયપુરના આભ્યંતરિક શાસનમાં હસ્તક્ષેપ કરવાનો બ્રિટિશસરકારે કરેલી ચેષ્ટા-મહારાજા જયસિંહનો પ્રાણત્યાગ-તેમના અકાળમૃત્યુના સંબંધમાં સંદેહ-ઝુતારામે જયસિંહને વિષપ્રયોગ કર્યો હતો એવી ફેલાયેલી અફવા-જયસિંહના જીવનની સમાલોચના-જયપુરના આભ્યંતરિક શાસનપર બ્રિટિશસરકારે કરેલો હસ્તક્ષેપ-ગવર્નર જનરલના એજંટનું જયપુરમાં થયેલું આગમન-વૈરીસાલને પુનઃ થયેલી મંત્રીપદની પ્રાપ્તિ-તેમનાદ્વારા થયેલી શાસનવિભાગની નવીન વ્યવસ્થા-ઝુતારામે કરેલો પ્રપંચજાળનો વિસ્તાર-બ્રિટિશ એજંટનું ખુન કરવાને થયેલી ચેષ્ટા-તેના સહાયકનું થયેલું ખુન-હત્યાકારીઓનું પકડાવું-તેમને થયેલો પ્રાણદંડ-ઝુતારામ અને તેના સાથીઓનું યાવજ્જીવન ચુનારના કિલ્લામાં બંદી થવું.

ર્નલ ટૉડે જયપુરરાજ્યનો જેટલો ઇતિહાસ લખ્યો છે તેટલો અમે પૂર્વાધ્યાયમાં આપી ગયા છીએ અને હવે અમે ત્યારપછીનો ઇતિહાસ આપવાને પ્રવૃત્ત થયા છીએ

અમારા પાઠકો મહારાજા જગતસિંહનું મૃત્યુ, મોહનસિંહનો અભિષેક, જયસિંહનો જન્મ અને મોહનસિંહની સિંહાસનચ્યુતિનું વૃત્તાંત પૂર્વે વાંચી ગયા છે જયસિંહનો જન્મ થયાથી જયપુરની રાજનૈતિક અવસ્થા પુનઃ પરિવર્તિત થઇ ગઇ. રાજસિંહાસનને માટે જે પ્રપંચો થતા હતા, નાઝિરના પ્રપંચથી જાતીયસમરના જે પૂર્વલક્ષણો પ્રતીત થતા હતા, રાજાવત સામંતોએ અસંતુષ્ટ થઇ સિંહાસનપ્રાપ્તિને અર્થે જે યુદ્ધની તૈયારી કરી હતી તે સર્વનો જયસિંહનો જન્મ થતાંજ અંત આવ્યો જયસિંહની માતા ભટિયાનીરાણી હતી તેણે પોતાના પુત્રના નામથી રાજ્યશાસન ચલાવવાનો પ્રારંભ કરી દીધો, પરંતુ બ્રિટિશસરકારે જયપુરમાં સુશાસન, શાંતિ તથા ન્યાય સ્થાપિત કરવાને અને મહારાજાના હિતની રક્ષાને અર્થે વૈરીસાલ નામના એક બુદ્ધિમાન મનુષ્યને જયપુરના મંત્રીપદપર નિયુક્ત કરી દીધો રાવલ વૈરીસાલ ઉક્ત ઉચ્ચપદ પ્રાપ્ત કરી પોતાના સુકુમાર સ્વામીના હિતની રક્ષા સાથે રાજ્યનું મંગલ કરવાને માટે ભટિયાનીરાણીને રાજ્યશાસનમાં સહાય કરવાને પ્રવૃત્ત થયા

જયપુરરાજ્યનું પતન થયું તે સમયે અર્થાત્ મહારાજા જગતસિંહની વૃદ્ધાવસ્થામાં અંબરના સબળવાન સામંતોએ છલ, કપટ, ચતુરતા તથા બાહુબલથી રાજ્યની ખાલસાભૂમિ પોતાના અધિકારમાં લઇ લીધી હતી, પરંતુ બ્રિટિશસરકારની સહાયથી મહારાજા જગતસિંહને ઉક્ત સમસ્ત

ભૂમિ પ્રાપ્ત થઇ. મહાશય ઍચિસન જણાવે છે કે:-" સંધિનું કાર્ય સમાપ્ત થયા પછી મહારાજા જગતસિંહે સૌથી પ્રથમ બ્રિટિશસરકારને એવી પ્રાર્થના કરી કે અંબરના સામંતોએ અન્યાયપૂર્વક જે ભૂમિ પોતાના અધિકારમાં લઇ લીધી છે, તે સર્વ તેમની પાસેથી ખુંચવી લેવી અને તેમને તેમની પૂર્વભૂમિ આપવી. સર ડૅવીડ ઑક્ટર્લોનીની મધ્યસ્થતાથી ઉદયપુરના સામંતોની સાથે મહારાણાને જે પ્રકારની સંધિ થઇ હતી તે પ્રકારની સંધિ આ સમયે અંબરના મહારાજાને તેમના સામંતોની સાથે થઇ. સામંતોએ અન્યાયપૂર્વક જે ભૂમિપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો હતો, તે સર્વ તેમની પાસેથી ખુંચવી લઈ મહારાજાને પુનઃ આપવામાં આવી અને સામંતો ન્યાયપૂર્વક ચિરકાલથી જે હક્ક ભોગવતા આવ્યા હતા, તે હક્ક તેમનો સ્થાયી રહ્યો." જો કે જયપુરના સામંતો અંગ્રેજો સાથેની સંધિનું આ પ્રથમ ફળ જોઇને મનમાં ઘણાજ અસંતુષ્ટ થયા હતા; પરંતુ તેમણે અન્યાયપૂર્વક રાજાની ખાસભૂમિ હસ્તગત કરી લીધી હતી, તેથી પ્રકટ રીતે પોતાનો અસંતોષ જાહેર કરવાનું સાહસ તેઓ કરી શક્યા નહિ.

મહારાજા જયસિંહની સગીરઅવસ્થામા અંબરના સામંતો પુનઃ તેમની ખાસભૂમિપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત ન કરી શકે એટલા માટે બ્રિટિશસરકારના પ્રસ્તાવથી ભટિયાણીરાણીએ સર્વ સામંતો પાસે એક પ્રતિજ્ઞાપત્રપર હસ્તાક્ષર કરાવી લીધા. આ પ્રતિજ્ઞાપત્ર અમે નીચે પ્રકાશિત કરીએ છીએઃ—

પ્રતિજ્ઞાપત્ર

સમસ્ત ઠાકોરો (સામંતો) તથા મુત્સદ્દીઓ તરફથી શ્રીમતી મહારાણીસાહિબાને વિદિત કરવામાં આવે છે કે જ્યાંસુધી મહારાજા જયસિંહજી રાજકાર્ય કરવાને સમર્થ થાય નહિ ત્યાંસુધી અમો પૈકી કોઇપણ પોતાના ઉપયોગને માટે ખાલસાભૂમિનો કોઇપણ અંશ પોતાના અધિકારમાં લઇ શકશું નહિ અને અમે સર્વ વફાદારીથી અમારૂં કર્તવ્ય કરીશું. **(હસ્તાક્ષર) રાવલ વૈરીસાલ**

વાઘસિંહ ચતુરભુજોત	ચેતરામ શાહ
કૃષ્ણસિંહ	મંગલસિંહ ખૂભાની
બહાદૂરસિંહ રાજાવત	બાંશખો
કાયમસિંહ વલ્લભદ્રોત	સવાઇસિંહ કલ્યાણોત
લક્ષ્મણસિંહ ઝુંઝનુવાલા	રાય જવાલાનાથ
ઉદયસિંહ ખાંગારોત	દિવાન અમરચંદ
રાજા અભયસિંહ ક્ષેત્રી	વારહટ સ્વરૂપસિંહ
રાવ ચતુર્ભુજ	કૂમાવત મોહરવાલા
માનસિંહ ખાંગારોત	દિવાન નંદીરામ
વૈરીસાલ થૂકારોત	રાય અમરચંદ પલ્લીવાલ
સ્વરૂપસિંહ બનવીરપોતા	સિંગી મન્નાલાલ
બક્ષી શ્રીનારાયણ	બાલમસિંહ રાણાવત
ભારતસિંહ ચાંપાવત	રામલાલ ધાભાઇ
અમાનસિંહ પચાનોત	આડતરામ બદગી
શરતસિંહ ચંપાવત	રાવલ વૈરીસાલ
શાર્દૂલસિંહ નરૂકા	કૃપારામ શાહ
કૃપારામ બકાયાનવીસ	

સામંતો તથા મુત્સદ્દીઓએ ઈ૦ સ૦ ૧૮૧૯ માં ઉક્ત પ્રતિજ્ઞાપત્રપર હસ્તાક્ષર કર્યા. રાય જ્વાલાનાથ અને દિવાન અમરચંદે એક પત્ર જનરલ ઑક્ટર્લોનીપર મોકલી આપ્યો.

મુત્સદ્દીઓ અર્થાત્ રાજકર્મચારીઓ વફાદારીથી પોતપોતાનાં કાર્યો કરે અને કોઇપણ પ્રકારે વિદ્રોહી બની શાંતિનો ભંગ ન કરે; એટલામાટે તેમનીપાસે પણ તેજ દિવસે રાજમાતાએ એક પ્રતિજ્ઞાપત્રપર હસ્તાક્ષર કરાવી લીધા. આ પ્રતિજ્ઞાપત્ર નીચે પ્રમાણે પ્રકાશિત કરવામાં આવે છેઃ—

પ્રતિજ્ઞાપત્ર

સમસ્ત મુત્સદ્દીઓ તરફથી શ્રીમતી મહારાણીસાહિબાને વિદિત કરવામા આવે છે કે મહારાજા શ્રી સવાઇ જયસિંહ બહાદૂર જ્યાસુધી રાજશાસન ચલાવવાને સમર્થ થાય નહિ, ત્યાસુધી જે રાજકાર્યો અમારા હાથમા સોંપવામા આવ્યા છે, તે સમસ્ત કાર્યો કરવાને તથા વખતોવખત જે આજ્ઞાઓ ફરમાવવામા આવે તે સમસ્ત આજ્ઞાઓનુ પાલન કરવાને અમે સદા તત્પર રહીશુ અમે પ્રતિજ્ઞા કરીએ છીએ કે —

(૧) અમે વફાદારીથી અમારા કર્તવ્યો કરીશુ અને કોઇની પાસેથી પણ લાચ રુશ્વત ગ્રહણ કરીશુ નહિ

(૨) પ્રત્યેક ફસલમા અમે દરબારમા હિસાબ મોકલીશુ

(૩) અમે કોઇને સખ્ત શિક્ષા કરીશુ નહિ

(૪) રાજ્યશાસનસબધી કાર્યમા અમે માહોમાહે કોઇની સાથે પ્રકટ વા ગુપ્તરીતે વિવાદ કરીશુ નહિ

(હસ્તાક્ષર) રાવ જનાલાનાથ

મુન્શી દયાચદ	રાય અમૃતરામ	શ્રીનારાયણ બક્ષી
દિવાન અમરચદ	રૂપચદ દરોગા	સપતરામ
સોજીલાલ	કૃપા કપુર	જીવનરામ
કૃપારામ	ચતુર્ભુજ	રામલાલ ધાભાઇ
જેતરામ શાહ	દિવાન નૌનિધરાય	જ્ઞાનચદ
લછમન	સિંગી મન્નાલાલ	દેવરામ દરોગા
મદનચદ	ઘાસીરામ	મુન્શી શ્રીલાલ
ભીહરાજ નારાયણ	આડતરામ	રાવલ વેરીસાલ

ઉપરોક્ત ઉભય પ્રતિજ્ઞાપત્રોદ્વારા સારી રીતે પ્રકાશિત થઇ ચૂકયુ છે કે જગતસિંહનુ મૃત્યુ થયા પછી અબરરાજ્યમા શાતિ તથા ન્યાય સ્થાપિત કરવાને માટે કોઇપણ ઉપાય કરવો બાકી રાખ્યો નહોતો, પરતુ અત્યત દુખનો વિષય છે કે ઘણા થોડા દિવસમાજ જયપુરરાજ્યની અવસ્થા અત્યત શોચનીય બની ગઇ જો કે ભટિયાણીરાણી પોતાના પુત્રના નામથી શાસન કરતી હતી, પરતુ તે રાજપૂતસ્ત્રીઓની પેઠે બુદ્ધિમાન, જ્ઞાનવાન અને દૃઢ નહિ હોવાથી તે જીવિત રહી ત્યાસુધીમા અબરરાજ્ય નષ્ટભ્રષ્ટ થઇ ગયુ સુખ, શાતિ અને મગલના વિચારો અબરમાથી સર્વથા લુપ્ત થઇ ગયા મહાશય એચિસન જણાવે છે કે – ' રાણીનુ મૃત્યુ થયુ ત્યારસુધી અર્થાત્ ઇ૦ સ૦ ૧૮૩૩ સુધી જયપુરરાજ્ય અરાજકતા અને અત્યાચારની લીલાભૂમિ બની ગઇ હતી ' કર્નલ માલેસન જણાવે છે કે –" શિશુરાજાની સગીરઅવસ્થામા જયપુરરાજ્ય અરાજકતા અને ઉપદ્રવોનુ ક્ષેત્ર બની ગયુ હતુ '

ભટિયાણીરાણી સચ્ચરિત્રવાન નહોતી ઝુતારામ નામના એક માણસે રાણીને પોતાની કૌશલ્યજાળમા ફસાવી અબરરાજ્યમા અશાતિનો અગ્નિ પ્રજ્વલિત કર્યો બ્રિટિશસરકારે વૈરીસાલને દિવાનના પદપર નિયુક્ત કર્યા હતા પરતુ ઝુતારામે વિધવા રાણીના હૃદયપર અધિકાર સ્થાપિત કરી તેની સાથે ઉક્ત મત્રીપદપર પણ પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો ઝુતારામે ધીમે ધીમે અબરરાજ્યમા પોતાની પ્રભુતાનો વિસ્તાર કરી દીધો અને પોતાની સપૂર્ણ સ્વતત્રતાનો પરિચય કરાવ્યો તેણે રાજદરબારમા અને રાજ્યના સમસ્ત ઉચ્ચપદોપર પોતાના પક્ષના માણસો નિયુકત કરી દીધા ઝુતારામે સ્વય જયપુરરાજ્યમા પ્રબળ સત્તાનો વિસ્તાર કરી સ્વચ્છદતાપૂર્વક અત્યાચાર કર્યા, એટલુજ નહિ પરતુ તેના નિયુક્ત કરેલા રાજકર્મચારીઓએ પણ રાજ્યના પ્રત્યેક પ્રાતમા અત્યાચાર અને ઉપદ્રવોનો ભયકર અગ્નિ પ્રજ્વલિત કરી દીધો સધિઅનુસાર બ્રિટિશ સરકાર જયપુરરાજ્યમાથી જે કર લેવાનો અધિકાર ધરાવતી હતી, તે કર પણ ઝુતારામના શાસનથી ઘણો ન્યૂન થઇ ગયો ઇ૦ સ૦ ૧૮૩૦ પર્યત ઝુતારામે આ પ્રકારે આપખુદ શાસન ચલાવી રાજ્યની

ક્ષય કર પાયમાલી કરી નાખી તેજ વર્ષમાં ભાટિયાણી રાણીનું મૃત્યુ થયું, જેથી ઝુતારામની સત્તાપર ભયંકર વજ્રપાત થયો.

જ્યાંસુધી ભાટિયાણી રાણી જીવિત રહી ત્યાંસુધી તે બ્રિટિશસરકારની સાથે થયેલી સંધિના નિયમોનું પાલન કરતી હતી અને બ્રિટિશસરકારને પ્રતિવર્ષે કર આપી દેતી હતી આથી બ્રિટિશસરકાર તરફથી તેને કોઈપણ પ્રકારની બાધા નડી નહિ, પરંતુ ઈ૦ સ૦ ૧૮૮૭ માં ભાટિયાણી રાણીનું મૃત્યુ થતાંજ બ્રિટિશસરકાર ભિન્ન સ્વરૂપ ધારણ કરી જયપુરની રંગભૂમિમાં આવી ઉપસ્થિત થઈ કર્નલ માલેસન પોતાના ગ્રંથમાં જણાવે છે કે-" બ્રિટિશસરકારના સ્વાર્થની રક્ષા થાય અને નિયમિત ખંડણી મળવામાં કોઈપણ બાધા ઉપસ્થિત થાય નહિ, તેમજ રાજ્યની આભ્યંતરિક શાસનવ્યવસ્થાપર દેખરેખ રહે, એટલા માટે બ્રિટિશસરકારે પોતાનો એક કર્મચારી જયપુરરાજ્યમાં મોકલી તેના હાથમાં સંપૂર્ણ અધિકાર સોંપવાનું પોતાનું મુખ્ય કર્તવ્ય ધાર્યું" મહાશય આચિસને પોતાના ગ્રંથમાં એવો ઉલ્લેખ કર્યો છે કે-' આ વાત કોણ નહિ સ્વીકારે કે બ્રિટિશસરકારે પોતાનો સ્વાર્થ સાધવાને માટે જયપુરના આભ્યંતરિક શાસનપર હસ્તક્ષેપ કરી સંધિના નિયમોનું અપમાન કર્યું છે ? બ્રિટિશસરકાર પ્રથમથી પ્રતિજ્ઞાબદ્ધ થઈ હતી કે '-અમે કદિપણ જયપુરના આભ્યંતરિક શાસનપર હસ્તક્ષેપ કરીશું નહિ' કેવળ પ્રાપ્ય કર ગ્રહણ કરવાને માટે ઉક્ત પ્રતિજ્ઞાનો ભંગ કરવો એ શું ન્યાયસંગત છે ?

કર્નલ માલેસન જણાવે છે કે-"ઈ૦ સ૦ ૧૮૩૪-૩૫ માં શેખાવાટીમાં શાંતિ સ્થાપન કરવાને માટે બ્રિટિશસરકારે એક અંગ્રેજી સેના મોકલી હતી અને તેથી તેણે તે સમયે સાંભરના લવણસરોવરમાં જયપુરરાજ્યનો જે હિસ્સો હતો, તે પર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો હતો જે સમયે શેખાવાટીસંબંધી ચર્ચા ચાલતી હતી તે સમયે જયપુરમાં મહારાજા જયસિંહનું મરણ એવી અવસ્થામાં થયું કે જેથી લોકોના હૃદયમાં પ્રબલ સંદેહ ઉત્પન્ન થયો ઘણા લોકોને એવો સંશય ઉત્પન્ન થયો કે રાજમંત્રી ઝુતારામ અને રાજમહાલયની એક પરિચારિકા રૂપારામના પ્રપંચથી મહારાજાનું અકાલમૃત્યુ થયું છે ' મહાશય આચિસન પોતાના ગ્રંથમાં જણાવે છે કે-"તરુણ મહારાજા જયસિંહ ઈ૦ સ૦ ૧૮૩૫ માં વર્તમાન મહારાજા રામસિંહને બે વર્ષના મૂકી દેવલોક પામ્યા લોકો એમ ધારે છે કે, જે ઝુતારામ ભાટિયાણી રાણીના સમયમાં રાજ્યમાં અસીમ સામર્થ્યનો વિસ્તાર કરી રહ્યા હતો અને જે બ્રિટિશસરકારની પસંદગી પામેલા મંત્રી રાવલ બૈરીસાલને પદચ્યુત કરી મંત્રીપદપર સ્વયં આરૂઢ થયો હતો તે ઝુતારામેજ રાજાને વિષપ્રયોગ કરીને મારી નાખ્યા છે " પાદ્રી લોકનાથ ઘોષે પોતાના ગ્રંથમાં એવો ઉલ્લેખ કર્યો છે કે-' ઈ૦ સ૦ ૧૮૩૫ માં મહારાજા જયસિંહ સત્તર વર્ષની વયે મરણ પામ્યા એમ માનવામાં આવે છે કે ઝુતારામની આજ્ઞાથી મહારાજાને વિષ આપવામાં આવ્યું હતું '

અત્યંત દુઃખનો વિષય છે કે મહારાજા જયસિંહ યૌવનના દરવાજામાં પ્રવેશ કરતા નરાધમ ઝુતારામદ્વારા માર્યા ગયા મહારાજા જયસિંહને રાજ્યશાસનનો ભાર પણ પ્રાપ્ત થયો નહોતો ઝુતારામના હાથમાંજ રાજ્યનું સર્વ તંત્ર હતું ઝુતારામે શામાટે મહારાજા જયસિંહના બાલ્યજીવનનો નાશ કર્યો હતો, તે પાઠકો સ્વયં સમજી શકશે માત્ર થોડા દિવસમાંજ મહારાજા જયસિંહ યોગ્ય વયના થઈ સ્વયં રાજ્ય ગ્રહણ કરવાના હતા, આથી નરાધમ ઝુતારામે વિચાર કર્યો કે મહારાજા યોગ્ય વયના થશે, એટલે મારી સત્તા લુપ્ત થઈ જશે અને મારા પ્રાણનો ભાર પણ નાશ થશે આ કારણથી નરપિશાચ ઝુતારામે મહારાજાના જીવનનો નાશ કરી પોતાના જીવનને નિર્વિઘ્ન બનાવી પોતાનો પ્રબલ પ્રતાપ અખંડ રાખવાની ચેષ્ટા કરી હતી આ રીતે તે દુરાત્માએ ઉક્ત પૈશાચિક કાર્ય કર્યું પરંતુ તે પાપાત્માને પોતાની કરણીનું ફળ પણ શીઘ્ર મળી ગયું

ભાટિયાણી રાણીનું મૃત્યુ થયા પછી જો કે બ્રિટિશસરકારે જયપુરના આભ્યંતરિક શાસનપર હસ્તક્ષેપ કરવા માંડ્યો હતો, પરંતુ આ સમયપર્યંત તેણે તેને સંપૂર્ણત પોતાના હાથમાં લીધું નહોતું મહારાજા જયસિંહનું અકાલમૃત્યુ થતાંજ બ્રિટિશસરકારે જયપુરમાં પ્રવેશ કર્યો. મહાશય આચિસન

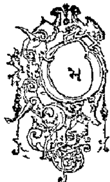
જણાવે છે કે "મહારાજાનુ મૃત્યુ થયા પછી ગવર્નર જનરલના એજંટે તેમના મરણનુ કારણ શોધી કાઢવાને તથા રાજ્યશાસનમા સુધારો કરવાને અને શિશુકુમારની રક્ષા કરવાને જયપુરમા ગમન કર્યું" ગવર્નર જનરલના એજંટ કર્નલ અલવીસે જયપુરમા જઈ શીઘ્ર ઝુતારામને પદચ્યુત કરી રાવલ વૈરીસાલને પુન મત્રીપદપર નિયુક્ત કર્યા અને તેઓ રાજ્યમા સર્વત્ર શાતિસ્થાપન કરવાને માટે ઉદ્યોગ કરવા લાગ્યા કર્નલ માલેસન જણાવે છે કે "જે સમયે તેઓ યત્નપૂર્વક રાજ્યવ્યવસ્થા દૃઢ બનાવતા હતા, તે સમયે ઝુતારામે એક પ્રપચજાળનો વિસ્તાર કર્યો તેણે કર્નલ અલવીસના પ્રાણ લેવાની ચેષ્ટા કરી અને તેમના સહકારી મહાશય બ્લેક પ્રપચીઓ દ્વારા માર્યા ગયા, પરતુ હત્યાકારીઓને શીઘ્ર પકડવામા આવ્યા પ્રધાન મત્રી વૈરીસાલે તેમને પ્રાણદડ આપવાની આજ્ઞા કરી અને ઝુતારામ તથા અન્ય પ્રપચીઓ યાવજ્જીવન ચૂનારના કિલ્લામા બદી રહ્યા ઝુતારામને પ્રાણદડ કરવામા આવ્યો હોત તોજ તેને તેની કરણીનુ ઉચિતફળ પ્રાપ્ત થાત

अध्याय ६ ठ्ठो

મહારાજા રામસિંહનો જયપુરના સિંહાસનપર થયેલો અભિષેક–જયપુરના આભ્યંતરિક શાસનપર બ્રિટિશસરકારનો હસ્તક્ષેપ–બ્રિટિશ પોલિટિકલ એજંટે ગ્રહણ કરેલું મહારાજા રામસિંહના રક્ષકનું પદ–શાસનસમાજની સ્થાપના–નવીન શાસનવ્યવસ્થાથી જયપુરમાં પ્રસરેલી શાંતિ અને લોકોનું થયેલું કલ્યાણ–મહારાજા રામસિંહનું શિક્ષણ–મહારાજા રામસિંહની યોગ્ય વય થવી–તેમનો થયેલો રાજ્યાભિષેક–બ્રિટિશસરકારે મહારાજાના હાથમાં અર્પણ કરેલો શાસનભાર–મહારાજાએ પૂર્વશાસનપ્રણાલીની કરેલી રક્ષા–ઈ૦ સ૦ ૧૮૫૭ માં સિપાઇઓના બળવાપ્રસંગે મહારાજા રામસિંહે બ્રિટિશસરકારને કરેલી સહાય–વિદ્રોહનું શમન થયા પછી બ્રિટિશસરકારે પુરસ્કારસ્વરૂપે મહારાજાને અર્પણ કરેલો કોટકાશિમ નામક દેશનો અધિકાર–બ્રિટિશસરકારે મહારાજાને દત્તક પુત્ર ગ્રહણ કરવાની આપેલી સત્તા–મહારાજા રામસિંહે પોતાના રાજ્યમાં પ્રજાના હિતને માટે કરેલાં અનેક કામો–રાજધાનીમાં નવીન નવીન રાજમાર્ગો બનાવવા–રાજધાનીમાં યંત્રદ્વારા પાણી લાવવું–નગરમાં કરેલા સુધારા–ચિત્રશાળા–શિલ્પશાળા–નાટકશાળા–ચિકિત્સાલય વગેરેની સ્થાપના–વાણિજ્યની ઉન્નતિ અર્થે રાજ્યમાં અનેક મોટી મોટી સડકો બંધાવવી–કૃષિની ઉન્નતિ અર્થે રાજ્યના અનેક ભાગોમાં જલાશય બંધાવવાં–રાજ્યમાં રેલ્વેનો કરેલો વિસ્તાર–વિદ્યા પ્રચાર કરવા પ્રત્યે મહારાજાનું સંપૂર્ણ લક્ષ્ય અને તેમણે પુષ્કળ રૂપિયા ખર્ચી અંગ્રેજી કોલેજ, સંસ્કૃત વિદ્યાલય, સાધારણ વિદ્યાલયો તથા સ્ત્રીશિક્ષણના વિસ્તારને માટે બાલિકાવિદ્યાલયની કરેલી સ્થાપના–જયપુરના રાજ્યકાર્યમાં શિક્ષિત બંગાળીઓનો કરેલો નિયોગ– ઈ૦ સ૦ ૧૮૬૮માં જયપુરમાં દુર્ભિક્ષ પડયો તે સમયે મહારાજાએ પ્રજાને આપેલી સહાય–બ્રિટિશસરકારે મહારાજાનું સન્માન વધારવાને માટે સલામીની તોપોમાં બે તોપોનો કરેલો વધારો–બ્રિટિશસરકારનું મહારાજાને લેવર કાઉન્સીલના સભ્યતરિકે નિયુક્ત કરવું–મહારાજાએ પોતાના સદ્‌ગુણોથી બ્રિટિશસરકારની પ્રસન્નતાની કરેલી પ્રાપ્તિ–વડોદરાના ગાયકવાડ મલ્હારરાવની તપાસ કરવાને માટે નિમેલી કમીટીમાં મહારાજા રામસિંહને નિયુક્ત કરવા–ભારતના ભાવીસમ્રાટ પ્રિન્સ ઓફ વેલ્સનો સત્કાર કરવાને માટે મહારાજા રામસિંહનું કલકત્તા જવું–કલકત્તાના મહાલયમાં મહારાજા રામસિંહનો પ્રિન્સ ઓફ વેલ્સના સાથે થયેલી મુલાકાત–પ્રિન્સ ઓફ વેલ્સે મહારાજાને આપેલી વળતી મુલાકાત–ભાવીસમ્રાટના સત્કારાર્થે મહારાજાએ જયપુરમાં ઉભાં કરેલાં નાનાવિધ સાધનો–ભાવીસમ્રાટનું જયપુરમાં થયેલું આગમન–મહારાજાએ મોટા સમારોહસહિત તેમને ગ્રહણ કરવા–ભાવીસમ્રાટે મોટા આડંબરસહિત જયપુરમાં કરેલો પ્રવેશ–ભાવીસમ્રાટે શિકારને માટે કરેલું ગમન–વાઘણનો કરેલો શિકાર– ભાવીસમ્રાટના સન્માનાર્થે મહારાજાએ દિવાને આમ નામના સભાગૃહમાં ભરેલો દરબાર–ખાણું–વક્તૃતા–ચંદ્રમહાલયમાં થયેલાં નૃત્ય તથા ગાન–મહારાજાએ ભાવીસમ્રાટને આપેલો બહુમૂલ્ય ઉપહાર–આતશબાજી–ભાવીસમ્રાટે અંબરનું કરેલું અવલોકન–ભાવીસમ્રાટના સ્મરણાર્થે કરેલી

'ઍાલ્બર્ટ હૅાલ' ની સ્થાપના-મહારાજા રામસિંહે કરેલા સત્કારથી ભાવીસમ્રાટને થયેલો પરમ નંદ-ભાવીસમ્રાટનું જયપુરથી થયેલું ગમન- ઇ૦ સ૦ ૧૮૭૭ ના જાન્યુઆરીની ૧લી તારિખે બ્રિટિશરાણીએ 'ભારતની રાજરાજેશ્વરી'ની ઉપાધિ ધારણ કરી તે પ્રસંગે મહારાજાનું દિલ્લીમા જવું-વાઇસરૅાય લૅાર્ડ લિટનનું મહારાજાને સન્માનસહિત ગ્રહણ કરવું-મહારાજાને પતાકા પ્રદાન કરવી-'ભારતની રાજરાજેશ્વરી' ની ઉપાધિના સ્મારક પદકની પ્રાપ્તિ થવી-મહારાજા રામસિંહનું સન્માન વધારવાને માટે સલામીની એકવીસ તોપ નિયત કરવી-તેમને 'કાઉન્સીલર ઑાફ ધી એમ્પ્રેસ' નામની ઉપાધિ પ્રાપ્ત થવી-મહારાજા રામસિંહનો સ્વર્ગવાસ.

મહારાજા જયસિંહે સત્તર વર્ષની વયે પ્રાણત્યાગ કર્યો તે સમયે તેમના પુત્ર રામસિંહની વય અતિ અલ્પ હતી રામસિંહનો જન્મ ઇ૦ સ૦ ૧૮૩૩ મા થયો હતો તેઓ તેમના પિતાનુ અકાલમૃત્યુ થતા બે વર્ષની વયે અબરના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા તે સમયે જયપુરરાજ્યની જીવનશક્તિ સર્વથા ક્ષીણ થઈ ગઈ હતી સામંતોનો પૂર્વપ્રતાપ લુપ્ત થઈ ગયો હતો કછવાહાજાતિમા પુન અરાજકતા પ્રસરી ગઇ હતી અશાંતિ, અત્યાચાર, ઉત્પીડન અને લૂટફાટનો પ્રચાર થવાથી તથા વિજાતિઓના આક્રમણથી આ સમયે જયપુર સર્વથા નિર્જીવ બની ગયુ હતુ સુઅવસર અને સુયોગ પ્રાપ્ત થવાથી બ્રિટિશસરકારે આ સમયે જયપુરરાજ્યમા પોતાની પ્રચંડ શાસનશકિતનો પ્રયોગ કર્યો મહાશય આચિસન જણાવે છે કે-"જયપુરરાજ્યમા દીર્ઘકાળથી અરાજકતા ચાલતી આવેલી હોવાથી બ્રિટિશસરકારની પુષ્કળ ખંડણી બાકી હતી અને રાજ્યની આમદાની સર્વથા ન્યૂન થઈ ગઈ હતી આથી બ્રિટિશસરકારે રાજ્યશાસનમા પુન હસ્તક્ષેપ કરવાનુ પોતાનુ કર્તવ્ય ધાર્યું " અમે કહી શકીએ છીએ કે જો અબરના સામંતો પૂર્વના સામંતોસમાન સાહસિક, બળવાન અને રાજભક્ત હોત તો બ્રિટિશસરકાર કદાપિ પોતાની ખંડણી વસુલ કરવાને માટે બાલકમહારાજાના રક્ષકનુ પદ ગ્રહણ કરી જયપુરરાજ્યમા પોતાની શાસનશકિત ચલાવત નહિ રાજપૂતરીતિઅનુસાર બાળકમહારાજાના રક્ષકતરીકે કેવલ રાજ્યના ઉચ્ચ શ્રેણીના સામંતજ નિયુકત થતા જોઇતા હતા કર્નલ માલેસન જણાવે છે કે-"શિશુમહારાજા રામસિંહને બ્રિટિશ પોલિટિકલ એજંટને આધીન રાખવામા આવ્યા પોલિટિકલ એજંટદ્વારા એક પ્રતિનિધિશાસનસમાજની સ્થાપના થઇ પાચ પ્રધાન સામંતો તે શાસનસમાજના સભ્યોતરીકે નિયુકત થયા અને સમસ્ત મોટા રાજકાર્યો તેમના અભિપ્રાય અનુસાર થવા લાગ્યા" કર્નલ માલેસનના ઉપરોક્ત શબ્દોપરથી એમ પ્રતીત થાય છે કે જાણે ઉક્ત પાચ સામંતોજ જયપુરરાજ્યનુ શાસન કરતા હતા પરંતુ વાસ્તવમા તેવો પ્રકાર નહોતો વસ્તુત બ્રિટિશ પોલિટિકલ એજંટજ જયપુરરાજ્યનો કર્તાહર્તા હતો અને ઉકત પાચ સભાસદો તો તેની આજ્ઞાનુસારજ કાર્ય કરતા હતા પોલિટિકલ એજંટે પરમ યત્નપૂર્વક જયપુરરાજ્યની અરાજકતા નિવૃત્ત કરી જયપુરરાજ્યમા શાંતિ સ્થાપન થવાથી અનેક હિતકારક કાર્યો થવા લાગ્યા મહાશય આચિસન જણાવે છે કે- જયપુરમા સેનાની સંખ્યા સર્વથા ઘટાડી નાખવામા આવી અને રાજકાર્યના પ્રત્યેક વિભાગમા સુધારા કરવામા આવ્યા સતી થવાનો રિવાજ ગુલામીનો વ્યવસાય અને શિશુકન્યાનો વધ કરવાનો રિવાજ દૂર કરવામા આવ્યા બ્રિટિશસરકારની ખંડણી ભારે હોવાથી તેણે ઇ૦ સ૦ ૧૮૪૨ મા પાછલા વર્ષોની બાકીમાથી રૂપિયા ૪૬લાખ છોડી દીધા અને વાર્ષિક ચાર લાખની ખંડણી નિયત કરવામા આવી

મહારાજા રામસિંહ જ્યાસુધી સગીર અવસ્થામા રહ્યા ત્યાસુધી જયપુરરાજ્ય આ પ્રકારે બ્રિટિશ પોલિટિકલ એજંટ અને મંત્રીસમાજદ્વારા શાસિત થયુ દીર્ઘકાળથી અબરરાજ્યમા અરાજકતા અને ઉપદ્રવોનો જે સ્રોત વહેતો હતો તે આ સમયમા સર્વથા નિવૃત્ત થઇ ગયો મહારાજા રામસિંહને યુદ્ધની શિક્ષા આપવાને માટે યથાસમયે ઉપયુક્ત પ્રબંધ કરવામા આવ્યો પંડિત શિવધન મહારાજાના શિક્ષકતરીકે નિયુક્ત થયા અને તેમણે તેમને શિક્ષા આપવાને માટે પૂર્ણ પરિશ્રમ

કર્યો મહારાજાએ સસ્કૃત અને ફારસીની સાથે અગ્રેજી ભાષાની પણ શિક્ષા પ્રાપ્ત કરી

ઇ૦ સ૦ ૧૮૫૭ મા મહારાજા રામસિંહને બ્રિટિશસરકારે સમસ્ત શાસનભાર અર્પણ કર્યો, "પરતુ તેમની વય તે સમયે ઘણી નાની હોવાથી તેઓએ રાજશાસનના અનેક વિષયોમા પોલિટિકલ એજટની સમ્મતિથી પ્રમાદી અને અધિક ખર્ચાળુ પ્રધાન મત્રી વૈરીસાલને પદચ્યુત કરી તેના પદપર લક્ષ્મનસિંહને નિયુક્ત કર્યો આ લક્ષ્મનસિંહ સર્વ કાર્યોમા કુશલ અને વિશેષ ચતુર હતા વળી તેમણે પોતાના ગુરુ પડિત શિવધનને મહેસુલીખાતાના અધ્યક્ષતરીકે નિયુક્ત કર્યા

જો કે મહારાજાને સપૂર્ણ સત્તા પ્રાપ્ત થઇ હતી, તોપણ તેમણે ચિરપ્રચલિત રીતિ અનુસાર સ્વેચ્છાપૂર્વક શાસન ચલાવ્યુ નહિ તેઓ સારી રીતે શિક્ષિત થયા હતા, તેથી તેમણે સ્વભાવતજ સુશાસનપ્રત્યે વિશેષ લક્ષ્ય આપ્યુ તેમની સગીર અવસ્થામા જે શાસનસમાજની સ્થાપના થઇ હતી તે સમાજ તેમણે આજીવન સ્થાયી રાખી તેઓ ઉક્ત મત્રીસમાજદ્વારાજ શાસન ચલાવતા હતા સમસ્ત દેશીરાજ્યોમા એકમાત્ર જયપુરરાજ્યમાજ મત્રીસમાજદ્વારા રાજ્યશાસન ચલાવવામા આવતુ હતુ આ પદ્ધતિ સર્વ પ્રકારે પ્રશસનીય હતી આ પ્રણાલીથી વારવાર રાજ્યને અનેક ઉપકારો થયા હતા

જયપુરપતિ મહારાજા રામસિહ જે વર્ષમા સપૂર્ણ સત્તાના અધિકારી થયા તે વર્ષમાજ ભારતવર્ષના અગ્રેજી રાજ્યના મૂળમા ભયકર વજ્રપાત થયો તે વર્ષમા અર્થાત્ ઇ૦ સ૦ ૧૮૫૭ મા સિપાઇઓનો ભયકર બળવો ઉદ્ભવ્યો અને તેથી અગ્રેજીશાસનનો લોપ થવાનો પૂર્ણ ભાસ થવા લાગ્યો આ મહા કષ્ટના સમયમા મહારાજા રામસિહે યથાર્થ મિત્રતા દર્શાવી બ્રિટિશસરકારને પરમ સહાય કરી તેમણે દ્રવ્ય તથા સેનાની સહાયથી વિપદ્ગ્રસ્ત અગ્રેજોનુ રક્ષણ કર્યું મહાશય આચિસન જણાવે છે કે – સિપાઇઓના બળવાના સમયમા મહારાજા રામસિહે બ્રિટિશસરકારને ઘણી સહાય કરી અને તેજ કારણથી તેમને પુરસ્કારમા કોટકાસિમ પ્રગણુ પ્રાપ્ત થયુ પરતુ તેમણે તે પ્રગણુ એવી શરતે ગ્રહણ કર્યું કે જ્યારે તે પ્રગણુ બ્રિટિશસરકારને આધીન હતુ ત્યારે તેની જે મહેસુલ હતી તેજ ભવિષ્યમા પણ કાયમ રહે વળી તેમણે દત્તકપુત્ર ગ્રહણ કરવાનો હક્ક પણ બ્રિટિશસરકારની પાસેથી પ્રાપ્ત કર્યો "

ઉદારચરિત્ર અને પવિત્ર અતકરણના મહારાજા રામસિહની વય જેમ જેમ વૃદ્ધિગત થતી ગઈ તેમ તેમ જયપુરરાજ્યની પ્રજાનુ મગલ કરવાની કામના પણ તેમના મનમા દઢ થતી ગઇ તેમણે મત્રીશાસનસમાજ સ્થાયી રાખી તેમણે લોકોના સામાજિક આચારવિચારને માન આપ્યુ અને બ્રિટિશસરકારનુ અનુકરણ કરી વિદ્યાદ્વારા પોતાની પ્રજાની સ્થિતિ પરિવર્તિત કરવાનો યત્ન કર્યો જયપુરનગરની રચના જો કે પ્રથમથીજ ઉત્તમ બની હતી, પરતુ મહારાજા રામસિહે અગ્રેજી પદ્ધતિઅનુસાર પોતાની રાજધાનીની સુદરતા વૃદ્ધિગત કરવાને માટે પુષ્કળ રૂપિયા ખર્ચ્યા સમસ્ત ભારતવર્ષમા આજે રાજધાની જયપુર સુદરતાને માટે પરમ પ્રસિદ્ધ છે લોકો જયપુરની સુદરતા જોઇ મુક્તકઠે તેની પ્રશસા કરે છે પરતુ મહારાજા રામસિહનેજ તેની સુદરતા આભારી છે, એમ ઇતિહાસ મુક્તકઠે સ્વીકારે છે મહારાજા રામસિહે જયપુર નગરીને ભારતવર્ષની રાજધાની કલકત્તા નગરીસમાન સર્વાગસુદર બનાવી મૂકી.

જો કે અતત પ્રાચીન કાળના રાજાઓ પોતાની પ્રજાના સ્વાસ્થ્યરક્ષણપ્રત્યે વિશેષ લક્ષ્ય આપતા હતા, તેમજ તે માટે તેઓ ઘણા કામો કરતા હતા, એ વાત સિદ્ધ કરનાર અનેક પ્રમાણો પ્રાપ્ત થાય છે પરતુ મધ્યકાળના દેશી રાજાઓ એવા કોઇ પણ કાર્યો કરતા હતા એમ સિદ્ધ થતુ નથી જલકષ્ટ દૂર કરવાને માટે જોકે દેશી રાજાઓએ મોટા મોટા તળાવો અને કૂપો ખોદાવ્યા હતા અને ચાલવાની સગવડને માટે મોટા મોટા લાબાપહોળા માર્ગો બધાવ્યા હતા અને રસ્તાની ઉભય બાજુએ વૃક્ષો રોપાવી દીધા હતા, પરતુ તે ઉપરાત બીજુ કોઇ પણ આરોગ્યવર્ધક કાર્ય તેમણે કર્યુ નહોતુ પરતુ મહારાજા રામસિહે પ્રજાના સ્વાસ્થ્ય તરફ વિશેષ લક્ષ્ય આપી વૈજ્ઞાનિક રીતે વર્તમાન સમયના અનેક ઉપયુક્ત કાર્યો કર્યા ભારતવર્ષની રાજધાની કલકત્તામા જેવી મ્યુનિસિપાલીટી છે તેવી આદર્શ મ્યુનિસિપાલીટી જયપુરમા સ્થાપન કરી તેમણે યોગ્ય સદ્ગૃહસ્થોને તેના સભાસદતરીકે નિયુક્ત કર્યા, પરતુ અગ્રેજસરકારના તાબાની મ્યુનિસિપાલીટીઓ જે પ્રકારે

પ્રજાની પાસેથી ધન લઇને પ્રજાના સ્વાસ્થ્યને માટે પ્રબંધ કરે છે, તે પ્રકારે મહારાજા રામસિંહની રાજધાનીમા બન્યુ નહિ ઉલટુ તેમણે પોતાના ભંડારમાથી કેટલાક લાખ રૂપિયા કાઢી આપી અનેક આરોગ્યવર્ધક કાર્યો કર્યો અને આજપર્યંત તેજ પ્રકારે જયપુરમા કારોબાર ચાલે છે

જો કે પૂર્વે રાજધાની જયપુરના રાજમાર્ગો વૈજ્ઞાનિકરીતે બનાવવામા આવ્યા હતા પરંતુ તેમની સખ્યા ઘણી થોડી હતી પણ મહારાજા જયસિંહના શાસનસમયમા તેમની સખ્યા ઘણી વધી ગઇ અને તેમની સુદરતામા પણ અત્યંત વધારો થયો વળી તેમણે રાજધાનીની પેઠે રાજ્યના અનેક સ્થાનોમા સડક બધાવી પ્રજાપર વિશેષ ઉપકાર કર્યો છે સડકોની સાથે પાણી નીકળી જવાને માટે મોટી મોટી ગટરો રાખવામા આવી છે વળી નગરનિવાસીઓને સરલતાથી શુદ્ધ પાણી મળી શકે એવો પણ પ્રબંધ કરવામા આવ્યો છે આજપર્યંત અનેક ઉચ્ચ શ્રેણીના દેશી રાજ્યોમા ગેસની રોશની નથી પરતુ મહારાજા રામસિંહના પુષ્કળ પરિશ્રમ તથા પુષ્કળ દ્રવ્યવ્યયથી તેમની રાજધાની જયપુરનગરી સૂર્યની કાંતિસમાન પ્રકાશમાન થઇ પોતાની સુદરતા વૃદ્ધિગત કરી રહી છે જો કે પ્રાચીન ગ્રંથોમા આપણે દેશીરાજાઓની રાજધાનીની સુદરતા તથા રાજોદ્યાનની રમણીયતા વિષે વર્ણન વાચીએ છીએ તોપણ તેમા આપણને કયાય પણ એવો ઉલ્લેખ પ્રાપ્ત થતો નથી કે તેમણે કદિપણ સાધારણ પ્રજાના સ્વાસ્થ્યના રક્ષણને માટે વૈજ્ઞાનિકરીતે તે ઉદ્યાન તયાર કરાવવાની ચેષ્ટા કરી હોય પરંતુ બુદ્ધિમાન રાજા રામસિંહે ભારતવર્ષની વર્તમાન રાજધાની કલકત્તાનો આદર્શ ગ્રહણ કરી રામનિવાસ નામનો એક સુદર ઉદ્યાન તૈયાર કરાવી રાજધાની જયપુરના નિવાસીઓપર વિશેષ ઉપકાર કર્યો સારાંશ, સાધારણ પ્રજાનુ સ્વાસ્થ્ય તથા રાજધાનીની સુદરતા વધારવાને માટે મહારાજા રામસિંહે પુષ્કળ રૂપિયા ખર્ચી પ્રજાના હિતને માટે અનેક કાર્યો કર્યા તેમણે માત્ર પ્રજાનુ સ્વાસ્થ્ય અને નગરની સુદરતા વધારવાનેજ પ્રયાસ કર્યો નહિ પરતુ શિક્ષા અને સભ્યતાના પ્રચારને માટે પણ અનેક પ્રયત્નો કર્યા ચિત્રશાળા શિલ્પશાળા ટાઉનહોલ નાટકશાળા રોગીનિવાસસ્થાન, ચિકિત્સાલય વગેરેની સ્થાપના પણ તેમણે કરી મહારાજા રામસિંહના આ કલ્યાણમય કાર્યથી પ્રાચીન જયપુર નવીન જીવન પ્રાપ્ત કરી નવીન મૂર્તિ ધારણ કરી અન્યાન્ય રાજાોની રાજધાનીઓપ્રતિ તિરસ્કારની દૃષ્ટિથી જોવા લાગ્યુ અને મહારાજાના શિક્ષા રુચિ, જ્ઞાન તથા બુદ્ધિની ઉચ્ચ સ્વરથી પ્રશસા કરવા લાગ્યુ

મહારાજા રામસિંહ કેવલ રાજધાનીની ઉન્નતિ કરીનેજ શાંત રહ્યા નહિ સમસ્ત રાજ્યની પ્રત્યેક શ્રેણીની પ્રજાના મગલ પ્રત્યે તેમનુ પૂર્ણ ધ્યાન રહેતુ હતુ તેથી તેમણે રાજધાનીના પેઠે પોતાના રાજ્યમા સર્વત્ર વાણિજ્યકાર્યની ઉન્નતિ અને વ્યાપારીઓની સગવડને માટે પુષ્કળ દ્રવ્ય ખર્ચી અનેક સડકો બધાવી તથા કૃષિકારોના હિતને માટે પણ પુષ્કળ રૂપિયા ખર્ચી અનેક સ્થાનોમા તળાવો ખોદાવ્યા, તેમજ વાણિજ્યની ઉન્નતિ કરનાર એગણીસમી શતાબ્દીનુ પ્રબલ સાધન જે રેલ્વે તેનો વિસ્તાર પણ તેમણે પોતાના રાજ્યમા કર્યો આ કાર્યમા તેમણે પોતાના રાજભંડારમાથી રૂપિયા ખર્ચ્યા હતા અને આજપર્યંત પ્રતિવર્ષ તેજ પ્રકારે પુષ્કળ દ્રવ્ય ખર્ચવામા આવે છે

બુદ્ધિમાન મહારાજા રામસિંહ સારી રીતે જાણતા હતા કે આ સસારમા એકમાત્ર શિક્ષાથીજ અનેક જાતિઓ અને અનેક રાજ્યોની ઉન્નતિ થઇ છે અને આપણા રાજ્યમા જેટલો શિક્ષાનો પ્રચાર વધશે તેટલીજ લોકોની અતિ ઉન્નતિ થશે મહારાજા સવાઇ જયસિંહ જો કે ઉચ્ચ કોટિના શિક્ષિત પુરુષ હતા જો કે તેમણે શિક્ષિત પંડિતોનુ સન્માન વધારવાને માટે પુષ્કળ દ્રવ્યનો વ્યય કર્યો હતો જો કે તેમણે શાસ્ત્રની ઉન્નતિને માટે અત્યંત પ્રયાસ કર્યો હતો પરતુ અમારે મુક્તકંઠે સ્વીકારવુ પડે છે કે તેમણે પોતાના રાજ્યમા સાર્વત્રિક કેળવણીનો પ્રચાર કરવાને માટે પ્રયાસ કર્યો નહોતો, પરતુ મહારાજા રામસિંહે ઉચ્ચ શિક્ષાના પ્રભાવથી સાર્વત્રિક શિક્ષણનુ મહત્વ ઓળખ્યુ અને તેમણે સર્વસાધારણ પ્રજાને શિક્ષણ આપવાને માટે પુષ્કળ દ્રવ્ય ખર્ચ્યુ તેમણે રાજધાની જયપુરમા સસ્કૃત વિદ્યાલય સિવાય ઉર્દુ વિદ્યાલય અને અગ્રેજી વિદ્યાલયની પણ સ્થાપના કરી તેઓ કેવલ આટલુજ કરીને સતુષ્ટ રહ્યા નહિ, પરતુ તેમણે શિલ્પના શિક્ષણને માટે પણ એક સ્વતંત્ર વિદ્યાલય સ્થાપિત કર્યુ જયપુરનુ શિલ્પકાર્ય ભારતવર્ષમા સર્વોત્તમ ગણાય છે અને હવે

શિલ્પવિદ્યાર્થીઓને નવીન વૈજ્ઞાનિક પદ્ધતિનું શિક્ષણ પણ પ્રાપ્ત થવા લાગ્યું, તેથી તેમના હાથથી બનતું શિલ્પકાર્ય અધિક શ્રેષ્ઠ થયું છે વળી મહારાજા રામસિંહે રાજધાનીમા અનેક કન્યા પાઠશાળાઓ પણ સ્થાપન કરી છે આ સર્વ વિદ્યાલયો આજે અમૃતમય ફલ આપી રહ્યા છે અને એક સમય એવો પણ આવશે કે ઉક્ત વિદ્યાલયો જયપુરની કીર્તિ દિગંતમા ગજાવી મૂકશે

જો કે મહારાજા રામસિંહને તેમના પૂર્વપુરુષોની પેઠે રાજ્યની સંપૂર્ણ સત્તા પ્રાપ્ત થઇ હતી અને જો તેઓ ધારત તો સ્વેચ્છાપૂર્વક રાજ્યશાસન ચલાવી શકત, પરંતુ તેમણે પ્રજાના કલ્યાણાર્થે પ્રાચીન શાસનપ્રણાલી બદલી નાખી તેમની સગીર અવસ્થામા શાસનકાર્ય ચલાવવાને માટે જે મંત્રીસમાજની સ્થાપના થઇ હતી તેને તેમણે પોતાની પ્રૌઢાવસ્થામા પણ સ્થાયી રાખી તેમને સ્વભાવતજ રાજ્યશાસનના સર્વ વિભાગોપર સંપૂર્ણ દેખરેખ રાખવાનો અવકાશ મળતો નહોતો, તેથી તેમણે પ્રત્યેક વિભાગપર એક એક શિક્ષિત મનુષ્યની યોજના કરી અને તે વિભાગની સંપૂર્ણ જવાબદારી તેનેજ સોંપી દીધી અમે પૂર્વે જણાવી ચૂકયા છીએ કે જે સમયે મહારાજા રામસિંહે રાજ્યભાર પોતાના હાથમા ગ્રહણ કર્યો તે સમયે તેમની વય ઘણી નાની હતી અને તેથી તેઓ રાજ્યશાસનની અનેક બાબતોમા બ્રિટિશ પોલિટિકલ એજંટની સલાહ લેતા હતા, પરંતુ જેમ જેમ તેમની વય વૃદ્ધિગત થતી ગઇ તેમ તેમ તેમની વિદ્યા અને બુદ્ધિનો પણ વિકાસ થતો ગયો અને જ્યારે તેમની વય તેમજ બુદ્ધિ સંપૂર્ણ વિકાસને પ્રાપ્ત થઈ, ત્યારે બ્રિટિશ પોલિટિકલ એજંટે તેમના હાથમા રાજ્યશાસનનો સંપૂર્ણ ભાર સમર્પણ કરી દીધો

આજે અનેક વિદ્વાન બંગાળીઓ અનેક દેશીરાજ્યોમા અધિકાર પ્રાપ્ત કરી તેમનુ મંગળ કરે છે; પરંતુ અમે મુક્તકંઠે કહી શકીએ છીએ કે જયપુરરાજ્યમા શિક્ષિત બંગાળીઓની જેવી પ્રબળતા જોવામા આવે છે તેવી તેમની પ્રબળતા ઇતર કોઇ પણ રાજ્યમા દૃષ્ટિગોચર થતી નથી. કલકત્તાના વિખ્યાત બાબુ રામકમલ સેનના પુત્ર બાબુ હરમોહન સેન જયપુરરાજ્યમા સન્માનસહિત પધાર્યા હતા હરમોહન બાબુના વંશજો આજે જયપુરરાજ્યના અનેક પદોપર નિયુક્ત થઇ બંગાળી જાતિની દક્ષતા અને યોગ્યતાનો સમુજ્જવલ પરિચય આપી રહ્યા છે મહારાજા રામસિંહ કેવલ સેનવંશથીજ નહિ પરંતુ શિક્ષિત બંગાળી માત્રથી સંતુષ્ટ થયા હતા આથી તેમણે અનેક બંગાળી બ્રાહ્મણો અને કાયસ્થોને રાજ્યના ભિન્ન ભિન્ન ઉચ્ચ પદોપર નિયુક્ત કર્યાં શિક્ષિત બંગાળીઓથી મહારાજા રામસિંહ એટલા બધા સંતુષ્ટ થયા હતા કે તેમણે રાજ્યશાસનના પ્રત્યેક વિભાગની સંપૂર્ણ જોખમદારી તેમના હાથમા સોંપી દીધી ખાનગી મંત્રીના પદપર પણ તેમણે એક વિદ્વાન બંગાળીને નિયુક્ત કર્યા ઉચ્ચવંશોદ્ભવ બાબુ સંસારચંદ્ર સેન મહારાજાના ખાનગી મંત્રીતરીકે નિયુક્ત થયા તેમણે મહારાજાના અવસાનપર્યંત પરમ ચતુરાઇપૂર્વક કાર્ય કરી જયપુરરાજ્યનું કલ્યાણ કર્યું તેમના કાર્યથી મહારાજા રામસિંહ તેમનાપર અત્યંત પ્રસન્ન થયા હતા તેમણે બાબુ મોતીલાલને તેમના મદદકારી તરીકે નિયુક્ત કર્યા હતા

ઇ૦ સ૦ ૧૮૬૮ મા રાજસ્થાનમા ભયંકર દુર્ભિક્ષ પડયો આ સમયે મહારાજા રામસિંહે પ્રજાનુ કષ્ટ દૂર કરવાને પોતાના ભંડારમાથી પુષ્કળ દ્રવ્ય ખર્ચ્યું તેમણે પ્રજાની પાસેથી કર લેવો બંધ કર્યો અને રંક લોકોને માટે ભોજનનો સારો પ્રબંધ કરી દીધો આ સમયે મહારાજાનો ખજાનો અત્યંત ખાલી થઇ ગયો મહારાજાના આ પારમાર્થિક કાર્યથી બ્રિટિશસરકાર તેમનાપર પરમ પ્રસન્ન થઇ અને તેણે તેમનુ સન્માન વધારવાને માટે સલામીની તોપોમા બે તોપોનો વધારો કર્યો પૂર્વે જયપુરના મહારાજા જ્યારે અંગ્રેજી પ્રદેશમા જતા, ત્યારે તેમને સત્તર તોપોનુ માન મળતુ હતુ પરંતુ હવે બ્રિટિશસરકારે એવી આજ્ઞા પ્રકાશિત કરી કે મહારાજા રામસિંહને જીવનપર્યંત ઓગણીસ તોપોનું માન આપવુ

મહારાજા રામસિંહ ઓગણીસમી શતાબ્દીની ઉત્તમ વૈજ્ઞાનિક પ્રણાલીથી રાજ્યસંસ્કાર અને સુશાસન પ્રબંધ કરી સફલમનોરથ થયા તેમની યોગ્યતા જોઈ બ્રિટિશસરકાર પરમ સંતુષ્ટ થઇ ભારતવર્ષના વાઇસરૉયે તેમને વડી ધારાસભાના સભાસદતરીકે નિયુક્ત કર્યા ધારાસભામા તેમણે વિશેષ દક્ષતા પ્રકાશિત કરી આથી બીજીવાર પણ તેમને ધારાસભાના સભ્ય બનાવવામા આવ્યા

મહામાનનીયા ભારતેશ્વરીએ જે સમયે ભારતવર્ષના દેશી રાજાઓનુ સન્માન વધારવાને માટે તેમને ભારતનક્ષત્રની ઉપાધિ અર્પણ કરી, તે સમયે અન્યાન્ય રાજાઓની પેઠે મહારાજા રામસિંહને પણ ઉક્ત ઉપાધિ પ્રાપ્ત થઈ હતી જયપુરના વિખ્યાત મહારાજા માનસિંહ મીરજા રાજા જયસિંહ અને મહાન પંડિત મહારાજા સવાઈ જયસિંહ જે પ્રકારે પોતાની યોગ્યતાથી મુસલમાનસમ્રાટની સભામા પરમ પ્રસિદ્ધ થયા હતા, તે પ્રકારે મહારાજા રામસિંહે સાથી પ્રથમ અંગ્રેજી દરબારમા કીર્તિ યશ અને સન્માનની પ્રાપ્તિ કરી હતી ભારતવર્ષના રાજાઓપૈકી એકમાત્ર મહારાજા રામસિંહજ બ્રિટિશસરકારને અધિક પ્રિય હતા તેમણે બ્રિટિશસરકારની એટલી બધી પ્રસન્નતા પ્રાપ્ત કરી હતી કે ઈ૦ સ૦ ૧૮૭૫ મા જ્યારે વડોદરાના હતભાગી અધીશ્વર મલ્હારરાવ ગાયકવાડપર અંગ્રેજરેસિડેંટ કર્નલ ફેરરને વિષ દેવાનો આરોપ મૂકવામા આવ્યો અને તેને અયોગ્ય શાસન ચલાવવા માટે બંદી કરી તપાસને માટે ઉભો કરવામા આવ્યો ત્યારે તેની તપાસ કરવાને માટે જે કમીશન નિયત કરવામા આવ્યુ હતુ તેમા ભારતવર્ષના વાઈસરૉય લૉર્ડ નોર્થબ્રુકે મહારાજા રામસિંહને યોગ્ય પુરુષ ધારી તેમને સભ્યતરિકે નિયુક્ત કર્યા હતા તેમણે અન્યાન્ય સભ્યોની સાથે ન્યાયાસનપર વિરાજમાન થઈ ગાયકવાડના મુકર્દમાના સબંધમા પોતાનો સ્વતંત્ર મત પ્રકાશિત કરી વિશેષ પ્રશંસા પ્રાપ્ત કરી હતી

ઈ૦ સ૦ ૧૮૭૫ ના અંતિમ ભાગમા ભારતના ભાવીસમ્રાટ બ્રિટનના યુવરાજ માનનીય પ્રિન્સ ઑફ વેલ્સ બહાદૂર ભારતવર્ષમા ભ્રમણ કરવાને માટે આવ્યા પોતાના ભાવીસમ્રાટનો સત્કાર કરી તેમને સન્માન આપવાને માટે સંપૂર્ણ ભારતવર્ષ એકદિલથી તત્પર થયો ભારતવર્ષના સમસ્ત લોકો પરમ આનંદથી ઉન્મત્ત થઈ ગયા ભારતના ભાવીસમ્રાટને પોતાના રાજ્યમા લાવી તેમનુ વિશેષ સન્માન કરવાનો અનેક દેશીરાજાઓએ પોતાનો વિચાર પ્રદર્શિત કર્યો પરંતુ સમસ્ત દેશીરાજાઓનો આ મનોરથ પૂર્ણ કરવાનુ કામ ભાવીસમ્રાટને માટે અવશ્ય અશક્ય હતુ, પણ જયપુરપતિ મહારાજા રામસિંહ તો બ્રિટિશસરકારને અસાધારણરીતે પરમપ્રિય થઈ પડ્યા હતા, વળી જયપુર નગર સમસ્ત ભારતવર્ષમા એક દર્શનીય શહેર છે, તેથી પ્રિન્સ ઑફ વેલ્સ બહાદૂરે મહારાજાના પ્રસ્તાવાનુસાર જયપુરની મુલાકાત લઈ મહારાજાના આતિથ્યનો સ્વીકાર કરવાનો ઠરાવ કર્યો મહારાજા રામસિંહ બહાદૂરની સાથે તેમની કારકીર્દિમા આવેલા પ્રાય સમસ્ત વાઈસરૉયોને ગાઢી મિત્રતા થઈ હતી વિશેષ કરીને અર્લ ઑફ મેયો મહારાજા રામસિંહના પરમ મિત્ર હતા જે સમયે અર્લ ઑફ મેયોને આંદામાન ટાપુમા પાપાત્મા શેરઅલીએ મારી નાખ્યા તે સમયે મહારાજા રામસિંહે યથાર્થ શોક પ્રદર્શિત કર્યો હતો પોતાના પ્રિય મિત્રના સ્મરણનિમિત્તે તેમણે પોતાની રાજધાની જયપુરમા 'મેયો હૉસ્પિટલ' ની સ્થાપના કરી અને અર્લ ઑફ મેયોનુ એક ધાતુનુ બાવલુ ઉભુ કર્યુ જે સમયે ભારતવર્ષમા પ્રિન્સ ઑફ વેલ્સનુ આગમન થયુ તે સમયે લૉર્ડ નોર્થબ્રુક વાઈસરૉયના પદપર સ્થિત હતા લૉર્ડ નોર્થબ્રુકની સાથે પણ મહારાજાને વિશેષ મિત્રતા થઈ ગઈ હતી તેથી ભાવીસમ્રાટનુ ભારતવર્ષમા આગમન થયુ તે પૂર્વે તેમણે મહારાજા રામસિંહને કલકત્તા આવવાને આમંત્રણ કર્યુ હતુ

બ્રિટિશસરકારના પરમ ભક્ત મહારાજા રામસિંહ બહાદૂર યથાસમયે પોતાના અનુચરો સાથે કલકત્તામા જઈ પહોંચ્યા વાઈસરૉય લૉર્ડ નોર્થબ્રુકે પરમ આદરસન્માનસહિત મહારાજાને રાજમહાલયમા લઈ જઈ તેમના આગમનમાટે પોતાનો સંતોષ પ્રદર્શિત કર્યો મહારાજા કલકત્તામા જે સ્થાનમા રહેતા હતા તે સ્થાનમા વાઈસરૉય નિત્ય જઈ તેમની મુલાકાત લેતા હતા ઈ૦ સ૦ ૧૮૭૫ ના ડિસેમ્બરની ૨૩ મી તારીખે ભાવી સમ્રાટ પ્રિન્સ ઑફ વેલ્સ બહાદૂર કલકત્તામા આવ્યા તેમનુ પરમ આદરસંમાનસહિત સ્વાગત કરવાને માટે પ્રિન્સેસ ઘાટપર એક મોટી સભા થઈ તે સભામા આમંત્રિત દેશી રાજાઓ પણ વિરાજમાન થયા મહારાજા રામસિંહ બહાદૂર પણ યોગ્ય સમયે તે સભામા જઈ પહોંચ્યા વાઈસરૉય લૉર્ડ નોર્થબ્રુકે તે સ્થળે મહારાજા રામસિંહ બહાદૂરનો યુવરાજની સાથે વિશેષ પરિચય કરાવ્યો બીજે દિવસે અર્થાત ડીસેમ્બરની ૨૪ મી તારીખે ૧૦ વાગે જયપુરપતિ મહારાજા રામસિંહ બહાદૂર યુવરાજની મુલાકાત લેવાને માટે સરકારી મહાલયમા ગયા તેઓ સરકારી મહાલયની પ્રધાન સીઢીપર ચઢ્યા કે તરતજ યુવરાજના મંત્રી મેજર ઍન્ડર્સન તથા

મેજર માર્ટાયિસ અને બે એડી કાંગોએ આગળ આવી પરમ આદરપૂર્વક મહારાજાનુ સન્માન કર્યું અને ઉભય બાજુએ ઉભેલી સેનાએ તેમને સનામી આપી વળી આજ સમયે કિલ્લાપર તોપો છૂટી ભાવીસમ્રાટ સિંહાસનપરથી નીચે ઉતરી કેટલાક કદમ આગળ આવી સ્વય મહારાજાના હસ્ત ગ્રહણ કરી તેમને લઇ ગયા અને તેમણે પોતાની નિકટના સિંહાસનપર તેમને બેસાડયા પરસ્પર ક્ષેમકુશળતાના સમાચાર પૂછાયા બાદ બીજી ઘણી વાતચીત થઈ અને ત્યારપછી પ્રચલિત રીતિઅનુસાર અત્તર પાની તાબુન આપવામા આવ્યુ ત્યારપછી મહારાજાએ સન્માનસહિત વિદાય લીધી ભાવીસમ્રાટ ડીસેમ્બરની ૨૯ મી તારીખે મહારાજાને વળતી મુલાકાત આપવાને ગયા મહારાજાએ પણ તેમને પરમ આદરપૂર્વક ગ્રહણ કર્યા ભાવીસમ્રાટે કેટલાક દિવસપર્યંત જયપુર નગરમા રહી સમસ્ત ઉત્સવો જોયા મહારાજાની સાથે નિમ્નલિખિત સુશિક્ષિત રાજપુરૂષો તથા સામતો કલકત્તામા ગયા હતા—ઠાકોર કિશોરીસિંહ, ઠાકોર કરણસિંહ ઠાકોર ગુઝારસિંહ, રાવળ રાજા સગ્રામસિંહ, દુર્જનલાલસિંહ જોરાવરસિંહ, પ્રતાપસિંહ, અને કરમસિંહ મહારાજા રામસિંહ કલકત્તાના ઉત્સવો સમાપ્ત થઈ ગયા પછી પોતાની રાજધાનીમા આવ્યા

ભારતના ભાવીસમ્રાટ પ્રિન્સ ઓફ વેલ્સ બહાદૂરનુ પરમ આદરસહિત જયપુરમા સ્વાગત કરવાને માટે મહારાજા રામસિંહ બહાદૂરે પુષ્કળ દ્રવ્ય ખર્ચ્યું હતુ ફેબ્રુઆરીની ૪થી તારિખે પ્રિન્સ ઓફ વેલ્સ બહાદૂર જયપુરમા ગયા તેમના સન્માનને માટે મહારાજાએ અગાઉથી ઘણી તૈયારી કરી હતી યુવરાજને સતુષ્ટ કરવાને માટે તથા તેમના સન્માનની રક્ષા કરવાને માટે પ્રયાસ કરવામા તેમણે કિચિત પણ ત્રુટિ કરી નહિ યુવરાજના આગમનપ્રસગે નગરના સમગ્ર લોકો આનદથી પરિપૂર્ણ થઇ ગયા સમસ્ત પ્રજા, સપૂર્ણ સેના તથા સમસ્ત જમીનદારો આનદોન્મત્ત બની ગયા જયપુરના મહારાજાએ હિંદુ પ્રણાલી અનુસારજ યુવરાજનો સત્કાર કર્યો પતાકા, વાદ્ય સેના,પૂજા,-સમસ્ત વસ્તુઓ તથા ક્રિયાઓ આર્યપ્રણાલી અનુરૂપજ હતા આ દશ્ય પરમ આનદદાયક લાગતુ હતુ જે સમયે યુવરાજ જયપુરથી ૮૨ માઇલના અતરપર હતા તે સમયે જયપુરની રાજપતાકા ફરકવા લગી અને તેમના સન્માનને માટે તોપો છૂટવા લાગી જ્યારે યુવરાજની ગાડીબોસા સ્ટેશનપર આવી પહોચી તે સમયે કિલ્લાપરથી તોપોનો ધ્વનિ થવા લાગ્યો જયપુરના મહારાજા પ્રથમથીજ પોતાના રાજમત્રી અને પ્રધાન પ્રધાન સરદારોની સાથે જયપુરના સ્ટેશનપર યુવરાજનુ આદરસહિત સ્વાગત કરવાને માટે ઉપસ્થિત હતા સ્ટેશનને અતિ સુદર રીતે શણગારવામા આવ્યુ હતુ પુષ્પમાળા તથા રાજચિન્હયુક્ત પતાકા ઇત્યાદિથી સ્ટેશનની શોભામા કાઇપણ ખામી રહી નહોતી એક તરફ પાયદલ સેના સ્ટેશનપર યુવરાજને માન આપવાને માટે ખડી રહી હતી થોડી થોડી વારે મધુર વાજા વાગતા હતા રેલ્વેસ્ટેશનથી લઇને શિવપોલપર્યંત માર્ગની બન્ને બાજુએ ઘોડેસ્વાર ઉભા રહી શાતિની રક્ષા કરી રહ્યા હતા અને શિવપોલ ગેટથી કૃષ્ણપોલ ગેટપર્યંત માર્ગની બન્ને બાજુએ રાજપાયદલ અને નાગા પાયદલ ઉભુ હતુ વળી સમસ્ત જાગીરદારો પણ ઠાઠમાઠસહિત અશ્વારૂઢ થઇ યુવરાજને માન આપવાને માટે તેમની પ્રતીક્ષા કરી રહ્યા હતા શિવપોલ ફાટકની સન્મુખજ યુવરાજને માટે સુસજ્જિત હાથી ઉભો હતો

સ્ટેશનપર યુવરાજનુ આગમન થતાજ ત્યા ઉભેલી સેનાએ તેમના સન્માનાર્થે તોપનો ધ્વનિ કર્યો ત્યારપછી યુવરાજ સ્ટેશનબહાર નીકળી તૈયાર રાખેલી ઘોડાગાડીપર સવાર થઇ આગળ ચાલ્યા કેટલાક અગ્રેજ અશ્વારોહીઓ તેમની પાછળ ચાલતા હતા અને કેટલાક તેમની આગળ ચાલતા હતા માર્ગમા જમીનદાર, સરદાર અને જાગીરદારોએ દેશી રીતિઅનુસાર તેમને સન્માન આપ્યુ શિવપોલ ગેટ આગળ જઇ તેઓ મહારાજાની સાથે સુસજ્જિત હાથીપર આરૂઢ થયા યુવરાજના સમસ્ત કર્મચારીઓ તથા સેવકો તેમના હાથીની પાછળ પાછળ આવવા લાગ્યા અગ્રેજો જમણી તરફ ઉભા હતા, દેશીઓ ડાબી તરફ ઉભા હતા અને વચ્ચે હાથી ચાલતો હતો યુવરાજ શિવપોલ ગેટથી આગળ ચાલ્યા કે તરતજ પુન તોપોનો ધ્વનિ કર્ણગોચર થવા લાગ્યો માર્ગમા જયપુરના પ્રધાન પ્રધાન શ્રેણીના બ્રાહ્મણોએ ઘટાનાદ તથા શખનાદ કરી યુવરાજની આરતી ઉતારી યુવરાજની આગળ અસખ્ય પાયદલ, અગણિત પતાકાધારી વગેરે ચાલતા હતા, તેમજ અસખ્ય દેશી નાચનારાઓ

નાચ કરતા કરતા આગળ વધતા હતા આ દૃશ્ય યુવરાજ તથા સમસ્ત માણસોને મોહિત કરતુ હતુ યુવરાજને ભારતવર્ષમા આર્યરીતિઅનુસાર આવુ સન્માન બીજે ક્યાય પણ પ્રાપ્ત થયુ નહોતુ રાજમાર્ગમા ઉભેલા લક્ષાવધિ મનુષ્યોના આનદધ્વનિથી આકાશ ગાજી રહ્યુ લોકોનો આવો પવિત્ર આનદ યુવરાજે બીજે ક્યાય પણ જોયો નહોતો, તેમજ બીજે ક્યાય પણ તેમને આવુ સન્માન પણ પ્રાપ્ત થયુ નહોતુ જયપુરના મહારાજાએ યુવરાજને આપેલા આવા સન્માનની ખબર સાભળી શ્રીમતી મહારાણી પણ પરમ આનદિત થયા શિવપોલ ગેટથી નિમ્નલિખિત ક્રમથી યુવરાજની સ્વારી નીકળી હતી —

અશ્વારોહી જમાદાર	ભાલાધારી દલ
દેશી પદાતિનુ એક દલ	હલકારા
અશ્વારોહી નગર કોટવાલ	રાજચિન્હધારીઓ
બૃહત રાજપતાકાધારી બે હાથીઓ	તલવાર ખેલનાર
એક પ્રાસાદરક્ષક સેના	મહારાજાના ખવાસ
ઉટપર આરૂઢ થયેલા ગોલદાજો	મહારાજા રામસિહ અને પ્રિન્સ ઓફ વેલ્સ
રાજપતાકાધારી ઘોડેસ્વારો	હાથીપર આરૂઢ થયેલા ઢાલવાળા બે સામતો
અશ્વારોહી નગારાવાળા	ખાસ ચોકીના બે અશ્વારોહી કર્મચારીઓ
સાદા અશ્વારોહી	હાથીપર આરૂઢ થયેલા માણસો
તાજીમી સરદારોના કુમારો	યુવરાજના સહચર
ખાસ ચોકીના કર્મચારીઓ	અગ્રેજ કર્મચારીઓ
રાજકર્મચારીઓ	દેશી સામતો
વાજા વાળાઓ	અગ્રેજીસેના
મહારાજાના અશ્વારોહી વાજાવાળાઓ	હાથીપર આરૂઢ થયેલા વાજાવાળાઓ
રાજપતાકાધારીઓ	અશ્વારોહી નાયબ કોટવાળ

યુવરાજ કૃષ્ણપોલ ગેટ પસાર કરી ગયા પછી સમસ્ત સેના અને અનુચરોસહિત અગ્રેજ રેસીડેટના મુકામ તરફ ગયા તેઓ ત્યા પહોચ્યા તે સમયે મહારાજાની પાયદલસેનાએ તેમને સન્માન આપ્યુ અને તોપધ્વનિ કરવામા આવ્યો યુવરાજને રેસીડેન્સીમા પહોચાડી મહારાજા પોતાના મુકામપર ચાલ્યા આવ્યા અને ત્યારપછી અલ્પ સમયમા તેઓ યુવરાજની મુલાકાત કરવાને ગયા આ સન્માન આપતી વખત જયપુરની સમસ્ત સેના રાજમાર્ગમા ઉભી હતી યુવરાજના સહચરો અને અબરના સામતો હાથીપર આરૂઢ થઇને આવતા હતા હાથીની સખ્યા ઘણી હતી

યુવરાજનુ આગમન થયુ તે સમયે પોલિટિકલ એજટ મહાશય બેનને પુષ્કળ રૂપિયાનો વ્યય કરી યુવરાજના નિવાસમાટેના ખાસ મકાનને સજાવ્યુ હતુ પ્રિન્સલૂઇ, ડ્યુકઑફસધરલેંડ ગેલિટ અને લોર્ડ કેરિગ્ટન યુવરાજની સાથેજ રહેતા હતા તેથી તેઓ પણ યુવરાજનાજ મકાનમા રહ્યા અન્યાન્ય રાજકર્મચારીઓ અને સેવકો ઇતર સ્થાનોમા ચાલ્યા ગયા યુવરાજપ્રત્યે ભક્તિ દર્શાવી તેમની કૃપા સપાદન કરવાને માટે મહારાજા એક સાધારણ મકાનમા રહેતા હતા આથી લૉર્ડ મેયો તેમનાપર પરમ પ્રસન્ન થયા અને તેમણે મહારાજા રામસિહની ગણના પરમ મિત્રોમા કરી ફેબ્રુઆરીની ૪થી તારીખે એક મોટુ ખાણુ આપવામા આવ્યુ તે સિવાય તે દિવસે કાઈ મહત્ત્વની ઘટના બની નહિ

બીજે દિવસે પ્રભાત થતાજ નગરમા એવા સમાચાર ફેલાઈ ગયા કે યુવરાજ શિકાર ખેલવાને જશે આથી તેમના દર્શન કરવાને માટે જે લોકો મહાલયની સન્મુખ ઉભા હતા તેઓ હતાશ થઇને ચાલ્યા ગયા પ્રાતઃકાળ થતાજ યુવરાજ ભોજન કરી લૉર્ડ આઇલસફર્ડ, લૉર્ડ કૅરિન્ટન, લૉર્ડઆલ્ફ્રેડ, પેજેટ, મેજર ઑફર્ડ, જોધપુરના રાજાના પ્રતાપસિહ અને કિશોરસિહ નામના બે બધુઓ તથા મહારાજા રામસિહ એટલા જણ શિકાર ખેલવાને ગયા તેઓ પ્રથમ સિજિકાબાગ નામના સ્થાનમા ગયા અને ત્યા તેમણે ભોજન લીધુ ભોજન કરી રહ્યા પછી તેઓ સર્વ જગલમા ગયા નગરથી ૭

માર્ચના અંતરપર ઝાલાના નામના જંગલમાં શિકાર ખેલવાનો પ્રારંભ થયો. યુવરાજ કિશોરસિંહ અને પોતાના એક સહચરની સાથે ઘોડાપર બેસી એક ઉચ્ચ સ્થાનપર ચાલ્યા ગયા અને મેજર મહારાજા બ્રેડફર્ડ પ્રતાપસિંહ તથા શિકારીઓ નીચેથી જનાવરને નસાડવા લાગ્યા. થોડા સમય પછી એક વિકરાળ વાઘણે દેખાવ દીધો. તે નાસવાની તૈયારી કરતી હતી, એવામાં મહારાજા તથા પ્રતાપસિંહે તેનાપર ગોળી છોડી. તે વાઘણ યુવરાજથી ૪૦ હાથ દૂર હતી. એવામાં તેમણે તેનાપર ગોળી છોડી. તે ગોળી તેની ડાબી બગલમાં વાગી. ગોળી ખાધા છતાં પણ વાઘણ નાસતી હતી. એવામાં યુવરાજે તેનાપર બીજી ગોળી છોડી. તે ગોળી તેના પુચ્છમાં વાગી. આ ગોળી લાગતાંજ વાઘણ જરા મંદ થઇ. હવે યુવરાજે તેનાપર ત્રીજી ગોળી છોડી, પરંતુ તે આ વખતે એક વૃક્ષની ઓથમાં હોવાથી તે તેને લાગી નહિ. બે ગોળી લાગવાથી તે અધિક દૂર જઇ શકી નહિ. તે અંતે એક પત્થર ઉપર જઇને બેસી ગઈ. પ્રતાપસિંહે તેને શોધી કાઢી અને તે વાતની યુવરાજને ખબર કરી. યુવરાજે ત્યાં જઇ કહ્યું કે આ વાઘણ મરી ગઇ છે, પરંતુ પ્રતાપસિંહે કહ્યું કે એ હજી મરી નથી. આથી યુવરાજે પુનઃ તેને એક ગોળી મારી, પરંતુ તે ગોળી ખાલી ગઈ. બીજી ગોળી મારતાં તરતજ તે વાઘણે પ્રાણ છોડ્યા. ત્યારપછી પ્રતાપસિંહ અને યુવરાજે હાથીપરથી ઉતરી વાઘણની પાસે જઇ તેની તપાસ કરી. હવે તેનામાં પ્રાણનો અંશ પણ રહ્યો નહોતો. તેથી તેમણે તેને હાથીપર લાદી રેસીડન્સીમાં લઈ જવાની આજ્ઞા કરી. યુવરાજે ભારતવર્ષમાં આવી આ પ્રથમવારજ વાઘણનો શિકાર કર્યો હતો. આથી તેમની પ્રસન્નતાનો પાર રહ્યો નહિ. આ વાઘણ દેખાવમાં અત્યંત મોટી હતી. યુવરાજનું આગમન રેસીડન્સીમાં થતાંજ મહારાજા રામસિંહ પોતાના દરબારના સમસ્ત સભ્યોની સાથે તેમની સન્મુખ આવી ખડા થયા. વાઘણને પગનીચે રાખવામાં આવી, ત્યારપછી ફોટોગ્રાફરે ફોટો લીધો.

યુવરાજ વાઘણનો શિકાર કરી પાંચમી ફેબ્રુઆરીને દિને રેસીડેન્ટની સાથે જયપુરમાં ગયા. પરમ આનંદને લીધે જયપુર નગર પ્રફુલ્લિત બની ગયું. ચોતરફ શોભા છવાઈ રહી હતી. રાજપ્રાસાદ અને રાજમાર્ગ અત્યંત રમણિય દેખાતા હતા. લક્ષાવધિ દીપકો પ્રજ્વલિત થવાથી નગરની શોભામાં મણા રહી નહોતી. રેસીડન્સીથી રાજમહાલય ત્રણ માઇલ દૂર હતો. સમસ્ત માર્ગમાં પતાકા ફરકી રહી હતી. પ્રકાશમાન દીપકોથી બજારની શોભા અધિક વૃદ્ધિગત થઇ હતી. વન, નગર, રાજમહાલય વગેરે સર્વ પ્રકાશમાન હોવાથી સર્વના નેત્રો મોહિત થઇ ગયા હતા. યુવરાજ આ પરમ પ્રભાસર દૃશ્ય જોઇને અત્યંત સંતુષ્ટ થયા અને પોતાનો આનંદ તેમણે પ્રકાશિતરીતે મહારાજાને જણાવ્યો. ભારતવર્ષના અન્યાન્ય રાજાઓ કરતાં જયપુરના મહારાજાએજ આ પ્રસંગે પોતાના પાટનગરની શોભા વિશેષ વધારી હતી. તેમણે પોતાના પાટનગરને શોભાયમાન કરવાને ખર્ચની જરાપણ મણા કરી નહોતી. દીપકની શોભા તો અવર્ણનીયજ હતી. મહારાજાની ઇચ્છા એવી હતી કે જ્યાંસુધી યુવરાજ જયપુરમાં રહે ત્યાંસુધી ત્યાં રોશની રોજની રાખવી, પરંતુ કેવળ કંપનીના દોષથી ગેસની સામગ્રી એકત્રિત થઇ શકી નહિ. મહારાજાનો આ મનોરથ સિદ્ધ ન થયો તેટલા માટે તેઓ પરમ દુઃખિત થયા હતા.

બીજે દિવસે રાત્રીના સાત વાગે દિવાને આમ નામના મોટા સભાગૃહમાં એક દરબાર ભરવામાં આવ્યો. આ ગૃહ અત્યંત સ્વચ્છ અને સુંદર સુંદર વસ્તુઓથી સજ્જ કરવામાં આવ્યું હતું. એની સુંદરતા જોઇ જોનારના મન મોહિત થતા હતા. આ ગૃહમાં સામસામે ખુરસીઓ ગોઠવવામાં આવી હતી. યુવરાજ અને મહારાજાને બેસવાને માટે બે રત્નજડિત આસનો તેની વચ્ચે સ્થાપિત હતા. સંધ્યાસમયે યુવરાજ આ સભાગૃહમાં આવ્યા. આ સમયે જયપુરના સમસ્ત સામંતો, જાગીરદારો અને પ્રધાન પ્રધાન રાજકર્મચારીઓ તે સભામાં વિદ્યમાન હતા. આ અવસરમાં કેટલાક અંગ્રેજ અને દેશી રાજપુરુષોનો યુવરાજની સાથે પરિચય કરાવવામાં આવ્યો. ત્યારપછી યુવરાજે જયપુરના મહારાજાના ઉભય ભ્રાતા મહારાજ પ્રતાપસિંહ અને મહારાજ કિશોરસિંહને પોતાના ભારત-ભ્રમણના સ્મારકચિન્હતરીકે બે પદકો પુરસ્કારમાં આપ્યા. જયપુરના પ્રધાન પ્રધાન સામંતોએ યુવરાજને પુષ્કળ રૂપીઆ નજર કર્યા, પરંતુ યુવરાજે તેને સ્પર્શ કરી સર્વ પાછા ફેરવ્યા. દરબાર સમાપ્ત થયા પછી જયપુરના મહારાજાએ યુવરાજને ઉત્તમ કારીગરીના અનેક નમુના ઉપહારતરીકે

આપ્યા યુવરાજે આ સમસ્ત નમુના જોઈ પરમ સંતોષ પ્રદર્શિત કર્યો ત્યારપછી યુવરાજ અને એકઓ અંગ્રેજ રાજપુરુષો ખાણું લેવા ઉઠયા ભોજન સમાપ્ત થયા પછી યુવરાજ તેમને માટે ખાસ સજાવેલા દિવાનખાનામા ગયા મહારાજા રામસિંહે ઉક્ત દિવાનખાનામા જઇ હિંદુસ્થાની ભાષામા મહારાણી વિક્ટોરિયા, યુવરાજ તથા બ્રિટિશસરકારપ્રતિ ભક્તિ, અનુરક્તિ અને સન્માન પ્રદર્શિત કરનારૂ એક વ્યાખ્યાન આપ્યુ તેનો અંગ્રેજી ભાષામા છપાયેલો અનુવાદ સર્વ અંગ્રેજોના હાથમા આપવામા આવ્યો ઉક્ત વ્યાખ્યાન સમાપ્ત થયા પછી યુવરાજના પ્રસ્તાવથી મહારાણી વિક્ટોરિયાના સ્વાસ્થ્યનિમિત્તે તેમજ મહારાજા રામસિંહના સ્વાસ્થ્યનિમિત્તે સુરાપાન કરવામા આવ્યુ ત્યારપછી મહારાજાએ યુવરાજને ઉપહારતરિકે અનેક વસ્તુઓ આપી એક કિંમતી અને સુદર તલવાર સોની મોટી છરીઓ, અત્તરદાન ઇત્યાદિ બહુમૂલ્ય વસ્તુઓ દર્શાવી યુવરાજને વિશેષ સન્માન આપવામા આવ્યુ યુવરાજે પરમ આનદ પ્રદર્શિત કર્યો મહારાજે યુવરાજને એક ૧૪ હજાર રૂપિયાના મૂલ્યનુ અત્તરદાન ઉપહારતરિકે આપ્યુ હતુ આ અત્તરદાન દેખાવમા ઘણુ સુદર હતુ

ત્યારપછી યુવરાજ મહારાજાની સાથે ચદ્રમહલ નામની નૃત્યવાટિકામા દેશી નાચ જોવાને ગયા. નૃત્ય કરનારાઓએ કિંમતી પોશાક પહેર્યો હતો અને તેઓ પોતાની સુદર છબીથી સભાગૃહ શોભાયમાન તથા પ્રકાશમાન કરી રહ્યા હતા યુવરાજ આ નૃત્ય જોઇ અત્યત સતુષ્ટ થયા વિશ્રાતિભવનમા યુવરાજે મહારાજાની સાથે ઘણીવાર સુધી વાર્તાલાપ કર્યો અને મહારાજાને એક ચિરોટ તથા પોતાના નામસહિતનુ એક દિવાસળીનુ બોકસ ઉપહારમા આપ્યુ રાત્રિના સમયે અગ્નિક્રીડા (આતસબાજી પણ મા। ધામધુમસહિત કરવામા આવી લડનની બ્રુક કપનીએ રૂપિયા દશ હજાર નઇ આતસબાજી તૈયાર કરી હતી તેને જોઇ સમસ્ત પ્રેક્ષકોને પરમ આનદ પ્રાપ્ત થયો અને સર્વજણે જયધ્વનિ કર્યો યુવરાજ બે પ્રહર રાત્રિ વ્યતીત થયા પછી રેસીડસીમા ચાલ્યા ગયા આ વેળા જયપુરની શોભા જેવી થઈ હતી તેવી તેની શોભા કદિ પણ થઇ નહોતી

પાચમી ફેબ્રુઆરી અને રવિવારને દિવસે કોઈ મહત્વનો ઉત્સવ થયો નહિ યુવરાજ ભોજન કર્યા પછી જયપુરરાજ્યનુ પ્રાચીન પાટનગર અબર જોવાને ગયા ત્યાના પ્રાચીન કીર્તિસ્થલો અને પરમ રમણીય દૃશ્ય જોઇને યુવરાજે સતોષ પ્રદર્શિત કર્યો અબર જોઇને પાછા આવતી વખત તેમણે 'એડવર્ડ હૉલ' નામના પોતાના નામના અસાધારણ મકાનનો પાયો નાખવાની ક્રિયા કરી યુવરાજ જયપુરમા પધાર્યા તે ઘટનાના સ્મારકચિન્હતરિકે મહારાજા રામસિંહે પુષ્કળ દ્રવ્ય ખર્ચી આ મકાન બધાવ્યુ હતુ બીજે દિવસે કાઇ પણ મહત્વની ઘટના બની નહિ ત્યારપછી બીજે દિવસે પ્રભાત થતાજ યુવરાજ જયપુર છોડી આગ્રા ચાલ્યા ગયા તેઓ વિદાય થયા ત્યારે રાજમાર્ગની શોભાનો પાર નહોતો યુવરાજે શિકારીઓને સો રૂપીઆ પુરસ્કારમા આપ્યા મહારાજાએ યુવરાજને અનેક વસ્તુઓ ઉપહારમા આપ્યા ઉપરાત એક અશ્વયાન (ઘોડાગાડી) પણ આપ્યુ હતુ જયપુરના મહારાજાના આતિથ્ય અને સત્કારથી તથા પાટનગરમા કરેલા મહોત્સવથી યુવરાજ પરમ પ્રસન્ન થયા ભારતવર્ષના અન્યાન્ય રાજાઓની અપેક્ષાએ જયપુરના મહારાજા યુવરાજના વિશેષ પ્રીતિપાત્ર બન્યા

જો કે ભારતના ભાવીસમ્રાટ એડવર્ડ અને તત્કાલીન પ્રિન્સ ઑફ વેલ્સ બહાદૂરને ભારતના અનેક દેશી રાજાઓએ સન્માન આપ્યુ હતુ અને તેમણે પુષ્કળ દ્રવ્ય ખર્ચી અનેક ઉત્સવો કરી તેમનુ ગૌરવ વધાર્યું હતુ પરતુ પાઠકગણ ઉપરોક્ત વૃત્તાત વાચી સરલતાથી સમજી શકશે કે જયપુરપતિ મહારાજા રામસિંહે અનેક મહોત્સવો કરી યુવરાજનુ મન હરણ કર્યું હતુ એટલુજ નહિ પરતુ યથાર્થ પ્રીતિ, નમ્રતા, વિનય અને પવિત્ર ભાવથી તેમને પોતાના મિત્ર બનાવી દીધા હતા જે શ્રેષ્ઠ સદ્દગુણોથી તેઓ અંગ્રેજમાત્રના હૃદયપર અધિકાર સ્થાપિત કરવાને સમર્થ થયા હતા, તે સમસ્ત સદ્દગુણોથી તેમણે ભારતના ભાવીસમ્રાટને મોહિત કરી લીધા મહારાજા રામસિહ સુશિક્ષિત અંગ્રેજ સ્ત્રીપુરુષોની સાથે મિત્રતાના સૂત્રમા બધાવાને વિશેષ ઉત્સુક હતા કર્નલ માલેસને પોતાના ગ્રથમા જણાવ્યુ છે કે – 'મહારાજા રામસિહ અંગ્રેજ સ્ત્રીપુરુષોની સાથે મિત્રતા બાધવી અત્યુત્તમ માનતા હતા" મહારાજા પોતે એક બુદ્ધિમાન મનુષ્ય હતા અને તેથી તેઓ સ્વભાવત જ શિક્ષિત મનુષ્યમાત્રપ્રત્યે પ્રેમ રાખતા હતા કેવળ અંગ્રેજોનેજ નહિ, પરતુ સમસ્ત દેશીસમાજને પણ તેઓ પ્રિય થઇ પડ્યા હતા

ઈ૦ સ૦ ૧૮૭૭ના જાન્યુઆરીની પહેલી તારીખે ગ્રેટબ્રિટન અને આયર્લેંડની અધિરાજ્ઞી મહારાણી વિક્ટોરિયાએ 'ભારતવર્ષની રાજરાજેશ્વરી'ની ઉપાધિ ધારણ કરી. ભારતવર્ષની પ્રાચીન રાજધાની દિલ્લીમા આ પ્રસંગે દરબાર ભરવામાં આવ્યો. અહીંઆ ભારતવર્ષના પ્રત્યેક ભાગના રાજાઓની પેઠે અંબરના મહારાજાને પણ નિમંત્રણ કરવામાં આવ્યું; આથી તેઓ પોતાના દરબારના સભાસદોને તથા પોતાની સેના અને અનુચરોને પોતાની સાથે લઇને ત્યાં ગયા. તેઓ ત્યા પહોંચ્યા કે તરતજ પરમ સન્માનપૂર્વક ના૦ વાઇસરૉયે તેમનું સ્વાગત કર્યું. ઈ૦ સ૦ ૧૮૭૬ના ડિસેમ્બરની ૨૬મી તારીખે મહારાજા રામસિંહ બહાદૂર ના૦ વાઇસિરૉય લૉર્ડ લિટનની મુલાકાત લેવાને તેમના મુકામે ગયા. પ્રધાનમાર્ગપર સૌથી પહેલાં અંગ્રેજ અશ્વારોહીઓએ મહારાજાને સલામી આપી. ત્યારપછી ના૦ વાઇસરૉયના મુકામપર પહોંચતાજ તે સ્થાનપર ખડી રહેલી અંગ્રેજી સેનાએ શસ્ત્રો નમાવી તેમને સન્માન આપ્યું. ત્યારપછી ના૦ વાઇસરૉયના વૈદેશિક મંત્રીએ આગળ આવી મહારાજા રામસિંહનું સન્માનસહિત સ્વાગત કર્યું અને તેઓ તેમને ના૦ વાઇસરૉયની સમક્ષ લઇ ગયા. ના૦ વાઇસરૉયે પોતાના આસનપરથી ઉતરી કેટલાંક કદમ આગળ આવી મહારાજાને પરમ આદરપૂર્વક લઈ જઇ પોતાની જમણી તરફના આસનપર બેસાડયા. પછી તેઓ સ્વયં આસનપર બેઠા. તેમની વચ્ચે દીર્ઘકાળપર્યંત વાર્તાલાપ ચાલ્યો. મહારાજા રામસિંહે પોતાના રાજ્યમા જે લોકહિતકારી કાર્યો કર્યાં હતાં, તે સર્વનું વર્ણન કર્યું. ના૦ વાઇસરૉયે રામસિંહની ભક્તિ, પ્રીતિ અને અનુરક્તિ જોઇ તેમને હરેક પ્રકારે સહાય કરવાનું વચન આપ્યું. તેઓ મહારાજાના સદ્‌ગુણોની પ્રશંસા કરવા લાગ્યા. ત્યારપછી બે હાઇલૅંડના સૈનિકોએ એક રાજપતાકા લાવી ના૦ વાઇસરૉયની સન્મુખ રાખી. આ પતાકાની એકબાજુએ " વિક્ટોરિયા કૈસરે હિન્દ " તથા " વિક્ટોરિયા એમ્પ્રેસ, ૧લી જાન્યુઆરી ઈ૦ સ૦ ૧૮૭૭" અને બીજીબાજુએ જયપુરનું રાજ્યચિન્હ તથા મહારાજાનું નામ અંકિત હતુ. ના૦ વાઇસરૉય મહારાજા રામસિંહનો હાથ પકડી તેમને આસનપરથી ઉતારી પતાકાની પાસે લઇ ગયા અને બોલ્યાઃ-"મહામાનનીયા મહારાણી વિક્ટોરિયાએ હાલમા જે ભારત રાજરાજેશ્વરીની ઉપાધિ ધારણ કરી છે, તેના સ્મરણચિન્હતરિકે આપના રાજકુટુંબના રાજચિન્હથી યુક્ત આ પતાકા આપને ઉપહારસ્વરૂપે આપવામા આવે છે. મહામાનનીયા મહારાણી વિશ્વાસપૂર્વક માને છે કે ઈંગ્લાંડના રાજસિંહાસનની સાથે આપના ઉત્તમ રાજકુલને વિશેષ ઘનિષ્ટ સંબંધ છે. તેઓ આપના વંશની ઉન્નતિ, સ્થાયિત્વ અને દૃઢતા થાય એમ ઇચ્છે છે. અમને આશા છે કે આપ કદિ પણ આ પતાકાનો ત્યાગ કરશો નહિ."

એમ કહી તેમણે મહારાજાના હાથમાં ઉક્ત રાજપતાકા અર્પણ કરી દીધી.મહારાજાએ મસ્તક નમાવી સન્માનસહિત તેને ગ્રહણ કરી.

પતાકા અર્પણ કરવાની ક્રિયા આ પ્રમાણે સમાપ્ત થઈ ગઇ. ત્યારપછી ના૦ વાઇસરૉયે ના૦ મહારાણીએ ' ભારતની રાજરાજેશ્વરી ' ની ઉપાધિ ધારણ કરી તેના સ્મરણાર્થે એક સુવર્ણપદક પણ મહારાજાના ગળામા પહેરાવ્યું. આ પદકની એકબાજુએ ભારતેશ્વરીનું નામ અને તા. ૧ લી જાન્યુઆરી ઈ૦ સ૦ ૧૮૭૭ એટલું કોતરવામાં આવ્યું હતું તથા બીજીબાજુએ અંગ્રેજી ભાષામા ' એમ્પ્રેસ ઑફ ઇન્ડીઆ ' તથા હિંદી અને ઉર્દુ ભાષામા ' કૈસરે હિન્દ' કોતરવામા આવ્યું હતું. ના૦ વાઇસિરૉયે ઉક્ત પદક અર્પણ કરતી વખત નિમ્નલિખિત વ્યાખ્યાન આપ્યુંઃ-

"મહારાણી અને ભારતની રાજરાજેશ્વરીની આજ્ઞાનુસાર આજે મેં આ પદકથી આપને વિભૂષિત કર્યા છે. આ પદક જે શુભદિવસે આપને અર્પણ કરવામાં આવ્યું છે, તેના સ્મરણને માટે આપ એને ચિરકાલપર્યંત ધારણ કરશો અને આપના વંશજો એને વંશપરંપરાગત અલંકારરૂપે જાળવી રાખશે એવી મને આશા છે. "

પતાકા અને પદક આપવાની ક્રિયા સમાપ્ત થયા પછી ના૦ વાઇસિરૉયે મહારાજાને નિવેદન કર્યું કે-" હવે પછી આપને સન્માનસૂચક ૨૧ તોપની સલામી આપવામાં આવશે. " જયપુરના મહારાજાને પ્રથમ સત્તર તોપોની સલામી મળતી હતી, કારણ કે સંધિમાં તેજ શરત હતી; પરંતુ મહારાજા રામસિંહના ન્યાયી રાજ્યશાસનથી પ્રસન્ન થઇ બ્રિટિશસરકારે પાછળથી તેમાં બે તોપોનો વધારો કર્યો હતો. આ સમયપર્યંત તેમને ઓગણીસ તોપોની સલામી મળતી હતી; પરંતુ હવે તેમને

માટે ૨૧ તોપો નિયત થઈ આ પ્રકારે ના૦ વાઇસરૉયદ્વારા સન્માનિત થયા પછી મહારાજા રામસિંહ આનંદસહિત તે સ્થાન છોડી ગયા તેમના આગમન અને ગમનસમયે નિયમિતરીતે તોપોની સલામી થઇ હતી

બીજે દિવસે (૨૭મી ડિસેમ્બરને દિવસે) મધ્યાન્હ સમયે ના૦ વાઇસરૉય લૉર્ડ લિટન બહાદૂરે મહારાજના આવાસપર જઇ તેમની મુલાકાત લીધી મહારાજા રામસિંહે પરમ આદરપૂર્વક તેમનો સત્કાર કરી પોતાના શ્રેષ્ઠ ગુણોનો પરિચય આપ્યો

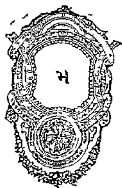
ઇ૦ સ૦ ૧૮૭૭ના જાન્યુઆરીની ૧લી તારીખે મધ્યાહ્નસમયે મહાન દરબારમા લૉર્ડ લિટને મહારાણીની 'ભારતની રાજરાજેશ્વરી' ની ઉપાધિ જાહેર કરી આ સમયે રાજપૂતાનાના રાજાઓના પ્રતિનિધિસ્વરૂપે ઉદયપુર અને જયપુરના મહારાજાઓએ ઉઠી નિવેદન કર્યું કે –"મહામાનનીયા મહારાણીએ ભારતની રાજરાજેશ્વરીની ઉપાધિ ધારણ કરી છે, તે માટે રાજપૂતાનાના સમસ્ત રાજાઓ અચળ રાજભકિતપૂર્વક તેમને અભિનંદન આપે છે અને તેઓ પ્રાર્થના કરે છે કે આ સમાચાર શીઘ્ર મહારાણીની પાસે મોકલવાની કૃપા કરવી"

ઉકત ઉપાધિધારણના સ્મારકતરિકે ભારતની રાજરાજેશ્વરીની તરફથી 'કાઉન્સીલર ઑફ ધી એમ્પ્રેસ' નામની એક નવીન પદવી નિયત કરવામા આવી. આ ઉપાધિ અર્પણ કરતી વખત ના૦ વાઇસરૉયે જે શબ્દો ઉચ્ચાર્યા હતા તેપરથી તેનો આશય ઉત્તમ પ્રકારે પ્રકટ થાય છે તેમના શબ્દો આ પ્રમાણે છે–"સમ્મિલિત રાજ્ય (યુનાઇટેડ કિંગડમ) ની મહારાણી અને ભારતની રાજરાજેશ્વરીએ વખતોવખત પ્રયોજનાનુસાર આવશ્યકીય કાર્યોમા ભારતવર્ષના રાજાઓ અને સરદારોની સલાહ લેવાને માટે, બ્રિટિશસરકારની સાથે તેમનો સબંધ દૃઢ કરવાને માટે તથા તેથી સામ્રાજ્યનુ મંગલ સાધવાને માટે મને નિમ્નલિખિત રાજાઓને આ ઉપાધિ આપવાની સત્તા આપી છે.... .વગેરે." ભારતવર્ષના જે આઠ દેશી રાજાઓને ઉકત સન્માનસૂચક ઉપાધિ પ્રાપ્ત થઈ હતી તેમા જયપુરના મહારાજા રામસિંહ પણ એક હતા આ પ્રકારે દિલ્લીના દરબારમા સન્માન પ્રાપ્ત કરી મહારાજા રામસિંહ યથાસમયે પોતાની રાજધાનીમા ચાલ્યા આવ્યા

અત્યંત દુઃખનો વિષય છે કે ઉકત ઘટના પછી ઘણા થોડા સમયમા અર્થાત્ ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૦ના સપ્ટેમ્બર માસમા મહારાજા રામસિંહ બહાદૂરે પ્રાણત્યાગ કર્યો મહારાજા રામસિંહના જીવનના સબંધમા અધિક કહેવાની કાંઇ આવશ્યકતા નથી ઉપસંહારમા અમે કેવળ એટલુંજ કહી શકીએ છીએ કે સમસ્ત દેશીરાજાઓમા મહારાજા રામસિંહ અધિક બુદ્ધિમાન હતા તેમનો સ્વભાવ ઉદાર હતો તેઓ ઉન્નતિપ્રિય, સુસંસ્કારી અને પ્રજાપ્રિય હતા પૂર્વે જયપુરરાજ્યની જેવી અવનતિ થઇ ગઇ હતી, તેવીજ તેમની કારકીર્દિમા ઉન્નતિ થઈ તે રાજ્ય તેમના સમયમા સમસ્ત દેશી રાજ્યો કરતા ઉચ્ચદરજ્જે પહોંચ્યુ તેમની કારકીર્દિમા તેમના રાજ્યમા સમસ્ત અત્યાચાર, અશાંતિ અને અરાજકતાનો નાશ થયો મહારાજા રામસિંહે જેવા પ્રજાહિતકારી કામો કર્યા હતા, તેવા કામો આજપર્યંત ભારતવર્ષના પાંચ પ્રધાન દેશી રાજ્યોમા પણ થયા નથી, તેમજ સર્વ જણ સ્વીકારે છે કે મહારાજાએ ઉકત કામો પરોપકારબુદ્ધિથી કર્યા હતા આ કાર્યોથી રાજ્યના ભાવી મંગલનુ બીજારોપણ કરવામા આવ્યુ, જે યથાસમયે અંકુરિત તથા પલ્લવિત થઇ અમૃતમય ફળ આપશે, એમા કાંઇ પણ શક નથી જો મહારાજા રામસિંહજી અધિક કાળપર્યંત જીવંત રહ્યા હોત તો જયપુરરાજ્યની એથી પણ અધિક શ્રીવૃદ્ધિ અને ઉન્નતિ થાત જયપુરરાજ્યના ઇતિહાસમા મહારાજા રામસિંહનુ નામ ચિરકાલપર્યંત સુવર્ણાક્ષરથી અંકિત રહેશે જયપુરની પ્રજા મહારાજા રામસિંહને પોતાને નવજીવન અને નવીન બળ આપનાર તરિકે સ્વીકારે છે અને તેમને પોતાના ઉદ્ધારકર્તાતરિકે માને છે જો સમસ્ત ભારતવર્ષના દેશીરાજસિંહાસનોપર મહારાજા રામસિંહસમાન નૃપતિઓ વિરાજમાન હોય તો ભારતવર્ષનો દુર્દિન તત્કાળ નાશ પામે, એમા કિંચિત્ પણ શક નથી રાજપૂતરાજકુલના માર્તંડસ્વરૂપ મહારાજા રામસિંહને અકાલમૃત્યુના મુખમા પડેલા જોઇ જયપુરની સમસ્ત પ્રજા ગંભીર શોકસાગરમા નિમગ્ન થઇ હાહાકાર કરવા લાગી તેના હાહાકારથી આકાશ પરિપ્લુત થઇ ગયુ તેમના વિયોગને માટે બ્રિટિશસરકારે તથા સ્વજાતીય અને વિજાતીય મિત્રમંડળીએ પણ શોક પ્રદર્શિત કર્યો હતો સર્વગુણસંપન્ન મહારાજા રામસિંહના મરણને માટે શોક ન કરે એવો કોણ છે?

अध्याय ७ मो

મહારાજા માધોસિંહનો અંબરના સિંહાસનપર થયેલો અભિષેક-તેમની સગીર અવસ્થામાં બ્રિટિશ રેસીડેન્ટે ગ્રહણ કરેલો જયપુરનો શાસનભાર-શાસનસમાજની સ્થાપના-કૃષ્ણગઢ અને ધ્રાંગધ્રાની રાજકુમારીઓની સાથે મહારાજાનો થયેલો વિવાહ-મહારાજા માધોસિંહનું મુંબઈ અને કલકત્તા તરફ જવું-મહારાજાએ જયપુરમાં શિલ્પશાળાની કરેલી સ્થાપના-મહારાજાનો અભિષેક-બ્રિટિશસરકારે મહારાજાના હાથમાં અર્પણ કરેલો રાજ્યસ ર-મહારાજાએ જયપુરમાં ભરેલું પ્રદર્શન-પ્રદર્શનનો ઉદ્દેશ-પ્રદર્શનની સફલતા-મંત્રીસમાજ વા કાઉન્સીલ-કાઉન્સીલની સત્તા-રાજ્યશાસનનાં વિવિધપદોપર સામંતોનો નિયોગ-કાઉન્સીલના સભ્યોનાં નામ-કાઉન્સીલના સભ્યોને નિયમિત વેતન આપવાની કરેલી વ્યવસ્થા-સામંતોની સાથેનો સંબંધ-શેખાવાટીના સામંતોનો અસંતોષ-અસંતોષનું કારણ-અસંતોષનું નિવારણ-બ્રિટિશસરકારપ્રત્યે મહારાજાનો અકૃત્રિમ સદ્ભાવ-આસપાસના રાજાઓની સાથે મહારાજાનો મિત્રભાવ-મહારાજા માધોસિંહસંબંધે બ્રિટિશ પોલિટિકલ એજંટનો અભિપ્રાય-ઉપસંહાર.

હારાજા રામસિંહનું મરણ પુત્રહીન અવસ્થામાં થયું; પરંતુ બ્રિટિશસરકારે તેમને દત્તકપુત્ર ગ્રહણ કરવાની સત્તા આપી હતી, તેથી તેમણે પોતાના સામંતો અને કર્મચારીઓની સમક્ષ પોતાના કુટુંબી ઇશરદાના તરુણ ઠાકોર કાયમસિંહને પોતાના ઉત્તરાધિકારીતરીકે નિયુક્ત કર્યા. મહારાજા રામસિંહનું મરણ થયા પછી તેમની રાણી અને સામંતોએ બ્રિટિશસરકારને એવી પ્રાર્થના કરી કે ઠાકોર કાયમસિંહને જયપુરના સિંહાસનપર અભિષિક્ત કરવાની કૃપા કરવી. બ્રિટિશસરકારે તેમની આ પ્રાર્થનાનો સ્વીકાર કર્યો. ઠાકોર કાયમસિંહે ચિરપ્રચલિત રીતિઅનુસાર પોતાનું પૂર્વ નામ બદલી નાખ્યું અને પોતાનું નવું નામ માધોસિંહ પાડ્યુ. તેઓ ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૦ ના સપ્ટેમ્બર માસમા અંબરના સિંહાસનપર વિરાજમાન થઈ રાજ્ય કરવા લાગ્યા. મહારાજા માધોસિંહ જે સમયે અંબરના રાજછત્રનીચે વિરાજમાન થયા, તે સમયે તેમની વય ઓગણીસ વર્ષની હતી. જયપુરના રેસીડેંટ મહાશય જે પી. સ્ટેટન ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨-૧૮૮૩ ના રિપોર્ટમાં જણાવે છે કે:-“ જે સમયે મહારાજા જયપુરના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા નહોતા તે સમયે તેમણે કાંઈ ઉપયુક્ત શિક્ષા પ્રાપ્ત કરી નહોતી, તેથી બે વર્ષ સુધી જયપુરનુ રાજ્ય રેસીડેંટની સલાહાનુસાર એક કાઉન્સીલ વા મંત્રીસમાજદ્વારા શાસિત થયું. તરુણમહારાજા ક્રમશઃ શિક્ષા પ્રાપ્ત કરવા લાગ્યા. ” મહારાજા સગીર અવસ્થામાં જયપુરના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા; પરંતુ બ્રિટિશસરકારે પોતાની અવલંબિત રાજનીતિઅનુસાર તત્કાળ તેમના હાથમા શાસનભાર આપ્યો નહિ. જયપુરરાજ્ય દીર્ઘકાળથી જે મંત્રીસમાજદ્વારા શાસિત થતુ આવ્યું હતુ, તેનાજ હાથમા બ્રિટિશસરકારે શાસનકાર્ય રહેવા દીધું. વાસ્તવમા મહારાજા માધોસિંહ પૂર્વે એક સાધારણ પ્રદેશના સામંત હતા. તેઓ કદિ અંબરના સિંહાસનપર વિરાજમાન

થશે એવી કોઈને કલ્પના પણ નહોતી, તેથી તેમને રાજ્યશાસનને માટે ઉપયુક્ત એવી શિક્ષા આપવામા આવી નહોતી તેઓ ઓગણીસ વર્ષની વયે સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા, પરંતુ એટલી વયે સંપૂર્ણ શાસન ચલાવવુ તેમને માટે અશક્ય હતુ, તેથી જ્યાસુધી મહારાજા અજ્ઞાનાવસ્થામા રહ્યા ત્યાસુધી રેસીડેંટની સલાહથી મંત્રીસમાજ શાસન કરતો રહ્યો

મહારાજા માધોસિંહ બહાદૂર અંબરના સિંહાસનપર પ્રતિષ્ઠિત થયા ત્યારપછી તેમણે કૃષ્ણગઢ અને કાઠિયાવાડમા આવેલા ધ્રાંગધ્રાની રાજકુમારીઓની સાથે લગ્ન કર્યા આ વિવાહમા મહારાજાને ૨૨૭૪૫૦૭ રૂપિયાનો ખર્ચ થયો અનેકવિવાહની પ્રણાલી સદા વિષમય ફલનીજ ઉત્પત્તિ કરે છે, પરંતુ અત્યંત શોકનો વિષય છે કે સુશિક્ષિત દેશી રાજાઓ પણ અદ્યાપિ આ અનિષ્ટકારક રીતિનો ત્યાગ કરતા નથી ભારતવર્ષના દેશી રાજાઓ સ્મરણાતીતકાળથી અનેકવિવાહ કરતા આવ્યા છે અને તેમણે તેના વિષમય ફળ ભોગવ્યા છે, તે છતા પણ હજી તેઓ તેનો અનાદર કરતા નથી જ્યાસુધી દેશી રાજાઓને સારી રીતે ઉચ્ચ શિક્ષણ પ્રાપ્ત થશે નહિ ત્યાસુધી કદિપણ અનેક વિવાહનો રિવાજ દૂર થવાની આશા નથી

મહારાજા માધોસિંહ ઈ૦ સ૦ ૧૮૮૧ મા મુંબઈ, કલકત્તા અને ગયાજીમા ગયા ત્યાથી પાછા ફર્યા પછી જયપુરમા તેમણે એક ઉન્નતિમૂલક કાર્ય કર્યું તેમણે ઈ૦ સ૦ ૧૮૮૧ ના ઑગસ્ટની ૨૩ મી તારિખે જયપુરમા એક ‘ઇકોનૉમિક ઍન્ડ ઇન્ડસ્ટ્રીયલ મ્યુઝિઅમ’ નામની સંસ્થાની સ્થાપના કરી અનેક પ્રતિષ્ઠિત પુરુષોની સમક્ષ કર્નલ વૉલ્ટરે તેની પ્રતિષ્ઠા કરી ડૉક્ટર હિંડલીને તેના વ્યવસ્થાપકતરિકે નિયુક્ત કરવામા આવ્યા મહારાજા માધોસિંહે આ હિતકારક કાર્યમા પુષ્કળ રૂપિયાનો વ્યય કર્યો આ મ્યુઝિયમથી પ્રજાપર મોટો ઉપકાર થયો

ઈ૦ સ૦ ૧૮૮૨ ના સપ્ટેમ્બર માસમા મહારાજા માધોસિંહ બહાદૂર બાવીસ વર્ષના થયા તેથી રાજપૂતરીતિઅનુસાર તે સમયે તેમને સંપૂર્ણ શાસનભાર અર્પણ કરવામા આવ્યો આટલા સમયસુધી તેઓ સગીર ગણાતા હતા તેમજ રાજકાર્યથી અજાણ્યા હતા તેથી બ્રિટિશસરકારે તેમના હાથમા સંપૂર્ણ શાસનભાર અર્પણ કર્યો નહોતો પરંતુ આ સમયે તેઓ સર્વ પ્રકારે સુશિક્ષિત થયા તેમજ યોગ્ય વયે પહોચ્યા તેથી બ્રિટિશસરકારે ભારે ધામધૂમસહિત મોટો મહોત્સવ કરી તેમના હાથમા સમસ્ત રાજ્યનો ભાર અર્પણ કર્યો

જો કે મહારાજા માધોસિંહને સંપૂર્ણ શાસનભાર પ્રાપ્ત થયો હતો તોપણ તેઓ હજીપણ રાજ્યની પ્રધાન પ્રધાન બાબતોમા પોલિટિકલ એજંટની સમ્મતિ લઈને કાર્ય કરતા હતા જયપુરના રેસીડેન્ટ મહાશય જે પી સ્ટેટન ઈ૦ સ૦ ૧૮૮૨-૮૩ના રિપોર્ટમા જણાવે છે કે-‘ગત સપ્ટેમ્બર માસની છઠ્ઠી તારીખે મહારાજા માધોસિંહને સંપૂર્ણ શાસનસત્તા પ્રાપ્ત થઈ પરંતુ તે સમયે આવશ્યક જણાવાથી એવી વ્યવસ્થા કરવામા આવી કે જ્યાસુધી મહારાજા રાજકાર્યમા સંપૂર્ણ રીતે નિપુણ ન થાય ત્યાસુધી તેમણે સર્વ બાબતોમા રેસીડંટની સલાહ લઈને કાર્ય કરવુ અને તેમની સગીર અવસ્થામા મંત્રીસમાજદ્વારા જે જે વ્યવસ્થા નિયત થઈ છે તેમા રેસીડંટની સમ્મતિવિના તેમણે કાઈપણ ફેરફાર કરવો નહિ

ભારતવર્ષના અન્યાન્ય દેશીરાજ્યો કરતા જયપુરમા વિશેષ પ્રજાહિતકારી કામો થયા છે એ વાત સર્વ લોકો મુક્તકંઠે સ્વીકારે છે બુદ્ધિમાન મહારાજા રામસિંહે જે પ્રકારે પુષ્કળ દ્રવ્ય ખર્ચી પોતાના રાજ્યમા અનેક હિતકારક અને મંગલકારક કામો કર્યા હતા તે પ્રકારે મહારાજા માધોસિંહ પણ તેવાજ કામો કરવા લાગ્યા એ અતિ સંતોષનો વિષય છે ઈ૦ સ૦ ૧૮૮૩ ના જાન્યુઆરી માસમા જયપુરમા એક અભૂતપૂર્વ કામ થયુ આવું કાર્ય અદ્યાપિ કોઈ પણ દેશી રાજ્યમા થયુ નથી આ કામ તે શિલ્પકાર્યનુ પ્રદર્શન હતુ આવા પ્રદર્શનથી શિલ્પ અને વાણિજ્યની ઉન્નતિ થવાનો સંપૂર્ણ સંભવ છે, એ વાતનો સમસ્ત શિક્ષિત પુરુષો સ્વીકાર કરશે

મહારાજા માધોસિંહે પોતાના રાજ્યમા શિલ્પ અને વાણિજ્યની ઉન્નતિ કરવાને માટે કેટલાક લાખ રૂપિયા ખર્ચીને ઉક્ત પ્રદર્શન ભર્યુ હતુ ઉક્ત પ્રદર્શનના ઉદ્દેશના સંબંધમા જયપુરના રેસીડેંટ જણાવે છે કે-‘રાજપૂતાના અને તેની આસપાસના પ્રદેશોમા શિલ્પની ઉન્નતિ થાય એવા

ઉદ્દેશથી આ પ્રદર્શન ભરવામાં આવ્યું છે. આ(જયપુર)રાજ્ય તથા તેની નિકટના પ્રદેશોમાં ક્યાં ક્યાં દ્રવ્યો ઉત્પન્ન થાય છે તથા શિલ્પીઓ શું શું માલ બનાવે છે, તે જાણવામાં આવે અને ભિન્ન ભિન્ન દ્રવ્યો ઉત્પન્ન કરનાર, તેનો પાકો માલ તૈયાર કરનાર અને તેને ખરીદનાર એ સર્વના એકત્રિત થવાથી જનસમાજને નવું નવું શીખવાનું મળે એ આ પ્રદર્શનનો ઉદ્દેશ છે. જયપુરના ઇકોનોમિક અને ઇંડસ્ટ્રીયલ મ્યુઝિઅમમાં જે દ્રવ્યો સંગ્રહિત કરવામાં આવ્યાં હોય તથા જે બાકી રહ્યાં હોય તે સર્વનો સંગ્રહ કરવો એવો આ પ્રદર્શનનો ઉદ્દેશ છે. ''

ડૉક્ટર હિંડલીએ સૌથી પ્રથમ પ્રદર્શન ભરવાનો શુભ પ્રસ્તાવ મહારાજાની સન્મુખ સાદર કર્યો હતો. મહારાજાએ ઉક્ત પ્રસ્તાવને કલ્યાણકારક ધારી શીઘ્ર તે માન્ય કર્યો અને તેને પાર પાડવાની આજ્ઞા કરી. આ પ્રદર્શનમાં જે ખર્ચ થયો તે સર્વ રાજભંડારમાંથી આપવામાં આવ્યો હતો. પ્રીન્સ ઑફ્ વેલ્સના સ્મરણાર્થે 'આલ્બર્ટ હૉલ' નામનું જે સુંદર મકાન બંધાવવામાં આવ્યું હતું, તેમાં આ પ્રદર્શન ભરવાનો નિશ્ચય કરવામાં આવ્યો. જયપુરના એક એક્ઝીક્યુટિવ એન્જીનીયર મેજર જેકલે ઘણા થોડા સમયમાં પ્રદર્શનની સર્વ વ્યવસ્થા કરી દીધી.

રેસીડેંટ જણાવે છે કેઃ-''ધીમે ધીમે જૂદાં જૂદાં દ્રવ્યો સંગ્રહિત થવા લાગ્યાં. થોડા સમયમાં દશ હજાર પદાર્થોનો સંગ્રહ થઇ ગયો. ગવર્નર જનરલના રાજપૂતાનામાં રહેતા એજંટ કર્નલ બ્રેડ-ફર્ડ અને મહારાજા માધોસિંહદ્વારા ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૩ ના જાન્યુઆરીની ૧લી તારીખે ઉકત સ્થાનમાં આ પ્રદર્શન ખુલ્લું મૂકવામા આવ્યું અને તે માર્ચની બીજી તારીખે બંધ થયું. આ બે માસમાં ૮૫૪ અંગ્રેજો અને ૨૩૬૯૫૪ દેશીઓ ઉકત પ્રદર્શન જોવાને ગયા હતા. તેમાં ઘણા રૂપિયાની ચીજો વેચાઈ પણ હતી.

'' પ્રદર્શનમાં આવેલાં સમસ્ત દ્રવ્યોના ગુણાગુણ તથા ઉત્કૃષ્ટાપકૃષ્ટતાની પરીક્ષા કરી યોગ્ય કારી-ગરને પુરસ્કાર આપવાને માટે મુંબઇ, લાહોર, કલકત્તા અને અલાહાબાદ ઇત્યાદિ સ્થળેથી મહાશય ગ્રિફિથ્સ, મહાશય કિપલીં વગેરે નિષ્પક્ષપાત શિક્ષિત પુરુષો જૂરર અર્થાત્ પરીક્ષકતરીકે આવ્યા હતા. બસેંથી અધિક માણસોને પુરસ્કાર આપવામાં આવ્યો. આ પ્રદર્શન ભરવાને માટે જે પ્રકારે મહારાજાએ રૂપિયા ખર્ચ્યા હતા તે પ્રકારે પુરસ્કાર પણ તેમણેજ આપ્યો હતો.''

રાજપૂતાનામાં રહેતા બ્રિટિશ એજંટે આ પ્રદર્શનના સંબંધમાં ઇ૦સ૦ ૧૮૮૩ ના ઑગસ્ટની ૨૧ મી તારીખે લખ્યું હતું કેઃ-'' જાન્યુઆરીની ૧ લી તારિખે હું જયપુરમાં ગયો, તે સમયે પ્રદ-ર્શન ખુલ્લું મૂકાઈ ગયું હતું. તેને સારી રીતે સફળ કરવાને માટે દ્રવ્ય ખર્ચવામાં તથા પરિશ્રમ કરવામાં કોઈ પણ પ્રકારની ત્રુટિ કરવામા આવી નથી. આ પ્રદર્શનમાં પુષ્કળ રૂપિયા ખર્ચાયા છે. આ પ્રદર્શનમાં જેટલી વસ્તુઓ વેચાઇ છે તેટલી વસ્તુઓ રાજપૂતાનાના કોઈ પણ પ્રદર્શનમાં વેચાઈ નથી. આજ તેની લાભદાયકતાનું પ્રત્યક્ષ પ્રમાણ છે. ''

પાઠકો અંગ્રેજ રાજપુરુષના ઉક્ત અભિપ્રાયથી જયપુરનું ઉકત પ્રથમ પ્રદર્શન કેવું શુભ ફલ-દાયક નિવડ્યું હતું, તે સારીપેઠે જાણી ગયા હશે. મહારાજા માધોસિંહ બહાદૂરે રાજ્યભાર ગ્રહણ કરી ઉક્ત પ્રથમ શુભ કાર્ય કરવામાં જેવો ઉત્સાહ પ્રદર્શિત કર્યો હતો, તેવો ઉત્સાહ તેમણે સદા કાયમ રાખી પુષ્કળ દ્રવ્ય ખર્ચી અનેક પ્રજાહિતકારક કામો કર્યાં હતાં.

જો કે મહારાજા માધોસિંહને રાજ્યની સંપૂર્ણ સત્તા પ્રાપ્ત થઇ હતી, જો કે તેઓ ધારત તો પોતાની સંપૂર્ણ સત્તાનો પ્રયોગ કરી પૂર્વવત જયપુરમા વ્યકિતગત યથેચ્છાચારથી શાસન ચલાવી શકત, પરંતુ પરમ સંતોષનો વિષય છે કે તેમણે વ્યકિતગત સ્વેચ્છાચારી શાસનપ્રણાલીનું અનુસ-રણ નહિ કરતાં ગત મહારાજા રામસિંહની રાજનીતિનુંજ અવલંબન કર્યું. ભારતવર્ષના સમસ્ત દેશીરાજાઓનાં રાજ્યોમા વ્યકિતગત યથેચ્છાચારી રાજનીતિ પ્રચલિત છે, એમાં કિંચિત્ પણ સંશય નથીઃ પરંતુ એકમાત્ર 'મહારાજા રામસિંહ બહાદૂરેજ સાધારણ પ્રજાના કલ્યાણને માટે તથા રાજ્યની ઉન્નતિ કરવાને માટે મંત્રીસમાજના હાથમાં સંપૂર્ણ શાસનભાર અર્પણ કર્યો હતો. આ પ્રણાલીથી શાસન ઉત્તમ પ્રકારે ચાલે છે અને ન્યાયનું સારી રીતે રક્ષણ થાય છે. આથી મહારાજા માધોસિંહ બહાદૂરે પણ તેજ રાજનીતિનું અવલંબન કરી પોતાની સુરુચિ તથા પ્રજાપ્રેમનો ઉત્તમ પરિચય કરાવ્યો.

જયપુરની વર્તમાન શાસનવ્યવસ્થાના સબંધમા રેસીડેંટ મહાશય જે પી સ્ટેટન ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૩ ના મે ની ૧૭ મી તારિખે જણાવે છે કે –"અન્યાન્ય સામાન્ય રાજ્યોની અપેક્ષાએ જયપુરની શાસનવ્યવસ્થા અતિ ઉત્તમ છે, એમ કહેવાને કાંઈ હરકત નથી દેશી રાજ્યોમા જેમ એક મનુષ્યના હાથમા સમસ્ત શાસનસત્તા રહે છે, તેમ અહીંઆ નથી

"મહારાજાની સગીર વયમા સ્વાભાવિકરીતેજ મંત્રીસમાજના હાથમા શાસનસત્તા હતી, પરંતુ ત્યારપછી પણ ઉક્ત મંત્રીસમાજ સ્થાયી રહ્યો છે મહારાજાના સભાપતિત્વ નીચે ઉક્ત કાઉન્સીલ અનેક શુભ કાર્યો કરી રહી છે મહારાજા જે સમયે સ્વયં રાજધાનીમા ઉપસ્થિત નહોતા તે સમયે પણ શાસનકાર્ય નિયમિતરીતે થતું હતું સર્વ મહત્ત્વના કાર્યો મહારાજા અને કાઉન્સીલના સભાસદોની સંમતિથીજ કરવામા આવે છે

"આ કાઉન્સીલદ્વારા રાજ્યશાસનના સર્વ વિભાગોના કાર્યો ઉત્તમ પ્રકારે કરવામા આવે છે

"આ રીતિ જયપુરરાજ્યમા દીર્ઘકાળથી પ્રચલિત છે અર્ધશતાબ્દીપૂર્વે ગત મહારાજા રામસિંહની સગીર અવસ્થામા આ કાઉન્સીલની સ્થાપના થઇ હતી અને હાલમા તે સર્વાંગ સંપૂર્ણ બની છે ઉક્ત મહારાજાનું મૃત્યુ થયું તે પછી આ કાઉન્સીલની સત્તા વધી છે શાસનના પ્રત્યેક વિભાગમા સભ્યોની ઉપયુક્ત સંખ્યા નિયુક્ત છે

"મહારાજાની સગીર વયમા રેસીડેંટને આધીન રહી કાઉન્સીલ જે પ્રકારે કાર્ય કરતી હતી તે પ્રકારે હાલમા તે મહારાજાને આધીન રહી કાર્ય કરે છે કાઉન્સીલના અધિવેશનને માટે નિયમિત સમય નિયુક્ત કરવામા આવ્યો છે અને તેજ સમયે કાઉન્સીલ મળે છે

"આ રાજ્યમા બીજા પણ એકાદબે શુભ કાર્યો થયા છે અહીંઆ રાજમંત્રીના પદપર, વકીલના પદપર તથા અન્યાન્ય અનેક પદોપર સામંતોને તથા તેમના કુટુંબીઓને નિયુક્ત કરવામા આવ્યા છે અન્યાન્ય દેશી રાજ્યોના સામંતો આ પ્રકારે રાજ્યપદોપર નિયુક્ત થવા પ્રત્યે ઘૃણા ધરાવે છે અને રાજા પણ તેમને વિશ્વાસપૂર્વક નિયુક્ત કરતા નથી આથી તેમા રાજકર્મચારી નામની એક શ્રેણી પ્રબળ થઇ પોતાને માટે દ્રવ્યસંચય કરવાની ચેષ્ટા કરે છે, તે પોતાના સ્વામીના હિત પ્રત્યે દૃષ્ટિ રાખતી નથી "

દેશીરાજ્યોના છિદ્ર જોનારા રેસિડેંટ જેવા અધિકારી પણ જ્યારે જયપુરની શાસનવ્યવસ્થા સંબંધે આ પ્રકારનો સંતોષકારક અભિપ્રાય પ્રદર્શિત કરે છે, ત્યારે અમારા પાઠકો સરલતાથી અનુમાન કરી શકશે કે ઉક્ત રાજ્યનો શાસનપ્રબંધ અવશ્ય સંતોષદાયક છે અને મહારાજા માધોસિંહ બહાદૂર ઉક્ત ઉદાર રાજનીતિના દૃઢ પરિપોષક છે

જયપુરની કાઉન્સીલ વા શાસનસમાજ ત્રણ પ્રધાન ભાગોમા વિભક્ત છે-(૧) મહેસુલી ખાતું (૨) શાસનવિભાગ અને (૩) સમર, વૈદેશિક તથા અન્યાન્ય વિભાગ મહારાજા રામસિંહનું મૃત્યુ થયા પછી ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૦ મા ઉક્ત ત્રણપ્રધાન ભાગોમા નિમ્નલિખિત સભ્યો નિયુક્ત થયા —

મહેસુલી વિભાગ

૧–ડિગ્ગીના ઠાકોર પ્રતાપસિંહ ૨–ઠાકોર શંભુસિંહ ૩–બાબૂ યદુનાથ સેન

શાસનવિભાગ

૧–બગરૂના ઠાકોર સામંતસિંહ ૨–ઠાકોર સમદર કરણ ૩–મીર તુરબાનઅલી

સમર, વૈદેશિક તથા અન્યાન્ય વિભાગો

૧–ચૌમૂના ઠાકોર ગોવિંદસિંહ ૨–પુરોહિત રામપ્રસાદ ૩–બાબૂ કાંતિચંદ્ર મુખોપાધ્યાય

ઉપરોક્ત સભ્યોમાથી પુરોહિત રામપ્રસાદ ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૩ ના ઑગસ્ટની ૧૩ મી તારીખે મરણ પામ્યા અને ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨ મા બાબુ યદુનાથસેન તથા ઠાકોર સમદર કરણે પેન્શન લઇ પદત્યાગ કર્યો આ ત્રણ સભ્યોની જગ્યાપર નવીન સભાસદો નિયુક્ત થયા છે.

રેસીડેંટના ઉલ્લેખપરથી પ્રતીત થાય છે કે મહારાજાએ જે સમયે સ્વજાતીય ત્રણ સામંતોને કાઉન્સીલના સભ્યતરીકે નિયુક્ત કર્યા, તે સમયે તે સર્વ મૂલ્યવાન જાગીરો ભોગવતા હતા, પરંતુ તેમણે કાઉન્સીલમા નિયુક્ત થઇ રાજકાર્ય કરવાના બદલામા મહારાજાની પાસે બીજી સ્થાયી જાગી-

રની માગણી કરી; પણ મહારાજા તેમને સ્થાયી જાગીર આપી શકે તેમ નહોતું, તેથી તેમણે ઈ૦ સ૦ ૧૮૮૩માં પ્રત્યેક સભ્યને નિયમિત વેતન આપવાની રીતિ પ્રચલિત કરી. આ બૃહત્ ઇતિહાસમાં અનેક સ્થળે પાઠકોએ વાંચ્યું હશે કે જે રાજ્યમાં સામંતોની સાથે અધિપતિને મતાંતર અને વિવાદ-ઝગડા થાય છે, તે રાજ્ય નષ્ટ થાય છે. જે રાજ્યમાં સામંતપ્રથા પ્રચલિત હોય છે તે રાજ્યમાં સામંતોજ નૃપતિનું પ્રધાનબળ અને સાધન હોય છે. નૃપતિએ જેમ સામંતોપ્રત્યે સદ્‌ભાવ રાખવો જોઇએ અને તેમના ચિરહકકનું રક્ષણ કરવું જોઇએ, તે પ્રકારે રાજાપ્રત્યે અકૃત્રિમ રાજ્યભક્તિ પ્રદર્શિત કરી તેમની આજ્ઞાનું પરિપાલન કરવું એ સામંતોનું આવશ્યક કર્તવ્ય છે. જો ઉભયપક્ષ પોતાની મર્યાદા ચૂકે તો સામંતો અને નૃપતિની વચ્ચે ભારે ઝગડો ઉપસ્થિત થાય છે. રાજસ્થાનનાં રાજપૂતરાજ્યોમાં પ્રથમથીજ સામંતપ્રથા પ્રચલિત છે અને શતાવધિ વર્ષોથી સામંતો અનેક રાજદ્વારીહકકો ભોગવતા આવ્યા છે. તેમના હકકોપર કોઈપણ પ્રકારનો હસ્તક્ષેપ થવાથી વિપત્તિ આવી પડવાના અનેક દાખલા બન્યા છે; માટે રાજપૂતરાજાઓએ સામંતોના હકક અક્ષત રાખવા જોઇએ તેમજ સામંતોએ પણ નિર્દિષ્ટ કરેલી રાજકીયસત્તાની સીમાનું ઉલ્લંઘન કરવું જોઇએ નહિ. વર્તમાન મહારાજા માધોસિંહે સામંતોપ્રત્યે અનુરાગ દર્શાવી તેમને રાજ્યનાં અનેક જોખમદાર પદોપર નિયુક્ત કર્યા; પરંતુ અત્યંત દુઃખનો વિષય છે કે અંબરના સામંતોપૈકી અનેક અલ્પબુદ્ધિના સામંતોએ એક અત્યંત શોચનીય ઘટના ઉપસ્થિત કરી.

જયપુરની સીમામાં પોલિસનો બંદોબસ્ત સારો નહિ હોવાથી પંજાબતરફથી વારંવાર ફરિયાદ થતી હતી, આથી જયપુરના મહારાજાએ ઉક્ત સીમામાં રહેતા સામંતોને સારો બંદોબસ્ત રાખવાની સખ્ત આજ્ઞા કરી. તેમની આ આજ્ઞા વાસ્તવમાં અસંત આવશ્યક હતી; પરંતુ દુર્ભાગ્યવશાત્ તે આજ્ઞાની ભાષા કાંઇક કઠોર હતી, તેથી શેખાવાટીના સામંતો અને ઇતરસામંતોએ એમ માની લીધું કે નાની નાની બાબતોમાં દીર્ઘકાળથી અમારી જે સત્તા ચાલી આવે છે, તેનો લોપ કરવાને મહારાજા પ્રવૃત્ત થયા છે. આથી ભયાનક ઘટના ઉપસ્થિત થઈ. શેખાવાટીના સામંતોએ રાજ્યના અન્યાન્ય પ્રબળ સામર્થ્યશાળી સામંતોની સાથે મળી ભારે ઝગડો ઉપસ્થિત કર્યો."

રેસીડેંટ જણાવે છે કે:-"ઈ૦ સ૦ ૧૮૮૩ના જાન્યુઆરી માસમાં જ્યારે ગવર્નર જનરલના એજંટ અહીંઆં આવ્યા હતા, તે સમયે મહારાજાએ ઉક્ત સામંતોને જયપુરમાં બોલાવ્યા અને તેમને નિષ્કપટભાવથી વસ્તુસ્થિતિ સમજાવી. તેમણે નમ્રવચનોથી તેમને શાંત કર્યા, જેથી ઝગડો નિવૃત્ત થઇ ગયો; પરંતુ એક સમયે આ ઝગડાથી ભયંકર અનિષ્ટ થવાનાં ચિન્હો જણાતાં હતાં."

ગવર્નર જનરલના રાજપૂતાનામાં રહેતા એજંટ લેફ્ટેનન્ટ કર્નલ ઇ. આર. બ્રૅડફર્ડ આ ઝગડાસંબંધે લખે છે કે:-"હું જયપુરમાં હતો તે સમયે શેખાવાટીના સામંતો દરબારમાં આવ્યા. તેમને મહારાજાની સાથે કેટલીક બાબતને માટે જે ઝગડો ઉપસ્થિત થયો હતો તે ચિરકાળપર્યંત રહેવાની સંભાવના હતી; પરંતુ અત્યંત સંતોષનો વિષય છે કે ઉભયપક્ષનું અમંગળ કરનાર ઝગડો શીઘ્ર નિવૃત્ત થઇ ગયો."

મહારાજા માધોસિંહે સામંતોપ્રત્યે જે અનુરાગ દર્શાવ્યો તેથી તેમના રાજ્યની પરમ ઉન્નતિ થઈ. મહારાજા સારી પેઠે જાણે છે કે જ્યાંસુધી સામંતો ઉચ્ચ શિક્ષણ પ્રાપ્ત કરશે નહિ ત્યાંસુધી રાજયનું મંગળ થશે નહિ, તેમજ રાજ્યમાં શાંતિ પણ ફેલાશે નહિ. તેથી તેઓ સામંતોના પુત્રોને શિક્ષણ આપવા તરફ વિશેષ ધ્યાન આપે છે અને તેમને વિદ્યા પ્રાપ્ત કરવાને માટે સર્વ પ્રકારે ઉત્સાહિત કરતા રહે છે. રાજધાની જયપુરમાં ઉચ્ચ શ્રેણીનાં વિદ્યાલયો છે અને ઘણા વિદ્યાર્થીઓ તેનો લાભ લે છે.

આ વાત આપણે અવશ્ય સ્વીકારવી જોઇએ કે ભારતના દેશી રાજાઓનું મંગલ કરવાને માટેજ જગદીશ્વરે બ્રિટિશસરકારના હાથમાં ભારતવર્ષ સોંપ્યું છે. જે રાજપૂતરાજાઓએ સાતસેં વર્ષપર્યંત મુસલમાનસમ્રાટોની આધીનતા સ્વીકારી હતી, તેઓ હાલમાં બ્રિટિશસરકારના માંડલિક ગણાય છે; માટે તેમણે બ્રિટિશસરકારપ્રત્યે સદ્‌ભાવ રાખવો એ તેમનેમાટે પરમ આવશ્યક છે. મહારાજા રામસિંહ વખતને બરાબર ઓળખતા હતા અને તેઓ રાજ્યચાતુરીમાં પ્રવીણ હતા તેથી તેમણે બ્રિ-

ટિશસરકારના પ્રેમપાત્ર બની વિશેષ સન્માન પ્રાપ્ત કર્યું હતું. વર્તમાન મહારાજા માધોસિંહ પણ તેમનુંજ અનુકરણ કરી બ્રિટિશસરકારના પ્રેમપાત્ર બની રાજ્યનું મંગલ કરે છે. બ્રિટિશ એજંટ જણાવે છે કેઃ—" જયપુરરાજ્યને બ્રિટિશસરકારની સાથે જે સંધિ થઇ હતી, તેનું હાલમાં વિશ્વાસ-પૂર્વક પાલન કરવામાં આવે છે અને મહારાજા રેસીડેંટની સાથે સદા પ્રીતિજનક વ્યવહાર રાખે છે." જ્યારે બ્રિટિશ એજંટે સ્વયં ઉક્ત અભિપ્રાય પ્રદર્શિત કર્યો છે, ત્યારે આપણે અવશ્ય સ્વીકારવું પડે છે કે મહારાજા માધોસિંહ યથાર્થ પ્રકારે મહારાજા રામસિંહની રાજનીતિનું અનુસરણ કરે છે.

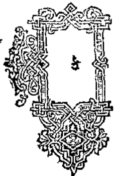
ભારતના પતનનું કારણ દેશીરાજાઓમાં રહેલો પરસ્પર અવિશ્વાસ, અનૈક્યતા અને વિવાદ તથા સ્વજાતિદ્વેષ છે. જો દેશીરાજાઓ પરસ્પર વિશ્વાસ રાખી એકતાના સૂત્રમાં બંધાત તો ભારતવર્ષની અવનતિ કદિપણ થાત નહિ. વર્તમાન બ્રિટિશસરકારના શાંતિપૂર્ણ શાસનમાં એકધર્મી રાજાઓ જેટલા અકૃત્રિમ મિત્રતાના સૂત્રમાં પરિબદ્ધ થશે તેટલીજ તેમની ઉન્નતિ થશે. અત્યંત સંતોષનો વિષય છે કે અંબરરાજ માધોસિંહને રાજસ્થાનના અન્યાન્ય રાજાઓની સાથે પરમ મિત્રતા છે. જયપુરના રેસિડેંટ મહાશય સ્ટૅટન જણાવે છે કેઃ—" મહારાજા માધોસિંહને નિકટના રાજાઓની સાથે સાધારણતઃ સારી મિત્રતા છે. આ પ્રકારની મિત્રતાને લીધેજ અનેક રાજાઓએ જયપુરના પ્રદર્શનમાં બહુમૂલ્ય દ્રવ્યો મોકલ્યાં હતાં. જો તેઓ મિત્રતા ધરાવતા ન હોત તો આવી આશા ક્યાંથી રાખી શકાત ?"

વર્તમાન મહારાજા માધોસિંહના સંબંધમા રાજપૂતાનામાં રહેતા ગવર્નર જનરલના એજંટ કર્નલ ઍડફર્ડે જે લખ્યું છે, તે અમે આ સ્થાને પ્રકટ કરી જયપુરરાજ્યના ઇતિહાસનો ઉપસંહાર કરવાની ઇચ્છા રાખીએ છીએ. કર્નલ બ્રેડફર્ડ જણાવે છે કેઃ—"મહારાજાનો અભિષેક થયા પછી તેમણે સ્વયં રાજકાર્યમાં સારી રીતે મન પરોવ્યું. તેમનો અભિષેક થયા પૂર્વે તેમને સર્વ વિષયોનું જ્ઞાન મેળવવાનો સુઅવસર પ્રાપ્ત થયો નહોતો; પરંતુ હાલમાં તેમણે સંપૂર્ણ વિષયોનું જ્ઞાન શીઘ્ર પ્રાપ્ત કરી લેવાનો વિશેષ આગ્રહ ધારણ કર્યો છે. જયપુરનું ભવિષ્યમાં કેવું મંગલ થશે, તે સંબંધે વર્તમાન સમયમાં કંઇ અભિપ્રાય પ્રદર્શિત કરી શકાય એમ નથી; પરંતુ મહારાજા સાંપ્રતમાં રાજ્યશાસનપ્રત્યે જેવું લક્ષ્ય આપે છે, તેવુંજ લક્ષ્ય જો તેઓ સદા આપતા રહે તથા તેમણે રાજ્ય-શાસનના પ્રત્યેક વિભાગનો સુપ્રબંધ કરવાને જેવો આગ્રહ ધર્યો છે તેવોજ આગ્રહ જો તેઓ સદા રાખે તો સરલતાથી અનુમાન કરી શકાય છે કે સર્વ પ્રગતિશીલ દેશીરાજ્યોમાં જયપુર અગ્રેસર ગણાશે." કર્નલ બ્રેડફર્ડના આ શબ્દો જયપુરના વર્તમાન મહારાજાના સંપૂર્ણ ગુણોના પરિચાયક છે. મહારાજા માધોસિંહના શાસનથી ભવિષ્યમા જયપુરરાજ્યની પરમોન્નતિ થઇ પ્રજાનું વિશેષ કલ્યાણ થશે, એવી આશા રાખી શકાય છે; અને જગદીશ્વરપ્રત્યે અમારી એટલીજ પ્રાર્થના છે કે મહારાજા માધોસિંહ દીર્ઘજીવન પ્રાપ્ત કરી જયપુરનુ સિંહાસન પૂર્ણ પ્રકાશિત તથા ગૌરવાન્વિત કરે અને ભાવી ઇતિહાસલેખક તેમનું શાસનવૃત્તાંત ઉજ્જ્વલતાપૂર્વક ચિત્રિત કરવાને સમર્થ થાય.

अध्याय ८ मो

જયપુરની ચારે સીમાનું પરિમાણ–જયપુરની વસ્તી–જાટ, બ્રાહ્મણ અને રાજપૂતજાતિ–જયપુરની મૃત્તિકા–કૃષિ–મ્હેસુલ–અંબરના તાબાના સત્તર પ્રદેશની સૂચિ–પ્રાચીન રાજ્યકરની સુચિ–વર્તમાન રાજકર–વાણિજ્ય–લવણવિભાગ–શિલ્પ–રેલ્વે–ટેલીગ્રાફ–સ્વાસ્થ્યવિભાગ–ચિકિત્સાવિભાગ–શાંતિરક્ષાવિભાગ–જયપુરની કૉલેજ–ચાંદપોલવિદ્યાલય–રાજપૂતવિદ્યાલય–સંસ્કૃત કૉલેજ–મેયોકૉલેજ–સ્ત્રીશિક્ષા–સમરવિભાગ–સામંતોની પ્રાચીન અને આધુનિક સુચિ–જયપુરનાં કેટલાંક પ્રાચીન ઐતિહાસિક સ્થાનો.

ર્નલ ટૉડે જયપુરરાજ્યનું ભૌગોલિક તથા કેટલાક બીજા વિષયોસંબંધી વર્ણન એક સ્વતંત્ર અધ્યાયમાં લખ્યું છે. અમે આ સર્વ વર્ણન વર્તમાન સમયના કેટલાક જાણવા યોગ્ય સમાચારોની સાથે પાઠકોની સમક્ષ સાદર કરીએ છીએ.

કર્નલ ટૉડ સૌથી પ્રથમ લખે છે કે: " કચ્છવાહા લોકો આઠસેં વર્ષમાં પંદર હજાર વર્ગમાઇલના વિસ્તારવાળી ભૂમિપર ફેલાઇ ગયા છે અને તેમાંના ચાળીસ હજાર માણસો હાથમાં નગ્ન તલવાર લઈને પોતાની જન્મભૂમિની અને પોતાના રાજ્યની રક્ષા કરવાને માટે અનેક વાર રણક્ષેત્રમાં ઝુઝયા છે. આવી વીરજાતિનો ઇતિહાસ જાણવાનું મન કોને ન થાય? ' જન્મભૂમિ ' એ શબ્દ એક રાજપૂતના હૃદયમાં જાદુઇ અસર ફેલાવે છે. એક રાજપૂતની આગળ તેની પત્નીનું નામ કદિ ઉચ્ચારવું જોઇએ નહિ તેમજ તેની જન્મભૂમિવિષે કદિ પણ અપમાનસૂચક શબ્દ બોલવો જોઇએ નહિ; નહિ તો તે એકદમ પોતાની સમશેર ખેંચે છે. આ સંબંધી અનેક વાતો ઇતિહાસમાં અનેક સ્થળે વર્ણવવામાં આવી છે; તે છતાં અનભિજ્ઞ પરદેશી પરમ સાહસપૂર્વક કહે છે કે:–" રાજસ્થાનમાં સ્વદેશહિતૈષિતા તથા કૃતજ્ઞતાસૂચક કોઈ શબ્દજ પ્રચલિત નથી. " અમે કહીએ છીએ કે જે વિદેશીઓ રાજપૂતોની દેશહિતૈષિતાવિષે સંદેહ કરે છે, તેઓ રાજપૂતજાતિવિષે કાંઇ જ્ઞાન ધરાવતા નથી. "

ચોતરફની સીમા અને ભૂમિનું માપ

કર્નલ ટૉડ અંબરરાજ્યની સીમાના સંબંધમાં જણાવે છે કે:–" અંબર તથા તેના તાબાના પ્રદેશની સીમા નકશાતરફ દૃષ્ટિ નાખવાથી ઉત્તમ પ્રકારે વિદિત થાય છે. પશ્ચિમે મારવાડની સીમાપર સાંભરસરોવરપર્યંત અને પૂર્વમાં જાટસીમાપર સૌથનગરપર્યંત જયપુરરાજ્યની પહોળાઇ પડી ગયેલી છે. એની પહોળાઇ એકસોવીસ બ્રિટિશમાઇલ છે, જ્યારે ઉત્તરદક્ષિણ શેખાવાટી સહિત તેની લંબાઈ એકસોએંશી માઇલ છે. એની આકૃતિ એકસરખી નથી. ખાસ અંબરરાજ્યનું ક્ષેત્રફળ સાડાનવ હજાર વર્ગમાઇલ છે અને તેના તાબાના શેખાવાટીપ્રદેશનું ક્ષેત્રફળ પાંચ હજાર ચારસેં વર્ગમાઈલ છે. આ રીતે તેનું એકંદર ક્ષેત્રફળ ચૌદ હજાર નવસેં વર્ગમાઈલ છે. મહાશય આચિસને ઇ० સ० ૧૮૬૪માં લખ્યું છે કે:–" જયપુરરાજ્યનું ક્ષેત્રફળ ૧૫૦૦૦ વર્ગમાઇલ છે;" પરંતુ બાબુ લોકનાથ ઘોષે પોતાના રચેલા ગ્રંથમાં લખ્યું છે કે:–" અંબરનું ક્ષેત્રફળ ૧૫૨૫૦ વર્ગમાઈલ છે. "

વસ્તી

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે:–" આ રાજ્યમાં વસ્તી કેટલી છે, તેનો નિર્ણય કરવો એ કાંઈ સહજ

ક્રમ નથી, પરંતુ સાધારણ રીતે એવું અનુમાન કરવામાં આવે છે કે અબરમાં પ્રત્યેક માઇલે ૧૫૦ અને શેખાવાટીમાં પ્રતિમાઇલે ૮૦ મનુષ્યો વસે છે ''

ઉભય પ્રદેશોની સંગ્રિશ વસ્તીની ગણત્રી કાઢતા પ્રતિમાઇલે ૧૨૪ મનુષ્યોના હિસાબથી ૧૮૫૮૭૦ માણસો થાય છે, પરંતુ જ્યારે આપણે જોઇએ છીએ કે આ રાજ્યમાં પુષ્કળ માણસોથી ભરપૂર એવા મોટા મોટા મકાનો વિદ્યમાન છે, ત્યારે ઉક્ત સંખ્યાવિષે આપણા હૃદયમાં શંકા ઉત્પન્ન થાય છે આમ જયપુરરાજ્યમાં એકંદર ચારહજાર નગરો અને ગામો છે અને તેના તાબાના શેખાવાટીના નગરો તથા ગામોની સંખ્યા એથી અર્ધી છે મહાશય આચિસને ઇ૦ સ૦ ૧૮૬૪માં અને મહાશય માલેસને ઇ૦ સ૦ ૧૮૭૪ મા અબરની માનવસંખ્યા ૧૯૦૦૦૦૦ જણાવી છે અને બાબુ લોકનાથ ઘોષે તેમની પછી ૧૯૯૫૦૦૦ માણસોની સંખ્યા લખી છે હવે શાંતિના સમયમાં અબરરાજ્યની મનુષ્યસંખ્યા દિનપ્રતિદિન વૃદ્ધિગત થતી જાય છે એ સહજ ધ્યાનમાં આવશે

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે ઉક્ત નિવાસીઓમાં ભિન્ન ભિન્ન જાતિના માણસો કેટલા છે તેનો નિર્ણય કરવો અત્યંત કઠિન છે, તોપણ એટલું તો ખાત્રીપૂર્વક કહી શકાય છે કે રાજપૂતોની સંખ્યા અન્ય સર્વ જાતિઓની એકંદર સંખ્યા કરતા ઘણી થોડી છે, પરંતુ માત્ર મીનાસિવાયની પ્રત્યેક જાતિ કરતા તેમની સંખ્યા અધિક છે આપણે જાણીને પરમ આશ્ચર્ય પામીએ છીએ કે આ રાજ્યમાં અદ્યાપિ મીનાઓની સંખ્યા અધિક રહી છે નીચે પ્રધાન જાતિઓનો ઉલ્લેખ કરવામા આવ્યો છે તેમનો ક્રમ સંખ્યાના પ્રમાણમા ગોઠવવામાં આવેલ છે—

જાતિવિભાગ

(૧) મીના (૨) રાજપૂત (૩) બ્રાહ્મણ (૪) વૈશ્ય (૫) જાટ (૬) ધાકર વા કિરાર(કિરાત) (૭) ગૂજર

મીના—મીનાજાતિ ભિન્ન ભિન્ન બત્રીસ શાખાઓ વા શ્રેણીઓમા વિભક્ત છે તેમની પ્રત્યેક શાખાનું વર્ણન કરવામા ગ્રંથ અતિ વધી જાય રાજસ્થાનના પ્રત્યેક રાજ્યમા બહુધા આ મીના જાતિ વસે છે, તેથી એક સ્થળે તેમનું સ્વતંત્ર વર્ણન કરવાનો ઇરાદો રાખ્યો છે મીનાલોકો જયપુરમા સર્વ રાજકીયહકકો અને અનુગ્રહો ભોગવે છે જે પરથી સિદ્ધ થાય છે કે નરવરના હદપાર થયેલા રાજકુમારને મીનાલોકોએજ સિંહાસનપર અભિષિક્ત કર્યાં હતા મીનાલોકો જે હકક ભોગવે છે તે દ્વારા પ્રતીત થાય છે કે પ્રથમ કછવાહારાજાએ તેમને જીતી લઇને તેમનાપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો નહોતો કિંતુ મીનાગણોએ પોતાની ઇચ્છાથી તેને રાજાતરિકે સ્થાપિત કર્યો હતો વળી આ વાત સિદ્ધ કરનારું બીજું પ્રમાણ એ છે કે કાલીખોહ નામના સ્થાનના મીનાઓ જયપુરના પ્રત્યેક નૃપતિના અભિષેકપ્રસંગે પોતાના શરીરમાથી રુધિર કાઢીને તેને રાજતિલક કરતા હતા જો કે આ પ્રકારે રાજતિલક કરવાની પ્રથા અને અન્ય કેટલીક પ્રાચીન રીતિઓ (જેમકે મેવાડના રાણાનો ભીલદ્વારા થતો અભિષેક) સાંપ્રતમા દૂર થઇ ગઇ છે, પરંતુ પૂર્વે તેનો પ્રચાર હતો તેથી સિદ્ધ થાય છે કે વર્તમાન સમયમા પતિત થયેલા મીનાલોકો અવશ્ય પૂર્વે આ દેશના અધીશ્વર હતા મીનાલોકો આજે પણ જયપુરરાજ્યના કેટલાક અત્યંત જોખમદારપદપર વિરાજે છે જયગઢના રાજભંડાર અને રાજદફતરપર તેમની દેખરેખ છે, મહારાજાના અંગરક્ષકોતરિકે તેઓ નિયુક્ત થયેલા છે અને રાજાના અંતઃપુરની રક્ષાનો ભાર પણ તેમના હાથમા સોંપવામા આવેલો છે અબરમા કછવાહારાજવંશ પ્રથમ સ્થાપિત થયો તે સમયે મીનાલોકો સમસ્ત રાજચિન્હોનો ઉપયોગ કરતા હતા અને મહારાજાના જીવનની રક્ષાનો ભાર પણ તેમના હાથમા સોંપવામા આવ્યો હતો, પરંતુ પાછળથી તેઓ રાજચિન્હોનો ઉપયોગ કરે એ અત્યંત અસંગત માનવામા આવ્યું અને તેમનો તે હક્ક રદ કરવામા આવ્યો અંતે મીનાલોકોએ ડંકા નિશાનનો ઉપયોગ કરવાની પરવાનગી માગી પરંતુ જયપુરના મહારાજાએ તે પણ અસંગત કાર્ય માન્યું અંતે મીનાલોકોએ તોફાન મચાવ્યું, પરંતુ તેમા તેમનો ઘણો રક્તપાત થયો અને તેમને સંપૂર્ણ નિષ્ફળતા પ્રાપ્ત થઈ મીના,જાટ,કિરાર વા કિરાત એ જાતિઓ અબરની પ્રધાન કૃષિવ્યવસાયી જાતિઓ છે અને તે જાતિઓના ઘણા માણસો વિશાળ ભૂમિના માલિક છે

જાટ—જાટોની સખ્યા પ્રાય મીનાઓના જેટલી છે અને તેમના તાબાની ભૂમિ પણ પ્રાય મીનાઓની ભૂમિ જેટલીજ છે સર્વ કૃષિકારોમા જાટલોકો વિશેષ ઉદ્યોગી છે

બ્રાહ્મણ—કેટલાક બ્રાહ્મણો ધર્મકાર્ય કરે છે અને ઘણા બ્રાહ્મણો અન્ય લૌકિક ધધા પણ કરે છે. સમસ્ત રાજસ્થાનમા બ્રાહ્મણોની સખ્યા જયપુરરાજ્યમાજ અધિક છે જયપુરરાજ્યમા બ્રાહ્મણોની સખ્યા અધિક છે, તેથી એવુ અનુમાન કરશો નહિ કે અબરના રાજાઓ ઇતર રાજાઓ કરતા અધિક ધાર્મિક છે, ઉલટા તેઓ અધિક પાતકી નિવડયા છે

રાજપૂત—જો આવશ્યકતા હોય, જો સ્વજાતિના હિત અને ગૌરવને માટે સમરમા જવાનુ હોય તો એક પિતાના ત્રીસ હજાર વશજો એકત્રિત થઇ શકે છે આ સખ્યામા નરૂકા અને શેખાવત સામતોને પણ અતર્ભૂત કરવામા આવ્યા છે જો કે કછવાહાગણોએ લોકપ્રિય રાજા પજોની, રાજા માન અને મીરજા રાજા જયસિહના આધિપત્યનીચે અન્યાન્ય જાતિના રાજપૂતોની પેઠે પરમ વીરતા પ્રદર્શિત કરી ઉચ્ચ પ્રશસા મેળવી હતી, પરતુ વર્તમાન સમયમા રાઠોડો જેવા સાહસિક અને પરાક્રમી ગણાય છે, તેવા તેઓ નથી મોગલોની સાથે તેમને ઘાડા સબધ હતો તેમજ મોગલદરબારના સમસ્ત દુર્ગુણો તેમનામા પ્રવિષ્ટ થયા હતા તેથી તેમની અવનતિ થઈ, પરતુ મહારાષ્ટ્રીઓદ્વારા તેમની સૌથી અધિક અવનતિ થઇ પણ કર્નલ ટૉડના મોગલોનીસાથેના સબધથી કછવાહાઓની અવનતિ થઈ છે, એ મતનુ અમે સમર્થન કરી શકતા નથી મોગલોની સાથેના ઘાડા સબધથી કછવાહાલોકોની અવનતિ થઇ નહોતી, પરતુ ઉન્નતિ થઇ હતી મહારાજા માનસિહ, મીરજા રાજા જયસિહ તથા સવાઇ જયસિહના આધિપત્યનીચે કછવાહાલોકોએ મોગલસમ્રાટની તરફથી સમસ્ત ભારતવર્ષમા સ્થળે સ્થળે યુદ્ધ કરી પોતાના અતુલનીય વિક્રમનો સોજ્જ્વલ પરિચય કરાવ્યો હતો જ્યાસુધી મહાબળવાન મહારાષ્ટ્રીય લૂટારાઓએ કછવાહાલોકોની જાતીયજીવનશકિતના મૂળમા પ્રબળ આઘાત કર્યો નહોતો ત્યાસુધી તેઓ વીરત્વ, બલ, વિક્રમ અને સાહસથી વિહીન થયા નહોતા, એવી અમારી માન્યતા છે અને એજ માન્યતા ન્યાયસગત છે અર્ધશતાબ્દીપૂર્વે કર્નલ ટૉડ કછવાહાજાતિના સબધમા જે મત પ્રદર્શિત કરી ગયા છે, તેથી અધિક સતોષદાયક મત પ્રદર્શિત કરવાને અમે અસમર્થ છીએ કછવાહા લોકો સાપ્રતમા દુર્ભાગ્યવશાત્ ઘોરનિદ્રામા પડેલા છે રાજપૂતજાતિનુ બલ, વિક્રમ, સાહસ, શૌર્ય-એ સર્વ ગુણો જાણે ચિરનિદ્રામા શયન કરી ગયા હોય એમ લાગે છે તેમના આ નિદ્રિત સદ્ગુણો પુન જાગૃત થઇ ભારતવર્ષમા તેમની કીર્તિ ક્યારે ગજાવશે તે તો પ્રભુજ જાણે

મૃત્તિકા, કૃષિ અને વનસ્પતિ—કર્નલ ટૉડ જયપુરરાજ્યના કૃષિકાર્યના સબધમા જણાવે છે કે ઢૂઢાડરાજ્યમા સર્વ પ્રકારની મૃત્તિકા પ્રાપ્ત થાય છે અને ખરીફ વા હૈમતિક અને રવી વા સતી એ ઉભય પાકો સમપ્રમાણમા નીપજે છે હૈમતિક ધાન્યમા જુવાર કરતા બાજરો અધિક થાય છે અને સતી ધાન્યમા ઘઉ કરતા જવ વિશેષ પાકે છે હિદુસ્થાનના સર્વ ભાગોમા જે જે ધાન્યો તથા ફળ, કદ, મૂળ આદિ થાય છે તે સર્વ અબરરાજ્યમા બહુધા નીપજે છે, માટે તે સબધે વિસ્તૃત વર્ણન કરવાનુ કાઇ પ્રયોજન નથી પૂર્વે અહીઆ શેરડી બહુ થતી હતી, પરતુ કેટલાક કારણોથી કૃષિકારોને તેની અધિક ખેતી કરવાથી ભારે નુકશાન સહન કરવુ પડયુ, તેથી હાલમા તેનો પાક અતિ ન્યૂન થઇ ગયો છે શેરડીની ખેતીપર રૂ ૪ થી ૬ સુધીનુ મહેસુલ નિયત કરવામા આવ્યુ છે, પરતુ તેને કાપી લેવામા આવે તે પૂર્વે ખેડુતની પાસેથી રૂ ૬૦ બીજા લેવામા આવે છે અબરરાજ્યના અનેક સ્થાનોમા કપાસનો પાક ઘણો થાય છે, તેમજ ગળી અને હિદુસ્થાનના બીજા રગો પણ અહીઆ પુષ્કળ થાય છે રાજસ્થાનના અન્ય સ્થાનોમા જેવા હળ વપરાય છે, તેવાજ હળ આ રાજ્યમા પણ વપરાય છે

મહેસુલ-અર્ધશતાબ્દીપૂર્વે અબરરાજ્યમા જે મહેસુલ લેવામા આવતુ હતુ તેના સબધમા કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે-" આ દેશના મહેસુલની સ્થિતિ સદા સમાન રહી નથી મહેસુલ કદિ વધે છે તો કદિ ઘટે છે, તેથી તેનો ખરો હિસાબ આપવો કષ્ટસાધ્ય છે અમને અબરરાજ્યના પ્રાચીન

અને વર્તમાન કાળના મહેસુલની કેટલીક વિગતો પ્રાપ્ત થઈ છે રાજ્યના મોટા મોટા દફતરોમા જીલ્લાના નામ, મહેસુલ, નગરવાસીઓપર નાખવામા આવેલા કર, વાણિજ્યકર અને ઇતર નાના પ્રકારની આમદાનીની વિગત લખવામા આવી છે, પરતુ તે સર્વ અત્રે પ્રકાશિત કરવાનુ કાઇ પ્રયોજન નથી ખાસ ઢૂઢાડ અથવા જયપુરરાજ્યનુ મહેસુલ, સામતોના તાબાની ભૂમિનુ મહેસુલ, વાણિજ્યકર વગેરે મળીને એકદર આમદાની એક કરોડ રૂપિયાની હતી, પરતુ પાછળથી બળવાન મહારાષ્ટ્રીઓ તથા માચેરીના નરુકા સામતોએ અબરરાજ્યના સત્તર સમૃદ્ધિવાન પ્રદેશો છીનવી લીધા હતા, તેથી તે આમદાનીમા ઘટાડો થયો હતો

અંબરના જે સત્તર પ્રદેશો મહારાષ્ટ્રીઓ વગેરેએ છીનવી લીધા હતા તેની સુચિ નીચે આપવામા આવી છે --

- ૧ કામા, ૨ ખોરી, ૩ પહાડી — જનરલ પીરને પોતાના સ્વામી સિંધિયાને માટે આ ત્રણપ્રદેશો અબર રાજ્યમાથી છીનવી લીધા હતા ત્યારપછી જાટોએ તે ઇજારે રાખ્યા હતા, જે હજી તેમના કબજામા છે
- ૪ કાંતિ
- ૫ ઉકરોદ
- ૬ પુહાપુન
- ૭ ગાજીકા થાના
- ૮ રામપુરા (ખિરદા) — એ માચેરીના રાવના અધિકારમા છે
- ૯ ગૌનરાઇ
- ૧૦ રાલાઇ
- ૧૧ પૂર્વાનાઇ
- ૧૨ મોજપુર રસાના
- ૧૩ કાનૌઢ વા કાનૌદ[1] (આ પ્રદેશ ડિવાઇને જીતી લઇ મુરતજાખા ભડેચને આપી દીધો હતો અને લોર્ડ લેકે તે કાર્યમા સમતિ આપી હતી)
- ૧૪ નારનૌલ
- ૧૫ કોટપૂતની (ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૩-૦૪ મા લોર્ડ લેકે મહારાષ્ટ્રીઓને પરાસ્ત કરી તેમની પાસેથી આ પ્રદેશ છીનવી લઇ ખેતડીના અભયસિહને અર્પણ કર્યો હતો)
- ૧૬ ટોક, ૧૭ રામપુરા — રાજા માધોસિંહે આ ઉભય પ્રદેશો હોલ્કરને આપી દીધા અને લોર્ડ હેસ્ટિગ્સે અમીરખાને આ પ્રદેશોનો અધિપતિ બનાવ્યો.

આ પ્રદેશો મુસલમાનસમ્રાટની પાસેથી જયપુરના રાજાને સેનાના ખર્ચના બદલામા મળ્યા હતા રાજા પૃથ્વીસિહના શાસનસમયમા અબરરાજ અને તેમના તાબાના સામતોની એકદર ઉપજ રૂા ૭૭ લાખની હતી અને રાજા પ્રતાપસિહના શાસનના અતિમ ભાગમા અર્થાત્ સવત ૧૮૫૮ (ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૨) મા તેમની આમદાની પ્રાય ૧૯ લાખ રૂપિયાની હતી

ખાલસા વા ખાસભૂમિની આમદાની

સવત ૧૮૫૮ મા જે સમયે મહારાજા જગતસિહ સિહાસનપર વિરાજમાન થયા, તે સમયની અબરરાજ્યની આમદાનીની સૂચિ નીચે પ્રમાણે છે —

	રૂપિયા
રાજાના પોતાના પ્રબધ નીચે અથવા ઇજારે આપેલી ભૂમિની આમદાની	૨૦૫૫૦૦૦
દેવડી તાલુકા (રાજાના અતપુરના ખર્ચને માટે નિયુક્ત કરેલી ભૂમિની આમદાની)	૫૦૦૦૦૦
શાગિર્દ પેશા (રાજદરબારના સેવકોને માટે નિયત કરેલી ભૂમિની આમદાની)	૩૦૦૦૦૦

[1] અબરના બાર પ્રધાન સામતો પૈકી અમરસિહ ખાગારોત આ પ્રદેશના અધીશ્વર હતા

રાજમંત્રી, દિવાન વગેરે કર્મચારીઓના તાબાની ભૂમિની આમદાની	૨૦૦૦૦૦
સિલહપોષ નામની સેનાની જાગીરની આમદાની	૧૫૦૦૦૦
પાયદલ અને અશ્વારોહીઓની ખાલસાભૂમિની એકંદર ઉપજ	૭૧૪૦૦૦
ખાસ આમદાની કુલ રૂ.	૩૯૧૯૦૦૦
જયપુરના સામંતોના તાબાની ભૂમિની આમદાની	૧૭૦૦૦૦૦
બ્રાહ્મણોને અર્પણ કરેલી ઉદક અથવા બ્રહ્મોત્તર ભૂમિની આમદાની	૧૬૦૦૦૦૦
દાણ અને માપા અર્થાત્ વાણિજ્યકર અને ખેતીનું મહેસુલ	૧૯૦૦૦૦
જયપુરની કચેરી (શહેરીઓપર નાખવામાં આવેલા કર, દંડ ઇત્યાદિ)	૨૧૫૦૦૦
ટંકશાળ	૬૦૦૦૦
હુંડી, ભાડું, વીમો ઇ૦	૬૦૦૦૦
અંબરરાજ્યના દંડની ઉપજ	૧૨૦૦૦
જયપુરનગરના દંડની ઉપજ	૮૦૦૦
ખિદત અર્થાત્ સાધારણદંડની ઉપજ	૧૬૦૦૦
સબ્જીમંડી અર્થાત્ શાકબજારની આમદાની	૩૦૦૦
એકંદર કુલ રૂ.	૭૭૮૩૦૦૦
શેખાવાટીદેશની આમદાની	૩૫૦૦૦૦
જયપુરના રાજાવત વગેરે સામંતોના[1] તાબાના પ્રદેશોની આમદાની	૩૦૦૦૦
હાડોતીના સામંતોની[2] આમદાની	૨૦૦૦૦
હાડોતીની એકંદર આમદાની	૪૦૦૦૦૦
બધી મળીને એકંદર કુલ રૂ.	૮૧૮૩૦૦૦

જગતસિંહ જે સમયે સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા તે સમયે અંબરરાજ્યની આવદાની એંશી-લાખથી અધિક હતી; તેમાંની અર્ધી ઉપજ રાજાની ખાલસા અર્થાત્ ખાસભૂમિની હતી. રાજસ્થાનના અન્યાન્ય સર્વ રાજાઓની ઉપજ કરતાં આ ઉપજ લગભગ બમણી હતી. બ્રિટિશસરકારની સાથે અંબરના રાજાને જ્યારે સંધિ થઇ ત્યારે તેમણે પોતાની ખાસ ૪૦ લાખ રૂપિઆની આમદાનીમાંથી બ્રિટિશસરકારને આઠ લાખ રૂપિઆ કરસ્વરૂપે આપવાનો સ્વીકાર કર્યો હતો અને ચાળીસ લાખ રૂપિયાથી જેટલી આમદાની અધિક થતી જાય તેનો $\frac{5}{16}$ ભાગ તે ઉપરાંત તેમણે આપવો એવો ઠરાવ કરવામાં આવ્યો હતો.

અર્ધશતાબ્દી પૂર્વે કર્નલ ટૉડે જયપુરની આમદાનીસંબંધે ઉપરોક્ત લેખ લખ્યો હતો; પરંતુ ત્યાર પછી અવશ્ય જયપુરરાજ્યની સ્થિતિ પરિવર્તિત થઇ ગઇ છે. ઇ૦ સ૦ ૧૮૬૪માં મહાશય આચિસને લખ્યું હતું કેઃ–" જાગીર અને દાનતરિકે ઘણી ભૂમિ આપી દેવાથી રાજ્યની આમદાની ઘણી ઘટી ગઇ છે. હાલમાં રાજાને એકંદર ૩૬૦૦૦૦૦ રૂપિયાની પ્રાપ્તિ થાય છે. સાંભરસરોવરનો અધિક ભાગ જયપુરનરેશના તાબામાં છે; તેમાંના મીઠાની ઉપજ રૂ. ૪૦,૦૦૦ થાય છે. "

કર્નલ માલેસને જયપુરપતિની સમસ્ત આમદાની રૂ. ૩૬ લાખની જણાવી છે. પાઠકોએ આગળ વાંચ્યું હશે કે જયપુરપતિને બ્રિટિશસરકારને આઠ લાખને બદલે ચાર લાખ રૂપિયા ખંડણીસ્વરૂપે આપવાનું નક્કી થયેલ છે. અત્યંત સંતોષનો વિષય છે કે પૂર્ણ શાંતિ અને સુશાસનને લીધે વર્તમાન સમયમાં જયપુરના મહારાજાની આમદાની રૂ. ૪૦ લાખથી પણ અધિક થાય છે. ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૧–૮૨ના રિપોર્ટમાં એવો ઉલ્લેખ છે કે, ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૦–૮૧ની આવદાની ૫૨૪૨૧૭૬ રૂપિયા હતી અને ખર્ચ ૫૫૮૬૯૩૦ થયો હતો, એવું અનુમાન કરવામાં આવે છે; પરંતુ યથાર્થ આમદાની ૫૫૦૧૧૬૨ રૂપિયાની અને ખર્ચ ૪૯૮૫૮૬૬ રૂપિયાનો હતો, જેથી ૫૧૫૨૯૬ રૂપિયાની બચત રહી હતી. નીચે મુખ્ય મુખ્ય ઉપજ લખવામાં આવે છેઃ—

૧ વરવારા, ખીરની, સાવર, દશરદા વગેરે

૨ બલવાન અને ઇંદગઢ

	રૂ
વેતનના બદલામા આપેલી જાગીરની ઉપજ	૨૭૩૪૨૪૮
લવણની આમદાની	૭૧૩૬૬૦
વાણિજ્યની આમદાની	૭૧૨૯૮૯
સામંતોની ખંડણીની આમદાની	૫૧૨૪૯૬
મુખ્ય મુખ્ય ખર્ચની સૂચિ આ પ્રમાણે છે—	
જીર્ણોદ્ધારકાર્ય	૪૪૯૯૦૯
સેના	૮૦૯૩૭૭
શાસનવિભાગનો વ્યય	૩૪૯૨૭૯
શિક્ષાવિભાગ	૪૮૩૧૧
દાન વગેરે	૨૨૬૪૬૦
રાજકુટુમ્બમા થતા વિવાહનો વ્યય	૨૨૭૪૫૭
બ્રિટિશસરકારને આપવામા આવતી ખંડણી	૪૦૦૦૦૦

બીજાવર્ષની અર્થાત્ ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૧-૮૨ની આમદાનીના સબધમા ઉક્ત રિપોર્ટમા એવો ઉલ્લેખ છે કે–'એ વર્ષમા કુલ રૂ ૪૯૫૮૭૬૩ની આમદાની થઇ હતી અને રૂ ૪૮૮૫૮૮૯ નો ખર્ચ થયો હતો આથી રૂ ૭૨૭૬૪ની બચત થઇ હતી ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૦-૮૧ની આમદાની કરતા આ વર્ષની આમદાની સારી નથી કોઇપણ દેશની આમદાની સદા સમાન રહેતી નથી રાજ્યની આમદાની અનેક કારણોથી વધતીઘટતી રહે છે મહારાજા જગતસિહના શાસનસમયમા અથવા તેપૂર્વે રાજાની ઇચ્છાનુસાર રાજ્યની આમદાનીનો વ્યય ગમે તે કાર્યમા થતો હતો, અથવા કોઇ કોઇ સમયે તેનો અપવ્યય પણ થતો હતો, પરતુ વર્તમાન સમયમા તેમ થતુ નથી મહારાજા રામસિહના શાસનસમયમા રાજ્યની આમદાની સારી હતી અને તે હિતકારી કામોમા વપરાતી હતી તથા વર્તમાનમહારાજા માધોસિહ પણ મહારાજા રામસિહનુ અનુકરણ કરીને અનેક હિતકારક કામોમા તેનો સદ્વ્યય કરે છે '

વાણિજ્ય—ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૧-૮૨મા અબરરાજ્યની આમદાની ઘટવાનુ બીજુ કારણ એ હતુ કે મહારાજા માધોસિહે પોતાના રાજ્યમા વાણિજ્યની વૃદ્ધિ કરવાને માટે અફીણ સિવાય સમસ્ત વાણિજ્યવ્યોપારનો કર કાઢી નાખ્યો આથી એક રીતે આમદાની ઘટી ગઇ તો ખરી, પરતુ વાણિજ્યની વૃદ્ધિ થવાથી આમદાનીની વૃદ્ધિ થવાનો સપૂર્ણ સભવ છે મહારાજાએ અન્યાન્ય વાણિજ્યદ્રવ્યોપરનો કર દૂર કરી અફીણપર ભારે કર નાખ્યો શાસનરિપોર્ટપરથી પ્રતીત થાય છે કે–"ગત બાર માસમા વાણિજ્યકરની આમદાની ૭૩૧૦૯૫ રૂપિયાની થઇ તે પૂર્વેના વર્ષમા ૭૨૬૫૪૧ રૂપિયાની ઉપજ થઇ હતી આ પરથી પ્રતીત થાય છે કે ક્રમશ વાણિજ્યકરની ઉપજ વૃદ્ધિગત થતી જાય છે "

રેલ્વેના વિસ્તારથી વાણિજ્યની ઉન્નતિ અધિક થવાની સભાવના છે

લવણવિભાગ—સાભરસરોવરનો અધિક ભાગ જયપુરના અધીશ્વરના તાબામા છે બ્રિટિશ-સરકારે જયપુરના મહારાજાની સાથે એક નવીન સધિ કરી પ્રતિવર્ષે કેટલાક રૂપિયા આપવાની શરત કરી ઉક્ત સરોવરનો ઇજારો લઈ લીધો છે મહારાજા ઉક્ત સધિઅનુસાર પોતાના રાજ્યમા કોઇ પણ સ્થળે મીઠુ બનાવી શકતા નથી મહારાજાએ બ્રિટિશસરકારને સાભરસરોવર ઇજારે આપી દીધુ તેથી તેમને લાભને બદલે કેટલી હાનિ થઇ છે તેનો હિસાબ કાઢવો અશકય છે, પરતુ અમે કહી શકીએ છીએ કે એથી બ્રિટિશસરકારને આવશ્ય લાભજ થયો છે

જીર્ણોદ્ધારવિભાગ—જયપુરરાજ્યમા જીર્ણોદ્ધારનો એક પૃથક્ વિભાગજ છે રાજપૂતાનાના ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨-૮૩ ના રિપોર્ટપરથી પ્રતીત થાય છે કે ઉક્ત વર્ષમા મહારાજાને જીર્ણોદ્ધારવિભાગમા ૮ લાખ રૂપિયાથી અધિક ખર્ચ થયો હતો તે ઉપરાત નવી ઇમારત બધાવવામા ૯૬૮૪૨ રૂપિયાનો ખર્ચ થયો હતો આ વિભાગમા પ્રાસાદઆદિ બંધાવવા, સડકો બધાવવી અથવા સુધરાવવી

કૂવાઓ ખોદાવવા, જયપુરનગરમાં પાણીના નળનો બંદોબસ્ત રાખવો, ઉદ્યાનો તથા જંગલોની રક્ષા કરવી વગેરે કાર્યોનો સમાવેશ થાય છે.

ઈ૦ સ૦ ૧૮૮૨-૮૩ માં આ વિભાગમાં તળાવાદિ ખોદાવવામાં રૂ. ૨૩૮૬૨૪ નો ખર્ચ થયો હતો. આ સિવાય આ વિભાગમાં આ વર્ષમાં રૂ. ૧૪૦૧૫૬ નો ખર્ચ થયો હતો. ઈ૦ સ૦ ૧૮૬૮ થી ઉક્ત વર્ષપર્યંતમાં મહારાજાને કૂવા ખોદાવવામાં એકંદર ૧૪૮૦૭૯૪ રૂપિયાનો ખર્ચ થયો હતો. કૂવા ખોદાવવાથી કૃષિકાર્યની ઉન્નતિ થવા સાથે મહારાજાની આમદાની વૃદ્ધિંગત થવાનો સંભવ છે.

શિલ્પ-જયપુરનાં શિલ્પદ્રવ્યો સમસ્ત ભારતવર્ષમાં પ્રસિદ્ધ છે. પૂર્ણશાંતિનો પ્રસાર થવાથી તથા ગત અને વર્તમાન ઉભય રાજાઓના વ્યય, ઉત્સાહ અને પરિશ્રમથી પ્રાચીન શિલ્પની ઉન્નતિ ક્રમશઃ થતી ગઇ છે. જયપુરનાં વિદ્યાલયમાં ઈ૦ સ૦ ૧૮૮૨-૮૩ માં એક શિલ્પશાળાની સ્થાપના કરવામાં આવી. આ શિલ્પશાળામાં ઉક્ત વર્ષમાં ૧૦૩ વિદ્યાર્થીઓ શિક્ષણ પ્રાપ્ત કરતા હતા. આ વિદ્યાલયમા હુશીઆર શિક્ષકોદ્વારા અનેક પ્રકારનાં શિલ્પકાર્યની શિક્ષા આપવામાં આવે છે. પોતાના રાજ્યમાં શિલ્પની ઉન્નતિ કરવાને માટે મહારાજા ઘણો પરિશ્રમ કરે છે. ઈ૦ સ૦ ૧૮૮૨-૮૩ માં જયપુરના મહારાજાએ પુષ્કળ રૂપિયાનો ખર્ચ કરી શિલ્પનું પ્રદર્શન ભર્યું હતું, જે શિલ્પની ઉન્નતિ કરવા પ્રત્યે તેમને કેટલો અનુરાગ છે તે સિદ્ધ કરે છે.

રેલ્વ-રાજપૂતાના સ્ટેટ રેલ્વેનો જયપુર રાજ્યમાં ૧૦૫ માઇલપર્યંત વિસ્તાર થયો છે. આ રાજ્યમાં સર્વ મળીને ૨૨ સ્ટેશનો છે. જયપુરનું સ્ટેશન ઘણું મોટું છે. રેલ્વેના વિસ્તારથી જયપુર-રાજ્યને અનેક લાભો થયા છે.

તાર-જયપુરરાજ્યનાં સમસ્ત સ્ટેશનોપર તાર ઑફીસ હોવા ઉપરાંત રાજધાનીમાં પણ એક ટેલીગ્રાફ ઑફીસ છે.

સ્વાસ્થ્ય અને પોસ્ટવિભાગ-જયપુરરાજ્યમાં બ્રિટિશસરકારના તાબાની ૨૦ પોસ્ટ-ઑફીસો છે. તે સિવાય રાજ્યના તાબાની પણ પોસ્ટ ઓફીસો છે અને તેમાં પણ ઉત્તમ પ્રકારે કામ ચાલે છે. પ્રજાની સ્વાસ્થ્યરક્ષાપ્રત્યે મહારાજાનું વિશેષ લક્ષ્ય છે. રાજધાની જયપુરમાં મ્યુનિસિપાલીટી છે. સર્વ કાર્યોમાં કુશળ એવા પુરુષને તેના સભાપતિના પદપર નિયુક્ત કરવામાં આવ્યા છે. શહેરસુધરાઇ, સ્વાસ્થ્યરક્ષા, ગૅસની રોશની, રાજમાર્ગોની સફાઈ વગેરે કાર્યો ઉત્તમ પ્રકારે કરવામાં આવે છે. મ્યુનિસિપાલીટીની દેખરેખથી જયપુરનગરના લોકોની આરોગ્યતા દિનપ્રતિદિન સુધરતી જાય છે. કેટલાંક વર્ષોપૂર્વે રાજધાની જયપુરની વસ્તી કેવલ ૧૨૫૨૮૫ માણસોની હતી. ઈ૦ સ૦ ૧૮૮૨-૮૩ માં જયપુરરાજધાનીમાં ૨૦૮૫ છોકરાઓ અને ૧૮૧૪ છોકરીઓનો જન્મ થયો અર્થાત્ એકંદર ૩૮૯૯ જન્મ થયા. એ વર્ષમાં પુરુષ ૧૧૪૦, સ્ત્રી ૧૧૪૪ અને બાળક ૧૪૦૭ મળી એકંદર ૩૬૯૧ મરણો થયાં. નિમ્નલિખિત સૂચિપરથી પ્રતીત થાય છે કે મ્યુનિસિપાલીટીની સ્થાપનાથી જયપુરનગરમાં સ્વાસ્થ્યની સારી વૃદ્ધિ થઈ છેઃ-

ઇ. સ.	જન્મ	મૃત્યુ
૧૮૭૯-૮૦	×	૬૬૬૬
૧૮૮૦-૮૧	૨૩૧૧	૫૩૫૦
૧૮૮૨-૮૩	૩૮૩૯	૩૫૯૧

જયપુરરાજધાનીની ચોતરફ મોટો કોટ બાંધવામાં આવ્યો છે. મુડદાંઓને બાળી મૂકવાને માટે નગરની બહાર મોકલવામાં આવે છે, તેથી નગરના દરવાજા આગળ મૃત્યુસંખ્યાની સૂચિ બનાવવાનું કામ સુગમ થઇ પડ્યું છે.

ચિકિત્સ વિભાગ-અંગ્રેજી ચિકિત્સાપ્રણાલી તથા અંગ્રેજી ઔષિધિઓનો ઉપયોગ કરવા પ્રત્યે રાજપૂતો દીર્ઘકાળથી ઘૃણા ધરાવતા હતા; પરંતુ સમયના પરિવર્તનથી હાલમાં અનેક રાજપૂતો અંગ્રેજી ચિકિત્સાપ્રણાલીના પક્ષપાતી થયા છે. રાજ્યનાં નિઃસહાય દરિદ્રીઓના પ્રાણની રક્ષા કરવાને માટે તથા તેમના રોગોની નિવૃત્તિ કરવાને માટે મહારાજા પ્રતિવર્ષે પુષ્કળ દ્રવ્યનો વ્યય કરે છે. બ્રિટિશ રેસીડેંટના ચિકિત્સક ડૉકટર હેંડલી મહારાજાના ચિકિત્સાવિભાગના અધ્યક્ષ છે.

ભારતવર્ષના ભૂતપૂર્વ વાઇસરૉય સ્વર્ગસ્થ લૉર્ડ મેયો જયપુરના કૈલાસવાસી મહારાજા રામસિંહ ના પરમ મિત્ર હતા તે લૉર્ડ મેયોના સ્મરણચિન્હતરિકે મહારાજાએ પુષ્કળ રૂપિયા ખર્ચી ' મેયો હોસ્પિટલ ' નામક ચિકિત્સાલયની સ્થાપના કરી હતી તદુપરાત કારાગૃહમા પણ એક ચિકિત્સાલય છે જયપુરરાજ્યમા સર્વ મળી બીજા ૨૨ ચિકિત્સાલયો છે

ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨-૮૩ મા સમસ્ત ચિકિત્સાલયોમા એકદર ૧૭૨૬૯ રોગીઓની ચિકિત્સા કરવામા આવી હતી આ સખ્યા પૂર્વ વર્ષકરતા અધિક હતી સખ્યા વૃદ્ધિગત થવાનુ કારણ એ હતુ કે ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨-૮૩ મા બે નવીન ચિકિત્સાલયોની સસ્થાપના થઇ હતી હવે પ્રજા અગ્રેજી ચિકિત્સાપ્રણાલીની વિશેષ પક્ષપાતી થતી જાય છે

વળી જયપુરમા શીતળા કાઢવાની પ્રણાલી પણ પ્રચલિત થઈ છે ઈ૦ સ૦ ૧૮૮૨-૮૩ મા એકદર ૩૦૯૯૬ મનુષ્યોને શીતળા કાઢવામા આવ્યા હતા પૂર્વ કરતા આ વર્ષે ૧૧૪૮૫ અધિક મનુષ્યોને શીતળા કાઢ્યા હતા

શાન્તિરક્ષાવિભાગ-જે રાજ્યમા સર્વ પ્રકારે શાત વિરાજમાન રહે છે, તે રાજ્યમા પ્રજાની ઉન્નતિ સુગમતાથી થાય છે અશાતિ, અત્યાચાર ઉત્પીડન અને અરાજકતા રાજ્યનો વિધ્વસ કરે છે, પરતુ જો પ્રજાના પ્રાણ તથા ધનની રક્ષા કરવામા આવે અને વાણિજ્ય તથા કૃષિનો વિકાસ કરવામા આવે તો રાજ્યની ઉન્નતિના દ્વાર આપોઆપ ખુલી જાય છે જયપુરના મહારાજાની પ્રાર્થનાથી પજાબના લેફટેનન્ટ ગવર્નરના એકસ્ટ્રા એસિસ્ટટ કમીશનરે મહારાજકિશન નામના એક યોગ્ય કર્મચારીને જયપુરના શાતિવિભાગના અધ્યક્ષતરિકે નિયુક્ત કરી મોકલી આપ્યો તેણે ઉક્ત પદ ગ્રહણ કરી અબરમા શાતિસ્થાપન કરી શાતિવિભાગની અવસ્થા હાલમા સતોષદાયક છે

વિશેષ શાતિવિભાગ-બ્રિટિશ ભારતવર્ષમા જે પ્રકારે ઠગી અને ડકાયતી નિવારણ કરવાને માટે એક સ્વતત્ર વિભાગ છે,તે પ્રકારે જયપુરના મહારાજાએ પણ ડકાયતી લૂટફાટ તથા રાજ્યના સીમાતપર થતા ઉપદ્રવો ઈત્યાદિનુ નિવારણ કરવાને માટે એક સ્વતત્ર ખાતાની સ્થાપના કરી છે એ ગિરાઇપોલીસ કહેવાય છે કુવર નારાયણસિંહ નામના એક સાહસિક પુરુષ આ વિભાગના અધ્યક્ષ છે તેમના ઉત્તમ શાસનથી હાલમા અબરરાજની સમસ્ત પ્રજા નિર્ભય બની વાણિજ્ય અને કૃષિકાર્યમા નિમગ્ન થઇ છે

કારાગૃહ-જયપુરના કારાગૃહની સ્થિતિ હાલ અતિ ઉત્કૃષ્ટ છે પાઠકોએ આ ઇતિહાસમા અનેક સ્થળે રાજપૂતરાજ્યના કારાગૃહોનુ શોચનીય વૃત્તાત વાચ્યુ હશે વાસ્તવમા અનેક કારાગૃહો યમસદનસમાન હતા કેદીઓ અનેક કારાગૃહોમા ભૂખ્યા પડી રહેતા હતા, પરતુ જયપુરના કારાગૃહની વર્તમાન સ્થિતિ એથી વિપરીત છે હાલમા જયપુરમા સુધરેલી રીતે કારાગૃહ બધાવવામા આવ્યા છે અને કેદીઓને શિલ્પાદિ અનેક પ્રકારની શિક્ષા આપવામા આવે છે વળી કેદીઓના સ્વાસ્થ્યપ્રત્યે પણ વિશેષ લક્ષ આપવામા આવે છે જયપુરના ગતવર્ષના રિપોર્ટપરથી પ્રતીત થાય છે કે ઇ૦ સ ૧૮૮૨-૮૩ મા ત્યાના કારાગૃહમા પ્રતિદિન ૬૦૦ બદીવાનો રહેતા હતા પૂર્વ કરતા હાલમા તેમની મૃત્યુસખ્યા ઓછી છે આ વર્ષમા કેદીઓએ જે વસ્તુઓ બનાવી હતી, તેના વેચાણથી ૧૪૧૮ રૂપિયાની આમદાની થઇ હતી

સતી-જો કે સતી થવાનો રિવાજ સર્વથા બધ પડી ગયો છે પરતુ હાલમા પણ અનેકરાજપૂતસ્ત્રીઓ પોતાના મરણ પામેલા સ્વામીની સાથે ચિતામા ભસ્મ થવાની ચેષ્ટા કરે છે જો કે સર્વની ચેષ્ટા સફળ થતી નથી પરતુ એકાદ બે સ્થાનમા કોઇ કોઇ સ્ત્રીઓ પોતાના કુટુબીઓની સહાયથી પ્રજ્વલિત અગ્નિમા બળીને ભસ્મીભૂત થઈ છે જયપુરના રેસીડેટ મહાશય સ્ટેટન જણાવે છે કે -"ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨ ના ઓક્ટોબર માસમા જયપુરતાબાના એક નગરના એક ઠાકોરની વિધવાસ્ત્રીએ ચિતાના અગ્નિમા જીવન વિસર્જન કર્યું દરબારમા આ સમાચાર પહોચતાજ માણસો મોકલવામા આવ્યા જે લોકો આ કાર્યમા લિપ્ત હતા, તે સર્વને પકડી મગાવવામા આવ્યા તેમની તપાસ કરી પ્રધાન અપરાધીઓને સખ્ત મજુરી સાથે એક વર્ષના કારાગૃહવાસની શિક્ષા કરવામા આવી અને અન્યાન્ય અપરાધીઓને ત્રણ ત્રણ માસના કારાગૃહવાસની શિક્ષા કરવામા આવી '

શિશુકન્યાવધ-રાજસ્થાનમા દીર્ઘકાળથી શિશુકન્યાની હત્યા કરવાનો રિવાજ પ્રચલિત હતો. યોગ્ય વર નહિ મળવાથી તથા વિવાહમાં અધિક ધન ખર્ચવાને અસમર્થ હોવાથી કન્યાનો જન્મ થતાજ રાજપૂતો તેનો વધ કરતા હતા. આ રીત હાલમા સર્વથા દૂર થઈ ગઈ છે. મહાશય સ્ટ્રેટન જણાવે છે કે ગત વર્ષથી આજપર્યંત કોઇ પણ શિશુકન્યાની હત્યા થઈ નથી.

શિક્ષાવિભાગ-જે જાતિ જેટલી શિક્ષિત હોય છે, તેટલીજ તેની ઉન્નતિ થાય છે. શિક્ષા એ સર્વ જાતિની ઉન્નતિનુ મૂળ છે. શિક્ષાથીજ મનુષ્ય યથાર્થ મનુષ્યના પ્રાપ્ત કરી શકે છે. જયપુરના સ્વર્ગસ્થ મહારાજા રામસિંહ વિદ્યાપ્રચારનુ યથાર્થ મહત્ત્વ સમજતા હતા અને તેથીજ તેમણે જયપુરરાજ્યમા વિદ્યાનું બીજારોપણ કર્યું હતુ; તેમજ થોડા સમયમાજ તેમણે આ અમૂલ્ય શિક્ષારૂપી વૃક્ષને અમૃતમય ફળ આવેલુ જોયુ હતુ દેશીરાજ્યોમા શિક્ષાનો જેટલો વિસ્તાર થયો છે તેટલીજ પ્રજાની જીવનશક્તિ દૃઢ થઇ છે; અને રાજપૂતોમા જો કાંઇ નવીન જીવનનો સચાર થયો હોય તો તેનુ કારણ પણ વિદ્યાજ છે. સ્વર્ગસ્થ મહારાજા રામસિહ સસ્કૃત, અગ્રેજી, હિંદી, ઉર્દુ ઇત્યાદિ ભાષાઓના શિક્ષણના વિસ્તારને માટે પ્રતિવર્ષે પુષ્કળ રૂપિયા ખર્ચતા હતા. તેઓ સારી પેઠે જાણતા હતા કે અગ્રેજીભાષાનો પ્રચાર આપણા રાજ્યમા થવાથી પ્રજા સ્વદેશોન્નતિને માટે ઘણો પ્રયાસ કરી શકશે; તેથી તેમણે અગ્રેજીભાષાના અભ્યાસને માટે જયપુરમા અનેક અગ્રેજીશાળાઓની સ્થાપના કરી હતી ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨-૮૩ના રિપોર્ટપરથી અમે જયપુરના શાસનવિભાગના સંબધમા નિમ્નલિખિત હકીકત સકલિત કરી છે.

કૉલેજ-રાજધાની જયપુરમા 'મહારાજકૉલેજ' નામની એક ઉચ્ચ શ્રેણીની કૉલેજ છે ઇ૦ સ૦ ૧૮૪૪મા આ કૉલેજની સ્થાપના થઇ હતી આ કૉલેજ કલકત્તાના વિશ્વવિદ્યાલયના અધિકારનીચે છે આ કૉલેજના ત્રણ વિભાગો છે:-(૧) અંગ્રેજી, (૨) સંસ્કૃત અને હિંદી તથા (૩) ફારસી અને ઉર્દુ. ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨-૮૩મા તેમા સર્વ મળીને ૯૮૨ વિદ્યાર્થીઓ હતા. પ્રતિદિન સરાસરી ૭૩૧ છાત્રો વિદ્યાલયમા હાજર રહેતા હતા આગલા વર્ષમાં છાત્રોની સંખ્યા ૮૮૬ હતી અગ્રેજી ભાગમા ૮૦૯ વિદ્યાર્થીઓ વિદ્યાભ્યાસ કરે છે. અન્યાન્ય ભાગોમા પણ છાત્રોને અગ્રેજી શિક્ષા આપવામા આવે છે કૉલેજના સમસ્ત વિદ્યાર્થીઓના ફ્રેભાગને અંગ્રેજી શિક્ષણ આપવામા આવે છે. ઉક્ત વર્ષમા કૉલેજનો ખચ ૨૪૩૧૫ રૂપિયાનો થયો હતો; તેમા વિદ્યાર્થીઓને ૩૩૪૪ રૂપિયા આપવામા આવ્યા હતા કૉલેજના વિદ્યાર્થીઓમા ૭૮૧ હિંદુ, ૧૯૮ મુસલમાન, ૨ ખ્રિસ્તી અને ૧ પારસી હતો અનેક સુશિક્ષિત બગાલીઓ આ કૉલેજના અધ્યાપકતરિકે નિયુક્ત થયેલા છે. તેઓ છાત્રોને પરિશ્રમ અને સંભાળપુર્વક ભણાવતા હોવાથી કૉલેજની ઉન્નતિ ક્રમશ થતી જાય છે ગવર્નરજનરલના રાજપૂતાનામા રહેતા એજંટ કર્નલ બ્રૅડફર્ડે લખ્યું છે કે-" જયપુરની કૉલેજમા વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા વૃદ્ધિંગત થઇ છે. આ કૉલેજમાથી કલકત્તાના વિશ્વવિદ્યાલયમા ફર્સ્ટ આર્ટની પરીક્ષા આપવાને માટે નવ વિદ્યાર્થીઓ ગયા હતા, તેમાથી ત્રણ પાસ થયા છે અને દશ વિદ્યાર્થીઓ પ્રવેશકપરીક્ષા આપવાને ગયા હતા, તેમાથી એક પાસ થયો છે."

ચાંદપોલવિદ્યાલય-જયપુર રાજધાનીમા ચાદપોલ નામનું એક સ્થાન છે. ત્યા ઉક્ત કૉલેજની એક શાખા સ્થાપન કરવામા આવી છે. આ શાખા ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨ મા સ્થાપન થઇ હતી. ઉક્ત વર્ષમા આ વિદ્યાલયમા ૪૯ હિંદુ અને ૫ મુસલમાન મળીને એકંદર ૫૪ વિદ્યાર્થીઓ વિદ્યાભ્યાસ કરતા હતા આ વિદ્યાલયમા હિંદી અને ઉર્દુની શિક્ષા આપવામા આવે છે.

રાજપૂતવિદ્યાલય-રાજ્યના સામંત વગેરે ઉચ્ચ રાજપૂતોના પુત્રોને વિદ્યાભ્યાસ કરાવવાને માટે રાજધાનીમા ઇ૦ સ૦ ૧૮૬૨ મા એક વિદ્યાલય સ્થાપન કરવામા આવ્યું હતું. ઇ૦સ૦ ૧૮૮૨-૮૩ મા આ વિદ્યાલયમા ૩૫ વિદ્યાર્થીઓ વિદ્યાભ્યાસ કરતા હતા; તેમા ૩૧ હિંદુઓ અને ૪ મુસલમાનો હતા આ વર્ષમા પ્રતિદિન સરાસરી ૧૫ વિદ્યાર્થીઓની હાજરી રહેતી હતી. આ વિદ્યાલયમા ત્રણ ભાગો છે આ વર્ષમા આ વિદ્યાલયમા કુલ ખર્ચ ૪૪૩૨ાા રૂપિયાનો થયો હતો.

સંસ્કૃતકૉલેજ—ઇ૦ સ૦ ૧૮૪૪મા રાજધાનીમા આ સસ્કૃત કૉલેજની સ્થાપના થઇ આ કૉલેજમા સસ્કૃત સિવાય હિદી ભાષા પણ શિખવવામા આવે છે ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨-૮૩ મા આ કૉલેજના છાત્રોની સખ્યા ૨૬૧ હતી અને તે પૂર્વના વર્ષમા છાત્રોની સખ્યા ૨૧૨ હતી પ્રતિદિન સરાસરી ૧૦૦ વિદ્યાર્થીઓ હાજર રહેતા હતા આ વર્ષમા કુલ રૂ૦ ૭૫૧૬ નો વ્યય થયો હતો

પ્રાથમિક શિક્ષણની શાળાઓ—રાજધાનીની બહાર પ્રાથમિક શિક્ષણની શાળાઓ ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨-૮૩ મા ૪૬ હતી, તેમા ૨૬ મા ઉર્દુ અને ૨૦ મા હિદીની શિક્ષા આપવામા આવે છે તેમા આ વર્ષમા વિદ્યાર્થીઓની કુલસખ્યા ૧૦૬૫ હતી

સહાય આપેલા વિદ્યાલયો—રાજધાની જયપુર અને રાજ્યના અન્યાન્ય સ્થળોમા ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨-૮૩ મા રાજ્ય તરફથી સહાય પ્રાપ્ત કરનારા (ગ્રાન્ટ લેનાર) વિદ્યાલયોની સખ્યા ૪૧૦ હતી, તેમાના ૩૦૩ મા હિદીની અને ૧૦૭ મા ઉર્દુની શિક્ષા આપવામા આવે છે તેમા આ વર્ષમા વિદ્યાર્થીઓની સખ્યા ૮૨૨૦ હતી

મેયોકૉલેજ—દેશી રાજકુમારો અને સામતોના કુમારોને વિદ્યાભ્યાસ કરાવવાને માટે અજમેરમા મેયોકૉલેજની સ્થાપના કરવામા આવી છે આ કૉલેજમા જયપુરના બાર રાજકુમારોને અને સામતકુમારોને ભણાવવાનો ખર્ચ મહારાજા સ્વય આપે છે

સ્ત્રીશિક્ષણ—સ્વર્ગસ્થ બુદ્ધિમાન મહારાજા રામસિહ સ્ત્રીશિક્ષણ તરફ વિશેષ અનુરાગ ધરાવતા હતા અને તેમણે પોતાના રાજ્યમા સ્ત્રીશિક્ષણનો પ્રચાર કરવાને માટે પુષ્કળ પરિશ્રમ કર્યો હતો, તેમજ તેઓ તે કાર્યમા સફળ પણ થયા હતા ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨-૮૩ મા રાજધાની જયપુર તથા પરામા ૧૦ અને અન્યત્ર ૩ એ રીતે એકદર ૧૩ કન્યાપાઠશાળાઓ હતી કન્યાઓને હિદી અને ઉર્દુ ભાષાની શિક્ષા આપવા ઉપરાત ઘરના કામોનુ તથા હુન્નરકળાનુ શિક્ષણ પણ આપવામા આવે છે આ વર્ષમા કન્યાઓની સખ્યા ૭૬૨ હતી પ્રતિદિન સરાસરી ૫૪૭ કન્યાઓ પાઠશાળામા હાજર રહેતી હતી આ વર્ષમા કન્યાપાઠશાળાઓનો કુલ ખર્ચ રૂ ૬૬૫૦ નો થયો હતો

શિક્ષણજ માણસને ખરૂ મનુષ્યત્વ આપે છે આર્યશાસનના સમયમા સાધારણ લોકશિક્ષણ સારી રીતે પ્રચલિત હતુ એમ સિદ્ધ કરનારૂ કોઇ પણ પ્રમાણ આપણને પ્રાપ્ત થતુ નથી આર્યશાસનના સમયમા જે શ્રેણીના લોકો વિદ્યાના બળથી બળવાન થયા હતા તે શ્રેણીના લોકોજ માત્ર મનુષ્યત્વ પ્રાપ્ત કરી પોતાની ઉન્નતિ કરવાને સર્વ પ્રકારે સમર્થ થયા હતા જો આર્યરાજ્યમા સાધારણ લોકશિક્ષણ સારી રીતે પ્રચલિત થયુ હોત તો સામત પ્રથાથી દેશીરાજ્યોમા જે ભયકર ઘટનાઓ બની હતી, તેનુ નિવારણ અવશ્ય થયુ હોત ઉચ્ચ શ્રેણીના સામતોપૈકી અનેકને અદ્યાપિ શિક્ષણનો સ્વાદ પ્રાપ્ત થયો નથી વધુ શુ કહીએ ? તેમને પોતાની સહી કરતા પણ આવડતુ નથી કેટલાક સો વર્ષપૂર્વે યૂરોપમા જેમ ઉચ્ચશ્રેણીના સન્માનિત સામતો અને નાઇટો વગેરે અજ્ઞાનતિમિરમા ડુબેલા હતા તેવોજ પ્રકાર રાજસ્થાનનો પણ હતો યૂરોપના સામતો પૂર્વે સહી કરવાની આવશ્યકતા પડતા કાગળપર પોતાના શસ્ત્રનુ ચિન્હ અકિત કરી દેતા હતા, તેજ પ્રમાણે રાજસ્થાનના ઉચી શ્રેણીના ઘણા સામતો પણ પોતાના શસ્ત્રનુ ચિન્હ પત્રપર અકિત કરતા હતા સતોષનો વિષય છે કે હવે તે સમય રહ્યા નથી હાલમા શિક્ષણની જ્યોતિનો પ્રકાશ ધીમે ધીમે રાજસ્થાનમા ફેલાતો જાય છે પૂર્વેના રાજાઓ અને સામતોએ જો સાધારણ લોકશિક્ષણનો પ્રચાર કર્યો હોત તો તેઓ પોતાની પરમોન્નતિ કરી શક્યા હોત

જયપુરના શિક્ષણવિભાગની વ્યવસ્થા રાજસ્થાનના સમસ્ત રાજ્યો કરતા શ્રેષ્ઠ છે, એ વાતનો સર્વ મુક્તકઠે સ્વીકાર કરે છે અમે આશા રાખીએ છીએ કે વર્તમાન મહારાજાના શાસનસમયમા જયપુરરાજ્યમા વિદ્યાની હજી પણ અધિક ઉન્નતિ થશે

સમરવિભાગ—ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૩ મા અબરના મહારાજાએ તેર હજાર વિદેશીસૈનિકો પોતાના તાબામા રાખ્યા હતા તેમા તોપખાનાસહિત દશ કપનીપાયદલ, ચાર હજાર નાગા સેના તથા સાતસે અશ્વારોહીસેના હતી તે ઉપરાત સામતો પ્રાય ચાર હજાર શિક્ષિત અશ્વારો-

હીઓ પૂરા પાડતા હતા. રાજ્યનું સંરક્ષણ કરવાને માટે આટલી સેના પૂરતી હતી; પરંતુ જો કોઇ વિદેશીનું આક્રમણ થાય તો કછવાહાલોકોની વીસ હજાર સેના એકત્રિત થઇ શકતી હતી. મહાશય આચિસને ઇ૦ સ૦ ૧૮૬૪ માં લખ્યું છે કે:-" જયપુરની રણકુશલ સેનામાં ૪૫૨ ગોલંદાજો, ૪૬૦૦ પાયદલ, ૫૧૪૨ અશ્વારોહી અને ૪૦૯૬ નાગાસૈનિકો છે."

વર્તમાન સેનાની આ પ્રમાણે છે:-સંખ્યા ૭૬૮ ગોલંદાજ, ૧૦૫૦૦ પાયદલ, ૩૫૩૦ અશ્વારોહી ૪૦૯૬ નાગા સૈનિક અને ૭૮ તોપખાનાં સમરવિભાગમાં પ્રતિવર્ષે સરાસરી ૮૦૧૦૦૦ રૂપિયાનો ખર્ચ થાય છે.

બ્રિટિશસરકારના પ્રતાપથી હાલમાં ભારતવર્ષમાં સર્વત્ર શાંતિદેવીનું સામ્રાજ્ય પ્રસરી રહ્યું છે, તેથી જયપુરની સેના દીર્ઘકાળથી કાર્યહીન અવસ્થામાં પડી રહી છે. ગમે તેવી વીર સેના હોય તે પણ જો દીર્ઘસમયપર્યંત આલસ્યમા લીન રહે તો તેનું સામર્થ્ય નષ્ટ થાય છે. સેના જેમ રણ-ક્ષેત્રમા અધિક ઉપસ્થિત થાય તેમ તેનો ઉત્સાહ, તેનું બળ તથા તેનું વિક્રમ અધિક વૃદ્ધિંગત થાય છે. મુસલમાનપાદશાહોના સમયમાં જયપુરના માનસિંહ, મીરજારાજા જયસિંહ વગેરે રાજાઓના હાથનીચેની સેના ભારતની સમસ્ત સેનાઓમાં અધિક પરાક્રમી તથા વીર ગણાતી હતી. આ જય-પુરની સેનાએ એક વખત બંગાળાદેશ જીત્યો હતો. દેશીરાજાઓની સેનાને હાલમાં કોઇપણ પ્રકા-રનું કાર્ય નથી; પરંતુ તેમનું બળ અને તેમનો ઉત્સાહ વૃદ્ધિંગત કરે એવું કાર્ય તેમની પાસેથી લેવું ઉચિત છે.

સામંતો—જયપુરપતિ પૃથ્વીરાજે પોતાના બાર પુત્રોને બાર પ્રધાન સામંતો બનાવ્યા હતા. કર્નલ ટૉડ ઉક્ત બાર પુત્રોનાં નામ તથા પોતાના સમયના સામંતોનાં નામ નીચે પ્રમાણે લખી ગયા છે:-

પૃથ્વીરાજના પુત્રોના	કુટુંબનાં નામ	તેમના તાબાના પ્રદેશોનાં નામ	વર્તમાન સામં-તોનાં નામ	આમદાની રૂ.	સેનાની સંખ્યા
ચતુર્ભુજ	ચતુર્ભુજોત	પવાર, વગરૂ	વાઘસિંહ	૧૮૦૦૦	૨૮
કલ્યાણસિંહ	કલ્યાણોત	લાટવાડા	ગંગાસિંહ	૨૫૦૦૦	૪૭
નાથૂ	નાથાવત	ચૌમૂ	કિસનસિંહ	૧૧૫૦૦૦	૨૦૫
બલભદ્ર	બલભદ્રોત	અચરોલ	કાયમસિંહ	૨૮૮૫૦	૫૭
જગમાલ અને તેનો પુત્ર ખેંગાર	ખાંગારોત	ટોડરી	પૃથ્વીસિંહ	૨૫૦૦૦	૪૦
સુરતાનસિંહ	સુરતાનોત	ચાંદસર	૦	૦	૦
પચાયન	પચાનોત	સંખૂરા	સલૈસિંહ	૧૭૭૦૦	૩૨
ગોગા	ગોગાવત	ધૂની	રાવ ચાંદસિંહ	૭૦૦૦૦	૮૮
કાયમાસંહ	ખૂંભાની	ભાંસખો	પદ્મસિંહ	૨૧૫૩૫	૩૧
કુંભાજી	કુંભાવત	માહર	રાવત સ્વરૂપસિંહ	૨૭૫૩૮	૪૫
સૂરતસિંહ	શિવબરન પોતા	નૈનહરિ	રાવત હરિસિંહ	૧૦૦૦૦	૧૯
બનવીર	બનવીર પોતા	વાટકો	સ્વરૂપસિંહ	૧૯૦૦૦	૩૫

ઇતિહાસવેત્તા કર્નલ ટૉડ પૃથ્વીરાજની બનાવેલી ઉક્ત 'બારકોટરી' અર્થાત્ બાર સામંતોની સૂચી પ્રકાશિત કરી નીચે એક બીજી સૂચી આપે છે. તે સમયે જયપુરરાજ્યમાં કેટલી શાખાઓ હતી, પ્રત્યેક શાખાના કેટલા સામંતો હતા, એકંદર કેટલી આમદાની થતી હતી તથા યુદ્ધપ્રસંગે રાજાને કેટલા અશ્વારોહીઓ સામંતો તરફથી મળતા હતા, તેનો તેમાં ઉલ્લેખ કરવામાં આવ્યો છે:—

	શાખાનાં નામ	પ્રત્યેક શાખાના સામંતોની. સંખ્યા	એકંદર આમદાની રૂ.	અશ્વારોહી સેના
પ્રથમ શ્રેણીના બાર સામંતો	ચતુર્ભુજોત	૬	૫૩૮૦૦	૯૨
	કલ્યાણોત	૧૯	૨૪૫૧૯૬	૪૨૨
	નાથાવત	૧૦	૨૨૦૮૦૦	૩૭૧
	બલભદ્રોત	૨	૧૩૦૮૫૦	૧૫૭
	ખાંગારોત	૨૨	૪૦૨૮૦૬	૬૪૩
	સુલતાનોત	૦	૦	૦
	પાચાનોત	૩	૨૪૭૦૦	૪૫
	ગોગાવત	૧૩	૧૬૭૯૦૦	૨૭૩
	કુંભાની	૨	૨૨૭૮૭	૩૫
૧	કુંભાવત	૬	૪૦૭૩૮	૬૮
	શિવબરન પોતા	૩	૪૯૫૦૦	૭૩
	બનવીર પોતા	૩	૨૬૫૭૫	૪૮
	રાજાવત	૧૬	૧૯૮૧૩૭	૩૯૨
	નરૂકા	૬	૯૧૦૬૯	૯૨
	બાંકાવત	૪	૩૪૬૦૦	૫૩
	પૂર્ણમલોત	૧	૧૦૦૦૦	૧૯
૨	ભાટી	૪	૧૦૪૦૩૯	૨૦૫
	ચૌહાણ	૪	૩૦૫૦૦	૬૧
	બડગૂજર	૬	૩૨૦૦૦	૫૮
	ચંદાવત	૧	૧૪૦૦૦	૨૧
	સીકરવાર	૨	૪૫૦૦	૮
	ગૂજર	૩	૧૫૩૦૦	૩૯
	રાગડ	૬	૨૯૧૧૦૫	૫૪૯
	ખેતડી	૪	૧૨૦૦૦૦	૨૮૧
	બ્રાહ્મણ	૧૨	૩૧૨૦૦૦	૬૦૬
	મુસલમાન	૯	૧૪૧૪૦૦	૨૭૪

મહાશય આચિસન ઇ૦ સ૦ ૧૮૬૪ માં પોતાના ગ્રંથમાં જયપુરરાજ્યના સામંતોની નિમ્નલિખિત સૂચી પ્રકાશિતકરી ગયા છે;પરંતુ વર્તમાન સમયમા સામંતોમાં તેથી પણ અધિક પરિવર્તન થઇ ગયું છે.

શાખા	તેમના તાબાના દેશો	પ્રધાન સામંતોની આમદાની	ઉપવંશનીસંખ્યા	એકંદર આમદાની	
પૂર્ણમલ્લોત	નીંદેડા	૧૦૦૦૦	૧	૧૦૦૦૦	
ભીમપોતા	(અધિકારમાંથી તેમના તાબાના દેશો જતા રહ્યા)	૦	૦	૨૦૦૦	બાર પ્રધાન સામંતો
નાથાવત	ચૂરન	૧૦૦૦૦	૧૦	૨૪૭૦૦	
પચાનોત	સાંભર	૧૭૭૦૦	૩	૦	
સુલતાનોત	સૂરત	૨૨૦૦૦	૦	૧૩૦૦૦૦	
ખાંગારોત	ડિગ્ગી	૫૦૦૦	૨૨	૦	
રાજાવત	ચંદલાઈ	૨૦૦૦૦	૨૬	૨૪૫૦૦૦	
પ્રતાપજી	નથી	૦	૦	૧૦૦૦૦૦	
બલભદ્રોત	આમ્રરોલ	૨૮૮૫૦	૨	૧૬૭૯૦૦	

૧ઉક્ત ચાર શાખાઓ કછવાહા જાતિની હતી; પરંતુ ઉપરોક્ત બાર પ્રધાનસામંતોના અધિકારમા તે નહોતી, ઉપરોક્ત બાર પ્રધાન સામંતો વિદેશીય છે;તેમા અનેક જાતિ અને વર્ણ છે.

૨ વર્તમાન સમયમાં ઉક્ત સામંતોમાં અત્યંત પરિવર્તન થઈ ગયું છે.

સૂરદાસ	નથી	૦	૦	૨૩૭૮૭	અન્યાન્ય સામંતો
કલ્યાણોત	કાલવાર	૨૫૦૦૦	૧૮	૪૦૭૩૮	
ચતુર્ભુજોત	બગરૂ	૪૦૦૦૦	૬	૪૯૫૦૦	
ગોગાવત	દૂની	૭૦૦૦૦	૧૩	૨૬૫૭૫	
કુંભાની	ભાનુક	૨૧૦૦૦	૨	૩૦૦૦૦	
કુંભાવત	મહાર	૨૭૫૩૮	૬	૩૪૬૦૦	
સુવર્ણપોતા	નીનધાર	૧૦૦૦૦	૩	૦	
વનવીરપોતા	વાટકો	૧૯૦૦૦	૩	૦	
નરૂકા	ઉનિયારા	૨૦૦૦૦	૬	૦	
બાંકાવત	લવાન	૧૫૦૦૦	૪	૦	

અંબરરાજ્યનાં કેટલાંક પ્રાચીન નગરોનાં નામ પ્રકાશિત કરી અમે આ ઇતિહાસનો ઉપસંહાર કરીએ છીએ. તપાસ કરવાથી આ સર્વ નગરોમાં અનેક પ્રાચીન પ્રમાણો ઉપલબ્ધ થશે.

મોરા અથવા મોરધ્વજ—એ દેવશાહથી નવ કોશના અંતરપર સ્થિત છે. મોરધ્વજ નામના એક ચૌહાણરાજાએ એ નગર બંધાવ્યું હતું.

આમાનેર—એ લાલસોટથી ત્રણ કોશ પૂર્વમાં સ્થિત છે. એ નગર અત્યંત પ્રાચીન છે. એ પૂર્વે એક ચૌહાણરાજાની રાજધાની હતી.

માનગઢ—એ થોલાઇથી પાંચ કોશના અંતરપર છે. એ ડુંગરપર એક પ્રાચીનનગર અને કિલ્લાના ધ્વંસાવશેષના રૂપમાં છે. કચ્છવાહાઓના શાસનકાળપૂર્વે ઢૂંઢાડના રાજાઓએ તેની સ્થાપના કરી હતી.

અમરગઢ—એ ખુશાલગઢથી ત્રણકોશના અંતરપર છે. નાગવંશીઓએ એની સ્થાપના કરીહતી.

વરોટ—એ માચેરીથી ત્રણ કોશના અંતરપર છે. એવી જનશ્રુતિ પ્રચલિત છે કે પાંડવોએ એની સ્થાપના કરી હતી.

પાટણ અને ગનીપુર—આ ઉભય નગરો દિલ્લીના પ્રાચીન તુંવારરાજાઓએ બંધાવ્યાં હતાં.

ખેરાર અથવા ખંડાર—એ રણથંભોરની નિકટ છે.

ઓટગીર—એ ચંબલના તટપર આવેલું છે.

અંબર વા આંબકેશ્વર—પ્રાચીન રાજધાની અંબરમાં એક કુંડ છે અને તેમાં શિવલિંગ છે. અર્ધું લિંગ કુંડના જલમાં ડુબેલું છે. જે દિવસે કુંડના જલમાં સર્વલિંગ ડુબી જશે તે દિવસે જયપુરરાજ્યનું પતન થશે. આ સ્થાનમાં અનેક શિલાલેખો પણ છે.[1]

---

૧ મૂળ પુસ્તકમાં અંબરના વર્ણનના કેવળ ૮ અધ્યાયો છે. પ્રથમ ચાર અધ્યાયોમાં જયપુરરાજ્યનો વંશ-પરંપરાગત ઈતિહાસ આથી ત્રણ અધ્યાયોમાં શેખાવાટીનો ઈતિહાસ લખ્યો છે. તે પછી એક અધ્યાયમાં જયપુર-રાજ્યનું ભૌગોલિક વર્ણન અને ઉપસંહાર છે.

પરંતુ આ વાત લક્ષ્યમાં રાખવાની છે કે આ અને અનુવાદ બંગાળીભાષામાંથી કરવામાં આવ્યો છે. બંગાળી-લેખકે જયપુરનો ઈતિહાસ આઠ અધ્યાયો સુધી વધારી તેની પછી શેખાવાટીનો ઇતિહાસ લખ્યો છે અને ત્યાર-પછી પુનઃ જયપુરના ઈતિહાસનું પરિશિષ્ટ લખ્યું છે. આ પ્રકારે કર્નલ ટૉડના આઠ અધ્યાયોને બંગાલી આલોચકે ચૌદ અધ્યાયોમાં સમાપ્ત કર્યા છે.

जयपुरराज्यना इतिहासनुं परिशिष्ट

જયપુરના ઇતિહાસનુ ભાષાતર થઇ તે મુદ્રિત થયા પછી અમને જયપુરના દરબારના એક ઉચ્ચ મનુષ્યની કૃપાથી ' જયવશ ' નામનુ એક મહાકાવ્ય પ્રાપ્ત થયુ આ કાવ્ય સીતારામ નામના એક કવિએ સસ્કૃતમા રચ્યુ છે આ કાવ્યમા કુશાવર્ત વા કછવાહા રાજવશના આદ્યપુરુષ મોઢદેવથી તૃતીય જયસિહના શાસનકાળપર્યતનુ વર્ણન પ્રવાહિત ધારાની પેઠે આપવામા આવ્યુ છે અમે આદિથી અતપર્યત તે કાવ્ય વાચ્યુ તો અમને અનેક સ્થળોપર ઇતિહાસ વેત્તા કર્નલ ટૉડના વર્ણનથી ભિન્ન વર્ણન પ્રાપ્ત થયુ કર્નલ ટૉડે અર્ધશતાબ્દીથી અધિક સમય પૂર્વે કછવાહાલોકોના લખેલા અને અત્યત પ્રાચીન ગ્રથો જોઈ જયપુરરાજ્યનો ઇતિહાસ લખ્યો હતો, અને જયવશ ના પ્રણેતા કવિશ્રેષ્ઠ સીતારામે જયપુરના મહારાજા તૃતીય જયસિહની આજ્ઞાથી સવત ૧૮૪૭ મા ઉક્ત ગ્રથ લખ્યો હતો આ કવિએ પણ અવશ્ય જયપુરના રાજાના મહાલયમાના પ્રાચીન ગ્રથો અને દફતરો જોઇનેજ પોતાનો ગ્રથ રચ્યો છે માટે ઉક્ત ઉભય લેખકો પૈકી કોનુ વર્ણન શુદ્ધ અને કોનુ ભ્રમપૂર્ણ છે તેનો નિર્ણય કરવો એ કાઈ સહજ વાત નથી

તોપણ અમારે એટલુ તો કહેવુજ જોઇએ કે કર્નલ ટૉડે જેવા નિષ્પક્ષપાતથી જયપુર-રાજ્યનો ઇતિહાસ લખ્યો છે તેવો નિષ્પક્ષપાત જયવશ ના પ્રણેતા સપૂર્ણતઃ સાચવી શક્યા નથી તેમનુ કાવ્ય ભારતવર્ષના પ્રાચીન કવિઓના કાવ્યોની પેઠે કલ્પનાથી જડિત અને ઉચ્ચ પ્રશસાથી પરિપૂર્ણ છે અનેક જાણવા જેવી અને મહત્ત્વની ઐતિહાસિક ઘટનાઓને તેમા છોડી દેવામા આવી છે જયપુરના રાજવશે દિલ્હીના મુસલમાનસમ્રાટની સાથે જે સગાઈ સ્થાપન કરી હતી અને ગાઢો સબધ જોડ્યો હતો તથા તેની આધીનતા સ્વીકારી હતી તે વિષે કાંઈપણ ઉલ્લેખ ઉક્ત કાવ્યમા દૃષ્ટિગોચર થતો નથી કર્નલ ટૉડે નિષ્પક્ષપાતથી જે સપૂર્ણ ઐતિહાસિકસત્ય અને તથ્ય પ્રકાશિત કર્યુ છે, તેને ઉક્ત કાવ્યમા સ્થાન મળ્યુ નથી પરતુ અમે એમ પણ કહી શકતા નથી કે ઉક્ત કાવ્ય સપૂર્ણતઃ ભ્રાતિથી પરિપૂર્ણ છે, માટે આપણે ઉક્ત ઉભય લેખકોના વર્ણન સાવધાનીથી તપાસવા જોઇએ

કર્નલ ટૉડ સસ્કૃત ભાષાના વિદ્વાન નહોતા તેમણે આ વાત પોતાના ગ્રથમા અનેક સ્થાને સ્વીકારી છે તેમના ગુરુ યતિ જ્ઞાનચદ્ર પ્રાચીન ગ્રથો વાચી મુખથી તેની વ્યાખ્યા કરી તેનો અર્થ કર્નલ ટૉડને સમજાવતા હતા અને તેઓ તત્કાળ તેને અગ્રેજી ભાષામા લખી લેતા હતા જો કે યતિ જ્ઞાનચદ્ર મહા સમર્થ વિદ્વાન હતા તથાપિ તેઓ શીઘ્રતાથી વ્યાખ્યા કરતા હતા તેથી કોઇપણ સ્થાને તેમનાથી ભૂલ ન થઇ હોય અથવા તેમણે કોઇ જાણવાજેવી વાત છોડી દીધી નહિ હોય અથવા કર્નલટૉડે ભાષાતર કરતી વખત કોઇ વિશિષ્ટ સ્થાનનુ નામ વા કોઇ કાવ્યનો અર્થ વિપરીત લખી દીધો ન હોય એમ માની શકાતુ નથી મોટા મુનિઓ પણ ભૂલ કરી દે છે, તો પછી યતિ જ્ઞાનચદ્રે વા કર્નલ ટૉડે ભૂલ કરી ન હોય એ વાત સભવિત નથી તેમજ "જયવશ" ના પ્રણેતાએ ભૂલ ન કરી હોય એ વાત પણ સભવિત નથી,તોપણ તેઓ સસ્કૃતના એક વિખ્યાત પડિત હતા, તેમણે સ્વય રાજમહાલયમાના અનેક ગ્રથો જોઈ જયપુરના પ્રાચીન રાજાઓનો ઇતિહાસ સગ્રહિત કર્યો હતો માટે તેમણે થોડી ભૂલો કરી હોય એમ લાગે છે

જે જે ઘટનાઓ સબધે ઉભયનો એકમત નથી તેનો અમે અત્યત સક્ષેપમા અત્રે ઉલ્લેખ કરીએ છીએ. જયપુરના ઇતિહાસના પ્રથમ અધ્યાયમા કર્નલ ટૉડે જણાવ્યુ છે કે—" રાજા નળની ૩૩મી પેઢીએ મહારાજ સૂરસિહનુ મરણ થયા પછી તેમના ભ્રાતાએ બળપૂર્વક સિહાસનપર અધિકાર સ્થાપિત

કરી પોતાના બંધુના પુત્ર દૂલેરાયને અધિકારથી ચ્યુત કર્યો; " પરંતુ 'જયવંશકાવ્ય'માં અન્ય પ્રકારનો ઉલ્લેખ પ્રાપ્ત થાય છે. તેમાં કવિએ જે વર્ણન કર્યું છે તેનો સારાંશ એ છે કે:–"નિષધદેશની અંતર્ગત અરેલી રાજધાનીમાં ઇશિસિંહ નામનો રાજા રાજ્ય કરતો હતો: ઇશિસિંહને સોઢદેવ નામનો પુત્ર ઉત્પન્ન થયો. જ્યારે [1]સોઢદેવ યુવાવસ્થામાં આવ્યો ત્યારે તેણે પોતાના પિતાની આજ્ઞા લઇ ગુર્જર-દેશના યોધા નામના રાજ્યપર આક્રમણ કર્યું. પ્રબળ યુદ્ધ કરી ઉક્ત દેશ જીતી લઈ તેણે ત્યાં પોતાની સત્તાનો વિસ્તાર કર્યો અને પોતાના પિતાને ત્યાં જઈ વસવાને કહ્યું." તેથી તેના પિતા ઇશિસિંહ સહ-કુટુંબ ઉક્ત દેશમાં જઇ ત્યાં નિવાસ કરવા લાગ્યા. ત્યાર પછી થોડા સમયમાં સોઢદેવ પૂર્વ તરફ આવેલા માચીપ્રદેશના મહારાજાની સામે યુદ્ધ કરવાને ગયો. માચીના રાજા અને તેના માંડલિકોની સામે સોઢદેવને ભયંકર યુદ્ધ થયું. આખો દિવસ યુદ્ધ થયા પછી રાત્રિના સમયે જ્યારે કુલદેવી પ્રસન્ન થઇ ત્યારે તેણે સોઢદેવને પ્રત્યક્ષ દર્શન દીધું અને તેને અભયવચન આપ્યું. બીજે દિવસે પ્રાતઃકાળ થતાંજ પુનઃ પ્રબળ યુદ્ધનો પ્રારંભ થયો. દેવીના વરથી સોઢદેવે માચીના રાજા અને તેના માંડલિકોના પ્રાણ લેઇ વિજય પ્રાપ્ત કર્યો. તેણે માચીનગરમાં પોતાની દેવીનું મંદિર બંધાવ્યું. માચી-દેશ જીત્યા પછી સોઢદેવે [2]ખોહ નામનો દેશ જીતી લીધો અને ત્યાં પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો. પોતાના પિતા ઇશસિંહની આજ્ઞાથી સોઢદેવે ઉક્ત ખોહદેશમાં નિવાસ કર્યો. થોડા સમય પછી તેના પિતા ઇશસિંહ આ સંસારમાંથી વિદાય થઇ ગયા, ત્યારે ઇ૦ સ૦ ૧૦૨૩માં સોઢદેવ પોતાના પિતાના રાજ્યપર અભિષિક્ત થઇ પ્રબળ પ્રતાપસહિત રાજ્ય કરવા લાગ્યો.

ઈતિહાસવેત્તા કર્નલ ટૉડે સોઢદેવના શાસનનો કાંઇ પણ ઉલ્લેખ કર્યો નથી. કેવળ તેમણે એટલું જણાવ્યું છે કે તેના પુત્રે ખોહદેશ જીતી લીધો હતો; પરંતુ જયવંશના પ્રણેતા જણાવે છે કે સોઢદેવે સ્વયં ખોહદેશ જીતી લીધો હતો. આ પરથી અનુમાન કરી શકાય છે કે કર્નલ ટૉડે જ્ઞાન-ચંદ્રના અનુવાદના દોષથીજ આ પ્રમાણે લખ્યું હશે અથવા કર્નલ ટૉડે જે ગ્રંથની સહાય લીધી હતી તેમાં એજ પ્રમાણે જણાવ્યું હશે.

કર્નલ ટૉડે સોઢદેવના પુત્ર દૂલેરાયના સંબંધમાં જે કાંઇ લખ્યું છે તેનું સમર્થન જયવંશના કર્તાએ કર્યું નથી. કર્નલ ટૉડે સોઢદેવના પુત્રનું નામ દૂલેરાય જણાવ્યું છે; પરંતુ જયવંશકારે તેમનું નામ દુર્લભસિંહ લખ્યું છે.'દુર્લભ' અપભ્રષ્ટ થઇ 'દૂલે' કદિ બની શકતો નથી. કર્નલ ટૉડે અનેક સ્થાનોમાં નામની અદલાબદલી કરી છે. જયવંશના કર્તા જણાવે છે કે, સોઢદેવનું મરણ થયા પછી તેના પુત્ર દુર્લભસિંહ પોતાના પિતાના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા હતા. દુર્લભસિંહ અતુલ પરાક્રમસહિત રાજ્ય કરતા હતા.કર્નલ ટૉડે દૂલેરાયપર આવી પડેલી આપત્તિ, તેમણે ખોહદેશના મીના અધીશ્વરનો ગ્રહણ કરેલો આશ્રય તથા તેમણે મીનાપતિનો કરેલો પ્રાણનાશ એજ ઘટનાઓનો ઉલ્લેખ કર્યો છે. તે ઘટનાઓ જયવંશના પ્રણેતાએ કિંચિત્ પણ વર્ણવી નથી. કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે "દૂલેરાયનું મૃત્યુ થયા પછી તેમની વિધવા રાણીને એક પુત્ર ઉત્પન્ન થયો, જેનું નામ કાકિલ રા-ખવામાં આવ્યું;–" પરંતુ જયવંશના પ્રણેતાએ લખ્યું છે કે:, "દુર્લભસિંહને કાકિલ નામનો પુત્ર ઉત્પન્ન થયો; જ્યારે કાકિલ યોગ્ય વયનો થયો ત્યારે તેના પિતાએ તેને ભાંડારેજ જીતવાને માટે મોકલ્યો. કુમાર કાકિલે પોતાની પ્રબળ સેનાની સહાયથી ભાંડારેજપતિને પરાસ્ત કરી તે દેશપર પોતાના પિતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો અને ત્યાર પછી તે પોતાની રાજધાનીમાં પાછો ફર્યો. " અહીંઆં ઉક્ત ઉભય લેખકોનો મતભેદ પુનઃ દૃષ્ટિગોચર થાય છે. હવે કોની વાત સત્ય છે તેનો નિર્ણય કરવો એ કાંઈ સરલ કાર્ય નથી.

---

૧ કર્નલ ટૉડે સૂરસિંહ લખ્યું છે. અંગ્રેજી ભાષામાં 'ઢ' અક્ષર નથી તેથી તેમણે 'ઢ'ને સ્થાને 'ર'નો પ્રયોગ કર્યો હશે.

૨ પાઠકોને જયપુરના ઈતિહાસપરથી વિદિત થયું હશે કે સોઢદેવના પુત્ર દુલેરાયે પોતાના આશ્રયદાતા મીનાલોકોના અધીશ્વરની હત્યા કરીને ખોહગામપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો હતો; પરંતુ જયવંશના કર્તા જણાવે છે કે સોઢદેવે ખોહદેશ જીતી લીધો હતો. એમ જણાય છે કે કર્નલ ટૉડે જ્ઞાનચંદ્રના મુખથી 'ખોહ' શબ્દ સાંભળી ભૂલથી ખોહગામ લખી દીધું હશે.

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે કોકિલની પછી તેનો પુત્ર માઇદલ અથવા માદલ તેના સિંહાસન પર અધિષ્ઠિત થયો અને તેની પછી તેના પુત્ર હતુએ રાજસિંહાસન પ્રાપ્ત કર્યું પરંતુ જયવંશમાં માઇદલ વા માદલ નામનો યત્કિંચિત્ પણ ઉલ્લેખ નથી જયવંશકારે કોકિલના પુત્રનું નામ હતુદેવ લખ્યું છે

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે હતુદેવની પછી તેના પુત્ર કુંતલને રાજસિંહાસન પ્રાપ્ત થયું પરંતુ જયવંશના પ્રણેતાએ લખ્યું છે કે હતુદેવનો પુત્ર જાનદેવ હતો અહીં આ પુન મતભેદ દૃષ્ટિગોચર થાય છે

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે ત્યારપછી પજન વા પજુન કછવાહાઓના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયો જયવંશકારે તેનું નામ પ્રજોન જણાવ્યું છે, પરંતુ અમારા જાણવામાં પજવન આવ્યું છે અહીં આ પણ સ્પષ્ટ મતભેદ છે

કર્નલ ટૉડે મલેસી પછીના જે અગીઆર રાજાઓની નામાવળી પ્રકાશિત કરી છે તેને બદલે જયવંશકારે દશ નામો આપ્યાં છે અમે નીચે ઉભય સૂચિઓ પ્રકટ કરીએ છીએ —

કર્નલ ટૉડની સૂચિ	જયવંશના પ્રણેતાની સૂચિ
૧ બીજલ	૧ બીજર
૨ રાજદેવ	૨ રાજદેવ
૩ કલ્યાણ	૩ કીલન
૪ કુંતલ	૪ કુંતિલક
૫ જવાનસિંહ	૫ જૂનસી
૬ ઉદયકરણ	૬ ઉદયકરણ
૭ નરસિંહ	૭ નૃસિંહ
૮ વનવીર	૮ ઉદ્ધરણ
૯ ઉદ્ધારણ	૯ ચંદ્રસેન
૧૦ ચંદ્રસેન	૧૦ પૃથ્વીરાજ
૧૧ પૃથ્વીરાજ	

ઉપરોક્ત ઉભય સૂચિઓમાં શું ભેદ છે તે સરલતાથી જાણી શકાય છે કર્નલ ટૉડે જ્યાં અગીઆર નામો લખ્યાં છે ત્યાં જયવંશના કર્તાએ દશ નામોજ લખ્યાં છે જયવંશના પ્રણેતાએ વનવીરના નામનો લેશ પણ ઉલ્લેખ કર્યો નથી તેણે પોતાના ગ્રંથમાં સ્પષ્ટરીતે જણાવ્યું છે કે નૃસિંહનો પુત્ર ઉદ્ધરણ હતો કર્નલ ટૉડે પોતાની ઇચ્છાથી કંઇપણ આધારવિના નૃસિંહના પુત્રને વનવીર બનાવી દીધો હોય એ વાત અમે માની શકતા નથી તેમણે જે ગ્રંથના આધારે ઉક્ત સૂચિ પ્રકટ કરી છે તેમાં અવશ્ય વનવીરનો ઉલ્લેખ હશે

જયવંશના પ્રણેતાએ પૃથ્વીરાજના એકના એક પુત્ર ભારમલનું વર્ણન કર્યું છે પરન્તુ કર્નલ ટૉડે પૃથ્વીરાજને સત્તર પુત્રો હતા એમ જણાવ્યું છે પણ આ સ્થળે અમને કર્નલ ટૉડની વાત વિશેષ સત્ય લાગે છે પૃથ્વીરાજને ભારમલસિવાય બીજા પુત્રો હતા એ વાત સિદ્ધ કરનારાં અનેક પ્રમાણો પ્રાપ્ત થાય છે પૃથ્વીરાજે અંબરરાજ્ય બાર ભાગમાં વિભક્ત કરીને પોતાના બાર પુત્રોને વહેંચી આપ્યું હતું એ વાત સર્વ કોઈ જાણે છે અને તેજ કારણથી અંબરમાં બારાકોટરીની ઉપાધિથી ઓળખાતા પ્રધાનસામંતો વિદ્યમાન છે અમને એમ જણાય છે કે જયવંશકારે આ સ્થાને ઐતિહાસિકતથ્યને તિલાંજલિ આપી છે

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે પૃથ્વીરાજના દ્વિતીય પુત્ર ભીમે પોતાના પિતાનો વધ કર્યો હતો, પરંતુ જયવંશકારે એવો ઉલ્લેખ કર્યો નથી તેણે પૃથ્વીરાજના સ્વાભાવિક મૃત્યુનો ઉલ્લેખ કર્યો છે અમારું અનુમાન એવું છે કે જયવંશકારે રાજવંશનું કલંક ગુપ્ત રાખવાને માટેજ ઉક્ત દુઃખદાયક ઘટનાનો ઉલ્લેખ કર્યો નહિ હોય

જયવંશના પ્રણેતાએ લખ્યું છે કે ભારમલના પુત્ર ભગવતદાસ હતા પરંતુ કર્નલ ટૉડ તેમને

ભગવાનદાસ જણાવ્યા છે વળી કર્નલ ટૉડે રાજા ભગવાનદાસની પાદશાહ અકબર સાથેની જે મિત્રતાનો ઉલ્લેખ કર્યો છે, તે સબધે જયવશકાર સર્વથા મૌન રહ્યા છે જયવશકારે ભૂલથી પણ કોઇપણ ઠેકાણે નથી લખ્યુ કે યવનપાદશાહની સાથે મહારાજા ભગવાનદાસને મિત્રતા હતી અથવા સગાઈ વા સાક-લકતનો સબધ હતો ભગવાનદાસની કન્યાની સાથે કુમાર સલીમના વિવાહ થયાની વાત માત્ર કર્નલ ટૉડેજ નહિ, પરતુ અન્યાન્ય ઇતિહાસવેત્તાઓએ પણ લખી છે પણ જયવશકારે તેનો કાઇપણ ઉલ્લેખ કર્યો નથી

ઇતિહાસવેત્તા કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે ભગવાનદાસના ભત્રીજા અને ઉત્તરાધિકારી માનસિહ હતા પરતુ જયવશકારે જણાવ્યુ છે કે માનસિહ ભગવાનદાસના પુત્ર હતા અહીઆ કર્નલ ટૉડની જ ભૂલ જણાય છે કર્નલ ટૉડ લખે છે કે ભગવાનદાસને ત્રણ ભ્રાતાઓ હતા, સૂરતસિહ, માધોસિહ અને જગતસિહ, પરતુ જયવશના પ્રણેતા જણાવે છે કે માનસિહની કનકાવતી રાણીના ગર્ભથી જગતસિહનો જન્મ થયો હતો અમને એમ જણાય છે કે કર્નલ ટૉડે જગતસિહને માનસિહના પુત્ર નહિ લખતા ભૂલથી માનસિહને જગતસિહના પુત્ર જણ્યા હશે જગતસિહ માનસિહના પુત્ર હતા એવુ વૃત્તાત અનેક સ્થળે પ્રાપ્ત થાય છે

જયવશના પ્રણેતાએ લખ્યુ છે કે રાજા ભગવાનદાસે પોતાના પુત્ર માનસિહ અને પોતાના પૌત્ર જગતસિહસહિત ભારતવર્ષના અનેક પ્રદેશોમા વિજય પ્રાપ્ત કર્યો હતો માનસિહની પેઠે જગતસિહ એક મહાન ધનુર્ધારી હતા તેમણે પોતાના પિતાની સાથે અનેક યુદ્ધોમા વિજય પ્રાપ્ત કરી પરમ યશ મેળવ્યો હતો પરતુ તેમનુ અકાળમૃત્યુ થઇ ગયુ, જેથી ભગવાનદાસ અને માનસિહ ઉંડા શોકસાગરમા નિમગ્ન થયા અલ્પ સમય પછી માનસિહ ગુર્જરદેશ જીતવાને માટે ગયા, આ સમયે રાજા ભગવાનદાસ સસાર છોડી ગયા ત્યાર પછી માનસિહ અબરના સિહાસનપર વિરાજમાન થયા અને પોતાના પૌત્ર (જગતસિહના પુત્ર) મહતસિહની સાથે[1] અનેક દેશો જીતવાને માટે બહાર પડ્યા દુર્ભાગ્યવશાત્ મહતસિહનુ અકાળમૃત્યુ થયુ આ પ્રબળ શોકથી થોડા સમય પછી માનસિહે પણ પોતાના પ્રાણ-ત્યાગ કર્યો આ સ્થાને કર્નલ ટૉડ કરતા અમને જયવશકારનો ઉલ્લેખ વિશેષ સત્ય લાગે છે

કર્નલ ટૉડે લખ્યુ છે કે આ પછી જગતસિહના પૌત્ર જયસિહ અબરના સિહાસનપર વિરાજમાન થયા જયવશકારે પણ એમજ જણાવ્યુ છે વળી તેમની પછી તેમનો પુત્ર રામસિહ જયપુરના તખ્તપર બેઠો એ વાત પણ ઉભય ગ્રથો માન્ય રાખે છે ત્યારપછી કર્નલ ટૉડે લખ્યુ છે કે—"રામસિહનુ મૃત્યુ થયા પછી તેના પુત્ર વિશનસિહ વા વિષ્ણુસિહ અબરના સિહાસનપર પ્રતિષ્ઠિત થયા,' પરતુ જયવશકાર જણાવે છે કે, 'રામસિહના પુત્ર કૃષ્ણુસિહ હતા તેમનો વર્ણ શ્યામ હતો તેથી તેમનુ નામ કૃષ્ણુસિહ રાખવામા આવ્યુ હતુ રામસિહે પોતાના પુત્ર કૃષ્ણુસિહની સાથે દક્ષિણના યુદ્ધમા ગમન કર્યું હતુ રણભૂમિમા રામસિહ શત્રુઓના પ્રહારથી ઘાયલ થયા આથી કૃષ્ણુસિહે મહાક્રોધિત થઇ શત્રુઓપર પ્રબળ વેગથી હલ્લો કર્યો અને તેમનાપર અસ્ત્રોની વૃષ્ટિ કરવા માડી પરતુ શત્રુઓના પ્રહારથી કૃષ્ણુસિહ રણભૂમિમા માર્યા ગયા આ કૃષ્ણુસિહના પુત્ર વિષ્ણુસિહ છે રામસિહનુ મૃત્યુ થયા પછી તેમના પૌત્ર વિષ્ણુસિહ અબરના મહારાજા થયા" વિષ્ણુસિહના પુત્રો જયસિહ અને વિજયસિહ હતા, આ વાત ઉભય ગ્રથકારો સ્વીકારે છે કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે જગતસિહ અશ્વમેધ યજ્ઞ કરવાને ગયા હતા કવિ સીતારામ પણ જણાવે છે કે, તેમણે મહાસમારોહસહિત અશ્વમેધયજ્ઞ પૂર્ણ કર્યો હતો અને તે અનુષ્ઠાનમા તેમને પુષ્કળ ખર્ચ થયો હતો

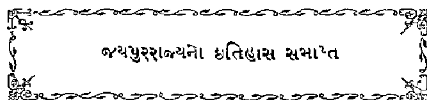
કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે, જયસિહના જ્યેષ્ઠ પુત્ર ઇશ્વરીસિહે શત્રુઓના ભયથી વિષપાન કરી આત્મહત્યા કરી હતી પરતુ જયવશકાર જણાવે છે કે, ઇશ્વરીસિહે મન્નારીદેશ જીતી લઇ ત્યાના રાજાને લત્તાપ્રહાર કર્યો હતો અને તે મન્નારીપતિએજ તેમને વિષ દઇને મારી નાખ્યા હતા કવિ-સીતારામે પોતાના કાવ્યગ્રથમા જયપુરના રાજવશના કલકો કોઇપણ સ્થળે પ્રકાશિત કર્યા નથી અને આ સ્થાને પણ તેમણે ઇશ્વરીસિહના ગૌરવની રક્ષાને અર્થે ઉક્ત ઘટના પ્રગટ ન કરી હોય એવુ

૧ જયપુરરાજ્યના ઇતિહાસની પ્રથમ અધ્યાયની ટિપ્પણી જુઓ

અનુમાન કરવું કાંઇ અસંગત નથી. જયપુરના સિંહાસનને માટે ઇશ્વરીસિંહ અને માધવસિંહની વચ્ પ્રબળ વિવાદ ઉપસ્થિત થયો હતો અને મહાસંગ્રામ થયો હતો; પરંતુ કવિ સીતારામે તેનો કિંચિ પણ ઉલ્લેખ કર્યો નથી.

ઇશ્વરીસિંહની પછી માધવસિંહ જયપુરના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા, એ વાત ઉભય ગ્રંથકા સ્વીકારે છે.માધવસિંહને પૃથ્વીસિંહ અને પ્રતાપસિંહ એ બે પુત્રો હતા. કવિ સીતારામે જણાવ્યું છે પૃથ્વીસિંહે એકજ વર્ષ રાજ્ય કર્યા પછી શરીર છોડયું અને ત્યારપછી પ્રતાપસિંહ રાજા થ પ્રતાપસિંહના પુત્ર જગતસિંહના સંબધમા કવિ સીતારામે કાઇપિણ ઉલ્લેખ કર્યો નથી. જગતસિંહ પુત્ર જયસિંહ હતા.જયસિંહની આજ્ઞાથીજ કવિ સીતારામે 'જયવંશ' નામક મહાકાવ્ય નિર્માણ કર્યું હ

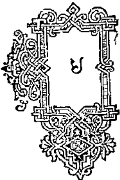
તૃતીય જયસિંહના પુત્ર રામસિંહ અને તેમના દત્તકપુત્ર વર્તમાન મહારાણા માધોસિંહ છે.

खंण्ड ५ मो–शेखावाटीनुं राज्य

अध्याय १ लो

શેખાવતશાખાની ઉત્પત્તિનું વર્ણન–અંબરરાજ્યના ઉદયકરણના તૃતીય પુત્ર બાલોજી-દ્વાર ઉક્ત શાખાની થયેલી ઉત્પત્તિ–મોકલજી–મુસલમાનધર્મપ્રચારક શેખ બુરહાન–તેના આશીર્વાદથી મોકલસિંહને થયેલો પુત્રલાભ–પુત્રને શેખાજી નામ અર્પણ કરવું–શેખાજી-દ્વારા થયેલો રાજ્યવિસ્તાર–રાયમલ્લ–સુજા–રાયસાલ–તેની વીરતાનો પ્રકાશ–સમ્રાટ અકબરે તેને શાસનની આપેલી સનંદ–ખંડેલા અને ઉદયપુરની પ્રાપ્તિ–તેની વીરતા અને તેનું ચરિત્ર-ગિરિધરજી–તેમની હત્યાનું વર્ણન–દ્વારકાદાસ–તેમનું સિંહની સાથેનું વિચિત્ર યુદ્ધ–ખાનજહાન લોદીની સાથે થયેલા યુદ્ધમાં તેમના પ્રાણનો થયેલો નાશ–વરસિંહદેવ–બહાદૂરસિંહ-ઔરંગઝેબે ખંડેલાના દેવમંદિરનો વિધ્વંસ કરવાને કરેલી આજ્ઞા–બહાદુરસિંહનું રાજધાની છોડીને નાસી જવું–દેવમંદિરની રક્ષાને અર્થે સુજનસિંહે કરેલી પ્રતિજ્ઞા–યવનસેનાની સાથે થયેલું યુદ્ધ–મંદિરનો વિધ્વંસ–સમ્રાટની સેનાએ ખંડેલારાજ્યપર સ્થાપિત કરેલો અધિકાર–કેસરીસિંહ અને ફતેહસિંહ એ ઉભય ભ્રાતાઓની વચ્ચે ખંડેલા રાજ્યની થયેલી વહેંચણી–ફતેહસિંહના પ્રાણનો નાશ–કેસરીસિંહે દિલ્લીના સમ્રાટની સત્તાનો કરેલો અસ્વીકાર–સમ્રાટની સેનાસાથે કેસરીસિંહે કરેલું યુદ્ધ–તેના પ્રાણનો થયેલો નાશ–યવનસેનાનું તેના પુત્ર ઉદયસિંહને બંદીવાન કરવું–ઉદયસિંહનું બંદીવાનતરિકે અજમેરમાં રહેવું–ખંડેલા-પર પુનઃ સ્થાપિત કરેલો અધિકાર–ઉદયસિંહની મુક્તિ અને તેને થયેલી ખંડેલાની પ્રાપ્તિ–મનોહરપુરપતિની વિરુદ્ધ ઉદયસિંહે કરેલું યુદ્ધ–પ્રપંચજાળ–અંબરપતિ જયસિંહે ખંડેલા-પર નાખેલો ઘેરો–ઉદયસિંહનું નાસી જવું–તેના પુત્ર સવાઇસિંહે ખંડેલાની કરેલી પ્રાપ્તિ–સવાઇસિંહે અંબરરાજની આધીનતાનો કરેલો સ્વીકાર–ખંડેલાના કરેલા વિભાગ–સવાઇસિંહનું મૃત્યુ.

ઈતિહાસવેત્તા કર્નલ ટૉડ પ્રથમ જયપુરરાજ્યના ઇતિહાસનું વર્ણન કરીને પછી મૂળ રાજવંશમાંથી ઉત્પન્ન થયેલી એક શાખાના અધિકારનીચેના શેખાવટી નામના સ્વતંત્ર રાજ્યનો ઇતિહાસ આપે છે. તેઓ જણાવે છે કે હાલમા આ શાખા અત્યંત પ્રબલ છે. તેનું મૂળ રાજ્ય જયપુરસમાન છે. જો કે આ શાખાના કોઇ લખેલા ધારા નથી, તેમજ સ્થાયી રાજસભા નથી કિંવા તેનો કોઈ પ્રધાન નેતા નથી; પરંતુ સામંતો અને સાધારણ પ્રજાના હિતની રક્ષા કરવાને અર્થે સર્વ માણસો એકસૂત્રમા પરિબદ્ધ થયેલા છે. જો કે આ લોકોમા કોઇ નિર્દિષ્ટ રાજનીતિ નથી તોપણ જ્યારે કોઈ પ્રજાજન વા સામંતના હિતનો નાશ કરવાને કોઇ ઉદ્યુક્ત થાય છે, ત્યારે શેખાવાટીના સમસ્ત સામંતો ઉદયપુરમા એકત્રિત થાય છે અને તે મુકર્દમાવિષે ચર્ચા ચલાવી તેનો યોગ્ય નિર્ણય કરે છે.

આ શાખાની ઉત્પત્તિના સબંધે નીચે પ્રમાણે હકિકત ઉપલબ્ધ થાય છે અંબરના રાજા ઉદય કરણનો તૃતીય પુત્ર બાલાજી સંવત ૧૪૪૫ (ઇ૦સ૦ ૧૩૮૯)માં અંબરના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયો હતો શેખાવાટીના સરદારો આ બાલાજીનાજ વંશજો છે બાલાજીના સમયની અંબરની રાજકીય અવસ્થા પ્રતિ આપણે દૃષ્ટિપાત કરીએ તો આપણને વિદિત થાય છે કે હાલ શેખાવાટીના તાબામાં જે પ્રદેશ છે તે સમસ્ત પ્રદેશ તે સમયે ચૌહાણ અથવા તુવારલોકોના હાથમાં હતો તેમને કોઇ કોઇ વખત મુસલમાનોના અત્યાચાર અને પીડનથી પીડિત થઇને તેમની આધીનતા સ્વીકારવી પડતી હતી

હાલમાં શેખાવતશાખાના જે લોકો વિદ્યમાન છે તે સર્વના આદિપુરુષ બાલોજી હતા બાલાજીના પૌત્રને અમૃતસર પ્રદેશની પ્રાપ્તિ થઇ એમ ઇતિહાસપરથી જ્ઞાત થાય છે પરંતુ તેમણે તે પ્રદેશ પોતાના બાહુબળથી પ્રાપ્ત કર્યો હતો કે ઇતર કોઇ પ્રકારે તેમને તેની પ્રાપ્તિ થઇ હતી તે વિષે કાંઇ પણ માહિતી મળતી નથી તેમને ત્રણ પુત્રો થયા (૧) મોકળજી (૨)ખેમરાજજી અને (૩) બારદ પોતાના પિતાનું મૃત્યુ થયા પછી મોકલજી તેમના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા બાલોજીના દ્વિતીયપુત્ર ખેમરાજજીના પુત્રો બાલાપોતાની અવટંકથી ઓળખાયા તેમના એક પુત્રને અંબરના બારાકોટરી નામના સામંતકુલમાં દત્તકતરિકે ગ્રહણ કરવામાં આવ્યા હતો બારદને એક કુમત નામનો પુત્ર ઉત્પન્ન થયા હતો તેના વંશજો કુમાવત કહેવાયા પરંતુ હાલમાં તેમનો પ્રાય લોપ થઇ ગયા છે

મોકલજી દીર્ઘકાળપર્યંત પુત્રહીન અવસ્થામાં રહ્યા અને અંતે એક મુસલમાનફકીરના આશીર્વાદથી તેમને એક પુત્ર ઉત્પન્ન થયા તે ફકીરના સન્માનને અર્થે તે પુત્રનું નામ શેખાજી રાખવામાં આવ્યું રાજપૂતાનાના સમસ્ત શેખાવતસરદારોના આદિપુરુષ શેખાજી છે ઉક્ત મુસલમાન ફકીરનું નામ શેખ બુરહાન હતું તેની દરગાહ અચરોલથી ત્રણ કોશના અંતરપર અને મોકળના નિવાસસ્થાનથી સાત કોષના અંતરપર વિદ્યમાન છે ઉપરોક્ત ઘટના તૈમુરના આક્રમણ પછી અલ્પ સમયમાં બની હતી તે પરથી અનુમાન કરી શકાય છે કે ઉક્ત ફકીર ધર્મપ્રચારનું કાર્ય કરવાને માટે તૈમૂરની પાછળ રહ્યો હશે તે રાજપૂતોમાં મુસલમાનધર્મનો પ્રચાર કરવામાં સફળ થયા નહિ હોય, પરંતુ અતિથિ અને શરણાગતપાલક રાજપૂતો અવશ્ય તેનું રક્ષણ અને પ્રતિપાલન કરતા હતા

શેખ બુરહાન ભ્રમણ કરતો કરતો એક સમયે અમૃતસર નગરની બહાર એક વિસ્તૃત મેદાનમાં જઇ પહોંચ્યો દૈવયોગે મોકળજી પણ તે સ્થાનપર વિદ્યમાન હતા શેખ બુરહાન મોકળજીની સમીપ જઇ તેમને સલામ કરીને બોલ્યો – આપ મને કાંઇ ભિક્ષા આપશો? મોકળજીએ નમ્રતાપૂર્વક કહ્યું – આપની જે ઇચ્છા હોય તે પૂરી કરવાને હું તૈયાર છું શેખ બુરહાને થોડું દૂધ માગ્યું મોકળજીને પૂર્ણ શ્રદ્ધા હતી કે આ ફકીરમાં દૈવીશક્તિ છે તેથી તમણે થોડા વખતપર જેનું દૂધ દોહી લેવામાં આવ્યું હતું એવી એક ભેંસ મંગાવી શેખ બુરહાને તે ભેંસના ખાલી થઇ ગયેલા સ્તનમાંથી પુષ્કળ દૂધ કાઢ્યું આ અદ્ભુત ચમત્કાર જોઇ મોકળજીનો સમસ્ત સંદેહ વિનષ્ટ થયો અને તમણે ઉક્ત ફકીરની પાસે એવો આશીર્વાદ માગ્યો કે મને એક પુત્ર થાય મોકળજીની આશા પૂર્ણ થઇ અને યથા સમયે ફકીરના આશીર્વાદઅનુસાર મોકળજીની રાણીને એક પુત્ર જન્મ્યો ફકીરના સન્માનને ખાતર ઉક્ત બાળકનું નામ શેખા રાખવામાં આવ્યું બુરહાને એવી પણ આજ્ઞા ફરમાવી હતી કે – એ બાળકને જીવનપર્યંત મુસલમાનબાળકની પેઠે બદ્દી નામની માળા ધારણ કરાવવી એ માળાને જ્યારે ઉતારવામાં આવે ત્યારે પીરની દરગાહમાં તેને લટકાવવી વળી એ બાળકને નીલવર્ણનો જામો તથા ટોપી પહેરાવવા તેમજ એણે ડુક્કરનું માંસ તથા જેમાં રુધિર રહ્યું હોય એવું કોઈ જાતનું માંસ ખાવું નહિ તદુપરાંત ઉક્ત ફકીરે મોકળજીને જણાવ્યું કે – એ બાળકના વંશમાં જનાર પુત્ર જન્મે ત્યારે એ બકરાનો બલિ આપવો કુરાનના કલમા પઢવા અને બકરાના રુધિરથી બાળકને સ્નાન કરાવવું જો કે ઉક્ત વચનને ચારસો વર્ષો વ્યતીત થઈ ગયા છે તથાપિ મોકળજીએ ઉક્ત ફકીરના દર્શાવેલા નિયમોનું પાલન કરવાની પ્રતિજ્ઞા કરી હતી તેનું અદ્યાપિ પર્યંત પાલન કરવામાં આવે છે મોકળજીના અમરસરના વંશજો હાલ મરુભૂમિના વિસ્તારની ભૂમિમાં નિવાસ કરે છે અને તે સર્વ અદ્યાપિ ઉક્ત નિયમનું અક્ષરશઃ પાલન કરે છે જો કે ચિરપ્રચલિત રીતિઅનુસાર સર્વ રાજપૂતો ક્ષત્રિય એ નાર વરાહ(સુવર)નો શિકાર કરીને તેના માંસનું ભક્ષણ કરે છે તથાપિ

શેખાવતોએ કદિપણ વરાહનો શિકાર કર્યો નથી. જો કે કાળના પરિવર્તનથી શેખાવતબાળકોને બદ્દી પહેરાવવી તથા તેને દરગાહમાં રાખી આવવી વગેરે પ્રથા હાલમાં પ્રબલ નથી; તથાપિ આજે પણ પ્રત્યેક શેખવાતકુલમાં પુત્ર જન્મે છે તો તે બે વર્ષપર્યંત નીલવર્ણનું ઝભલુંટોપી પહેરે છે. વળી શેખ બુરહાનના સન્માનનું એક પ્રબલ ચિન્હ એ છે કે શેખાવતોની પીતવર્ણની પતાકાની કોરપર નીલવર્ણની પટ્ટી લગાડવામા આવે છે. શેખાવતો દઢ રીતે માને છે કે જે શેખાવત દીર્ઘ અંતર, પ્રમાદ વા ઇતર કોઇ કારણથી પોતાના બાળકોને બદ્દી બાંધતા નથી તેઓ કદિપણ ઉન્નતિ પામતા નથી. રાજપૂતજાતિના ચારિત્ર્યનું એક જ્વલંત દૃષ્ટાંત એ છે કે અમૃતસર અને તેની આસપાસના પ્રદેશને અંબરરાજ્યમાં સંયોજી દેવામાં આવ્યો છે; તોપણ શેખ બુરહાનની દરગાહ અદ્યાપિ સુરક્ષિત છે અને તે પર કોઇ પણ પ્રકારનો અત્યાચાર કરવામાં આવતો નથી. જે માણસ ઉકત દરગાહને આશ્રયે જાય છે, તેને રાજા બલપૂર્વક પકડી શકતો નથી. આ દરગાહની નિકટના તાલા નામના નગરમાં ઉકત શેખના સૌથી અધિક વંશજો નિવાસ કરે છે અને તેઓ પોતાની જમીનનું મહેસુલ જરાપણ ભરતા નથી.

શેખાજી પોતાના પિતાનું મૃત્યુ થયા પછી સિંહાસનપર અભિષિકત થયા.તેમણે પોતાના બાહુબળથી પોતાની આસપાસના પ્રદેશમાંથી ૩૬૦ ગામો જીતીને પોતાના રાજ્યમાં સંયોજી દીધાં. શેખાજીના બાહુબળ અને પ્રતાપના સમાચાર શીઘ્ર અંબરના અધીશ્વરના સાંભળવામા આવ્યા. તેણે તરતજ પોતાની સેનાને શેખાજીપર આક્રમણ કરવાને મોકલી આપી; પરંતુ તેમણે પુનીપઠાણોની સહાયથી પોતાના સ્વામી અંબરરાજની સેનાને નસાડી મૂકી. પ્રસ્તુત સમયે ઉકત દેશના સર્વ સામંતો અંબરપતિને પોતાના અધીશ્વરસ્વરૂપે માનતા હતા અને તે પ્રદેશમા જે વછેરો ઉત્પન્ન થતો તેને અંબરરાજને નજર કરવામા આવતો હતો;[1] પરંતુ શેખાજીએ પોતાના બાહુબળ અને પ્રબલ પ્રતાપથી પોતાનો દેશ અંબરરાજ્યથી સર્વથા મુકત કરી લીધો અને તેઓ પોતે સ્વતંત્ર રાજા બની ગયા. શેખાવાટીનું રાજ્ય દીર્ઘકાળપર્યંત અર્થાત્ અંબરપતિ સવાઇ જયસિંહના સમયપર્યંત સ્વતંત્ર રહ્યું. સવાઈ જયસિંહે દિલ્લીના સમ્રાટને આધીન થઇ તેનાદ્વારા ઉચ્ચપદપર નિયુકત થઇ સમ્રાટની સેનાની સહાયથી શેખાવાટીપર આક્રમણ કર્યું અને ત્યાંના અધીશ્વરને પરાસ્ત કર્યો તથા તેને અંબરના માંડલિકતરિકે સ્થાપિત કરી તેની પાસેથી નિયમાનુસાર ખંડણી લીધી.

શેખાવાટીના આદ્યનેતા શેખાજીએ દીર્ઘકાળપર્યંત પ્રબલ પ્રભુતાનો વિસ્તાર કરી દેહ છોડી. તેમની પછી તેમના પુત્ર રાયમલ્લ તેમના સિંહાસનપર અભિષિકત થયા. રાયમલ્લનાં શાસન અને બલવિક્રમસંબંધે ઇતિહાસમાં કાંઇ ઉલ્લેખ જણાતો નથી. રાયમલ્લની પછી સુજા અમૃતસરના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા તેમને ત્રણ પુત્રો થયા. (૧) નૂનકરણ (૨) રાયસાલ અને (૩) ગોપાલ. તેમની પછી તેમના જ્યેષ્ઠ કુમાર નૂનકરણ અમૃતસરના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા. રાયસાલ લામ્બી નામના પ્રદેશના અને ગોપાલ ઝાડલી નામના પ્રદેશના સામંતતારેકે સ્થાપિત થયા. રાયસાલના એક કૃત્યથી શેખાવાટીના સૌભાગ્યનો સૂર્ય શીઘ્ર ઉદિત થયો.

શેખાવાટીના અધીશ્વર નૂનકરણની પાસે દેવીદાસ નામનો એક વણિક મંત્રી હતો. દેવીદાસ પરમ તેજસ્વી અને ચતુર પુરુષ હતો. એક સમયે દેવીદાસે વાતવાતમાં પોતાના રાજાને કહ્યું કેઃ– " પિતાની સંપત્તિપર અધિકાર સ્થાપિત કરવાને બદલે પોતાનાંજ બળ અને પરાક્રમથી સૌભાગ્યનો ઉદય કરવો એ મનુષ્યનું કર્તવ્ય છે અને ઇશ્વરની કૃપા પણ તેથીજ સંપાદન થઇ શકે છે. " નૂનકરણે આ અભિપ્રાયનુ સમર્થન ન કરતાં તેનું દઢતાપૂર્વક ખંડન કર્યું અને તેને જણાવ્યું કેઃ–"તમારૂં કહેવું કદિ પણ ન્યાયસંગત હોઇ શકતું નથી અને જો તે તમને સત્ય લાગતું હોય તો મારા બંધુ રાયસાલની પાસે લામ્બીમા જઇને તેનો પ્રયોગ કરો. " નૂનકરણે તે મંત્રીને તત્કાળ પદચ્યુત કર્યો; પરંતુ દેવીદાસે પોતાનો અભિપ્રાય જરા પણ બદલ્યો નહિ અને તે શીઘ્ર અમૃતસરનો ત્યાગ કરી પોતાની

૧ પાઠકોને સ્મરણ થશે કે પ્રાચીન ઇરાનીસામ્રાજ્યમાં પણ આજ પ્રકારની રીત પ્રચલિત હતી.આજ પ્રકારે ઈરાનીસામ્રાજ્યના તાબાના દેશોમાંથી સૂબાઓ વછેરા નજર કરતા હતા. હિરોડોટસ જણાવે છે કે, માત્ર આર્મિનયામાથીજ એક વર્ષમાં વીસ હજાર વછેરા ઇરાન મોકલવામાં આવતા હતા.

સંપત્તિ તથા કુટુમ્બસહવર્તમાન લામ્બીમાં ગયો. રાયસાલે તેનું પરમ આદરપૂર્વક સ્વાગત કર્યું. પરંતુ તેની ઉપજ ઘણી થોડી હોવાથી ચતુર દેવીદાસને તેની પાસે રહી તેની ઉપર બોજાસમાન થઈ પડવું ઉચિત લાગ્યું નહિ. તેણે ધાર્યું કે –" હું જે મંતવ્ય સિદ્ધ કરવાને અર્થે બહાર નીકળ્યો છું તેને માટે અહીંઆં વિસ્તૃત કાર્યક્ષેત્ર નથી." આવો વિચાર કરી તેણે રાયસાલને સ્પષ્ટરીતે જણાવ્યું કે –" હું દિલ્લીમાં યવનસમ્રાટની પાસે જવાની અભિલાષા રાખું છું અને હું આપને ભલામણ કરૂં છું કે આપ પણ આપના ભાગ્યની પરીક્ષા કરવાને માટે મારી સાથે દિલ્લીમાં ચાલો." રાયસાલ એક ઉચ્ચાભિલાષી વીરપુરુષ હતો. તેણે દેવીદાસની ઉક્ત સલાહ માન્ય કરી અને પોતાની સાથે વીસ અશ્વારોહીઓને લઇને તે દિલ્હીમાં ગયો. આ સમયે અફઘાનલોકોના આક્રમણનો પ્રતિરોધ કરવાને માટે સમ્રાટની એક સેના સજ્જ થઇ રહી હતી. રાયસાલ પોતાના વીસ અશ્વારોહીઓની સાથે તે સેનાની સાથે જોડાયો. રણભૂમિપર તેણે અદ્ભુત પરાક્રમ દર્શાવી શત્રુપક્ષના એક નેતાનું મસ્તક ઉડાવી દીધું. તેનું આ પરાક્રમીકાર્ય સમ્રાટના મુખ્ય સેનાપતિના જોવામાં આવ્યું. રાયસાલના આ કૃત્યથીજ તે દિવસે સમ્રાટની સેનાને વિજય પ્રાપ્ત થયો. રાયસાલ કોણ હતો અને કયાં રહેતો હતો તેની યત્કિંચિત્ પણ ખબર મોગલસેનાપતિને નહોતી, તેથી યુદ્ધ સમાપ્ત થયા પછી તેણે તેને વિષે તપાસ કરી. પરંતુ એક વિશિષ્ટ કારણથી રાયસાલ પોતાના જાતિબંધુઓથી તટસ્થ રહ્યો હતો. આથી તેને વિષે કાંઇપણ હકીકત સેનાપતિને ઉપલબ્ધ થઇ શકી નહિ. આથી પ્રધાન સેનાપતિએ એવી આજ્ઞા ફરમાવી કે સેનાના પ્રત્યેક શ્રેણીના સરદારો કે જેઓ રણક્ષેત્રમાં ઉપસ્થિત હતા તે સઘળે " જીઆફત "માં આવી હાજર થવું. ધીમે ધીમે જીઆફતમાં સર્વ શ્રેણીના સરદારો જઇને પ્રધાન સેનાપતિની સન્મુખ ઉપસ્થિત થઇ તેને નમન કરવા લાગ્યા. ઉક્ત આજ્ઞાનુસાર રાયસાલ પણ ત્યાં ગયો. તેને પોતાની સન્મુખ જોતાંજ મોગલસેનાપતિએ તેને ઓળખી લીધો. તેણે તેના નામ તથા કુલની પૃચ્છા કરી. અમૃતસરના મહારાજા નૂનકરણ પણ પોતાની સેનાસહિત તે સ્થળે ઉપસ્થિત હતા. તેમણે ત્યાં રાયસાલને જોઇ ઇર્ષ્યાવશ થઈ તેનો તિરસ્કાર કરી કહ્યું –"મારી આજ્ઞાવિના અહીંઆં શામાટે આવ્યા છો?" પરંતુ નૂનકરણે પ્રદર્શિત કરેલા તિરસ્કારથી રાયસાલને કિંચિત્ પણ હાનિ થઇ નહિ. પ્રધાનસેનાપતિએ વીરશ્રેષ્ઠ રાયસાલનો સમ્રાટ અકબરને પરિચય કરાવ્યો અને તેના બલવિક્રમની અત્યંત પ્રશંસા કરી. સમ્રાટ અકબર સદા ગુણવાન મનુષ્યોને ઉચિત પુરસ્કાર આપતો હતો. તેણે શીઘ્ર રાયસાલને "રાયસાલ દરબારી" ની ઉપાધિ આપી અને પોતાની કૃપાના વિશિષ્ટ ચિન્હસ્વરૂપે ચંદેલરાજપૂતોના અધિકારનીચેના રેવાસો તથા કાસલી નામના બે દેશોનો અધિકાર તેને અર્પણ કર્યો. રાયસાલનો પોતાનાજ બાહુબળથી અભ્યુદય થવાનો આ રીતે સૂત્રપાત થયો. તેણે પોતાને સોંપાયેલા દેશપર અધિકાર કર્યો ન કર્યો એટલામાં તેને સમ્રાટ તરફથી આમંત્રણ થયું, તેથી તેને પુનઃ દિલ્લીમાં જવું પડ્યું. આ સમયે સમ્રાટની સેના ભટનેરપર આક્રમણ કરવા જવાની તૈયારીમાં હતી. સમ્રાટ અકબરે રાયસાલને મહાપરાક્રમી વીર જાણી તેને પણ ઉક્ત સેનાની સાથે મોકલી આપ્યો. આ પ્રસંગે રાયસાલે જે અપૂર્વ શૌર્ય પ્રદર્શિત કર્યું તેથી સમ્રાટ તેનાપર વિશેષ સંતુષ્ટ થયો અને તેને ખંડેલા તથા ઉદયપુર નામના બે પ્રદેશોની સનંદ આપી. આ સમયે ઉક્ત ઉભય પ્રદેશો નુરભાણરાજપૂતોના અધિકારમાં હતા, પરંતુ ઉક્ત રાજપૂતો સમ્રાટની સત્તાને માન આપતા નહોતા તથા વારંવાર અત્યાચાર, ઉત્પીડન અને લૂંટફાટ કરીને ત્રાસ આપતા હતા. તેથી તેમની પાસેથી તે પ્રદેશો ખુંચવી લેવાનો અકબરનો મનોભાવ હતો.

ઉક્ત પ્રદેશોમાંથી નુરભાણરાજપૂતોને હાંકી કાઢવાનું કાર્ય અત્યંત કઠિન હતું, તેથી રાયસાલે યુક્તિપ્રયુક્તિથી તે કાર્ય સિદ્ધ કરવાનો નિશ્ચય કર્યો. તે ધીમે ધીમે પોતાની કૌશલ્યજાળનો વિસ્તાર કરવા લાગ્યો. રાયસાલે ભટનેરના યુદ્ધમાં ગયા પૂર્વે ખંડેલાના અધીશ્વરની એક કન્યાનું પાણિગ્રહણ કર્યું હતું. વિવાહપ્રસંગે રાયસાલના શ્વસુરે તેને અતિ ક્ષુદ્ર પહેરામણી આપી, તેથી તેણે વિશેષ પહેરામણીની માગણી કરી, પરંતુ તેણે ધીરજ ખોઇને કહ્યું કે –" મારી પાસે હવે કાંઇ નથી. જોઇએ તો આ ડુંગરના પથરા તૈયાર છે." આ શબ્દે રાયસાલનું હૃદય ભેદી નાખ્યું હતું.

અને તેથી તે હવે પોતાનું સૈન્ય લઇને ખંડેલા તરફ ગયો. રાયસાલને સેનાસહિત આવતો જોઇને ખંડેલાનો અધીશ્વર અત્યંત ભયભીત થયો અને પોતાની રક્ષાનો કાંઇ પણ ઉપાય નહિ જોઇ નગર છોડીને નાસી ગયો. તે નગરના નિવાસીઓએ રાયસાલની આધીનતા સ્વીકારી. આથી તે નગર શેખાવાટીનું એક પ્રધાન નગર ગણાયું. રાયસાલના વંશજો રાયસાલોત કહેવાય છે અને તેઓ શેખાવાટીના દક્ષિણ ભાગમાં નિવાસ કરે છે તથા એજ વંશમાંથી પાછળથી ઉત્પન્ન થયેલી એક બીજી સિદ્ધાની નામની શાખા ઉત્તર ભાગમાં નિવાસ કરે છે. રાયસાલે ખંડેલાપર અધિકાર સ્થાપિત કર્યાં પછી કેટલેક વર્ષે ઉદયપુર પોતાના આધકારમાં લીધું. ઉદયપુર પૂર્વે તુરભાણરાજપૂતોના તાબામાં કસુંબીના નામથી પ્રસિદ્ધ હતું.[1]

રાયસાલ પોતાના યથાર્થ અધીશ્વર અંબરરાજ માનસિંહની સાથે મેવાડના મહારાણા પ્રતાપ સિંહની સામે યુદ્ધ કરવાને ગયો હતો. કાબુલના તાબાના કોહિસ્તાનના અફઘાનોની સામે દિલ્લીશ્વરે જે સેના મોકલી હતી તેની સાથે પણ રાયસાલ ગયો હતો. રાયસાલે પ્રત્યેક યુદ્ધમાં મહાવીરતા પ્રદર્શિત કરી સમ્રાટની પાસેથી પુષ્કળ પુરસ્કાર પ્રાપ્ત કર્યો હતો. રાયસાલનું મરણ કયારે થયું તે વિષે કાંઇ હકિકત પ્રાપ્ત થતી નથી. પોતાના પિતાની સંપત્તિ પ્રાપ્ત કરવા કરતાં બાહુબળથી પોતાના સૌભાગ્યનો ઉદય કરવો અધિક શ્રેષ્ઠ છે, એવાં દેવીદાસનાં વચનો રાયસાલે સંપૂર્ણ રીતે સત્ય ઠરાવ્યાં હતા.

વીરશ્રેષ્ઠ રાયસાલે પોતાના તાબાના દેશમાં સુશાસન ચલાવી સંપૂર્ણ રીતે શાંતિ સ્થાપન કરી દેહ છોડી. તેણે પોતાના તાબાના દેશને સાત ભાગોમાં વિભકત કર્યો અને તે પોતાના સાત પુત્રોને વહેંચી આપ્યો. આ સાત પુત્રોદ્વારા અસંખ્ય વંશજો અને શાખાઓની ઉત્પત્તિ થઇ અને આ લોકો પોતાના આદિપુરુષના નામાનુસાર ભોજાની, સિદ્ધાની, લાડખાની, તાજખાની, પરશુરામપોતા, હરરામપોતા એવી અવટંકથી ઓળખાયા.

રાયસાલના નિમ્નલિખિત સાત પુત્રોને નિમ્નલિખિત દેશો મળ્યા હતાઃ—

૧ ગિરિધરજી	ખંડેલા અને રેવાસા.
૨ લાડખાન	ખાચરિયા વાસ
૩ ભોજરાજ	ઉદયપુર
૪ તિરમલરાવ	કાસલી અને ૮૪ ગામો
૫ પરશુરામ	વિબાઇ
૬ હરરામજી	મુંદડી
૭ તાજખાન	૦

રાયસાલના જ્યેષ્ઠ પુત્ર ગિરિધરજીને તેમના રાજ્યનો મુખ્ય ભાગ મળ્યો હતો અને તેમણે પોતાના પિતાની પેઠે અદ્દભુત સાહસ, શૌર્ય તથા બલવિક્રમ પ્રકાશિત કરી દિલ્લીના યવનસમ્રાટદ્વારા "ખંડેલાના રાજા" ની ઉપાધિ પ્રાપ્ત કરી હતી. આ સમયે ભારતવર્ષના યવનસામ્રાજ્યમાં ભારે ગરબડ મચી રહી હતી. મેવાતના પહાડી પ્રદેશના મેવજાતિના પહાડી તસ્કરોએ ભારતવર્ષની રાજધાનીની આસપાસના પ્રદેશમાં પુષ્કળ લૂંટફાટ કરવા માંડી. યવનસમ્રાટે વીરવંશી ખંડેલાપતિ ગિરિધરજીને સર્વ પ્રકારે યોગ્ય જાણી તેમને ઉકત દસ્યુદલના નેતાને જીવિત પકડી લાવવાને વા મારી નાખવાને આજ્ઞા કરી. ગિરિધરજી આ જોખમભરેલું કાર્ય માથે લઇ વિચાર કરવા લાગ્યા કેઃ—" જો એક પ્રચંડ સેના લઇને આ દસ્યુલોકોને પકડવા જઇશું તો તેઓ અવશ્ય ભયભીત થઇને પહાડની કંદરાઓમાં નાસી જશે અને સુગમતાથી આપણા હાથમાં આવી શકશે નહિ." આવો વિચાર કરી તેમણે પોતાની સાથે ઘણી નાની સેના લીધી અને તેઓ અસીમ સાહસપૂર્વક તેમનાં પહાડી સ્થાનોમાં ભ્રમણ કરવા લાગ્યા. એક સ્થળે આ લૂંટારાઓનો નેતા જણાતાં

૧ તુરભાણએ ચૌહાણજાતિની એક શાખા હતી. આ તુરભાણરાજપૂતોએ આ દેશમાં પોતાની સત્તા પ્રસારી હતી અને કસુંબી કે જે હાલમાં ઉદયપુર નામથી પ્રસિદ્ધ છે તે તેમનું પાટનગર હતું. આ ઉદયપુરમાંજ શેખાવાટીના સમસ્ત સામંતો પ્રસંગોપાત જાતીય પ્રશ્નની મીમાંસા કરવાને માટે એકત્રિત થતા હતા.

તેમણે તેનાપર આક્રમણ કર્યું ઉભયદલોની વચ્ચે ભયંકર સંગ્રામ ચાલવા લાગ્યો આ સમયમા અસીમ બલવિક્રમ પ્રકાશિત કરી ગિરિધરજીએ દસ્યુદલને પરાસ્ત કર્યું અને તેના નેતાને યમદ્વારે પહોચાડી દીધો તેમના આ પરાક્રમીકૃત્યથી પાદશાહે તેમનાપર પરમ પ્રસન્ન થઇ તેમને 'રાજા'ની ઉપાધિ અર્પણ કરી, પરંતુ અત્યંત શોકની વાત છે કે ગિરિધરજી ઝાઝા દિવસ આ સમારમા જીવતા રહ્યા નહિ તેઓ એકવાર યમુનાઘટમા સ્નાન કરી રહ્યા હતા, એવામા સમ્રાટની રાજસભાના એક ઉચ્ચપદાધિકારી દુષ્ટ યવને અત્યંત શોચનીય પ્રકારે તેમનો સંહાર કર્યો આ સંહાર કેવીરીતે કરવામા આવ્યો તેનું વર્ણન નીચે કરવામા આવે છે—

એક સમયે ખંડલારાજ ગિરિધરજીનો એક અનુચર દિલ્હીના એક લુહારની કોઢમા બેસીને પોતાના સ્વામીની તલવાર તૈયાર કરાવતો હતો તે સમયે એક મુસલમાન ત્યા આવ્યો તેણે ઉક્ત રાજપૂત અનુચરને જંગલી માણસ ગણી તેની મશ્કરી કરવા માંડી ઉક્ત રાજપૂતે પોતાની માતૃભાષામા તેને નમ્રતાપૂર્વક ઉત્તર આપ્યા આથી પેલો મિયાભાઇ તેની વિશેષ મજાક કરવા લાગ્યો અને લુહારની ભઠ્ઠીમાથી એક બળતો અંગારો લઇ તેની પાઘડીમા મૂકી દીધો હજી પણ ઉક્ત રાજપૂત કુપિત થયો નહિ પેલો મિયાભાઇ ખડખડ હસવા લાગ્યો થોડી વારમા રાજપૂતની પાઘડી સળગી ઉઠી હવે તેજસ્વી રાજપૂતથી આ અપમાન સહન થઈ શક્યુ નહિ તેણે ઝટ પોતાની સમશેર પકડી અને આવી ભયંકર મશ્કરી કરનાર મુસલમાનના બે ટુકડા કરી નાખ્યા પેલો મુસલમાન પાદશાહની સભાના એક પ્રતિષ્ઠિત અમીરને સેવક હતો ઉક્ત અમીર ખંડેલારાજના સેવકદ્વારા પોતાના અનુચરનું ખૂન થયાની વાત સાભળી અત્યંત કોપિત થયો અને પોતાના અનુચરોની સાથે ખંડેલારાજના નિવાસસ્થાનપર પહોચ્યો ખંડલારાજ ગિરિધરજી તે સમયે ત્યા નહોતા તેઓ આ સમયે એકલાજ શસ્ત્રહીન અવસ્થામા યમુનામા સ્નાન કરી રહ્યા હતા ઉક્ત મુસલમાન અમીરે યમુનાના તટપર જઇ કાયરની પેઠે શસ્ત્રહીન ખંડેલારાજ ગિરિધરનો વધ કર્યો

ખંડેલારાજને કેટલાક પુત્રો હતા, તેમાના જ્યેષ્ઠ પુત્ર દ્વારકાદાસ પોતાના પિતાના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા તેઓ સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા પછી અલ્પ સમયમા એક ભયંકર પ્રપંચજાળમા ફસાયા શેખાવતકુલની પ્રધાનશાખાના આદિપુરુષ નૂનકરણનો એક વંશજ મનોહરપુરનુ સિંહાસન ભોગવતો હતો તેણે જાતિવૈર ચરિતાર્થ કરવાને માટે દ્વારકાદાસને એક મહાવિપત્તિમા નાખવાની ગુપ્તરીતે ચેષ્ટા કરી આ અરસામા એકવાર દિલ્હીનો સમ્રાટ શિકારમા સિંહને પકડી લાવ્યો તેણે સિંહની સાથે મનુષ્યનું યુદ્ધ થતુ જોવાની ઇચ્છાથી પોતાના રાજ્યમા વસતા વીરોને આહ્વાન કર્યું આ સમયે મનોહરપુરપતિએ પાદશાહની સમક્ષ આવીને તેને જણાવ્યુ કે – "અમારા કુલનો ગયસાલોત દ્વારકાદાસ કે જે વિખ્યાત વીર નાહરસિંહનો શિષ્ય છે તેજ આ સિંહની સાથે યુદ્ધ કરવાને સમર્થ છે" પાદશાહે આ વચનો સાભળી દ્વારકાદાસને સિંહની સાથે યુદ્ધ કરવાને આજ્ઞા કરી દ્વારકાદાસ સારી રીતે ચેતી ગયા હતા કે મનોહરપુરપતિએ મારા પ્રાણનો નાશ કરવાને માટે આ પ્રપંચજાળનો વિસ્તાર કર્યો છે, પરંતુ તેથી તેઓ કિંચિત્ પણ વિચલિત વા ભયભીત થયા નહિ તેઓ તરતજ પાદશાહની આજ્ઞા શિરસાવદ્ય કરી સિંહની સાથે યુદ્ધ કરવાને તત્પર થયા રંગભૂમિ મનુષ્યોથી ભરાઇ ગઇ દ્વારકાદાસ સ્નાન કરી એક પિત્તલના પાત્રમા પૂજાની સમસ્ત સામગ્રી લઇ રંગભૂમિમા આવી પહોચ્યા અને તે ભયંકર સિંહની સામે થયા મનોહરપુરપતિ ધારતો હતો કે દ્વારકાદાસ નિઃશસ્ત્ર થઇ પૂજાની સામગ્રી લઈ એક ઉન્મત્ત મનુષ્યની પેઠે મહાબળવાન સિંહની સામે આવીને ઉભો રહ્યો છે, તેથી અવશ્ય તેના સો વર્ષો પૂરા થવા આવ્યા છે દ્વારકાદાસને પૂજાની સામગ્રીસહિત સિંહની સમક્ષ ઉભેલા જોઇને પાદશાહ અત્યંત વિસ્મિત થયો દ્વારકાદાસે સિંહની સામે જઈ સૌથી પહેલા તેના મસ્તકપર ચંદનનુ તિલક કર્યું અને ત્યારપછી તેના ગળામા માળા નાખી તેની પૂજા કરવા માંડી સિંહ ધીમેથી આગળ જઈ દ્વારકાદાસના મુખકમલને પોતાની જીભથી ચાટવા લાગ્યો દ્વારકાદાસ યથાર્થ ભક્તની પેઠે નિર્ભય થઇને અચળ બેસી રહ્યા થોડા સમય પછી તેઓ પાદશાહની આજ્ઞાથી ત્યાથી ચાલ્યા ગયા સિંહ કિંચિત્ પણ ક્રોધિત થયો નહિ તેમજ તેણે તેમનાપર આક્રમણ કરવાની ચેષ્ટા પણ કરી નહિ આ ઘટના જોઇ સર્વ પ્રેક્ષકો અત્યંત વિસ્મિત

થયા. યવનસમ્રાટે ધાર્યું કે દ્વારકાદાસ પાસે અવશ્ય દૈવીમંત્ર છે. તેણે તેમને પોતાની સમીપ બોલાવીને કહ્યું:-"આપની ઇચ્છામાં આવે તે માગો. હું આપની ઇચ્છા પૂર્ણ કરવાને તૈયાર છું." દ્વારકાદાસ માત્ર એટલુંજ બોલ્યા કે:-"હું મારા ભાગ્યબળથીજ આ મહાવિપત્તિમાંથી બચ્યો છું. આપ આવી વિપત્તિમા અન્ય કોઈ પણ મનુષ્યને નાખશો નહિ. બસ, મારી આજ પ્રાર્થના છે."

એમ જણાય છે કે દ્વારકાદાસ તે સમયના સુપ્રસિદ્ધ મહાયોદ્ધા ખાનજહાનલોદીદ્વારા માર્યા ગયા હતા; અને ખાનજહાનલોદી પણ દ્વારકાદાસના હાથથી માર્યો ગયો હતો. તેમના વધની કથા આ પ્રમાણે છે:-

ખાનજહાન અને દ્વારકાદાસ એ ઉભય પરમ મિત્ર હતા. એકવાર દિલ્લીનો સમ્રાટ ખાનજહાનપ્રતિ અત્યંત કુપિત થયો અને તેણે દ્વારકાદાસને આજ્ઞા કરી કે-'તમે શીઘ્ર જાઓ અને ખાનજહાનના જીવંત વા મૃતશરીરને લાવીને હાજર કરો.' આ આજ્ઞા સાંભળી દ્વારકાદાસના શોકનો પાર રહ્યો નહિ. તેઓ મહા મુંઝવણમાં આવી પડ્યા. તેમણે ખાનજહાનપર એવો સંદેશો મોકલ્યો કે, 'તમને જીવંત વા મૃત પકડવાનું અત્યંત ઘૃણિત કાર્ય પાદશાહે મને સોપ્યું છે; માટે કા તો તમે મારે તાબે થાઓ, નહિ તો નાસી જાઓ.' પરન્તુ ઉક્ત વીરે કાયરની પેઠે પલાયન કરવા કરતા મિત્રના હાથે મરવુંજ વધારે ઉચિત ધાર્યું. ફરિસ્તામાં ખાનજહાનના જીવન અને તેના પરાક્રમસંબંધી સંપૂર્ણ વિવેચન પ્રાપ્ત થાય છે અને તેની સાથે દ્વારકાદાસનું વર્ણન પણ તેમાં છે. ઉક્ત ઉભયવીરો સંગ્રામભૂમિપર ઉપસ્થિત થઈ એકબીજાની સમશેરથી માર્યા ગયા હતા.

દ્વારકાદાસના પુત્ર વીરસિંહદેવ પોતાના પિતાના પદપર વિરાજમાન થયા. વીરસિંહદેવ યવનસમ્રાટની આજ્ઞાથી પોતાની સેનાસહિત પાદશાહની સેનામાં ભળી દક્ષિણમાં ગયા હતા. ત્યા પોતાનું બળવિક્રમ પ્રકાશિત કરી તેમણે પાદશાહને સંતુષ્ટ કર્યો અને તેની પાસેથી કર્નાલાદેશના શાસનકર્તાનું પદ પ્રાપ્ત કરી, પ્રબલ પ્રતાપસહિત તે દેશનું શાસન કર્યું. વીરસિંહદેવ પોતાના અધીશ્વર અંબરપતિને આધીન નહિ રહેતાં સ્વતંત્રરીતે શાસન કરતા હતા, એમ ખંડેલાના ઇતિહાસનો લેખક જણાવે છે; પરંતુ કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે:-"મીરજા રાજા જયસિંહ એ સમયે સમ્રાટની સભામાં સર્વ રાજપૂત રાજાઓ કરતા અધિક સન્માન ભોગવતા હતા અને તેઓ એક પ્રસિદ્ધ તથા મહાબળવાન સેનાની ગણાતા હતા તેમજ વીરસિંહદેવ તેમને આધીન રહી તેમની આજ્ઞાનું પાલન કરતા હતા."

વીરસિંહદેવને નિમ્નલિખિત સાત પુત્રો ઉત્પન્ન થયા:-(૧) બહાદૂરસિંહ (૨)અમરસિંહ (૩) શ્યામસિંહ (૪)જગદેવ (૫)ભૂપાલસિંહ (૬)મોકરીસિંહ તથા (૭)પ્રેમસિંહ. વીરસિંહદેવે બહાદૂરસિંહને યુવરાજપદપર અભિષિક્ત કર્યા અને અન્યાન્ય પુત્રોને રાજ્યનો એક એક પ્રદેશ જાગીરમાં આપ્યો. તેઓ પોતાના જ્યેષ્ઠકુમાર બહાદૂરસિંહને પોતાની રાજધાનીમાં મૂકી પોતાની સેનાસહિત સમ્રાટની સેનામા ભળી દક્ષિણમાં ગયા; પરંતુ તેઓ ત્યાં પહોંચ્યા ત્યારપછી તેમના સાંભળવામાં આવ્યું કે બહાદૂરસિંહ સ્વયં રાજાની ઉપાધિ ધારણ કરી શાસન કરવા લાગ્યા છે. આ સમાચાર સાંભળી વીરસિંહદેવને પોતાના પુત્રના આ કૃત્યમાટે અત્યંત ક્રોધ ઉત્પન્ન થયો અને તેઓ પોતાની સાથે ચાર સ્વારોને લઇને પોતાની રાજધાની તરફ ચાલ્યા. તેમણે ખંડેલાથી એક કોશના અંતરપર આવેલા એક ગામમા જઈ એક જાટસ્ત્રીને ઘેર મુકામ કર્યો અને તે સ્ત્રીને ભોજન તૈયાર કરવાને માટે કહ્યું. વળી તેમણે તેને એમ પણ કહ્યું કે:-"અમારા અશ્વોને સાવધાનીપૂર્વક સંભાળજો. ચોર લઇ ન જાય તેની તપાસ રાખજો." આ વચન સાંભળી તે સ્ત્રી બોલી:-"શું અહીંઆં બહાદૂરસિંહનું રાજ્ય નથી? તમે માર્ગમાં સુવર્ણમુદ્રા ફેંકી આવો, તોપણ તેને કોઇ સ્પર્શ કરશે નહિ." પોતાના પુત્રના ઉત્તમ શાસનની આવી પ્રશંસા સાંભળીને વૃદ્ધ વીરસિંહદેવ એટલા પ્રસન્ન થયા કે તેઓ જે છળવેષે આવ્યા હતા, તેજ વેષે પાછા પોતાની છાવણીમાં ચાલ્યા ગયા. વીરસિંહદેવનું મૃત્યુ દક્ષિણમાંજ થયું.

પોતાના પિતાનું મૃત્યુ થયા પછી બહાદૂરસિંહ તેમના પદપર નિયમિત રીતે અભિષિક્ત થયા. આ સમયે દિલ્લીનો સમ્રાટ ઔરંગઝેબ સ્વયં દક્ષિણમાં પોતાની સેનાસહિત રહેતો હતો અને મરાઠાઓની સાથે યુદ્ધ કરવાને પ્રવૃત્ત થયો હતો. બહાદૂરસિંહ પણ પોતાની સેનાસહિત દક્ષિણમાં જઈ સમ્રાટની સેનામાં ભળી ગયા; પરંતુ બહાદૂરખાં નામના એક પ્રતિષ્ઠિત મુસલમાને બહાદૂરસિંહનું અપમાન કર્યું અને પાદશાહે તેને ઉચિત દંડ કર્યો નહિ, તેથી તે તેજસ્વી રાજપૂતવીર યવનસેના

છોડીને ચાલ્યા ગયા આ કારણથી મનસબદાર સરદારોની સૂચીમાથી તેમનુ નામ કાઢી નાખવામા આવ્યુ આ અરસામા ઔરંગઝેબે હિંદુપ્રજાપર જજીઆવેરો નાખ્યો અને સર્વ હિંદુમદિરોનો નાશ કરવાની આજ્ઞા ફરમાવી ¹

બહાદૂરસિહને બહાદૂરખા નામના જે મુસલમાન સેનાપતિની સાથે શત્રુતા થઇ હતી તેજ બહાદૂરખાને ઔરંગઝેબે ખડેલામા જજીઆવેરો લેવાને માટે મોકલ્યો બહાદૂરખા સમ્રાટની સેના સહિત ખડેલાની સમીપ આવી પહોચ્યો કે તરતજ ખડેનારાજ બહાદૂરસિંહ કાપુરુષની પેઠે પોતાની રાજધાની છોડીને નાસી ગયા પરસ્પર, તેમણે આ ઘૃણિતકાર્ય કરીને પોતાના નામપર કલંક લગાડ્યુ હતુ તેમણે યથાર્થ રાજપૂતવીરની પેઠે મુસલમાનોની સામે લડીને રણભૂમિમા પ્રાણત્યાગ કરવા જોઇતા હતા પરન્તુ પલાયન કર્યુ નહોતુ સમ્રાટની સેના નિર્વિઘ્નતાપૂર્વક ખડેનાથી બે કોશના અંતરપર આવી પહોચી બહાદૂરસિહના પલાયનની વાત સમસ્ત શેખાવાટીદેશમા પ્રસરી ગઇ યવનો ખડેલામા આવી હિંદુમદિરોનો વિધ્વંસ કરવા લાગ્યા આ સમયે રાયમાલના દ્વિતીય પુત્ર ભોજરાજના વંશજ સુજાનસિંહ ચાપોલિના અધીશ્વર હતા તેમણે જ્યારે આ સમાચાર સાભળ્યા ત્યારે તેમણે યથાર્થ રાજપૂતવીરની પેઠે મહાક્રોધિત થઇ એવી પ્રતિજ્ઞા કરી કે હુ અવશ્ય ખડેલાના સમસ્ત હિંદુમદિરોની રક્ષા કરીશ, નહિ તો પ્રાણુપણ કરીશ જે સમયે પાદશાહની સેનાએ ખડેલામા પ્રવેશ કર્યો તે સમયે સુજાનસિહ મારવાડની સીમાના વિવાહ કરવાને માટે ગયા હતા તેઓ યવનોના આગમનની વાત સાભળી શીઘ્ર પોતાની નવવધૂસહિત પોતાના પાટનગરમા ચાલ્યા આવ્યા અને તેને પોતાની માતાની પાસે મૂકી પોતે તેની અંતિમ વિદાય લઇ ખડેલા તરફ ચાલ્યા તેમના સર્વ કુટુંબીજનો તેમને જવાને માટે મના કરવા લાગ્યા અને બોલ્યા કે – પાદશાહની સેના ખડેલાના મંદિરો તોડવાને આવી છે માટે ખડેલાના રાજા બહાદૂરસિહ તેનો પ્રતિકાર કરવાનો પ્રયત્ન કરશે આપને એ કામમા હસ્તક્ષેપ કરવાનુ કાઇ પ્રયોજન નથી" આ વચનો સાભળી અત્યંત ક્રોધિત થઇ સુજાનસિહે પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે – શુ હુ રાયમાલનો વંશજ નથી? યવનો આપણા પવિત્ર દેવમંદિરો તોડી નાખે અને હુ તેમનો પ્રતીકાર ન કરુ એ યોગ્ય કહેવાય કે? શુ યથાર્થ રાજપૂત આ અપમાન સહન કરી શકશે? સુજાનસિહની દૃઢતા જોઇ તેમના કુટુંબીજનોમાથી ૬૦ વીરો તેમને સહાય કરવા માટે ચાલ્યા આ નાની સેનાસહિત સુજાનસિંહે ખડેલામા પ્રવેશ કર્યો યવનસેનાપતિ બહાદૂરખાએ સ્વપ્નમા પણ એવી કલ્પના કરી નહોતી કે કોઇ રાજપૂત મારી સામે લડવાને આવશે તેથી જ્યારે તેણે સુજાનસિહના આગમનના વર્તમાન સાભળ્યા ત્યારે તેના આશ્ચર્યનો પાર રહ્યો નહિ તે સારીપેઠે જાણતો હતો કે જ્યારે રાજપૂતો એક કાર્ય કરવાની દૃઢ પ્રતિજ્ઞા કરે છે ત્યારે તેઓ પ્રાણાતપર્યંત તેને સિદ્ધ કરવાનો પ્રયત્ન કરે છે, તેથી તેણે સુજાનસિહના બે બુદ્ધિમાન મંત્રીઓને સલાહ કરવાના ઉદ્દેશથી પોતાની પાસે બોલાવ્યા તેઓ જ્યારે તેની છાવણીમા આવ્યા ત્યારે તેણે તેને ઉદ્દેશીને કહ્યુ કે – જોકે પાદશાહે મને સમસ્ત દેવમંદિરોનો વિધ્વંસ કરવાની આજ્ઞા આપીને મોકલ્યો છે, પરન્તુ જો તમે નિયમિત રીતે અમારી આધીનતા સ્વીકારશો અને મંદિરોના સમસ્ત સુવર્ણકલશો અમને અર્પણ કરી દેશો તો અમે સંતુષ્ટ થઇશુ અને તમારા મંદિરો તોડીશુ નહિ આ વચનો સાભળી રાજપૂતોએ બહાદૂરખાને પુષ્કળ દ્રવ્ય આપવાની માગણી કરી તેને જણા

¹ પાપાત્મા ઔરંગઝેબના સેવકોએ તેની ઉક્ત આજ્ઞાનુ પાલન કેવી સખ્ત રીતે કર્યુ હતુ તેના પ્રત્યક્ષ પ્રમાણ પ્રત્યેક નગર અને ગામના દેવાલયોના છિન્નભિન્ન ખંડિયેરો અને ખંડિત મૂર્તિઓ છે લાહોરથી કન્યાકુમારી સુધીના પરમ વિસ્તૃત દેશમા એવી કોઇપણ પ્રાચીન મૂર્તિ નથી કે જેનુ કાઇ પણ અંગ ઔરંગઝેબની આજ્ઞાથી ખંડિત કરવામા આવ્યુ નહિ હોય નર્મદાના એક લઘુદ્વીપમા ૐકારજીની મૂર્તિ છે તેણે પોતાની પ્રબલ શક્તિ પ્રકાશિત કરી હતી નરાધમ ઔરંગઝેબે તેને તોડતી વખત કહ્યુ હતુ કે " જો તુ યથાર્થ દેવ હોય તો તારી શક્તિ પ્રકટ કરી મારી અભિલાષા વ્યર્થ કર અને ખરેખર ! ૐકારજીના મસ્તકપર કુહાડાનો પ્રહાર થતાજ તેના મુખ અને નાકમાથી રુધિરની ધારા નીકળી આ દૃશ્ય જોઇ પાપીયવનોએ બીજી વાર તે પર કુહાડાનો ઘાવ કરવાની હિમ્મત ધરી નહિ જો કે ૐકારજીએ ઔરંગઝેબને પ્રકટરીતે કાઇપણ પ્રકારનો દંડ કર્યો ન હોતો, પરંતુ તે સમયથી તેમના પ્રત્યે હિંદુમાત્રની દૃઢ ભક્તિ થઇ અને આ દેશની સમસ્ત મૂર્તિઓ કરતા ૐકારજીની અધિક પૂજા થવા લાગી

વ્યુ કે આપ દેવમદિરોના કલશોને હાથ લગાડશો નહિ, પરતુ બહાદૂરખાએ કહ્યુ કે—'તમારે દ્રવ્ય ઉપરાત કલશો પણ આપવા પડશે' બહાદૂરખાનો આવો દુરાગ્રહ જોઈને એમાનો એક રાજપૂત અત્યત ક્રોધિત થયો અને પોતાની ધીરજ ખોઈને ગર્જના કરી બોલ્યો કે—'શુ તમે કલશ ઉતારશો? પછી તે માટીનો એક કલશ બનાવી બોલ્યો—'શુ તમે કલશ લેવાને તૈયાર થયા છો? વારુ પ્રથમ આજ કલશને તો હસ્તસ્પર્શ કરો' ઉક્ત રાજપૂતના આવા ક્રોધપૂર્ણ વચનો સાભળી બહાદૂરખા પણ મનમા રાજપૂતજાતિની સાહસિકતાને મનસ્ત્રશ ધન્યવાદ આપવા લાગ્યો,પરતુ તેણે કલશો લેવાનો દુરાગ્રહ છોડયો નહિ અતે ઉક્ત ઉભય રાજપૂતો તેની છાવણીમાથી ચાલ્યા ગયા તેઓ જતી વખત પોતાનો લડવાનો નિશ્ચય જણાવી ગયા

અમે જે સમયની હકિકત જણાવીએ છીએ તે સમયપર્યંત ખડેલામા એક પણ કિલ્લો નહોતો, તોપણ જે ઉચ્ચશુગપર તે સ્થિત હતુ તે પર ચઢવાના માર્ગના મધ્યભાગમા એક દરવાજો હતો સુજાનસિંહે પોતાના કેટલાક સૈનિકોને તે દરવાજાપર મૂક્યા અને તેઓ સ્વય નગરના મુખ્ય મદિરની રક્ષા કરવાને રહ્યા તેઓ સારીપેઠે જાણતા હતા કે મુસલમાનોની સખ્યા અધિક છે અને તેમની સામે લડતા અભાગે પરાભવ થવાની સપૂર્ણ સભાવના છે, તોપણ તેઓ યથાર્થ રાજપૂતવીરની પેઠે પોતાના ધર્મની રક્ષાને માટે અટલભાવથી શત્રુઓના આગમનની પ્રતીક્ષા કરવા લાગ્યા અલ્પ સમય પછી પાપાત્મા ઔરગઝેબની સેનાએ આગળ વધી ઉક્ત દરવાજાપર ઉભા રહેલા રાજપૂતોપર ગોળીબાર કરવા માડયો રાજપૂતો પણ પ્રબળ પરાક્રમથી તેમની સામે ઝુઝયા અતે મુસલમાનોની સામે લડતા લડતા સમસ્ત રાજપૂતો નાશ પામ્યા હવે વિજયી મુસલમાનો મદિરની રક્ષા કરનારા રાજપૂતોપર આક્રમણ કરવાને આગળ ચાલ્યા મુસલમાનોને પોતાની સામે આવતા જોઇ સુજાનસિહ અને તેમના અનુચરો મદિરમાની પ્રતિમાને પ્રણામ કરી,હાથમા તલવાર લઇ રૌદ્રમૂર્તિ ધારણ કરી શત્રુઓપર તૂટી પડયા તેઓ શત્રુઓનો ભયકર સહાર કરવા લાગ્યા,પરતુ મુસલમાનોની સખ્યા ઘણી મોટી હતી અને રાજપૂતો તો મુઠ્ઠીભર હતા અતે તેઓ મુસલમાનોના શસ્ત્રના ભોગ થવા લાગ્યા અન્ય સર્વ રાજપૂતો મરણ પામ્યા પછી સુજાનસિહ રણભૂમિમા મર્દાને માટે નિદ્રાવશ થયા રણવિજયી મુસલમાનોએ તત્કાળ મદિરને તોડી નાખી મૂર્તિઓને ચૂર્ણવિચૂર્ણ કરી નાખી તેમણે જ્યા મદિરો હતા ત્યા મસ્જીદો બધાવી અને મસ્જીદની દિવાલમા મૂર્તિઓના ટુકડા પૂરાવી દીધા સમસ્ત રાજસ્થાનમા એવુ એક પણ પ્રસિદ્ધ નગર નથી કે જેમા પાપાત્મા ઔરગઝેબે મદિરો તોડી નાખવાને માટે સેના ન મોકલી હોય અને જેમા મદિરોની રક્ષા કરવાને માટે રાજપૂતોએ પોતાના પ્રાણનુ બલિદાન નહિ આપ્યુ હોય યવનસેનાપતિ બહાદૂરખાએ આ પ્રકારે ખડેલા હસ્તગત કરી ત્યા પોતાની એક પલટણ મૂકી વળી રાજા બહાદૂરસિહના હાથનીચે જે રાજકર્મચારીઓ નિયુક્ત હતા તે સર્વને વિજયી બહાદૂરખાએ પોતાના હાથનીચે તેમના પ્રાચીન પદોપર નિયત કર્યા

રાજા બહાદૂરસિહ ખડેલાની નિકટનાજ એક નગરમા નિવાસ કરતા હતા થોડા સમય પછી ત્યાના દિવાનની સહાયથી તેમને બહાદૂરખાની તરફથી ખડેલારાજ્યની પેદાશનો કેટલોક ભાગ મળ્યો. તેમને ધાન્ય ઉપર મણની પાછળ એક શેર અને વાણિજ્ય ઉપર એક રૂપિયે એક પૈસો મળવા લાગ્યો આ પ્રકારે રાજા બહાદૂરસિહ મહાકષ્ટથી પોતાનો સમય વ્યતીત કરવા લાગ્યા ત્યાર પછી પાદશાહે તેમને બાગ અને મહાલય પણ સમર્પણ કર્યા ત્યારપછી દિલ્હીમા જ્યારે બે સૈયદ ભ્રાતાઓનો પ્રબલ પ્રતાપ વિસ્તારિત થયો હતો ત્યારે બહાદૂરસિહે તેમને સતુષ્ટ કરીને પોતાનુ સમસ્ત રાજ્ય પ્રાપ્ત કર્યું, પરતુ ખડેલામા પાદશાહની એક સેના રહેવા લાગી આ સેનાનો સમસ્ત વ્યય રાજા બહાદૂરસિહ આપતા હતા રાજા બહાદૂરસિહને ત્રણ પુત્રો હતા, (૧) કેસરીસિહ (૨) ફતેસિહ અને (૩) ઉદયસિહ

બહાદૂરસિહનુ મૃત્યુ થયા પછી કેસરીસિહ પોતાના પિતાના સિહાસનપર અભિષિક્ત થયા તેમણે પોતાના પૂર્વજોની પેઠે પાદશાહની આધીનતાનો સ્વીકાર કરવાના ઉદ્દેશથી પોતાની સમસ્ત સેનાસહિત પાદશાહી લશ્કરની છાવણી તરફ પ્રયાણ કર્યું અને પોતાની અભિલાષા પાદશાહની આગળ વ્યક્ત કરી. બહાદૂરસિહના પતનની સાથે રાયસાલની જ્યેષ્ઠ શાખામાથી ઉત્પન્ન થયેલા મનોહરપુરના અધીશ્વરે

પાદશાહના દરબારમા પોતાની સત્તા ઘણી વધારી દીધી હતી જ્યારે કેસરીસિહ પાદશાહની આગળ પોતાના કુલની પૂર્વકીર્તિ સપાદન કરવાને માટે ગયા ત્યારે મનોહરપુરપતિના હૃદયમા ઇર્ષ્યાગ્નિ પ્રજ્વલિત થયો અને તેણે તેમના સર્વ મનોરથ વિફળ કર્યા મનોહરપુરપતિએ કેસરીસિહના બધુ ફત્તેસિહને પોતાના હાથમા લીધો અને તેને કહ્યુ કે–" આપ પણ બહાદૂરસિહના પુત્ર છો અને ખડેલાદેશપર આપનો પણ હક્ક છે શુ આપ એકલા કેસરીસિહને રાજ્યસુખ ભોગવવા દેશો? મારી તો ભલામણ એ છે કે આપ કેસરીસિહની પાસેથી રાજ્યનો અર્ધ હિસ્સો લઈ લ્યો " મૂર્ખ ફત્તેસિહે મનોહરપુરપતિના ઉક્ત વચનોથી ઉત્તજિત થઇને દુરાકાક્ષાને વશ થઈ પોતાના જ્યેષ્ઠ બધુની સાથે ઝગડો કરવા માડ્યો ખડેલાના દિવાનને તે ઉભય ભ્રાતાઓની વચ્ચે વિવાદાગ્નિ પ્રજ્વલિત થયેલો જોઈ એવી ચિતા ઉત્પન્ન થઈ કે આથી તો રાજ્યનો સપૂર્ણ નાશ થશે તેથી તેણે રાજમાતાની પાસે જઈ તેમને સમસ્ત વૃત્તાત નિવેદન કર્યું અને જણાવ્યુ કે–' આપના ઉભય પુત્રોના અને ખડેલારાજ્યના કલ્યાણનિમિત્તે તેમને રાજ્ય સરખે ભાગે વહેચી આપવુ ઉચિત છે રાજમાતાએ તત્કાળ આ પ્રસ્તાવપ્રત્યે પોતાની સમ્મતિ પ્રકટ કરી અને ખડેલારાજ્ય તેમને વહેચી આપ્યુ સમસ્ત રાજ્યના પાચ ભાગ કરી ત્રણ ભાગ કેસરીસિહને અને બે ભાગ ફત્તેસિહને આપવામા આવ્યા આ સમયથી ઉભય ભ્રાતાઓનો પરસ્પરપ્રત્યેનો પ્રેમ સર્વથા નષ્ટ થઈ ગયો અને તેમને એકબીજાનુ મુખ જોવુ પણ રુચતુ નહિ રાજા કેસરીસિહ રાજધાની ખડેલાનો ત્યાગ કરી કવટા નામના સ્થાનમા રહેવા લાગ્યા કોઇ કોઇ વખત જ્યારે તેઓ ખડેલામા જતા ત્યારે ફત્તેહસિહ સાથી ચાલ્યો જતો હતો આ પ્રકારે ઉભય ભ્રાતાઓની વચ્ચે ભયકર વિદ્વેષ ચાલતો હતો આ સમયે મનોહરપુરપતિ શેખાવતકુલનો મુખ્યનેતા બની ગયો રાજા કેસરીસિહને ઉક્ત દિવાને ખાનગીમા કહ્યુ કે ફત્તેસિહનો વધ કરવો જોઇએ અને મનોહરપુરપતિની પ્રબલતાનો નાશ કરવો જોઈએ રાજા કેસરીસિહે આ પ્રસ્તાવનો સ્વીકાર કર્યો ચતુર દિવાનજીએ ઉભય ભ્રાતાઓની વચ્ચે મેળ કરાવવાનો ઉદ્દેશ જણાવી કવટા તરફ જવાની તૈયારી કરી ફત્તેહસિહને તો સ્વપ્નમા પણ ખબર નહોતી કે મારા પ્રાણનો નાશ કરવાને માટે આ માણસ પ્રપચજાળનો વિસ્તાર કરી રહ્યો છે, તેથી જ્યારે દિવાનની માગણી થઈ ત્યારે તે તેની સાથે કવટા તરફ જવાને ખુશીથી તયાર થયો તે પોતાના બધુની સાથે મિત્રતા કરવાને તેની પાસે ગયો તો તેણે તરવારવતી તેનુ શિર ઉડાવી દીધુ વળી આ હત્યાના મૂળ કારણસ્વરૂપ દિવાનજીને પણ તેની કરણીનુ ફળ તત્કાળ પ્રાપ્ત થયુ કેસરીસિહે જે તલવાર ફત્તેસિહની ગરદનપર મારી હતી તેજ તલવાર તેણે દિવાનજીની ગરદનપર પણ વાપરી જેથી તે પણ શીઘ્ર આ લોકમાથી વિદાય થઇ ગયો

રાજા કેસરીસિહે ભ્રાતૃવધનુ મહાપાતક કરી તેની સમસ્ત સ્થાવર અને જગમ સપત્તિપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો અને દિલ્હીના પાદશાહપ્રત્યે ભક્તિ પ્રદર્શિત કરી પોતાની સત્તા દૃઢ કરી લીધી આ રીતે સમસ્ત ખડેલારાજ્યપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી તેમણે રેવાસાની અજમેરના રાજકોષમા જતી ખડણી અને ખડેલાની નારનોલના રાજકોષમા જતી ખડણી પણ બધ કરી દીધી આ સમયે સૈયદઅબ્દુલ્લા દિલ્હીના પાદશાહનો મુખ્ય મત્રી હતો તે કેસરીસિહની આવી અરાજભક્તિ જોઈ અત્યત ક્રોધિત થયો અને તેમને શિક્ષા કરવાને માટે તેણે ખડેલામા એક સેના મોકલી પરતુ કેસરીસિહે આ વખતે સમસ્ત શેખાવતોને સતુષ્ટ કરીને પોતાના હાથમા લીધા હતા અને તેઓ આ રીતે મહાબળવાન બની ગયા હતા સમ્રાટની સેનાના આગમનના સમાચાર સાભળી તેમણે સમસ્ત શેખાવતસરદારોને પોતપોતાની સેના લઇને આવવાની આજ્ઞા કરી આ આજ્ઞા સાભળી જાતીયસ્વત્વ અને સન્માનની રક્ષા કરવાને માટે સમસ્ત રાયસાલોત એકત્રિત થવા લાગ્યા અરે કેસરીસિહના ચિરશત્રુ મનોહરપુરપતિએ પણ આ પ્રસગે તેમને સહાય કરવાને માટે પોતાના ધાવભાઇને સેના આપીને મોકલ્યો રાજા કેસરીસિહ આ પ્રકારે સ્વજાતીયસેનાના બળથી બળવાન બની પાદશાહની સેના સામે યુદ્ધ કરવાને ચાલ્યા ખડેલારાજ્યની સીમાન્તપર આવેલા દેવલી નામના સ્થાનમા ઉભયપક્ષો વચ્ચે ભયકર સમરાગ્નિ પ્રજ્વલિત થઇ ગયો રાજા કેસરીસિહની જય પ્રાપ્ત કરવાની આશા અલ્પ સમયમા વિનષ્ટ થઇ ગઈ માહોમાહેના કુસપ અને

ઈર્ષાથી તેમના સાભાગ્યનુ દ્વાર શીઘ્ર બધ થઈ ગયુ રાજા કેસરીસિહનો વિજય મનોહરપુરપતિનો ધાવભાઇ સહન કરી શકયો નહિ તે પોતાની સેનાસહિત તેમનો પક્ષ છોડી સહસા રણભૂમિમાથી પાછો હઠી ગયો આ સમયે રાજા કેસરીસિહ બીજી પણ એક વિપત્તિમા આવી પડયા કામલીના મહાપરાક્રમી સામત રણમા પડયા તેમણે અદ્ભુત પરાક્રમ પ્રદર્શિત કરી શત્રુઓનો ભયકર સહાર કર્યો હતો અને તેથી કેસરીસિહ તેમનાપર સપૂર્ણ ભરોસો રાખતા હતા કેસરીસિહને મહાવિપત્તિમા ફસાયેલા જોઇને દાતા વા દાતાદેશનો અને લાડખાનીશાખાનો અધીશ્વર પોતાનો સ્વાર્થ સાધી લેવાને ઉદ્યુકત થયો, કારણ કે તેના સ્વાર્થની સિદ્ધિને અર્થે આ સધિ અતિ ઉત્તમ હતી તે કાપુરુષની પેઠે રણભૂમિનો ત્યાગ કરી રાજા કેસરીસિહના તાબાના આવેલ દેશપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરવાને માટે પોતાની સેનાસહિત તે તરફ ચાલ્યા ગયો

જે સમયે રણભૂમિમા ચોતરફ રાજા કેસરીસિહના નામનો જયઘોષ થઇ રહ્યો હતો, તેજ સમયે ઉક્ત વિપત્તિ તેમનાપર આવી પડી સ્વજાતિના લોકોનુ આવુ દુર્વર્તન જોઇ કેસરીસિહ વિષાદપૂર્ણ હૃદયસહિત બોલ્યા–' અફસોસ ' જો આ સમયે ફતેસિહ જીવિત હોત તો આ લોકો આ પ્રકારે કદિ પણ રણભૂમિમા પૂઠ દર્શાવત નહિ " જો કે ઉપરોક્ત ઉભય સામતો કેસરીસિહનો પરિત્યાગ કરીને ચાલ્યા ગયા તોપણ તેથી તે કિચિત્ પણ વિચલિત થયા નહિ તેમણે રાયસાલોતવીરને છાજે તેવી રીતે રણક્ષેત્રમા પ્રબળ પરાક્રમ દર્શાવવાને દૃઢ પ્રતિજ્ઞા કરી ઉભય પક્ષની સેના અદ્ભુત શૌર્યથી યુદ્ધ કરવા લાગી કેસરીસિહે પોતાના કનિષ્ઠ ભ્રાતા ઉદયસિહને પોતાની પાસે બોલાવ્યો અને તેને પોતાનુ સરક્ષણ કરવાને માટે રણભૂમિનો પરિત્યાગ કરવાની સલાહ આપી તેમણે તેને જણાવ્યુ કે હુ સ્વય રણક્ષેત્રમા રહીશ, કારણ કે આપણા કુલને કલકિત કરવાની મારી ઈચ્છા નથી, પરતુ તમે અહીઆથી ચાલ્યા જાઓ જો તમે પણ રણક્ષેત્રમા માર્યા જશો તો આપણો વશ સર્વથા લુપ્ત થઈ જશે રાજા કેસરીસિહના આ વચનો સાભળી ઇતર સામતો પણ ઉદયસિહને રણભૂમિનો ત્યાગ કરવાની સલાહ આપવા લાગ્યા આ ઉપરાત તેમણે કેસરીસિહને પણ રણભૂમિનો ત્યાગ કરવાનો આગ્રહ કર્યો, પરતુ તેઓ બોલ્યા " નહિ, હવે જીવત રહેવાની મારી ઇચ્છા નથી મારા મસ્તકપર બે મહાપાપોની રેખા અકિત થઇ છે મે મારા બધુનો-વધ કર્યો છે અને વિવાહપ્રસગે બિકાનેરના ચારણકવિને કાઈ પણ પારિતોષિક આપ્યુ નહોતુ તેથી તેણે મને શાપ દીધો છે આ બે કલકોમા કાયરની પેઠે રણભૂમિમાથી પલાયન કરવાનુ ત્રીજુ કલક ઉમેરવુ કોઈ પણ રીતે ઉચિત નથી ' આટલુ કહીને તેમણે પુન ઉદયસિહને રણભૂમિનો ત્યાગ કરવાનો આગ્રહ કર્યો ત્યારે ઉદયસિંહ પોતાની ઇચ્છા નહિ હોવા છતા પણ જ્યેષ્ઠબધુની આજ્ઞા શિરસાવદ્ય કરી ત્યાથી ચાલ્યો ગયો

ખડેલારાજ્ય શત્રુઓના હાથમા ન જાય અને તે દેશપર શેખાવતવશનુ રાજ્ય અચળ રહે એટલા માટે રાજા કેસરીસિહે પ્રચલિત રીતિ અનુસાર મેદિની માતાને રુધિર, માસ અને માટીના પિડ અર્પણ કરવાનો સકલ્પ કર્યો તેમણે શીઘ્ર પોતાના શરીરમાથી એક માસનો ટુકડો કાપી કાઢયો, પરતુ તેમાથી આવશ્યક રુધિર નીકળ્યુ નહિ, ત્યારે તેમણે પોતાના અગમાથી બીજો ટુકડો કાપીને તેમાથી નીકળેલા રુધિરવતી પોતાનો સકલ્પ પૂર્ણ કર્યો કવિએ મત્રોચ્ચાર કર્યો અને વિધિઅનુસાર પિડદાનકર્મ સમાપ્ત કર્યું ત્યારપછી કવિએ જણાવ્યુ કે મેદિની માતાએ દાન ગ્રહણ કર્યું છે આપના પછી સાત પુરુષો ખડેલાપર રાજ્ય કરશે

રાજા કેસરીસિહ આ પ્રકારે પૃથ્વીમાતાને રુધિર માસ અને માટીના પિડનુ દાન કરી, સહારક મૂર્તિ ધારણ કરી, હાથમા નગ્ન તલવાર લઇ સમરસાગરમા કૂદી પડયો મનોહરપુર અને દાતાની સેનાએ વિશ્વાસઘાત કરી પૂઠ બતાવી હતી અને કેસરીસિહની સેનાનુ બળ પણ અત્યત ક્ષીણ થઇ ગયુ હતુ, તે છતા પણ તેમણે અતુલ પરાક્રમપૂર્વક શત્રુઓની સાથે સગ્રામ કર્યો અતે યવનસેનાને વિજય પ્રાપ્ત થયો અને વીરશ્રેષ્ઠ કેસરીસિહ જન્મભૂમિને માટે રણશય્યાપર અનત નિદ્રામા સૂતા. ઉદયસિહ ખડેલામા ગયો, પરન્તુ પાદશાહની વિજયીસેનાએ ખડેલા હસ્તગત કરી ઉદયસિહને બદીવાન કર્યો ખડેલાદેશપર પાદશાહનો અધિકાર સ્થાપિત થઈ ગયો ઉદયસિંહ બદીવાનતરિકે ત્રણ વર્ષપર્યત અજમેરના કિલ્લામા રહ્યો ત્રણવર્ષ પછી ઉદયપુર અને કાશ્મીરના સામતોએ

સમ્રાટની સેનાનો વિધ્વંસ કરીને પુનઃ ખંડેલાને સ્વતંત્ર કરવાનો વિચાર કર્યો, પરંતુ એમ કરવાથી અજમેરના કિલ્લામાં કેદ રહેલા રાજા ઉદયસિંહપર વિપત્તિ આવી પડશે એવી આશંકાથી તેમણે ગુપ્તરીતે એક દૂત ઉદયસિંહની પાસે મોકલી આપ્યો અને તેના સાથે એવો સંદેશો કહેવરાવ્યો કે–"અમે ખંડેલાપર પુનઃ અધિકાર સ્થાપિત કરવાનો નિશ્ચય કર્યો છે પરંતુ આપને આ યોજનામાં અજમેરનો સૂબો ભાગીદાર નહિ સમજે એટલા માટે તેને અમારો નિશ્ચય વિદિત કરી દેશો ' આ સંદેશો કહીને દૂત પાછો ફર્યો ત્યારપછી ઉક્ત ઉભય સામંતોએ પોતાની સેનાસહિત સહસા ખંડેલાપર આક્રમણ કર્યું અને પાદશાહની સેનાને પરાસ્ત કરી તેના સેનાપતિ દેવનાથ તથા ત્રણસે તુર્કોનો વધ કર્યો ઉદયસિંહે આ ઘટના બન્યા પૂર્વે ઉક્ત સામંતોની યોજના અજમેરના સૂબાને જણાવી દીધી હતી, તેથી તેને તેનાપર કિંચિત્ પણ સંશય આવ્યો નહિ જ્યારે તે સૂબાએ ખંડેલાપર ઉક્ત સામંતોએ સ્થાપિત કરેલા અધિકારની અને દેવનાથ તથા તેના હાથનીચેના સૈનિકોના વધની ખબર સાંભળી, ત્યારે તે અત્યંત શોકાકુલ થયો પરન્તુ તેનો કાંઇ ઉપાય ચાલે એમ નહોતું તેને ખંડેલાપર પુનઃ અધિકાર સ્થાપિત કરવાની કિંચિત્ પણ આશા રહી નહિ તેથી તેણે ઉદયસિંહની સાથે સંધિ કરી ઉદયસિંહે તેને જણાવ્યું કે – જો તમે મને કારાગૃહમાંથી મુક્ત કરશો તો હું પુનઃ ખંડેલાદેશ પાદશાહના હાથમાં સમર્પણ કરાવી શકીશ ઉદયસિંહના આ વચનો સાંભળી અજમેરનો સૂબો બોલ્યો – "હું તમને મુક્ત તો કરૂં પરંતુ તમે તમારી પ્રતિજ્ઞાનું પાલન કરશો તેનું શું પ્રમાણ છે ?" ત્યારે યુવક ઉદયસિંહે પ્રત્યુત્તર આપ્યો – મારે બંધુ વા કોઇ કુટુંબીજન નથી કેવલ એક વૃદ્ધ માતા છે મારી જામીનગીરીતરીકે તેઓ આપની પાસે બંધીવાન રહેશે ' ઉદયસિંહના કહેવા પ્રમાણે તેની વૃદ્ધ માતા અજમેરના કારાગૃહમાં રહી અંતે ઉદયસિંહે પોતાની પ્રતિજ્ઞાનું પાલન એવી રીતે કર્યું કે અજમેરનો સૂબો તેની ભક્તિ અને વિશ્વાસપાત્રતા જોઇ પરમ પ્રસન્ન થયો ઉદયસિંહે ઉક્ત સૂબાને પુષ્કળ દ્રવ્ય આપ્યું, તેથી તેણે પરમ સંતુષ્ટ થઇ તેને ખંડેલાદેશનો અધિકાર સમર્પણ કર્યો.

ઉદયસિંહ આ પ્રકારે પોતાના રાજ્યનો પુનરુદ્ધાર કરી ખંડેલાના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયો પછી તરતજ તે પોતાના સમસ્ત સરદારોને અને તેમની સેનાને એકત્રિત કરવા લાગ્યો મનોહરપુરપતિના વિશ્વાસઘાતથીજ ખંડેલાનું પતન થયું હતું તેથી તેને ઉચિત દંડ આપવાને માટે તેણે શીઘ્ર પ્રચંડ સૈન્ય એકત્રિત કર્યું મનોહરપુરપતિએ ઉદયસિંહના સૈન્યને પોતાના નગરપર આક્રમણ કરવા આવતું જોઇને પાતાના ધાવભાઇના હાથમાં સેનાનો ભાર અર્પણ કરી તેને યુદ્ધ કરવાને મોકલ્યો, પરંતુ ઉદયસિંહની સેનાનો સાક્ષાત્કાર થયાપૂર્વેજ તે જીવ લઇને પલાયન કરી ગયો ઉક્ત વિજયી સૈન્યે શીઘ્ર સરલતાથી મનોહરપુરને ઘેરી લીધું મનોહરપુરપતિ પોતાના નગરને શત્રુઓદ્વારા ઘેરાયલું જોઈ આ વિપત્તિ દૂર કરવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યો કાસલીના સામંત દીપસિંહ આ ઘેરામાં એક અગ્રેસર હતા મનોહરપુરપતિએ બે દૂતોને દીપસિંહની પાસે મોકલી તેમને જણાવ્યું કે – ઉદયસિંહ મનોહરપુરપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરીને કાસલીને પણ હસ્તગત કરશે એ નિશ્ચયપૂર્વક માનજો દીપસિંહને આ સંદેશો મળતાં તેપર તેમનો સંપૂર્ણ વિશ્વાસ બેઠો અને બીજે દિવસે પ્રાતઃકાળમાં તેઓ રણભૂમિનો ત્યાગ કરી પોતાની સેનાસહિત પોતાના નગરમાં ચાલ્યા ગયા ઉદયસિંહ દીપસિંહના પલાયનનો કાંઈ પણ અર્થ સમજી શક્યો નહિ તેને મનોહરપુરપતિના ઉક્ત સંદેશાની કાંઇ ખબર નહોતી તેણે દીપસિંહને સેનાસહિત નાસતા જોઈ શીઘ્ર તેમની પૂંઠ પકડી મનોહરપુરપર અધિકાર સ્થાપિત કરીને તેના અધીશ્વરપર વૈર નહિ લઇ શકયાથી ઉદયસિંહ ક્રોધથી ઉન્મત્ત થઇ ગયો હતો દીપસિંહ સારીપેઠે જાણી ગયા કે હું કોઇ પણ પ્રકારે ઉદયસિંહના આક્રમણની ગતિને રોકી શકનાર નથી તેથી તેમણે કાસલી છોડી જયપુરના મહારાજનો આશ્રય ગ્રહણ કર્યો ઉદયસિંહે કાસલી પર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો પરન્તુ મનોહરપુરપતિ તેના પંજામાંથી બચી ગયો મહાવીર જયસિંહ આ સમયે જયપુરના સિંહાસનપર વિરાજમાન હતા તેમણે શરણાગત દીપસિંહને અભયવચન આપીને કહ્યું –' જો તમે પ્રતિજ્ઞાપૂર્વક મારી આધીનતા સ્વીકારી મને ખંડણી આપવાને અને મારા સામંતતરીકે રહેવાને કબૂલ થાઓ તો હું ઉદયસિંહની પાસેથી કાસલી છીનીને તમને સમર્પણ કરીશ અને ઉદયસિંહને ઉચિત દંડ આપીશ ' દીપસિંહ આ ભયદાયક વચનોપર વિશ્વાસ

મૂકી શીઘ્ર અબરરાજ્યની આધીનતા સ્વીકારી નિયમાનુસાર કરારપત્રપર હસ્તાક્ષર કર્યાં અને પ્રતિ વર્ષે ચાર હજાર રુપિયાની ખડણી આપવાનો પણ સ્વીકાર કર્યો

આ પ્રકારે દીર્ઘકાળ પછી શેખાવતસામતોની ઉપર જયપુરનરેશનુ આધિપત્ય સ્થાપિત થવાનો પુન સૂત્રપાત થયો અમારા પાઠકોને સારી રીતે સ્મરણમા હશે કે જે સમયે શેખાવતસામતોની સખ્યા અતિ અલ્પ હતી તે સમયે તેમના નેતાએ જયપુરપતિને વછેરા નજર કરવાનો અસ્વીકાર કર્યો હતો અને તથી તે ઉભયની વચ્ચે ભયકર યુદ્ધ ઉપસ્થિત થયુ હતુ આ યુદ્ધના પરિણામમા શેખાવતનેતા અબરરાજ્યના પંજામાથી સર્વ પ્રકારે મુક્ત થઇ ગયો હતો, પરન્તુ હવે પુન અબરરાજની સત્તા શેખાવતલોકોના પ્રદેશમા સ્થાપિત થવાનો પ્રસગ આવ્યો કાસલીના સામત દીપસિહે અબરરાજની આધીનતા સ્વીકારીને તેમને ખડણી આપવાની કબૂલાત આપી ત્યાર પછી કે ટલેક દિવસે અબરપતિ જયસિહ ગગાજીમા સ્નાન કરવાને ગયા, ત્યારે દીપસિહને પણ પોતાની સાથે લેતા ગયા જયસિહે ગગાજીમા સ્નાન કરી બ્રાહ્મણો તથા દીનદરિદ્રીઓને દાન આપવાની અભિલાષાથી એક સેવકને પૂછ્યુ-"આજે દાન લેવાને માટે કોણ હાજર છે?" રાજાના આ વચનો સાભળી કાસલીના સામતે શીઘ્ર જયસિહની સન્મુખ આવી અગરખાની ચાળ પહોળી કરી કહ્યુ - "હુ આપની કૃપાનો પ્રાર્થી છુ" મહારાજા જયસિહે સહાસ્ય કહ્યુ -"આ દાન લેવાનો અધિકાર તો કેવલ બ્રાહ્મણ, સન્યાસી અને દરિદ્રીઓને છે આપને શુ જોઇએ છે?" દીપસિહે તત્કાળ ઉત્તર આપ્યો - "ફત્તેસિહના પુત્રને ખડેલાદેશના જે ભાગપર તેનો હક્ક છે તે ભાગ કૃપા કરીને અપાવો બસ, આજ મારી પ્રાર્થના છે" મહારાજા જયસિહે ગંગાજીના તટપર ઉભા રહીને પ્રતિજ્ઞા કરી કે,"હુ આપની પ્રાર્થના પૂર્ણ કરીશ"

ઈ૦ સ૦ ૧૭૧૬મા આ ઘટના બની આ સમયે જાટજાતિ નવીન બળ પ્રાપ્ત કરી પોતાનુ મસ્તક ઉન્નત કરી રહી હતી અને અબરના રાજા જયસિહ દિલ્હીના પાદશાહના સેનાપતિ હતા સમસ્ત નીચશ્રેણીના રાજાઓ તેમના તાબામા રહેતા હતા કરોલી, ભદાવર, શિવપુર તથા અન્યાન્ય દેશોના તૃતીય શ્રેણીના રાજાઓની સાથે ખડલાનો રાજા ઉદયસિંહ પણ આ સમયે પોતાની સેનાસહિત જયપુરના મહારાજાને આધીન રહેતો હતો મહારાજ જયસિંહે જાટોના થુન નામના કિલ્લાપર ઘેરો નાખ્યો આ સમયે ઉકત રાજાઓની સાથે ખડેલાપતિ ઉદયસિહ પણ તેમની સાથે ગયો હતો, પરતુ ઉદયસિહે પોતાનુ કર્તવ્ય યથાર્થ રીતે બજાવ્યુ નહિ તેથી જયપુરના મહારાજાએ તેને ઠપકો આપ્યો જયસિંહ ઉદયસિહના સ્વામી અને પાદશાહના પ્રતિનિધિ હોવાથી તેમનાપ્રતિ સન્માન દર્શાવવાની તેની ફરજ હતી, પરતુ તે તેથી વિરુદ્ધ વર્તન કરી જયસિહના ઠપકાથી અત્યત ક્રોધિત થઇ ઉક્ત સ્થાન છોડી ચાલ્યો ગયો જયસિહ દીર્ઘકાળપર્યંત થુનના કિલ્લાને ઘેરી રહ્યા અતે થુનપતિ ચૂડામણે ગુપ્તરીતે પાદશાહના મત્રી સૈયદની સાથે સધિ કરી લીધી આથી જયસિહ પોતાના કાર્યમા નિષ્ફળ થયા તેમના ક્રોધનો પાર રહ્યો નહિ રાજા ઉદયસિહને ઉક્ત સધિના એક સાધનતરિકે ધારી જયસિહે તેને ઉચિત દડ આપવાનો નિશ્ચય કર્યો

ઉદયસિહે ખડેલાપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી ઉદયગઢ નામક એક દુર્ભેદ્ય કિલ્લો બધાવ્યો હતો જ્યારે તેણે જયસિહ આક્રમણ કરનાર છે એવા સમાચાર સાભળ્યા, ત્યારે તેણે પોતાની સેનાસહિત ઉક્ત કિલ્લામા પ્રવેશ કર્યો અને તેમા તે સભાળપૂર્વક રહેવા લાગ્યો આ તરફ જયસિંહે સેનાપતિ બાજીદખાના હાથનીચેની સમસ્ત રાજાઓના અને સામતસેના લઇ ઉદયગઢપર ઘેરો નાખ્યો ઉદયસિહ ઉદયગઢમા એક માસપર્યત રહ્યો પરતુ જ્યારે તેની અન્નસામગ્રી સમાપ્ત થઇ ગઈ અને ક્ષુધાથી મરણ પામવાનો વખત આવ્યો, ત્યારે તેણે ઉક્ત કિલ્લાનો પરિત્યાગ કર્યો અને તે મારવાડમા નારૂ નામના સ્થાનમા ચાલ્યો ગયો ઉદયસિહના પુત્ર સવાઇસિહ પોતાના પિતાને કિલ્લાનો પરિત્યાગ કરતો જોઇ વિજયી જયસિંહને તાબે થયા અને તેમણે કિલ્લાની ચાવી તેમના હાથમા સોપીને ક્ષમાને માટે પ્રાર્થના કરી મહારાજ જયસિહે પરમ આદરપૂર્વક તેમનો સત્કાર કર્યો તથા તેમને ક્ષમા કરી અને તેમને અબરની આધીનતા સ્વીકારવાને કહ્યુ કાસલી-

ના અધીશ્વરની પેઠે સવાઇસિંહે જયપુરના મહારાજાની આધીનતા સ્વીકારી કરારપત્રપર હસ્તાક્ષર કર્યા અને પ્રતિવર્ષે એક લાખ રૂપિયા ખંડણીતરિકે આપવાનો સ્વીકાર કર્યો. પાછળથી આ રકમમાથી ૧૫ હજાર રૂપિયા કમી કરવામા આવ્યા અને ત્યાર પછી તે રકમ પણ ઓછી કરી તેમને પ્રતિવર્ષે માત્ર ૬૪ હજાર રૂપિયાજ આપવા પડતા. જ્યારે અંબરપતિનો પ્રતાપ છેક ન્યૂન થઈ ગયો અને મરાઠા તથા પઠાણોએ જયપુરના રાજ્યમા ચોતરફ અત્યાચાર કરવા માડ્યો ત્યારે અંબરપતિ ખંડેલાના રાજા પાસેથી ખંડણી લેવાને અશક્ત થઇ ગયા વળી આ સમયે ખંડણીની રકમ પણ પૂર્વેના જેટલી નહોતી. જો કે મહારાજા જયસિંહે ઉદયસિંહના પુત્ર સવાઇસિંહને ખંડેલાના અધીશ્વરતરિકે સ્થાપી તેમને શેખાવતશાખાના નેતા બનાવ્યા હતા, પરંતુ તેમણે ગંગાજીના તટપર કાસલીના અધીશ્વરની સન્મુખ જે પ્રતિજ્ઞા કરી હતી તેનું પાલન કરવાનો નિશ્ચય તેમણે યત્કિંચિત્ પણ શિથિલ કર્યો નહિ. ફત્તેસિંહ ખંડેલારાજ્યના બે ભાગોનો ઉપભોગ લેતા હતા તે પ્રમાણે તે ભાગો તેમના પુત્ર ધીરસિંહને પણ આપવામા આવ્યા. સવાઇસિંહને ખંડેલાનો અધિકાર પ્રાપ્ત થયા પછી તેઓ પોતાની સેનાસહિત પોતાના અધીશ્વર જયપુરનરેશની પાસે ચાલ્યા ગયા. આ વર્તમાન સાભળતાની સાથેજ ઉદયસિંહે લાડખાનીરાજપૂતોની સેના એકત્રિત કરી સહસા ઉદયપુરપર આક્રમણ કર્યું અને તેને પોતાના અધિકારમા લઇ લીધુ. પુત્ર સવાઇસિંહે પિતા ઉદયસિંહના આ આચરણની વાત જયપુરનરેશને કહી સભળાવી. જયપુરના મહારાજાએ શીઘ્ર સવાઇસિંહની સાથે પોતાની સેના ઉદયપુર તરફ મોકલી તેમને ઉદયસિંહને પદભ્રષ્ટ કરવાની આજ્ઞા કરી. સવાઇસિંહે પોતાના અધીશ્વરની આજ્ઞાનુસાર શીઘ્ર જયપુરની સેનાસહિત ઉદયગઢપર આક્રમણ કર્યું અને પોતાના પિતાને ત્યાથી નસાડી મૂકયો ઉદયસિંહ પુનઃ નારૂમા નાસી ગયો. તેણે પોતાના જીવનનો શેષ ભાગ નારૂમાજ વ્યતીત કર્યો. તેના પુત્ર સવાઇસિંહ તેના ખર્ચને માટે પ્રતિદિન પાચ રૂપિયા આપતા હતા તેનુ મૃત્યુ થયાપૂર્વેજ તેના પુત્ર સવાઇસિંહ આ સંસારમાથી વિદાય થઇ ગયા. સવાઇસિંહને ત્રણ પુત્રો હતા. (૧) વૃંદાવન (૨) શંભુસિંહ અને (૩) કુશલસિંહ તેમના જ્યેષ્ઠ કુમાર વૃંદાવન ખંડેલાના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા શંભુસિંહને રાનોલી અને કુશલસિંહને પીપરોલી પ્રદેશ મળ્યો.

अध्याय २ जो

વૃંદાવનદાસ-તેમણે અંબરપતિ માધવસિંહને કરેલી સહાય-માધવસિંહનું વૃંદાવનદાસને ખંડેલાનું સંપૂર્ણ રાજ્ય આપવું-વૃંદાવનદાસની સાથે ઇંદ્રસિંહને થયેલું યુદ્ધ-વૃંદાવને પ્રજા અને બ્રાહ્મણોની પાસેથી બળપૂર્વક લીધેલો કર-તેથી બ્રાહ્મણોએ કરેલો આત્મઘાત-બ્રાહ્મણોને આપેલું ધન-ઇંદ્રસિંહને પુનઃ પોતાના પિતાના અધિકારની થયેલી પ્રાપ્તિ-ખંડેલાના ઉભય રાજાઓની વચ્ચે થયેલો ઝગડો-પુનઃ થયેલું યુદ્ધ-નજફકુલીખાંનું આક્રમણ-પાપોનો નાશ થવાને માટે વૃંદાવનદાસે બ્રાહ્મણોને આપેલું ભુમિદાન-તેમના પુત્ર ગોવિંદસિંહપર આવી પડેલી આપત્તિ-વૃંદાવનદાસે પુત્રના હાથમાં ખંડેલારાજ્યનો આપેલો અધિકાર-ગોવિંદસિંહની હત્યા-નરસિંહને પોતાના પિતાનો પ્રાપ્ત થયેલો અધિકાર-શેખાવાટીદેશપર મહારાષ્ટ્રીઓએ કરેલો અત્યાચાર-મહારાષ્ટ્રીઓએ ખંડેલારાજ્યપર આક્રમણ કરવાને કરેલો ઉદ્યોગ-સંધિનો પ્રસ્તાવ-મહારાષ્ટ્રીઓએ ખંડેલાના બે સામંતોની કરેલી હત્યા-વૈર લેવાને માટે ઇંદ્રસિંહે કરેલો ઉદ્યોગ-ઇંદ્રસિંહનું મૃત્યુ-પ્રતાપસિંહ-મહારાષ્ટ્રીઓને આપેલી ખંડણી-નરસિંહ અને પ્રતાપસિંહનો ખંડેલાપર અધિકાર-સીકરના સામંતોની પ્રબલતાનો વિસ્તાર-સીકરના સામંતોનું દમન કરવાને માટે નંદરામ હલદિયાનું સેનાસહિત થયેલું આગમન-તેમની વચ્ચે થયેલી સંધિ-પ્રતાપસિંહે સમસ્ત ખંડેલાદેશપર સ્થાપિત કરેલો અધિકાર-રાવલ ઇંદ્રસિંહ-ચૌમુના સામંતને પદસન્માનની થયેલી પ્રાપ્તિ-નરસિંહે પુનઃ પ્રાપ્ત કરેલો પૈતૃક અધિકાર-સ્વાધીનતાના રક્ષાને માટે શેખાવાટીના સમસ્ત સામંતોનું એકત્રિત થવું-નંદરામ હલદિયાને પદચ્યુત કરવો-શડારામ-શેખાવાટીના અધીશ્વરની સાથે અંબરરાજને થયેલી સંધિ-અંબરરાજે સંધિનો કરેલો ભંગ-નરસિંહે અંબરરાજને ખંડણી આપવાનો કરેલો અસ્વીકાર-અંબરરાજે ખંડેલારાજપર સ્થાપિત કરેલો પોતાનો અધિકાર-યુક્તિથી નરસિંહને બંદીવાન કરી તેમને અંબરના કારાગૃહમાં નાખવા.

વૃન્દાવનદાસ જે સમયે ખંડેલાના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા તે સમયે અંબરનું સિંહાસન હસ્તગત કરવાને માટે માધવસિંહ ઇશ્વરીસિંહની સાથે યુદ્ધ કરવાને પ્રવૃત્ત થયો હતો. વૃંદાવનદાસ પ્રથમથીજ માધવસિંહના પક્ષનું સમર્થન કરીને પોતાના સામર્થ્યાનુસાર તેને સહાય કરતા હતા જે સમયે માધવસિંહ અંબરના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા તે સમયે તેમણે પોતાના ઉપર ઉપકાર કરનાર વૃંદાવનદાસપર પ્રત્યુપકાર કરવાનો વિચાર કર્યો. વૃંદાવનદાસે જયપુરના મહારાજાની આ ઇચ્છા જાણી તેમને પ્રાર્થના કરી કેઃ-"ખંડેલાનુ રાજ્ય બે ભાગોમા વિભક્ત છે અને તેની ઉપર બે અધીશ્વરો રાજ્ય કરે છે. આથી અમારી વચ્ચે દીર્ઘકાળથી ઝગડો ચાલે છે, માટે વૃથા રક્તપાત દૂર કરવાને માટે એકના હાથમા સંપૂર્ણ ખંડેલાદેશ સોપી દેવો ઉચિત છે. આમ કરવાથી પુન. પરસ્પરમા કલેશ થશે નહિ." આ સમયે ખંડેલાના બીજા ભાગનો અધીશ્વર ફતેસિંહના પુત્ર ધીરસિંહનો સગીર પૌત્ર ઇંદ્રસિંહ હતો. અબંરપતિ માધવસિંહે વૃંદાવનદાસની ઇચ્છા પરિપૂર્ણ કરવાને માટે શીઘ્ર તેમને પાચ હજાર સૈનિકો આપી ઇંદ્રસિંહને નસાડી મૂકવાની આજ્ઞા કરી. વૃંદાવનદાસ પાચ હજાર સૈનિકોને લઇને શીઘ્ર ખંડેલામાં ગયા અને

તેમણે ઇંદ્રસિંહપર આક્રમણ કર્યું ઇંદ્રસિંહ પ્રબળ પરાક્રમપૂર્વક કેટલાક માસપર્યંત કિલ્લામા રહ્યો, પરતુ અંતે મહાબળવાન શત્રુઓના કરાલગ્રાસમાથી પોતાનુ સંરક્ષણ કરવુ અસંભવિત માની તેણે તે કિલ્લાનો પરિત્યાગ કર્યો અને તે પારાસોલી નામના સ્થાનમા ચાલ્યો ગયો વૃંદાવનદાસે ત્યા જઇ પુન ઇંદ્રસિંહપર આક્રમણ કર્યું તે થોડા સમયપર્યંત પોતાની રક્ષા કરી શક્યો પરતુ અંતે તેણે તાબે થવુજ ઉચિત ધાર્યું પણ આ સમયે તેના સૌભાગ્યથી એક વિચિત્ર ઘટના બની, જેથી તેણે પોતાનો ઉદ્ધાર કર્યો, એટલુજ નહિ પરતુ પુન પોતાના પિતાના રાજ્યપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો

અંબરરાજ માધવસિંહે વૃંદાવનદાસની સાથે જે પાચ હજાર સૈનિકો મોકલ્યા હતા તેમનો પગાર આપવાનો ભાર વૃંદાવનદાસની ઉપરજ રાખવામા આવ્યો હતો, પરતુ વૃંદાવનદાસના પૂર્વજો પોતાના ખજાનાની રક્ષા સારી રીતે કરી શક્યા નહોતા, તેથી તેમણે ઉક્ત સેનાનો પગાર આપવાને માટે અન્ય ઉપાયનુ અવલંબન કરવાનો નિશ્ચય કર્યો તેમણે સર્વ પ્રજા અને દેવાલયોના પૂજારીઓ પાસેથી જોરજુલમથી કર લેવા માડ્યો તેમણે અન્યાયપૂર્વક બ્રાહ્મણોની પાસેથી કર લીધો તેથી તેઓ અત્યત ક્રોધિત થઇ તેમનો ધિક્કાર કરી તેમને શાપ દેવા લાગ્યા, પરતુ વૃંદાવનદાસે તેમના શાપપ્રત્યે કિંચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યુ નહિ, કારણ કે આ સમયે તો કોઇપણ પ્રકારે ધનનો સંચય કરવો એ પરજ તેમનુ ધ્યાન લાગી રહ્યુ હતુ બ્રાહ્મણોના શાપપર જ્યારે વૃંદાવનદાસે યત્કિંચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યુ નહિ, ત્યારે તેમણે રાજસ્થાનમા દીર્ઘકાળથી ચાલતી આવેલી પ્રણાલી અનુસાર આત્મઘાત કરી તેનુ પાપ વૃંદાવનદાસપર નાખવાનો પ્રયાસ કર્યો તેમના દલના દલ વૃંદાવનદાસની સન્મુખ જઇ પોતાના શરીરપર શસ્ત્રાઘાત કરી પોતાના પ્રાણનુ બલિદાન આપવા લાગ્યા આ બ્રહ્મહત્યાઓને લીધે વૃંદાવનદાસ પોતાની જાતિમા પતિત ગણાવા લાગ્યા અંબરેશ્વર માધવસિંહે વૃંદાવનદાસને બ્રાહ્મણોની પાસેથી બલપૂર્વક કર લેતા જોઇ અને તેથી બ્રહ્મહત્યાઓ થતી જોઇ પોતાને પણ પરોક્ષરીતે બ્રહ્મહત્યાઓના પાપના ભાગી માની શીઘ્ર પોતાની સેનાને અંબરમા બોલાવી મગાવી અને દડિત બ્રાહ્મણોને પોતાના રાજ્યમા તેડાવી તેમને ૨૦ હજાર રૂપિયા આપ્યા આ રીતે અન્યાયી કાર્યથી વૃંદાવનદાસ ક્ષીણબળ થઇ ગયા અને ઘોર વિપત્તિમા આવી પડેલો ઇંદ્રસિંહ પોતાના અનુચરોને પુન એકત્રિત કરી અંબરપતિની કૃપા સંપાદન કરવાને બહાર પડ્યો આ સમયે માચેરીના રાવ અંબરરાજના ક્રોધમા આવી પડ્યાથી ખુશાલીરામ વોહરા અંબરરાજની તરફથી સમસ્ત સેના લઇને માચેરીના રાવપર આક્રમણ કરવાને માટે જતો હતો ઇંદ્રસિંહ આ સુસંધિ જોઇ આમત્રણવિનાજ પોતાની સમસ્ત સેનાસહિત તે સેનામા ભળી ગયો માચેરીના રાવે ધાર્યું કે આ સમયે આપણુ સંરક્ષણ થવુ અશક્ય છે તેથી તેણે શીઘ્ર જાટોના અધીશ્વરની પાસે જઇ તેનુ શરણ ગ્રહણ કર્યું આ રીતે ઇંદ્રસિંહે અંબરરાજપર ઘણીવાર ઉપકાર કર્યા ત્યારે તેઓ તેનાપર સુપ્રસન્ન થયા ઇંદ્રસિંહે વળી તેમને ભેટતરીકે ૫૦ હજાર રૂપિયા પણ આપ્યા હવે અંબરરાજે નિયમાનુસાર તેને સનદ આપી તેના પિતાનુ રાજ્ય પુન તેને સમર્પણ કરી દીધુ

જો કે ઇંદ્રસિંહને પોતાના સ્વામી અંબરરાજની તરફથી સનદ મળી પરતુ વૃંદાવનદાસની સાથે તો પૂર્વવત્ હજી પણ તેને શત્રુતાજ ચાલતી હતી ખડેલાના ઉભય રાજાઓએ પોતપોતાના કિલ્લા સેનાથી બરાબર પૂર્ણ કરીને પરસ્પર લડવામા કિંચિત્ પણ ત્રુટિ કરી નહિ આ માહોમાહેના ઝગડાએ ધીમે ધીમે એવુ ભયકર સ્વરૂપ ધારણ કર્યું કે તેના જેવુ અન્ય દૃષ્ટાંત ઇતિહાસમા ક્વચિતજ ઉપલબ્ધ થશે તેમણે સાસારિક સબધને તિલાંજલિ આપીને એકબીજાની સામે અત્યત ભયકર રીતે લડવા માડ્યુ

વૃંદાવનદાસની પાસે પ્રચડ સેના હતી અને ઇંદ્રસિંહે પણ પ્રજાપ્રત્યે અસીમ પ્રેમ દર્શાવી તેનુ મન હરી લઇ પોતાનો પક્ષ પ્રબળ કરી લીધો હતો ઇંદ્રસિંહ એક સમયે પોતાની સેના લઇ ને વૃંદાવનદાસના ઉદયગઢ ઉપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરવાને માટે જતો હતો ત્યારે તેના પ્રતિપક્ષી વૃંદાવનદાસનો કનિષ્ઠ પુત્ર રઘુનાથસિંહ તેની સાથે મળી પોતાના જન્મદાતાની સામે યુદ્ધ

કરવાને તૈયાર થયો. વૃંદાવનદાસે ઉક્ત રઘુનાથસિંહને કુચોર નામક પ્રદેશનો અધિકાર સોંપ્યો હતો; પરંતુ તેણે પોતાના પિતાની નામરજી હોવાછતાં પણ અન્ય ત્રણ પ્રદેશો પોતાના અધિકારમાં લઇ લેવાનો વિચાર રાખ્યો હતો. આથી ઉક્ત ત્રણ પ્રદેશો હસ્તગત કરવાને માટે તે પોતાના પિતાના શત્રુની સાથે મળી ગયો હતો. વૃંદાવનદાસ ઇંદ્રસિંહનું બળ ન્યૂન કરવાને માટે પોતાની કેટલીક સેના લઇ કુચોરપર આક્રમણ કરવાને ચાલ્યા. ત્યારે રઘુનાથસિંહે ઈંદ્રસિંહનો સાથ છોડી પોતાના ભાણેજ[1] રાનોલીના સામંત પૃથ્વીસિંહને પોતાની સાથે લઇ કુચોરની રક્ષા કરવાને માટે તે તરફ કૂચ કરવા માંડી. વૃંદાવનદાસે કુચોરપર આક્રમણ કર્યું તો ખરું, પરંતુ રઘુનાથસિંહના માણસોએ ઉત્તમ પ્રકારે પોતાના નગરનું રક્ષણ કર્યું તેથી તેમને નિષ્ફળ થઇ પાછા ફરવું પડયું; પરંતુ તેઓ નિર્વિઘ્ને પોતાના નગરમાં જઈ શકયા નહિ. માર્ગમાં ઇંદ્રસિંહ અને રઘુનાથસિંહે તેમને ઘેરી લીધા. વળી તેમણે બહારનો કોઇ પણ મનુષ્ય ખંડેલાનગરમાં પ્રવેશ ન કરી શકે એટલા માટે તે નગરના દરવાજા બંધ કરી દીધા. આ ઉપરાંત તેમણે ઉદયગઢપર પણ આક્રમણ કર્યું. ઇંદ્રસિંહે ઉદયગઢપર આક્રમણ કરવાને માટે પોતાના નિકટના આપ્ત અને ત્રિરાનાના સામંત નારસિંહને મોકલ્યો હતો. નારસિંહે ઉક્ત કિલ્લો હસ્તગત કરવાને માટે પોતાનું સમસ્ત બળવિક્રમ વાપર્યું; પરંતુ વૃંદાવનદાસના જ્યેષ્ઠ પુત્ર ગોવિંદસિંહે અલૌકિક પરાક્રમથી તેનું સંરક્ષણ કર્યું. કેટલાક દિવસપર્યંત અહર્નિશ ખંડેલાનગરની બહાર યુદ્ધ થતું રહ્યું. આ યુદ્ધમા પિતા, પુત્ર, કાકા, ભત્રીજા તથા જાતિબંધુઓ સંહારકમૂર્તિ ધારણ કરીને એકબીજાની સામે લડયા. અંતે ઉભય પક્ષો અત્યંત તેજહીન થઇ ગયા; પરંતુ વૃંદાવનદાસ વિશેષ બલહીન બની ગયા. તેમણે ઇંદ્રસિંહનો પૂર્વાધિકાર તેમને આપ્યો અને આ રીતે ખંડેલાનો કુસંપ શાંત થયો.

જો કે ખંડેલામાં એકવાર શાંતિનું સામ્રાજ્ય સ્થાપિત થઇ ગયું; પરંતુ શીઘ્ર એક શત્રુએ પુનઃ અશાંતિનો અગ્નિ પ્રદીપ્ત કરી દીધો. આ સમયે લુપ્તપ્રતાપ અને હીનબલ દિલ્લીશ્વરનો સેનાપતિ નજફકુલીખાં મોગલરાજ્યની ઝાંખી પડતી જ્યોતને પુનઃ એકવાર પ્રદીપ્ત કરવાની આશાથી શેખાવાટીપર ચઢી આવ્યો. માચેરીનો વિશ્વાસઘાતી રાવ યવનસેનાપતિને સહાય કરતો હતો. વાસ્તવમાં તેજ તેને તેડી લાવ્યો હતો. તેણે પ્રત્યેક સામંત ઉપર ભીષણ અત્યાચાર કરી બલપૂર્વક દ્રવ્ય લેવા માંડયું. નવલગઢના નવલસિંહ, ખેતડીના બાઘસિંહ, બસાઉના સૂર્યમલ વગેરે સિદ્ધાનીશાખાના સામંતો તે યવનસેનાપતિએ નિયત કરેલા દંડસ્વરૂપ કેટલાક લાખ રૂપિયા આપવાને અસમર્થ થઇ પડયા; આથી નજફકુલીખાંએ તેમને બંદીવાન કર્યા. અંતે જ્યારે શેખાવાટીના દીન દરિદ્રી કૃષિકારોએ તેટલી રકમ સંગ્રહિત કરીને તે યવનસેનાપતિને આપી ત્યારે તે સરદારોને મુક્તિ પ્રાપ્ત થઇ.

ખંડેલારાજ્યમાંથી કલેશ દૂર થયા પછી ધનલોભી બ્રાહ્મણો દિનપ્રતિદિન વૃંદાવનદાસને બ્રહ્મહત્યાઓ વગેરે મહાપાતકોનો ભય દર્શાવીને તેમને તેમની નિવૃત્તિઅર્થે પ્રાયશ્ચિત્ત કરી ભૂમિ સંપત્તિનું દાન કરવાને માટે ઉત્તેજિત કરવા લાગ્યા. બ્રાહ્મણોના આગ્રહથી કંટાળી વૃંદાવનદાસ પ્રતિદિન એક એક પ્રદેશ તેમને દાનમાં આપી દેવા લાગ્યા. આ રીતે તેમને પોતાના વંશજોની સંપત્તિનો નાશ કરતા જોઈ તેમના જ્યેષ્ઠકુમાર ગોવિંદસિંહ અત્યંત શોકાકુલ થયા અને તેઓ પોતાના પિતાને તે કાર્યથી પરાવૃત્ત કર્યા વિના રહી શકયા નહિ. અંતે વૃંદાવનદાસે પોતાના પુત્ર ગોવિંદસિંહને ખંડેલા રાજ્ય સમર્પણ કરી પોતાના નિર્વાહને માટે પાંચ નગરો પોતાના અધિકારમાં રાખ્યાં.

જો કે ગોવિંદસિંહ પોતાના પિતાની જીવિતાવસ્થામાં ખંડેલાના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા હતા, તોપણ દીર્ઘકાળપર્યંત તેમને રાયસાલો લોના અધીશ્વરનું પદ પ્રાપ્ત થઇ શકયું તેઓ જે વર્ષમાં સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા તે વર્ષમાં વર્ષાદ બરાબર નહિ આવ[illegible]થી ધાન્ય ઉત્પન્ન થયું નહિ અને તેથી પ્રજામાં ચોતરફ હાહાકાર વર્તી રહ્યો તથા [illegible] મહારાજા મુક્તિ પ્રાપ્ત કરવાને માટે પ્રાર્થના કરવા લાગી. નારોલીના માંડલિક સામંતો[illegible] કૃષિની અવસ્થા ગોવિંદસિંહને એવી સલાહ આપી કે આપ એકવાર રાજ્યમાં ભ્રમણ કરી[illegible] પ્રકારે નિર્ણય થઇ શકે જોઇ આવો, કે જેથી પ્રજાની પાસેથી મહેસુલ લેવું કે નહિ તેનો

[1] ઉર્દુ તરજુમામાં ભત્રીજો છે.

બહાર નીકળવાને માટે તેમણે બ્રાહ્મણોને મુહૂર્ત પૂછ્યુ, તો તેમણે પોષમાસની અમાવાસ્યાને દિવસે તેમને બહાર નીકળવાનો નિષેધ કર્યો પરતુ ગોવિંદસિંહે તેમના વચનપર કિંચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યુ નહિ અને કૃષિની અવસ્થાનુ અવલોકન કરવાને માટે તેઓ તેજ દિવસે બહાર પડયા તેમનો એક કાજરોલી નિવાસી સેવક હતો તેને તેમણે કેટલીક બહુમૂલ્ય વસ્તુઓ સાચવી રાખવાને માટે આપી હતી, પરતુ તે સેવકે પોતાની નિષ્કાળજીથી તે વસ્તુઓ ગુમાવી દીધી, તેથી ગોવિંદસિંહે તેને ઘણો ઠપકો આપ્યો તે સેવકે પોતાના નિર્દોષપણાના ઘણા પ્રમાણો આપ્યા, પરતુ રાજા ગોવિંદસિંહે તેના વચનપર કિંચિત્ પણ વિશ્વાસ રાખ્યો નહિ પોતાના સ્વામીને આ પ્રકારે અત્યત ક્રોધિત થયેલા જોઇ તેને ભારે દડ મળવાની આશકા થઈ અને તેથી તેણે રાત્રિના સમયે ગોવિંદસિંહના પ્રાણ લઇ લીધા ગોવિંદસિંહને પાચ પુત્રો હતા –(૧) નરસિંહ, (૨) સૂર્યમલ (એમને દોદિયા દોદિયા મળ્યો હતો) (૩) બાઘસિંહ (૪) જવાનસિંહ અને (૫) રણજીતસિંહ આ સર્વ પુત્રોના વશનો વિસ્તાર થયો હતો

પોતાના પિતાનુ શોચનીય મૃત્યુ થયા પછી નરસિંહ ખડેલાના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા. વારવાર વિગ્રહ અને પ્રસગોપાત દડ થયા છતા પણ શેખાવાટીના અધીશ્વરોએ પોતપોતાના પ્રદેશોનો વિસ્તાર વૃદ્ધિગત કરી દીધો હતો અને તેમની પ્રજાની સખ્યા પણ વધી ગઇ હતી અતુલ બલશાલી મોગલસમ્રાટનો વશજ હવે નામમાત્રનો પાદશાહ હતો અને શેખાવાટીના નિકટના અધીશ્વર અબરરાજને થોડીક ખડણી સન્માન અને પ્રસગોપાત સેનાની સહાય મળવાથી તેઓ અત્યત સતુષ્ટ થયા હતા, તેથી તેઓ શેખાવાટીના અધીશ્વરની સ્વાધીનતા ઉપર કિંચિત્ પણ હસ્તક્ષેપ કરવાનો પ્રયાસ કરતા નહોતા, પરતુ દુર્ભાગ્યવશાત્ આ સમયે બીજા શત્રુઓએ આવીને દર્શન દીધુ આ શત્રુઓ હિંદુ હોવા છતા મુસલમાનો કરતા અધિક ઉત્પીડક અને વિધ્વસ કરતા હતા આ શત્રુઓ થોડા વખતથીજ ઉદય પામેલા મહારાષ્ટ્રીઓ હતા

જ્યારે મહારાષ્ટ્રીઓના નેતાના તાબાના ફ્રેન્ચસેનાપતિ ડિબાઇનને મેડતાના યુદ્ધમા વિજય પ્રાપ્ત થયો ત્યારે તેના હાથનીચેના મહારાષ્ટ્રીઓએ કેટલાક દળોમા વિભક્ત થઇને શેખાવાટીમા લૂટફાટ કરવા માડી તેઓ પ્રત્યેક દુર્બલ સામત અને તેમના પુત્રોને બદીવાન કરીને લઇ જવા લાગ્યા આથી સામતો પોતાનુ સર્વસ્વ વેચી મહારાષ્ટ્રીઓને ધન આપવાનો સ્વીકાર કરતા કેટલાક સામતો મહારાષ્ટ્રીઓને દ્રવ્ય આપવાને અશક્ત હોવાથી તેમને બદીખાનામાજ રહેવુ પડયુ હતુ પરતુ પાછળથી મહારાષ્ટ્રીઓને તેમને સભાળવામા વિશેષ કષ્ટ પડતુ હોવાથી તેમને પણ છોડી દેવામા આવ્યા હતા.

મહારાષ્ટ્રીઓના અત્યાચારની નિમ્નલિખિત વાતપરથી તેઓ કેવા ક્રૂર હતા તેનુ અનુમાન પાઠકો સારી રીતે કરી શકશે મેડતાનુ યુદ્ધ થયા પછી મહારાષ્ટ્રીય દલે શેખાવાટીમા જઇ સૌથી પહેલા બીબાઇ ઉપર આક્રમણ કર્યું ત્યાના રહેવાસીઓ આ નરરાક્ષસોના ભયકર પજામાથી બચવાનો કાઇ પણ ઉપાય નહિ જોઇ પોતપોતાની સપત્તિ લઇ આસપાસના મુખ્ય નગરોમા નાસી જવા લાગ્યા કેવળ ૮૦ રાજપૂતવીરો જાતીયગૌરવની રક્ષા કરવાને માટે બીબાઇના કિલ્લામા રહી શત્રુઓની પ્રતીક્ષા કરવા લાગ્યા મહારાષ્ટ્રીઓએ બલપૂર્વક તે કિલ્લાપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો, પરતુ ઉક્ત ૮૦ રાજપૂતોમાથી એક પણ નાસી ગયો નહિ તેઓ શત્રુઓની સામે લડતા લડતા એક પછી એક રણશય્યાપર શયન કરવા લાગ્યા આ રીતે તે સમસ્ત રાજપૂતોએ પોતાના પ્રાણનુ બલિદાન આપ્યુ મહારાષ્ટ્રીઓ તે કિલ્લાપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરીને ખડેલા તરફ કૂચ કરવા લાગ્યા તેમણે માર્ગમા અત્યાચાર કરવામા કાઇપણ ત્રુટિ કરી નહિ

તેમણે ખડેલાથી બે કોશના અતરપર આવેલા હોદાગાગ નામના સ્થાનમા જઇ ત્યા પોતાની વીસહજાર ... ઓ ... આથી તેમણે દૂત મોકલી ખડેલાઅધીશ્વર નરસિંહ તથા ઇંદ્રસિંહની પાસેથી ૧ મહારાષ્ટ્રી ખડણી માગી મહારાષ્ટ્રીય દૂતદ્વારા[1] આ સમાચાર સાભળી નરસિંહ તથા

[1] ... જેમ ચતુર હોય છે તેમ પ્રત્યેકને ... ના મરી તથા દૂતતરીકે કેવળ બ્રાહ્મણોજ નિયુક્ત થતા હતા બ્રાહ્મણો સર્વથી ચતુર હોય છે તેઓ ... અસીમ સાહસિકતા પણ પ્રદર્શિત કરે છે દૂતતરીકે કામ કરવામા ... પાશ્ચિમાત્ય રાજનીતિજ્ઞ મકીયાવલીને પણ હઠાવે એવા હોય છે

ઇંદ્રસિંહે તેમની સાથે પોતાના બે બુદ્ધિમાન સામંતોને મહારાષ્ટ્રીયનેતાની સાથે સંધિ કરવાને માટે મોકલી આપ્યા. આ સામંતોનાં નામ નવલસિંહ તથા દલેલસિંહ હતાં.

ઉક્ત ઉભય સામંતો પોતાની સાથે નરસિંહ તથા ઇંદ્રસિંહના બે રાજકર્મચારીઓને પણ લઈ ગયા હતા. જ્યાંસુધી ઉપરોક્ત રકમ વસુલ થાય નહિ ત્યાંસુધી તે રાજકર્મચારીઓને જામીનગીરીમાં મહારાષ્ટ્રીઓની પાસે રાખવાના હતા. ઉક્ત સામંતોએ મહારાષ્ટ્રીયનેતાની સાથે વાતચીત કરી ખંડણી તરિકે વીસહજાર રૂપિયા આપવાનો સ્વીકાર કર્યો અને જ્યારે તેઓ ઉક્ત રાજકર્મચારીઓને ત્યાંજ છોડી નગરમાં જવાને તૈયાર થયા, ત્યારે મહારાષ્ટ્રીયનેતાએ તેમને કહ્યું કે–" તમારે સ્વતઃ અહીંઆ રહેવું પડશે. " આ વચનથી પોતાનું મહાઅપમાન થયેલું ગણી તેમાંના એક જણે કહ્યું: " એમ કદિ પણ બનશે નહિ, " એમ કહી તે સામંત પોતાના નોકરની પાસેથી હુકકો લઇ પીવા લાગ્યો. આ ઘટના જોઇ એક અસભ્ય દક્ષિણીએ ઉક્ત સામંતના હાથમાંથી બલપૂર્વક તે હુકકો ખુંચવી લઇને ફેંકી દીધો. એ સામંત આ અપમાન સહન કરી શકયો નહિ. તેણે તરતજ મ્યાનમાથી તલવાર કાઢી તે દક્ષિણીનું મસ્તક છેદવાનો પ્રયત્ન કર્યો; પરંતુ એટલામાં મહારાષ્ટ્રીયનેતાએ પિસ્તોલના બારથી તેનું મસ્તક ભેદી નાખ્યું. દલેલસિંહની સાથે જે સેવકો હતા, તેઓ આ ઘટના જોઈ અત્યંત ક્રોધિત થયા અને તેઓ પોતાના સ્વામીનું વૈર લેવાને ઉદ્યત થયા: પરંતુ મહારાષ્ટ્રીઓએ એકે એકને કાપી નાખ્યા.

ખંડેલાના એક ભાગના અધીશ્વર ઇંદ્રસિંહ મહારાષ્ટ્રીઓ સાથેની મસલતનું પરિણામ જાણવાની ઉત્કંઠાથી પોતાના કેટલાક સેવકોને લઇને તેમની છાવણી તરફ જતા હતા; પરંતુ તેમની છાવણીની નિકટ તેઓ ગયા ત્યારે તેમણે તેમના જાતિબંધુઓની હત્યાના સમાચાર સાંભળ્યા. ઇંદ્રસિંહના સેવકોએ તેમને પાછા ફરવાની સલાહ આપી;પરંતુ તેમણે પ્રત્યુત્તર આપ્યો:–" નહિ, એમ કદિપણ હું કરીશ નહિ. મારા કુટુંબીજનોની હત્યા કરવામાં આવી છે,તેથી હું તેમનું વૈર લીધા વિના અપમાનિત થઇને કદિપણ ખંડેલામા જઇશ નહિ. અહીંઆથી અપમાનિત દશામા પાછા ફરવા કરતા મરણ પામવું બહેતર છે." ઇંદ્રસિંહ આ વીરોચિત વચન ઉચ્ચારી પોતાના અશ્વપરથી ઉતરી પડયા અને તેને છોડી દીધો. તેમણે પોતાના સેવકોને પણ અશ્વપરથી ઉતરી પડવાની આજ્ઞા કરી. સર્વ જણે નગ્ન તલવાર હસ્તમાં ગ્રહણ કરી શત્રુની છાવણીમાં પ્રવેશ કર્યો અને ભયંકર વેગથી મહારાષ્ટ્રીઓની ઉપર આક્રમણ કર્યું. આ સમયે મહાબુદ્ધિમાન મહારાષ્ટ્રીઓ છાવણીમાં હતા. ઇંદ્રસિંહ પોતાના થોડા સેવકોસહિત અદ્ભુત પરાક્રમ દર્શાવી મહારાષ્ટ્રીઓનો સંહાર કરવા લાગ્યા; પરંતુ અંતે તેઓ કપાઇ મુઆ. દલેલસિંહને લીધેજ આ ઘટના બની હતી, પરંતુ દલેલસિંહ હજી અત્યંત ઘાયલ થયા છતાં પણ જીવતા હતા.

મોગલ અને પઠાણ લોકોના સમસ્ત અવગુણો ધરાવનાર જંગલી અને અસભ્ય મહારાષ્ટ્રીય લૂંટારાઓએ આ પ્રકારે શેખાવાટીમાં ભયંકર અત્યાચારનો સૂત્રપાત કર્યો. માત્ર શેખાવાટીમાંજ તેમણે આવા અત્યાચાર કર્યા નહોતા; પરંતુ સતલજ નદીથી લઇને સમુદ્રપર્યંતના સમસ્ત દેશમાં આવેલાં પ્રત્યેક નગર અને પ્રત્યેક ગામમાં તેમણે આવાં પૈશાચિક કર્મો કરી પોતાની નીચતાનો પરિચય કરાવ્યો હતો.

રાવ ઇંદ્રસિંહ મહારાષ્ટ્રીઓની છાવણીમાં માર્યા ગયા ત્યાર પછી તેમના પુત્ર પ્રતાપસિંહે પોતાની માતાની સાથે ખંડેલાથી પાંચ કોશના અંતરપર પર્વતશૃંગપર આવેલા શિકરાઇ નામના અભેદ્ય કિલ્લા
નિવાસ કર્યો. આ સમયે પ્રતાપસિંહની વય ઘણી નાની હતી અને તેઓ રાજકાર્યમાં કાંઇપણ
તા નહોતા. મહારાષ્ટ્રીઓના પંજામાંથી રાજ્ય અને અલ્પવયસ્ક કુમારનું રક્ષણ કરતાનો
ના મુખ્ય માણસોએ સમસ્ત અનાજ તથા માલમિલ્કત વેચીને મહારાષ્ટ્રીઓની અ[illegible]લો તોડી
ખંડેલામાંથી દ્રવ્યસંચય કરી મહારાષ્ટ્રીય લૂંટારાઓએ સિદ્ધાનીશાખાન[illegible]ણે અત્યાચાર-
કર્યું. તેમણે સૌથી પ્રથમ ઉદયપુરપર આક્રમણ કરી ત્યાની સમસ્ત
અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો. તેમણે અતુલ ધન પ્રાપ્ત કરવા
નખાવી અને તેની નીચેની જમીન ખોદી નખાવી. આ

નો સતત સ્રોત વહેવરાવ્યો આ રીતે ઉદયપુરનો સંપૂર્ણ વિધ્વંસ કરી તેમણે ઉત્તર તરફ સિંહાના, ઝુંઝુનુ તથા ખેતડી વગેરે શહેરો લૂટવાને પ્રયાણ કર્યું

મહારાષ્ટ્રીયલૂટારાઓના ગયા પછી પ્રતાપસિંહ અને નરસિંહ ખંડેલામાં આવી રાજ્ય કરવા લાગ્યા, પરંતુ હજી તેઓ ખંડેલામાં આવીને સ્વસ્થ રીતે બેઠા પણ નહોતા એવામાં તેમના અધીશ્વર અંબરરાજે તેમની પાસે ખંડણીની માગણી કરી પ્રતાપસિંહે પોતાના રાજ્યમાં જેટલું અન્ન ઉત્પન્ન થયું હતું તેનો ચતુર્થાંશ આપી અંબરપતિને સંતુષ્ટ કર્યા, પરંતુ નરસિંહે પોતાના પૂર્વજોની પેઠે ઉદ્ધતાઇ કરી અંબરપતિને એક પાઇ પણ પરખાવી નહિ તેમણે અંબરેશ્વરને જણાવ્યું કે –' જો આવી રીતે અમે ખંડણી આપીએ તો પછી સાધારણ જમીનદારમાં અને અમારામાં ભેદ શો ? '

આ સમયે શેખાવતકુલની એક સાધારણ શાખાના સામંતે અલૌકિક પરાક્રમ અને બાહુબળ દર્શાવી પોતાનું મસ્તક ઉન્નત કર્યું આ સામંતનું નામ દેવીસિંહ હતું તે કાસલીના રાવ તિરમલનો વંશજ હતો અને તેના તાબામાં સીકર પ્રદેશ હતો દેવીસિંહ ખંડેલારાજના તાબાનો સામંત હતો, તે છતાં પણ તેણે પોતાના બાહુબળથી ધીમે ધીમે લોહાગઢ મોહ વગેરે પચ્ચીસ નગરો અને કિલ્લાઓપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો જે સમયે તેના અધીશ્વર નરસિંહ અંબરપતિની ઇતરાજીમાં આવી પડ્યા ત્યારે તેણે આ સુસંધિનો લાભ લઇ ખેવાસોપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરવાનો ઉદ્યોગ કર્યો પરંતુ એવામાં તેનો દેહાંત થયાથી તેનો મનોરથ અપૂર્ણ રહી ગયો દેવીસિંહને પુત્ર નહોતો તેથી તેણે પોતાના મૃત્યુપૂર્વે સાહપુરના સામંતના પુત્ર લક્ષ્મણસિંહને દત્તકસ્વરૂપે ગ્રહણ કરી તેને પોતાનો ઉત્તરાધિકારી બનાવ્યો હતો દેવીસિંહે દુર્બલ સામંતોપર અત્યાચાર કરી અનેક ગામો તથા નગરો પોતાના અધિકારમાં લઈ લીધાં હતાં તેથી અંબરનરેશ તેનાપર અત્યંત ક્રોધિત થયા હતા અને તેમણે પોતાના મંત્રી દોલતરામના ભ્રાતા નંદરામને તેના રાજ્યપર આક્રમણ કરી ખંડણી લઇ આવવાની આજ્ઞા કરી હતી મહારાજની આજ્ઞાનુસાર નંદરામ હલદિયાએ લક્ષ્મણસિંહપર આક્રમણ કર્યું સીકરપતિ દેવીસિંહે જે જે સામંતોનો દેશ બલપૂર્વક છીનવી લીધો હતો તે તે સર્વ આ ઘટના વિદિત થતાંની સાથેજ પોતપોતાની સેનાસહિત આવી નંદરામ હલદિયાની સેનામાં ભળી ગયા ખંડેલાના અધીશ્વર પણ તેની સાથે મળી ગયા તિરમલના વંશની અન્યાન્ય શાખાના સામંતો અર્થાત્ કાસલી વિલારા વગેરેના સામંતો પણ નંદરામની સેનામાં ઉમેરાયા મિઢાનીશાખાના લોકો કે જેઓ રાયસાલોતના કામમાં કદિપણ હસ્તક્ષેપ કરતા નહોતા તેઓ પણ આ સમયે પોતપોતાની સેનાસહિત જયપુરના સેનાપતિની સાથે ભળી ગયા સીકરપતિ દેવીસિંહે આ રીતે સર્વ સામંતોને પોતાના શત્રુ બનાવ્યા હતા, તે ઉપરથી ઉઅનુમાન કરી શકાય છે કે તે કાંઈ સાધારણ પુરુષ નહોતો તે ચતુર રાજનીતિજ્ઞ અને પ્રપંચનો વિસ્તાર કરવામાં પારંગત હતો તેણે સૌથી પહેલાં અંબરરાજની સભાના સભાસદોની સાથે મૈત્રી સ્થાપન કરી હતી કારણ કે તે સારીપેઠે જાણતો હતો કે રાજસભાના સભાસદોની સાથે મિત્રતા રાખવાથી મે જે દેશોપર અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો છે, તે દેશો સદા હું મારા અધિકારમાં રાખી શકીશ તેણે ખાસકરીને રાજમંત્રીની સાથે ગાઢી મિત્રતા કરી હતી અને આ સમયે તે મિત્રતાનો લાભ તેને મળ્યો આ સમયે એક ચંદાવતસામંત, સીકરના દિવાન અને ધાવભાઇએ લક્ષ્મણસિંહના પ્રતિનિધિસ્વરૂપે નંદરામની નિકટ જઇને તેને પ્રાર્થના કરી કે – દેવીસિંહના બાલપુત્રને ક્રોધિત થયેલા શેખાવતોના હાથમાં સોંપશો નહિ નંદરામે પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે –" આ પ્રસંગે તમારી ઇચ્છા પરિપૂર્ણ થવાનો માત્ર એક માર્ગ મને જણાય છે, એથી આપ સરલતાથી લક્ષ્મણસિંહનું રક્ષણ પણ કરી શકશો અને હું પણ [illegible]ના આજ્ઞાનું પાલન કરવાને સમર્થ થઇશ આપ પુષ્કળ સૈનિકો એકત્રિત કરીને સીકરની રક્ષા [illegible]પ્રવૃત્ત થાઓ, જેથી રાજાનો આ પ્રયત્ન નિષ્ફળ થશે અને હું આપની સાથે મળી ગયો છું એ [illegible] જાણી શકશે નહિ ' દેવીસિંહ ફતેપુરના તાબાનો ઘણો પ્રદેશ લૂંટીને પુષ્કળ દ્રવ્ય લઇ [illegible] લક્ષ્મણસિંહના પક્ષના માણસોએ વિપુલ દ્રવ્ય ખર્ચીને અલ્પ સમયમાં દશ [illegible] તૈયાર કર્યાં અને તેઓ સીકરની રક્ષા કરવાને ઉદ્યુક્ત થયા આ તરફ

નંદરામ ગુપ્ત મસલત અનુસાર સીકરને ઘેરી લઈ માત્ર યુદ્ધ કરવાનો ઢોંગ કરવા લાગ્યો વાસ્તવમાં તેણે યથાર્થ રીતે યુદ્ધ કર્યું નહિ કેટલાક દિવસપર્યંત આ પ્રકારે કૃત્રિમ યુદ્ધ કરી નંદરામે જયપુરમાં પોતાના ભ્રાતા પર એવા આશયનો પત્ર લખ્યો કે-"સીકરપર અધિકાર સ્થાપિત કરવાનું કામ કોઇ પણ પ્રકારે સુગમ નથી વળી સીકરપતિ લક્ષ્મણસિંહ આધીનતા સ્વીકારી દંડસ્વરૂપે બે લક્ષ રૂપિયા આપવાને સમ્મત થયા છે મારો અભિપ્રાય એવો છે કે આ રકમ લઇ સીકરનો ઘેરો ઉઠાવી લેવો જોઇએ" નંદરામે ઉક્ત પત્રના પ્રત્યુત્તરની પણ પ્રતીક્ષા ન કરી લક્ષ્મણસિંહની પાસેથી દંડસ્વરૂપે બે લક્ષ રૂપિયા અને લાંચના એક લક્ષ રૂપિયા લઇ તેણે સીકરનો ઘેરો ઉઠાવી લીધો આ પ્રકારે સીકરપતિ લક્ષ્મણસિંહ નિર્વિઘ્નતાથી પોતાના તાબાના પ્રદેશોનો ઉપભોગ લેવા લાગ્યો ખાસ કરીને આ પ્રસંગે ખંડેલાના ઉભય અધીશ્વર નરસિંહ તથા પ્રતાપસિંહની વચ્ચે કલહ ઉપસ્થિત થયાથી નંદરામનો સ્વાર્થ સફલતાથી સિદ્ધ થયો

ખંડેલાના અધીશ્વર નરસિંહ અંબરરાજની આજ્ઞાનુસાર ખંડણી આપવાને પ્રથમથીજ અસમ્મત હોવાથી તેઓ તેમની ખફાદૃષ્ટિમાં આવી પડ્યા હતા આ સંધિનો લાભ લઇ ખંડેલાનો બીજો અધીશ્વર પ્રતાપસિંહ નરસિંહને ચિરકાલને માટે પદભ્રષ્ટ કરી ખંડેલાપ્રદેશપર પોતાનો સંપૂર્ણ અધિકાર સ્થાપન કરવાને માટે પોતાની શક્તિઅનુસાર ચેષ્ટા કરવા લાગ્યો તેણે જયપુરના સેનાપતિ નંદરામની આગળ એવો પ્રસ્તાવ કર્યો કે-"ખંડેલાની સર્વ ખંડણી હું એકલો આપીશ, માટે તમે એનો સંપૂર્ણ અધિકાર મને સોંપો જ્યારે મહારાજા મને આજ્ઞા ફરમાવશે ત્યારે હું સેનાસહિત તેમની સેવા કરવાને તત્પર થઇશ વળી મારો અભિષેક કરવામાં આવશે ત્યારે હું પુષ્કળ ધન મહારાજને નજરાણા તરિકે આપીશ" નંદરામે તત્કાળ પ્રતાપસિંહના આ પ્રસ્તાવનો સ્વીકાર કર્યો

નંદરામની છાવણીમાં નાથાવતશાખાનો નેતા અને સામોતનો સામંત રાવલ ઇંદ્રસિંહ હતો તેણે નરસિંહના સર્વસ્વનો નાશ થતો જોઇને તેમને છાવણીમાં બોલાવ્યા અને તેણે તેમને જણાવ્યું કે-"આપના પ્રતિસ્પર્ધી પ્રતાપસિંહને સમસ્ત ખંડેલાદેશનો અધિકાર સોંપવાને માટે સનદ તૈયાર કરવામાં આવી છે આપને શીઘ્ર પદભ્રષ્ટ કરવામાં આવશે, માટે જો આપ હજી પણ અંબરરાજની આજ્ઞાનું પાલન કરવાને સમ્મત થાઓ તો હું આપના અધિકારનું સંરક્ષણ કરવાને યત્ન કરીશ," પરંતુ નરસિંહ કોઇપણ પ્રકારે અંબરરાજને ખંડણી આપવાને કબૂલ થયા નહિ, તેથી ઇંદ્રસિંહે તેમને શીઘ્ર પોતાના પ્રાણની રક્ષાને માટે છાવણી છોડીને તથા ખંડેલાનો ત્યાગ કરીને નાસી જવાની સલાહ આપી તેણે નિવેદન કર્યું કે-"જો આપ અહીંઆ રહેશો તો મેં આપના પક્ષનું સમર્થન કરવાને માટે જે પ્રયત્ન કર્યો છે, તે પ્રકટ થઇ જશે અને તેથી મારાપર પણ વિપત્તિ આવી પડશે જો આપ ખંડણી આપવાને સમ્મત થયા હોત તો કાંઇપણ વિપત્તિની સંભાવના નહોતી" તે દિવસે રાત્રિને સમયે ઇંદ્રસિંહે પોતાના ૬૦ અનુચરોસહિત અત્યંત ગુપ્તરીતે નરસિંહને ગોવિંદગઢમાં મોકલી દીધા નરસિંહે બીજે દિવસે પ્રભાત થતાંજ પોતાના કિલ્લા ગોવિંદગઢમાં નિર્વિઘ્નતાથી પ્રવેશ કર્યો, પરંતુ ઇંદ્રસિંહને જે ભય હતો તે ખરો પડ્યો તેણે ગ્રહણ કરેની સાવ ચેતી નિષ્ફળ થઇ તેણે નરસિંહને છાવણીમાંથી ગોવિંદગઢ મોકલી દીધા તેથી નંદરામ તેનાપર કૃપિત થયો અને તેણે તેને રાજક્રોધનો ભય દર્શાવ્યો, પરંતુ તેજસ્વી વીર ઇંદ્રસિંહે જણાવ્યું કે-"મેં રાજપૂતોચિત કાર્ય કર્યું છે અને તેનું ફળ ભોગવવાને માટે હું તૈયાર છું તેનો મને કિંચિત્ પણ ભય નથી" આથી ઇંદ્રસિંહપ્રત્યે અંબરપતિ અત્યંત ક્રોધિત થયા

નાથાવતશાખાના સામંતોમાં સામોત અને ચૌમૂના સામંતો મુખ્ય હતા તેમાં પ્રથમ શાખાના સામોતના સામંત અધિક સન્માનિત હતા તેમને રાવલની ઉપાધિ પ્રાપ્ત થઇ હતી અને તેઓ ત્રીજા પંક્તિના અગણિત સામંતોની ઉપર સત્તા ચલાવતા હતા, પરંતુ ચૌમૂના સામંત દીર્ઘકાળથી સામંતના ઉક્ત પદ, સન્માન અને સત્તાની ઇર્ષ્યા કરતા હતા અને તેને પોતે પ્રાપ્ત કરવાની હતા, તેથી ઉભય સામંતકુલોની વચ્ચે અનેકવાર ઝગડાબખેડા થતા અને રક્ત જ્યારે ઉપરોક્ત પ્રકારે સામોતના સામંત ઇંદ્રસિંહ અંબરરાજની ક્રોધદૃષ્ટિમાં સંધિનો લાભ લઇ ચૌમૂના સામંત શીઘ્ર જયપુરની રાજસભામાં

સર્વશ્રેષ્ઠ સામંતનુ પદ તથા ઉપાધિ પ્રાપ્ત કરવાને અર્થે અકબરના મહારાજને પુષ્કળ રૂપિયા નજર કરવાને તૈયાર થયા જયપુરના મહારાજ ચૌમૂના સામંતની ઉક્ત પ્રાર્થનાથી શીઘ્ર તેમની અભિલાષા પૂર્ણ કરવાને સંમત થયા આ સમયે પણ સામોતનો સામંત ઇંદ્રસિંહ નંદરામની સમીપજ નિવાસ કરતો હતો ઇંદ્રસિંહને શીઘ્ર અકબરરાજની તરફથી એવા આશયની આજ્ઞા થઇ કે, 'તમે જે અપરાધ કર્યો છે તેના દંડસ્વરૂપે અમે તમારો દેશ અમારા અધિકારમા લઇ લીધો છે, માટે તમે સત્વર સામોતથી દૂર થઇ જાઓ સામોતના સામંત ઇંદ્રસિંહે રાજાની ઉક્ત આજ્ઞા પ્રાપ્ત થતા તેનુ પાલન કરવામા કિંચિન્માત્ર પણ આનાકાની કરી નહિ, પરંતુ યથાર્થ રાજભક્તની પેઠે આજ્ઞાપત્રિકા મસ્તકપર ધારણ કરી શીઘ્ર સામોત તરફ ગમન કર્યું ત્યા તેની જે કાઈ ધનસંપત્તિ હતી તે સર્વને લઇ તે પોતાના કુટુંબસહિત ચિરકાલને માટે સામોતનો ત્યાગ કરી નિરાશ્રિત અવસ્થામા મારવાડના રાજ્યને આશ્રયે ચાલ્યો ગયો અલ્પ અવધિ પછી સામોતના તેજ અધીશ્વરની સ્ત્રીને અકબરરાજની તરફથી પીપલી નામના ગામનો અધિકાર પ્રાપ્ત થયો ઇંદ્રસિંહ વૃદ્ધાવસ્થામા પોતાના મૃત્યુને અત્યંત નિકટ આવેલુ જોઇ અંતે પોતાની જન્મભૂમિમા અને સ્વજાતિમા પ્રાણત્યાગ કરવાને માટે તે ગામમા ચાલ્યો ગયો ઇંદ્રસિંહની આવી રાજભક્તિપરથી પ્રતીત થાય છે કે તે પરમ પ્રશંસનીય પુરુષ હતો ઇંદ્રસિંહ સ્વભાવથીજ અસીમ સાહસિક અને વીરપુરુષ હતો જો તે ધારત તો અવશ્ય પુષ્કળ સેના એકત્રિત કરીને અકબરરાજના ઉક્ત અન્યાયમૂલક આચરણની વિરુદ્ધ ખડા થઇ પોતાના પિતાની ભૂમિની રક્ષા કરી શકત પરંતુ તેણે કેવળ રાજભક્તિને લીધેજ સ્વાર્થત્યાગ કર્યો હતો

હવે આપણે ખંડેલાતરફ દૃષ્ટિપાત કરીશુ ખંડેલાપતિ નરસિંહ અકબરપતિની ખફાદૃષ્ટિમા આવી પડયા હતા અકબરના સેનાપતિ નંદરામ હલદિયાએ જ્યારે ખંડેલાના સમસ્ત પ્રદેશના આધિકારની સનંદ પ્રતાપસિંહને અર્પણ કરી, ત્યારે તે પરમ પ્રસન્ન થઈ પોતાની સેનાસહિત ખંડેલામા આવ્યો તેણે ખંડેલાપર અધિકાર સ્થાપિત કરી સૌથી પહેલા નરસિંહે નગરની રક્ષા અર્થે જે દુર્ગસ્વરૂપ તોરણ બંધાવ્યુ હતુ અને જેની ઉપરથી તેમણે પ્રતાપના પિતાની ઉપર ગોળાની વૃષ્ટિ કરી હતી, તે તોરણ તોડી નાખીને ભૂમિભેગુ કરવાની આજ્ઞા કરી આ તોરણની ઉપર ગણેશની એક મૂર્તિ હતી ગણેશદેવતા સિદ્ધિદાતા અને સર્વ કલાના વિધાતાતરીકે પૂજાય છે દુર્ભાગ્યવશ તોરણ તૂટતાની સાથે તે ગણપતિની મૂર્તિ પણ તૂટીફૂટીને ચૂર્ણ થઈ ગઇ તે છતા પણ પ્રતાપસિંહ તે તોરણને ભૂમિભેગુ કરી ખંડેલાના શાસનનો બંદોબસ્ત કરી રેવાસોપર અધિકાર સ્થાપિત કરવાને માટે ગયો પોતાના બાહુબળથી રેવાસો જીતી પ્રતાપસિંહે નંદરામ હલદિયાના આધિકારીઓની કેટલીક સેના લઇ જે ગોવિંદગઢ નામના કિલ્લામા નરસિંહ રહેતા હતા તેપર આક્રમણ કર્યું તેણે ગોવિંદગઢથી બે કોશ અને રાનોલીથી ચાર કોશના અંતરપર આવેલા ગોરા નામના સ્થાનપર છાવણી નાખી. રાનોલીના જે સામંતો અદ્યાપિ પોતાના અધીશ્વર હતભાગી નરસિંહના પક્ષમા રહ્યા હતા, તેમણે પોતાનો દૂત હલદિયાની પાસે મોકલીને તેને કહેવરાવ્યુ કે-"અકબરરાજને જે કર નરસિંહની પાસેથી મળે છે તે સર્વ અમે આપવાને તૈયાર છીએ અને જો આપ નરસિંહને તેનો પૂર્વાધિકાર અર્પણ કરશો તો આપને યથેષ્ટ પુરસ્કાર આપવામા આવશે" આ પ્રસ્તાવથી નંદરામે પુષ્કળ ધન પ્રાપ્ત થવાની આશાથી પુનઃ પ્રપંચજાળનો વિસ્તાર કર્યો તેણે થોડી સેનાસહિત ખંડેલામા જઇ ઉક્ત સામંતોને કહેવરાવી મોકલ્યુ કે- ગોવિંદગઢથી નરસિંહની સેના પાસે રાત્રિના સમયે અમારાપર આક્રમણ કરાવજો આક્રમણ થતા અમે સેનાસહિત પરાસ્ત થઇને શીઘ્ર ત્યાથી નાસી જઇશુ આમ કરવાથી પ્રતાપસિંહ કાઈ જાણી શકશે નહિ અને આપણુ કાર્ય સિદ્ધ થઇ જશે" નંદરામનો ઉક્ત ગુપ્ત સંદેશો સાંભળી નરસિંહના સૂર્યમલ અને બાઘસિંહ નામના બે ભ્રાતાઓ ગોવિંદગઢથી દોઢસો સશસ્ત્ર સૈનિકો લઈ ના સમયે બહાર પડયા અને તેમણે હલદિયાની સેનાપર કૃત્રિમ આક્રમણ કર્યું, જેથી તે પરાસ્ત નાસી ગઇ અને તે શુભપ્રસંગે ઉક્ત વિજયી સેનાએ ખંડેલાપર પોતાનો અધિકાર લીધો આ ઘટનાથી પ્રતાપસિંહ અસંત ક્રોધિત થયો અને તેણે નરસિંહનો અધિકાર એક પ્રવેશદ્વારપર પુષ્કળ સૈનિકો મૂકવાની આજ્ઞા કરી પરંતુ નરસિંહની સેનાએ

પ્રથમથીજ તે સ્થાનપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો હતો; તેથી પ્રતાપસિંહની તે કામના પણ નિષ્ફળ થઇ. નરસિંહના પક્ષની સેનાનાં દલનાં દલ આવીને ખંડેલામાં પ્રવેશ કરવા લાગ્યાં. પ્રતાપસિંહે બીજો કોઇ ઉપાય નહિ જોઇ પોતાના શત્રુઓને પાણીનો ત્રાસ આપવાને માટે કૂવાઓ પૂરી દેવાની આજ્ઞા કરી. આથી નરસિંહની સેનાને પ્રતાપસિંહની સેનાની સાથે એક પ્રબલ યુદ્ધ થયું અને ઉભયપક્ષોના ઘણા માણસો ઘાયલ થયા. અંતે નંદરામ હલદિયાએ ઉભયપક્ષમાં અંબરરાજની પંચરંગી પતાકા ફરકાવીને યુદ્ધ અટકાવ્યું અને નંદરામના પ્રસ્તાવથી અંતે ઉભયપક્ષોની વચ્ચે સંધિ નિયત થઈ. આ સંધિઅનુસાર પ્રતાપસિંહનો રેવાસોદેશપર અધિકાર થયો અને નરસિંહને ખંડેલારાજ્યનો સમસ્ત પૈતૃકઅધિકાર પ્રાપ્ત થયો.

જો કે ઉકત સંધિઅનુસાર ખંડેલાપ્રદેશમા શાંતિ સ્થાપિત થઇ ગઇ; પરંતુ એ ઉભય કુલોની વચ્ચેનો ઝગડો સર્વથૈવ શાત થયો નહિ. કોઇ કોઇ વખતે તેઓ એકબીજાપર આક્રમણ કરવા લાગ્યા. ગંગોર નામના પર્વોત્સવપ્રસંગે એકવાર મોટો ઝગડો થયો. અંતે એક બીજી મહત્ત્વની ઘટના બન્યાથી શેખાવાટીના સમસ્ત સામંતો એકત્રિત થયા. રાનોલીના સામંતે પ્રતાપસિંહના તાબાના એક સરદારને બંદીવાન કર્યો તેથી શીઘ્ર સમસ્ત શેખાવતો ચમકી ઉઠયા. અંતે સકલ સામંતોએ એકમતથી પોતાના સ્વામી અંબરરાજને મધ્યસ્થ બનાવ્યા. અંબરપતિએ આ ઝગડાની તપાસ કરી અપરાધી મનુષ્યોને દંડ દીધો એટલે સમસ્ત ઉપદ્રવો દૂર થઇ ગયા.

શેખાવાટીના ઉત્તર તરફના સિદ્ધાનીનામની શાખાના સામંતો અને રાયસાલોતોની વચ્ચે ઉકત પ્રકારે અવિશ્રાંત વિવાદ ચાલ્યો, તેથી અનિષ્ટકારક પરિણામ આવ્યું અને તેજ કારણથી શેખાવાટી દેશપર અંબરરાજના અધિકારનો વિસ્તાર ક્રમશઃ વધતો ગયો. અંબરપતિના કરસંગ્રાહક નંદરામ હલદિયાને છલ, બલ, ચતુરાઇ અને પ્રપંચથી અનેક પ્રદેશો હસ્તગત કરી પોતાની સ્વાધીનતાપર હસ્તક્ષેપ કરતો જોઇ શેખાવતસરદારો અત્યંત અપ્રસન્ન થયા. આ સમયની પૂર્વે ઉકત સામંતો અથવા નાના નાના દેશના રાજાઓ જયપુરપતિની સંપૂર્ણ આધીનતામાં હોવા છતા પણ તેમને કોઇ પણ પ્રકારનો કર આપતા નહોતા. માત્ર જ્યારે કોઈ સામંત મરણ પામે ત્યારે તેનો ઉત્તરાધિકારી પોતાના અભિષેકપ્રસંગે અંબરરાજને પોતાના વર્ગનો સૌથી અધિક સામર્થ્યવાન પુરુષ સમજીને તેને કેટલાક રૂપિયા ભેટમાં આપતો હતો; પરંતુ હવે અંબરરાજની સેના વારંવાર સરહદપર દોડધામ કરતી હતી, તેથી સિદ્ધાનીઓએ પોતાના હિતની રક્ષા કરવી આવશ્યક ધારી. નંદરામ હલદિયાએ નવલગઢના સામંતોના તાબાના તુઇનગરને ઘેરી લીધું અને રાનોલીદેશપર પ્રતાપસિંહનો અધિકાર સ્થાપિત કરવાને માટે તેપર આક્રમણ કરી તેને પણ પાયમાલ કરી નાખ્યો. આથી સમસ્ત સિદ્ધાની *સામંતો મહાક્રોધિત થઇ ઉઠયા. જો કે તે લોકો દીર્ઘકાળથી રાયસાલોતોની સાથે વિગ્રહ કરી* તેમના દુશ્મન બની બેઠા હતા; તે છતાં પણ હવે તે ઉભય પક્ષે વિચાર્યું કે આ સમયે એકબીજાથી આલગ રહેવું અશકય છે, તેથી તેઓ શેખાવતશાખાના માંહોમાંહેના ઝગડા સર્વથા નિવૃત્ત કરી દઇ સર્વ એકમત અને એકસંપ થઇ જાતીય સ્વાધીનતા અને ચિરઅધિકારની રક્ષાને અર્થે આગ્રહપૂર્વક તૈયાર થયા. પૂર્વે જે ઉદયપુર નામના સ્થાનમાં સમસ્ત શેખાવતસામંતો કોઇ જાતીય પ્રશ્નની મીમાંસા કરવાને વા પોતાના હિતની રક્ષા કરવાને માટે એકત્રિત થતા હતા, તેજ ઉદયપુરમા આ સમયે તેઓએ સમસ્ત શેખાવતનેતાઓ તથા સામંતોને એકત્રિત થવાની સૂચના આપી દીધી. કોઇના મનમા કોઇ પણ પ્રકારનો સંદેહ ઉપસ્થિત ન થાય અને કોઈ પણ માણસ પ્રપંચ ન રચી શકે, તથા ઉકત જાતીયસમિતિમાં કોઇ કોઇપણ પ્રકારનું અનિષ્ટ કરી શકે નહિ વા પૂર્વઝગડાનું સ્મરણ કરીને વૈર લઇ શકે નહિ, તેટલા માટે એવો બંદોબસ્ત કરવામા આવ્યો કે સર્વ માણસોએ જાતીય પ્રાચીન 'લૂનધાવ'ની ક્રિયા કરવી અર્થાત્ મીઠામાં હાથ નાખી પરસ્પર સદ્ભાવ રાખવાને માટે સોગંદ લેવા.

શીઘ્ર સર્વ સિદ્ધાનીસામંતો પોતાના અનુચરોસહિત નિયત કરેલા સમયે ઉકત ઉદયપુર સ્થાનપર આવી પહોંચ્યા. કેવલ ખંડેલાના અધીશ્વર પ્રતાપસિંહ અને નરસિંહ સિવાય સમસ્ત

ગાયમાલોત સામંતો પણ તે જાતીયમહાસમિતિમાં આવી પહોંચ્યા. નરસિંહ અને પ્રતાપસિંહની વચ્ચે ઝગડો સદાથી ચાલ્યો આવતો હતો તેથી તેમને પરસ્પર અધિક અવિશ્વાસ ઉત્પન્ન થયો હતો, તેથી તેઓ કોઇ પણ પ્રકારે ઉક્ત સમિતિમાં સામિલ થવાનું સાહસ કરી શક્યા નહિ. યથોચિત સમયે ઉક્ત જાતીયસમિતિમાં સર્વની સંમતિથી કાર્ય કરવામાં આવ્યું. સમસ્ત શેખાવાટીદેશના સામંતોમાં જે અંતસ્થ ઝગડો હતો તેને ચિરકાલને માટે તેમણે તિલાંજલિ આપી. ત્યાં એવો ઠરાવ કરવામાં આવ્યો કે જો બે સામંતોની વચ્ચે ઝગડો ઉપસ્થિત થાય તો વર્તમાન સમયમાં જેમ અંબરરાજને તેની મીમાંસા કરવાને માટે નિયુક્ત કરવામાં આવે છે તેમ ભવિષ્યમાં કરવામાં આવશે નહિ. તે વિવાદનો નિર્ણય અથવા કોઇપણ જાતીયહિતની રક્ષા કરવાનું કાર્ય ઉદયપુરમાં જાતીયસમિતિ ભરીને તે દ્વારાજ કરવામાં આવશે અને જો અંબરરાજ બલપૂર્વક અમારા જાતીયહિતપર હસ્તક્ષેપ કરશે તો આવશ્યકતાનુસાર સમસ્ત સામંતોની સેના એકત્રિત થઇ અંબરરાજની સામે ખડી થશે.

શેખાવાટીના સમસ્ત સામંતોને આ પ્રકારે એક મનુષ્યની પેઠે ઉભા થયેલા અને દૃઢપ્રતિજ્ઞ જોઇને જયપુરપતિ અત્યંત ભયભીત થયા. નંદરામ હલદિયાના અત્યાચાર અને ઉપદ્રવોથીજ શેખાવાટીના સામંતોએ આ પગલું ભર્યું છે એમ જાણી જયપુરેશ્વરે શીઘ્ર નંદરામને પદભ્રષ્ટ કર્યો અને તેના પદપર ગોઠારામ નામક એક મનુષ્યને નિયુક્ત કર્યો અને તેને સેનાસહિત શેખાવાટીમાં મોકલ્યો. વળી તેને નંદરામ હદિયને બંદીવાન કરીને જયપુરમાં મોકલી આપવાની આજ્ઞા પણ આપી. નંદરામ હલદિયા જયપુરપતિની આ આજ્ઞાના સમાચાર સાંભળી પહેલેથીજ પલાયન કરી ગયા. તે ચેતી ગયો હતો કે જો હું પકડાઈ જઇશ તો અવશ્ય મને જયપુરના કારાગૃહમાં બંદીવાન કરવામાં આવશે. જયપુરરાજે ઉક્ત નંદરામ અને તેના ભ્રાતા કે જે અંબરના પ્રધાન રાજમંત્રીના પદપર નિયુક્ત થઇને નંદરામના અત્યાચારો અને ઉપદ્રવોમાં સહાય કરતો હતો તેની સમસ્ત જાગીર અને ધનસંપત્તિ જપ્ત કરી લીધી.

નવો નીમેલા સેનાપતિ જાતનો ઠગ્ગ હતો. તે નંદરામ હલદિયાને બંદિ કરવાને તથા તેના તાબાની સમસ્ત સેનાને નષ્ટ કરવાને માટે પુષ્કળ યત્ન કરવા લાગ્યો. નંદરામ હનદિયા જોકે પહેલા અંબરરાજનો સેવક હતો પરંતુ આ સમયે તેમણે તેની સમસ્ત સંપત્તિ જપ્ત કરી તેથી હવે તે પોતાના પૂર્વ સ્વામીને પોતાનો પ્રબલ શત્રુ જાણીને ચોતરફ અત્યાચાર કરવા લાગ્યો અને ગામે ગામ અગ્નિ લગાડવા માંડયો. નવીન સેનાપતિએ નંદરામને પકડવાને અને તેના અત્યાચારોનું નિવારણ કરવાને માટે અંતે શેખાવાટીના સમ્મિલિત સામંતોને સહાયતાને માટે પ્રાર્થના કરી પરંતુ શેખાવાટીના સામંતો અનુભવથી ડહાપણવાળા બન્યા હતા તેથી તેમણે તેને સહસા સહાય આપી નહિ પરંતુ તેઓ આ પ્રકારની સહાયની કિમ્મતતરીકે સૌથી પહેલા યથોચિત સંધિ તથા અંબરપતિની સાથે ભાવી રાજનૈતિક સંબંધ નિર્ધારિત કરવાને તૈયાર થયા. તે સંધિ નીચે પ્રમાણે થઇ હતી—

સંધિપત્ર

પ્રથમ ધારો—નંદરામ હલદિયાએ બલપૂર્વક જેતુઇ અને ગ્વાલા ઇત્યાદિ નગરોપર અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો છે તે નગરો તેના પૂર્વસ્વામીઓને પાછા આપવા.

દ્વિતીય ધારો—શેખાવતસામંતો પ્રથમથી પોતાની ઇચ્છાનુસાર જે કર આપતા આવ્યા છે તે સિવાય કર ગ્રહણ કરવાની અંબરરાજને સત્તા રહેશે નહિ. શેખાવાટીના સામંતો પોતપોતાનો સ્થિર કરેલો કર અંબરની રાજધાનીમાં મોકલતા રહેશે.

તૃતીય ધારો—કોઇપણ કારણથી અંબરરાજની સેના કદિ શેખાવાટીમાં પ્રવેશ કરી શકશે નહિ; કારણ કે તેને લીધેજ ખંડેલાના યુદ્ધમાં વૃથા રક્તપાત થયો છે.

ચતુર્થ ધારો—સમ્મિલિત સામંતો અંબરપતિને સહાય કરવાને માટે એક સેના મોકલશે, પરંતુ તે સેના જેટલા સમયપર્યંત અંબરરાજ્યના કાર્યમાં નિયુક્ત રહેશે તેટલા સમયપર્યંત તેનો ખર્ચ તેમને આપવો પડશે.

ઉક્ત નવીન સેનાપતિની મધ્યસ્થતાથી આ સંધિ અંબરરાજ અને શેખાવતસામંતોની વચ્ચે થઇ. ઉક્ત સમ્મિલિત સામંતોએ સહાયકસેનાના વ્યયને માટે દશહજાર રૂપિયા આગળથી

લઇ પોતપોતાના અનુચરોસહિત જયપુરમા જઇ પોતાના અધીશ્વરને સન્માન દર્શાવ્યુ જયપુરપતિએ તેમનુ સન્માન તે સમયે ભીડાયુ પણ ખરૂ અને તેમને નન્દરામ તથા તેની સેનાને શીઘ્ર પકડવાની આજ્ઞા આપી અનિરુદ્ધશેખાવતે શીઘ્ર કાર્યક્ષેત્રમા ઉતરી પ્રથમ તે ગામોનો ઉદ્ધાર કર્યો કે જેને નન્દરામે બલપૂર્વક મુચની લઇ પોતાના અધિકારમા રાખ્યા હતા પરતુ સામતગણ શીઘ્ર જાણી ગયા કે જો કે અમે સધિઅનુસાર અબરરાજને યથેષ્ટ સહાય કરીએ છીએ તોપણ અબરપતિ પોતાની પ્રતિજ્ઞાનુ પાલન કરી અમારા હિતની રક્ષા કરતા નથી તેમણે ઉક્ત ગામોમાથી નન્દરામની સેનાને નસાડીમૂકી હતી પરતુ રોડારામની સેના આ સમય તે ગામોપર નિશ્ચિતતાપૂર્વક અધિકાર ભોગવતી હતી આ ઘટના જોઈ સમ્મિલિત સામતો અત્યત દુખિત થયા અને તેમણે શીઘ્ર સસનત કરીને મહારાજાને સધિના નિયમો પાળવાની ફરજ પાડવાનો સકલ્પ કર્યો રોડારામની સેના જે નન્દરામની પાસેથી ખુચાવી લીધેના ગામોમા નિવાસ કરતી હતી તે સમસ્ત ગામોપર શેખાવત સામતોએ આક્રમણ કર્યું અને રોડારામની સેનાને ત્યાથી દૂર કરીને તે ગામો તેમના પૂર્વ અધિકારીઓને સોપી દીધા

આ અરસામા અબરપતિએ ખડેલાના રાજા નરસિહની પાસે બાકી કર વસુલ કરવાને માટે એક દૂત મોકલ્યો પરતુ નરસિહે તેને મારી ઠોકીને નસાડી મૂક્યો આ દૂત અબરરાજના મત્રીના કુટુબનો હતો તે ઉક્ત પ્રકારે અપમાનિત અને તાડિત થયો તેથી તે જયપુરના મહારાજાની નિકટ જઇ નેત્રોમા જલ ભરી તેમના ચરણમા પોતાની પાઘડી ઉતારી બોલ્યો – ‘ નરસિહે મારુ ઘોર અપમાન કર્યુ છે ’ અબરના મહારાજાએ સમસ્ત વૃત્તાત સાભળી શીઘ્ર આજ્ઞા આપી ’ ખડેલારાજ્ય ખાલસા કરી નાખો અને નરસિહને બદીવાન કરીને સત્વર જયપુરમા ખેચી લાવો

શીઘ્ર આશારામ નામના એ સેનાપતિને સેનાસહિત ખડેલાપર અધિકાર સ્થાપિત કરવાને માટે મોકલવાના આવ્યો નરસિહ ગોવિદગઢમા જઇ પોતાના અધીશ્વર અબરપતિપ્રત્યે ઉપેક્ષા દર્શાવવા લાગ્યા આશારામ ખડેલામા જઇને તરતજ નરસિહ તથા પ્રતાપસિહ એ ઉભયને એક સાથે પકડવાને માટે પ્રપચજાળનો વિસ્તાર કરવા લાગ્યો નરસિહ તો ગોવિદગઢમાજ રહેતા હતા, પરતુ પ્રતાપસિહ પોતાનાપર કોઇ પણ વિપત્તિની સભાવના નહિ ધારી જયપુરના સેનાની સાથે ખડેલામાજ નિવાસ કરતો હતો પ્રતાપસિહ ધારતો હતો કે નરસિહના અપરાધથી કેવળ તેનાજ હિસ્સાના ખડેલારાજ્યપર જયપુરરાજ્યનો અધિકાર સ્થાપિત થવાની સભાવના છે આ તરફ આશારામે પ્રતાપસિહને કોઇ પણ પ્રકારનો ભય નહિ દર્શાવી કેવલ નરસિહને પકડવાને માટે સૌથી પ્રથમ પ્રપચજાળનો વિસ્તાર કર્યો આશારામે મનોહરપુરપતિ નરસિહને કહેવરાવી મોકલ્યુ કે તમને કોઈ પણ પ્રકારનુ શારીરિક દુખ દેવામા આવશે નહિ રાજપૂતલોકો પ્રતિજ્ઞા અને સોગદની ઉપર ચિરકાલથી વિશ્વાસ મૂકતા આવ્યા છે શરીરમા પ્રાણ હોય ત્યાસુધી પ્રતિજ્ઞાનો ભગ કરવો નહિ એ રાજપૂતજાતિનો સ્વાભાવિક ધર્મ છે મનોહરપુરપતિ આશારામના વચનથી બધાયા અને તેની ઉપર સપૂર્ણ વિશ્વાસ રાખી તેઓ ગોવિદગઢથી બહાર નીકળ્યા તથા ખડેલામા જઇ પહોચ્યા આશારામે તેમનુ આદરસહિત સ્વાગત કરી બાકી કરના સબધમા સધિ કરવાનો પ્રસ્તાવ રજુ કર્યો સધિપત્ર તૈયાર થવા લાગ્યો નરસિહ છાવણી છોડી ગયા ત્યાર પછી આશારામ પણ પોતાની સેના લઈને ત્યાથી કેટલેક દૂર ચાલી ગયો ચતુર આશારામે આ પ્રકારે નરસિહને અસાવધાન અને ગાફિલ કરી દીધા અને પછી ત્રીજે દિવસે પાછા ફરી મધ્યરાત્રિને સમયે તેમનુ ઘર ઘેરી લઈ તેમને તત્કાળ છાવણીમા જવાની આજ્ઞા કરી નરસિહ આશારામની આ પ્રપચજાળથી અત્યત ક્રોધિત થઇ આત્મહત્યા કરવાને ઉદ્યત થયા, પરતુ આશારામે તેમનો તે ઉદ્યોગ પણ નિષ્ફળ કરી દીધો, એટલે નરસિહ કેટલાક વિશ્વાસુ રાજપૂતોની સાથે આશારામની છાવણીમા ગયા

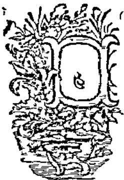
નરસિહને હસ્તગત કરી તેણે પ્રતાપસિહને બોલાવ્યો પ્રતાપસિહ નિર્ભયતાપૂર્વક તેની છાવણીમા ચાલ્યો આવ્યો પ્રતાપસિહ ધારતો હતો કે આ સમયે અવશ્ય હુ સમસ્ત ખડેલાદેશનો અધીશ્વર થઇશ પરતુ ચતુર આશારામે તેને ઘોર વિપત્તિમા નાખવાની તૈયારી કરી હતી, તેની તેને સ્વપ્નમા પણ કલ્પના નહોતી બીજે દિવસે પ્રતાપસિહ અને નરસિહ જે સમયે શસ્ત્રહીન અવસ્થામા ભોજન કરતા

હતા, તે સમયે આશારામની આજ્ઞાથી એક ટુકડીએ સહસા તે ઉભયને બંદીવાન કરી લીધા તેમને ઘોર અપરાધીઓની પેઠે જંજીરોથી જકડીને એક બંધ ગાડીમા પૂરી પાચસે અશ્વારોહીઓ સાથે જયપુરમા મોકલી દીધા જયપુરમા તેમને રાજાના કારાગૃહમા બંદીવાનતરિકે પૂરવામા આવ્યા આ પ્રકારે ઉક્ત ઉભય રાજાઓ બદીવાન થયા તેથી જયપુરના મહારાજા અને તેમનો મંત્રી એ ઉભય અત્યંત ખુશી થયા અને તેઓ આશારામને ધન્યવાદ આપવા લાગ્યા આશારામે રાજાની આજ્ઞાથી સત્વર સમસ્ત ખંડેલાદેશપર અંબરરાજનો ખાસ અધિકાર સ્થાપિત કરી શાંતિની રક્ષાઅર્થે ત્યા પાચસે સિપાઈઓ રાખ્યા જે હલકી પંક્તિના સામંતો ખંડેલાના ઉક્ત ઉભય રાજાઓના તાબામા હતા, તે સર્વને આશારામે તેમના પૂર્વપદપર સ્થાપી રાખ્યા તેમને નિયમિતરીતે કર આપવાની ફરજ પાડી અને તેમની પાસે એવી પ્રતિજ્ઞા કરાવી લીધી કે અમે કદિ કોઈપણ પ્રકારે શાંતિભંગ અથવા ઉપદ્રવ કરીશુ નહિ આ પ્રકારે ખંડેલારાજ્ય પુનઃ અવનતિના કૂપમા પતિત થઈ પરાધીન બની ગયું

अध्याय ३ जो

અંબરપતિની વિરુદ્ધ વાઘસિંહનો વિદ્રોહ-વાઘસિંહની સાથે જયોર્જ ટૉમસનું મળવું-ભયંકર યુદ્ધ-વાઘસિંહનું ખંડેલાના કિલ્લામાં જવું-હનુમંતસિંહે તેની સેના અને તેના બંધુનો કરેલો વધ-વાઘસિંહનું પુનઃ ખંડેલાના કિલ્લાનું જીતવું-અંબરરાજનું ખંડેલા દેશમાં જમાબંધીને માટે એક બ્રાહ્મણનું મોકલવું-એ બ્રાહ્મણનું અપમાનિત થવું-સંગ્રામસિંહનો વિદ્રોહ-તેણે કરેલી લુટફાટ-તેનું મૃત્યુ-જોધપુરની વિરુદ્ધ અંબરરાજ અને શેખાવતસામંતોએ કરેલી એકસંપી-અંબરરાજની સાથે શેખાવતોને થયેલી નવીન સંધિ-નરસિંહ અને પ્રતાપસિંહની કારાગૃહમાંથી થયેલી મુક્તિ-મારવાડના યુદ્ધમાં નરસિંહનું થયેલું મૃત્યુ-અભયસિંહને થયેલી પિતાના પદની પ્રાપ્તિ-અંબરરાજનો વિશ્વાસઘાત-હનુમંતસિંહે ગોવિંદગઢ અને ખંડેલા વગેરેપર સ્થાપિત કરેલો અધિકાર-ખુશાલીરામને થયેલો મુક્તિલાભ અને તેને થયેલી જયપુરરાજ્યના મંત્રીપદની પ્રાપ્તિ-ખંડેલાના ખંડીઆ સામંતોને થયેલા નવીન સનંદની પ્રાપ્તિ-અભયસિંહ તથા પ્રતાપસિંહને થયેલી પોતાના પિતાના અધિકારની પ્રાપ્તિ મહમદશાહની વિરુદ્ધ શેખાવાટીના સામંતોએ સેનાસહિત કરેલું ગમન-અંતસ્થ કલહ-સીકરના સામંત લક્ષ્મણસિંહે ખંડેલાપર કરેલું આક્રમણ-હનુમંતસિંહે પ્રદર્શિત કરેલી વીરતા-તેનું મૃત્યુ-લક્ષ્મણસિંહે ખંડેલાપર સ્થાપિત કરેલો અધિકાર-ખંડેલાના ઉભય અધીશ્વરોનું ચિરકાલને માટે પૈતૃક અધિકારથી વંચિત થવું-તેમને હદપાર કરવા-રાજમંત્રીની સાથે લક્ષ્મણસિંહને થયેલો વિવાદ-વિવાદનું ફળ-સિદ્ધાનીઓનો ઇતિહાસ-લાડખાનીલોકો-શેખાવાટીની મહેસુલ.

વે દીનારામ વોહરા (ઈ० સ० ૧૭૯૮-૯૯) માં જયપુરનો મુખ્ય મંત્રી હતો. તે આશારામે ખંડેલાપર અધિકાર સ્થાપિત કર્યો તે જોઈ શીઘ્ર રાજધાનીનો ત્યાગ કરી સિદ્ધાની સામંતોની પાસેથી કર વસુલ કરવાને માટે શેખાવાટી તરફ ચાલ્યો. દીનારામ ઉદયપુરમા આશારામની સેના સાથે મળી સિદ્ધાનીસામંતોના તાબાના દેશોમાં આવેલા પરશુરામપુર નામના નગરમાં સેનાસહિત ગયો. ત્યાં જઇ તેણે સમસ્ત સામંતોપર આજ્ઞાપત્ર મોકલી સત્વર તેમને ખંડણી ભરવાને ફરમાવ્યું; આટલુંજ કરીને તે સ્વસ્થ રહ્યો નહિ, પરંતુ તેણે શીઘ્ર ખંડણી વસુલ કરવાને માટે પ્રત્યેક પ્રદેશમાં એક એક અશ્વારોહી દલ પણ મોકલી આપ્યું. આ પ્રકારે મોકલવામાં આવતું અશ્વારોહી દલ ધુસ કહેવાય છે. જ્યાંસુધી સામંત કર આપવાને વિલંબ કરે ત્યાંસુધી પ્રતિદિન નિર્ધારિત દ્રવ્ય તે તેની પાસેથી લે છે અને જો સામંત તે આપવાની ના પાડે તો તેની સાથે યુદ્ધ કરવાનો વિચાર કરવામાં આવે છે. જ્યારે જયપુરનો રાજમંત્રી એ અપમાનકારક ઉપાયથી કર લેવાને ઉદ્યત થયો, ત્યારે સમસ્ત સિદ્ધાનીસામંતોએ અત્યંત ક્રોધિત થઈ સર્વની સહી સાથેનો એક પત્ર તેનાપર મોકલી આપ્યો. તે પત્રમાં એમ લખ્યું હતું કે, ' તમે એક મુહૂર્તનો પણ વિલંબ નહિ કરતાં તમારી સેનાને પાછી બોલાવી લ્યો અને તમે સેનાસહિત ઝુંઝુનુમાં ચાલ્યા જાઓ. જો તમે

આમ નહિ કરો તો તમારે તેનું અનિષ્ટકારક ફળ ભોગવવું પડશે જો તમે ઝુંઝનુમાં જશો તો સામંતોના કરના જે દશ હજાર રૂપિયા એકત્રિત થયા છે, તે તમને શીઘ્ર મળશે' શેખાવાટીના સમસ્ત સામંતોએ એકમત થઇ ઉક્ત પત્ર લખ્યો હતો, પરંતુ ખંડેલાના અદીરાજનો ભ્રાતા વાઘસિંહ કોઇ પણ પ્રકારે તેમાં સમ્મત થયો નહિ શેખાવાટીદેશના સમસ્ત સામંતોએ એકત્રિત થઇ થોડાજ દિવસોપૂર્વે અંબરરાજની ઉપર મહાન ઉપકાર કર્યો હતો અને નંદરામની પ્રબળતા વિનષ્ટ કરવાને માટે અંબરની સેનાને સહાય કરી હતી, તે છતાં પણ અંબરપતિએ તેનું વિપરીત પ્રતિફળ આપ્યું, તેથી વાઘસિંહ તેનાપર અત્યંત ક્રોધિત થયો હતો અંબરરાજની સાથે શેખાવતોને પહેલાં જે સંધિ થઈ હતી તેના એક ધારામાં એવો પણ ઉલ્લેખ હતો, કે શેખાવતો જ્યાંસુધી કર આપતા રહે ત્યાંસુધી અંબરરાજે શેખાવાટીદેશમાં સેના મોકલવી નહિ સંધિના આ ધારાનો ભંગ કરી અંબરની સેનાએ જ્યારે શેખાવાટીદેશમાં પ્રવેશ કર્યો ત્યારે વાઘસિંહે તત્કાળ પોતાના બાહુબળથી પોતાની જન્મભૂમિની રક્ષા કરવાનો દૃઢ સંકલ્પ કર્યો વાઘસિંહનો આ સંકલ્પ જાહેર થતાંજ બેતાલીસ રાજપૂતો તેને આવી મળ્યા વાઘસિંહે તે દળની સહાયથી સીકરના અધીશ્વરની પાસેથી સિંઘાના અને ફતેપુરનો કર લઈ તે સમયના સુપ્રસિદ્ધ જ્યોર્જ ટૉમસ નામક યુરોપીઅન સેનાપતિને પોતાની પાસે બોલાવી લીધો જ્યોર્જ ટૉમસ આ સમયે વિવાદગ્રસ્ત રાજપૂતજાતિના ગમે તે એક પક્ષમાં નિયુક્ત થઇ ધનોપાર્જન કરવાને માટે વ્યગ્ર થઇ રહેલો હતો તે પોતાના થોડાક શિક્ષિત સિપાઇઓસહિત વાઘસિંહની સાથે મળી ગયો વાઘસિંહ આ સુપ્રસિદ્ધ સેનાનાયકની સહાય મળતાં સત્વર અંબરરાજની સાથે બાથ ભીડવાને તૈયાર થયા જો કે આ સમયે જયપુરરાજની પાસે પગારદાર અને સામંતસેના મળીને વાઘસિંહ અને ટોમસની સેના કરતાં વિશેષ સાગુણો હતા, તો પણ જ્યોર્જ ટોમસ પોતાની સામાન્ય તેની શિક્ષિતસેનાની સહાયથી સમસ્ત રાજસ્થાનમાં સર્વના ભયનું કારણ થઇ પડયો હતો આથી જ્યારે તેણે પોતાની સેનાસહિત વાઘસિંહના પક્ષનું અવલંબન કર્યું ત્યારે રાજપક્ષની સેના સંખ્યામાં અધિક હોવા છતાં પણ બળમાં હીન થઇ ગઇ જ્યોર્જ ટોમસે જયપુરના સેનાપર એવા બળવિક્રમપૂર્વક આક્રમણ કર્યું કે જયપુરનો સેનાપતિ રોડારામ તેના આક્રમણનો વેગ સહન નહિ થઇ શકવાથી રણક્ષેત્ર છોડીને પલાયન કરી ગયો ટોમસે જયપુરની ઘણી તોપો હસ્તગત કરી લીધી પ્રધાન સેનાપતિની ભીરુતાથી જયપુરને જે કલંક લાગ્યું તેને નિવૃત્ત કરવાને તથા તોપખાનું પુનઃ પોતાને હસ્તગત કરવાને માટે અંબરરાજની તરફથી ચોમૂના સામંત રણજિતસિંહે સંપૂર્ણ સામંતસેના એકત્રિત કરી પ્રબળતાપૂર્વક જ્યોર્જ ટોમસપર આક્રમણ કર્યું આ પ્રબળ સમરમાં રણજિતસિંહને વિજય પ્રાપ્ત થયા જો કે તેમણે શત્રુના હાથમાંથી તોપખાનું છીનવી લીધું તોપણ તેઓ અત્યંત ઘાયલ થયા અને તેમની સેના પણ ઘણી મરી ગઇ બાગારોતરાખાના બે નેતાઓ બહાદુરસિંહ અને પદ્મસિંહ પણ ગોળાના ઘાવાથી હત થયા પરંતુ અંતે જ્યોર્જ ટોમસનો સંપૂર્ણ પરાજય થયો અને પ્રાણના ભયથી તેની સમસ્ત સેના નાસી ગઇ

જયપુરના કારાગૃહમાં બંધ રહેલ દશામાં પડેલા ખંડેલાના બે અધીશ્વરો નરસિંહ અને પ્રતાપસિંહ વાઘસિંહને ઉદ્યોગી અને પ્રભાવશાળી જાણી પોતાની સહાયતાથી મુક્તિ થવાની આશા ધારણ કરવા લાગ્યા વળી તેમજ પોતાની આ આશા પૂર્ણ કરવાને માટે તેનાપર ઉત્સાહસૂચક સંદેશા પણ મોકલ્યા તદુપરાંત તેઓએ રોડારામની સહાય મેળવવાને પણ પ્રયાસ કરવા માંડ્યા તેઓ પોતાનો આ ઉદ્દેશ પાર પાડવાને માટે રોડારામની સાથે ગુપ્ત રીતે મસલત કરવા લાગ્યા રોડારામે કહેવરાવી મોકલ્યું કે જો પ્રતાપ રાવસાહેબનાં એક દાસી નારી સાથે મળી જાય તો આપની આશા પૂર્ણ થશે આ કાર્યને માટે વાઘામહેતાને પસંદ કરવામાં આવ્યો વાઘસિંહ પોતાના સામર્થ્યને માટે સુપ્રસિદ્ધ હતો જે રાજપુરુષ હાલમાં અંબરરાજની તરફથી ખંડેલામાં શાસન કરતો હતો, તે પણ વાઘસિંહના પ્રભુત્વની સહાયથી જ ખંડેલારાજનું મહેસુલ વસુલ કરી ભૂમિસંબંધી નવીન વ્યવસ્થા કરવાને સમર્થ થયો હતો તેને હસ્તગત કરી રાખવાને માટે ઉક્ત શાસકે તેને ખંડેલામાં રહેવાની આજ્ઞા કરી હતી વાઘસિંહ ઘણી દોડી તે સમસ્ત ખંડેલાના મહાલયમાં નિવાસ કરતો

હતો એવામાં જયપુરના સેનાપતિએ વાઘસિંહને એક સ્વજાતીયસેના સહિત આવીને મળવાની આજ્ઞા આપી, તેથી વાઘસિંહ પોતાના ભ્રાતા લક્ષ્મણસિંહને ખંડેલામાં મૂકી પોતે જયપુરના સેનાપતિને જઈ મળ્યો.

ખંડેલાના પૂર્વસ્વામી રાજ્યકેદી પ્રતાપસિંહના પુત્ર હનુમંતસિંહે જ્યારે સાંભળ્યું કે વાઘસિંહ રાજાની સેનાની સાથે મળી ગયો છે, ત્યારે તેણે આ શુભ અવસર જાણી ખંડેલાનો કિલ્લો છતી લેવાનો વિચાર કર્યો. રાત્રિના સમયે તેણે કેટલીક સશસ્ત્ર સેનાસહિત ખંડેલા આગળ આવી દુર્ગની દિવાલનું ઉલ્લંઘન કરી, કિલ્લામાં પ્રવેશ કરી સાવધાનતાપૂર્વક ખંડેલાની સમસ્ત સેના અને લક્ષ્મણસિંહનો વધ કરી તે કિલ્લો છતી લીધો. વાઘસિંહ આ સમયે રણોનીમાં હતો. તેણે જ્યારે દુર્ગ હનુમંતસિંહના હાથમાં ગયાની અને પોતાના ભ્રાતાનો વધ થયાની વાત સાંભળી, ત્યારે તેણે શીઘ્રતાથી ખંડેલામાં આવી તેને ઘેરી લીધો. વાઘસિંહ બહારથી અસ્ત્ર ચલાવવા લાગ્યો અને હનુમંતસિંહ અંદરથી ગોળાની વૃષ્ટિ કરવા લાગ્યો, પરંતુ હનુમંતસિંહે ઘણી નાની વયના લક્ષ્મણસિંહના હત્યા કરી હતી, તેથી નગરવાસીઓ તેનાપર અત્યંત ક્રોધિત થયા હતા. આથી તેઓ આ સમરે વાઘસિંહને પ્રબળ સહાય આપવા લાગ્યા. સ્ત્રીઓ સુદ્ધાં તેને સહાય કરવા લાગી. વાઘસિંહ પ્રબળ વિક્રમપૂર્વક કિલ્લો છતવાને પ્રવૃત્ત થયો. હનુમંતસિંહની સેનાએ પોતાના પ્રભુપર ભયંકર વિપત્તિ આવેલી જોઇ છેવટે યુદ્ધ કરવા માંડ્યું, પરંતુ જયની આશા નહિ રહેવાથી અંતે તેણે સંધિના પ્રસ્તાવની સૂચના આપનારી શ્વેત પતાકા દર્શાવી કિલ્લાનો દરવાજો ખોલી મૂક્યો. વાઘસિંહ સાનંદ કિલ્લામાં પ્રવેશી ગયો. અંદર જઇ તેણે પોતાના સુકુમાર ભ્રાતાની હત્યા કરનાર હનુમંતસિંહપર ઉચિત વૈર લેવાનો ઇરાદો રાખ્યો હતો, પરંતુ તે પ્રથમથીજ કિલ્લાની બહાર નીકળીને નાસી ગયો હતો. આથી વાઘસિંહની વૈર લેવાની આકાંક્ષા મનમાં ને મનમાંજ રહી ગઇ.

આ તરફ દીનારામને ગજમંત્રીના પદપરથી ભ્રષ્ટ કરવામાં આવ્યો અને માનજીદાસ તે પદપર નિયુક્ત થયો. રોડારામ પૂર્વકથિત યુદ્ધમાં પરાજિત અને કલંકિત થયો નહોતો, તેથી તે અદ્યાપિ શેખાવાટીદેશના કરસંગ્રાહકના પદપર નિયુક્ત હતો. તેણે ખંડેલાના એક બ્રાહ્મણને વાર્ષિક વીસ હજાર રૂપિયાનો જમાબંધીનો ઇજારો આપ્યો હતો. તેણે પ્રથમ વર્ષમાં અદ્ભુત લાભ દર્શાવ્યો. આથી તેને પુનઃ બે વર્ષનો ઇજારો આપવામાં આવ્યો. આ સમયે જયપુરરાજ્યની મિનહપોશસેના (કર ઉઘરાવનારા સેના) એ બ્રાહ્મણના હાથનીચે હતી. એ બ્રાહ્મણ આ સેનાની સહાયથી ખંડેલાના જે સામંતો અત્યારસુધી સ્વાધીનતાપૂર્વક રહેતા હતા, તેમની પાસેથી પણ બળપૂર્વક કર સંગ્રહ કરવાને પ્રવૃત્ત થયો. જે સામંતોએ તેને કર આપવાનો અસ્વીકાર કર્યો તેમનાપર તેણે સેનાસહિત આક્રમણ કરી તેમના કિલ્લા હસ્તગત કરી લીધા. આ રીતે તેણે અનેક સામંતોને સંપત્તિવિહીન કર્યા. જો કે જયપુરપતિએ પ્રતાપસિંહ અને નરસિંહને બંદીવાન કરીને સંપૂર્ણ ખંડેલાદેશપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો હતો, પરંતુ તેમણે એ ઉભય અધીશ્વરોની ખાસ ભૂમિસિવાયના સંપૂર્ણ ભૂખંડના અધીશ્વરોના સાથે સંધિ કરીને તેમની પાસેથી નિયમિતરીતે કર લેવાનો બંદોબસ્ત કર્યો હતો; પણ આ સમયે ઉક્ત બ્રાહ્મણે તેમનાપર પણ આક્રમણ કરીને અત્યાચાર કરવા માંડ્યો. આથી ખંડેલાના સમસ્ત રાયસાલોતસામંતો અત્યંત ક્રોધિત થયા અને તેમણે તેનાપર વૈર લેવાને માટે સંહારકમૂર્તિ ધારણ કરી સેના સજ્જ કરી. તેમને નરસિંહ અને પ્રતાપસિંહની તરફથી એવા સમાચાર પ્રાપ્ત થયા કે હવે તેમને જયપુરના કારાગૃહમાંથી મુક્ત થવાની કાંઇ પણ આશા નથી. આથી તેમનો ક્રોધ વૃદ્ધિગત થયો. જ્યારે સમસ્ત આશા નષ્ટ થાય છે, ત્યારે રાજપૂતજાતિ પરમ ક્રોધિત થઇને મહા ભયંકર કાંડ ઉપસ્થિત કરી દે છે. આજ નિયમાનુસાર ખંડેલાના સામંતોએ પણ પોતાની ઉપર અત્યાચાર કરનાર માણસોપર અત્યંત ભયાનક વૈર લેવાનો દૃઢ સંકલ્પ કર્યો. તેમણે સૌથી પહેલાં ઉક્ત બ્રાહ્મણના અધિકારનીચેના ખંડેલાનગરપર આક્રમણ કર્યું. દારુણ યુદ્ધ થવા લાગ્યું. બ્રાહ્મણની પાસે સાત હજાર દારૂપથી સેના હતી, તથાપિ સમ્મિલિત સામંતોએ તે સેનાને વિધ્વસ્ત કરી ઉક્ત બ્રાહ્મણને નસાડી મૂકી નગર લૂટી લીધું. આ પ્રકારે તેમણે પહેલેજ સપાટે જયલક્ષ્મી પ્રાપ્ત કરી, જયધ્વનિથી શેખાવાટીને કંપાયમાન કરી, પછી જયપુરરાજ્યમાં પ્રવેશ કરી અ-

નેક ગામો અને નગરો લૂટી લીધા જયપુરની મહારાણીની ખાસભૂમિમાં જઇને તેઓ તેનો વિધ્વંસ કરવા લાગ્યા આથી જયપુરના મહારાજા અત્યંત ક્રોધિત થયા અને તેમનું દમન કરવાને માટે તેમણે પુન એક નવીન સેના મોકલી ઉભય પક્ષોની વચ્ચે ભયંકર સંગ્રામ થયો અંતે સામંતો અત્યંત હીનબલ થઇ ગયા શેખાવતી અને બીજા અનેક પ્રદેશોના સામંતોએ અંતે જયપુરનાથની સાથે સંધિ કરી તેમની આધીનતા સ્વીકારી પરંતુ રાયમાનની કનિષ્ઠ શાખામાં ઉત્પન્ન થયેલા સામંતોએ કોઇ પણ પ્રકારે તેમની આધીનતા સ્વીકારી નહિ. તેમણે સ્વદેશનો ત્યાગ કરી બિકાનેર અને મારવાડમાં જઇ ત્યાંના અધીશ્વરોનું શરણ ગ્રહણ કર્યું પ્રતાપસિંહના જાતિબંધુ સૂજાવાસના સામંત સંગ્રામસિંહ મારવાડમાં અને વાઘસિંહ તથા સૂર્યસિંહ બિકાનેરમાં ચાલ્યા ગયા ત્યાંના રાજાઓએ તેમને અભયવચન આપી તેમના ભરણપોષણને માટે જાગીરો અર્પણ કરી તેઓ અલ્પ સમયપર્યંત આ પ્રકારે રહ્યા અને પછી પુન પ્રબલ સેના એકત્રિત કરી જયપુરનો વિધ્વંસ કરવાને માટે ચાલ્યા

વીરશ્રેષ્ઠ સંગ્રામસિંહ ઉક્ત ઘરબારવિનાના સામંતવૃંદના નેતાના પદપર નિયુક્ત થઇ લીધ અંબરમાં ગયા અને તે દેશના અનેક ભાગો લૂટી તેનો વિધ્વંસ કરવા લાગ્યા વળી તેઓ અનેક સ્થાનોના નિવાસીઓની ૫ સેથી ૬ લઇને જયપુરરાજ્યના નાના નાના કિલ્લાઓપર આક્રમણ કરી ક્રૂર રીતે રાજ્યની સેનાનો નાશ કરવા લાગ્યા ઉક્ત સમ્મિલિત સામંતોએ આ પ્રકારે લોનરફ અર્થાત્ સાગ્ર પ્રદેશની અંતે રાજધાની જયપુરની અત્યંત નિકટ જઇ ખોહનગર લૂટી લીધું આ સ્થળે તેમણે પુષ્કળ ઘોડાની લૂટ કરી હતી સંગ્રામસિંહ એક પછી એક વિજય પ્રાપ્ત કરીને અંતે એટલા બળવાન થઇ ગયા કે તે ગમે તેવા અસીમ સાહસના કામ કરવાને કિંચિત્ પણ વિલંબ કરતા નહોતા તેમના આ પ્રકારના ઉપદ્રવ અને અત્યાચારથી પ્રજાને ઘણું સંકટ સહન કરવું પડ્યું અને અંતે જયપુરમાં ચોતરફ લોકો હાહાકાર પોકારવા લાગ્યા તેઓ સંગ્રામસિંહદ્વારા પોતાની સમસ્ત સંપત્તિનો નાશ થયેલા જણાવી સહાયને માટે પ્રાર્થના કરવા લાગ્યા આ સમાચારથી જયપુરના મહારાજા ભયભીત થઇ લીધ વિદ્રોહીઓના નેતા સંગ્રામસિંહની સાથે સંધિ કરવાને તૈયાર થયા વિસાપાપ્રદેશના સિદ્ધાનીસામંત શ્યામસિંહે જયપુરના મહારાજાના પ્રતિનિધિસ્વરૂપે સંગ્રામસિંહની પાસે જઇ સંધિનો પ્રસ્તાવ ઉપસ્થિત કર્યો અને ભવિષ્યમાં જયપુરેશ્વરનું કાંઇ પણ અનિષ્ટ નહિ કરવાને માટે રાજપૂતરીતિઅનુસાર સંગ્રામસિંહને વચનબદ્ધ કરી લીધા સંગ્રામસિંહે શ્યામસિંહના વચનપર વિશ્વાસ મૂકી રાજધાની જયપુરમાં જઇ જયપુરપતિનો સાક્ષાત્કાર કરવાની સમ્મતિ પ્રગટ કરી કેટલાક દિવસ પછી તેજસ્વી વીર સંગ્રામસિંહે પોતાની વિજયી સેના સહિત જયપુરનગરમાં પ્રવેશ કર્યો તથા નગરમાં ગયા કે તરત જ અનેક જાતિના લોકો એકત્રિત થઇ તેમનાપર તીક્ષ્ણ દૃષ્ટિ કરવા લાગ્યા વિનીત પરિવારે લોકોએ જોયું કે પોતાનામાંના કોઇનો ઘોડો તે કોઇનું ઉંટ સંગ્રામસિંહે છીનવી લીધું હતું તેની સાથે જ તેમણે જયપુરમાં પ્રવેશ કર્યો છે પરંતુ સંગ્રામસિંહની પ્રતિભા જોઇ કોઇપણ પોતાના અશ્વ કે ઉંટને પાછા લેવાની પ્રાર્થના અથવા દાવો કરી શક્યું નહિ

રાજમંત્રી માનરામ મનમાં એવો વિચાર કરતો હતો કે સંગ્રામસિંહ નગરમાં પ્રવેશ કરે કે તરત જ કોઇને કોઇ પ્રકારે તેમને બંદીવાન કરી તેના કંટકને ઉખેડી નાખવો જો કે જયપુરપતિની પક્ષેથી તેમણે પોતાનું સંરક્ષણ કરવાનું વચન લીધું હતું જયપુરના મહારાજ પોતાની પ્રતિજ્ઞાનો ભંગ કરે તો તેમને કેટલું મહાકલંક લાગે તેની તેણે કિંચિત્ પણ પરવા કર્યા વિના સંગ્રામસિંહને બંદીવાન કરવાનો નિશ્ચય કર્યો શ્યામસિંહ કે જેઓ રાજાના શબ્દપર વિશ્રામ રાખીને સંગ્રામસિંહની સાથે વચનબદ્ધ થયા હતા તેમને મંત્રીના ગુપ્ત હેતુની ખબર પડતાં તરત જ તેમણે સંગ્રામસિંહને સમસ્ત હકીકત કહી દીધી ૪૮ કલાક પછી જયપુરના મહારાજાને ખબર મળી કે સંગ્રામસિંહ જયપુરનો ત્યાગ કરી તત્કાળ ચાલ્યા ગયા છે અને નગર તથા લાખાનીગ રજપૂતો પણ તેમની સાથે મળી ગયા છે સંગ્રામસિંહ આ સમયે એક હજાર અશ્વારોહીઓના નેતા હતા

સંગ્રામસિંહે પોતાની સેનાનું બળ વધારી અસીમ સાહસપૂર્વક જયપુરપતિની ખાસભૂમિમાં પ્રવેશ કરી ગામો અને નગરો લૂટવા માંડ્યા તે સૌથી પહેલા પ્રત્યેક ગામ અને નગરના નિવાસીઓ

ની પાસેથી કર લેવાને માટે દૂત મોકલવા લાગ્યા જે લોકો તેમની માગણી પૂર્ણ કરતા તેમનાપર તો તેઓ કોઇપણ પ્રકારનો અત્યાચાર કરતા નહિ, પરતુ જે લોકો તેમને કર આપતા નહિ તેમના પ્રધાન પ્રધાન નેતાઓને બદીવાન કરીને તે લઇ જતા અને જ્યારે તેમની પાસેથી કર મળતો ત્યારે તેઓ તેમને છોડી મૂકવાને ક્ષણમાત્રનો પણ વિલબ કરતા નહિ પરતુ જે લોકોએ તેમને જરા પણ કર આપવાની સ્પષ્ટ ના પાડી તેમના ગામો અને નગરો લૂટી લઇ તેમનુ સમસ્ત ધન ઉંટપર લાદીને તેઓ લઇ જવા લાગ્યા સગ્રામસિંહે આ પ્રકારે જયપુરનાજની ખાસભૂમિના ઘણા સ્થાનો લૂટી અને જયપુરની બીજી રાણીના અધિકારનીચેના માધોપુરપર ઘેરો નાખ્યો ત્યા ભયકર યુદ્ધ થયુ તેમા સહસા એક ગોળી આવીને સગ્રામસિહના મસ્તકમા લાગી અને તે આઘાતથીજ તેમના પ્રાણ ગયા તેમના શબને શીઘ્ર ગનોલીમા નઈ જઈ ત્યા તેને અગ્નિદાહ કરવામા આવ્યો સગ્રામસિહના મૃત્યુ પછી તેમનો પુત્ર પોતાના પિતાના મૃત્યુનો બદલો લેવાને માટે તેમના જેવોજ મહાપરાક્રમી બની ચોતરફ અત્યાચાર અને લૂટફાટ કરવા લાગ્યો અને જયપુરપતિએ તેની સાથે સધિ કરીને તેને તેના પિતાના તાબાનો સુજાવાસ દેશ અર્પણ કરી દીધો અને તેના લૂટારૂદળને ભગ્ન કરી નાખ્યુ

જે સમયે આ ઘટના બની તે સમયે અબરના સિહાસનપર મહારાજા જગતસિહજી વિરાજમાન હતા અને રાયચદ અબરના મુખ્ય મત્રીના પદપર નિયુક્ત હતો આ સમયે સમસ્ત રાજસ્થાનમા પરમ સૌંદર્યવાન કૃષ્ણાકુમારીને લીધે મહા યુદ્ધાનલ પ્રજ્વલિત થઇ ઉઠયો હતો આ યુદ્ધના યોગથી શેખાવાટીના સામતોની પૂર્વશોચનીય અવસ્થા આ સમયે અધિક શોચનીય બની હતી આ સમયે પોકર્ણના સામત સવાઇસિહે મારવાડપતિ ભીમસિહના પુત્ર ધોકળસિહને પોતાની સાથે લઇ જયપૂરના મહારાજાનો આશ્રય ગ્રહણ કર્યો હતો જયપુરના મુખ્ય મત્રી રાયચદે જગતસિહની સાથે કૃષ્ણાકુમારીનુ લગ્ન કરવાને યથાસાધ્ય પ્રયત્ન કર્યો તેણે પોતાના સ્વામીના સેના વૃદ્ધિગત કરવાને માટે શીઘ્ર શેખાવાટીના અસતુષ્ટ સામતોને હસ્તગત કરવાનો પ્રયત્ન કર્યો મત્રીવર રાયચદે સૌથી પહેલા પોતાના ભત્રીજા કૃપારામને શેખાવાટીના સામતોની પાસે મોકલ્યો કૃપારામે તેમની પાસે જઇ કૃષ્ણસિહને પોતાનો પ્રતિનિધિ બનાવ્યો અને તેના પ્રયાસથી સર્વ શેખાવતસામતો સેનાસહિત ઉદયપુરના માર્ગમા એકત્રિત થવા લાગ્યા

આ શુભ અવસરપર અબરરાજની કૃપાથી પોતાની પૂર્વસ્વાધીનતા પ્રાપ્ત કરવાને સમર્થ થઇ ઉક્ત સામતો પોતાના સર્વશ્રેષ્ઠ નેતા ખડેલાપતિ નરસિહ અને પ્રતાપસિહનો બદીવાન અવસ્થામાથી ઉદ્ધાર કરવાને પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા મહારાજા જગતસિહ પોતાનો સ્વાર્થ સાધવાને માટે શીઘ્ર શેખાવાટીના સમ્મિલિત સામતોની કામના પૂર્ણ કરવાને તત્પર થયા કૃપારામે તત્કાળ અબરપતિ મહારાજા જગતસિહની તરફથી સધિ કરી આ સમયે એવો પણ કરાર થયો કે જ્યાસુધી શેખાવતસામતો અબરપતિને કર આપતા રહેશે ત્યાસુધી તેઓ કોઈ પણ પ્રકારે તેમના દેશની આતરિક વ્યવસ્થામા હસ્તક્ષેપ કરી શકશે નહિ કૃપારામ અને કૃષ્ણસિહે રાજધાની જયપુરમા જઈ મહારાજા જગતસિહની સન્મુખ ઉક્ત આશયનો સધિપત્ર સાદર કર્યો મહારાજાએ તત્ક્ષણ તેપર હસ્તાક્ષર કર્યા, આથી શેખાવાટીના નેતા દસ હજાર સૈનિકો લઇને અબરપતિની આધીનતામા રહી યુદ્ધ કરવાને તૈયાર થયા મહારાજાએ જ્યાસુધી તેઓ રણક્ષેત્રમા રહે ત્યાસુધી તેમનો ખર્ચ આપવાનો સ્વીકાર કર્યો

પોકર્ણનો સામત સવાઇસિહ ધોકળસિહને લઇને પહેલેથીજ ખેતડી નામના સ્થાનમા આવી પહોચ્યો હતો શેખાવતસામતોની સાથે સધિ થઇ એટલે પોકર્ણના સામતનો ભત્રીજો સ્વામેસિહ ચાપાવત કૃપારામની સાથે ખેતડી ગયો અને ત્યાથી ધોકળસિહને લઇને સમ્મિલિત શેખાવતોના શિબિરમા આ યો અબરના ભૂતપૂર્વ મહારાજા પ્રતાપસિહની કન્યા અને મારવાડપતિ ભીમસિહની રાણી આનદકુમારીએ પોતાના સેવકોની સાથે તે છાવણીમા જઈ ધોકળસિહને પોતાના દત્તકપુત્રસ્વરૂપે ગ્રહણ કર્યો ત્યાર પછી સર્વ માણસો રાજધાની જયપુરમા આવ્યા અને ત્યાથી એક લાખ કરતા પણ અધિક સૈનિકો સહારકમૂર્તિ ધારણ કરી મારવાડ જીતવાને માટે રવાના થયા

સમ્મિલિતસેના ખડેલાથી દશ કોશના અતરપર ખટુ નામના સ્થાનમા જઇને બિકાનેરના મહારાજા તથા અન્યાન્ય સહાયકોની પ્રતીક્ષા કરવા લાગી આ સમયે શેખાવાટીના સમ્મિલિત

નેતાઓએ અંબરના મહારાજાને એવી પ્રાર્થના કરી કે-"અમારા યથાર્થ સ્વામી નરસિંહ અને પ્રતાપસિંહને હમણા મુકત કરવા જોઇએ, કારણ કે અમે અન્ય સમ્મિલિત નેતાઓના જેવાજ તે પ્રસિદ્ધ વીરોની આધીનતામા રહીને યુદ્ધ કરવાની ઇચ્છા રાખીએ છીએ" સમ્મિલિત શેખાવતોની આ પ્રાર્થનાનો અસ્વીકાર કરવામા આવે તો મહાસંકટ ઉપસ્થિત થવાનો સંભવ હતો, તેથી અંબરપતિએ શીઘ્ર તેમનો મનોરથ પૂર્ણ કર્યો દીર્ઘકાળપર્યંત કારાગૃહવાસના દુઃખ સહન કર્યા પછી નરસિંહ અને પ્રતાપસિંહ મુકિત પ્રાપ્ત કરી પોતાની સેનાને આવી મળ્યા. ખંડેલાના ભૂતપૂર્વ અધીશ્વર વૃંદાવનદાસ કે જેઓ કેટલાક ગામોનો અધિકાર પ્રાપ્ત કરી એકાન્ત રહેતા હતા, તેઓ વૃદ્ધાવસ્થામા પણ આ મહાયુદ્ધપ્રસંગે સ્વસ્થ રહી શકયા નહિ તેઓ પણ હાથમા સમશેર ગ્રહણ કરી અંબરના પક્ષમા મળવાને માટે આવ્યા આજપર્યંત જયપુરનો કોઇપણ રાજા 'શેખાજી' ના આટલા બધા વંશજોને એકત્રિત કરવાને સમર્થ થયો નહોતો રાયસાનોત, સિંહાની, ભોજાની અને લાડખાની લોકો જગતસિંહની પતાકાનીચે એકત્રિત થઇ મારવાડમા જવાને તત્પર થયા કૃષ્ણાકુમારીને માટે જગતસિંહની સાથે મારવાડપતિ માનસિંહને જે યુદ્ધ થયુ હતુ, તેનુ વર્ણન પાઠકોએ મારવાડ અને જયપુરના ઇતિહાસમા સારી રીતે વાચ્યુ હશે, તેથી તેનો અહીઆ પુનઃ ઉલ્લેખ કરવાનુ પ્રયોજન નથી અમે અત્ર કેવળ એટલુજ કહીએ છીએ કે આ યુદ્ધમા શેખાવતોની સેનાએ જગતસિંહની કીર્તિ અપકીર્તિમા એકસરખો ભાગ લીધો હતો આ યુદ્ધમા ખંડેલારાજ નરસિંહ અને વૃદ્ધ વૃંદાવનદાસ એ ઉભયના પ્રાણ ગયા

નરસિંહના મૃત્યુ પછી તેમનો પુત્ર અભયસિંહ પોતાના પિતાના પદપર સ્થિત થયો અંતે જ્યારે મહારાજા જગતસિંહ મારવાડનો ત્યાગ કરી, પોતાના રાજ્યમા ચાલ્યા આવ્યા ત્યારે તે પોતાની સેના લઇ શેખાવાટીમા ચાલ્યો ગયો, પરંતુ મહારાજા જગતસિંહ સંધિના નિયમનો ભંગ કરી અભયસિંહને ખંડેલાનુ રાજ્ય આપવાને અસમ્મત થયા આથી અભયસિંહે અત્યંત દુઃખિત થઇ માચેરીના રાજા બખ્તાવરસિંહનો આશ્રય ગ્રહણ કર્યો,પરંતુ બખ્તાવરસિંહે તેની સાથે અતિ નિકૃષ્ટ પ્રતિનો વ્યવહાર ચલાવ્યો તેથી તે અસંતુષ્ટ થઇ માત્ર એક પખવાડીઉ રહી માચેરીનો ત્યાગ કરીને ચાલ્યો ગયો આ સમયે દેવસા સ્થાનમા મહારાષ્ટ્રીઓનો નેતા બાપુસિંધિઆ નિવાસ કરતો હતો. ખંડેલાનો બીજો અધીશ્વર પ્રતાપસિંહ પોતાના પુત્રની સાથે તેને શરણે ગયો આ તરફ હનુમંતસિંહ રાજપૂતસ્વભાવસિદ્ધ બળવિક્રમપૂર્વક આ સમયે પુનઃ ગોવિંદગઢપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરવાને માટે ઉદ્યોગ કરવા લાગ્યો તેણે સમસ્ત સમાચાર મેળવી સારા તેજસ્વી સૈનિકોને સંધ્યાસમયે એક નદીના તટપર છુપાવી રાખ્યા અર્ધરાત્રિના સમયે તેઓ પહાડીમાર્ગથી એક એક કરીને કિલ્લા તરફ જવા લાગ્યા તેમણે ગુપ્તરીતે કિલ્લાની દિવાલપર ચઢી દુર્ગ-રક્ષક સેનાનો સંહાર કરવા માડયો અલ્પ સમયમા કિલ્લામાની સમસ્ત સેના જાગૃત થઇ, એટલે ઉભય પક્ષોની વચ્ચે ભયંકર સંગ્રામ થવા લાગ્યો પરાક્રમી વીર હનુમંતસિંહે શત્રુપક્ષના પુષ્કળ માણસોનો વધ કર્યો અને અવશેષ સેનાને નસાડી મૂકી શીઘ્ર ગોવિંદગઢપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો તે ઘોર રાત્રિમા શેખાવતોએ વિજયાનંદથી ઉન્મત્ત થઇ નગારૂં વગાડયુ આ નગારાનો ધ્વનિ સાંભળી આનંદિત થઇ લાડખાની,મીના તથા અન્યાન્ય જાતિના રાજપૂતો શીઘ્રતાથી કિલ્લામા પ્રવેશ્યા હનુમંતસિંહના જયધ્વનિથી ગોવિંદગઢ કંપાયમાન થઇ ગયો કેટલાક અઠવાડિયા પછી મહાવીર હનુમંતસિંહે બે હજાર સૈનિકો એકત્રિત કરી અંબરના મહારાજાની સામે પ્રબળ યુદ્ધ કરવાનો નિશ્ચય કર્યો. તેણે પરમ સાહસિકતાપૂર્વક આક્રમણ કરી ખંડેલા અને તેની નિકટના અન્યાન્ય સ્થાનો એક પછી એક હસ્તગત કરી લીધા જયપુરના મહારાજાની જે સેના કિલ્લામા રહેતી હતી તે વિજયી હનુમંતસિંહના આગમનના સમાચાર સાંભળી પ્રાણ જવાના ભયથી ચોતરફ નાસવા લાગી ખુશીઆલી નામનો પ્રસિદ્ધ પ્રપંચી પુરુષ આ સમયે ખંડેલામા દરોગાગિરિ રહેતો હતો તેણે પરમ ભયભીત થઇ અંબરમા નાસી જઇ જયપુરપતિને પરાજયનુ વૃત્તાંત કહી સંભળાવ્યુ જો કે અંબરપતિના તરફથી તેને એકસો સૈનિકોના ખર્ચના પૈસા મળતા હતા, તોપણ તે દુર્ગની રક્ષાને માટે કેવળ ત્રીસ માણસો પોતાની પાસે રાખીને બાકીનુ દ્રવ્ય ઉચાપત કરી જતો હતો આજ કારણથી હનુમંતસિંહને સરલતાથી

વિજય પ્રાપ્ત થયો હતો

ખુશીઆલીના મુખથી હનુમંતસિંહે ખંડેલાપર પોતાના બાહુબળથી અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો છે, એવા વર્તમાન સાંભળી અંબરના મહારાજા અત્યંત ક્રોધિત થયા અને ખંડેલાપર પુનઃ પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરવાને માટે રતનચંદ નામના એક સેનાપતિને બે પાયદળસેના તથા એક ગોલંદાજસેના આપીને ખુશીઆલીની સાથે મોકલ્યો વળી તેમણે એવી આજ્ઞા ફરમાવી કે આ વખતે જો ખુશીઆલી ખંડેલાપર અધિકાર સ્થાપિત કરી શકે નહિ, તો તેનો ઉચિત દંડ કરવો ખુશીઆલી નવીન સેના લઈ ગર્વસહિત ખંડેલા તરફ જવા લાગ્યો તેના આગમનના વર્તમાન સાંભળી હનુમંતસિંહે તેને નગરમાં પ્રવેશ નહિ કરવા દેવાની પ્રતિજ્ઞા કરી અને તે તેની પ્રતીક્ષા કરવા લાગ્યો ખુશીઆલીની સેના તેની સમક્ષ ગઈ એટલે તેણે તેની સાથે પ્રબળ યુદ્ધ કરી તેને નમાડી મૂકી; પરંતુ તેને સંપૂર્ણ વિજય મળવાનો પ્રસંગ આવ્યો તે સમયે તે એકાએક ઘાયલ થયો અને તેણે પોતાની સેના કિલ્લામાં મોકલી દીધી ખુશીઆલી દરોગાએ પાછા ફરી કિલ્લાને ઘેરી લીધો વીર હનુમંતસિંહે બીજીવાર શત્રુસેનાપર આક્રમણ કરી મિનકપોશસેનાના ૩૦ માણસો મારી નાખ્યા જો કે ખુશીઆલી કોઈ પણ પ્રકારે કિલ્લો હસ્તગત કરી શકતો નહોતો, તોપણ કિલ્લામાંનું પાણી સમાપ્ત થઈ જવાથી હનુમંતસિંહે તેને તાબે થવાનો નિશ્ચય કર્યો, પરંતુ તે તેને તાબે થાય તે પૂર્વે જયપુરના મહારાજા તરફથી ખુશીઆલીએ તેને પાંચ ગામોનો અધિકાર આપવાનો પ્રસ્તાવ કર્યો હનુમંતસિંહે શીઘ્ર પાંચ ગામો પ્રાપ્ત કરી કિલ્લો છોડી દીધો

વિખ્યાત ખુશીઆલીરામ વોહરા અર્ધશતાબ્દી પૂર્વેથી અંબરરાજના દરબારમાં વિલક્ષણ પ્રતાપ અને પ્રભુત્વ ચલાવતો આવ્યો હતો રાજા પ્રતાપસિંહે તેને અત્યંત ખરાબ માણસ જાણીને તેને જન્મપર્યંત કારાગૃહમાં પૂરવાની આજ્ઞા કરી હતી, તેમજ વોહરાકુટુંબના કોઈપણ માણસને રાજમંત્રીના પદપર નિયુક્ત કરવો નહિ, એવી ઈચ્છા પ્રકટ કરી હતી અમે જે સમયનું વૃત્તાંત લખીએ છીએ તે સમયે ખુશીઆલીરામ કારાગૃહમાં પોતાની વૃદ્ધાવસ્થા વ્યતીત કરતો હતો, પરંતુ તેના સૌભાગ્યવશ જયપુરના મહારાજાએ તેને કારાગૃહમાંથી મુક્ત કર્યો અને તેને રાજમંત્રીના પદપર સ્થિત કર્યો શેખાવાટીના સામંતોએ તેની પાસે અનેક પ્રતિનિધિઓ મોકલીને તેને પ્રાર્થના કરી કે –"આપ કૃપા કરીને અમારા પિતાના તાબાના દેશો અમને પાછા સોંપો" સૌભાગ્યવશ ખુશીઆલીરામે ઉક્ત સામંતોની પ્રાર્થના પૂર્ણ કરવાને માટે અંબરના મહારાજાની સમક્ષ એવો પ્રસ્તાવ સાદર કર્યો કે– "સામંતોજ રાજ્યનું પ્રધાનબળ છે અને તેમના સંતુષ્ટ રહેવાથીજ રાજ્યનું મંગળ છે જો કે શેખાવાટીના સામંતો દીર્ઘકાળથી સ્વચ્છંદી બની અનેક પ્રકારના ઉપદ્રવો કરતા આવ્યા છે, તોપણ જ્યારે સમસ્ત જાતિની ઉપર આપત્તિ આવી પડે છે, ત્યારે તેઓ મહારાજની આધીનતા સ્વીકારી આપણા પક્ષનું સમર્થન કરી સેનાની સહાય આપવાને કોઈપણ પ્રકારની ત્રુટી કરતા નથી મારવાડની સાથે ઝગડો થયો ત્યારે શેખાવાટીના સામંતોએ દશહજાર સૈનિકોની સાથે અંબરની સેનામાં ભળી મહારાજપર મહાન ઉપકાર કર્યો હતો વિશેષત જો શેખાવાટીના સામંતોની સાથે આપણો સદ્ભાવ નહિ હોય તો કોઈ સમયે મહારાષ્ટ્રીઓ અંબરમાં પ્રવેશ કરી મહાભયાનક કાંડ ઉપસ્થિત કરી દેશે, એવી આશંકા રહે છે માટે મારો મત એવો છે કે આ સામંતોને સર્વ પ્રકારે સંતુષ્ટ કરી તેમને આપણા હાથમાં રાખવા ઇષ્ટ છે ખુશીઆલીરામ વોહરાના આ વચનો સાંભળી અંબરના મહારાજા બોલ્યા કે–" આપને જે ઠીક લાગે તે કરો ' રાજાની આજ્ઞા પ્રાપ્ત થતાં ખુશીઆલીરામે શેખાવતોની સાથે એક નવીન સંધિ કરી આ સંધિમાં એવો કરાર કરવામાં આવ્યો કે રાયસાલોતોએ વાર્ષિક ૬૦ હજાર રૂપિયાની ખંડણી આપવી અને દાનમાં રૂપિયા ૪૦ હજારનું નજરાણું આપવું આ કરાર સકળ સામંતોએ સ્વીકાર્યો અને ખંડેલાનગર તથા તેના તાબાના પ્રદેશોના અધીશ્વરોને પુનઃ નવીન શાસનસનદ આપવામાં આવી આ પ્રકારે પદભ્રષ્ટ થયેલા ખંડેલાના ઉભય અધીશ્વરો અભયસિંહ તથા પ્રતાપસિંહને પુનઃ પોતાના પિતાના અધિકારની પ્રાપ્તિ થઈ ✱

જો કે નવીન શાસનસનદપર અંબરના મહારાજા તથા તેમના મુખ્યમંત્રીએ પોતાના હસ્તાક્ષર કર્યા, પરંતુ આ સમયે જેટલી નાગાસેના ખંડેલાના કિલ્લામાં તથા શેખાવાટીદેશની સીમામાં આવેલા

કિલ્લાઓમા રહેતી હતી તે કોઇપણ પ્રકારે અભયસિહ તથા પ્રતાપસિહને ઉક્ત દેશ સોપવાને સમ્મત થઈ નહિ વીરશ્રેષ્ઠ હનુમતસિહે ધાર્યું કે ખુશીઆનીરામ વોહરાએ ચતુરાઇથી ચાળીસ હજાર રૂપિયા ભેટમા લઈ અમને છેતર્યા છે અને તેણે ગુપ્તરીતે પોતાના માણસોને અમને અમારો દેશ પાછો નહિ સોપવાની આજ્ઞા આપી છે દીર્ઘવિચાર કર્યા પછી તેણે ખડેલાના ઉભય અધીશ્વરોની નિકટ એવો પ્રસ્તાવ સાદર કર્યો કે –" આપ મને કેટલી સેના આપશો ? હું ગમે તેમ કરીને ખડેલા દેશ હસ્તગત કરવાને પ્રયાસ કરીશ " અભયસિહ અને પ્રતાપસિહની પાસે આ સમયે પાચસે શસ્ત્રધારી સેવકો હતા, તેમાથી વીસ તેજસ્વી વીરોને ચુંટી કાઢી હનુમતસિહ તેમની સાથે ઉદયગઢના દ્વારપર જઇ પહોચ્યો. તેણે પોતાનો ખરો પરિચય નહિ આપતા કિલ્લામા કહેવરાવી મોકલ્યુ કે હુ હનુમતસિહનો દૂત છુ અને તેની પાસેથી આવ્યો છુ કિલ્લાના અધ્યક્ષે તેને વીસ શસ્ત્રધારીઓની સાથે કિલ્લામા પ્રવેશ કરવા દીધો પછી વીસ શસ્ત્રધારીઓ તેની પાછળ કિલ્લાના દ્વારપર આવીને ઉભા તેઓ પણ કિલ્લામા પ્રવેશ્યા થોડા સમય પછી બીજા પણ શસ્ત્રધારીઓ કિલ્લાના દ્વારપર આવીને એકત્રિત થયા હવે હનુમતસિહે પોતાનો યથાર્થ પરિચય આપ્યો અને અબરના અધીશ્વર તથા રાજમત્રીના હસ્તાક્ષરસહિતની નવીન શાસનસનદ દર્શાવી તે બોલ્યો –" જો તમે આજ પછી આ કિલ્લાનો પરિત્યાગ કરીને ચાલ્યા નહિ જાઓ તો આ તલવારવતી હું એકે એકના પ્રાણનો નાશ કરી નાખીશ " વીરશ્રેષ્ઠ હનુમતસિહને આ પ્રકારે દૃઢપ્રતિજ્ઞ અને બલવાન જોઇ નાગાઓ પ્રાણ જવાના ભયથી શીઘ્ર કિલ્લો છોડીને પલાયન કરી ગયા અભયસિહે અને પ્રતાપસિહે દીર્ઘકાળ પછી પોતાના પિતાના વિધ્વસ્ત થયેલા દેશપર અધિકાર સ્થાપિત કર્યો અને તેઓ ઉક્ત હનુમતસિહની સનાદથી પોતાની પ્રાચીન શત્રુતા છોડી સનાહસપથી રહેવા લાગ્યા

અભયસિહ અને પ્રતાપસિહને રાજ્ય મળ્યા પછી અલ્પ અવધિમા વિખ્યાત પઠાણલૂટારો અમીરખા વિકાળસ્વરૂપ ધારણ કરીને અબરરાજ્યમા આવ્યો મહારાજ જગતસિહે તેનુ દમન કરવાને માટે પોતાની તથા સામતોની સેના તૈયાર કરી પૂર્વસધિ અનુસાર ખડેલાપતિ અભયસિહ અને પ્રતાપસિહની સેના પણ જગતસિહની સેનામા આવી મળી અમીરખાના પ્રધાન સેનાપતિ મહમ્મદશાહની સામે ઉક્ત દન ફૂનીના સામત રાયચદસિહના આધિપત્યનીચે શીઘ્ર ગયુ ઘોમગઢમા મહમ્મદશાહ રહેતો હતો ઉક્ત સેનાએ તે કિલ્લો ઘેરી લીધો અને તે કિલ્લો સપૂર્ણ રીતે હસ્તગત થવાનો પ્રસગ આવી પહોચ્યો, પરતુ એક સાધારણ કારણથી રાજપૂતસેનાના સર્વ હેતુ નિષ્ફળ થયા

શેખાવતસેનાના એક દલે આ સમયે ટોકના તાબાનુ એક નગર છતી તેને લૂટી લીધુ તેમા એક ગોગાવત શાખાનો માણસ મરણ પામ્યો વિજયી શેખાવતોની સેનાએ તેની સમસ્ત સપત્તિ લૂટી લીધી ઉક્ત મરણ પામેલા માણસના પુત્રો શીઘ્ર ગોગાવતોના નેતા રાય ચદસિહની પાસે ગયા અને તેને સમસ્ત વૃત્તાંત કહી સભળાવી તેની સહાય માગી ચદસિહે તેમને પોતાની પૈતૃકસપત્તિ પર પુન અધિકાર સ્થાપિત કરવામા સહાય કરવાને માટે કેટલાક બખ્તરવાળા સિપાઇઓ આપ્યા શેખાવતો તેમને તેમની સપત્તિ પાછી આપવાને કોઇપણ પ્રકારે સમ્મત થયા નહિ તેમણે ઉલટપક્ષે પોતાનુ દલ વિશેષ પ્રબલ કર્યું આ વર્તમાન સાભળી ચદસિહ પરમ ક્રોધિત થયો અને તેણે ગોગાવતોને સહાય કરવાને પુષ્કળ માણસો મોકલી આપ્યા આથી શેખાવતો અને ગોગાવતોમા પરસ્પર યુદ્ધ થવાનો પ્રસગ ઉપસ્થિત થયો શેખાવાટીના બે સામતો સમસ્ત શેખાવતસામતોની સેના લઈ યુદ્ધક્ષેત્રમા આવીને ઉભા ચદસિહને ઉક્ત ગોગાવતોની સાથે નિકટનો સબધ હતો તેથી તેણે પણ પુષ્કળ માણસો મોકલી આપ્યા શીઘ્ર અબરના સમસ્ત સામતોની સેનાએ આત્મવિગ્રહ ઉપસ્થિત કરી મહાસમરાગ્નિ પ્રજ્વલિત કરી દીધો કેવળ સીકરના સામતજ આ વિવાદથી તટસ્થ રહ્યા ઝઘડો ઘણો વધી ગયો, ત્યારે ખાગારોતશાખાના સામતે મધ્યસ્થ બનીને કહ્યુ કે –" ઉભય પક્ષોનુ સન્માન જળવાય એવી રીતે ઝગડાનો નિકાલ લાવવો ઉચિત છે જો કે ખડેલાપતિ ગોગાવતોની સપત્તિ લૂટીને પોતાના દેશમા લઇ ગયા છે, તથાપિ તેઓ તે સમસ્ત સપત્તિ મુખ્ય સેનાપતિની પાસે પાછી મોકલી આપશે એટલે ઉભય પક્ષોનુ સન્માન જળવાશે " શેખાવતો તત્કાળ ઉક્ત સનાદ પ્રમાણે વર્તવાને સમ્મત થયા. આથી જો કે ઝગડો નિવૃત્ત થયો, પરતુ ચદસિહ સતુષ્ટ થયો નહિ

વિગ્રહ શાંત થયો અને ભોમગઢનો અવરોધ છોડી દેવામા આવ્યો સમસ્ત સામતો પોતપોતાના દેશમા ચાલ્યા ગયા સીકરનો મામત લક્ષ્મણસિંહ કે જે આ ઝગડામા સામેલ થયો નહોતો, તેણે શેખાવાટીના ઉભય અધીશ્વરોને અસરલ માર્ગથી ખડેલાનગર તરફ જતા જોઈ તત્ક્ષણ ખડેલાપર અધિકાર સ્થાપિત કરવાનો નિશ્ચય કર્યો તે તત્કાળ પોતાની સેના સીકરમા લઇ ગયો અને ત્યાથી એકદમ ખડેલા તરફ ધસ્યો તેણે પ્રથમ સીસોદ નામના સ્થાનપર ઘેરો નાખ્યો, અને અનેક પ્રકારના ચાતુર્ય તથા છલકપટથી તે સ્થાનપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો જે પઠાણની સામે પહેલા કેટલાક દિવસપર્યંત સીકરપતિને યુદ્ધ કરવુ પડયુ હતું, તે પઠાણને બે લાખ રૂપિયા આપવાના કરીને તેની સહાય મેળવવાને માટે તેણે પ્રયાસ કર્યો. આ દ્રવ્યની લાલચથી મન્નૂ અને મહોબતખા નામના બે પઠાણ સેનાપતિઓ શીઘ્ર સીકરપતિને આવી મળ્યા સીકરપતિ લક્ષ્મણસિંહ ખડેલાપર અધિકાર સ્થાપિત કરવાને ઉદ્યત થયો છે, એવા વર્તમાન વીરશ્રેષ્ઠ હનુમતસિંહના કર્ણે પહેલાથીજ પહોચ્યા હતા આથી તેણે આ ભયકર વિપત્તિમા અભયસિંહ અને પ્રતાપસિંહના હિતની રક્ષાને અર્થે પઠાણસેનાપતિઓપર સંદેશો મોકલ્યો કે—"જો તમે ખડેલાપતિની સામે યુદ્ધ નહિ કરો તથા ખડેલામા પ્રવેશ પણ નહિ કરો તો તમને રૂા ૫૦૦૦૦ આપવામા આવશે" પરંતુ દુરાચારી મહોબતખાએ ઉક્ત રકમ લેવા છતા પણ અધિક રૂપિયાની લાલચથી પોતાની પ્રતિજ્ઞાનો ભગ કર્યો અને લક્ષ્મણસિંહને સપૂર્ણ સહાય કરી

વીરશ્રેષ્ઠ હનુમતસિંહ પઠાણ સેનાપતિ મહોબતખાના આ વર્તનથી અત્યત ક્રોધિત થયો અને તે શીઘ્ર ખંડેલાની રક્ષાને અર્થે ઉપયુક્ત તૈયારી કરવા લાગ્યો, પરંતુ વિપક્ષીઓના નેતા લક્ષ્મણસિંહે પોતાના પિતાના સચિત કરેલા અઢળક દ્રવ્યની સહાયથી પોતાનો પક્ષ ઘણોજ મજબૂત બનાવ્યો હતો તેણે શીઘ્ર રેવાસો અને અન્યાન્ય નગરોપર પોતાનો અધિકાર સસ્થાપિત કરી દીધો વિજયી લક્ષ્મણસિંહે ત્યાર પછી પોતાની પ્રબલ સેનાસહિત ખંડેલાનગરપર આક્રમણ કર્યું, પરન્તુ વીરશ્રેષ્ઠ હનુમતસિંહે ઉક્ત કિલ્લામા સુરક્ષિત રીતે રહી દૂરના કોટાના કિલ્લામા દીર્ઘકાળપર્યંત પહોચી શકે એટલા ખાદ્યપદાર્થો ગુપ્ત રીતે સચિત કરાવવા માડયા અને ત્રણ અઠવાડીઆ સુધી ખંડેલાના કિલ્લાની રક્ષા કરી અતે આ અવધિ પછી જ્યારે તેના સાભળવામા આવ્યુ કે કોટાનો કિલ્લો સર્વ પ્રકારની સપત્તિથી પૂર્ણ થઈ ગયો છે, ત્યારે તે હાથમા નાગી તલવાર ગ્રહણ કરી સ્વસેનાસહિત કિલ્લાની બહાર નીકળ્યો અને શત્રુઓનો ભયકર રીતે સહાર કરવા લાગ્યો આ પ્રકારે તે શત્રુપક્ષને ભેદી સુરક્ષિત રીતે કોટાના કિલ્લામા ચાલ્યો ગયો આ સમયે સમસ્ત સામતોએ અભયસિંહ અને પ્રતાપસિંહને માટે પોતાના પ્રાણસુદ્ધા આપવાનો નિશ્ચય કર્યો હતો અને તે માટે તેઓ કોટાના કિલ્લામા એકત્રિત થયા હતા

સીકરનો સામત લક્ષ્મણસિંહ ખડેલાના ઉભય અધીશ્વર અભયસિંહ અને પ્રતાપસિંહના તાબાનો સામત હતો તે નિકૃષ્ટશ્રેણીનો સામત હતો, છતા પણ તેણે પોતાના સ્વામીના અધિકારનો લોપ કરવાની ચેષ્ટા કરી તેથી અન્યાન્ય સામતો અત્યત ક્રોધિત થયા અને ઘણા સામતો અભયસિંહ તથા પ્રતાપસિંહને સહાય કરવા લાગ્યા, પરતુ ચતુર લક્ષ્મણસિંહે તેમાના કેટલાકને દ્રવ્યની લાચ આપી હસ્તગત કરી લીધા અને જેઓ લાચથી ફસાયા નહિ તેમના પ્રદેશમા તેણે પઠાણસેના મોકલી આથી તેમને પોતાનુ સરક્ષણ કરવાની જરૂર પડી, જેથી તેઓ ખડેલાપતિને સહાય કરી શકયા નહિ જો કે કેટલાક સામતોએ અબરરાજની નિકટ એવી પ્રાર્થના કરી કે સીકરપતિએ અન્યાયપૂર્વક ખંડેલાપર આક્રમણ કર્યું છે, પરતુ અબરરાજે તેમની પ્રાર્થનાપર લક્ષ્ય આપ્યુ નહિ. શેખાવાટીના ઉક્ત ઉભય અધીશ્વરોને લીધેજ ભોમગઢનો અવરોધ નિષ્ફળ થયો છે એમ જાણી અબરપતિ તેમનાપર અત્યત ક્રોધિત થયા અને તેમનુ પતન પણ તેમની ઇચ્છાથીજ થયુ

વીરશ્રેષ્ઠ હનુમતસિંહ કોટાના કિલ્લામા આવી કિલ્લાની બહાર પ્રબલ લક્ષ્મણસિંહની પ્રતીક્ષા કરવા લાગ્યો લક્ષ્મણસિંહે પઠાણસેનાની સહાયથી ખડેલાપર અધિકાર સ્થાપિત કરી કોટાપર અંતુ ઘેરો નાખ્યો હનુમતસિંહે કિલ્લાની બહારજ ખડા રહી ત્રણ માસપર્યંત શત્રુઓની આશા વ્યર્થ કરી અતે એ મુદત પછી શત્રુઓએ અતુલ વિક્રમસહિત તેનાપર આક્રમણ કર્યું સકલ માણસો-

એ હનુમતસિંહને કિલ્લામાં પ્રવેશ કરવાની સલાહ આપી પરંતુ પ્રબળ પરાક્રમશાળી હનુમતસિંહે કહ્યું કે-"જ્યારે ખંડેલાનો કિલ્લો ચિરકાળને માટે શત્રુઓના હાથમાં ગયો છે, ત્યારે હવે કિલ્લામાં પ્રવેશવાની આવશ્યકતા શી છે?" તેણે રાજપૂતસ્વભાવસુલભ તેજસ્વિતાપૂર્વક પોતાની સેનાને ઉત્તેજિત કરીને કહ્યું-"કાં તો શત્રુઓનો સંહાર કરો અને કાં તો તમારા જીવનનું બલિદાન આપો." આમ બોલી તત્ક્ષણ તેણે હાથમાં નગ્ન સમશેરસહિત શત્રુઓપર આક્રમણ કર્યું અને તેમને પરાસ્ત કરી દીધા, પરંતુ નાહેલી સેના પુનઃ સહસા દોડી આવી અને ઉભય પક્ષોની વચ્ચે પ્રભાતકાળથી સંધ્યા પર્યંત ઘોર યુદ્ધ ચાલ્યું અંતે હનુમંતસિંહે પ્રચંડ વેગથી શત્રુદળના વ્યૂહને ભેદી સમસ્ત સેના નસાડી મૂકી તેણે નાસતી સેનાની પૂઠ પકડી, પરંતુ અત્યંત ખેદનો વિષય છે કે તેના તોપખાનાની સન્મુખ પહોંચતાં અચાનક એક ગોળાના આઘાતથી તેના પ્રાણ ગયા હનુમતસિંહનું મૃત્યુ થતાંની સાથેજ શત્રુ પક્ષનો જય થયો નેતાનું મૃત્યુ થતાં આવરુદ્ધ સેનાએ કિલ્લામાં પ્રવેશ કર્યો આ સમરમાં હનુમતસિંહની પાસે અધિક સેના નહોતી બીજે દિવસે પ્રભાત થતાં કિલ્લામાંની સેનાએ હનુમતસિંહના શબનો અગ્નિસંસ્કાર કરી શકાય અને ઘાયલ થયેલા માણસોને અન્ય સ્થાને મોકલી શકાય એટલા માટે થોડા સમય સુધી યુદ્ધ મુલતવી રાખવાની લક્ષ્મણસિંહને પ્રાર્થના કરી લક્ષ્મણસિંહે આ પ્રાર્થનાનો સ્વીકાર કર્યો તે સમયે અભયસિંહ અને પ્રતાપસિંહની સાથે સંધિ કરવાનો પ્રસ્તાવ ઉપસ્થિત કરવામાં આવ્યો પરંતુ ખંડેલાના તે ઉભય અધીશ્વરોએ તે પ્રસ્તાવનો અસ્વીકાર કર્યો હનુમતસિંહના મૃત્યુના વર્તમાન સાંભળતાની સાથેજ ઉદયપુરનો અધીશ્વર કે જે પ્રથમથી અભયસિંહ અને પ્રતાપસિંહના પક્ષનું સમર્થન કરતો આવ્યો હતો, તેણે પુનઃ કેટલીક સેના સાથે ભોજનની સામગ્રી કિલ્લામાં મોકલી આપી જો ખેતડીનો સામંત આ સમયે હોત તો તે પણ અવશ્ય સહાય કરત પરંતુ તે આ સમયે જયપુરમાં હતો તેણે પોતાના પુત્રને બિસાઉદલના સામંતની સમ્મતિથી કાર્ય કરવાની આજ્ઞા ફરમાવી હતી પરંતુ તે સામંત લાય અને જીતાયેલા દેશોમાં ભાગ પ્રાપ્ત કરવાની શરતથી લક્ષ્મણસિંહના પક્ષમાં ભળ્યો હતો આથી ખેતડીના સામંતના પુત્રે અભયસિંહ અને પ્રતાપસિંહને સહાય કરી નહિ તેમની સેનાએ કયાયથી પણ સહાય નહિ મળવાથી વીરરાજપૂતોના ધર્મ પ્રમાણે તેઓએ સાધારણ બાજરાના રોટલા ખાઈને બીજા પણ પાંચ અઠવાડીઆ સુધી કિલ્લાની રક્ષા કરી અંતે ખાદ્યપદાર્થોના અભાવથી કિલ્લામાંની સેનાના પ્રાણ જવાનો પ્રસંગ આવી પહોંચ્યો ત્યારે સર્વ તાબે થવાનો વિચાર કરવા લાગ્યા આ સમયે અવરોધકારી લક્ષ્મણસિંહે એવો સંદેશો મોકલ્યો કે હું અભયસિંહ અને પ્રતાપસિંહને દશ ગામોનો અધિકાર આપવાને તૈયાર છું, માટે તમે તાબે થાઓ આ પ્રસ્તાવ સાંભળી કિલ્લામાંની સેના તેને તાબે થઈ પ્રતાપસિંહે તો પાંચ ગામો લેવાનો સ્વીકાર કર્યો, પરંતુ અભયસિંહ પોતાના કુળગૌરવનું સ્મરણ કરી પાંચ ગામો લેવાને સમ્મત થયો નહિ જો કે પ્રતાપસિંહે પાંચ ગામોપર થોડા દિવસ સુધી અધિકાર ભોગવ્યો, પરંતુ તે પછી દુરાચારી લક્ષ્મણસિંહે તેને તેથી વંચિત કરી દીધો ઇતિહાસવેત્તા કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૪ માં ખંડેલાના અંતિમ ઉભય અધીશ્વરો અભયસિંહ અને પ્રતાપસિંહ ઝુંઝુનુ નામના સ્થાનમાં અસહ્ય દારિદ્રયમાં કાળ નિર્ગમન કરતા હતા આ સમયે સિંહાની સામંતો ફંડ એકઠું કરીને તેમને પ્રતિદિન પાંચ રૂપિયા વ્યયને માટે આપતા હતા

ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૪માં જ્યારે અંબરના રાજમંત્રીના પદપર મિશ્ર શિવનારાયણ વિરાજમાન હતો, તે સમયે અફઘાનલોકોના નેતા અમીરખાએ જયપુરપતિની પાસે નવ લાખ રૂપિયાની ખંડણી માગી અંબરના રાજનો ખજાનો આ સમયે સર્વથા ખાલી થઈ ગયો હતો રાજમંત્રીએ અન્ય કોઈ ઉપાય નહિ જોઈ અંતે સીકરના સામંત લક્ષ્મણસિંહપ્રતિ દૃષ્ટિ નાખી લક્ષ્મણસિંહે જયપુરપતિની સમ્મતિવિના બળપૂર્વક ખંડેલાપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો હતો અને આ સમય પર્યંત તેને જયપુરેશ્વરની તરફથી ખંડેલાના શાસનની સનદ મળી નહોતી તેણે દીર્ઘકાળપર્યંત શાસન સનદ પ્રાપ્ત કરવાને માટે મહા પ્રયાસ કર્યો હતો,પરંતુ તે અદ્યાપિ સફળ થયો નહોતો આ સમયે મિશ્ર શિવનારાયણે તેને જણાવ્યું કે-"જો તમે સ્વયં પાંચ લાખ રૂપિયા અને સિંહાનીસામંતોની પાસેથી ચારલાખ રૂપિઆ એકત્રિત કરી અમીરખાને આપશો તો તમને ખંડેલાની શાસનસનદ આપવામાં આવશે" લક્ષ્મણસિંહે આ પ્રસ્તાવનો સ્વીકાર કર્યો આ સમયે અમીરખા રાનોલીમાં નિવાસ

કરતો હતો લક્ષ્મણસિંહે ત્યાં જઇ તેને નવલાખ રૂપિયા આપ્યા અને તેની પાસેથી રસીદ લઇ તે જયપુરપતિની પાસે મોકલી આપી આથી જયપુરપતિએ લક્ષ્મણસિંહને ખંડેલાનો પટો આપ્યો

લક્ષ્મણસિંહ શાસનસનદ પ્રાપ્ત થવાથી પરમ આનન્દિત થઈ જયપુરમાં ગયો અને ખંડેલાની એક વર્ષની ખંડણી મહારાજને અગાઉથી આપી દીધી જયપુરપતિ જગતસિંહે ૫૭ હજાર રૂપિયાની ખંડણી નિયત કરી તેને ખિલત, પોશાક અને આભૂષણ અર્પણ કર્યાં તથા તેને પોતાના હાથથી અભિષિક્ત કરી દીધો આ રીતે રાયસાલના અંતિમ વંશજ અભયસિંહ અને પ્રતાપસિંહનો પૈતૃક અધિકાર સદાને માટે લુપ્ત થઇ ગયો અને ખંડેલાદેશ શેખાવતોની એક નિકૃષ્ટ શાખામાં ઉત્પન્ન થયેલા લક્ષ્મણસિંહના અધિકારમાં ગયો પાઠકોના સ્મરણમાં હશેજ કે એક બ્રાહ્મણે જયપુરપતિની પાસેથી ખંડેલાદેશનો ઇજારો લીધો હતો અને તેણે સામંતોપર આક્રમણ કરી તેમને તથા પ્રજાને પુષ્કળ દુ:ખ દીધું હતું પરંતુ આ સમયે તે અપમાનિત થઈને જયપુરમાં આવ્યો અને તેણે પોતાના આશ્રયદાતા મિશ્ર શિવનારાયણનું શરણ ગ્રહણ કર્યું અંતે તેણે કૃતઘ્ન બની ચાતુર્ય અને પ્રપંચજાળનો વિસ્તાર કરી શિવનારાયણને રાજાની સમીપ એવો કલંકિત કર્યો કે તેથી તેણે આત્મહત્યા કરી અંતે ઉક્ત બ્રાહ્મણે અસીમ સાહસપૂર્વક પ્રપંચજાળના બળથી અખરનું મંત્રીપદ પ્રાપ્ત કર્યું લક્ષ્મણસિંહે અખરની રાજસભામાં આવી ત્યાં પોતાની બુદ્ધિથી પોતાની પ્રભુતાનો વિસ્તાર કર્યો આ સમયે ઉક્ત બ્રાહ્મણ રાજમંત્રીના પદપર સ્થિત હતો તે ચતુર બ્રાહ્મણે લક્ષ્મણસિંહને આ પ્રકારે પોતાની પ્રભુતા વૃદ્ધિગત કરતો જોઇ પોતાના સામર્થ્ય અને અધિકારનો લોપ થવાની આશંકાથી કોઇપણ પ્રકારે તેને રાજકોપમાં નાખવાની ચેષ્ટા કરી તેણે ગુપ્તરીતે લક્ષ્મણસિંહના નવીન ખંડેલાદેશપર આક્રમણ કરવાની પોતાની સેનાને આજ્ઞા આપી સિદ્ધાનીરાજપૂતોએ પોતાનો પૂર્વ અધિકાર પુન: પ્રાપ્ત કરવાની આશાથી જયપુરની સેના સાથે મળી ખંડેલાપર આક્રમણ કર્યું બ્રાહ્મણમંત્રી લક્ષ્મણસિંહનું પતન કરવાને પ્રયાસ કરવા લાગ્યો ખરો, પરંતુ લક્ષ્મણસિંહની રાજનૈતિક ચતુરાઇથી તે સફળમનોરથ થઇ શક્યો નહિ લક્ષ્મણસિંહ ખંડેલાની રક્ષાને અર્થે સ્વયં ત્યાં નહિ જતાં જયપુરમાંજ રહ્યો, પરંતુ તેણે અત્યંત ગુપ્તરીતે પઠાણનેતા જમશેદખાની પાસે પુષ્કળ દ્રવ્ય મોકલ્યું અને તેને સહાય કરવાની પ્રાર્થના કરી જમશેદખાએ શીઘ્ર સેનાસહિત આવી જયપુરની સેનાપર આક્રમણ કર્યું અને તેની છાવણીમાંની સમસ્ત સંપત્તિ લૂટી લીધી જયપુરની સેનામાં ઉક્ત બ્રાહ્મણમંત્રી સ્વયં પણ હતો તે આ આકસ્મિક વિપત્તિથી અત્યંત ક્રુદ્ધ થયો અને તેણે અન્ય ઉપાય નહિ જોઈ જયપુર તરફ કૂચ કરી તેણે જયપુરમાં જઈ લક્ષ્મણસિંહને પકડવાનો પ્રયાસ કર્યો, પરંતુ લક્ષ્મણસિંહ પ્રાણના ભયથી કેવળ પાંચસે અશ્વારોહીઓ પોતાની સાથે લઇ રાજધાની છોડી શીઘ્રતાથી નાસી ગયો રાજમંત્રીએ કેટલેક દૂર સુધી તેની પૂંઠ પકડી, પરંતુ તે હાથમાં આવ્યો નહિ આથી રાજમંત્રીએ પાટનગરમાં પાછા આવી લક્ષ્મણસિંહ અને તેના પક્ષના સમસ્ત સામંતોની સંપત્તિ પોતાના અધિકારમાં લઇ લીધી જમશેદખાના ભયથી ઉક્ત બ્રાહ્મણમંત્રી જયપુર તરફ કૂચ કરવા લાગ્યો ત્યારે સિદ્ધાનીસામંતોએ અભયસિંહને નેતા બનાવી પ્રબળતાપૂર્વક ખંડેલાપર આક્રમણ કર્યું, પરંતુ અંતે તેઓ પરાસ્ત થઇને નાસી ગયા આ પ્રકારે અભયસિંહની અંતિમ આશા નાશ પામી

શેખાજીના જ્યેષ્ઠપુત્ર રાયસાલને સાત પુત્રો ઉત્પન્ન થયા હતા. તેમાં ચોથો પુત્ર તિરમલ હતો તેને રાવની ઉપાધિ તથા કાસની દેશના ૮૪ ગામોનો અધિકાર પ્રાપ્ત થયો તિરમલના પુત્ર હરિસિંહે પોતાના બાહુબલથી ફત્તેપુરના કાયમખાની લોકોની પાસેથી બીનાડા નામનું સ્થાન અને તેના તાબાના ૧૨૫ ગામોપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો અને થોડા સમય પછી રેવાસોના બીજા પણ પચીસ ગામોપર બલપૂર્વક અધિકાર કર્યો હરિસિંહના પુત્ર શિવસિંહે કાયમખાનીઓની પાસેથી તેમનું પાટનગર ફત્તેપુર જીતી લીધું અને ત્યાંજ નિવાસ કરવા માંડયો શિવસિંહના પુત્ર ચાંદસિંહે સીકરની સ્થાપના કરી આ ચાંદસિંહના વંશમાં ઉત્પન્ન થયેલા દેવીસિંહે પોતાના નિકટના સંબંધી શાહપુરાના ઠાકોરના પુત્ર લક્ષ્મણસિંહને દત્તકતરિકે ગ્રહણ કર્યો લક્ષ્મણસિંહે જે સમયે સીકરપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો તે સમયે તેની અવસ્થા ઘણી સારી હતી તેમજ તેણે પોતાના બુદ્ધિબલથી પોતાના દેશની અવસ્થા ઘણી સુધારી હતી લક્ષ્મણસિંહે ખંડેલાપર અધિકાર સ્થાપન

કર્યા પૂર્વે પોતાના ખડિયા સામંતોને હીનમન કરવાને માટે તેમના દેશો વિધ્વસ્ત કરી નાખ્યા તેણે પોતાની માતૃભૂમિ શાહપુરાના દુર્ગને પણ વિધ્વસ્ત કરી ભૂમિભેગો કર્યો અને બીનાડા, ભટા ની તથા પાસનીના કિલ્લાઓનો પણ નાશ કર્યો લક્ષ્મણસિંહ આવા પ્રતાપપૂર્વક રાજ્ય કરતો હતો તેથી તેનો જન્મદાતા પિતા પણ અત્યંત દુઃખિત થઇ પોતાનો દેશ છોડી જોધપુરમાં ચાલ્યો ગયો અને ત્યાંના મહારાજાના આશ્રયે રહેવા લાગ્યો

આ સમયે લક્ષ્મણસિંહના તાબાનો દેશ દૃઢ અને ઉન્નત સ્થિતિમાં હતો ગામ અને નગરની સંખ્યા ૧૫૦૦ હતી અને તે દ્વારા આઠ લાખ રૂપિયાની ઉપજ થતી હતી લક્ષ્મણસિંહે પોતાનું નામ અક્ષય કરવાને માટે લક્ષ્મણગઢ[1] નામનો એક કિલ્લો બંધાવ્યો અને અન્યાન્ય અનેક સ્થાનોને પણ દુર્ગબદ્ધ કર્યા પોતાના દેશની રક્ષાને અર્થે તેણે અલીગોલ નામની બંદુકધારી સેનાની રચના કરી હતી તેની પ્રત્યેક સેનામાં એક એક ગોલંદાજદળ હતું તે સિવાય તેના તાબામાં એક હજાર શિક્ષિત અશ્વારોહીઓ હતા તેમાં પાંચસો પગારદાર અને પાંચસો જાગીરદાર હતા લક્ષ્મણસિંહ એવો પ્રબળ બની ગયો હતો કે જો જયપુરપતિ અંગ્રેજ સરકારની સાથે સંધિ કરીને તેની લૂટફાટની રીતિ દૂર ન કરત તો તેણે જે પઠાણસેનાની સહાયથી ખંડેલાપર[2] પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો હતો તે સેનાની કુમકથી તે સમસ્ત શેખાવાટીદેશપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપન કરી શકત

અર્ધશતાબ્દીથી પણ ઘણા કાળપૂર્વે કર્નલ ટૉડે ખંડેલાદેશનો જે ઇતિહાસ લખ્યો છે તેમાં અનેક કારણોથી અમે કાંઇ પણ વૃદ્ધિ કરી શકતા નથી, તે માટે અમને અત્યંત શોક થાય છે

અમે અત્રે શેખાવાટીના રાજવંશની એક પ્રબળ શાખાનું અર્થાત્ સિદ્ધાનીઓનું સંક્ષિપ્ત વર્ણન કરીશું રાયસાલના તૃતીય પુત્ર ભોજરાજથી સિદ્ધાનીઓની ઉત્પત્તિ થઈ છે રાયસાલે જે સમયે પોતાના સાત પુત્રોમાં પોતાનું રાજ્ય વિભક્ત કરી નાખ્યું તે સમયે ભોજરાજને ઉદયપુર નગર અને તેના તાબાના દેશો મળ્યા હતા ભોજરાજના વંશજોની સંખ્યા પુષ્કળ વધી પડી પાછળથી તેઓ ભોજાની નામથી ઓળખાયા તેમનું મુખ્ય સ્થાન ઉદયપુર હતું ઉદયપુર ઘણા પ્રાચીન કાળથી શેખાવતોના પ્રધાન સમિતિસ્થાનતરિકે પ્રસિદ્ધ થયું હતું આ ઉદયપુરમાં[3] અનેક સમયે શેખાવતનેતાઓએ એકત્રિત થઇ જાતીય એકતા સાધી હતી

ભોજરાજની કેટલીક પેઢીઓ થઈ ગયા પછી તેના વંશનો જગરામ નામનો માણસ ઉદયપુરની ગાદીપર અધિષ્ઠિત થયો તેના ૭ પુત્રોમાંથી જ્યેષ્ઠનું નામ સાધુ હતું તે દશેરાના પર્વોત્સવ પર કાંઈ કારણથી પોતાના પિતાની સાથે ઝગડો કરી તેનું રાજ્ય છોડી અન્ય સ્થાને પોતાની ઉન્નતિ કરવાને ચાલ્યો ગયો વર્તમાનકાળમાં સિદ્ધાનીલોકો જે ભૂખંડમાં નિવાસ કરે છે તે સમસ્ત દેશ તે સમયે ફત્તેપુરના અફધાન જાતિના કાયમખાની[4] નવાબને તાબે હતો તે નવાબ દિલ્લીના સમ્રાટને ખંડણી આપી તે દેશનું શાસન કરતો હતો સાધુ પોતાના પિતાના રાજ્યનો ત્યાગ કરી ઉક્ત નવાબની પાસે ગયો તેણે તેનો અતિ ઉત્તમ રીતે આદરસત્કાર કર્યો સાધુ પોતાના બાહુબળ અને બુદ્ધિબળથી શીઘ્ર તે નવાબનો એવો વિશ્વાસપાત્ર અને પ્રેમપાત્ર બની ગયો કે નવાબે તેને સમસ્ત કાર્યોનો ભાર અર્પણ કર્યો આના સંબંધમાં બે હકિકત પ્રકટ થઇ છે અને તે ઉભય વિશ્વાસયોગ્ય છે એકપરથી પ્રતીત થાય છે કે નવાબને પુત્ર નહોતો, તેથી તેણે સાધુને દત્તકસ્વરૂપે ગ્રહણ કરી તેને ઉક્ત ઝુંઝુનુ દેશ તથા તેના તાબાના ૮૪ ગામો અર્પણ કર્યાં અને નવાબનું મૃત્યુ થયા પછી તે દેશપર સાધુએ પોતાનો અધિકાર સ્થિર રાખ્યો બીજી હકિકત એવી છે કે સાધુએ ઉક્ત

૧ સંવત ૧૮૬૨ (ઈ૦ સ૦ ૧૮૦૬)માં એક ઉચ્ચ શિખરપર આ કિલ્લો બંધાવવામાં આવ્યો હતો આજ સ્થળપર પ્રાચીન કાળમાં એક કિલ્લો હતો, પરંતુ તે આ સમયે વિધ્વસ્ત અવસ્થામાં હતો. લક્ષ્મણગઢ જયપુરની પેઠે ઉત્તમ પ્રકારે બંધાવવામાં આવ્યો હતો

૨ ખોકર રાજપૂતોદ્વારા ખંડેલા નામની ઉત્પત્તિ થઇ છે ખંડેલા નગરમાં ચાર હજાર ઘરો છે અને તેના તાબાના ગામોની સંખ્યા ૮૦ છે

૩ ઉદયપુરનું પ્રાચીન નામ કાઇસ છે અને તેના તાબામાં ૪૫ ગામો છે જે ચાર ભાગોમાં વિભક્ત છે

૪ કાયમખાની લોકો અફધાન નથી, પણ તેઓ ચૌહાણજાતિના રાજપૂતો છે

નવાબના દેશોમા પોતાનો અધિકાર સારીપેઠે જમાવી તે વૃદ્ધ નવાબને કહ્યુ કે-" આપે મને જે શાસનભાર અર્પણ કર્યો છે, તે હું મારા પોતાના હાથમાજ રાખવાની ઇચ્છા રાખુ છુ આપના નિર્વાહને માટે મે કેટલાક ગામો નિયુક્ત કર્યા છે, માટે આપ ત્યા જઇને તેનો ઉપભોગ લ્યો " નવાબે જોયુ કે સાધુની પ્રબલતા દેશમા વધી ગઇ છે, માટે મારો પક્ષ દૃઢ કરી એની સામે થઇ શકાય એમ નથી, તેથી તે પોતાના નિવાસસ્થાન ઝુંઝનુનો ત્યાગ કરીને ફત્તેપુરમા નાસી ગયો અને ત્યા તેણે પોતાના એક આપ્તનો આશ્રય ગ્રહણ કર્યો તેના આ સગાએ સાધુને ઝુંઝનુમાથી શીઘ્ર નસાડી મૂકવાને માટે પોતાની સેના સજ્જ કરી સાધુએ આ આપત્તિપ્રસગે પોતાના પિતાની સહાય માગી જો કે તેનો પિતા તેનાપર અત્યત કુપિત થયો હતો, તોપણ તેણે તેને સહાય કરવાનો નિશ્ચય કર્યો ઉદયપુરપતિ જગરામનો બીજો એક પુત્ર આ સમયે મીરજારાજા જયસિહના તાબામા સેનાસહિત રહેતો હતો જગરામે તેનાપર પત્ર લખી તેને જણાવ્યુ કે તમે જયપુરના મહારાજાની પાસેથી સહાયતાને માટે સેના લઇ સાધુને જઇ મળો ઉક્ત પુત્ર આ પત્ર પ્રાપ્ત થતા અબરના મહારાજાની કૃપાથી તેની કેટલીક શિક્ષિત સેના અને તોપખાનુ પોતાની સાથે લઇ સાધુની પાસે પહોચી ગયો સાધુએ પોતાના ભ્રાતાની સહાયથી ફત્તેપુર અને ઝુંઝનુ એ ઉભય દેશોપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો સાધુએ આ પ્રકારે કાયમખાનીનવાબને દૂર કરી ફત્તેપુર અને તેના તાબાનો સમસ્ત પ્રદેશ પોતાના ઉક્ત ભ્રાતાને આપી દીધો, અને ઉક્ત ઉભય ભ્રાતાઓએ પૂર્વપ્રકાર પ્રમાણે અબરના મહારાજાને પોતાના સ્વામીતરિકે સ્વીકાર્યા અને પોતાના વશના પ્રત્યેક અભિષેકપ્રસગે તેમને ભેટ આપવાનો પણ સ્વીકાર કર્યો વીરશ્રેષ્ઠ સાધુએ થોડા સમય પછી સિહાની પ્રદેશ પોતાના બાહુબલથી હસ્તગત કરી લીધો આ પ્રકારે સાધુના અધિકારનીચે સહસ્રથી અધિક ગામો અને નગરો આવ્યા પોતાના મૃત્યુથી થોડા સમય પૂર્વે તેણે પોતાની સમસ્ત ભૂમિ પોતાના પાચ પુત્રોને વહેચી આપી તેના પુત્રોના નામ આ પ્રમાણે હતા -(૧) જોરાવરસિહ (૨) કિશનસિહ (૩) નવલસિહ (૪) કેસરીસિહ અને (૫) પહાડસિંહ સાધુના વશજો તેના નામપરથીજ સિદ્ધાનીતરિકે ઓળખાય

સાધુના જ્યેષ્ઠપુત્ર જોરાવરસિહને પોતાના ભાગ ઉપરાત સૌથી મોટુ ચોકડી નામનુ નગર અને તેના તાબાના ૧૨ ગામો તથા હાથી, પાલખી વગેરે સર્વ રાજચિન્હો પ્રાપ્ત થયા, પરતુ પાછળથી સાધુના વચલા પુત્ર કિશનસિહના વશજોએ જોરાવરસિહના વશજોને અધિકારથી વચિત કરી તેમના સમસ્ત દેશો પોતાના તાબામા લઇ લીધા સાધુના જ્યેષ્ઠપુત્ર જોરાવરસિહના વશજો હાલમા કેવળ સામાન્ય ચોકડીદેશપર અધિકાર ધરાવે છે જો કે જોરાવરસિંહના વશજો માત્ર ચોકડીના અધીશ્વર છે, તોપણ તેઓ કુલમા સર્વશ્રેષ્ઠ ગણાય છે

સાધુના અન્ય ચાર પુત્રોના વશજોમા નિમ્નલિખિત પુરુષો સૌથી વિશેષ સામર્થ્યવાન છે —

૧ ખેતડીના અભયસિહ, ૨ બિસાઉના શ્યામસિહ, ૩ નવલગઢના જ્ઞાનસિહ, અને ૪ સુલ્તાનોના શેરાસહ

સાધુએ પોતાના નાના પુત્રોને સિહાના, ઝુંઝનુ તથા સૂર્યગઢ (પ્રાચીન ઓરીછા) વગેરે કેટલાક દેશો આપ્યા હતા ખેતડીના અભયસિંહે ઉક્ત સિહાના અને તેના તાબાના ૧૨૫ ગામો પોતાના અધિકારમા લઈ લીધા, પરતુ ઉક્ત કનિષ્ઠશાખાના વશજોની સખ્યા દિનપ્રતિદિન વૃદ્ધિગત થતી ગઈ અને તેમના દેશો પણ તેમની વૃદ્ધિની સાથે ખડખડમા વિભક્ત થઇ ગયા

સીકરના સામત લક્ષ્મણસિહે જે પ્રકારે પોતાના બાહુબલથી અને અનેક અસત્ય ઉપાયોથી રાયસાલોતપર પોતાની પ્રધાનતા અને પ્રભુતાનો વિસ્તાર કર્યો તેજ પ્રકારે ઉક્ત અભયસિહે પણ પોતાના બાહુબલથી અને ઘૃણિત ઉપાયોથી સિદ્ધાનીઓમા મસ્તક ઉચવ્યુ સીકરના સામતે ખડેલાની જ્યેષ્ઠશાખાને સર્વથા લુપ્ત કરી દીધી; પરતુ ખેતડીના સામત અભયસિહે કેવળ સાધુની જ્યેષ્ઠશાખાનેજ નહિ પણ તેની કનિષ્ઠ શાખાને પણ નષ્ટ કરવામા ત્રુટિ કરી નહિ શેરસિહના વશજોને સુલ્તાનો દેશના સિહાસનપરથી અત્યત ક્રૂર રીતે પદભ્રષ્ટ કરવામા આવ્યા હતા તેનું વૃત્તાત આ પ્રમાણે છે —

વીરશ્રેષ્ઠ સાધુના સૌથી કનિષ્ઠ પુત્ર પહાડસિંહને ભૂપાલ નામનો એક પુત્ર થયો; પરંતુ તે લુહારૂ જીતતી વખત મરણ પામ્યો, તેથી પહાડસિંહે પોતાના ભત્રીજા અને ખેતડીના સામંત બાઘસિંહના કનિષ્ઠ પુત્રને દત્તકસ્વરૂપે ગ્રહણ કર્યો, પરંતુ જે સમયે પહાડસિંહ મરણ પામ્યો તે સમયે તેની વય ઘણી નાની હોવાથી તે પોતાના પિતાના ઘરમા રહેવા લાગ્યો બાઘસિંહે* તેનો ક્રૂર રીતે વધ કરી સુલ્તાનો પોતાના રાજ્યમા સંયોજી દીધુ; પરંતુ આથી લોકો તેનાપર અત્યંત ક્રોધિત થયા અને તેના પ્રત્યે અત્યંત ઘૃણા દર્શાવવા લાગ્યા તે મરણ પામ્યો ત્યારે તેના શબપ્રત્યે પણ લોકોએ ઘૃણા દર્શાવી હતી

રાયસાલોત અને સિદ્ધાનીલોકોનુ વર્ણન કરી હવે અમે લાડખાનીલોકોનુ સંક્ષિપ્ત વર્ણન કરવાને પ્રવૃત્ત થઇએ છીએ લાડખાની શબ્દનો અર્થ ' પ્રિય પ્રભુ ' છે, પરંતુ લાડખાની લોકો રાજ્પૂતાનામા વિખ્યાત લૂટારા હતા, તેથી આ નામનો દુરુપયોગ કરવામા આવ્યો છે એમ કહીશુ તો ખોટુ નથી લાડલા શબ્દનો પ્રયોગ સર્વસાધારણમા બાલકોપ્રત્યે સ્નેહ પ્રકાશ કરવાને માટે કરવામા આવે છે રાયસાલના ઉક્ત પુત્રના આ નામની સાથે ખા શબ્દનો સંયોગ શા કારણથી થયો અને તેના કનિષ્ઠ પુત્રનું નામ ' તાજખા ' શા કારણથી રાખવામાં આવ્યુ તે જાણી શકાતું નથી બીજા એક મુસલમાનફકીરના સન્માનાર્થે ખા શબ્દનો સંયોગ કરવામા આવ્યો હતો કે કેમ તે અમે જાણતા નથી ઉકત લાડખાએ મારવાડરાજ્યની સીમામા આવેલો અંમરના તાબાનો દાતા-રામગઢ નામનો પ્રદેશ પોતાના બાહુબલથી પોતાના અધિકારમા લઈ લીધો તેના પિતાને પાદશાહની સભામા ઘણુ સન્માન મળતુ હતુ, તેથી તેને ઉકત દેશ પ્રાપ્ત થયો હતો એમ માનવાને કારણ મળે છે આ દેશ સિવાય તેને નોસવનો ટપ્પો પ્રાપ્ત થયો હતો. એકંદરે ૮૦ ગામોપર તેનો અધિકાર સ્થાપિત થયો તેમાના કેટલાક મારવાડ અને બિકાનેરના રાજાના હતા તે ગામોમા લૂટફાટ ન થાય એટલા માટે તેમણે તે તેને આપ્યા હતા લાડખાની લોકો પિંડારાસમાન ભયંકર લૂટારા ગણાતા હતા. તેઓ ઇચ્છા થતાજ પાચસે અશ્વો એકત્રિત કરી શકતા હતા તેમના અધીશ્વર જયપુરના રાજા જો કે પ્રસંગોપાત તેમની પાસે ખંડણીની માગણી કરતા હતા, પરંતુ તેમનો દેશ અત્યંત દુર્ગમ અને તેમનો રામગઢ નામનો કિલ્લો અસત દુર્ભેદ્ય હતો,તેથી તેઓ તેમની માગણી-પર ઘણું થોડુ ધ્યાન આપતા હતા, પરંતુ જ્યારે જયપુરના મહારાજાની તરફથી અમીરખાના જેવા લૂટારાનું દલ ત્યા પહોચતું હતું, ત્યારે તેમને વાર્ષિક વીસહજાર રૂપિયા આપવા પડતા હતા પાઠકો-એ આ વાત સ્મરણમા રાખવી જોઇએ કે કર્નલ ટૉડે આ વૃત્તાંત ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૪ મા લખ્યુ હતું. વર્તમાન સમયમા તેમની અવસ્થા ઘણી પરિવર્તિત થઇ ગઇ છે

કર્નલ ટૉડ શેખાવાટીના ઇતિહાસના ઉપસંહારમા આ પ્રદેશની ઉપજની એક સૂચી પ્રકટ કરે છે, જે નીચે પ્રમાણે છે —

દેશ	ઉપજ રૂ
સીકરના સામંત લક્ષ્મણસિંહ ને ખંડેલાની ઉપજ સીકરસહિત	૮૦૦૦૦૦
ખેતડીના અભયસિંહ ને લૉર્ડ લેકના આપેલા કોટપુતલી નામના સ્થાનની ઉપજસહિત	૬૦૦૦૦૦
બસાઉના શ્યામસિંહ ને તેના ભ્રાતા રણજિતસિંહ કે જેને તેણે મારી નાખ્યો હતો તેની રૂ ૪૦૦૦ ની ઉપજસહિત	૧૯૦૦૦૦
નવલગઢના જ્ઞાનસિંહની ઉપજ મંડાવાના ૫૦ ગામોસહિત	૭૦૦૦૦
મેદસરના લક્ષ્મણસિંહની ઉપજ	૩૦૦૦૦

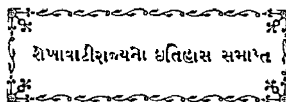
*બાઘસિંહે પોતાના પુત્રનો વધ કરી સુલ્તાનોને ખેતડીની સાથે સંયોજી દીધુ તેને પોતાના કર્માનુસારજ ફળ મળ્યુ તેના કુટુંબના સર્વ માણસોએ તેનાપ્રત્યે ઘૃણા દર્શાવી. તેઓ તેના મુખપર થુકયા અને તેના મસ્તક પર ધૂળ ભરી. તે કોઈને પણ પોતાનુ મુખ બતાવી શકતો નહોતો તેની સ્ત્રીએ પણ તેનુ મુખ જોવું છોડી દીધું, ત્યારે તેણે પોતાના પુત્ર અભયસિંહના નામથી રાજ્ય કરવા માંડયુ આ ઘટના બન્યા પછી બાઘસિંહ બાર વર્ષપર્યંત જીવંત રહ્યો , પરંતુ તે કદિ પણ ખેતડીના પોતાના મકાનની બહાર નીકળ્યો નહિ

સાધુના જ્યેષ્ઠ પુત્ર જોરાવરસિંહના ૨૭ પ્રપૌત્રોના તાબાના	
તાઇન તથા તેની સાથે જોડાયેલા પ્રદેશની ઉપજ	૧૦૦૦૦૦
ઉદયપુરવાટીની ઉપજ	૧૦૦૦૦૦
મનોહરપુરની ઉપજ[1]	૩૦૦૦૦
લાડખાનીઓની ઉપજ	૨૦૦૦૦૦
હરરામજીઓની ઉપજ	૪૦૦૦૦
ગિરધરપોતાઓની ઉપજ	૪૦૦૦૦
નાના સામતોના તાબાના દેશોની ઉપજ	૨૦૦૦૦૦
	કુલ્લે રૂ. ૨૩૦૦૦૦૦

જયપુરના મહારાજાને નિમ્નલિખિત દેશોમાંથી નિમ્નલિખિત રકમની ખંડણી મળે છેઃ—

સિદ્ધાની	૨૦૦૦૦૦
ખંડેલા	૬૦૦૦૦
ફત્તેપુર	૬૪૦૦૦
ઉદયપુર અને બવાઇ	૨૨૦૦૦
કાસલી	૪૦૦૦
	કુલ રૂ. ૩૫૦૦૦૦

શેખાવાટીના સામતોની ઉપજ અને ખંડણીમા ગત પચાસ વર્ષોમા ઘણું પરિવતન થઇ ગયું છે.

૧ મનોહરપુરનો અધીશ્વર જયપુરપતિની સામે થયો હતો તેથી મહારાજ જગતસિંહે તેના પ્રાણ લઇ તેની સમસ્ત ભૂમિ હસ્તગત કરી લીધી હતી અને તે શેખાવાટીના અન્યાન્ય સામંતોને વહેચી આપી હતી.

बून्दी।

(१) सुरजन	१५३१	(५) छत्रसाल	१६३१	(१०) अजीतसिंह	१७७१
(२) भोज	१५८८	(६) भाऊसिंह	१६५८	(११) विशनसिंह	१७७४
(३) रतन	१६०७	(७) अनुरुद्धसिंह	१६ [illegible]	(१२) रामसिंह	१८२१
(४) गोपीनाथ	१६१८	(८) बुधसिंह (सा० नहीं मालूम)		(१३) महाराजराजा रघुवीरसिंह १८८९	
		(९) उम्मेदसिंह १७४८ से १८०४			

[illegible]

खण्ड ६ ठो-बूंदीनुं राज्य.

अध्याय १ लो

હાડોતીપ્રદેશ-અગ્નિકુલની ઉત્પત્તિનું વૃત્તાંત-આબુપર્વત-ચૌહાણજાતિને થયેલી મેહકાનતી (મેકાવતી), ગોલકોંડા અને કોકણદેશની પ્રાપ્તિ-અજમેરની સ્થાપના-અજયપાલ-માણિકરાય-યવનોનું પ્રથમ આક્રમણ-અજમેરપર અધિકાર-સાંભરના લવણસરોવરની ઉત્પત્તિનું વૃત્તાંત-માણિકરાયનો વંશ-ચાહુાણોનો રાજપૂતાનામાં પ્રવેશ-મુસલમાનોની સાથે યુદ્ધ- અજમેરના બિલ્હણદેવ-મેડીનો ગોગા ચૌહાણ-મહમૂદે તે ઉભયનો કરેલો વધ-તેમના તાબાના રાજાઓનું સેનાસહિત એકત્રિત થવું-હાડાજાતિની ઉત્પત્તિ-અનુરાજે આસેરદેશની કરેલી પ્રાપ્તિ-તેના રાજ્યનો નાશ-અસ્થિપાલે આસેર દેશપર કરેલો પોતાનો અધિકાર-રાવહમીર-રાવચંદ-અલ્લાઉદ્દીને આસેરપર કરેલો અધિકાર-ત્યાં તેણે કરેલો નિવાસ-તેના પુત્ર કોલ્હને કરેલો પઠાર દેશપર અધિકાર-રાવ વાગા-તેણે મયનાલપર કરેલો અધિકાર-બબાનદા કિલ્લો બંધાવવો-દિગ્વિજય-રાવ દેવા-બુંદી રાજધાનીની સ્થાપના.

જસ્થાનનો જે ભાગ હાડોતીના નામથી પ્રસિદ્ધ છે, તેમા બે રાજ્યો આવેલા છે એકનું નામ બૂદી છે અને બીજાનુ નામ કોટા છે બૂદીકોટા પ્રથમ એકજ રાજ્ય હતુ, પરતુ નણુસે વર્ષો થયા તે બે ખંડોમા વિભક્ત થઈ ગયુ છે. આ ઉભય રાજ્યોની વચ્ચે ચબન નદી વહે છે અને તેજ તે રાજ્યોની સીમાસ્વરૂપ છે હાડાવશીય રાજપૂતો આ દેશના નિવાસી છે. તેમનાજ નામ ઉપરથી આ દેશનુ નામ હાડોતી પડયુ છે તેમાના બૂંદીરાજ્યનો ઇતિહાસ લખવાને અમે પ્રવૃત્ત થઈએ છીએ

ચૌહાણકુલની ચોવીસ શાખાઓમાથી આ હાડા નામની શાખા શ્રેષ્ઠ ગણાય છે અજમેરના અધીશ્વર માણિકરાયના પુત્ર અનુરાજ આ શાખાના આદિપુરુષ છે માણિકરાયે સવત ૭૪૧ (ઇ૦ સ૦ ૬૮૫)મા સૌથી પ્રથમ ભારતવર્ષના ઇતર રાજાઓની સાથે મળીને મુસલમાનોની સાથે મહાયુદ્ધ કર્યુ હતુ

ઇતિહાસવેત્તા કર્નલ ટૉડે ચોહાણજાતિની ઉત્પત્તિ જાણવાને માટે વિખ્યાત કવિ ચદનો આશ્રય લીધો છે મહાકવિ ચંદે પોતાની અમૃતમયી લેખિનીદ્વારા અગ્નિકુલની ઉત્પત્તિસબધે જે કાઈ વર્ણન કર્યુ છે તેની સત્યતાવિષે વર્તમાનકાળમા સદેહ ઉત્પન્ન થવાનો સભવ છે, ને છતા પણ અત્રે અમે તેનો ઉલ્લેખ કરીએ છીએ ચદકવિએ જણાવ્યુ છે કે-" વીર અને તેજસ્વી ક્ષત્રિય રાજાઓ અનાચારમા પ્રવૃત્ત થઇ પરશુરામના ક્રોધને પાત્ર થયા પરશુરામે એકવીસવાર પૃથ્વીને ક્ષત્રિયહીન કરી તે સમયે અનેક ક્ષત્રિયોએ પોતાના જીવનની રક્ષા કરવાને માટે પોતાને ક્ષત્રિય નહિ જણાવી ભાટતરિકે ઓળખાવ્યા હતા અને ઘણાઓએ સ્ત્રીનો વેષ ધારણ કરી પરશુરામના ક્રોધાગ્નિમાથી મુક્તિ મેળવી હતી આ પ્રકારે પુષ્કળ ક્ષત્રિયોએ પોતાના જીવનની રક્ષા કરી હતી. પરશુરામે સમસ્ત રાજ્ય બ્રાહ્મણોને અર્પણ કર્યુ અને તેમને શાસનચલાવવાની આજ્ઞા કરી. નર્મદા નદી-

ના તટપર આવેલા માહેશ્વરનગરના હૈહયજાતિના રાજા સહસ્રાર્જુને પરશુરામના પિતાનો સંહાર કરી અંતિમ યુદ્ધ ઉપસ્થિત કર્યું હતું ”

બ્રાહ્મણોના પ્રધાનશસ્ત્રો શાપ અને આશીર્વાદ હોય છે આથી તેઓ શાસન ચલાવી શક્યા નહિ. રાજ્યપાલન, શાંતિરક્ષા તથા દુષ્ટોનું દમન કરવાની કોઇનામાં પણ શક્તિ નહોતી, તેથી રાજ્યમાં સર્વત્ર અરાજકતા પ્રસરી રહી હતી જ્યાં દૃષ્ટિપાત કરો ત્યાં અશાંતિરૂપી ભયંકર અગ્નિ પ્રજ્વલિત થયેલો દૃષ્ટિગોચર થતો હતો લોકો મૂર્ખ, અજ્ઞાન અને અધાર્મિક બની ગયા હતા લોકો પવિત્ર ધર્મગ્રંથોને પદદલિત કરીને પાપમાર્ગમાં પ્રવૃત્ત થવા લાગ્યા અને તસ્કર, લૂંટારા તથા અસુર અને દાનવલોકો પ્રજાપર ઘોર અત્યાચાર કરવા લાગ્યા.[1] દેશની આવી સ્થિતિ જોઈ અત્યંત દુ ખિત થઇ મહાવીર વિશ્વામિત્રે મનમાં વિચાર કર્યો કે ક્ષત્રિયોની ઉત્પત્તિ કરવી આવશ્યક છે આવો વિચાર કરી તેઓ આબુના શિખરપર ગયા કે જ્યાં ઋષિમુનિઓનો નિવાસ હતો અને જે સ્થળ તેમણે જપ, તપ તથા યજ્ઞયાગથી પવિત્ર કર્યું હતું તેમણે આ સ્થળે જઇને ક્ષત્રિયોની ઉત્પત્તિ કરવાને માટે યજ્ઞ કરવાનો નિશ્ચય કર્યો તેમની ઇચ્છાથી સમસ્ત ઋષિઓ અને મુનિઓ સાગરતટે જઇ સૃષ્ટિકર્તાની આરાધના કરવાને પ્રવૃત્ત થયા સૃષ્ટિકર્તાએ તેમને પુન ક્ષત્રિયોની ઉત્પત્તિ કરવાની આજ્ઞા કરી આ આજ્ઞા પ્રાપ્ત થતાંજ ઋષિમુનિઓ ઇંદ્ર, બ્રહ્મા, રુદ્ર, વિષ્ણુ અને અન્યાન્ય દેવતાઓની સાથે આબુશિખરપર આવ્યા યજ્ઞનો શીઘ્ર પ્રારંભ કરવામાં આવ્યો ગંગાજીના પવિત્ર જળથી યજ્ઞકુંડ પવિત્ર કરી દેવતાઓએ યોદ્ધાઓ ઉત્પન્ન કરવા માંડયા દેવપતિ ઇંદ્રે દર્ભની એક પુતળી બનાવી તેને પ્રજ્વલિત અગ્નિકુંડમાં નાખી ત્યાર પછી તેમણે જ્યાં સંજીવન મંત્રનો ઉચ્ચાર કર્યો કે તરતજ તેમાથી એક વીર પુરુષ “ માર માર ” શબ્દ કરતો બહાર નીકળ્યો આ વીરપુરુષનું નામ પ્રમાર રાખવામાં આવ્યું અને દેવતાઓએ તેને આબુ ધાર તથા ઉજ્જયિની દેશનો અધિકાર સોંપ્યો.

ત્યારપછી સર્વ મળીને બ્રહ્માજીને તેમના પોતાના અંશમાંથી એક ક્ષત્રિયવીર ઉત્પન્ન કરવાને પ્રાર્થના કરવા લાગ્યા ત્યારે બ્રહ્માજીએ એક પુતળી બનાવી તે અગ્નિકુંડમાં નાખી તરતજ તેમાંથી એક વીર નીકળ્યો તેના એક હાથમાં ખડ્ગ અને બીજા હાથમાં વેદ શોભી રહ્યા હતા તેનું નામ ચૌલુક્ય વા સોલંકી રાખવામાં આવ્યું તેને અનલપુર (અણહિલપુર) પાટણનું રાજ્ય મળ્યું.

ત્યાર પછી રુદ્રદેવે એક વીરપુરુષની ઉત્પત્તિ કરી તેમણે એક પુતળી બનાવી તેને ગંગાજળમાં સ્નાન કરાવી અગ્નિકુંડમાં નાખી કે તરતજ તેમાંથી એક કૃષ્ણવર્ણ ભયંકર મૂર્તિવાળા વીરપુરુષનો ઉદ્ભવ થયો દાનવોની સામે યુદ્ધ કરવા મોકલવામાં આવતા તેનો પગ સરી ગયો તેથી તેને પુરિહર નામ આપવામાં આવ્યું અને તેને દ્વારપાલનું કામ સોંપવામાં આવ્યું તેને મરુભૂમિના નવ દેશો આપવામાં આવ્યા

સર્વથી પાછળ વિષ્ણુ ભગવાને ચોથો વીર ઉત્પન્ન કર્યો તેમણે એક પુતળી બનાવી વિધિઅનુસાર અગ્નિકુંડમાં નાખી તો તેમાંથી ચાર હાથવાળો એક અસ્ત્રશસ્ત્રથી સજ્જિત યોદ્ધો ઉત્પન્ન થયો તેને ચાર હાથ હોવાથી તેનું નામ ચતુર્ભુજ વા ચૌહાણ પડયું સમસ્ત દેવતાઓએ તેને આશીર્વાદ દઇને મેહકાવતી નગરીનું રાજ્ય સોંપ્યું હાલમાં તે નગર ગઢામંડલાના નામથી વિખ્યાત છે દ્વાપરમાં તે મેહકાવતી નામથી પ્રસિદ્ધ હતું

આ પ્રસંગનું વર્ણન કરતાં કવિ ચંદ જણાવે છે કે —“ જે સમયે યજ્ઞની પૂર્ણાહુતિ થવા આવી હતી, તે સમયે અસુરો અને દાનવો તે તરફ આતુર દૃષ્ટિ ફેંકી રહ્યા હતા અને તેમના બે નેતા અગ્નિકુંડની ઘણીજ નિકટ હતા યજ્ઞના કાર્યની સમાપ્તિ થતાં ક્ષત્રિયોની ઉત્પત્તિનું કાર્ય પણ સમાપ્ત થયું ઉપરોક્ત ચારે ક્ષત્રિય વીરોને દાનવોની સાથે યુદ્ધ કરવાને મોકલી આપવામાં આવ્યા ઉભય પક્ષોની વચ્ચે દારુણ યુદ્ધ થવા લાગ્યું ક્ષત્રિયો અસુરોને જેમ જેમ મારતા જતા હતા, તેમ તેમ

[1] કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે —“ કવિ ચંદે જે ચોર અને લુંટારા જાતિઓનો ઉલ્લેખ કર્યો છે, તે ઉનાપશ્ચિમ કિનારાની સીથિયન જાતિ હશે. આ લોકો બ્રાહ્મણો ઉપર પણ કિંચિત્ દયા કરતા નહોતા ” પરંતુ અમારું એવું અનુમાન છે કે કવિ ચંદે આ સ્થાનપર ભારતવર્ષની મીના વગેરે જંગલી જાતિઓનોજ ઉલ્લેખ કર્યો છે ત્રેતાયુગમાં પરશુરામના સમયમાં ભારતવર્ષમાં સીથિયન જાતિ હતી, એ વાતનું કોઈ પ્રમાણ શાસ્ત્રમાંથી પ્રાપ્ત થતું નથી.

તેમના રુધિરમાથી નવીન અસુરો ઉત્પન્ન થઇ યુદ્ધ કરવા લાગતા હતા. આથી દાનવોની સેના જરાપણ ઘટતી નહોતી. અને નવા ઉત્પન્ન થયેલા ચારે ક્ષત્રિયવીરોની કુલદેવીઓ પોતાના અનુચરોની સાથે રણક્ષેત્રમા જઈ મરણ પામેલા અસુરોના રક્તનુ પાન કરવા લાગી આથી રુધિરમાથી અસુરો ઉત્પન્ન થઈ શકયા નહિ." આ ચારે દેવીઓનાં નામ ચદકવિએ પોતાના ગ્રથમા નીચે પ્રમાણે આપ્યા છે —

ચૌહાણુની કુલદેવી...	...આશાપૂર્ણા
પુરિહરની કુલદેવી..	...ગાજનમાતા
સોલંકીની કુલદેવી...	...ખીવજમાતા
પરમારની કુલદેવી...	...સિચિયારમાતા

સમસ્ત દૈત્યોનો નાશ થતાની સાથેજ જયધ્વનિથી આકાશ ગુંજી રહ્યું. દેવલોકો સ્વર્ગમાથી પુષ્પવૃષ્ટિ કરવા લાગ્યા અને પોતપોતાના વાહનોપર આરૂઢ થઈ રણભૂમિમા જઇ વિજયી વીરોને ધન્યવાદ આપવા લાગ્યા.

છત્રીસ કુલના ક્ષત્રિયોમા અગ્નિકુલના ક્ષત્રિયો સર્વથી શ્રેષ્ઠ છે શેષ સર્વ સ્ત્રીઓના ગર્ભથી ઉત્પન્ન થયા છે ચૌહાણોનો ગોત્રોચ્ચાર આ પ્રમાણે છે —" સામ વેદ, સોમ વશ,માધ્યદિની શાખા, વત્સ ગોત્ર, ૫ ચપ્રવર જનોઈ, ચ દ્રભાગા નદી, ભૃગુ નિશાન, અ બિકા ભવાની, બાલન પુત્ર,કાલભૈરવ, આબુ-અચલેશ્વર મહાદેવ, ચતુર્ભુજ ચૌહાણુ x "

જે સમયે સમસ્ત ભારતવર્ષના ધર્મદ્રોહીઓનું દમન કરવાને માટે વીરપુરુષોની પુન: ઉત્પત્તિ કરવાનાં ઉદ્દેશથી આબુશૃ ગપર દેવતાઓની મહાસમિતિ થઇ, તે સમયે હિ દુઓનો બીજો યુગ ચાલતો હતો હવે અહીં આ તપાસ કરવાની જરૂર છે કે જે વીરોને બ્રાહ્મણોએ આ સમયે હિ દુસમાજમ ક્ષત્રિયોતરિકે ગ્રહણ કર્યાં, તે કોણ હતા ? કા તો એ લોકો આ દેશના અસભ્ય મૂળવતનીઓ હશે અથવા તો તેઓ વિદેશી હશે અને બ્રાહ્મણોએ તેમને બળવાન જોઇને પોતાના ધર્મમા દીક્ષિત કરી લીધા હશે આ દેશના અસભ્ય મૂળ નિવાસીઓ અને વિદેશી લોકોના શરીરને ધ્યાનમાં લેવામાં આવે તો આ બાબતનો નિર્ણય સરલતાથી થઇ શકે એમ છે. આ દેશના મૂળવતનીઓ શ્યામવર્ણના, ઠીંગણા અને પ્રતિભાવિહીન હોય છે,પરંતુ અગ્નિકુલના ક્ષત્રિયો તો પાર્થિયન ક્ષત્રિયો સમાન સબળ, સુદર અને પ્રતિભાવાન હતા પ્રાચીનકાળમા સાઇથિયનલોકોમા જેવા વીરરસના કાવ્યોનો સ્રોત વહેતો હતો તેવાજ કાવ્યો આ ક્ષત્રિયોમા પણ વિદ્યમાન છે પરશુરામે જ્યારે ક્ષત્રિયોનો નાશ કરી નાખ્યો ત્યારે થોડા સમયપર્યંત બ્રાહ્મણોએ ભારતવર્ષમા રાજ્ય કર્યું હતુ; પર તુ તેઓ અત્યત દુર્બળ હતા, તેથી સાઇથિયનલોકો તેમનાપર ઘોર અત્યાચાર કરતા હતા આ મહાવિપત્તિમાથી મુક્ત થવાને માટે બ્રાહ્મણોએ સાઇથિયન લોકોના એક દલને હિ દુધર્મમા દીક્ષિત કરી તેમને રાજ્યશાસનનો ભાર સોપ્યો. આજ લોકો ચૌહાણુ, પુરિહર, સોલકી અને પરમાર નામથી પ્રસિદ્ધ થયા [1]

xકવિ ચદે પોતાના લખેલા રાસામા એકમાત્ર ગોત્રસિવાય વેદ, પ્રવર વગેરે કશાનો પણ ઉલ્લેખ કર્યો નથી. રાસામા માત્ર એટલોજ નિર્દેશ છે કે—

આસાપૂર કહે મો નામ, પુજ્જૈ પુત્ર પૌત્ર ધન ધામ,
કુલહ ગૌત્ર મુઝથપ્પૈ નામં, અપ્પો ઋદ્ધિ અચટલહ તામ.

પરતુ ચૌહાણોનો ગોત્રોચ્ચાર આ પ્રમાણે છે.-વત્સગોત્ર, સામવેદ, કૌથમીશાખા, ગોભિલ સૂત્ર, આપ્રવાન, જમદગ્નિ, ચ્યવન, ભાર્ગવઔર્વજ, પાચપ્રવર, આશાપુરાકુલદેવી, શ્રીકૃષ્ણુકુલદેવતા, ચદ્રભાગાનદી, મયુરપક્ષી, વામશિખા, વામપાદ, ધ્વજરક્ષક ગરુડ અને આયુધ ખડ્ગ

૧ અમે કહી શકીએ છીએ કે કર્નલ ટૉડે ભ્રમથીજ આ વાત લખી છે વર્તમાન કલિયુગમા હિંદુધર્મની શોચનીય દુર્દશા થઇ છે, તોપણ કોઇ વિધર્મી અને વિજાતિ હિદુધર્મ અગીકાર કરી હિદુસમાજમા દાખલ થવાને સમર્થ થયો નથી, તો અત્યત પ્રાચીન સમયમા જ્યારે હિદુધર્મ પરમ પવિત્ર રૂપમા પ્રબલતાસહિત ભારતવર્ષમા પ્રચલિત હતો, તે સમયે વિશ્વામિત્ર વગેરે ઋષિઓએ અને બ્રાહ્મણોએ ભારતવર્ષની બહારના ઈન્ડોસાઇથિક (ઈન્ડોસીથિક)લોકોને પોતાના ધર્મમાં દીક્ષિત કરી તેમને રાજ્યભાર અર્પણ કર્યો હોય એ કદિપણ સભવિત નથી જગતના અન્ય ધર્મોમા ગમે તે માણસ પ્રવેશ કરી શકે છે, પરતુ હિદુધર્મમા કોઇપણ વિજાતીય

ઉપરોક્ત ચાર કુલોમાથી ચૌહાણોએજ સૌથી પહેલા પોતાના રાજ્યનો વિસ્તાર ઘણો વધારી દીધો હતો. વળી પ્રાય સમસ્ત પૃથ્વીપર પરમારોનુ રાજ્ય હતુ એવી લોકવદતિ આજપર્યંત સુપ્રસિદ્ધ છે જ્યારે પરમારોની ગૌરવગરિમા ઉન્નતિના શિખરપર ચઢીને સપૂર્ણ તેજથી પ્રકાશતી હતી, ત્યારે ચૌહાણોનો ગૌરવસૂર્ય ધીમે ધીમે અસ્તાચળમા જતો હતો

ચોહાણોના ઇતિહાસપરથી પ્રતીત થાય છે કે એક સમયે તેમણે સર્વની ઉપર પોતાનુ પ્રભુત્વ સ્થાપિત કર્યું હતુ; પરતુ તે અધિક કાળસુધી સ્થાયી રહ્યુ નહિ મેહકાવતીથી માહેશ્વરીપુરીપર્યંતના અને નર્મદાની આસપાસના સમસ્ત પ્રદેશોમા ચોહાણોનુ રાજ્ય હતુ દક્ષિણમા માડુ, આસેર, ગોલકોડા અને કોકણસુધી તથા ઉત્તરમા ગગાજીના તટપર્યંત તેમના રાજ્યનો વિસ્તાર થઇ ગયો હતો મહાકવિ ચદ જણાવે છે કે—"રાજધાની મેહકાવતીના બાવન કિલ્લામા ચોહાણરાજની આણ માનવામા આવતી હતી ચોહાણોએ પોતાના બાહુબળથી ઠઠ્ઠા, લાહોર, મુલ્તાન તથા પેશાવર વગેરે[1] દેશોપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી અતે ભારતના શિખરપર્યંત પોતાની સત્તા પ્રસારી દીધી હતી અસુરો ચોહાણરાજના ભયથી પલાયન કરી જતા હતા દિલ્લી અને કાબૂલમા પણ ચોહાણરાજનો અધિકાર ચાલતો હતો ચોહાણરાજેજ નેપાલનુ રાજ્ય માલ્હનને[2] સમર્પણ કર્યું હતુ"

ગઢમડલાનુ પ્રાચીન નામ મેહકાવતી હતુ, એ વાત પૂર્વે જણાવવામા આવી ગઈ છે આ મેહકાવતીના રાજાઓ દીર્ઘકાળથી "પાલ" ની ઉપાધિથી ઓળખાતા હતા એમ કહેવાય છે કે તેઓ પશુઓનુ પાલન કરતા હતા, તેથી તેમને એ ઉપાધિ આપવામા આવી હતી આહીરલોકોએ એક સમયે સમસ્ત ભારતવર્ષ ઉપર અધિકાર કર્યો હતો તેઓએ માત્ર "આહીરવાડા"નેજ પોતાના સ્મારકચિન્હતરીકે છોડી દીધેલ છે આ 'આહીર' શબ્દ 'પાલ' જાતિનો પર્યાય છે અને આહીરજાતિ પાલજાતની એક શાખામાત્ર છે પાલો અથવા પાલીઓદ્વારા પ્રાચીનકાળમા જે નગરો સ્થાપિત થયા હતા, તેમા ભનેસા, ભોજપુર, દીપ, ભૂપાલ, આઇરણ, ગાર્સપુર વગેરે[3] મુખ્ય છે

મનુષ્યને પ્રવેશ કરવાનો અધિકાર નથી મુસલમાન વગેરે વિજાતીય લોકોએ વૈષ્ણવધર્મ અગીકાર કર્યો હતો, પરતુ તેઓ કદિપણ વૈષ્ણવ ધર્માવલબી હિદુસમાજમા દાખલ થવાને શક્તિમાન થયા નહોતા, માટે પ્રાચીન કાળમા બ્રાહ્મણોએ વિજાતીય લોકોને હિદુધર્મમા દીક્ષિત કર્યા હતા, એ વાત કદિ પણ સભવિત હોઈ શકે નહિ, અને ચદ કવિએ માત્ર કલ્પનાથીજ નવીન ચાર ક્ષત્રિય શાખાઓની ઉત્પત્તિ થયેલી જણાવી હોય તો તે પણ સભવિત છે કારણ કે બ્રહ્માએ સૃષ્ટિ નિર્માણ કરતી વખતે બ્રાહ્મણ ક્ષત્રિય, વૈશ્ય અને શૂદ્ર એ ચાર વર્ણ બનાવી હતી, ત્યાર પછી તેમણે કદિ પણ કોઇ વર્ણની પુન ઉત્પત્તિ કરી હોય એવો ઉલ્લેખ શાસ્ત્રમા નથી આપણે અનુમાનથી કહી શકીએ છીએ કે પરશુરામે ક્ષત્રિયોનો સપૂર્ણ સહાર કરી નાખ્યો હોય એ બનવાયોગ્ય નથી જો કે તેમણે અનેક યુદ્ધોમા પુષ્કળ ક્ષત્રિયોનો સહાર કર્યો હતો, તથાપિ ભારતવર્ષના સર્વ ભાગોમા અનેક ક્ષત્રિય રાજાઓ તે સમયે વિદ્યમાન હતા, એ વાતનુ પ્રમાણ પ્રાપ્ત થઇ શકે છે, માટે અસભ્ય તથા જગલી જાતિઓએ બ્રાહ્મણોપર ઘોર અત્યાચાર કરીને હિદુધર્મને ઘણી હાનિ પહોચાડી હોય અને તેથી બ્રાહ્મણોએ બચેલા ક્ષત્રિયોમાથી ચાર ક્ષત્રિયવીરોને પુન દીક્ષિત કરી તેમને ચાર દેશોનો રાજ્યભાર સોપ્યો હોય તો તેમા શુ આશ્ચર્ય છે? અથવા મત્રબળથી ચાર ક્ષત્રિવીરોનુ ઉત્પન્ન થવુ પણ હિદુશાસ્ત્રાનુસાર અસભવિત નથી

[1] મુસલમાનઇતિહાસવેત્તાઓએ આ ઘટનાનો સ્વીકાર કર્યો છે સવત ૭૪૬ મા જે સમયે મુસલમાનલોકોએ પહેલી વાર હિદુસ્થાનપર આક્રમણ કર્યું, તે સમયે લાહોર અને અજમેરના હિદુરાજાઓ ચોહાણ જાતિના હતા અને તેઓ પ્રબળ પરાક્રમસહિત મુસલમાનોની સામે થયા હતા આ વાત નિસદેહ છે કે તે સમયે અજમેર એ ચોહાણોની પ્રધાન રાજધાની હતી

[2] માલ્હન એ ચોહાણોની એક શાખા છે અને અલેકઝાડરે ભારતવર્ષપર આક્રમણ કર્યું ત્યારે સમુદ્રતટપર જે મલ્લીલોકો તેની સામે થયા હતા, તે આ માલ્હનલોકોજ હોવા જોઈએ આ શાખા હાલમા લુપ્ત થઇ ગઈ છે અને પાચ શતાબ્દી પૂર્વે પણ તે ઝાઝી પ્રસિદ્ધ નહોતી બૂદીના હાડાજાતીના એક અધીશ્વરે એક માલ્હન સ્રીનુ પાણિગ્રહણ કર્યું હતુ પરતુ અતે એક ચતુર ભાટે પ્રાચીન ગ્રથથી પ્રમાણિત કર્યું કે તે માલ્હન સ્રી તેની સગોત્રિયા હતી, ત્યારે બૂદીના ઉક્ત અધીશ્વરે તે સ્રીનો ત્યાગ કર્યો હતો

[3] દીપ, ભોજપુર, ભેલસા વગેરે કેટલાક નગરોમા અનેક પ્રાચીન સ્મૃતિચિન્હો વિદ્યમાન છે વીસ વર્ષપૂર્વે અમે ભ્રમણ કરતા કરતા આઇરન નગરમા જઇ પહોચ્યા. ત્યા અમે બે નદીઓના સગમસ્થાનપર એક મોટો સ્તભ

મેહકાવતીના અજયપાલ નામના એક રાજાએ અજમેરની સ્થાપના કરી તારાગઢ નામનો અભેદ્ય કિલ્લો બંધાવ્યો. અજયપાલનું નામ આજપર્યંત અતિ પ્રસિદ્ધ છે. આ રાજા ચક્રવર્તી અર્થાત્ અનેક નૃપતિઓના અધીશ્વર હતા. તેઓ કયા કાળમાં રાજ્ય કરતા હતા તેનો નિર્ણય કરવો કઠિન છે.

પાલીભાષાનાં કેટલાંક તામ્રપત્રો અને શિલાલેખો પ્રાપ્ત થાયછે; પરંતુ જ્યાં સુધી તેપરની ભાષાસમજાય નથી, ત્યાંસુધી અજયપાલના સમયનો નિર્ણય થઇ શકશે નહિ. મેહકાવતીથી કુમાર પૃથ્વીપહાડ [1]અજમેરમાં આવ્યો હતો, જો કે તે શા કારણથી આવ્યો હતો તેનો નિશ્ચય થઈ શકયો નથી; પરંતુ એમ જણાય છે કે અજમેરના રાજાને પુત્ર નહિ હોવાથી પૃથ્વીપહાડને અજમેર લાવવામાં આવ્યો હતો. માત્ર તેની એકજ સ્ત્રી (તે સમયે તે લોકોમાં અનેક સ્ત્રી પરણવાનો રિવાજ પ્રચલિત નહોતો.) ના ગર્ભથી ચોવીસ પુત્રો ઉત્પન્ન થયા. તેમાંના એકના વંશજ માણિકરાય હતા. માણિકરાય સંવત ૭૪૧ (ઇ૦ સ૦ ૬૮૫) માં અજમેર અને સાંભરના અધીશ્વર હતા.

માણિકરાયના સમયથી ચૌહાણો પ્રકાશમાં આવ્યા. સંવત ૭૪૧ (હીજરી સન ૬૩) માં જ્યારે મુસલમાનસેનાએ રાજસ્થાનામાં પ્રવેશ કર્યો હતો, તે વખતે અજમેરના સિંહાસનપર દુર્લભ વા દૂલેરાય નામના રાજા બિરાજમાન હતા. યવનોની સાથે યુદ્ધ કરતાં રાજા દૂલેરાય મરણ પામ્યા. તેમનો એકનો એક સાત વર્ષનો પુત્ર કિલ્લાની અગાશીપર ખેલતો હતો તે પણ શત્રુઓના પ્રહારથી અકાળ મૃત્યુ પામ્યો. દુર્લભરાયે રોશનઅલી નામના એક ધર્મપ્રચારકપર ઘોર અત્યાચાર કર્યો હતો, તેથી યવનોએ સિંધદેશમાંથી અજમેરમાં આવી યુદ્ધ કર્યું હતું. આથીજ મુસલમાનો આ યુદ્ધને ધર્મયુદ્ધ કહે છે. એમ કહેવાય છે કે ઉકત ધર્મપ્રચારકનો અંગુઠો કાપી નાખવામાં આવ્યો હતો. તે મુલ્લાં મક્કામાં ગયો અને મુસલમાનોને અજમેરના રાજપૂતો ઉપર વૈર લેવાને માટે ઉશ્કેરવા લાગ્યો. શીઘ્ર મુસલમાનસૈનિકો વેષ બદલી અશ્વના વ્યાપારી બની અજમેરમાં આવ્યા. તેમણે દુર્લભરાય અને તેમના પુત્રનો નાશ કરી ગઢ અને મહેલો વગેરેપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો. જો કે આ વૃત્તાંત બાળકોની વાત જેવું લાગે છે; પરંતુ ઇતર કેટલીક ઘટનાઓદ્વારા તે પ્રમાણિત થયું છે, માટે તેની સત્યતાવિષે શંકા લાવવાનું કાંઈ પણ પ્રયોજન નથી. ખલીફા ઉમ્મરે બરાબર આજ સમયે સિંધદેશમાં એક સેના મોકલી હતી. તે સેનાનો સેનાપતિ અતુલઆસ સિંધની પ્રાચીન રાજધાની આલોરપર આક્રમણ કરતી વખત માર્યો ગયો હતો. એમ જણાય છે કે આજ સેનાએ સ્વજાતિના ધર્મપ્રચારકને થયેલા અપમાનથી અત્યંત ક્રોધિત થઇ તથા ધાર્મિક જુસ્સાથી ઉત્તેજિત થઇઅપમાનકારી રાજપૂતોપર આક્રમણ કર્યું હતું.

જે કારણથી અને જે સ્થિતિમાં દુર્લભરાયનું મૃત્યુ થયું અને અજમેર પોતાના હાથમાંથી જતું રહ્યું, તે ચૌહાણો કદિ પણ વિસરી શકયા નહિ. તેઓ દુર્લભરાયનો પુત્ર લોટ કે જે આ સમરમાં માર્યો ગયો હતો, તેને આજપર્યંત દેવપેઠે પૂજે છે. વિશેષ શું કહીએ? લોટ પોતાના પગમાં જે ઘુઘરી પહેરતો હતો, તેની રાજપૂતો દેવાલંકારતરિકે પૂજા કરે છે અને તેના સન્માનાર્થે પોતાનાં બાળકોને ઘુઘરી પહેરાવતા નથી.

કવિચંદ[2] જણાવે છે કેઃ-“દુર્લભરાયના ઉત્તરાધિકારી લોટદેવ જ્યેષ્ઠ શુદ ૧૨ ને સોમવારે સ્વર્ગવાસી થયા હતા.”

લોટદેવના કાકા માણિકરાયે સંવત ૭૪૧ માં યવનોએ. અજમેરપર આક્રમણ કર્યું, ત્યારે તેમની

જોયો. આ સ્તંભ ત્રીસ ફીટ ઉંચો હતો અને તેની ઉપર એક મનુષ્યની મૂર્તિ બિરાજમાન હતી. આ મૂર્તિના શિરપર મુકુટ શોભતો હતો અને સ્તંભના નીચલા ભાગપર એક ગોધાની મૂર્તિ કોતરેલી હતી. અમે તેનું ચિત્ર કાઢી તે મહાશય કોલ્બ્રુકપર મોકલી આપ્યું; પરંતુ અમારી પાસે તેની કોઇ નકલ નથી.

૧ આ સ્થાન અજયમેર અર્થાત અજેયશિખર તથા અજયગઢ અર્થાત અજેયદુર્ગના નામથી પણ પ્રસિદ્ધ થયું; પરંતુ આ વાત પ્રસિદ્ધ છે કે રાજપૂતાનાના પ્રવેશદ્વારસ્વરૂપ આ સ્થાનમાં ચૌહાણરાજ અજયપાલ રાજ્ય કરતા હતા તેથી તેનું નામ અજમેર પડ્યું હતું.

૨ પૃથ્વીરાજ રાસામાં આ વાતનો ઉલ્લેખ ક્યાંય પણ આવ્યો નથી. કોઈ અન્ય સ્થળે કવિ ચંદે એ વાત લખી હોય તો હોય. મીર રોશનઅલીને લીધે મુસલમાનો અને ચૌહાણોની વચ્ચે જે યુદ્ધ થયું હતું તેના સંબંધમ

સામે યુદ્ધ કર્યું હતુ આ સમયે મુસલમાનોએ અજમેરપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો હતો અને માણિકરાય નિર્દય શત્રુઓના હાથમાંથી પોતાના પ્રાણની રક્ષા કરવાને માટે રણક્ષેત્રમાંથી નાસી ગયા હતા આ સમયે શાકંભરી દેવીએ તેમને દર્શન દઇને કહ્યુ કે—"તમે અહીં આ રાજ્ય સ્થાપન કરો આજે તમે અશ્વારૂઢ થઇ અહીંઆથી જ્યાંસુધી જશો ત્યાંસુધી તમારા રાજ્યની સીમાનો વિસ્તાર[1] થશે, પરતુ તમે અહીંઆ પાછા ફરો ત્યાંસુધી પાછા ફરીને જોશો નહિ " માણિકરાયનો અશ્વ અતિ મજબૂત અને બળવાન હતો તેમણે તેનાપર આરૂઢ થઇ દેવીની આજ્ઞાનુસાર શીઘ્ર ભ્રમણ કરવા માંડ્યુ થોડે દૂર ગયા પછી તેઓ દેવીની આજ્ઞા ભૂલી ગયા અને તેમણે પાછળ ફરીને જોયું. તેમને આ સમયે પાછળનો સર્વ પ્રદેશ ઉજ્જડ થઇ ગયેલો જણાયો આ દેખાવ જોઇ તેઓ અત્યંત આશ્ચર્યચકિત થયા રાજસ્થાનના સુપ્રસિદ્ધ લવણસરોવરનુ મૂળ આજ છે માણિકરાયે આ લવણ-સરોવરનુ નામ દેવીના નામ ઉપરથી શાકંભરી સરોવર પાડ્યુ અને તે સરોવરના એક નાના દ્વીપ ઉપર તે દેવીની પ્રતિષ્ઠા કરી આ દેવીની પ્રતિમા આજપર્યંત તે સ્થળે વિરાજમાન છે શાકંભરી શબ્દ અપભ્રષ્ટ થતા હાલ તે સાંભર[2] કહેવાય છે

માણિકરાય ઉત્તર પ્રદેશના ચૌહાણોના આદિપુરુષ હતા તેમણે થોડા સમય પછી અજમેરપર પુન પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો તેમને અનેક સતાનો થયા તેમના વશજોએ રાજસ્થાનના પશ્ચિમ ભાગમા ફેલાઇને અનેક શાખાઓની સ્થાપના કરી તેમના વશજો સિંધ દેશ સુધી પ્રસરી ગયા છે ખીચી, હાડા, મોયલ, નિરવાન ભદોરિયા, બુરેચા, ધનેરિયા (ધુધેરિયા) અને બાગડેચા વગેરે સમસ્ત શાખાઓ આ માણિકરાયદ્વારા ઉત્પન્ન થઈ છે ખીચીશાખાના માણસોએ ઘણે દૂર આવેલા દોઆબ નામના સ્થાનમા જઇને નિવાસ કર્યો આ સ્થાનને સાધારણ રીતે સિંધુસાગર કહેવામા આવે છે આ દેશનો વિસ્તાર બેટવાથી સિંધુ નદીપર્યંત ૧૩૬ માઇલનો છે. તેમની રાજધાનીનુ નામ ખીચીપાટણ હતું હાડાલોકોએ હરિયાના દેશની અતર્ગત આવેલા અસી વા હાંસી નામના સ્થાનને જીતી લઇ ત્યા નિવાસ કર્યો અને એક શાખાના લોકો ગોવાલકુડમા ગયા આને હાલમા ગોલકોડા કહેવામા આવે છે ત્યાથી નીકળી તેમણે આસેર નામના સ્થાનપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો મોયલોને નાગોરની ચોલરફના પ્રદેશો મળ્યા ભદોરિયાઓને ચબલના તટપરનો એક પ્રદેશ પ્રાપ્ત થયો આ દેશ તેમનાજ નામપરથી ભદાવર કહેવાય છે અને આજ-પર્યંત તે દેશ તેમના અધિકારમા છે ધુધેરિયાઓએ[3] શાહાબાદ નામના સ્થાનમા જઇ ત્યા નિવાસ કર્યો, પરતુ સમયના પરિવર્તનથી તે દેશ કોટાના હાડા લોકોના હાથમા ગયો બીજી એક શાખાએ

મીશસમય નામના એક પદ્યાત્મક પુસ્તકમા ઉલ્લેખ પ્રાપ્ત થાય છે આ પુસ્તકને ચદબરદાયીકૃત પૃથ્વીરાજરાસાનો એક ભાગ માનવામા આવે છે અને ઉપરોકત ઘટના પૃથ્વીરાજના સમયમા બની હતી એમ તેમા જણાવવામા આવ્યુ છે, પરતુ આ કોઈ અન્ય કવિની કપોલકલ્પના હોય એમ જણાય છે; કારણ કે 'કનોજ સમય' નામના ગ્રથમા ઉપરોકત ઘટના પૃથ્વીરાજના પ્રપિતાના સમયમા બનેલી જણાવી છે

૧ બુંદીના રાજાઓની વંશાવલીમા એવો ઉલ્લેખ છે કે દેવીએ એવું વરદાન આપ્યુ હતુ કે—" તમે જેટલી પૃથ્વીની પ્રદક્ષિણા કરી આવશો તેટલી પૃથ્વી સર્વથા ચાંદીની થઈ જશે પરતુ દુર્ભાગ્યવશાત્ માણિકરાયે દેવીની આજ્ઞાનો ભગ કરી પાછળ જોયુ, તો સર્વ ભૂમિ ચાંદીને બદલે મીઠાની થઈ ગઈ "

૨ સવત સાતસો એકતાલિસ, આયોત ચાલી દેશ
સાભર આયો તુતિસરસ, માણિકરાય નરેશ

દિલ્હીના પાદશાહ ફિરોઝશાહના મકાનની નિકટ આ વશના એક રાજાનો સ્મૃતિસ્તભ છે, તે પર શાકંભરી શબ્દ કોતરેલો છે તે વિષે સર વિલિયમ જોન્સ મહાશય કોલ્બ્રુક અને કર્નલ વિલ્ફર્ડે ઘણા અનુમાનો કર્યા છે

૩ વશભાસ્કરના આધારપરથી લખાયેલી બુંદીના રાજાઓની વશાવલીમા એવો ઉલ્લેખ છે કે, ચૌહાણવશના આદિ પુરુષથી ૧૩૩ મી પેઢીએ માણિકરાયનો જન્મ થયો હતો તેમને ૧૦ પુત્રો થયા હતા તેમના તૃતીય પુત્ર હરિસિંહે સિધદેશ જીતી લઇ ત્યા પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો અને તેના વશજો ધુધેરિયાચૌહાણ કહેવાયા પરતુ આજકાલ ધુધેરિયા ચૌહાણોનો અધિક ભાગ બુંદેલખડ અને માલવામા ચબલનદીના તટપર વસેલો

નાડોલમા નિવાસ કર્યો, પરંતુ તેમનું ચોહાણ નામ કદિપણ પરિવર્તિત થયું નહિ

આ શાખાના સખ્યાબંધ માણસો રાજસ્થાનમા ફેલાઇ ગયા હતા. તેમણે પોતાના બાહુબળથી અનેક સ્થાનોપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો હતો અને સ્વતંત્રતાનો ઉપભોગ લીધો હતો ઘણા લોકો પોતાના કરતાં બળવાન જાતિના તાબામા રહીને શાસન કરતા હતા આ સર્વ લોકોનો ઇતિહાસ અતિ મહત્ત્વનો છે; પરતુ તે અત્રે અપ્રસ્તુત છે, તેથી તેને છોડી દેવામા આવ્યો છે. જેગા ગ્રંથમા માણિકરાયથી વિસલદેવસુધી અગીઆર રાજાના નામ લખવામા આવ્યા છે આ અગીઆરમાથી હર્ષરાજનું વર્ણન કરવું અત્રે વિશેષ પ્રયોજનીય છે જૈગામા તથા હમીરરાસામા હર્ષરાજના પરાક્રમોની ઘણીજ પ્રશસા કરવામા આવી છે વીરશ્રેષ્ઠ હર્ષરાજનુ આધિપત્ય અરવલ્લીના શિખરથી આબુના શિખરપર્યંત તથા પૂર્વમા અબલતટપર્યંત વિસ્તારિત હતું તેમણે સવત ૮૧૨થી ૮૨૭ (હીજરી ૧૩૮થી ૧૫૩) પર્યંત રાજ્ય કર્યું હતુ. તેમણે રણભૂમિમા શત્રુઓનો સહાર કરી 'અરિમર્દન'ની ઉપાધિ પ્રાપ્ત કરી અતે રણભૂમિમાજ પોતાના પ્રાણત્યાગ કર્યો હતા તવારીખ ફરિસ્તામાં એવો ઉલ્લેખ છે કે હીજરી સન ૧૪૩ મા મુસલમાનોની સખ્યા પુષ્કળ વધી ગઇ હતી તેમણે પર્વતપરથી ઉતરી કિરમાન, પેશાવર અને તેની આસપાસના સર્વ પ્રદેશો પોતાના અધિકારમા લઈ લીધા અજમેરના રાજાના કુટુબી લાહોરના રાજાએ પોતાના ભ્રાતાને ઉક્ત અફઘાનોની સામે યુદ્ધ કરવાને મોકલ્યો તેણે કાબૂલના ખિલજી અને ઘોરીલોકોની સામે યુદ્ધ કર્યું; પરંતુ અતે તેને પરાસ્ત થઇને મુસલમાનધર્મ સ્વીકારવો પડ્યો તેને પાચ મહિનામા સાત યુદ્ધો કરવા પડયા હતા. રાજપૂતો સખ્ત પરાભવ પામીને નાસી ગયા; પરતુ જ્યા શીતઋતુ વ્યતીત થઇ ગઇ કે તરતજ રાજપૂતો પુન નવીન દલ તૈયાર કરીને પેશાવરમા આવી પહોચ્યા પુન ભયકર સમરાગ્નિ પ્રદીપ્ત થયો આ સમયે રાજપૂતો કદિ મુસલમાનોને યુદ્ધમા પરાસ્ત કરી નસાડી મૂકીને કોહિસ્થાનસુધી પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દેતા અને કદિ મુસલમાનો નવીન સેનાનો સગ્રહ કરી તેમને પરાસ્ત કરીને નસાડી મૂકતા.

અજમેરના અધીશ્વરે સ્વયં આ યુદ્ધમા ભાગ લીધો હતો કે નહિ તે કાંઈ રાજપૂતોના ઇતિહાસમાથી જાણી શકાતુ નથી હમીરરાસાપરથી પ્રતીત થાય છે કે હર્ષરાજની પછી દુર્જનદેવ વા દુર્જદેવે રાજમુકુટ ધારણ કર્યો હતો તેમની સેનાના શિબિર ભટનેરપર્યંત સ્થાપિત થયા હતા દુર્જનદેવે નાસિરદીન નામના મુસલમાન સુલ્તાનને પરાસ્ત કરીને તેની પાસેથી બારસે અશ્વો ખુચવી લીધા હતા આથી તેમને "સુલતાનગ્રાહ"ની ઉપાધિ પ્રાપ્ત થઇ હતી "સુલતાન ગ્રાહનો" અર્થ "રાજા

જણાય છે. બુદેલખડના ધુવેરિયા લોકો ધવેરા કહેવાય છે અને બુદેલા લોકોની સાથે તેમનો વ્યવહાર છે. (સિંધપર મુસલમાનોનુ આક્રમણ થયા પછી આ લોકો ત્યાથી નાસી શાહાબાદમા જઈ વસ્યા હોય એ વાત સભવિત છે)

૧ નાડોલ એક સમયે પરમ સમૃદ્ધિશાલી પ્રદેશ હતો તે પ્રદેશના સ્થાનિક ઈતિહાસ અને તામ્રપત્રોપરથી આ વાતના પ્રમાણો પ્રાપ્ત થાય છે આઠમી શતાબ્દીમા આ પ્રદેશમા રાજ્ય સ્થાપિત થયુ,બારમી શતાબ્દીમા તેનુ પતન થયુ અને તેના મધ્યકાળમા અર્થાત્ સવત ૧૦૩૯ (ઇ૦ સ૦ '૮૩) મા ત્યાના સિહાસનપર રાવ લાખનસી વિરાજમાન હતા તેમણે નાહરવાલાના અધીશ્વરની સાથે પ્રબલ પરાક્રમપૂર્વક યુદ્ધ કર્યુ હતુ નિમ્નલિખિત કવિતા તેમના શૌર્યનુ પ્રમાણ આપે છે –

સવત દશસો ઉનચાલીસ, બારઈ ખોતા પાટન,
દાન ચૌહાન અગાવી, મેવાડ દાની દડ ભરિ,
તિસવાર રાવ લક્ષ્મણ થપ્પી, જો આરભે સો કરિ

અર્થાત " સવત ૧૦૩૯ મા પાટણ નગરના આગલા તોરણદ્વારમા ચૌહાણરાજે દાણ લીધુ અને તેમણે મેવાડપતિની પાસેથી પણ ખડણી લીધી તેઓ જે ધારતા તે કરતા "

સબ્બુક્તગીન અને તેના પુત્ર મહમૂદે લક્ષ્મણસિહના શાસનકાળમા નાડોલપર આક્રમણ કરી તેને લૂટી લીધુ અને કિલ્લાનો વિધ્વસ કરી નાખ્યો પરતુ પાછળથી પ્રસગ મલતા નાડોલરાજે પુન પોતાનો લુપ્ત પ્રતાપ સજીવન કર્યો. તેરમી શતાબ્દિમા આ વશની પ્રચડ સેના અલ્લાઉદ્દીનની સામે યુદ્ધ કરી નષ્ટ થઈ હતી શાહબુદીને જે સમયે ભારતવર્ષપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો,તે સમયે નાડોલપતિ પણ તેને ખડણી આપી તેના માડલિક બન્યા હતા

ને બદીવાન બનાવનાર' એવો થાય છે. વિખ્યાત મહમૂદના પિતા સબક્તગીનનુંજ નામ નાસિરૂદ્દીન હતુ અલપ્તગીનના ૫દર વર્ષના શાસનકાળમા સબક્તગીને વારવાર ભારતવર્ષપર આક્રમણ કર્યું હતુ ત્યારપછી કર્નલટૉડે અજમેરના અન્યાન્ય રાજાઓના શાસનનુ વૃત્તાત છોડી વિસનદેવના શાસનકાળનો ઇતિહાસ વર્ણવવા માડયો છે ઉપરોક્ત રાજાઓના સમયમા કેવળ મુસનમાનોની સાથે થયેલા સગ્રામસિવાય ઇતર કોઇ પણ મહત્ત્વની ઘટના બની નથી હાડાજાતિના ઇતિહાસકારોના મતા નુસાર વિસનદેવના પિતાનુ નામ ધર્મગજ હતુ, પરતુ જૈગાના ઇતિહાસમા તેને વીર વેનનદેવ જણાવ્યુ છે. આપરથી પ્રતીત થાય છે કે વીર વેલનદેવ એજ યથાર્થ નામ હતુ તેઓ પરમ ધાર્મિક હતા, તેથી તેમને 'ધર્મગજ'ની ઉપાધિ મળી હતી દિલ્હીના વિજયસ્તભમા જે શિલાલેખ છે, તેદ્વારા પણ આજ અનુમાનનુ સમર્થન થાય છે વીર વેનનદેવના શાસનસમયમા સુલતાન મહમૂદે અ તિ મવાર ભારતવર્ષપર આક્રમણ કર્યું હતુ વેનનદેવ તે સમયે મહાબળવાન રાજા ગણાતા હતા તેમણે મહમૂદનો સપૂર્ણ પરાજય કરી તેને અજમેરથી નસાડી મૂકી અતુન યશ પ્રાપ્ત કર્યો હતો, પરતુ આજ પ્રસગે તેઓ મરણ પામ્યા હતા

જે સમયે સુલતાન મહમૂદ[૧] પ્રથમવાર ભારતવર્ષને લૂટવાને આવ્યો તે સમયે એક મહાબળ-વાન ચોહાણવીરે પરમ વીરતા પ્રકાશિત કરી પોતાનુ નામ અમર કર્યું હતું આ વીરનુ નામ ગોગા હતું અને તેઓ વિખ્યાત ચોહાણરાજા વાચાના પુત્ર હતા આ ગોગા સતનજ નદીના તટથી હરિયાના પર્યંતના સમસ્ત જગલમય વિસ્તૃત દેશપર અધિકાર ભોગવતા હતા

સતનજના તટપર મેડા વા 'ગોગાકી મેડી નામની તેની રાજધાની હતી વીરશ્રેષ્ઠ ગોગાએ સુલતાન મહમૂદના કરાન ગ્રાસમાથી પોતાની રાજધાનીની રક્ષા કરવાને માટે તેની સાથે ભયકર યુદ્ધ કર્યું હતુ અને તેમા અતુનનીય વીરતા પ્રદર્શિત કરી પોતાના ૪૫ પુત્રો અને ૬૦ ભત્રીજાઓસહિત પ્રાણ વિસર્જન કર્યાં હતા રવિવાર અને નોમની તિથિએ મહાવીર ગોગાએ આ સસારનો ત્યાગ કર્યો હતો સમસ્ત રાજસ્થાનના છત્રીસ રાજકુળો આ તિથિને પરમ પવિત્ર માનીને તે દિવસે ગોગાના સમાધિમદિરમા એકત્રિત થાય છે ખાસકરીને મરુક્ષેત્રના નિવાસીઓ ગોગાનું સ્મરણ અધિક ભક્તિપૂર્વક કરે છે મરુભૂમિમા 'ગોગાકા થન" નામે એક સ્થાન આજપર્યંત વિદ્યમાન છે ગોગાનો "જવાદિયા" નામનો રણાશ્વ હતો, તેથી રાજપૂતો આજપર્યંત પોતાના સમરાશ્વને 'જવાદિયા[૨] કહે છે

આ સમયે મહમૂદ પોતાની સેના મરુક્ષેત્રમા થઇને લઇ ગયો હોય એમ જણાય છે મહમૂદે જ્યા અજમેરપર આક્રમણ કર્યું કે તરતજ ચોહાણરાજ તે સ્થાન છોડીને ચાલ્યા ગયા યવનોએ અજમેર અને તેની આસપાસનો પ્રદેશ લૂટી લઇ તેનો વિધ્વસ કરી નાખ્યો, પરતુ રાજપૂતોએ પરમ-તેજસ્વિતાપૂર્વક ગઢ અને મહેલોની રક્ષા કરી તેમણે મહમૂદને પરાસ્ત તથા ઘાયન કરીને ચોહાણરાજના તાબાના નાડોન નગરમા નસાડી મૂકયો, પરતુ મહમૂદે તે સમયે નાડોનને લૂટી લઇને તેનો વિધ્વસ કરી નાખ્યો અને નાહરવાના રાજ્યપર અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો ત્યારપછી તેણે તે પ્રદેશના લોકો પર ઘોર અત્યાચાર કરવા માડયા આથી સર્વ લોકો તેની સામે થયા મહમૂદ પ્રાણ જવાના ભય-થી મરુભૂમિના પશ્ચિમ ભાગમા થઇને સમુદ્રની તરફ નાસી ગયો

૧ મહમૂદગઝનવીએ ઈ૦ સ૦ ૧૦૧૦ થી ઈ૦ સ૦ ૧૦૨૪ પર્યંત હિંદુસ્થાનપર બાર હુમલા કર્યા હતા અને તેણે કાશીપર્યંત મુસલમાની દીનનો પ્રભાવ નાખ્યો હતો તેના બાર આક્રમણો હિંદુસ્થાનના ઇતિહાસમા પ્રસિદ્ધ છે

૨ રાજપૂતઇતિહાસલેખકો જણાવે છે કે ગોગાને એક પણ પુત્ર નહોતો તેથી તે અસત શોકમા પોતાનો સમય વ્યતીત કરતો હતો એક સમયે તેની કુળદેવીએ તેનાપર પ્રસન્ન થઇ તેને બે જવ આપ્યા ગોગાએ તેમાનો એક જવ પોતાની રાણીને અને બીજો પોતાની ઘોડીને ખવરાવ્યો ઉક્ત જવ ખાવાથી ઘોડીને એક વછેરો ઉત્પન્ન થયો તે વછેરો જવને લીધે ઉત્પન્ન થયેલો હોવાથી ગોગાએ તેનુ નામ 'જવાદિયા' પાડયુ ઉદયપુરના રાણાએ પ્રસ્તુત ગ્રથકારને કાઠિયાવાડનો એક રણાશ્વ ઉપહારતરીકે આપ્યો હતો, તેનુ નામ પણ જવાદિયા હતુ તે કે ઉક્ત અશ્વ દેખાવમા સર્વથા સાદો હતો, પરતુ તેનાપર સ્વારી કર્યા પછી તે પોતાની પ્રબલ શક્તિ સારી રીતે જણાવતો હતો તેના જેવો અશ્વ પ્રસ્તુત ગ્રથકારે કદિ પણ જોયો નથી પ્રસ્તુત ગ્રથકાર ઉક્ત જવાદિયાને અને મુગરાજ નામના બે અશ્વને પોતાના દેશમા લઈ જવાને માટે ઉદયપુરથી સમુદ્રપર્યંત લઈ ગયો હતો, પરતુ

દિલ્લીપતિ પૃથ્વીરાજના, પ્રધાનકવિ ચંદ બરદાઇએ પોતાના વિખ્યાત રાસામા રાજા વિસલદેવની વીરતાનુ વર્ણન અત્યુત્તમ પ્રકારે કર્યું છે

કવિ ચંદે વિસલદેવનો શાસનસમય સંવત ૯૨૧નો જણાવ્યો છે; પરંતુ કર્નલ ટૉડ તેને ભૂલ માને છે.

વિસલદેવ તે સમયના સર્વ હિંદુરાજાઓના મુખ્ય નેતા ગણાતા હતા કવિ ચંદ જણાવે છે કે —"વિસલદેવને હિંદુજાતિના નેતા ગણીને યવનલૂંટારો મહમૂદ તેમની સાથે યુદ્ધ કરવાને આવ્યો આ સમયે સર્વ આર્ય રાજાઓ વિસલદેવની પતાકાનીચે પોતપોતાની સેનાસહિત એકત્રિત થયા. માત્ર અણહિલપુરપાટણનો ચાલુક્ય રાજા આવ્યો નહોતો શેષ સર્વ રાજાઓ આ મહાસમિતિમા એકત્રિત થયા હતા" અણહિલપુરપાટણના અધિપતિસિવાય જે જે રાજાઓ વિસલદેવની પતાકાનીચે એકત્રિત થયા હતા, તે સર્વના નામ ચંદ કવિએ જણાવ્યા છે અને તે પ્રસંગનુ અત્યુત્તમ વર્ણન કર્યું છે.

જયતના હાથમા અજમેરની રક્ષાનો ભાર સોંપી વિસલદેવે તેને જણાવ્યુ કે —"મેં આપના વિશ્વાસપર અજમેર અર્પણ કર્યું છે અને હવે હું અણહિલપુર જઇશ હુ જોઉં છુ તો ખરો કે અણહિલપુરનો ચાલુક્ય રાજા નાસીને ક્યા જશે?" વિસલદેવે આ પ્રમાણે કહી પોતાની સેનાસહિત અજમેર નગરીનો ત્યાગ કર્યો અને વિસલતાલ[1] નામના સરોવરના તટપર જઇ ત્યા મુકામ નાખ્યો પછી તેમણે પોતાના મિત્ર અને ઋણી રાજાઓને સેનાસહિત શીઘ્ર એકત્રિત થવાને કહેવરાવી મોકલ્યું મંડોરના મોહનસી[2] પડિહારે સેનાસહિત આવી તેમના ચરણને વંદન કર્યું. તેની પછી વીરોના અલંકારસ્વરૂપ ગિહલોત અને તુવાર (૧) તથા પાવાસર અને મેવાતના અધીશ્વર મહેશ આવ્યા (૨) પછી ગોડજાતિના રામ આવીને ઉપસ્થિત થયા. (૩) પછી દ્રોણપુરના મોયલે (૪)અધીશ્વરને ખંડણી મોકલી ન આવી શકવાને માટે ક્ષમા માગી. બલોચરાજે (૫) હાથ જોડી દર્શન દીધુ. બામનીના

સમુદ્રયાત્રા કરતી વખતે ઘોર અનિષ્ટ થવાની સંભાવના હોવાથી તેણે મૃગરાજને એક મિત્રને ઉપહારતરીકે આપી દીધો અને જવાહિયાને છસે માદલના અંતરપર પુન રાણાની પાસે મોકલી આપ્યો તથા તે સાથે એવો સંદેશો મોકલ્યો કે વિજયાદશમીના પર્વપર જે રણોત્સવ થાય છે, તેમા આ અશ્વની સૌથી પહેલી પૂજા કરજો. આશા છે કે તેમણે આ આજ્ઞાનુ પાલન કર્યું હશે

૧ જો કે વિસલદેવે આ અતિ વિશાળ સરોવર હજાર વર્ષો પૂર્વે બંધાવ્યુ હતુ, તોપણ તે આજપર્યંત વિસલતાલના નામથી પ્રસિદ્ધ છે જહાંગીર પાદશાહે આ 'વિસલતાલ'ના તટપર એક અતિ મોટુ મકાન બંધાવ્યુ હતુ અને ઇગ્લાંડના રાજા પ્રથમ જેમ્સના મોકલેલા દૂતનો તેણે આજ મહાલયમા સત્કાર કર્યો હતો

૨ આ પરથી પ્રતીત થાય છે કે પરિહારજાતિ અજમેરના ચૌહાણઅધીશ્વરને આધીન હતી

૩ ચંદકવિએ ચિતોડના મહારાજાને 'વીરોના અલંકાર' જણાવ્યા છે વાસ્તવમા ગિહલોતકુળના ચિતોડરાજ અજમેરપતિની પાસે પોતાની સેનાસહિત મિત્રસ્વરૂપે ગયા હતા અને યવનોની સામે લડયા હતા જે રીતે આ સમયે ચિતોડરાજ તેજસિંહ અજમેરપતિની પાસે મિત્રસ્વરૂપે ગયા હતા, તેજ પ્રકારે બારમી શતાબ્દીમા વિસલદેવના વંશજ દિલ્લીના સમ્રાટ પૃથ્વીરાજની પાસે તેજસિંહના પૌત્ર સમરસિંહ ગયા હતા વળી તેમણે મિત્રસ્વરૂપેજ એકત્રિત થઈને અણહિલપુરના અધીશ્વરની વિરુદ્ધ યુદ્ધ કર્યું હતુ તેજસિંહ સંવત ૧૧૨૦ (ઇ૦ સ૦ ૧૦૬૪) મા ચિતોડના રાજસિંહાસનપર વિરાજમાન થયા હતા તેઓ વિસલદેવની સાથે મળી યવનોની સામે યુદ્ધ કરતા માર્યા ગયા કવિ ચંદની ઉક્ત સૂચિમા ઉદયાદિત્યનુ નામ ઉપલબ્ધ થાય છે કર્નલ ટૉડે તામ્રપત્રો જોઇ તેમનો જે સમય નિશ્ચિત કર્યો છે,તે રૉયલ એશિયાટિક સોસાયટિના પ્રથમ વોલ્યુમના ૩૨૩ મા પૃષ્ઠમા પ્રકાશિત થઇ ચૂક્યો છે

(૧) કર્નલ ટૉડે એવુ અનુમાન કર્યું છે કે ઉક્ત તુવારરાજ દિલ્લીના તુવારસમ્રાટનો કોઈ માંડલિક હશે

(૨) મેવાતમા મેવ જાતિનો રાજા રાજ્ય કરતો હતો મેવજાતિ સર્વત્ર વિખ્યાત છે આ જાતિએ પાછળથી મુસલમાનીધર્મ અંગીકાર કર્યો હતો

(૩) ગૌડજાતિ વિશેષ પ્રસિદ્ધ હતી અને ચૌહાણસમ્રાટના માંડલિક રાજાઓમા ગૌડરાજ મહાવીર ગણાતો હતો

(૪) મોયલ લોકોવિષે અન્યત્ર પૂર્ણ વિવેચન કરવામા આવ્યુ છે.

(૫) આ બલોચજાતિએ પાછળથી મુસલમાનીધર્મ અંગીકાર કર્યો હતો

અધીશ્વર (૬) સિંધુ છોડી અહીં આ આ યા પછી ભટનેર (૭) થી નજર (ફર) અને ઠઠ્ઠા (૮) તથા મુલતાન (૯) થી નાનખદી આવી દેશવરના ભટ્ટી ભૂમિઆલેકો (૧૦) વિસનદેવની આજ્ઞા પ્રાપ્ત થતાંની સાથેજ આવીને એકત્રિત થયા મામનવાસના બે જાદવો (૧૧) પણ શીઘ્ર આવીને ઉભા રહ્યા ગોરી (૧૨) બડગૂજર(૧૩) અંતર્વેદના કછવાહા(૧૪) આવીને એકઠા થયા મેરનોકો વિસનદેવના ચરણોની પૂજા કરતા આવ્યા (૧૫)ત્યારપછી જમતના આધિપત્યનીને તાખતપુરની સેના આવીને ઉપસ્થિત થઇ (૧૬) નર ભાણ (૧૭)ડોડા (૧૮)ચદેલા અને (૧૯)દાહિમાના અધીશ્વરોની સાથે (૨૦) ઉદયાદિત્ય પરમાર વગેરે રાજાઓ (૨૧) અશ્વારૂઢ થઇ શીઘ્ર આવી પહોચ્યા

ચદકવિ ભારતવર્ષના અતિમ ચૌહાણરાજ પૃથ્વીરાજની સભામા 'રાજકવિ હતા તેમના રચેલા પ્રસિદ્ધ કાવ્યોમા પૃથ્વીરાજના ગુણ ઉત્તમ પ્રકારે વર્ણવવામા આ યા છે કવિ ચદ પૃથ્વી રાજના પૂર્વજોની નામાવલી સંગ્રહિત કરી હતી. અત્યત પ્રાચીનકાળના કવિઓના ગ્રંથોમાથી ચદ વગેરે કવિઓએ જે ઇતિહાસ ઉધૃત કર્યો છે, તે રાજપૂતાનાના પ્રાચીનકાળના રાજાઓના વંશની સૂચિ તૈયાર કરવામા અતિ ઉપયોગી છે

મેવાડના અત્યત પ્રાચીનકાળના એક ઐતિહાસિક કાવ્યમથી ઉકત ક્ષત્રિયરાજાઓની સૂચિ ઉધૃત કરવામા આવી છે કર્નલ ટૉડે માણિકરાયથી લઇને ચૌહાણસમ્રાટ પૃથ્વીરાજસુધીના જે પ્રધાન રાજાઓના નામ લખ્યા છે તેમાના સૌથી અધિક તેજસ્વી વીર વિસનદેવના સમયનો અત્રે નિર્ણય કરવો આત પ્રયોજનીય છે તેમણે સૌથી પહેના અનનથી લઇને નાખનસી સુધીની જે સૂચિ આપી છે તેનો અત્રે અમે આધાર લીધો છે

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે – મહાકવિ ચદે વિસનદેવને શાસનસમય સવત ૯૨૧ નખ્યો છે પરતુ તે તેમની ભૂલ છે વાસ્તવમા વિસનદેવે સવત ૧૦૬૬થી સવત ૧૧૩૦ પર્યંત રાજ્ય કર્યું હતું ચદકવિએ પોતાના ગ્રથમા જણાવ્યુ છે કે ચૌહાણરાજ વિસનદેવની વીરતાના સ્મરણચિન્હતરીકે નિગમબોધ નામના સ્થાનમા એક કીર્તિસ્થભ સ્થાપિત કરવામા આવ્યો હતો ઉકત નિગમબોધ દિલ્હીથી થોડે દૂર યમુનાના તટપર છે દિલ્હીના પાદશાહ ફીરોઝશાહના મહાનયની સન્મુખ આવેલા વિખ્યાત કીર્તિસ્થભના શિખરપર જે વિશાનદેવ વા વિસનદેવ નામ કોતરેલુ છે તે કીર્તિસ્થભ કવિશ્રેષ્ઠ ચદનિખિત નિગમબોધ નામના સ્થાનનો કીર્તિસ્થભજ છે તે નિગમબોધથી ઉખેડીને ઉકત

(૬) બામનીદેશને અન્યત્ર બામનવસો કહેવામા આવ્યો છે તેનુ મૂળ નામ મહાસુખાબાદ વા દેવલ હતુ એજ સ્થાનપર ઠઠ્ઠાનગર આવતુ છે

(૭) જેસલમીરનો ઇતિહાસ જુઓ

(૮–૯) ઉક્ત દેશના સોઢા સમા અને સોમરા વગેરે લોકોપર ચૌહાણો અધિકાર ભોગવતા હતા

(૧૦) યથસ્થાનપર એ સબધે વર્ણન કરવામા આવ્યુ છે

(૧૧) મામનવાસ કયા હતો તે જાણી શકાતુ નથી

(૧૨ ૧૩ ૧૪) ૫ ઠકોને આનુ વર્ણન યથાસ્થાનપર વિદિત થઇ ચૂકયુ છે

(૧૫) મેરલોકો આ વલા (અરવલ્લી) ના શિખરપર નિવસ કરે છે

(૧૬) આ સ્થાનનુ વર્તમાન નામ ટોડા છે, એ ટોકની નિકટ આવેલુ છે અને એ સ્થાનપર અનેક પ્રાચીન કીર્તિસ્તભો વિદ્યમાન છે

(૧૭) શેખવાટીના ઇતિહાસદ્વારા પ્રતીત થાય છે કે નૂરમ ભુકો અજમેરના મહારાજાને ખ ણી આપતા હતા

(૧૮–૧૯) ડોડા અને ચંદેલાજાતિ પ્રસિદ્ધ છે ચદેલાઓએ એક સમયે પૃથ્વીરાજની સામે યુદ્ધ કર્યુ હતુ પૃથ્વીરાજે તેમની પાસેથી મહોબા અને કાલિજર તથા સમસ્ત બુદેલખડ છીનવી લઇ તેપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો હતો

(૨૦) દાહિમા બિયાનાના અધીશ્વર હતા તેમને ધર ધીર પણ કહેવામા આવતા હતા.

(૨૧) ઉદયાદિત્ય સમસ્ત ભારતવર્ષમા પરમ પ્રસિદ્ધ હતા

સ્થાનપર સ્થાપિત કરવામા આવ્યો છે.[1]

ચૌહાણોનું વંશવૃક્ષ

અનલ { અથવા અગ્નિપાલ[2] એઓ ચૌહાણકુલના આદિપુરુષ હતા. એઓ વિક્રમાદિત્યથી ૬૫૦ વર્ષપૂર્વે અગ્નિકુંડમાથી ઉત્પન્ન થયા હતા. એમણે તુર્ક લોકોને જીતી લઇ મેહકાવતીમા રાજધાની સ્થાપિત કરી અને ત્યારપછી કોકણુ, અમીર તથા ગોલકોડા દેશ જીતી લીધા.

સુબાહુ

માલન (એમના વંશજો માલનચૌહાણ કહેવાય છે.)

ગલનસૂર

સં૦ ૨૦૨ અજયપાલ (એમણે અજમેર નગરની સ્થાપના કરી)

દૂલારાય { એઓ ઇ૦ સ૦ ૬૮૫ મા મુસલમાનોના હાથથી માર્યા ગયા અને એમનાથીજ ચૌહાણોના રાજ્યનો નાશ થયો

સં૦ ૭૪૧ માણિકરાય { એમણે સાભરમા ચૌહાણોની રાજધાની સ્થાપિત કરી,સાભરીરાવની ઉપાધિ પ્રાપ્ત કરી, ત્યારથી ચૌહાણો સાંભરીરાવ કહેવાય છે.

સ૦ ૮૨૭ [3]હર્ષરાજ

[4]વીર બિલનદેવ

સં.૧૦૬૬-૧૧૩૦ વિસલદેવ

સારંગદેવ (એઓ સુકુમાર વયમા મરણ પામ્યા)

આના { એમણે અજમેરમાં આનાસાગર નામનું તળાવ બંધાવ્યું, જે અદ્યાપિ તેમના કીર્તિગાન કરી રહ્યું છે.

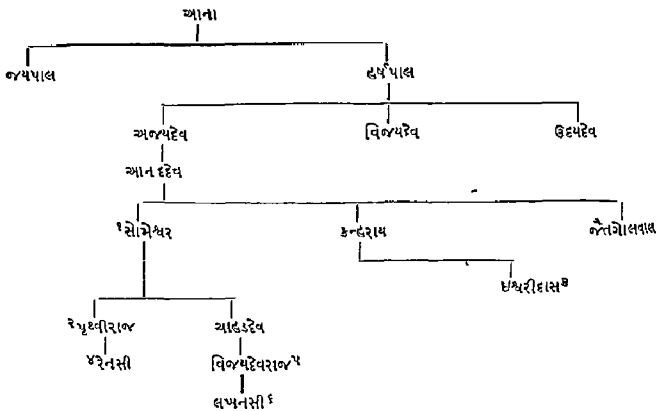
૧એશિયાટિક રિસર્ચીસ વોલ્યુમ ૧ લું, પૃષ્ઠ ૩૭૯ તથા વોલ્યુમ ૭ મુ, પૃષ્ઠ ૧૮૦ અને વોલ્યુમ ૧ લુ, પૃષ્ઠ ૪૫૩ મા કર્નલ ટૉડે આ સબધે જે લખ્યુ છે તે જોવાયોગ્ય છ

હિંદી અનુવાદક

૨અગ્નિપાલ એ પરમાર કુલના આદિપુરુષ હતા ચૌહાણકુલના આદિપુરુષનું નામ તો ચતુર્બાહુ માનજી વા ચુહાણજી હતુ ત્યારપછી જે સુબાહુ અને ગલનસૂર નામ આપવામા આવ્યા છે તે પણ ખોટા છે કર્નલ ટૉડે રાસાના આધારપરથી ઉક્ત સૂચિ આપી છે; પરતુ રાસાના છદો બરાબર સમજી નહિ શકાયાથી આ પ્રમાણે ભૂલ થઈ છે ઉક્ત વંશાવલી રાસામાં આપેલી વંશાવલીની સાથે પણ મળતી નથી અને વંશભાસ્કરની સૂચિ સાથે પણ મળતી નથી

૩ એમણે નાજીમુદ્દીન વા સબક્તગીનને શિકસ્ત આપી હતી

૪ એઓ મહમૂદ ગઝનવીની સામે અજમેરની રક્ષાઅર્થે યુદ્ધ કરતા માર્યા ગયા હતા. એમનું બીજું નામ ધર્મગજ હતું

દિલ્હીના ઉક્ત કીર્તિસ્તંભપર સાલનો ઉલ્લેખ આ પ્રમાણે છે – ૧૫ વૈશાખ સંવત ૧૨૨૦ જો આ લેખ સત્ય હોય તો વિસલદેવની સાથે તેને કાંઈ પણ સંબંધ નથી વાસ્તવમાં વિસનદેવ ચૌહાણતિલક પૃથ્વીરાજની[7] પૂર્વે થયા હતા ૧૨૨૦ માં તો પૃથ્વીરાજ દિલ્હીમાં શાસન કરતા હતા અને તેઓ સંવત ૧૨૪૮ માં માર્યા ગયા બીજી એક કવિતા વાંચવાથી અવશ્ય પ્રતીત થાય છે કે ઉક્ત કીર્તિસ્તંભપર જે સાલ આપવામાં આવી છે, તે ભ્રમમૂલક છે સંવત ૧૨૨૦ ને બદલે સંવત ૧૧૨૦ વાંચવું યોગ્ય છે તેજ સમયે વિસનદેવે આર્યાવર્તમાંથી યવનોને નસાડયા હતા સંસ્કૃત ભાષામાં એકડો અને બગડો એ અંકો પ્રાય એકસરખા છે, આથી સરલતાથી ભૂલ થવાનો સંભવ છે, પરંતુ અન્યપક્ષે જો તેને સં૦૧૨૨૦ માનવામાં આવે તો ઉક્ત કીર્તિસ્તંભ ચૌહાણપતિ પૃથ્વીરાજનો સિદ્ધ થાય છે

વિસનદેવથી પૃથ્વીરાજના શાસનસમયસુધીમાં બીજા છ રાજાઓ થઇ ગયા હતા માટે ઉક્ત સાલ લખવામાં ભૂલ થયેલી છે એમાં કિંચિત્ પણ શક નથી

---

૧ એમણે દિલ્હીના તુવારરાજા અનંગપાલની કન્યા રૂકાબાઈની સાથે વિવાહ કર્યો હતો

૨ એમને દિલ્હીનું રાજ્ય પ્રાપ્ત થયું અને એઓ ઈ૦ સ૦ ૧૧૯૩ માં શાહબુદ્દીનદ્વારા માર્યા ગયા

૩ એ મુસલમાન થઈ ગયો હતો

૪ એઓ દિલ્હીની રક્ષા કરતા માર્યા ગયા

૫ એઓ પૃથ્વીરાજના દત્તકપુત્ર હતા એમનું નામ દિલ્હીના એક સ્તૂપપર કોતરવામાં આવ્યું છે

૬ લખનસીને ૨૨ પુત્રો થયા હતા, જેમાંના સાતદ્વારા સાત ચૌહાણશાખા સ્થાપિત થઇ નીમરાણાના સરદાર નંદસિંહ ઉક્ત લખનસીની ૨૬ મી પેઢીએ ઉત્પન્ન થયા છે

૭ ચૌહાણરાજનું આદિ નિવાસસ્થાન હાંસી વા અસી હતું આ સ્થાનના ખંડિયેરમાંથી સંવત ૧૨૨૪ ના અનેક શિલાલેખ પ્રાપ્ત થયા છે એના સંબંધમાં કર્નલ ટૉડે રૉયલ એશિયાટિક સોસાયટિના પ્રથમ વૉલ્યુમના ૧૩૩ મા પૃષ્ઠમાં જે લેખ લખ્યો છે તે જોવા યોગ્ય છે

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે, મારા અભિપ્રાય પ્રમાણે પહેલી કવિતામા [1]વિસનદેવવિષે લખવામા આવ્યુ છે અને બીજી કવિતામા તેના વશજ પૃથ્વીરાજવિષે ઉલ્લેખ છે એમ જણાય છે કે પૃથ્વીરાજે વિસનદેવની વાર્ષિક જયતિપ્રસગે ઉક્ત સ્મરણસ્તભમા પોતાની કીર્તિની કવિતા અકિત કરાવી હતી પૃથ્વીરાજે વિસલદેવની પેઠે પોતાના બાહુબલથી યવનોને અવશ્ય પરાસ્ત કર્યા હતા યવનઇતિહાસવેત્તાઓએ સ્પષ્ટરીતે જણાવ્યુ છે કે ભારતવર્ષનો ઉત્તરભાગ સપૂર્ણરીતે જીતી લીધા પૂર્વે શાહબુદ્દીન વારવાર યુદ્ધમા પરાસ્ત થયો હતો

પ્રથમ કવિતા વિસલદેવસબધે લખવામા આવી છે કવિ ચદના લખ્યા પ્રમાણે વિસલદેવે સવત ૧૧૨૦ (ઇ૦ સ૦ ૧૦૬૪)મા યવનોને હાકી કાઢવાને માટે પુષ્કળ વીરો એકત્રિત કર્યા હતા અને એ ઘટનાના સ્મારકચિન્હતરિકેજ ઉક્ત સ્તભ સ્થાપિત કરવામા આવ્યો છે

વિસનદેવના આધિપત્યનીચે જે રાજાઓ પોતપોતાની સેનાસહિત એકત્રિત થયા હતા, તેમની નામાવલી કવિ ચદના ગ્રથમા પ્રકટ કરવામા આવી છે તેમાના ચાર રાજાઓનો સમય નિર્ણીત થયો છે, પરતુ અમે તેમાના એક રાજાનો સમય સપૂર્ણરીતે સત્ય માનીએ છીએ, શેષ ત્રણના સમય વિષે અમને પૂરેપૂરી ખાત્રી નથી ધારનગરના અધીશ્વર અને પરમાર રાજા ભોજના પુત્ર ઉદયાદિત્યનો સમય મે અનેક શિલાલેખોદ્વારા પ્રમાણિત કર્યો છે ઉદયાદિત્ય નિ સદેહ સવત ૧૧૦૦ અને ૧૧૪૦ની વચ્ચે થઇ ગયા ઉદયાદિત્ય પોતાની સેનાસહિત વિસનદેવને[2] સહાય કરવાને આવ્યા હતા. એ બાબતમા નિમ્નલિખિત ત્રણ પરોક્ષ પરતુ પ્રબળ પ્રમાણ છે –

પ્રથમ–કવિ ચદના ગ્રથમા "દેરાવલથી ભૂમિઆ ભટ્ટીઓ આવ્યા હતા" એવો ઉલ્લેખ છે

દ્વિતીય–વળી ઉક્ત ગ્રથમા એવો ઉલ્લેખ છે કે –"યમુના તથા ગગાની વચ્ચેના અતર્વેદદેશથી કછવાહાઓ આવ્યા હતા,' કારણકે કછવાહાલોકોએ નરવરનો ત્યાગ કરી જે અબરની રાજધાની સ્થાપન કરી હતી તે ઉક્ત સમયે અપ્રસિદ્ધ હતી

તૃતીય પ્રમાણ મેવાડમા પ્રાપ્ત થયેલો એક શિલાલેખ છે આ શિલાલેખમા એવો ઉલ્લેખ છે કે સમરસિહના પિતામહ તેજસિંહ વિસલદેવના મિત્ર હતા એમ પ્રતીત થાય છે કે વિસનદેવ ૬૪ વર્ષપર્યંત જીવત રહ્યા હતા જો એવુ અનુમાન કરવામા આવે કે ઉક્ત સવત ૧૧૨૦ એ તેમના શાસનનો મધ્યકાળ હતો, તો એવો નિર્ણય કરી શકાય છે કે તેઓ સવત ૧૦૮૮ થી સવત ૧૧૫૨ પર્યંત (અર્થાત્ ઇ૦ સ૦ ૧૦૩૨થી ઇ૦ સ૦ ૧૦૯૬પર્યંત)જીવિત હતા,કિંતુ જ્યારે એમ પ્રકાશિત થઇ ચૂક્યુ છે કે વિસલદેવના પિતા ધર્મગજ વા વીર બિલનદેવ (હમીરરાસાનામના ગ્રથમા એમનુ નામ માલનદેવ આપવામા આવ્યુ છે) મહમૂદના અતિમ આક્રમણપ્રસગે અજમેરની રક્ષા કરતા માર્યા ગયા હતા, ત્યારે અવશ્ય એવો નિર્ણય કરી શકાય છે કે વિસનદેવનો જન્મ તેથી દશ વર્ષપૂર્વે અર્થાત્ સવત ૧૦૭૮મા થયો હતો, કારણ કે તે યુદ્ધ થયુ તે સમયે તેઓ બાળક હતા

વિસલદેવ દિલ્હીના તુવારરાજા જયપાલ, ગુજરાતના રાજા દુર્લભ અને ભીમ, ધારના અધીશ્વર ભોજ અને ઉદયાદિત્ય તથા મેવાડના મહારાણા પદ્મસિહ અને તેજસીના સમકાલીન હતા, અને તેઓ પ્રબલ દલના નેતાતરિકે જે યવનનેતાની સામે ખડા થયા હતા, તે અવશ્ય મહમૂદ હતો વિસલદેવે મહમૂદને રાજપૂતાનાના ઉત્તરભાગમાથી હાકી કાઢી આર્યધર્મ અને આર્યગૌરવની રક્ષા કરી હતી મહમૂદ છેલ્લી વાર ઉક્ત પ્રદેશમાથી સિધદેશમા નાસી ગયો હતો અને તેની વિરુદ્ધ વિરમદેવે અજમેરના અધીશ્વરની સાથે મળીને જે યુદ્ધ કર્યુ, તે હીજરી સન ૪૧૭ (ઇ૦ સ૦ ૧૦૨૬ વા સવત ૧૦૮૨)મા થયુ હતુ, પરતુ ચદકવિ લખે છે કે તે યુદ્ધ સવત ૧૦૮૬મા થયુ હતુ

વિસનદેવે ગુજરાતના રાજાની સામે યુદ્ધ કરી જે સ્થાનપર વિજય પ્રાપ્ત કર્યો હતો તથા પોતાના બાહુબલથી શત્રુઓને પરાસ્ત કર્યા હતા, તે સ્થાનપર તેના વિજયના ચિન્હસ્વરૂપે વિસલનગરની પ્રતિષ્ઠા કરવામા આવી આ યુદ્ધવિષે અત્રે અમે વિસ્તૃત વર્ણન કરત, પરતુ હાલ તે મોકુફ રાખી જગદ્વિખ્યાત પૃથ્વીરાજના શાસનના વર્ણન સાથે તેનું વર્ણન કરીશુ કાર્તિક જુહનેર નામના સ્થાનમા

૧ પ્રાચીન નામ વિશલદેવજ ઠીક લાગે છે વિસલદેવ તો માત્ર તેનો અપભ્રશ છે

૨ કર્નલ ટૉડે વિસલદેવ અને વિશાલદેવ એ ઉભય નામો લખ્યા છે

વિસનદેવનો પૌત્ર (અર્થાત્ નપરસ્માનું સ્થાન)હતો, એ વાત અમારા પાઠકોએ ઇતિહાસમાં અનેક સ્થળે વાચી હશે

હાડાજાતિના રાજકવિ ગોવિંદરામે પોતાના 'રાજગ્રંથ'માં લખ્યું છે કે વિસનદેવના પુત્ર અનુરાજદ્વારા હાડાજાતિની ઉત્પત્તિ થઇ છે, પરંતુ ખીચીજાતિના રાજકવિ મગજીએ પોતાના ગ્રંથમાં એવો ઉલ્લેખ કર્યો છે કે અનુરાજ માણિકરાયનો પુત્ર હતો અને તે ખીચીવંશનો આદિપુરુષ હતો પરંતુ આપણે હાડાકવિ ગોવિંદરામનું અનુસરણ કરીશું

ગોવિંદરામ જણાવે છે કે અનુરાજને સીમાલપરના અસિ (સાધારણ રીતે એને હાસી કહેવામાં આવે છે) નામના દેશનો અધિકાર પ્રાપ્ત થયો હતો અનુરાજનો પુત્ર અસ્થિપાલ અને સપ્તસાગર દેશની અંતર્ગત આવેલા ખીચીપુરપાટણના આદિપ્રતિષ્ઠાતા અજયરાજનો પુત્ર ચાગનરાજ એ ઉભય રાજકુમારો પોતાના ભાગ્યોદયને માટે ગોનકોડાના ચોહાણરાજ રણધીરની પાસે ગયા, પરંતુ દુર્ભાગ્યવશાત્ કજનીવનના જગની લોકોએ એકસાથે અસિ અને ગોનકોડાપર આક્રમણ કર્યું તે સમયે ચોહાણરાજ રણધીર પોતાના પુત્રોસહિત અસીમ બળવિક્રમ પ્રકાશિત કરી રણક્ષેત્રમાં મરણ પામ્યા તેમના કુટુંબમાંથી માત્ર સૂરાબાઇ નામની એક કન્યા બચી અને તે શત્રુઓના હાથમાંથી પોતાની જાતની રક્ષા કરવાને માટે ગોનકોડાનો ત્યાગ કરી અસિ તરફ નાસી ગઇ, પરંતુ જગની લોકોએ અસિપર પણ ભયંકર આક્રમણ કર્યું શત્રુઓના આગમનના સમાચાર પ્રાપ્ત થતાની સાથેજ અસિપતિ અનુરાજ પણ રાજધાની છોડીને નાસી ગયા પરંતુ તેના પુત્રોએ શત્રુઓના આગમનની વાટ નહિ જોતા મહાપરાક્રમસહિત તેમની સામે હુમલો કર્યો ઉભય સૈન્યોની વચ્ચે ભયંકર સમરાગ્નિ ઉપસ્થિત થયો આ ઘોર યુદ્ધમાં શત્રુપક્ષનો નેતા માર્યો ગયો અને અસ્થિપાલ ભયંકર રીતે ઘાયલ થયા શત્રુસેના જીવ લઇને શીઘ્ર નાસવા લાગી, પરંતુ અસ્થિપાલે ઘાયલ અવસ્થામાંજ તેની પૂઠ પકડી, પણ ઘણે દૂર ગયા નહિ એટલામાં તેઓ અચેતન થઇ ગયા અને નીચે તૂટી પડ્યા આ તરફ સૂરાબાઇ આશ્રય પ્રાપ્ત કરવાની આશાથી અસિ તરફ જતી હતી, પરંતુ માર્ગમાંજ તે પરિશ્રમિત થઇ ક્ષુધાતૃષાની વેદનાને લીધે જીવનની આશાથી વંચિત થઇ એક પીપળાના વૃક્ષની નીચે તૂટી પડી તે છેક મૃત્યુના દ્વારપર આવી પહોચી હતી, પરંતુ તે પીપળાના વૃક્ષની નીચે પડી કે તરતજ તે વૃક્ષના બે ખંડ થઇ ગયા અને તેમાંથી ચોહાણોની કુળદેવી આશાપૂર્ણા એ બહાર નીકળી તેને દર્શન દીધા દેવીના દર્શન થતાજ સૂરાબાઇ નેત્રોમાં અશ્રુ લાવી ગદ્‌ગદ્ કંઠે પોતાના કુટુંબપર આવી પડેલી વિપત્તિનું વર્ણન કરવા લાગી કજનીવનના જગનીલોકોએ ગોનકોડાપર આક્રમણ કરી તેના પિતા તથા દ્વાદશ બંધુઓને મારી નાખ્યા હતા અને તે એકલીજ પોતાના પ્રાણની રક્ષા કરવાને માટે આ તરફ નાસી આવી હતી એ સર્વ હકીકત તેણે પોતાની કુળદેવીને નિવેદન કરી ત્યારે દેવીએ તેને અભયવચન આપી કહ્યું—"વત્સ ' હવે તારે કાંઇ પણ ભય રાખવો નહિ તારા સ્વજાતીય એક ચોહાણવીરે શત્રુપક્ષના નેતાને મારી નાખ્યો છે અને તે તારી અત્યંત નિકટમાંજ છે' એમ કહી દેવી આશાપૂર્ણા સૂરાબાઇને પોતાની સાથે અસ્થિપાલ જ્યાં ઘાયલ અને અચેતન દશામાં પડ્યો હતો ત્યાં તેડી ગઈ દેવીની કૃપાથી અસ્થિપાલનું શરીર સાજું બની ગયું અને તે ચૈતન્ય તથા બળ પ્રાપ્ત કરી ચોહાણોના વિખ્યાત પૈતૃક અભેદ્ય કિલ્લા આસેરગઢમાં ચાલ્યા ગયા[1]

હાડાજાતિના આદ્યપુરુષ અસ્થિપાલને સંવત ૧૦૮૧[2] (ઇ૦ સ૦ ૧૦૨૫) માં આસેરનો કિલ્લો પ્રાપ્ત થયો હતો હવે પ્રતીત થાય છે કે સુલતાન મહમૂદે છેલ્લીવાર મુલતાનથી આવી મરુક્ષેત્રને વચ્ચે છોડી અજમેરપર હીજરી સન ૪૧૭ (ઇ૦ સ૦ ૧૦૨૨)માં આક્રમણ કર્યું હતું આ પરથી આપણે નિર્ણય કરી શકીએ છીએ કે આ અસ્થિપાલના પિતા અનુરાજે ગઝનીના

[1] એવી જનશ્રુતિ પ્રચલિત છે કે સૂરાબાઈએ અસ્થિપાલના છિન્ન ભિન્ન ગાત્રો યથાસ્થાને જોડી દીધાં અને દેવીએ મંત્રિત જલ છાંટી તેમને સંજીવન કર્યા ઉક્ત પ્રકારે હાડકાં એકત્રિત થવાથી અસ્થિપાલને જીવન પ્રાપ્ત થયું તેથી તેમના વંશજો 'હાડા' કહેવાયા પરંતુ તેમણે અસીરાજ્ય ગુમાવી દીધું તેથી તેમને 'હારા' (હા!) નામની પ્રાપ્તિ થઈ હોય એ વળી અધિક સંભવિત લાગે છે

[2] હાડાજાતિના કવિએ પોતાના ગ્રંથમાં ઉક્ત ઘટનાનો સંવત ૯૮૧ લખ્યો છે પરંતુ કર્નલ ટૉડ તેને ભૂલભરેલો જણાવે છે

સુલતાનના આક્રમણપ્રસંગેજ પોતાનુ જીવન અને અસિનો ત્યાગ કર્યો હતો આજ સમયે મુસલમાન-વિજેતા મહમૂદે અજમેરનો વિધ્વંસ કર્યો હતો

હિંદુકવિએ તેને ' કજલીવનનો અસુર ' કહ્યો છે; પરંતુ સુલતાન મહમૂદે કયા વર્ષમા સેના-સહિત દક્ષિણમા પ્રવેશ કર્યો હતો અને ગોલકોંડા જીતી લીધું હતુ, તે મુસલમાનઇતિહાસકારો જણાવતા નથી; માટે કવિ ગોવિંદરામે પોતાના ગ્રંથમાં કજલીવનના જંગલીઓના જે નેતાનુ વર્ણન કર્યું છે, તે સુલતાન મહમૂદજ હતો, એમ સરલતાથી ખાત્રીપૂર્વક માની શકાતુ નથી જો ઉક્ત સમયે મહમૂદ ગોલકોંડામા ગયો હોત તો મુસલમાનલેખકોપૈકી કોઇ તે વિષે અવસ્ય ઉલ્લેખ કરત અમારો એવો અભિપ્રાય છે કે દક્ષિણના કોઇ પર્વતમય પ્રદેશનું નામ કજલીવન[1] હશે, પરંતુ તેનુ સ્થાન નિશ્ચિત કરવુ એ અમારા સામર્થ્યથી બહાર છે આ સમસ્ત હકીકતપરથી તાત્પર્ય એ નીકળે છે કે ઉત્તર અને દક્ષિણમા રાજપૂતરાજાઓ રાજ્ય કરતા હતા અને તેમના વંશજોએ દક્ષિણના આદિનિવાસીઓની સાથે મળીને નૂતન મિશ્રમરાઠાજાતિ ઉત્પન્ન કરી આ મરાઠાઓએ પોતાના પૂર્વજોના નામ અને શૌર્યવીર્યાદિ ગુણો પ્રાપ્ત કર્યા;પરંતુ જાદવ,તુવાર,પવાર ઇત્યાદિ પ્રાચીન રાજપૂતવંશના નામોની રક્ષા કરવાને બદલે પોતાના જન્મસ્થાનપરથી નિંબાલકર,ફાલકિયા,પાટણકર વગેરે ઉપનામોધારણ કર્યા.

અસ્થિપાલને ચંદ્રકરણ નામનો એક પુત્ર ઉત્પન્ન થયો. ચંદ્રકરણનો પુત્ર લોકપાલ થયો. લોકપાલને બે પુત્રો થયા, હમીર અને ગંભીર આ ઉભય મહાપુરુષ નિવડયા દિલ્હીપતિ પૃથ્વીરાજના શાસનસમયમા તેમણે તેમના હાથનીચે નોકરી કરી અનેક યુદ્ધોમા મહાવીરતા પ્રકાશિત કરી દિલ્હીપતિ પૃથ્વીરાજના તાબામા જે ૧૦૮ માંડલિક રાજાઓ હતા, તે સર્વમા ઉક્ત ઉભય ભ્રાતાઓએ વિશેષ પ્રસિદ્ધ પ્રાપ્ત કરી હતી એવુ અનુમાન થઇ શકે છે કે અસિદેશ જો કે દિલ્હીના સમ્રાટને સંપૂર્ણ રીતે આધીન નહોતો, તથાપિ તેના અધીશ્વર ચૌહાણસમ્રાટને વિશેષ સન્માન આપતા હતા

ચૌહાણવંશના શિરોમણિ રાજા પૃથ્વીરાજ કાન્યકુબ્જના અધીશ્વર જયચંદની સાથે ઘોર સંગ્રામ કરી તેની કન્યા અનંગમંજરી (સંયોગિતા) ને બલપૂર્વક હરી લાવ્યા હતા, તે પ્રસંગનુ ઉત્તમ વર્ણન ચંદકવિએ પોતાના ગ્રંથમા કર્યું છે અને તેમા તેમણે વીરશ્રેષ્ઠ હમીર અને ગંભીરના બલવિક્રમની પરમ પ્રશંસા કરી છે

ચંદકવિએ લખ્યુ છે કેઃ–" ત્યારપછી હાડારાવ હમીર પોતાના ભ્રાતા ગંભીરની સાથે રણતુરંગિની-પર આરૂઢ થઈ પોતાના અધીશ્વર પૃથ્વીરાજની સન્મુખ જઈ બોલ્યા 'જંગલેશ[2] ! અમે જયચંદની સેનાનો વિધ્વંસ કરવાને તત્પર થયા છીએ. આપ નિર્ભયતાપૂર્વક ચાલો નૌકા જે પ્રકારે સાગરના વક્ષઃસ્થલને દલિત કરીને ચાલે છે, તે પ્રકારે અમારી રણતુરંગિનીઓ યુદ્ધક્ષેત્રમા ચાલશે ' "

કવિના પાછળના ઉલ્લેખપરથી પ્રતીત થાય છે કે જયચંદના હાથનીચે જે મહાબલવાન રાજાઓ એકત્રિત થયા હતા, તેમાના કાશીરાજઉપર ઉક્ત ઉભયભ્રાતાઓએ આક્રમણ કર્યું કવિ ચંદે લખ્યુ છે કે–" વીરશ્રેષ્ઠ હમીરે વીરતાપૂર્વક આગળ ધસી ગર્વમહિત એવો સિંહનાદ કર્યો કે તેથી કૈલાસમા ભગવતી દુર્ગાનું સિંહાસનસુદ્ધા કંપાયમાન થઇ ગયું ઉક્ત ઉભય વીર ભ્રાતાઓએ અતુલ બલવિક્રમ પ્રકાશિત કરી રણભૂમિમા પ્રાણત્યાગ કર્યો. "

હમીરને કાલકર્ણ નામનો એક પુત્ર હતો શાહબુદ્દીને જે સમયે કગ્ગરના યુદ્ધમા ભારતની સ્વાધીનતાનો નાશ કર્યો તે સમયે વીરશ્રેષ્ઠ કાલકર્ણ પૃથ્વીરાજના આધિપત્યનીચે રણક્ષેત્રમા ઝુઝ્યો હતો. કાલકર્ણના પુત્રનું નામ મહામુગ્ધ હતુ તેને રાવ ચાચા નામનો પુત્ર થયો તેના પુત્રનું નામ રાવ ચંદ હતું.

ક્રૂર યવનપાદશાહ અલ્લાઉદ્દીને ચૌહાણજાતિના સમસ્ત સ્વતંત્ર રાજાઓના શાસનનો લોપ

૧ 'કજલીવન'નો અર્થ 'હાથીઓનું જંગલ' છે રાજપૂતો જણાવે છે કે ગઝન શહેર યદુવંશી રાજા ગજદ્વારા સ્થાપિત થયુ હતું અમે રાયલ એશિયાટિક સોસાયટિને પ્રાચીન હિંદુ ભૂગોળનું એક પુસ્તક ભેટ કર્યું છે ઉક્ત ભૌગોલિક પુસ્તકમા ગંગાજીના તટપરના સમસ્ત પહાડી પ્રદેશને 'કજલીવન' વા 'ગજલીબૂ' જણાવવામા આવ્યો છે. અબુલફઝલના જણાવ્યા પ્રમાણે બિજોરપ્રાતમા 'ગજલીંદ' નામનુ એક સ્થળ છે ત્યા સુવાના, ચંદ્રો અને યુસોફઝઇ જાતિઓ વસતી હતી

૨ પૃથ્વીરાજની એક ઉપાધિ જંગલેશ પણ હતી

કર્યો, તે સમો રાવ ચંદના શાસનનો પણ લોપ થયો આસેરગઢનો કિલ્લો અત્યત અભેદ્ય ગણાતો હતો, પરંતુ અલ્લાઉદ્દીને પોતાના બાહુબળથી તે કિલ્લો જીતી લઈ રાવ ચંદનો કુટુંબસહિત નાશ કર્યો, માત્ર રાવ ચંદના રેનસી નામના એક અઢી વર્ષના પુત્રને તેણે બચાવ્યો તે ચિતોડના મહારાણાનો ભાણેજ થતો હતો, તેથી અલ્લાઉદ્દીને ઉક્ત કિલ્લો જીતી લીધા પછી તેને ચિતોડપતિની પાસે મોકલી દીધો રેનસી પોતાના મામાને ઘેર ઉછરી વ્યવહારકુશળ થયો ત્યારે એક સમયે તેણે સેનાસહિત બિસરોરના વિધ્વસ્ત કિલ્લાપર આક્રમણ કરી ત્યાંથી દુર્ગાનામક ભીનનેતાને હાંકી કાઢ્યો

આ બિસરોરનો કિલ્લો પૂર્વે મેવાડને આધીન હતો પરંતુ અલ્લાઉદ્દીને ચિતોડપર આક્રમણ કર્યું તે સમયે તેણે તે કિલ્લાને વિધ્વસ્ત કરી નાખ્યો હતો અને ત્યાર પછી ઉક્ત દુર્ગાએ અનુકૂળતા પ્રાપ્ત થતા ઉક્ત સ્થાન પોતાના તાબામા લઇ લીધુ હતુ

રેનસી વા રૈનસિંહ[1]ને કુનન અને કનકન નામના બે પુત્રો થયા જ્યેષ્ઠકુમાર કુલન કષ્ટસાધ્ય રોગથી ગ્રસ્ત હોવાથી ગંગાજીના તટપર કેદારનાથની યાત્રા કરવાને ગયો અહીંઆ તેને શીઘ્ર આરોગ્યતા પ્રાપ્ત થઇ કેદારનાથ ઘણા દિવસની મંજલપર આવેલુ હતુ, તોપણ તેણે ત્યા જતા પાલખી વા ઘોડાપર સ્વારી કરી નહોતી તે દેવાધિદેવ કેદારનાથને પરમ પ્રસન્ન કરવાને માટે જમીનપર લાંબો થઈ સાષ્ટાંગ દંડવત્ પ્રણામ કરતો કરતો બિસરોરથી કેદારનાથના મંદિરસુધી ગયો હતો આવી કઠિન યાત્રા કરતો કરતો ૭ માસે તે બીદાઘાટ આગળ આવી પહોંચ્યો આસ્થાનપર તેણે એક પર્વત શૃંગમાથી નીકળેલી બાણગંગા નામની નાની નદીમા સ્નાન કર્યું આથી તેને પોતાના શરીરમાનો ઘણો રોગ નિવૃત્ત થયેલો જણાયો અહીંઆ તેને દેવાધિદેવ કેદારનાથે જણાવ્યુ કે – હે વત્સ! હુ તારી ભક્તિથી પરમ પ્રસન્ન થયો છુ અને હવે તુ સર્વરીતે નીરોગી થયો છે આજથી તુ પહારદેશનો અધીશ્વર થયો છે" ઉક્ત સમસ્ત પહારદેશ પૂર્વે ચિતોડના રાણાના અધિકારમા હતો, પરંતુ ક્રૂર અલ્લાઉદ્દીન ત્યાનો વિખ્યાત કિલ્લો જીતી લઇ ત્યાના અસખ્ય ગિહલોતોનો નાશ કર્યો અને તે દેશમાથી રાણાનો અધિકાર ન્યૂન કરી નાખ્યો, તેથી અહીંઆના આદ્યનિવાસી મેરલોકોએ આ સુઅવસરનો લાભ લઇ પોતાના પર્વતમય આદિનિવાસસ્થાનનો ઘણો ભાગ હસ્તગત કરી લીધો

આ વાત પ્રસિદ્ધ છે કે પૂર્વકાળમા પરમારજાતિના રાજા હૂન આ પહાર[2] દેશના અધિપતિ હતા અને મેનાલ નામના સ્થાનમા તેમની રાજધાની હતી ઉક્ત સ્થાનમા ઉક્ત પ્રાચીન હૂન રાજાના અનેક સ્મૃતિચિન્હો વિદ્યમાન છે આઠમી શતાબ્દીમા જે સમયે ચિતોડપર સૌથી પહેલુ આક્રમણ થયુ હતુ, તે સમયે હૂનોના નેતા અંગતસિંહે મહારાણાને સહાય કરી હતી અને એમ જણાય છે કે વિખ્યાત વારેતીનુ મંદિર પણ હૂનરાજાએજ બધાવ્યુ હતુ

કોલ્હનના પૌત્ર રાવ બાગાએ ઉક્ત પ્રાચીન મેનાલપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો અને તેણે પહારની પશ્ચિમ તરફ એક પર્વતશૃંગપર બમોદાનો કિલ્લો બધાવ્યો પૂર્વમા બિસરોર અને પશ્ચિમમા બમોદા અને મેનાલથી લઇને સમસ્ત પહારદેશ હાડાજાતિના અધિકારમા આવી ગયો ત્યારપછી હાડાલોકોએ માંડલગઢ બિજોલિયા બેગૂ રત્નગઢ અને ચૌરાશીગઢ ઇત્યાદિપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો આથી તેમના રાજ્યની સીમા ઘણી વધી ગઈ

રાવ બાગાને બાર પુત્રો થયા તે સર્વેએ પહારદેશનો વિસ્તાર વધારી પોતાના વંશની વૃદ્ધિ કરી રાવ બાગાની પછી રાવ દેવા રાજસિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયો રાવ દેવાને હરરાજ[3] હથજી અને સમરસી એ ત્રણ પુત્રો થયા

હાડા લોકોએ આ રીતે પોતાનો અધિકાર સ્થાપન કરી પ્રસિદ્ધિ મેળવી ત્યારે દિલ્હીના પાદશાહનું ધ્યાન

---

૧ વરમસરમા તેનું રતનસિંહ નામ આપ્યુ છે

૨ પૂર્વે મધ્યભારતવર્ષને પહાર દેશ કહેવામા આવતો હતો કોલ્હણને જે દેશ મળ્યો હતો, તેમાનો એક ચતુર્થાશ ભાગ તેણે અનુજને આપ્યો હતો

૩ હરરાજને બાર પુત્રો થયા તેમા હાલુ સર્વથી મોટો હતો હાલુની વીરતાનુ વર્ણન કર્નલ ટૉડના બીજા પ્રમાણપત્રમા પ્રકટ થશે, એણેજ બબાવદા (બમોદા) પ્રદેશ હતી લીધો હતો

તેમના પ્રતિ આકર્ષાયુ તે સમયે [1]સિકંદર લોદી દિલ્હીના સિંહાસનપર સ્થિત હતો તેણે તત્કાલીન હાડાનરેશને દિલ્હીમા બોલાવ્યા રાવ દેવા દિલ્હીના પાદશાહની આજ્ઞા શિરસાવંદ્ય કરી પોતાના જ્યેષ્ઠ પુત્રને બમ્બાદાના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત કરી પોતાના કનિષ્ઠ પુત્ર સમરજીની સાથે દિલ્હીમા ગયા હાડા-જાતિનો કવિ જણાવે છે કે રાવ દેવા દીર્ઘકાળપર્યંત દિલ્હીમા રહ્યા, પરતુ પાદશાહને રાવ દેવાનો એક ઘોડો તેમની પાસેથી લેવાની પ્રબલ ઇચ્છા થઇ અને તેઓ કોઇપણ પ્રકારે તે ઘોડો આપવાને સમ્મત્ થયા નહિ, તેથી તેમને પોતાના દેશમા જવાની તૈયારી કરવી પડી દિલ્હીના પાદશાહની પાસે એક એવો ઘોડો હતો કે તે અશ્વપર સવાર થઇ પોતાનો પગ પલળવા દીધા વિના નદીપાર તે જઇ શકતો હતો. રાવ દેવાએ સમ્રાટના પ્રધાન અશ્વપાલને લાંચ આપી તેને પોતાના હાથમા લીધો અને પહારદેશની એક ઘોડી સાથે તેનો સગમ કરાવી એક વછેરો ઉત્પન્ન કર્યો આ વછેરો થોડા વર્ષમા ઉછરી મોટો ઘોડો બની ગયો પાદશાહે આ ઘોડો લેવાની પ્રબલ ઇચ્છા પ્રદર્શિત કરી રાવ દેવાએ પાદશાહની આ અભિલાષાથી પરિચિત થઇ ધીમે ધીમે દિલ્હીથી ગુપ્ત રીતે પોતાના કુટુબના માણસો અને સભાસદોને પોતાની માતૃભૂમિમા મોકલી દીધા અને અતે તેઓ પોતે હાથમા તલવાર ગ્રહણ કરી ઉક્ત શ્રેષ્ઠ અશ્વપર આરૂઢ થઇ પાદશાહના મહાલયની સન્મુખ ગયા. પાદશાહ આ સમયે ઝરૂખામા વિરાજમાન થયો હતો. રાવ દેવાએ નીચેથી પાદશાહને સલામ કરી કહ્યુ—"જહાપનાહ ! સલામ ! આપ નામદારે કોઇ પણ રાજપૂતની પાસે આ ત્રણ વસ્તુઓ કદિ પણ માગવી નાહ; તેનો ઘોડો, તેની સ્ત્રી અને તેની તલવાર" આમ કહી રાવ દેવાએ ઘણી શીઘ્રતાથી પોતાનો અશ્વ દોડાવ્યો અને તેઓ ઘણા વેગથી થોડા સમયમા નિર્વિઘ્નતાપૂર્વક પહારદેશમાં જઇ પહોચ્યા

રાવ દેવા બમ્બાદાદેશનો સમસ્ત અધિકાર પહેલેથીજ પોતાના જ્યેષ્ઠ પુત્ર હરરાજને આપી ગયા હતા આથી તેઓ ત્યા નહિ જતા બુદાનાલ નામના જે સ્થાનપર તેમના પૂર્વજે કષ્ટસાધ્ય રોગમાથી મુક્તિ પ્રાપ્ત કરી હતી, તે સ્થાનમા ગયા આ સ્થાનમા મીના અને ઉસારા જાતિ નિવાસ કરતી હતી અને તેમનાપર જેતા નામનો સરદાર રાજ્ય કરતો હતો તે સમયે તે દેશમા એક પણ યોગ્ય નગર નહોતુ ખીણની સીમાપર છોબધ દિવાલ અને દરવાજા હતા અને તેની અદર મીના-લોકો પોતાની ઇચ્છાનુસાર પર્ણકુટિઓ બનાવીને રહેતા હતા. અહીઆના નિવાસીઓ ચિતોડનો વિધ્વસ થયો તે પૂર્વે ત્યાના મહારાણાને આધીન હતા, પરતુ હાલમા મહારાણાની સત્તા ન્યૂન થઈ ગઇ હતી, તેથી રામગઢનો ખીચીજાતિનો અધીશ્વર રાવ ગાગા આ દેશના નિવાસીઓની પાસેથી બલપૂર્વક ખડણી લેતો હતો રાવ ગાગાના ઉત્પીડન અને અત્યાચારમાથી પોતાના દેશની રક્ષા કરવાને માટે ઉસારા અને મીનાજાતિએ તેની સાથે એવી સધિ કરી કે અમે તમને પ્રતિ બે મહિને પૂર્ણિમાને દિવસે બુદાનાલની સીમા બહાર ચોથ આપીશુ આ સધિઅનુસાર તેમણે દીર્ઘકાળ-પર્યંત ખડણી આપી અતે જ્યારે રાવ દેવા તે દેશમા જઇ પહોચ્યા, ત્યારે તેમણે આ સર્વ હકીકતથી પરિચિત થઇ મીના અને ઉસારા લોકોને રાવ ગાગાના ઉત્પીડનમાથી બચાવવાને માટે ઉક્ત ચોથ રદ કરવાની પ્રતિજ્ઞા કરી રાવદેવાને વીર પુરુષ જાણી ઉસારા અને મીનાલોકોએ તેમનાપર વિશ્વાસ સ્થાપન કર્યો અને તેઓ રાવ ગાગાના પંજામાથી પોતાનો ઉદ્ધાર થયેલો જોવાને અતિ આતુર બની ગયા

યથાસમયે રાવ ગાગા પોતાની સેનાસહિત બુદાનાલદેશની સીમાપર પૂર્વવત્ ખંડણી લેવાને માટે આવી પહોચ્યો, પરતુ તે સમયે ચોથ આવેલી નહિ જોઇ તે અત્યંત વિસ્મિત થયો અતે રાવ દેવાને અશ્વારૂઢ થઇને સેનાસહિત દૂરથી આવતા જોઇને તેણે પૂછ્યું. "આ કોણ ચાલ્યો આવે છે ?" તપાસ કરતા થોડી વારે તેને સમાચાર મળ્યા કે. "પહારના મહારાજા આવે છે." રાવ ગાગાનો અશ્વ પણ રાવ દેવાના ઉક્ત શ્રેષ્ઠ અશ્વથી ઉતરે એવો નહોતો રામગઢની નજીક પાર્વતી નદીના તટપર ખીચીરાજ રાવ ગાગાની ઘોડી ચરતી હતી, એવામા પાર્વતી નદીના ગર્ભમાથી એક

[1]આ વાત ખોટી છે,કારણ કે સિકંદર લોદી તો દેવાયતજીના સમય પછી ૨૦૦ વર્ષે અર્થાત રાવ નારાયણદાસના સમયમા દિલ્હીના સિંહાસનપર સ્થિત હતો.

અશ્વ આવ્યો અને તેણે ઉક્ત ઘોડીને ગર્ભાધાન કરાવ્યુ, જેથી ઉક્ત અશ્વનો જન્મ થયો તે અશ્વ જેમ અદ્ભુત સામર્થ્ય ધરાવતો હતો, તેમ સુ શિક્ષિત પણ હતો રાવ ગાગા તે અશ્વપર આરૂઢ થઇ મહાવેગથી પઠારપતિ રાવ દેવાની તરફ આ યો

શીઘ્ર ઉભય પક્ષોની વચ્ચે ભયકર યુદ્ધાગ્નિ પ્રજ્વલિત થઇ ગયો આ યુદ્ધમા રાવ દેવાને વિજય પ્રાપ્ત થયો અને રાવ ગાગા યુદ્ધભૂમિ છોડીને પલાયન કરી ગયો પઠારપતિ રાવ ગાગાના અશ્વના બળ તથા ગુણની કસોટી કરવાને માટે તેની પાછળ ગયા રાવ ગાગાએ ખીણ છોડી શીઘ્ર ચબલ નદીમા પ્રવેશ કર્યો રાવ દેવા અત્યત વિસ્મિત થઇ તેતરફ જોવા લાગ્યા તો થોડા સમયમા તેમને રાવ ગાગા ચબલ નદીને સામે પાર ગયેલો જણાયો આ ઘટના જોઇ તેમણે અત્યત વિસ્મિત થઇ કહ્યુ—'રાજપૂત' તમને ધન્ય છે ! આપનુ નામ શુ ?' તેમને શીઘ્ર ઉત્તર મળ્યો "ગાગો ખીચી" રાવ દેવા બોલ્યા—"મારૂ નામ દેવા હાડા છે આપણે ઉભય જાતિબધુઓ છીએ આપણામા કદિ પણ પરસ્પર શત્રુતા હોવી જોઇએ નહિ આ ચબલનદી આપણા રાજ્યની સીમા છે"

સવત ૧૩૯૮ (ઈ૦ સ૦ ૧૩૪૨) મા મીના અને ઉસારાજાતિના અધીશ્વર જેતાએ રાવ દેવાને પોતાના રાજાતરિકે સ્વીકાર્યો રાવ દેવએ ઉક્ત બુદાનાલ નામના દેશના મધ્યભાગમા બૂદી નામના એક નગરની સ્થાપના કરી અને અતે તેજ હાડાજાતિનુ પાટનગર બની ગયુ પૂર્વોક્ત ઘટનાથી જો કે ચબલનદી ઉક્ત રાજ્યની પૂર્વસીમાતરિકે નિશ્ચિત થઇ હતી, પરતુ હાડાજાતએ શીઘ્ર તે નદી ઓળગી પોતાના બળવિક્રમથી ઘણો વિસ્તૃત પ્રદેશ પોતાના અધિકારમા લઈ લીધો થોડા સમયમા હાડાલોકોના બળવિક્રમની વાત દિલ્હીના પાદશાહને કાને પહોચી તેમણે પાદશાહના સેનાપતિની સાથે મળી પોતાનો અધિકાર એટલો બધો ફેલાવ્યો કે બૂદીરાજ્યની સીમાનો વિસ્તાર માલવાસુધી થઈ ગયો ત્યારપછી આ સમસ્ત વિસ્તૃત દેશ હાડોતી નામથી પ્રસિદ્ધ થયો

अध्याय २ जो

રાવ દેવાએ બુંદીમાં સ્થાપેલી રાજધાની–ઉસારાલોકોનો વધ–રાવ દેવાએ રાજ્યનો કરેલો ત્યાગ–સમરસીનો અભિષેક–ચંબલની પૂર્વ તરફના પ્રદેશસુધી થયેલો તેમના રાજ્યનો વિસ્તાર–કોટિયાભીલોપર કરેલું આક્રમણ–અને તેમનો કરેલો વધ–કોટાની ઉત્પત્તિનું વૃત્તાંત–નાપાજીનો અભિષેક–ટોડાના સોલંકીની સાથે થયેલો વિવાદ–નાપાજીનો વધ–હામાજીનો અભિષેક–પઠારદેશમાં ચિતોડના રાણાએ પોતાના સત્તાનો વિસ્તાર કરવાને કરેલો પ્રયત્ન–હામાજીએ રાણાની સંપૂર્ણ સત્તાનો કરેલો અસ્વીકાર–હામાએ રાણાપર કરેલું આક્રમણ–રાણાની પ્રતિજ્ઞા–વિચિત્ર જનશ્રુતિ–વીરસિંહ–વૈરીસાલ–રાવભાંડા–દુર્ભિક્ષ–તેમનાસંબંધમાં ચાલતી જનશ્રુતિ ભાંડાનાભ્રાતાઓએ તેમનો કરેલો દેશનિકાલ અને તેમણે મુસલમાનધર્મનો કરેલો અંગીકાર–અમરસિંહે બુંદીપર સ્થાપન કરેલો પોતાનો અધિકાર–નારાયણદાસે મુસલમાન થઈ ગયેલા પોતાના કાકાઓની સાથે કરેલું યુદ્ધ અને અમરસિંહનો કરેલો વધ–નારાયણદાસે બુંદીપર સ્થાપન કરેલો પોતાનો અધિકાર–નારાયણદાસના સંબંધમાં ચાલતી જનશ્રુતિ–નારાયણદાસે ચિતોડના રાણાને કરેલી સહાય–નારાયણદાસનો વિજય–રાણા રાયમલ્લની ભત્રીજી સાથે થયેલો નારાયણદાસનો વિવાહ–તેમનું મૃત્યુ–રાવસૂર્યમલ્લ–રાણા રત્નસિંહની ભગિનીની સાથે તેમનો થયેલો વિવાહ–મૃગયા–રાણા રત્નસિંહે સૂર્યમલ્લનો કરેલો વધ–સૂર્યમલ્લનું લેવાયેલું વેર–રાવ સુરતાનસિંહ–તેનું પદભ્રષ્ટ થવું–રાવ અર્જુનસિંહનો અભિષેક–તેમનું પ્રશંસનીય મૃત્યુ–બુંદીના સિંહાસનપર રાવ સુરજનસિંહનો થયેલો અભિષેક.

વ દેવાએ સંવત ૧૩૯૮ (ઈ૦ સ૦ ૧૩૪૨) માં મીના વગેરે લોકોની પાસેથી બૂંદી ખુંચવી લઇને ત્યાં પોતાની રાજધાની સ્થાપિત કરી. આ સમયથી આ સમસ્ત દેશ હાડોતી નામથી પ્રસિદ્ધ થયો. હાડાજાતિના રાજકવિ એવો ઉલ્લેખ કરી ગયા છે કે રાવ દેવાએ જ્યારે બૂંદીમાં પોતાની રાજધાનીની સ્થાપના કરી, ત્યારે ત્યાં હાડાલોકોના કરતાં મીનાલોકોની સંખ્યા અધિક હતી. જો કે મીનાલોકો રાવ દેવાને પોતાનો અધીશ્વર માનતા હતા, તોપણ તેઓ તેમનું સામર્થ્ય ન્યૂન કરવાને ચૂકતા નહોતા. વળી એમ પણ જણાવવામાં આવે છે કે મીનાજાતિના નેતાએ ઉદ્ધતાઇ અને ઉચ્છૃંખલતા વાપરી રાવ દેવાની કન્યાના કરની માગણી કરવાની ધૃષ્ટતા કરી હતી.અસભ્ય અને નીચ મીનાજાતિના નેતાનો આ અનુચિત પ્રસ્તાવ થતાં રાવ દેવાએ પરમ ક્રોધિત થઇ તેને ઉચિત દંડ આપવાનો નિશ્ચય કર્યો.તેમની પાસે હાડાલોકો થોડા હતા અને મીનાઓની સંખ્યા અધિક હતી, તેથી તેમણે બંબાવદાથી હાડાઓને અને ટોડાથી સોલંકીઓને બોલાવી મંગાવ્યા અને તેમની સહાયથી પ્રાયઃ સમસ્ત ઉસારાઓ અને મીનાઓનો વધ કર્યો.

મીનાલોકોનો ધ્વંસ કર્યા પછી બૂંદીરાજ દેવાએ બીજીવાર રાજ્યનો પરિત્યાગ કર્યો. પ્રથમ તેઓ પોતાના જ્યેષ્ઠકુમાર હરરાજના હાથમાં બંબાવદારાજ્યનો ભાર સમર્પણ કરીને:દિલ્લીમાં ચાલ્યા ગયા હતા. ત્યારપછી તેમણે કદિપણ બંબાવદાપર પોતાનો અધિકાર કર્યો:નહોતો અને આ બીજીવાર પણ તેઓ પોતાના કનિષ્ઠપુત્ર સમરસીને નવીન બૂંદીના રાજ્યનો ભાર સોંપીને ચાલ્યા ગયા. રાવ દેવાએ શા કારણથી રાજ્યનો ત્યાગ કર્યો તે કાંઇ સ્પષ્ટ રીતે જાણી શકાતું નથી; માત્ર એટલુંજ અનુમાન

કરી શકાય છે કે મીનાના વંશનો વિધ્વંસ કર્યાથી રાવ દેવાનું હૃદય અત્યત વ્યથિત થયુ હતું અને તેજ કારણથી રાજ્યપ્રત્યે તેમને વિરક્તિ ઉત્પન્ન થઈ હતી રાજપૂતરાજા પોતાના પુત્રને રાજ્યભાર અર્પણ કર્યાપછી રાજધાનીમા રહેતો નથી, કારણ કે ત્યારપછી તેના હાથમા કાંઈ પણ સત્તા રહેતી નથી, તેનો પુત્રજ સર્વ રાજ્યતંત્ર ચલાવે છે આવી પરિસ્થિતિમા વૃદ્ધરાજાને રાજધાનીમા રહેવુ ઉચિત લાગતુ નથી આવી પ્રાચીન પ્રણાલીઅનુસાર રાવ દેવા બૂદીનો ત્યાગ કરી ત્યાથી પાચ કોશના અંતરપર અમરથુન નામના એક ગામમા રહેવા લાગ્યા ત્યારપછી તેઓ કદિ પણ બૂદી વા બબાવદામા ગયા નહોતા આ પ્રકારે રાજા જ્યારે રાજ્યનો પરિત્યાગ કરે છે ત્યારે તેને વાસ્તવમા મરણ પામેલોજ માનવામા આવે છે બાર દિવસપર્યંત રાજકુટુંબમા અશૌચ(સૂતક) પાળવામા આવે છે તે પછી રાજાની પ્રતિમાની દહનક્રિયા કરવામા આવે છે રાવ દેવાએ રાજ્યનો પરિત્યાગ કર્યા પછી બૂદી અને બબાવદા એ ઉભયદેશોના રાજાઓ સ્વતંત્રતાપૂર્વક રાજ્યશાસન ચલાવવા લાગ્યા

સમરસીને ત્રણ પુત્રો થયા તેમાના જ્યેષ્ઠ નાપાજી તેમની પછી સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા તેમના દ્વિતીયપુત્ર હરપાલ જજાવર ગામ પ્રાપ્ત કરી ત્યા રહેવા લાગ્યા તેમના અનેક વંશજો હરપાલપોતાના નામથી ઓળખાય છે તેમના તૃતીયપુત્ર જેતસિંહે સૌથી પહેલા ચંબલનદીને પેલે પાર હાડાજાતિના પ્રતાપ અને પ્રભુત્વનો વિસ્તાર કર્યો તેઓ એક સમયે પોતાના સશસ્ત્ર અનુચરોની સાથે કેતુનદેશના તુંવારઅધીશ્વરની મુલાકાત કરવાને ગયા હતા તેઓ મુલાકાત કરીને પાછા ફરતા હતા તે સમયે તેમણે માર્ગમા ભીલોના દેશપર આક્રમણ કરી તેમને પરાસ્ત કરી દીધા હાડાસૈનિકોએ અસંખ્ય ભીલોનો નાશ કર્યો તેમણે ભીલોના કિલ્લાની નિકટજ તેમના નેતાનો સંહાર કર્યો અને તે યુદ્ધના સ્મારકતરીકે એક હાથીની મૂર્તિ ત્યા સ્થાપન કરી આ હાથીની પ્રતિમા કોટાના કિલ્લાની નિકટ ચાર ઝોપરા નામના સ્થાનપર સ્થિત છે કોટિયા નામના ભીલોની એક જાતિપરથી કોટા નામની ઉત્પત્તિ થઇ છે [1]

---

૧ જેતસિંહ અને તેમના કેટલાક વંશજોએ ઉક્ત કિલ્લાને અને તેની આસપાસના પ્રદેશને પોતાના અધિકારમા જાળવી રાખ્યો હતો પરંતુ તેમની પાચમી પેઢીએ ઉત્પન્ન થયેલા ભોનગસીના શાસનસમયમા બૂદીના રાવ સૂર્યમલ્લે તેપર પોતનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો જેતસિંહનો સુરજન નામનો એક પુત્ર હતો તેણે આ ભીલોના નિવાસ સ્થાનનું નામ કોટા પાડયુ હતુ અને તેની ચોતરફ કોટ બધાવ્યો હતો સુરજનના પુત્ર ધીરદેવે બાર વિશાળ સરોવરો ખોદાવ્યા નગરની પૂર્વ દિશામા આવેલુ વિશાળ સરોવર પણ તેમણેજ બધાવ્યુ હતુ આ સરોવર હજી પણ તેમના નામથી ઓળખાય છે, જો કે હાલમા તે તેના કિશોરસાગર' એવા નવીન નામથી વિશેષ પ્રસિદ્ધ છે ધીરદેવનો પુત્ર ખથલ હતો અને ખથલનો પુત્ર ભોનગસી હતો ભોનગસીના હાથમાથી કોટારાજ્ય બૂદીના અધીશ્વરના તાબામા ગયુ હતુ પરંતુ પાછળથી તેણે નિમ્નલિખિત ઉપાયથી પુનઃ તેપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો હતો માક અને કેસરખા નામના બે પઠાણોએ કોટા હસ્તગત કરી લીધુ અને મદિરા તથા અફીણના અત્યંત સેવનથી ઉન્મત્ત બનેલા ભોનગસીને બૂદીમા હદપાર મૂકવામા આવ્યો તેની સ્ત્રી પોતાના સ્વામીની સમસ્ત સેના લઈ કેથૂન નામના સ્થાનમા ચાલી ગઈ આ કેથૂન નગરની આસપાસના ૩૬૦ ગામો હાડાલોકોના અધિકારમા હતા દેશનિકાલ થયેલા ભોનગસીને પોતાના દુર્વ્યસન માટે ઘણો પશ્ચાત્તાપ થયો અને તેણે દારૂ તથા અફીણની લત છોડી દઈ પોતાના કુટુંબીજનોની પાસે આવવાની પોતાની ઇચ્છા પ્રદર્શિત કરી. ભોનગસીની સ્ત્રી આ ખબર સાભળી અત્યંત પ્રસન્ન થઈ ઉક્ત બુદ્ધિમતી સ્ત્રીએ પોતાના સ્વામીને કોટાપર અધિકાર સ્થાપિત કરવાની એક અદ્ભુત યુક્તિ બતાવી તે સ્ત્રી સારી પેઠે જાણતી હતી કે જો આપણે સૈન્યબળથી કોટાપર અધિકાર સ્થાપિત કરવાની ચેષ્ટા કરીશું તો પઠાણોદ્વારા સમૂળ નષ્ટ થઈશું માટે ચાતુર્યથી કામ કરવુજ યુક્ત છે વસંતઋતુના ફાલ્ગુનોત્સવમા રાજપૂતસમાજના સર્વ બંધનો સર્વથા છિન્નભિન્ન થઇ જાય છે અને સ્ત્રીપુરુષ સર્વ સ્વચ્છંદતાપૂર્વક આમોદપ્રમોદ કરે છે ભોનગસીની રાણીએ કેથૂનની સમસ્ત રાજપૂતયુવતીઓને કહેવરાવી મોકલ્યુ કે-' ચાલો આપણે સર્વ કોટાના પઠાણોની સાથે હોળી ખેલીશું ' બીજી તરફ તેણે કોટાના પઠાણોને પણ કહેવરાવ્યુ કે ' અમે રાજપૂતસ્ત્રીઓ આપની સાથે હોળી ખેલવાને આવનાર છીએ પઠાણો કોટાની ભૂતપૂર્વ રાણીના આ સદેશાથી પરમ પ્રસન્ન થયા અને તેઓ આતુરતાપૂર્વક તેમની પ્રતીક્ષા કરવા લાગ્યા આ તરફ ભોનગસીની રાણીએ અત્યંત ગુપ્તરીતે હાડાજાતિના પરમ સુંદર નાની વયના યુવકોને સ્ત્રીવેષ રાણીની વૃદ્ધ ધાત્રીની સાથે કોટમા મોકલી આપ્યા ઉક્ત છદ્મવેષીયુવકો હાથમા અબીલગુલાલ લઈ તાળી વગાડતા વગાડતા હોળી ખેલવાને માટે ગયા ભોનગસી સ્વયં પણ તેમની સાથે છદ્મવેષ ધારણ કરીને ગયો હતો યથાસમયે તેઓ સર્વ કોટામા પહોચ્યા છદ્મવેષીયુવકો કોટામા જઈ પઠાણોના મુખ અને શરીરપર ગુલાલ છાટવા લાગ્યા એવામા

સમરસીનો સ્વર્ગવાસ થયા પછી નાપાજી બૂદીના રાજસિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા ના પાજીની અદ્દભુત વીરતાનુ વર્ણન ભટ્ટગ્રંથમા ઉત્તમ પ્રકારે કરવામા આવ્યુ છે નાપાજીએ ટોડા દેશ ના સોલકીઅધીશ્વરની એક કન્યાની સાથે વિવાહ કર્યો હતો આ સોલકીરાજા અણહિલપુરના પ્રાચીન રાજાઓના વશજ હતા એક સમયે નાપાજી ટોડા રાજ્યમા ગયા હતા, ત્યા તેમણે એક પરમ સુદર સગેમરમરનો સ્તભ જોયો આ સુદર સ્તભ જોઇ તેમણે પોતાની પત્નીને આજ્ઞા કરી કે-" તમે તમારા પિતાની પાસે આ સ્તભ માગી લેજો " તે સ્ત્રીએ પોતાના પિતાની પાસે તે સ્તંભની માગણી કરી આ માગણી સાભળી તે પૂર્ણ કરવાની વાત તો દૂર રહી, પરતુ તેમણે અપમાન કારક ઉત્તર આપ્યો તેમણે કહ્યુ-" એમ તો કોઇ દિવસ હાડારાજ મારી સ્ત્રીની પણ માગણી કરશે " આટલુ કહીનેજ તે શાત રહ્યો નહિ, પરતુ તેમણે નાપાજીને શીઘ્ર પોતાનુ નગર છોડી જવાની આજ્ઞા કરી જો કે નાપાજી આ અપમાનથી અત્યત ક્રોધિત થયા, પરતુ તેમણે તે સમયે પ્રકટ રીતે પોતાના શ્વસુરની સાથે ઝગડો કરવો ઉચિત ધાર્યો નહિ તેઓ શીઘ્ર પોતાના રાજ્યમા ચાલ્યા આવ્યા આ સમયથી તેઓ પોતાની સોનકિનીરાણીનો તિરસ્કાર કરવા લાગ્યા તેમણે તેને પોતાના શયન ગૃહમા સુદ્ધા આવવાની મના કરી દીધી સોનકિનીરાણીએ થોડા દિવસ સુધી આ દુ ખ સહન કરી પોતાના પિતાને સમસ્ત વૃત્તાત કહેવરાવી મોકલ્યુ

શ્રાવણ માસની તૃતીયા રાજપૂતોમા કજનીત્રીજના નામથી પ્રસિદ્ધ છે આ દિવસે પ્રત્યેક રાજપૂત અવસ્ય પોતાની પત્નીની પાસે વિહાર કરવાને જાય છે આ પવિત્ર પર્વને દિવસે બૂદીરાજ નાપાજીએ પોતાના સમસ્ત સામતોને ઘેર જવાની આજ્ઞા કરી આ કારણથી બૂદી સર્વથા સામત વિહીન બની ગયુ આ સુસધિનો લાભ લઇ ઉક્ત સોનકિની રાણીનો ભ્રાતા પોતાના કેટલાક વિશ્વાસુ શસ્ત્રધારી અશ્વારોહીઓને લઇને રાત્રિના સમયે અત્યત ગુપ્તરીતે બૂદીમા આવ્યો અને તેણે રાજમહાલયની અદર ઘુસી પોતાની તીક્ષ્ણ તલવારથી નાપાજીના શરીરના ટુકડેટુકડા કરી નાખ્યા આ રીતે તે પોતાના બનેવીના પ્રાણનો નાશ કરી બૂદામાથી નાસી ગયો તે દિવસે જે સામતો બૂદીમાથી વિદાય થયા હતા તે પૈકી એકની સ્ત્રી ઘણી બિમાર હતી તેથી તે સામત થોડેસુધી જઇ પાછા બૂદી આવવાનો નિશ્ચય કર્યો તે માર્ગમા બેસીને અફીણનુ સેવન કરતો હતો એવામા ટોડાનો રાજકુમાર નાપાજીના જીવનનો નાશ કરી પોતાના સેવકોની સાથે હાસ્યવિનોદ કરતો કરતો જતો જણાયો બૂદીના ઉક્ત સામતે જ્યા પોતાના અધીશ્વરના વધની વાત સાભળી કે તરતજ તેણે પોતાની તલવાર કાઢી ટોડાના રાજકુમારપર આક્રમણ કર્યું તેની અસિના પ્રહારથી રાજકુમારનો એક હસ્ત કપાઇને દૂર જઇ પડયો તેના સેવકોએ તેને લઇ અતિ શીઘ્રતાથી પોતાના અશ્વોને હકાર્યાં ઉક્ત સામત સોલકીરાજકુમારનો હાથ પોતાના દુપટ્ટામા બાધી બૂદીમા ચાલ્યો આવ્યો તે કપાયેલા હાથમા સુવર્ણનુ એક કડુ પણ હતુ

બૂદીમા હાહાકાર પ્રવર્તી રહ્યો હતો નાપાજી માર્યા ગયા હતા સોલકિનીરાણી કે જેના ભ્રાતાએ તેના સ્વામીનુ ખૂન કર્યું હતુ તે પોતાના પતિનુ શબ ખોળામા લઇ રાજપૂતરીતિ અનુસાર ચિતાપર ચઢવાને તૈયાર થઇ તે આવા દારુણ શોકના સમયમા પણ પોતાના ભ્રાતાને મહાવીર કહીને તેની પરમ પ્રશસા કરવા લાગી સોલકિની રાણીએ પોતાના પતિના શરીરપર થયેલા સર્વ ઘાવોને તેમના તેટલા મુખ માન્યા અને દેવને પ્રાર્થના કરી કે-'હે દેવ[1] આ સર્વ મુખોમા હુ પાન આપી શકું માટે મને એટલા હાથ આપ ? " જે સમયે તે ચિતાપર ચઢવાની તૈયારી કરતી હતી તે સમયે

ઉક્ત વૃદ્ધા ધાત્રીએ ભોનગસીને પઠાણનેતા કેસરખાની સમીપ ઉપસ્થિત કર્યો. કેસરખાને નેતાજ તેણે પોતાના હાથમાનુ અબીલપાત્ર તેના મસ્તકપર ફૂગીમાર્યું તત્કાળ પૂર્વસકેત અનુસાર ઉક્ત ત્રણસે હાડાયુવકો પોતાના વસ્ત્રમાથી તલવાર કાઢી પઠાણોનો સહાર કરવા લાગ્યા થોડા સમયમા પઠાણનેતા અને તેના તાબાના સમસ્ત યવનો યમદ્વાર પહોચી ગયા અને ભોનગસીએ કોટાપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો પઠાણનેતા કેસરખાએ કોટાનગરમા જે મસ્જીદ બધાવી હતી તે અદ્યાપિ વિદ્યમાન છે ભોનગસીનુ મૃત્યુ થયા પછી હુગરસી કોટાના અધીશ્વર થયા બૂદીના અધીશ્વર સૂર્યમલ્લે તેમને પદભ્રષ્ટ કરી કોટાને પોતાના રાજ્યમા સયોજી દીધુ

૧ મુખ જેટલા હાથ આપવા માટે દેવને પ્રાર્થના કરવાની વાત ઉર્દૂ-તોજુંમામા પણ છે

ઉક્ત સામંત ટોડાના રાજકુમારનો કપાયેલો હાથ લઇને તેની પાસે આવ્યો અને તેણે તેને પોતાના દુપટ્ટામાંથી તે હાથ બહાર કાઢીને રાણીની આગળ મૂક્યો રાણીએ તત્કાળ તે હાથમાનુંકડું ઓળખ્યું અને તે ચેતી ગઇ કે આ હાથ મારા ભાઇનોજ છે, તોપણ તે કિંચિત્ પણ શોકાકુલ થઈ નહિ ચિતાપર ચઢ્યાપૂર્વે તેણે ખડીઓકલમ મંગાવી પોતાના ભ્રાતાપર એવા આશયનો પત્ર લખ્યો કે-"આપનો હાથ કપાઇ ગયો છે, તેથી આપના વંશને મહાકલંક લાગ્યું છે, માટે જેમ બને તેમ શીઘ્ર એ કલંક નિવૃત્ત કરવાને ઉદ્યોગ કરો, નહિ તો આપના વંશજોને સર્વ એક હાથવાળા સોનકીના વંશજો કહીને તેમનો ઉપહાસ કરશે 'પોતાની ભગિનીનો આવો પત્ર વાંચી ટોડાના રાજકુમારે દિવાલની સાથે જોર થી મસ્તક અફાળી પોતાના જીવનનો અંત આણ્યો

નાપાજીને ત્રણ પુત્રો હતા -(૧) હામાજી (૨) નૈરંગ અને (૩) થરદ તેમાંથી હામાજી સંવત ૧૪૪૦ માં પોતાના પિતાના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા નૈરંગના વંશજો નૈરંગપોતા અને થરદના વંશજો થરદહાડાના નામથી ઓળખાય છે

અમે આગળ જણાવી ચૂકયા છીએ કે રાવ દેવાએ બૂંદીરાજ્યની સ્થાપના કર્યા પૂર્વે પથારદેશ અને બંબાવદા પોતાના જ્યેષ્ઠકુમાર હરરાજને સમર્પણ કર્યાં હતાં હરરાજનું મરણ થયા પછી તેમના જ્યેષ્ઠ પુત્ર હાલુહાડા પઠારના અધીશ્વર થયા હાલુની સાથે ચિતોડના મહારાણાને વિવાદ ઉપસ્થિત થયો મહારાણાએ પથારદેશને બળપૂર્વક પોતાના અધિકારમાં લઇ લીધો અને બંબાવદાનો સંપૂર્ણ વિધ્વંસ કરી નાખ્યો આ પ્રકારે સ્વતંત્ર પથારરાજ્યનો અંત આવ્યો

અલ્લાઉદ્દીને ચિતોડનો વિધ્વંસ કરતાની સાથેજ રાણાનો પ્રબળ પ્રતાપ લુપ્ત થઇ ગયો અને ત્યારપછી દીર્ઘકાળપર્યંત ચિતોડની ગાદીપર હતવીર્ય રાણાઓ બેઠા હતા આ અરસામાં ચિતોડના સામંતોએ અને માંડલિકરાજાઓએ રાણાની સામે મસ્તક ઉઠાવીને પોતાની ભૂમિ સ્વતંત્ર કરી દીધી હતી, પરંતુ ત્યારપછી પુનઃ ચિતોડના રાણાઓ પ્રબળ થયા અને તેઓ સામંતોને તથા નાના નાના રાજાઓને આધીનતાની શૃંખલામાં બાંધવાનો ઉદ્યોગ કરવા લાગ્યા આ સમયે ચિતોડના રાણાએ સૌથી પ્રથમ બૂંદીના અધીશ્વર હામાજી તરફ પોતાની તીક્ષ્ણ દૃષ્ટિ ફેરવી મહારાણાએ હામાજીપર એવો સંદેશો મોકલ્યો કે-" જે દેશમાં રાજધાની બૂંદી સ્થિત છે, તે દેશ રાણાના અધિકારમાં છે, માટે તમારે અમારી આધીનતા સ્વીકારી નિયમિતરીતે ખંડણી ભરી અમારી સેવા કરવાને માટે અમારા દરબારમાં હાજર રહેવું પડશે" રાણાનો આવો સંદેશો સાંભળી બૂંદીરાજ હામાજીએ એવો પ્રત્યુત્તર વાળ્યો કે-' હું કોઇ પણ સમયે કોઇપણ પ્રકારે તમારે આધીન નથી હું કાંઇ તમારો માંડલિક નથી જો કે આપના પ્રભુત્વપ્રત્યે મને માન છે અને તેનો હું સ્વીકાર કરૂં છું, પરંતુ અમે તલવારના બળથી આ દેશ પ્રાપ્ત કર્યો છે, કાંઇ આપના પટાના બળથી પ્રાપ્ત કર્યો નથી' વાસ્તવમાં મહારાણા અને હામાજી એ ઉભયના ઉપરોક્ત શબ્દો કેટલેક અંશે સત્ય હતા હામાજીના પૂર્વપુરુષ રણસી વા રાવસીને અસીરગઢમાંથી દૂર કરવામાં આવ્યો હતો, તે સમયે ચિતોડના મહારાણાએ તેને આશ્રય આપ્યો હતો, તેમજ તેને ભિંસરોરપર અધિકાર સ્થાપિત કરવામાં સહાય આપી હતી અલ્લાઉદ્દીને ચિતોડપર આક્રમણ કર્યું તે પૂર્વે સમસ્ત પથારદેશ મહારાણાના અધિકારમાં હતો, પરંતુ અલ્લાઉદ્દીને ચિતોડ જીતી લીધું ત્યારપછી રાણાનો પ્રતાપ અને પ્રભુત્વ સર્વથા નષ્ટ થઈ ગયું અને તે સમયે ભૂમીઆ તથા આદિનિવાસી મીના વગેરે લોકોએ ઉક્ત સુસંધિનો લાભ લઈ પોતાના પિતૃદેશપર અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો, પરંતુ અંતે હાડાજાતિએ તેમના હાથમાંથી પથારદેશ જીતી લીધો

જો કે હામાજીએ કહ્યું કે અમારા પૂર્વજોએ તલવારના બળથી બૂંદીરાજ્યની સ્થાપના કરી હતી, તોપણ મહારાણાએ તે વાત માનવાની ના પાડી અને જણાવ્યું કે માત્ર થોડો વખત અમારી સત્તા દૂર થઈ તેથી કાંઇ તમને સદાને માટે સંપૂર્ણ અધિકાર પ્રાપ્ત થઈ શકે નહિ, માટે તમારે અમારા માંડલિકતરિકે અમારી આધીનતા સ્વીકારવી દીર્ઘ વિચાર કર્યા પછી હાડારાજ હામાજીએ જણાવ્યું કે પ્રત્યેક વર્ષે દશેરા અને દીવાળીના પર્વપર અમે સેનાસહિત આપની રાજધાની ચિતોડમાં હાજર થઇશું અને અભિષેકપ્રસંગે આપના હાથથી રાજતિલક ગ્રહણ કરીશું, પરંતુ સામાન્ય સામ-

તોની પેઠે હમેશા ચિતોડમા રહેવાનુ અમારાથી કદિ પણ બની શકશે નહિ હામાજીના આ ઉત્તરથી મહારાણા કોઇપણ પ્રકારે સંતુષ્ટ થયા નહિ અને તેમણે રાવ દેવાના વશને કા તો ચિરકાલને માટે સપૂર્ણ આધીનતાની જજીરમા બાધવો કે કા તો તેને પહારમાથી સપૂર્ણ રીતે દૂર કરવો એવો મકલ્પ કર્યો હાડારાજ હામાજી રાણાના આ નિશ્ચયની વાત સાભળી કિંચિત્ પણ ભયભીત થયા નહિ, પરતુ તેમણે દૃઢ નિશ્ચય કર્યો કે આ પ્રસગે પ્રાણાર્પણથી પણ સ્વાધીનતાની રક્ષા કરવી

ચિતોડના મહારાણાએ શીઘ્ર પોતાના સામતો અને પોતાની સેનાસહિત બૂદી જીતી લેવાને માટે પ્રયાણ કર્યું તેમણે બૂંદીથી કેટલાક કોશના અંતરપર નિમોરિયા નામના સ્થાનમા પોતાની છાવણી નાખી મહારાણાના આગમનની વાત સાભળી હામાજીએ શીઘ્ર સ્વજાતીય પાચસે સૈનિકો-ને તૈયાર કર્યા હામાજીના હાથનીચેના વીરો કેસરી વસ્ત્રો પરિધાન કરી સહારક મૂર્તિ ધારણ કરી કૂચ કરવા લાગ્યા ઘોરરાત્રિના સમયે ઉકત પાચસેં વીરોએ મહાક્રોધિત થઇ નિમોરિયામા મહા રાણાની છાવણીમા જઇ સિસોદિયા વીરોને સાવધાન કર્યા વિના તેમનો સહાર કરવા માડયો રાણા એકાએક પોતાને શત્રુદલથી ઘેરાયેલા જોઇ જીવ લઇને ચિતોડ તરફ નાસી ગયા હાડાવોકોની તીક્ષ્ણ તલવારના આઘાતથી અગણિત સિસોદીઆ સૈનિકો અને સામતો માર્યા ગયા હામાજી વિજય પ્રાપ્ત કરી પરમ આનદિત થઇ રાજધાની બૂદીમા ચાલ્યા ગયા

હિદુકુલતિલક મહારાણા ઉક્ત અતિ સામાન્ય સેનાથી પરાસ્ત અને અપમાનિત થઇ રાજ-ધાનીમા આવ્યા અને બૂદીરાજ્યપર વૈર લેવાને માટે મહાક્રોધથી ઉન્મત્ત થઇ સેનાનો સગ્રહ કરવા લાગ્યા તેમણે પ્રતિજ્ઞા કરી કે જ્યાસુધી હુ બૂદીના અધીશ્વરને નહિ જીતી લઉં ત્યાસુધી અન્ન-જલ ગ્રહણ કરીશ નહિ રાજપૂતોની પ્રતિજ્ઞા તેમના શરીરમા પ્રાણ હોય ત્યાસુધી નિષ્ફળ થતી નથી મહારાણાની ઉક્ત પ્રતિજ્ઞાની વાત સાભળી મત્રીઓ તથા સામતો આત ચિતાતુર થયા તેમની ચિતાનુ કારણ એ હતું કે બૂદી ૩૦ કોશના અતરપર હતુ અને પરાક્રમી હાડાવીરો પ્રાણાર્પણ કરીને પણ તેની રક્ષા કરે એવા હતા આથી સરલતાથી વિજય પ્રાપ્ત કરવો અસભવિત હતો તેઓ મહારાણાને ઉકત કઠિન પ્રતિજ્ઞા રદ કરવાને વારવાર આગ્રહ કરવા લાગ્યા, પરતુ ચિતોડના મહારાણા એકવાર પ્રતિજ્ઞા કર્યા પછી તેનુ પાલન ન કરે એ બનવાજોગજ નહોતુ મહારાણા બૂદીપર વિજય પ્રાપ્ત કર્યા સિવાય અન્નજલ ગ્રહણ કરે એ અશક્ય હતુ અતે તેમના કુટુબીજનો-એ એક વિચિત્ર ઉપાયથી તેમને આ કઠોર પ્રતિજ્ઞાના પાશમાથી મુકત કર્યા તેમણે તેમની સમક્ષ એવો પ્રસ્તાવ રજુ કર્યો કે અમે ચિતોડમાજ એક કૃત્રિમ બૂદીદુર્ગ બનાવીએ અને આપ સેના સહિત તેપર આક્રમણ કરી તે પર અધિકાર સ્થાપિત કરો અને એ રીતે આપની પ્રતિજ્ઞા પૂર્ણ કરો પોતાના સામતોની સલાહથી મહારાણા ઉકત પ્રસ્તાવમા સમ્મત થયા શીઘ્ર ચિતોડમા કૃત્રિમ બૂદીદુર્ગ તૈયાર થઈ ગયો ખરા બૂદીદુર્ગમા જેટલા ભાગો હતા તથા જેટલા સ્થાનો હતા તે સર્વ આ કૃત્રિમ દુર્ગમા યથાસ્થળે ગોઠવવામા આવ્યા અને નામ પણ ત્યાના નામ પ્રમાણેજ રાખવામા આવ્યા શિલ્પીઓએ બૂદીનો અવિકલ નમૂનોજ બનાવી દીધો ચિતોડના મહારાણાની પાસે પરા-રના હાડાઓની એક સેના હતી કુભા વેરસી તે સેનાનો પ્રધાન નેતા હતો એક સમયે વેરસી મૃગ-યાથી પાછો ફરતો હતો, એવામા માર્ગમા તેણે ઉકત દુર્ગ બધાતો જેયો તે કુતૂહલવશ તેને જેવાને તેની નિકટ ગયો વેરસીના સાભળવામા આવ્યુ કે આ કૃત્રિમ દુર્ગપર અધિકાર સ્થાપન કર્યા સિવાય મહારાણા અન્નજલ ગ્રહણ કરનાર નથી આ વાત સાભળતાજ તેના હૃદયમા જાતી-યગૌરવની રક્ષા કરવાની ભાવના ઉદય પામી અને તેણે કહ્યુ કે—" આ બૂદીનો કિલ્લો કૃત્રિમ છે, તોપણ મહારાણાના પજામાથી અમે એનુ રક્ષણ કરીશુ "

કિલ્લો બાધવાનુ કામ સમાપ્ત થઇ ગયુ રાણાની ઉપર તે સમાચાર મોકલવામા આવ્યા રાણા પોતાની સેના લઇ કૃત્રિમ કિલ્લાપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી પોતાની પ્રતિજ્ઞા પૂર્ણ કરવાને માટે કૂચ કરવા લાગ્યા મહારાણાએ આજ્ઞા આપી કે કિલ્લામા સમસ્ત સિસોદીઆસેનાએ રહેવુ અને ખાલી બદુકના અવાજ કરવા તેમણે કિલ્લાની રક્ષા કરવાનો આ ઉપાય બતાવ્યો હતો; પરતુ જેવા તેઓ કિલ્લાની સમીપ ગયા કે તરતજ ખાલી બદુકના અવાજને બદલે ખરી ગોળી સણસણાટ કરી

કિલ્લાની બહાર નીકળી મહારાણાની સેનાપર પડવા લાગી રાણાએ આ આશ્ચર્યકારક ઘટનાનુ મૂળ શોધી કાઢવાને માટે એક દૂતને કિલ્લાની અંદર મોકલ્યો ઉકત માગીના કિલ્લાના દ્વારપર દૂત ગયો કે તરતજ વેરસીએ તેને જણાવ્યુ કે–"તમે રાણાની પાસે જઇને કહો કે તમે હાડાજાતિના આ કૃત્રિમ કિલ્લાપર પણ સરલતાથી અધિકાર સ્થાપિત કરીને હાડાજાતિના મસ્તકપર કલંક લગાડી શકશો નહિ" હાડાઓના નેતા વેરસીએ મહારાણાને યોગ્ય સન્માનસહિત કિલ્લાપર અધિકાર સ્થાપિત કરવા આવવાને આહ્વાન કર્યું તેણે શીઘ્ર ઉકત નાના કૃત્રિમ કિલ્લાના દ્વારમા પોતાની ચાદર બિછાવી મહારાણાના આગમનની પ્રતીક્ષા કરવા માંડી શીઘ્ર ઉભય પક્ષોની વચ્ચે દારુણ સમર ઉપસ્થિત થયુ પોતાની જાતિના ગૌરવની રક્ષાને અર્થે વેરસી તથા તેના હાથનીચેના હાડાઓએ પ્રબલ પરાક્રમપૂર્વક યુદ્ધ કરી અંતે પ્રાણત્યાગ કર્યો[1] અસંખ્ય સિસોદીઆઓના આક્રમણની સામે તેઓ કેટલીવાર ટકી શકે?

હિંદુપતિ રાણાએ ઉકત પ્રકારે કૃત્રિમ બૂંદીગઢ જીત્યા પછી કદિપણ યથાર્થ બૂંદીપર અધિકાર સ્થાપિત કરી હામાજીને દંડ દેવાની વા પથારમાથી હાડાજાતિને હાંકી કાઢવાની અભિલાષા ધારણ કરી નહિ, કારણ કે તેઓ સારી રીતે જાણી ગયા હતા કે હાડાજાતિ અત્યંત બળવાન અને અસીમ સાહસિક છે અને તેઓ આપણાપર વિપત્તિ આવતા આપણને સારી રીતે સહાય કરશે. આથી તેમણે હાડાનોકોને પુનઃ અસંતુષ્ટ કર્યા નહિ, પરંતુ હામાજી જેટલે અંશે આપણી આધીનતા સ્વીકારવાને સમ્મત છે, તેટલાથી સંપૂર્ણ રીતે સંતોષ માનવો, એ આપણુ કર્તવ્ય છે એવો તેમણે નિશ્ચય કર્યો

વીરશ્રેષ્ઠ હામાજી સોળ વર્ષપર્યંત બૂંદીના સિંહાસનપર વિરાજમાન રહી સ્વર્ગમા ગયા હામાજીને બે પુત્રો ઉત્પન્ન થયા હતા વીરસિંહ અને લાલા લાલાને ખુટકર નામનો પ્રદેશ પ્રાપ્ત થયો. તેને નોવર્મ અને જેતા નામના બે પુત્રો થયા તેના અગણિત વંશજો નોવર્મપોતા અને જેતાવતના નામથી વિખ્યાત થયા હામાજીના જ્યેષ્ઠપુત્ર વીરસિંહે બૂંદીના રાજછત્રનીચે પંદર વર્ષપર્યંત બેસી રાજ્ય કર્યું તેમને ત્રણ પુત્રો થયા વૈરીસાલ, જવદ અને નીમા જવદદ્વારા ત્રણ શાખાઓની ઉત્પત્તિ થઇ અને નીમાના વંશજો નીમાવતના નામથી વિખ્યાત થયા વીરસિંહના પુત્ર વૈરીસાલે પચાસ વર્ષપર્યંત રાજ્ય કરી સંવત ૧૫૨૬ મા પ્રાણત્યાગ કર્યો તેમને નિમ્નલિખિત સાત પુત્રો ઉત્પન્ન થયા —(૧) રાવ ભાડા (૨) રાવ સાંડા (૩) અખૈરાજ (૪) રાવ ઉધો (૫) રાવ ચૂડા (૬) સમરસિંહ અને (૭) અમરસિંહ પ્રથમ પાચ વીરોથી પાચ શાખાઓનો વિસ્તાર થયો, પરંતુ સમરસિંહ અને અમરસિંહે હિંદુધર્મ છોડી મુસલમાનધર્મનુ અવલંબન કર્યું હતુ

રાવ ભાડા દાન, વીરતા અને ચતુરાઇના પ્રભાવથી સમસ્ત રાજસ્થાનમા પોતાનુ નામ અક્ષય કરી ગયા છે તે સમયે તેમના જેવો નિષ્કામ દાતા સમસ્ત રાજસ્થાનમા બીજો કોઇ નહોતો સંવત ૧૫૪૨ (ઇ૦ સ૦ ૧૪૮૬) મા જે સમયે સમસ્ત રાજસ્થાનમા દુર્ભિક્ષનો અગ્નિ પ્રબલતાથી પ્રજ્વલિત થઇ અગણિત મનુષ્યોના પ્રાણનો સંહાર કરી રહ્યો હતો, તે સમયે રાવ ભાડાએ મુક્તહસ્તે અન્ન તથા ધનનુ દાન કરી પોતાની સુકીર્તિ પ્રસારી હતી આ મહાદુર્ભિક્ષવિષે તેમને એક વર્ષપૂર્વે સ્વપ્ન આવ્યુ હતુ સ્વપ્નમા એક કાળા પાડા ઉપર બેસીને દુષ્કાળની મૂર્તિ તેમની સમક્ષ આવી હતી રાવ ભાડાએ આવી રીતે દુષ્કાળને જોયો કે તરત તેમણે અસ્ત્રશસ્ત્ર લઇ તેની ઉપર આક્રમણ કર્યું દુષ્કાળે તેને પોતાની સામે આવી રીતે આવેલો જોઇ કહ્યુ–"ધન્ય ભાડા! તમે આવ્યા છો તો ખરા, પરંતુ હુ કાળ છુ, મારા શરીરપર તમારી તલવારનો ઘાવ લાગશે નહિ સમસ્ત સૃષ્ટિમા

[1] ફ્રાન્સના એક બાદશાહના સબંધમા પણ કેટલેક અંશે આને મળતો બનાવ બન્યો હતો પેરીસ આગળ 'બોઇસ ડિ બુલોન' મા 'મેડ્રિડ' નામનુ એક સ્થળ છે, તેનો ઇતિહાસ આ પ્રમાણે છે —જ્યારે બાદશાહ પ્રથમ ફ્રાન્સીસને પોતાના પાટનગરમા જવાની પરવાનગી મળી ત્યારે તેણે એવી પ્રતિજ્ઞા કરી કે હુ 'મેડ્રિડ'મા જઇને રહીશ પરંતુ સ્વતંત્રતા અને પેરીસના આનંદનો તે પોતાની પ્રતિજ્ઞા પાળવાને માટે ભોગ આપી શક્યો નહિ, તેથી તેના મંત્રી એએ તેને સલાહ આપી કે અહીંઆજ એક કૃત્રિમ 'મેડ્રિડ' ઉભુ કરો આથી ઉક્ત બાદશાહે બોઇસ ડી બુલોનમા કૃત્રિમ 'મેડ્રિડ' સ્થાપિત કર્યું અને ત્યા તેણે નિવાસ કર્યો.

માત્ર તમેજ સાહસિકતાથી તલવાર લઇને મારાપર આક્રમણ કર્યું છે હવે હું તમને જે હમણાં કહું છું તે લક્ષપૂર્વક શ્રવણ કરો હું સંવત ૧૫૪૨મા દર્શન દઇશ સમસ્ત ભારતવર્ષ મરુભૂમિ બની જશે તમે પ્રથમથીજ ધાન્યનો સંગ્રહ કરવા માડજો અને જ્યારે દુર્ભિક્ષ પડે ત્યારે તે લોકોને આપજો તમારૂં ધાન્ય કદિ પણ સમાપ્ત થશે નહિ " આમ કહીને કાળ તત્ક્ષણ અંતર્ધાન થઇ ગયો રાવ ભાડાએ શીઘ્ર કાળની આજ્ઞાનુસાર કામ કરવા માડયુ તેમણે આસપાસના સર્વ રાજ્યોમાથી ધાન્ય સંગ્રહિત કરી લીધુ એમ કરતા કરતા એક વર્ષ વ્યતીત થઇ ગયુ બીજે વર્ષે વરસાદ થયો નહિ શીઘ્ર સમસ્ત ભારતવર્ષમા મહાભયકર દુર્ભિક્ષે આવીને દર્શન દીધુ રાવ ભાડાએ પ્રથમથી ઘઉં, ચોખા વગેરે જે અનાજ એકત્રિત કર્યું હતુ તે તેઓ બુભુક્ષિત લોકોને આપવા લાગ્યા અંતે ભારતવર્ષના દૂર દૂરના ભાગમા વસતા રાજાઓએ પણ રાવ ભાડાની પાસે ધાન્યની સહાય માગી રાવ ભાડાએ તેમની એ કામના પરિપૂર્ણ કરવામા કિંચિત્ પણ વિલંબ કર્યો નહિ જો કે આ મહાભયકર દુર્ભિક્ષના સમયમા ભારતના ઘણા દેશોના પુષ્કળ માણસો મરણ પામ્યા, પરંતુ બૂદીના સર્વ શ્રેણીના મનુષ્યો રાજ્યની સહાયથી દુર્ભિક્ષના પ્રબલ કોપમાથી પોતાની રક્ષા કરવાને સમર્થ થયા રાવ ભાડાના સ્મરણાર્થે આજે પણ દીનદરિદ્રી લોકોને ધાન્ય વહેચવામા આવે છે અને તે 'લગરકા ગૂધરી' કહેવાય છે

જો કે રાવ ભાડા પરમદયાશીલ,પરોપકારી અને પુણ્યવાન રાજા હતા,પરંતુ વિધાતાએ તેમના ભાગ્યમા અંતસમયે અત્યંત દુઃખ ભોગવવાનુ લખ્યુ હતુ રાવ ભાડાના બે કનિષ્ઠ ભ્રાતાઓ સમરસિંહ અને અમરસિંહ મુસલમાનધર્મનુ અવલંબન કરી દિલ્હીશ્વરના પરમ પ્રેમપાત્ર બની ગયા હતા તેઓ દિલ્હીના સમ્રાટની સહાયથી બૂદીરાજ્ય જીતી લેવાને તૈયાર થયા રાવ ભાડા પ્રબલ પરાક્રમી અને મહાબળવાન હતા,પરંતુ સમ્રાટની સેના મોટી અને શિક્ષિત હતી,તેથી તેમનું કાઇપણ ચાલી શકયુ નહિ સમરસિંહ અને અમરસિંહે બૂદીરાજ્યપર પોતાનો અધિકાર શીઘ્રસ્થાપિત કરી દીધો ઉક્ત ઉભય યવનધર્માવલંબી ભ્રાતાઓના હાથમા બૂદી જઇ પડતા રાવ ભાડાએ માતોદા નામના સ્થાનમા જઇ પર્વતશિખરપરથી નીચે પડી પ્રાણત્યાગ કર્યો તેમણે એકદર એકવીસ વર્ષપર્યંત રાજ્ય કર્યું ઉક્ત સમરસિંહ અને અમરસિંહે યવન બની સમરકંદી અને અમરકંદી નામ ધારણ કર્યાં હતા અને એ નામથી તેમણે બૂદીપર એકદર અગીઆર વર્ષપર્યંત રાજ્ય કર્યું હતુ

રાવ ભાડા પોતાની પાછળ બે પુત્રો મૂકી ગયા એકનુ નામ નારાયણદાસ હતુ અને બીજાનુ નામ નરવદ હતુ નરવદ અંતે માતોદા ગામનો અધીશ્વર થયો નારાયણદાસ પણ આજ ગામમા રહેતા હતા તેઓ જ્યારે યોગ્ય ઉમરના થયા ત્યારે તેમના વીર હૃદયમા પોતાના પિતૃરાજ્યનો ઉદ્ધાર કરવાની પ્રબલ કામના ઉત્પન્ન થઇ. નારાયણદાસે શીઘ્ર પથારદેશના સમસ્ત હાડાલોકોને એકત્રિત કરીને તેમને કહ્યુ-"તમે પ્રતિજ્ઞા કરો કે કાં તો અમે બૂદીપર અધિકારસ્થાપિત કરીશુ કે કાં તો રણભૂમિમા પ્રાણત્યાગ કરીશુ " સમસ્ત હાડાવીરોએ નારાયણદાસના ઉક્ત વચનોને માન આપ્યુ અને તેમના કહેવા પ્રમાણે પ્રતિજ્ઞા કરવામા કિંચિત્ પણ વિલંબ કર્યો નહિ અલ્પ સમયમા નારાયણદાસે પોતાના યવનકાકાઓને કહેવરાવી મોકલ્યુ કે-"હું આપની મુલાકાત કરી આપના ચરણોને વંદન કરવાની અભિલાષા રાખુ છુ " ઉક્ત યવન બૂંદીપતિઓએ ધાર્યું કે નારાયણદાસ અશિક્ષિત છે, તે ગામડામા રહીને ઉછર્યો છે, માટે તેના તરફથી કાંઈ પણ અનિષ્ટ થવાની સંભાવના નથી આવો વિચાર કરી તેમણે નારાયણદાસને બૂદીના દરબારમા આવવાની પરવાનગી આપી

ઉભય વિધર્મી કાકાઓની પરવાનગી મળતા નારાયણદાસ ઘણા થોડા પરંતુ પરમ વિશ્વાસુ અને મહાબળવાન શસ્ત્રધારી અનુચરોને પોતાની સાથે લઇ બૂદીનગરમા આવી પહોચ્યા તેમણે પોતાના સેવકોને ગુપ્ત રાખી એકલાજ મહાલય તરફ પ્રયાણ કર્યું નારાયણદાસના ઉક્ત ઉભય કાકાઓ વિપત્તિની લેશ પણ આશંકાવિના શસ્ત્રહીન દશામા એક ઓરડામા બેઠા હતા નારાયણદાસના હાથમા સમશેર હતી અને તેમના હૃદયમા વૈરાગ્નિ અત્યંત ભયંકર રીતે પ્રજ્વલિત થઇ રહ્યો હતો તેમના ક્રોધથી આરક્ત બનેલા નેત્રો જોઇ તેમના ઉક્ત ઉભય કાકાઓ પોતાના પ્રાણ બચાવવાને માટે અતિ શીઘ્રતાથી સુરંગના માર્ગ તરફ દોડયા; પરંતુ નારાયણદાસે તેમનો ઉદ્દેશ જાણી લઇ ક્રોધિત સિંહની પેઠે છલાગ મારી તેમની પૂઠ પકડી પ્રથમ તેમણે પોતાના ખડ્ગના પ્રહારથી પોતાના

કાકા સમરસિંહને પૃથ્વીપર તોડી પાડ્યો પછી તરતજ તેમણે અમરસિંહનો પીછો પકડ્યો હજી અમરસિંહ બીજા ઓરડામા જઇ શક્યો નહોતો, એવામા નારાયણદાસે પોતાના તીક્ષ્ણ ભાલાવતી તેના શરીરને વીંધી નાખ્યુ પછી તરતજ વીર નારાયણદાસે પોતાના ખડ્ગવતી તે ઉભય દુષ્ટ પુરુષોના મસ્તક કાપી નાખ્યા અને રુધિરથી ભીંજેલા તે મસ્તકો તેમણે દેવીના મંદિરમા લઈ જઈ તેને ચઢાવ્યા, પછી તેમણે જયઘોષ કરી ચોકમા ઉભેલા પોતાના અનુચરોને બોલાવી લીધા તેમણે પોતાના સ્વામીની તરફથી સંજ્ઞા પ્રાપ્ત થવાની સાથેજ નગ્ન તરવાર હાથમા ગ્રહણ કરી યવનોનો સંહાર કરવા માડ્યો આ સમયે બૂદીમા વસતા સમસ્ત હાડાઓ વીર નારાયણદાસની સાથે મળી ગયા અને તેમણે તે શહેરમાના સર્વ યવનોનો નાશ કરી તેમના શબ તિરસ્કારપૂર્વક નગર બહાર ફેંકી દીધા રાવ નારાયણદાસે આ પ્રકારે અતુલ વીરતાસહિત યવનોનો સંહાર કરી પોતાના પિતાની રાજધાનીપર પુન અધિકાર સ્થાપિત કર્યો મહાલયના ઓરડામા રાવ નારાયણદાસે યુદ્ધ વખતે પોતાની સમશેરનો જે આઘાત કર્યો તે પથ્થરપર તૂટી પડ્યો હતો તે રુધિરથી ભીંજાયેલા પથ્થરની પૂજા હજીપણ દરવર્ષે દશેરાના તહેવારપર કરવામા આવે છે[1]

નારાયણદાસ એક વિરાટકાય મહાબળવાન વીરપુરુષ હતા પ્રાચીન રાજપૂતવીરોમાના ઘણા ભય કોને કહે છે તે જાણતાજ નહોતા નારાયણદાસ પણ તેવા વીરોપૈકી એક હતા તેઓ સદા એમ કહેતા કે–" હુ મોટો છુ, વિપત્તિ છોટી (નાની) છે " અને તેમણે પોતાની યુવાવસ્થાથી મૃત્યુપર્યંત જે અસીમ સાહસથી પોતાનુ બળવિક્રમ પ્રકાશિત કર્યું હતુ, તેદ્વારા તેમનુ આ ગર્વપૂર્ણ વાક્ય સત્ય ઠરે છે, પરતુ અત્યત શોકની વાત છે કે તેઓ અસીમ સાહસિક વીરપુરુષ હોવા છતા પણ અફીણનુ અતિ સેવન કરતા હોવાથી તેઓ કદિ કદિ પોતાના સદ્ગુણોનો સારો પ્રકાશ પાડી શકતા ન હોતા તેમના આ ભયકર વ્યસનને લીધે તેમનાથી કોઈ કોઇ સમયે અત્યત ખોટા કામો થઇ જતા હતા નારાયણદાસના સમયમા સમસ્ત રાજસ્થાનમા અફીણનો પ્રચાર અતિ પ્રબળ થઇ ગયો હતો સાધારણ રાજપૂતો પણ એક પૈસાનુ અફીણ નિત્ય ખાતા હતા અનભ્યાસી જો તે સમયે એક પૈસાનું અફીણ ખાતો તો તેના પ્રાણ જતા, પરતુ નારાયણદાસ એક ટકે સાત પૈસાનુ અફીણ ખાઇ જતા હતા આથી તેમનાદ્વારા અનેક અપ્રીતિદાયક કામો થઇ જતા હતા તેમના આવા ખરાબ કામોવિષે બૂદીમા અદ્યાપિ અનેક જનશ્રુતિઓ પ્રચલિત છે

નારાયણદાસના સમયમા ચિતોડના સિંહાસનપર રાણા રાયમલ્લ વિરાજતા હતા એક સમયે માડૂ દેશના પઠાણોએ ચિતોડના રાણા રાયમલ્લપર આક્રમણ કરી કિલ્લાને ઘેરી લીધો પૂર્વસંધિઅનુસાર ચિતોડપતિએ નારાયણદાસને સેનાસહિત આવી સહાય કરવાને કહેવરાવ્યુ આ સદેશો સાભળી વીર નારાયણદાસે પોતાના હાડાવીરોમાથી ૫૦૦ જણને ચુટી કાઢ્યા અને તેમને સાથે લઇને તેમણે ચિતોડતરફ કૂચ કરી તેમણે બૂદીથી ચાલી માર્ગમા એક વૃક્ષની નીચે વિશ્રામ કર્યો અને તેઓ નિત્ય નિયમાનુસાર અફીણનુ સેવન કરી નેત્રો મીચી સુઇ ગયા આ સમયે મક્ષિકા તેમના મુખપર આવીને બેઠી અને તેમાની કેટલીક તેમના મુખમા પ્રવેશવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગી. એવામા એક ઘાચીના સ્ત્રી કૂવાપર જલ ભરવાને જતી હતી તે વૃક્ષની નીચે આવીને ઉભી રહી તેણે નારાયણદાસને આવી દશામા સૂતેલા જોઈ તેમના સેવકોને પૂછ્યુ કે–' આ કોણ છે ? " ઉત્તર મળ્યો કે–" એઓ બૂદીના મહા રાવ છે અને હાલમા ચિતોડપતિને સહાય કરવાને જાય છે ' આ ઉત્તર સાભળી ઉક્ત રમણી બોલી–"અફસોસ ! શુ મહારાણાને બીજા કોઇની સહાય નહિ મળી કે આ અફીણીની સહાય માગી ? " એમ કહેવાય છે કે અફીણનુ સેવન કરનારા માણસો નેત્રો મીચી રાખે છે, પરતુ તેઓ આસપાસ થતી વાત સારી રીતે સાભળે છે મહારાવ નારાયણદાસે ઉક્ત સ્ત્રીના વચનો સાભળી એકદમ પોતાની તદ્રા દૂર કરી અને તેઓ પોતાની શય્યામાથી ઉભા થઇ ગંભીર સ્વરથી બોલ્યા–" તુ શુ કહે છે ? " નારાયણદાસની મૂર્તિ આ સમયે અત્યત ભયકર બની ગઇ હતી તેમની આખમાથી આગ ઝરતો હતો તેમને કાળસમાન ભયકર બની ગયેલા જોઇ તે સ્ત્રી અત્યત ભયભીત થઇ અને મહારાવની ક્ષમા માગવા લાગી નારાયણદાસે કહ્યુ કે–" જરાપણ ભય રાખીશ નહિ તુ જે કહેતી

[1] કર્નલ ટૉડ લખે છે કે–"બૂદીના જૂના મહાલયના દ્વારમા આ પથ્થર ચત્રેલો મારા જોવામાં આવ્યો હતો "

હતી તે પુનઃ કહે " અને તેમણે તે સ્ત્રીના ગળામાં એક કઠિન લોહદંડ વાળીને અનંકારની પેઠે પહેરાવી દીધો. તે લોહદંડના ઉભય છેડા મળી ગયા અને તે હારની પેઠે તે સ્ત્રીના ગળામાં શોભવા લાગ્યો. પછી તે વીરશ્રેષ્ઠે તેને કહ્યું ' હું જ્યાંસુધી રાણાને સહાય કરીને પાછો આવું નહિ ત્યાંસુધી તું આ લોહનો અનંકાર પહેરી રાખજે જો કોઇ યવનવીર આ હાર તારા ગળામાંથી કાઢે તો અવશ્ય કઢાવી લેજે ' વાસ્તવમાં તે ધાયણના ગળામાંથી ઉક્ત લોહદંડ કાઢી શકે એવો માણસ નારાયણદાસસિવાય કોઈ પણ નહોતો

પઠાણોએ ચિતોડને ચોતરફથી એવી રીતે ઘેરી લીધું હતું કે તેમાંથી એક પણ પ્રાણી બહાર નીકળી શકે એમ નહોતું બૂંદીના રાવ નારાયણદાસે પત્થરના પર્વતમય પ્રદેશમાંથી બહાર આવી પોતાના પાંચસે વીરોસહિત રાત્રિના સમયે એકદમ પઠાણોની છાવણીપર છાપો માર્યો અને શત્રુઓનો સંહાર કરતા કરતા સેનાપતિના શિબિરમાં પ્રવેશ કર્યો તેમની વિરાટમૂર્તિ અને હાડાસૈનિકોની ભયંકર મુદ્રા જોઈ પઠાણો અત્યંત ભયભીત થયા અને છાવણી છોડી ચોતરફ પલાયન કરવા લાગ્યા વીર નારાયણદાસ અને તેમના હાથનીચેના હાડાવીરોએ પઠાણોનો સંહાર કરવામાં જરાપણ ત્રુટિ રાખી નહિ પઠાણો નાસવા લાગ્યા, એટલે બૂંદીની સેનાનું નગારૂં વાગવા લાગ્યું હાડાઓના જયઘોષથી સર્વ દિશાઓ ગાજી રહી ચિતોડના રાણા રાયમલ્લે બીજે દિવસે પ્રાતઃકાળમાં પોતાના કિલ્લાની દિવાન-પરથી જોયું તો તેમને સમસ્ત પઠાણો નાસતા અને રાવ નારાયણદાસ ચિતોડના દ્વાર તરફ આવતા જણાયા મહારાણા રાયમલ્લે પરમ આનંદિત થઈ ચિતોડની બહાર નીકળી નારાયણદાસનું પરમ આદરપૂર્વક સ્વાગત કર્યું સકળ રાજપૂતોએ જય જય શબ્દસહિત ચિતોડમાં પ્રવેશ કર્યો બૂંદીના અધીશ્વર નારાયણદાસે કેવલ પાંચસે હાડાવીરોની સહાયથી પઠાણોને હાંકી કાઢ્યા, તેથી રાણાના સિસોદીઆ વીરસામંતો પ્રકટ રીતે તેમની વીરતાની પરમ પ્રશંસા કરવા લાગ્યા શીઘ્ર મહાનયમાં નારાયણદાસના સન્માનને માટે એક મોટી સભા ભરવામાં આવી આ સભામાં મેવાડના સમસ્ત સામંતોએ હાજરી આપી બૂંદીના મહારાવને સન્માન આપ્યું જે મહાવીરની સહાયથી ચિતોડની રક્ષા થઈ હતી તેના મુખનું દર્શન કરવાને માટે રાણાના રણવાસની સ્ત્રીઓ પડદામાંથી જોવા લાગી જો કે નારાયણદાસ અફીણનું અતિ સેવન કરતા હતા અને તે માટે તેમણે અતિ પ્રસિદ્ધિ પ્રાપ્ત કરી હતી, તોપણ તેમની મૂર્તિ યથાર્થ ભીમસમાન હતી તેમને જોઇ રાણાની ભત્રીજીએ તેમની સાથે લગ્ન કરવાની પોતાની ઇચ્છા સખીઓની આગળ પ્રદર્શિત કરી બીજે દિવસે આ સમાચાર રાણાના કાને પણ પહોંચ્યા આથી રાવ નારાયણદાસના ઉપકારનો બદલો વાળવાને માટે તેમણે પોતાની ભત્રીજી તેમના કરકમળમાં અર્પણ કરવાનો નિશ્ચય કર્યો બૂંદીના રાવ નારાયણદાસ પણ રાણાના ઘરની કન્યા પ્રાપ્ત કરવામાં મહાસન્માન સમજી તે કન્યા ગ્રહણ કરવાને સમ્મત થયા મોટી ધામધૂમસહિત તેમનો વિવાહ કરવામાં આવ્યો નવવિવાહિતા વધૂ સાથે તેઓ ગૌરવપૂર્વક બૂંદીમાં ચાલ્યા આવ્યા એવી વાત પ્રસિદ્ધ છે કે તેઓ દિવસાનુદિવસ અધિકાધિક અફીણનું સેવન કરવા લાગ્યા અને નિશાના ઘેનમાં તેમણે એક દિવસ રાત્રિના સમયે મેવાડની રાજકુમારીનું અંગ ક્ષતવિક્ષત કરી તેનું અનુપમ સૌંદર્ય નષ્ટ કરી નાખ્યું બીજે દિવસે પ્રાતઃકાળમાં જ્યારે તેઓ શુદ્ધિમાં આવ્યા, ત્યારે રાણીએ જરા પણ તિરસ્કાર કિંવા દુઃખ પ્રદર્શિત કર્યું નહિ આથી તેમને એટલી બધી લાગણી થઇ આવી કે તેમણે પોતાની જાતને સહસ્રશઃ ધિક્કાર આપ્યો અને જે પાત્રમાં અફીણ હતું, તે પાત્ર ઉક્ત રાણીના હાથમાં આપી તેઓ બોલ્યા –' હવે હું કદિપણ આ પ્રકારે અધિક અફીણનું સેવન કરીશ નહિ તેમજ કદિપણ આવું ખોટું કામ કરીશ નહિ " તેજસ્વી વીર નારાયણદાસે પોતાના પિતાના રાજ્યનો વિસ્તાર ઘણો વધાર્યો તેમણે દેશમાં શાંતિ સ્થાપન કરી બત્રીસ વર્ષપર્યંત રાજ્ય કર્યું અને ત્યાર પછી તેઓ સ્વર્ગવાસી થયા

નારાયણદાસનો સ્વર્ગવાસ થયા પછી તેમના એકના એક પુત્ર સૂર્યમલ્લ સંવત ૧૫૯૦ (ઈ૦ સ૦ ૧૫૩૪) માં બૂંદીના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા કવિ કર્ણીદાન જણાવે છે કે સૂર્યમલ્લ પણ પોતાના પિતાની પેઠે દૃઢ, બલિષ્ઠ અને અસીમ સાહસિક પુરુષ હતા વળી તેઓ લખે છે કે સૂર્યમલ્લના

બાહુ મહાવીર રામચંદ્ર અને પૃથ્વીરાજની પેઠે જાનુપર્યંત લાંબા હતા[1]

સૂર્યમલ્લ રાજસિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા તત્પશ્ચાત્ તેમને મેવાડના રાણાના વંશની સાથે પુન એકવાર વૈવાહિક સંબંધ થયો તેમણે પોતાની સુજાબાઇ નામની ભગિની ચિતોડના મહારાણા રત્નસિંહને અર્પણ કરી અને રાણા રત્નસિંહે પોતાની ભગિની રાવ સૂર્યમલ્લના કરકમલમા સમર્પણ કરી[2] આવી કૂલગુથણી થવાથી મેવાડના મહારાણાની સાથે તેમને દૃઢ સગપણ સ્થાપિત થયુ પરંતુ અત્યંત દુઃખની વાત છે કે આ સગપણ અંતે મહાશત્રુતામા પરિણામ પામ્યુ રાવ સૂર્યમલ્લ પોતાના પિતાની પેઠે મોટા અફીણી હતા એક સમયે તેઓ ચિતોડમા જઇ રાજસભામા પુષ્કળ અફીણનુ સેવન કરી આંખ મીચીને બેઠા હતા, એવામા મેવાડના પૂર્વભાગમાના એક સામંતે તેમને અચેત ધારી મશ્કરીમા તેમના કાનમા એક આંગળી મારી આંગળી વાગતાની સાથેજ સૂર્યમલ્લે પોતાના ઉભય નેત્રો ખોલ્યા અને ક્રોધિત સિંહનીપેઠે ઉઠી પોતાની તલવારના એકજ આઘાતથી ઉક્ત સામંતના બે ટુકડા કરી નાખ્યા આથી ઉક્ત સામંતના પુત્રના હૃદયમા પ્રબલ વૈરાગ્નિ પ્રદીપ્ત થઇ ઉઠ્યો, પરંતુ સૂર્યમલ્લ અત્યંત બળવાન વીર હતા તેમજ મહારાણાના નિકટના સગા હતા, તેથી તે કોઇ પણ પ્રકારે તેમનાપર વૈર લેવાનુ સાહસ કરી શકયો નહિ, પરંતુ તેના હૃદયમા વૈરાગ્નિ ગુપ્ત રીતે બળવા લાગ્યો તેણે સૌથી પહેલા રાણા રત્નસિંહને મળી સૂર્યમલ્લ વિદેશી અને વિજાતીય છે, એમ કહી તેમને ઉશ્કેરવાનો પ્રયત્ન કર્યો વળી તેણે તેમને જણાવ્યુ કે-"સૂર્યમલ્લ રણવાસમા ગયા હતા તે તેમની ભગિની સુજાબાઇને મળવા ગયા નહોતા, પરંતુ તેમના હૃદયમા કોઈ બીજો ઉદ્દેશ હતો " નિમ્નલિખિત ઘટનાથી રાણા રત્નસિંહના હૃદયમા ઉપરોક્ત વાત સત્યતરિકે અંકિત થઇ ગઈ

સુંદરી સુજાબાઇએ પોતાના સ્વામી અને ભ્રાતાને ભોજન કરાવવાને માટે નાનાપ્રકારની વાનીઓ બનાવી અને તેમને રણવાસમા બોલાવ્યા રાણા રત્નસિંહ અને સૂર્યમલ્લ ભોજન કરવાને માટે રણવાસમા ગયા સુજાબાઇએ તેમને ભોજન પીરસ્યુ અને તે સ્વયં વીજણાવતી ભોજનપરથી મક્ષિકા ઉરાડવા લાગી રાજપૂતસ્ત્રીઓ પતિના કુલ કરતા પિતાના કુલના ગૌરવની રક્ષા કરવાને માટે વિશેષ પ્રયત્ન કરે છે પિતાના કુલની જો કોઈ નિંદા કરે તો તે કિંચિત્ પણ સહન કરી શકતી નથી આ કારણથી અનાદિથી રાજસ્થાનમા અનેક અનિષ્ટ થતા આવ્યા છે જ્યારે રાવ અને રાણા એ ઉભય ભોજન કરીને ઉઠયા ત્યારે સુજાબાઇએ વ્યંગમા કહ્યુ કે 'મારા ભ્રાતાએ સિંહની પેઠે ભોજન કર્યું છે, પરંતુ મારા સ્વામીએ તો તેની સાથે બાલકની પેઠે રમત કરી છે ' આ વચન સાભળી રાણા રત્નસિંહ પોતાના મનમા અત્યંત ક્રોધિત થયા તેમણે ધાર્યું કે મારૂ અપમાન કરવાને માટેજ સુજાબાઇ અને રાવ સૂર્યમલ્લે આ તાગડો રચ્યો છે આથી તેઓ આ અપમાનનુ વૈર લેવાને ઉત્તેજિત થયા, પરંતુ અતિથિનુ અપમાન વા નાશ કરવો એ રાજપૂતો મહાકલંકદાયક માને છે તેથી રાણાએ તત્કાળ વૈર લીધુ નહિ થોડા દિવસમા આજ કારણથી સુજાબાઈ અકાલમૃત્યુવશ થઈ અને રાવ સૂર્યમલ્લ પણ માર્યા ગયા, તેમજ આજ ઘટનાના પ્રતિફળ તરિકે રાણા રત્નસિંહના પણ પ્રાણ ગયા

રાવ સૂર્યમલ્લ ચિતોડથી વિદાય લઇ બૂદી જવાને તૈયાર થયા,ત્યારે રત્નસિંહે તેમને જણાવ્યુ કે-"આગામી વસંતઋતુમા ફાલ્ગુનોત્સવના સમયમા અમે બૂદીના વનમા શિકાર ખેલવાને આવીશુ " આ શબ્દો સાભળી રાવ સૂર્યમલ્લ પરમ આનંદિત થયા અને તેમણે રાણા રત્નસિંહને જરૂર આવવાને આગ્રહ કર્યો થોડા દિવસમા ફાલ્ગુનોત્સવ આવી પહોચ્યો એટલે રાણા રત્નસિંહ પોતાની સેના અને સામંતોની સાથે પઠારના માર્ગદ્વારા બૂદી તરફ ચાલ્યા ચંબલનદીના પશ્ચિમ તટપર નંદતા નામના સ્થાનના ગહન વનમા મૃગયા ખેલવી એવો નિશ્ચય કરવામા આવ્યો આ વનમા અગણિત પશુઓ હતા તેમા સિંહથી લઇને સાધારણ સસલા સુધીના સર્વ પ્રકારના પશુઓ વસતા હતા રાણારત્નસિંહ ત્યા જઈ પહોચ્યા

---

1 આ પ્રકારના લાંબા બાહુવાળા માણસોને આજાનુબાહુ કહેવામા આવે છે

2 આ વાત અસંગતપ્રતીત થાય છે રાણા રાયમલ્લની ભત્રીજી નારાયણદાસની સાથે પરણી હતી માટે નારાયણદાસની પુત્રી સુજાબાઇના વિવાહ રાણા રત્નસિંહ સાથે થવા અનુચિત છે વળી રાણા રત્નસિંહ પોતાની ભગિની સૂર્યમલ્લની સાથે પરણાવે એ પણ હિંદુશાસ્ત્ર અને રાજપૂતપ્રથાની વિરુદ્ધ છે આમા અવશ્ય કવિઓની કાંઈ ભૂલ છે, અથવા ક્નૅલ ટૉડ વિદેશી હોવાથી આ વાત બરાબર સમજી શકયા નથી

એટલે બૂંદીના અધીશ્વર રાવ સૂર્યમલ્લ પણ પોતાની સેનાસહિત તેમને આવી મળ્યા. પછી તરત ઉક્ત ઉભય મહારાજાઓ પોતપોતાની સેના સાથે મૃગયા ખેલવાને બહાર પડયા. સેના બે ભાગોમાં વિભક્ત થઇ ભયંકર સિંહનાદ કરી આગળ ચાલવા લાગી. તેમનો ભયંકર શબ્દ સાંભળી સિંહ, વ્યાઘ્ર, ચિત્તા, અનેક જાતિના મૃગ, શૃંગાલ, કોલ્હાં, સસલાં વગેરે સર્વ પશુઓ વ્યાકુલ થઈ ચોતરફ નાસવા લાગ્યાં. આ વખતે રાજપૂતોનાં અંગમાં આનંદ સમાતો નહોતો.

આ ઘીચ જંગલમાં દુષ્ટ રાણા રત્નસિંહે પોતાનો વૈરાગ્નિ શાંત કરવાની ચેષ્ટા કરી. ઉભયની સેના વનપશુઓને નસાડવાને પ્રવૃત્ત થઇ હતી અને ઉભય રાજાઓ વનના બીજા ભાગમાં એવા સ્થાનપર ઉભા હતા કે નાસતાં પશુઓ તેમની સન્મુખ થઇનેજ નીકળી શકે. તે ઉભય રાજાઓની સાથે આ સમયે કેવળ બબ્બે ચચ્ચાર સેવકોજ હતા. પાઠકોના સ્મરણમાં આ વાત હશેજ કે મેવાડના પૂર્વભાગમાંના એક સામંતે બૂંદીના રાવના કાનસાથે અડપલું કર્યું હતું, તેથી રાવે તેના બે ખંડ કરી નાખ્યા હતા અને આથી તેના પુત્રે પોતાના મનમાં વૈર લેવાની દૃઢ પ્રતિજ્ઞા કરી હતી. આ સમયે તે સામંતનો પુત્ર પણ રાણા રત્નસિંહની પાસે હાજર હતો. રાણા રત્નસિંહે તેને બોલાવીને કહ્યું કે:–"હવે સંધિ આવી છે. વરાહનો શિકાર કરો." થોડીવાર પછી ઉક્ત સામંતે ધનુષ્ય ખેંચી તીવ્રવેગથી રાવ સૂર્યમલ્લની તરફ બાણ ફેંક્યું; પરંતુ તીક્ષ્ણ દૃષ્ટિધરાવનાર રાવે સામેથી બાણ આવતું જોઈ સ્વયં બાણ છોડી તેને વ્યર્થ કરી નાખ્યું. તેમણે એમ ધાર્યું નહોતું કે રાણા અને ઉક્ત સામંતે મારાપર વૈર લેવાને માટે પ્રપંચ રચ્યો છે. પ્રથમ બાણ વ્યર્થ થયેલું જોઇ રાણાના ધાવભાઇએ સૂર્યમલ્લની તરફ બીજું બાણ છોડયું. હવે રાવ સૂર્યમલ્લ શુદ્ધિમાં આવ્યા. તેમને હવે સમજાયું કે મારા પ્રાણનો નાશ કરવાને માટે પ્રપંચજાળનો વિસ્તાર કરવામાં આવ્યો છે. રાવ સૂર્યમલ્લે આ બીજા બાણને વ્યર્થ કર્યું ન કર્યું એટલામાં દુષ્ટ રાણા રત્નસિંહે પોતાના ઘોડાને શીઘ્રતાથી હાંકી રાવને પોતાના ખડ્ગના આઘાતથી પૃથ્વીપર તોડી પાડયા. રાવ ઘણા ઘાયલ થયા, તોપણ તેમણે તરત ઉઠીને પોતાના ઘાવપર પાટો બાંધ્યો. સારી રીતે વૈર લેવાઇ ગયું છે, એમ ધારી રાણા રત્નસિંહ તત્કાળ તે સ્થાન છોડી જવાને ઉદ્યુક્ત થયા. ત્યારે રાવ સૂર્યમલ્લ તે અવસ્થામાં સિંહનાદ કરી બોલ્યાઃ–"નાસો છો કેમ ? નિશ્ચયપૂર્વક જાણી લો કે હવે મેવાડના પતનનો સમય નિકટ આવી પહોંચ્યો છે." રાણાએ આ શબ્દોપર કિંચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યું નહિ; પરંતુ તેમણે પોતાનો ઘોડો શીઘ્રતાથી હાંકયો; પણ ઉકત સામંતે તેમની પાછળ પાછળ જઇ કહ્યું કે:–" હજી કામ સમાપ્ત થયું નથી. રાવ સૂર્યમલ્લ અદ્યાપિ જીવંત છે." આ શબ્દો સાંભળી કાપુરુષ રત્નસિંહે પોતાનો ઘોડો ફેરવ્યો અને તેને રાવ સૂર્યમલ્લની તરફ ફેંક્યો. રાણાએ તેમની પાસે જઇ તેમના પ્રાણ લેવાને માટે જ્યાં બીજીવાર ખડ્ગ ઉઠાવ્યું કે તરતજ રાવ સૂર્યમલ્લે ક્રોધિત થયેલા સિંહની પેઠે અંતિમ બલની સાથે ઉઠી રાણાનો પાછલો ભાગ પકડી લીધો અને તેમને અતિ વેગથી ઘોડાપરથી પૃથ્વીપર ખેંચી પાડયા. ઘણીવાર સુધી ઉભયવીરોની વચ્ચે કુસ્તી ચાલી. અંતે તેજસ્વીવીર સૂર્યમલ્લે રાણારત્નસિંહના વક્ષઃસ્થલપર ચઢી બેસી એક હાથવતી તેમનું ગળું પકડયું અને બીજા હાથથી પોતાની તલવાર ખેંચી. જુઓ તેમણે કેવો બદલો લીધો ! ઘાયલ થયેલા વીર સૂર્યમલ્લે તેમની હત્યા કરવાની અભિલાષા ધરાવનાર રાણા રત્નસિંહના હૃદયમાં તરત પોતાની તીક્ષ્ણ ધારવાળી તલવાર ઘોંચી દીધી. રાણાના પ્રાણ તત્ક્ષણ નીકળી ગયા. વીર સૂર્યમલ્લ પણ સંપૂર્ણ રીતે વૈર લઈ પોતાના શત્રુના શબપર પડી શીઘ્ર સ્વર્ગમાં ચાલ્યા ગયા.

આ હૃદયભેદક અને અત્યંત શોચનીય સમાચાર શીઘ્ર બૂંદીનગરના રણવાસમાં પહોંચી ગયા. વીરશ્રેષ્ઠ રાવ સૂર્યમલ્લની માતા પોતાના પુત્રના મૃત્યુના સમાચાર સાંભળી વીરમાતાની પેઠે બોલીઃ–"શું સૂર્ય અસ્ત થઇ ગયો છે ? શું તે એકલોજ મૃત્યુ પામ્યો છે ? ના, એમ કદિપણ બનવાનો સંભવ નથી. તે કોઇ શત્રુના પ્રાણ લઇનેજ આ સંસારમાંથી વિદાય થયો હશે." રાણી વીરમાતાની પેઠે જ્યારે આ વચનો બોલતી હતી, ત્યારે તેનો અગાધ માતૃસ્નેહ ઉછળી આવ્યો અને તેનાં ઉભય સ્તનોમાંથી દૂધ નીકળી પ્રબલ વેગથી પૃથ્વીને પ્લાવિત કરવા લાગ્યું.

રાણી પોતાના એકના એક પુત્રના મૃત્યુના સમાચાર સાંભળી રખેને તે શત્રુનો સંહાર કર્યા વિના મરણ પામ્યો હોય અને એ રીતે તેણે પોતાના કુળને કલંકિત કર્યું હોય એવા ભયથી તે પોતાના

મનમા અત્યત દુખિત થઈ રહી હતી, એવામા એક મનુષ્યે રણવાસમા જઈ વૃદ્ધા રાણીને નિવેદન કર્યું કે રાવ સૂર્યમલ્લે પોતાના શત્રુ રાણા રત્નસિંહના પ્રાણનો નાશ કરીને બદલો લીધો છે આ શબ્દો સાભળતાવેતજ વૃદ્ધારાણીનુ હૃદય આનદથી ઉભરાઈ ગયુ અલ્પ સમય પછી ચિતોડ અને બૂદીના રાજ્યમા બીજી એક શોચનીય ઘટના બની રાવ સૂર્યમલ્લ અને રાણા રત્નસિંહની રાણીઓએ પોતાના પતિના મૃતશરીરની સાથે પ્રજ્વલિત ચિતામા પ્રવેશ કર્યો બૂદીના મહારાવ અને ચિતોડના મહારાણા જે સ્થાનપર માર્યા ગયા હતા તે સ્થાનપર ઉભયના સમાધિમદિર બધાવવામા આવ્યા, અને સુજાબાઈનુ સમાધિમદિર નિકટના એક પર્વતશૃગ ઉપર સ્થાપિત થયુ આ સ્થાન પરમ રમણીય છે એ અને ઉક્ત સમાધિમદિરો ઉક્ત શોચનીય ઘટનાનુ શોકમય સ્મરણ જાગૃત કરે છે

તેજસ્વીવીર સૂર્યમલ્લનુ મરણ થયા પછી તેમનો પુત્ર સુરતાનસિંહ સવત ૧૫૯૧ (ઇ૦ સ૦ ૧૫૩૫) મા બૂદીના સિંહાસનપર બિરાજમાન થયો મેવાડની શક્તાવતશાખાના આદ્યપુરુષ શક્તસિંહની એક કન્યાની સાથે સુરતાનસિંહનો વિવાહ થયો હતો આ સમયે બૂદીરાજ્યમા તાત્રિક શૈવોનો ભયાનક પ્રાદુર્ભાવ હતો પુષ્કળ રાજપૂતો આ તાત્રિકોની સાથે જોડાઇ રણદેવ કાલભૈરવની ઉપાસના કરતા હતા તાત્રિક અનુષ્ઠાનો મહાભયદાયક અને ભયકર હતા અને તાત્રિકલોકો પોતાના ઇષ્ટદેવને પ્રસન્ન કરવાને માટે નરબલિ પણ આપતા હતા આથી જનસમાજ તેમને સાક્ષાત્ પિશાચ ગણી તેમનાથી ભય પામતો હતો રાવ સુરતાનસિંહ પોતે પણ તાત્રિક દલમા જોડાઇ ગયો અને તેણે કાલભૈરવના મદિરમા પોતાની પ્રજાનુ બલિદાન આપવા માડયુ આથી સર્વ સામતો અને પ્રજાજનો તેનાપર અત્યત અપ્રસન્ન થયા અને સર્વેએ સપ કરી શીઘ્ર તેને રાજસિંહાસનથી ચ્યુત કરી દીધો સુરતાનસિંહને ચબલનદીના તટપર માત્ર એક નાનુ ગામડુ રહેવાને માટે મળ્યુ તેણે એ ગામનુ નામ સુરતાનપુર રાખ્યુ રાવ સુરતાનસિંહને પુત્ર નહોતો તેથી બૂદીના સામતોએ માહોમાહે મસલત કરી ગત મહારાવ ભાડાના દ્વિતીયપુત્ર નરબુધના જ્યેષ્ઠપુત્ર અર્જુનસિંહને માતોદાથી બોલાવી તેમને રાજસિંહાસનપર અભિષિક્ત કરી દીધા

રાવ અર્જુનસિંહ બૂદીના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થઇ નિયમપૂર્વક રાજ્યપાલન કરવા લાગ્યા હાડા જાતિના પૂર્વરાજાઓની પેઠે રાવ અર્જુનસિંહ પણ મહાબળશાળી અને અસીમ સાહસિક વીર હતા ભારતવાસીઓ સાધારણ રીતે કુટુબવૈર કદિ ભૂલતા નથી યુગોના યુગોસુધી કુટુબવૈર વશપરપરા ચાલ્યા કરે છે, પરતુ રાવ અર્જુનસિંહ કુટુબવૈર સર્વથા ભૂલી ગયા પાઠકો સારી રીતે જાણે છે કે ચિતોડના રાણા રત્નસિંહ અને રાવ સૂર્યમલ્લ પરસ્પર વૈરભાવથીજ એકબીજાના હાથથી માર્યા ગયા હતા, પરતુ હમણા રાવ અર્જુનસિંહ અને રત્નસિંહના પુત્ર (ચિતોડના નવીન મહારાણા) તે શત્રુતા ભૂલી જઇ મિત્રતાના સૂત્રમા પરિબદ્ધ થયા ગુજરાતના અધીશ્વર બહાદૂરશાહે જે સમયે ચિતોડને ઘેરો ઘાલ્યો, તે સમયે હાડાજાતિના અધીશ્વર સેનાસહિત ચિતોડપતિને સહાય કરવાને ગયા હતા અને તેમની સેના ચિતોડના કિલ્લાના એક બુરજની રક્ષા કરતા શત્રુઓદ્વારા બળીને ભસ્મીભૂત થઈ ગઇ હતી આ ઘટનાનુ સવિસ્તર વર્ણન મેવાડના ઇતિહાસમા આવી ગયુ છે અને તે સમયે ચિતોડના મહારાણાને સહાય આપનાર અસીમ સાહસિક હાડારાજ રાવ અર્જુનસિંહજ હતા રાવ અર્જુનસિંહ જે સમયે પ્રબલ પરાક્રમસહિત ચિતોડના એક બુરજની રક્ષા કરતા હતા, તે સમયે બહાદૂરશાહે તે બુરજની નીચે સુરગ ખોદાવી અને તેમા દારૂ ભરી તેને સળગાવી દીધી રાવ અર્જુનસિંહ પોતાની ઉપર મહાભયકર વિપત્તિ આવી પડયા છતા પણ ત્યાથી ડગ્યા નહિ અને હાથમા નગ્ન તલવારસહિત ત્યાજ બળીને મરણ પામ્યા હાડાકવિએ વીરશ્રેષ્ઠ અર્જુનસિંહની આ વીરતાની પરમ પ્રશસા કરી છે મેવાડના કવિઓએ પણ તે વીરની પ્રશસા કરવામા કિચિત્ પણ ત્રુટી કરી નથી એક કવિ જણાવે છે કે -

[1]સોર કિયો બહુ જોર, ધર પરબત આડી સિના,
તૈ કાઢી તરવાર, અધિપતિયા હાડા અજા[2]

---

૧ સોર શબ્દનો અર્થ દારૂ છે

૨ કવિએ છદનો નિયમ જાળવવાને અર્જુનસિંહને માટે અજા શબ્દ વાપર્યો છે

(અર્જુનસિંહના દ્વિતીયપુત્રનુ નામ રામસિંહ હતુ તેમના વશજો રામહાડા કહેવાતા હતા તેમના ચતુર્થ પુત્રનુ

અર્થાત્ અર્જુનસિંહે સુરંગમાંથી નીકળતા અનલરાશિની વચ્ચે એક પાષાણપર બેસી સમશેર કાઢી અને સમસ્ત જગતે તેમનું સ્વર્ગારોહણ અત્યંત આશ્ચર્ય સાથે જોયું

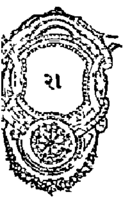
અર્જુનસિંહને ચાર પુત્રો થયા તેમાંથી જ્યેષ્ઠકુમાર સુરજનસિંહ સંવત ૧૫૮૯ (ઇ૦ સ૦ ૧૫૩૩) મા પોતાના પિતાના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા

નામ અખેરાજ હતું, તેમના વંશજો અખેરાજપોતાતરિકે પ્રસિદ્ધ થયા અર્જુનસિંહના કનિષ્ઠ પુત્રનું નામ કાધલ હતું; તેમના વંશજો જસાહાદા કહેવાયા)

अध्याय ३ जो

રાવ સુરજનસિંહને થયેલી રણથંભોરના કિલ્લાની પ્રાપ્તિ–પાદશાહ અકબરે તે કિલ્લાપર નાખેલો ઘેરો–અકબરે તે કિલ્લામાં વિચિત્ર પ્રકારે કરેલો પ્રવેશ–રાવ સુરજનસિંહનું પાદશાહને તે કિલ્લાનું અર્પણ કરવું–રાવ સુરજનસિંહે અકબરની આધીનતાનો કરેલો સ્વીકાર–સંધિબંધન–અકબરે સુરજનસિંહને આપેલી રાવરાજની ઉપાધિ–ગોંડવાનાદેશ જીતવાને માટે રાવ સુરજનસિંહનું જવું–તેમને થયેલી જયપ્રાપ્તિ–પાદશાહે તેમને આપેલું સન્માન–રાવ ભોજસિંહનો અભિષેક–અકબરે ગુજરાતપર સ્થાપિત કરેલો પોતાનો અધિકાર–હાડારાજ ભોજસિંહે સુરત અને અહમદનગર જીતતી વખત પ્રકાશિત કરેલી મહાન વીરતા–ભોજસિંહનું અપમાન-રાવ રતનસિંહ-સમ્રાટ જહાંગીરની વિરુદ્ધ વિદ્રોહ-રાવ રતનસિંહે વિદ્રોહીઓનો કરેલો પરાજય-હાડોતીના વિભાગ–માધવસિંહને થયેલી કોટારાજ્યની પ્રાપ્તિ–રાવ રતનસિંહનો વધ–તેમના ઉત્તરાધિકારી ગોપીનાથનો વધ–રાવ છત્રસાલનો અભિષેક–રાવ છત્રસાલનું આગ્રાના સુબાતરિકે નિયુક્ત થવું–તેમનું દક્ષિણમા જવું–તેમણે દોલતાબાદના કિલ્લાપર સ્થાપન કરેલો અધિકાર–ગુલબર્ગા-ધામૂની–શાહજહાનના પુત્રોમાં ચાલેલું યુદ્ધ–હાડારાજની સ્વામીભક્તિ–ઉજ્જયિની અને ધોલપુરનું યુદ્ધ–છત્રસાલે પ્રકાશિત કરેલી અદ્દ્ભુત વીરતા–છત્રસાલનું મૃત્યુ–રાવ ભાવસિંહનો અભિષેક–બુંદીપર આક્રમણ–પાદશાહની સેનાનો પરાજય–રાવ ભાવસિંહે પુનઃ પ્રાપ્ત કરેલી પાદશાહની કૃપા–તેમનું આરંગાબાદના સુબાતરિકે નિયુક્ત થવું–તેમનું મૃત્યુ–રાવ બુધસિંહે જાજવ નામના સ્થાનપર કરેલું યુદ્ધ–કોટારાજનું મૃત્યુ–રાવ બુધસિંહે પ્રકાશિત કરેલી વીરતા–બહાદુરશાહને થયેલી જયપ્રાપ્તિ–બુંદીરાજની રાજભક્તિ–તેમને નાસી જવાની પડેલી ફરજ–અંબરરાજની સાથે થયેલો વિવાદ–વિવાદનું કારણ–અંબરરાજની મહત્વાકાંક્ષા અંબરરાજની કપટજાળ–સમર–રાવ બુધસિંહનું નાસી જવું–કોટારાજે બુંદીના તાબાના અનેક પ્રદેશોપર સ્થાપિત કરેલો પોતાનો અધિકાર–બુધસિંહનું મૃત્યુ–તેમના બે પુત્રો.

વ સુરજનસિંહનો અભિષેક થયા પછી બૂંદીની રાજકીય સ્થિતિ પરિવર્તિત થઈ ગઈ. બૂંદીના મહારાજા અત્યારસુધી સર્વ પ્રકારની સ્વતંત્રતા ભોગવતા આવ્યા હતા તેઓ કોઈપણ રાજાની આધીનતાની શૃંખલામા પરિબદ્ધ થયા નહોતા. તેઓ માત્ર મેવાડના રાણાને જાતિબંધુ અને આપ્ત ગણીને તેમના પ્રત્યે સન્માન દર્શાવતા હતા; અને જ્યારે રાણા વિપત્તિમા આવી પડતા ત્યારે તેઓ પોતાની સેનાસહિત તેમને સહાય કરતા હતા, પરંતુ હવે રાવ સુરજનસિંહ પોતાના પિતાના સિંહાસનપર વિરાજમાન થઈને પોતાના પૂર્વજોની પેઠે માત્ર બૂંદીરાજ્યમાજ નહિ, માત્ર રાજસ્થાનમાજ નહિ, પરંતુ સમસ્ત ભારતવર્ષમાં મહાન કાર્ય કરીને પોતાની સુકીર્તિ પ્રસારવાને પ્રવૃત્ત થયા. તેમણે યવનસામ્રાજ્યમા મહાન કાર્યો કરી ઉચ્ચ પ્રશંસા પ્રાપ્ત કરી હતી તથા બૂંદીરાજ્યનું ગૌરવ અને સત્તા ધીમે ધીમે વૃદ્ધિંગત કર્યા હતા.

બૂંદીના રાજવંશની એક કનિષ્ઠ શાખામા ઉત્પન્ન થયેલો સામંતસિંહ નામનો મનુષ્ય આ

સમયે બૂંદીરાજ્યમા અતિ વિખ્યાત પુરુષ હતો શેરશાહનુ શાસન લુપ્ત થયા પછી ઉક્ત સામતસિંહે બેદલાના ચોહાણસામતની સાથે મળીને રણથંભોર નામનો પરમ પ્રસિદ્ધ કિલ્લો પોતાને અર્પણ કરવાને માટે અફઘાનશાસનકર્તાને પત્ર લખ્યો હતો અફઘાનશાસનકર્તાએ દીર્ઘ વિચાર કરી તે કિલ્લો સામતસિંહના હાથમા સમર્પણ કરી દીધો બૂંદીરાજ્યના તાબામા આવો અભેદ્ય અને સુપ્રસિદ્ધ કિલ્લો નહોતો તેથી સામતસિંહે તે કિલ્લો રાવ સુરજનસિંહને આપી દીધો બૂંદીરાજે સામતસિંહ પર પરમ પ્રસન્ન થઇ તેને રાજધાનીની નિકટ કેટલીક ભૂમિ આપી સામતસિંહ એક મહાબળવાન વીર હતો તેના વંશજો સામતહાડાના નામથી પ્રસિદ્ધ છે

બેદનાના જે ચોહાણસામતે ઉક્ત કિલ્લો અફઘાનશાસનકર્તાના અધિકારમાથી લેવાને વિશેષ સહાય કરી હતી, તેણે રાવ સુરજનસિંહને જણાવ્યુ કે–"તમે આ કિલ્લો મેવાડના માંડલિકતરીકે જ મારા અધિકારમા રાખી શકશો, અન્યથા નહિ" રાવ સુરજનસિંહે આ શરતનો સ્વીકાર કરી રણથંભોરના કિલ્લાપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો આ રણથંભોરનો કિલ્લો દીર્ઘકાળપર્યંત અજમેરના તાબામા હતો ચૌદમી શતાબ્દીમા વિશળદેવના વંશમા ઉત્પન્ન થયેલા મહાવીર હમીરના [1]શાસનકાળમા પ્રબળ યુદ્ધ કરીને ચોહાણોએ આ કિલ્લો હમીરની પાસેથી લઈ લીધો હતો

મોગલકુલતિલક અકબરે ભારતના સિંહાસનપર વિરાજમાન થઇ આ પ્રાચીન કિલ્લાપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરવાને માટે બીજીવાર પ્રયત્ન કર્યો તેણે સ્વયં પ્રચંડ સેનાસહિત આવી તે કિલ્લાને ઘેરી લીધો આ સમયે પરમ તેજસ્વી રાવ સુરજનસિંહે અસીમ બળવિક્રમ પ્રકાશિત કરી આ કિલ્લાની રક્ષા કરી હતી પાદશાહ કેટલાક સમયસુધી ઉક્ત અભેદ્ય કિલ્લાની દિવાલોને તોડી નાખવાનો પ્રયત્ન કરતો રહ્યા, પરતુ તેનો સર્વ પ્રયત્ન નિષ્ફળ થયો અંતે તેણે હતાશ થઈ તે કામ છોડી દીધુ રાવ સુરજનસિંહે પણ તાબે થવાના કાંઇ ચિન્હો બતાવ્યા નહિ કેટલાક દિવસ આ પ્રકારે પ્રમાદ અને નિરુદ્યમમાજ વ્યતીત થઇ ગયા હવે માનસિંહ રાવ સુરજનસિંહના અધિકારમાથી તે કિલ્લો લઇ પાદશાહને સમર્પણ કરવાને તત્પર થયો આ સમયે અંબરનો રાજા ભગવાનદાસ અને તેનો પુત્ર માનસિંહ એ ઉભય અકબરને આધીન થઇ તેની સેવા કરતા હતા ભગવાનદાસે પોતાની કન્યા અકબરને અર્પણ કરી પોતાના પવિત્ર કુળને કલંકિત કર્યું હતુ

બીજીવાર પ્રયત્ન કર્યા છતા પણ જ્યારે પાદશાહને રણથંભોરનો કિલ્લો હસ્તગત કરવામા સફળતા પ્રાપ્ત થઇ નહિ ત્યારે માનસિંહ પ્રપંચથી તે કિલ્લો હસ્તગત કરવાને ઉદ્યુક્ત થયો બળવાન શત્રુ પણ જો આતિથ્યને માટે પ્રાર્થના કરે તો રાજપૂતો તેનુ આતિથ્ય કર્યા વિના રહેતા નથી આ ઉદાર રાજપૂતસ્વભાવનો લાભ લઇ માનસિંહે રાવ સુરજનસિંહને આતિથ્યને માટે પ્રાર્થના કરી માનસિંહ જાતનો રાજપૂત અને રાજકુમાર હોવાથી રાવ સુરજનસિંહે તેને પોતાના કિલ્લામા તેડાવવામા કિંચિત્ પણ વિલંબ કર્યો નહિ [2] પાદશાહ અકબર સાધારણ ચોબદારનો વેષ ધારણ કરીને માનસિંહની સાથે કિલ્લામા પ્રવેશી ગયો માનસિંહ કિલ્લામા જઇ રાવ સુરજનસિંહની સાથે વાતાલાપ કરતો હતો, તે સમયે સુરજનસિંહના કાકાએ છદ્મવેષી અકબરને ઓળખી લીધો અને શીઘ્ર તેના હાથમાથી છડી છુટની લઇને તેને ઉચ્ચ સિંહાસનપર બેસાડયો ચતુર અકબર બોલ્યો– 'રાવ સુરજનસિંહ' બોલો, હવે આ સમયે શુ કરવુ જોઇએ? રાજા માનસિંહે સુરજનસિંહને કહ્યુ આપ ચિતોડના રાણાની આધીનતા છોડી રણથંભોરનો કિલ્લો પાદશાહને અર્પણ કરો અને એમના માંડલિક બનો આપ પાદશાહની આધીનતા સ્વીકારશો કે તરતજ આપને ઉચ્ચ સન્માન પ્રાપ્ત થશે આપને બાવન પ્રદેશોના રાજાનુ પદ આપવામા આવશે આ બાવન જીલ્લાઓની ઉપજ આપ અબાધિત રીતે લઇ શકશો પાદશાહ તેમાની એક કોડી આપની પાસેથી માગશે નહિ પરતુ આપને આપની સમસ્ત સેનાસહિત નિયમ પ્રમાણે પાદશાહની આજ્ઞાનુ પાલન

૧ પ્રસિદ્ધ ચંદકવિના એક વંશજે ઉક્ત હમીરની વીરતાવિષે એક મહાકાવ્ય રચ્યુ છે આ કાવ્ય હમીરરાસાના નામથી વિખ્યાત છે

૨ હાડાજાતિના કવિએ માનસિંહને 'કલિયુગની છાયા' તરીકે વર્ણવ્યો છે અને તેઓ લખે છે કે માનસિંહે યવનસમ્રાટની આધીનતા સ્વીકારી છે તથા તેની સાથે વૈવાહિક સબંધ જોડયો છે, તેથી રાજપૂતોના પવિત્ર ગુણો અને શુદ્ધ સામાજિક આચારવિચારો પરિવર્તિત થઈ ગયા છે

કરવું પડશે વળી આપ જો ઇતર કોઈ વાજબી માગણી કરશો તો પાદશાહ તે પણ પૂર્ણ કરશે' રાજા માનસિંહે રાવ સુરજનસિંહને પ્રબળ પ્રલોભનો દર્શાવ્યા હતા એમાં કિંચિત્ પણ શક નથી આથી સુરજનસિંહે શીઘ્ર તેની પ્રાર્થનાનો સ્વીકાર કર્યો અને તત્કાળ સંધિના નિયમો લખાવા માંડ્યા સ્વયં પાદશાહ અકબરે આ સંધિપત્રપર હસ્તાક્ષર કર્યા આ સંધિપત્રનો સાર નીચે લખવામાં આવે છે આ સંધિપત્ર વાચવાથી રાવ સુરજનસિંહે પોતાની સ્વાધીનતા અને પોતાના હક્કની કેવી રીતે રક્ષા કરી હતી તે પાઠકો સારી રીતે જાણી શકશે[૧]

સંધિના નિયમો

(૧) બૂંદીના રાજા કદિપણ દિલ્હીના રાજવંશમાં પોતાની કન્યા આપશે નહિ

(૨) જજીઆવેરો આપશે નહિ

(૩) બૂંદીના મહારાજાને પાદશાહ કદિપણ અટકની પેલી તરફ યુદ્ધ કરવાને મોકલી શકશે નહિ

(૪) નૌરોજના પર્વને દિવસે પાદશાહના મહાલયમાં મીનાબજાર ભરાય છે તેમાં જે રાજપૂત રાજાઓ તથા સામંતોની અંતઃપુરવાસિની સ્ત્રીઓને મોકલવાની રીતિ છે, તે રીતિને બૂંદીના મહારાજા તથા તેના તાબાના સામંતો કદિપણ અનુસરશે નહિ

(૫) બૂંદીના મહારાજા દિવાનેઆમમાં સશસ્ત્ર જઈ શકશે

(૬) બૂંદીના મહારાજાના પવિત્ર દેવસ્થાનોપર કોઇપણ પ્રકારનો વ્યાઘાત કરી શકાશે નહિ

(૭) બૂંદીના અધીશ્વર અને તેમના તાબાના સામંતો કદિપણ પોતાની સેનાસહિત કોઇ હિંદુ રાજાની સેવામાં નિયુક્ત થઇ શકશે નહિ

(૮) સમ્રાટના માંડલિક રાજાઓના અશ્વારોહીદલના અશ્વોપર જે પાદશાહીચિન્હ અંકિત કરવામાં આવે છે તે બૂંદીના તાબાના અશ્વોપર અંકિત કરવામાં આવશે નહિ

(૯) જ્યારે બૂંદીના મહારાજા દિલ્હીમાં જશે, ત્યારે ત્યાંના રાજમાર્ગથી મહાલયના લાલ દરવાજાપર્યંત તેમની સાથે નગારૂં વગાડવામાં આવશે અને બૂંદીના મહારાજા જે સમયે પાદશાહની સન્મુખ જશે તે સમયે તેમને ઘુંટણીએ પડીને પાદશાહને નમન કરવાની ફરજ પાડવામાં આવશે નહિ

(૧૦) દિલ્હી જે પ્રમાણે પાદશાહનું પાટનગર છે, તે પ્રમાણે બૂંદી હાડારાજનું પાટનગર રહેશે પાટનગરમાં ફેરફાર કરવામાં આવશે નહિ

ઉપરોક્ત નિયમોથી યુક્ત સંધિપત્ર તૈયાર થયા પછી પાદશાહ અકબરે રાવ સુરજનસિંહને પુરસ્કારસ્વરૂપે હિંદુઓના પવિત્ર તીર્થક્ષેત્ર કાશીધામમાં એક મહાલય બંધાવવાની પરવાનગી આપી રાવ સુરજનસિંહના પૂર્વજો મેવાડના મહારાણાની આધીનતા સ્વીકારતા હતા પરંતુ રાવ સુરજનસિંહે હવે મેવાડના રાણાની આધીનતારૂપી શૃંખલા તોડી નાખી દિલ્હીશ્વરની આધીનતા સ્વીકારી વાસ્તવમાં આ સમયે પ્રબલ પ્રતાપશાલી અકબરના ભયંકર શાસનથી પીડિત થઇને મેવાડના મહારાણા પ્રતાપસિંહ રાજ્યરહિત થઇ વનમાં નિવાસ કરતા હતા વીરશિરોમણિ પ્રતાપસિંહની આવી દુર્દશા જોઇ રાવ સુરજનસિંહે મોગલપાદશાહનો આશ્રય ગ્રહણ કર્યો અને તેની કૃપાથી પોતાનો ભાગ્યોદય કર્યો બૂંદીના અધીશ્વર અત્યારસુધી કેવળ રાવ ની ઉપાધિ ધારણ કરતા આવ્યા હતા, પરંતુ હવે અકબરે સુરજનસિંહને "રાવરાજા" ની ઉપાધિ અર્પણ કરી આ ઉપાધિ ધારણ કર્યા પછી સુરજનસિંહ રાજકીય કાર્યક્ષેત્રમાં ઉતર્યા

સમ્રાટ અકબરે સૌથી પહેલાં રાવરાજા સુરજનસિંહને સેનાપતિના પદપર નિયુક્ત કરી એક સેના આપી ગોંડવાના દેશપર અધિકાર સ્થાપિત કરવાને મોકલી આપ્યા વીરશ્રેષ્ઠ સુરજનસિંહે પોતાની બળવાન સેનાસહિત ગોંડવાનાપર આક્રમણ કરી ગોંડનેતાઓની રાજધાની વાડીપર અધિકાર સ્થાપિત કર્યો આ વિજયના સ્મારકચિન્હતરીકે તેમણે ઉક્ત પાટનગરમાં પોતાના નામથી "સુરજનપોલ" નામનો એક મોટો દરવાજો બંધાવ્યો આ દરવાજો અદ્યાપિ ઉક્ત નામથી ઓળખાય છે ગોંડવાનાદેશ જીતીને તેમણે ગોંડનેતાઓના પ્રધાન પ્રધાન નેતાઓને બંદીવાન બનાવ્યા અને તેમને તેઓ સમ્રાટ અકબરની સમીપ લઈ ગયા પરંતુ તેમણે તે સાથેજ દયાથી તેમને મુક્ત કરી ગોંડવાનાદેશની કેટલીક ભૂમિ આપવા

[૧] આ ગ્રંથનો બૂંદીનો સમસ્ત ઇતિહાસ બૂંદીના રાજાના લખેલા ઇતિહાસપરથી લેવામાં આવ્યો છે

ને પાદશાહને ભ નામણુ કરી શીઘ્ર તેમની આ પ્રાર્થના પૂર્ણ કરવામા આવી રાવ સુરજનસિંહે પ્રથમ યુદ્ધમાજ વિજય પ્રાપ્ત કર્યો તેથી પાદશાહે તેમનાપર સુપ્રસન્ન થઈ તેમને પવિત્ર તીર્થ વારાણુસી (બનારસ કાશી) અને ચુનાર તથા બીજા પાચ જીલ્લા અર્પણ કર્યા સવત ૧૬૩૨ (ઈ૦ સ૦ ૧૫૭૬) મા રાવ સુરજનસિંહને આ પુરસ્કાર મળ્યો હતો મેવાડના મહારાણા પ્રતાપસિંહે શાહજાદા [1]સલીમની સાથે હલદીઘાટનુ સુપ્રસિદ્ધ યુદ્ધ પણ આજ વર્ષમા કર્યું હતુ

રાવરાજા સુરજનસિંહે વારાણુસીમા નિવાસ કરી અત્યુત્તમ પ્રકારે તેનુ શાસન કર્યું હતું તેમણે ત્યાની પ્રજાપ્રત્યે અત્યત દયા, ન્યાય અને ઉદારતાપૂર્વક વર્તી તેનાપર મહાન ઉપકાર કર્યો હતા ખાસકરીને તેમના અધિકારનીચે હિંદુઓને પરમ શાતિ પ્રાપ્ત થઈ હિંદુઓપર થતા સર્વ અત્યાચારનો લોપ થયો અને તેઓ પરમ સુખ ભોગવવા લાગ્યા એ પ્રદેશમા પૂર્વે ચોર અને લૂટારાઓનો ભયકર ઉપદ્રવ હતો, સમસ્તપ્રજાને પોતાના જાનમાનના રક્ષણવિષે આશકા રહેતી હતી, પરતુ રાવ સુરજનસિંહના અધિકારથી ચોર અને લૂટારાઓનો ભય સર્વથા લુપ્ત થઇ ગયો અને સર્વત્ર સ્થાપી શાતિ સ્થાપિત થઇ ગઇ રાવ સુરજનસિંહે વારાણુસી નગર અને ખાસ કરીને તે નગરના જે ભાગમા તેઓ રહેતા હતા તે ભાગની શોભા ઘણી વધારી દીધી તેમણે ૮૪ પરમ સુદર ઇમારતો અને ગગાજીના તટપર ૨૦ ઘાટ બધાવ્યા આ કાર્યમા તેમનુ પુષ્કળ દ્રવ્ય ખર્ચાયુ રાવ સુરજનસિંહ પોતાના ઉત્તમ સદ્‌ગુણો અને ઉત્તમ શાસનથી સર્વના પ્રેમપાત્ર બન્યા હતા તેમનુ અવસાન કાશીવાસમાજ થયુ હતુ તેમને ત્રણ પુત્રો હતા -(૧) રાવ ભોજસિંહ,(૨) દૂદાજી (પાદશાહ અકબર એમને લકડખા કહીને બોલાવતા હતા) અને (૩) રાયમલ રાયમલને પનાયતાનગર અને તેના તાબાનો પ્રદેશ પ્રાપ્ત થયો પનાયતા હાલમા કોટાના તાબાનુ પ્રગણુ છે અને તેમા રાયમલોતહાડાઓનો નિવાસ છે

આ સમયથી પાદશાહ અકબરે દિલ્હીમાથી રાજધાની ઉઠાવી આગ્રામા સ્થાપિત કરી અકબરે આગ્રાનગરને વિસ્તૃત અને શોભાયમાન કરી પોતાના નામપરથી તેનુ નામ અકબરાબાદ પાડ્યુ. પાદશાહે અકબરાબાદમા ગયાપછી ગુજરાતપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરવાનો સકલ્પ કર્યો અને ત્યા પ્રચડ સૈન્ય મોકલી આપ્યુ ત્યારપછી તે સ્વય કેટલાક ઉષ્ટ્રારોહીસૈનિકોની સાથે તે દેશમા ગયો મરુભૂમિના રાજપૂતરાજા જે પ્રકારે એક એક ઉંટપર બબ્બે સૈનિકોને બેસાડીને લઇ જાય છે, તે પ્રમાણે પાદશાહે કરી તે પાચસે સૈનિકોને ગુજરાતમા પોતાની સાથે લઈ ગયો આ સેનામા પ્રધાન ભાગ રાજપૂતોનો હતો આ સેનાના સેનાપતિસ્વરૂપે રાવ ભોજસિંહ અને તેમના ભ્રાતા દૂદાજી ગયા હતા પાદશાહની સેનાએ ગુજરાતમા જઇ પ્રથમ સુરતપર ઘેરો નાખ્યો પાદશાહ પણ શીઘ્ર પોતાની આગળી સેનાને જઇ મળ્યો સુરતની સેના સાથે, પાદશાહની સેનાને ભયકર યુદ્ધ થવા લાગ્યુ આ યુદ્ધમા રાવ ભોજસિંહે અસીમ વીરતા દર્શાવી શત્રુપક્ષના પ્રધાનનેતાઓનો શિરચ્છેદ કર્યો હતો આ યુદ્ધમા પાદશાહને શીઘ્ર વિજય મળ્યો આ સમયે પાદશાહે રાવ ભોજસિંહને પ્રશ્ન કર્યો-'બોલો, આપને શુ પુરસ્કાર જોઇએ છે?' રાવ ભોજસિંહે પ્રત્યુત્તર આપ્યો "પ્રતિવર્ષે વર્ષાઋતુમા હું મારી રાજધાની બુંદીમા જઇ સમસ્ત વર્ષાકાળ ત્યા વ્યતીત કરી શકુ, એવી આપની આજ્ઞાની અભિલાષા રાખુ છુ " પાદશાહે તત્કાળ રાવ ભોજસિંહની આ પ્રાર્થના પૂર્ણ કરી

પાદશાહ અકબરે એક એક કરીને અનેક રાજ્યો જીતી લીધા અકબરે જે જે યુદ્ધો કર્યા તે સર્વમા રાજપૂતરાજાઓએ તેની સાથે રહીને તેને વિજય પ્રાપ્ત કરાવી આપ્યો હતો અને પોતાનુ ગૌરવ પણ વધારી લીધુ હતુ અન્યાન્ય રાજપૂતરાજાઓની પેઠે બૂદીના રાવ ભોજ પણ અનેક યુદ્ધોમા અતુલનીય પરાક્રમ પ્રદર્શિત કરી અત્યુચ્ચપદ અને સન્માન પ્રાપ્ત કર્યું હતુ અહમદનગરના પ્રસિદ્ધ યુદ્ધમા ચાદબેગમે સાતસે શસ્ત્રધારિણી સ્ત્રીઓની સાથે પાદશાહના અસખ્ય સૈનિકોની સામે બાથ ભીડી હતી આ યુદ્ધમા ચાદબેગમે પોતાની સાતસે સશસ્ત્રસેવિકાઓની સાથે અદ્‌ભુત શૌર્ય દર્શાવી પ્રાણુવિસર્જન કરી ભારતના ઇતિહાસમા પોતાનુ નામ અમર કર્યું છે આ પ્રસગે પાદશાહે રાવ ભોજસિંહને મુખ્ય સેનાપતિતરીકે નિયુક્ત કર્યા હતા વીરશ્રેષ્ઠ ભોજસિંહે અસીમ સાહસપૂર્વક અહમદનગરના કિલ્લાની

૧ શાહજાદો સલીમ આ યુદ્ધમા નહોતો એ યુદ્ધ થયુ તે સમયે તેની વય કેવલ ૭ વર્ષની હતી

દિવાલ ઉઘાડી પોતાની સેનાસહિત તે નગરમાં પ્રવેશ કર્યો અને તેને જીતી લીધો તેમના આ પરાક્રમથી પાદશાહે પરમ સંતુષ્ટ થઇ તેમને સારો પુરસ્કાર આપી તેમનું પદ અને સન્માન વધાર્યું રાવ ભોજે પ્રથમ અહમદનગરના જે બુરજપર આક્રમણ કરી તેને હસ્તગત કર્યો હતો તેનું નામ અકબરે તેમના સન્માનને અર્થે 'ભોજબુરજ' પાડયું રાવ ભોજે અકબરના અનેક કાર્યો સિદ્ધ કરી તેનાપર અમૂલ્ય ઉપકારો કર્યાં હતા અને તેજ કારણથી તેઓ તેને અત્યંત પ્રિય થઈ પડયા હતા, તોપણ એક સમયે તેઓ પાદશાહના ભયંકર કોપમાં આવી પડયા જ્યારે અકબરની રાજપૂતરાણી જોધબાઈ મરણ પામી ત્યારે પાદશાહે સમસ્ત રાજકર્મચારીઓ અને રાજપૂતરાજાઓને તેને માટે શોકચિન્હ ધારણ કરવાની આજ્ઞા ફરમાવી વળી તેણે માત્ર રાજપૂતોનેજ નહિ, પરંતુ મુસલમાન અમીરો અને રાજકર્મચારીઓને પણ હિંદુવિધિ પ્રમાણે દાઢીમૂછ મુંડાવવાની આજ્ઞા કરી તે માત્ર આજ્ઞા ફરમાવીનેજ શાંત રહ્યો નહિ, પરંતુ તેણે સમસ્ત રાજદ્વારીપુરૂષોની સફાચટ હજામત કરાવવાને માટે એક ખાસ હજામને નિયુક્ત કર્યો[1] આ હજામ અન્યાન્ય ઉમરાવોની હજામત કરીને અંતે બૂંદીના રાવ ભોજસિંહના દિલ્હીમાં આવેલા મકાનમાં પાદશાહની આજ્ઞાનું પાલન કરવાને માટે ગયો બૂંદીના રાવ ભોજસિંહે તેની પ્રાર્થના સ્વીકારી નહિ, પરંતુ પોતના માણસો પાસે તેને માર મરાવીને પોતાના ઘરની બહાર કાઢી કઢાવ્યો રાવ ભોજસિંહના શત્રુએ એ આ વાત પાદશાહના કર્ણસુધી પહોંચાડી દીધી તેઓ માત્ર હજામને મારવાની વાત કહીનેજ શાંત રહ્યા નહિ, પરંતુ તેમણે પાદશાહને જણાવ્યું કે – બૂંદીના રાવ ભોજસિંહે સ્વર્ગસ્થ મહારાણીના સંબંધમાં પણ અનેક કટુવચનો વાપર્યા છે " શોકાતુર થયેલા અકબરે આ વર્તમાન સાભળી ક્રોધોન્મત્ત થયેલા સિંહના જેવું સ્વરૂપ ધારણ કરી રાવ ભોજસિંહના સર્વ સદ્ગુણો ભૂલી જઇ શીઘ્ર આજ્ઞા આપી કે –' રાવ ભોજસિંહને મુસ્કેટાટ બાંધીને બળપૂર્વક તેની દાઢીમૂછ મુંડાવી નાખો પાદશાહની આ આજ્ઞાના વર્તમાન સાભળતાજ રાવ ભોજસિંહ અને તેમના સૈનિકો ક્રોધિત થયેલા સિંહની પેઠે ઉન્મત્ત બની પોતાની સમશેર કાઢી ભયંકર કતલ કરવાને તૈયાર થઇ ગયા ઉપરોક્ત આજ્ઞા અપાઇ તે ગઇ પરંતુ અલ્પ સમયમાં અકબરને શુદ્ધિ આવી અને તરતજ તે હાથીપર આરૂઢ થઇ રાવ ભોજસિંહને ત્યા ગયો જો પાદશાહ ત્યા શીઘ્ર જઇ ન પહોંચ્યો હોત તો હાડારાજ ભોજ દિલ્હીમાં રુધિરની નદી વહેવરાવત એમાં કિંચિત્ પણ શક નથી પાદશાહ અકબર હાથીપરથી નીચે ઉતરી રાવ ભોજસિંહની પ્રશંસા કરી તેમને આશ્વાસન આપવા લાગ્યો પછી સ્વયં ભોજસિંહ પાદશાહની સમીપ આવી નમ્રતાપૂર્વક બોલ્યા –"મારા સ્વર્ગસ્થ પિતાના નામથી હું આપની ક્ષમા યાચું છું હું અત્યંત અજ્ઞાન છું અને મૃતમહારાણીના સન્માનાર્થે ક્ષૌરકર્મ કરાવવાને પણ યોગ્ય નથી" પાદશાહ અકબર આ વચનો સાભળી અત્યંત પ્રસન્ન થયો અને રાવ ભોજસિંહને પોતાની સાથે લઇને દરબારમાં ચાલ્યો ગયો પાદશાહ અકબરનું મૃત્યુ થયા પછી રાવ ભોજસિંહ પોતની રાજધાની બૂંદીમાં આવ્યા અને ત્યા થોડા સમયસુધી રહ્યા પછી તેઓ મૃત્યુ પામ્યા રાવ ભોજસિંહને ત્રણ પુત્રો હતા -(૧)રાવ રતનસિંહ(૨)હિરદેવનારાયણ[1] અને (૩) કેશવદાસ[2]

અકબરનું મૃત્યુ થયા પછી જહાંગીર ભારતનો પાદશાહ થયો તે પોતાના પુત્ર પર્વેઝને દક્ષિણના સુબાતરિકે નિયુક્ત કરી તેને બુરાનપુરમાં સનદ આપી પોતે ઉત્તરમાં ચાલ્યો આવ્યો,પરંતુ જહાંગીરના પુત્ર ખુર્રમે પોતાના ભ્રાતાને મળેલી ઉચ્ચ પદવીથી દ્વેષને વશ થઈ તેનો સંહાર કરવાને માટે પ્રપંચજાળ રચવા માંડી ખુર્રમે માત્ર પોતાના ભ્રાતાનું ખૂન કરવાનોજ વિચાર રાખ્યો નહોતો, પરંતુ તેણે પોતાના જન્મદાતા જહાંગીરને પદભ્રષ્ટ કરવાની પણ અભિલાષા ધારણ કરી હતી કુમાર ખુર્રમ રાજપૂત રાજનંદિનીના ગર્ભથી ઉત્પન્ન થયો હતો તેથી તે પિતૃદ્રોહીના પક્ષમાં બાવીસ રાજપૂતરાજાઓ ભળી ગયા અને તેઓ સર્વ એકત્રિત થઇને જહાંગીરને પદભ્રષ્ટ કરવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા, પરંતુ માત્ર બૂંદીના રાવ રતનસિંહે પાદશાહ જહાંગીરને આ મહાવિપત્તિકાળમાં સહાય કરી હતી આ સંબંધે હાડાકવિ લખે છે કે —

---

૧ હિરદેવનારાયણને કોટારાજ્યના શાસનની સનદ મળી હતી તેમણે પંદર વર્ષપર્યંત શાસન ચલાવ્યું હતું.
૨ એમને ચંબલના તટપરનું ઠીપરી નગર અને તેના તાબાના ૨૭ ગામો પ્રાપ્ત થયા હતા.

" સરવર ફૂટા જલ બહા, અબ કયા કરો યતન્ન,
જાતા ઘર જહાગીરકા, રાખા રાવ રતન્ન "

અર્થાત્ સરોવર ફૂટી ગયુ છે અને જળ વહી ચાલ્યુ છે, હવે યત્ન કરવામા શો ફાયદો છે ? જહાગીરનુ શાસન તો લુપ્ત થઇ ગયુ હતુ, પરતુ રાવ રતનસિંહે તેની રક્ષા કરી છે

બૂદીરાજ રતનસિહે પોતાના માધવસિહ અને હરિસિહ નામના બે પુત્રોની સાથે સેના લઇને બુરાનપુરમા જઇ પિતૃદ્રોહી ખુર્રમ અને તેના રાજપૂત સહાયકોની સાથે ભયકર સગ્રામ કરી તેમનો સપૂર્ણ પરાભવ કર્યો આ સગ્રામ[1] સવત ૧૬૭૫ (ઇ૦ સ૦ ૧૫૭૯) ના કાર્તિકમાસના શુક્લ પક્ષની પૂર્ણિમા ને મગનવારને દિવસે થયો હતો આ યુદ્ધમા રાવ રતનસિંહના ઉકત ઉભય પુત્રો ભયકર રીતે ઘાયલ થયા હતા આ યુદ્ધમા રાવ રતનસિહ તથા તેમના ઉકત ઉભય પુત્રોએ મહાન વીરતા પ્રદર્શિત કરી હતી આ પ્રસગે તેમને વિજય મળવાથી પાદશાહ જહાગીરે તેમનાપર પરમ પ્રસન્ન થઇ પુરસ્કારસ્વરૂપે તેમને બુરાનપુરના સુબાતરિકે નિયુકત કર્યા, અને તેમના દ્વિતીયપુત્ર માધવસિહને પાદશાહે કોટાનગર તથા તેના તાબાનો સમસ્ત પ્રદેશ વશપરંપરાને માટે અર્પણ કરી દીધો આ સમયે હાડોતીદેશ બે ભાગોમા વિભકત થઇ ગયો રાવ રતનસિંહે પાદશાહપર અનેક ઉપકારો કર્યા હતા અને તેથી તેમને પાદશાહ તરફથી પુષ્કળ પુરસ્કાર મળ્યો હતો

પરતુ જહાગીરે એક ગુપ્ત રાજકીય ઉદ્દેશ સિદ્ધ કરવાને માટેજ રાવ રતસિંહને તથા તેમના પુત્રને ભિન્નભિન્ન દેશ અર્પણ કર્યા હતા રાવ રતનસિહ તથા તેમના પુત્ર મહાબળવાન યોદ્ધા હોવાથી પાદશાહને સદેહ ઉત્પન્ન થયો કે–" આ મહાબળવાન યોદ્ધાઓ જો અસીમ સાહસિક સૈનિકોને હાથમા લઇ સંપ કરીને રાજ્યની વિરુદ્ધ ખટપટ કરશે તો અવશ્ય તેઓ સરલતાથી મહા અનિષ્ટ કરી શકશે, માટે એ પિતાપુત્રમા ભેદભાવ ઉત્પન્ન કરવાની આવશ્યકતા છે " આવો વિચાર કરી પાદશાહે રાવ રતનસિહને બુરાનપુરનો શાસનભાર અર્પણ કર્યો અને તેમના પુત્ર માધવસિહને કોટાનુ રાજ્ય સમર્પણ કર્યું પાદશાહે માધવસિહને કોટાનુ રાજ્ય અર્પણ કરતી વખતે તેમને જે સનદ આપી હતી, તેનુ વર્ણન કોટાના ઇતિહાસમા કરવામા આવશે

રાવ રતનસિહ જે સમયે બુરાનપુરમા શાસન ચલાવતા હતા, તે સમયે તેમણે ત્યા એક નગર સ્થાપન કરી પોતાના નામપરથી તેનુ નામ " રતનપુર " પાડ્યુ હતુ ત્યારપછી તેમણે એક એવુ કૃત્ય કર્યું કે જેથી દિલ્લીનો પાદશાહ પણ પ્રસન્ન થયો અને મેવાડના મહારાણા પણ સતુષ્ટ થયા

દરિયાખા નામના એક મુસલમાનસરદારે પાદશાહની આજ્ઞાનુ ઉલ્લઘન કરી મેવાડમા જઈ ત્યાની પ્રજાપર અત્યાચાર કરવા માડ્યા આથી રાવ રતનસિહે પોતાની સેનાસહિત તેનાપર આક્રમણ કર્યું અને તેને બદીવાન કરીને પાદશાહની સન્મુખ ખડો કર્યો દરિયાખા મહાબળવાન યોદ્ધાતરિકે સુપ્રસિદ્ધ હતો, તેથી તેને પકડવાથી રાવ રતનસિહના પરાક્રમની પરમ પ્રશસા થવા લાગી પાદશાહે તેમની વીરતાથી પરમ સંતુષ્ટ થઈ તેમના સન્માનાર્થે તેમને નોબતો અર્પણ કરી અને તેમની છાવણીને માટે લાલ પતાકા તથા શહેનશાહી મહોત્સવો થાય તે પ્રસગે પીતપતાકા ફરકાવવાની પરવાનગી આપી રાવરતનસિહના ઉત્તરાધિકારીઓ અદ્યાપિપર્યંત આ સન્માનસૂચક પતાકાઓનો ઉપયોગ કરે છે રાવરતનસિંહને માત્ર મુસલમાનસમ્રાટ તરફથીજ સન્માન મળતુ નહોતુ, પરતુ સમસ્ત હિદુજાતિ તેમને પોતાના રક્ષકસ્વરૂપે સન્માન આપતી હતી પાદશાહના તરફથી તેમને જે સત્તા મળી હતી, તેની સહાયથી તેઓ મુસલમાનોના અત્યાચારથી હિદુઓનુ રક્ષણ ઉત્તમ પ્રકારે કરી શકતા હતા તેઓ જે સ્થાનપર મુકામ કરતા તે સ્થાનમા મુસલમાનો ગોહત્યા કરવાનુ સાહસ કોઈ પણ પ્રકારે કરી શકતા નહોતા તેમણે અનેક યુદ્ધોમા વિજય પ્રાપ્ત કરી મહાન કીર્તિ સપાદન કરી હતી અને તેમણે માત્ર હાડાજાતિમાજ નહિ, પરતુ સમસ્ત હિદુજાતિમા ઉચ્ચ ગૌરવ પ્રાપ્ત કર્યું હતું તેઓ બુરાનપુરમા થયેલા એક ભયકર યુદ્ધમા મૃત્યુ પામ્યા હતા

રાવ રતનસિહને ચાર પુત્રો હતા –(૧) ગોપીનાથ (૨) માધવસિહ (૩) હરિસિહ અને (૪) જગ-

[1] કેટલાક તર્જુમામા સવત ૧૬૮૧ (ઇ૦ સ૦ ૧૬૨૫) લખ્યુ છે અને તેજ સત્ય છે, કારણ કે સવત ૧૬૩૫મા દિલ્લીમા અકબરપાદશાહ રાજ્ય કરતો હતો.

નાથ અમે અગાઉ જણાવી ચૂકયા છીએ કે માધવસિંહ કોટારાજ્યને સ્વતંત્રતાપૂર્વક ભાગવતા હતા રાવ રતનસિંહના તૃતીય પુત્ર હરિસિંહને ગુગેર નામનો દેશ પ્રાપ્ત થયો હતો. કર્નલ ટૉડના સમયમા હરિસિંહના વંશના પ્રાય પચાસ કુટુબો નિમોદા નામના સ્થાનમા નિવાસ કરતા હતા રાવ રતનસિંહના ચતુર્થ પુત્ર જગન્નાથ પુત્રહીન અવસ્થામા મરણ પામ્યા યુવરાજ ગોપીનાથનુ જે પ્રકારે મરણ થયુ તેથી રાજપૂતચારિત્ર્યના એક અંશનુ વિચિત્ર નિદર્શન થઇ શકે છે

યુવરાજ ગોપીનાથ બદિયાજાતિના એક બ્રાહ્મણની પરમસુંદર સ્ત્રીના પ્રેમમા મોહિત થઈને અત્યંત ગુપ્તરીતે પોતાની પ્રેમપિપાસા શાંત કરતો હતો. તે પ્રતિદિન રાત્રિના સમયે તે બ્રાહ્મણના ઘરની દિવાલ ઉલ્લઘીને તેમા પ્રવેશ કરતો હતો અને ગુપ્તરીતે પોતાનુ દુષ્કૃત્ય સિદ્ધ કરી આવતો હતો આ પ્રકારે કેટલાક દિવસ વ્યતીત થયા, પરંતુ એક દિવસ તે બ્રાહ્મણના પંજામા ફસાઇ પડ્યો તે બ્રાહ્મણે અત્યંત ક્રોધિત થઇ તેના હાથપગ બાધી લીધા અને તેને પોતાના ઘરમા બંદીવાન બનાવી મૂકયો. પછી તેણે રાજમહાલયમા જઇ રાવ રતનસિંહને નિવેદન કર્યું કે –' રાત્રિના સમયે એક ચોરે મારા ઘરમા પ્રવેશ કરી મારી સ્ત્રીનુ સતીત્વ નષ્ટ કરવાની ચેષ્ટા કરી હતી મે તેને પકડી લીધો છે હવે તેને શુ શિક્ષા કરવી ઉચિત છે તે આપ ફરમાવો '' બૂદીના રાવ રતનસિંહે પ્રત્યુત્તર આપ્યો — ' તેને જાનથી મારી નાખવો એજ ઉચિત દંડ છે બ્રાહ્મણે શીઘ્ર પોતાને ઘેર આવી એક ખડ્ગ લઇ ગોપીનાથનુ મસ્તક ઉડાવી દીધુ ગોપીનાથના પ્રાણ નીકળી ગયા અને ઉક્ત બ્રાહ્મણે તેનું શબ રાજમાર્ગમા ફેકી દીધુ રાવ રતનસિંહની પાસે શીઘ્ર એવા વર્તમાન પહોચ્યા કે યુવરાજ ગોપીનાથ માર્યા ગયા છે પ્રથમ તો તેમણે યુવરાજના વધ કરનારને પકડીને તેને ઉચિત દંડ આપવાની આજ્ઞા કરી, પરંતુ જ્યારે તેમના જાણવામા આવ્યુ કે તેમની પોતાની આજ્ઞાથીજ બ્રાહ્મણે યુવરાજનો વધ કર્યો છે ત્યારે તેમણે તેને કાઇપણ દંડ કર્યો નહિ અને મૌનપૂર્વક પુત્રશોક સહન કર્યો

યુવરાજ ગોપીનાથને બાર પુત્રો હતા રાવ રતનસિંહે યુવરાજના જ્યેષ્ઠકુમાર સિવાયના સર્વને એક એક પ્રદેશ આપ્યો આ માણસો રાજ્યના પ્રધાન સામંતો ગણાયા ગોપીનાથના જ્યેષ્ઠપુત્ર છત્રસાલને બૂદીનું સિંહાસન પ્રાપ્ત થયુ તેમના ઇતર ચાર પુત્રોને નિમ્નલિખિત પ્રદેશો પ્રાપ્ત થયા –

(૧) ઇંદ્રસિંહ– એમણે ઇંદ્રગઢની સ્થાપના કરી

(૨) વૈરીસાલ– એમણે બનવન અને ફિલોદી નામના બે નગરોની સ્થાપના કરી અને એમને કરવર અને પિપનોદા નામના પ્રદેશો પ્રાપ્ત થયા હતા

(૩) મોકમસિંહ– એમને આતરદા નામનો પ્રદેશ પ્રાપ્ત થયો હતો [1]

(૪) મહાસિંહ– એમને થાના[2] પ્રદેશ પ્રાપ્ત થયો હતો

ગોપીનાથના અન્ય પુત્રોના વંશો લુપ્ત થયા છે, માટે અત્રે તેમના નામોનો ઉલ્લેખ કરવો નિષ્પ્રયોજન છે

રાવ રતનસિંહના સ્વર્ગવાસ થયા પછી ગોપીનાથના જ્યેષ્ઠ પુત્ર શત્રુસાલ (છત્રસાલ) બૂંદીના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા પાદશાહશાહજહાને સ્વયં બૂદીમા જઇ છત્રસાલનો રાજ્યાભિષેક કર્યો હતો વળી તેણે તેમનુ સન્માન વધારી તેમને પોતાના પાટનગરના સુબાતરિકે નિયુક્ત કર્યા હતા શાહજહાને જ્યાસુધી રાજ્ય કર્યું ત્યાસુધી તેઓ આ પદપર રહ્યા હતા પાદશાહ શાહજહાને જ્યારે પોતાના ચાર પુત્રોને પોતાના સામ્રાજ્યના ચાર ઇલાકામા મોકલી આપ્યા ત્યારે છત્રસાલ ઔરંગઝેબ

૧ ઇંદ્રગઢ, બલવાન અને આતરદા આ ત્રણ મુખ્ય પ્રદેશો કોટાના જાલિમસિંહે પ્રપંચ કરીને બૂદીરાજને પાસેથી છીનવી લીધા હતા

૨ ઉર્દૂ તર્જુમામા આ પ્રદેશનુ નામ 'થાનવા' લખ્યુ છે મહારાય ટાડલખે છે કે –વજી પુર્વે એ પ્રદેશ યુલવર નામથી વિદિત હતો. ગોપીનાથના બાર પુત્રોમાથી એક કેવલ થાનાના અધીશ્વરજ આજપર્યંત બૂદીને આધીન રહ્યા છે મહાસિંહના વંશજ મહારાજ વિક્રમસિંહ થાનાના આધુનિક અધીશ્વર હતા તેમના જેવા સન્માનનીય સાહસિક અને સરલહૃદયના રાજપૂત આ જગતમા અન્ય કોઇ ભાગ્યેજ હશે તેઓ બૂદીના મહારાજના પરમ પ્રેમપાત્ર અને સાચા મિત્ર હતા

ની સેનાના સેનાપતિતરિકે દક્ષિણમા ગયા હતા ઔરંગઝેબે દક્ષિણમા ભયંકર સમરાગ્નિ પ્રદીપ્ત કરી અનેક કિલ્લાપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપન કરી દીધો ખાસ કરીને દોલતાબાદ અને બેદરના કિલ્લા હસ્તગત કરતી વખતે હાડારાજ છત્રસાલે વિશેષ પરાક્રમ દર્શાવ્યુ હતુ સંવત ૧૭૦૯ (ઈ૦ સ૦ ૧૬૫૩)મા પ્રબલ યુદ્ધ થયા પછી કલ્યાણનો કિલ્લો ઔરંગઝેબના હાથમા આવ્યો આ સમયે છત્રસાલે અસીમ સાહસિકતાપૂર્વક કિલ્લાની દિવાલ ઉલ્લઘી તેને હસ્તગત કર્યો હતો ઔરંગઝેબે ધામૂની નામનો કિલ્લો હસ્તગત કર્યા પછી દક્ષિણમા સંપૂર્ણ શાંતિ સ્થાપિત થઇ હતી

બૂંદીના રાજમહાલયમા જે ઐતિહાસિક ગ્રંથ છે, તે વાચવાથી પ્રતીત થાય છે કે જ્યારે દક્ષિણમા ઉપરોક્ત ઘટના બની રહી હતી, તે સમયે એવી અફવા ફેલાઇ કે સમ્રાટશાહજહાનનુ અવસાન થયુ છે લાગલાગટ વીસ દિવસપર્યંત પાદશાહ રાજસભામા વિરાજમાન થઇ શકયો નહોતો, તેથી આ અફવાને વજન મળ્યું હતુ પાદશાહના પુત્રોમાથી માત્ર દારાશિકોહ આ સમયે તેની પાસે હતો તેના ઇતર ભ્રાતાઓએ જ્યારે આ વર્તમાન સાભળ્યા, ત્યારે તેઓ સિંહાસન પ્રાપ્ત કરવાને માટે શીઘ્ર રાજધાની તરફ કૂચ કરવા લાગ્યા શુજાએ બંગદેશમાથી પાટનગર તરફ પર્યટન કરવા માડયુ અને ઔરંગઝેબે દક્ષિણમાથી ચાલવા માડયુ ઔરંગઝેબે મુરાદને પોતાની સાથે મળી જવાને આગ્રહ કર્યો ઔરંગઝેબે મુરાદને કહેવરાવી મોકલ્યુ કે-' હું એક ઉદાસીન ત્યાગી માણસ છુ સિંહાસન વા સંસારના કોઈપણ સુખની મને લાલસા નથી માત્ર એકાંતમા રહી મહમદની આજ્ઞાનુસાર ધર્મકાર્ય કરવુ એજ મારા જીવનનો મુખ્ય ઉદ્દેશ છે દારા નાસ્તિક છે અને હુ ઉદાસીન છુ માટે પાદશાહ શાહજહાનના સર્વ પુત્રોમાથી એક આપજ સર્વ પ્રકારે સિંહાસનપર અભિષિક્ત થવાને યોગ્ય છો અને આપને સિંહાસનપર વિરાજમાન કરવાને માટેજ હુ તૈયાર થયો છુ [1]

પાદશાહ શાહજહાને જ્યારે ઔરંગઝેબની પાપી કામના જાણી ત્યારે તેણે ગુપ્તરીતે હાડારાજ છત્રસાલને સેનાસહિત રાજધાનીમા આવવાને આમંત્રણ કર્યું જ્યારે છત્રસાલને પાદશાહની આ આજ્ઞા પ્રાપ્ત થઈ ત્યારે તેમણે વિચાર કર્યો કે-' હુ પાદશાહને આધીન છુ, માટે તેની આજ્ઞાનું પાલન કરવું એજ મારૂ મુખ્ય કર્તવ્ય છે ' આવો વિચાર કરી તેઓ શીઘ્ર દક્ષિણની છાવણી છોડવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા છત્રસાલ આપણી છાવણી છોડવાનો ઉદ્યોગ કરે છે, એવા વર્તમાન ઔરંગઝેબના કર્ણપટપર અથડાતાજ તેણે તેમને પ્રશ્ન કર્યો કે-'આટલી બધી શીઘ્રતાથી છાવણીનો ત્યાગ કરવાનુ શુ પ્રયોજન છે? હજી થોડા દિવસ અત્રેજ વિશ્રામ કરો આપણે સર્વ સાથેજ પાટનગરમા જઇશુ " બૂંદીના અધીશ્વર છત્રસાલે પ્રત્યુત્તર આપ્યો-' સિંહાસનપર બેઠેલા પાદશાહની આજ્ઞાનુ પાલન કરવુ એ મારૂ પ્રથમ કર્તવ્ય છે ' આમ કહીને તેમણે તત્કાલ શાહજહાનનો આજ્ઞાપત્ર ઔરંગઝેબના હસ્તમા મૂકી દીધો દુષ્ટ ઔરંગઝેબે આ પત્ર વાચીને આજ્ઞા કરી કે-' તમે આ છાવણી છોડશો નહિ પછી તેણે પોતાના સેવકોને આજ્ઞા કરી કે-'છત્રસાલના શિબિરો કોઇને ઉખેડવા દેશો નહિ '

પરંતુ છત્રસાલે ઔરંગઝેબના આવા વર્તનની આશંકા કરીને પ્રથમથીજ પોતાનો સર્વ સામાન તથા પોતાના કેટલાક સૈનિકો પાટનગર તરફ રવાના કર્યા હતા અને હવે તેઓ ઔરંગઝેબની આજ્ઞાનુ ઉલ્લંઘન કરી પોતાની શેષ સેના તથા પાદશાહના પક્ષાવલબીઓને પોતાની સાથે લઇને પરમ સાહસિકતાપૂર્વક ઔરંગઝેબની છાવણી છોડી નર્મદા તરફ ચાલવા લાગ્યા જો કે ઔરંગઝેબની સેનાએ તેમની પૂઠ પકડી, પરંતુ તે અસીમ સાહસિક અને મહાબળવાન રાજપૂતસૈનિકોપર આક્રમણ કરી શકી નહિ આ સમયે પુષ્કળ વરસાદ પડવાથી નર્મદાનદીએ ભયંકર સ્વરૂપ ધારણ કર્યું હતુ રાવ છત્રસાલ નર્મદાનદીના તટપર વસતા કેટલાક સોલંકીસરદારોની સહાયથી તે નદી ઉતરી ગયા હજી પણ ઔરંગઝેબે તેમની પૂઠ પકડવી જારીજ રાખી હતી, તે છતા પણ તે રાવ છત્રસાલને અટકાવી શકયો નહિ તેઓ નિર્વિઘ્નતાથી પોતાની રાજધાની બૂંદીમા ચાલ્યા આવ્યા તેમણે કેટલાક દિવસ સુધી પાટનગરમા રહી આવશ્યક સુવ્યવસ્થા કરી શાહજહાનની રાજધાની તરફ પ્રયાણ કર્યું વૃદ્ધપાદશાહ શાહજહાનના દુખનો પાર નહોતો તેની જીવત દશામાજ તેના

૧ રાજપૂતાનાના ઇતિહાસલેખકે ઔરંગઝેબના ચારિત્ર્યનો સારો અભ્યાસ કરેલો જણાય છે અન્ય ઇતિહાસકારોએ પણ એજ પ્રકારનો મત પ્રદર્શિત કર્યો છે

કુલાગાર પુત્રો તેના હાથમાંથી રાજદંડ છીનવી લેવાનો પ્રયત્ન કરતા હતા, તેના આવા મહાવિપત્તિ કાળમાં છત્રસાલે તેને સહાય કરવાને માટે પ્રબળ વેગથી તેના પાટનગર તરફ કૂચ કરી

પિતૃદ્રોહી નરપિશાચ ઔરંગઝેબ ઝનકપટ અને પ્રપંચજાળનો વિસ્તાર કરી ફતેહાબાદમાં જઈ પહોચ્યો મારવાડના મહારાજા જસવંતસિંહ બહાદૂરે ફતેહાબાદમાં ભયંકર સમરાગ્નિ પ્રજ્વલિત કરી દીધો, પરંતુ કૂટનીતિ ધારણ કરી ઔરંગઝેબ આ યુદ્ધમાં સરલતાથી વિજયલક્ષ્મી પ્રાપ્ત કરી શક્યો આ યુદ્ધમાં ઔરંગઝેબને વિજય પ્રાપ્ત થવાથી તેનો સિંહાસનપ્રાપ્તિનો માર્ગ સરલ થઈ ગયો આ યુદ્ધમાં રાવ છત્રસાલ પાદશાહની તરફથી ગયેલા જણાતા નથી અકબરની સાથે રાવ સુરજનસિંહને જે સંધિ થઇ હતી, તેમા એક એવી શરત હતી કે સુરજનસિંહ વા તેમના કોઇપણ ઉત્તરાધિકારી કોઈ હિંદુરાજાને આધીન થઈ રણભૂમિમાં જશે નહિ, કદાચ આજ કારણથી રાવ છત્રસાલ મારવાડના રાજાને આધીન થઇ ફતેહાબાદના યુદ્ધમાં ગયા નહિ હોય, પરંતુ બૂંદીના રાજવંશમાં ઉત્પન્ન થયેલા કોટાના અધીશ્વર પોતાના ત્રણ ભ્રાતાઓ તથા પોતાના અગણિત સૈનિકોની સાથે આ યુદ્ધમાં પાદશાહની તરફથી ગયા હતા તેમણે આ યુદ્ધમાં પરમ પરાક્રમથી લડી રણભૂમિમાં પોતાના પ્રાણ વિસર્જન કરી રાજભક્તિની પરાકાષ્ઠા બતાવી હતી

દુરાચારી ઔરંગઝેબે પોતાના પિતાના સિંહાસનપર અધિકાર કર્યાં પૂર્વે પોતાના જ્યેષ્ઠભ્રાતા દારાની સામે પુનઃ ધોળપુરમા યુદ્ધ કર્યું, આ યુદ્ધમાં બૂંદીના અધીશ્વર છત્રસાલ વિવાહોચિત મોરડક પરિધાન કરીને ગયા હતા[1] તેમણે આ પ્રસંગે "દેહ પાતયામિ વા કાર્ય સાધયામિ' એવો દૃઢ સંકલ્પ કર્યો હતો ભારતવર્ષની યુદ્ધનીતિ એવી છે કે ઉભયપક્ષના રાજાઓ વા પ્રધાન સેનાપતિઓ હાથી વા રથપર આરૂઢ થઈને રણભૂમિમાં જાય છે અને જ્યાંસુધી તેઓ સમરભૂમિનો ત્યાગ કરતા નથી ત્યાંસુધી સૈનિકો જીવસટ્ટે યુદ્ધ કરે છે આ પ્રણાલીઅનુસાર આ સમયે દારા હાથીપર આરૂઢ થઈને રણભૂમિમાં ગયો હતો જો તે થોડો વધુ વખત રણભૂમિમાં થોભ્યો હોત તો વૃદ્ધપાદશાહ શાહજહાનને ઔરંગઝેબદ્વારા પદચ્યુત થઈ બંદીવાન થવું પડત નહિ પરંતુ તે એકાએક રણભૂમિમાંથી નાસી ગયો અને તેની સેના પણ તેને નાસતો જોઇને છિન્નભિન્ન થઈ જ્યાં ફાવે ત્યાં પલાયન કરી ગઇ તેજસ્વી વીર છત્રસાલે ભીરુ અને કાપુરુષ દારાને રણભૂમિમાંથી પલાયન થતો જોઇ અત્યંત દુઃખિત થઇ ગર્વસહિત પોતાના સામંતો અને સૈનિકોને કહ્યું—' જે કોઇ રણભૂમિમાંથી નાસી જશે તે નરકનો અધિકારી થશે હુ પાદશાહનો તાબેદાર છુ મે તેમની આજ્ઞાથી રણભૂમિમાં ચરણ મૂક્યો છે મારો ચરણ અટલ છે, માટે કાં તો આ સમયે વિજય મળશે કે કાં તો હું રણક્ષેત્રમાં પ્રાણ વિસર્જન કરીશ ' આ તેજસ્વિતાપૂર્ણ વચનો સાંભળી રાજપૂતસામંતો અને સૈનિકો પરમ ઉત્સાહિત થયા છત્રસાલ હાથીપર આરૂઢ થઇ પોતાના સૈનિકોને શત્રુઓપર આક્રમણ કરવાને માટે વેગપૂર્વક લઇ જતા હતા એવામાં શત્રુઓના તરફથી એક પ્રજ્વલિત ગોળો આવીને તેમના હાથી પર પડ્યો હાથી ઘાયલ થવાથી ઉન્મત્ત થઈ રણભૂમિ છોડીને નાસવા લાગ્યો, પરંતુ મહાવીર છત્રસાલ તે નાસતા હાથીની પીઠપરથી છલાંગ મારીને નીચે કૂદી પડ્યા પછી તેમણે અશ્વપર આરૂઢ થઈ પોતાની સમસ્ત સેનાને ગોળાકારમાં એકત્રિત કરી અને જયઘોષથી રણક્ષેત્ર કંપાયમાન કરી ઔરંગઝેબ તરફ વેગપૂર્વક જવા માંડ્યું મુરાદ તેમની દૃષ્ટિએ પડતા તેમણે તેનાપર ભાલાનો પ્રહાર કર્યો, પરંતુ તે પ્રહાર પોતાનું કાર્ય સિદ્ધ કરે તે પૂર્વે શત્રુપક્ષ તરફથી એક ગોળી આવી રાવ છત્રસાલના મસ્તકમાં વાગી આ ગોળીના આઘાતથી રાવ છત્રસાલની જીવનલીલા સમાપ્ત થઇ ગઇ તેમના કનિષ્ઠ પુત્ર ભારતસિંહ પણ આ યુદ્ધભૂમિમાં વિદ્યમાન હતા પિતાનું મૃત્યુ થવાથી તેમના શોકનો પાર રહ્યો નહિ અને તેઓ ક્રોધોન્મત્ત બની મુરાદની સામે યુદ્ધ કરવા લાગ્યા તેમની સાથે તેમના કાકા મોકમસિંહ અને તેમના બે પુત્રો તથા તેમના ભ્રાતા ઉદયસિંહ પણ હતા આ સર્વ મહાવીરોએ સંહારમૂર્તિ ધારણ કરી યુદ્ધ કરવા માંડ્યું ભયંકર રીતે યુદ્ધ કર્યા પછી આ સર્વ વીરોએ રણક્ષેત્રમાં

[1] રાજપૂતવીરો એવી પ્રતિજ્ઞા કરીને યુદ્ધભૂમિમાં જાય છે કે કાં તો સંગ્રામમાં વિજય પ્રાપ્ત કરવો કિંવા શત્રુઓના હાથથી કપાઈ મરવું તેઓ આ સમયે વરરાજાનો વેષ ધારણ કરીને જાય છે તેઓ વિશ્વાસપૂર્વક માને છે કે યુદ્ધભૂમિમાં મરવાથી આપણને સ્વર્ગમાં અપ્સરાઓની પ્રાપ્તિ થશે

આત્મોત્સર્ગ કર્યો ઉજ્જયિની અને ધોલપુરના સંગ્રામમા બૂદીના બાર રાજકુમારો અને હાડાકુલની પ્રત્યેક શાખાના નેતાઓએ પોતાના જીવનનુ બલિદાન આપી રાજભક્તિની પરાકાષ્ઠા બતાવી હતી આવુ દૃષ્ટાંત અન્યત્ર ક્યાય પણ અમે જોયુ નથી

રાવ છત્રસાલે એકંદર બાવન યુદ્ધોમા ભાગ લીધો હતો તેઓ અસીમ સાહસ અને શુદ્ધ રાજભક્તિનું જ્વલંત ઉદાહરણ મૂકી ગયા છે તેમણે બૂદીના રાજમહાલયમા "છત્રમહલ"નામના ભાગનો વધારો કર્યો હતો તેમણે પોતાના ખર્ચે પાટણ નામના નગરમા "કેશવરાય ભગવાન"નુ એક રમણીય મંદિર બંધાવ્યુ હતું સંવત ૧૭૧૫મા રાવ છત્રસાલનુ મૃત્યુ થયુ તેમને ચાર પુત્રો હતા-(૧) ભાવસિંહ (૨) ભીમસિંહ (૩) ભગવંતસિંહ અને (૪) ભારતસિંહ ભીમસિંહને ગુગોર પ્રદેશનો અધિકાર આપવામા આવ્યો, ભગવંતસિંહ મઉના અધિપતિ થયા અને ઉપર જણાવ્યા પ્રમાણે ભારતસિંહ તો યુદ્ધમા માર્યા ગયા હતા જ્યેષ્ઠકુમાર ભાવસિંહને બૂદીનો રાજમુકુટ પ્રાપ્ત થયો

હિંદુઓના પરમ શત્રુ ઔરંગઝેબે મોગલસિંહાસનપર અભિષિક્ત થઇ બૂદીશ્વર રાવ છત્રસાલપ્રત્યે તેને જે ક્રોધ અને શત્રુતા હતા તે તેમના પુત્ર ભાવસિંહપ્રત્યે દર્શાવવા માંડયા શિવપુરપ્રદેશના રાજા આત્મારામને ઔરંગઝેબે બોલાવી તેને આજ્ઞા કરી કે-"ઉદ્ધતસ્વભાવના અને રાજદ્રોહી હાડાઓને સંપૂર્ણ પ્રકારે દંડ આપી બૂદીરાજ્યને રણથંભોરની સાથે સંયોજી દો મને આશા છે કે જ્યારે હુ દક્ષિણમા જાઉ ત્યારે બૂદીરાજ્યમા પ્રવેશ કરીને તમને વિજયને માટે અભિનંદન આપુ" રાજા આત્મારામે પાદશાહની આજ્ઞાનુસાર શીઘ્ર બાર હજાર શિક્ષિત સૈનિકોસહિત હાડૌતીદેશમા જઇ સમશેર અને અગ્નિની સહાયથી ચોતરફ અત્યાચાર કરવા માંડયા તે જ્યા જ્યા જતો ત્યા ત્યા પ્રજાનુ સર્વસ્વ વિધ્વસ્ત કરી દેતો તેણે બૂદીના સર્વોત્તમ સામંત ઇંદ્રગઢાધિપતિના તાબાના ખાતોલી નગરપર ઘેરો નાખ્યો, ત્યારે હાડાઓ ગુપ્તરીતે એકત્રિત થયા અને તેની સામે યુદ્ધ કરવા લાગ્યા તેમણે ભીષણ પરાક્રમથી યુદ્ધ કરી આત્મારામને પરાસ્ત કરી નસાડી મૂકયો અને તેનો સર્વ સામાન લૂટી લીધો હાડાલોકો આટલુ કરીનેજ શાંત થયા નહિ, પરંતુ તેમણે આત્મારામપર સંપૂર્ણ વેર લેવાને માટે તેની રાજધાની શિવપુરપર ઘેરો નાખ્યો પરાસ્ત અને અપમાનિત થયેલો આત્મારામ કલંકનો ભાર શિરપર ધારણ કરી પાદશાહની નિકટ ગયો અને પોતાના પરાભવની હકીકત નિવેદન કરી, આથી ઔરંગઝેબ રાજા આત્મારામપર અત્યંત અપ્રસન્ન થયો અને તેણે તેનો સખ્ત તિરસ્કાર કર્યો

કપટી ઔરંગઝેબે બૂદીરાજ્ય હસ્તગત કરવાને માટે હાડાજાતિને મળેલા વિજયપ્રત્યે પોતાનો સંતોષ દર્શાવ્યો અને રાવ ભાવસિંહને ક્ષમા કરી તેમને પોતાની રાજધાનીમા આવવાનુ આમંત્રણ કર્યું કપટી ઔરંગઝેબના વચનપર વિશ્વાસ રાખી તેના પાટનગરમા જવાને પ્રથમ તો રાવ ભાવસિંહ કોઇપણ પ્રકારે કબૂલ થયા નહિ, પરંતુ પાદશાહે તેમને વારંવાર આગ્રહ કરી 'આપનુ કોઇપણ પ્રકારે અનિષ્ટ કરવામા આવશે નહિ" એવી સોગંદપૂર્વક પ્રતિજ્ઞા કરી ત્યારે અંતે તેમનુ હૃદય પીગળ્યુ અને તેઓ પોતાની સેનાસહિત મોગલપાદશાહના પાટનગરમા ગયા પાદશાહે રાવ ભાવસિંહનુ પરમ આદરપૂર્વક સ્વાગત કરી તેમને શાહજાદા મોઆઝીમના હાથનીચે ઔરંગાબાદના મુખ્ય સૂબાતરીકે નિયુક્ત કર્યા

રાવ ભાવસિંહે ઔરંગાબાદમા સર્વોત્તમ પદ પ્રાપ્ત કરી ઓરચ્છા અને દતિયાના બૂદેલા રાજપૂતોસહિત અનેક યુદ્ધોમા ભાગ લઇ અતુલ બલવિક્રમ પ્રકાશિત કર્યું હતુ બિકાનેરના રાજા કરણસિંહનો વધ કરવાને માટે ઉક્ત સ્થાનમા જે પ્રપંચ રચવામા આવ્યો હતો તેને રાવ ભાવસિંહેજ પોતાની પરમ ચતુરાઇથી છિન્નભિન્ન કરી નાખીને તેમની રક્ષા કરી હતી રાવ ભાવસિંહે ઔરંગાબાદમા અનેક સાર્વજનિક ઇમારતો બંધાવી હતી તેમણે પોતાની વીરતા દયા અને પવિત્રતાથી ઔરંગાબાદની સર્વ પ્રજાના હૃદયપર દૃઢ અધિકાર કરી લીધો હતો તેમનુ મહત્ત્વ એટલુ બધુ વધી ગયુ હતુ કે તેમનાપ્રત્યે શ્રદ્ધા અને ભક્તિ ધારણ કરવાથી અસાધ્ય રોગથી ગ્રસ્ત થયેલા લોકોને સંપૂર્ણ આરોગ્ય પ્રાપ્ત થતું હતું સંવત ૧૭૩૮ (ઇ૦ સ૦ ૧૬૮૨) મા રાવ ભાવસિંહનુ મૃત્યુ ઔરંગાબાદમા થયુ

રાવ ભાવસિંહને પુત્ર નહોતો આથી તેમના ભ્રાતા ભીમસિંહના પુત્ર અનિરુદ્ધસિંહ બૂદીના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા ભીમસિંહને ગુગોર નામના પ્રદેશનો અધિકાર પ્રાપ્ત થયો હતો, એ વાત

અમે પૂર્વે જણાવી ગયા છીએ તેમના પુત્ર કિશનસિંહને ક્રૂર પાદશાહ ઔરંગઝેબે મારી નખાવ્યા હતા પરંતુ જ્યારે અનિરુદ્ધસિંહ બૂંદીના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા ત્યારે ઔરંગઝેબે તેમના પ્રત્યે સન્માન દર્શાવવાને માટે એક હાથી તથા બીજી કેટલીક વસ્તુઓ તેમનાપર ઉપહારતરિકે મોકલી આપી અલ્પ સમય પછી બૂંદીના રાવ અનિરુદ્ધસિંહે મોગલસમ્રાટના પાટનગરમાં જઇ ઔરંગઝેબપ્રત્યે રાજભક્તિ પ્રદર્શિત કરી થોડા દિવસ પછી ઔરંગઝેબ જ્યારે દક્ષિણમાં યુદ્ધ કરવાને ગયો, ત્યારે અનિરુદ્ધસિંહ પણ પોતાની સેનાસહિત તેની સાથે ગયા તે દેશમાં એક સમયે પાદશાહના જનાનખાનાની સ્ત્રીઓ શત્રુઓના પંજામાં સપડાઇ, તે સમયે અનિરુદ્ધસિંહે પરમ પરાક્રમથી તેમની રક્ષા કરી હતી આથી ઔરંગઝેબે તેમનાપર પરમ પ્રસન્ન થઈ તેમને પૂછ્યું "આપને શું પુરસ્કાર જોઇએ છે?" વીરશ્રેષ્ઠ અનિરુદ્ધસિંહે ઉત્તર આપ્યો કે –"મને અન્ય કોઇ પુરસ્કારની અપેક્ષા નથી, પરંતુ માત્ર એટલુંજ માગું છું કે હું સાંપ્રતમાં પાછલા દલનો સેનાપતિ છું તેને બદલે આપ મને સેનાના અગ્ર દલના સેનાપતિતરિકે નિયુક્ત કરો." ઔરંગઝેબે શીઘ્ર તે વીરની પ્રાર્થના પૂર્ણ કરી જે સમયે પાદશાહે બિજાપુરપર ઘેરો નાખ્યો હતો, તે સમયે પણ રાવ અનિરુદ્ધસિંહે અતુલનીય બલવિક્રમ પ્રકાશિત કરી પાદશાહને સંતુષ્ટ કર્યો હતો

ત્યારપછી બૂંદીના પ્રધાન સામંત દુર્જનસિંહની સાથે કલહ કરવાથી રાવ અનિરુદ્ધસિંહ વિપત્તિના મુખમાં પતિત થયા વિવાદ થયા પછી દુર્જનસિંહ શીઘ્ર દક્ષિણમાંથી નીકળી પોતાના નગરમાં આવ્યા અને પોતાની સેના સજ્જ કરી રાજધાની બૂંદીમાં જઇ તેમણે બલવંતસિંહના મસ્તકપર રાજમુકુટ મૂક્યો પાદશાહ ઔરંગઝેબે જ્યારે આ સમાચાર સાંભળ્યા, ત્યારે તેણે અનિરુદ્ધસિંહને એક બળવાન અને શિક્ષિત સેના આપી, દુર્જનસિંહને ઉચિત દંડ આપવાને માટે મોકલી આપ્યા અનિરુદ્ધસિંહે સેનાસહિત બૂંદીમાં જઈ દુર્જનસિંહને ઉચિત દંડ આપી બલવંતસિંહને પદચ્યુત કર્યો દુર્જનસિંહની સર્વ ભૂમિ ખાલસા કરવામાં આવી ત્યાર પછી રાવ અનિરુદ્ધસિંહ બૂંદીમાં રહી રાજશાસનની સુવ્યવસ્થા કરી પાદશાહની આજ્ઞાથી અંબરના મહારાજા વિષ્ણુસિંહની સાથે ભારતવર્ષના ઉત્તર ભાગમાં સુવ્યવસ્થા કરવાને માટે ગયા આ ભાગનો સુબો પાદશાહનો પુત્ર શાહઆલમ હતો તેનું મુખ્ય નિવાસસ્થાન લાહોર હતું ત્યાં થોડા વખતસુધી રહ્યા પછી અનિરુદ્ધસિંહ મરણ પામ્યા

રાવ અનિરુદ્ધસિંહને બુધસિંહ અને જોધાસહ નામના બે પુત્રો હતા તેમના મરણ પછી તેમના જ્યેષ્ઠ કુમાર બુધસિંહને બૂંદીના સિંહાસનની પ્રાપ્તિ થઇ તેમનો અભિષેક થયા પછી થોડા વખતમાં પાદશાહ ઔરંગઝેબ ઔરંગાબાદમાં એવી સખ્ત રીતે બિમાર પડયો કે તેનું જીવન ટકવાવિષે પણ આશંકા ઉત્પન્ન થઇ તેનું મૃત્યુ નિકટ આવેલું જાણી રાજ્યના સમસ્ત સામંતો, રાજદ્વારીપુરુષો અને અમીરઉમરાવો તેની આસપાસ એકત્રિત થયા અને તેને આગ્રહ કરવા લાગ્યા કે –" આપની પછી આપના સિંહાસનપર કોણ બેસે તેનો નિર્ણય આપ અત્યારથીજ કરી જાઓ " મૃત્યુના મુખમાં પડેલા પાદશાહે ઉત્તર આપ્યો "ઇશ્વરની ઇચ્છાનુસાર તે કાર્ય થશે હું તો એમ ઇચ્છું છું કે રાજકુમાર બહાદૂર શાહઆલમને સિંહાસન પ્રાપ્ત થાય, પરંતુ કુમાર આઝિમ પણ પોતાના બાહુબળથી સિંહાસન પ્રાપ્ત કરવાને પ્રયત્ન કરશે " પાદશાહે જે ધાર્યું હતું તેજ થયું રાજકુમાર આઝિમ દક્ષિણીસેનાની સહાયથી પોતાના જ્યેષ્ઠભ્રાતાની સાથે બાથ ભીડવાને તૈયાર થયો તેણે પોતાના ભ્રાતાને પોતાના ભાગ્યની અજમાયશ કરવાને ધોલપુરના મેદાનમાં આહ્વાને આવાહન કર્યું બહાદૂરશાહે પોતાના પક્ષના સમસ્ત રાજપૂતરાજાઓને બોલાવી મંગાવ્યા અને તેમને પોતાની અવસ્થાથી વિદિત કર્યાં આ સમયે બૂંદીના રાવ બુધસિંહ પણ આવ્યા હતા બુધસિંહની વય આ સમયે ઘણી નાની હતી અને તેઓ પોતાના ભ્રાતા જોધસિંહના અકાળમૃત્યુથી અત્યંત શોકમાં ડૂબી ગયા હતા[1] જોધસિંહના મૃત્યુના સમાચાર સાંભળતાની સાથેજ બહાદૂરશાહે બુધસિંહને બૂંદીમાં જઇ પોતાના ભ્રાતાની ઉત્તરક્રિયા કરવાની આજ્ઞા કરી રાવ બુધસિંહે પ્રત્યુત્તર આપ્યો "આપને આવી સ્થિતિમાં છોડીને જવું કોઇપણ પ્રકારે ઉચિત નથી જે ધોલપુરના રણક્ષેત્રમાં અનેક વીરોએ પોતાનું બલવિક્રમ પ્રકાશિત કર્યું છે અને જ્યાં મારા પૂર્વજ છત્રસાલે પ્રાણાર્પણ કર્યું હતું, તે પવિત્ર રણભૂમિમાં પાદશાહના

[1] જોધસિંહના મૃત્યુનું વર્ણન કર્નલ ટૅાડના બીજી વારના ભ્રમણવૃત્તાંતમાં આપવામાં આવ્યું છે

પક્ષમા રહી શસ્ત્ર ધારણ કરી હુ મારા પૂર્વજોની કીર્તિનુ રક્ષણ કરીશ ખાસકરીને અત્યારે મારુ આજ પરમ કર્તવ્ય છે "

શાહઆલમ પોતાની સેનાસહિત લાહોરથી અને આઝિમ પોતાના પુત્ર બેદરબખ્ત તથા પોતાની સેનાસહિત દક્ષિણથી કૂચ કરવા લાગ્યો ઉભયપક્ષની સેના લીધા ધોલપુરની સમીપ જાજવ નામના સ્થાનમા સામસામે આવીને ઉભી રહી તત્કાળ ભયકર યુદ્ધાગ્નિ પ્રદીપ્ત થયો ભારતવર્ષના ઇતિહાસમા આવુ ભયકર યુદ્ધ કદિ પણ નોધાયુ નથી જો માત્ર મુસનમાનોનીજ સહાયથી શાહજાદાઓ સિહાસનપ્રાપ્તિને માટે યુદ્ધ કરત તો અન્ય દાખનાઓમા બન્યુ હતુ તેમજ આ પ્રસગે પણ થાત-અર્થાત્ થોડીવાર ભયકર યુદ્ધ થાત અને ત્યારપછી એક પક્ષના સૈનિકો વિશ્વાસઘાત કરીને બીજા પક્ષમા ભળી જાત, પરતુ અહીઆ વસ્તુસ્થિતિ ભિન્ન હતી રાજપૂતાનાના સમસ્ત રાજપૂત રાજાઓ ઉભયપક્ષને સહાય કરવાને આવ્યા હતા તેઓ મુસનમાનશાહજાદાઓના સહાયક બની પોતાનાજ જાતિબધુઓની સાથે લડતા હતા દતિયા અને કોટા એ ઉભય પ્રદેશોના રાજાઓ દીર્ઘ-કાળપર્યંત આઝિમના હાથનીચે દક્ષિણ ભાગમા રહ્યા હતા કુમાર આઝિમ તેમની ઉપર અત્યત પ્રસન્ન રહેતો હતો, તેથી તેમણે પાદશાહ ઔરગઝેબની અતિમ અભિલાષાનો અનાદર કરી અન્યાય-પૂર્વક કનિષ્ઠકુમાર આઝિમના પક્ષનુ અવલબન કર્યું બૂદિના મહારાજા અનિરુદ્ધસિહની સાથે દતિયાના અધીશ્વરને ગાઢી મિત્રતા હતી અને તે ઉભયે દક્ષિણમા પ્રબળ પરાક્રમ પ્રદર્શિત કરી મહાન કીર્તિ સપાદન કરી હતી, પરતુ આ સમયે દતિયાના રાજાને પોતાના પ્રિય મિત્ર અનિરુદ્ધસિહના પુત્ર બુધસિહની સામે ઉભા રહેતા કિચિત્ પણ લજ્જા ઉત્પન્ન થઇ નહિ[1] કોટાના રાજા રામસિહે પોતાનો એક ગુપ્ત ઉદ્દેશ સિદ્ધ કરવાને માટે શાહઆલમની વિરુદ્ધ આઝિમના પક્ષનુ અવલબન કર્યું હતુ બૂદીના મહારાજા પરાપૂર્વથી હાડાજાતિના પ્રધાનનેતાસ્વરૂપે પાદશાહની સભામા વિરાજમાન થતા હતા અને તેમને સર્વત્ર ઇતર હાડાઓ કરતા વિશેષ સન્માન મળતુ હતુ આ કારણથી કોટાનો રાજા બૂદીના અધીશ્વરપ્રત્યે અત્યત દ્વેષ રાખતો હતો આ સમયે તેણે સુસધિ જોઇ હાડા જાતિના પ્રધાનનેતા બનવાની તથા ઉચ્ચ સન્માન પ્રાપ્ત કરવાની આશાથી આઝિમના પક્ષનુ સમર્થન કર્યું તેણે પોતાના મનમા વિચાર કર્યો કે-"આઝિમનેવિજય પ્રાપ્ત થતાની સાથે બુધસિહને દડ આપવામા આવશે અને મારી અભિલાષા પૂર્ણ થશે" ખરૂ પૂછો તો પોતાને વિજય પ્રાપ્ત થયા પૂર્વેજ આઝિમે રામસિહને હાડાજાતિના પ્રધાનનેતાતરિકે સબોધીને તેને પરમ સન્માન આપ્યુ હતુ યુદ્ધ થયા પૂર્વે કોટાના રાજાએ બુધસિહની ઉપર એવા આશયનો પત્ર લખ્યો હતો કે-"તમે શાહઆલમનો પક્ષ છોડી આઝિમનો પક્ષ ગ્રહણ કરો," પરતુ આ પત્ર મળતા બુધસિહે અત્યત ક્રોધિત થઇને તેને પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે-" જે રણક્ષેત્રમા મારા પૂર્વજોએ અસીમ વીરતા પ્રકાશિત કરી આત્મોત્સર્ગ કર્યો છે, તેજ રણભૂમિમા અન્યાયપૂર્વક પાદશાહ શાહઆલમની સામે લડીને મારા કુળને કલકિત કરવાની મારી ઇચ્છા નથી" અતે જાજવના રણક્ષેત્રમા ઉક્ત ઉભય શાહજાદાઓ તથા રાજપૂતરાજાઓ શસ્ત્ર ધારણ કરી એકબીજાની સામે દારુણ સગ્રામ કરવા લાગ્યા

પાદશાહ શાહઆલમની તરફથી બુધસિહ પ્રધાનસેનાપતિતરિકે નિયુક્ત થયા હતા તેમણે આ યુદ્ધમા અતુલનીય સાહસ અને અસીમ શૌર્ય પ્રકાશિત કરી શત્રુઓનો સપૂર્ણ પરાભવ કર્યો શાહઆલમ હવે શત્રુશૂન્ય બની નિર્વિઘ્ને ભારતના સિહાસનપર વિરાજમાન થયા આ યુદ્ધમા ઉભયપક્ષના રાજપૂતોનો ઘણો સહાર થયો કોટાનો અધીશ્વર રામસિહ અને દતિઆનો રાજા દલપતસિહ એ ઉભય આઝિમને ખાતર આ યુદ્ધમા માર્યા ગયા આઝિમ અને તેનો પુત્ર બેદરબખ્ત એ ઉભય પણ આ સમરમા નાશ પામ્યા અને તેમના જીવનની સાથે તેમનો સિહાસનપરનો દાવો પણ વિનષ્ટ થયો

જાજવના યુદ્ધમા હાડાવીર બુધસિહે અસીમ વીરતા પ્રકાશિત કરી હતી, તેથી પાદશાહ બહાદૂરશાહે તેમને રાવરાજાની ઉપાધિ અર્પણ કરી પાદશાહ બહાદૂરશાહ જ્યાસુધી જીવત રહ્યા ત્યા

[1] મિત્રના પુત્રની વિરુદ્ધ શસ્ત્ર ધારણ કરવામા લજ્જા કેવી? રાજપૂતો જેના પક્ષનુ અવલબન કરે છે,તેને માટે પોતાના પુત્રની વિરુદ્ધ પણ શસ્ત્ર ધારણ કરે છે કર્નલ ટૉડે રાજપૂતોનો ઇતિહાસ ઘણી સારી રીતે લખ્યો છે, પરતુ ખેદનો વિષય છે કે તેઓ રાજપૂતજાતિના ધર્મ અને સ્વભાવનો મર્મ સારી રીતે જાણી શક્યા નથી

સુધી તે ઉભયની મિત્રતા અચળ રહી તેમના મૃત્યુ પછી દિલ્હીના સિંહાસનને માટે રાજ્યમા ભારે ગરબડ મચી રહી આ ઉપદ્રવમા ઔરંગઝેબના સમસ્ત પૌત્રો માર્યા ગયા ત્યાર પછી ફર્રુખશિયર દિલ્હીના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયો તેના શાસનકાળમા બારાના બે સૈયદભ્રાતાઓએ અધિકાર પ્રાપ્ત કરી પ્રજા ઉપર ઘોર અત્યાચાર કરી તેમની સંપત્તિ લૂટી લઇ રાજ્યને નષ્ટભ્રષ્ટ કરી દીધુ અંતે ઉક્ત ઉભય સૈયદભ્રાતાઓએ ફર્રુખશીઅરને પદભ્રષ્ટ કરી તેને મારી નાખવાનો પણ પ્રયત્ન કર્યો જે સમયે તેમણે પોતાનો ઉક્ત હેતુ સિદ્ધ કરવાને માટે પ્રપંચજાળનો વિસ્તાર કર્યો તે સમયે બૂદીના મહારાજાએ ઉત્તમ રાજભક્તિ દર્શાવી પાદશાહ ફર્રુખશીઅરની રક્ષા કરવાનો પ્રયત્ન કર્યો હતો આ-થી તેમની સાથે ઉભય સૈયદ ભ્રાતાઓએ દિલ્હીમા ઘોર યુદ્ધ કર્યુ આ ભયકર સમરમા બુધસિંહના કાકા જેતસિંહ તથા બીજા અનેક સામંતોએ પોતાના જીવનનુ બલિદાન આપ્યુ

જાજવની યુદ્ધભૂમિમા બૂદી અને કોટા એ ઉભય દેશોના રાજાઓની વચ્ચે જે શત્રુતા ઉત્પન્ન થઇ તે શત્રુતા ભવિષ્યમા પણ સ્થાયી રહી કોટાના મહારાજા ભીમસિંહે પોતાના પિતાનુ વૈર લેવાને માટે પોતાના મનમા દૃઢ સંકલ્પ કર્યો અને સુસંધિની પ્રતીક્ષા કરવા માડી જ્યારે તેણે ઉભય સૈયદ ભ્રાતાઓને બૂદીના મહારાજાના પરમ શત્રુ બનેલા જોયા ત્યારે તેણે તેમની સાથે મળી જઇ તેમને સંતુષ્ટ કરી બુધસિંહપર વૈર લેવાની તૈયારી કરવા માડી જે સમયે બુધસિંહ રાજધાનીની બહારના મેદાનમા પોતાના અશ્વને શિક્ષણ આપતા હતા તે સમયે કોટાના રાજાએ તે સંધિનો લાભ લઇ બૂદી શ્વરને પકડી તેમને સૈયદભ્રાતાઓના હાથમા સોપી દેવાનો નિશ્ચય કર્યો તેણે મેદાનમા જે સમયે બુધ સિંહને ઘેરી લીધા, તે સમયે જો કે તેમની પાસે ઘણા થોડા સેવકો હતા તોપણ તેમણે પરમ શૌર્ય થી તેમની રક્ષા કરી કોટાના રાજાનો બુધસિંહને હસ્તગત કરવાનો પ્રયત્ન નિષ્ફળ થયો બુધ સિંહ નિર્વિઘ્ને રાજધાની છોડીને ચાલ્યા ગયા તેમણે જ્યારે સૈયદભ્રાતાઓનુ બળ અત્યંત વધી ગયેલુ જોયુ અને ફર્રુખશીઅરની રક્ષાનો કાઇ પણ ઉપાય જ્યારે તેમને દૃષ્ટિગોચર થયો નહિ ત્યારે અંતે નિરુપાયે તેમણે દિલ્હી છોડયુ તેમના ગયા પછી થોડા દિવસમા સૈયદભ્રાતાઓએ ફર્રુખશીઅરને મારી નાખ્યો હવે રાજ્યમા ચોતરફ અશાંતિ પ્રસરી રહી ભારતવર્ષના સર્વ દેશીરાજાઓ સૈયદ ભ્રાતાઓનુ આ ભયકર કૃત્ય જોઇ પોતાની રક્ષા કરવાને માટે પોતપોતાની રાજધાનીમા ચાલ્યા ગયા

હવે અંબરના રાજા જયસિંહે બૂદીના મહારાજા બુધસિંહને પદભ્રષ્ટ કરવાની ચેષ્ટા કરવા માડી બુધસિંહની સાથે અંબરના રાજાને જે શત્રુતા હતી તેનુ કારણ આ હતુ-જયસિંહની એક ભાગની નો દિલ્હીના પાદશાહની સાથે વિવાહ કરવાનો ઠરાવ કરવામા આવ્યો હતો, પરંતુ જાજવના યુદ્ધમા બુધસિંહે અતુલ પરાક્રમ પ્રદર્શિત કરી શત્રુનો સંહાર કર્યો તેથી પાદશાહ તેમનાપર પ્રસન્ન થયો અને તેણે અંબરની રાજકુમારી સાથે સ્વયં વિવાહ ન કરતા બુધસિંહને તે રાજકુમારી અર્પણ કરવાની આજ્ઞા કરી જયસિંહે શીઘ્ર પાદશાહની આજ્ઞાનુસાર બુધસિંહની સાથે પોતાની ભગિનીનુ લગ્ન કરી દીધુ દુર્ભાગ્યવશાત્ જયસિંહની ભગિનીને કાઇ પુત્રપ્રાપ્તિ થઈ નહિ બુધસિંહે મેવાડના સોળ પ્રધાનસામંતોપૈકી બેગૂના સામંત કાનામેઘની કન્યાસાથે વિવાહ કર્યો હતો તેના ગર્ભથી તેને બે પુત્રોની પ્રાપ્તિ થઈ હતી આ સાવકાપુત્રોને જોઈ જયસિંહની ભગિનીના મનમા ઇર્ષ્યાગ્નિ સળગી ઉઠયો બુધસિંહ જ્યારે પરદેશમા વસતા હતા ત્યારે તેણે એવી અફવા ફેલાવી કે હું ગર્ભવતી છુ અને પછી તેણે ગુપ્તરીતે એક બાળકને પોતાની પાસે મંગાવ્યો અને તેને પોતાના પુત્રતરિકે જા-હેર કર્યો જ્યારે રાવ બુધસિંહ પોતાની રાજધાનીમા આવ્યા ત્યારે તે રાણીએ કૃત્રિમપુત્ર તેના હાથમા રમાડવાને માટે મૂકયો બુધસિંહ યથાર્થ વૃત્તાંત જાણી ગયા અને રાણીના આ આચરણથી અત્યંત ક્રોધાયમાન થયા આથી પોતાના ઉભયપુત્રોનુ અનિષ્ટ થવાનો સંભવ જાણી તેમણે આ સમસ્ત વૃત્તાંત જયસિંહપર લખી મોકલ્યુ મહારાજા જયસિંહ આ વૃત્તાંત વાચી અત્યંત ક્રોધિત થયા અને તેમને પોતાની સાવકી ભગિનીપ્રત્યે અત્યંત તિરસ્કાર છૂટયો, પરંતુ તે સ્ત્રી તેમના તિરસ્કારથી કિંચિત્ પણ લજ્જિત થઈ નહિ તેણે ધાર્યુ કે કા તો મારા સ્વામી બુધસિંહ અને મારા ભ્રાતા જયસિંહે મારા સતીત્વપર સંદેહ ધારણ કર્યો છે અથવા તો એમણે એમ માન્યુ છે કે મે છળ કરી અન્યના પુત્રને મારા પુત્રતરિકે ગણાવી પોતાને ઠગ્યા છે એમ ધારી તે તત્કા-

ળ પોતાના ભ્રાતા જયસિંહની કમરમાંથી તલવાર કાઢી તેમનો સંહાર કરવાને તત્પર થઈ ત્યારે જયસિંહે તત્ક્ષણ ત્યાંથી નાસી પોતાના પ્રાણ બચાવ્યા.

બુધસિંહ તથા પોતાની ભગિનીદ્વારા અપમાનિત થવાથી અંબરના મહારાજા જયસિંહે બૂંદીના મહારાજાને પદભ્રષ્ટ કરવાની દૃઢ પ્રતિજ્ઞા કરી. પ્રથમ તેમણે બૂંદીના તાબાના ઈંદ્રગઢના સામંત દેવસિંહને બૂંદીના સિંહાસનપર અભિષિક્ત કરવાનો પ્રસ્તાવ ઉપસ્થિત કર્યો; પરંતુ રાજભક્ત દેવસિંહે બૂંદીના સિંહાસનપર વિરાજમાન થવાની સાફ ના પાડી. ત્યારપછી જયસિંહે કરવરના સામંત સાલિમસિંહને બૂંદીનું સિંહાસન આપવાનો પ્રસ્તાવ કર્યો. સાલિમસિંહ બૂંદીના સિંહાસનપર વિરાજમાન થવાને તૈયાર થયો. આ સાલિમસિંહ કરવરનો સામંત હોવા ઉપરાંત તારાગઢનો સુબો હતો.

અંબરના મહારાજા જયસિંહ બુધસિંહને પદભ્રષ્ટ કરવાને તૈયાર થયા તેમાં તેમનો એક બીજો ઉદ્દેશ પણ હતો. આ સમયે જયસિંહ દિલ્હીના પાદશાહની તરફથી માળવા,અજમેર અને આગ્રાના સુબાતરિકે કામ કરતા હતા. પોતાના ઉચ્ચપદનો લાભ લઇને તેમણે અન્યાન્ય રાજાઓની ઉપર પોતાની પ્રબલ સત્તાનો વિસ્તાર કરી તેમને પોતાને તાબે કરવાનો પ્રયત્ન કર્યો. પોતાનો આ હેતુ સિદ્ધ કરવામાં તેમને મોટી અનુકૂળતા એ હતી કે દિલ્લીના મોગલસમ્રાટના વંશમાં ભયંકર કલહ ચાલતો હતો. આ સુસંધિનો લાભ લઇ જયસિંહે પોતાનો ઉપરોક્ત હેતુ સિદ્ધ કરવાને માટે પ્રયત્ન કરવામાં કિંચિત્ પણ ત્રુટિ કરી નહિ. ફર્રૂખશીઅરનો વધ થયા પછી જયસિંહ પોતાની સેના લઇ પોતાના પાટનગરમાં આવ્યા અને પોતાનો ઉક્ત હેતુ સિદ્ધ કરવાને માટે ભગીરથ પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા.

આ સમયે અંબરરાજ્યનો વિસ્તાર ઘણો થોડો હતો. જયસિંહે સૌથી પ્રથમ પોતાના રાજ્યની સીમાની પાસે જે પ્રદેશો આવેલા હતા તેને હસ્તગત કરવાનો પ્રયત્ન કરવા માંડયો. મોગલપાદશાહની આજ્ઞાથી જે નાના નાના રાજાઓની સેના જયસિંહના હાથનીચે રહેતી હતી, તે સર્વ આ સમયે પણ તેમણે સ્વતંત્રરીતે પોતાના તાબામાં રાખી.

આ સામંતો જયસિંહને ખંડણી પણ આપતા નહોતા અને તેમને પોતાના અધીશ્વર પણ માનતા નહોતા; પરંતુ તેઓ પ્રસંગવશાત્ પોતપોતાની સેના લઇ રણભૂમિમાં જઈ અંબરના મહારાજાના હાથનીચે રહી યુદ્ધ કરતા હતા;પરંતુ શેખાવાટીના સામંતો આ પ્રકારે પણ કદિ અંબરના મહારાજાના હાથનીચે રહી યુદ્ધ કરતા નહોતા. રાજોરના બડગૂજર અને બિયાનાના જાદ્દવ વગેરે સામંતો પૂર્વે સ્વાધીનતાપૂર્વક રહેતા હતા; પરંતુ મોગલોના શાસનના પતનસમયે શત્રુઓના કરાલગ્રાસમાંથી પોતાની રક્ષા કરવાને પોતાને અસમર્થ સમજી તેઓએ અંબરના મહારાજાનો આશ્રય ગ્રહણ કર્યો હતો અને તેમને આવશ્યકતા પડતાં સેનાની સહાય કરવાનો સ્વીકાર કર્યો હતો. આ સામંતોને તેમણે હસ્તગત કર્યા હતા; પરંતુ બૂંદીના અધીશ્વર આવી સરલતાથી હસ્તગત થઇ શકે એમ નહોતું,તેથી તેમણે રાવ બુધસિંહને પદચ્યુત કરી તેમને સ્થાને પોતાની ઇચ્છાને માન આપે એવા માણસને અભિષિક્ત કરવાનો પ્રયત્ન કર્યો.

રાવ બુધસિંહ એક સમયે જયપુરમાં જયસિંહના અતિથિતરિકે ગયા. તેઓ ત્યાં રહેતા હતા તે સમયે જયસિંહે પોતાનો દુષ્ટ હેતુ સિદ્ધ કરવાને માટે પ્રપંચ રચવા માંડયો. સૌથી પહેલાં જયસિંહે રાવ બુધસિંહની સમક્ષ એવો પ્રસ્તાવ કર્યો કેઃ–" જો આપ અંબરરાજ્યમાં રહેશો તો હું આપને તથા આપના સેવકોને માટે પ્રતિદિન પાંચસેં રૂપિયા આપીશ. " આ પ્રસ્તાવ કરવામાં જયસિંહનો શો હેતુ હતો તે રાવ બુધસિંહના કાકા સારીપેઠે સમજી ગયા. તેમના આ કાકા હાલમાં તેમની સાથે જયપુરમાં હતા. તેમણે શીઘ્ર બુધસિંહની બેગૂવાળી રાણીપર એવા આશયનો પત્ર લખ્યો કે તમે તમારા ઉભય પુત્રોને લઇને બેગૂ ચાલ્યાં જાઓ.થોડા દિવસ પછી તેમણે રાવ બુધસિંહના સમસ્ત અનુચરોને અત્યંત ગુપ્તરીતે જયપુરની બહાર એકત્રિત કરીને તેમને પોતાના સ્વામીની સર્વ વિપત્તિઓનું વૃત્તાંત કહી સંભળાવ્યું. વળી તેમણે રાવ બુધસિંહનેપણ ચેતાવી દીધા.પોતાના કાકાની સલાહાનુસાર રાવ બુધસિંહ શીઘ્ર પોતાના ત્રણસેં હાડાસૈનિકોને લઈ જયપુરની બહાર નીકળ્યા. પોતાના ત્રણસેં સૈનિકોની સહાયથી ગમે તેવાં મહાસંકટમાંથી ઉદ્ધાર પામવાની તેમને આશા હતી.તેઓ આ ત્રણસેં સૈનિકોને લઇને બૂંદી તરફ પ્રયાણ કરવા લાગ્યા ખરા; પરંતુ તેઓ પંચોલા નામના સ્થાનમાં

ગયા એટલામા જયપુરના પાચ પ્રધાન સામતોએ જયસિહની આજ્ઞાનુસાર પોતાની સેનાસહિત તેમ નાપર આક્રમણ કર્યું રાવ બુધસિહને શત્રુઓએ ઘેરી લીધા આ વિપત્તિથી રાવ બુધસિહ કિંચિત્ પણ ભયભીત થયા નહિ પોતાના થોડા સૈનિકોસહિત તેમણે અગણિત શત્રુઓની સામે પરમ શૌર્યથી યુદ્ધ કરવા માડયુ હાડારાજપૂતોએ પોતાના પરાક્રમની પરાકાષ્ઠા દર્શાવવામા કિંચિત્ પણ ત્રુટી કરી નહિ હાડાઓએ જયપુરના તાબાના ઇશરદા, સેનાડ, ભાવર વગેરેના પ્રધાનસામતો તથા તેમના હાથનીચેના નિકૃષ્ટશ્રેણીના અનેક સરદારોને મારી નાખ્યા રાવ બુધસિહના પણ ઘણા માણસો માર્યા ગયા આ સામતોના સમાધિમદિરો આજપર્યંત રાવ બુધસિહના પરાક્રમના યશોગાન ગાય છે પરતુ પ્રસ્તુત યુદ્ધમા રાવ બુધસિહના કામ પણ માર્યા ગયા તેમની સેના અસત ધની ગઇ આથી તેઓ શત્રુઓનો વ્યૂહ ભેદીને જવાને બદલે આડમાર્ગે ચાલ્યા અને પહાડીમાર્ગે થઇને નિર્વિઘ્ને બીજી તરફ ચાલ્યા ગયા આ પ્રકારે જયસિહે રાવબુધસિહને નસાડી મૂકીને બૂદીના સિંહાસનપર મારુના સામત દલેલસિહને અભિષિક્ત કર્યો અને તેની સાથે પોતાની પુત્રીનો વિવાહ કર્યો

અમે આગળ જણાવી ચૂકયા છીએ કે કોટાના રાજવશને બૂદીના રાજવશની સાથે ઘોર શત્રુતા હતી જો કે ઉક્ત ઉભય રાજવશોનુ મૂળ એકજ હતુ અને ઉભયની નાડીઓમા એકજ રુધિર વહેતુ હતુ તોપણ તેમની વચ્ચે પ્રબળ વૈરભાવ હોવાથી તેઓ એકબીજાનો નાશ કરવાને હમેશા તત્પર રહેતા હતા કોટાના રાજાએ આ સમયે બૂદીના રાવ બુધસિહને મહાવિપત્તિથી ગ્રસ્ત થયેલા જોઇ પરમ આનદિત થઈ મારવાડના અધીશ્વર અજિતસિહ અને સૈયદભ્રાતાઓની સાથે દૃઢ મિત્રતા કરી અને તેમની સહાયથી હાડૌતીદેશમા પોતાની સત્તાનો વિસ્તાર કરવા માડયો આ સમયે તેણે નિર્ભયતાપૂર્વક ચબલનદીને પોતાના રાજ્યમા આવેલી ગણી તે નદીના પૂર્વતટપરના બૂદીરાજ્યના પ્રાતો પોતાના અધિકારમા લઈ લીધા

આ પ્રકારે રાવ બુધસિહને ચોતરફથી શત્રુઓએ ઘેરી લીધા આ મહાવિપત્તિમા પડયા છતા પણ તેઓ કિંચિત્ પણ હતાશ થયા નહિ તેઓ પોતાના સ્વાભાવિક પરાક્રમથી પોતાના રાજ્યપર પુન પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા તેમણે અનેક યુદ્ધો ઉપસ્થિત કર્યા અને તેમા તેમના પક્ષના અસખ્ય હાડાઓ માર્યા ગયા પરતુ અભાગી બુધસિહનો મનોરથ કોઈપણ પ્રકારે સિદ્ધ થયો નહિ અતે તેઓ પદભ્રષ્ટ સ્થિતિમા મરણ પામ્યા રાવ બુધસિહને બે પુત્રો હતા મોટાનુ નામ ઉમેદસિહ અને નાનાનુ દીપસિહ હતુ

રાવ બુધસિહનો પરલોકવાસ થયા પછી તેમના ઉભય કુમારો પણ મહાવિપત્તિમા પડયા તેમના મહાનશત્રુ અબરના રાજા જયસિહની ભલામણથી મેવાડના મહારાણાએ બેગૂની જાગીર ખાલસા કરી ઉમેદસિહ અને દીપસિહને બેગૂમાથી હાકી કાઢયા નિસહાય અને આશ્રયહીન રાજકુમારો પોતાના પિતાના કેટલાક વિશ્વાસુ સેવકોને લઇને પુચેલ નામના દુર્ગમ પ્રદેશમા ચાલ્યા ગયા થોડા દિવસ પછી કોટાના રાજા ભીમસિહનુ મૃત્યુ થતા તેના સિહાસનપર દુર્જનસાલ અભિષિક્ત થયા અનાથ ઉમેદસિહ અને દીપસિહે અતે કોટાના રાજા દુર્જનસાલની નિકટ જઈ તેમને સહાયને માટે પ્રાર્થના કરી• મહારાજા દુર્જનસાલ પરમ ઉદાર અને દયાળુ હતા તેમણે જૂનો વૈરભાવ ભૂલી જઈ ઉમેદસિહ અને દીપસિહને સકટમાથી વિમુક્ત કર્યા અને તેઓ તેમને બૂદીનુ સિહાસન પુન અપાવવાને પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા

अध्याय ४ थो

ઉમેદસિંહે જયપુરની સેનાનો કરેલો પરાજય-ડબલાના નામના સ્થાનમાં થયેલું યુદ્ધ-ઉમેદસિંહનો પરાજય અને પલાયન-તેમની ઘોડીનું મૃત્યુ-ચંબલના ધ્વંસાવશેષમાં તેમણે ગ્રહણ કરેલો આશ્રય-ઉમેદસિંહનું બુંદી જીતવું-બુંદીમાંથી તેમણે કરેલું પલાયન-તેમની સાવકીમાતાએ તેમની સાથે કરેલો મેળાપ-તેમની સાવકીમાતાએ હોલ્કરની પાસે માગેલી સહાય-હોલ્કરે ઉમેદસિંહને બુંદીના સિંહાસનપર અભિષિક્ત કરવાની કરેલી પ્રતિજ્ઞા- યુદ્ધની તૈયારી-જયપુરના રાજાએ ઉમેદસિંહનો બુંદીના મહારાજાતરિકે કરેલો સ્વીકાર-ઉમેદસિંહને બુંદીના રાજ્યની થયેલી પ્રાપ્તિ-મહારાષ્ટ્રીઓએ કરેલો અત્યાચાર-ઇંદ્રગઢના કૃતઘ્ન સામંતોનો કરેલો નાશ-ઉમેદસિંહે રાજ્યનો કરેલો પરિત્યાગ--અજિતસિંહનો અભિષેક-પોતાના પિતામહ ઉમેદસિંહપ્રતિ વિષ્ણુસિંહે પ્રકટ કરેલો અવિશ્વાસ-હાડોતીરાજ્ય છોડીને અંગ્રેજસેનાનું નાસી જવું-ઉમેદસિંહે તે સેનાને કરેલી સહાય-ઉમેદસિંહનું મૃત્યુ-બુંદીના મહારાજાની સાથે બ્રિટિશસરકારે કરેલો સંધિ-સંધિપત્ર-વિષ્ણુસિંહપ્રતિ બ્રિટિશસરકારે દર્શાવેલી કૃપા-વિષ્ણુસિંહનું મૃત્યુ-તેમના ચરિત્રની સમાલોચના-રાવરાજા રામસિંહનો અભિષેક.

વત ૧૮૦૦ (ઇ૦ સ૦ ૧૭૪૪) માં જ્યારે ઉમેદસિંહના પિતાના શત્રુ રાજા જયસિંહનું મૃત્યુ થયું, તે સમયે ઉમેદસિંહની વય કેવલ તેર વર્ષની હતી. જ્યારે ઉમેદસિંહે જયસિંહના મૃત્યુના સમાચાર સાંભળ્યા, ત્યારે ઉપર જણાવ્યા પ્રમાણે તેમની વય ઘણી નાની હતી, તોપણ તેઓ અસીમ સાહસપૂર્વક પોતાની જાતિના થોડા સેવકોને પોતાની સાથે લઈ બહાર પડયા. તેમણે પ્રથમ પાટણ અને ગેનોલી એ ઉભય દેશોપર આક્રમણ કર્યું અને તેનાપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો. જ્યારે સમસ્ત હાડોતીદેશમા એવી અફવા પ્રચલિત થઇ કે બુંદીના સ્વર્ગસ્થ રાજા બુધસિંહના પુત્ર ઉમેદસિંહ પોતાના પિતાનુ સિંહાસન હસ્તગત કરવાને માટે બહાર પડયા છે, ત્યારે હાડારાજપૂતોના ગાડા ને ગાડાં ઉમેદસિંહની પતાકાનીચે એકત્રિત થવા લાગ્યાં. કોટાના ઉદાર અધીશ્વર દુર્જનસાલે જ્યારે એવા સમાચાર સાંભળ્યા કે તેર વર્ષનો બાળક ઉમેદસિંહ પરમ વીરતાપૂર્વક પોતાનું સિંહાસન પ્રાપ્ત કરવાને માટે પ્રયાસ કરે છે, ત્યારે તેમણે પરમ આનંદિત થઇ શીઘ્ર પોતાની સેના તેને સહાય કરવાને માટે મોકલી આપી.

જયસિંહનું મૃત્યુ થયા પછી રાજા ઇશ્વરીસિંહ જયપુરના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયો; તે પણ પોતાના પિતાનીજ રાજનીતિનું અવલંબન કરતો હતો તેણે હાડાજાતિની મોટી શાખાની પેઠે તેની નાની શાખાને પણ પોતાના અધિકારમા લેવાનો સંકલ્પ કર્યો, પરંતુ કોટાના મહારાજા દુર્જનસાલ ઇશ્વરીસિંહની આ અભિલાષાપ્રત્યે ઘૃણા દર્શાવી ઉમેદસિંહને સહાય કરવાને પ્રવૃત્ત થયા. આથી કોપિત થઇ ઇશ્વરીસિંહે કોટાના મહારાજાની સામે યુદ્ધ કરવાનો વિચાર કરી શીઘ્ર તેમનાપર આક્રમણ કર્યું. આ આક્રમણનુ પરિણામ શું આવ્યું તે અત્રે જણાવવાની આવશ્યકતા નથી. કોટાના ઇતિહાસમાં તેનો ઉલ્લેખ કરવામા આવશે.

કોટાથી પાછા ફર્યા પછી ઇશ્વરીસિંહે બૂંદલોહારી નામના સ્થાનમા જ્યાં ઉમેદસિંહ હતા, ત્યાં

નાનકપથીઓનુ એક દલ મોકલી આપ્યુ આ પહાડી સ્થાનમા જગલી મીનાલોકો વસતા હતા જો કે હાડાલોકોએ આ લોકોની સ્વાધીનતા હરી લીધી હતી, તથાપિ તેમણે હાડારાજાઓપર અનેક ઉપકાર કર્યા હતા બાળક ઉમેદસિહની શોચનીય દશા જોઇ મીનાલોકોનુ હૃદય તેમનાપ્રતિ આકર્પિત થયુ અને તેઓ તેમને સહાય કરવાને તત્પર થયા તેમને સહાય કરવાને માટે પાચ હજાર ધનુષધારી મીનાઓ એકત્રિત થયા વીરબાળક ઉમેદસિહે આ મીનાઓની સહાય પ્રાપ્ત કરી વિચોરી નામના સ્થાનમા શત્રુઓની સામે યુદ્ધ કર્યુ મીનાલોકો પ્રબળ પરાક્રમપૂર્વક શત્રુઓની ઉપર આક્રમણ કરી તેમની છાવણી લૂટવા લાગ્યા અને મહાવીર ઉમેદસિહ હાથમા નગ્ન તલવાર ગ્રહણ કરી જયપુરની સેનાપર આક્રમણ કરી તેનો સહાર કરવા લાગ્યા આ સમયે શત્રુપક્ષના અગણિત સૈનિકો માર્યા ગયા અતે જયપુરની શેષસેના વીરબાલક ઉમેદસિહદ્વારા પરાસ્ત થઈ રણભૂમિ છોડી પલાયન કરી ગઈ

જયપુરના મહારાજાએ જ્યારે ઉમેદસિહદ્વારા પોતાની સેનાનો પરાભવ થયાની વાત સાભળી ત્યારે તેમનો સપૂર્ણ પરાભવ કરવાને માટે તેણે નારાયણદાસ ખત્રીને સેનાપતિતરિકે નિયુક્ત કરી તેના હાથનીચે અઢાર હજાર સૈનિકોને મોકલ્યા વિચોરીના સમરમા વિજય પ્રાપ્ત થવાથી ઉમેદસિહને ભવિષ્યમા પોતાનુ સિહાસન પ્રાપ્ત થવાની સપૂર્ણ ખાત્રી થઈ અત્યારસુધી જે સામતોએ તેમને સહાય કરી નહોતી, તેઓ પણ હવે આવીને તેમની વિજયપતાકાનીચે એકત્રિત થવા લાગ્યા ઉમેદસિહ પોતાના પિતાનું સિહાસન પ્રાપ્ત કરવાને માટે એટલા આતુર બની ગયા હતા કે તેમણે તે કાર્ય સિદ્ધ કરવાને માટે પ્રાણસુદ્ધા અર્પણ કરવાની પ્રતિજ્ઞા કરી હતી જયપુરના મહારાજાની સેનાએ ડબલાના નામના સ્થાનમા છાવણી નાખી યુદ્ધ કર્યાં પૂર્વે ઉમેદસિહ આશાપુરીમાતાના મદિરમા ગયા અને તેમનીપરમ શ્રદ્ધાથી પૂજા તથા પ્રાર્થનાકરીને પાછા આ યા તેમણે આશાપુરી માતાના મદિરમાથી પાછા ફરતી વખત પ્રતિજ્ઞા કરી કે – કા તો હુ બૂદીના સિહાસનપર મારો અધિકાર સ્થાપિત કરીશ કે કા તો પ્રાણાર્પણ કરીશ ’

અસીમ સાહસિક હાડાસેનાએ પણ ઉમેદસિહની પેઠે પ્રતિજ્ઞા કરી કે કા તો રણમા વિજય પ્રાપ્ત કરીશુ કે કા તો આત્મોત્સર્ગ કરીશુ દિલ્હીના પાદશાહ જહાગીરે બૂદીના અધીશ્વર રાવ રતનસિહને જે રાજપતાકા આપી હતી તે પતાકા લઇને ઉમેદસિહ આ સમયે રણભૂમિમા ગયા એકત્રિત થયેના હાડાઓ ડબલાનાની નિકટ ગયા કે તરતજ તેમણે પોતાના શત્રુઓને પોતાનાપર આક્રમણ કરતા જોયા વીરશ્રેષ્ઠ ઉમેદસિહ શત્રુઓની પ્રચડ સેના જોઇ કિંચિત્ પણ ભયભીત થયા નહિ તેઓ પોતાની સેનાનો વ્યૂહ ચક્રાકારમા ગોઠવી શત્રુસેનાના વ્યૂહને ભેદવાને આગળ ચાલ્યા શીઘ્ર ઉભયસેના સામસામે થઇ હાડાઓએ પ્રબલ સાહસથી જયપુરની સેનાપર આક્રમણ કરી તેને છિન્નભિન્ન કરી નાખી પરતુ થોડી વાર પછી શત્રુઓ પુન એકત્રિત થયા અને ઉમેદસિહની સેનાપર ભયકર ગોળાઓની વૃષ્ટિ કરવા લાગ્યા પણ હાડાઓએ આ ગોળાની વૃષ્ટિપર કિંચિત્ પણ ધ્યાન નહિ આપતા હાથમા નગ્ન તલવાર લઇ શત્રુઓપર ભીષણ આક્રમણ કર્યું અને તેમના વ્યૂહને પુન ભેદી નાખ્યો હાડાસેના માત્ર તલવારથીજ યુદ્ધ કરતી હતી અને શત્રુઓ ગોળાની વૃષ્ટિ કરતા હતા તેથી હાડાઓની અધિક હાનિ થઈ પ્રથમ આક્રમણમા ઉમેદસિહના મામા પૃથ્વીસિહ માર્યા ગયા તેમની પછી મોટરાના સામત મર્જાદસિહ મરણ પામ્યા તેઓ જયપુરની સેનાના સેનાપતિ નારાયણદાસનો શિરચ્છેદ કરવાનો પ્રયત્ન કરતી વખત મરણ પામ્યા હતા તે પછી સારનના સામત પ્રાગસિહ અને અન્યાન્ય નીચી શ્રેણીના સામતો મૃત્યુ પામ્યા પોતાના પ્રધાન પ્રધાન વીરો માર્યાં ગયા તે છતા પણ મહાવીર ઉમેદસિહ હતાશ થયા નહિ તેઓ કિંચિત્ પણ ભયભીત થયા વિના અતુલ બલવિક્રમ પ્રકાશિત કરી શત્રુઓનો સહાર કરવા લાગ્યા પરતુ અતે દુર્ભાગ્યવશાત્ ઉમેદસિહની ઘોડી ભયકર રીતે ઘાયલ થઇ તેના અગમાથી રુધિરની ધારા છુટવા લાગી આ યુદ્ધમા ઉમેદસિહે મહાન પરાક્રમ પ્રદર્શિત કર્યું હતુ તોપણ શત્રુપક્ષની સેના અધિક હોવાથી તેમનો પરાજય થયો અને તેઓ શત્રુના હાથમા સપડાવાની અણીપર આવી પહોચ્યા તેમના સામતોએ તેમને સલાહ આપી કે –“જો આપ જીવત રહેશો તો કોઇ ને કોઇ સમયે બૂદીપર અધિકાર સ્થાપિત કરશો, પરતુ જો આપ રણ

ભૂમિમા પ્રાણાર્પણ કરશો તો તે સર્વ આશા લુપ્ત થશે, માટે આપ યુદ્ધ કરવુ છોડી દો"

વીરશ્રેષ્ઠ ઉમેદસિહ અત્યત શોકાકુલ અને દુખિત થઇ શીઘ્ર રણક્ષત્રનો ત્યાગ કરી હતાશ થઈ પોતાની શેષ સેનાસહિત સત્વાની નામના ઘાટમા આવ્યા ઇન્દ્રગઢ અતિ નિકટ હતો, તેથી તેઓ ઘાયલ થયેની ઘોડીપરથી નીચે ઉતરી પડયા તેઓ જેવા તેનાપરથી નીચે ઉતર્યા કે તરતજ તે ઘોડીએ પોતાના પ્રાણત્યાગ કર્યા પોતાની પ્રિય ઘોડીનુ મૃત્યુ થયેલુ જોઇ વીરશ્રેષ્ઠ ઉમેદસિહનુ હૃદય શોકથી પરિપૂર્ણ થઇ ગયુ તેઓ તેની પાસે બેસી રોદન કરવા લાગ્યા આ ઘોડીનુ નામ હુંજા હતુ. તે ઇરાનદેશની હતી અને દિલ્હીના પાદશાહે ઉમેદસિહના પિતા બુધસિહને તે ઉપહારમા આપી હતી બુધસિહે આ ઘોડીપર આરૂઢ થઈ અનેક યુદ્ધોમા વિજય પ્રાપ્ત કર્યો હતો આવી ઉત્તમ ઘોડીનુ મરણ થતા ઉમેદસિહે શોક કર્યો તે શુ આશ્ચર્યની વાત છે? પાછળથી ઉમેદસિહને જ્યારે બૂદીનુ રાજ્ય પ્રાપ્ત થયુ ત્યારે તેમણે આ ઘોડીની એક સુદર પાષાણમૂર્તિ નિર્માણ કરાવી તેને બૂદીના ચોકમા સ્થાપિત કરી હતી પ્રત્યેક હાડાવીર આ મૂર્તિને ઉચ્ચ સન્માન આપે છે[1]

અત્યત દુખિત થઇ ઉમેદસિહ ઇંદ્રગઢમા ગયા આ ઇંદ્રગઢના સામત બૂદીરાજ્યના પ્રધાન સામત ગણાતા હતા તેઓ ઉમેદસિહના પિતાના તાબાના સામત હતા,પરતુ પાછળથી તેઓ રાજભક્તિના મસ્તકપર પ્રહાર કરીને અમરના રાજાને તાબે થઇ ગયા જ્યારે ઉમેદસિહ તેમની નિકટ ગયા ત્યારે તેમના પ્રતિ તેમણે કિંચિત્ પણ સન્માન દર્શાવ્યુ નહિ ઉમેદસિહે તેમની પાસે ઘોડો માગ્યો, પરતુ તે પણ તેમણે આપ્યો નહિ અને તેમને શીઘ્ર ઇંદ્રગઢ છોડી જવાને માટે કહ્યુ ઉમેદસિહ ઇંદ્રગઢના અધિપતિના આવા આચરણથી અત્યત દુખિત અને ક્રોધિત થયા અને તેમણે ત્યાનુ જલ સુદ્ધા પ્રાશન કર્યા વિના કરવાન તરફ ચાલવા માડયુ આ પ્રદેશના અધિપતિ ઇંદ્રગઢના સામતના જેવા કૃતઘ્ની નહોતા તેમણે ઉમેદસિહના આગમનના સમાચાર સાભળી પરમ સતુષ્ટ થઇ તેમનુ માનસહિત સ્વાગત કર્યુ અને તેઓ તેમને એક ઘોડો આપી પોતાની શક્તિઅનુસાર તેમને સહાય કરવાને તત્પર થયા આ સમયે તેમણે શત્રુઓની સામે યુદ્ધ કરવુ અશક્ય ધારી પોતાના વિશ્વાસુ હાડાવીરોને વિદાય આપી કહ્યુ કે "હાલ આપ પોતપોતાના સ્થાનપર જાઓ પુન-જ્યારે પ્રસગ આવશે ત્યારે હુ આપની સહાયતા ગ્રહણ કરીશ" આ પ્રકારે પોતાના સર્વ માણસોને વિદાય કરી ઉમેદસિહ ચબલનદીના તટપર આવેલા રામપુરા નામના સ્થાનમા જઇ ત્યાના પ્રાચીન વિધ્વસ્ત મહાલયમા રહેવા લાગ્યા

પરતુ તેજસ્વી વીર ઉમેદસિહને ઉક્ત સ્થાનમા ઝાઝા દિવસ રહેવુ પડયુ નહિ કોટાના ઉદાર મહારાજા દુર્જનસાલે આ સમયે તેમને ઘણી મદદ કરી વળી હાડૌતીના એક ઉચ્ચ શ્રેણીના કવિએ પણ વીરબાળક ઉમેદસિહના અદ્ભુત પરાક્રમ અને સાહસથી મોહિત થઇ તેમને બૂદીનુ સિહાસન અપાવવાને માટે ઘણો પરિશ્રમ કર્યો ઉક્ત રાજપૂતકવિ કેવલ લેખિનીનોજ ઉપયોગ કરી જાણતો નહોતો પરતુ તે સમશેરનો પણ સારી રીતે ઉપયોગ કરી શકતો હતો એક તરફથી તે લેખિનીનો ઉપયોગ કરી મહાવીર ઉમેદસિહની અદ્ભુત વીરતાના કાવ્યો રચી હાડાજાતિને ઉત્તેજિત કરતો હતો અને બીજી તરફથી તે સ્વય પોતાના હાથમા સમશેર ગ્રહણ કરી યુદ્ધભૂમિમા ઉતરી ઉમેદસિહના સૌભાગ્યનો માર્ગ સરલ કરતો હતો કોટાના મહારાજાએ આ કવિને પોતાની સેનાનો સેનાપતિ બનાવી શીઘ્ર તેને બૂદી જીતવાને માટે મોકલી આપ્યો પરમ તેજસ્વી ઉમેદસિહે પુન પોતાના ભાગ્યની પરીક્ષા કરવા માટે પોતાના માણસો તથા કોટાની સેનાને લઇ બૂદીપર આક્રમણ કર્યુ

વારવાર તોપના ગોળા પડવાથી બૂદીની દિવાલો વિધ્વસ્ત થઇ ગઈ હતી, તેથી દેશદ્રોહી અને રાજદ્રોહી દલેલસિહ કે જેને જયસિહે બૂદીના સિહાસનપર અભિષિક્ત કર્યો હતો તે ઉમેદસિહના આગમનના સમાચાર સાભળી શીઘ્ર તેમની ગતિ રોકવાને માટે નગરની બહાર નીકળ્યો પરતુ તે કોઈ પણ પ્રકારે સફળમનોરથ થઈ શકયો નહિ વીરશ્રેષ્ઠ ઉમેદસિહે ઘણી સરલતાથી બૂદીનગરપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો દલેલસિહ પોતાની રક્ષા કરવાને માટે બૂદીના પ્રધાન કિલ્લા

[1] કર્નલ ટૉડ લખે છે કે મે ઉક્ત મૂર્તિના દર્શન કરી તેને પ્રણામ કર્યા હતા જો હુ હાડાઓમા [illegible] કરતો હોત તો પ્રત્યેક રણોત્સવમા મે તે મૂર્તિના ગળામા હાર પહેરાવ્યો હોત

તારાગઢમાં ચાલ્યો ગયો ઉમેદસિંહે શીઘ્ર તારાગઢને ઘેરી લીધો જે વીરકવિએ ઉમેદસિંહને ઘણી સહાયતા કરી હતી, તે કવિ પોતાનીજ જાતિના એક વિશ્વાસઘાતી મનુષ્યના હાથથી આ સમયે માર્યો ગયો તેના મસ્તકપર એક સફેદ ચાદર ઓઢાડી તેના મૃત્યુના સમચાર ગુપ્ત રાખવામા આવ્યા અંતે ઉમેદસિંહે ભીષણ પરાક્રમથી તે કિલ્લાપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો દલેલસિંહ ભયભીત થઇ કિલ્લો છોડીને નાસી ગયો હવે ઉમેદસિંહ પોતાના પિતાના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા

દલેલસિંહે નાસીને શીઘ્ર જયપુરમા જઇ ઇશ્વરીસિંહને પોતાના પરાજયના વર્તમાન કહી સંભળાવ્યા જયપુરનો રાજા આ વર્તમાન સાભળી અસત ક્રોધિત થયો અને તેણે વિખ્યાત વીરશ્રેષ્ઠ કેશવદાસ ખત્રીને એક સેના આપી શીઘ્ર બૂદીપર અધિકાર સ્થાપિત કરવાને મોકલ્યો ઉમેદસિંહને બૂદીની વિધ્વસ્ત થઈ ગયેલી દિવાલોની મરામત કરાવવાનો પણ અવકાશ મળ્યો નહિ, એટલામા તેમણે અબરની સેનાના આગમનના સમાચાર સાભળી યુદ્ધને માટે તૈયારી કરી તેમને અવકાશ નહિ મળવાથી તેઓ યુદ્ધની સારી તૈયારી કરી શક્યા નહિ, તેથી અબરની શિક્ષિત સેના ઘણી સરલતાથી વિજય પ્રાપ્ત કરી શકી જો કે અબરની રાજપતાકા બૂદીના શિખરપર ફરકવા લાગી ખરી પરંતુ જ્યારે દલેલસિંહને ત્યાના રાજસિંહાસનપર અભિષિક્ત કરવાનો પ્રસ્તાવ ઉપસ્થિત થયો ત્યારે તે આગલુ દુખ સભારી તેપર બેસવાને કબૂલ થયો નહિ

ઉમેદસિંહ પુન દુર્ભાગ્યરૂપી સમુદ્રમા નિમગ્ન થયા તેમણે પોતાના પિતાના સિંહાસનપર પુન પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરવાને માટે મારવાડ અને મેવાડના મહારાજાપાસે સહાય માગી, પરતુ કોઇએ પણ તેમને સહાય આપી નહિ અંતે નિરુપાય બની તેઓ પોતાની સાથે જે થોડા વિશ્વાસુ સેવકો રહ્યા હતા તેમનીજ સહાયથી પોતાના શત્રુઓનુ અનિષ્ટ કરવાને પ્રવૃત્ત થયા તેઓ બૂદીરાજ્યના વિનોદિયા નામના ગામમા ગયા ત્યારે તેમને સર્વ વિપત્તિઓના મૂળરૂપ તેમની સાવકી માતાનો મેળાપ થયો આ ગામમા જયસિંહની ભગિની નિવાસ કરતી હતી તેણે પોતાના દોષથી પોતાના સ્વામી અને સાવકાપુત્રોને મહાવિપત્તિમા નાખ્યા હતા, તેથી તે હવે મનમા પુષ્કળ અનુતાપ કરતી વિનોદિયા નામના ગામમા રહી પોતાનો સમય વ્યતીત કરતી હતી ઉમેદસિંહ [*] પોતાની સાવકીમાતા આ ગામમા નિવાસ કરે છે,એવા સમાચાર સાભળી શીઘ્ર તેને મળવાને ગયા તેમણે પોતાની સાવકી માતાનીપાસે જઈ તેની ચરણવંદના કરી ઉમેદસિંહને આવી શોચનીય દશામા જોઈ મહારાણીના શોકનો પાર રહ્યો નહિ તેણે દીર્ઘકાળ સુધી અનુતાપ કરીને એવો નિશ્ચય કર્યો હતો કે જે પ્રકારે મારાદ્વારા બૂદીના રાજાનુ અનિષ્ટ થયુ છે તેજ પ્રકારે તેનુ કલ્યાણ કરવાને માટે પણ હુ મારી સર્વ શક્તિનો ઉપયોગ કરીશ તેણે ઘણીવાર સુધી ઉમેદસિંહની સાથે વાર્તાલાપ કરીને અંતે તેમને એવી સલાહ આપી કે –" તમે દક્ષિણમા જઈ મહારાષ્ટ્રીયલોકોની સહાય માગો હુ પણ તમારી સાથે આવુ છુ આવો નિર્ણય કરીને ઉભય દક્ષિણ તરફ ચાલ્યા થોડા દિવસમા તેઓ મલ્હારરાવ હોલ્કરની છાવણીમા જઈ પહોચ્યા હોલ્કર જાતનો ભરવાડ હતો પોતાના સાવકાપુત્રના હિતને અર્થે જયસિંહની ભગિનીએ તેની સાથે બધુભગિનીનો સબધ જોડ્યો

જો કે મલ્હારરાવહોલ્કરે નીચ કુળમા જન્મ લીધો હતો,તથાપિ તેનામા ઉચ્ચ કુળમા ઉત્પન્ન થયેલા માણસના જેવા ગુણ હતા તે રાણીના પ્રસ્તાવનો સ્વીકાર કરી બૂદીનુ રાજ્ય ઉમેદસિંહને અપાવવાને તત્પર થયો રાણી પ્રથમ તેને જયપુરમા લઈ ગઇ આમ કરવામા તેનો હેતુ અબરના મહારાજા ઇશ્વરીસિંહને પરાસ્ત કરવાનો હતો, કારણકે ઇશ્વરીસિંહને પરાસ્ત કરવાથી શીઘ્ર બૂદી હસ્તગત થવાનો સભવ હતો અબરનો રાજા ઇશ્વરીસિંહ હોલ્કરના આગમનના સમાચાર સાભળી યુદ્ધ કરવાને માટે પોતાની રાજધાની છોડીને તેની સામે ચાલ્યો આ સમયપૂર્વે તેણે પોતાના મત્રી કેશવદાસની હત્યા કરી હતી કેશવદાસને હરસહાય અને ગુરુસહાય નામના બે પુત્રો હતા તેઓ સદા ઇશ્વરીસિંહપર પોતાના પિતાના મૃત્યુનુ વૈર લેવાનો પ્રયત્ન કરતા હતા આ સુસધિનો લાભ લઇ તેમણે ઇશ્વરીસિંહનુ અનિષ્ટ કરવાને માટે તેને વિપરીત સલાહ આપી કે –"હોલ્કરનુ સૈન્ય ઘણુ થોડુ છે, માટે જો આપ તેની સામે યુદ્ધ કરશો તો અવશ્ય તેનો પરાભવ થશે વાસ્તવમા મહારાષ્ટ્રીયસેના નાની નહોતી;

પરતુ ઈશ્વરીસિંહને વિપત્તિમા નાખવાને માટેજ હરસહાય અને ગુરુસહાયે તેને નાની ખતાવી હતી ઈશ્વરીસિંહ ઉક્ત ઉભય ભ્રાતાઓના વચનપર વિશ્વાસ રાખીને અબરના તાબાના બગરૂ નામના સ્થાનમા ગયા ત્યારે તેમને ખબર પડી કે ખરેખર મને ઠગવામા આવ્યો છે આ સબધે ઉલ્લેખ કરતા એક હાડાકવિએ જણાવ્યુ છે કે —

મત્રી મોટો મારિયો, ખતરી કેશોદાસ, જબહી છોડી ઇશરી, રાજ કરનકી આશ

અર્થાત્ ઈશ્વરીસિંહે જે દિવસે મત્રી કેશવદાસના પ્રાણનો નાશ કર્યો, તેજ દિવસે તેમણે રાજ્ય કરવાની સપૂર્ણ આશા છોડી દીધી હતી

ઈશ્વરીસિંહ ઘણી નાની સેના લઇને હોલ્કરની સામે યુદ્ધ કરવાને ગયો હતો જ્યારે તેણે શત્રુની પ્રચડ સેના જોઈ ત્યારે તેણે યુદ્ધમા વિજય મેળવવો અશક્ય ધારી બગરૂના કિલ્લામા આશ્રય લીધો મહારાષ્ટ્રીયનેતા મલ્હારરાવહોલ્કરે શીઘ્ર બગરૂનો કિલ્લો ઘેરી લીધો ઈશ્વરીસિંહ દશ દિવસપર્યંત બગરૂના કિલ્લામા રહ્યો અને તે હતાશ થઈ શત્રુની સાથે સધિ કરવાને તૈયાર થયો મલ્હારરાવના પ્રસ્તાવથી ઈશ્વરીસિંહે પોતાનો અને પોતાના ઉત્તરાધિકારીઓનો સપૂર્ણ અધિકાર બૂદીરાજ્યપરથી ઉઠાવી લીધો અને તે ઉમેદસિંહને અર્પણ કર્યો ઉક્ત શરત કરવાથીજ તેનો છૂટકો થયો નહિ, પરતુ તેને તેજ સ્થળે ઉમેદસિંહને બૂદીના અધીશ્વરતરીકે સ્વીકારવા પડયા હોલ્કર શીઘ્ર ઉમેદસિંહને લઈને બૂદીમા જઈ પહોચ્યો તેણે તત્કાળ બૂદીનુ સિંહાસન ઉમેદસિંહને અર્પણ કર્યું ઉમેદસિંહનો ભારે ધામધૂમસહિત અભિષેક કરવામા આવ્યો આ અભિષેકના ઉત્સવપ્રસગે રાવરાજા ઉમેદસિંહને એવા વર્તમાન પ્રાપ્ત થયા કે ઇશ્વરીસિંહને મહા અપમાનથી આત્મઘૃણા ઉત્પન્ન થઇ અને તેથી તેણે વિષપાન કરી આત્મહત્યા કરી છે

ઉમેદસિંહ ચૌદ વર્ષપર્યંત વને વન અને પર્વતે પર્વત ભ્રમણ કરીને અનેક કષ્ટો સહન કર્યા પછી સવત ૧૮૦૫ (ઈ૦ સ૦ ૧૭૪૯) મા પોતાના પિતાના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા હોલ્કરે તેમને જે સહાય કરી હતી તેના પુરસ્કારમા તેમણે તેને ચબલનદીના તટપર આવેલો પાટણપ્રદેશ અર્પણ કર્યો ૧

બૂદીનુ રાજ્ય ચૌદ વર્ષપર્યંત અન્ય માણસના અધિકારમા રહ્યુ તે અરસામા તે નષ્ટભ્રષ્ટ થઇ ગયુ હતુ આ દીર્ઘકાળમા દલેલસિંહે કેવલ એટલુ સત્કાર્ય કર્યું કે તેણે રાજમહાલય અને તારાગઢના કિલ્લાની ચારે તરફ દિવાલો બધાવી ઉમેદસિંહે પોતાના પિતાના સિંહાસનપર વિરાજમાન થઇને સૌથી પ્રથમ રાજ્યની શ્રીવૃદ્ધિ અને પ્રજાનુ કલ્યાણ કરવાપ્રત્યે લક્ષ્ય આપ્યુ પરંતુ મહારાષ્ટ્રીઓના ભીષણ અત્યાચારથી તેમનો તે ઉદ્યોગ સફળ થયો નહિ જે મહારાષ્ટ્રીઓની સહાયથી તેમણે પોતાના પિતાનુ સિંહાસન પ્રાપ્ત કર્યું હતુ, તેઓ આ સમયે સમસ્ત રાજસ્થાનમા ભયકર અત્યાચાર કરતા હતા રાજપૂતોમા માહોમાહેનો કલહ પ્રબળ થયેલો હોવાથી મહારાષ્ટ્રીઓ ઘણા ફાવી ગયા હતા તેજ કારણથી તેઓ અત્યત સરલતાથી પોતાની પ્રભુતાનો વિસ્તાર કરવાને સમર્થ થયા હતા મહારાષ્ટ્રીઓના અત્યાચારથી સમસ્ત રાજસ્થાનમા બૂદીના રાજ્યને સૌથી વિશેષ હાનિ થઇ જો વીરશ્રેષ્ઠ ઉમેદસિંહ પોતાના જીવનપર્યંત પોતાના સ્વાભાવિક સાહસ અને પરાક્રમથી બૂદીરાજ્યનુ શાસન કરત, જો તેઓ પોતાની ઇચ્છાથી અકાળે રાજ્યશાસનનો ભાર છોડી ન દેત તો મહારાષ્ટ્રીઓ હાડાઓનુ આટલુ બધુ અનિષ્ટ કદિ પણ કરી શકત નહિ

કર્નલ ટૉડ લખે છે કે—"ઉમેદસિંહ મૂળથીજ ધાર્મિક વૃત્તિના હતા, પરતુ તેમના હાથથી એક દુષ્કાર્ય થયુ તેથી તેમના નિર્મલ ચરિત્રમા એક કલક લાગી ગયુ જો તેમને આ કલક લાગ્યુ ન હોત તો તેઓ રાજપૂતજાતિના ઇતિહાસમા સર્વોત્તમ વીર ગણાત" પરતુ કર્નલ ટૉડના આ અભિપ્રાયનુ અમે સમર્થન કરી શકતા નથી ઉમેદસિંહે ઇદ્રગઢના સામત દેવસિંહપર જે વૈર લીધુ તેથી કર્નલ ટૉડ તેમના ચરિત્રમા કલક લાગેલુ જણાવે છે, પરતુ અમે તેને કલકિત કાર્ય માનતા નથી, કારણ કે ઇદ્રગઢના સામતે ઉમેદ-

૧ઈ સ ૧૮૧૭મા બ્રિટિશસરકારે આ દેશ મહારાષ્ટ્રીઓની પાસેથી ખુચવી લઈ બૂદીના મહારાવ(ઉમેદસિંહના પૌત્ર) ને પુન અર્પણ કર્યો તેથી તેઓ પરમ સતુષ્ટ થયા કર્નલ ટૉડે આ કાર્ય સિદ્ધ કરવામા પુષ્કળ પરિશ્રમ કર્યો હતો

ત્સિંહની નિ સહાય અવસ્થામા તેમનાપ્રત્યે કેવુ વર્તન ચલાવ્યુ હતુ તે પાઠકોને સુવિદિતજ છે તેમણે સવત ૧૮૧૩ (ઈ૦ સ૦ ૧૭૫૭) મા દેવસિંહપર નીચે પ્રમાણે વૈર લીધુ તેઓ ઉકત વર્ષમા કરવરની સમીપ વિજયસેની માતાનામ દિરમા પૂજા કરવાને માટે ગયા હતા આ સ્થાન ઇંદ્રગઢની નિકટ-જ આવેલુ છે ઉમેદસિંહે દેવસિંહને પુત્રોસહિત આવી પોતાને મળવાની આજ્ઞા કરી દેવસિંહના સનાહકારિઓએ તેને રાજાની આજ્ઞા નહિ માનવાની સલાહ આપી, પરતુ તેણે તેપર કિચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યુ નહિ તે શીઘ્ર પોતાના પુત્રોસહિત ઉમેદસિંહની પાસે ગયો ઉમેદસિંહે તેનો અને તેના પુત્રોનો સહાર કરીને તેના કુલનો સપૂર્ણ લોપ કરી દીધો તેમણે તેમની ચિતામાથી નીકળતા ધૂમ્રથી આકાશને અપવિત્ર થતું અટકાવવાને માટે તેમના શબોને નદીના જળમા ફેકાવી દીધા આ કાર્ય પછી ઉમેદસિંહે ઇંદ્રગઢ દેવસિંહના ભ્રાતાને સમર્પણ કરી દીધો

ઉમેદસિંહના આ કૃત્યને કર્નલ ટૉડે મહાપાપી કાર્ય ગણ્યુ છે, પરતુ જ્યારે આપણે દેવીસિંહે તેમને કરેલી હાનિનુ સ્મરણ કરીએ છીએ ત્યારે તેને ઉચિત ફળજ મળ્યુ હતુ એવા ઉદ્ગારો સ્વાભાવિકરીતે આપણા મુખમાથી નીકળી જાય છે ઉમેદસિંહ જ્યારે ડબલાનાના યુદ્ધમા પરાસ્ત થઇને ઇંદ્રગઢમા દેવીસિંહની પાસે ગયા હતા, ત્યારે તેણે તેમની સાથે કેવુ દુર્વર્તન ચલાવ્યુ હતુ તે પાઠકોને સુવિદિત છે જો ઉમેદસિંહ ધારત તો તેઓ સિંહાસનપર બેઠા પછી શીઘ્ર તે કાપુરુષના ઘૃણિત વર્તનનો ઉચિતદડ તેને આપી શકત; પરતુ તેમણે આઠ વર્ષપર્યત તેને કાઇપણ શિક્ષા કરી નહિ આ ઉપરથી તેમના હૃદયની ઉચ્ચતા સ્પષ્ટરીતે પ્રતીત થાય છે જે માણસે તેમને મહાવિપત્તિના સમયમા આશ્રય આપ્યો નહોતો અને જે માણસે તેમને એક સાધારણ અશ્વસુદ્ધા આપ્યો નહોતો તે માણસપર તેમણે પોતાના અભ્યુદયના સમયમા કિચિત્ પણ વૈર લીધુ નહોતુ પરતુ તે માણસ તો હજીયે ઉમેદસિંહપ્રત્યે ઘૃણા ધરાવતો હતો અને તેમનુ અનિષ્ટ કરવાની એકપણ સધિ વૃથા જવા દેતો નહોતો ઉમેદસિંહે બૂદીના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા પછી આઠ વર્ષે પોતાની ભગિનીનો વિવાહ અબરના મહારાજા માધોસિંહની સાથે કરવાને માટે વિધિઅનુસાર નાળીએર મોકલ્યુ માધોસિંહે પોતાની રાજસભામા પોતાના સામતો અને કુટુબીજનોની સમક્ષ પરમ આદરપૂર્વક તે નાળીએરનો સ્વીકાર કર્યો દૈવયોગથી આ સમયે ઇંદ્રગઢનો સામત દેવીસિંહ અબરમા જઇ પહોચ્યો અબરરાજ માધોસિંહે તેને પ્રશ્ન કર્યો કે –'બુધસિંહની પુત્રી કેવી સુદરી છે ? તેના રૂપગુણની શી સ્થિતિ છે ? ' નીચ દેવસિંહે ઉમેદસિંહનુ અનિષ્ટ કરવાની સુસધિ પ્રાપ્ત થયેલી જોઇ એવો પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે –' એ કન્યા બુધસિંહના વીર્યથી ઉત્પન્ન થયેલી નથી " આ વચનો સાભળી માધોસિંહના શોકનો પાર રહ્યો નહિ તેમણે દુ ખિત હૃદયથી વિવાહનુ નાળીએર પાછુ ફેરવ્યુ એકવાર સ્વીકૃત થયેલુ નાળીએર પાછુ ફરે એના જેવુ ભયકર અપમાન રાજપૂતો બીજુ કાઇપણ માનતા નથી આ અપમાનથી ઉમેદસિંહનુ હૃદય અત્યત દગ્ધ થયુ પરતુ મારવાડના રાજા વિજયસિંહે ઉમેદસિંહની ઉકત ભગિનીની સાથે વિવાહ કરી તેમને પરમ સન્માન આપ્યુ

આ ઘટના જાણ્યાપછી પાઠકો ઉમેદસિંહે લીધેના વૈરને ઉચિત વા અનુચિત ગણવુ તે વિષે સત્ય નિર્ણય કરી શકશે ઇતિહાસવેત્તા કર્નલ ટૉડે આને કલકગણ્યુ છે, પરતુ અમે કહીએ છીએ કે જે રાજપૂત અપમાનનુ વૈર લીધાવિના મૌન ધારણ કરીને બેસી રહે છે તે કાપુરુષ ગણાય છે ઉમેદસિંહે આઠ વર્ષપર્યત દેવીસિંહને કાઇપણ શિક્ષા કરી નહોતી, ત્યારે તેમના જેવો ક્ષમાશીલ મનુષ્ય બીજો કોણ ગણાશે ? તેમણે તેનો અને તેના પુત્રોનો સહાર કરાવ્યો તેનુ મુખ્ય કારણ તેણે તેમની ભગિની અને માતાની કરેલી નિંદાજ હતી જે સ્ત્રી પોતાના પતિની પ્રજ્વલિત ચિતામા પ્રાણાર્પણ કરે, તે સ્ત્રીના સતીત્વવિષે કિચિત્ પણ શકા લઈ જવી એ કેવુ ઘોર પાપ છે, તે પાઠકોને સુવિદિત છે દેવીસિંહે ભરસભામા માધોસિંહને એમ કહ્યુ હતુ કે – ઉમેદસિંહની ભગિની તેના પિતાના વીર્યથી ઉત્પન્ન થઈ નથી' આમ કહીને તેણે તેમની માતાના સતીત્વને મહાકલક લગાડયુ હતુ હવે વિચાર કરો કે આ જગતમા એવો કયો રાજા છે કે જે પોતાના તાબાના સામતને પોતાની માતાના સતીત્વપર કલક લગાડતો જોઇ મૌન ધારણ કરીને બેસી રહે ?

ઉમેદસિંહે દેવીસિંહ અને તેના પુત્રોનો સહાર કર્યો એ ઉચિતજ કાર્ય હતુ, એમા કિચિત્

પણ શક નથી આ કાર્ય કદિપણ ફલદાયક ગણી શકાય નહિ

ધીમે ધીમે પંદર વર્ષો અનંતકાળરૂપી સમુદ્રમા લીન થઇ ગયા આ પંદર વર્ષોમા ઉમેદસિંહ અવિશ્રાન્ત પરિશ્રમ કરી પ્રજાના નાનાપ્રકારના દુ:ખોનુ નિવારણ કરી સુશાસન કરવામા પ્રવૃત્ત રહ્યા, પરંતુ તેમનુ હૃદય સર્વદા એક વિચારથી શોકાકુલ રહેતુ હતુ દેવીસિંહ અને તેના પુત્રોના પ્રાણનાશનો વિચાર સર્વદા તેમના હૃદયને ડખ્યા કરતો હતો જો કે કોઇપણ માણસે તેમના આ કૃત્યપ્રત્યે અસંતોષ પ્રદર્શિત કર્યો નહોતો, જો કે સર્વ માણસે તે વાતને વિસ્મૃતિના સાગરમા નિમગ્ન કરી દીધી હતી, જો કે તેઓ પોતે માનતા હતા કે દેવીસિંહને ઉચિત દંડ પ્રાપ્ત થયો છે, તે છતાપણ તેમનુ હૃદય વ્યથિત થતુ હતુ તેઓ પોતાને આ કાર્યથી મહા અપરાધી ગણી પોતાના પાપની નિવૃત્તિને અર્થે પોતાનુ રાજ્ય છોડી દેવાને તત્પર થયા તેમણે સિંહાસન છોડી ભારતવર્ષના સર્વ તીર્થોની યાત્રા કરી ધર્માચરણ અને અનુતાપમા પોતાનુ શેષજીવન વ્યતીત કરવાનો સંકલ્પ કર્યો

સંવત ૧૮૨૭ (ઇ૦ સ૦ ૧૭૭૧) મા ઉમેદસિંહનુ રાજકીયજીવન વિલુપ્ત થઇ ગયુ રાજપૂતજાતિની ચિરપ્રચલિત રીતિઅનુસાર રાજ ત્યાગની સર્વ વિધિઓ થવા લાગી તેમના પુત્ર અજિતસિંહે તેમની એક મૂર્તિ બનાવી વિધિપૂર્વક તેને ચિતામા બાળીને ભસ્મીભૂત કરી અને તેમણે આશૌચના સર્વ નિયમો પાળ્યા રાજાના અંતઃપુરમા હાહાકાર પ્રવર્તી રહ્યો સર્વત્ર રોદનધ્વનિ કર્ણગોચર થવા લાગ્યો નિયુક્ત આશૌચકાળ વ્યતીત થયા પછી અજિતસિંહે ક્ષૌરકર્મ કરાવ્યુ અને પોતાના પિતાની સાંગોપાંગ ઉત્તરક્રિયા કરી યથાર્થ મૃત્યુ થતા જે ક્રિયા કરવામા આવે છે તે સમસ્ત ક્રિયા આ સમયે કરવામા આવી આ ઉત્તરક્રિયા સમાપ્ત થયા પછી અજિતસિંહ મહા ધામધૂમસહિત પોતાના પિતાના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા

ઉમેદસિંહે રાજ્યભારનો ત્યાગ કરી શ્રીજીની ઉપાધિ ધારણ કરી (તેઓ જીવનપર્યંત શ્રીજીના નામથીજ ઓળખાયા હતા) અને કેદારનાથતીર્થમા જઇ ત્યા નિવાસ કર્યો આ તીર્થમા પધારના સામંતે અદ્ભુતરીતે આરોગ્યતા પ્રાપ્ત કરી હતી રાજ્ય છોડી યોગીનો વેષ ધારણ કરી સર્વ તીર્થોમા ભ્રમણ કરવાથી અને ઇષ્ટદેવતાનુ ધ્યાન ધરવાથી સર્વ પ્રકારની શાંતિ પ્રાપ્ત થશે અને મારાથી જે પાપ થયુ છે તેનુ નિવારણ થઈ જશે, એવા વિચારથીજ ઉમેદસિંહે પોતાનુ ઉચ્ચપદ પરિત્યાગ કર્યું હતુ જે રીતે તેમણે ઉચ્ચવંશમા જન્મ ગ્રહણ કર્યો હતો અને ઉચ્ચપદ પ્રાપ્ત કર્યું હતુ તે પ્રકારે તેમનુ હૃદય પણ ઉદાર અને ઉચ્ચ હતુ તેમણે ધર્મતત્ત્વની ખોજ કરવાને માટે સમસ્ત ભારતવર્ષમા જ્યા જ્યા ભ્રમણ કર્યું હતુ અને તેઓ જે જે મહાત્માઓના સમાગમમા આવ્યા હતા, ત્યા ત્યા અને તે તે મહાત્માઓદ્વારા તેઓ પરમ જ્ઞાનીતરિકે પ્રશંસા પામ્યા હતા સમસ્ત યોગી, યતિ, બ્રહ્મચારી અને સાધુઓ તથા ભક્તવૃંદો તેમને મહાજ્ઞાનીપુરુષતરિકે ઓળખતા હતા અને તે માટે તેઓ તેમને પરમ સન્માન આપતા હતા ઉમેદસિંહે સ્વદેશી અને પરદેશીરાજ્યનો ઇતિહાસ વાચ્યો હતો અને તેથી તેઓ કેવળ એવા અનુમાનપર આવ્યા હતા કે—"રાજ્યનુ ઐશ્વર્ય અને આડંબર કેવળ આત્માના વિનાશનુ કારણ છે, પરંતુ જે રાજા વખતસર એ ઐશ્વર્ય અને આડંબરનો ત્યાગ કરી દેવારાધના તથા પુણ્યસંચય કરવાને પ્રવૃત્ત થાય છે, તેજ યથાર્થ સુખ પ્રાપ્ત કરી શકે છે" તેઓ સારીરીતે જાણતા હતા કે કેવળ કૃષ્ણના મંદિરમા વા ગંગાતટે રહેવા કરતા ભારતવર્ષના સમસ્ત તીર્થોની યાત્રા કરી ભગવાનનો અનંતમહિમા જાણવો વધુ શ્રેયસ્કર છે આથી તેમણે શાસ્ત્રપુરાણમા વર્ણવેલા અનેક સ્થળોનુ સ્વદૃષ્ટિથી દર્શન કરવાનો દૃઢ સંકલ્પ કર્યો પરંતુ ઉમેદસિંહનુ પૂર્વજીવન કેવળ ક્ષાત્રધર્મના પરિપાલનમાજ વ્યતીત થયુ હતુ, તેથી તેઓ સંપૂર્ણ સંન્યાસીવેષ ધારણ કરી શક્યા નહિ તેઓ શસ્ત્રોથી સજ્જીત થઈને બહાર નીકળ્યા આ સમયે યાત્રાળુ મનુષ્યોના માર્ગમા અનેક વિઘ્નો ઉપસ્થિત થતા હતા, તેથી ઉમેદસિંહે પોતાના બાહુબળથી સમસ્ત વિઘ્નો દૂર કરી પોતાનો મનોરથ સિદ્ધ કરવાનો સંકલ્પ કર્યો હતો તીર્થયાત્રા કરતી વખત અનેક પ્રકારના શારીરિક કષ્ટો સહન કરવા એ અધિક પુણ્યદાયક છે, એવી તેમની માન્યતા હતી. આ સમયે તેમણે જે વીરો પણ મહાકષ્ટથી ધારણ કરી શકે એવા પ્રચંડ અસ્ત્રશસ્ત્રો ધારણ કર્યાં હતા તેમણે પ્રથમ અસ્ત્રાઘાતનો પ્રતિરોધ કરવાને માટે ભરેલો અંગરખો પરિધાન કર્યો અને ત્યારપછી તેમણે ઢાલ, તલવાર, બંદુક, ભાલો, કટાર, જમૈયો,

કુહાર, દાર, ગોળી, તીક્ષ્ણ ધારવાળા લોહચક્રો, ધનુષ, બાણ ઇત્યાદિ શસ્ત્રાસ્ત્રોથી પોતાનું અંગ શોભાયમાન કર્યું

વીરયાત્રાળુ ઉમેદસિંહ પોતાની સાથે ઘણા થોડા સેવકોને લઇ કેટલાક વર્ષો સુધી ઉત્તરમા ગંગોત્રી, દક્ષિણમા સેતુબંધ રામેશ્વર, પૂર્વમા આરાકાનના ગરમ સીતાકુંડ અને ઓરિસ્સા અને પશ્ચિમમા દ્વારિકા સુધી ભ્રમણ કરતા રહ્યા તેઓ માત્ર તીર્થસ્થાનમાજ જતા નહોતા, પરંતુ પ્રાકૃતિક સૌંદર્યથી પરિપૂર્ણ એવા પ્રત્યેક સુપ્રસિદ્ધ સ્થાનમા અને પંડિતોના નિવાસસ્થાનમા પણ ગયા હતા વચ્ચે વચ્ચે તેઓ પોતાના પૈતૃકરાજ્યની સીમાપર પણ આવતા હતા આ સમયે કેવળ તેમના રાજ્યનાજ માણસોએ નહિ, પરંતુ સમસ્ત રાજસ્થાનના રાજપૂતોએ તેમને પરમ સન્માનપૂર્વક અભિનંદન આપ્યું હતુ. વીર ઉમેદસિંહ જે જે રાજપૂતરાજાના દેશમા જતા, તે તે તેમના આગમનથી પોતાને પુણ્યવાન માનતા હતા. જેમના રાજમહાલયમા તેમના ચરણનો સ્પર્શ થતો, તેઓ તેને પવિત્ર થયેલો માનતા આ સમયે સર્વ રાજાઓ સંસારથી વિરક્ત થયેના ઉમેદસિંહને મહાત્મા માનતા હતા અને તેમના ઉપદેશાનુસાર કાર્ય કરતા હતા ઉમેદસિંહ જેને ઉપદેશ કરતા તે તેને પ્રાણાંતપર્યંત પાળતો હતો. તેમના ઉપદેશને સર્વ સર્વાંશે સત્ય માનતા હતા ઉમેદસિંહના જીવનકાળમા હાડાલોકો તેમનાપ્રતિ જે પ્રકારે ઉચ્ચ સન્માન દર્શાવતા હતા, તે પ્રકારે તેમના મરણ પછી પણ તેઓ તેમના પ્રતિ ઉચ્ચ સન્માન દર્શાવતા રહ્યા હતા ઉમેદસિંહના વચનો વેદવાક્યવત્ મનાતા હતા તેમના જે જે સ્મૃતિચિન્હો હાડાલોકોને પ્રાપ્ત થયા હતા, તે તે સર્વ તેમણે દેવદ્રવ્યતરિકે સંગ્રહી રાખ્યા છે ઉમેદસિંહ અંતે ભારતવર્ષની સીમાબ્હાર મક્રાનની પાસેના હિંગલાજ નામના સ્થાનમા ગયા ત્યાથી તેઓ અગ્નિદેવના તીર્થમા જઇ દ્વારિકામા આવ્યા જ્યારે તેઓ ત્યાથી પાછા ફરતા હતા ત્યારે માર્ગમા તેમને કાબા નામના એક લૂટારૂદળે ઘેરી લીધા, પરંતુ વીરશ્રેષ્ઠ ઉમેદસિંહે આ લૂંટારાઓની સામે પરમ વીરતાથી યુદ્ધ કરી તેમનો સંપૂર્ણ પરાભવ કર્યો અને તેમના નેતાને બંદીવાન કરી લીધો તે નેતાએ મુક્તિ પ્રાપ્ત કરવાને માટે સોગંદપૂર્વક જણાવ્યું કે હું હવે કદિ પણ દ્વારિકાના યાત્રાળુઓપર આક્રમણ કરીશ નહિ

જો કે ઉમેદસિંહે આ પ્રકારે દીર્ઘકાળપર્યંત તીર્થોમા ભ્રમણ કરી પુણ્યની સાથે જ્ઞાનનો સંચય કર્યો હતો, જો કે તેમણે રાજસિંહાસન પુનં કદિ પણ ગ્રહણ નહિ કરવાનો દૃઢ નિશ્ચય કર્યો હતો, તોપણ એક ઘટનાએ તેમને પુનં સંસારના ચક્રમા સપડાવી દીધા તેમના એકના એક પુત્ર અજિતસિંહનુ મૃત્યુ થતા પોતાના સગીર પૌત્રને રાજશિક્ષા આપવાનુ અને તેના પ્રતિનિધિતરિકે રાજકાર્ય કરવાનુ કામ તેમના શિરપર આવી પડ્યુ આ ઘટનાનુ વર્ણન કરતા અમને બંબાવદાની એક સતીના વચનોનુ સ્મરણ થાય છે પોતાના પતિની પ્રજ્વલિત ચિતાપર આરૂઢ થતી વખતે ઉક્ત સતીએ કહ્યું હતું કે—" જો રાવ અને રાણા વસંતીઉત્સવ (અહેર) થયા પૂર્વે કદિ એકબીજાને મળશે તો ઉભયનુ મૃત્યુ થશે "

વીનહ્રા નામના ગામમા મીનાજાતિની એક શાખા નિવાસ કરતી હતી આ સ્થાનમા ઉત્તમ આમ્રફળો થતા હતા આ ગામને અજિતસિંહે પોતાના તાબાનુ ગામ ધારી તેની ચોતરફ કોટ બંધાવી તેને કિલ્લો બનાવી દીધો મેવાડના કેટલાક સામંતોની ઉશ્કેરણીથી એક લૂટારૂદળ તે ગામપર આક્રમણ કરવાને તત્પર થયુ અજિતસિંહે આ લૂંટારાઓને ભયભીત કરવાને માટે તે ગામમા એક સેના રાખી મેવાડના મહારાણાએ જ્યારે આ સમાચાર સાંભળ્યા ત્યારે તેઓ અત્યંત ક્રોધિત થયા અને તેમણે પોતાના સમસ્ત સામંતો તથા પગારદાર સિંધીસેના લઈ તે ગામપર આક્રમણ કર્યું અને અજિતસિંહને પોતાની છાવણીમા આવવાને કહ્યુ અજિતસિંહે તેમના શિબિરમા આવી નમ્ર અને મધુર વચનોથી તેમનુ મન એવુ હરણ કરી લીધુ કે મહારાણા સર્વ વૈરભાવ ભૂલી ગયા વસંતઋતુ આવી પહોચી હતી. રમણીય ફાલ્ગુનમાસમા રાજપૂતો ગૌરીદેવીના બલિદાનતરિકે વરાહનો શિકાર કરે છે હાડારાજ અજિતસિંહે મહારાણાને નિવેદન કર્યું કે, હમણા બૂંદીના રાજવનમા જે ઉત્સવ થનાર છે તેમા આપ અવશ્ય પધારશો રાણાએ તત્કાળ આ આમંત્રણનો સ્વીકાર કર્યો સિસોદીઆઓના અધીશ્વર બીજે દિવસે બૂંદીના મહારાજના આમંત્રણને માન આપવાને માટે પોતાના સામંતોને લીલા રંગના વસ્ત્રો

સજ્જિત કરી બૂદીતાબાના નદતા નામના પહાડી પ્રદેશમા ગયા

આ સમયે ઉમેદસિહ બદરીનાથથી પાછા ફરતા હતા જ્યારે તેમણે એવા સમાચાર સાભળ્યા કે અજિતસિંહે મેવાડના મહારાણાની સાથે મળીને વરાહનો શિકાર કરવાનો નિશ્ચય કર્યો છે, ત્યારે તેમણે તત્કાળ પોતાના પુત્રની પાસે એક દૂતને મોકલીને તેને ઉકત સતીના વચનોનુ સ્મરણ કરાવ્યું અને રાણાની સાથે શિકાર કરવાની મના કરી અજિતસિંહે ઉત્તરમા કહેવરાવી મોકલ્યુ કે.-"આ પ્રસંગે હુ કાપુરુષના જેવુ આચરણ કોઈપણ પ્રકારે કરી શકીશ નહિ" જોતજોતામા નિયત કરેલો દિવસ આવી પહોચ્યો રાણા યુવક રાવ અજિતસિંહપ્રત્યે મિત્રભાવ દર્શાવી તેમની સાથે મળીને શિકાર કરવાને ચાલ્યા; પરતુ પહેલા દિવસના ત્રીજા પ્રહરે મેવાડના રાજમત્રીએ એકાતમા રાવ અજિતસિંહની નિકટ આવીને તેમને ક્રોધપૂર્વક જણાવ્યુ કે "વીવહદા મહારાણાને અર્પણ કરવુ પડશે જો એમ નહિ કરો તો હુ એક સિધી સેનાને મોકલીને તમને બદીવાન કરાવીશ મેવાડના મહારાણાએ ખાસ મને આપની પાસે મોકલીને આ સમાચાર કહેવરાવ્યા છે." રાવ અજિતસિંહને મેવાડના રાજમત્રીના આ અપમાનકારક વચનો સાભળીને અત્યત ક્રોધ ઉત્પન્ન થયો બીજે દિવસે પુન અજિતસિંહ અને મેવાડના મહારાણા સાથે મળીને મૃગયા ખેલવા ગયા મૃગયાનું કાર્ય સમાપ્ત થતા રાણાએ તેમને વિદાય આપી. એવામા અજિતસિંહને મેવાડના રાજમત્રીના ઉકત અપમાનકારક વચનોનુ સ્મરણ થયુ. તેઓ રાણાથી થોડે દૂર નીકળી ગયા હતા, પરતુ તેમને બદીવાન થવાની આશંકા ઉત્પન્ન થતા તેઓ પુન રાણાની સન્મુખ આવ્યા અજિતસિંહને પુન આવેલા જોઈ મેવાડના રાણાને શક ઉત્પન્ન થયો; પરંતુ તેમણે તેમને હસતા હસતા પુન વિદાય આપી રાણાના નમ્ર વ્યવહારથી મોહિત થઇ અજિતસિંહ પુન તેમની સન્મુખથી ચાલ્યા ગયા, પરતુ તેઓ થોડે દૂર ગયા એટલે પુન તેમના હૃદયમા ભયકર વિદ્વેષાગ્નિ પ્રજ્વલિત થઇ ઉઠ્યો હવે તેઓ પોતાના ક્રોધને રોકી શકયા. નહિ તેમણે તીવ્ર વેગથી દોડી પોતાના ભાલાનો તીક્ષ્ણ પ્રહાર મહારાણા ઉપર કર્યો આ ભાલાએ મહારાણાના અંગને ભેદી તેમના અશ્વના શરીરને પણ ભેદી નાખ્યુ મહારાણા ભયકર રીતે ઘાયલ થયા તેઓ અજિતસિંહને પોતાના પરમપ્રિય મિત્ર સમજતા હતા; પરતુ તેમને પ્રાણઘાતક જોઇને તેમણે માત્ર એટલાજ શબ્દો બોલીને પોતાના પ્રાણત્યાગ કર્યા કે -"હે હાડા ' આ શુ કર્યું ?" આ પ્રકારે રાણાના જીવનનો નાશ થયો હાડારાજ અજિતસિંહ આ કાર્યથી પોતાને મહાન ગૌરવ મળેલુ સમજી મેવાડના મહારાણાનુ 'છત્રઝાગી' નામનુ રાજચિન્હ લઇને પોતાના પાટનગરમા ચાલ્યા આવ્યા ઉકત રાજચિન્હ તેમણે પોતાના મહાલયમા રાખ્યુ સન્યાસી ઉમેદસિંહે પોતાના પુત્ર અજિતસિંહના આ કૃત્યની વાત જ્યારે સાભળી ત્યારે તેમના હૃદયમા પ્રબલ આવેશ ઉછળવા લાગ્યો પોતાના વશમા મહાપાપનો પુંજ એકત્રિત થતો જોઇ તેમણે અત્યત શોક પ્રદર્શિત કર્યો અને તેમણે પ્રતિજ્ઞા કરી કે -" હવે પછી કદિ પણ હુ મારા પુત્રનુ મુખ જોઈશ નહિ."

મેવાડના મહારાણા અને અજિતસિંહના વિવાહ કૃષ્ણગઢની બે રાજકુમારીઓની સાથે થયા હતા, તેથી તેઓ દૃઢ સાસારિક બધનમા પરિબદ્ધ થયા હતા આ કારણથી અજિતસિંહ મારું કાઇપણ અમગળ કરશે, એવો વિચાર તેમને સ્વપ્નમા પણ આવ્યો નહોતો, તોપણ રાણાની સ્ત્રીએ તેમને પ્રથમથીજ ચેતાવી દીધા હતા કે તમે અજિતસિંહઉપર કોઇપણ પ્રકારે વિશ્વાસ રાખશો નહિ આ ઘટના બની તેથી કેટલીક પેઢીપૂર્વે મેવાડ અને બૂદીના રાજા મૃગયાક્ષેત્રમા માર્યા ગયા હતા, એ વૃત્તાત પાઠકો પૂર્વે વાચી ચૂક્યા છે, પરતુ તે ઘટના બન્યા પછી ઉકત ઉભય રાજવશ વચ્ચેનો વૈરભાવ સર્વથા લુપ્ત થઇ ગયો હતો જે દિવસે અજિતસિંહે મેવાડના મહારાણાનો વધ કર્યો તેને આગલે દિવસે મેવાડના મત્રીએ એક મીજબાની આપી હતી, તેમા ઉકત ઉભય રાજાઓ તથા તેમનાતાબાના સામતો અકપટમિત્રતાથી પરસ્પર મળ્યા હતા કેટલાક ઐતિહાસિક પ્રમાણોદ્વારા સિદ્ધ થાય છે કે મેવાડના ઉક્ત મહારાણા અતિ અસાચારી હતા, તેથી તેમના સામતો તેમનાપ્રત્યે અત્યત ક્રોધિત થયા હતા અને તેમની શીખવણી તથા ઉશ્કેરણીથીજ આ ભયકર કાર્ય બન્યુ હતુ. જે સમયે અજિતસિંહે પોતાના પ્રચડ ભાલાના આઘાતથી રાણાના પ્રાણનો નાશ કર્યો, તે સમયે તેમના એક નીચી શ્રેણીના અનુચર સિવાય કોઇએ પણ તેમની રક્ષા કરવાને માટે પ્રયત્ન કર્યો નહોતો.

મેવાડના સામંતોએ રાણાના જીવનની રક્ષા કરવાને માટે પ્રયત્ન પણ કર્યો નહિ અને તેમના વધકર્તા અજિતસિંહને પકડયા પણ નહિ રાણા ઘાયલ થયા કે તરતજ તે સર્વ પોતપોતાના પ્રાણની રક્ષા કરવાને માટે તેમને તે શોચનીય દુર્દશામાજ છોડીને ચાલ્યા ગયા આપરથી પ્રતીત થાય છે કે મેવાડના મહારાણાનો વધ કરવામા તેમના સામંતોનો પણ ગુપ્તરીતે હાથ હતો

રાણાના પ્રાણ ગયા તે સમયે તેમની ઉત્તરક્રિયા કરવાને માટે માત્ર તેમની પત્નીજ ત્યાં વિદ્યમાન હતી તેણે પોતાના થોડાક અનુચરોને પુષ્કળ દ્રવ્ય આપી ચિતા સળગાવવાની આજ્ઞા આપી અને તે સ્વય રાણાના શબની સાથે બળી મરવાને તત્પર થઈ પ્રજ્વલિત અગ્નિમા પોતાના પતિના શબની સાથે શયન કરી તેણે શાપ દીધો કે –" જો અજિતસિંહે પોતાનો સ્વાર્થ સિદ્ધ કરવાને માટે મારા પતિના પ્રાણ લીધા હશે તો તેને બે માસમા ઉચિત ફળ મળશે; અને જો તેણે પ્રાચીન શત્રુતાને વશ થઇને આ કાર્ય કર્યું હશે તો તેને કાઇ પણ થશે નહિ " તેના મુખમાથી આ વચનો નીકળ્યા કે તરતજ જાણે તેના શાપનું સમર્થન કરતી ન હોય તે પ્રમાણે નિકટના એક વૃક્ષની શાખા નીચે તૂટી પડી ત્યારપછી રાણા તથા સતીની ચિતાની ભસ્મથી બિલ્વાઇતાનુ (ચિતાભૂમિ)નુ મેદાન સફેદવર્ણનું બની ગયુ.

ઉક્ત સતીનો શાપ બે માસમા સફળ થયો અજિતસિંહના શરીરમાથી માસના લોચા આપોઆપ નીકળીને નીચે તૂટી પડવા લાગ્યા આ પ્રમાણે તેઓ ભયંકર કષ્ટ સહન કરી સર્વની ઘૃણાને પાત્ર થઇ મરણ પામ્યા

અજિતસિંહનો એકનો એક પુત્ર વિશનસિંહ આ સમયે અજ્ઞાન બાલક હતો આથી અ તે ઉમેદસિંહને રાજ્યમા શાસન ચલાવવાની ફરજ પડી ઉમેદસિંહે બૂદીરાજ્યથી ચિરકાળને માટે વિદાય ગ્રહણ કરી હતી, તેથી તેમણે રાજધાનીમા ગયા વિના દૂરથીજ રાજ્યમા સુશાસન ચલાવવાનો પ્રબધ કર્યો તેમણે પોતાના એક બુદ્ધિમાન ધાવભાઇને રાજ્યના મુખ્યમત્રીતરિકે નિયુક્ત કરી તેને શાસનપદ્ધતિનું ઉત્તમ શિક્ષણ આપ્યુ રાજ્યમા સુશાસન સ્થાપિત થયાપછી ઉમેદસિંહ પુન તીર્થયાત્રા કરવાને ચાલ્યા ગયા ત્યારપછી તેઓ સામટા ચારવર્ષસુધી બૂદીમા આવ્યા નહિ આ અરસામા તેમણે અનેક તીર્થોની યાત્રા કરી અ તે વૃદ્ધાવસ્થાને લીધે તેમનુ શરીર અત્યત ક્ષીણ થઇ ગયુ મૃત્યુપૂર્વે થોડા વર્ષો તેઓ કેદારનાથ તીર્થમા રહ્યા હતા

ઉમેદસિંહ જે સમયે અત્યત વૃદ્ધ થઇને મરવાની અણીપર આવી પહોચ્યા હતા, તે સમયે તેમના પૌત્ર વિશનસિંહે તેમને લોભી અને વિશ્વાસઘાતી માની તેમની સાથે અત્યત અનુચિત વર્તન કર્યું વિશનસિંહે જ્યારે તરુણાવસ્થામા પ્રવેશ કર્યો ત્યારે રાજ્યના કેટલાક દુર્ગુણી સામતોએ અને કર્મચારીઓએ ઉમેદસિંહની વિરુદ્ધ પ્રપચજાળ રચી. તેઓ સારી પેઠે જાણતા હતા કે જો ઉમેદસિંહના જેવા રાજનીતિજ્ઞ અને બુદ્ધિમાન પુરુષની દૃષ્ટિ રાજા ઉપર રહેશેતો તે તેમની સલાહ પ્રમાણે ચાલશે અને તેથી આપણા મનોરથ કોઇપણ પ્રકારે સિદ્ધ થઈ શકશે નહિ આથી તેઓ સર્વ એકત્રિત થઈ ઉમેદસિંહઉપર વિશનસિંહનો અવિશ્વાસ થઈ જાય અને તે તેમને બૂંદીના રાજ્યથી દૂર કરે એવો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા વિશનસિંહ કાચી ઉમરનો હોવાથી તેણે ઉક્ત લુચ્ચા લોકોના વચનપર વિશ્વાસ રાખ્યો અને તે પોતાના પિતામહ પ્રત્યે ઘૃણિત વર્તન કરવાને પ્રવૃત્ત થયો તેણે પોતાના એક સેવકની સાથે પોતાના દાદાને કહેવરાવી મોકલ્યુ કે–" આપ બૂદીનુ રાજ્ય છોડી વારાણસીમા જઈ રહો."

ઉમેદસિંહ તરતજ બૂંદીનુ રાજ્ય છોડી જવાને માટે તત્પર થયા જે સેવક વિશનસિંહનો સદેશો લઈને આવ્યો હતો, તેણે ઉમેદસિંહને જવાની તૈયારી કરતા જોઇને કહ્યુ –" આપની ભસ્મ આપના પૂર્વજોની ભસ્મ સાથે રાખવામા આવશે નહિ " ઉમેદસિંહનુ રાજસ્થાનમા પણ મારૂ માન હતુ રાજસ્થાનના લોકો તેમને દેવપેઠે પૂજતા હતા તેમણે દીર્ઘકાળપર્યંત તીર્થયાત્રા કરી હતી તેથી લોકો તેમને સાધુ માનીને તેમને પરમ સન્માન આપતા હતા ઉપરોક્ત સમાચાર રાજસ્થાનમા પ્રચાર પામતાજ ત્યાના પ્રાય સર્વ રાજાઓ ઉમેદસિંહને પોતાની રાજ્યાનીમા લઇ જવાને માટે તેડવાને આવ્યા અને તેમને અતિ આગ્રહ કરવા લાગ્યા. ઉમેદસિંહની યુવાવસ્થાનીવીરતાએ અને વૃદ્ધાવસ્થાની પવિત્રતાએ અબરરાજ પ્રતાપસિંહના હૃદયપર ઘણો પ્રભાવ પાડયો હતો. તેમણે

સેવકભાવે તેમના દર્શન કરી પોતાની રાજધાનીમા તેમને લઈ જવાને સૌથી વિશેષ આગ્રહ કર્યો શ્રીજી (ઉમેદસિહ) અબર જવાને માટે કબૂલ થયા, પરતુ પ્રતાપસિહ તેમને મહા ધામધૂમસહિત જયપુરમા લઈ જવા ઈચ્છતા હતા, તે ધામધૂમ તેમને પસદ પડી નહિ

ઉમેદસિહને અબરરાજ્યમા પરમ આદરપૂર્વક લઈ જવામા આવ્યા તેમની સાથે વિશનસિહે જે દુર્વર્તન ચલાવ્યુ હતુ તેથી પ્રતાપસિહના હૃદયમા અત્યત ક્રોધ ઉત્પન્ન થયો તેમણે ઉમેદસિહને કહ્યુ કે-" જો આપના મનમા સાપ્રતમા સસારની કિવા રાજ્યની કાઇ વાસના હોય તો તે પ્રકટ કરો જો આપની આજ્ઞા હોય તો હુ મારી સમસ્ત સેનાસહિત આક્રમણ કરી બૂદી અને કોટાને જીતી આપના કરકમલમા અર્પણ કરવાને તૈયાર છુ " મહાસાધુ શ્રીજી બોલ્યા-" એ ઉભય રાજ્યો તો મારા-જ છે એકમા મારો પૌત્ર અને બીજામા મારો ભત્રીજો રાજ્ય કરે છે ' પવિત્ર શ્રીજીના આ વચનો સાભળી સર્વ માણસો તેમને મુક્તકઠે ધન્યવાદ આપવા લાગ્યા

ઉમેદસિહ પોતાના મૂર્ખ પૌત્રદ્વારા અપમાનિત થઇ જ્યારે અબરમા ગયા, ત્યારે કોટાના ચતુર સુપ્રસિદ્ધ રાજમત્રી જાલિમસિહ મધ્યસ્થ થઇ ઉભય વચ્ચેનુ વૈમનસ્ય દૂર કરવાને ઉદ્યત થયા તેમણે બૂદીમા જઈ વિશનસિહને પોતાના પિતામહદ્વારા પોતાના સ્વાર્થની હાનિ થવાનો જે ભય હતો તે ભય ઉત્તમ દલીલોથી નિવૃત્ત કર્યો જાલીમસિહના કહેવાથી હવે વિશનસિંહના નેત્રો ઉઘડ્યા કે સ્વાર્થ-પરાયણ અને લુચ્ચા સામતો તથા રાજકર્મચારીઓએ મને વિપરીત સલાહ આપીને મારા પિતામહપર અવિશ્વાસ ઉત્પન્ન કરાવી તેમને દૂર કરાવ્યા છે જાલિમસિહની સલાહથી તે પોતાના પિ-તામહની ક્ષમા માગવાને તૈયાર થયો જાલિમસિહે શીઘ્ર વૃદ્ધ ઉમેદસિહને અબરથી તેડી મગાવવાને માટે દૂત મોકલ્યો

ઉદાર ઉમેદસિહ પોતાના અજ્ઞાન પૌત્રના સર્વ અપરાધો ભૂલી જઇ બૂદીમા ચાલ્યા આવ્યા ઉભયનો મેળાપ થતા તેમની આખમાથી પ્રેમાશ્રુ ઝરવા લાગ્યા ઉમેદસિહે પોતાના પ્રાણપ્રિય પૌત્રને આલિગન દઇ સજલનેત્રોથી તેના હાથમા સમશેર આપી કહ્યુ-" આ સમશેર ગ્રહણ કરો હુ તમારૂ અનિષ્ટ કરનાર નથી જો તમે ધારતા હો કે હુ તમારો અશુભચિતક છુ તો આ સમશેરવતી આ વૃદ્ધ અને મરણોન્મુખ પુરુષનો વધ કરો મને વૃથા કલકિત કરવાની આવશ્યકતા નથી " યુવક વિશનસિહ ઉચ્ચ સાદથી રોદન કરતો કરતો પોતાના વૃદ્ધ પિતામહના ચરણોને પકડીને ક્ષમા યાચના કરવા લાગ્યો તેણે પોતાના પિતામહને બૂદીના રાજમહાલયમા રહેવાને અસત આગ્રહ કર્યો, પરતુ વૃદ્ધ ઉમેદસિહ ત્યા રહેવાને કોઇપણ પ્રકારે સમ્મત થયા નહિ આ પ્રકારે પિતામહ અને પૌત્ર-ની વચ્ચે પુન સદ્ભાવ સસ્થાપિત થયો અને પ્રપચીઓની સર્વ આશા નષ્ટ થઇ ગઇ આ ઘટના જોઇ જાલિમસિહ પરમ પ્રસન્ન થયા આ ઘટના બન્યા પછી ઉમેદસિહ આઠ વર્ષપર્યત જીવિત રહ્યા તેમનો અંતકાળ નિકટ આવ્યો ત્યારે વિશનસિહે તેમની પાસે જઇ તેમને પ્રાર્થના કરી કે-" આપ કૃપા કરીને બૂદીના રાજમહાલયમા પધારો ત્યા આપના પૂર્વજોની શય્યા બિછાવેલી છે, તે પર શયન કરીને આપ સુખેથી સ્વર્ગે સિધાવો " ઉમેદસિહે સ્નેહને વશ થઇ વિશનસિહની પ્રાર્થનાનો સ્વીકાર કર્યો સુખપાલ ઉપર આરૂઢ થઇને ઉમેદસિહ બૂદીમા આવ્યા તેઓ જે દિવસે ત્યા પહોચ્યા તેજ દિવસે રાત્રિને સમયે તે મહાવીર, મહાજ્ઞાની, મહાપુણ્યવાન અને પરમ પવિત્ર ઉમેદસિહનુ શરીર બૂદીના રાજમહાલયમા છૂટી ગયુ સવત ૧૮૬૦ (ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૪)મા ઉમેદસિહના જીવનનો સૂર્ય સર્વદાને માટે અસ્ત થઇ ગયો તેમનું મૃત્યુ થતા બૂદીરાજ્યનુ ભાગ્યાકાશ ઘનઘોર મેઘજાળથી આવૃત થઈ ગયુ તેમણે પોતાના પિતાનું સિહાસન પ્રાપ્ત કર્યું તે પછી સાઠ વર્ષપર્યત તેઓ જીવત રહ્યા હતા ઉમેદસિહના જેવા વીર, રાજનીતિજ્ઞ અને સાધુ રાજા આ જગતમા ઘણા ઓછા ઉત્પન્ન થયા છે

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે-" જે સમયે ઉમેદસિહ આ સસારમાથી વિદાય થઇ ગયા, તે સમયનો હાડાજાતિનો ઇતિહાસ અનેક ઘટનાઓથી પરિપૂર્ણ હતો આ અરસામા કર્નલ મેન્સનના હાથ-નીચે એક અગ્રેજદલ આ દેશમા પહેલીવાર ગયુ હતુ, પરતુ તે સમયે વૃદ્ધ ઉમેદસિહ જીવિત હતા વા નહિ અથવા તેમની સલાહથી કર્નલ મેન્સન બૂંદીરાજ્યમા પ્રવેશ્યો હતો કે નહિ તે વિષે

કાઈ કહી શકાતુ નથી બ્રિટિશસરકારની સેનાને બૂદીરાજે ઘણી સહાય કરી હતી બ્રિટિશમેના પર જ્યારે જ્યારે વિપત્તિ આવી પડેલી ત્યારે સારે તેમણે યથાશક્તિ તેને સહાય કરી હતી એક સમયે તો તેમણે બ્રિટિશસરકારને સહાય કરી એટના માટેજ તેમનાપર હોલ્કરે આક્રમણ કર્યું હતુ" આ સમયે બ્રિટિશસરકારપ્રત્યે બૂદીના રાજાએ જે વર્તન કર્યું હતુ તત્સબધે ઉલ્લેખ કરતા મહાશય એચીસન જણાવે છે કે –' બ્રિટિશસરકારને સૌથી પ્રથમ ઉમેદસિહની સાથે સબધબધન થયુ હતુ ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૪ મા જ્યારે કર્નલ મૅન્સનના હાથનીચેની સેના હોલ્કરદ્વારા પરાસ્ત થઈને નાઠી હતી તે સમયે ઉમેદસિહે પોતાના સામર્થ્યાનુસાર તેને સહાય કરી હતી અને એજ કારણથી હોલ્કર તેમનાપર અત્યત ક્રોધિત થયો હતો તેમણે પચાસ વર્ષથી અધિક સમયપર્યન્ત રાજ્યશાસન ચલાવ્યા પછી ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૪મા દેહ છોડી મહાશય એચિસનના ઉપરોક્ત વિધાનપરથી સ્પષ્ટ રીતે પ્રમાણિત થાય છે કે ઉમેદસિહે બ્રિટિશસરકારના આ મહાવિપત્તિકાળમા તેને યથેષ્ટ સહાય કરી હતી, પરતુ તેમણે બ્રિટિશસરકારને સહાય કરી તેથી તેઓ મહારાષ્ટ્રીયનેતા હોલ્કરના મહાકોપમા સપડાયા. પણ જે સમયે મહારાષ્ટ્રીઓએ બૂદીના રાજ્યમા જઇ પ્રજાનુ સર્વસ્વ લૂટી લીધુ અને રાજ્યની સર્વ સપત્તિ હસ્તગત કરીને રાજાપ્રજા ઉભયની અત્યત શોચનીય દશા કરી મૂકી તે સમયે બ્રિટિશસરકારે બૂદીના મહારાજા વિશનસિહને કિચિત્ પણ સહાય કરી નહોતી

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૭મા બ્રિટિશસરકારે જ્યારે રાજસ્થાનમા થતા અત્યાચારો અને ઉપદ્રવોને નિવૃત્ત કરવાને માટે સમસ્ત રાજપૂતરાજાઓને બોલાવ્યા, તે સમયે બૂદીના મહારાજાએજ સૌથી પ્રથમ બ્રિટિશસરકારની સાથે મિત્રતા કરી હતી આમ કરવાનુ કારણ એ હતુ કે આ સમયે બૂદીના કિલ્લાપર મહારાષ્ટ્રીઓની વિજયપતાકા ફરકી રહી હતી અને બૂદીના મહારાજાને પ્રજા તરફથી જેટલો કર મળતો હતો, તેથી તેમનો નિર્વાહ થઇ શકે તેમ નહોતું ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૪ મા બૂદીના મહારાજાએ બ્રિટિશસરકારને યથાશક્તિ સહાય કરી તેથી મહારાષ્ટ્રીઓએ તેમનાપર આક્રમણ કર્યું, પરતુ તે સમયે બ્રિટિશસરકારે બૂદીના મહારાજાને કિચિત્ પણ સહાય કરી નહોતી, તેથી તેમની આવી શોચનીય દુર્ગતિ થઈ હતી ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૧ના યુદ્ધમા બૂદીના મહારાજા બ્રિટિશસરકારની આજ્ઞા અને ઇચ્છાનુસાર કાર્ય કરતા હતા અને તેમના સમસ્ત સૈનિકો પણ બ્રિટિશસરકારની આજ્ઞાનું પાલન કરતા હતા જ્યારે બ્રિટિશસરકારને ચોતરફથી વિજય પ્રાપ્ત થયો અને સર્વત્ર શાતિ સ્થાપન થઇ ગઇ ત્યાર પછી બ્રિટિશસરકાર વિશનસિહને ભૂલી ગઇ નહિ હોલ્કરે બૂદીના જે પ્રદેશો બલપૂર્વક હસ્તગત કરી લીધા હતા, જે પ્રદેશો પ્રાય અર્ધશતાબ્દીથી અધિક સમયપર્યંત તેમના અધિકારમા રહ્યા હતા, તે સર્વ પ્રદેશો બ્રિટિશસરકારે હોલ્કરને પરાસ્ત કરીને જીતી લીધા અને તે બૂદીના મહારાજાને પાછા સોપી દીધા તદુપરાત બીજા મહારાષ્ટ્રીયનેતા સિધિયાએ બૂદીના જે પ્રગણાઓ બલપૂર્વક છીનવી લીધા હતા, તે સર્વ પ્રગણાઓ પણ બ્રિટિશસરકારે મધ્યસ્થ થઇને બૂદીના મહારાજાને અપાવી દીધા પરતુ આના બદલામા બૂદીશ્વરને અમુક રકમ સિધિયાને આપવી પડી આ રકમ બૂદીની પાછના દશ વર્ષોની ઉપજ હતી બ્રિટિશસરકારે બૂદીના મહારાજાના આ કાર્યો કર્યા તેમાટે તેમણે તેનો ઘણો આભાર માન્યો તેમણે જણાવ્યુ કે –' મે જે પ્રતિજ્ઞા કરી છે તેનો કદિપણ ભગ કરવામા આવશે નહિ આપ આજ્ઞા કરો ત્યારે આપને માટે આ મસ્તક તૈયાર છે" આ શબ્દો માત્ર અર્થશૂન્ય કૃતજ્ઞતાના શબ્દો નહોતા જો બ્રિટિશસરકાર તેમની પરીક્ષા કરવા માગત તો તેઓ અને તેમના તાબાના સમસ્ત સામતો તેને માટે પ્રાણાર્પણ કરત એમા કિચિત્ પણ સંદેહ નથી

કોટાના વૃદ્ધ રાજમત્રી જાલિમસિહે ઇન્દ્રગઢ, આતરદા, ખાતોલી વગેરે બૂદીરાજ્યના પ્રદેશો હસ્તગત કરી લીધા તેથી રાવરાજા વિશનસિહ અત્યત સતાપિત થયા તેમણે એક પ્રસગે જણાવ્યુ હતુ કે –' બ્રિટિશસરકારે જાલિમસિહને ઉક્ત પ્રદેશો આપીને મને પક્ષહીન બનાવ્યો છે" વાસ્તવમા આ વ્યવસ્થા ન્યાયયુક્ત નથી ન્યાયઅને રાજ્યના કલ્યાણને માટેઆ વ્યવસ્થામા પરિવર્તન કરવુ ઇષ્ટ છે

મહાશય એચિસને આ સબધે જે લખ્યુ છે, તે અત્રે પ્રકટ કરવુ અમે ઉચિત માનીએ છીએ તેઓ લખે છે કે – પિંઢારાઓના ઉપદ્રવના નિવારણને માટે બૂદીરાજ્ય વિશેષ આવશ્યક

માનવામાં આવ્યું છે કે બૂંદીના રાવરાજા વિશનસિંહે સૌથી પહેલા બ્રિટિશસરકારની સાથે મિત્રતા કરી અને ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૮ના ફેબ્રુઆરીની ૧૦મી તારીખે ઉભયપક્ષની વચ્ચે સંધિ થઈ જો કે બૂંદીના રાજાની પાસે અધિક સેના નહોતી, તોપણ તેમણે પિંઢારાઓ સાથેના યુદ્ધમાં અંતઃકરણપૂર્વક સહાય કરી હતી મહારાષ્ટ્રીઓએ બૂંદીના રાજાની અત્યંત શોચનીય દશા કરી હતી, પરંતુ બ્રિટિશસરકાર-ની સાથે સંધિ થતાની સાથેજ તેમનો ઉક્ત શોચનીય દશામાંથી ઉદ્ધાર થયો" કર્નલ ટૉડની પેઠે મહાશય એચીસને પણ મુક્તકંઠે બૂંદીરાજ વિશનસિંહે બ્રિટિશસરકારને સહાય કરી તેનો સ્વીકાર કર્યો છે, માટે આપણે અવશ્ય સ્વીકારવું પડશે કે બૂંદીરાજ સર્વ પ્રકારે બ્રિટિશસરકારના અનુ-ગ્રહને પાત્ર થયા હતા

બ્રિટિશસરકારની સાથે બૂંદીના રાજા વિશનસિંહને જે સંધિ થઈ હતી, તેના ધારા આ સ્થળે અમે પ્રકટ કરીએ છીએ ઉદારહૃદય કર્નલ ટૉડ કે જેઓ તે સમયે કૅપ્ટન હતા, તેમણે અંગ્રેજ-સરકારની તરફથી આ સંધિપત્ર તૈયાર કર્યો હતો

સંધિપત્ર

મહામાન્ય માર્કિવસ ઑફ હેસ્ટિંગ્સ કે જી ગવર્નર જનરલ બહાદૂરદ્વારા પ્રાપ્ત થયેલી સંપૂર્ણ સત્તાનુસાર કૅપ્ટન જેમ્સ ટૉડે માનનીય બ્રિટિશકંપની તરફથી અને બૂંદીના મહારાજાદ્વારા પ્રાપ્ત થયેલી સંપૂર્ણ સત્તાનુસાર વોહરા તુલારામે ઉક્ત મહારાજા તરફથી માનનીય બ્રિટિશ ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કંપની અને બૂંદીના રાજા મહારાવરાજા વિશનસિંહની સંધિ કરી

પ્રથમ ધારો-બ્રિટિશસરકાર અને બૂંદીના મહારાજા તથા તેમના ઉત્તરાધિકારી અને તેમના પદપર સ્થિત થયેલા પુરુષની વચ્ચે ચિરસ્થાયી મિત્રતા, સ્વાર્થની સમાનતા અને સંપ વિરાજમાન રહેશે

દ્વિતીય ધારો-બ્રિટિશસરકાર બૂંદીના મહારાજાના તાબાના સમસ્ત દેશની શત્રુઓના આક્રમણ-થી રક્ષા કરશે

તૃતીય ધારો-બૂંદીના મહારાજાએ ચિરકાલને માટે બ્રિટિશસરકારની પ્રભુતાનો સ્વીકાર કર્યો છે અને બ્રિટિશસરકારની ચિરકાલને માટે સહકારીતા માની છે બ્રિટિશસરકારની સંમતિવિના બૂંદીના અધીશ્વર બીજા કોઇની સાથે કોઇપણ પ્રકારની સંધિ કરી શકશે નહિ જો દૈવવશાત્ કોઈ રાજાની સાથે વિવાદ વા મતભેદ ઉપસ્થિત થાય તો બ્રિટિશસરકાર મધ્યસ્થ થઇને તેને ઉચિત દંડ કરશે. રાજા પોતાના રાજ્યના સર્વ પ્રકારથી અધીશ્વર રહેશે અને ઉક્ત રાજ્યમાં બ્રિટિશશાસનનો વિસ્તાર થઈ શકશે નહિ

ચતુર્થ ધારો-બૂંદીના મહારાજા હોલ્કરને જે ખંડણી આપતા આવ્યા છે, તે ખંડણી લેવાનો સંપૂર્ણ અધિકાર હોલ્કરે બ્રિટિશસરકારને આપ્યો છે બ્રિટિશસરકારે પોતાની ખુશીથી બૂંદીના મહા-રાજા તથા તેમના ઉત્તરાધિકારીઓને તે ખંડણીમાંથી મુક્ત કર્યા છે મહારાજા હોલ્કરે બૂંદીરાજ્યના જે પ્રદેશો પોતાના અધિકારમાં લઈ લીધા હતા તે સમસ્ત પ્રદેશો પ્રથમ સૂચિઅનુસાર બ્રિટિશસર-કારે બૂંદીના મહારાજાને પાછા સોંપ્યા છે

પંચમ ધારો-બૂંદીના મહારાજા અદ્યાપિપર્યંત મહારાજા સિંધિયાને જે કર આપતા આવ્યા છે તે કર તેઓ હવે દ્વિતીય સૂચિઅનુસાર બ્રિટિશસરકારને આપવાનો સ્વીકાર કરે છે

ષષ્ઠ ધારો-બ્રિટિશસરકારની ભલામણથી બૂંદીના મહારાજા પોતાના સામર્થ્યાનુસાર બ્રિટિશ-સરકારને સેનાની સહાય કરશે

સપ્તમ ધારો-આ સંધિપત્ર બૂંદીમાં તૈયાર કરવામાં આવ્યો છે અને આજથી એક માસની અવધિમાં મહામાન્યવર ગવર્નર જનરલ તથા બૂંદીના મહારાવ તેનાપર હસ્તાક્ષર તથા મુદ્રાંક કરશે.

બૂંદી, આજની તારીખ ૧૦મી ફેબ્રુઆરી, ઈ૦ સ૦ ૧૮૧૮, તા૦ ૪થી રબિઉલ્વસાની, હિજ્રી સન ૧૨૨૩, ૫ માઘ સંવત ૧૮૭૪

આ સંધિપત્રનો મહામાન્યવર ગવર્નર જનરલની આજ્ઞાથી કાનપુરની નિકટની છાવણીમાં

આજે ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૮ના માર્ચની પહેલી તારીખે સ્વીકાર થયો.

ગવર્નર જનરલની મહોર	(હસ્તાક્ષર) હેસ્ટિંગ્સ

પ્રથમ સુચિ

સંધિપત્રના ચતુર્થ ધારાનુસાર જે દેશ બ્રિટિશસરકારે રાવ રાજા વિશનસિંહજીને આપ્યા હતા, તેની સુચિ આ પ્રમાણે છે —

પ્રગણુ	બામણગામ
,,	લાખેરી
,,	કારવરનો અર્ધોભાગ
,,	બરોધનનો અર્ધોભાગ
,,	પાટણનો અર્ધોભાગ

દ્વિતીય સુચિ

મહારાજા સિંધિયા અદ્યાપિપર્યંત બૂંદીના રાજ્યમાંથી જે ખંડણી લેતા આવ્યા છે, તે સર્વ બૂંદીના સંધિના પંચમ ધારાનુસાર હવે પછી બૂંદીના મહારાજા બ્રિટિશસરકારને આપશે તેની સુચિ આ પ્રમાણે છે —

દિલ્લીના સિક્કાના	રૂા	૮૦૦૦૦
પાટણપ્રગણાની મહેસુલનો બે તૃતીયાંશ	,,	૪૦૦૦૦
પ્રગણા ઉર્સિંલા		
,, સમેદી		
,, કરવરનો અર્ધાંશ		
,, બરૂધનનો એક તૃતીયાંશ		
બૂંદી તથા અન્યાન્ય સ્થાનોની ચોથ		૪૦૦૦૦

રાજાની મહોર	(હસ્તાક્ષર)	જેમ્સ ટૉડ
	,	વોહરાવુલારામ

ઉદાર હૃદયના કર્નલ ટૉડે બ્રિટિશસરકારની તરફથી બૂંદીના મહારાજાની સાથે ઉક્ત સંધિ કરી હતી તેમણે આ સંધિના સંબંધમાં એવા ઉદ્‌ગાર કાઢ્યા છે કે "ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૮ના ફેબ્રુઆરી માસમાં બૂંદીની સાથે સંધિ કરવાથી મને પરમ હર્ષ થયો હતો.

મહાશય એચિસને ઉક્ત સંધિના સંબંધમાં લખ્યું છે કે —" બૂંદીના મહારાવરાજાએ આટના સમયપર્યંત હોલ્કરને જે ખંડણી આપી હતી તે ખંડણીમાંથી હવે તેમને મુક્તિ મળી અને હોલ્કરે તેમના જે પ્રાંતો ખુચવી લીધા હતા, તે સર્વ પણ તેમને પાછા સોંપવામાં આવ્યા મહારાજા આટલા દિવસસુધી સિંધિયાને જે કર આપતા હતા તે તેઓ બ્રિટિશસરકારને આપવાને સંમત થયા આ ખંડણીના રૂપિયા ૮૦૦૦૦ નિયત કરવામાં આવ્યા વળી પાટણપ્રદેશનો જે ભાગ હોલ્કરના અધિકારમાં હતો તે સંધિના ચતુર્થ નિયમાનુસાર બૂંદીના મહારાજાને પાછો સોંપવામાં આવ્યો પાટણનો જે ભાગ હોલ્કરના અધિકારમાં હતો તેને માટે તેણે વાર્ષિક ૪૦૦૦૦ રૂપિયા ખંડણીતરીકે બૂંદીના મહારાજાની પાસેથી લેવાનો ઠરાવ કર્યો હતો, પરંતુ તે તે રકમ કદિપણ તેમની પાસેથી લઇ શક્યો નહિ પાટણદેશનો જે ભાગ હોલ્કરના અધિકારમાં હતો તે પરથી તેની સત્તા ઉઠી ગઇ અને બ્રિટિશસરકારે તે માટે તેને વાર્ષિક ૩૦૦૦૦ રૂપિયા આપવાનો ઠરાવ કર્યો"

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે – બૂંદીરાજ્યનું કલ્યાણ કરવાને માટે મે જે આગ્રહપૂર્વક યત્ન કર્યો હતો તે સફલ થયે અન્ય રાજ્યો કોઇ ને કોઇ કારણ ઉપસ્થિત કરી સરકારને ક્રોધિત કરતા

હતા, પરંતુ બૂંદીના મહારાજા અન્ય કોઈ રાજ્યની સાથે કોઇ પ્રકારનો ઝગડો નહિ કરતા શાંતરીતે પોતાની ઉન્નતિ કરી સ્વાધીનતાનો ઉપભોગ લેતા હતા રાવરાજા વિશનસિંહ પોતાની લુપ્ત થયેલી સ્વાધીનતા પ્રાપ્ત થયા પછી ઘણા થોડા સમયપર્યંત અર્થાત્ ચાર વર્ષપર્યંત જીવિત ગ્યા તેઓ ગોળાના રોગથી જર્જર થઇને મરણ પામ્યા આ ભયંકર રોગનું નામ સાંભળી દૃઢ, બળવાન અને અસીમ સાહસિક મનુષ્ય પણ કંપિત અને ભયભીત થઈ જાય છે આ રોગ ઘણી શીઘ્રતાથી માણસને હીનબળ કરી દે છે આજ રોગથી આક્રાંત થઇને વિશનસિંહે પરલોકવાસ કર્યો તેમણે પોતાની રાણીને સતી નહિ થવાની આજ્ઞા આપી પોતાના સગીર પુત્રના વાલીતરિકે બ્રિટિશસરકારના પ્રતિનિધિ કર્નલ ટૉડને નિયુક્ત કર્યા વિશનસિંહે યુવાવસ્થામાંજ પ્રાણત્યાગ કર્યો તેમણે સત્તર વર્ષ પર્યંત રાજ્ય કર્યું ઈ૦ સ૦ ૧૮૨૧ના જુલાઈ માસની ૧૪મી તારીખે તેમનો સ્વર્ગવાસ થયો

કર્નલ ટૉડે મહારાવ વિશનાસહના રાજ્યની સમાલોચના નીચે પ્રમાણે કરી છે-" મહારાજા વિશનસિંહ નિષ્કપટી અને યથાર્થ રાજપૂત હતા જો કે તેમનું રાજ્યશાસન ઉજ્જ્વળ નહોતું, તથાપિ તેમનું હૃદય ઉદાર હતું અને તેઓ ઉદ્યમશીલ હતા તેમની શુભાશુભ અને હિતાહિત સમજવાની શક્તિ વિલક્ષણ હતી જે સમયે મહારાષ્ટ્રીઓએ તેમનું સમસ્ત રાજ્ય પોતાના પંજામાં લઈ લીધું અને તેમની સત્તા તથા સુખ ન્યૂન કરી નાખ્યું, તે મહાવિપત્તિના સમયમાં પણ તેમણે પોતાનું મનસ્થૈર્ય ગુમાવ્યું નહોતું તે સમયે તેમણે વીરરાજપૂતની પેઠે માત્ર મૃગયા ખેલવામાંજ સંતોષ પ્રાપ્ત કર્યો હતો તેમને મૃગયા પરમપ્રિય હતી તેઓ સિંહનો શિકાર કરવા જતા ત્યારે જો સિંહ પ્રાપ્ત નહિ થતો તો ત્રણચાર દિવસપર્યંત તેઓ સિંહના વિવરમાં પડી રહેતા અને જ્યાસુધી તેનો શિકાર કરતા નહિ ત્યાંસુધી તેઓ તે સ્થાન છોડતા નહોતા તેઓ પ્રધાનત પશુરાજ સિંહને પોતાના શિકારનું યોગ્ય પાત્ર માનતા હતા અન્ય પશુઓ તરફ તેમની દૃષ્ટિ નહોતી તેમણે પોતાના જીવનમાં પોતાના હાથથી એકસો કરતા અધિક સિંહોનો શિકાર કર્યો હતો તદુપરાંત તેમણે અગણિત વ્યાઘ્રોનો પણ વધ કર્યો હતો તેઓ સંકટપ્રદ પરંતુ આનંદદાયક મૃગયામાં લિપ્ત રહેતા હતા, તેથી તેમનો એક પગ તૂટી ગયો હતો, તેથી જન્મપર્યંત તેઓ લંગડા રહ્યા હતા અને તેઓ ઠીંગણા દેખાતા હતા જ્યારે તેઓ અશ્વારૂઢ થઇને પોતાના મસ્તકપર ભાલો ઘુમાવતા હતા ત્યારે મહાન બળવિક્રમ અને મૂર્તિમંત શૂરવીરતાના ચિન્હો તેમની મુખમુદ્રાપર દૃષ્ટિગોચર થતા હતા આ દૃશ્ય જોવાથી સરલતાપૂર્વક પ્રતીત થાય છે કે વિશનસિંહના પરમ પરાક્રમશાલી પૂર્વજોએ જે પ્રકારે એક સમયે જહાંગીર અને શાહઆલમને માટે રણક્ષેત્રમાં મહાવીરતા પ્રકાશિત કરી હતી, તે પ્રકારે વિશનસિંહ પણ બ્રિટિશસરકારને માટે સમશેર ધારણ કરવાનું સામર્થ્ય ધરાવતા હતા તેઓ પોતાના નાના રાજ્યમાં સ્વેચ્છાચારી વર્તન ચલાવતા હતા તેનું કારણ એ હતું કે તેઓ એવો દૃઢ મત ધરાવતા હતા કે પોતાની શાસિતપ્રજા અને વિશેષત રાજકર્મચારીઓની તરફથી સન્માન મેળવવાને માટે સ્વેચ્છાચારનુંજ પ્રયોજન છે

રાજા વિશનસિંહજીની પાસે એક પૃથક્ ભંડાર હતો બૂંદીનો રાજમંત્રી તેમાં પ્રતિદિન ૧૦૦ રૂપિયા નાખતો હતો મંત્રી જો અન્ય કોઇ કાર્યપ્રતિ બેદરકારી બતાવે તો તે સંબંધે માત્ર સાધારણ પૂછપરછ કરવામાં આવતી હતી, પરંતુ જો તે ભંડારમાં રૂપિયા ન નાખે તો તેને વિશેષ ઠપકો આપવામાં આવતો હતો, એટલુંજ નહિ પણ તેને ઈંદ્રજિતનો ભય દર્શાવવામાં આવતો હતો આ ઈંદ્રજિત કોઇ મોટા દેવતાની મૂર્તિ નહોતી, પરંતુ એક મોટા કદનો જોડો હતો અને તે ભંડાર આગળ એક લોહના ખીલાની સાથે ટાંગી મૂકવામાં આવતો હતો જો કોઇ બીજો રાજા હોત તો તેણે આ સ્થળે રાજદંડ ભેરવ્યો હોત ફક્ત જોડો વિશનસિંહે મંત્રીને ભય દર્શાવવાને માટે રાખ્યો હતો કર્નલ ટૉડના આ કથનપર અમે સરલતાથી વિશ્વાસ મૂકી શકતા નથી એક રાજમંત્રીને માટે પગરખાના પ્રહાર કરતા મોટું અપમાન બીજું શું હોઈ શકે ?

અન્ય રાજપૂતરાજ્યોની પેઠે બૂંદીમાં રાજકર્મચારીઓની સંખ્યા પણ ઘણી ઓછી છે. મુખ્યત નિમ્નલિખિત ચાર રાજકર્મચારીઓના હાથમાં શાસનસત્તા રહે છે-(૧)દિવાન વા મુસાહિબ, (૨) ફોજદાર વા કિલ્લેદાર, (૩) બક્ષી, (૪) રિસાલા વા હિસાબખાતાનો પ્રધાન દિલ્હીના પાદશાહ-

ની સાથે બૂદીના મહારાજાને સબધ થયો હતો તેથી પાદશાહના દરબારના જેવાજ કેટલાક નિયમો તેમણે પોતાના દરબારમા દાખલ કર્યા હતા મુખ્યમત્રીને દિવાન વા મુસાહિબ કહેવામા આવતો હતો તેનાજ હાથમા રાજ્યના સમસ્ત શાસનનો તથા ધનનો ભાર હતો ફોજદાર વા કિલ્લેદાર બૂદીના કિલ્લાનો અધ્યક્ષ હતો આ પદપર કોઇ બીજા રાજપૂતને નિયુક્ત કરવામા આવતો નહોતો, એ પર માત્ર રાજાનો નિકટનો સબધી વા તેમનો ધાવભાઇજ નિયુક્ત થતો હતો તે રાજાની પગારદાર સેના અને સામતસેનાનો સેનાપતિ પણ ગણાતો હતો બક્ષી સર્વ હિસાબ તપાસતો હતો અને રિસાલા દરબારનો હિસાબ તપાસતો હતો મૃતરાજા વિશનસિહ પોતાના ધનનો કેવળ સચય નહિ કરતા તેદ્વારા વ્યાપાર કરતા હતા આ વાણિજ્યથી પણ તેમને પેદાશ થતી હતી જો કે મત્રી તેમને સેકડે પદર ટકાની ઉપજ થયેલી બતાવતો હતો, પરતુ વાસ્તવમા સેકડે નીસ રૂપિયાની ઉપજ થતી હતી આ વાણિજ્યની આમદાનીથી સેના તથા રાજસેવકોનો પગાર પૂરો થતો હતો રાજા સ્વય વાણિજ્યમા હાથ રાખતા હોવાથી મત્રી જે પદાર્થનુ જે મૂલ્ય નિશ્ચિત કરતા તે યથાર્થ ન હોય તોપણ તે પદાર્થનું તે મૂલ્ય સ્થાયી રહેતુ તે વિષે થતી અરજીપર કિચિત્ પણ લક્ષ્ય આપવામા આવતુ નહિ આથી મત્રી સર્વ પ્રજાના પ્રેમપાત્ર બન્યો નહોતો

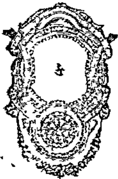
વિશનસિહ પોતાની પાછળ બે પુત્રો મૂકીને મરણ પામ્યા તેમા જ્યેષ્ઠકુમાર રાવરાજા રામસિહ હતા તેઓ ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૧ ના ઑગસ્ટમાસમા અગીઆર વર્ષની વયે પોતાના પિતાના સિહાસન પર અભિષિક્ત થયા. કનિષ્ઠકુમાર મહારાજ ગોપાલસિહ રાવરાજા રામસિહ કરતા થોડા માસ નાના હતા રાવરાજા રામસિહ પોતાના પિતાની પેઠે મૃગયામા નિમગ્ન રહેતા હતા આટલી નાની વયમા પણ તેમણે સૌથી પહેલા એક જગલી વરાહનો શિકાર કર્યો હતો, તેથી સામતોએ પરમ પ્રસન્ન થઇ તેમને નજર[1] આપી હતી તે પૂર્વે તેઓ નાની તલવારવતી બકરા ને ઘેટાનો વધ કરતા હતા તેમની માતા કૃષ્ણગઢની રાજકુમારી હતી તે જેમ બુદ્ધિમાન અને સુલક્ષણા હતી તેમ સદા પોતાના પુત્રના મગલની કામના કર્યા કરતી હતી આથી વિશેષ આશા રાખી શકાય છે કે જે બ્રિટિશસરકારે આ બૂદીરાજ્યનો શોચનીય દશામાથી ઉદ્ધાર કર્યો, તે બ્રિટિશસરકારના આશ્રયથી તે પૂર્વવત્ શ્રીવૃદ્ધિયુક્ત થશે અમે શુદ્ધ અતઃકરણપૂર્વક હાડાજાતિનું મગલ ઇચ્છીએ છીએ

[1] વિશનસિહે મૃત્યુસમયે કર્નલ ટૉડને પોતાના પુત્રના રક્ષકતરીકે નિયુક્ત કર્યા કર્નલ ટૉડ જ્યાસુધી રાજસ્થાનમા હતા ત્યાસુધી તેમણે પોતાનુ કર્તવ્ય સતોષકારક રીતે બજાવ્યુ મહાત્મા ટૉડ મહારાવ રામસિહને ભાણેજ કહેતા હતા આ રીતે તેમની વચ્ચે મામાભાણેજનો સબધ હતો કર્નલ ટૉડમહારાવ રામસિહપ્રત્યે અપૂર્વ પ્રેમ રાખતા હતા જ્યારે મહારાવ રામસિહે પ્રથમ વાર શિકાર કર્યો તે સમયે સામતોની પેઠે કર્નલ ટૉડે પોતે પણ તેમને સન્માનસૂચક ઉપહાર આપ્યો હતો

अध्याय ५ मो

મહારાવ રાજા રામસિંહ-કર્નલ ટૉડે મહારાવના રક્ષકનું ગ્રહણ કરેલું પદ-રાજ્યમાં થયેલી સુશાસનવ્યવસ્થા-મંત્રી કૃષ્ણરામ-કૃષ્ણરામનું શોચનીય મૃત્યુ-હત્યાકારીઓના પ્રાણનો થયેલો નાશ-જોધપુરના મહારાજાની સાથે યુદ્ધ કરવાની સુચના-બ્રિટિશસરકારની મધ્યસ્થતાથી સમરનું નિવૃત્ત થવું-મહારાવ રાજા રામસિંહે પોતાના હાથમાં ગ્રહણ કરેલો રાજ્યભાર-પાટણદેશના સંબંધમાં નવીન વ્યવસ્થા-ઈ૦ સ૦ ૧૮૫૭ના સિપાઈઓના બળવા-પ્રસંગે મહારાવ રાજા રામસિંહે બ્રિટિશસરકારને સહાય કરવાની પાડેલી ના-બ્રિટિશસરકાર સાથેનો મહારાવ રાજા રામસિંહનો રાજકીય સંબંધ તુટવો-પુનઃ સદ્ભાવ સ્થાપિત થવો-બ્રિટિશસરકારે મહારાવને દત્તકપુત્ર ગ્રહણ કરવાનો આપેલો અધિકાર-દિલ્હીદરબારમાં મહારાવ રાજા રામસિંહનું જવું-તેમને થયેલી સન્માનની પ્રાપ્તિ-સલામીની તોપોમાં થયેલી વૃદ્ધિ-બુંદીનો શાસનસમાજ-પ્રજાની પાણીની તંગી નિવૃત્ત કરવાને માટે કરેલો પ્રયાસ-બુંદીના રાજકુમારોના વિવાહ-વિવાહમાં થયેલો વ્યય-રાજકુમારોની શિક્ષા-મહારાવ રાજા રામસિંહના ચતુર્થ પુત્રનો જન્મ-બુંદીરાજ્યની આમદાની અને ખર્ચની સુચિ-શાસનવિભાગનો સંસ્કાર-શાંતિરક્ષાવિભાગ-વાણિજ્યકર-પ્રજાને શિક્ષણ આપવાને કરેલી વ્યવસ્થા.

ર્નલ ટૉડે બૂંદીરાજ્યનો જેટલો ઇતિહાસ લખ્યો હતો તેટલો ગત ચતુર્થ અધ્યાયમાં સંપૂર્ણ કરવામાં આવ્યો છે અને હવે અમે આ પંચમ અધ્યાયમાં સારપછીનો ઇતિહાસ લખવાને પ્રવૃત્ત થઈએ છીએ. આ ઇતિહાસ વિશ્વાસપાત્ર પ્રમાણોદ્વારા સંકલિત કરવામાં આવ્યો છે અને અમે તે પાઠકોને પરમ આદર તથા સન્માનપૂર્વક સમર્પણ કરીએ છીએ.

મહારાવ રામસિંહ જી. સી. એસ. આઇ. સી. આઇ. ઇ. બહાદૂર કે જેઓ વર્તમાન સમયમાં બૂંદીનું સિંહાસન ઉજ્જવલ કરી રહ્યા છે, તેઓ પોતાના પિતાનું મૃત્યુ થયું તે સમયે કેવલ અગીઆર વર્ષના હતા.મહારાવ વિશનસિંહ બહાદૂરે ઉદારહૃદય મહોદય કર્નલ ટૉડને પોતાના સગીરકુમારના શિક્ષક તથા રક્ષકતરીકે નિયુક્ત કર્યા હતા; પરંતુ તેઓ મહારાવના મૃત્યુસમયે મેવાડની રાજધાની ઉદયપુરમાં ગયા હતા. જ્યારે મહારાવ વિશનસિંહનું મૃત્યુ થયું અને વિધવામહારાણી તરફથી તેમને પત્ર પ્રાપ્ત થયો, ત્યારે તેઓ ઉદયપુરથી શીઘ્ર બૂંદી તરફ જવાને નીકળ્યા. તેમણે ત્યાં જઇ મહારાણીની સાથે ભાઇબહેનનો સંબંધ સ્થાપિત કર્યો અને બાલક રામસિંહના શિક્ષક તથા રક્ષકતરિકેના પદનો તથા રાજ્યના શાસનનો ભાર પોતાના હાથમાં ગ્રહણ કર્યો. રાજપૂતજાતિના પરમમિત્ર કર્નલ ટૉડે બૂંદીની વિધવારાણીને બહેન કહી રામસિંહને ભાણેજ માની ગત મહારાજા વિશનસિંહની આજ્ઞાનું પાલન કરવામાં કિંચિન્માત્ર પણ વિલંબ કર્યો નહિ. તેમણે શીઘ્ર રામસિંહનું મંગલ કરવાની ઇચ્છાથી બૂંદીરાજ્યમાં સર્વત્ર સુશાસન સ્થાપન કરવાને માટે સુપ્રબંધ કર્યો; અને અલ્પ સમયપર્યંત સ્વયં બૂંદીમાં શોભીને સર્વ વિષયોપર લક્ષ્ય આપ્યું. શાસનસંબંધી સર્વ વ્યવસ્થા કરવામાં તેમણે કિંચિત્ પણ પ્રમાદનું સેવન કર્યું નહિ. કર્નલ ટૉડ જ્યાંસુધી ભારતવર્ષમાં રહ્યા ત્યાંસુધી તેઓ મહારાવ રામસિંહનું કલ્યાણ કરતા રહ્યા; અને સ્વ-

દેશમા ગયા પછી પણ તેઓ મહારાવનુ મગલ કરવાના ચિંતનમા રત રહેતા હતા[1]

મહારાવ વિશનાસહનો સ્વર્ગવાસ થયા પછી એક પરમ વિદ્વાન અને બુદ્ધિમાન મનુષ્ય બૂદીના મુખ્ય મંત્રીતરિકે નિયુક્ત થયા. તેમનુ નામ કૃષ્ણરામ હતુ જ્યાસુધી કર્નલ ટૉડ રાજસ્થાનના બ્રિટિશ-સરકારના એજટતરિકે રહ્યા, ત્યાસુધી કૃષ્ણરામ તેમની સલાહાનુસાર સર્વ રાજકાર્યો કરતા હતા; પરંતુ તેમનુ સ્વદેશગમન થયા પછી કૃષ્ણરામે પોતાની બુદ્ધિ અને રાજનીતિજ્ઞતાના બળથી બાલક મહારાવ રામસિહનું કલ્યાણ સાધ્યુ હતુ કર્નલ માલેસન પોતાના ગ્રથમા જણાવે છે કે-" સાડા૭ વર્ષપર્યંત કૃષ્ણરામ બૂદીના મત્રીના પદપર રહ્યા, તે સમયમા તેમણે તે રાજ્યનુ સમસ્ત ઋણ ચૂકાવી દીધું તેમણે ચોખ્ખો હિસાબ રાખી કરનો એકે એક રૂપિયો વસૂલ કરી રાજભંડારમા ભર્યો તેમણે રાજ્યની ઉપજમા ત્રણથી પાચલાખ રૂપિયાનો વધારો કર્યો અને શાસનસબધી ખર્ચમા બે લાખનો ઘટાડો કર્યો તેમણે રાજ્યશાસનના પ્રત્યેક વિભાગની અવસ્થા સતોષકારક બનાવી અને તેઓ સેનાને નિયમસર વેતન આપતા હતા."

અત્યંત શોકની વાત છે કે સર્વગુણસપન્ન મત્રી કૃષ્ણરાવ અધિક સમયસુધી બૂદીરાજ્યનુ કલ્યાણ કરી શકયા નહિ તેમણે શાસનભાર ગ્રહણ કર્યો તે પછી સાડાછ વર્ષે એક ભયંકર ઘટના બનવાથી તેઓ અત્યત શોચનીય રીતે માર્યા ગયા અને તેમના મરણથી સમસ્ત બૂદીરાજ્યને જે નુકશાન થયુ તેનુ વર્ણન કરવુ અશકય છે

કર્નલ માલેસન જણાવે છે કે –" મહારાવ રામસિહને સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયાને નવ વર્ષ થયા હશે એવામા એક એવી ઘટના બની કે જો બ્રિટિશસરકાર મધ્યસ્થ થઇ પોતાની શક્તિનો પ્રયોગ ન કરત તો બૂદી અને જોધપુરરાજ્યની વચ્ચે યુદ્ધ ઉપસ્થિત થઇ જાત. મહારાવ રામસિંહે જોધપુરની રાજનંદિનીની સાથે વિવાહ કર્યો હતો પાછળથી તેમણે પોતાની ઉકત રાણીપ્રત્યે અત્યત નિષ્ઠુર વર્તન કર્યું હતુ તેમના આ પ્રકારના વર્તનનો અત આણવાને માટે અને પુન: તેઓ તેવુ વર્તન ન કરી શકે એવો પ્રબધ કરવાને માટે ઇ૦ સ૦ ૧૮૩૦ના જાન્યુઆરી માસમા જોધપુરથી ઘણા સામતો પોતાના સેવકોને પોતાની સાથે લઇને બૂદીરાજ્યમા આવી પહોચ્યા તેમનુ આગમન થયા પછી ત્રીજે દિવસે તેમનાદ્વારા બૂદીના પરમ બુદ્ધિમાન અને નિષ્કલક મત્રી કૃષ્ણરામ માર્યા ગયા. આથી યુવક રામસિહે પરમ ક્રોધિત થઇ ઉક્ત હત્યાકારીઓને ઉચિત દંડ આપવાનો દૃઢ નિશ્ચય કર્યો જોધપુરના જે મનુષ્યો બૂદીના કિલ્લાની અદર બદીતરિકે રહેતા હતા, તેમનાપર ગોળાની વૃષ્ટિ કરવા માડી અને તેમને પાણી મળી ન શકે એવો પ્રબધ કરવામા આવ્યો જોધપુરની સેનાના બે નેતાઓને અને જે મનુષ્યોની સલાહથી ઉકત ભયકર હત્યા થઈ હતી તેમને નાસતા પકડવામા આવ્યા અને રાવરાજાની આજ્ઞાથી તેમને પ્રાણદંડ કરવામા આવ્યો નિકૃષ્ટ પક્તિના સૈનિકો તાબે થયા તેમને બૂદીરાજ્યમાથી હદપાર કરવામા આવ્યા છ દિવસમા જોધપુરનો સામત[2] અભૂતસિહ કે જેણે બૂદીના રાજમત્રીને મારી નાખ્યા હતા, તે પણ યુદ્ધમા માર્યો ગયો ત્યાર પછી ઉકત અભૂતસિંહના બે મુખ્ય માણસોનો નાશ થતા બૂંદીના અધીશ્વરે માન્યુ કે હવે મારા મત્રીના ખૂનનો પૂરેપૂરો બદલો લેવાઇ રહ્યો છે."

ઉપરોક્ત કારણથી જોધપુરરાજ્યની સાથે યુદ્ધ થવાની પૂર્ણ સભાવના હતી, પરતુ બ્રિટિશસરકારે પોતાનો દૂત મોકલી યુદ્ધ થતુ અટકાવી શાતિ સ્થાપન કરી મહાશય એચિસન લખે છે કે –"મહારાવ રામસિહની સગીર અવસ્થાના દીર્ઘકાળમા બ્રિટિશસરકારને બૂદીરાજ્યની આભ્યંતરિક શાસનવ્યવસ્થામા અધિક હસ્તક્ષેપ કરવો પડયો હતો "

મત્રીશ્રેષ્ઠ કૃષ્ણરામનુ મૃત્યુ થયા પછી અલ્પ સમયમા મહારાવ રામસિહે બૂંદીનો શાસનભાર પોતાના હાથમા ગ્રહણ કર્યો અને તેઓ આજપર્યંત સતત શાસન ચલાવતા આવ્યા છે.

મહાશય એચિસનના ગ્રંથમા એવો ઉલ્લેખ છે કે-" બ્રિટિશસરકારની રાખેલી સેનાનો ખર્ચ આપવાને માટે ઇ૦ સ૦ ૧૮૪૪ મા મહારાજા સિંધિયાએ પાટણપ્રદેશમા આવેલો પોતાનો ભાગ બ્રિટિશસરકારને સમર્પણ કરી દીધો, આથી બૂંદીના મહારાજાએ ઉક્ત પ્રદેશ મેળવવાને માટે પ્રશ્ન

૧ કર્નલ ટૉડે આ સબધે પોતાના બીજીવારના ભ્રમણવૃત્તાતમા ઉલ્લેખ કર્યો છે

૨ તે મારવાડના બાનેલી ગામનો મેતિઆ રાઠોડ હતો

ઉપસ્થિત કર્યો સિંધિયા ઉક્ત પ્રદેશનો અધિકાર મહારાવ રામસિંહને આપવાને સંમત થયો નહિ; પણ ઇ૦ સ૦ ૧૮૪૭ મા ગ્વાલિયરના મહારાજા સિંધિયાની સાથે જે નવીન સંધિ થઇ તેમા બૂંદીના મહારાવે ગ્વાલિયરના મહારાજાને વાર્ષિક ૮૦૦૦૦ રૂપિયાની ખડણી આપવાનો સ્વીકાર કર્યો અને ચિરકાલને માટે ઉક્ત પ્રદેશ બૂંદીના મહારાવનો ગણાયો, તથા ઇ૦ સ૦ ૧૮૬૦ ની સંધિઅનુસાર ઉક્ત રૂ ૮૦૦૦૦ ની ખડણી બ્રિટીશસરકારને મળવા લાગી. આ પ્રકારે તેમને પાટણપ્રદેશ પ્રાપ્ત થયો બૂંદીના મહારાવ ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૮ ની સંધિઅનુસાર બ્રિટિશસરકારને બૂંદી અને અન્યાન્ય દેશના ચોથસ્વરૂપે જે રૂ ૪૦૦૦૦ આપતા હતા, તેમા હવે ઉક્ત પાટણપ્રદેશની ખંડણીના ૮૦૦૦૦ ઉમેરાયા.

અમારા પાઠકો પ્રથમથીજ જાણી ચૂક્યા છે કે, ભારતવર્ષના દેશી રાજ્યોમા બૂંદીના મહારાવ ઉમેદસિંહે સૌથી પ્રથમ બ્રિટિશસરકારને મિત્રભાવે સહાય કરી હતી અને ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૮ મા મહારાવ વિશનસિંહે બ્રિટિશસરકારની સાથે સંધિ કરી મિત્રતાનો ઉજ્જવલ આદર્શ દર્શાવ્યો હતો, પરંતુ અત્યંત દુખનો વિષય છે કે, ઇ૦ સ૦ ૧૮૫૭ મા જે સમયે ભારતવર્ષના પ્રત્યેક પ્રાંતમા વિદ્રોહાગ્નિ ભડકી ઉઠ્યો અને તે વિપત્તિનો સમુદ્ર પોતાની તરંગમાળાઓનો વિસ્તાર કરી ભારતમાથી બ્રિટિશસામ્રાજ્યને લુપ્ત કરવાને તૈયાર થયો, તે સમયે બૂંદીના મહારાવ રામસિંહ બહાદૂરે ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૮ ની સંધિ-અનુસાર બ્રિટિશસરકારને સેનાની સહાય કરી નહિ જે રાજવંશ બ્રિટિશસરકારના પરમ મિત્રસ્વરૂપે પ્રસિદ્ધ હતો, તેજ રાજવંશમા જન્મ ગ્રહણ કર્યા છતા મહારાવ રામસિંહે બ્રિટિશસરકારને સહાય કરી પોતાના વંશના ગૌરવની રક્ષા કરી નહિ આથી બ્રિટિશસરકાર અત્યંત દુખિત અને ક્રોધિત થઈ તથા તેણે તત્કાળ બૂંદીના મહારાવ સાથેનો સર્વ સંબંધ તોડી નાખ્યો, પરંતુ સંતોષનો વિષય છે કે આ રીતે ઘણા દિવસસુધી બૂંદીના મહારાવને બ્રિટિશસરકારની વક્રદૃષ્ટિમા રહેવુ પડયુ નહિ. ઇ૦ સ૦ ૧૮૬૦ મા બૂંદીના અધીશ્વરની સાથે બ્રિટિશસરકારનો રાજકીય સંબંધ પુન સ્થાપિત થયો અને તે સમયથી આજ-પર્યંત મહારાવપ્રત્યે બ્રિટિશસરકારને પૂર્ણ પ્રીતી રહી છે

જો કે વર્તમાન સમયના મહારાવ રામસિંહ બહાદૂરે સિપાઈઓના બળવાપ્રસંગે બ્રિટિશસરકારને સહાય આપી નહોતી, તોપણ ઉક્ત વિદ્રોહનુ શમન થયા પછી બ્રિટિશસરકારે અન્ય રાજાઓની પેઠે મહારાવને પણ દત્તકપુત્ર ગ્રહણ કરવાની વંશપરંપરાગત સનંદ આપી હતી

ઇ૦ સ૦ ૧૮૭૭ ના જાન્યુઆરી માસની પહેલી તારીખે ગ્રેટબ્રિટન અને આયર્લાંડની અધિરાજ્ઞી વિક્ટોરિયાએ દિલ્લીના મહાન દરબારમા પ્રકટરીતે ભારતની રાજરાજેશ્વરીની ઉપાધિ ધારણ કરી ઉક્ત દરબારમા મહારાવ રામસિંહ બહાદૂરને આમંત્રણ થયુ હતુ અને ભારતવર્ષના વાઇસરૉય લૉર્ડ લીટને અન્યાન્ય રાજાઓની પેઠે તેમને પણ સન્માન આપ્યુ હતુ અન્યાન્ય ભૂપાલોની પેઠે મહારાવ રામસિંહને પણ ઉક્ત ઉપાધિ, સ્મારકપતાકા તથા પદકની પ્રાપ્તિ થઇ હતી મહારાવ રામસિંહની સાથે બ્રિટિશસરકારને આ સમયે જે પરમ મિત્રતા થઈ તેનુ બીજુ પ્રમાણ એ છે કે, બ્રિટિશસરકારે અન્યાય રાજાઓની પેઠે મહારાવને પણ 'ગ્રાન્ડ કમાન્ડર સ્ટાર ઑફ ઇંડીઆ' ની નવીન ઉપાધિ અર્પણ કરી. તદુપરાત તેમને 'કાઉન્સીલર ઑફ ધી એમ્પ્રેસ' ની નવીન ઉપાધિથી પણ વિભૂષિત કરવામા આવ્યા વળી તેમના સન્માનની તોપોમા પણ વૃદ્ધિ કરવામા આવી મહારાવને વર્તમાનકાળમા બ્રિટિશશાસિત દેશમા સત્તર તોપોની સલામી મળે છે મહારાવ રામસિંહની સાથેનો બ્રિટિશસરકારનો આ પ્રીતિપૂર્ણ સંબંધ અવશ્ય અતિ આનંદદાયક છે

વર્તમાન સમયમા ભારતવર્ષના પ્રત્યેક દેશીરાજ્યમા બ્રિટિશસરકારનો રેસીડેંટ નિવાસ કરે છે. બ્રિટિશરાજનીતિઅનુસાર તે હાલમા દેશીરાજ્યોનો યથાર્થ શાસનકર્તા છે રાજાઓ સ્વાધીન હોવા છતાપણ તેને આધીન હોય છે રેસીડેંટોને લીધે રાજાઓની સ્વાધીનતા ઘણી ન્યૂન થઇ ગઇ છે આ રેસીડેંટો પ્રતિવર્ષે દેશીરાજ્યોનો એક રિપોર્ટ તૈયાર કરી ગવર્નર જનરલના એજંટ પાસે મોકલે છે આ રિપોર્ટને એજંટ ગવર્નર જનરલની પાસે મોકલે છે બ્રિટિશસરકારનો વૈદેશિક મંત્રી તેને પુસ્તકાકારમા છપાવી જનસમાજમા તેનો પ્રચાર કરે છે. રાજપૂતાનાના પોલિટિકલ એજંટે ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૧-૮૨ મા બૂંદીના સંબંધમા જે લખ્યુ છે, તેની સમાલોચના ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૩ ના મેની ૧૮મી તારીખના 'ઇંડિયન મિરર' મા નીચે પ્રમાણે પ્રકાશિત થઇ હતી:—

"ગત વર્ષમા બૂદીના મહારાવ અત્યત બિમાર થઇ ગયા હતા અને તેથી તેમણે રાજ્યશાસનનો અધિક ભાર પોતાના મત્રી પડિત ગગાસહાયને સોપી દીધો હતો મહારાવે રાજ્યશાસન ચલાવવાને માટે એક મત્રીસમાજ નિયુક્ત કર્યો તેમા છ સભાસદો હતા ઉક્ત પડિતજી આ સમાજના સભાપતિ થયા એક કર્મચારી સમરવિભાગમા, એક સાધારણ વિભાગમા, એક એજન્સી વિભાગમા, એક શાંતિરક્ષાવિભાગમા અને એક અપીલવિભાગમા નિયુક્ત થયો મહારાવે પોતાની પ્રજાનુ જલકષ્ટ દૂર કરવાને માટે યથેષ્ટ પ્રયત્ન કર્યો અને મહારાણીએ પણ તેમા પૂરતી સહાય આપી તેમના ખર્ચથી બે કુડો તૈયાર કરવામા આવ્યા મહારાવ જૂની પદ્ધતિને ઘણુ માન આપે છે હજી તેમનુ લક્ષ્ય પોતાના રાજ્યમા અગ્રેજીશિક્ષણનો પ્રચાર કરવા તરફ ગયુ નથી તેમણે એક નાનુ સરખુ વિદ્યાલય સ્થાપિત કર્યુ છે, જેમા ૧૨૦ વિદ્યાર્થીઓ ભણે છે, પરંતુ મહારાવે સસ્કૃતશિક્ષણનો પ્રચાર કરવાને માટે ઘણો પ્રયાસ કર્યો છે, માટે તેઓ અધિક સન્માનને પાત્ર છે "

બૂદીના રેસીડેટે ઈ૦ સ૦ ૧૮૮૩ ના મેની ૩ જી તારીખે ગવર્નર જનરલના રાજપૂતાનાના એજટની પાસે જે રિપોર્ટ મોકલ્યો હતો અને જે ભારતવર્ષની બ્રિટિશસરકારદ્વારા ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨–૮૩ મા રાજસ્થાનના રિપોર્ટમા પ્રસિદ્ધ થયો હતો, તેનો સંપૂર્ણ અનુવાદ અમે કર્યો છે તે વાચી પાઠક બૂદીરાજ્યની વર્તમાનશાસનવ્યવસ્થાનુ યથાર્થ સ્વરૂપ જાણી શકશે

રેસીડેટ જણાવે છે કે—" અમને લખતા પરમ આનદ થાય છે કે મહારાવને વિશેષ સ્વસ્થતા પ્રાપ્ત થઈ છે ગતવર્ષમા મારવાડના રાજકુલમા ઉત્પન્ન થયેલી ત્રણ રાજકુમારીઓની સાથે મહારાવના ત્રણ પુત્રોના વિવાહ કરવાને માટે તૈયારી કરવામા વિશેષ ધ્યાન રોકવામા આવ્યુ આ વિવાહકાર્ય શીતકાલમા કરવાનો નિશ્ચય કરવામા આવ્યો છે મહારાવ પોતાના પુત્રોપ્રત્યે એટલો બધો સ્નેહ રાખે છે કે, ડિસેમ્બર માસપૂર્વે જ્યારે મે તેમની મુલાકાત લીધી ત્યારે મને ખબર પડી કે તેઓ અતિ વૃદ્ધ થયા છે અને તેમની અસ્વસ્થતા પણ વિશેષ છે,તોપણ તેઓ સ્વય પુષ્કરજીપર્યંત પોતાના પુત્રોની સાથે ગયા હતા અને ત્યા ગયા હતા

ઉક્ત તીર્થસ્થાનમા રહેવામા તેમનો ઉદ્દેશ પોતાના કુટુબના મગલને માટે દેવતાની પૂજા કરવાનો હતો, પરતુ મારવાડના મહારાજાએ વારવાર દૃઢ આગ્રહ કર્યો તેથી મહારાવ રાજા રામસિંહ બહાદુર અતે સ્વકુટુબસહિત જાન્યુઆરીની ૬ ઠ્ઠી તારીખે પોતાનુ વતન છોડી જાન્યુઆરીની ૨૫ મી તારીખે જોધપુરમા જઈ પહોચ્યા ત્યારપછી બે દિવસ સુધી ભારે ઉત્સવ કરવામા આવ્યો અને વિવાહકાર્ય પણ તેજ અરસામા સમાપ્ત થઈ ગયુ મહારાવના જ્યેષ્ઠ પુત્રની સાથે મારવાડપતિની એક ભગિનીનો તથા વચલા અને ત્રીજા પુત્રની સાથે મારવાડના મહારાજાની બે ભત્રીજીઓનો વિવાહ કરવામા આવ્યો તદુપરાત મહારાવ રાજા રામસિંહે પોતાના ગતપુત્ર ભીમસિંહના પુત્રની સાથે મહારાજા વખ્તસિંહની પૌત્રીનો વિવાહ કર્યો[1] મારવાડના મહારાજાએ પરમ આદરપૂર્વક મહારાવ રાજા રામસિંહને સન્માન આપ્યુ આથી તેઓ અત્યત પ્રસન્ન થયા શોકની વાત માત્ર એટલીજ હતી કે તે સમયે મારવાડના રાજાની પ્રકૃતિ અસ્વસ્થ હતી બરાબર ૫૮ વર્ષપૂર્વે મહારાવરામસિંહ બહાદુરે ચૌદ વર્ષની વયે જોધપુરમા જઈ ત્યાના મહારાજા માનસિંહની કન્યા સાથે વિવાહ કર્યો હતો ઉક્ત રાણીના ગર્ભથીજ કુમાર ભીમસિંહનો જન્મ થયો હતો, પરતુ અત્યત દુખનો વિષય છે કે ઈ૦ સ૦ ૧૮૬૮ મા કુમાર ભીમસિંહનું અકાળમૃત્યુ થયુ આથી બૂદીના સમસ્ત લોકો શોકસાગરમા ડૂબી ગયા મહારાવ રાજા રામસિંહ આ સમયે જોધપુરમા ગયા ત્યારે તેમને 'દ્વારકાનાથ' નામના બાગના મહાલયમા ઉતારો આપવામા આવ્યો આ પ્રસગે મહારાવને કૃષ્ણગઢના રાજાની સાથે મુલાકાત થઈ વિવાહ થઇ ગયા પછી તેઓ ફેબ્રુઆરીની ૧૧ મી તારીખે જોધપુર છોડી સ્વકુટુંબસહિત અજમેરમા ગયા અને ત્યા રાજપૂતાનામા રહેતા ગવર્નર જનરલના એજટ કર્નલ બ્રેડફર્ડની સાથે મુલાકાત કરી પુષ્કરતીર્થનુ દર્શન કર્યા પછી માર્ચની ૧ લી તારીખે પોતાની રાજધાની બૂદીમા ચાલ્યા આવ્યા

"આ વિવાહકાર્યમા અને જવાઆવવામા બૂદીના મહારાવને અઢી લાખ રૂપિયાનો ખર્ચ

[1] આ વાત સર્વથા ખોટી લખવામા આવી છે, કારણ કે ભીમસિંહને કોઇ પુત્ર પણ નહોતો, તેમજ મહારાજ વખ્તસિંહને કોઈ પૌત્રી પણ હતી નહિ, તો પછી તેમનો વિવાહ ક્યાથી થાય ?

થયો હતો, અને વિવાહની પહેરામણીમા અનેક પ્રકારના દ્રવ્યો અને અશ્વાદિ સર્વ મળીને તેમને રૂપિયા દોઢ લાખની પ્રાપ્તિ થઇ હતી

" મહામાનનીય મહારાવ રાજા રામસિંહના ત્રણે કુમારોની વય હાલમા ક્રમશ સાડાતેર, અગીઆર અને નવ વર્ષની છે. તેમને પ્રાચીન હિંદુરીતિઅનુસાર પરમ ખંતપૂર્વક શિક્ષણ આપવામા આવ્યું છે. જ્યેષ્ઠરાજકુમારે સસ્કૃત ભાષામા એટલી પ્રગતિ કરી છે કે બે વર્ષ પછી તેઓ સંસ્કૃતનું શિક્ષણ સમાપ્ત કરી ઉર્દુ શીખવા લાગશે, એવી આશા રાખવામા આવે છે. હાલમા તેમને રાજ્યશાસન-સંબંધી શિક્ષણ પણ આપવામા આવે છે. ત્રણે રાજકુમારોએ શારીરિક વ્યાયામ અને યુદ્ધસબંધી શિક્ષણ પણ પ્રાપ્ત કર્યું છે હુ મહારાવની મુલાકાત કરવાને માટે મહાલયમા ગયો તો મારા જોવામા એવુ દશ્ય આવ્યુ કે મહારાવ સ્વય મહાલયના એક ઓરડામા બેસી રાજકુમારોને પિસ્તોલ ચલાવવાનુ શિક્ષણ આપી રહ્યા છે વચલા અને તૃતીય રાજકુમારને માટે બૂંદીરાજ્યની પ્રચલિત રીતિઅનુસાર વાર્ષિક ૨૦૦૦૦ની આમદાનીની જાગીર નિયત કરવામા આવી છે અને તે ઉભયને માટે જે બે મહાલયો બધાવવાનો વિચાર કરવામા આવ્યો હતો તેમાનો એક મહાલય તો બંધાઇને તૈયાર થઇ ગયો છે અને બીજાને બધાવવાની સમસ્ત સામગ્રી તૈયાર છે.

" ગત જુલાઇ માસની ૪થી તારીખે મહારાવ રાજા રામસિંહને ત્યા બીજા એક પુત્રનો જન્મ થયો [૧] તેનું નામ રઘુવરસિંહ રાખવામા આવ્યું છે તે મહારાવના ચતુર્થ પુત્ર છે.

" મહારાવે અમને રાજ્યની ઉપજખર્ચની જે સૂચિ આપી છે તે વાસ્તવમા સંવત ૧૯૩૮ (કે જે ગત જુલાઇની ૧લી તારીખે સમાપ્ત થયો છે) ની અનુમાનિક સૂચિ છે ઉપજખર્ચની યથાર્થ સૂચિ કેટલાક માસ વ્યતીત થયા પછી તૈયાર થશે. મહારાવના પુત્રોના વિવાહમા પુષ્કળ દ્રવ્યનો વ્યય થયો છે તેથી બ્રિટિશસરકારને નિયમિતરીતે આપવામા આવતો કર અટકી પડયો છે, પરંતુ મહારાવે બે ત્રણ વર્ષમા તે કર-વગરવ્યાજે કેટલાક હપ્તાથી ભરી દેવાને કહ્યુ છે. તેમના આ પ્રસ્તાવ ઉપર હાલમા વિચાર કરવામા આવે છે "

સવત ૧૯૩૮ (ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨—૧૮૮૩)ની બૂદીરાજ્યની ઉપજખર્ચની સૂચિ નીચે આપવામા આવે છે —

આમદાની

મહેસુલ તથા અનેક નાની નાની તહેસીલોની આમદાની રૂપિયા	૪૭૫૦૦૦
કાપરેન તથા અન્યાન્ય પ્રદેશોના જાગીરદારોની પાસેથી આવેલી ખંડણી................	૨૮૦૦૦
જેલ, વિલ્વા અર્થાત્ વાણિજ્યકર, વનવિભાગ, ઉદ્યાન, કોટપાલ, ટંકશાળ ઇત્યાદિની આમદાની................	૯૦૦૦૦
નાનાપ્રકારની થોડી થોડી આમદાની................	૩૫૦૦૦
એકંદર રૂપિયા	૬૨૮૦૦૦

ખર્ચ

મહારાવનો પોતાનો તથા તેમના કુટુબનો ખર્ચ................	૪૫૦૯૦
પુણ્યદાન................	૨૨૦૦૦
સેનાનો વ્યય................	૮૮૦૦૦
રાજકર્મચારીઓ તથા મહારાવના કુટુંબના નોકરોનો પગાર................	૭૨૦૦૦
રથ, ઘોડા તથા રાજ્યના કાર્યાલયોનો ખર્ચ................	૭૨૦૦૦
હવાલદારો અને તેહસીલ (કર) ઉઘરાવવાનો ખર્ચ................	૫૫૦૦૦
બીજો નાનાપ્રકારનો ખર્ચ................	૭૮૦૦૦
અગ્રેજસરકારને આપવામા આવતી ખંડણી, ન્યાયાલય, પુરસ્કાર વગેરે................	૧૨૮૦૦૦

૧ આ પણ અસત્ય છે ચોથો પુત્ર કોઈ હતોજ નહિ રઘુવીરસિંહનામ મોટા પુત્રનું છે, કે જેનો વિવાહ જોધપુરમા થયો હતો અને જે હાલમા બૂદીના રાવરાજા છે

પ્રકીર્ણ	૩૮૦૦૦
	૫૯૮૦૦૦
બચત ગ્હેલી સિવિક	૩૦૦૦૦
એકંદર રૂપિયા	૬૨૮૦૦૦

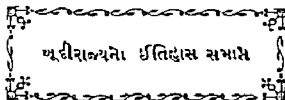
પૉલિટિકલએજન્ટ કર્નલ બેડફર્ડ લખ્યુછે કે-"બૂંદીરાજ્યના આભ્યંતરિક શાસનમા કોઈ વિશેષ પરિવર્તન થયુ નથી ખાલસાભૂમિની જમાબંદીની વિશેષ ઉન્નતિ થઇ નથી ગતવર્ષમા કેવળ પચાસ ગામોની જમાબંદી કરવામા આવી હતી પહેલા વર્ષના જમાબંદી કરેલા ગામોમા એનો ઉમેરો કરવાથી ૧૫૦ની સંખ્યા થાય છે આ પરિણામ કાંઇ સંતોષદાયક નથી

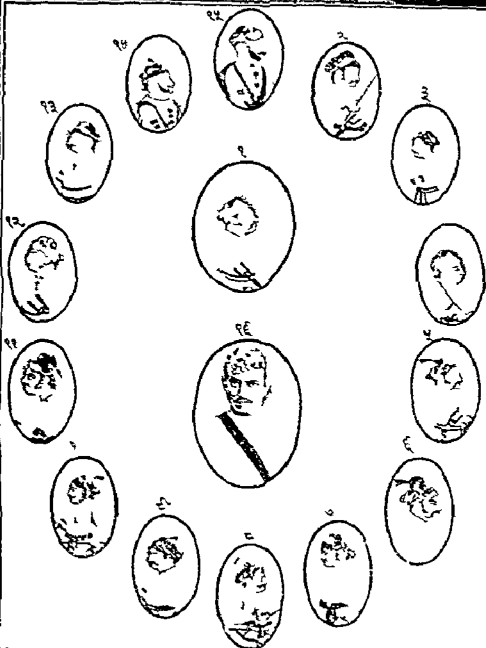
"શાંતિરક્ષાવિભાગની અવસ્થા પૂર્વવત્ અસંતોષદાયક રહી છે,પરંતુ સંતોષનો વિષય એ છે કે મહામાનનીય મહારાવે ૧૦૦ મીનાઓને એક જમાદાર તથા બે ઉપજમાદારોના હાથનીચે નિયુક્ત કરી લૂટફાટનુ નિવારણુ કરવા પ્રત્યે ધ્યાન આપ્યુ છે

"ગતવર્ષના રિપોર્ટમા બૂંદીનો મહેસુલવિભાગ સુધારવાના જે સાધનોનો ઉલ્લેખ કરવામા આવ્યો છે, તેનુ પરિણામ એ આવ્યું છે કે રાજ્યની આમદાનીમા રૂ. ૮૦૦૦૦ નો વધારો થયો છે, આ એક જાણવાયોગ્ય બીના છે કે વાણિજ્યકર લેવાની પદ્ધતિમા સુધારો થયાથી રાજા અને પ્રજા એ ઉભયનું કલ્યાણ થયું છે અને રાજ્યની આમદાની વૃદ્ધિગત થઇ છે

"બૂંદીરાજ્યની ભૂમિનુ પરિમાણ ૨૩૦૦ માઇલ છે અને પ્રજાની સંખ્યા ૨૨૪૦૦૦ છે સેનામા પાયદલની સંખ્યા ૧૩૭૫ અને અશ્વારોહીઓની સંખ્યા ૧૦૦ તથા તોપોની સંખ્યા ૮૮ છે

"રાજધાનીમા જે વિદ્યાલય છે તેના સંબંધમા હું સારો અભિપ્રાય આપી શકતો નથી,તે માટે હું દિલગીર છુ તેમા વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા જોઇએ તેટલી નથી તેમા પ્રાય ૧૨૦ વિદ્યાર્થીઓ ભણે છે જે બાર હિંદુવિદ્યાલયો જૂદા જૂદા ગામોમા આવેલા છે, તેમા સર્વ મળીને ૪૨૯ વિદ્યાર્થીઓ શિક્ષણ ગ્રહણ કરે છે સારાંશ, રાજસ્થાનના અન્યાન્ય રાજ્યોમા જેવો વિદ્યાનો પ્રચાર થયો છે તેવો તેનો પ્રચાર બૂંદીરાજ્યમા થયો નથી અત્યંત શોકનો વિષય છે કે રાજસ્થાનના અન્યાન્ય રાજાઓના જેવો પ્રયત્ન બૂંદીના અધીશ્વરે અદ્યાપિ વિદ્યાની બાબતમા કર્યો નથી. બૂંદીરાજ્યની શિક્ષા હજી શૈશવાવસ્થામા છે, પરંતુ શિક્ષાવિસ્તારને માટે મહારાવને સૂચના કરવામા આવી છે તેથી આશા રાખી શકાય છે કે ભવિષ્યમા બૂંદીરાજ્યમા વિદ્યાની ઉન્નતિ થશે"

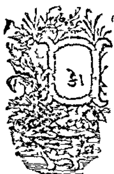
कोटा।

(१) माधवसिंह	[illegible]	(५) रामसिंह	[illegible]	(११) गुमानसिंह	[illegible]
(२) मुकुन्दसिंह	[illegible]	(६) भीमसिंह	[illegible]	(१२) उम्मेदसिंह	[illegible]
(३) जगतसिंह	[illegible]	(७) अर्जुनसिंह	[illegible]	(१३) किशोरसिंह	[illegible]
प्रेमसिंह [illegible] ([illegible])		(८) दुर्जनसाल	[illegible]	(१४) रामसिंह	[illegible]
		(९) अजीतसिंह	[illegible]	(१५) [illegible]सिंह	[illegible]
(४) किशोरसिंह	[illegible]	(१०) छत्रसाल	[illegible]	(१६) महाराव उम्मेदसिंह	[illegible]

खण्ड ७ मो—कोटानुं राज्य

अध्याय १ लो

બુંદીથી કોટારાજ્યનું પૃથક્ થવું—કોટિયાભીલ—ભીલજાતિ—કોટાના પ્રથમરાજા માધોસિંહ—કોટારાજ્યના સામંતોનું નિર્માણ થવું—માધાની—રાજમુકુંદ—ચાર ભ્રાતાઓએ રાજાને માટે રણભૂમિમાં કરેલું આત્મબલિદાન—જગતસિંહ—પ્રેમસિંહ—તેનું પદભ્રષ્ટ થવું—કિશોરસિંહ—આર્કોટમાં થયેલું તેમનું મૃત્યુ—રામસિંહ—તેમનું જાજવમાં થયેલું મૃત્યુ—ભીલોનો અધિપતિ ચક્રસેન—રાજા ભીમસિંહ—ભીમસિંહે નિઝામ—ઉલ—મુલ્કપર કરેલું આક્રમણ—ભીમસિંહનું માર્યા જવું—ભીમસિંહના ચરિત્રની સમાલોચના—બુંદીના રાજાની સાથે તેમણે કરેલી શત્રુતા—રાવ અર્જુનસિંહે સિંહાસનપર અભિષિક્ત થઈને કુટુંબીઓની સાથે કરેલો કલહ—શ્યામસિંહનું માર્યા જવું—મહારાવ અર્જુનસિંહ—મહારાષ્ટ્રીઓનો અભ્યુદય—તેમણે કોટાપર કરેલું આક્રમણ—હિમ્મતસિંહ ઝાલાએ કોટાની કરેલી રક્ષા—જાલિમસિંહનો જન્મ—મહારાષ્ટ્રીઓને આપવામાં આવેલી ખંડણી—દુર્જનસાલનું માર્યા જવું—તેમના ચરિત્રની સમાલોચના—તેમનો શિકારનો શોખ—તેમની રાણીઓ—હિમ્મતસિંહે વ્યાઘ્રના કરેલા શિકાર—મહારાવ અજિતસિંહ—મહારાવ છત્રસાલ—જયપુરના રાજા માધવસિંહે કોટાપર કરેલું આક્રમણ—ભટવાડાનું યુદ્ધ—જાલિમસિંહ ઝાલા—હાડાજાતિને મળેલા વિજય—અંબરની સેનાનું નાસી જવું—કોટાનું સ્વાધીન થવું—છત્રસાલનું માર્યા જવું.

ટાનો હાડારાજવંશ બૂંદીના રાજવંશની એક નાની શાખા છે; માટે કોટાની હાડાજાતિનો પૂર્વઇતિહાસ બૂંદીરાજ્યના ઇતિહાસની સાથે સંયુક્ત થયેલો છે. પાદશાહ શાહજહાન જે સમયે દિલ્લીના સિંહાસનપર વિરાજતો હતો, તે સમયે બૂંદીના રાવ રાજા રત્નસિંહના દ્વિતીય પુત્ર માધોસિંહે પાદશાહની તરફથી લઈ પોતાના પ્રબલ પરાક્રમથી બુરાનપુરના સમરમાં વિજય પ્રાપ્ત કર્યો હતો. આથી પાદશાહે તેમનાપર સુપ્રસન્ન થઇ તેમને કોટાપ્રદેશ સમર્પણ કરી દીધો. આ સમયથી માધોસિંહ પોતાના પિતાનું બૂંદીરાજ્ય છોડી સ્વાધીનતાપૂર્વક કોટાનું રાજ્ય ભોગવવા લાગ્યા આ સમયથી બૂંદી અને કોટા પૃથક્ થઇ ગયા. માધોસિંહનો જન્મ સંવત ૧૬૨૧ (ઇ૦ સ૦ ૧૫૬૫)મા થયો હતો. તેમણે પોતાની ચૌદ વર્ષની વયે અતુલ પરાક્રમ પ્રદર્શિત કરીને બુરાનપુરના યુદ્ધમા વિજય પ્રાપ્ત કર્યો તેથી પાદશાહ શાહજહાને તેમનાપર પરમ પ્રસન્ન થઈ તેમને ત્રણસેંસાઠ નગરો અને ગામોથી પરિપૂર્ણ કોટારાજ્ય પુરસ્કારતરિકે સમર્પણ કરી દીધું. પૂર્વે આ કોટારાજ્ય બૂંદીરાજ્યના પ્રધાનસામંતને આધીન હતું અને તેની ઉપજ બે લાખ રૂપિયાની હતી. પાદશાહે માધોસિંહને "રાજા" ની ઉપાધિ અર્પણ કરી. આ સમયથી તેઓ સ્વતંત્રતાપૂર્વક કોટાનું શાસન કરવા લાગ્યા.

કોટામા પૂર્વે કોટિયાભીલોનો અધિકાર હતો. આ લોકોના હાથના જળને સુદ્ધાં રાજપૂતો

સ્પર્શ કરતા નહોતા રાજપૂતોએ કોટાપર જે સમયે પ્રથમ અધિકાર સ્થાપિત કર્યો, તે સમયે તે પ્રદેશમા કેવળ ઝુપડીઓજ હતી કોટાનો અધીશ્વર કોટાથી પાચ કોશના અંતરપર એકેલગઢ નામના પ્રાચીન કિલ્લામા રહેતો હતો જે સમયે માધોસિંહે દિલ્હીના પાદશાહની તરફથી કોટારાજ્યની સનદ પ્રાપ્ત કરી તે સમયે તેની સીમા ચોતરફ વધી ગઈ આ સમયે કોટાની દક્ષિણમા ગાગરોન અને ઘાટોની પ્રદેશો આવેલા હતા આ પ્રદેશોના સ્વામી ખીચીનોકો હતા પૂર્વ તરફ માગરોલ અને નાહરગઢ પ્રગણાઓ હતા માગરોલ ગોડવેકોના અધિકારમા હતુ અને નાહરગઢ રાઠોડોના અધિકારમા હતુ નાહરગઢનો સ્વામી પૂર્વે રાજપૂત હતો, તોપણ તેણે પોતાના દેશની રક્ષા કરવાને માટે મુસનમાનધર્મનુ અવલંબન કર્યું હતુ અને નવાબની ઉપાધિ ધારણ કરી હતી ઉત્તરમા કોટારાજ્યની સીમા ચબલના તટપર સુલતાનપુરપર્યંત હતી ચબલ નદીને પેલેપાર નાશતા નામનુ એક સ્વતંત્ર નાનુ રાજ્ય હતુ આ રાજ્યમા ૩૬૦ નગરો અને ગામો આવેલા હતા આ રાજ્યમા નદીઓ ઘણી આવેલી હોવાથી ભૂમિની ફળદ્રૂપતા પણ વધી હતી

કોટાના રાજા માધોસિંહે પાદશાહની કૃપાથી બળવાન થઇ અલ્પ સમયમા પોતાના રાજ્યની સીમા ઘણી વધારી દીધી માધોસિંહના મૃત્યુકાળે માલવદેશની સીમાપર્યંત તેમના રાજ્યનો વિસ્તાર હતો માધોસિંહ સવત ૧૬૮૦મા પાચ સત્પાત્ર પુત્રોને મૂકીને મરણ પામ્યા તેમના ચાર પુત્રો કોટારાજ્યના ચાર પ્રધાનસામંતોતરિકે નિયુક્ત થયા અને જ્યેષ્ઠકુમાર સિંહાસનના અધિકારી થયા બૂદીના હાડાનોકોથી કોટાના હાડાઓ પૃથક્ ઓળખાઈ આવે એટલા માટે ઉભયરાજ્યોના આદ્યપુરષોના નામપરથી તેમના વંશના નામો પડયા છે માધોસિંહના વંશજો માધાની નામથી ઓળખાય છે માધોસિંહના પાચ પુત્રોના નામ નીચે પ્રમાણે છે –

(૧) મુકુંદસિંહ—એઓ કોટાના અધીશ્વર થયા
(૨) મોહનસિંહ—એમને પનાયતાદેશ પ્રાપ્ત થયો
(૩) જુઝારસિંહ—એમણે કોટડા અને ત્યારપછી રામગઢ રેલાવન પ્રાપ્ત કર્યાં
(૪) કનીરામ—એમને કોયલાપ્રદેશ પ્રાપ્ત થયો ત્યાર પછી તેમણે દિલ્હીના પાદશાહ તરફથી દેહ અને જોરાપ્રદેશના સ્વતંત્ર શાસનની સનદ મેળવી
(૫) કિશોરસિંહ—એમને સાગોપ્રદેશ પ્રાપ્ત થયો

માધોસિંહનુ મૃત્યુ થયા પછી તેમના જ્યેષ્ઠકુમાર મુકુન્દસિંહના મસ્તકપર રાજમુકુટ શોભિત થયો જે પહાડી પ્રદેશ માલવા અને હાડૌતીદેશને પૃથક્ કરે છે તે પ્રદેશમા મુકુન્દસિંહે એક ઘાટ બંધાવ્યો અને તેનુ નામ પોતાના નામપરથી 'મુકુન્દદર્રો' વા 'મુકુન્દદ્વાર' પાડયુ આજ માર્ગથી ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૪મા બ્રિગેડીઅર મેન્સનની સેના પરાસ્ત થઇને નાઠી હતી મુકુન્દસિંહે પોતાના રાજ્યમા અનેક અભેદ્ય કિલ્લાઓ અને તળાવો બંધા યા હતા આણુતા નામના સ્થાનમા આવેલો મનોહર રાજમહાલય તથા 'પેટ્રા'' તેમણે બંધાવ્યા છે

રાજા મુકુન્દસિંહ પોતાના પિતાની પેઠે પ્રબલ પરાક્રમી અને અસીમ સાહસિક હતા રાજસ્થાનના રાજપૂતોએ જેમ અનેકવાર દિલ્હીના સિંહાસનના યોગ્ય અધિકારીના હિતને માટે યુદ્ધ કર્યું હતું તેમ મુકુન્દસિંહ પણ દિલ્હીશ્વરના હિતને અર્થે રણભૂમિમા ઉતર્યા હતા જે સમયે દુરાચારી ઔરંગઝેબે પોતાના જન્મદાતાને બંદીવાન કરીને તેને પદભ્રષ્ટ કરવાને માટે પ્રપંચજાળનો વિસ્તાર કર્યો હતો, તે સમયે પ્રાય પ્રત્યેક રાજપૂતરાજાએ વૃદ્ધ પાદશાહનો પક્ષ ગ્રહણ કરીને ઔરંગઝેબની સામે સમશેર ધારણ કરી હતી તેમા રાઠોડનોકો અને બૂદી તથા કોટાના હાડાનોકો સૌના અગ્રેસર થયા હતા કોટાના અધીશ્વરમાધોસિંહના પુત્રોએ વૃદ્ધ પાદશાહ શાહજહાનને આ મહાવિપત્તિકાળમા સહાય કરવાનો નિશ્ચય કર્યો પાદશાહ શાહજહાનની કૃપાથીજ માધોસિંહને કોટાના રાજ્યની પ્રાપ્તિ થઇ હતી, તેથી તેમણે તેને આ પ્રસંગે વિસારી નહિ મૂકવાની દૃઢ પ્રતિજ્ઞા કરી સવત ૧૭૧૪ મા ઉજ્જયિનીનિકટ નરપિશાચ ઔરંગઝેબની સામે રાજપૂતો અને શાહજહાનની એકત્રિત સેનાએ ભયંકર યુદ્ધ કર્યું આ સંગ્રામમા ઔરંગઝેબને વિજય પ્રાપ્ત થયો અને તેણે તે સ્થાને ફતેહાબાદ નામના નગરની સ્થાપના કરી આ સમરમાં રાજપૂતોએ

'દેહં પાતયામિ વા કાર્યં સાધયામિ' એવી પ્રતિજ્ઞા કરીને વરરાજાનો વેશ ધારણ કરી ગમન કર્યું હતું. માધોસિંહના ઉક્ત પાંચ પુત્રો પણ વરરાજાનો વેષ ધારણ કરી હાથમાં નગ્ન સમશેર લઇ રણભૂમિમાં ઉતર્યા હતા. આ પાંચ ભ્રાતાઓને રાઠોડસેનાપતિના દોષથી આ યુદ્ધમાં વિજય પ્રાપ્ત થયો નહિ; પરંતુ તેટલામાટે તેઓ રણભૂમિમાંથી પીઠ બતાવીને નાસી ગયા નહિ. તેમણે અસીમ સાહસ અને વીરતાપૂર્વક યુદ્ધ કરી અંતે રણભૂમિમાં પોતાના પ્રાણવિસર્જન કર્યાં અને એ રીતે પોતાની પ્રતિજ્ઞાનું પાલન કર્યું. માત્ર સૌથી કનિષ્ઠ ભ્રાતા કિશોરસિંહ રણભૂમિમાંથી પાછા ફર્યા હતા. તેમના શરીરપર પુષ્કળ ઘાવ થયા હતા; પરંતુ તેમની શુશ્રૂષા અને ચિકિત્સા કરવામાં આવતાં તેઓ સાજા થયા. આ કિશોરસિંહે પાછળથી દક્ષિણના યુદ્ધોમા-ખાસ કરીને બિજાપુરપર અધિકાર કરતી વખત સૌથી અધિક વીરતા પ્રકાશિત કરી હતી; પરંતુ કિશોરસિંહસમાન પરમ પરાક્રમી વીરની સાથે કેવું વર્તન રાખવું જોઇએ તે શાહજાદો નહિ સમજતો હોવાથી અંતે અતિ શોચનીય ઘટના બની હતી.

રાજા મુકુન્દસિંહ રણક્ષેત્રમાં માર્યા ગયા. તેમની પછી તેમના પુત્ર જગતસિંહ કોટાના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા. દિલ્લીના પાદશાહે તેમને બેહજાર સૈનિકોના મનસબદારતરીકે નિયુક્ત કર્યા. સંવત ૧૭૨૬ સુધી જગતસિંહ દક્ષિણમાં પાદશાહની સેવા કરતા હતા. ઉક્ત વર્ષમાંજ તેઓ અપુત્ર મરણ પામ્યા. આથી તેમની પછી માધોસિંહના ચતુર્થ પુત્ર કનીરામના પુત્ર પ્રેમસિંહ કોટાના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા. તેમણે પૂરા ૭ માસ પણ અધિકાર ભોગવ્યો નહિ એટલામા તેઓ પોતાના નિંદનીય કાર્યથી પ્રજાને અપ્રિય થઇ પડયા. કોટાની પંચાયતે તેમને પદભ્રષ્ટ કરી પુનઃ તેમને તેમના પિતાના કોયલાપ્રદેશમા મોકલી દીધા. તેમના વંશજો અદ્યાપિ તે પ્રદેશમાં વિદ્યમાન છે. માધોસિંહના પંચમ પુત્ર કિશોરસિંહ કે જેઓ રણક્ષેત્રમાં ઘણા ઘાયલ થયા છતાં પણ બચી ગયા હતા તેમને હવે કોટાની પંચાયતે રાજસિંહાસનપર અભિષિક્ત કર્યા. ઔરંગઝેબે દિલ્લીના સિંહાસનપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો ત્યારપછી કોટાના મહારાજ કિશોરસિંહે ઔરંગઝેબની સેનાની સાથે દક્ષિણમા મરાઠાઓની સાથેના યુદ્ધમાં જે સાહસ અને વીરત્વ પ્રકાશિત કર્યું હતું તેની સર્વ માણસોએ મુક્તકંઠે પ્રશંસા કરી હતી. અંતે સંવત ૧૭૪૨ મા આર્કોટના કિલ્લાપર અધિકાર કરતી વખત કિશોરસિંહ મરણ પામ્યા. કિશોરસિંહ હાડાજાતિના આદર્શવીર હતા. તેમના શરીરપર સર્વ મળીને પચાસ ઘાવ થયા હતા. તેઓ ત્રણ પુત્રો મૂકીને સ્વર્ગમાં ગયા હતાઃ-(૧) વિશનસિંહ (૨) રામસિંહ અને (૩) હરનાથસિંહ.

રાજપૂતોની રીતિઅનુસાર તેમના જ્યેષ્ઠકુમાર બિશનસિંહને તેમના મૃત્યુ પછી કોટાનું સિંહાસન પ્રાપ્ત થવું જોઇતું હતું; પરંતુ તેમણે પોતાના પિતાની આજ્ઞાનું ઉલ્લંઘન કરેલું હોવાથી કિશોરસિંહ તેમનાપ્રત્યે અત્યંત ક્રોધાયમાન થઇ તેમનો ઉત્તરાધિકાર રદ કરી ગયા હતા. વિશનસિંહને સમસ્ત રાજ્યને બદલે કેવળ આણતા પ્રદેશજ પ્રાપ્ત થયો. બિશનસિંહને પૃથ્વીસિંહ નામનો પુત્ર થયો. તે તેમની પછી આણતાનો સામંત થયો. તેને અજિતસિંહ નામનો પુત્ર થયો. અજિતસિંહને ત્રણ પુત્રો થયા. (૧) છત્રસાલ (૨) ગુમાનસિંહ અને (૩) રાજસિંહ.

કિશોરસિંહના દ્વિતીય પુત્ર રામસિંહે પોતાના પિતાની સાથે દક્ષિણમા જઇ મરાઠાઓની સામે યુદ્ધ કરી પરમ પ્રશંસા પ્રાપ્ત કરી હતી. કિશોરસિંહનુ મૃત્યુ થતાં કોટાનું સિંહાસન રામસિંહનેજ પ્રાપ્ત થયું. ઔરંગઝેબનું મૃત્યુ થતા તેના પુત્રોમા સિંહાસનને માટે ઝગડો જાગ્યો, ત્યારે કોટાના સ્વામી રામસિંહે શાહજાદા આઝિમનો પક્ષ ગ્રહણ કરી શાહજાદા મોઆઝિમની સામે યુદ્ધ કર્યું. તેની સાથે સંવત ૧૭૬૪ મા થયેલા જાજવના યુદ્ધમા રામસિંહના પ્રાણ ગયા. આ સમરમાં બૂંદીના રાજાએ શાહજાદા મોઆઝિમના પક્ષનું અવલંબન કર્યું હતું, એ વાત પાઠકો બૂંદીના ઇતિહાસમાં વાંચી ગયા છે. આ સમરમા રામસિંહે પોતાની જાતિના વીર બૂંદીશ્વરની સામે યુદ્ધ કર્યું હતું. રામસિંહના હૃદયમાં બૂંદીના મહારાજાને પરાસ્ત કરીને મહાન પ્રતિષ્ઠા પ્રાપ્ત કરવાની પ્રબલ કામના ઉત્પન્ન થઇ હતી. આ કારણથી તેમણે તેમનું અનિષ્ટ કરવામાં કિંચિત્ પણ ત્રુટિ કરી નહોતી; પરંતુ દુર્ભાગ્યવશાત્ ઉપરોક્ત સમરમાં તેઓ તોપના ગોળાના આઘાતથી મરણ પામ્યા.

રામસિંહનું મૃત્યુ થયા પછી ભીમસિંહ કોટાના રાજા થયા. ભીમસિંહના શાસનસમયથીજ

કોટારાજ્યનું ધન, સન્માન, સત્તા અને પ્રભુત્વ વૃદ્ધિગત થયું હવે તે પ્રથમ શ્રેણીનું દેશીરાજ્ય ગણાવા લાગ્યું અત્યારપૂર્વે તે તૃતીયશ્રેણીનું રાજ્ય ગણાતું હતું પાદશાહ બહાદૂરશાહનું મૃત્યુ થયા પછી ફર્રૂખશીઅર દિલ્હીના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયો અને એના સમયમાં બે સૈયદભ્રાતાઓની પ્રભુતા ઘણી વધી ગઇ ચતુર ભીમસિંહે ઉક્ત સૈયદભ્રાતાઓના પક્ષનું અવલંબન કરી પોતાની ઉન્નતિનું દ્વાર ખોલી નાખ્યું માધોસિંહના સમયથી કોટાના રાજા દિલ્હીના પાદશાહના દરબારમાં તૃતીયશ્રેણીના રાજાતરીકે વિરાજતા હતા અને તેઓ બેહજાર સૈનિકોના મનસબદારતરિકે નિયુક્ત થતા આવ્યા હતા, પરંતુ ઉક્ત ઉભય સૈયદભ્રાતાઓ તેમનાપર એવા પ્રસન્ન થયા કે તેમણે ભીમસિંહને પાંચહજારી મનસબદારતરિકે નિયુક્ત કર્યા અને તેમને પ્રથમ શ્રેણીના રાજા બનાવ્યા હાડા જાતિની મોટી શાખામાં ઉત્પન્ન થએલા બૂંદીના અધીશ્વર ફર્રૂખશીઅરનો પક્ષ ગ્રહણ કરી ઉક્ત ઉભય અત્યાચારી સૈયદોની વિરુદ્ધ ખડા થયા જાજવની રણભૂમિમાં કોટાના અધીશ્વર સૈયદભ્રાતાઓના પક્ષમાં રહી અને બૂંદીના મહારાજા ફર્રૂખશીઅરનો પક્ષ ગ્રહણ કરી સામસામે લડ્યા કોટાના રાજા ભીમસિંહે કેવા ઘૃણિત ઉપાયથી બૂંદીના અધીશ્વર બુધસિંહના જીવનનો નાશ કરવાને પ્રયત્ન કર્યો હતો, તે પાઠકો બૂંદીના ઇતિહાસમાં વાંચી ચૂક્યા છે રાજા ભીમસિંહે અંબરના રાજા જયસિંહ અને ઉક્ત ઉભય સૈયદભ્રાતાઓની સાથે મળીને તેમને સર્વ નિંદિત કાર્યોમાં સહાય આપી હતી જયસિંહે બુધસિંહના સર્વસ્વનો નાશ કર્યો તેમાં ભીમસિંહનો પણ હાથ હતો, એમાં કિંચિત્ પણ શક નથી ઉભય સૈયદભ્રાતાઓની કૃપા સંપાદન કરી ભીમસિંહે પશ્ચિમમાં કોટાથી પૂર્વમાં અહીરવાડાસુધી પથારદેશની સર્વભૂમિ હસ્તગત કરી લીધી આ વિશાળ ભૂખંડમાં ખાચીનોકોની અને બૂંદીના રાજાની ઘણી ભૂમિ આવેલી હતી. વળી તેમણે સૈયદભ્રાતાઓના અનુગ્રહથી હાડૌતીશનો સર્વોત્તમ ગાગરોનનો કિલ્લો પણ હસ્તગત કરી લીધો, કે જે કિલ્લો અલ્લાઉદ્દીનની સામે ત્યાંના લોકોએ કરેલા બચાવથી પ્રસિદ્ધ થયો છે ત્યારપછી તેમણે મઉ મેદાના, શેરગઢ, બારા, માંગરોલ અને બડોદા વગેરે ચંબલનદીની પૂર્વ તરફના કિલ્લા પણ પોતાના અધિકારમાં લઇ લીધા

કોટારાજ્યની દક્ષિણે આવેલા કેટલાક પહાડીદેશોપર ભીલોનો અધિકાર હતો કોટારાજ્યના દક્ષિણસીમાતપર થાના નામનું મનોહરસ્થળ છે ત્યાં ચક્રસેન નામનો ભીલરાજા રાજ્ય કરતો હતો ભીલોના અધીશ્વરની પાસે પાંચસે અશ્વારોહી અને આઠસે ધનુર્ધારી સૈનિકો હતા મેવાડથી કોટારાજ્યની સીમાસુધીના સમસ્ત ભીલો ઉક્ત ભીલરાજાને પોતાનો સ્વામી ગણતા હતા આ ભીલલોકો ધારના રાજા ભોજના સમયથી કોટાના રાજા ભીમસિંહના સમય સુધી પોતાની સ્વાધીનતાની રક્ષા કરતા આવ્યા હતા, પરંતુ ભીમસિંહે તેમનાપર આક્રમણ કરી તેમનો ધ્વંસ કરી તેમના સમસ્ત પ્રદેશો પોતાના અધિકારમાં લઈ લીધા તેમણે નરસિંહગઢ તથા રાજગઢપાટણ પણ પોતાના અધિકારમાં લઇ લીધું રાજા ભીમસિંહ જો થોડા વધુ દિવસ જીવિત રહ્યા હોત તો નિઃસંદેહ તેઓ પોતાના રાજ્યની સીમા પર્વતમાળાની બહાર પણ ફેલાવી દેત બનારસી, ડીગ પડાવા તથા ચંદ્રાવતોના તાબાના પ્રદેશો પણ તેમણે હસ્તગત કરી લીધા હતા પરંતુ તેમનો પરલોકવાસ થયા પછી આ સર્વ પ્રદેશો કોટાના રાજ્યમાંથી નીકળી ગયા

સુપ્રસિદ્ધ કુલીચખાએ દિલ્હીના પાદશાહની આધીનતાનો અસ્વીકાર કરી તેની વિરુદ્ધ શસ્ત્ર ધારણ કર્યાં અને દિલ્હીના તાબાના પ્રદેશો લૂટવા માંડ્યા આ યોદ્ધાએ પાછળથી દક્ષિણમાં હૈદરાબાદનું રાજ્ય સ્થાપન કર્યું હતું જે સમયે ઉક્ત કુલીચખા દિલ્હીથી પલાયન કરી ગયો તે સમયે પાદશાહે તેને પકડવાને માટે અંબરના રાજા જયસિંહ, કોટાના રાજા ભીમસિંહ અને નરવરના રાજા ગજસિંહને મોકલ્યા ભીમસિંહે કુલીચખા ઉર્ફે નિઝામ-ઉલ-મુલ્કની સાથે પાઘડી બદલીને ભ્રાતાનો સંબંધ સ્થાપિત કર્યો હતો કુલીચખાએ જ્યારે પાદશાહે તેને પકડવાને સેના મોકલી છે, એવા સમાચાર સાંભળ્યા ત્યારે તેણે ભીમસિંહ ઉપર પત્ર લખીને તેમને જણાવ્યું કે-" મેં પાદશાહના દેશોમાં કાંઇ પણ લૂટફાટ કરી નથી, માટે મારી વિરુદ્ધ જે જે વાતો ચાલતી હોય તે સર્વને તમે મિથ્યા જાણજો જયસિંહ પ્રપંચી છે અને તે સદા મારો નાશ કરવાને માટે પ્રયત્ન કરે છે, માટે હું આપને ભલામણ કરૂં છું કે આપ મારી વિરુદ્ધ ચાલતી વાતપર વિશ્વાસ કરશો નહિ અને મારી દક્ષિણની

મુસાફરીમા કાંઇ પણ પ્રત્યવાય ઉપસ્થિત કરશો નહિ " નિઝામ-ઉલ-મુલ્કનો આ પત્ર વાચી હાડારાજ ભીમસિંહે એવો પ્રત્યુત્તર વાળ્યો કે-"સ્વામીની આજ્ઞાનું પાલન કરવુ અને મિત્રતા નિભાવવી એ બેની વચ્ચે એક રેખા છે, તે હુ સારીપેઠે જાણુ છુ આપનો પ્રતિરોધ કરવાની મને આજ્ઞા મળી છે અને તેજ કારણથી હુ આટલે દૂર સેના લઇને આવ્યો છુ. મારે અવશ્ય આપની સામે યુદ્ધ કરવું પડશે અને કાલે પ્રાતઃકાળમાજ હુ આપની ઉપર આક્રમણ કરીશ "

" હુ કાલે આક્રમણ કરીશ ' એ શબ્દોથી ભીમસિંહે પોતાના મિત્રને સાવધાન કરી દીધો ચતુર નિઝામ-ઉલ-મુલ્ક પોતાના રાજપૂતમિત્રને રાજભક્તિના યજ્ઞકુંડમા મિત્રતાનું બલિદાન આપતો જોઇ યુક્તિથી પોતાનુ સંરક્ષણ કરવાને પ્રવૃત્ત થયો તેણે સિંધુનદીના તટપરના કુરવાઇ ભૌરાસા નામના નગરની પાસે દુર્ગમ પહાડી સ્થાનમા પોતાની છાવણી નાખી રાજપૂતો અવશ્ય આજ માર્ગે જશે એમ ધારી નિઝામે (નિઝામ-ઉલ-મુલ્કે) તોપો પણ તૈયાર કરી રાખી તેણે પોતાની સેનાને અને તોપોને એવી રીતે છુપાવી દીધી હતી કે કોઈ તે સ્થળે તેનુ અસ્તિત્વ છે એવુ અનુમાન કરી શકે નહિ આવા ગુપ્ત સ્થાનમાથી પણ ગોળા સરલતાથી જઇ શકે એવો બંદોબસ્ત તેણે કર્યો હતો

બીજે દિવસે પ્રાતઃકાળ થતાજ વીરવર ભીમસિંહ અફીણનુ સેવન કરી પોતાની સમસ્ત સેના અને કુશાવહોની સેનાને લઇને નિઝામપર આક્રમણ કરવાને બહાર નીકળ્યા રાજપૂતોની સેનાને નિકટ આવેલી જોઇ નિઝામે તોપગોળાની વૃષ્ટિ કરવા માંડી આ પ્રસંગે તોપોના ગોળા લાગવાથી રાજા ભીમસિંહ અને રાજા ગજસિંહ એ ઉભય પોતાના હાથીસહિત મરણ પામ્યા તેમનું મરણ થતા સર્વ પાયદલ અને અશ્વારોહી સૈનિકો જેમ ફાવે તેમ નાસી ગયા કુલીચખાએ વિજય પ્રાપ્ત કરી દક્ષિણ તરફ પ્રયાણ કર્યુ ત્યા જઇ તેણે હૈદ્રાબાદનુ રાજ્ય સ્થાપિત કર્યું અને તે સ્વતંત્રતાપૂર્વક શાસન ચલાવવા લાગ્યો હૈદ્રાબાદ અદ્યાપિ કુલીચખાના વંશજોના અધિકારમા છે

આ સમયે કોટાની હાડાજાતિપર બે વિપત્તિઓ આવી પડી એક રાજા ભીમસિંહનુ મૃત્યુ અને બીજી કોટાના રાજાના પૂજ્યદેવ વૃજનાથની મૂર્તિનું અદૃશ્ય થવુ પ્રત્યેક રાજપૂતરાજા અનાદિથી સમરક્ષેત્રમા પોતાના ઇષ્ટદેવની મૂર્તિ લઇ જાય છે આ મૂર્તિનુ તરકસ (ભાથા)દ્વારા રક્ષણ કરવામા આવે છે રાજાથી લઇને સામાન્ય સૈનિકસુધીના સર્વ માણસો તેજ દેવના નામના જયધ્વનિ કરીને શત્રુસેનાપર આક્રમણ કરે છે કોટાની ઉક્ત વૃજનાથની મૂર્તિ સ્વર્ણની હતી તે ઘણી નાની હતી આ મૂર્તિએ અનેક યુદ્ધોમા વિજય અને અસંખ્ય મનુષ્યોનો વિનાશ જોયો હતો કોટારાજ્યની સેના " જય વૃજનાથકી ' એવો ઘોષ કરીને શત્રુસેનાપર આક્રમણ કરતી હતી, પરંતુ કુલીચખાએ જ્યારે હાડાઓપર ગોળાની વૃષ્ટિ કરી ત્યારે તે મૂર્તિ કોણ જાણે કયા અદૃશ્ય થઈ ગઈ દીર્ઘકાળપર્યંત તપાસ કરવાથી તે મૂર્તિના જેવી એક પ્રતિમા પ્રાપ્ત થઇ આ મૂર્તિને મહાસમારોહસહિત રાજધાની કોટામા આણવામા આવી આ પ્રતિમાના દર્શન કરી કોટાના નિવાસીઓ પરમ પ્રસન્ન થયા. ભીમસિંહ ૧૫ વર્ષપર્યંત સિંહાસન ભોગવી સંવત ૧૭૭૬ (ઇ૦ સ૦ ૧૭૨૦) મા ઉપરોક્ત પ્રકારે માર્યા ગયા તેમણે નિઃસંશય પોતાની વીરતા અને રાજનીતિજ્ઞતાથી પોતાના રાજ્યની ઉન્નતિ કરી હતી

બૂંદી અને કોટાના રાજા એકજ વંશમા ઉત્પન્ન થયા હતા તોપણ તેમની વચ્ચે ભયંકર વિદ્વેષ ચાલ્યો આવતો હતો. આ વિદ્વેષ પ્રથમ રામસિંહ અને બુધસિંહે ધોલપુરના યુદ્ધમા એકબીજાની સામે શસ્ત્ર ચલાવીને પ્રદર્શિત કર્યો. તેજ પ્રમાણે કોટાના રાજા ભીમસિંહે પણ બૂંદીના અધીશ્વરનુ અનિષ્ટ કરવામા કાંઇ ન્યુનતા કરી નહિ રાજા ભીમસિંહે રાજા બુધસિંહનો વધ કરવાને માટે તેમનાપર કાપુરુષની પેઠે જે આક્રમણ કર્યું હતુ તેનુ વૃત્તાંત પાઠકો પૂર્વે જાણી ચૂક્યા છે ત્યારપછી બૂંદીનો રાજવંશ મહાવિપત્તિમા પડીને અધઃપતિત થયો રાજા ભીમસિંહે ઉભય સૈયદભ્રાતાઓની સહાયથી બળવાન થઇને બૂંદીશ્વરપર વિપત્તિ પાડવામા કાંઇ કસર રાખી નહોતી. અંબરના રાજા જયસિંહે જ્યારે બુધસિંહને પદચ્યુત કર્યા ત્યારે તે સુસંધિનો લાભ લઈ રાજા ભીમસિંહે બૂંદીપર આક્રમણ કર્યું અને ત્યાથી નગારુ અને પ્રાચીનકાળનો પ્રસિદ્ધ રણશંખ વગેરે કેટલાક રાજચિન્હો લૂંટીને કોટામા આણ્યા પાદશાહ જહાંગીરે બૂંદીના રાજા રત્નસિંહને જે પીળી પતાકા આપી હતી

અને જે પતાકાપર હાડાજાતિના અદ્ભુત પરાક્રમના અનેક ચિત્રો અંકિત હતા, તે પતાકાને સુદ્ધા ભીમસિંહ કોટામા તાણી લાવ્યા ઉક્ત રાજચિન્હો પુનઃ પ્રાપ્ત કરવાને માટે બૂંદીના અધીશ્વરે વારંવાર પ્રયત્ન કર્યાં હતા, પરંતુ તેમના સર્વ પ્રયત્નો નિષ્ફળ થયા તેઓ કોઇ પણ પ્રકારે તે રાજચિન્હો પુનઃ પ્રાપ્ત કરી શક્યા નહિ કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે-"તે સમયથી આજપર્યંત પ્રતિદિન સાયંકાળ થયા પછી કોટાનગરનો દરવાજો બંધ થઇ જાય છે જો સ્વયં કોટાના મહારાજા રાત્રિના સમયે આવે તો તેમને પણ નગરમા પ્રવેશ કરવા દેતા નથી આ સંબંધે નીચે પ્રમાણે વૃત્તાંત પ્રાપ્ત થાય છે-"એક દિવસ કોટાના રાજા દુર્જનસાલ યુદ્ધમા પરાસ્ત થઇ થોડાક સેવકોસહિત અર્ધરાત્રીના સમયે નગરના દરવાજાપર આવ્યા અને દ્વારપાલપ્રત્યે બોલ્યા કે-"દરવાજો ખોલો," પરંતુ પૂર્વે સ્વયં તેમણેજ દ્વારપાલને એવી આજ્ઞા ફરમાવી હતી કે-" રાત્રિના સમયે કોઇ પણ પ્રકારે દરવાજો ખોલશો નહિ રાત્રિના સમયે કોઇપણ માણસને નગરમા પ્રવેશ કરવા દેશો નહિ" આ કારણથી દ્વારપાળે દરવાજો ખોલવાની સ્પષ્ટ ના પાડી ત્યારે રાજા દુર્જનસાલે પોતાનો પરિચય આપી તેને દ્વાર ખોલવાની આજ્ઞા કરી, પરંતુ દ્વારપાલના મનમા શંકા ઉત્પન્ન થઈ કે કોઇ બીજો રાજા આવીને દગાથી દરવાજો ખોલાવે છે, તેથી તેણે અંદરથી કહ્યુ-"રાજાએ રાત્રિના સમયે કોઇ અન્ય સ્થાનપર રહેવુ જોઇએ," પરંતુ રાજાએ પુનઃ આગ્રહ કર્યો હવે પરમક્રોધિત થઇ દ્વારપાલે બંદુક બતાવી કહ્યુ કે-" અહીંઆથી ચાલ્યા જાઓ. હુ દરવાજો ખોલીશ નહિ જો તમે માનશો નહિ તો નિરુપાયે મારે આ બંદુક ચલાવવી પડશે " દુર્જનસાલે બંદુક જોઈ ત્યાંથી પાછા હઠી બીજા સ્થાનપર જઇ રાત્રિ વ્યતીત કરી બીજે દિવસે પ્રાતઃકાળમા દરવાજો ખોલવામા આવ્યો ઉક્ત દ્વારપાલ પોતાના સાથીને રાત્રિનુ વૃત્તાંત કહેતો હતો, એવામા સામેથી રાજા દુર્જનસાલ આવતા દૃષ્ટિગોચર થયા રાજાને જોઇ તે દ્વારપાલ વિસ્મિત અને ભયભીત થયો તેમજ પગે રાજાની પાસે જઈ તેમના ચરણમા પોતાની બંદુક મૂકી દિકર જોડી દંડવત્ કરી દંડ કરવાને માટે રાજાને આગ્રહ કરવા લાગ્યો ત્યારે રાજાએ તેનો હાથ પકડી તેને ઉઠાડ્યો અને તેણે રાજાજ્ઞાનું સખ્તરીતે પાલન કર્યુ હતું તે માટે તેની પ્રશંસા કરી પછી તેમણે તત્કાળ પોતાના પહેરેના ઉત્તમ વસ્ત્રાલંકાર તેને પુરસ્કારમા અર્પણ કરી દીધા "

રાજા ભીમસિંહના સમસ્ત શરીરમા અસ્ત્રશસ્ત્રના ઘાવોના ચિન્હો હતા તેથી તેઓ કદિપણ પોતાના અંગપરથી વસ્ત્રો ઉતારતા નહોતા કુરવાઇના યુદ્ધમા જ્યારે કુલીચખાએ તોપના ગોળાની વૃષ્ટિ કરી તે સમયે તેમના શરીરમા અગણિત ઘાવો જોઇને તેમના એક સેવકે તેમને કહ્યુ-"મહારાજ! આપની આ શી સ્થિતિ ?" તે સમયે ભીમસિંહે પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે-" જે હાડાજાતિના અધીશ્વર તરીકે જન્મ્યો હોય અને જેને પૈતૃક રાજ્યની રક્ષા કરવાની અભિલાષા હોય તેણે આ પ્રકારે અસ્ત્રશસ્ત્રોના ચિન્હ અવશ્ય ધારણ કરવાજ જોઇએ " રાજા ભીમસિંહની પૂર્વે કોટાના કોઇપણ રાજાએ પાદશાહની પાસેથી પાચહજારી મનસબદારની પદવી પ્રાપ્ત કરી નહોતી આ મહાસન્માનસૂચક ઉપાધિ સૌથી પ્રથમ ભીમસિંહેજ પ્રાપ્ત કરી તેજ પ્રમાણે " મહારાવ " ની ઉપાધિ પણ સૌથી પ્રથમ તેમણેજ પ્રાપ્ત કરી આ ઉપાધિ તેમને દિલ્હીના પાદશાહે આપી નહોતી, પરંતુ રાજપૂતજાતિના મુકુટમણિ અને હિંદુકુલપતિ મેવાડના મહારાણાએ આપી હતી અને દિલ્હીના પાદશાહે પણ તેમની તે ઉપાધિને બહાલી આપી હતી બૂંદીના ગોપીનાથના વંશજો હાડૌતીદેશના પ્રધાન સામંતો ગણાતા હતા અને તેમના માનાર્થે " આપજી "ની ઉપાધિ તેમને અર્પણ કરવામા આવી હતી, પરંતુ જ્યારથી તે વંશના ઇંદ્રસાલ ઉદયપુરમા ગયા ત્યારથી મહારાણાએ તેમને " મહારાજ" ની ઉપાધિ અર્પણ કરી આ સમયથી આપજીની ઉપાધિ કેવળ કોટાના દ્વિતીય શ્રેણીના માધાની સામંતોના સંબંધમા વપરાય છે રાજા ભીમસિંહે ત્રણ પુત્રો મૂકી પરલોકગમન કર્યું આ ત્રણ પુત્રોના નામ આ પ્રમાણે છે-(૧) અર્જુનસિંહ, (૨) શ્યામસિંહ અને (૩) દુર્જનસાલ

મહારાવ અર્જુનસિંહનો વિવાહ કોટારાજ્યના ભાવીમંત્રી જાલીમસિંહ ઝાલાના પૂર્વજ માધોસિંહની ભગિની સાથે થયો હતો અર્જુનસિંહ ચાર વર્ષપર્યંત કોટાનું સિંહાસન ભોગવી નિઃસંતાન

અવસ્થામા મરણ પામ્યા અર્જુનસિહનુ મરણ થયા પછી કોટાના સિહાસનને માટે શ્યામસિહ અને દુર્જનસાલ એ ઉભયભ્રાતાઓની વચ્ચે યુદ્ધાગ્નિ પ્રજ્વલિત થયો આ ગૃહકલહમા લિપ્ત થઈ કોટાના સામતો પણ અત્યત દુખી થયા ઉદયપુરના યુદ્ધમા ઉક્ત ઉભય ભ્રાતાઓએ રાજસિંહાસનને માટે રુધિરની નદી વહેવરાવી દીધી આ ભયાનક યુદ્ધમા શ્યામસિહ માર્યો ગયા, તેથી લડાઇ શાત પડી; પરતુ જે દુર્જનસાલને પોતાના ભ્રાતાની સામે યુદ્ધ કરવામા કિંચિત્ પણ લજ્જા ઉત્પન્ન થઈ નહોતી, તેઓ શ્યામસિહનુ મૃત્યુ થતા ભ્રાતૃવિયોગથી મહાશોકમા નિમગ્ન થઈ કરુણાજનક રોદન કરી શિર કૂટવા લાગ્યા " હું ખરાબ મુહૂર્તમા અનુચિત આશા ધારણ કરી સિહાસનને માટે મારા ભ્રાતાની સાથે યુદ્ધ કરવાને પ્રવૃત્ત થયો અને તેમના મૃત્યુનુ કારણ થયો " આવો તેઓ અનુતાપ કરવા લાગ્યો. જે સમયે કોટારાજ્યમા આ દુર્ઘટના બની તે સમયે ત્યા એક બીજીપણ શોચનીય આપત્તિ આવી પડી દિલ્હીના પાદશાહે ભીમસિહપર પ્રસન્ન થઇને તેમને પુરસ્કારસ્વરૂપે જે રામપુરા, ભાયપુરા તથા કલાપતિ નામના ત્રણ સમૃદ્ધિશાલી પ્રદેશો ત્યાના મૂલરાજાઓની પાસેથી છીનવી લઇને આપ્યા હતા, તે તે રાજાઓએ પુન કોટાના અધીશ્વર પાસેથી ખૂચવી લીધા

દુર્જનસાલ સવત ૧૭૮૦ (ઇ૦ સ૦ ૧૭૨૪)મા કોટાના અધીશ્વર થયા આ સમયે તૈમૂરવશના અતિમ સમ્રાટ મહમદશાહ દિલ્હીના સિહાસનપર વિરાજમાન હતા આ સમ્રાટે દુર્જનસાલને સન્માનપૂર્વક દિલ્હીમા બોલાવ્યા અને તેમને પહેરામણી આપી દુર્જનસાલની પ્રાર્થનાથી પાદશાહ મહમદશાહે એવો ઢંઢેરો પીટાવ્યો કે-"યમુનાના તીરપર જે જે સ્થાનોમા હાડાજાતિ નિવાસ કરે છે તે તે સ્થાનોમા ગોહત્યા કરવી નહિ" દુર્જનસાલ અનેક વિપ્લવકારક ઘટનાઓના કાળમા કોટાના સિહાસનપર વિરાજમાન હતા તેમનાજ શાસનકાળમા સૌથી પ્રથમ બાજીરાવે મરાઠાઓની સેના લઇને ભારતવર્ષના ઉત્તર ભાગપર અધિકાર કરવાને આક્રમણ કર્યું આ પ્રસગે બાજીરાવે હાડોતીદેશની પૂર્વસીમાપર આવેલા તારજઘાટ નામના પહાડીમાર્ગમા થઇને જતા નાહરગઢ નામના કિલ્લાને જીતી લીધો અને તે દુર્જનસાલને આપી દીધો ઉક્ત કિલ્લો અને તેના તાબાનો પ્રદેશ એક યવનના હાથમા હતો સવત ૧૭૯૫ (ઇ૦ સ૦ ૧૭૩૯)[1] માજ મરાઠાઓની સાથે હાડાજાતિને પહેલી વાર સમ્મિલન થયુ હાડારાજ દુર્જનસાલને ઉક્ત કિલ્લો પ્રાપ્ત કરવામા બાજીરાવપેશ્વાએ જે સહાય કરી તેના બદલામા તેમણે તેને સેનાનો ખર્ચ આપ્યો હતો મહારાષ્ટ્રપતિ બાજીરાવની સાથે દુર્જનસાલને આ વખતે મિત્રતા થઇ ખરી, પરતુ અત્યત શોકની વાત છે કે થોડા વર્ષ પછી મહારાષ્ટ્રપતિએ એકદમ તે મિત્રતા તોડી નાખી

બૂદીરાજ્યના ઇતિહાસમા પાઠકોએ વાચ્યુ છે કે અબરનો રાજા જયસિહ દિલ્હીના પાદશાહની નોકરીમા રહી પોતાની શાસનશક્તિ પ્રબલ કરી બૂદી આદિ દેશોના રાજાઓને હીનબલ કરી તેમને પોતાના માડલિક બનાવવાનો વિચાર કરવા લાગ્યો હતો તેના ઉત્તરાધિકારીએ પણ આ મહત્ત્વાકાક્ષા ધારણ કરી બૂદીના રાજા બુધસિહને પદચ્યુત કરી રાજ્યની બહાર હાકી કાઢયા બુધસિહ વૃદ્ધાવસ્થામા રાજ્યશોકથી મરણ પામ્યો ત્યારપછી અબરના નરેશે મહારાષ્ટ્રીઓના દલથી પરાસ્ત થઈ પોતાની જાતને શતશ ધિક્કાર આપી આત્મહત્યા કરી આ વાત પણ પાઠકોના સ્મરણમા હશે ઉક્ત અબરપતિએ બૂદીથી બુધસિહને દૂર કરીને પોતાના એક સામતને ત્યાના સિહાસનપર અધિષ્ઠિત કર્યો અને તેની પાસેથી કર લેવાની વ્યવસ્થા કરી ત્યારપછી તે વિજયના ગર્વથી ઉન્મત્ત બની કોટારાજ્યપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરવાને કુચ કરવા લાગ્યો આ સમયે દુર્જનસાલ કોટાના સિહાસનપર વિરાજમાન હતા સંવત ૧૮૦૦મા અબરનરેશ ઈશ્વરીસિહે કોટા જીતી લેવાની ઈચ્છાથી ત્રણ મહારાષ્ટ્રીયનેતાઓ અને જાટપતિ સૂર્યમલને સેનાસહિત બોલાવ્યા પછી તેમણે કોટાપર આક્રમણ કર્યુ કોટડી નામના સ્થાનમા મહાસમર થયા પછી જયપુરના રાજાએ સેનાસહિત કોટાની રાજધાની ઘેરી લીધી તે સતત ત્રણ માસપર્યત રાજધાનીપર ઘેરો ઘાલી રહ્યા અને તેને જીતી લેવાને

[1] આ વર્ષમા જે સમયે બાજીરાવ હાડોતીપ્રદેશમા થઇ હિદુસ્થાનપર અધિકાર સ્થાપિત કરવાને જતા હતા તે સમયે હિમ્મતસિહ ઝાલા કોટારાજ્યના ફોજદાર હતા એ વર્ષે શિવસિહનો અને બીજે વર્ષે જાલિમસિહનો જન્મ થયો હતો

માટે તેણે અનેક ઉપાયો કર્યા, પરતુ વીરશ્રેષ્ઠ દુર્જનસાલે તેની તે અભિલાષા પૂર્ણ થવા દીધી નહિ અને નિરાશ થઇ અબરનરેશ ઇશ્વરીસિહ નગરની બહારના વૃક્ષો કાપી નાખી તથા ઉપવનો નષ્ટ કરી દઇ પોતાના રાજ્યમા ચાલ્યો ગયો આ સમયે મહારાષ્ટ્રીયદલના એક નેતા જયાપ્પા સિંધિયાનો એક હાથ ગોળાથી ઉડી ગયો હતો

શત્રુદળે જે સમયે કોટાને ઘેરો ઘાલ્યો હતો તે સમયે ઝાલાજાતિનો હિમ્મતસિહ નામનો એક રાજપૂત કોટાના ફોજદાર અર્થાત્ પ્રધાન સેનાપતિના પદપર નિયુક્ત હતો તેણે પોતાની વીરતા તથા યુદ્ધકૌશલ્યસહિત કોટાના રાજા દુર્જનસાલપ્રત્યે સ્વામિભક્તિની પરાકાષ્ઠા દર્શાવી તેની ખટપટ અને મધ્યસ્થતાથીજ દુર્જનસાલને બાજીરાવની તરફથી નાહરગઢનો કિલ્લો પ્રાપ્ત થયો હતો સવત ૧૭૯૯ અને સવત ૧૮૦૦ની વચ્ચે પૂર્વોક્ત ઉભય ઘટનાઓ બની અને તેજ અરસામા જાલિમસિહનો જન્મ થયો જાલિમસિહ એટલો બધો પ્રસિદ્ધ થયો અને કોટારાજ્યના ઇતિહાસની સાથે તેને એટલો બધો ઘનિષ્ઠ સબધ થયો કે કર્નલ ટૉડે તેની વીરતાની ઘણી પ્રશસા કરી છે

જયપુરનરેશ ઇશ્વરીસિહ કોટા જીતવાને સમર્થ નહિ થવાને લીધે જ્યારે પાછો ફર્યો ત્યારે તેજસ્વી વીર દુર્જનસાલે પ્રાચીન શત્રુતા વિસ્મૃત કરી બુધસિહના પુત્ર ઉમેદસિહને તેમના પૈતૃક સિહાસનપર અર્થાત્ બૂદીના તખ્તપર અધિષ્ઠિત કરવાને ઘણો પરિશ્રમ કર્યો મહારાષ્ટ્રીયનેતા હોલ્કરની સહાયવિના ઇશ્વરીસિહને પરાસ્ત કરી બૂદી હસ્તગત કરી શકાય એમ નહોતુ, તેથી દુર્જનસાલે ઉમેદસિહને હોલ્કરનો આશ્રય ગ્રહણ કરવાની સલાહ આપી સવત ૧૮૦૫(ઇ૦ સ૦ ૧૭૪૮)મા જ્યારે ઉમેદસિહે હોલ્કરની સહાયથી બૂદીનુ સિહાસન પ્રાપ્ત કર્યું ત્યારે તેણે પાટણ વગેરે પ્રદેશો હોલ્કરને આપ્યા હવે હોલ્કરે કોટાના રાજા દુર્જનસાલની પાસેથી પણ કર લેવા માડયો તેમણે ઉમેદસિહપર ઉપકાર કર્યો તો તેના બદલામા તેને સ્વય બલવાન હોલ્કરને કર આપવાની ફરજ પડી

વીરશ્રેષ્ઠ દુર્જનસાલે પોતાના બાહુબળથી અનેક પ્રદેશો જીતી કોટારાજ્યમા સયોજી દીધા ખીચી લોકોના તાબાનો ફૂલવરોદ નામના પ્રદેશ પણ તેમણે પોતાના અધિકારમા લઈ લીધો હતો ગૂગોર નામના કિલ્લાપર તેમણે જ્યારે આક્રમણ કર્યું ત્યારે હાડા અને ખીચીલોકોની વચ્ચે ભયકર યુદ્ધ ઉપસ્થિત થયુ ગૂગોરના સ્વામી બલભદ્રે અસીમ સાહસપૂર્વક તે કિલ્લાની રક્ષા કરી બલભદ્ર રામપુર વગેરે પ્રગણાઓના સામતોને પોતાના પક્ષમા લઇ હાડાજાતિની સામે પ્રબળ દલ ઉભુ રાખ્યુ હતુ સવત ૧૮૧૦ મા ચૌહાણવશમાથી ઉત્પન્ન થયેલી હાડા અને ખીચી એ ઉભય શાખાઓ આ પ્રકારે ભયકર સમરાગ્નિમા બળવા લાગી બૂદીના રાજા મહાવીર ઉમેદસિહે આ સમયે કોટાના રાજા દુર્જનસાલનો પક્ષ ગ્રહણ કરી સમરમા મહાવીરતા પ્રદર્શિત કરી એક માત્ર ઉમેદસિહની વીરતાથી જ કોટાની રાજપતાકાનુ ગૌરવ ઉક્ત સમરમા સુરક્ષિત રહ્યુ હતુ ત્રણવર્ષ પછી દુર્જનસાલ મૃત્યુ પામ્યા તેઓ સાહસિક રાજા હતા, તેમજ રાજપૂતોમા જે ગુણોની આવશ્યકતા હોય તે સર્વ ગુણો તેમનામા વિદ્યમાન હતા મિલનસારપણુ, ઉદારતા અને વીરતા વગેરે સર્વ રાજપૂતોચિત સદ્ગુણો તેમનામા હતા તેઓ શિકારના અત્યત શોખીન હતા વિશેષત સિહ અને વ્યાઘ્રનો શિકાર તેમને અત્યત પ્રિય હતો તેમના રાજ્યમાના સર્વ જગલો સિહ વ્યાઘ્રાદિ હિસક પશુઓથી પરિપૂર્ણ રહેતા હતા અને તે સર્વ જગલોમા તેમણે શિકાર કરવાને માટે માચડાઓ બધાવ્યા હતા

જે સમયે દુર્જનસાલ શિકાર ખેલવાને માટે નીકળતા હતા તે સમયે તેઓ પોતાની રાણીઓને પણ પોતાની સાથે લઇ લેતા હતા તે રાજપૂતવીરાગનાઓને પણ બદુક મારવાનુ ઉત્તમ શિક્ષણ પ્રાપ્ત થયુ હતુ શિકાર માટેના સર્વોચ્ચ માચડાપર તે સ્ત્રીઓ ભરેલીબદુક હાથમા લઇને બેસતી હતી જે સમયે તેમના માણસો સિહ વ્યાઘ્રાદિને ઘેરીને તે માચડાની પાસે લાવતા ત્યારે તે સ્ત્રીઓ બદુક છોડી તેમનો શિકાર કરતી હતી

એક સમયે ફોજદાર હિમ્મતસિહ ઝાલા શિકાર માટેના માચડાની નીચે પૃથ્વીપર ઉભા હતા તે સમયે એક વ્યાઘ્ર ક્રોધથી આરક્ત નેત્રો કરી મુખ પહોળુ કરી ત્યા આવીને ઉભો રહ્યો, પરતુ દુર્જનસાલે તેને મારી નાખવાની આજ્ઞા આપી નહિ રાજાની આજ્ઞાવિના તેને ગોળી મારવાનું સાહસ કોઇપણ કરી શકયો નહિ સધિ જોઇ તે ભયકર વ્યાઘ્રે અતિ શીઘ્રતાથી હિમ્મતસિહપર આક્રમણ

કર્યું, તેમણે તરત પોતાની ઢાલ આગળ ધરી અને તેદ્વારા પોતાની રક્ષા કરી પછી તેમણે અતિ વેગથી વ્યાઘ્રની નિકટ જઈ પોતાની તલવારથી તેના મસ્તકના બે ખંડ કરી નાખ્યા આવી અસીમ સાહસિકતા અને વીરતા જોઇ દુર્જનસાલ અને સર્વ સામંતો હિમ્મતસિંહની પરમ પ્રશંસા કરવા લાગ્યા

દુર્જનસાલે અપુત્રાવસ્થામાં પ્રાણત્યાગ કર્યો તેમણે મેવાડના રાણાની એક કન્યાની સાથે વિવાહ કર્યો હતો તેમને પુત્ર નહિ થવાથી તેઓ હતાશ થયા અને પોતાના મૃત્યુથી ત્રણ વર્ષપૂર્વે તેમણે પોતાની રાણીને જણાવ્યું કે-"આપણો પુત્ર કોટાના સિંહાસનપર બેસે એવો વિધિનો લેખ નથી, માટે હવે એક છોકરાને દત્તકસ્વરૂપે ગ્રહણ કરવાની પરમ આવશ્યક્તા છે " પાઠકોના સ્મરણમાં હશે કે કોટાના ભૂતપૂર્વ રાજા મહારાજા રામસિંહનો જ્યેષ્ઠપુત્ર વિશનસિંહ પોતાની માતાની આજ્ઞાથી દક્ષિણની લડાઇમાં ગયો નહોતો, તેથી તે કોટાના રાજસિંહાસનથી ચ્યુત થયો હતો અને તેને કેવળ ચંબલનદીના તટપર આણતા નામનું પ્રગણું પ્રાપ્ત થયું હતું જે સમયે દુર્જનસાલે એક છોકરાને દત્તકસ્વરૂપે ગ્રહણ કરવાની પોતાની ઇચ્છા પ્રદર્શિત કરી, તે સમયે ઉક્ત આણતા પ્રદેશમાં ઉક્ત વિશનસિંહના પૌત્ર અજિતસિંહ શાસન કરતા હતા તેમની અવસ્થા આ સમયે વૃદ્ધ હતી તેમને ત્રણ પુત્રો હતા, તેમાંથી સૌથી વડા છત્રસાલને દુર્જનસાલે દત્તકસ્વરૂપે ગ્રહણ કરી મહારાણીની ગોદમાં બેસાડી દીધો જો કે દુર્જનસાલે છત્રસાલને પોતાના પુત્ર તથા ઉત્તરાધિકારીતરિકે રાજ્યમાં જાહેર કર્યો અને સામંતોએ પણ તેને પોતાના ભાવી રાજાતરિકે સ્વીકાર્યો;પરંતુ દુર્જનસાલના મૃત્યુપછી ફોજદાર હિમ્મતસિંહઝાલાએ પોતાની પ્રબળ શક્તિથી આ વ્યવસ્થા વ્યર્થ કરી નાખી આ સમયે આણતાના વૃદ્ધ અધીશ્વર હિમ્મતસિંહ જીવત હતા હિમ્મતસિંહે અજિતસિંહને રાજસિંહાસનપર અધિષ્ઠિત કરવાનો પ્રયાસ કરવા માંડ્યો તેમણે અજિતસિંહના પક્ષનું સમર્થન કરતા જણાવ્યું કે-"પુત્રને રાજસિંહાસન પ્રાપ્ત થાય અને પિતા તેના તાબાની પ્રજાતરિકે તેની આજ્ઞાનું પાલન કરે એ ન્યાયવિરુદ્ધ છે એમ કદિપણ બની શકશે નહિ " કોઇ ગુપ્ત સ્વાર્થ સાધવામાટે વા છત્રસાલને રાજ્ય મળવાથી દેશનું અનિષ્ટ થવાની આશંકા હોવાથી વા ગમે તે કોઇ કારણથી હિમ્મતસિંહે અજિતસિંહનેજ રાજસિંહાસનપર અધિષ્ઠિત કરવાને ઉદ્યોગ કર્યો હિમ્મતસિંહની સામે કોઇ પણ ચું કે ચાં કરી શક્યું નહિ તેમણે અંતે વૃદ્ધ અજિતસિંહને કોટાના રાજસિંહાસનપર વિરાજમાન કરી દીધા અઢી વર્ષ પર્યંત રાજ્ય ભોગવી અજિતસિંહ સ્વર્ગમાં સિધાવ્યા તેમના ત્રણ પુત્રોના નામ નીચે પ્રમાણે છે -(૧) છત્રસાલ (૨) ગુમાનસિંહ અને (૩) રાજસિંહ

અજિતસિંહનો સ્વર્ગવાસ થયા પછી તેમના જયેષ્ઠકુમાર છત્રસાલને કોટાનું રાજસિંહાસન પ્રાપ્ત થયું વિખ્યાત હિમ્મતસિંહઝાલા આ સમયે જીવત નહોતા. તેઓ અજિતસિંહની પૂર્વે મરણ પામ્યા હતા. આથી ફોજદારના પદપર તેમના ભત્રીજા જાલિમસિંહ નિયુક્ત થયા હતા.

આ અરસામાં ઇશ્વરીસિંહે આત્મહત્યા કરી તેથી તેનો સાવકો ભાઇ માધોસિંહ જયપુરના સિંહાસનપર બેઠો. ઇશ્વરીસિંહે મહત્ત્વાકાક્ષાને વશ થઇ હાડાજાતિ અને બૂંદી તથા કોટાના રાજ્યપર અધિકાર સ્થાપિત કરવાને માટે જે આક્રમણ કર્યું હતું તેનું ફળ એ આવ્યું કે તે યુદ્ધમાં પરાસ્ત અને અપમાનિત થયો અને અંતે તેને આત્મહત્યા કરવી પડી, પરંતુ તેની આવી દશા થયેલી જોયા છતાં પણ માધોસિંહના નેત્રો ખુલ્યા નહિ અને તે પુનઃ કોટારાજ્યપર અધિકાર સ્થાપિત કરવાને તૈયાર થયો માધોસિંહે આક્રમણનું કારણ એવું બતાવ્યું કે કોટાના રાજાઓ પૂર્વે અંબરનરેશના આધિપત્યનીચે રહીને સેનાસહિત પાદશાહની સેવા કરતા હતા, માટે હમણાં પણ કોટાનરેશે અમારા તાબામાં રહેવું જોઇએ, કિંતુ હાડાનેકોએ તેની આ માગણીપ્રત્યે તિરસ્કાર દર્શાવ્યો અને તેઓ જાતીયસ્વાધીનતાની રક્ષાને અર્થે પરમ ઉત્સાહથી સેનાની તૈયારી કરવા લાગ્યા

અંબરનો રાજા માધોસિંહ સંવત ૧૮૧૭ (ઇ૦ સ૦ ૧૭૬૧) માં પોતાની સંપૂર્ણ સેના સજ્જ કરી હાડાજાતિપર અધિકાર સ્થાપિત કરવાને ઉદ્યત થયો તે સમયે અહ્મદશાહના આક્રમણથી મહારાષ્ટ્રીયવીરો સર્વથા તેજહીન અને ઉત્સાહરહિત બની ગયા હતા આથી હવે માત્ર કછવાહા અને હાડાનેકોની વચ્ચે રોજ સંગ્રામ ચાલવાનો હતો માધોસિંહે હાડોતીપ્રદેશપર સેનાસહિત આક્રમણ કર્યો

પૂર્વે ઉનિયારાપ્રદેશપર આક્રમણ કરી તેપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી તેને પોતાના રાજ્યમા સંયોજી દીધો ત્યારપછી તેણે લાખેરી પ્રદેશમા જઈ હતભાગ મરાઠાઓને ત્યાથી હાંકી કાઢી તે પ્રદેશને પણ પોતાના રાજ્યમા સંયુક્ત કરી દીધો આ પ્રકારે વિજય પ્રાપ્ત કરી હૃદયમા પ્રસન્ન થઈ તેણે પાર અને ચંબલ નદીની વચ્ચે પાનીવાટમા પોતાનો મુકામ નાખ્યો સુલતાનપુરના હાડાસામંતના હાથમા ઉક્ત પ્રદેશની રક્ષા કરવાનો ભાર સોપવામા આવ્યો હતો, પરંતુ માધોસિંહે પ્રબલ વેગથી તેપર આક્રમણ કરી તેને હસ્તગત કરી લીધો. સુલતાનપુરના સામંતે પરમ વીરતાથી કિલ્લાની બહાર નીકળી પોતાના કુટુંબીજનોસહિત પ્રબલ સમરાગ્નિમા પોતાના જીવનની આહુતિ આપી જે સમયે સુલતાનપુરનો સામંત રણમા પડ્યો તે સમયે તેણે પોતાના ઉભય હસ્તોથી પૃથ્વીને પકડી હતી. વિજેતાઓપૈકી કેટલાક આ ઘટના જોઈ હસવા લાગ્યા, કિંતુ વિચારવંત મનુષ્યો જણાવે છે કે રાજપૂતો મરતી વખત પણ જન્મભૂમિને આલિંગન કરે છે

જય પ્રાપ્ત કરી પરમ ગર્વિત અને ઉત્સાહિત થઇ કછવાહાલોકો માધોસિંહના જયજયકારથી આકાશપર તોડી નાખતા કોટારાજ્યની મધ્યે થઇ ચાલ્યા જ્યારે તેઓ ભટવાડા નામના સ્થાનમા ગયા ત્યારે તેમણે પાચહજાર હાડાવીરોને તેમની ગતિ રોકવામાટે સંહારકમૂર્તિ ધારણ કરી ઉભેલા જોયા કોટારાજ્યની સેના જો કે માધોસિંહની સેના કરતા સંખ્યામા ઓછી હતી, તોપણ તે પોતાની પરમપ્રિય સ્વાધીનતા અને પોતાની જન્મભૂમિની રક્ષા કરવામાટે જીવન સમર્પણ કરવાનેજ ઉભી હતી. સૌથી પહેલા કછવાહારાજ્યની મોટી અશ્વારોહીસેનાએ હાડા જાતની સેનાપર આક્રમણ કર્યું કોટારાજ્યની અશ્વારોહીસેના નાની હતી તેથી કછવાહાલોકોના અશ્વો થાકેલા હોવા છતા પણ તેમણે વિજયની ખાત્રીથી વિશ્રાંતિ લીધાવિનાજ તેપર આક્રમણ કર્યું હાડાલોકોની નાની સેના પ્રબલ પરાક્રમપૂર્વક તેમની સામે થઇ અને તેણે કોઇપણ પ્રકારે પોતાના વ્યૂહનો ભંગ થવા દીધો નહિ શીઘ્ર માધોસિંહની બીજી સેનાએ હાડાલોકોપર આક્રમણ કર્યું અશ્વારોહી અને પાયદળ એ ઉભય સૈન્યોના એકત્રિત આક્રમણથી રણક્ષેત્રમા રક્તની નદી વહેવા લાગી, પરંતુ આ સમયે કોટાના ફોજદાર જાલિમસિંહે ચાતુર્યજાળનો વિસ્તાર કર્યો આ સમયે જાલિમસિંહની વય એકવીશ વર્ષની હતી હિમ્મતસિંહે તેમને પોષ્યપુત્રસ્વરૂપે ગ્રહણ કર્યા હતા, તેથી તે હિમ્મતસિંહના પદપર નિયુક્ત થઇ આ સમયે કોટાના ફોજદારતરિકે રણક્ષેત્રમા ઉપસ્થિત થયા હતા ધીમે ધીમે સમરે ભયંકર સ્વરૂપ ધારણ કર્યું, એટલે જાલિમસિંહ અશ્વપરથી નીચે ઉતરી પડ્યા અને તેમણે અસીમ સાહસ તથા વીરતાપૂર્વક શત્રુઓપર આક્રમણ કર્યું તેમણે પોતાના જીવનમા બુદ્ધિ અને ચતુરાઇના જે જે કામો કર્યા તેમા સૌથી પહેલુ આ કામ હતુ આ મહાસંકટના સમયમા તેમણે પરમ ચતુરાઇ દર્શાવી હતી

મહારાષ્ટ્રીયનેતા મલ્હારરાવહોલ્કર આ સમયે ઉક્ત રણક્ષેત્રની સમીપજ હતો, કિંતુ [1]પાણીપતના યુદ્ધ પછી તે એવો બલહીન થઈ ગયો હતો કે તે ઉક્ત ઉભય રાજ્યોપૈકી કોઇનો પણ પક્ષ આ સમયે ગ્રહણ કરી શક્યો નહિ જે સમયે સર્વ પ્રકારે માધોસિંહને વિજય પ્રાપ્ત થવાની સંભાવના જણાવા લાગી તે સમયે ચતુર જાલિમસિંહ પોતાના અશ્વપર આરૂઢ થઈ અતિ શીઘ્રતાથી હોલ્કરના શિબિરમા ગયા અને તેમણે તેને પ્રાર્થના કરી કે—"જો આપ યુદ્ધ કરવાને ગણી ન હો તો માધોસિંહની છાવણી લૂટી લો ' હોલ્કર પરમ આનંદથી આ કાર્ય કરવાને તત્પર થયો

છાવણીપર હોલ્કરનુ આક્રમણ થતાજ કછવાહાલોકો ભયના માર્યા રણભૂમિ છોડી ચોતરફ નાસવા લાગ્યા અને હાડાકવિના કથનાનુસાર " હાડાલોકોએ પોતાની નગ્ન સમશેરને શત્રુઓના રુધિરમા સ્નાન કરાવી સંગ્રામરૂપી તીર્થયાત્રા કરી '

માચેરી, ઇશરદા, આતકા, વારોલ, અચરોલ વગેરે જયપુરના તાબાના પ્રદેશોના સામંતો ઉક્ત પાચહજાર હાડાવીરોથી પરાસ્ત થઇને નાસી ગયા બૂદીની સેના એકત્રિત થઇ હતી, પરંતુ તે કોટાની સેના સાથે મળી નહિ, તેથી અંબરનરેશના હાથમા ગયેલો પોતાનો પ્રદેશ મુક્ત કરવા-

[1] આ એક આશ્ચર્યકારક વાત છે કે જે વર્ષમા નાદિરશાહે ભારતવર્ષપર આક્રમણ કર્યું તે વર્ષમા જાલિમસિંહનો જન્મ થયો અને અબ્દાલીનુ આક્રમણ થયુ તે વર્ષમા તેમણે રાજનૈતિક રંગભૂમિપર પ્રથમ પ્રવેશ કર્યો.

ની મોનેરી તક તેના હાથમાથી જતી રહી ઉક્ત સગ્રામમા કછવાહાલોકોની પચરગી પતાકા કોટાની સેનાના હાથમા આવી ગઇ હાડાકવિએ હાડાજાતિની આ જીતના વર્ણનમા જાલિમસિહની વીરતાની કવિતા ગુથવામા વિલબ કર્યો નહિ હાડાજાતિ અદ્યાપિ આ કવિતાનુ ગાન ગર્વસહિત કરે છે, તેમાની નિમ્નલિખિત પક્તિઓ વિશેષ મહત્ત્વની છે–

"જગ ભટવાડા રોજીત, નારો જાલિમ ઝાલા,
રગ એક રગ ચઢા, રગ પચરગકા"

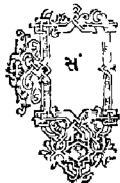
અર્થાત્ ભટવાડાના યુદ્ધમા જાલિમસિહના સૌભાગ્યનો તારો ઉદિત થયો. એ રણક્ષેત્રમા એક રગે પાચ રગની પતાકાને ઢાકી દીધી (અર્થાત્ અબરની રાજ્યપતાકા રુધિરથી રગાઇ ગઇ)

ઉક્ત ભટવાડાના યુદ્ધથી અબરના રાજાની પાદશાહના પ્રતિનિધિતરીકેની પ્રભુતા સર્વથા લય પામી ગઇ તે સમયથી અદ્યાપિપર્યંત અબરનો કોઇપણ નરેશ હાડાજાતિપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરવાનુ સાહસ કરી શક્યો નથી જાતીયસ્વાધીનતા અને જન્મભૂમિની રક્ષા અર્થે હાડાજાતિએ ભટવાડાના રણક્ષેત્રમા જે અસીમ વીરતાપૂર્વક યુદ્ધ કર્યું હતું, તેના સ્મરણાર્થે પ્રતિવર્ષે એક સામરિક મહોત્સવ કરવામા આવે છે પ્રતિવર્ષ એકવાર હાડાલોકો એકત્રિત થઇ અબરનો કૃત્રિમ કિલ્લો બનાવે છે અને જયજયકાર કરી કિલ્લાપર અધિકાર સ્થાપિત કરી તેનો ધ્વસ કરે છે ઉપરાન્ત યુદ્ધ થયા પછી છત્રસાલ ઘણા દિવસ જીવત રહ્યા નહિ તેમને પુત્ર નહિ હોવાથી તેમના બધુ કોટાના રાજસિહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા

अध्याय २ जो

મહારાવ ગુમાનસિંહ-જાલિમસિંહ તેમનો જન્મ અને તેમનું કુલ-જાલિમાસંહનું પદ-તેમને થયેલી સન્માનની પ્રાપ્તિ-ઝાલાકુલે વંશપરંપરાગત ફોજદારપદની કરેલી પ્રાપ્તિ-જાલિમસિંહે અન્યાયપૂર્વક પ્રભુતાનો વિસ્તાર કરવાથી મહારાવ ગુમાનસિંહને થયેલો અસંતોપ-જાલિમસિંહને પદચ્યુત કરવા-મહારાવે જાલિમસિંહની સમસ્ત સંપત્તિનું કરેલું હરણ-જાલિમસિંહે કોટાનો કરેલો ત્યાગ-તેમનું મેવાડમાં જવું અને રાણાની આધીનતામાં રહેવું-રાણાની તરફથી તેમને 'રાજરાણા'ની ઉપાધિ અને જાગીરની પ્રાપ્તિ થવી-મરાઠાઓ સામે થયેલું યુદ્ધ-જાલિમસિંહનું રણભુમિમાં ઘાયલ થઈ બંદી થવું-તેમનું પુન: કોટામાં આવવું-મરાઠાઓએ કોટારાજ્યપર આક્રમણ કરવાની કરેલી ચેષ્ટા-ભુકાયનીનું યુદ્ધ-પ્રશંસનીય વીરતાનો પ્રકાશ-ગુમાનસિંહે જાલિમસિંહપ્રત્યે પુન: દર્શાવેલી કૃપા-મહારાવની તરફથી જાલિમસિંહે મરાઠાઓ સાથે કરેલી સંધિ-જાલિમસિંહના મનોરથનું સાફલ્ય-મૃત્યુશય્યામાં પડેલા ગુમાનસિંહે પોતાના પુત્ર ઉમેદસિંહના રક્ષકતરિકે જાલિમસિંહની કરેલી યોજના-તેમણે પોતાના પુત્ર ઉમેદસિંહને સમર્પિત કરેલો રાજ્યાધિકાર-મહારાવ ગુમાનસિંહનું મૃત્યુ-ઉમેદસિંહને થયેલું રાજતિલક-ટીકાદોડ-કેલવાડાપર સ્થાપિત કરેલો આધિકાર-જાલિમસિંહની વિરુદ્ધ રચાયેલો પ્રપંચ-પ્રપંચ રચનારાઓનો થયેલો નાશ-હાડાસામંતોને થયેલી દેશનિકાલની સજા-કોસેનના સામંતનો પ્રપંચ-પ્રપંચોનું ખુલ્લું થવું-બહાદુરસિંહનું મૃત્યુ-રાજાના ભ્રાતાઓનો કારાગૃહવાસ જાલિમસિંહની વિરુદ્ધ રચાયેલા પુષ્કળ પ્રપંચો વીરાંગનાઓએ જાલિમસિંહનો નાશ કરવાને કરેલી ચેષ્ટા-જાલિમસિંહના થયેલો બચાવ-જાલિમસિંહની સાવધાનતા

વત ૧૮૭૨ (ઈ૦ સ૦ ૧૭૬૬) મા ગુમાનસિંહ પોતાના ભ્રાતાના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા ગુમાનસિંહના મસ્તકપર જે સમયે કોટાનુ રાજછત્ર શોભિત થયુ તે સમયે તેઓ ભરયુવાવસ્થામા હતા તેઓ પરમ સાહસિક અને બુદ્ધિમાન હતા આ સમયે મહારાષ્ટ્રીયયોકોએ રાજપૂતાનામા આવી રાજપૂતજાતિના સર્વસ્વનો નાશ કરવાનો ઉદ્યોગ કર્યો જો કે ગુમાનસિંહ તેમના આક્રમણથી પોતાના રાજ્યની રક્ષા કરવાને સર્વ પ્રકારે સમર્થ હતા; પરંતુ અત્યંત શોકની વાત છે કે માત્ર થોડા દિવસસુધીજ રાજ્ય ભોગવી તેમને એક બાલકના હાથમા પોતાના રાજ્યનો ભાર સમર્પણ કરવો પડ્યો. ગુમાનસિંહની શાસનપ્રણાલીનું નિવેચન કર્યાં પૂર્વે અમે ચિરસ્મરણીય અને મહાનીતિજ્ઞ રાજપુરુષ જાલિમસિંહનો પરિચય કરાવીએ છીએ મહાન રાજનીતિવિશારદ જાલિમસિંહનું જીવનચરિત્ર એજ કોટાનો અત્યાર પછીનો ઇતિહાસ છે અત્યાર પછીના ઇતિહાસમા જાલિમસિંહને લીધેજ કોટારાજ્યનુ અસ્તિત્વ છે અને માત્ર કોટાના ઇતિહાસના પ્રત્યેક પૃષ્ઠમાજ નહિ કિંતુ અર્ધશતાબ્દીપર્યંતનાસમસ્ત રાજપૂતાનાના ઇતિહાસમા જાલિમસિંહનુ પવિત્ર નામ સુવર્ણાક્ષરથી અંકિત છે જાલિમસિંહ જે રાજ્યમા રહેતા હતા,તે રાજ્યના તેઓ મહાન રાજનીતિજ્ઞ હતા,પરંતુ તેમની પ્રતિભાના પ્રકાશને માટે તે રાજ્ય ઘણું નાનુ હતું જો તેમને યોગ્ય સંધિ અને અનુકૂળતા પ્રાપ્ત થઇ હોત તો તેઓ કોઈ મહાદેશની મહાપ્રજાનુ શાસન અવશ્ય કરી શકત

જાલિમસિંહ ઝાલાવંશના રાજપૂત હતા સંવત ૧૭૯૬ (ઈ૦ સ૦ ૧૭૪૦) મા જ્યારે નાદિરશાહ પોતાની પ્રબલ સેનાસહિત ભારતવર્ષપર આક્રમણ કરી દિલ્હીના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયો અને તૈમૂરના વંશજોને તેણે અંતિમ ઘાવ કર્યો, તે સમયે જાલિમસિંહનો જન્મ થયો ખરેખર

ભારતવર્ષના ઇતિહાસમા આ કાળ અતિ મહત્ત્વનો હતો જો કે આ સમયે તૈમૂરના વંશજોની શાસનશક્તિ પ્રબળ પ્રતાપસહિત વૃદ્ધિગત થવી અશક્ય હતી, જો કે દુરાત્મા ઔરંગઝેબે પોતાની કઠોર રાજનીતિથી મોગલશહેનશાહતના મૂળમા પ્રબળ પ્રહાર કર્યો હતો, તથાપિ જો આ સમયે નાદિરશાહ ભારતવર્ષપર અધિકાર સ્થાપિત કરવાને ન આવત તો મોગલશહેનશાહતની શાસનશક્તિ કેટલાક વધુ દિવસપર્યંત પ્રબળ રહી શકત નાદિરશાહ જે સમયે ભારત જીતી લેવાને આવ્યો તે સમયે મહમ્મદશાહ દિલ્હીના સિંહાસનપર અને મહાવીર દુર્જનમાન કોટાના રાજસિંહાસનપર વિરાજમાન હતા જાલિમસિંહનો જન્મ થયો ત્યારપછી અનુક્રમે પાચ રાજાઓ કોટાનુ રાજ્ય ભોગવી પરલોકમા સિધાર્યા અને છટ્ઠો રાજા સિંહાસનપર બેઠો ત્યાસુધી તેઓ જીવત હતા ઉક્ત રાજાઓપૈકી મહારાવ કિશોરસિંહે તો ૫૦ વર્ષપર્યંત રાજ્ય કર્યું હતુ જો કે જાલિમસિંહ એક નેત્રથી વિહીન હતા, તોપણ તેમણે પ્રથમ ભટવાડાના રણક્ષેત્રમા જે અસીમ રાજનીતિજ્ઞતા અને વીરતા પ્રદર્શિત કરી હતી, તે તેમના અંતપર્યંત સ્થાયી રહી હતી

જાલિમસિંહના પૂર્વપુરુષ સૌરાષ્ટ્રદેશના ઝાલાવાડપ્રાતમા આવેલા હલવદ ગામના સાધારણ સ્થિતિના સામત હતા તેમના ભાવસિંહ નામના નાના પુત્ર થોડા વિશ્વાસુ સેવકોની સાથે પોતાના સૌભાગ્યની પરીક્ષા કરવાને માટે પોતાના પિતાની ભૂમિનો ત્યાગ કરી વિદેશની યાત્રા કરી આ સમયે ઔરંગઝેબના વંશજોમા સિંહાસનને માટે પરસ્પર કલહ ચાલતો હતો દેશના અનેક સ્થાનોમાથી અનેક વીરો આવી ગમે તે એકનો પક્ષ ગ્રહણ કરી પોતાના ભાગ્યની પરીક્ષા કરતા હતા ભાવસિંહે પણ આજ પ્રકારે તેમાના એકનો પક્ષ ગ્રહણ કર્યો જે સમયે મહારાજ ભીમસિંહ કોટાના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થઇ ઉભય સૈયદભ્રાતાઓની સહાયથી પરમ પરાક્રમપૂર્વક પોતાની સત્તા વધારી રહ્યા હતા, તે સમયે ઉક્ત ભાવસિંહના પુત્ર માધોસિંહ કોટામા આવ્યા જો કે આ સમયે માધોસિંહની પાસે કેવલ પચ્ચીસ અશ્વારોહીઓ હતા, કિંતુ મહારાજ ભીમસિંહે તેમને માનનીય ઝાલાવંશના જાણી પરમ આદરપૂર્વક તેમનુ સ્વાગત કર્યું પાછળથી રાજાને તેમની સાથે મિત્રતા બંધાઈ, એટલુજ નહિ, પરંતુ તેમણે પોતાના પુત્ર અર્જુનની સાથે માધોસિંહની ભગિનીનો વિવાહ કરી તેમને પોતાના સંબંધીપણ બનાવ્યા અલ્પ સમયમા કોટાના મહારાજા ભીમસિંહે માધોસિંહને નાણુના પ્રદેશ સમર્પણ કરી દીધો અને તેમને પોતાની સમસ્ત સેનાનો પ્રધાન સેનાપતિ બનાવ્યા વળી મહારાજા જે કિલ્લામા રહેતા હતા તે કિલ્લાના અધ્યક્ષતરીકે પણ તેમણે તેમની નિમણુક કરી માધોસિંહને કોટારાજ્યમા પ્રબળ સત્તા અને સન્માન પ્રાપ્ત થયુ અને તેમના મૃત્યુ પછી મદનસિંહ નામના તેમના પુત્રને તેમના પદની પ્રાપ્તિ થઇ તેમને બે પુત્રો થયા-(૧) હિમ્મતસિંહ અને (૨) પૃથ્વીસિંહ અમે અત્રે ભાવસિંહના વંશની સૂચિ આપીએ છીએ —

ભાવસિંહ (એમણે ૨૫ અશ્વોસહિત હલવદ છોડ્યુ)
|
માધોસિંહ
|
મદનસિંહ
|
હિમ્મતસિંહ — પૃથ્વીસિંહ

પૃથ્વીસિંહ
|
શિવસિંહ (એમનો જન્મ સ૦ ૧૭૯૫ મા થયો) — જાલિમસિંહ (જન્મસ૦ ૧૭૯૬)

જાલિમસિંહ
|
માધોસિંહ
|
બાપ્પાલાલ[1] (વય ૨૧ વર્ષ)

---

૧ એઓ વર્તમાન ઝાલાવાડના પ્રથમ રાજા થયા

રાજપૂતરાજ્યોમા પ્રધાનમંત્રી અને પ્રધાનસેનાપતિની પદવીઓ વશપરપરાગત હોય છે,તેથી મદનસિહનું મૃત્યુ થયા પછી હિમ્મતસિહઝાલા કોટારાજ્યના ફોજદાર (પ્રધાન સેનાપતિ) થયા હિમ્મતસિહ મહાવીર અને મહારાજનીતિજ્ઞ હતા જે સમયે જયપુરના રાજાએ મહારાષ્ટ્રીયસેનાની સાથે મળી કોટાપર આક્રમણ કર્યું, તે સમયે આ હિમ્મતસિહેજ પરમ વીરતાપૂર્વક તેની રક્ષા કરી હતી, પરતુ ચોતરફથી ભયંકર વિપત્તિઓ આની પડેલી જોઈ તેમણે મરાઠાઓની સાથે સધિ કરી તેમને ખડણી આપવાનો સ્વીકાર કર્યો મહારાજા દુર્જનસાલના મરણ પછી હિમ્મતસિહે અજિતસિહને કોટાના સિહાસનપર અધિષ્ઠિત કર્યા હિમ્મતસિહને પુત્ર નહોતો, તેથી તેમણે પોતાના ભત્રીજા જાલિમસિંહને દત્તકસ્વરૂપે ગ્રહણ કર્યા હિમ્મતસિંહનો પરલોકવાસ થયા પછી જાલિમસિંહ કોટાના ફોજદાર થયા જાલિમસિહે ભરયુવાવસ્થામાજ ભટવાડાના રણક્ષેત્રમા પરમ વીરતા અને સાહસ પ્રદર્શિત કરી કોટારાજ્યને અબરનરેશની આધીનતાની શૃંખલામાથી ચિરકાળને માટે મુક્ત કર્યું રાજનૈતિક રગભૂમિમા તેમણે સૌથી પ્રથમ પ્રશસનીય કાર્ય આજ કર્યું પરતુ અત્યત શોકનો વિષય છે કે ઉક્ત ઘટના બન્યા પછી થોડા દિવસમાજ જાલિમસિહનો પ્રકાશિત યશરૂપી સૂર્ય ઘનઘોર વાદળોથી આવૃત થઇ ગયો

ગુમાનસિહ રાજસિહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા ત્યારપછી થોડા દિવસમા જાલિમસિહે કાઇક વિશેષ સત્તા અને પ્રભુતા પ્રદર્શિત કરી તેથી તેઓ ગુમાનસિહની દૃષ્ટિમા ખૂચ્યા ઉક્ત કારણથી મહારાજા ગુમાનસિહ જાલિમસિહપર એટલા બધા ક્રુદ્ધ થયા કે મહારાજા ભીમસિંહે જાલિમસિહના પ્રપિતામહ માધોસિહને નાણુતા નામનો જે પ્રદેશ અર્પણ કર્યો હતો, તે તેમણે તેમની પાસેથી ખૂચવી લીધો ઉક્ત નાણુતાપ્રદેશ ચબલનદીના તટપર છે અને હજીપણ તે ઝાલાવશને આધીન છે તે સમયે કોટાના રાજા બૂદીના સામતતરિકે ગણાતા હતા મહારાજા ગુમાનસિહે સેનાપતિનું પદ અને નાણુતાપ્રદેશ એ ઉભય જાલિમસિહના મામા ભૂપતસિહને આપી દીધા ભૂપતસિહ ખાકડોત[1] શાખાનો હતો

પોતાના સ્વામી ગુમાનસિહદ્વારા પોતાની પદવી અને જાગીર અન્યના હાથમા સોપાયેલી જોઈ જાલિમસિહે પોતાનુ મહા અપમાન થયેલુ ગણી કોટારાજ્યનો ત્યાગ કરી અન્ય સ્થળે જવાનો વિચાર કર્યો કયા દેશમા જવુ તેનો નિર્ણય કરતા તેમને વિશેષ સમય લાગ્યો નહિ અબરરાજ્યમા પ્રવેશવાનુ દ્વાર ભટવાડાના યુદ્ધથી પ્રથમથીજ બધ થઇ ગયુ હતું બીજુ મારવાડરાજ્ય તેમને ઉપયુક્ત જણાયુ નહિ આ સમયે જાલિમસિહની જાતિ અને વર્ણનો એક પ્રધાન નેતા મેવાડના મહારાણાની સભામા વિરાજમાન હતો મેવાડના સામતો બે ભાગમા વિભક્ત થઈ ગયા હતા એક ભાગે મહારાણા ઉરસીનો પક્ષ ગ્રહણ કર્યો હતો અને બીજાએ એક અન્ય સિહાસનાભિલાષી પુરુષના પક્ષનુ અવલબન કર્યું હતુ આથી મહારાણા ઉરસી સિહાસનપર અધિષ્ઠિત થઇ શકતા નહોતા, પરતુ પાછળથી મેવાડના પ્રથમ શ્રેણીના સોળ સામતોપૈકી દેલવાડાના ઝાલાસામતે રાણા ઉરસીનો પક્ષ ગ્રહણ કરી તેમને મેવાડના સિહાસનપર અધિષ્ઠિત કરી દીધા મહારાણાએ ઝાલા સામતની સહાયથી પોતાના પિતાનુ સિહાસન પ્રાપ્ત કર્યું તેથી તેમણે તે સામતના પ્રતાપ અને પ્રબળ સત્તાની સામે કાઇપણ વાધો લીધો નહિ ઝાલાસામતે તે રાણાના મન ઉપર એટલો પ્રભાવ સ્થાપિત કરી દીધો કે તેમણે પગારદાર વિજાતીયસેના રાણાના અગની રક્ષાર્થે નિયુક્ત કરી સર્વ શક્તિસપન્ન માણસોએ તેમના આ કાર્યનુ સમર્થન કર્યું જે માણસો તેમના આ કાર્યનુ સમર્થન કરતા તેમને તેઓ પોતાની ઇચ્છાનુસાર જાગીર આપતા,તેમજ જે સામતો તેમના વિરોધીતરિકે કાર્ય કરતા તેમની ભૂમિ તેઓ ખૂચવી લઇને ખાલસા કરી દેતા આથી રાજ્યની આમદાની ઘણી વધી ગઇ અને કોઇપણ માણસ ઉક્ત ઝાલાસામંતની વિરુદ્ધ ચૂ કે ચા કરી શકતો નહિ

જે સમયે ઝાલાસામતે ઉક્ત પ્રકારે મેવાડના મહારાણાની રાજસભામા પોતાના પ્રબળ પ્રતાપનો વિસ્તાર કર્યો હતો, તે સમયે કોટાના ફોજદારના પદપરથી ચ્યુત થયેલા તરુણ જાલિમસિહ પોતાના સૌભાગ્યની પરીક્ષા કરવાને માટે મેવાડમા આવ્યા જાલિમસિહની પ્રબલ વીરતાની હકીકત પ્રથમથીજ

[1] ઉર્દૂ તર્જુમામા 'બાલાવત' લખ્યુ છે

મહારાણા ઉરસીને વિદિત હતી, તેથી જાલિમસિંહનુ આગમન થતાજ મહારાણાએ તેમનુ સન્માનપૂર્વક સ્વાગત કર્યું સાહસિકતા, નીતિજ્ઞતા, વીરતા અને પ્રતિભાથી જાલિમસિહ શીઘ્ર મહારાણાના પ્રેમપાત્ર અને વિશ્વાસભાજન બની ગયા મહારાણા ઝાલાસામતના હાથમાનુ રમકડુ હતા તેઓ તેમના હાથમાથી પોતાનો ઉદ્ધાર નહિ થતો જોઇ મનમા ને મનમા અત્યત વેદના પામતા હતા; પરતુ આ સમયે તેમને તરુણ જાલિમસિહ પ્રાપ્ત થયા અને તેમને યોગ્ય પુરુષ જાણી તેમણે તેમના હાથમા પોતાના ઉદ્ધારનો ભાર સમર્પણ કર્યો જાલિમસિહે પોતાની ચતુરાઈ, વીરતા, સાહસિકતા અને નીતિજ્ઞતાથી શીઘ્ર ઉક્ત ઝાલાસામતનો નાશ કર્યો અને મહારાણા ઉરસીને તેમના પજામાથી મુક્ત કર્યા મહારાણાને આ પ્રકારે જાલિમસિહની સહાયથી સપૂર્ણ સ્વતત્રતા પ્રાપ્ત થઈ અને તેથી તેમણે તેમનાપર પ્રસન્ન થઇ તેમને 'રાજરાણા' ની ઉપાધિ અને મેવાડના દક્ષિણભાગમા આવેલો ચિત્રખાડિયા[1] નામનો પ્રદેશ પુરસ્કારતરિકે આપ્યો આ સમયથી જાલિમસિહ મેવાડના દ્વિતીયશ્રેણીના સામત થયા જો કે ઝાલાસામતના મૃત્યુથી મહારાણા અધિકારે નિષ્કટક થઇ ગયા હતા, તોપણ એક બીજી આપત્તિ તેમના મસ્તકપર ઝઝુમતી હતી મેવાડના સિંહાસનને માટે દાવો કરનાર મહારાણા ઉરસીનો હરીફ તથા તેનો પક્ષના સામતો તેમના પ્રાણનો નાશ કરવાને યત્ન કરતા હતા. તેમણે રાજ્યમા વિદ્રોહ ઉપસ્થિત કરી અને મરાઠાલોકોની સહાયથી સિંહાસનપર અધિકાર સ્થાપન કરવાનો ઉદ્યોગ કર્યો જાલિમસિહની સમ્મતિથી મહારાણાએ શીઘ્ર એક પ્રબલ સેના સજ્જ કરી અને વિદ્રોહીસામતો તથા તેમના સહાયક મરાઠાઓની સામે યુદ્ધ કર્યું આ સમરની હકીકત પાઠકોને વિદિતજ છે[2] આ સમરમા જે સમયે વિજય પ્રાપ્ત કરવાની સપૂર્ણ આશા ઉત્પન્ન થઇ તે સમયે દુર્ભાગ્યવશાત્ જાલિમસિહ ઘાયલ થઇ મરાઠાઓના હાથમા કેદ પકડાયા આથી રાજપૂતોને પરાજય પ્રાપ્ત થયો સુવિખ્યાત મહારાષ્ટ્રીયસેનાપતિ અબાજી ઈંગલિયાના પિતા ત્ર્યબકરાવે જાલિમસિહને કેદ કરી લીધા હતા આ સમયે તેમની વચ્ચે પરસ્પર મિત્રતા થઇ અને તે મિત્રતાએ જાલિમસિહના ભાવી રાજદ્વારી કાર્યોપર ઘણી અસર કરી

ઉપરોક્ત સગ્રામમા પરાજય પ્રાપ્ત થવાથી મહારાણા ઉરસી અને સપૂર્ણ મેવાડરાજ્ય વિજેતાઓની દયાપર અવલબિત થયા જ્યારે વિજેતાઓએ ઉદયપુરપર ઘેરો નાખ્યો ત્યારે રાજપૂતોએ પોતાની પરમ વીરતા પ્રદર્શિત કરી, પરતુ અતે તેમને મરાઠાઓને આધીન થવુ પડયુ મરાઠાઓની સાથે આ સમયે જે સધિ થઇ તેદ્વારા મેવાડરાજ્ય તેમને આધીન થયુ જાલિમસિહ જ્યારે ઘાયલ દશામાથી મુક્ત થઇ આરોગ્યને પ્રાપ્ત થયા, ત્યારે તેમણે દીર્ઘ વિચાર કરી એવો નિશ્ચય કર્યો કે લુપ્તપ્રતાપ તથા હીનબલ મહારાણાને વળગી રહેવામા હવે કાઇ સાર નથી, કારણ કે એથી કદિ પણ આપણો ભાગ્યોદય થનાર નથી આવો નિશ્ચય કરી તેઓ ઉદયપુરમા અધિક દિન રહ્યા નહિ, પરતુ પોતાના ભાવીસૌભાગ્યના સહચર લાલાજી બલ્લાલની સાથે તેઓ પુન કોટામા ગયા ભુકાયની ના યુદ્ધમા પુષ્કળ મહારાષ્ટ્રીય સૈનિકો માર્યા ગયા તેથી મહારાષ્ટ્રીયનેતા મલ્હારરાવહોલ્કર અત્યત સાહસહીન બની ગયો હતો, પરતુ બીજી એક લડાઇમા તેને વિજય પ્રાપ્ત થયો, તેથી તે મહાદર્પસહિત કોટાપર અધિકાર સ્થાપિત કરવાને માટે કૂચ કરવા લાગ્યો પોતાના મસ્તકપર વિપત્તિને ઝઝુમતી જોઈ કોટાનરેશ ગુમાનસિહે પોતાના પક્ષને નિર્બળ જાણી ઉક્ત વિપત્તિમાથી મુકત થવાનો માત્ર એકજ ઉપાય શોધી કાઢયો તેમણે બાકડોતફોજદારને સધિ કરવાને માટે મરાઠાઓની છાવણીમા મોકલ્યો, પરતુ તે વિફલમનોરથ થઇ પાછો ફર્યો

ચતુર જાલિમસિહે જ્યારે જોયુ કે કોટારાજ્યનુ ભાગ્યરૂપી આકાશ ઘનઘોર વિપત્તિરૂપી વાદળથી આવૃત છે, ત્યારે તેમણે તે રાજ્યની રાજનૈતિક રગભૂમિમા ઉતરવાનો નિશ્ચય કર્યો તેમને દૃઢ આશા હતી કે હું અવશ્ય કોટારાજ્યની આપત્તિ નિવૃત્ત કરીશ

જાલિમસિહ જો કે કોટામા આવ્યા તો ખરા, પરતુ હજી રાજા ગુમાનસિંહ તેમનાપ્રત્યે એટલા ક્રુદ્ધ હતા કે તેમણે તેમના અપરાધો ક્ષમા કરી તેમને રાજસભામા બોલાવ્યા નહિ અતે જાલિમસિહે

૧ હર્ડું તર્જુમામા ગનેરખેડા છે

૨ મેવાડના ઇતિહાસમા ઉરસીની કારકીર્દિ જુઓ

ગમે તે થાય તોપણુ એકવાર મહારાજાની મુલાકાત લેવાનો દૃઢ નિશ્ચય કર્યો સૌભાગ્યવશાત થોડા સમયમા એક એવી ઘટના બની કે જેથી કોટાનરેશ ગુમાનસિંહે તેમના અપરાધો ક્ષમા કર્યા, એટલુજ નહિ પરંતુ તેમને પોતાની સેવામા નિયુક્ત કર્યા

આ સમયે મહારાષ્ટ્રીયસેનાએ કોટારાજ્યના દક્ષિણ ભાગમા આવી મુકાયનીનો કિલ્લો ઘેરી લીધો હતો અને સામતશાખાના હાડાઓના નેતા માધોસિંહ ચારસો અસીમ સાહસિક હાડાસૈનિકોસહિત ઉક્ત કિલ્લાની રક્ષા કરતા હતા મરાઠાઓએ તે કિલ્લો ઘેરી તેને હસ્તગત કરવાને પુષ્કળ ચેષ્ટા કરી, પરંતુ તેઓ કોઈપણ પ્રકારે ઉક્ત કિલ્લાની દિવાલ ભેદી અંદર ઘુસી શકયા નહિ કિલ્લો તોડવાને માટે જે જે વસ્તુઓની આવશ્યકતા હોય છે, તે સમસ્ત વસ્તુઓ આ સમયે મરાઠાઓની પાસે નહોતી અને તેમણે એક પ્રચંડ હાથીની સહાયથી ઉક્ત કિલ્લાનુ દ્વાર તોડી નાખવાનો પ્રયાસ કર્યો હાડાસેનાના નાયક માધોસિંહે જ્યારે જોયુ કે હવે કિલ્લાની રક્ષા કરવી અશકય છે અને શીઘ્ર હાથીના ભયંકર આઘાતથી દરવાજો તૂટી જશે ત્યારે તેમણે અલૌકિક વીરતા પ્રદર્શિત કરવાનો ઉદ્યોગ કર્યો જે સમયે મરાઠાલોકોનો હાથી કિલ્લાના દરવાજાપર પ્રબલ વેગથી પોતાના મસ્તકની ટક્કર લગાવી તેને તોડવા લાગ્યો, તે સમયે માધોસિંહ નગ્ન તલવાર લઇ કિલ્લાપરથી હાથીની પીઠપર કૂદી પડયા અને તેમણે શીઘ્ર માવતને મારીને નીચે તોડી પાડયો પછી તેમણે હાથીના ટુકડે ટુકડા કરી નાખ્યા જે સમયે માધોસિંહ એકલા કિલ્લાપરથી શત્રુઓની વચ્ચે કૂદી પડયા, તે સમયે અવશ્ય તેમના જીવનની આશા નહોતી, પરંતુ કિલ્લામાની હાડાસેનાએ પોતાના નાયકને આવી વીરતા દર્શાવતા જોઈ તેમની વહારે ધાવાને કિંચિત્ પણ વિલંબ કર્યો નહિ હાડાસેના તત્કાળ કિલ્લાનો દરવાજો ખોલી પ્રબળ સાગરતરંગવત્ મહાવેગથી ધસી શત્રુઓનો સંહાર કરવા લાગી, પણ શત્રુસેના અધિક અને પ્રબળ હોવાથી હાડાસેનાએ પ્રશંસનીય વીરતા પ્રદર્શિત કરી થોડા સમયમા પોતાનુ જીવન વિસર્જન કર્યું પરંતુ હાડાસેનાએ શત્રુસેનાનો ભયંકર સંહાર કર્યાપૂર્વે જીવન વિસર્જન કર્યું નહોતું અંતે મરાઠાઓને વિજય પ્રાપ્ત થયો અને તેમણે કોટારાજ્યમા અત્યાચાર કરી,પીડા આપી તથા લૂટફાટ કરી સુકેત નામના કિલ્લાને ઘેરો ઘાલ્યો કોટાનરેશ ગુમાનસિંહને જ્યારે આ સમાચાર પ્રાપ્ત થયા ત્યારે તેમણે સુકેત કિલ્લાના રક્ષકપર લખી મોકલ્યુ કે—" તમે સેનાસહિત તમારી રક્ષા કરજો, તમારા અને સમસ્ત સૈનિકોના જીવનનો ભોગ આપી દેશો નહિ કારણુ કે આપણા ગૌરવનુ રક્ષણુ સારી રીતે થઇ ચૂકયુ છે " રાજાની આ આજ્ઞાનુસાર ઉક્ત કિલ્લાના રક્ષકે સમસ્ત સેનાસહિત અર્ધરાત્રિના સમયે ગુપ્તરીતે તે કિલ્લાનો ત્યાગ કર્યો અને રાજધાની કોટાતરફ પ્રયાણ કર્યું, પણ અકસ્માતથી હો કિંવા દગાથી હો, પરંતુ જે માર્ગે તેઓ સર્વ ચાલ્યા તે માર્ગની બન્ને બાજુએ જંગલ બળતુ હતુ અને મહારાષ્ટ્રીઓ તેના પ્રકાશમા આક્રમણ કરતા જણાયા હાડાઓને અગણિત શત્રુઓની સામે યુદ્ધ કરવુ પડયુ અને તેમા અનેક હાડાઓ કપાઇ મુઆ

રાજા ગુમાનસિંહના આ મહાવિપત્તિના સમયમા જાલિમસિંહ પોતાના નષ્ટ થયેલા ભાગ્યનો પુનરુદ્ધાર કરવાને માટે આમંત્રણુવિનાજ ગુમાનસિંહની પાસે જઇ પહોંચ્યા તેમણે રાજા ગુમાનસિંહને જણાવ્યુ કે મારા બાહુબળથી અને ચાતુર્યથી ભટવાડામા હાડાજાતિને વિજય મળ્યો હતો અને કોટાનુ રાજ્ય અંબરનરેશના પંજામાથી ચિરકાલને માટે બચ્યુ હતુ તથા જે મલ્હારરાવહોલ્કર આજે કોટાને તાબે કરવાને પ્રયાસ કરી રહ્યા છે તે હોલ્કરની સહાયથીજ હું ઉક્ત કાર્ય કરી શકયો હતો આથી રાજા ગુમાનસિંહને લાગ્યુ કે વિપત્તિરૂપી સાગરમાથી તરવાને માટે નૌકાસ્વરૂપ માત્ર જાલિમસિંહજ છે, તેથી તેમણે જાલિમસિંહના સર્વ અપરાધો ક્ષમા કરી તેમના હાથમા પરસ્પર સંધિ સ્થાપન કરાવવાનો ભાર અર્પણુ કર્યો અને તેમને મરાઠાઓની છાવણીમા મોકલી આપ્યા ચતુર રાજનીતિજ્ઞ જાલિમસિંહે શીઘ્ર મલ્હારરાવની પાસે જઇ સંધિનો પ્રસ્તાવ કર્યો તેમને સંતોષજનક ફળ પ્રાપ્ત થયું સંધિમા એવો ઠરાવ થયો કે કોટાનરેશ ગુમાનસિંહ મલ્હારરાવહોલ્કરને ૭ લાખ રૂપિયા આપશે તો તેઓ સેનાસહિત પાછા ફરશે આ પ્રકારની સંધિથી જાલિમસિંહે કોટારાજ્યની રક્ષા કરી તેથી ગુમાનસિંહે તેમનાપર પ્રસન્ન થઇ તેમના છીનવી લીધેલા પ્રદેશો તેમને શીઘ્ર પુન

સમર્પણ કર્યા અને બાકડોતસામંત સંધિ કરાવવાને અસમર્થ થયો હતો તેથી તેને પદભ્રષ્ટ કરી જાલિમસિંહને તેમનું પૈતૃકફોજદારનું પદ પુનઃ સમર્પણ કર્યું, પરંતુ જાલિમસિંહને પોતાનું પૈતૃકપદ પ્રાપ્ત થયું ત્યારપછી અલ્પ સમયમાં કોટાનરેશ ગુમાનસિંહ રોગથી ગ્રસ્ત થયા અને સર્વ માણુસો એ તેમના જીવનની આશા છોડી દીધી મૃત્યુશય્યાપર પડેલા ગુમાનસિંહને એવી ચિંતા ઉત્પન્ન થઇ કે હવે મારા પુત્રની રક્ષાનો ભાર કોના હાથમાં અર્પણ કરૂં? તેમણે શીઘ્ર એવો વિચાર કર્યો કે એ વખત જાલિમસિંહના હાથથી કોટારાજ્યની રક્ષા થઇ છે, માટે તેમનેજ આ જોખમદારી સોંપવી યુક્ત છે તેમણે જાલિમસિંહને વિશ્વાસુ અને યોગ્ય માણુસ જાણી પોતાના સમસ્ત સામંતોને બોલાવી પોતાના દશ વર્ષના કુમાર ઉમેદસિંહને જાલિમસિંહના ખોળામાં બેસાડી દીધા અને સર્વની સન્મુખ તેમને પોતાના પુત્રના રક્ષકર્તારિકે નિયુક્ત કર્યા

રાજા ગુમાનસિંહનું મૃત્યુ થવાથી સંવત ૧૮૨૭ (ઈ૦ સ૦ ૧૭૭૧)માં ઉમેદસિંહ કોટાના રાજસિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા અનાદિથી રાજપૂતોમાં એવી રીતિ પ્રચલિત છે કે જો કોઇ નવીન રાજા રાજ્યસિંહાસનપર બેસે તો તેને શીઘ્ર દિગ્વિજયને માટે જવું પડે છે અને તે સમરમાં જય પ્રાપ્ત કરી અભિષેકની ક્રિયા સમાપ્ત કરે છે આ પ્રાચીન રીતિઅનુસાર ઉમેદસિંહ પોતાને રાજતિલક થયા પછી પોતાની સેનાસહિત નરવરના રાજવંશમાંથી ઉત્પન્ન થયેલા કેલવાડાના મહારાવ સાથે યુદ્ધ કરવાને ગયા અને તેમની પાસેથી ઉક્ત પ્રદેશ જીતી લઇને તે કોટારાજ્યની સાથે સંયોજી દીધો કહેવાની જરૂર નથી કે જાલિમસિંહને લીધેજ ઉમેદસિંહને આ વિજય પ્રાપ્ત થયો હતો ઉમેદસિંહની રક્ષાનો ભાર પોતાના હાથમાં લીધા પછી જાલિમસિંહે સૌથી પ્રથમ પ્રશંસનીય કાર્ય આજ કર્યું ત્યારપછી પણ તેમણે જે જે કાર્યો કર્યા તેમાં તેમની ઉચ્ચ પ્રતિભાનો પૂર્ણ પરિચય આપણને પ્રાપ્ત થાય છે જાલિમસિંહ કોટાના સગીર રાજાના રક્ષક બન્યા પછી અલ્પ સમયમાં એક મહાવિપત્તિની જાળમાં સપડાઇ ગયા તેઓ ઉચ્ચ પ્રકારની રાજનીતિના જ્ઞાતા હતા અને તેમણે પોતાના ઉચ્ચ રાજ્યચાતુર્યથીજ પોતાની પ્રબલ સત્તા જીવનપર્યંત નિભાવી રાખી હતી જાલિમસિંહ ગત મહારાવ ગુમાનસિંહના પરમ વિશ્વાસુ મિત્ર હતા, તોપણ તેઓ કોટાના સમસ્ત સામંતોના પ્રેમપાત્ર નહોતા તેમનો અભ્યુદય અને પ્રતાપ અનેક સામંતો અને રાજપુરુષોની આંખમાં ખટકતો હતો,તેથી તેઓ કોટાના સગીરમહારાવના રક્ષક બની જેમ જેમ સર્વ ઉપર પોતાનો પ્રતાપ ફેલાવવા લાગ્યા તેમ તેમ સામંતો તેમની સત્તાના માર્ગમાં અનેક વિઘ્નો અને બાધાઓ ઉપસ્થિત કરવા લાગ્યા જાલિમસિંહ ફોજદારના પદ ઉપર હોવાથી કેવલ સૈનિકના વિભાગ ઉપરજ આધિપત્ય ધરાવતા હતા અને મહારાવ જે મહાલયમાં રહેતા હતા તે મહાલય તેમના રક્ષણનીચે હતો તેથી તેઓ દિવાનીવિભાગના રાજકર્મચારીઓની સાથે સંસર્ગમાં આવતા હતા,તોપણ કોઇપણ દિવાનીકાર્યમાં હસ્તક્ષેપ કરવાનો તેમનો અધિકાર નહોતો દિવાનીવિભાગમાં રાય અખૈરામ નામના એક મનુષ્ય સર્વ પ્રકારે યોગ્ય અને ઉચ્ચ પ્રકારની રાજનીતિના જ્ઞાતા હતા જે સમયે જાલિમસિંહ ફોજદારના પદપર નિયુક્ત થયા તે સમયે અખૈરામ દિવાનીવિભાગના મુખ્યમંત્રી હતા રાજનીતિમાં નિપુણ એવા અખૈરામના સુશાસનથી કોટાની સત્તા, પ્રતાપ અને શાંતિ વૃદ્ધિગત થયા હતા તથા તેને ઉન્નતિ પ્રાપ્ત થઇ હતી પરંતુ અત્યંત શોકની વાત છે કે અખૈરામદ્વારા કોટારાજ્યની ઉન્નતિ થઇ હતી તે છતાં પણ ગુમાનસિંહનું મૃત્યુ થયા પછી થોડા દિવસમાં તેઓ અન્યાયપૂર્વક માર્યા ગયા જાલિમસિંહની ઉશ્કેરણીથી અખૈરામનું ખૂન થયું હતું કે નહિ તે નિશ્ચયપૂર્વક કહી શકાતું નથી અખૈરામનું મરણ થયા પછી જાલિમસિંહ જ્યારે સૈનિક અને શાસનવિભાગના અધિકારી થવાને પ્રવૃત્ત થયા,ત્યારે તેમના વિરોધીઓની સંખ્યા ઘણી થોડી હતી,પરંતુ તે સમયે પણ જાલિમસિંહ મહા ભયંકર વિપત્તિઓ દૂર કર્યા વિના પોતાની અભિલાષા પૂર્ણ કરી શક્યા નહિ

જાલિમસિંહે ગુમાનસિંહનું મરણ થયા પછી થોડા વખતમાં પોતાને રાજરક્ષકર્તારિકે પ્રસિદ્ધ કર્યા અને તેઓ સૈનિક તથા શાસન એ ઉભય વિભાગોને પોતાના અધિકારમાં લેવાને ઉદ્યત થયા આ સમયે કેટલાક સામંતોએ જણાવ્યું કે ગુમાનસિંહે જાલિમસિંહના હાથમાં આટલો બધો અધિકાર સોંપ્યો નહોતો આવા વિરોધી સામંતોમાં મહારાજ સ્વરૂપસિંહ અને બાકડોતસામંત પણ હતા.

પાઠકોના સ્મરણમા હશે કે ઉક્ત બાકડોતસામંતને પદચ્યુત કરીને મહારાવ ગુમાનસિહે જાલિમસિંહને ફોજદારનુ પદ આપ્યું હતુ. તે સિવાય રાજા ઉમેદસિંહનો ધાવભાઇ જશકરણ પણ જાલિમસિંહનો વિરોધી હતો. જશકરણ ચતુર રાજનીતિજ્ઞ હતો. તે બાળક ઉમેદસિંહની પાસે રહેતો હતો અને તેની સભાળ લેવાને માટેજ નિયુક્ત થયો હતો ધાવભાઈ જશકરણના ઉત્તેજનથીજ કેટલાક સામંતો જાલિમસિંહના વિરોધી બન્યા હતા. જાલિમસિહે રાજરક્ષકતરિકે સંપૂર્ણ સત્તાથી કામ ચલાવવા માડયુ ત્યારે સૌથી પહેલા તેઓ ઉક્ત વિરોધીઓના પંજામા સપડાયા પરંતુ વિપક્ષીઓની પ્રપંચજાળનો ઝાઝો વિસ્તાર થાય તે પૂર્વે તેમણે પોતાના ચાતુર્ય અને કૂટરાજનીતિથી તેને છિન્નભિન્ન કરી નાખી ધાવભાઇ જશકરણના હાથથીજ મહારાજ સ્વરૂપસિંહ માર્યા ગયા અને બાકડોતસામંત પોતાના પ્રાણ લઇને નાસી ગયો ઉક્ત ખૂન કરનારને દેશનિકાલ કરવામા આવ્યો જાલિમસિહે આ કાર્ય એવી શીઘ્રતાથી કર્યું કે સર્વ મનુષ્યો તેમનાથી ભયભીત બની ગયા. જાલિમસિહે આ રીતે કાંટાથીજ કાંટાને ઉખેડી નાખ્યો. મહારાજ સ્વરૂપસિંહ, ધાવભાઈ જશકરણ અને બાકડોતસામંત આ ત્રણે પુરુષો જાલિમસિંહના પ્રધાન શત્રુ હતા તેમણે પ્રથમ ધાવભાઇને પોતાના હાથમા લઈ તેનાદ્વારા સ્વરૂપસિંહનું કાસળ કઢાવી નાખ્યું અને પાછળથી તેને પણ દેશનિકાલ કર્યો જ્યારે ધાવભાઈ સ્વયં પણ દેશનિકાલ થયો ત્યારે સર્વના આશ્ચર્યનો પાર રહ્યો નહિ. જાલિમસિંહની અસીમ સાહસિકતા અને ચતુરાઇ જોઇ અન્ય શત્રુઓ અત્યંત ભયભીત થયા અને તેમણે મહા અનિષ્ટની સંભાવનાથી શત્રુતાને તિલાંજલિ આપી

મહારાજ સ્વરૂપસિંહની સાથે ધાવભાઇને કાંઇ એવો મોટો વિવાદ થયો નહોતો, કે જેથી તેને તેમના પ્રાણ લેવાનુ કારણ મળે, પરંતુ જાલિમસિંહની કૂટનીતિના હથિયારતરિકેજ તેણે એક દિવસ વ્રજવિલાસ નામના સરકારી ઉદ્યાનમા મહારાજ સ્વરૂપસિંહપર આક્રમણ કર્યું અને પોતાની તલવારવતી તેમનુ મસ્તક છેદી નાખ્યું જ્યારે આ ખૂનની વાત જાલિમસિંહના કાનપર પહોચી ત્યારે તેમણે અસંત ક્રોધ પ્રકાશિત કર્યો અને ધાવભાઇને પ્રથમ કેદ કરીને પાછળથી તેને હાડોતીમાથી દેશનિકાલ કર્યો. જાલિમસિહે આ સમયે યુક્તિથી ઉક્ત ખૂનમા પોતાનો હાથ હતો વા પોતાની સલાહ હતી, એમ પ્રકટ થવા દીધુ નહિ, પરંતુ પાપકર્મ કોઇપણ પ્રકારે ગુપ્ત રહી શકે છે ? થોડા વખતમા જાલિમસિંહનુ પાપ પ્રકાશિત થઇ ગયું ધાવભાઇ જયપુરમા દેશનિકાલ અને અપમાનિતની સ્થિતિમા મરણ પામ્યો અંતે એવી વાત પ્રકટ થઈ કે જાલિમસિહે ધાવભાઇને જણાવ્યુ હતુ કે મહારાજ સ્વરૂપસિંહ રાજસિંહાસનપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરવા માગે છે અને તેથીજ તેઓ મારી વિરુદ્ધમા ઉતર્યા છે, તેમજ સગીર મહારાવ ઉમેદસિંહના પ્રાણ લેવાનો તેમનો મુખ્ય ઉદ્દેશ છે ધાવભાઇએ આ બાબતની વિશેષ ખોજ નહિ કરતા જાલિમસિંહની વાત સત્ય માની લીધી અને મહારાજ સ્વરૂપસિંહને રાજ્યના અભિલાષી ધારી તેમનો વધ કરી નાખ્યો આ રીતે જાલિમસિંહના મનનો ઉદ્દેશ પાર પડયો ઉક્ત ખૂન થયા પછી કોટાના જે સામંતો જાલિમસિંહના વિરોધી હતા તે સર્વેએ વિરોધ છોડી દીધો અને તત્કાળ અનેક સામંતો તથા શ્રીમંતો પ્રાણભયથી પોતાની જન્મભૂમિ તથા જાગીર છોડીને અન્ય રાજ્યોમા ચાલ્યા ગયા જાલિમસિહે ઉક્ત સામંતોને નાસતા જરાપણ અટકાવ્યા નહિ તેઓ નાસતી વખત કહી ગયા કે અમે જાલિમસિંહને આ કૃત્યનો દંડ અવશ્ય આપીશું. નાઠેલા સામંતો જયપુર અને જોધપુરમા જઇ ત્યાંના રાજાઓનો આશ્રય ગ્રહણ કરવા લાગ્યા તેમણે રાજસ્થાનના અન્યાન્ય રાજાઓને મળી જાલિમસિંહનો અન્યાય અને અત્યાચાર રોકવાને માટે તથા તેમની સત્તા અટકાવવાને માટે પુષ્કળ પ્રયાસ કર્યો, પરંતુ આ સમયે મહારાષ્ટ્રીયયોદ્ધા રાજસ્થાનના સમસ્ત રાજ્યોમાં ઘુસી પુષ્કળ ઉપદ્રવ કરવા લાગ્યા હતા, તેથી કોઇપણ રાજા જાલિમસિંહની સામે થવાને તૈયાર થયો નહિ આ તરફ ચતુર જાલિમસિંહે સુયોગ્ય સંધિ પ્રાપ્ત થતા જયપુર, જોધપુર વગેરે દેશોના જે જે રાજાઓએ કોટાના સામંતોને આશ્રય આપ્યો હતો, તેમને કહેવરાવી મોકલ્યુ કે આ સામંતો કોટારાજ્યના શત્રુ છે અને એવા વિદ્રોહીઓને આશ્રય આપવો કોઇપણ પ્રકારે ઉચિત નથી રાજાઓની ઉપર આવો સંદેશો જતા સર્વ નાઠેલા સામંતો નિરાશ બની ગયા કેટલાક સામંતોએ વિદેશમા અત્યંત દુખિત થઇ પ્રાણત્યાગ કર્યો અને કેટલાકોએ વિદેશી રાજાઓના આશ્રયમા રહી

તેમના અન્નથી જીવન ધારણ કરવા કરતા સ્વદેશમા જવુ વિશેષ ઉચિત ધાર્યું તેમણે જાલિમ સિહને કહેવરાવી મોકલ્યુ કે અમને જન્મભૂમિમા આવવાની પરવાનગી આપો જાલિમસિહે તેમની પ્રાર્થના પૂર્ણ કરતા સંકોચ કર્યો નહિ, પરતુ તેઓ સ્વદેશમા ગયા કે તરતજ તેમણે તેમને જન્મભૂમિનો ત્યાગ કરવા માટે વિદ્રોહી ગણ્યા અને તેમની છીનવી લીધેલી સમસ્ત જાગીર પાછી આપી નહિ પરતુ તેમને નિર્વાહને અર્થે માત્ર થોડી થોડી ભૂમિ આપી આ પ્રકારે જાલિમસિહે કોટાના સર્વ સત્તાધારી શાસનકર્તાનુ પદ પ્રાપ્ત કરી સૌથી પહેલા પોતાની અસીમ સાહસિકતા, કૂટનીતિ અને ચાતુર્યજાળનો વિસ્તાર કરી શત્રુઓના પ્રપચનો નાશ કર્યો તથા પોતાની પ્રબળતા વધારી દીધી, પરતુ તેથી પણ કોટાના ઉદ્ધત સામતો નમ્ર બન્યા નહિ તેઓ જાલિમસિહને મહા ઉપદ્રવી સમજી સદા શકિત ભાવથી રહેવા લાગ્યા

જાલિમસિહની વિરુદ્ધ બીજીવાર જે પ્રપચજાળનો વિસ્તાર થયો તે પ્રથમ કરતા વિશેષ પ્રબલ અને દુર્ભેદ્ય હતી આબુનપ્રદેશનો સામત દેવસિહ આ પ્રપચજાળનો નેતા હતો ઉક્ત સામંત ૭ હજારની[1] ઉપજવાળા પ્રદેશનો અધીશ્વર હતો તે જાલિમસિહની સત્તા વૃદ્ધિગત થતી જોઈ તેમનો શત્રુ થયો તેણે પુષ્કળ દ્રવ્ય ખર્ચી પોતાનો કિલ્લો અત્યત દૃઢ બનાવ્યો જે સામતો જાલિમસિહથી અસતુષ્ટ થયા હતા, તે સર્વ શીઘ્ર દેવસિહને જઇ મળ્યા ચતુર જાલિમસિહે ઉક્ત સર્વ સામતોને એક સ્થળે એકત્રિત થયેલા જોઇ વિચાર કર્યો કે કેવળ રાજ્યની સેનાથી તેમને પરાસ્ત કરવા એ કાઇ સહજ કાર્ય નથી, માટે બીજા કોઇ ઉપાયથી આ વિપત્તિ દૂર કરવી જોઇએ આ સમયે દિલ્હીના પાદશાહનો પ્રભાવ લુપ્ત થઇ જવાથી ચોતરફ અશાતિ ફેલાઇ ગઈ હતી મરાઠાઓ અને પઠાણો કોઇ વખતે રાજસ્થાનના રાજ્યોપર આક્રમણ કરી પ્રજાનુ સર્વસ્વ લૂટી લેતા અને કોઈ વખતે બે રાજ્યોની વચ્ચે ઝગડો થતા એકનો પક્ષ ગ્રહણ કરી પુષ્કળ દ્રવ્ય કઢાવતા જાલિમસિહે આ પ્રસંગે મૌસેજ નામની એક શ્રેણીના નેતાને પોતાના હાથમા લઇ તેને આબુનના કિલ્લાપર અધિકારસ્થાપન કરવાને તથા વિદ્રોહીસામતોનું દમન કરવાને મોકલ્યો મૌસેજે દ્રવ્યના લોભથી શીઘ્ર આબુનનો કિલ્લો ઘેરી લીધો ત્યાના સામતોએ કિલ્લામાથી બહાર નીકળી શત્રુઓપર આક્રમણ કર્યું, પરતુ તેઓ વિજય પ્રાપ્ત કરી શકયા નહિ મૌસેજ પ્રબળ પરાક્રમસહિત કેટલાક માસપર્યત ઉક્ત કિલ્લાને ઘેરી રહ્યો, તેથી કિલ્લામાના ખાદ્યપદાર્થો સમાપ્ત થઈ ગયા હવે સર્વ સામતો એકત્રિત થઇ શી રીતે પ્રાણ બચાવવા તેવિષે વિચાર કરવા લાગ્યા તેમણે શત્રુઓને પોતાને નિર્વિઘ્ને જવા દેવાને માટે પ્રાર્થના કરી મૌસેજે જાલિમસિહની સમ્મતિથી તેમને કિલ્લામાથી નિર્વિઘ્ને બહાર નીકળી જવા દીધા. સામતો હતાશ થઇ પોતાની સેનાસહિત કોટારાજ્યનો ત્યાગ કરી અન્ય રાજ્યમા ગયા આ પ્રકારે જાલિમસિહે આ બીજીવારના પ્રપચને પણ છિન્નભિન્ન કરી નાખ્યો કોટાના ઉક્ત સમસ્ત સામતો ચાલ્યા ગયા ત્યારપછી જાલિમસિહે તેમના પ્રદેશો ખાલસા કરી નાખ્યા જાલિમસિહના વિરોધીઓનો પ્રધાનનેતા દેવસિહ વિદેશમા જઇ દુખી દશામા મરણ પામ્યો તેના પુત્રોએ કેટલાક વર્ષો પછી વિદેશમાથી પાછા આવી પોતાને નિરપરાધી જણાવી જાલિમસિહપ્રત્યે આશ્રયને માટે પ્રાર્થના કરી, ત્યારે જાલિમસિહે તેમનાપ્રત્યે દયા પ્રદર્શિત કરી તેમની સમસ્ત પૈતૃક જાગીર તો આપી નહિ, પરતુ વાર્ષિક પદર હજાર રૂપિયાની ઉપજવાળો નામોલિયા પ્રદેશ તેમને આપી દીધો મધ્યમ અને કનિષ્ઠ પકિતના જે સામતો વિદ્રોહી થયા હતા તેમનાપ્રત્યે જાલિમસિહે ક્ષમા પ્રકાશિત કરી અને તેમને કોટારાજ્યમા પુન વસવાની પરવાનગી આપી, પરતુ તેમની શકિત એટલી ન્યૂન કરી નાખી કે તેઓ કદિ પણ તેમનુ કાઇપણ અનિષ્ટ કરી શકયા નહિ આ ઉભય ઘટનાઓપરથી જાલિમસિહ કેવા ચતુર રાજનીતિજ્ઞ હતા તથા તેમણે કેવી રીતે કોટારાજ્યમા પોતાનો અખડ પ્રતાપ ફેલાવ્યો હતો તે પ્રતીત થાય છે

આ રીતે ઉપસ્થિત થયેલા શત્રુઓની સામે યુદ્ધ કરી, તેમની પ્રપચજાળનો નાશ કરી પોતાની સત્તા પ્રસારવામા જાલિમસિહનો અધિક સમય ગયો જાલિમસિહે મેવાડના રાજવશની એક દૂરની શાખાની કન્યા સાથે વિવાહ કર્યો હતો આ કન્યાના ગર્ભથી જાલિમસિહને માધોસિહ નામના પુત્ર-

1 ઉર્દુ તર્જુમામા ૬૦ હજાર છે

ની પ્રાપ્તિ થઇ જાલિમસિંહ કોટાનું શાસન કરતા હતા અને ચોતરફની વિપત્તિઓથી ઘેરાયલા રહેતા હતા, તે છતા પણ તેઓ મેવાડનું કલ્યાણ કરવા તરફ સદા દૃષ્ટિ રાખતા હતા સવત ૧૮૪૭ (ઇ૦ સ૦ ૧૭૯૧) મા તેમણે કોટા કરતા પણ મેવાડના હિતપ્રત્યે વિશેષ લક્ષ્ય આપ્યુ હતુ એ વાત પાઠકો મેવાડના ઇતિહાસમા વાચી ચૂકયા છે તેમણે કોટાના સામતો, સૈનિકો અને દ્રવ્ય મેવાડના હિતને માટે રોકી રાખ્યુ હતુ અને એ પ્રકારે કોટાનુ અનિષ્ટ કર્યું હતુ એ વાત પાઠકો વાચી ચૂકયા છે સવત ૧૮૪૭ થી ૧૮૫૬પર્યંત જાલિમસિંહે જે રાજકીયકાર્યો કર્યા તેનુ વર્ણન મેવાડના ઇતિહાસમા આવી ગયુ છે, માટે અત્રે તેનો ઉલ્લેખ કરવો અમે ઉચિત માનતા નથી

સવત ૧૮૫૬મા કોટાના સામતોએ જાલિમસિંહનુ શાસન અને સ્વેચ્છાચાર સહન નહિ થઇ શકવાથી તેમને મારી નાખવાને માટે પુન પ્રપચ રચ્યો જાલિમસિંહનો જીવનરૂપી દીપક બુઝાવી નાખવા માટે અનેકવાર ગુપ્ત રીતે પ્રપચો રચાયા, પરંતુ તેઓ સદા સાવધ રહેતા હોવાથી કોઈ પણ સમયે તેમના શત્રુઓની આશા ફળીભૂત થઇ નહિ સવત ૧૮૩૩મા આથૂનનો સામત જાલિમસિંહ ની વિરુદ્ધ ખડો થયો અને અતે તેને દેશનિકાલની શિક્ષા થઇ, ત્યારપછી ૨૦ વર્ષપર્યંત કોઇએ પણ તેમનો નાશ કરવાની ચેષ્ટા કરી નહિ, પરતુ ત્યારપછી સવત ૧૮૫૬મા દશહજારની ઉપજવાળા મોસેન પ્રદેશના સામત બહાદૂરસિંહે જાલિમસિંહની વિરુદ્ધ પ્રપચ રચ્યો જાલિમસિંહે કોટાના જે જે સામતોની સપત્તિ છીનવી લીધી હતી, તે સર્વ સામતો આ સમયે ઉકત સામતની સાથે મળી ગયા તેમણે એવી ગુપ્તરીતે પ્રપચ રચ્યો કે તેની કોઇને પણ ગધ આવી નહિ માત્ર જે દિવસે તેમણે પોતાનો ઉદ્દેશ પાર પાડવાનો સકલ્પ કર્યો, તે દિવસે બપોરે જાલિમસિંહને તેની ખબર થઈ પ્રપચજાળ રચનારાઓએ જે જે માણસોના ખૂન કરવાના હતા, તે તે માણસોના નામની સૂચી તૈયાર કરી હતી તેમા સપરિવાર જાલિમસિંહને તથા તેમના મિત્ર અને ઉપદેષ્ટા પડિત લાલાજીના ખૂન કરવાનું લખ્યુ હતુ, તેમણે તેમને ભરદરબારમા સર્વની સમક્ષ મારી નાખવાનો સકલ્પ કર્યો હતો, પરતુ જાલિમસિંહને તેમના ગુપ્તભેદની ખબર પડતા તેમણે ક્ષણમાત્રમા પોતાની રક્ષાનો ઉપાય શોધી કાઢયો જે પહેરેદારો તેમના અગરક્ષકોતરિકે ઉભા હતા, તે સર્વને તેમણે દૂર કર્યા અને પ્રબળ પરાક્રમી અશ્વારોહીઓની સેનાને પોતાની અગરક્ષકસેનાતરિકે નિયુક્ત કરી આથી જે સમયે પ્રપચીઓએ જાલિમસિંહની હત્યા કરવાની અભિલાષાથી દરબારપર આક્રમણ કર્યું તે સમયે તેઓ પ્રચડ અશ્વારોહીઓને હાથમા શસ્ત્ર લઇને સજ્જ ઉભેલા જોઇને હતાશ બની ગયા તત્કાળ અશ્વારોહીઓએ તેમનાપર આક્રમણ કર્યું તેઓ પલાયન કરવા લાગ્યા, પરતુ અશ્વારોહીઓએ તેમની પૂઠ પકડી ઘણાને ઝાલી લીધા અને કેટલાક નાસી ગયા પ્રપચીઓનો નેતા બહાદૂરસિંહ નાસી જઇ ચબલનદીના તટપર પાટન નામના સ્થળપર આવેલા હાડાજાતિના કુળદેવતા કેશવરાયના મદિરમા ભરાયો તેણે ધાર્યું કે મે કેશવરાયના મદિરમા આશ્રય લીધો છે તેથી જાલિમસિંહ પ્રાચીન રીતિને માન આપી અહીઆ આવી મને કદિપણ પકડશે નહિ પરતુ તેની આશા શીઘ્ર નષ્ટ થઇ ગઈ પ્રબળપ્રતાપી જાલિમસિંહે ઉક્ત પ્રાચીન પ્રથાને તિલાજલિ આપી અને તે મદિરમાથી બહાદૂરસિંહને બહાર ઘસડી કાઢી મારી નખાવ્યો

જાલિમસિંહના પક્ષના માણસોના કથનપરથી પ્રતીત થાય છે કે તેમણે પોતાની રક્ષા વા સ્વાર્થને માટે બહાદૂરસિંહનો નાશ કર્યો નહોતો, પરતુ તેમના હાથમા જે મોટી જોખમદારી સોંપાયેલી હતી તે જોખમદારીનું પાલન કરવાને માટે તથા મહારાવ ઉમેદસિંહના હિત અને જીવનની રક્ષાને માટે તેમણે આ કઠોર કાર્ય કર્યું હતુ પ્રપચીઓનો ઉદ્દેશ એવો હતો કે જાલિમસિંહનુ કાસળ કાઢી મહારાવ ઉમેદસિંહને પદભ્રષ્ટ કરવા અને તેમના કનિષ્ઠભ્રાતાને સિંહાસનપર અભિષિક્ત કરી દેવા, પરતુ આ વાત કેટલે અશે સત્ય છે તે જાણવાને માટે કઈ વિશેષ પ્રમાણ પ્રાપ્ત થતુ નથી, પણ જાલિમસિંહે સખ્ત હાથે શાસન ચલાવી સામંતોના હૃદય ચૂર્ણ કરી નાખ્યા હતા તથા મહારાવ ઉમેદસિંહને પોતાના હાથમાના રમકડાસમાન બનાવી મૂકયા હતા તે જોતા આ વાત સત્ય માની શકાયછે આ સમયે કોટાના રાજપરિવારમા મહારાવ ઉમેદસિંહના કાકા રાજસિંહ અને તેમના બે ભ્રાતાઓ ગોવર્દ્ધનસિંહ તથા ગોપાલસિંહ જીવત હતા આથૂનનો સામત જે સમયે વિસ્તૃત પ્રપચ-

જાળ પ્રસારી જાલિમસિંહની સામે ખડો થયો હતો, તે સમયે ગોવર્દ્ધનસિંહ અને ગોપાનસિંહ સિંહાસનપ્રાપ્ત કરવાની લાલસાથી ઉક્ત પ્રપંચજાળમાં સામેળ થયા હતા, પરંતુ તે ભેદ પ્રકાશિત થતાવેંત જાલિમસિંહે ઉક્ત ઉભય ભ્રાતાઓને કેદ કરી લીધા જ્યેષ્ઠકુમાર ગોવર્દ્ધનસિંહ દશ વર્ષપર્યંત કારાગૃહવાસ સેવી પરલોકમાં ગયો અને ગોપાળસિંહ પણ ઘણાં વર્ષોસુધી કારાગૃહમાં રહી મરણ પામ્યો મહારાવના કાકા રાજસિંહ દીર્ઘકાળપર્યંત જીવ્યા અને વૃદ્ધ થઇને મરણ પામ્યા, પરંતુ તેઓ કોઇ રાજદ્વારી ખટપટમાં કે પ્રપંચમાં સામેલ થતા નહોતા, તેથી જાલિમસિંહ તેમનાપ્રત્યે આંખ ઉઠાવીને પણ જોઈ શકતા નહોતા રાજસિંહ નગરની મધ્યે આવેલી દેવમંદિરોની શ્રેણીથી આગળ કદિ પણ જતા નહોતા

જાલિમસિંહના વિરોધીઓએ તેમની સત્તા ન્યૂન કરવાને અને તેમનું જીવન નષ્ટ કરવાને અનેક ઉપાયો કર્યા એકંદરે તેમનો નાશ કરવાને માટે અઢારવાર પ્રપંચો ગ્યાવવામાં આવ્યા, પરંતુ તેમણે પોતાના બુદ્ધિબળથી પ્રત્યેક પ્રસંગે પોતાના શત્રુઓનો ઉદ્દેશ વ્યર્થ કરી નાખ્યો પ્રગટરીતે અને ગુપ્તરીતે, બાહુબળથી અને વિષથી અસ્ત્રથી અને શસ્ત્રથી અનેકવાર તેમને મારી નાખવા માટે પ્રપંચો રચાયા, પરંતુ રાજમહાલયમાંની રાજપૂતસ્ત્રીઓએ તેમનો વધ કરવા માટે જે પ્રપંચજાળ રચી હતી તે સૌથી ભયાનક હતી આ પ્રસંગે જાલિમસિંહના રૂપસૌંદર્યથી મોહિત થએલી એક રમણીએ જો તેમને ચાતુર્યથી સહાય ન કરી હોત તો તેઓ પોતાની રક્ષા કરી શકત નહિ એક સમયે કનિષ્ઠ રાજકુમારની માતાએ જાલિમસિંહને રાજમહાલયમાં બોલાવ્યા જાલિમસિંહ રાજમાતાના આમંત્રણથી મહાલયની નિકટના ઘરમાં ગયા આ સમયે અનેક રાજપૂતરમણીઓએ નગ્નતલવાર તથા નાનાવિધ અસ્ત્રશસ્ત્રો હાથમાં લઈ જાલિમસિંહપર આક્રમણ કર્યું, અને તેમને તત્કાળ કેદ કરી લીધા રાજપૂતરમણીઓ કેવી બહાદૂર હોય છે, શસ્ત્રાસ્ત્ર ચલાવવામાં કેવી ચતુર હોય છે તથા કેવી સાહસિક અને બલશાલિની હોય છે, તે જાલિમસિંહ સારી રીતે જાણતા હતા આ શસ્ત્રાસ્ત્રધારિણી મહાશક્તિઓના પંજામાંથી શી રીતે મુક્ત થવું તે જાલિમસિંહને કાંઈ સૂઝતું નહોતું સૌભાગ્યવશાત્ ઉક્ત સ્ત્રીઓએ તેમને એકદમ મારી નાખ્યા નહિ, પરંતુ તેઓ તેમના મુખ્ય મુખ્ય કામો પૂછવા લાગી જાલિમસિંહ ઉત્તર આપે તે સમયે તેમને અચાનક મારી નાખવાની તેમની ઇચ્છા હતી ઉક્ત વીરસ્ત્રીઓ એક પછી એક પ્રશ્ન જાલિમસિંહને પૂછતી હતી તે સમયે મુખ્ય રાણીની અત્યંત બલશાલિની મુખ્ય દાસી મહાભયંકર કાલભૈરવસમાન મૂર્તિ ધારણ કરીને ત્યાં આવી અને કટુવચનોથી જાલિમસિંહનો તિરસ્કાર કરીને બલપૂર્વક તે સર્વ સ્ત્રીઓને ક્રમશઃ ત્યાંથી દૂર કરી પછી તેણે ઉક્ત મહા ભયંકર વિપત્તિમાંથી જાલિમસિંહનો ઉદ્ધાર કર્યો જો એ પ્રધાનદાસી આ પ્રસંગે ચતુરાઇથી જાલિમસિંહને મુક્ત ન કરત તો અવશ્ય તેમના પ્રાણ જાત

જાલિમસિંહના પ્રાણ લેવાને અનેકવાર પ્રપંચો રચાયા હતા અને તે સઘળીવાર તેમણે પોતાના શત્રુઓને વિફલમનોરથ કર્યા હતા, પરંતુ તેમણે પોતાના સર્વ શત્રુઓપર વૈર લીધું નહોતું જો તેમના સ્થાનપર કોઈ અન્ય માણસ હોત તો તે ઉન્મત્ત થઈને અવશ્ય સકલ શત્રુઓને સખ્ત શિક્ષા કરત જો કે તેઓ રાત્રીના સમયે પોતાની રક્ષાને માટે એક મજબૂત દિવાનખાનામાં શયન કરતા હતા, પરંતુ તેઓ કદિ પણ નિરર્થક ભયને વશ થયા નહોતા તેમની તીક્ષ્ણદૃષ્ટિ તેમની સત્તાની સામે કોણ થાય એમ છે, તે તત્કાળ પારખી કહાડતી હતી અને તેઓ તેનાથી પ્રથમથીજ સાવચેત રહેતા હતા તેમનું પોલિસખાતું એવું કુશળ હતું કે અન્યદેશોમાં તેમના જેવું પોલીસખાતું ભાગ્યેજ હશે તેઓ કર્મચારીઓને યોગ્ય પગાર આપતા હતા અને ઉત્તમ પ્રકારે કર્તવ્ય બજાવનારને સારૂં પારિતોષિક પણ આપતા હતા તેઓ રાજ્યના ખાતાઓ ઉપર તીક્ષ્ણદૃષ્ટિ રાખતા હતા, પરંતુ તેઓ કોઇનો પણ સંપૂર્ણ વિશ્વાસ રાખતા નહોતા તેમના સમયમાં ચોતરફ અત્યાચાર, ઉપદ્રવ, રાજનૈતિકપ્રપંચ, મોટા મોટા યુદ્ધો વગેરે થતા હતા, તોપણ તેમણે પોતાની ચતુરાઇ, રાજનીતિજ્ઞતા અને રાજકૌશલ્યથી અર્ધશતાબ્દીપર્યંત પ્રબળ પ્રતાપસહિત રાજ્ય કર્યું હતું

अध्याय ३ जो

જાલિમસિંહની શાસનનીતિ–જાલિમસિંહનો ગુપ્ત ઉદ્દેશ–મેવાડનું કલ્યાણ કરવાને માટે જાલિમસિંહે કોટાના હિતનો કરેલો નાશ–જાલિમસિંહના અત્યાચાર–જાલિમસિંહે રાજ્યમાં કરેલું ભ્રમણ–તેમનું વસ્ત્રાવાસમાં રહેવું–તેમણે શિક્ષણ આપીને તૈયાર કરેલી નવીન સેના–સેનાને વિલાયતી અસ્ત્રશસ્ત્રો આપી પાશ્ચાત્ય રણનીતિનું શિક્ષણ આપવું–કોટાની રાજપ્રણાલી સુધારવી–પટેલો–કર લેવાની રીતિ બદલવી–પટેલોને પુનઃ પોતાના પદની પ્રાપ્તિ થવી-પટેલસમિતિ તેમની સત્તા બઢોરાગણુ–નૂતન પટેલોએ કૃષિકારોપર કરેલો અત્યાચાર–પટેલોને કેદ કરી તેમને દ્રવ્યનો દંડ કરવો અને તેમને બરતરફ કરવા–પટેલની પદવી કાઢી નાખવી

અમે કોટારાજ્યના જે સમયના ઇતિહાસનું વર્ણન કરીએ છીએ, તે સમયે વાસ્તવમા જાલિમસિંહજ કોટાના સ્વામી હતા અને મહારાજ ઉમેદસિંહ તો માત્ર તેમના હાથમાનુ રમકડુ હતા જાલિમસિંહના રાજદ્વારી કામોવિષે કેટલુક વિવેચન અમે આગળ કરી ગયા છીએ અને આ અધ્યાયમા તે વિષે વિશેષ વિવેચન કરીએ છીએ જાલિમસિંહે કોટારાજ્યમા પોતાની પ્રબળ સત્તા પ્રસારવાની મહત્ત્વાકાક્ષા પૂર્ણ કરવાને માટે તે રાજ્યની સપત્તિ નષ્ટ કરી નાખી અને સેનાને પણ અસતુષ્ટ બનાવી દીધી સવત ૧૮૨૧ મા જે સમયે મેવાડના મહારાણાની સાથે જાલિમસિંહને વાતચીત થઈ તે સમયથી સવત ૧૮૫૧ સુધી જાલિમસિંહે જે પ્રકારે કોટારાજ્યમા પોતાનો પ્રબળ પ્રતાપ પ્રસાર્યો હતો, તે પ્રકારે મેવાડરાજ્યમા પણ પોતાનો પ્રબળ પ્રતાપ અને અધિકાર પ્રસારવાને માટે તેઓ મહાન પ્રયાસ કરતા હતા તેમણે પોતાની ઉક્ત મહત્વાકાક્ષા પરિતૃપ્ત કરવાને માટે કોટારાજ્યનો સર્વથા નાશ કરી નાખ્યો અને કૃષિકારોને ગુલામવત્ બનાવી દીધા સવત ૧૮૪૦ મા તેમના અત્યાચાર અને ઉત્પીડને ભયકર સ્વરૂપ ધારણ કર્યું જાલિમસિંહે ખેડુતોપર આયપનવેરો નાખ્યો હતો તે આપવાને કૃષિકારો સર્વથા અશક્ત હતા જાલિમસિંહના સેવકો જ્યારે કૃષિકારોની પાસે કર વસુલ કરવાને જતા ત્યારે જો તેઓ તેમને કર આપતા નહિ તો તેમના હળ,ગાય,બળદ વગેરે લઇ જતા હતા આથી કૃષિકારો હતાશ બની ગયા હતા પોતાનો નિર્વાહ કેમ ચલાવવો તેની તેમને ભારે ચિતા હતી પુષ્કળ કૃષિકારો ભૂખે મરવા લાગ્યા, કેટલાક નાસી જવા લાગ્યા, પરતુ આ સમયે રાજસ્થાનમા સર્વત્ર વિપત્તિઓનો વરસાદ વરસી રહ્યો હતો, તેથી તેઓ આશ્રય પણ કોનો ગ્રહણ કરે ? જાલિમસિંહે ખેડુતોની પાસેથી હળ, બળદ આદિ ખેતી કરવાની સામગ્રી ખુચવી લીધી હતી, તેથી ઘણા ખેડુતો પોતાના નિર્વાહનો અન્ય ઉપાય નહિ જોઈ તેમની પાસે પગારદાર નોકરતરિકે રહી ખેતી કરવા લાગ્યા કોટાના પ્રાય સમસ્ત કૃષિકારોના ભાગ્યમા આવુ દુ ખ લખેલુ હતુ આ રીતે જાલિમસિંહ મહારાવ ઉમેદસિંહની તરફથી કોટારાજ્યના સમસ્ત ક્ષેત્રોના અધીશ્વર બની ખેતી કરવા લાગ્યા અત્યારસુધી જે જમીન પડતર હતી, તેમા પણ તેમણે કૃષિકાર્ય કરવાનો પ્રારભ કરી દીધો

જો કે જાલિમસિંહ મેવાડરાજ્યપર પોતાના આધિપત્યનો વિસ્તાર કરવાને માટે કેટલાક વર્ષોથી સતત પ્રયાસ કરતા હતા અને તે ઉદ્દેશ પરિપૂર્ણ કરવાને માટે તેમણે કોટાના સર્વસ્વનો નાશ કર્યો હતો, પરતુ અદ્યાપિ તેમની આશા ફળીભૂત થઇ નહોતી અતે એક ભયકર ઘટના બનવાથી તેમની ઉક્ત મહત્ત્વાકાક્ષાના મૂળમા ભયકર આઘાત લાગ્યો મહારાષ્ટ્રીયનેતા ઇગનિયાની સાથે જાલિમસિંહને ગાઢી મિત્રતા હતી હવે એમ બન્યુ કે ઉક્ત ઇગનિયાના વશજ બાનારાવને મેવાડના મહારાણાએ બદીવાન કરીને કારાગૃહમા નાખી દીધો જાલિમસિંહ તેને મુક્ત કરવાને માટે મહારાણાને કહેવા લાગ્યા તેથી મહારાણાને તેમનાપર અત્યત ક્રોધ છૂટયો આથી તેમણે મહારાણાને હસ્તગત કરી મેવાડમા પોતાની પ્રબલતાનો વિસ્તાર કરવાની જે આશા પોતાના હૃદયમા સભાળપૂર્વક પોષી હતી, તે સર્વથા નાશ પામી હવે જાલિમસિંહ સાવધાન થયા અને તેઓ સારી રીતે સમજી ગયા કે મેં કાલ્પનિક અને ભ્રમમૂલક આશા પૂર્ણ કરવાને માટે નિષ્પ્રયોજન અન્યાયપૂર્વક કોટાની પ્રજાપર અત્યાચાર કરી તેના સર્વસ્વનો નાશ કર્યો છે અને હવે તે ચતુર રાજનીતિજ્ઞ પૂર્વોક્ત હાનિ પૂર્ણ કરવાને માટે યત્નપૂર્વક પ્રયાસ કરવા લાગ્યા

સવત ૧૮૫૬ મા મોસેનના સામે તે પ્રપચજાળનો વિસ્તાર કર્યો ત્યાસુધી જાલિમસિંહ કિલ્લાના મહાલયમા નિવાસ કરતા હતા ત્યારપછી પણ ચાર વર્ષપર્યત તેઓ તેજ મહાલયમા રહ્યા, પરતુ સવત ૧૮૬૦ (ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૩-૪) મા બાપૈરાવને મુક્ત કરાવી મેવાડમાથી પાછા ફર્યા પછી તેમને તે મહાલય છોડી અન્યત્ર નિવાસ કરવાની ઇચ્છા થઇ આ સમયે બ્રિટિશસેનાએ એકત્રિત મહારાષ્ટ્રીય દલના વિક્રમ અને પ્રતાપના મૂળમાં ભયકર આઘાત કર્યો અને તેના હાથમાથી ઘણા પ્રદેશો છીનવી લીધા ત્યારેમહારાષ્ટ્રીઓ દલ વિખેરી નાખી ભારતવર્ષના અનેક પ્રાતોમા જઈ લૂટફાટ તથા અનેક પ્રકારના અત્યાચાર કરવા લાગ્યા જાલિમસિંહ પોતાની તીક્ષ્ણ બુદ્ધિના પ્રભાવથી ચેતી ગયા કે મહારાષ્ટ્રીય લોકોના આ પ્રકારના અત્યાચારના સમયમા રાજધાનીના મહાલયમા ભરાઇ નહિ રહેતા જે સ્થાનપર તે લોકો દ્વારા આક્રમણ થવાની સભાવના હોય તે સ્થાનની નિકટ રહેવુ ઉચિત છે રાજધાની છોડવામા તેમના બે પ્રધાન ઉદ્દેશ હતા પ્રથમ ઉદ્દેશ કોટાના મહેસુલીખાતામા સુધારો કરવાનો હતો અને બીજો ઉદ્દેશ મહારાષ્ટ્રીઓના આક્રમણનો પ્રતીકાર કરવાનો હતો વળી રાજધાની છોડવાનુ બીજુ પણ એક કારણ બતાવવામા આવે છે એમ કહેવાય છે કે એકવાર રાત્રિના સમયે જાલિમસિંહના મહાલયની ઉપર એક ઘુવડે વિકટ શબ્દથી પોકાર કર્યો આથી તેમણે રાજધાનીના સમસ્ત જ્યોતિષીઓને બોલાવીને તેમને ઉક્ત પક્ષીના ભયકર શબ્દનો શુ અર્થ થાય છે, એવો પ્રશ્ન કર્યો જ્યોતિષીઓએ ગણના કરીને જણાવ્યુ કે-" હવે આ મહાલયમા નિવાસ કરવો કોઇ પણ પ્રકારે ઉચિત નથી એમા નિવાસ કરવાથી ભવિષ્યમા અમગલ અને અનિષ્ટ થવાની પૂર્ણ સભાવના છે " જાલિમસિંહે જ્યોતિષીઓના આ કથનથી ઉક્ત મહાલયનો ત્યાગ કર્યો હાડાજાતિના ઇતિહાસના લેખકે આ વાત જણાવી છે, પરતુ જાલિમસિંહે ઘુવડના વિકટ શબ્દથી મહાલય છોડી દીધો હતો, એ વાત અમે માની શકતા નથી

ગમે તેમ હો, પરતુ જાલિમસિંહ શીઘ્ર મહાલયનો ત્યાગ કરી પોતાના અનુચરોને લઇ કોટા રાજ્યમા ભ્રમણ કરવાને નીકળ્યા ભ્રમણ કરવાથી જાલિમસિંહને કોટારાજ્યની વસ્તુસ્થિતિ સારી રીતે સમજાઇ અને તેમની ખાત્રી થઈ કે મેવાડમા મારી પ્રભુતાનો વિસ્તાર કરવાને માટે મે કોટારાજ્યનુ મહા અનિષ્ટ કર્યુ છે અને પ્રજા અત્યત શોચનીય દુર્દશામા આવી પડી છે વળી તેઓ એમ પણ જાણી ગયા કે મારી કઠોર રાજનીતિને લીધે કોટારાજ્યના કૃષિકારોના એક તૃતીયાશ ભાગના સર્વસ્વનો નાશ થયો છે અને શેષ બે તૃતીયાશ ભાગ સર્વથા શ્રદ્ધાહીન અને અત્યત અસતુષ્ટ થઇ ગયો છે વળી કોટારાજ્યની મહેસુલમા જે મોટો ખાડો પડયો છે, તે પણ મારી ખરાબ રાજ્યનીતિનુંજ કુફળ છે એમ તેમને લાગ્યુ આ સમયે વૈશ્ય અને વ્યાપારીસમાજમા તેમની કિચિત્ પણ આબરૂ નહોતી કોઇપણ વૈશ્ય વા કોઇપણ શાહુકાર તેમની વાતપર કિવા તેમની હુડીપર વિશ્વાસ રાખતો નહોતો કોટાની પ્રજા કોઇપણ બાબતની ફરિયાદ લાવતી નહોતી, કારણ કે જાલિમસિંહ તેની ફરિયાદપર કિચિત્ પણ લક્ષ્ય આપતા નહોતા ગમે તે પ્રકારે દ્રવ્યસચય કરવો એજ તેમનો પ્રધાન ઉદ્દેશ હતો તે સિવાય કોઇપણ વિષયપર તેઓ લક્ષ્ય આપતા નહોતા પ્રજા વધારાનો કર આપવાને અસમર્થ થતી

ત્યારે તેઓ તેનું સર્વસ્વ છીનવી લેતા, પરંતુ હવે તેમને સમજાયું કે કઠોર અને અન્યાયયુક્ત રાજનીતિના પ્રબળ વેગનો જો હવે પ્રતીકાર નહિ કરીશું તો રાજ્યપર વિપત્તિ આવી પડતા પ્રજાની સહાય પ્રાપ્ત કરવી અત્યંત કઠિન થઇ પડશે. આથી ઉચ્ચ પ્રતિભાશાલી જાલિમસિંહ શીઘ્ર ઉક્ત પ્રબળ રાજ કીયરોગનો પ્રતીકાર કરવાને માટે અનેક ઉપાયો શોધી કાઢવાને પ્રવૃત્ત થયા. તેમણે સૌથી પ્રથમ ગાગરોનના અભેદ્ય કિલ્લાની નિકટ એક સ્થાયી છાવણી નાખી. તેઓ કોઇપણ મહાલયમાં નહિ રહેતા કેવળ તે છાવણીમાં બનાવેલા એક શામિયાનામાં રહેવા લાગ્યા. તેમને આવી સાદી રીતે રહેતા જોઇ અન્યાન્ય સામંતો અને રાજપુરુષો પણ તેજ રીતે રહેવા લાગ્યા. સાદા તંબુઓમાંજ સર્વ પ્રકારના રાજકાર્યો થવા લાગ્યા.

ચતુર જાલિમસિંહે જે સ્થાને પોતાની છાવણી નાખી હતી તે સ્થાન તેમના રાજનૈતિક ઉદ્દેશો પાર પાડવાને માટે સંપૂર્ણ રીતે ઉપયુક્ત હતું. દક્ષિણતરફથી કોટારાજ્યમાં પ્રવેશ કરવાને માટે જે બે પ્રધાન માર્ગો છે, તેની બરાબર વચ્ચેજ ઉક્ત સ્થાન હતું અને ત્યાંથી બીજાનો પ્રવેશ પણ નિષ્ફળ હતો. શેરગઢ અને ગાગરોન નામના બે દૃઢ કિલ્લાઓ સમીપજ હોવાથી તેમને પોતાની રક્ષા કરવાની વિશેષ અનુકૂલતા પ્રાપ્ત થઇ હતી. જાલિમસિંહે પોતાની સમસ્ત ધનસંપત્તિ તથા યુદ્ધોપયોગી વસ્તુઓ ઉપરોક્ત કિલ્લામાં રાખી અને તેમણે પોતાની શક્તિનુસાર તે કિલ્લાને દૃઢ કરવામાં કિંચિત્ પણ ત્રુટિ કરી નહિ. તેમણે શીઘ્ર એક નવીન સેના તૈયાર કરી અને તેને અંગ્રેજી રણનીતિનું જ્ઞાન આપી અંગ્રેજી અસ્ત્રશસ્ત્રો આપ્યા, સૈનિકોને કૅપ્ટનની ઉપાધિવાળા સેનાપતિઓની સત્તાનીચે મૂક્યા. 'રાજપલટન' નામની તેમની સેના અતિ ઉત્તમ શિક્ષા પામી હતી અને તેણે અનેક યુદ્ધોમાં પરમ વીરતા તથા અસીમ સાહસિકતા પ્રકાશિત કરી હતી. તેમની સેના હમેશાં સુસજ્જ રહેતી હતી અને આજ્ઞા મળતા એક મુહૂર્તમાં શત્રુઓની સામે થઇ શકતી હતી. રાજધાનીના રાજમહાલયમાં રહેવાથી સેનાને સજ્જ થતા વિલંબ થવાની સંભાવના હતી, પરંતુ ઉક્ત પ્રકારે છાવણીમાં રહેવાથી તે પ્રતિકૂળતા નિવૃત્ત થઇ ગઇ.

જાલિમસિંહનું અત્યારસુધીનું જીવન રાજનૈતિકપ્રપંચરૂપી સમુદ્રના પ્રબળ તરંગોમાં વ્યતીત થયેલું હોવાથી તેમને ભૂમિની અવસ્થા કિંવા મહેસુલના સંબંધમાં વિશેષ જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવાનો અવસર મળ્યો નહોતો. તેઓ અત્યારસુધી કૃષિકારોની પાસેથી ચિરપ્રચલિત રીતિઅનુસાર રોકડા રૂપિયાને બદલે નિર્ધારિત પ્રમાણમાં અનાજ લેતા હતા. પરંતુ હવે તેમને સારી રીતે સમજાયું કે આ રીતિ સર્વ પ્રકારે અગવડકારક છે. એક તરફ કરસગ્રાહકો પ્રજા ઉપર અત્યાચાર કરીને તેની પાસેથી અધિક અનાજ ગ્રહણ કરતા હતા, ત્યારે બીજી તરફથી કોઇ કોઇ પ્રજાજનો રાજકર આપતા નહોતા. આ રીતિ રાજાને માટે સર્વથા અહિતકારી અને કેવળ કરસગ્રાહકો અર્થાત્ પટેલોને માટે ઉદરનિર્વાહના સાધનરૂપ જાણી જાલિમસિંહ શીઘ્ર ઉક્ત પ્રજાને માટે અનિષ્ટકારક અને રાજાને માટે ક્ષતિકારક રીતિનો સર્વથા લોપ કરવાને પ્રવૃત્ત થયા.

રાજમંત્રી જાલિમસિંહે સૌથી પ્રથમ ક્ષેત્રમાં ઉત્પન્ન થયેલા અનાજ લેવાની રીતિના સંબંધમાં માહિતી એકત્રિત કરી અને પટેલો પ્રજા ઉપર કેવા કેવા અત્યાચાર કરીને પોતાનું ઉદર ભરતા હતા, તે અત્યંત ગુપ્તરીતે જાણી લીધું. પછી તેમણે કોટારાજ્યના સમસ્ત ભાગોના પટેલોને બોલાવી મંગાવ્યા. પટેલો આવ્યા કે તરતજ તેમણે તેમને નિમ્નલિખિત પ્રશ્નો પૂછી ઉપયુક્ત માહિતી મેળવી લીધી. 'તમારા તાબામાં કેટલી ભૂમિ છે? તમે કેટલા કૃષિકારોની પાસેથી કર વસુલ કરો છો? કેવા ઉપાયથી તમે કર વસુલ કરો છો? તમારી પોતાની સ્થિતિ કેવી છે? તમારી આમદાની કેટલી છે?'

આથી સમસ્તરાજ્યમાં કેટલા કૃષિકારો અને કેટલા કૃષિક્ષેત્રો છે તથા કેટલું મહેસુલ ઉપજે છે તેની સર્વ માહિતી તેમને મળી ગઇ. આ સર્વ હકીકત પ્રાપ્ત કરી જાલિમસિંહ દેશમાં ભ્રમણ કરવાને નીકળ્યા. ભ્રમણ કરતા કરતા તેમણે પ્રત્યેક ગામની જમીનની માપણી કરી અને કયી ભૂમિમાં કયી નદી વહે છે, કયી ભૂમિની ખેતીનો આધાર વરસાદ ઉપર છે, કયી ભૂમિમાં ખેતી સરલતાથી થઇ શકે છે, કયી ભૂમિમાં કઠિનતાથી ખેતી થાય છે,

કયી ભૂમિ પહાડી છે અને કયી ભૂમિમા પશુઓને ચરાવવામા આવે છે, તેનો નિશ્ચય કર્યો તેમણે પાછળના કેટલાક વર્ષોનો હિસાબ જોઇ ભૂમિની દર વર્ષની એકંદર આમદાની તારવી કાઢી અને પછી તેમણે પૂર્વપ્રચલિત રીતિઅનુસાર કૃષિકારોની પાસેથી ધાન્ય લેવામા આવશે નહિ, પરંતુ નગદ રૂપિયા લેવામા આવશે એવો ઠરાવ બહાર પાડયો

રાજનીતિવિશારદ જાલિમસિંહે મહેસુલના સબંધમા નીચે પ્રમાણે વ્યવસ્થા કરી -" પ્રત્યેક પટેલે પ્રતિવીઘે દોઢ આનાનો કર કૃષિકારોની પાસેથી લેવો. જે કોઇ પટેલ આ નિર્ધારિત કરથી અધિક કાંઈ લેશે તેની ભૂમિ ખાલસા કરવામા આવશે" આ પ્રકારે પ્રત્યેક પટેલને બાર માસે પાંચથી પંદરહજાર રૂપિયા સુધીની ઉપજ થવા લાગી પટેલોએ પુન પોતાની પૂર્વસ્થિતિ પ્રાપ્ત કરવાને માટે દશ, વીસ અને પચાસ હજાર રૂપિયા સુધી જાલિમસિંહને નજર કર્યાં આ પ્રકારે નજરાણાતરિકે જાલિમસિંહે દશ લાખ રૂપિયા પ્રાપ્ત કર્યા અને તે પોતાની ખાલી તિજોરીમા ભરી દીધા

આ નવીન વ્યવસ્થા થયેલી જોઇ કૃષિકારોને સુખ મળવાની આશા ઉત્પન્ન થઇ તેમને લાગ્યુ કે હવે અમારા સુખનો સૂર્ય ઉદિત થયો છે અને હવે પટેલોના અત્યાચાર, ઉત્પીડન અને અન્યાયમાથી અમે સર્વથા મુક્ત થયા છીએ, પરંતુ બીજી એક આપત્તિ તેમનાપર આવી પડી જાલિમસિંહે એવી આજ્ઞાનો પ્રચાર કર્યો કે -" પૂર્વે જેમ કોઇ કોઇ જમીનમા વર્ષા નહિ થવાથી વા કોઇ નૈસર્ગિક કારણથી ધાન્ય નહિ પાકવાથી કર ઘટાડવામા આવતો હતો, તેમ હવે થશે નહિ, અને જે જમીનને કૃષિકારો આબાદ કરશે નહિ તેને પટેલ નવીન વ્યવસ્થાનુસાર બીજાને ખેતી કરવાને માટે આપી દેશે જો આ જમીન કોઇ નહિ રાખે તો તે મારી ખાલસાભૂમિતરિકે ગણાશે " જાલિમસિંહે મહેસુલ વસુલ કરવાનો સમસ્ત ભાર પટેલોને અર્પણ કર્યો

અત્યારસુધી પટેલો કૃષિકારોપ્રત્યે સ્વેચ્છાચારી વર્તન રાખતા હતા અને વાર્ષિક વા ત્રિવાર્ષિક પટેલવેરો નામનો કર આપતા હતા, પરંતુ જાલિમસિંહે આ સમયે તે કર રદ કર્યો વળી તેમણે એવી આજ્ઞાનો પ્રચાર કર્યો કે જો પટેલો પ્રજાઉપર કોઇપણ પ્રકારનો અત્યાચાર કર્યા વિના મહેસુલ વસુલ કરશે તો રાજદરબાર તરફથી તેમને આશ્રય અને સન્માન મળશે પટેલોને ગામરક્ષણનુ કામ પણ સોંપવામા આવ્યુ પટેલોને સંતુષ્ટ કરી રાજ્યનો ઉત્કર્ષ કરવાનો જાલિમસિંહના મનમા ઉદ્દેશ હતો, તેથી તેમણે પટેલોને સોનાના કડા અને પાઘડી ઇનામતરિકે આપી

જાલિમસિંહે સમસ્ત પટેલોમાથી ચાર બુદ્ધિમાન અને ચતુર પટેલોની એક સમિતિ નીમી અને તેઓને તે સમિતિના સભ્યતરિકે નિયુક્ત કરી પોતાની પાસે રાખ્યા સૌથી પહેલા તે ચારે પટેલો માત્ર દિવાનીવિભાગનુજ કાર્ય કરતા હતા, પરંતુ થોડા વખતમા તેમને ફોજદારીવિભાગનુ કાર્યપણ સોંપવામા આવ્યુ પાછળથી જાલિમસિંહ સમસ્ત રાજ્યવ્યવસ્થામા તેમની સલાહ લઇને કામ કરતા હતા.

આ પ્રકારે અલ્પ સમયમા ઉક્ત સમિતિનો અધિકાર મહેસુલ, ન્યાય અને પોલીસ એ ત્રણે ખાતાઓપર થઇ ગયો સમસ્ત જગતમા જાલિમસિંહના પોલીસખાતા જેવુ પોલીસખાતુ ઇતર કોઈ પણ રાજ્યમા કોઇપણ સમયે નહોતુ કોટારાજ્યમા સર્વત્ર ગુપ્તચરો નિયુક્ત કરવામા આવ્યા હતા અને તેમના પંજામાથી કોઈપણ માણસ મુક્ત નહોતો

હવે પટેલો સારીરીતે જાણી ગયા કે જો આપણે પ્રજાને કાંઈ પણ પ્રકારનો દંડ કરીશુ વા તેના ઉપર કાંઇ અત્યાચાર કરીશુ તો તે શીઘ્ર પ્રકાશિત થઈ જશે, આથી [illegible] પીડન નહિ કરતા અન્ય ઉપાયથી ઉદરનિર્વાહ કરવાને ઉદ્યત થયા રાજસ્થાનમા બોહરા (વોહરા)નામની એક શ્રેણીના વણિકો છે. તેઓ કોઈ કોઇવાર દીનદુખી કૃષિકારો અને પ્રજાજનોને રૂપિયા ધીરીને તેમને સહાય કરે છે. આ વોહરાલોકોનો ધંધો ખુંચવી લેવાનો પટેલોએ નિશ્ચય કર્યો વોહરાલોકો કૃષિકારોને કૃષિકાર્ય કરવાને માટે પ્રયોજનીય દ્રવ્ય તથા ઓજારો અને બીજ આદિ આપતા હતા. જ્યાસુધી ધાન્ય પાકીને ઘેર આવે ત્યાસુધી તેઓ કૃષિકારોને સહાયતા આપતા રહેતા હતા, પરંતુ તેઓ તેમને જે રૂપિયા આપતા હતા તે ધાન્ય ઉત્પન્ન થતાજ વ્યાજસહિત પાછા લેતા હતા આ વોહરા લોકો તરફથીજ કૃષિકારોને વિશેષ સહાય મળતી હતી વોહરાલોકો પોતાના જેટલા રૂપિયા લેણા નીકળે તે કરતા એક પાઇપણ વધુ લેતા નહોતા, તેમજ તેઓ કૃષિકારોપર કોઇપણ પ્રકારનો અત્યાચાર કરતા નહોતા, કિંવા તેમને અસંતુષ્ટ કરતા નહોતા, કારણ કે તેઓ સારીપેઠે જાણતા હતા કે જો આ

પણે કૃષિકારોપર અત્યાચાર કરીશુ તો તેઓ આપણી પાસેથી વ્યાજે રૂપિયા લેશે નહિ તેજ પ્રકારે કૃષિકારો પણ વોહરાલોકોને કોઇપણ પ્રકારે અપ્રસન્ન થવાનુ કારણ આપતા નહોતા, કારણ કે તેમ કરવાથી તેમની તરફથી કોઇપણ સહાય મળી શકશે નહિ એવો તેમને ભય હતો આથી ઉભયપક્ષ સાવધાનીથી કામ કરતા હતા એક ગામના વોહરા તેજ ગામના કૃષિકારોને સહાય કરતા હતા અને કૃષિકારો પણ પોતાના ગામના વોહરાઓને છોડીને અન્ય ગામના વોહરાઓ પાસેથી દ્રવ્ય લેતા નહોતા

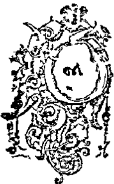
રાજરાણા જાલિમસિહે કૃષિકારોની પાસેથી ધાન્ય ગ્રહણ કરવાની રીતિ રદ કરી તેને બદલે નગદ રૂપિયા ગ્રહણ કરવાની રીતિ પ્રચલિત કરી ત્યાસુધી કૃષિકારો વોહરાલોકોની સહાયથીજ ખેતી કરતા હતા, પરતુ હવે જાલિમસિહે ઉકત નવીન રીતિ પ્રચલિત કરી તેથી પટેલોને હાનિ થઇ તેઓ સારીપેઠે જાણતા હતા કે જો આપણે માત્ર નિયત કરતા વિશેષ લઇશુ તો જાલિમસિહ આપણા સર્વસ્વનો નાશ કરશે આથી તેઓ પ્રપચજાળનો વિસ્તાર કરી વોહરાલોકોના ધધાનો નાશ કરી સ્વય શાહુકારનુ કાર્ય કરવા લાગ્યા જો આપણે પ્રકટરીતે વોહરાલોકોના ધધામા-બાધા કરીશુ તો રાજરાણા જાલિમસિહ મહાક્રોધિત થશે, એમ ધારી તેમણે એક મધ્યમાર્ગ શોધી કાઢયો નવીન રીતિ પ્રચલિત થયા પછી ક્ષેત્રમા ધાન્ય પાકતા જે સમયે કૃષિકારોએ પટેલોને ધાન્ય કાપવાની રજા આપવાને અરજ કરી તે સમયે પટેલોએ તેમને જણાવ્યુ કે –" તમે પહેલા રાજાનો કર આપો અને ત્યારપછી ધાન્ય કાપો" દીન કૃષિકારો ધાન્ય કાપી નાખી તેને વેચ્યા વિના રાજાને મહેસુલ ક્યાથી આપે ? આવી મહાવિપત્તિમા આવી પડવાથી કૃષિકારો વોહરાલોકોનો આશ્રય ગ્રહણ કરવાને પ્રયાસ કરવા લાગ્યા, પરતુ પટેલોએ વોહરાઓને જણાવી દીધુ કે –" જ્યાસુધી કૃષિકારોની પાસે રાજાનુ લહેણુ છે, ત્યાસુધી તમે કોઇપણ પ્રકારે તેમને વ્યાજે પૈસા આપી શકશો નહિ " વોહરાઓએ પટેલોના આ શબ્દોથી ભયભીત થઇ કૃષિકારોને પૈસા આપ્યા નહિ અતે બીજો કોઇપણ ઉપાય નહિ જોઇ તેઓ પટેલોને શરણે ગયા તેમણે પોતાના ધાન્યનો કેટલોક ભાગ પટેલોને ત્યા રાખ્યો પટેલોને પણ આજ જોઇતુ હતું તેમણે પોતાની ઇચ્છાનુસાર ધાન્યનુ મૂલ્ય નિશ્ચિત કરી મહેસુલની પહોચ આપવા માડી વળી કૃષિકારોએ પટેલોના પ્રસ્તાવથી નિમ્નલિખિત આશયના એક પત્રપર હસ્તાક્ષર કરી આપ્યા –"રાજ્યકર આપવાને માટે અમારી પાસે પૂરતુ દ્રવ્ય નહિ હોવાથી તથા તે બીજી જગ્યાએથી પ્રાપ્ત કરવાની અનુકૂળતા નહિ હોવાથી હુ સ્વય ધાન્યનુ યથાર્થ મૂલ્ય નિશ્ચિત કરી મારા ધાન્યનો કેટલોક ભાગ પટેલને ત્યા અવેજમા મૂકી રૂપિયા લઉ છુ "

કૃષિકારોની પાસેથી આ પ્રમાણે લખાવી લેવાનુ કારણ એ હતુ કે જાલિમસિહ ઉક્ત પત્રને જોઇ એમ માની લે કે કૃષિકારોએ પોતાની ઇચ્છાથી પટેલોની પાસેથી રૂપિયા લીધા છે અને પટેલોએ તેમના ઉપર કોઇપણ પ્રકારનો અત્યાચાર વા બલપ્રયોગ કર્યો નથી પટેલો આ પ્રકારે વોહરાલોકોના ધધાનો નાશ કરી પ્રતિવર્ષ પુષ્કળ ધાન્ય સચિત કરવા લાગ્યા રાજસ્થાનમા કોટા રાજ્ય જ ધાન્યનુ પ્રધાનસ્થાન ગણાયુ છે પટેલો સમસ્ત ધાન્ય વેચી પુષ્કળ દ્રવ્ય સચય કરવા લાગ્યા આ તરફ કૃષિકારોની અવસ્થા દિવસાનુદિવસ અધિકાધિક શોચનીય થવા લાગી અલ્પ સમયમા પટેલોના અત્યાચારના સમાચાર રાજરાણા જાલિમસિહના કાનસુધી પહોચી ગયા, પરતુ પટેલો વખતસર કરસગ્રહ કરી રાજભડારમા મોકલી આપતા હતા તેથી જાલિમસિહે પહેલા તો આ અત્યાચાર અને ઉપદ્રવોપર લક્ષ આપ્યુ નહિ સવત ૧૮૬૭ (ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૧)પર્યંત આ પ્રકારે કામ ચાલ્યુ ત્યારપછી જાલિમસિહે મેઘવિનાના વિદ્યુતપાતની પેઠે કોટારાજ્યના પ્રત્યેક પટેલને બદીવાન કરવાની આજ્ઞા ફરમાવી શીઘ્ર સર્વ પટેલોને બદીવાન કરીને તેમની સમીપ આણવામા આવ્યા પટેલોએ આટલા વખતસુધી બલપૂર્વક પ્રજાના સર્વસ્વનો નાશ કરીને પુષ્કળ ધન ઉપાર્જન કર્યુ હતુ, તે સર્વ જાલિમસિહે રાજ્યભડારમા ઉમેરી દીધુ તપાસ ચલાવી તેમની પાસેથી પુષ્કળ રૂપિયા દડતરિકે લેવામા આવ્યા માત્ર એકજ પટેલે પોતાના ઉપાર્જન કરેલા દશ લાખ રૂપિયા અન્ય રાજ્યમા મોકલી આપ્યા માત્ર આ એકજ દૃષ્ટાતપરથી પટેલોએ આ સમયમા કેવી રીતે કૃષિકારોના સર્વસ્વનો નાશ કર્યો હતો, તેનુ સારીરીતે અનુમાન કરી શકાશે

જાલિમસિહે નવીન રીતિથી અનિષ્ટકારક ફલની ઉત્પત્તિ થયેલી જોઇ કોટારાજ્યમા પુનઃ પૂર્વરીતિનો પ્રચાર કર્યો જાલિમસિહ સ્વય વિશાળ પાયાપર કૃષિ કરતા હતા તેમને પોતાની કૃષિમાંથી જે પુષ્કળ આમદાની થતી હતી, તેનુ વર્ણન આગામી અધ્યાયમા આપવામા આવે છે.

अध्याय ४ थो

જાલિમસિંહની કૃષિ પ્રણાલી–કૃષિકાર્યનો વિસ્તાર–કૃષિની ઉન્નતિ–કોટાનાં કૃષિક્ષેત્રો–ઉત્પન્ન થતાં ધાન્યનું પરિમાણ–મૂલ્ય–સુકાળ અને દુષ્કાળ–તે સમયમાં થયેલું ધાન્યનું મૂલ્ય–જાલિમસિંહે એક વર્ષમાં એક કરોડ રૂપિયાનું વેચેલું ધાન્ય–નિકાસ થતાં ધાન્યપર સ્થાપન થયેલો કર–કરસંગ્રાહકોના અત્યાચાર અને ઉપદ્રવ–કોટા રાજ્યની એકંદર આમદાની–જાલિમસિંહનો અફીણનો ઈજારો–વિધવા વિવાહપર નાખેલો કર–સંન્યાસીઓની ઉપર નાખેલો કર–ઝાડપર નાખેલો કર–જાલિમસિંહ અને કવિ–જાલિમસિંહના સમયમાં કોટારાજ્યની થયેલી અવસ્થા.

લિમસિંહની આભ્યંતરિક શાસનપ્રણાલી અને તેમના કૃષિના ઇજારાનું વર્ણન આ અધ્યાયમા આવશે કૃષિના ઇજારાથી જાલિમસિંહને ઘણી પ્રસિદ્ધિ મળી છે કોટારાજ્યની કૃષિની અવસ્થા જાલિમસિંહે એવી પરિવાર્તત કરી દીધી હતી કે કોઇપણ પ્રવાસીને ત્યાના હરિયાળા ક્ષેત્રો જોઇને આનંદ ઉપજ્યાવિના રહે નહિ; પરંતુ કોટાની કૃષિમા આવુ સુંદર પરિવર્તન શાથી થયુ અને આ સર્વ ફળદ્રૂપ જમીનનો ઉપભોક્તા કોણ હતો એ જ્યારે તેના જાણવામા આવે ત્યારે તેનો મનોભાવ બદલાઇ ગયાવિના રહે નહિ સૌથી પહેલા જાલિમસિંહે મેવાડનુ કલ્યાણ સાધ્યુ અને તે દેશમા પોતાની પ્રબલતાનો વિસ્તાર કરી કોટાના સર્વસ્વનો નાશ કર્યો તેમણે કોટાના કૃષિકારોપર અત્યાચાર કરી તથા સખ્ત કર નાખી તેમનુ રુધિર ચૂસી લીધુ, તેથી તેઓ પોતાનાં ક્ષેત્રો તથા જન્મભૂમિ છોડી અન્ય રાજ્યોમા નાસી ગયા આ રીતે પ્રજાનુ લય કર અમગલ કરી જાલિમસિંહે એ વિષયમા રાજભંડાર ખાલી રહેવાની સભાવના ઉપસ્થિત કરી, પરંતુ તેમને પોતાની યથાર્થ સ્થિતિ સમજાઇ કે તરતજ તેમણે ખેડુતોની પાસેથી ખૂચવી લીધેલા કૃષિના સાધનોદ્વારા સ્વય ખેતી કરવા માડી આથી અગાઉ કદિપણ દૃષ્ટિગોચર નહિ થયેલી એવી કોટારાજ્યની કૃષિની ઉન્નતિ થઇ જાલિમસિંહે માત્ર ખેડાણ જમીનમાજ નહિ, પરંતુ ઘોર જગલમા પણ કૃષિ કરવા માડી જે પથ્થર વાળી જમીનમા હળ ચાલી શકતા નહોતા, તે ભૂમિમા તેમણે ચાચવા અને કોદાળીવતી કૃષિ કરાવવા માડી આથી થોડા સમયમા સમસ્ત કોટારાજ્યમા પુષ્કળ ધાન્ય ઉત્પન્ન થવા લાગ્યુ

સંવત ૧૮૪૦ (ઈ० સ० ૧૭૮૪ મા) જાલિમસિંહની પાસે પોતાના ત્રણસે વા ચારસે હળો હતા, પરંતુ પાછળથી તેની સખ્યા આઠસેં થઇ હતી જાલિમસિંહે જે સમયે મહેસુલની પ્રચલિત રીતિ રદ કરી અને ધાન્યને બદલે નગદ રૂપિયા લેવાની રીતિ પ્રચલિત કરી, તે સમયે તેમની પાસે હળની સખ્યા એક હજાર હતી, અને ઇ०સ० ૧૮૨૧ મા જાલિમસિંહના પોતાના ચારહજાર હળો ફરતા હતા અને તેમની પાસે સોળ હજાર બળદો હતા આપરથી જાલિમસિંહે કૃષિનો વ્યવસાય કેટલો ઉન્નત કર્યો હતો, તે અમારા પાઠકો સમજી શકશે જાલિમસિંહના હળો અને બળદોસિવાય કોટાના અધીશ્વર અને તેમના નિકટના આપ્તોની પાસે એકંદર એકહજાર હળ અને ચારહજાર બળદો હતા

રાજરાણા જાલિમસિંહ વિસ્તૃત કૃષિકાર્યથીજ રાજસ્થાનમા અત્યત પ્રસિદ્ધિ પામ્યા હતા તેમણે

કૃષિમાંથી પુષ્કળ ધન ઉપાર્જન કર્યું હતું જે સમયે રાજસ્થાનના પ્રધાનપ્રધાન રાજ્યો મહારાષ્ટ્રીઓના અત્યાચાર અને ઉત્પીડનથી ઉન્નતિના ઉચ્ચ શિખરપરથી અવનતિના ઉંડા કૂપમાં પતિત થયા હતા, તે સમયે માત્ર જાલિમસિંહદ્વારા કોટારાજ્યનું રક્ષણ થવાની અવશ્યમેવ સંભાવના હતી પરંતુ જાલિમસિંહના સખ્ત શાસનથી જો કે કોટાના ધન્યધાન્યની રક્ષા સારીરીતે થઇ હતી તોપણ તેમના કઠોર વર્તનથી રાજ્યના સામંતો અને દીન કૃષિકારોસુદ્ધા ઉત્પીડિત થઇને તેમનાપર અત્યંત અપ્રસન્ન થઈ ગયા હતા અને તેમના શાસનનો વિનાશ કરવાને માટે સર્વ શ્રેણીના મનુષ્યોના હૃદયમાં આગ બળતી હતી જાલિમસિંહે વીરવિક્રમી હાડાસામંતોની ભૂમિ હસ્તગત કરી લીધી હતી અને કઠોર અત્યાચાર સહન નહિ થઈ શકવાથી કૃષિકારો પોતાના ક્ષેત્રોનો ત્યાગ કરીને ચાલ્યા ગયા હતા જે ક્ષેત્રોપર અનાદિથી ખેડુતોનો અખંડ અધિકાર હતો, તે ક્ષેત્રો હવે જાલિમસિંહના તાબામાં આવ્યા ખેડુતો ભારે કર આપવાને અસમર્થ હતા તેથી જાલિમસિંહે સ્વેચ્છાચારી વર્તનથી તેમના ક્ષેત્રો પર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો

જે ક્ષેત્રો અતિ ફળરૂપ જણાતા તેને જાલિમસિંહ છળ બલ અને ચતુરાઈથી તેના સ્વામીનો અખંડ અધિકાર લુપ્ત કરીને પોતાના તાબામાં લઈ લેતા જો કે એક તરફ કોટાના કૃષિકાર્યની ઉન્નતિ પ્રશંસનીય હતી પરંતુ જ્યારે આપણે વિચાર કરીએ છીએ કે દીન કૃષિકારોના સર્વસ્વનો નાશ કરીને અને તેમના પૈતૃક અખંડ અધિકારનો લોપ કરીને જાલિમસિંહે તેમના ક્ષેત્રોપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો હતો તથા કૃષિકારોને ખરીદેલા ગુલામોના જેવા બનાવી દઇને તેમની પાસે તેઓ મજુરી કરાવતા હતા તે જોતા આપણને તે ઉન્નતિ મંગળકારક લાગતી નથી[1]

સમસ્ત રાજસ્થાનમાં પ્રબળ સ્વદેશાનુરાગ અને ભૂમિઉપર દૃઢ અનુરક્તિ પ્રચલિત છે આથી કોટાના કૃષિકારોએ વેચાયેલા ગુલામોની પેઠે પોતાનાજ ક્ષેત્રોમાં મજુરી કરવા માંડી પરંતુ તેમણે અન્યત્ર જઇ સુખોપભોગની ઇચ્છા કરી નહિ જાલિમસિંહના પ્રબલ અત્યાચાર અને ઉપદ્રવથી સમસ્ત પ્રજા દેશ છોડી ચાલી ગઇ હતી પરંતુ તે સમયે રાજસ્થાનમાં સર્વત્ર મહારાષ્ટ્રીઓના ભયંકર અત્યાચાર પ્રવર્તી રહ્યા હતા તેથી કોઇ પણ ઠેકાણે લોકોને સુખ મળ્યું નહિ આથી તેમણે સ્વદેશમાં પાછા આવી જાલિમસિંહના પ્રબળ અત્યાચાર સહન કરીને પણ ક્ષેત્રોમાં વેચાયેલા ગુલામોની પેઠે મજુરી કરવા માંડી

કોટાની ભૂમિ માળવાની ભૂમિ સમાન ફળદ્રૂપ અને કઠિન છે માત્ર એક હળથી આ જમીન ખેડી શકાતી નથી તેથી જાલિમસિંહ દક્ષિણદેશમાંની પ્રચલિતરીતિ અનુસાર બે હળનો સાથે ઉપયોગ કરતા હતા તેમના બળદઆદિ પશુઓ પ્રથમ પંક્તિના હતા અને તેઓ જેમ હળ ચલાવવામાં ઉપયોગી હતા તેમ તોપ ખેંચવામાં પણ ઉપયોગી હતા તેઓ નિકટના સ્થાનમાં ભરાતા મેળાઓમાંથી આ પશુઓ ખરીદતા હતા વિશેષત તેમના પ્રિયસ્થાન ઝાલરાપાટનમાં જે વાર્ષિક મેળો ભરાતો હતો તેમાંથી તેઓ અધિક પશુઓ ખરીદતા હતા મારવાડ અને ઇતર રેતાળ દેશોમાં ઉત્પન્ન થતા શ્રેષ્ઠ બળદો તેમણે ખરીદ્યા હતા પરંતુ તેઓ રેતાળપ્રદેશને માટે ઉપયુક્ત હોઈ કોટાની ભૂમિને માટે અનુપયુક્ત હોવાથી તેમણે તેમને કાઢી નાખ્યા હતા

પ્રતિવર્ષે બેવાર કૃષિકાર્ય થતું હતું એક હળદ્વારા સો વીઘા જમીન ખેડાતી હતી આથી ૪૦૦૦ હળોથી એકવાર ૪૦૦૦૦૦ વીઘા જમીન ખેડાતી હતી અને પ્રતિવર્ષે બેવાર ભૂમિ ખેડાતી હોવાથી ખેડાણભૂમિનો એકંદર આંકડો ૮૦૦૦૦૦ વીઘાનો થતો હતો ૮૦૦૦૦૦ વીઘા એ પ્રાય અંગ્રેજી એકર ૩૦૦૦૦૦ ની બરાબર છે જે જમીનમાં દર વીઘે દશમણ સુધી ઘઉં અને પાંચથી સાતમણ સુધી

[1] બૂંદીરાજ્યમાં કૃષિકારોનો પોતાની જમીનપરનો હક્ક અખંડિત હતો. રાજા અથવા ઇતર કોઈ પણ માણસ કૃષિકારોનો તે હક્ક રદ કરી શકતા નહોતા કૃષિકારો પોતપોતાની ઇચ્છાનુસાર પોતાની જમીન ગીરવી રાખી શકતા વા વેચી શકતા હતા એમ કહેવાય છે કે પૂર્વે બૂંદીના એક અધીશ્વરે જમીનપરનો પોતાનો સર્વ હક્ક વેચી દઈ માત્ર કર ગ્રહણ કરવાનો હક્ક રાખ્યો હતો તેથી કૃષિકારોના જમીનપરના અખંડિત હક્કની ઉત્પત્તિ થઈ પૂર્વે જો બૂંદીનો કોઈ કૃષિકાર નિયત કર આપવાને અસમર્થ થતો તો રાજા તેની ભૂમિ ખાલસા કરી શકતો નહોતો એવે વખતે કૃષિકાર તે ભૂમિ અન્યને આપી દેતો જો કોઈ કૃષિકારને કોઈ અપરાધથી દેશનિકાલ કરવામાં આવતો તોપણ તેનો પોતાની ભૂમિપરનો અધિકાર વિનષ્ટ થતો નહોતો બીજા કૃષિકારને તે આપી શકતો

બાજરો ઉત્પન્ન ન થાય તે જમનની માટી સારી ગણાતી નથી આપણે દરવીઘે કમમા કમ ચાર મણ ઘઉંનો હિસાબ ગણીએ તોપણ ૩૨૦૦૦૦૦ મણ ઘઉં થાય, અને જે વર્ષે અધિક ધાન્ય ઉત્પન્ન થાય તે વર્ષે એક માણી[1] ઘઉંનુ મૂલ્ય બાર રૂપિયા હોય છે કોઇ કોઇ વર્ષે ૧૮ રૂપિયે માણી વેચાય છે આપણે ૧૨ રૂપિયે માણીનો હિસાબ ગણીએ તોપણ પ્રતિવર્ષે ધાન્યની ઉપજ ૩૮ લાખ રૂપિયા થાય છે

જાલિમસિંહને કૃષિકાર્યમા નીચે પ્રમાણે ખર્ચ થતો હતો —

પશુઓનો આહાર, નોકરોનો પગાર અને ક્ષેત્ર	રૂપિયા
તથા હળ આદિને સુધારવાનો ખર્ચ	૪૦૦૦૦૦
બી ખરીદવાનો ખર્ચ	૬૦૦૦૦૦
પશુઓ નિરુપયુક્ત થતા અન્ય પશુઓની ખરીદી કરવાનો ખર્ચ	૮૦૦૦૦
પ્રકીર્ણ ખર્ચ	૨૦૦૦૦
	કુલ રૂ ૧૧૦૦૦૦૦

ઉપરોક્ત સૂચિપત્રથી પ્રતીત થશે કે જાલિમસિંહને કૃષિમાથી જેટલી ઉપજ થતી હતી તેના એક તૃતીયાંશ ભાગનો પણ ખર્ચ થતો નહોતો

કોટામા ખાડામા અનાજ ભરવામા આવે છે મુખ્યત ઉંચી અને સુકી ભૂમિમા ખાડા બનાવવામા આવે છે ખાડામા એક પ્રકારની વનસ્પતિ બાળવામા આવે છે અને તેની ઉપર ભુસુ પાથરવામા આવે છે પછી તેપર ધાન્ય નાખી ધાન્યના મથાળાપર પુન ભુસુ પાથરવામા આવે છે અને ત્યાર-પછી ખાડો બધ કરી દેવામા આવે છે છાણ અને માટીના ઢાકણથી ખાડો એવી મજબૂતરીતે બંધ કરી દેવામા આવે છે કે સખ્ત વર્ષાદથી પણ તેમાનુ ધાન્ય જરા બગડતુ નથી કેટલાક વર્ષો-સુધી તેમા ધાન્ય રાખ્યા છતાપણ તે બગડતુ નથી જાલિમસિંહ આ પ્રકારે અનેક સ્થાનોમા ૫૦ લાખ મણ સુધી ધાન્યનો સગ્રહ રાખતા હતા જે વર્ષે અન્ન ઝાઝુ પાકતુ નહિ તે વર્ષે ખાડાઓમાથી આવશ્યકતાનુસાર ધાન્ય બહાર કાઢવામા આવતુ એક સમયે એક માણી ધાન્ય ૪૦ રૂપિયે વેચાતુ હતુ અને દુર્ભિક્ષના સમયમા તેના રૂ ૬૦) ઉપજતા હતા તે સમયે આ ખાડાઓ સુવર્ણની ખાણ સમાન ગણાતા હતા જાલિમસિંહ પ્રતિવર્ષે પ્રાય ૬૦ લાખ મણ ધાન્ય વેચતા હતા સવત ૧૮૬૦ (ઈ૦ સ૦ ૧૮૦૪)મા જ્યારે હોલ્કર ભરતપુરરાજ્યમા આવ્યો અને લૂટારામહારાષ્ટ્રીઓ રાજસ્થાનના પ્રત્યેક ભાગમા પ્રસરી ગયા અને જ્યારે સમર તથા દુર્ભિક્ષે એકસાથે મળીને રાજસ્થાનનો વિધ્વસ કરી નાખ્યો તે સમયે માત્ર કોટારાજ્યમા ઉત્પન્ન થયેલા ધાન્યથીજ સમસ્ત રાજસ્થાનના લોકોએ તથા ઉક્ત મહારાષ્ટ્રીયલૂટારાઓએ નિર્વાહ કર્યો હતો તે સમયે ધાન્યનુ મૂલ્ય પ્રતિમાણીના રૂ ૫૫) હતા તે વેળા જાલિમસિંહે પોતાનુ ધાન્ય વેચી એક કરોડ રૂપિયા પેદા કર્યા હતા

રાજરાણા જાલિમસિંહે કોટાની પ્રજાપર કરનો ભારે બોજો નાખ્યો હતો કોટારાજ્યની માત્ર કરની ઉપજ ૨૫ લાખ રૂપિયાની થતી હતી જાલિમસિંહ સ્વીકારે છે કે કૃષિકારોની ભૂમિમાથી આટલી ઉપજ થાય છે તેમની પોતાની ભૂમિનો તે આમા સમાવેશ કરતા નથી

સવત ૧૮૬૫ મા જાલિમસિંહે કોટારાજ્યમાથી નિકાસ થતા ધાન્યપર એક નવીન કર નાખ્યો તેમણે નિકાસ થતા પ્રત્યેક માણી ધાન્યપર દોઢ રૂપિયો લેવા માડ્યો જો કે આ કર ખેડુતોની પાસેથી લેવામા આવતો હતો, તોપણ પરોક્ષરીતે તે ખરીદનારોની ઉપર પણ જઈ પડ્યો હતો આ કરના સગ્રાહકોના અધ્યક્ષે આ કર પ્રચલિત થવાથી પરમ સતુષ્ટ થઇ જાલિમસિંહને એવી સલાહ આપી કે ખેડુત અને ખરીદનાર એ ઉભયની ઉપર એ કર નાખવો આવશ્યક છે આથી જાલિમસિંહે શીઘ્ર તે પ્રમાણે કર્યું આથી એકદમ દશલાખ રૂપિયાની પ્રાપ્તિ થઈ આ નવીન કર પ્રચલિત થવાથી એકજ અનાજપર ચાર પાચવાર કર લેવાતો હતો, ત્યારપછી તે ખરીદનારને ઘેર પહોચતુ હતુ જો કે કોટા રાજ્યમા પુષ્કળ ધાન્ય ઉત્પન્ન થતુ હતુ, પરતુ કરનો બોજો ભારે હોવાથી પ્રજા મહાકષ્ટથી પોતાનો સમય વ્યતીત કરતી હતી કોટારાજ્યમા સામતો, તેમના તાબાના મનુષ્યો વા કૃષિકારો કોઇ પણ

1 રાજપૂતાનામા ૪૩ શેરનો એક મણ, ૧૨ મણની એક માણી અને ૧૦૦ માણીનો એક મનાસા થાય છે.

કરમાથી મુક્ત નહોતા લોકોની ઉપર સ્વેચ્છાચારપૂર્વક કર નાખવામા આવ્યો અને તેની વિરુદ્ધ કોઇપણ કંઇ કરી શકતુ નહોતુ જે સમયે બ્રિટિશસરકારની સાથે કોટારાજ્યને મૈત્રીસબંધ જોડવાની સૂચના કરવામા આવી તે સમયે કોટાની પ્રજાપર કરનો બોજો અતિ ભારે હતો કર સગ્રાહકો લોકોપર એટલો અત્યાચાર કરતા હતા કે જાલિમસિંહ કોઇપણ સમયે કહે કે, "એક લાખ રૂપિયા જોઇએ તો તેઓ તત્કાળ તેટલી રકમ સગ્રહિત કરી આપતા જાલિમસિંહની આજ્ઞા મળતા તરત તેઓ શુ મિત્ર કે શુ શત્રુ, શુ રાજકર્મચારી કે શુ વ્યાપારી, શુ શાહુકાર કે શુ કૃષિકાર સર્વની ઉપર કર આપવાને માટે આજ્ઞાપત્રિકા મોકલતા આ આજ્ઞાપત્રિકાની સામે કોઇ વાધો ઉઠાવતો તો તે વાધો ગ્રાહ્ય થતો નહિ, એટલુજ નહિ પરતુ વાધો ઉઠાવનારનું મહા અનિષ્ટ થતુ કોઇપણ કર ભરવામાથી મુક્ત થઇ શકતો નહોતો જાલિમસિંહના જૂના મિત્ર પડિત બેલાલને એક વખત કરના પચ્ચીસહજાર રૂપિયા ભરવા પડ્યા હતા રાજ્યના એક વિશ્વાસુ સામતના તબાના એક માણસને પાચહજાર રૂપિયા આપવા પડ્યા હતા વૈદેશિક મત્રીને પણ પાચ હજાર રૂપિયા આપવા પડ્યા હતા અને નગરના વ્યાપારીઓપૈકી પ્રત્યેકે ચાર તથા પાચથી દશહજાર રૂપિયાસુધીનો કર ભર્યો હતો આ પ્રબલ અત્યાચારથી સર્વ માણસો જાલિમસિંહની ઉપર એવા અપ્રસન્ન થઇ ગયા હતા કે જાલિમસિંહનુ શાસન લુપ્ત થવાની અણીપર આવી પહોચ્યું હતુ સાધારણ પ્રજાએ પોતાનો અસતોષ પ્રકાશિત કર્યો કે તરતજ કોટાના મહારાવ અત્યત અસતુષ્ટ થઈ જાલિમસિંહના પજામાથી મુક્ત થવાને પરમ વ્યાકુલ બની ગયા

જે સમયે બ્રિટિશસરકારની સાથે રાજસ્થાનના રાજ્યોને સધિ થઈ તે સમયે શાસક અને શાસિત સર્વ એક ભૂમિકાપર આવી પડ્યા, કારણ કે બ્રિટિશકાયદો સર્વને સમાનદૃષ્ટિથી જુએ છે આ સમયે બુદ્ધિમાન જાલિમસિંહ સારીરીતે સમજી ગયા કે હવે આપણાથી પ્રજાઉપર અત્યાચાર થઇ શકનાર નથી અને હવે પ્રજાની સ્થિતિ સુધારવી એ આપણું આવશ્યક કર્તવ્ય છે જો આપણે એમ નહિ કરીએ તો બ્રિટિશસરકાર આપણાપર અપ્રસન્ન થશે આવો વિચાર કરી તેમણે અનાજપરનો ભારે કર ઘટાડી નાખ્યો અને કૃષિકાર તથા ખરીદનારાઓની પાસેથી ઉચિત કર લેવાની વ્યવસ્થા કરી, પરતુ તે છતા પણ તે કરમાથી પાચલાખ રૂપિયાની ઉપજ થતી રહી

જાલિમસિંહ પોતાની ભૂમિમાથી પદરલાખ રૂપિયાની આવક કરતા હતા આ ઉપરાત, તેમના પોતાના કુટુબના માણસો અને રાજકુટુબના માણસોની ભૂમિમાથી પાચ લાખ રૂપિયાની ઉપજ થતી હતી અને આ પાચલાખ રૂપિયાની આવકથી તેમનો ખર્ચ નભતો હતો

ઇગ્લાડના પુષ્કળ સાધનસપન્ન અને બહોળો અનુભવ ધરાવનારા કૃષિકારો જાલિમસિંહવિષે શુ ધારશે ? જાલિમસિંહ કે જેમણે ચાળીસ વર્ષપર્યંત કૃષિકાર્યની બારીક વિગતપર લક્ષ્ય આપી તેની ઉન્નતિ કરી હતી, તેમને તેઓ ખરેખર એક અદ્ભુત મનુષ્ય જાણશે જે જાલિમસિંહ એંશી વર્ષની ઉમરે પહોચ્યા છતા અને અધ તથા દુર્બલ થયા છતા કૃષિકાર્યપર સપૂર્ણ ખતથી લક્ષ્ય આપતા હતા, તે જાલિમસિંહની માનસિક શક્તિવિષે તેઓ શુ ધારશે ? જેમના મસ્તિષ્કમા પ્રત્યેક પ્રદેશના પ્રત્યેક ક્ષેત્ર અને વિશાળ ખાડાઓની વિગત અકિત રહેતી હતી, જેઓ કોઇપણ વિષયમા ભૂલ કરતા નહોતા, વૃદ્ધાવસ્થા અને અધતાને પ્રાપ્ત થયા છતા પણ જેઓ કયા ક્ષેત્રમા કયુ ધાન્ય ઉત્તમ પ્રકારે પાકશે તેનો નિશ્ચય કરી શકતા હતા તેમના બુદ્ધિબળ અને સ્મરણશક્તિવિષે ઇગ્લાડના કૃષિકારો શુ મત પ્રદર્શિત કરશે ?

માત્ર કૃષિકાર્યમાજ કાંઈ જાલિમસિંહનો સમસ્ત સમય વ્યતીત થતો નહોતો તે તો માત્ર તેમના અનેક કાર્યોમાનુ એક કાર્ય હતુ તેમણે જે પ્રકારે રાજ્યશાસન કર્યું હતું તેમા પ્રબલ શક્તિ અને વિશેષ સાવધાનતાની આવશ્યકતા હતી વીસહજાર સૈનિકો એકત્રિત કરવા, તેમનુ પાલન કરવુ તેમને શિક્ષા આપવી, કિલ્લાનુ રક્ષણ કરવુ, શસ્ત્રાસ્ત્રાદિનો સગ્રહ કરવો, સમરવિભાગના પ્રત્યેક કાર્યપર દૃષ્ટિ રાખવી, ગુપ્તચરોદ્વારા અગત્યની ગુપ્ત બાતમી મેળવવી, રાજ્યના પ્રત્યેક જીલ્લાના અધિકારીઓની પાસેથી આવેલી ખબર સાભળવી, તેમને યોગ્ય આજ્ઞા આપવી, આ સર્વ કાર્યોમા અન્ય કોઇ શાસનકર્તાની સમસ્ત શક્તિ ખર્ચાઇ જાત, પરતુ જાલિમસિંહ આ સર્વ દિન અને

શ્રમસાધ્ય કાર્યો કરવા ઉપરાત વાણિજ્યકાર્ય પણ કરતા હતા, શિલ્પીઓને પણ ઉત્તેજન આપતા હતા, વિદેશી વૈશ્યોને પણ ઉત્તેજન આપતા હતા અને બગિચાની ખેતી પણ કરતા હતા ત્યારે આવા મનુષ્યની સાથે કોની તુલના કરી શકાય એમ છે ? સાહિત્ય, ન્યાય, દર્શન અને ઇતિહાસની વાતો સાભળવાને પણ તેઓ વખત ફાજલ પાડી શકતા હતા તેમણે અનાજનો જે ઇજારો કરી લીધો હતો, તેથી પોતાના રાજ્યના અનાજના ભાવપરજ અસર થતી નહોતી, પરંતુ આસપાસના રાજ્યોના અનાજના ભાવપર પણ તેની અસર થતી હતી. બ્રિટિશસરકારે જે સમયે સમસ્ત માલવાદેશમા ઉત્પન્ન થતા અફીણનો ઇજારો રાખ્યો હતો, તે સમયે જાલિમસિહ પણ અફીણના ક્રયવિક્રયકાર્યમા લિપ્ત થયા હતા અને તેઓ પોતાની ઇચ્છાનુસાર તેના ભાવમા ઘટાડોવધારો કરતા હતા. તેમણે કોટારાજ્યના અનેક સ્થાનોમા બાગ બનાવ્યા હતા અને તેમા ઉત્પન્ન થતા અનેક પ્રકારના ફળફૂલ કોટારાજ્યની અનેક બજારોમા વેચાતા હતા તેમના જંગલોમાથી આવતા બળતણથી પ્રજા પોતાની રસોઈ કરતી હતી

જાલિમસિહે પ્રજાપર એટલા બધા કર નાખ્યા હતા કે કોઇપણ માણસ તેમાથી મુક્ત નહોતુ જે વિધવા પુનર્લગ્ન કરતી હતી, તેને પણ કર આપવો પડતો હતો અને ભિક્ષાવૃત્તિથી જીવન વ્યતીત કરનાર સન્યાસીને પણ કર આપવો પડતો હતો ગિરિકદરામા અથવા જે સ્થાનમા સન્યાસીઓ વાસ કરતા હતા, તે સ્થાનમા જાલિમસિહના માણસો જઇને તેમને પૂછતા હતા કે—"ભિક્ષાવૃત્તિથી તમારે કેટલી ઉપજ થઈ છે ?" આ પ્રકારની પૃચ્છપરછ કરી તેમની યથાર્થ ઉપજનો પત્તો મેળવી તેઓ તેમની પાસેથી કર લેતા હતા સન્યાસીઓની ઉપર એક વર્ષપર્યન્ત કર રહ્યો હતો, પરતુ અતે જાલિમસિહે પોતાના મિત્રોની ભલામણથી તે કર રદ કર્યો હતો જાલિમસિહને "ઝાડુબરાર" અર્થાત્ ઝાડુવેરો નાખતા પણ સકોચ થયો નહોતો કોટાના ભાટોએ જાલિમસિહવિષે અનેક વ્યગવ્યજક કાવ્યો બનાવ્યા હતા જાલિમસિહના પુત્ર માધોસિહે અતે ઝાડુવેરો રદ કર્યો હતો

રાજસ્થાનના સમસ્ત રાજાઓ, સમસ્ત સામતો અને પ્રત્યેક શ્રેણીના મનુષ્યો ભાટ, ચારણ અને કવિઓને સન્માન આપે છે અને વિવાહ, શ્રાદ્ધાદિક પ્રસગે તેમને યથાશક્તિ દાન આપે છે તેઓ આથી દાતાઓવિષે અનેક મનોરમ કાવ્યો રચે છે અને આ કાવ્યો પેઢી દર પેઢી રાજસ્થાનના અનેક સ્થાનોમા ગવાય છે, પરતુ જાલિમસિહ ભાટચારણોના પ્રેમપાત્ર નહોતા કવિઓએ જાલિમસિહની કીર્તિના ગાન ગાયા નથી એક દિવસ એક પ્રસિદ્ધ કવિએ જાલિમસિંહની સમક્ષ એક પ્રશસાત્મક ગીત ગાયુ, પરતુ જાલિમસિંહ તેથી સતુષ્ટ થયા નહિ અને તેમણે તેને જણાવ્યુ કે—"કવિઓ કેવલ મિથ્યા વર્ણન કરે છે જો તેઓ સત્ય વર્ણન કરતા હોય તો હુ આનદપૂર્વક તે સાભળુ " કવિએ જાલિમસિંહના આ શબ્દો સાભળી તત્ક્ષણ ઉત્તર આપ્યો કે—"બજારમા સત્યની કિંમત ઘણી થોડી છે, તે છતા પણ હુ સત્ય કવિતા કરી જાણુ છુ સાભળો" એમ કહી તેણે જાલિમસિંહના ચરિત્રની સત્ય કવિતા જોડીને તેમને ગાઈ સભળાવી આ કવિતામા તેમની પુષ્કળ નિંદા ભરેલી હતી આથી જાલિમસિંહે મહાક્રોધિત થઈ સમસ્ત ભાટોની ભૂમિ ખાલસા કરી અને તેમને ત્યારપછી કદિપણ પોતાની સમક્ષ આવવા દીધા નહિ

રાજસ્થાનના રાજાઓ અને શાસનકર્તાઓ બ્રાહ્મણો તથા ભાટોપ્રત્યે અધિક દયા પ્રદર્શિત કરે છે અને જો તેઓ કાઈ અપરાધ કરે તો તેમને ઘણી થોડી શિક્ષા કરે છે જો કે જાલિમસિહ સ્વય હિન્દુધર્મની વિધિઓ અને ક્રિયાઓને માન આપીને ચાલતા હતા, પરંતુ તેઓ કદિ પણ શાસનકાર્યમા બ્રાહ્મણો અને ભાટોપ્રત્યે વિશેષ દયા પ્રદર્શિત કરતા નહોતા બ્રાહ્મણ અથવા ભાટ રાજાની વિરુદ્ધ કાઇ અપરાધ કરે તો તેઓ કદિ પણ યોગ્ય શિક્ષામાથી મુક્ત થઇ શકતા નહોતા અને જો તેઓ વાણિજ્ય કરતા તો તેઓનો કોઇપણ પ્રકારનો કર માફ કરવામા આવતો નહોતો

કોટારાજ્યની આભ્યતરીક શાસનવ્યવસ્થા જાલિમસિહના ગુણો સારી રીતે પ્રદર્શિત કરતી હતી. જે સમયે જાલિમસિંહને કોટાના શાસનનો ભાર પ્રાપ્ત થયો તે સમયે તે રાજ્યની પૂર્વસીમા કેલવાડાપર્યંત હતી; પરતુ જાલિમસિંહે તેને પહાડી ખીણસુધી વધારી દીધી અને જે દુર્ગ તે સીમાતનુ રક્ષણ કરે છે તે તેમણે મહારાણીઓની પાસેથી લઈ લીધો. તેમને જ્યારે રાજ્યભાર પ્રાપ્ત

થયો, ત્યારે રાજ્યભંડાર ખાલી હતો અને રાજ્યપર ૩૨ લાખ રૂપિયાનું દેવું હતું. વળી વિદેશી આક્રમણકારીઓના પંજામાથી દેશનું રક્ષણ કરવાને માટે કેટલાક જીર્ણ કિલ્લા અને કેટલાક સામંતોના તાબાના બેકાબુ સૈનિકો હતા. આથી જાલિમસિંહે પુષ્કળ રૂપિયા ખર્ચી કિલ્લાઓનો જીર્ણોદ્ધાર કર્યો અને તેમાં કેટલીક તોપો મૂકી દીધી. તેમણે ચારહજાર અશ્વારોહીઓને બદલે વીસહજાર સૈનિકોની સેના બનાવી અને તેને ઉત્તમ શિક્ષણ આપ્યું. તેમણે ૧૦૦ તોપો સંગ્રહિત કરી. આ સિવાય સામંતોના તાબામા પુષ્કળ સેના હતી.

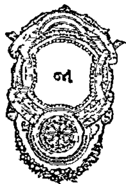
કોટામા ધાન્ય પુષ્કળ ઉત્પન્ન થાય છે અને જાલિમસિંહની પાસે સારો પગાર મેળવતી મજબૂત સેના છે; તોપણ તે કાંઈ દેશની ઉન્નતિનું ચિન્હ નથી, તેમજ તેથી કાંઇ તેનું રક્ષણ થનાર નથી. કારણ-કે ખરા હક્કદારના હક્ક ડૂબ્યા છે અને જ્યાંસુધી તેમને પોતાના હક્ક મળશે નહિ ત્યાંસુધી કોટારાજ્યનો ઉત્તમ રાજ્યપ્રબંધ નિરુપયોગી છે, કારણ કે તેનો પાયો કાચો છે અને તેથી ભવિષ્યમા મહાવિપત્તિની આશંકા રહે છે.

अध्याय ५ मो

જાલિમસિંહની રાજનૈતિક પ્રણાલી-તેમની વૈદેશિક રાજનીતિ-રાજસ્થાનમાં તેમની પ્રબલતા-અંગ્રેજસરકારની સાથે તેમનો પ્રથમ સંબંધ-મૉન્સનનું નાસી જવું-કોયલાના સામંતે પ્રદર્શિત કરેલી મહાન વીરતા-તેણે કરેલો પ્રાણત્યાગ-જાલિમસિંહે અંગ્રેજસરકારને આપેલી સહાય-હોલ્કરનો ક્રોધ-હોલ્કરનું કોટામાં થયેલું આગમન-તેણે રાજવાનોપર આક્રમણ કરવાનો કરેલો ઉદ્યોગ-જાલિમસિંહની સાથે હોલ્કરની મુલાકાત થવી-ઉભયની સંધિ થવી-જાલિમસિંહનું વિદેશીરાજાઓની સભામાં દૂત તરીકે નિયુક્ત કરવું-અમીરખાં અને પિંઢારા નેતાઓપ્રત્યે જાલિમસિંહનો સદ્ભાવ-જાલિમસિંહની ગુપ્ત રાજનીતિ-મહારાવ રાજા ઉમેદસિંહનું ચરિત્ર-મહારાવપ્રત્યે જાલિમસિંહનું આચરણ-પઠાણ દલેલખાં-ઝાલરાપાટન નગરની થયેલી સ્થાપના-મહેરાબખ.

લિમસિંહ પરમ ચતુર અને મહારાજનીતિજ્ઞ હતા જો જાલિમસિંહ ઇંગ્લાંડમા જન્મ પામ્યા હોત તો તેઓ પોતાના રાજદ્વારી કાર્યોથી અક્ષય કીર્તિ પ્રાપ્ત કરત તેમની રાજનીતિ બે ભાગમા વિભક્ત થઇ શકે-આભ્યંતરિક અને વૈદેશિક

જાલિમસિંહની શાસનપ્રણાલી મુખ્યત્વે કરીને ભેદનીતિપર સ્થિર હતી તેઓ પોતાના દરબારીઓ વા રાજકર્મચારીઓને એકબીજા સાથે મળીને શક્તિસંપન્ન થવાનો અવસર આપતા નહોતા આ પ્રકારે જાલિમસિંહ પ્રત્યેક કર્મચારી અને દરબારીપર પોતાનુ પ્રભુત્વ સ્થાયી રાખતા હતા

કોટારાજ્ય ભારતવર્ષના હૃદયમા આવેલુ છે કેટલાક વર્ષોથી કોટાની ચોતરફના રાજ્યોમા અત્યાચાર, ઉત્પીડન, વિદ્રોહ, રાજશક્તિનો નાશ અને પ્રજાશક્તિનો હ્રાસ થઈ રહ્યો હતો અને તે સર્વ દેશોની પેઠે કોટાની ધનસંપત્તિથી આકર્ષિત થઇને મરાઠા તથા પિંઢારા વગેરે લૂટારાઓ એ દેશમા પણ લૂટફાટ કરવાનો ઉદ્યોગ કરતા હતા, પરંતુ જાલિમસિંહે એવી ઉત્તમરીતે રાજ્યશાસન ચલાવ્યુ કે તેમણે અર્ધશતાબ્દીપર્યંત સર્વના હૃદયમા ભય ઉત્પન્ન કરનાર મરાઠાઓનુ કાંઈપણ ચાલવા દીધુ નહિ કોટારાજ્યમા અર્ધશતાબ્દીપર્યંત કોઇપણ ચોર કિંવા લૂટારો પ્રવેશવાનુ સાહસ કરી શક્યો નહિ જો કે રાજપૂતાનાના સમસ્ત રાજ્યોમા દીર્ઘકાળથી રાજકીય વિપ્લવો, રાજકીય પરિવર્તન, સેનાનો વિનાશ, ક્રમશ શાસનશક્તિનો લોપ, દુર્ભિક્ષ, મોંઘવારી અને નૈતિક બલના નાશને લીધે ભયંકર પાયમાલી થઈ રહી હતી, પરંતુ માત્ર જાલિમસિંહે આ દીર્ઘકાળમા અર્થાત્ તેમની પચ્ચીસ વર્ષની વયથી પ્રાય નેવુ વર્ષની ઉમર સુધી જ્ઞાન, વીરતા, ઉદ્યમ અને ડહાપણના બળથી તેમના હાથમા સમર્પિત થયેલી રાજનૌકાને ઉક્ત ભયંકર વિપત્તિના સાગરમા કિંચિત્ પણ ડગમગવા દીધી નહોતી.

રાજસ્થાનમા એવો કોઇપણું રાજા નહોતો અને લૂટારાઓમા પણ કોઇ એવો નેતા નહોતો કે જેણે કોઇ પણ પ્રકારે જાલિમસિંહની સલાહ અને મત લઇને કાર્ય ન કર્યુ હોય પ્રત્યેક રાજાની સભામા તેમનો એક એક દૂત રહેતો હતો. જ્યાં તેમને પોતાનો સ્વાર્થ સાધવાની જરાપણ સંધિ મળતી ત્યા તેઓ કોઇ પણ પ્રકારે પોતાનો સ્વાર્થ સાધી લેતા. મનુષ્યજાતિની આવશ્યકતા, મિથ્યાભિમાન અને દુર્ગુણોનો તેઓ લાભ લઈ લેતા અને રાજસિંહાસનાધિપતિથી લઇને પિંઢારાઓના નેતા સુધીના સર્વ શક્તિસંપન્ન મનુષ્યોની સાથે તેમણે પિતા,કાકા વા ભ્રાતાનો (નામનો) સબંધ જોડયો હતો સારાશ, પોતાના રાજનૈતિક ઉદ્દેશો સાધ્ય કરવાને માટે તેમણે અનેક ઉપાયો કર્યા હતા

જો કે જાલિમસિંહ અત્યંત તામસી, ક્રોધી અને અહંકારી સ્વભાવના માણસ હતા; તોપણ તેઓ સમયપર નમ્રતાની પરાકાષ્ઠા પણ બતાવતા હતા. તેઓ જ્યા જોતા કે વિનીતભાવ દર્શાવ્યા વિના કાર્યસિદ્ધિ થનાર નથી તે સ્થાનપર તેઓ પોતાના પદ અને સામર્થ્યનુ અભિમાન મૂકી દઇને પરમ વિનીતભાવ પ્રદર્શિત કરતા કોઇ કોઇ સમયે પિંઢારાઓના નેતા જેવા સામાન્ય માણસની ઉપર પણ તેઓ અત્યંત વિનીતભાવથી પત્ર લખતા, અને જ્યા તેઓ જોતા કે અહીંઆ યુદ્ધ કર્યા વિના કાર્ય સિદ્ધ થનાર નથી ત્યા તેઓ પરમ સામર્થ્યવાન અને અત્યંત બહાદૂર રાજાની સાથે પણ રણક્ષેત્રમા ઉતરવાને સંકોચ કરતા નહિ જે સમયે રાજસ્થાનમા સર્વત્ર અશાતિ અને ઉપદ્રવો ફેલાઇ રહ્યા હતા, તે સમયે તેઓ કોટારાજ્યનું શાસન કરતા હતા. આથી તેમને વારવાર અન્યાન્ય રાજાઓની સાથે ચાતુર્ય વાપરી પોતાના રાજ્યની રક્ષા કરવી પડતી હતી ઈ૦ સ૦ ૧૮૦૬ કે ૧૮૦૭ મા જ્યારે જોધપુરની સાથે વિવાદ ઉપસ્થિત થયો, ત્યારે અન્ય ત્રણ રાજાઓએ તેમની સહાય માગી આ ત્રણે રાજાઓને સંતુષ્ટ કરવાના હતા અને તટસ્થ રહેવુ સર્વથા અશક્ય હતુ તેમણે ઉપરોક્ત ત્રણે રાજાઓના દરબારમા પોતાના પ્રતિનિધિ મોકલી આપ્યા અને ઉક્ત સર્વ રાજાઓના મધ્યસ્થતરિકે તેઓ ગણાયા; પરતુ તેમણે વાસ્તવમા એકપણ રાજાને સહાય આપી નહિ

જાલિમસિંહની વૈદેશિક રાજનીતિનુ સવિસ્તર વર્ણન કરવુ વૃથા અને નિરુપયુક્ત છે; માટે અમે ઈ૦ સ૦ ૧૮૦૩–૪મા તેમને બ્રિટિશસરકારની સાથે કેવા સંયોગોવચ્ચે સબંધ થયો તેનુજ માત્ર વર્ણન કરીશું હોલ્કરપર આક્રમણ કરવાને માટે જે સમયે મૉન્સનના આધિપત્યનીચે એક બ્રિટિશ-સેના મધ્યભારતવર્ષ તરફ ગઇ, તે સમયે જાલિમસિંહે તેને પોતાના રાજ્યમા આવેલી જોતાજ બ્રિટિશસેનાની અજિતતાપર વિશ્વાસ રાખીને તેને ખોરાક અને માણસોની સહાય આપવામા કિંચિત્ પણ વિલબ કર્યો નહિ; પરતુ જે સમયે દુર્ભાગ્યવશાત્ તે બ્રિટિશદલ સમરમા પરાસ્ત થઇને નાસી આવ્યુ તે સમયે બ્રિટિશસેનાપતિ મોન્સને જાલિમસિંહને કોટાના કિલ્લામા પોતાના સૈન્યને દાખલ કરવાની માગણી કરી, પણ જાલિમસિંહે તેમ કરવાની સ્પષ્ટ ના પાડી અને કહ્યુ કે —"મારા શાંતિમય જીવન ગાળનારા નાગરિકોની વચ્ચે તમે તમારૂ શાતિનો ભગ કરનારૂં અને છિન્નભિન્ન દલ લાવશો નહિ; કારણ કે તેથી અરાજકતા ઉત્પન્ન થશે તમે તમારી સેના મારા કોટની બહાર રાખો. હું તેને ખોરાક પૂરો પાડીશ અને મારી સમસ્ત સેનાને શત્રુઓના પંજામાથી તમારૂ રક્ષણ કરવાને મોકલીશ તેમજ જો તમારા શત્રુઓ આક્રમણ કરશે તો તે પણ હું સહન કરીશ " આવો પ્રત્યુત્તર તેમણે મોન્સનને આપ્યો. મોન્સને જાલિમસિંહની સલાહ પ્રમાણે કાર્ય કર્યું નહિ તે બૂદી અને જયપુરરાજ્યમા થઇને ચાલ્યો ગયો અને સમસ્ત સેનામાથી માત્ર તેજ એકલો બચીને સેનાપતિ લેકની પાસે પોતાના પરાજયના સમાચાર લઇ ગયો અપમાનિત, પરાજિત અને પલાયિત સેનાપતિ મોન્સને સ્વભાવત પોતાના ઉપરીને આ ઘોર કલકદાયક પરાજયના સમાચાર આપતી વખત પોતાનો અપરાધ ન્યૂન કરવાને માટે અન્ય મનુષ્યોને પણ પોતાના અપરાધમા ભાગીઆ બનાવ્યા મૉન્સને જાલિમસિંહના મસ્તકપર ઘોર કલક લગાડવાની ચેષ્ટા કરી તેણે કહ્યું કે—"જાલિમસિંહ શત્રુપક્ષની સાથે મળી ગયો છે અને તેથી તેણે અમે નાઠા ત્યારે અમને કાઇ પણ સહાય આપી નહિ." દુઃખની વાત છે કે દીર્ઘકાળપર્યંત બ્રિટિશરાજકર્મચારીઓએ મોન્સનના આ વચનો સત્ય માન્યા; પરંતુ જાલિમસિંહ સંપૂર્ણરીતે નિર્દોષ હતા. તેમણે મોન્સનના પ્રાણની રક્ષાને માટે ઘણોજ ઉદ્યોગ કર્યો હતો તેમનીજ આજ્ઞાથી કોયલાનો સામંત લખન મુકુંદરાના ઘાટ આગળ મહારાષ્ટ્રીયદલની ગતિ રોકવાને માટે ગયો હતો અને

પોતાની સેનાસહિત માર્યો ગયો હતો

જનરલ મૉન્સન સારી રીતે નાસી જઈ શકે એટલા માટે જે હાડાસેનાએ મહારાષ્ટ્રીયદલની સાથે યુદ્ધ કર્યું હતુ, તેમા કોયલાના સામત અને બીજા ઘણા હાડાલોકો માર્યા ગયા અને બક્ષી અર્થાત્ સેનાનાયક મહારાષ્ટ્રીઓદ્વારા કેદ પકડાયો જાલિમસિહની સેનાએ ઉક્ત પ્રકારે બ્રિટિશસરકારને સહાય કરી હતી મહારાષ્ટ્રીયનેતા હોલ્કરે દશલાખ રૂપિયાનો દસ્તાવેજ લખાવી લઈને બક્ષીને મુક્ત કર્યો અને તેને જણાવ્યુ કે "જો તમે શીઘ્ર દશલાખ રૂપિયા પહોચતા નહિ કરો તો તલવાર અને તોપથી સમસ્ત કોટાદેશનો વિધ્વસ કરી નાખીશ" બક્ષીએ જ્યારે જાલિમસિહની પાસે જઇ દશલાખ રૂપિયાના દસ્તાવેજની વાત કરી ત્યારે તેમણે તેને કહ્યુ કે—"તમે જે દશલાખ રૂપિયાનો દસ્તાવેજ લખી આપ્યો છે તે મને માન્ય નથી અને એ રકમ હુ આપનાર નથી' ત્યારપછી જાલિમસિહે ઉક્ત બક્ષીને હોલ્કરની પાસે પાછો મોકલી આપ્યો અને હોલ્કરને જણાવ્યુ કે, "તમને ફાવે તે રીતે તમે એની પાસેથી દશલાખ રૂપિયા વસુલ કરો"[1] હોલ્કરે તે વખત વૈર લેવાની ધમકી આપી અને જ્યારે તેને સધિ પ્રાપ્ત થઇ ત્યારે તેણે કોટા રાજ્યમા જઇ રાજધાનીની નિકટ પોતાની છાવણી નાખી

તેજસ્વી વીર જાલિમસિહ હોલ્કરને નિકટ આવેલો જોઈ કિચિત્ પણ ભયભીત થયા નહિ તેમણે કિલ્લાપર તોપો ગોઠવી સેનાને સજ્જ થવાની આજ્ઞા કરી જો તેમણે ગોળાની વૃષ્ટિ કરવા માડી હોત તો શહેરબહારની સપાટભૂમિમાનુ એકપણ ઘર બચ્યુ ન હોત અને જાલિમસિહની ગુપ્ત આજ્ઞાનુસાર પહાડી ભીલલોકો તેજ વખતે હોલ્કરની છાવણીપર આક્રમણ કરી તેના સમસ્ત દ્રવ્યનો અને તેના માણસોનો નાશ કરવાને ઉદ્યુક્ત થાત હોલ્કરે છાવણી નાખી ઉક્ત બક્ષીના હસ્તાક્ષરયુક્ત દસ્તાવેજ જાલિમસિહની પાસે મોકલી આપ્યો, પરતુ જાલિમસિહે તરત તે દસ્તાવેજની શરત પ્રમાણે દશલાખ રૂપિયા આપવાની સ્પષ્ટ ના પાડી હવે સમર અનિવાર્ય થઈ પડયુ તત્કાળ ઉભયપક્ષના મત્રીઓની મુલાકાતનો પ્રસ્તાવ ઉપસ્થિત કરવામા આવ્યો, પરતુ જાલિમસિહ મહારાષ્ટ્રીયનેતા હોલ્કરપર સર્વ પ્રકારે અવિશ્વાસ રાખતા હતા, તેથી તેમણે કહેવરાવી મોકલ્યુ કે મારી પોતાની ઇચ્છિત વ્યવસ્થાનુસારજ આપણી મુલાકાત થશે, અન્યથા નહિ જાલિમસિહની ઇચ્છિત વ્યવસ્થા વિચિત્ર હતી તેમણે કહ્યુ કે આપણે યુદ્ધ વા શાતિસબધે ચબલનદીના તટ ઉપરજવિચાર કરીશુ હોલ્કરે તેમની આ વ્યવસ્થા કબૂલ રાખી જાલિમસિહે બે નૌકાઓ સજ્જ કરી અને પ્રત્યેક નૌકામા વીસ વીસ સશસ્ત્ર માણસો રાખ્યા અને ત્યારપછી તેઓ એક નૌકામા બેસી ચંબલ નદીના મધ્ય ભાગમા જઇ પહોચ્યા હોલ્કર પણ શીઘ્ર પોતાના કેટલાક અગરક્ષકોની સાથે તે સ્થળે જઇ પહોચ્યો શીઘ્ર સુદર ગાલિચા બિછાવી દેવામા આવ્યા અને ત્યા ઉક્ત બે અદ્ભુત પુરુષો કે જે બન્ને મળી માત્ર એકજ આખ ધરાવતા હતા[2] તેમણે શાતિ સ્થાપન કરવાનો વિચાર કરવા માડયો અહી આ હોલ્કરે જાલિમસિહને 'કાકા' અને જાલિમસિહે હોલ્કરને 'ભત્રીજા'ની ઉપાધિ આપી, પરતુ ઉભયની પાસે માણસો એવી રીતે સજ્જ થઇને ઉભા હતા કે ગમે તે એક પક્ષ તરફથી કિચિત્ પણ વિશ્વાસઘાતનુ ચિહ્ન જણાય તો તત્કાળ તેઓ એકબીજાનો નાશ કરી નાખે એમા લગાર પણ શક નહોતો જાલિમસિહે હોલ્કરને ત્રણ લાખ રૂપિયા આપ્યા અને તે જેમ બને તેમ ત્વરાથી કોટાનો પરિત્યાગ કરીને ચાલ્યો ગયો બુદ્ધિમાન જાલિમસિહે આ પ્રકારે હોલ્કરને ત્રણલાખ રૂપિયા આપી તેના પજામાથી પોતાના રાજ્યની રક્ષા કરી

જાલિમસિહનો સમસ્ત સમય કોટાના શાસનકાર્યમા વ્યતીત થતો હતો તેથી તેમને આસપાસના રાજ્યોતરફ દૃષ્ટિ રાખવાનો અવસર મળતો નહોતો, એ અનુમાન સરલતાથી કરી શકાય એમ છે, પરતુ કોટારાજ્યનુ પ્રત્યક્ષ હિત સાધવાને માટે તેમણે કોટાની દક્ષિણ સીમાની સાથે લાગેલા

---

[1] એવુ અનુમાન કરવામા આવે છે કે ઉક્ત હતભાગી બક્ષીએ આ અપમાનથી અત્યત દુખિત થઈ વિષપાન કરી આત્મહત્યા કરી હતી

[2] કર્નલ ટૉડે જાલિમસિહને અધ અને હોલ્કરને કાણો સમજી ઉભય મળીને એકજ આખ ધરાવતા હતા એમ જણાવ્યુ છે

હિંદી અનુવાદક

હોલ્કર અને સિંધિઆના દેશોમાં કૃપિકાર્ય આરંભ્યુ હતું તેમણે હોલ્કરની પાસેથી પચમહાલ અને સિંધિઆની પાસેથી ડિગ પેરાવા વગેરે પ્રદેશો ઇજારે રાખ્યા હતા જે સમયે બ્રિટિશસરકારે હોલ્કર અને સિંધિઆ સાથેના યુદ્ધમા વિજય પ્રાપ્ત કર્યો તે સમયે તેણે ઉક્ત પ્રદેશો કોટારાજ્યને સમર્પણ કર્યા જાલિમસિંહે ઉક્ત ઉભય મહારાષ્ટ્રીયનેતાઓની સાથે મૈત્રી કરી પોતાનો સ્વાર્થ સાધ્યો હતો એટલુજ નહિ પરતુ તેમણે તેમના મત્રીઓને લાચ આપીને તેમના પોતાના ગુપ્ત દૂત બનાવ્યા હતા આ ગુપ્તચરો પ્રત્યેક દિનચાનનો રિપોર્ટ જાલિમ સિંહપર મોકલતા હતા વળી જાલિમસિંહે પોતાની પાસે કેટલાક પ્રથમ શ્રેણીના મહારાષ્ટ્રીય પડિતો રાખ્યા હતા અને તેમનાદ્વારા તેઓ મહારાષ્ટ્રીયનેતાઓના રાજદ્વારીકાર્યોવિષે માહિતી મેળવી શકતા હતા જે માણસની સાથે જેવુ વર્તન રાખવુ યોગ્ય હોય તે માણસપ્રતે જાલિમસિંહ તેવુજ વર્તન રાખતા વિખ્યાત અમીરખાની સાથે મૈત્રી સ્થાપન કરીને જાલિમ સિંહે તેને પોતાના હાથમા રાખ્યો હતો લૂટારો અમીરખા આવશ્યકતા પડતા જાલિમસિંહની પાસેથી યુદ્ધોપયોગી સામગ્રી લેતો હતો જાલિમસિંહે અમીરખાને રહેવાને માટે શેરગઢ નામનો કિલ્લો સમર્પણ કર્યો હતો, આથી અમીરખા સતુષ્ટ થઇને જાલિમસિંહનુ હિત સાધતો હતો જાલિમસિંહ સારી પેઠે જાણતા હતા કે જો આપણે અમીરખાને હસ્તગત કરીશુ નહિ તો તેનાદ્વારા વિશેષ અનિષ્ટ થવાની સભાવના છે અને આજ કારણથી તેમણે તેને હસ્તગત કરીને તેના પજામાથી કોટારાજ્યની રક્ષા કરી હતી

પિંઢારાઓ પણ જાલિમસિંહપ્રત્યે વિશેષ સદ્ભાવ રાખતા હતા જાલિમસિંહ પિંઢારાઓના પ્રધાન પ્રધાન નેતાઓપ્રતિ સન્માન દર્શાવતા હતા તેથી તેઓ કોટારાજ્યનુ કાંઇપણ અનિષ્ટ કરતા નહોતા પિંઢારાઓના અનેક નેતાઓને જાલિમસિંહે કોટારાજ્યમા જાગીર આપી હતી અને તેઓ તે જાગીરમાજ નિવાસ કરતા હતા આ પિંઢારાઓની સાથે જાલિમસિંહને એટલો બધો સદ્ભાવ સ્થાપિત થયો હતો કે ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૭ મા જે સમયે સિંધિયાએ વિખ્યાત પિંઢારાનેતા કરીમખાને બદી કરીને ગ્વાલિયરના કિલ્લાની રક્ષા કરી તે સમયે જાલિમસિંહે તેની મુક્તિને અર્થે પુષ્કળ રૂપિયા આપ્યા એટલુજ નહિ પરતુ કરીમખાના ભાવી નિરુપદ્રવીપણાને માટે તેઓ તેના જામીન પણ થયા આ કાર્યથી તેમના રાજ્યચાતુર્યમા કાંઇક ખામી જણાઇ પરતુ એથી અંતે સિંધિયાને તેની લોભી વૃત્તિની યોગ્ય શિક્ષા મળી

શરણાગતનુ પ્રતિપાલન કરવુ એ રાજપૂતજાતિનો પરમ ધર્મ છે શત્રુઓ પણ શરણે આવે તો રાજપૂતો તન મન ધનથી તેને આશ્રય આપી તેની રક્ષા કરે છે અન્યાન્ય રાજ્યોના પ્રધાન પ્રધાન સામતો અથવા માનનીય પુરુષો પણ વિપત્તિકાળમા મોટામા આવી જાલિમસિંહને શરણેરહેતા હતા જાલિમસિંહ ઉત્તમ પ્રકારે તેમને આશ્રય આપી તેમનુ રક્ષણ કરતા હતા મારવાડ અને મેવાડના પુષ્કળ સામતો કોટારાજ્યમા આવી જાલિમસિંહના શરણાગત બન્યા હતા જાલિમસિંહે આ આશ્રિત સામતોને તેમના દેશમાની જાગીરો કરતા પણ મોટી જાગીરો આપી હતી આથી રાજપૂતોમા તેમની કેટલી પ્રશસા થતી હશે તેનુ અનુમાન સરળતાથી કરી શકાય એમછે તેઓ શરણાગતોને અભયવચન આપી સન્માનસહિત આશ્રય આપતા એટલુજ નહિ પરતુ તેઓ તેમના રાજાની સાથે થએલા વિવાદો પણ નિવૃત્ત કરતા હતા આજ કારણથી તેઓ રાજસ્થાનમા સર્વત્ર મધ્યસ્થ અને શાંતિસ્થાપક તરીકે વિખ્યાત થયા હતા આ કાર્ય તેઓ પરોપકારવૃત્તિથી કરતા કિંવા રાજનીતિના એક અગ તરીકે કરતા તોપણ તેમનુ એ કાર્ય પરમ પ્રશસાને પ્રાપ્ત થયુ હતું તેઓ કહેતા કે-'સર્વ મનુષ્યો વિપત્તિકાળમા વૃદ્ધ જાલિમસિંહની પાસે આવે છે, કારણ કે પ્રાય તેમનો એવો વિચાર હોય છે કે જાલિમસિંહ પોતાની મુઠ્ઠીભર જમીનમાથી સર્વનુ પરિપાલન કરી શકશે '

હવે અમે જાલિમસિંહની આભ્યતરિક રાજનીતિવિષે વિવેચન કરીશુ અમે અત્યારસુધી જાલિમસિંહના દીર્ઘશાસનના ઇતિહાસનુ વર્ણન કર્યુ છે, તેમા એકવાર પણ કોટાના અધીશ્વર મહારાવ ઉમેદસિંહના નામનો ઉલ્લેખ કરવાનો અવસર અમને પ્રાપ્ત થયો નથી આનુ પ્રધાન કારણ એ છે કે જોકે મહારાવ ઉમેદસિંહ કોટાના સિંહાસનપર વિરાજમાન હતા, તોપણ વાસ્તવમા જાલિમસિંહના હાથમા-

જ સર્વ રાજસત્તા હતી મહારાવ ઉમેદસિંહ નામમાત્રના રાજા હતા તેઓ જાલિમસિંહના હાથમા રમકડાસ્વરૂપે હતા ચતુરચૂડામણિ જાલિમસિંહજ કોટાના યથાર્થ અધીશ્વર હતા, પરતુ અત્રે અમે જાલિમસિંહની આભ્યતરિક રાજનીતિનો ઉલ્લેખ કરીએ છીએ તેથી મહારાવ ઉમેદસિંહને પણ સભારવાની જરૂર પડે છે

પાઠકગણ ! મહારાવ ગુમાનસિહે પોતાના અતકાળે સગીર ઉમેદસિંહને જાલિમસિંહના રક્ષણનીચે મૂકી તેમને તેના પ્રતિપાલકતરિકે નિયુક્ત કર્યા હતા અમે જે સમયનો ઇતિહાસ અત્રે લખીએ છીએ તેથી અર્ધશતાબ્દીપૂર્વેની આ વાત છે આટલા દીર્ઘકાળ પછી પણ આપણે મહારાવ ઉમેદસિંહને તેની તેજ આશ્રિત દશામા જોઇએ છીએ જે દિવસે મહારાવ ગુમાનસિહે ઉમેદસિહને જાલિમસિંહની ગોદમા મૂક્યા તે દિવસથી અદ્યાપિપર્યંત ચતુરચૂડામણિ જાલિમસિહ કોટાના અધીશ્વરને આશ્રિત દશામાં રાખતા હતા તેમજ ઉમેદસિંહની પ્રકૃતિ એવી હતી કે તેમણે એક દિવસ પણ જાલિમસિંહની પ્રભુતા નષ્ટ કરવાની અભિલાષા ધારણ કરી નહિ જાલિમસિંહ સપૂર્ણ સ્વાધીનતાપૂર્વક શાસન ચલાવવાના અભિલાષી હતા અને ઉમેદસિંહ પણ સપૂર્ણત તેમના અનુગત થયા જો કે જાલિમસિંહ પ્રત્યેક રાજકીય કાર્યમા તેમનો અભિપ્રાય લેતા હતા, તોપણ તેઓ સમસ્ત કાર્યો પોતાની ઇચ્છાનુસાર કરતા હતા મહારાવ ઉમેદસિંહ એક ઉચ્ચ શ્રેણીના વિચારવત મનુષ્ય હતા, તેમજ તેઓ રાજપૂતસ્વભાવસુલભ અનેક ગુણોથી વિભૂષિત હતા તેમને શિકાર ખેલવાનો અધિક શોખ હતો અને અશ્વારૂઢ થઇ બદુક મારવામા તેઓ પારગત હતા પરતુ જાલિમસિંહે તેમનાપર એટલુ બધુ આધિપત્યસ્થાપન કરી દીધુ હતું અને તેમને એટલા બધા હસ્તગત કરી લીધા હતા કે તેમણે કદિપણ તેમના પજામાથી મુક્ત થવાની અભિલાષા ધારણ કરી હતી કે નહિ તે વિષે સદેહ છે જાલિમસિહ કોઇપણ પ્રકારે કદિ ઉમેદસિંહપર બળ વાપરતા નહોતા ઉમેદસિંહ જેમ જેમ વયમા વધતા જતા તેમ તેમ તેમની ધર્મવૃત્તિ પ્રબલ થતી જતી હતી અને તેઓ કઠોર રાજકાર્યમાથી મુક્ત થવાને અધિકાધિક પ્રયત્ન કરતા હતા બુદ્ધિમાન મહારાવ ઉમેદસિંહ સારીપેઠે જાણી ગયા હતા કે રાજકાર્યમા વિશેષ ભાગ લેવામા કાઇ સાર નથી અને તેથી તેમણે તે ઇચ્છાજ છોડી દીધી ઉમેદસિંહ જેમ જેમ રાજકાર્યપ્રત્યે વિરક્તિ દર્શાવવા લાગ્યા તેમ તેમ જાલિમસિંહ તેમનુ અધિક સન્માન જાળવતા હતા

અન્ય રાજ્યમાથી કોઇ રાજદૂત કોટામા આવતો તો સૌથી પ્રથમ તેને મહારાવ ઉમેદસિંહની સમીપ જવુ પડતુ હતુ દૂતને રાજાની મુલાકાત થયા પછી તેમની તરફથીજ ઉત્તર મળતો હતો પરતુ વાસ્તવમા ઉમેદસિંહ તે ઉત્તર પોતાની ઇચ્છાનુસાર આપતા નહોતા મત્રી જાલિમસિંહ જે લખી આપતા હતા તેજ ઉત્તર તેને આપવામા આવતો હતો રાજસ્થાન વા કોઇ ઇતર દેશનો ઉચ્ચ સામત દેશનિકાલ થઈને કોટામા આવી આશ્રય વા સહાય માગતો તો મહારાવ ઉમેદસિંહજ તેને તે આપતા હતા પરતુ સહાયનુ જે પરિમાણ જાલિમસિંહ નિયત કરી આપતા હતા તેને ઉમેદસિંહ વૃદ્ધિગત કરી શકતા નહોતા જાલિમસિંહના પોતાના પુત્રો પોતાની જાગીરમા વધારો કરવાને પ્રાર્થના કરતા તો મહારાવ ઉમેદસિંહની ભલામણવિના તેઓ તેમને જાગીર વધારી આપતા નહોતા બુદ્ધિમાન જાલિમસિંહ સર્વ બાબતોમા મહારાવ ઉમેદસિંહનો મત એટલે સુધી ગ્રહણ કરતા હતા કે તેઓ પોતાનો પગારસુદ્ધા મહારાવનો આગ્રહ થાય ત્યારેજ વધારતા હતા જો પરદેશમાથી વ્યાપારીઓ પોતાના ઘોડા વેચવાને માટે રાજધાની કોટામા આવતા તો જાલિમસિંહ સર્વોત્તમ ઘોડા ખરીદી સૌથી પહેલા મહારાવ ઉમેદસિંહ તથા તેમના પુત્રોને આપતા હતા ચિરપ્રચલિત રીતિઅનુસાર સમસ્ત રાજદ્વારી કાગળપત્રો, મોહરો અને સર્વ પ્રકારના રાજચિન્હો રાજમહાલયની અદર મહારાવના ખાનગી સેવકોની દેખરેખનીચે રાખવામા આવતા હતા, પરતુ જાલિમસિંહની અનુમતિ વિના કોઇપણ તેનો ઉપયોગ કરી શકતું નહોતુ એક દિવસ મહારાવ ઉમેદસિંહનો કુમાર કિશોરસિંહ જાલિમસિહના એકના એક પુત્ર માધોસિહની સાથે પોતાના ઘોડાને શિક્ષા આપતો હતો તે સમયે કિશોરસિહનુ માધોસિહે અપમાન કર્યું, તેથી જાલિમસિહે તેને સજાતરિકે પોતાની પૈતૃકજાગીર નદતામા મોકલી દીધો જાલિમસિહના આ કૃત્યથી તેમની ન્યાયબુદ્ધિ અને રાજભક્તિ સારીરીતે પ્રકાશિત થાય છે મહારાજા ઉમેદસિહે વારવાર આગ્રહ કર્યો હતો તે છતાપણ

તેમણે પોતાના પુત્રને ક્ષમા કરી નહોતી

જાલિમસિંહે મહારાવ ઉમેદસિંહપ્રતિ પ્રદર્શિત કરેલી રાજભક્તિવિષે અનેક જનશ્રુતિઓ પ્રચલિત છે એક સમયે જાલિમસિંહ કોટાના રાજવંશના દેવમંદિરમાં પૂજા કરતા હતા, એવામાં મહારાવ ઉમેદસિંહના નાના પુત્રોએ તેમાં પ્રવેશ કર્યો. તેઓ જાણતા નહોતા કે જાલિમસિંહ અંદર પૂજા કરે છે તે સમયે શીતકાળ ચાલતો હતો અને મંદિરમાંની જમીન ભીની હતી આથી જાલિમસિંહે પોતાના સ્કંધપરની શાલ નીચે પાથરી રાજકુમારોને તેપર બેસીને દેવારાધના કરવાનો આગ્રહ કર્યો જ્યારે પૂજા સમાપ્ત થઈ, ત્યારે રાજકુમારો તેપરથી ઉઠીને ચાલ્યા ગયા જાલિમસિંહનો જે સેવક ત્યાં ઉભો હતો તેણે ધાર્યું કે રાજકુમારો આ શાલપર બેઠા હતા, તેથી મારા સ્વામી તેને વાપરશે નહિ આથી તે તે શાલને નકામી ગણીને તેને એક ખુણામાં નાખી દેવાને ઉદ્યત થયો, પરંતુ જાલિમસિંહે તેના મનનો ભાવ જાણી લઇ તત્કાળ તે શાલ તેના હાથમાંથી ઝુંટવી લીધી અને તેમણે તેને પોતાના શરીરપર નાખી ભક્તિપૂર્વક જણાવ્યું કે –"રાજકુમારના ચરણોથી આ શાલ પવિત્ર થઇ છે" અત્યંત સામર્થ્યવાન પુરુષ આ પ્રકારનું આચરણ કરે એ અત્યંત અદ્દભુત વાત છે જાલિમસિંહે જે પ્રકારે વિનય અને નમ્રતા દર્શાવી પોતાના પ્રબલ આધિપત્યનો વિસ્તાર કર્યો હતો, તે પ્રકારે કોઇએ કર્યું નથી વસ્તુતઃ રાજનીતિ અને ચતુરાઇમાં જાલિમસિંહ પરમ પારંગત હતા

જાલિમસિંહ ચતુર રાજનીતિજ્ઞ હતા,તેથી તેઓ સેવકો અને કર્મચારીઓ નિયુક્તકરવામાં પણ દક્ષપણું વાપરતા હતા, એ એમને માટે સ્વાભાવિકજ છે તેમનામાં એક એવી શક્તિ હતી કે જેદ્વારા તેમના કર્મચારીઓ અને સેવકો તેમને વશ થઇ જતા હતા તેઓ કર્મચારીઓ અને સેવકોપ્રત્યે અતિ દયા પ્રદર્શિત કરતા હતા અને તેમની સાથે મિત્રતા કરી લેતા હતા, તેથી કોઇપણ તેમનું કોઇપણ પ્રકારનું અનિષ્ટ કરતા નહોતા તેઓ તેમની આવશ્યકતા પૂરી પાડતા હતા અને તેમને પ્રત્યેક બાબતમાં ન્યાયપૂર્વક સીમાબદ્ધ સ્વાધીનતા આપતા હતા, પરંતુ તેઓ તેમને કોઇ પણ પ્રકારે સ્વેચ્છાચારી થવા દેતા નહોતા તેઓ તેમને કુટુંબના નિર્વાહાર્થે સર્વ સગવડ પૂરી પાડતા હતા પર્વોત્સવ, વિવાહ, જન્મ અને મૃત્યુપ્રસંગે તેમને મુક્તહસ્તથી દ્રવ્ય આપતા હતા, પરંતુ તેમને કદિપણ સ્વચ્છંદતા, બળાત્કાર વા અન્યાયથી ધન ઉપાર્જન કરવા દેતા નહોતા પઠાણો અને મહારાષ્ટ્રીય પંડિતો તેમના સૌથી અધિક વિશ્વાસુ કર્મચારી હતા તેમણે પઠાણોને સેનાખાતામાં નિયુક્ત કર્યા હતા અને મહારાષ્ટ્રીયપંડિતોને શાસનકાર્યમાં નિયુક્ત કર્યા હતા તેઓ પોતાના જાતિબંધુઓને કદિ કોઇ પણ કાર્યમાં નિયુક્ત કરતા નહોતા તેમના શાસનના અંતિમ ભાગમાં એક માત્ર શક્તાવત શાખાનો વિશનસિંહ નામનો માણસ ફોજદારના પદપર નિયુક્ત થયો હતો દલેલખાં અને મહેરાબખાં નામના બે માણસો જાલિમસિંહના અત્યંત વિશ્વાસુ કર્મચારી અને મિત્ર હતા આગ્રાના કિલ્લાસિવાય ભારતવર્ષનો બીજો કોઈ પણ કિલ્લો કોટાના વિરાટ કિલ્લાની બરોબરી કરી શકે એમ નથી આ કિલ્લો દલેલખાંની દેખરેખ નીચે બંધાએલો હતો ઝાલરાપાટણ નામનું પરમ રમણિક નગર પણ આ દલેલખાંની દેખરેખ નીચેજ બંધાયું હતું કોટારાજ્યના અન્યાન્ય સમસ્ત કિલ્લાઓનો જીર્ણોદ્ધાર પણ ઉક્ત દલેલખાદ્વારાજ થયો હતો જાલિમસિંહ દલેલખાંપ્રત્યે એટલો બધો પ્રેમ રાખતા હતા કે તેઓ વારવાર કહેતા કે-"દલેલખાંના મૃત્યુ પછી મને જીવવાની ઈચ્છા નથી" મહેરાબખાં કોટાની પાયદલસેનાનો સેનાપતિ હતો તેણે પોતાના હાથનીચેની સેનાને ઉત્તમ શિક્ષણ આપી અત્યંત રણનિપુણ બનાવી દીધી [1]હતી તેના સૈનિકોને પ્રતિમાસે વીસ દિવસનો પગાર મળતો હતો અને બે વર્ષ થયા પછી સર્વ બાકીનો પગાર મળી જતો હતો

---

૧ જાલિમસિંહે મહેરાબખાંના હાથનીચે એક સેના બ્રિટિશસરકારને આપી હતી તે સેનાએ હાડોતીની પાસેના હોલ્કરના સમસ્ત પ્રદેશોપર આઠ દિવસમાં અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો હતો ઉક્ત સેનાએ જનરલ સર જોન માલ્કમના હાથનીચેની સેના સાથે મળી 'સોંદી' કિલ્લાની દિવાલ ઓળગી પરમ પરાક્રમ પ્રદર્શિત કર્યું હતું

अयाय ६ ठ्ठो

કોટારાજ્યનું રાજનૈતિક પરિવર્તન—બ્રિટિશસરકારની સાથે કોટારાજ્યનો સંધિનો સુત્રપાત-સંધિ સ્થાપન કરવાવિષે જાલિમસિંહનો મત-પિંઢારાઓનું દમન કરવાને માટે સંધિનો પ્રસ્તાવ-સંધિબંધન-સંધિપત્ર-મહારાષ્ટ્રીયનેતા કોટારાજ્યમાંથી જે કર લેતા હતા તે કર બ્રિટિશસરકારે ગ્રહણ કરવો-કરની સુચિ-પિંઢારાઓનું યુદ્ધ-તે યુદ્ધમાં જાલિમસિંહે કરેલી સહાય-તેના પુરસ્કારમાં બ્રિટિશસરકારે કોટારાજ્યને આપેલા કેટલાક પ્રદેશો-કોટાના રાજમંત્રીનું જાલિમસિંહને મળેલું વંશપરંપરાગત પદ-તે માટે બ્રિટિશસરકારે આપેલી સમ્મતિ અને તેમારેના સનંદપત્રપર તેણે કરેલા હસ્તાક્ષર-બ્રિટિશસરકારે કોટારાજ્યને અર્પણ કરેલા દેશોનો સનંદપત્ર-કોટારાજ્યના અધીશ્વર મહારાવ ઉમેદસિંહ-કોટાના રાજાનો પરિવાર-કિશોરસિંહ-વિશનસિંહ-પૃથ્વીસિંહ-રાજકુમારોનો સ્વભાવ અને ચરિત્ર-જાલિમસિંહના બે પુત્રો, માધોસિંહ અને ગોવર્ધનદાસ-ઉભયના સ્વભાવ અને ચારિત્ર્ય-બંધુઓમાં કુસંપ-પોતાના પિતાનું સામર્થ્ય ઘટાડવાને માટે ગોવર્ધનદાસે કરેલી ચેષ્ટા-કિશોરસિંહની સાથે પૃથ્વીસિંહ અને ગોવર્ધનદાસનું મિલન-પ્રપંચ-માધોસિંહને થયેલી ફોજદારના પદની પ્રાપ્તિ-મહારાવ ઉમેદસિંહનું મૃત્યુ-કર્નલ ટૅાડનું કોટામાં થયેલું આગમન-રાજદરબારમાં રચાયેલા પ્રપંચના કર્નલ ટૅાડને મળેલા સમાચાર-જાલિમસિંહને થયેલી ભયંકર બિમારી-આરોગ્યપ્રાપ્તિ-કર્નલ ટૅાડદ્વારા જાલિમસિંહને મળેલા સમાચાર-કર્નલ ટૅાડનું રાજનૈતિક આચરણ-જાલિમસિંહનું સામર્થ્ય લુપ્ત કરવાને માટે પ્રકટરીતે થયેલો પ્રયત્ન-કોટાના રાજા કિશોરસિંહને કર્નલ ટૅાડ અને જાલિમસિંહનો આજ્ઞાથી સેનાએ મહાલયમાં અટકાયત કરવી-કિશોરસિંહનું મહાલય છોડી બહાર જવું-કર્નલ ટૅાડનું મહારાવ કિશોરસિંહને પુનઃ મહાલયમાં આણવું-ગોવર્ધનદાસને કોટાથી હદપાર કરવો-કર્નલ ટૅાડના ઉદ્યોગથી મહારાવ કિશોરસિંહની સાથે જાલિમસિંહનું થયેલું પુનર્મિલન-મહારાવ કિશોરસિંહનો અભિષેક-જાલિમસિંહે કોટારાજ્યમાંથી દૂર કરેલો દંડ નામનો કર.

ત્રે અમે કોટારાજ્યના ઇતિહાસનો એક નવીન અધ્યાય લખવાને પ્રવૃત્ત થઇએ છીએ. યવનશાસન પછી મરાઠા, પિંઢારા વગેરે જુલ્મી લૂંટારાઓ પ્રબલ પ્રતાપસહિત ભારતવર્ષની શાંતિનો નાશ કરી રહ્યા હતા તે સમયે ચતુર રાજનીતિજ્ઞ જાલિમસિંહે કોટારાજ્યનું કેવીરીતે રક્ષણ કર્યું હતું, તેનું વર્ણન અગાઉ સારી રીતે કરવામાં આવ્યું છે. જે સમયે સામાન્યવાણિજ્યવ્યવસાય કરનાર ઇસ્ટ ઇન્ડીઆ કંપનીએ જગદીશ્વરની કૃપાથી સમસ્ત ભારતવર્ષમાં પોતાના પ્રબલ પ્રભુત્વનો વિસ્તાર કરી પોતાની શાસનશક્તિ દઢ કરી દીધી અને દેશીરાજાઓની અવસ્થામાં પરિવર્તન કરી નાખ્યું, તે સમયનો ઇતિહાસ લખવાને હવે અમે પ્રવૃત્ત થઇએ છીએ. જે રાજપૂતરાજાઓએ એક સમયે પ્રબલ પ્રતાપથી રાજ્યશાસન કરી, અક્ષય કીર્તિ સંચિત કરી હતી; જેમણે અપ્રતિમ વીરતા, અસીમ સાહસ, અનુપમ શૂરવીરતા અને પ્રબલ પરાક્રમ પ્રદર્શિત કરીને અફઘાનિસ્તાનસુદ્ધાં જીતી લીધું હતું; જે રાજપૂતરાજાઓએ એક સમયે પરાક્રમી

યવનપાદશાહોની શાસનશકિત હચમચાવી મૂકી હતી જે રાજપૂતરાજાઓની સહાયથી અકબર શાહજહાન, ઔરંગઝેબ વગેરે પાદશાહોએ ભારતવર્ષના પ્રત્યેક પ્રાંતમા પોતાની શાસનશકિત પ્રસારી દીધી હતી, જે રાજપૂતરાજાઓથી યવનપાદશાહો મનમા અત્યંત ભય પામતા હતા, જે રાજાઓના પ્રચંડ બાહુબળથી ભારતવર્ષની અન્ય સર્વ જાતિઓ થર થર કંપાયમાન થતી હતી, તેજ રાજપૂત રાજાઓ યુદ્ધ કર્યા વિના, રુધિર વહેરાવ્યા વિના અને જરાપણ વાંધો લીધાવિના શી રીતે બ્રિટિશ સરકારની આજ્ઞાનુ પાલન કરવાને માટે તૈયાર થયા તે અમારા પાઠકો નિમ્નલિખિત વર્ણનપરથી સારી રીતે સમજી શકશે

ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૭ મા જ્યારે ભારતવર્ષના ગવર્નર જનરલ માર્કિવસ ઓફ હેસ્ટિંગ્સે પિંઢારાઓની સાથે યુદ્ધ કરવાનુ જાહેર કર્યું, તે સમયે તેમણે એમ પ્રકાશિત કર્યું કે –" આ યુદ્ધપ્રસંગે કોઇ પણ તટસ્થ રહી શકશે નહિ ભારતવર્ષના સમસ્ત દેશીરાજ્યોના કલ્યાણને માટે લૂટારા પિંઢારાઓનો નાશ કરવાની આવશ્યકતા ઉત્પન્ન થઇ છે, માટે જે દેશીરાજા અંગ્રેજસરકારને સહાય નહિ આપે તેને શત્રુ સમજવામા આવશે " રાજપૂતરાજાઓ બ્રિટિશસરકારની પેઠે શાંતિ અને સુશાસન સ્થાપિત કરવાને માટે અત્યુત્સુક હતા, તેથી તેમને બ્રિટિશસરકારની સાથે સંધિ સ્થાપન કરવાને માટે નિમંત્રિત કરવામા આવ્યા તેમને બ્રિટિશસરકારે જણાવ્યુ કે –" અમારી સાથે સંધિ સ્થાપન કરવાથી તમે લૂટારાઓના હાથમાથી ચિરમુક્તિ પ્રાપ્ત કરી શકશો તમે અમારી આધીનતા સ્વીકારો એટલે અમે તમારા રાજ્યનુ રક્ષણ કરીશુ અને તેના બદલામા તમારે અમને કેટલીક ખંડણી આપવી પડશે "

આ પરથી સારીરીતે જણાય છે કે રાજપૂતરાજાઓની અવસ્થા શોચનીય બની ગઇ હતી અને તેમની જગદ્વિખ્યાત સાહસિકતા, શરવીરતા તથા પરાક્રમ સર્વથા લુપ્ત થઇ ગયા હતા આ સમયે રાજપૂતરાજાઓ રાજપૂતોની વીરતાને કલંકિત કરવાને માટે સિંહાસનપર બેઠા હતા આથી બ્રિટિશ સરકારે જરાપણ યુદ્ધ કર્યા વિના તે સકલ રાજાઓને અતિ સરલતાથી પોતાની આધીનતામા પરિબદ્ધ કરી દીધા રાણા પ્રતાપસિંહ, મહારાજ જશવંતસિંહ મહારાજ જયસિંહ ઇત્યાદિ ચિરસ્મરણીય રાજાઓના જેવા રાજાઓ જો આ સમયે વિદ્યમાન હોત તો તેઓ કદિપણ પિંઢારાઓના ભયથી આવી આધીનતા સ્વીકારત નહિ

બ્રિટિશસરકારના આમંત્રણથી રાજપૂતરાજાઓએ એક પછી એક આવી તેની સાથે સંધિ કરી અને તેઓ તેના માંડલિક બન્યા રાજસ્થાનના અન્યદેશોનો ઇતિહાસ પાઠકો વાચી ચુકયા છે હવે ઉક્ત આમંત્રણપત્રિકા વાચી જાલિમસિંહે શુ કર્યું તેનુ વર્ણન નીચે આવે છે સૂક્ષ્મદર્શી જાલિમ સિંહ શીઘ્ર ચેતી ગયા કે બ્રિટિશસરકારનો આ પ્રસ્તાવ માન્ય કરવાથી આપણને વિશેષ લાભ થશે અને સન્માન પણ અધિક પ્રાપ્ત થશે આથી તેમણે શીઘ્ર પોતાના દૂતને મોકલી બ્રિટિશસરકારની સાથે સૌથી પહેલા સંધિ કરી લીધી ત્યારપછી અલ્પ સમયમા રાજસ્થાનના સમસ્ત રાજાઓ પણ બ્રિટિશ સરકારની સાથે મળી ગયા

ઉક્ત સંધિના સંબંધમા મહાશય એચિસન લખે છે કે ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૭મા જે રાજપૂતરાજાઓની સાથે સંધિ થઇ તેમા કોટાના અધીશ્વર પણ એક હતા આ સમયે બ્રિટિશસરકારે બહારના શત્રુઓના આક્રમણમાથી કોટાની રક્ષા કરવાનો ભાર ગ્રહણ કર્યો અને પહેલા જે ખંડણી મરાઠાઓ ને આપવામા આવતી હતી, તે હવે બ્રિટિશસરકારને આપવાને કોટાના અધીશ્વર સમ્મત થયા કોટામાથી સિંધિઆને ખંડણીનો જે હિસ્સો મળતો હતો, તેના સંબંધમા બ્રિટિશસરકારે સ્વતંત્ર વ્યવસ્થા કરી અને મહારાવ બ્રિટિશસરકારને આવશ્યકતાનુસાર સહાય આપવાને કબૂલ થયા

અમે મહાશય એચિસનના ગ્રંથમાથી ઉક્ત સંધિપત્ર નીચે પ્રકાશિત કર્યો છે —

સંધિપત્ર

પ્રથમ ધારો—એક તરફ બ્રિટિશસરકાર અને બીજી તરફ મહારાવ ઉમેદસિંહ બહાદૂર તથા તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ અને સિંહાસનાભિષિક્તો એમની વચ્ચે ચિરસ્થાયી મિત્રતા, સંધિ અને સમાનહિત રહેશે

બીજો ધારો-આ સંધિપત્રપર હસ્તાક્ષર કરનારના શત્રુમિત્રો એકબીજાના શત્રુમિત્રો ગણાશે

ત્રીજો ધારો-બ્રિટિશસરકાર કોટારાજ્યના રક્ષણનો ભાર ગ્રહણ કરવાને તૈયાર થઈ છે

ચોથો ધારો-મહારાવ તથા તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ અને સિંહાસનાભિષિક્તો ચિરકાનપર્યંત બ્રિટિશસરકારની પ્રભુતા સ્વીકારશે અને અત્યારપૂર્વે કોટારાજ્યને અન્ય રાજ્યોની સાથે જે સંધિ થઇ હોય તે આથી રદબાતલ ગણાશે

પાંચમો ધારો-બ્રિટિશસરકારની સમ્મતિસિવાય મહારાવ અને તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ તથા સિંહાસનાભિષિક્તો અન્ય કોઈ રાજા વા રાજ્યની સાથે કોઈ પણ પ્રકારની સંધિ સ્થાપિત કરી શકશે નહિ, પરંતુ તેઓ પોતાના સ્નેહી અને સગા રાજાઓની સાથે સાંસારિક પત્રવ્યવહાર કરી શકશે

છઠ્ઠો ધારો-મહારાવ અને તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ તથા સિંહાસનાભિષિક્તો કોઇ રાજ્યપર અત્યાચાર વા આક્રમણ કરી શકશે નહિ અને દૈવવશાત્ જો કોઇની સાથે કાંઈ ઝગડો ઉપસ્થિત થશે તો તેનું નિવારણ બ્રિટિશસરકારની મધ્યસ્થતાથી કરવામાં આવશે

સાતમો ધારો-કોટારાજ્યમાંથી અત્યાર સુધી જે કર મહારાષ્ટ્રીયરાજાઓ અર્થાત્ પેશ્વા, સિંધિઆ, હોલ્કર અને પવારોને આપવામાં આવતો હતો, તે સમસ્ત કર હવે પછી ચિરકાનપર્યંત બ્રિટિશસરકારને આપવો પડશે

આઠમો ધારો-અન્ય કોઇ રાજા કોટારાજ્યમાંથી કોઇ પણ પ્રકારના કરનો દાવો કરી શકશે નહિ, અને જો અન્ય કોઇ રાજા કોઇ કરનો દાવો કરશે તો બ્રિટિશસરકાર તેને ઉત્તર આપશે

નવમો ધારો-બ્રિટિશસરકારની માગણી થતાં કોટારાજ્યને યથાશક્તિ સેનાની સહાય આપવી પડશે

દશમો ધારો-મહારાવ, તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ અને સિંહાસનાભિષિક્તો પોતાના રાજ્યમાં સંપૂર્ણ સત્તા ધરાવશે અને બ્રિટિશસરકાર પોતાની દિવાની તથા ફોજદારી સત્તા કોટારાજ્યમાં ફેલાવી શકશે નહિ

અગીઆરમો ધારો-અગીઆર ધારાઓથી યુક્ત આ સંધિપત્ર દિલ્હીમાં લખાઇ તેઉપર એક તરફથી મહાશય ચાર્લ્સ થિઓફિલાસ મેટ્કાફ તથા બીજી તરફથી મહારાજ શિવદાનસિંહ, શાહ જીવનરામ અને લાલા ફૂલચંદના હસ્તાક્ષરસહિત મહોર થઇ છે મહામાનનીય ગવર્નરજનરલ તથા મહારાવ ઉમેદસિંહ અને તેમના મંત્રી રાજરાણા જાલિમસિંહ એઓ જો કબૂલ કરશે તો આજની તારિખથી એક માસમાં આ સંધિપત્રનો સ્વીકાર કરવામાં આવશે

દિલ્લી ૨૬ મી ડિસેમ્બર ૧૮૧૭

(હસ્તાક્ષર) સી૦ટી૦ મેટકાફ રેસિડેંટ
,, મહારાજ શિવદાનસિંહ
,, ફુલચંદ
,, રાવરાજા ઉમેદસિંહ બહાદુર
,, રાજરાણા જાલિમસિંહ
,, હેસ્ટિંગ્સ ગવર્નરજનરલ

ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૮ ના જાન્યુઆરીની ૨૬ મી તારીખે ઉચર નામના સ્થાનની છાવણીમાં મહામાનનીય ગવર્નરજનરલદ્વારા આ સંધિપત્ર સ્વીકૃત થયો

(હસ્તાક્ષર) જે૦ આડામ
ગવર્નરજનરલના સેક્રેટરી

ઉપરોક્ત સંધિપત્રદ્વારા પ્રકાશિત થાય છે કે, ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૮ ના જાન્યુઆરીની ૨૬ મી તારીખથી કોટારાજ્યે બ્રિટિશસરકારની વંશપરંપરાગત આધીનતા સ્વીકારી અત્યારસુધી મહારાષ્ટ્રીઓ બલપૂર્વક તે રાજ્યમાં જે અત્યાચાર અને ઉપદ્રવ કરતા હતા અને તેની પાસેથી જે કર લેતા હતા, તેનું હવે નિવારણ થઈ ગયું સિંધિઆ, હોલ્કર, પવાર અને પેશ્વા એ ચાર પ્રધાનનેતાઓ કોટા રાજ્યમાંથી જે કર ગ્રહણ કરતા હતા, તે હવે કોટાના રાજા પોતાના નવીન સ્વામી અંગ્રેજસરકારને

આપવાને સમ્મત થયા મહારાષ્ટ્રીઓ કોટારાજ્યમાંથી કેટલો કર લેતા હતા તેની સૂચિ અમે મહાશય એચિસનના ગ્રંથમાંથી ઉધ્ધૃત કરીને નીચે પ્રકાશિત કરીએ છીએ —

મહારાષ્ટ્રીઓને આપવામાં આવતા કરની સૂચિ.

(૧) કોટા (૨) સાત કોટડીઓ અને (૩) શાહાબાદ આ ત્રણ પ્રગણાઓને માટે સ્વતંત્ર કર આપવો પડતો હતો

કોટાનો કર

નગદ	૨૦૦૦૦૦	રૂપિયા
દ્રવ્યાદિ	૧૦૦૦૦૦	"
એકંદરે	૩૦૦૦૦૦	"
દ્રવ્યનું મૂલ્ય ઘટવાથી જતી ખોટ	૨૦૦૦૦	"
નગદ બચત	૨૮૦૦૦૦	"
આ બે લાખ અને એંશીહજાર રૂપિયા ચાદોરી, ઉજ્જેની અને ઈંદોરી હોવાથી પ્રતિ સેકડે ૮ રૂપિયા વટાવની ખોટ	૨૨૪૦૦	રૂપિયા
શેષ	૨૫૭૬૦૦	"

આ બે લાખ સતાવન હજાર છસેં ગુમાનશાહી રૂપિયા દિલ્હીના બે લાખ ચુમ્માલીસ હજાર સાતસે રૂપિયાની બરાબર થયા ઉક્ત રકમ નિમ્નલિખિત પ્રકારથી વિભક્ત થતી હતી —

સિંધિઆનો હિસ્સો —

નગદ	૭૭૦૦૦	રૂપિયા
દ્રવ્ય	૩૮૫૦૦	"
એકંદરે	૧૧૫૫૦૦	"
દ્રવ્યનું મૂલ્ય ઘટવાથી જતી ખોટ	૭૭૦૦	"
નગદ બચત	૧૦૭૮૦૦	"
આ એક લાખ સાત હજાર આઠસે રૂપિયા ઉજ્જેની, ચાદેરી અને ઈંદોરી હોવાથી સેકડે આઠ ટકાના વટાવથી લાગેલી ખોટ.	૮૬૨૪	"
હોલ્કરનેપણસિંધિઆના જેટલીજરકમ મળતી હતી	૯૯૧૭૬	"

પવારનો હિસ્સો —

નગદ	૪૬૦૦૦	"
દ્રવ્ય	૨૩૦૦૦	"
એકંદરે	૬૯૦૦૦	"
દ્રવ્યનું મૂલ્ય ઘટવાથી જતી ખોટ	૪૬૦૦	"
નગદ બચત	૬૪૪૦૦	"
પ્રતિ સેકડે આઠ ટકાનો વટાવ હોવાથી દેશી રૂપિયા બનાવતા જતી ખોટ	૫૧૫૨	"
શેષ ગુમાનશાહી	૫૯૨૪૮	રૂપિયા

સાત કોટડીઓનો કર

નગદ ... ... બુંદીના	૨૨૧૫૮	રૂપિયા
ઘટ સેકડે પાંચના હિસાબથી ... ... "	૧૧૦૮	"
ગુમાનશાહી	૨૧૦૫૦	"
અર્થાત્ દિલ્હીના	૧૯૯૯૭	"

વિશેષ વિવેચન.

પ્રથમ કોટડી

આતરદાનો કર	બૂદીના	૩૮૦૦	રૂપિયા
ઘટ (સેંકડે ૫ ના હિસાબથી) ...	,,	૧૯૦	,,
બાકી ગુમાનશાહી		૩૬૧૦	,,

ઉક્ત રકમ નિમ્નલિખિત બે સમાન ભાગોમા વિભક્ત થતી હતી—

સિંધિઆનો હિસ્સો	૧૮૦૫	રૂપિયા
હોલ્કરનો હિસ્સો	૧૮૦૫	,,
	૩૬૧૦	

બીજી કોટડી

અલવાનનો કર	બૂદીના	૧૦૦૦	રૂપિયા
ઘટ (સેંકડે ૫ના હિસાબથી)		૫૦	,,
બાકી ગુમાનશાહી	,,	૯૫૦	,,

ઉપરોક્ત રકમ નિમ્નલિખિત ત્રણ ભાગોમા વિભક્ત થતી હતી—

સિંધિયાનો હિસ્સો	૪૦૦	રૂપિયા
હોલ્કરનો હિસ્સો	૪૦૦	,,
પવારનો હિસ્સો	૧૫૦	,,
	૯૫૦	,,

ત્રીજી, ચોથી અને પાચમી કોટડી

કરવર, ગૈતા અને પીપલાદાનો કર	બૂદીના	૩૫૬૦	રૂપિયા
ઘટ (સેંકડે ૫ ના હિસાબથી)	,,	૧૭૮	,,
બાકી ગુમાનશાહી	,,	૩૩૮૨	,,

ઉક્ત રૂપિયાની રકમ નિમ્નલિખિત ત્રણ ભાગોમા વિભક્ત થતી હતી—

સિંધિઆનો હિસ્સો	૧૫૨૦	રૂપિયા
હોલ્કરનો હિસ્સો	૧૫૨૦	,,
પવારનો હિસ્સો	૩૪૨	,,
	૩૩૮૨	,,

છઠ્ઠી અને સાતમી કોટડી

ઇંદ્રગઢ અને ખાતોલીનો કર	૧૩૭૯૮	રૂપિયા
ઘટ સેકડે ૫ ના હિસાબથી	૬૯૦	,,
બાકી ગુમાનશાહી	૧૩૧૦૮	,,

ઉક્ત રકમ સિંધિયા અને હોલ્કર સમાનભાગે વેહેચી લેતા હતા.

શાહાબાદ પ્રગણાનો કર

પેશ્વાને ઉક્ત પ્રગણામાથી કેટલા રૂપિયા મળતા હતા તે નિશ્ચિત રીતે જાણી શકાતું નથી; પરંતુ એવું અનુમાન કરી શકાય છે કે તેઓ ૨૫૦૦૦ રૂપિયા લેતા હતા. તેનો અર્ધ ભાગ નગદ અને અર્ધ ભાગ દ્રવ્યોથી પુરો કરવામા આવતો હતો.

(હસ્તાક્ષર) સી૦ ટી૦ મેટકાફ
,, રાવરાજા ઉમેદસિંહ
,, રાજરાણા જાલિમસિંહ
,, મહારાજ શિવદાનસિંહ
,, લાલા હુકમચંદ

ઉપરોક્ત મધિપત્ર વાચવાથી પાઠકોને સારી રીતે વિદિત થઈ ચૂક્યું હશે કે, ઈ૦ સ૦ ૧૮૧૮ નું

અંતિમ ભાગમા રાજસ્થાનના અન્યાન્ય રાજ્યોની પેઠે કોટારાજ્યનુ ભાગ્યચક્ર પણ પરિવર્તિત થઈ ગયુ હતુ

મરાઠા પઠાણ અને પિંઢારાઓની આધીનતાની જંજીર તોડી નાખી જાલિમસિંહ બ્રિટિશસરકારને આધીન થયા જો કે બ્રિટિશસરકારે દેશીરાજાઓનો મરાઠાઓ અને પિંઢારાઓના હાથમાથી ઉદ્ધાર કર્યો હતો, પરંતુ ઇતિહાસ સિદ્ધ કરે છે કે બ્રિટિશસરકારે કેવળ પોતાનીજ સેનાદ્વારા નહિ, પણ દેશીરાજાઓની સેનાની સહાયથી પિંઢારા વગેરેનો નાશ કરીને પોતાના પ્રબલ પ્રતાપનો વિસ્તાર કર્યો હતો જે રાજપૂતરાજાઓ બ્રિટિશસરકારની સાથે સંધિ કરીને તેની આધીનતાના પાશમા પરિબદ્ધ થયા અને જેમણે ચિરકાલપર્યંત તેની આધીનતામા રહેવાનો સ્વીકાર કર્યો તેમની અવસ્થા શોચનીય થઈ ગઇ હતી, તોપણ જો તેઓ એકતાનુ અવલંબન કરી મહારાષ્ટ્રીઓ અને પિંઢારાઓપર આક્રમણ કરત તો અવસ્ય તેઓ તેમનુ પ્રભુત્વ અને પ્રતાપ લુપ્ત કરી શકત, પરંતુ તેમને માટે એકતા થવી અસંભવિત હતી.

હવે યોગ્ય સંધિ પ્રાપ્ત થતા સમસ્ત ભારતવર્ષ હાથમા અસ્ત્રશસ્ત્ર ધારણ કરીને ઉઠયુ બે લાખ મનુષ્યો એકજ ઉદ્દેશથી એકત્રિત થઇને ભારતવર્ષમાથી અત્યાચારી અને ઉપદ્રવી લુટારાઓને જડમૂળથી ઉખેડી નાખવાને માટે તત્પર થયા હાડોતીદેશની સીમામાજ સૌથી પ્રથમ સમર થવાની સંભાવના હતી, તેથી જાલિમસિંહની પાસે એક અંગ્રેજદૂત મોકલવાનુ કાર્ય અત્યંત આવશ્યક થઈ પડયુ કોટારાજ્યમાથી જેટલી સેના, સામંતો અને ખોરાક પ્રાપ્ત થઇ શકે તે સંગ્રહિત કરી શત્રુઓની સામે તેનો પ્રયોગ કરી તેમને કોટા અને તેની આસપાસના દેશોમાથી નસાડી મૂકવાને માટે અંગ્રેજદૂત તૈયાર થયો કોટામાથી ઉક્ત દૂતને એટલી સહાય મળી[1] કે તે જાલિમસિંહની છાવણીમા પહોચ્યો ત્યારપછી પાચદિવસમા કોટારાજ્યના પ્રત્યેક ઘાટ અને પ્રધાન પ્રધાન માર્ગના મુખપર સેનાની છાવણીઓ લાગી ગઇ આ અરસામા જનરલ સર જોન માલ્કમ દક્ષિણમાથી ઘણી થોડી સેના લઈ નર્મદાપાર ઉતરી અગણિત શત્રુઓની વચ્ચે થઇ ઉત્તર તરફ જતો હતો કોટાથી પાચસે પાયદલ તથા અશ્વારોહીઓ અને ચાર તોપો ઉક્ત જનરલને સહાય કરવાને માટે મોકલવામા આવી હતી બ્રિટિશસરકારના શાસનના આ ઉજ્જવલ અને ઘટનાપૂર્ણ સમયમા જ્યારે ગંગાજીના તટથી સમુદ્રપર્યંતનો વિસ્તૃત દેશ રણમદથી ઉન્મત્ત થઇ ગયો હતો, તે સમયે માત્ર જાલિમસિંહની છાવણીજ સમસ્તનુ કેંદ્ર બની ગઈ હતી તે સમયે જાલિમસિંહે અંગ્રેજસરકારને યથાશક્તિ સહાય કરવામા ત્રુટી કરી નહોતી તે સમયે તેમણે પિંઢારાઓનો નાશ કરવાને માટે સૈનિકો, અશ્વો અને ખોરાકદ્વારા બ્રિટિશસરકારને સહાય કરી હતી

જાલિમસિંહે પ્રતાપશાળી બ્રિટિશસરકારની સાથે કોટાનુ ભાગ્ય જડિત કર્યું હતુ, પરંતુ તેમના હાથનીચે જે મગરામંત્રીઓ અને કર્મચારીઓ નિયુક્ત હતા તે સર્વેએ તેમને અંગ્રેજસરકારની સાથે મિત્રતા નહિ કરવાની ભલામણ કરી હતી પણ જાલિમસિંહ સારીરીતે જાણી ગયા હતા કે અંગ્રેજોની શાસનશક્તિ ક્રમશ પ્રબલ થતી જાય છે માટે જો તેની સાથે મિત્રતા નહિ કરીએ તો અંતે અનિષ્ટ થવાની સંભાવના છે તેમણે પોતાની તીવ્રબુદ્ધિથી ભારતવર્ષની રાજનૈતિક અવસ્થાનુ પરિવર્તન થવુ જોઇનેજ પિંઢારાઓનો નાશ કરવામા સંપૂર્ણ સહાય કરી હતી પિંઢારાઓનો નાશ કર્યા પછી બ્રિટિશસરકારે જે દેશોપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો હતો, તે પૈકી ચાર દેશો તેણે જાલિમસિંહને સમર્પણ કરી દીધા આ ચારે દેશો જાલિમસિંહેજ હોલ્કરની પાસેથી પડાવ્યા હતા, પરંતુ રાજનીતિજ્ઞ જાલિમસિંહે ઉક્ત ચાર દેશો સ્વયં પુરસ્કારતરિકે નહિ રાખતા, તે મહારાવ ઉમેદસિંહને અર્પણ કરવાનુ કહ્યુ બ્રિટિશસરકારે જાલિમસિંહની આવી દૃઢ રાજભક્તિથી સંતુષ્ટ થઈ તેણે શીઘ્ર તેમની કામના પૂર્ણ કરી દીધા

[1] કર્નલ ટોડ બ્રિટિશસરકારના એજંટ બની કોટામા ગયા હતા તેઓ તે સમયે સિંધિયાની સભામા એસીસ્ટંટ રેસિડેંટના પદપર નિયુક્ત હતા લોર્ડ હેસ્ટિંગ્સે તેમને રાજરાણા જાલિમસિંહની પાસે મોકલ્યા ઈ૰સ૰ ૧૮૧૭ના નવેમ્બરની ૧૨ મી તારિખે ગ્વાલિયરનો ત્યાગ કરી તેઓ ઉક્ત માસની ૨૩મી તારિખે કોટાની દક્ષિણપૂર્વે બાર કોશના અંતરપર રૌતા નામના સ્થાનમા આવેલી જાલિમસિંહની છાવણીમા ગયા.

ઈ૦ સ૦ ૧૮૧૭ ના ડિસેમ્બરની ૨૬ મી તારીખે જ્યારે કોટાના અધીશ્વરની સંધિ સમાપ્ત થઇ, તે સમયે જાલિમસિંહના મંત્રીપદપર બ્રિટિશસરકારે કોઈપણ પ્રકારે હસ્તક્ષેપ કર્યો નહિ તેમના મંત્રીપણાનો લોપ કરવા કે ન કરવાને માટે સંધિપત્રમા કોઇપણ શરત રાખવા કરવામા આવી નહિ,પરંતુ જાલિમસિંહની તરફથી વિશેષ સહાય મળવાથી બ્રિટિશસરકારે ઈ૦ સ૦ ૧૮૧૮ ના ફેબ્રુઆરીની ૨૬ મી તારીખે ઉક્ત સંધિપત્રમા નિમ્નલિખિત ધારાનો ઉમેરો કર્યો –

ઉભયપક્ષો સ્વીકારે છે કે કોટારાજ્યના અધીશ્વર મહારાવ ઉમેદસિંહનો પરલોકવાસ થયાપછી જો તેમના જ્યેષ્ઠકુમાર અને ઉત્તરાધિકારી મહારાજ કિશોરસિંહ વિદ્યમાન હોય તો તેમને અને જો તેઓ વિદ્યમાન ન હોય તો તેમના વંશજને ઉક્તરાજ્ય પ્રાપ્ત થશે આ પ્રકારે તેમના વંશજો વંશપરંપરાથી ચિરકાલપર્યંત કોટાનુ રાજ્ય ભોગવશે અને કોટાની સર્વ રાજસત્તા રાજરાણા જાલિમસિંહના હાથમા રહેશે તથા તેમનો પરલોકવાસ થયા પછી તેમના જ્યેષ્ઠપુત્ર માધોસિંહને તથા તેમની પછી તેમના વંશજોને ક્રમશ ઉક્ત રાજસત્તા પ્રાપ્ત થશે

દિલ્હી ૨૦ મી ફેબ્રુઆરી, ઈ૦ સ૦ ૧૮૧૮	(હસ્તાક્ષર) સી૦ ટી૦ મેટકાફ ,, મહારાવરાજા ઉમેદસિંહ બહાદુર ,, રાજરાણા જાલિમસિંહ ,, મહારાજ શિવદાનસિંહ ,, લાલા ફુલચંદ ,, ગોવિંદરામ

આ વધારાનો ધારો મહામાનનીય ગવર્નરજનરલદ્વારા ઈ૦ સ૦ ૧૮૧૮ ના માર્ચની ૧ લી તારીખે લખનૌમા સ્વીકૃત થયો.

(હસ્તાક્ષર) જે૦ આડામ
ગવર્નર જનરલના સેક્રેટરી

આ વધારાના ધારાએ કોટારાજ્યનુ જે મોટુ અનિષ્ટ કર્યું તે પાઠકોને યથાસ્થાને વિદિત થશે

પિંઢારાઓનો નાશ કરવામાટે જાલિમસિંહે બ્રિટિશસરકારને વિશેષ સહાય કરી તેથી બ્રિટિશસરકાર તેમને ચાર પ્રગણાઓ અર્પણ કરવાને તૈયાર થઈ હતી, એમ અમારા પાઠકો વાચી ચૂકયા છે; પરંતુ જાલિમસિંહે સ્વયં તે પુરસ્કાર ગ્રહણ કરવાની ના પાડી તેથી તેમની કામનાનુસાર તે કોટાના અધીશ્વર મહારાવ ઉમેદસિંહને આપવામા આવ્યા અહીઆ તેની સનદ આપવામા આવે છે –

સનદ

" બ્રિટિશસરકાર અને કોટાના અધીશ્વર મહારાવ ઉમેદસિંહની વચ્ચે મિત્રતા સ્થાપન થઇ છે અને ઉક્ત મહારાવે અંગ્રેજસરકારને ઘણી સહાય કરી છે, એ વાત સારીરીતે જગજાહેર છે આ મિત્રતાના ચિન્હસ્વરૂપે મહામાનનીય માર્કિવસ ઑફ હેસ્ટિંગ્સ, ગવર્નરજનરલ બહાદુરે કૅપ્ટન ટૉડદ્વારા નિમ્નલિખિત પ્રગણાઓનો સંપૂર્ણ અધિકાર ઉપરોક્ત મહારાવને અર્પણ કર્યો છે અને તેમની સાથે ઈ૦ સ૦ ૧૮૧૭ ના ડિસેંબરની ૨૬ તારીખે દિલ્હીમા થયેલી સંધિઅનુસાર મહારાવને શાહાબાદ પ્રગણાનો જે કર આપવો પડે છે તે કરમાથી તેમને મુક્ત કરવામા આવ્યા છે તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ અને સિંહાસનાભિષિક્ત વંશાનુક્રમથી તેનો ઉપભોગ લેશે

અત્યારપછી મહારાવ પોતાને ઉક્ત પ્રગણાઓના પ્રભુસ્વરૂપે ગણશે અને સ્નેહાળ વર્તનથી પ્રજાના અનુરાગભાજન થઇ તેને પોતાના અધિકારમા રાખશે અન્ય કોઇપણ તેમા હસ્તક્ષેપ કરી શકશે નહિ

પ્રગણા —૧ ડીગ, ૨ પચપાડ, ૩ અહવાર અને ૪ ગંગરા

ઈ૦ સ૦ ૧૮૧૯ ના સપ્ટેમ્બરની ૨૫ મી તારીખે મહામાનનીય ગવર્નરજનરલદ્વારા હસ્તાક્ષરસહિત મહોર થઇ "

જો કે બ્રિટિશસરકારની સાથે મિત્રતા થયા પૂર્વે રાજરાણા જાલિમસિંહ કોટારાજ્યની સમસ્ત રાજસત્તા પોતાના હાથમા રાખી એકાધિપત્ય ચલાવતા હતા,પરંતુ તે છતાપણ મહારાવ ઉમેદસિંહ બહાદુર પોતાને જાલિમસિંહના હાથમાનું રમકડું માનતા નહોતા, પણ બ્રિટિશસરકારની સાથે સંધિ

થઇ ત્યારથી મહારાવ ઉમેદસિંહ કોટાના નામમાત્રના અધીશ્વર રહ્યા અને જાલિમસિંહ તથા તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ યથાર્થ અધીશ્વરો બન્યા વૃદ્ધ મહારાવ ઉમેદસિંહે જો કે તેથી કોઇપણ પ્રકારનો ઉપદ્રવ વાંધાવચકો ઉપસ્થિત કર્યો નહિ તેમજ પોતાની જાતનો તિરસ્કાર કરી અસંતોષ પણ પ્રકટ કર્યો નહિ પરંતુ અંતે તેથી કોટારાજ્યમાં ઉત્પાત થયો

ઇ૦ સ૦ ૧૮૧ ના નવેમ્બર માસપર્યંત કોટામાં સંપૂર્ણ શાંતિ વિરાજમાન રહી પરંતુ ત્યારપછી મહારાવ ઉમેદસિંહનું મૃત્યુ થતાં સિંહાસનાધિકારીઓના હૃદયમાં નવીન ભાવનો ઉદય થવાથી રાજરાણા જાલિમસિંહ એવી શોચનીય દશામાં આવી પડ્યા કે તેઓ માત્ર પોતાની ચતુરાઇથીજ અંગ્રેજસરકારની સહાય લીધાવિના તે વિપત્તિમાંથી ઉદ્ધાર પ્રાપ્ત કરી શક્યા નહિ મહારાવ ઉમેદસિંહનું મૃત્યુ થયું તે સમયે તેમના ત્રણ કુમારો (૧) કિશોરસિંહ (૨) વિશનસિંહ અને (૩) પૃથ્વીસિંહ જીવિત હતા તે સમયે યુવરાજ કિશોરસિંહની વય ૪૦ વર્ષની હતી તેમનો સ્વભાવ મૃદુ અને નમ્ર હતો તેઓ બંધન જેવી સ્થિતિમાં ઉછર્યા હતા તેથી ધર્મકર્મ અને પવિત્રગ્રંથોમાં તેઓ વિશેષ પારંગત હતા પરંતુ માનવસમાજવિષે તેઓ કાંઇપણ વ્યાવહારિકજ્ઞાન ધરાવતા નહોતા તેઓ પોતાના વીરવંશના ઇતિહાસના મહાનજ્ઞાતા હતા અને તેમના હૃદયમાં જાતીયગૌરવનું પૂર્ણ અભિમાન ભરેલું હતું, પરંતુ તેઓ સ્વભાવથી નમ્ર હતા અને તેમને શિક્ષણ પણ તેવાજ પ્રકારનું મળ્યું હતું, તેથી તેઓ પોતાના પિતાના જેવા શાંત બની ગયા હતા આથી તેમણે પોતાના ગૌરવ સામર્થ્ય અને પ્રભુત્વપ્રત્યે કિંચિત્ પણ લક્ષ્ય નહિ આપતાં જાલિમસિંહદ્વારા કોટારાજ્યનું શાસન થવામાં કાંઇપણ વાંધો લીધો નહિ

બીજા રાજકુમાર વિશનસિંહ કિશોરસિંહ કરતાં ત્રણ વર્ષ નાના હતા અને તેઓ પણ પોતાના જ્યેષ્ઠબંધુની પેઠે નમ્ર સુશિક્ષિત તથા સરલ હતા તેઓ પણ જાલિમસિંહપર ઘણી શ્રદ્ધા રાખતા હતા, પરંતુ ત્રીજા રાજકુમાર પૃથ્વીસિંહ કે જેમની વય ત્રીસ વર્ષની હતી, તેઓ તેજસ્વી અને બહાદુર હાડાજાતિના આદર્શસ્વરૂપ હતા અને તેઓ રાજપૂતોના સ્વભાવ પ્રમાણે શસ્ત્રભક્ત પણ હતા

મહારાવ ઉમેદસિંહના ઉપરોક્ત ત્રણે પુત્રોમાંથી એકમાત્ર પૃથ્વીસિંહજ જાલિમસિંહને સમસ્ત કોટારાજ્યના કર્તાહર્તા જોઇને તથા પોતાના પિતાને તેમના હાથમાં પુતળાસમાન રહેતા જોઇને અત્યંત અસંતુષ્ટ થયા હતા આથી તેમને જાલિમસિંહપ્રત્યે ઘૃણા ઉત્પન્ન થઇ અને તેમણે જાલિમસિંહના હાથમાંથી પોતાનો તથા પોતાના વંશનો ઉદ્ધાર કરવાને માટે જીવનસુદ્ધાં અર્પણ કરવાનો નિશ્ચય કર્યો ઉમેદસિંહના ત્રણે પુત્રો પરસ્પર સંપથી પ્રેમબદ્ધ થઇને સુખપૂર્વક કાળનિર્ગમન કરતા હતા પરંતુ તેમનો દ્વિતીય પુત્ર વિશનસિંહ જાલિમસિંહના પુત્રોપ્રત્યે અધિક મમતા રાખતો હતો આથી અનેક માણસોના હૃદયમાં એવો સંદેહ ઉત્પન્ન થતો હતો કે અવશ્ય આમાં કાંઇક ભેદ છે પ્રત્યેક રાજકુમારને પ્રતિવર્ષ પચ્ચીસહજારની ઉપજવાળી જાગીર મળી હતી અને તેઓ તે જાગીરમાં પોતપોતાના કર્મચારીઓને રાખતા હતા

રાજરાણા જાલિમસિંહને બે પુત્ર હતા—માધોસિંહ અને ગોવર્ધનદાસ જ્યેષ્ઠ માધોસિંહ જાલિમસિંહની વિવાહિતા સ્ત્રીના ગર્ભથી ઉત્પન્ન થયો હતો જ્યારે ગોવર્ધનદાસ એક રખાતનો છોકરો હતો પરંતુ જાલિમસિંહ ગોવર્ધનદાસપ્રત્યે અધિક સ્નેહ રાખતા હતા અને તેમણે માધોસિંહની પેઠે તેને પણ બહોળી સત્તા આપી હતી અમે જે સમયનું વૃત્તાંત લખીએ છીએ, તે સમયે માધોસિંહની વય ૪૬ વર્ષની હતી માધોસિંહનું વર્તન જોવાથી તેને પ્રતાપશાળી પુરુષ કહી શકાતો નહોતો પરંતુ તેને આળસુ અને અભિમાની કહી શકાતો હતો મહારાવ ઉમેદસિંહ માધોસિંહપ્રત્યે બાલ્યાવસ્થાથીજ અધિક પ્રેમ રાખતા હતા અને તેની પ્રત્યેક પ્રાર્થના જરાપણ વાંધો લીધા સિવાય પરિપૂર્ણ કરતા હતા આથી તે પ્રમાદી અને અભિમાની બની ગયો હતો જે સમયે જાલિમસિંહ રાજધાની છોડી કોટારાજ્યમાં ભ્રમણ કરવાને ગયા તે સમયે માધોસિંહની વય નાની હતી તે છતાં પણ તેને તેના પિતાના સ્થાનપર અર્થાત્ ફોજદારના પદપર નિયુક્ત કરવામાં આવ્યો હતો તે ફોજદારના પદપર આવતાં સમસ્ત સેનાના વેતનાદિનો ભાર તેના હાથમાં સોંપવામાં આવ્યો આથી પુષ્કળ દ્રવ્ય તેના હાથમાં આવ્યું રાજ્યના ઇતર કર્મચારીઓની ઉપર જેવી દૃષ્ટિ રાખવામાં આવતી હતી

તેવી માધોસિંહની ઉપર નહોતી કોઇપણ માણસ માધોસિંહની વિરુદ્ધ કાંઇપણ કહેવાનું સાહસ કરી શકતો નહોતો, પરંતુ માધોસિંહના હાથથી પુષ્કળ ધન વપરાતું હતું તેથી કેટલાક માણસોના મનમાં એવો સંદેહ આવ્યો કે તેણે ધનનો અપવ્યય કર્યો છે તેણે રાજધનથી અત્યંત સુંદર અને રમણિક બગીચા બનાવ્યા, ઉત્તમ ઘોડા ખરીદ્યા અને જળવિહાર કરવાને માટે સુંદર નૌકાઓ તૈયાર કરાવી, પરંતુ રાજકુમારો માધોસિંહનો આ વૈભવ જોઇ શકતા નહોતા માધોસિંહ જેવા મૂલ્યવાન વસ્ત્રો પરિધાન કરતો હતો તેવા વસ્ત્રો તો ખુદ મહારાવ ઉમેદસિંહ પણ વાપરતા નહોતા માધોસિંહના પિતા જાલિમસિંહ પોતાના પુત્રને આ પ્રકારે વિનાસી અને અત્યંતખર્ચાળુ જોઇ તેને પોતાના તે દુર્ગુણો તજી દેવાને ઉપદેશ આપતા હતા, પરંતુ તેમના ઉપદેશનું કાંઇપણ ફળ આવ્યું નહિ

આ સમયે ગોવર્ધનદાસની વય ૨૭ વર્ષની હતી ગોવર્ધનદાસ ચતુર, સાહસિક, બુદ્ધિમાન અને ચંચળ પુરુષ હતો માધોસિંહ રાજપરિવારપ્રત્યે અયોગ્ય વર્તન રાખતો હતો, પરંતુ ગોવર્ધનદાસ રાજકુટુંબપ્રત્યે ભક્તિ, પ્રીતિ અને સ્નેહપૂર્ણ વ્યવહાર રાખતો હતો આથી ગોવર્ધનદાસની સાથે રાજકુમારોને વિશેષ મિત્રતા થઈ હતી વિશેષત તેજસ્વી વીર પૃથ્વીસિંહના ગુણોની સાથે ગોવર્ધનદાસના ગુણોની ઐક્યતા હોવાથી ઉભય વચ્ચે વિશેષ મિત્રતા થઈ હતી ગોવર્ધનદાસ જાલિમસિંહની વૃદ્ધાવસ્થાનો પુત્ર હતો તેથી તેઓ સ્વભાવતજ માધોસિંહ કરતા ગોવર્ધનદાસપર અધિક સ્નેહ રાખતા હતા આથી તેમણે ગોવર્ધનદાસને 'પ્રધાન' ના પદપર નિયુક્ત કર્યો આ પદમા કૃષિવિભાગનો સમાવેશ થતો હતો, તેથી ગોવર્ધનદાસ તે ખાતાનો પણ વરિષ્ઠ અધિકારી બન્યો તે ઉક્ત પદપર પ્રતિષ્ઠિત થતા રાજ્યનું પુષ્કળ ધન તેના હાથમા આવ્યું માધોસિંહ અને ગોવર્ધનદાસ એ ઉભય વચ્ચે કિંચિત્ પણ પ્રેમ નહોતો તેઓ સદા પરસ્પર શત્રુતા અને કલહમા નિમગ્ન રહેતા હતા જાલિમસિંહ ચતુર અને મહાસમર્થ રાજનીતિજ્ઞ હતા, તોપણ તેમણે પોતાના ઉભય પુત્રોને ઉચિત શિક્ષણ આપ્યું નહોતું, તેથી અંતે તેમને ઘણું દુ ખ ભોગવવું પડયું

અમે જે સમયનું વર્ણન કરીએ છીએ તે સમયે અથાત્ ઈ૦ સ૦ ૧૮૧૯ના નવેમ્બર માસમા કોટાના અધીશ્વર મહારાવ ઉમેદસિંહ બહાદૂર અવસાન પામ્યા તેઓ સ્વર્ગવાસી થયા તે પૂર્વેજ રાજકુટુંબમા અતિ ગુપ્ત રીતે જે રાજનૈતિકપ્રપંચનું બીજ રોપાયું હતું તે હવે અંકુરિત થઇ પ્રકાશિત થઈ ગયું અને તેથી અત્યંત શોચનીય રાજકીય ઘટના બની મહારાવ ઉમેદસિંહ જે સમયે આ સંસારમાથી વિદાય થયા, તે સમયે રાજરાણા જાલિમસિંહ ગાગરોનની છાવણીમા હતા તેમને મહારાવના મૃત્યુના સમાચાર પ્રાપ્ત થયા કે તત્તજ તેમણે તેમની અંત્યેષ્ટિક્રિયા યથાવિધિ કરવાને તથા યુવરાજ કિશોરસિંહને કોટાના સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત કરવાને માટે રાજધાનીતરફ કૂચ કરી

જે સમયે પોલીટિકલ એજંટ (કર્નલ ટૉડ) મેવાડથી મારવાડમા ગયા તે સમયે તેમને આ મૃત્યુના વર્તમાન[1] પ્રાપ્ત થયા અને તેમણે વડીસરકારને લખી જણાવ્યું કે, હવે કોટારાજ્યના સંબંધમા આપણે શી વ્યવસ્થા કરવી ? આ અરસામા તેઓ કેટલાક દિવસપર્યંત ઉદયપુરમા વિશ્રામ કરી કોટાના રાજપરિવારની આભ્યંતરિક અવસ્થા જોવાને માટે ત્યા ગયા રાજકુમારોના હૃદયના ભાવ

૧ ઈ સ ૧૮૧૯ના નવેબરની ૨૧ મી તારીખે રાજરાણા જાલિમસિંહે જે પત્રમા પોતાના સ્વામીના મૃત્યુના સમાચાર કર્નલ ટૉડપર મોકલ્યા હતા તે પત્રનો અનુવાદ અત્રે આપવામા આવે છે " રવિવારના દિવસ સુધી મહારાવ ઉમેદસિંહનું સ્વાસ્થ્ય સર્વ પ્રકારે સારૂ હતું સૂર્યાસ્ત થયા બાદ એક ઘડી પછી તેઓશ્રી વ્રજનાથજીના દર્શન કરવાને માટે ગયા મહારાવ મૂર્તિની સમક્ષ ચ્યાર સાષ્ટાંગ પ્રણામ કરી સાતમીવાર જેવા પ્રણામ કરવા લાગ્યા કે તેઓ તરતજ મૂર્ચ્છિત અને અચેત થઈ ગયા આવી સ્થિતિમા તેમને મહાલયમા લાવી શય્યાપર સુવાડવામા આવ્યા તે સમયે યથાશક્તિ ચિકિત્સા કરવામા પણ ત્રુટિ કરવામા આવી નહિ પરંતુ સર્વ પ્રયત્નો નિષ્ફળ થયા બે ઘડી રાત વીત્યા પછી મહારાવ સ્વર્ગવાસી થયા

શત્રુને પણ આવો મહાશોક પ્રાપ્ત ન થાઓ! પરંતુ ભગવાનની ઇચ્છાવિરુદ્ધ શું થઈ શકે છે ? આપ અમારા બંધુ છો અને મહારાવ જે રાજકુમારોને મૂકી ગયા છે તેમના સન્માન અને મંગળનો ભાર આપના હાથમાં અર્પિત છે ગત મહારાવના જ્યેષ્ઠ કુમાર મહારાવ કિશોરસિંહ સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા જે મિત્રની જાણને માટે આ લખવામા આવ્યું છે '

બદલાઈ ગયા હતા, તેથી અનિષ્ટ થવાની સંભાવના જાણી કર્નલ ટૉડ ત્યાં ગયા હતા કોટામાં ગયા પછી તેમને જણાયું કે વૃદ્ધ જાલિમસિંહ મહાલયનું સુખ છોડીને રાજધાનીથી અર્ધકોશના અંતર-પર છાવણી નાખીને પોતાના વિશ્વાસુ સેવકોની સાથે રહે છે અને તેમનો પુત્ર માધોસિંહ રાજધાનીના મહાલયમાં રહે છે તે સમયે નવીન મહારાવ અને તેમના બે કનિષ્ઠ ભ્રાતા પૂર્વવત્ કિલ્લાના મહાલયમાં નિવાસ કરતા હતા ગોવર્ધનદાસ અને પૃથ્વીસિંહ નવીન મહારાવને સલાહ આપી પોતાના હાથમાં રાખતા હતા અને તેમણે રાજકુમાર વિશનસિંહને પોતાના મંડળમાંથી દૂર રાખ્યો હતો મહારાવ ઉમેદસિંહના પ્રાણ ગયા કે તરતજ માધોસિંહ અને ગોવર્ધનદાસના હૃદયમાં ગુપ્ત રીતે બળતો કલેશાગ્નિ ભડકી ઉઠયો અને કિલ્લામાં યુદ્ધ થવાનો ભય ઉપસ્થિત થયો પરંતુ અદ્યાપિ જાલિમસિંહને આ વિષે કિંચિત્ પણ ખબર નહોતી

મહારાવ ઉમેદસિંહ પરલોકવાસી થયા ત્યારપછી થોડા દિવસમાં જાલિમસિંહ ભયંકર રોગના પંજામાં સપડાયા રાજદરબારના જે માણસો જાલિમસિંહની શાસનશક્તિ લુપ્ત કરી મહારાવ કિશોરસિંહના હાથમાં રાજ્યનો સમસ્ત ભાર અર્પણ કરવાને માટે ગુપ્ત રીતે તૈયારી કરતા હતા, તેઓ જાલિમસિંહને ભયંકર રીતે રોગના પંજામાં સપડાયેલા જોઈ અત્યંત આનંદ પામ્યા પોતાની આશા સરલતાથી પાર પડવાનો સંભવ જાણી તેમના આનંદનો પાર રહ્યો નહિ, પરંતુ થોડા દિવસ પછી જાલિમસિંહને સંપૂર્ણ આરોગ્યતા પ્રાપ્ત થઈ ત્યારે તેઓ પરમ દુઃખિત થઈ શોકસાગરમાં નિમગ્ન થયા, પણ તેમણે જાલિમસિંહની રોગગ્રસ્તદશાના સમયમાં પોતાના અભિષ્ટ સાધનની સમસ્ત સામગ્રીઓ તૈયાર કરી રાખી હતી તેમનો ઉદ્દેશ અને તેમની તૈયારી સમસ્ત પ્રજામાં પ્રકાશિત થઈ ચૂક્યા હતા, તોપણ વૃદ્ધ જાલિમસિંહ અત્યારસુધી તે વિષે કાંઈ પણ જાણતા નહોતા બ્રિટિશ પોલીટિકલ એજન્ટ કર્નલ ટૉડે સૌથી પ્હેલા આ સમાચાર વૃદ્ધ જાલિમસિંહને કહ્યા તેમણે જાલિમસિંહને જણાવ્યું કે –'આપના ઉભય પુત્રો પરસ્પરનું અનિષ્ટ કરવાને માટે સમરની તૈયારી કરી રહ્યા છે અને ભગવાનની ઇચ્છાથી જ્યારે આપનું મૃત્યુ થાય ત્યારે આપના શબની સાથે આપનો શાસનદંડ પણ ભસ્મીભૂત થઈ જાય એવી મહારાવ કિશોરસિંહની અભિલાષા છે '

શીઘ્ર કોટામાં ભયંકર રાજદ્વારી ઉત્પાત થયો રાજરાણા જાલિમસિંહ સાઠ વર્ષપર્યંત પોતાના પ્રબળ પ્રતાપથી કોટાનું શાસન કરી અતુલ સામર્થ્યવાન થયા હતા, પરંતુ આ સમયે તેમના પ્રતાપ અને સામર્થ્યના મૂળમાં ભયંકર આઘાત લાગવાનો પ્રસંગ આવી પહોંચ્યો બ્રિટિશસરકારે રાજરાણા જાલિમસિંહને કોટાના રાજમંત્રીપદનો વંશપરંપરાગત અધિકાર આપી તેમને સંપૂર્ણ રાજસત્તા સોંપી હતી તેનું વિષમય ફળ દૃષ્ટિગોચર થવા લાગ્યું બ્રિટિશસરકારે જાલિમસિંહને વંશપરંપરાગત રાજમંત્રીત્વનો અધિકાર આપવામાં કેવો અવિવેક તથા અવિચાર કર્યો હતો, તે હવે સમજાવા લાગ્યું

બ્રિટિશસરકારે જાલિમસિંહને કોટાના સંપૂર્ણ સત્તાધારી શાસનકર્તા બનાવ્યા તે કાર્યનું કર્નલ ટૉડે દૃઢતાથી સમર્થન કર્યું છે તેમના અભિપ્રાયાનુસાર બ્રિટિશસરકારે આ ઉચિત કાર્ય કર્યું છે તેમણે આ કાર્યની ઉચિતતાના સંબંધમાં માત્ર એટલુંજ કારણ દર્શાવ્યું છે કે પિંઢારાઓની સાથે યુદ્ધ થયું તે સમયે જાલિમસિંહે બ્રિટિશસરકાર ઉપર અનેક ઉપકાર કર્યા હતા અને તેના પુરસ્કારત રિકે અંગ્રેજસરકારે તેમને વંશપરંપરાગત રાજમંત્રીત્વ આપ્યું હતું, માટે તે અન્યાયી કૃત્ય કહી શકાય નહિ, પરંતુ અમે અતિ દિલગીર છીએ એ કે અમે કર્નલ ટૉડના આ મતનું સમર્થન કરી શકતા નથી અમે પૂછીએ છીએ કે એક અવિમ્ર અને સ્વાધીન રાજ્યના રાજમંત્રી વા પ્રધાન શાસનકર્તાનું પદ એક મનુષ્યને વંશપરંપરાથી આપવાની સત્તા શું બ્રિટિશસરકારને હતી ? કદિ નહિ મહારાવ ઉમેદસિંહ જો યથાર્થ રાજપૂતોના જેવા તેજસ્વી વીર અને ચતુર રાજનીતિજ્ઞ હોત અને તેઓ પોતાના ઉત્તરાધિકારીઓના મંગળપ્રત્યે દૃષ્ટિ રાખત તો શું બ્રિટિશસરકાર જાલિમસિંહને ઉક્ત અધિકાર અર્પણ કરી શકત ? જો ઉમેદસિંહ વાંધો લેત તો શું બ્રિટિશસરકાર બલપૂર્વક જાલિમસિંહને કોટાના કર્તા, હર્તા, વિધાતા બનાવી શકત ? શું યૂરોપના કોઈ પણ રાજાએ કોઈ પણ અમાત્યને આ પ્રકારે વંશપરંપરાગત મંત્રીત્વ આપ્યું છે ? યૂરોપની વાત તો દૂર રહી, પરંતુ આ ભારતવર્ષમાંજ નિઝામ, હોલ્કર, સિંધિઆ ઇત્યાદિ રાજાઓના કોઈપણ મુખ્યમંત્રીને આ પ્રકારે વંશપ-

રંપરાગત મંત્રિત્વ આપવામાં આવ્યું છે? અમે કહીએ છીએ કે જાલિમસિંહને ઉક્ત પ્રકારે વંશપરંપરાગત મંત્રીપદ આપવાની બ્રિટિશસરકારને કોઇપણ સત્તા નહોતી માત્ર મહારાવ ઉમેદસિંહને અસત દુર્બળ જોઇનેજ રાજકૌશલ્યથી પૂર્ણ એવું ઉક્ત કાર્ય કરવામાં આવ્યું હતું અમે કબૂલ કરીએ છીએ કે જાલિમસિંહે બ્રિટિશસરકારને વિપત્તિના સમયમાં ઘણી સહાય કરી હતી, પરંતુ તેમણે જે સામંતો અને સૈનિકોને ખાદ્યપદાર્થો આદિ આપ્યા હતા તે કોના હતા? શું તે મહારાવ ઉમેદસિંહના નહોતા? આપણે અવશ્ય કબૂલ કરવું પડશે કે કોટાના અધીશ્વરના સામંતો અને સૈનિકો લઈનેજ જાલિમસિંહે બ્રિટિશસરકારને સહાય કરી હતી ઉત્તમ રાજચાતુર્યના પ્રભાવથી જાલિમસિંહ કોટાના પ્રબલ સામર્થ્યવાન મુખ્યમંત્રી થયા હતા, તોપણ તેઓ વસ્તુતઃ મહારાવ ઉમેદસિંહના પગારદાર નોકર હતા, માટે બ્રિટિશસરકારે ભવિષ્ય તરફ દૃષ્ટિ નહિ ફેંકી જાલિમસિંહને વંશપરંપરાગત મંત્રીપદ આપી કોટાના સંપૂર્ણ સત્તાધારી અધીશ્વર બનાવવામાં તથા મહારાવ ઉમેદસિંહના હાથમાં નામમાત્રનું રાજપદ રહેવા દેવામાં અત્યંત અજ્ઞાનતા પ્રદર્શિત કરી છે તેના વિસ્મય ફલતરીકે થોડા દિવસમાં અત્યંત શોચનીય ઘટના બની, જેનું વર્ણન પાઠકો પાછળ વાંચી ચૂકયા છે

આ ઘટના પ્રસંગે કર્નલ ટૉડે જે રાજનીતિનું અવલંબન કર્યું તે અમને કિંચિત્ પણ રુચ્યું નથી તેમણે પ્રથમથીજ જાલિમસિંહના સ્વાર્થની રક્ષાર્થે ભગીરથ પ્રયત્ન કરવા માંડયો હતો તેમણે ઉક્ત સંધિપત્રના વધારાના ધારાને સંપૂર્ણરીતે પ્રબલ કરવાને માટે પોતાની સમસ્ત શક્તિઓનો પ્રયોગ કર્યો હતો પરંતુ તેમણે તેના સંબંધમાં જે એક વાત કહી છે તે અવશ્ય વિચારવા યોગ્ય છે તેઓ લખે છે કે બ્રિટિશસરકારે જાલિમસિંહને કોટાનું વંશપરંપરાગત મંત્રિત્વ આપી દાનપત્રપર હસ્તાક્ષર કર્યા હતા, માટે કોઇપણ પ્રકારે તેનું સમર્થન કરવું એ તેનું પ્રધાન કર્તવ્ય છે જો તે તેમ ન કરે તો રાજપૂતરાજાઓ કદિપણ બ્રિટિશસરકારના વચન અને પ્રતિજ્ઞાપર વિશ્વાસ રાખે નહિ સારાંશ, કર્નલ ટાડના અભિપ્રાયાનુસાર તેથી બ્રિટિશસરકારના ગૌરવની હાનિ થવાની સંપૂર્ણ સંભાવના હતી, તેથી જાલિમસિંહના પક્ષનું સમર્થન કરવું એ તેનું આવશ્યક કર્તવ્ય થઇ પડયું, પરંતુ કર્નલ ટૉડે અત્યંત ભોળા હૃદયથી આ વાત કહી છે બ્રિટિશસરકાર પોતાની પ્રતિજ્ઞાનું પાલન કરવાને માટે એ પ્રમાણે કરે એ ઘણી પ્રશંસનીય વાત છે, પરંતુ જો કર્નલ ટૉડ આજપર્યંત જીવિત રહેત અને જો તેઓ મહારાણી વિકટોરિયાના ઇ૦ સ૦ ૧૮૫૭ના વિખ્યાત ઢંઢેરાની પ્રત્યેક પ્રતિજ્ઞા વાંચત તો તેઓ કદિપણ ઉક્ત પ્રતિજ્ઞાની રક્ષાની દુહાઈ દઇ ખોટા પક્ષનું સમર્થન કરત નહિ

રાજકુમાર પૃથ્વીસિંહ અને મંત્રીપુત્ર ગોવર્ધનદાસ એ ઉભય ક્ષત્રિસ્વભાવસુલભ વીરતા, બલ, વિક્રમ અને સાહસિકતાથી યુક્ત હતા, તેમજ તેઓ રાજનીતિમાં પણ પારદર્શી હતા તેમણે નવીન મહારાવ કિશોરસિંહને સારીરીતે સમજાવી દીધું કે વૃદ્ધ જાલિમસિંહ અન્યાયથી કોટાના સંપૂર્ણ સત્તાધારી યથાર્થ અધીશ્વર બની બેઠા છે અને બ્રિટિશસરકારે પણ તેની સાથે મળી જઇ માધોસિંહને વંશપરંપરાગત સર્વશક્તિસંપન્ન શાસનકર્તાનું પદ આપ્યું છે અગ્રેજસરકારની સાથે મહારાવ ઉમેદસિંહને પ્રથમ જે સંધિ થઈ હતી તે સંધિના સમસ્ત ધારાઓ તેમણે મહારાવને અર્થ અને વ્યાખ્યાસહિત સમજાવી દીધા અને તેનો ભાવાર્થ ઉત્તમપ્રકારે તેમના હૃદયપર અંકિત કરી દીધો મૂલ સંધિપત્રાનુસાર રાજરાણા જાલિમસિંહ કોઇપણ પ્રકારે કોટાનું વંશપરંપરાગત સર્વશક્તિસંપન્ન શાસનકર્તાનું પદ ભોગવવાની સત્તા ધરાવતા નહોતા તેમણે મહારાવ કિશોરસિંહને જણાવ્યું કે, આપ બ્રિટિશસરકારસમક્ષ મૂળ સંધિપત્રાનુસાર કાર્ય કરવાનો પ્રસ્તાવ માદર કરો તેમણે મૂળ સંધિપત્રનો દશમો ધારો બતાવી કહ્યું કે—"આ ધારામાં એવો ઉલ્લેખ છે કે મહારાવ અને તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ તથા સિંહાસનાભિષિક્તો પોતાના રાજ્યની સંપૂર્ણ સત્તા પોતાના હાથમાં રાખશે બ્રિટિશસરકાર પ્રથમ આ પ્રમાણે લખી પાછળથી એક ધારો ઉમેરી જાલિમસિંહને વંશપરંપરાગત પૂર્ણ શાસનશક્તિસંપન્ન મંત્રીપદ શી રીતે આપી શકે? વળી મૂળ સંધિપત્રમાં મહારાવ ઉમેદસિંહ અને બ્રિટિશ રાજકર્મચારીઓ એ સર્વના હસ્તાક્ષર તથા મહોર છે, પરંતુ વધારાના ધારામાં

તેમ નથી મહારાવ ઉમેદસિંહને તો ઉક્ત વધારાના ધારાનું અસ્તિત્વ પણ વિદિત હોય એમ જણાતું નથી ''

કર્નલ ટૉડે બ્રિટિશસરકારના પોલિટિકલ એજંટતરિકે આ સમયે વિચિત્ર વર્તન કર્યું તેમણે જાલિમસિંહના પક્ષનું અવલંબન કર્યું અને જાલિમસિંહ તથા તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ વંશપરંપરાગત શાસનસત્તાનો ઉપભોગ લઈ શકે તથા મહારાવ કિશોરસિંહ તથા તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ ચિરકાળપર્યંત કોટાના નામમાત્રના અધીશ્વર રહે એટલા માટે તેમણે પોતાની સમસ્ત શક્તિનો પ્રયોગ કર્યો. તેમણે ઉભયપક્ષોની વચ્ચે રાજકીય વિવાદાનલ પ્રજ્વલિત થયેલ જોઈ પ્રકટરીતે કિશોરસિંહને જણાવી દીધું કે–"અમે જાલિમસિંહની સમક્ષ પ્રતિજ્ઞા કરી છે, માટે અમે આપની કોઇપણ ઉચ્ચ અભિલાષા પૂર્ણ કરી શકતા નથી માત્ર જાલિમસિંહજ કોટાના યથાર્થ અધીશ્વર ગણાય છે અને આપ તો કેવળ નામમાત્રના રાજા છો. આપ કોટાના શાસનકર્તા નથી." સરલતાથી પ્રતીત થાય છે કે કર્નલ ટૉડે કેવળ પોતાના સ્વામી બ્રિટિશસરકારની અવલંબિત નીતિનું જ સમર્થન કર્યું હતું; પરંતુ મહારાવ કિશોરસિંહે કર્નલ ટૉડના ઉપરોક્ત વચનોની લેશપણ પરવા કરી નહિ કર્નલ ટૉડે હજી કિશોરસિંહને દૃઢ રહેલા જોઈ અંતે નિશ્ચય કર્યો કે પૃથ્વીસિંહ અને ગોવર્ધનદાસની સલાહથી મહારાવે આ રાજકીય વિવાદ ઉપસ્થિત કર્યો છે; માટે જ્યાંસુધી ઉક્ત ઉભય માણસોને દૂર કરવામાં આવશે નહિ, ત્યાંસુધી શાંતપ્રકૃતિ મહારાવ કદિપણ આપણા કાબુમાં આવશે નહિ, તેથી તેમણે પ્રથમ પૃથ્વીસિંહ અને ગોવર્ધનદાસને દૂર કરવાનો પ્રયત્ન કરવા માંડ્યો અને આ અતિ નિંદનીય તથા અનાવશ્યક કાર્યમાં જાલિમસિંહ પણ જોડાયા તેમણે પ્રથમ એવો નિશ્ચય કર્યો કે જે કિલ્લામાં પૃથ્વીસિંહ અને ગોવર્ધનદાસ મહારાવ કિશોરસિંહની સાથે રહે છે, તે કિલ્લાની દિવાલ ઓળંગી ઉક્ત ઉભય પુરુષોને કેદ કરવા, પરંતુ પાછળથી તેમને એવો વિચાર આવ્યો કે આમ કરવાથી મોટી ગરબડ થશે અને અંતે યુદ્ધ થવાથી મહારાવ કિશોરસિંહસુદ્ધાં માર્યા જશે તેથી તેમણે તે વિચાર છોડી દઇ અંતે એવો નિશ્ચય કર્યો કે કિલ્લાને ચોતરફથી ઘેરી લેવો અને કિલ્લામાં અનાજ જઇ ન શકે એવો પ્રબંધ કરવો આમ કરવાથી ભોજનના અભાવને લીધે કિશોરસિંહ અવશ્ય આપણે શરણે આવશે તેમણે આવો વિચાર કરી શીઘ્ર તદનુસાર વર્તન કર્યું. કોટાના યથાર્થ અધીશ્વર કિશોરસિંહ બ્રિટિશસરકારની રાજનીતિના સન્માનાર્થે પોતાનીજ રાજધાનીમાં પરિવેષ્ટિત થયા, પરંતુ કર્નલ ટૉડ અને જાલિમસિંહની આશા પૂર્ણ થઇ નહિ. ભોજનની તંગીને લીધે કર્નલ ટૉડને શરણે નહિ જતાં મહારાવ કિશોરસિંહ પોતાની પ્રજાની ઉપર વિશ્વાસ રાખી પોતાના પૈતૃક રાજ્યની સંપૂર્ણ શાસનસત્તા પ્રાપ્ત કરવાની આશાથી પાંચસે અશ્વારોહી યોદ્ધાઓની સાથે કિલ્લાની બહાર નીકળ્યા તેમના કુલદેવતા તેમની સાથે હતા, તેમના રણવાદ્યથી ચારે દિશા કંપાયમાન થતી હતી, તેમના અંગમાં મૂર્તિમંત સાહસ વિદ્યમાન હતું અને આવી દશામાં તેઓ વિજયપતાકા ઉડાડતા કિલ્લામાંથી બહાર નીકળ્યા જે સેના કર્નલ ટૉડ અને જાલિમસિંહની આજ્ઞાથી કિલ્લાને ઘેરી રહી હતી, તેણે આ સમયે મહારાવ કિશોરસિંહને કોઇપણ પ્રકારની બાધા કરી નહિ, તેણે ભયભીત થઇને માર્ગ છોડી દીધો અને મહારાવ નિર્વિઘ્નતથા કિલ્લાનો ત્યાગ કરી પાંચસેં અશ્વારોહીઓસહિત દક્ષિણ તરફ ચાલ્યા.

મહારાવ કિશોરસિંહ કિલ્લાની બહાર નીકળી ગયા છે, એવા સમાચાર સાંભળતાવેંતજ બ્રિટિશ પોલિટિકલ એજંટ જાલિમસિંહની છાવણીમાં ગયા ત્યાં ભારે કોલાહલ મચી રહ્યો હતો. તેમણે આવી સ્થિતિ જોઇ વૃદ્ધ જાલિમસિંહને પૂછ્યું કે રાજ્યમાં અશાંતિના વિસ્તારને રોકવાને માટે તમે શું ઉપાય કર્યો છે વા શું કરવાનો ઇરાદો રાખો છો ? આ સમયે જાલિમસિંહે અતિ અદ્ભુત પ્રત્યુત્તર આપ્યો. તેમણે યથાર્થ રાજભક્તિનું જ્વલંત ઉદાહરણ દર્શાવ્યું તેમણે કહ્યું. "હું મહારાવને આધીન રહી રાજકર્મ કરીશ. હું નાથદ્વારાના મંદિરમાં જઇ મારા જીવનનો શેષકાળ વ્યતીત કરીશ; પરંતુ મારા સ્વામીનો વિશ્વાસઘાત થઇ કલંકની કાળી ટીલી લગાડીશ નહિ" પોલિટિકલ એજંટે જોયું કે આથી અમારા રાજનૈતિકઉદ્દેશને કાંઇ પણ બાધા નડનાર નથી, તેથી તેમણે કહ્યું કે– "આપનો આ ઉદ્દેશ ફલીભૂત થાય તેમાં અમને કાંઈ હરકત નથી, પરંતુ આવા રાજકીય ઉપદ્રવના

સમયમા એમનથી કામ કરવાથી મહાઅનિષ્ટ થવાની સભાવના છે " આટના શબ્દો કહી કર્નલ-ટૉડ જાલિમસિહની વિદાય લઇ અશ્વારૂઢથઇ તેમની છાવણીની બહાર નીકળ્યા અને મહારાવની સાથે ગયેના પાચસે અશ્વરોહીઓને રાજ્યમા અશાતિ ફેલાવતા અટકાવવાને માટે તેમણે તેમની પૂંઠ પકડી તેઓ રાજધાનીની દક્ષિણે ત્રણ કોશના અતરપર આવેના રગવાડી નામના ગામના મહાલયમા ગયા તો તેમને મહારાવના અનુચરો અને સૈનિકો ટુકડીઓમા વિભકત થઇને બાગની બહાર જતા જણાયા અને મહારાવ કિશોરસિહ પોતાના સામતો તથા ઉપદેષ્ટાઓનીસાથે ભવિષ્યમા શુ કરવુ તે વિષે વિચાર કરતા મહાલયમા બેસી મત્રણા કરતા જણાયા યથારીતિ પૂર્વથી સમાચાર પહોચાડવાનો હમણા સમયનહોતો તેથી પોલિટિકલ એજટ ખબર આપ્યા વિનાજ સીધા મહારાવનીસભામા પહોચી ગયા તેમને મહારાવે ઉચિત માન આપવામા સકોચ કર્યો નહિ થોડીવાર સુધી સન્માનસહિત વાર્તાલાપ થયો કર્નલ ટૉડે મહારાવ તથા સામતોને અતિ આગ્રહપૂર્વક ઉપસ્થિત સ્થિતિનુ યથાર્થ સ્વરૂપ સમજાવી દીધુ તેમણે સામતોને જણાવ્યુ કે-' આપે જે વર્તન કર્યું છે તેથી આપ પ્રકટરીતે બ્રિટિશસરકારના શત્રુ થયા છો અને એથી આપના અધીશ્વરનુ કાઇપણ મગળ થનાર નથી, પણ તેથી આપનો વિધ્વસ થવાનો સભવ છે પછી કર્નલ ટૉડે ગોવર્ધનદાસની નિકટ જઇ તેને કહ્યુ કે- આપે આપના પિતાપ્રત્યે વિદ્રોહ અને વિશ્વાસઘાત કર્યો છે અને તેથી આપ તેમના શત્રુ બન્યા છો આપ મહારાવનુ કોઇપણ પ્રકારનુ મગળ કરી શકનાર નથી આપે કેવળ સ્વાર્થ સાધવાને માટેજ આ ઉપદ્રવ ઉપસ્થિત કર્યો છે,પરતુ આપને એનો યોગ્ય દડ મળશે' સીધા ગોવર્ધનદાસે પોતાની તલવાર કાઢી ગર્વભરિત ઉત્તર આપ્યો, પરતુ કર્નલ ટૉડે કિચિત્ સ્મિતસહિત તેના ગર્વથી ભરેલા ઉત્તર તરફ અવજ્ઞા દર્શાવી અને તેમણે મહારાવની સમીપ જઇ કહ્યુ 'મહારાવ' હજી પણ સમય છે હમણા હમણા ભવિષ્યનો વિચાર કરો આપે જે માર્ગનુ અવલબન કર્યું છે તે કોઇપણ પ્રકારે મગળકારક નથી હુ પ્રતિજ્ઞાપૂર્વક કહુ છુ કે ન્યાયસગત અને આપના પદને ઉચિત હોય એવી કોઇ પણ પ્રાર્થના પૂર્ણ કરવાને તૈયાર છુ, પરતુ હુ કેવળ જાલિમસિહની સત્તા લુપ્ત કરી શકતો નથી કારણ કે પ્રજાના વિશ્વાસની રક્ષાને માટે જાલિમસિહની શાસનસત્તા અક્ષત રાખવી એ અમારુ કર્તવ્ય છે, પરતુ આપના પદ સન્માન અને સુખોપભોગ પ્રત્યે અમે સપૂર્ણ લક્ષ આપીએ છીએ " પોલિટિકલ એજટ જ્યારે આ વચનો બોલતા હતા ત્યારે મહારાવ આમતેમ ટહેલતા હતા પછી પોલિટિકલ એજટે એકદમ ઉચ્ચ સ્વરે 'મહારાવકા ઘોડા લે આઓ' એવી પોતાના માણસને આજ્ઞા કરી અને તરત મહારાવ કિશોરસિહનુ કાડુ પકડયુ ઉભય જણ સભામાથી બહાર નીકળી ગયા મહારાવે કાઇપણ વાધો લીધો નહિ અને તેમણે ઘોડાની પીઠપર આરૂઢ થઇ કર્નલ ટૉડને માત્ર એટલુજ કહ્યુ કે-' આપની મિત્રતા ઉપરજ સર્વ પ્રકારે નિર્ભર છુ મહારાવના ભ્રાતા પૃથ્વીસિહે આ સમયે પોતાના મનનો ભાવ પ્રદર્શિત કર્યો, પરતુ સામતો મૌન રહ્યા ગોવર્ધનદાસ અને તેના એકાદ બે માણસોએ આ સમયે જે એક વાત કહી તે પ્રત્યે પોલિટિકલ એજટે કિચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યુ નહિ કર્નલ ટૉડ પોતાના કારભારીઓની સાથે અશ્વારૂઢ થઇ મહારાવ કિશોરસિહને પોતાની સાથે લઈ ચાલ્યા સર્વ માણસો મૌન રહ્યા, કોઇ શુ કે આ કરી શકયો નહિ આ પ્રમાણે કર્નલ ટૉડે મહારાવની સાથે કિલ્લામા પ્રવેશ કર્યો પોલિટિકલ એજટે મહારાવને રાજ સિહાસનપર બેસાડી પૂર્વપ્રતિજ્ઞાની પુનરાવૃત્તિ કરી કહ્યુ-' વર્તમાન સકટકારક સ્થિતિમા આપ વિશેષ બુદ્ધિપૂર્વક કામ કરશો આપના ભ્રાતા પૃથ્વીસિહ અને ગોવર્ધનદાસ એ ઉભયને આપનાથી અલિપ્ત રાખવામા આવશે અને ગોવર્ધનદાસને હાડોતીથી એકદમ દાખી કાઢવામા આવશે" ઉપરોક્ત નિશ્ચયાનુસાર ગોવર્ધનદાસને રાજદ્રોહ કરવા માટે દોષિત ઠરાવી જુનમાસમા દેશનિકાલની સજા કરી દિલ્હીમા રાખવામા આવ્યો, અને તેના સપરિવાર ભરણપોષણ માટે રાજ્યતરફથી પ્રબધ કરવામા આવ્યો મહારાવ કિશોરસિહ અને રાજરાણા જાલિમસિહની વચ્ચે પૂર્વવત્ સદ્ભાવ સ્થાપિત કરવાને માટે મહોત્સવની તૈયારી કરવામા આવી પ્રજાએ પણ આનદપૂર્વક તેમા ભાગ લીધો મહાલયમા સર્વ માણસો જાલિમસિહ તથા તેમના પુત્રને અભિવદન કરતા હતા જાલિમસિહ આ પ્રસગે પૂજનીય પિતાના સ્થાનપર સ્થાપિત થયા હતા અને મહારાવ કિશોરસિહ તથા તેમના

ભ્રાતા પૃથ્વીસિંહ અપરાધી સંતાનની પેઠે ક્ષમા માગવાને તત્પર થયા હતા તેમણે આગળ ધસી જાલિમસિંહની ચરણવંદના કરવાનો પ્રયાસ કર્યો અને જાલિમસિંહે આ સન્માન નિષ્ફળ કરવાને વ્યર્થ ચેષ્ટા કરી તેમણે પોતાના અધીશ્વરપ્રત્યે નમ્રભાવથી સન્માન દર્શાવવામા ત્રુટિ કરી નહિ પછી તેમની વચ્ચે વિશ્વાસ અને સદ્ભાવપ્રકાશક વાર્તાલાપ થવા લાગ્યો

માત્ર કર્નલ ટૉડના રાજકૌશલ્ય યત્ન અને ઉદ્યોગથીજ મહારાવ કિશોરસિંહ પૃથ્વીસિંહ તથા ગોવર્ધનદાસનો ન્યાયસંગત ઉદ્યોગ વ્યર્થ થયો અને મહારાવ પુન કાષ્ઠપુતળાવત રાજસિંહાસનપર બેઠા તેજસ્વી વીર ગોવર્ધનદાસને દેશનિકાલની સજા થયા પછી કર્નલ ટૉડે જાલિમસિંહ અને મહારાવની વચ્ચે પુન સદ્ભાવ સ્થાપિત કરાવી દીધો અને જાલિમસિંહે ઐશ્વર્ય, આડંબર તથા રાજસન્માન દર્શાવીને કિશોરસિંહને હસ્તગત કરવાનો ઉદ્યોગ કર્યો કર્નલ ટૉડે બ્રિટિશરાજનીતિત સન્માનની રક્ષાને માટે કોટાની રંગભૂમિપર ઉક્ત વિચિત્ર અભિનય કર્યો હતો તેમણે વિવેકને તિલાંજલિ આપી કૂટ રાજનૈતિક કૌશલ્યજાળનો વિસ્તાર કરી મહારાવ કિશોરસિંહના સન્માન અધિકાર તથા સ્વાધીનતાનો લોપ કરી જાલિમસિંહના પક્ષનુ સમર્થન કર્યુ હતુ કર્નલ ટૉડે કિશોરસિંહ અને જાલિમસિંહની વચ્ચે સદ્ભાવ સ્થાપિત કરાવ્યા પછી જાહેરરીતે મહારાવનો રાજ્યાભિષેક કરવાની તૈયારી કરી ઈ૦ સ૦ ૧૮૨૦ ના ઑગસ્ટ માસની સત્તરમી તારીખે મોટી ધામધુમસહિત અભિષેક કરવામા આવ્યો મહારાવના પુરોહિતે સૌથી પ્રથમ કિશોરસિંહના મસ્તકપર રાજતિલક કર્યું ત્યાર પછી કર્નલ ટૉડે મહારાવની નિકટ જઈ તેમને તિલક કર્યું અને તેમના ગળામા હીરામોતીના ભાત ભાતના અલંકારો પહેરાવી તેમની કમરમા તલવાર લટકાવી દીધી મહારાવે બ્રિટિશસરકારને ઉપહારતરિકે એકસો સુવર્ણમુદ્રા આપી આ પ્રસંગે ભારતવર્ષના ગવર્નર જનરલના નામથી કર્નલ ટૉડે રાજરાણા જાલિમસિંહને અતિમૂલ્યવાન રાજપોશાક પહેરામણીરૂપે અર્પણ કર્યો જાલિમસિંહે આ ઉપહાર પ્રાપ્ત થતા યોગ્ય શબ્દોમા પોતાની કૃતજ્ઞતા પ્રદર્શિત કરી અને પચ્ચીસ સુવર્ણમુદ્રા બ્રિટિશસરકારને નજર કરી

આ જાહેર રાજ્યાભિષેક કરવામા એક ગુપ્ત ઉદ્દેશ હતો પ્રથમ માધોસિંહે આગળ ધસી કોટા ના ફોજદારતરિકે મહારાવ કિશોરસિંહના મસ્તકપર રાજતિલક કર્યું અને તેમની કમરમા તલવાર બાંધી તથા નજર આપી પ્રચલિત રીતિઅનુસાર મહારાવે આ નજર પાછી ફેરવી માધોસિંહને પહેરામણી આપી કોટાના ફોજદારના પદની વંશપરંપરાગત સનદ આપી આ સનદની પ્રાપ્તિને માટેજ આટલી તૈયારી અને ઉદ્યોગ કરવામા આવ્યો હતો અને તે ઉદ્યોગ સફળ થયો કર્નલ ટૉડે લખ્યુ છે –

તેમનામા પુન જે સદ્ભાવ સ્થાપિત થયો તેને વૃદ્ધિગત કરવાને માટે હું ઉક્ત અભિષેકનો ઉત્સાહ સમાપ્ત થયા પછી એક માસપર્યંત કોટામા રહ્યો આ સમયે મે મહારાજાને સમજાવ્યુ કે આપ હાલ જે સ્થિતિમા છો તેજ સ્થિતિમા આપનુ કર્તવ્ય કરવુ સર્વ પ્રકારે ઉચિત છે વળી બીજી તરફ મે માધોસિંહને સમજાવ્યા કે આપને જે પવિત્ર સંધિબંધનથી આ જોખમદારીભરેલુ પદ આપવામા આવ્યુ છે તે દુર્વર્તન નિર્બુદ્ધિતા વા અસાવધાનતાથી ભંગ કરશો નહિ તેનુ સદા પાલન કરશો કોટા છોડયાપૂર્વે મે ૪ થી સપ્ટેંબરને દિવસે પુન સર્વને એકત્રિત કર્યા અને તેમનામા પુન દૃઢ સદ્ભાવ સ્થાપિત કર્યો જાલિમસિંહ મહારાવ અને માધોસિંહ એ ત્રણે જણે ભૂતકાળની ઘટનાસંબંધી એકબીજાનો અપરાધ ક્ષમા કરી ભવિષ્યમા મિત્રભાવથી રહેવાની પ્રતિજ્ઞા કરી

સત્યનો જય અવશ્ય થાય છે જો કે કર્નલ ટૉડે પ્રબળ બ્રિટિશસત્તાની સહાયથી કોટાના યથાર્થ અધીશ્વર મહારાવ કિશોરસિંહની સત્તાનો નાશ કરી જાલિમસિંહને વંશપરંપરાગત રાજસત્તા આપી, પરંતુ પાછળથી તે અન્યાય અને અસત્યનો પ્રતીકાર સારી રીતે થઈ ગયો

મહારાવ અને જાલિમસિંહવચ્ચે ઉપર જણાવ્યા પ્રમાણે મેળ થયો તે સમયે રાજરાણા જાલિમસિંહે પોતાના રાજનૈતિક જીવનના અંતિમ કાર્યતરિકે બે ઉપયુક્ત કાર્યો કર્યા આ કાર્યોથી કોટાના અધીશ્વરપ્રત્યેની તેમની ભક્તિ અને કોટાની પ્રજાપ્રત્યેની તેમની વત્સલતાનું સારી રીતે નિદર્શન થયુ તેમણે પોતાના મૃત્યુકાળે પોતાના જૂના વિશ્વાસુ નોકરોને માટે એક વીલ તૈયાર કર્યું અને મહારાવ કિશોરસિંહ માધોસિંહ તથા બ્રિટિશ એજંટની પાસે એવી શરત કરાવી લીધી કે જો મારા ઉત્તરાધિકારીઓ પોતાના જૂના કર્મચારીઓને કાર્યમા નિયુક્ત કરવાને અસમ્મત હોય તો તેમને સંપૂર્ણ

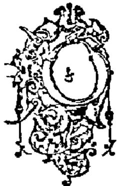
સ્વાધીનતા આપવી અને તેમનાં ભૂતકાળનાં કામોને માટે તેમની પાસેથી જવાબ લેવો નહિ તથા તેમને પોતાની ઇચ્છાનુસાર નિવાસ કરવા દેવો. ઉકત આશયના કરારપત્રપર તેમણે ઉકત ત્રણે જણના હસ્તાક્ષર કરાવી લીધા હતા

બીજું ઉત્તમ કામ તેમણે એ કર્યું કે કોટા રાજ્યમાં દીર્ઘકાળથી જે દંડનામનો કષ્ટદાયક કર પ્રચલિત હતો તે તેમણે સર્વથા દૂર કર્યો. આ રક્તશોષક કર દૂર કરવાથી જાલિમસિંહ પોતાની વૃદ્ધાવસ્થામાં કોટાની પ્રજાને અત્યંત પ્રિય થઇ પડયા અને બ્રિટિશસરકાર પણ જાલિમસિંહના આ કાર્યથી તેમનાપર પરમ પ્રસન્ન થઇ. તેમણે પોતાની કીર્તિની રક્ષાર્થે દંડ નામનો કર દૂર કરવાના સ્મરણચિન્હસ્વરૂપે કોટારાજ્યના પ્રત્યેક પ્રધાન પ્રધાન નગરમા પાષાણના સ્તંભો સ્થાપિત કરાવ્યા અને તે પર ઉકત કર દૂર કરવાની આજ્ઞા કોતરાવી

अध्याय ७ मो

રાજનૈતિક ઉત્પાતપ્રસંગે કર્નલ ટૉડનો વ્યવહાર–બ્રિટિશસરકારે જાલિમસિંહના પક્ષનું કરેલું સમર્થન–ગોવર્ધનદાસને થયેલી દેશનિકાલની શિક્ષા–ગોવર્ધનદાસનું માલવા દેશમાં રહેવું–કોટામાં પુનઃ થયેલો રાજકીય ઉત્પાત–મહારાવ કિશોરસિંહની સાથે સેનાનું મળી જવું–જાલિમસિંહે મહાલય ઉપર કરેલી ગોળાની વૃષ્ટિ–મહારાવ કિશોરસિંહનું કિલ્લો છોડી બહાર જવું–તેમનું બુંદીમાં જવું–રાજભ્રાતા વિશનસિંહનું જાલિમસિંહની સાથે મળી જવું–ગોવર્ધનદાસે મહારાવની સાથે મળી જવાને કરેલી ચેષ્ટા–તેનું વ્યર્થ થવું–મહારાવે બુંદીનો કરેલો પરિત્યાગ–મહારાવપ્રત્યે હાડાજાતિએ પ્રદર્શિત કરેલી સહાનુભૂતિ–મહારાવનું વૃંદાવનમાં જવું–ગોવર્ધનદાસ અને બ્રિટિશરકારના મોટા દેશી અમલદારોએ રચેલો પ્રપંચ–મહારાવનું સેનાસહિત કોટા તરફ જવું–મહારાવે બહાર પાડેલો ઢંઢેરો અને હાડાજાતિને પોતાના પક્ષમાં ભળવાને કરેલું નિમંત્રણ–મહારાવે બ્રિટિશસરકારસમક્ષ સાદર કરેલો પ્રસ્તાવ–જાલિમસિંહનું આચરણ–મહારાવની વિરુદ્ધ જાલિમસિંહની સેનાસાથે બ્રિટિશસરકારની સેનાએ કરેલી કુચ–સમ્મિલિત સેનાએ મહારાવપર કરેલું આક્રમણ–મહારાવની સેનાએ ભેદેલો જાલિમસિંહની સેનાનો વ્યૂહ–અંગ્રેજસેનાએ તેમાં કરેલી બાધા–અંગ્રેજસેના સાથે યુદ્ધ કરવાની અનિચ્છાથી મહારાવે પોતાની સેનાસહિત રણક્ષેત્રનો કરેલો પરિત્યાગ–અંગ્રેજસેનાએ મહારાવપર પુનઃ કરેલું આક્રમણ–મહારાવનું ઉક્ત આક્રમણ વ્યર્થ કરવું–મહારાવનું સેનાસહિત નાસી જવું–અંગ્રેજીસેનાએ મહારાવની પાયદલસેનાનો કરેલો નાશ–કુમાર પૃથ્વીસિંહનું મૃત્યુ–બે વીરોએ પ્રદર્શિત કરેલા પોતાની વીરતા–કર્નલ ટૉડે મહારાવ તથા તેમની સાથે જોડાએલા સામંતોને ક્ષમા કરવાને બહાર પાડેલો ઢંઢેરા–સામંતોનું પોતપોતાનાં સ્થાનમાં જવું–સમરનું પરિણામ–મહારાવની સાથે સ્થાપન થયેલી નવીન સંધિ–મહારાવને માટે નિર્ધારિત થયેલી જાગીરની સુચિ–કર્નલ ટૉડની વ્યવસ્થા–મહારાવનું પુનઃ પોતાના રાજ્યમાં જવું–વિશનસિંહને રાજધાનીથી અન્ય સ્થાનપર મોકલવો–જાલિમસિંહની સાથે મહારાવ કિશોરસિંહનું થયેલું સમ્મિલન–માધોસિંહની સાથે મહારાવને બંધાયેલો પ્રેમ–જાલિમસિંહનું મૃત્યુ–તેમના જીવનની સમાલોચના.

ર્નલ ટૉડના જેવો રાજપૂતોનો શુભેચ્છક અંગ્રેજ ભારતવર્ષમાં કોઇપણ આવ્યો નથી, એ વાત પાઠકોને મુક્તકંઠે સ્વીકારવી પડશે. રાજપૂતજાતિપ્રત્યે કર્નલ ટૉડ એટલે સુધી અનુરાગ, પ્રીતિ અને સ્નેહ ધરાવતા હતા કે તેમણે પ્રસંગોપાત પોતાના સ્વામી બ્રિટિશસરકારનાં રાજપૂતોને અહિતકારક થઇ પડે એવાં કાર્યોનો પ્રતિવાદ, નિંદા અને કઠોર સમાલોચના કરવામાં પણ ત્રુટિ કરી નથી. દેશીઓના પક્ષનું અવલંબન કરનાર કોઇપણ અંગ્રેજકર્મચારીએ અત્યારસુધી સત્યની રક્ષાર્થે કર્નલ ટૉડના જેવો પ્રયત્ન કર્યો નથી. અમે આ ગ્રંથમાં યથાસ્થાને કર્નલ ટૉડના ઉત્તમ વ્યવહાર, ઉદાર આચરણ તથા નિષ્પક્ષપાત ન્યાય વગેરે સદ્‌ગુણોની મુક્તકંઠે

પરમ પ્રશંસા કરી છે, પરંતુ આ પ્રસંગે અત્યંત દુખસહિત અમને તેમના એક રાજકારીકાર્યની નિંદા કરવાની ફરજ પડે છે અમે સારી રીતે જાણીએ છીએ કે કર્નલ ટૉડ પોતાના ઉપરિ ભારત વર્ષના ગવર્નર જનરલની આજ્ઞાનુસાર કાર્ય કરતા હતા અને તેથીજ તેમને ઉક્ત શોચનીય કાર્ય કરવાની ફરજ પડી હતી, તોપણ અમારો સ્વતંત્રમત એવો છે કે જો તેઓ ધારત તો અવશ્ય તે કાર્ય અન્ય પ્રકારે રદ કરી શકત, કારણ કે તેઓ તે કાર્યમાં મધ્યસ્થ અને પ્રધાનનેતા હતા

જે સમયે મહારાવ ઉમેદસિંહની સાથે બ્રિટિશસરકારને સંધિ થઇ તે સમયે રાજરાણા જાલિમસિંહ કોટાના સર્વસત્તાધારી અધીશ્વરતરિકે અસીમ પ્રતાપ ફેલાવી રહ્યા હતા, પરંતુ તેમને વંશપરંપરાગત સર્વશક્તિસંપન્ન અધીશ્વરપદ આપવાની બ્રિટિશસરકારને શી જરૂર હતી ? અને તેને તે આપવાની સત્તા પણ શું હતી ? જાલિમસિંહે પિંઢારાઓ સાથેના યુદ્ધમાં અને તે પૂર્વે અંગ્રેજસરકારને સંપૂર્ણ સહાય આપી હતી, એ વાત સત્ય છે, પરંતુ કોટાના યથાર્થ અધીશ્વરને મંત્રીના હાથમાં રમકડતરિકે રાખીને તેને વંશપરંપરાગત સર્વ રાજસત્તા આપવી એ શું રાજનીતિસંગત છે ? એ શું ધર્મસંગત છે ? એ શું સભ્યતાસંગત છે ? જાલિમસિંહ તો મહારાવ ઉમેદસિંહના પગારદાર નોકરમાત્ર હતા તેમણે જે સેનાની સહાય, અનાજની સહાય અને આર્થિક સહાય કરી હતી, તે તો સર્વ ઉમેદસિંહની હતી જાલિમસિંહની પોતાની તો કાંઇ પણ હતી નહિ, તો પછી બ્રિટિશસરકારે યથાર્થ નૃપતિની સત્તાનું હરણ કરી તે સત્તા પુરસ્કારતરિકે પ્રધાનને શામાટે ચિરકાલને માટે આપી? કોઇપણ રાજ્યના ઇતિહાસમાં આપણને આવી ઘટનાનું પ્રમાણ પ્રાપ્ત થતું નથી એક રાજ્યના પ્રધાન મંત્રીદ્વારા અન્ય રાજાને ઉપકાર થયો હોય તેથી શું ન્યાયના વક્ષ સ્થળપર, ધર્મના વક્ષ સ્થળપર અને સત્યના હૃદયપર પદાઘાત કરીને તે રાજ્યના યથાર્થ નૃપતિની સત્તાનો લોપ કરી તે રાજ્યની શાસનસત્તા વંશપરંપરાને માટે ઉક્ત મંત્રીને આપી શકાશે ? જાલિમસિંહદ્વારા કોટારાજ્યમાં ઘણાં સારાં કામો થયાં હતાં, એ વાત સત્ય છે, પરંતુ એ તો તેમણે એક પગારદાર નોકરતરિકે પોતાનું યથાર્થ કર્તવ્ય બજાવ્યું હતું એ સિવાય વધુ તેમણે શું કર્યું હતું? આ કારણથી તેમને કદિપણ કોટાની શાસનસત્તા વંશપરંપરા મળવી જોઇએ નહિ. આપરથી માત્ર એટલુજ સમજાય છે કે બ્રિટિશસરકારે ન્યાયપથપર ન ચાલતાં મહારાવ ઉમેદસિંહને અત્યંત અશક્ત અને નમ્ર જોઈ મહારાવની અત્યંત નામરજી છતાં કોટાનું યથાર્થ અધીશ્વરપદ જાલિમસિંહને પ્રદાન કર્યું હતું એકમાત્ર જાલિમસિંહને જ જીવનપર્યંત કોટાની શાસનસત્તા ભોગવવાનો અધિકાર આપવામાં આવ્યો હોત તો આટલી બધી હાનિ થાત નહિ, પરંતુ તેમને ઉક્ત સત્તા વંશપરંપરાને માટે આપવી એ કોઇપણ પ્રકારે ન્યાયસંગત નથી જાલિમસિંહ બુદ્ધિમાન, નીતિજ્ઞ અને શાસનકાર્યમાં સુદક્ષ હતા, તેથી તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ પણ તેમના જેવાજ નિવડશે એમ કદિપણ કહી શકાય નહિ, તોપછી બ્રિટિશસરકારે એવો વિચાર શામાટે બાંધ્યો હતો ? બ્રિટિશસરકારે શી રીતે ધાર્યું કે જાલિમસિંહની પેઠે તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ પણ કેવળ શાસનસત્તા પ્રાપ્ત કરી સંતુષ્ટ રહેશે અને કોટાના યથાર્થ અધીશ્વરના અનિષ્ટની કામના કદિપણ નહિ કરે ? રાજનીતિજ્ઞ કર્નલ ટૉડે જાલિમસિંહને ઉક્ત અધિકાર અર્પણ કરતી વખત અવશ્ય ઉક્ત વિચાર કર્યો હતો, પરંતુ તેમણે આ વિચાર કર્યા છતાં પણ ન્યાયયુક્ત કાર્ય કર્યું નહિ બ્રિટિશસરકારે ઉક્ત વિચારહીન કાર્ય કરવામાં પોતાની સમસ્ત શક્તિઓનો પ્રયોગ કરી પ્રત્યક્ષ પક્ષપાત જણાવી આપ્યો છે

જાલિમસિંહને અન્યાયપૂર્વક કોટાની શાસનસત્તા આપવામાં આવી તેનું વિષમય ફળ ઉત્પન્ન થયું અને તેથી કોટાની શોચનીય સ્થિતિ થઇ, જે નિમ્નલિખિત ઇતિહાસપરથી પાઠકોને વિદિત થશે આ શોચનીય કાર્યથી કોટારાજ્ય બે ભાગોમાં વિભક્ત થઇ ગયું, કોટાની મૂળ રાજશક્તિ સર્વથા નિસ્તેજ બની ગઇ અને જાલિમસિંહના ઉત્તરાધિકારીઓ કોટાના પ્રાય અર્ધા ભાગના અધીશ્વર બની ગયા બ્રિટિશસરકારની રાજનીતિથી સામાન્ય ઝાલાકુટુંબ મહાન ઉચ્ચપદપર પ્રતિષ્ઠિત થશે એમ કોણ જાણતું હતું ?

પૂર્વ અધ્યાયમાં અમે કહી ગયા છીએ કે બ્રિટિશપોલિટિકલ એજંટ કર્નલ ટૉડે મધ્યસ્થ બની બ્રિટિશસરકારની પ્રતિજ્ઞાની રક્ષાર્થે મહારાવ કિશોરસિંહને કોટાના સિંહાસનપર પૂતળાતરીકે

બેસાડી જાલિમસિંહને કોટાના કર્તાહર્તાના પદપર દઢરીતે નિયુક્ત કર્યા અને તે ઉભયની વચ્ચે પ્રીતિ સ્થાપિત કરાવી કોટારાજ્યનો પરિત્યાગ કર્યો. કર્નલ ટૉડે ધાર્યું હતું કે જ્યારે બ્રિટિશસરકારે આ કાર્યને ન્યાયપુરઃસર કહી તેને સ્થાયી રાખવાને યત્ન કર્યો છે, ત્યારે મહારાવ કિશોરસિંહ તે પ્રત્યે કાંઇ વાંધો લેશે નહિ અને પોતાનું સમસ્ત હિત નષ્ટ થયા છતાં પણ જાલિમસિંહની સાથે સદા સદ્ભાવ રાખશે; પરંતુ તેમનું આ અનુમાન શીઘ્ર વ્યર્થ થઈ ગયું. શીઘ્ર કિશોરસિંહના ન્યાય સંગત સ્વાર્થની સાથે જાલિમસિંહના અન્યાયમૂલક સ્વાર્થનું ભયંકર સંઘર્ષણ થયું.

જાલિમસિંહના પુત્ર ગોવર્ધનદાસને સમસ્ત પ્રપંચનું મૂળ જાણી તથા તેની શિખવણીથી ચલિત થઇનેજ કિશોરસિંહ જાલિમસિંહની સત્તાનો લોપ કરવાને ઉદ્યત થયા હતા એમ માની કર્નલ ટૉડ તથા કોટાના મુખ્ય મંત્રીએ ગોવર્ધનદાસને કોટારાજ્યમાંથી હદપાર કર્યો. બૂંદી ગોવર્ધનદાસને માટે દિલ્લી વા અલાહાબાદ એ સ્થળો નિશ્ચિત કરવામાં આવ્યાં હતાં. તેમાંથી દિલ્લીમાં રહેવાની પોતાની ખુશી ગોવર્ધનદાસે જણાવેલી હોવાથી તેની પ્રાર્થનાનુસાર તેને દિલ્લીમાં રાખવામાં આવ્યો. કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કેઃ "તેઓ દિલ્લીમા સહકુટુંબ રહેતા હતા અને તેમના ભરણપોષણને માટે આવશ્યક જાગીર પણ નિયત કરવામાં આવી હતી. વળી તેમને ભ્રમણ અને વ્યાયામ કરવાને માટે વિસ્તૃતસ્થાન અલાયદું કાઢી આપવામાં આવ્યું હતું.બ્રિટિશસરકારે ત્યાં તેમનાપર દૃષ્ટિ રાખવાને માટે કેટલાક અશ્વરોહીઓ નિયુક્ત કર્યા હતા."

જાણુઆના રાજાની રખાતની પુત્રી સાથે વિવાહ કરવાને માટે ગોવર્ધનદાસને ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૧ માં માલવાદેશમાં જવાની પરવાનગી આપવામાં આવી. આ કાર્ય અતિ મૂર્ખતાભરેલું હતું. ગોવર્ધનદાસ ત્યાં ગયો કે તરતજ કોટારાજ્યમાં શાંતિને બદલે ઉશ્કેરણીના ચિન્હો દગ્ગોચર થવા લાગ્યાં. કોટા અને બૂંદીરાજ્યમા પ્રપંચસંબંધી પત્રો પકડાયા અને જાલિમસિંહના જૂના વિશ્વાસુ સૈનિકોમાં વિદ્રોહ દગ્ગોચર થયો. સૈફઅલી નામનો ત્રીસ વર્ષનો જૂનો નોકર રાજપલટણનો સેનાપતિ હતો. તે વિશ્વાસપાત્રતા, વીરતા અને દક્ષતાને માટે પરમ પ્રસિદ્ધ હતો; પરંતુ આ વખતે તેણે પોતાના નામમાત્રના અધીશ્વર (કિશોરસિંહ) નો પક્ષ ગ્રહણ કર્યો. આ વાત જ્યારે પ્રથમ ફેલાઈ ત્યારે તેને અસત્ય ધારવામાં આવી; પરંતુ પાછળથી તે સત્યતરિકે પ્રતીત થઇ. ચતુર જાલિમસિંહે સૈફઅલીના હાથનીચેની સેના મહાલયમા જઇ મહારાવની સાથે મળી શકે નહિ એટલા માટે ઉભયની વચ્ચે એક સેના રાખી; પરંતુ મહારાવ સત્વર જલમાર્ગથી જઇ સૈફઅલી અને તેના તાબાની સેનાને પોતાના મહાલયમા લઇ આવ્યા. આ સમાચાર પ્રસરતાંજ અંધ જાલિમસિંહે પાલખીમાં બેસી પોતાના સૈનિકોસહિત સૈફઅલીની શેષ સેનાપર આક્રમણ કર્યું. તેમણે એક એવા ઉચ્ચ સ્થાનપર તોપો ગોઠવી ગોળાની વૃષ્ટિ કરવા માંડી કે જેથી માત્ર રાજધાનીજ નહિ, પરંતુ ચંબલનદીના ઉભય તટપરનો પ્રદેશ અને મકાનો વિધ્વસ્ત થવા લાગ્યા. આ રીતે ગોળાની વૃષ્ટિ થવાથી મહારાવ, તેમના ભ્રાતા પૃથ્વીસિંહ અને તેમના અનુચરો નૌકાપર આરૂઢ થઇ નદીપાર ઉતરી બૂંદીમાં ચાલ્યા ગયા. આ તરફ શેષ સેના શસ્ત્ર છોડી જાલિમસિંહને તાબે થઇ. આ રીતે જાલિમસિંહે પ્રબળ ઉદ્યોગ કરી મહારાવે તેમનો અધિકાર નષ્ટ કરવાને કરેલો પ્રયત્ન નિષ્ફળ કરી દીધો. હાડાજાતિનું રાજસિંહાસન શૂન્ય બની ગયું. આ યુદ્ધપ્રસંગે વિશનસિંહ પોતાના ઉભય ભ્રાતાઓથી અલિપ્ત થઈ જાલિમસિંહની સાથે મળી ગયો.

આ ઉપરથી પાઠકોને ચતુરચૂડામણિ જાલિમસિંહ કેવા મનુષ્ય હતા, તે પ્રતીત થઇ ચૂક્યું હશે. તેમણે આ વખતે હડહડતો રાજદ્રોહ કર્યો હતો, એ વાતની કોણ ના પાડશે ? ન્યાયની રીતે જોતાં કિશોરસિંહ જાલિમસિંહના અધીશ્વર હતા; તે છતાં પણ કોટાના મુખ્ય મંત્રીએ પોતાના સ્વામીની વિરુદ્ધ તોપ ચલાવવામાં એક મુહૂર્તનો પણ વિલંબ કર્યો નહિ. જે જાલિમસિંહ એક સમયે કોટામાં લગાર પણ અધિકાર ધરાવતા નહોતા, જેમણે કોટાના અધીશ્વરની કૃપાથી તે રાજ્યમાં પ્રવેશ કર્યો હતો અને ફોજદારનું પદ પ્રાપ્ત કર્યું હતું,જેઓ એક સમયે સર્વસ્વથી વંચિત થઇ ગયા હતા, જેમને ક્ષમા કરીને મહારાવે પુનઃ પોતાની નોકરીમાં દાખલ કર્યા હતા અને પોતાના પુત્રના રક્ષકર્તારિકે નિયુક્ત કર્યા હતા, તેજ જાલિમસિંહ આજે ઉક્ત મહારાવના પૌત્રની વિરુદ્ધ તોપ ચલાવી પોતાનો સ્વાર્થ

સાધવાને માટે તત્પર થયા છે ! શું આ એક વિચિત્ર રાજનીતિ ન કહેવાય ? શું આ કાર્ય અત્યંત અન્યાયી અને અત્યંત અધર્મી ન ગણાય? જાલિમસિંહે જે આ કાર્ય કર્યું તે બ્રિટિશ સરકારના બળપર કર્યું હતું, એ કહેવાની કાંઇ આવશ્યકતા નથી જાલિમસિંહ મહારાવ કિશોરસિંહને કોટાની બહાર હાંકી કાઢીનેજ શાંત થયા નહિ, પરંતુ તેમણે ધર્મના મસ્તકપર પદાઘાત કરી મહારાવ કિશોરસિંહના બંધુ વિશનસિંહ કે જેણે રાજસિંહાસનપ્રાપ્તિની ઇચ્છાથી જાલિમસિંહના પક્ષનું અવલંબન કર્યું હતું, તેને કોટાનું રાજપદ આપવાનો પ્રસ્તાવ કર્નલ ટૉડની સમક્ષ રજુ કર્યો પરંતુ કર્નલ ટૉડે કોઇપણ પ્રકારે જાલિમસિંહના ઉક્ત ઘૃણિત પ્રસ્તાવમાં પોતાની સમ્મતિ આપી નહિ કર્નલ ટૉડનું આ કાર્ય અવશ્ય પ્રશંસાપાત્ર હતું એમ કહ્યાવિના અમે રહી શકતા નથી, તોપણ તેમણે મહારાવને અન્યાય કરી જાલિમસિંહનો પક્ષ ગ્રહણ કર્યો એ તેમને માટે શોભાપ્રદ નથી

મહારાવ કિશોરસિંહ બ્રિટિશસરકારના હસ્તાક્ષરસહિતના પ્રથમ સંધિપત્રાનુસાર કોટાનું સંપૂર્ણ શાસન પ્રાપ્ત કરવાને માટે અન્ય રાજપૂતરાજાઓની સહાય લેવાને ગયા અહીંઆ જાલિમસિંહની સલાહાનુસાર કર્નલ ટૉડે તથા બ્રિટિશસરકારે મહારાવની વિરુદ્ધ જે કાર્ય કર્યું તેના સંબંધમાં કાંઈ કહ્યા પૂર્વે કર્નલ ટૉડે પોતાની લેખિનીથી આ ઘટનાનું જે વર્ણન કર્યું છે, તેને પ્રકાશિત કરવું અમે ઉચિત માનીએ છીએ તેઓ લખે છે કે—' પ્રજામાં મજબૂત રીતે શાંતિ જાળવવી એ મુખ્ય કામ હતું સંધિની શરતનું યથાર્થ રીતે પાલન કરવાને માટે યોગ્ય માર્ગ આજ હતો; તેથી અમે બૂંદીના અધીશ્વરપર પત્ર લખીને તેમને નિવેદન કર્યું કે નામીને આવેલા કિશોરસિંહને અતિથિસ્વરૂપે ગ્રહણ કરી તેની સાથે આપ્તજનતરિકે વર્તન કરવામાં કાંઈ વાંધો નથી પરંતુ જો તે જાલિમસિંહની વિરુદ્ધ યુદ્ધ કરવાને સેના એકત્રિત કરશે તો બૂંદીરાજ્ય તેને માટે સંપૂર્ણ રીતે જવાબદાર ગણાશે તદુપરાંત આ સમયે નીમચ નામના સ્થાનપર જે અંગ્રેજીસેના રહેતી હતી, તેના સેનાપતિને પણ એવી આજ્ઞા કરવામાં આવી કે જાલુઆ અને બૂંદીરાજ્યના મુખ્યભાગમાં એકસેના સ્થાપિત કરો અને જો ગોવર્ધનદાસ મહારાવ કિશોરસિંહની સાથે મળવાને ચેષ્ટા કરે તો તેને મૃત વા જીવિત અવસ્થામાં બંદીવાન કરી લેજો તેને પકડવાને માટે જે ઉત્તમ પ્રબંધ કરવામાં આવ્યો હતો, તેને ગોવર્ધનદાસે પર્વતમય પ્રદેશના એક ગુપ્તમાર્ગેથી જઇને વ્યર્થ કરી દીધો, પણ બૂંદીરાજને ભયભીત અને અનાશ્રિત જોઇને તે મારવાડરાજ્યમાં નાસી ગયો પરંતુ મારવાડપતિ ગોવર્ધનદાસને આશ્રય આપવાને કોઇપણ પ્રકારે તત્પર થયા નહિ આથી તેને શીઘ્ર દિલ્હી ચાલ્યા જવાની ફરજ પડી હવે તેને દિલ્હીમાં મજબૂત અંકુશહેઠળ મૂકવામાં આવ્યો એમ જણાય છે કે ગોવર્ધનદાસ કિશોરસિંહની સાથે કરેલી મંત્રણાનુસાર દિલ્હીમાં ગયો હતો, કારણ કે પાછળથી તરતજ મહારાવ કિશોરસિંહ બૂંદી છોડી વૃંદાવન તરફ તીર્થયાત્રા કરવાને ગયા આ સમયે તેને એવી આશા હતી કે મને મારા કુલદેવતા વ્રજનાથજીના મંદિરમાં અવશ્ય શાંતિ અને સંતોષ પ્રાપ્ત થશે તેમણે પોતાના જીવનનો શેષ ભાગ ધર્મ-ચિંતનમાં વ્યતીત કરવાનો નિશ્ચય કર્યો હતો તેઓ જ્યાસુધી બૂંદીમાં રહ્યા, ત્યાસુધી પ્રજામાં કોઈ પણ પ્રકારની અશાંતિ દૃષ્ટિગોચર થઈ નહિ બૂંદી કોટાની અત્યંત નજીક હતી, તેથી સર્વ જણે એમ ધાર્યું હતું કે મહારાવ કિશોરસિંહ જો કે ક્રોધવશ થઇને બૂંદીમાં ચાલ્યા ગયા છે, પરંતુ તેઓ શીઘ્ર પાછા ફરશે, પણ મહારાવ જ્યારે બૂંદી છોડી ઉત્તર તરફ ચાલ્યા ત્યારે સરલતાથી પ્રકાશિત થઇ ગયું કે બૂંદીમાંથી સહાય નહિ મળવાથી હવે તેઓ અન્ય રાજ્યોમાં સહાય પ્રાપ્ત કરવાને જાય છે રાજસ્થાનના પ્રત્યેક રાજાએ તથા પ્રત્યેક પ્રધાન સામંતે આ વિપત્તિના સમયમાં મહારાજાને આશ્વાસનપત્ર લખી ધૈર્ય આપ્યું હતું અને તેઓ જે જે રાજ્યમાં ગયા તે તે રાજ્યમાં તેમનો કોટાના અધીશ્વરતરીકે પરમ આદરપૂર્વક સત્કાર કરવામાં આવ્યો હતો માત્ર ભરતપુરનું રાજ્ય કે જે કોટાની અત્યંત નજીક છે તેણે આ પ્રકારનું ઉચ્ચ સન્માન તેમને આપ્યું નહોતું, પરંતુ તે છતાંપણ વિખ્યાત ભરતપુરના અધીશ્વરે પોતાના કેટલાક પ્રતિનિધિઓને મહારાવ કિશોરસિંહની પાસે મોકલી ક્ષમા યાચી તેમને જણાવ્યું કે હું આપનો સત્કાર કરી નથી શકતો તે માટે અત્યંત દિલગીર છું હું અત્યંત વૃદ્ધ અને દૃષ્ટિહીન હોવાથી આપને મળવાને પણ આવી શક્યો નથી જાટરાજાએ જેવું સન્માન પોતાને આપવું જોઇતું હતું, તેવું તેણે નહિ આપ્યાથી મહારાવે

અનાદરપૂર્વક તેના પ્રતિનિધિઓને પાછા મોકલી દીધા અને ઉપહારદ્રવ્યો પણ પાછા મોકલ્યા મ હારાવના આ ગર્વિત આચરણથી જાટપતિએ શીઘ્ર તેમને ભરતપુરરાજ્યની સીમા છોડી જવાની આજ્ઞા કરી મહારાવ કિશોરસિંહે થોડા સમયસુધી વૃંદાવન ધામના 'નજકુંજ'મા નિવાસ કર્યો આ સમયે જયદેવના મધુર પદ્યોએ મહારાવના હૃદયમા રાજમુકુટની અસારતા પ્રતિપાદિત કરી હતી અને રાધાકૃષ્ણની વિચિત્ર લીલાએ કવિ ચંદની ઉત્તેજક વીરગાથા તથા ચૌહાણકુળના પરાક્રમની કહાણીઓ વિસરાવી દીધી હતી તેમણે ઉક્ત સ્થાનમાજ હમેશા રહેવાનો નિશ્ચય કર્યો, પરંતુ થોડા વખતમા જ તેમને પોતાના ગત અને વર્તમાન જીવનની વચ્ચેનો ભેદ સમજાયો તેમણે પોતાની જાતને એક અપરિચિત ભૂમિમા લોભી મનુષ્યોદ્વારા ઘેરાયેલી જોઇ અને તેઓ એપ્રિલમાસમા વૃંદાવનમાથી પાછા કોટાનરફ જવાને તૈયાર થયા સેતાનસ્વરૂપ ગોવર્ધનદાસ તેમને ત્યા સ્વસ્થતાપૂર્વક રહેવા દે એમ નહોતુ ગોવર્ધનદાસની ઉપર સખ્ત દેખરેખ રાખવામા આવતી હતી તેને બંદીવાનતરિકે રાખવામા આવ્યો હતો, તોપણ તેણે ઉચ્ચ દરજ્જાના દેશી કર્મચારીઓદ્વારા મહારાવની સાથે અત્યત ગુપ્ત રીતે પત્ર વ્યવહાર ચલાવ્યો હતો આ વાત પાછળથી પ્રકાશિત થઇ

ક્રમશ રાજકીય અસતોષ વૃદ્ધિગત થતો ગયો ધીમેધીમે પ્રપચજાળનો વિસ્તાર થવા લાગ્યો અને મહારાવના દુર્બુદ્ધિ અનુચરોદ્વારા મિથ્યા આશાભરેલી વાતો ફેલાવવામા આવી મહારાવે કેટલીક સેના અને પોતાના વિશ્વાસુ અનુચરોને એકત્રિત કરી હાડોતી તરફ પ્રયાણ કર્યું તેઓ જે જે રાજ્યમા ગયા તે તે રાજ્યના અધીશ્વરને તેમણે જણાવ્યુકે હુ બ્રિટિશસરકારની સમતિથી મારી રાજસત્તા પુન હસ્તગત કરવાને માટે જાઉ છુ દેશીરાજકર્મચારીઓના ચિન્હ ધરાવનાર સેવકો અને દિલ્હીના દેશી કોશાધ્યક્ષનો એક એજટ આ વખતે મહારાવની સાથે હતો દિલ્હીનો દેશી કોશાધ્યક્ષ તેમને નાણા પૂરા પાડતો હતો આથી સર્વ લોકોને સરલતાથી વિશ્વાસ બેસતો હતો કે મહારાવ અવશ્ય બ્રિટિશસરકારની સમ્મતિથીજ પોતાનો અધિકાર પ્રાપ્ત કરવાને જાય છે આ કારણથી તેમણે મહારાવના મગલની કામના પ્રદર્શિત કરી મહારાવ જેમ જેમ આગળ વધવા લાગ્યા, તેમ તેમ તેમની સેનાની સખ્યા પણ વૃદ્ધિગત થવા લાગી ઇ૦સ૦ ૧૮૨૨ ની વર્ષાઋતુના અતિમ ભાગમા મહારાવ પ્રાય ત્રણ હજાર સૈનિકોને પોતાની સાથે લઇ ચબલનદીના તટપર જઈ પહોચ્યા નદીપાર જઈ તેમણે સ્વભાષામા એક આજ્ઞાપત્ર બહાર પડયો સ્વભાષામા આજ્ઞાપત્ર બહાર પાડવામા તેમનો ઉદ્દેશ એ હતો કે સર્વ રાજપૂતો સરલતાથી તેને સમજી શકે અને તેમના પક્ષનુ અવલબન કરવામા કિંચિત્ પણ વિલબ કરે નહિ ઉક્ત આજ્ઞાપત્રમા એમ જણાવવામા આવ્યુ હતુ, કે બ્રિટિશસરકારની સાથે થયેલી સધિના નિયમાનુસાર ન્યાયી કામ કરવાને માટે મહારાવ જાય છે, માટે સર્વ હાડારાજપૂતોએ તેમને તે કાર્યમા સહાય આપવી આ આમત્રણાનુસાર સર્વ હાડારાજપૂતો આવી આવીને એકત્રિત થવા લાગ્યા રાજપૂતજાતિ કેવી રાજભક્ત હોય છે તેનુ પ્રબળ પ્રમાણ આ સમયે દૃષ્ટિગોચર થયુ જાલિમસિહની સાથે જે લોકો રક્તના સબધથી જોડાયેલા હતા અને જેમના ઉપર જાલિમસિહે ઘણા ઉપકારો કર્યા હતા તેમણે સુદ્ધા આ સમયે જાલિમસિહનો પક્ષ છોડી દઇ મહારાવ કિશોરસિહના પક્ષનુ અવલબન કર્યું તેમને સહાય કરવાને જે માણસો આવ્યા હતા, તેમાના કેટલાકને તો તેમણે કદિ નેત્રોથી જોયા પણ નહોતા, તેમજ ઘણા માણસો તેમને વિષે પણ કાઇ જાણતા નહોતા "

અહી આ અમારો પ્રશ્ન એ છે કે એકમાત્ર જાટરાજ સિવાય સમસ્ત રાજસ્થાનના રાજાઓએ તથા સામતોએ મહારાવ કિશોરસિહપ્રત્યે શામાટે સહાનુભૂતિ દર્શાવી હતી ? હાડાજાતિના પ્રત્યેક વીરે મહારાવની સાથે મળી તેમના પક્ષનુ સમર્થન શામાટે કર્યું હતુ ? જાલિમસિહના આપ્તોએ અને અનુયાયીઓએ તેમનો પક્ષ છોડી કિશોરસિહનો પક્ષ શામાટે ગ્રહણ કર્યો હતો ? બ્રિટિશસરકારના તાબાના ઉચ્ચ પદ ધરાવનાર દેશી કર્મચારીઓએ શામાટે કિશોરસિહના પક્ષનુ અવલબન કર્યું હતુ ? કર્નલ ટૉડે સ્વય આ વાતનો સ્વીકાર કર્યો છે કે કિશોરસિહને કોટાના પૂર્ણ શાસનસત્તાયુક્ત અધીશ્વર માનીનેજ સર્વ માણસોએ મહારાવના પક્ષનુ અવલબન કર્યું હતુ ત્યારે હવે પ્રશ્ન એ ઉઠે છે કે જ્યારે રાજસ્થાનના સર્વ માણસોએ કિશોરસિહને કોટાના યથાર્થ અધીશ્વર માનીને તેમનો પક્ષ ગ્રહણ કર્યો હતો, ત્યારે શુ બ્રિટિશસરકારે તેમની વિરુદ્ધ કાર્ય કરી ન્યાયના મસ્તકપર

પદાધાન નહોતો કર્યો ?

મહારાવ કિશોરસિંહે પોતાનો પૈતૃકઅધિકાર પ્રાપ્ત કરવાને માટે સ્વજાતિની પાસે સહાય માગી તેમનું કાર્ય સફળ થશે એવી આશાથી સર્વ તેમને સહાય કરવા લાગ્યા મહારાવ કિશોરસિંહની કિંચિત્ પણ એવી ઇચ્છા નહોતી કે બ્રિટિશસરકારની સાથે વિવાદ કરી મારો પૂર્વાધિકાર બલપૂર્વક હસ્તગત કરી લઉં તેમણે બ્રિટિશસરકારને એમ સમજાવવામા કિંચિત્ પણ ત્રુટિ કરી નહિ કે આપે મહાભ્રમમા પડી અત્યંત અવિચારથી મારો પૈતૃકઅધિકાર લુપ્ત કર્યો છે અને પક્ષપાતથી જાલિમસિંહને કોટાની શાસનસત્તા આપી છે પોતાને ન્યાય આપવાને માટે તેમણે બ્રિટિશસરકારને વારવાર પ્રાર્થના કરી બ્રિટિશસરકાર સાથે સદ્ભાવ કાયમ રાખવાને મહારાવે યથેષ્ટ પ્રયત્ન કર્યો, તે છતા પણ તેઓ કૃતકાર્ય થયા નહિ ઈ૦ સ૦ ૧૮૨૧ ના સપ્ટેમ્બરની ૧૬ મી તારીખે મહારાવ કિશોરસિંહે બ્રિટિશએજન્ટ કર્નલ ટૉડની ઉપર એક પત્ર મોકલી સંધિનો પ્રસ્તાવ ઉપસ્થિત કર્યો આ પત્રપરથી મહારાવના મનનો ભાવ સારી રીતે વિદિત થાય છે આ પત્ર અમે નીચે પ્રકાશિત કરીએ છીએ —

" મારી આશાઓ શુ છે તે જાણવાને માટે આપશ્રીએ વારવાર પોતાની ઇચ્છા પ્રદર્શિત કરી હતી મારી આશાઓ મે મારા બે વકીલો મીર્જા મુહમ્મદ અલીબેગ અને લાલા શાલિગ્રામદ્વારા આપને જણાવી છે મે આપની પાસે સંધિના ધારા મોકલ્યા છે આપ તે પ્રમાણે કાર્ય કરશો એવી મને આશા છે આપ બ્રિટિશસરકારના પ્રતિનિધિ હોઇ મને ન્યાય આપશો એવી આશાછે સર્વ ન એમજ અને છે કે સ્વામી સ્વામીની પેઠે અને સેવક સેવકની પેઠે વર્તે છે, જે આપનાથી ગુપ્ત નથી [1]

સંધિના ધારા —

૧–મહારાવ ઉમેદસિંહના સમયમા દિલ્હીમા જે સંધિ થઇ હતી તે સંધિઅનુસાર હુ કાર્ય કરીશ.

૨–શ્રીયુક્ત જાલિમસિંહની ઉપર મને સંપૂર્ણ વિશ્વાસ છે તેઓ મહારાવ ઉમેદસિંહના તાબામા રહી, જે પ્રકારે રાજસેવા કરતા હતા તે પ્રકારે મારે આધીન રહીને પણ સેવા કરે તેમના હાથમા સમસ્ત શાસનભાર અર્પણ કરવાને હુ તૈયાર છું, પરંતુ મને માધોસિંહની ઉપર સંદેહ અને સંશય ઉત્પન્ન થયો છે હુ તેની સાથે કદિ પણ એકમત થઇ શકીશ નહિ, તેથી હુ તેને એક જાગીર આપીશ, તે જાગીરમા તે રહેશે તેનો પુત્ર બાપ્પાલાલ મારી પાસે રહેશે અને અન્યાન્ય મંત્રીઓ જે પ્રકારે મારી પાસે રહીને સેવા કરે તે પ્રકારે તે પણ સેવા કરશે હુ તેના સ્વામીતરિકે અને તે મારા સેવકતરિકે વર્તશે જો તે સેવકતરિકે વર્તશે તો તેને વંશપરંપરાગત મંત્રિત્વ પ્રાપ્ત થશે

૩–અંગ્રેજસરકાર અથવા અન્યાન્ય રાજાઓની સમીપ જે પત્રાદિ મોકલવાના હશે તે મારી સંમતિ અને ઉપદેશાનુસાર લખાશે

૪–અંગ્રેજસરકાર અવસ્ય મારા અને તેના જીવનના રક્ષકતરિકે રહેશે

૫–પૃથ્વીસિંહને મે જાગીર આપી છે તેમા તે નિવાસ કરશે તેની પાસે અને મારા અન્ય ભ્રાતા વિશનસિંહની પાસે જે મનુષ્યો રહેશે તેની નિયોજના હુ કરીશ તે સિવાય મારા સ્વજાતિના માણસો અને કુટુંબીજનોને તેમની મર્યાદાનુસાર જાગીર આપવામા આવશે અને ચિરપ્રચલિત રીતિઅનુસાર તેઓ મારી પાસે રહેશે

૧ મહારાવ કિશોરસિંહના ઉપરોક્ત પત્રદ્વારા શુ પ્રકાશિત થાય છે ? બ્રિટિશસરકારની સાથે સંપૂર્ણ સદ્ભાવ સ્થાયી રાખવાને માટે તેમણે ન્યાય આપવાની પ્રાર્થના કરી છે એ શુ ન્યાયસંગત નથી ? 'સ્વામી સ્વામીની પેઠે અને સેવકસેવકની પેઠે વર્તે છે' આ વચન કયીસરકાર અગ્રાહ્ય કરી શકે એમ છે ? સમસ્ત જગત મહારાવના આ ન્યાય અને ધર્મયુક્ત કથનનુ સમર્થન કરશે મહારાવ કિશોરસિંહે પોતાને ન્યાય આપવાને માટે બ્રિટિશસરકારની પાસે સંધિના જે ધારાઓ મોકલી આપ્યા હતા તેના પ્રતિ દૃષ્ટિ નાખવાથી મહારાવના ઉદારહૃદયનુ જ્વલંત પ્રમાણ પ્રાપ્ત થશે મહારાવ સંધિના ધારાનુ પાલન કરવા માટે પોતાના હિતને લાત મારીને રાજરાણા જાલિમસિંહનુ પદ કાયમ રાખવાને સમ્મત થયા હતા ઉદ્ધત સ્વભાવના, ગર્વિત અને દુર્ગુણી માધોસિંહને લીધે ઉક્ત રાજકીય ઉપદ્રવ ઉપસ્થિત થયો હતો,તેથી મહારાવ તેને અન્યસ્થાનપરમોકલવા માગતા હતા અને તેના પુત્રને પોતાની પાસે રાખી તેના મંત્રિત્વની વંશપરંપરાગત રક્ષા કરવાને સમ્મત હતા, પરંતુ સભ્ય બ્રિટિશસરકારની રાજનીતિએ તેમની આ માગણીસ્વીકારી નહિ

૬-ત્રણ હજાર અંગરક્ષક સૈનિકો અને બાપ્પાલાવ મારી સેવામા હાજર રહેશે

૭-રાજ્યની સર્વ ઉપજ પ્રથમત રાજકોષમા સમ્મિલિત કરવામા આવશે અને તેમાથી પછી સર્વ ખર્ચ કરવામા આવશે

૮-સમસ્ત કિલ્લેદારો અર્થાત્ દુર્ગરક્ષકો મારાદ્વારા નિયુક્ત થશે અને સમસ્ત સેના મારી આજ્ઞામા રહેશે જાલિમસિંહ રાજકર્મચારીઓને તેમનુ કર્તવ્ય બજાવવાની સલાહ આપતા રહેશે, પરતુ તેમા મારી સમ્મતિ અને મજુરીની અપેક્ષા રહેશે

હુ આ ધારાઓથી યુક્ત સધિ કરવાનો પ્રસ્તાવ કરૂ છુ મારી રાજનીતિ આજ છે

મિતિ આશો શુદી ૫ચમી સવત ૧૮૭૧ (ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૭) "મહારાવ કિશોરસિંહ"

મહારાવ કિશોરસિંહે બ્રિટિશસરકારની પાસે ઉપરોક્ત જે પ્રસ્તાવ મોકલ્યો તેને કોઇ પણ માણસ અનુચિત કહી શકશે નહિ, પરતુ તે પ્રસ્તાવ સરકારે માન્ય કર્યો નહિ બ્રિટિશસરકારે માત્ર જાલિમસિંહના સ્વાર્થ તરફ દૃષ્ટિ રાખી મહારાવનુ અકલ્યાણ કર્યુ ઉદારચિત્ત કર્નલ ટૉડે પણ આ કાર્યમ પોતાના સ્વામીની આજ્ઞાનુસાર પાર્ટ ભજવ્યો કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે-"જાલિમસિંહની વિશ્વાસુ સેનાપર પણ હવે ભરોસો રાખી શકાય એમ નથી જાલિમસિંહે સ્વય કહ્યુ છે કે મારી સેનાપર મારો સપૂર્ણ વિશ્વાસ નથી જે સ્વદેશી અને વિદેશી સેનાનુ તેમણે પાલન કર્યુ હતુ તે સેનાના માણસોએ તેમની સામે થઇ કિશોરસિંહના પક્ષનુ અવલબન કર્યુ આ રાજકીયઉપદ્રવના સમયમા જાલિમસિંહને સર્વ માણસોપર એટલો અવિશ્વાસ આવ્યો હતો કે આ વિપત્તિમાથી મુક્ત થયા પછી તેમણે કહ્યુ હતું કે, "મારા શરીરપર પહેરેલા વસ્ત્રોમા સુદ્ધા જાણે પ્રપચની ગધ ભરાઇ ગઇ છે ' જો જાલિમસિંહ આ વિપત્તિ જોઇ ગભરાઇ જાત અને ઉચ્ચ સત્તા પ્રાપ્ત કરવાની આશા છોડી દેત તો તેમની અત્યત કષ્ટદાયક અવસ્થામાથી તેમનો ઉદ્ધાર કરવાને બ્રિટિશસરકાર પણ સમર્થ થાત નહિ જાલિમસિંહને આ રાજકીય ગ્રથિ છેદી નાખવાને માટે ઘણી સધિ આપવામા આવી અને તેમને જણાવવામા આવ્યુ કે જો તમે ધારશો તો તલવારના બળથી પણ એ ગ્રથિ છેદી શકશો પરતુ સર્વ ચેષ્ટા નિષ્ફળ થઇ જાલિમસિંહ સધિના ધારા પ્રમાણે વર્તવાને તૈયાર હતા અને તેમના નામમાત્રના પ્રભુ કિશોરસિંહ પણ તેજ પાયા ઉપર ઉભા હતા તથા તેમણે અગ્રેજસરકારની સાથે થયેલી પ્રથમ સધિનો એક ધારો એજટની પાસે મોકલી તેમને જણાવ્યુ કે આ ધારો તમને કબૂલ છે કે નહિ? જાલિમસિંહને શાસનસત્તા આપવાને માટે જે વધારાનો ધારો રચવામા આવ્યો હતો, તે જો મૂળ સધિપત્રમા દાખલ કરવામા આવ્યો હોત તો સમસ્ત ઉપદ્રવો સુગમતાથી દૂર થઇ જાત આમ થવાથી મૂળ સધિનો મર્મ કદિપણ દ્વિઅર્થમા ગ્રહણ કરવામા આવ્યો ન હોત અને બ્રિટિશસરકારે અન્યાય કર્યો છે એવી ટીકા કોઇ કરી શકત નહિ, તેમજ બ્રિટિશસરકારને શિરે વિશ્વાસઘાતનો દોષ આવત નહિ વાસ્તવમા બ્રિટિશસરકારપર મૂકવામા આવતા આ આરોપ અસત્ય નથી, કારણ કે સધિ કરતા રાઓએ વધારાનો ધારો રચીને મૂળ સધિ રદ કરી હતી સૌભાગ્યવશાત્ કિશોરસિંહે હાલમા જે જે માગણીઓ કરી છે, તે બ્રિટિશસરકારની સાથે થયેલી મૂળ સધિના ધારાથી સર્વથા વિપરીત છે મહારાવે એવી માગણી કરી હતી કે-'મારા સ્વજાતીય ત્રણ હજાર અગરક્ષકોને મારી સેવામા રાખવા હું મારી ઇચ્છાનુસાર સામતોને જાગીર આપી શકીશ સેનાપતિ સ્વય નિયુક્ત કરીશ" આ માગણીઓ મૂળસધિના ધારાઓથી સર્વથા વિપરીત છે વળી તેમણે એવી પણ માગણી કરી હતી કે-'જાલિમસિંહના ઉત્તરાધિકારીઓની સત્તા કેવળ મારા ઉપર નિર્ભર રહેશે" આ માગણી પણ સધિથી વિરુદ્ધ છે "

શીઘ્ર રણભેરી વાગવા લાગી બ્રિટિશસરકાર જાલિમસિંહના ઉપકારના બોજાતળે દબા હતી, તેથી તેનો બદલો આપવાને માટે ભારતવર્ષના એક પ્રાચીન ઉચ્ચકુલના રાજપૂતરાજાની શા મનસત્તા [illegible] રાને તેણે શીઘ્ર પોતાની સેના મહારાવ કિશોરસિંહની સામે ચલાવી મહારાવ કિશોરસિંહના પિતામહ મહારાવ ગુમાનસિંહનો પ્રતિપાલિત, આશ્રિત તથા અનુગ્રહિત જાલિમસિંહ પણ પોતાની રાજભક્તિ(!)નો ઉજ્જવલ(!)આદર્શ દર્શાવવાને માટે સેનાસહિત મહારાવ કિશોરસિંહની સામે યુદ્ધ કરવાને ગયા કર્નલ ટૉડે લખ્યુ છે કે-"હતબુદ્ધિ મહારાવ કિશોરસિંહનો

પ્રપંચકારી અને ખોટી સલાહ આપનાર માણસોના હાથમાથી ઉદ્ધાર કરવાને, તેમની પતાકાનીચે રાજપૂતોને એકત્રિત થતા અટકાવવાને અને તેમની સમસ્ત ચેષ્ટાઓ વ્યર્થ કરવાને માટે એક અગ્રેજી સેના બોલાવવામા આવી આ સેના જાલિમસિંહની સાથે મળીને આગળ વધવા લાગી ઉભય સેનાઓ કાલીસિંધુ નામના સ્થાનમા એકત્રિત થઇ થોડા દિવસ સુધી પુષ્કળ વરસાદ પડવાથી તે સ્થાનમા પુષ્કળ કીચડ થઇ ગયો નદીપણ પાણીથી ઉભરાઇ ગઇ, તેથી તેની સામેપાર જવુ સેનાને માટે અશક્ય થઈ પડયુ અહીંઆ થોડા દિવસ સુધી વિશ્રામ કરવો પડયો તેથી મહારાવનો ઉદ્ધાર કરવાની સુસંધિ હાથમાથી જતી રહી મહારાવે પોતાની સામે ઘોર વિપત્તિ આવેલી જોઈ હતાશ થઇ બ્રિટિશ સરકારનુ અનુસરણ સ્વીકારવાને જણાવ્યુ તેમણે નિવેદન કર્યું કે બ્રિટિશસરકારની મિત્રતા સ્થાયી રાખવાને હુ પરમ ઉત્સુક છુ, પરતુ પ્રત્યેક સમયે તેઓ જણાવતા રહેતા હતા કે-"સન્માનશૂન્ય જીવનનુ પ્રયોજન શુ છે? શાસનસત્તાવિનાનો રાજા શુ કામનો છે? કા તો મૃત્યુ થાય કે કા તો સપૂર્ણ પૈતૃકરાજસત્તા પ્રાપ્ત થાય એજ મારો ઉદ્દેશ છે"

જાલિમસિંહનું વર્તન પણ આ સમયે મહારાવના વર્તન કરતા કાંઈ ઓછુ વિચિત્ર નહોતુ, કારણ કે એક તરફ તેઓ મહારાવપ્રત્યે પ્રકટ રાજભક્તિ દર્શાવતા હતા અને પોતાના ધોળા વાળમા ધૂળ નાખવાની તેમની અભિલાષા નહોતી અને બીજી તરફ સંધિના ધારાઅનુસાર પોતાની શાસનસત્તા કાયમ રાખવાની પણ તેમની તેટલીજ પ્રબળ આકાક્ષા હતી તેમણે ધાર્યું હતુ કે આપણી શાસનસત્તા કાયમ રાખવાને માટે વિશેષ તૈયારીની આવશ્યકતા પડશે નહિ પરતુ તેમની આ ધારણા ખોટી પડી વળી તેમને પોતાની સેના ઉપર વિશ્વાસ નહોતો તેમને ભય હતો કે સમરપ્રસગે સૈનિકો અવશ્ય મારી ઉપર શસ્ત્રાસ્ત્ર વાપરશે આથી સૈનિકોને તેમણે જણાવ્યુ કે જો તેમ થશે તો પણ તે વિપત્તિ સહન કરવાને અમે તૈયાર છીએ વળી તેમણે એમ પણ કહ્યુ કે, અમને વશપરંપરા માટે જે અધિકાર ભોગવવા માટે આપવામા આવ્યો છે, તે અધિકારની ગમે તે પ્રકારે રક્ષા કરવીજ પડશે આથી તેનુ રક્ષણ અને તે માટે સહવાનુ કષ્ટ આ બને કાર્યમા અમારે લક્ષ્ય આપવુ પડશે કે જેથી મહારાવ કિશોરસિંહનાપ્રતિ રાજભક્તિ દર્શાવવા સાથે અમારા સામર્થ્યની પણ રક્ષા થાય ચતુર જાલિમસિંહે જણાવ્યુ કે બ્રિટિશસરકારનીસાથેસંધિ કરી અમે તેમના તરફથી જે આશા રાખીએ છીએ તે તેમણે આપવીજોઇએ જાલિમસિંહ પોતાના રાજાપ્રત્યે યથાર્થ રાજભક્ત દર્શાવવાને અત્યત આતુર હતા પરતુ અંતે લોભે તેમની તે ભાવનાનો નાશ કરી નાખ્યો બ્રિટિશસરકારે કેવળ જાલિમસિંહને સતુષ્ટ કરવાને માટેજ મહારાજા કિશોરસિંહની વિરુદ્ધ વર્તન કર્યું હતુ કર્નલ ટૉડ જો તે સમયે ન્યાયનુ રક્ષણ કરવાને માટે જાલિમસિંહને સમજાવી મહારાજા કિશોરસિંહના પક્ષનુ અવલબન કરત તો *જાલિમસિંહ કદિ પણ બ્રિટિશસરકારને સંધિનો ધારો દર્શાવી તેનુ પાલન કરવાની ફરજ પાડી શકત નહિ*

અંતે યુદ્ધનો નિશ્ચય કરવામા આવ્યો જાલિમસિંહની સેના અગ્રભાગે રહે અને બ્રિટિશસેના પાછળ રહે એવો પ્રબંધ કરવામા આવ્યો એના સેનાપતિતરિકે એક અગ્રેજને નિયુક્ત કરવામા આવ્યો ઑક્ટોબર માસની પહેલી તારીખે ઉક્ત સેના કિશોરસિંહપર આક્રમણ કરવાને ચાલી જાલિમસિંહની સેનામા ૮ પાયદળ ટુકડી ૩૨ તોપો અને ૧૪ અશ્વારોહી દળ હતા તેમાની ૫ પાયદળ ટુકડી ૧૪ તોપો અને દશ અશ્વારોહી દળ સૌથી આગળ ચાલ્યા[1] શેષ સર્વ સેનાની સાથે જાલિમસિંહ હજાર હાથના અતરપર ચાલવા લાગ્યા બ્રિટિશસેના પૈકી બે પાયદળ ટુકડી, ૭ અશ્વારોહી દળ અને એક ગોલદાજ ટુકડી જાલિમસિંહની જમણી બાજુએ ચાલવા લાગી ઉક્ત સેના સૌથી પહેલા એક વિસ્તૃત મેદાનમા પહોચી અને ત્યાથી આગળ ચાલી એક નાની નદીના તટપર ગઇ આ પ્રદેશ ઘણો ઉચો હતો મહારાવ કિશોરસિંહની સેના નદીને સામે પાર એકત્રિત થઈ હતી શત્રુઓની સેનાને આવી પહોચેલી જોઇને મહારાવ કિશોરસિંહે તે સ્થળે પોતાની સમસ્ત સેના એકત્રિત કરી હતી રાજપલટણ નામની સેના સૈફઅલીના આધિપત્ય નીચે હતી આગળ જણાવવામા આવ્યુ છે તેમ સૈફ-અલીએ જાલિમસિંહનો પક્ષ છોડી મહારાવના પક્ષનુ અવલબન કર્યું હતુ તેની સેનાને ડાબી બાજુ-

[1] પાચ દેશી પાયદળ સેનાના સેનાપતિ લેફ્ટેનન્ટ મી૰ મિલન હતા આ સાહસિક વીર તરફથી જેવી આશા રાખવામા આવતી હતી, તેવુજ તેણે કાર્ય કર્યું હતુ

જુએ રાખી મહારાવ કિશોરસિંહ સ્વયં પોતાના સામતો અને પાચસે હાડા અશ્વારોહીઓને લઈને જમણી તરફ ગયા અને મધ્યભાગમા અશિક્ષિત સૈનિકોને રાખવામા આવ્યા. ઉભય સેના નિર્ભય બની પોતપોતાની છાવણીમાથી બહાર નીકળી અને એકબીજાથી ચારસે હાથના અતરપર આવી ઉભી રહી. આ સમયે બ્રિટિશ એજટે મહારાવ કિશોરસિહ અને તેમના અનુયાયીઓનો સામે આવેલી વિપત્તિમાથી ઉદ્ધાર કરવાનો અતિમ પ્રયત્ન કરવાને માટે બ્રિટિશસેનાપતિને ભલામણ કરીને સમસ્ત સેનાને વિશ્રામ કરવાની આજ્ઞા આપી પછી બ્રિટિશએજટે ઉભય સેનાના મધ્યભાગમા જઇ મહારાવને જણાવ્યું કે, જો તમે સધિ કરશો તો તમને અને તમારા માણસોને ક્ષમા કરવામા આવશે અને તમને રાજધાનીમા લઇ જઇ પુન તમારા પિતાના સિહાસનપર અભિષિક્ત કરવામા આવશે મહારાવ પોતાની દૃષ્ટિસન્મુખ ભાવી નાશ સ્પષ્ટ રીતે જોઇ રહ્યા હતા, પરતુ તેમણે અગાઉ જે ધારાઓ જણાવ્યા હતા તેમાનો એક પણ ધારો છોડી દેવાને તેઓ રાજી નહોતા તેઓ અધિક હઠ કરવા લાગ્યા તેમણે સ્પષ્ટરીતે જણાવી દીધુ કે જો અમે ત્રણ સહસ્ર હાડારાજપૂતોનીસાથે કોટામા પ્રવેશ કરી શકીશુ તોજ અમે ત્યા જઇશુ; નહિ તો નહિ જઈએ તેમને વિચાર કરવાને માટે અર્ધા કલાકનો સમય આપવામા આવ્યો,પરતુ તેમણે નમણુ આપ્યુ નહિ,ત્યારે અતે બ્રિટિશસેના યુદ્ધ કરવાને માટે આગળ વધી મહારાવની સેનાએ જમણી બાજુએ એકત્રિત થઈ જાલિમસિહનો માર્ગ રોકયો તેમના દલનો ભગ કરવાને માટે બ્રિટિશસેના તે તરફ ધસી.

પ્રથમ જાલિમસિહની સેનાએ તોપના ગોળાની વૃષ્ટિ કરવા માડી ત્યારપછી અશ્વારોહી દલ આક્રમણ કરવાને આગળ વધ્યુ ફતેહાબાદ અને ધોલપુરના વિખ્યાત સમરમા હાડાસેનાએ પ્રબલ વીરતા દર્શાવી યશ પ્રાપ્ત કર્યો હતો અને આ સમયે પણ હાડાલોકો તેવીજ પ્રબલ વીરતાસહિત જાલિમસિહપર આક્રમણ કરવાને આગળ વધ્યા અનેક હાડાઓ તોપના ગોળાના ભોગ થઇ પડયા. જો આ સમયે બ્રિટિશસેના આગળ ધસી મહારાવપર આક્રમણ ન કરત તો મહારાવની સેના અવસ્ય જાલિમસિહની ડાબી બાજુની સેનાને પરાસ્ત કરી નસાડી મૂકત અને જાલિમસિહ સ્વયં જે સ્થાનપર ઉભા હતા તે સ્થાનપર તે આવી પહોચત,[૧] પરતુ અગ્રેજીસેના આવી પહોચવાથી તેની તેચેષ્ટા વ્યર્થ થઇ ગઇ અગ્રેજસેના સાથે યુદ્ધ કરવુ અશકય ધારી હાડાલોકો નાસવાને પ્રવૃત્ત થયા મહારાવ કિશોરસિહ સ્વજાતીય ચારસે વીરોની સાથે નદીપાર ઉતરી અર્ધ કોશ દૂર એક ઉચ્ચભૂમિપર જઇને ઉભા રહ્યા તેમની પાયદલ સેના ભગ્ન થઇ ચોતરફ ફેલાઇ ગઇ બ્રિટિશસેના શીઘ્રતાથી નદીપાર ઉતરી પાયદલસેનાએ મહારાવની સેનાને જમણી બાજુએથી નાસી જતા અટકાવી અને બીજા બે દલોએ મહારાવપર આક્રમણ કર્યું આ સમયે પણ બ્રિટિશસેનાપર આક્રમણ નહિ કરવાનો પોતાનો સંકલ્પ મહારાવે દૃઢ રાખ્યો બ્રિટિશસેનાને પ્રબલતાપૂર્વક આક્રમણ કરતી જોયા છતાં પણ મહારાવની સેનાએ નાસવાના કિવા શરણે થવાના કાઈપણ ચિન્હ બતાવ્યા નહિ સર્વ માણસો એકત્રિત થઈ પર્વતની પેઠે દૃઢ ઉભા રહ્યા બ્રિટિશસેનાપતિ આગળ અને આગળ ધસવા લાગ્યો તેણે ભારતવર્ષમા અનેક યુદ્ધોમા શત્રુપક્ષને બ્રિટિશસેનાની સામેથી નાસતો દીઠો હતો; પરતુ આ સમયે રાજપૂતો નાસ્યા નહિ તેઓ અભેદ્ય વિરાટ પર્વતવત્ ખડા રહ્યા પાછળથી ઉભય પક્ષોવચ્ચે યુદ્ધ થતા બ્રિટિશસેના પાછળ હઠી અને બે સાહસિક અગ્રેજ સેનાનાયકો[૨] રણભૂમિમા માર્યા ગયા; અને પ્રધાન સેનાપતિ[૩] મરતા મરતા અત્યત આશ્ચર્યકારક રીતે બચ્યો એક હાડાવીરે બ્રિટિશસેનાપતિના મસ્તકપર ભયકર પ્રહાર કરી તેનુ શિરસ્રાણ ભેદી નાખ્યુ અને તે બીજો પ્રહાર કરવા જતો હતો એવામા એક બ્રિટિશસૈનિકે પિસ્તોલ મારી તેના પ્રાણ હર્યા એક મુહૂર્તમા આ સર્વ કાર્ય બની ગયુ હતુ. મહારાવે બ્રિટિશસેનાનુ આક્રમણ વ્યર્થ કર્યું; પરંતુ ઘણાથોડા સમયમા અંગ્રેજસેનાના ગોલદાજ દલે મહારાવની સેનાની સમીપ જઇ તેનાપર તોપના ગોળાની વૃષ્ટિ કરી મહારાવનીસેના શીઘ્રતાથી ચાલવા લાગી અને થોડીવારમા અદૃશ્ય થઈ ગઈ

મહારાવ કિશોરસિહના કનિષ્ઠ ભ્રાતા પૃથ્વીસિહે હાડાજાતિના સ્વભાવસિદ્ધ બલવિક્રમથી ઉત્તે-

૧ કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે જાલિમસિહની સેનાના બે વિચાર હતા –કા તો સમર કરવુ કેકા તો નાસી જવુ આથી હુ સ્વય તેને નાસી જતી અટકાવવાને માટે તેની પાછળ ઉભો હતો

૨ લેફટેનન્ટ કલાર્ક અને રીડ કે જેઓ ચતુર્થ અશ્વારોહીદલના નેતા હતા

૩ મેજર લેફટેનન્ટ કર્નલ જે રિડ્સ સી બી

જિત થઇ માતૃભૂમિને અર્થે જીવન અર્પણ કરવાનો નિશ્ચય કર્યો તેઓ કેવળ પચ્ચીસ સૈનિકોને પોતાની સાથે લઇ બ્રિટિશસેનાપર આક્રમણ કરવાને ચાલ્યા તેઓ ખરેખર મૃત્યુના મુખમાજ પડવાને જતા હતા તેમણે બ્રિટિશસેનાપર આક્રમણ કર્યું તો ખરૂ, પરતુ તેઓ નિષ્ફળ થયા અને ઘાયલ થઇને ભૂમિપર લૂટી પડયા તેમને પાલખીમા બેસાડી છાવણીમા મોકલી દેવામા આવ્યા બ્રિટિશ છાવણીમા લઇ જઇ તેમની ઉત્તમ પ્રકારે શુશ્રૂષા કરવામા આવી, પરતુ તેમના પ્રાણની રક્ષા કોઇ પણ પ્રકારે થઈ શકી નહિ તેમણે બીજે દિવસે પ્રાણત્યાગ કર્યો તેમણે યથાર્થ વીરની પેઠે વર્તન કર્યું હતુ તેમણે પોતાની આ સ્થિતિને માટે પોતાના ભાગ્યનેજ દોષ કાઢયો, અન્ય કોઇને પણ ઠપકો આપ્યો નહિ છાવણીની સમીપ એક વૃક્ષને જોઇ તેઓ પોકારી ઉઠયા કે મારો આત્મા મારા પૈતૃક રાજ્યનુ આ વૃક્ષ જોઇને આનદ પામે છે એક સૈનિકે તેમની તલવાર અને અગુઠી લઇ લીધી. ત્યારપછી તેમણે પોતાની કટાર, મોતીની માળા અને અન્યાન્ય મૂલ્યવાન અલકાર એજટના હાથમા સોપી દીધા વળી તેમણે પોતાના પુત્રની રક્ષાનો ભાર પણ તેમનેજ સોપ્યો આ પૃથ્વીસિહના પુત્ર કોટાના સત્તાશૂન્ય, નામમાત્રના સિહાસનના ભાવી અધિકારી હતા

પૃથ્વીસિહને ભાલાનો આઘાત લાગ્યો હતો આ આઘાત એટલા જોરથી લાગ્યો હતો કે ભાલો તેમની પીઠ ભેદી વક્ષ:સ્થળપર્યંત ચાલ્યો ગયો હતો પૃથ્વીસિહ બોલ્યા કે –"કોઇ શત્રુએ વૈર લેવાને માટેજ મારાપર ભાલાનો આઘાત કર્યો છે આ ભાલાએ મારા શરીરને એવી રીતે ભેદી નાખ્યુ છે કે મને જીવનની કિચિત્ પણ આશા નથી જો કે જાલિમસિહની સેનાએ અગ્રેજી સેનાની સાથે મળીને મહારાવપર આક્રમણ કર્યું હતુ, તોપણ તે તેમની નિકટ જવાનુ સાહસ કરી શકતી નહોતી. આપરથી અનુમાન કરી શકાય છે કે કોઇ વિશ્વાસઘાતી મનુષ્યે મહારાવની સેના સાથે મળીને પૃથ્વીસિહને ભયકર રીતે ઘાયલ કરી જાલિમસિહના પુત્ર અને તેમના ઉત્તરાધિકારીઓનો કટક દૂર કર્યો હશે કોઇપણ અગ્રેજસૈનિકે પૃથ્વીસિહનો પ્રાણ નાશ કર્યો હોય એ વાત અમે માની શકતા નથી. અવશ્ય કોઇ વિશ્વાસઘાતી દેશીએજ તેમના પ્રાણ લીધા હશે, પરતુ જાલિમસિહ પોતાના સ્વામીના ભ્રાતાના પ્રાણ લેવાના પાપકર્મમા ભાગીઆ થયા હતા એમા તો કિચિન્માત્ર પણ શક નથી

પરતુ અતે સત્યનોજ જય છે પાશવબલદ્વારા ધર્મના વક્ષ:સ્થળપર અને ન્યાયના હૃદયપર ગમે તેવો પદાઘાત કેમ ન કરવામા આવે તોપણ અતે તો ધર્મ અને ન્યાયનોજ જય થાય છે લોભી અને વિશ્વાસઘાતી જાલિમસિહ આટના દિવસ સુધી જે સ્વામીદ્વારા પ્રતિપાલિત થયા હતા તેજ સ્વામીની સામે આ સમયે તેમણે સગ્રામ ઉપસ્થિત કરી દીધો,પરતુ જો બ્રિટિશસરકાર ન્યાય અને ધર્મપ્રત્યે દુર્લક્ષ્ય કરી જાલિમસિહના પક્ષનુ સમર્થન ન કરત તો જાલિમસિહ સ્વવશસહિત વિધ્વસ્ત થઇ ઉચિત દડ પામત એમા કિચિત્ પણ શક નથી કર્નલ ટૉડ જાલિમસિહની સેનાને નાસી જતી અટકાવવાને માટે સ્વય તેની પાછળ ઉભા રહ્યા એ તેમણે અત્યત અન્યાયી કાર્ય કર્યું છે તેમણે કહ્યુ છે કે ઉભયપક્ષોની વચ્ચે સધિ કરાવવાને માટે યથાશક્તિ ચેષ્ટા કરવામા આવી હતી, પરતુ આ વાતપણ નિર્મૂળ છે તેમણે મહારાવના પ્રસ્તાવોમાથી એક પણ પ્રસ્તાવ માન્ય રાખ્યો નહોતો તેમણે જાલિમસિહની પ્રાર્થનાનુસાર સધિપત્રનો વધારાનો ધારો માન્ય રાખવાને મહારાવને ફરજ પાડી હતી, તો આપણે શી રીતે માની શકીએ કે તેમણે ઉભયપક્ષોનુ હિત જાળવ્યુ હતુ ? અમે કહી શકીએ છીએ કે રાજપૂતજાતિના પરમ શુભેચ્છક કર્નલ ટૉડે આ સમયે મહારાવપ્રત્યે જે આચરણ કર્યું હતુ તે સર્વથા અનુચિત હતુ

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે મહારાજ કિશોરસિહે ઘીચ મકાઇના ક્ષેત્રમા છુપાઈ જઇ મહાવિપત્તિમાથી પોતાનુ રક્ષણ કર્યું ક્ષેત્રમા મકાઇના છોડ એટલા ઘીચ અને ઉંચા હતા કે મહારાવનો હાથી સુદ્ધા તેમા દૃષ્ટિગોચર થતો નહોતો પાચ માઈલપર્યત આ પ્રકારની મકાઈની ખેતી ચાલી ગઇ હતી મહારાવ કોટારાજ્યની બહાર નાસી ગયા તેથી તેમની પૂઠ પકડવામા આવી નહિ, કારણ કે એકમાત્ર કોટામાજ તેમનુ જવુ વિપત્તિકારક માનવામા આવતુ હતુ મહારાવની પાયદલ અને બીજી સેના વિખેરાઇને ચોતરફ નાસી ગઇ બ્રિટિશઅશ્વારોહીઓદ્વારા તેમના પુષ્કળ સૈનિકો માર્યા ગયા

મહારાવ અને તેમના હાથનીચેના સૈનિકોએ જે વીરતા પ્રદર્શિત કરી હતી, તે જોઇને તેમના

શત્રુઓએ પણ તેમની પરમ પ્રશંસા કરી હતી તેઓ વસ્તુત નૈતિક બળથી બળવાન બન્યા હતા મહારાવ કિશોરસિંહ અને તેમના પક્ષના હાડાવીરોએ અપૂર્વ બલવિક્રમ પ્રદર્શિત કર્યું હતુ. પરતુ આ સ્થળે બે રાજપૂતવીરોની વીરતા તો ખાસ વર્ણવવા યોગ્ય છે તેમણે તો ખરેખર વીરતાની પરાકાષ્ઠાજ દર્શાવી હતી તેમણે જે રાજભક્તિ પ્રદર્શિત કરી હતી, તે ગ્રીસ અને રોમના પ્રાચીન વીરો કરતા નિષ્કૃષ્ટ પંક્તિની નથી જે સ્થળે ઉક્ત યુદ્ધ થયુ હતુ, તે સ્થળનુ ભૌગોલિક વર્ણન પૂર્વે આપવામા આવ્યુ છે જો કે સાધારણ રીતે, તે સ્થળ સપાટ હતુ, પરતુ નદીની આગળ ખાડા ટેકરા વિદ્યમાન હતા અહીઆ એક સાકડી ખીણમાથી જાલિમસિંહની સેના જઇ રહી હતી, એવામા તેના ઉપર ગોળીઓ આવીને પડવા લાગી સમસ્ત સેના આથી અચાનક ચકી ગઇ સૈનિકોએ જે દિશામાથી ગોળીઓ આવતી હતી તે દિશા તરફ જોયુ તો બે મનુષ્યો ઉચ્ચ પ્રદેશપરથી ગોળીઓ મારતા દૃષ્ટિગોચર થયા સર્વ માણસો અત્યત વિસ્મિત થઇ બે મિનિટસુધી મૌન ધારણ કરી ઉભા રહ્યા ત્યારપછી સેનાપતિએ સેનાને આગળ વધવાને આજ્ઞા આપી, પરતુ તરતજ સેનાના આગલા ભાગના કેટલાક સૈનિકો ગોળીના આઘાતથી ઘાયલ થયા અને પાછના ભાગમા નાસી ગયા ઉક્ત ઉભય માણસો સતત ગોળીની વૃષ્ટિ કર્યાજ જતા હતા જાલિમસિંહના સૈનિકો એક બાર પણ ન કરી શકે એટલા સમયમા ઉક્ત ઉભય માણસો ત્રીસ બાર કરતા હતા તેમની ગોળીઓએ જાલિમસિંહની સેનાના અનેક માણસોને ઘાયલ કર્યા, પરતુ તેમનો તો વાળ પણ વાકો થઇ શકયો નહિ તેઓ જાણે જાદુથી પોતાનુ રક્ષણ કરતા ન હોય તેમ લાગતુ હતુ જાલિમસિંહના સૈનિકો ગોળી મારતા હતા તે નિષ્ફળ થતી હતી અતે જાલિમસિંહના સૈનિકોએ તેમની સામે બે તોપો ગોઠવી અને ગોળા છોડવા માડયા ગોળા પણ તેમની પાસે થઇને નીકળી ગયા તેઓ પોતાના શત્રુઓનો ઉપહાસ કરી પુન ગોળીની વૃષ્ટિ કરવા લાગ્યા જાલિમસિંહની સેના આગળ વધવા લાગી જો કે તે સેનાના અનેક સૈનિકો ઘાયલ થયા હતા, તોપણ ઉક્ત ઉભય વીરોનુ બલવિક્રમ જોઇને તેમનુ રક્ષણ કરવાની અભિલાષા તેને ઉત્પન્ન થઇ તે વીરોની સામે ગોળા અને ગોળીઓ છોડવાની મના કરવામા આવી સૈનિકોને એવી આજ્ઞા ફરમાવવામા આવી કે જે કોઇ ઉક્ત વીરોપર આક્રમણ કરવાની હામ ધરાવતા હોય તેમને તેમ કરવાની રજા છે આ આજ્ઞા પ્રાપ્ત થતાજ બે રોહિલાઓ હાથમા નગ્ન તરવાર લઇ ઉક્ત વીરોને પકડવાને ગયા સર્વ આતુરતાપૂર્વક પરિણામની પ્રતીક્ષા કરવા લાગ્યા ઉક્ત ઉભય વીરોનુ શારીરિક બળ ઘણુ થોડુ હતુ તેમને ગોળાની કેટલીક કરચ લાગી હતી, જેથી તેઓ હતતેજ થઇ ગયા હતા વળી જે સ્થાનપર તેઓ ઉભા હતા, તે સ્થાન પણ દ્વદ્વયુદ્ધને યોગ્ય નહોતું અતે તે બન્ને વીરો ઉક્ત રોહિલાઓના હસ્તથી માર્યા ગયા ઉક્ત ઉભય હાડાવીરોએ જાલિમસિંહની દશ પાયદળ ટુકડી અને ત્રીસ તોપોસહિત ગોલદાજદળની ગતિ રોકી હતી પરતુ અતે તેઓ ઉપર જણાવ્યા પ્રમાણે પરલોકવાસી થયા

હાડોતીના સમસ્ત સામતો અને પ્રજાજનોએ મહારાવ કિશોરસિંહના પક્ષનુ સમર્થન કર્યું હતુ, તેપરથી રાજપૂતજાતિના પ્રધાન ગુણો અને તેની ધર્મપરાયણતા ઉત્તમ પ્રકારે પ્રતીત થાય છે વળી તેની સાથે જાલિમસિંહનુ શાસન કેટલુ કઠોર હતુ અને તે પ્રજાને કેટલો અપ્રિય હતો, તે પણ જણાય છે જે સામતે સધિપ્રસગે મધ્યસ્થતા કરી હતી અને જેણે જાલિમસિંહના અનુગ્રહથી જાગીર પ્રાપ્ત કરી હતી, તેણે પણ મહારાવના પક્ષનુ સમર્થન કર્યુ હતુ કર્નલ ટૉડે અનેક સ્થાનપર સ્વીકાર્યું છે કે જાલિમસિંહના કઠોર શાસનથી કોટાના પ્રત્યેક શ્રેણીના મનુષ્યો અત્યત અસતુષ્ટ થઇ ગયા હતા, તે છતા પણ તેમણે અન્યાયી રીતે જાલિમસિંહને વશપરપરાગત શાસનસત્તા આપવાને માટે કિશોરસિંહની સામે યુદ્ધ કર્યું હતુ ?

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે, મહારાવ કિશોરસિંહ નદીપાર ઉતરી ગયા ત્યાર પછી તરતજ તેમના ઘોડાએ ગોળીના આઘાતથી પ્રાણત્યાગ કર્યા આપરથી પ્રતીત થાય છે કે મહારાવ કિશોરસિંહના જીવનનો નાશ કરવાને માટે જાલિમસિંહની સેનાએ તેમનાપર ગોળી ચલાવી હતી પ્રાય ત્રણસે અશ્વારોહીઓસહિત મહારાવ કિશોરસિંહ બોદામા ચાલ્યા ગયા અનેક સાહસિક હાડાવીરોએ યથાર્થ રાજભક્તિ પ્રદર્શિત કરી સ્વધર્મનુ પાલન કરવાને માટે પોતાની માતૃભૂમિ, ઘરબાર અને કુટુંબસુદ્ધા

ત્યાગ કરી મહારાવના પક્ષનું અવલંબન કર્યું હતું

બ્રિટિશસેનાએ ઉક્ત હાડાવીરોની પૂંઠ પકડી નહિ તેઓ રણભૂમિમા બ્રિટિશસેના સામે થયા હતા એ વાત સત્ય છે, પરતુ તેઓ અમારાપર આક્રમણ કરવાને નહિ, પણ પોતાનું રક્ષણ કરવાને સામા થયા હતા, માટે તેમનુ તે કાર્ય અવશ્ય યથાર્થ અને ન્યાયસગત છે કર્નલ ટૉડે કોટાના યથાર્થ અધીશ્વર મહારાવ કિશોરસિહને નસાડી મૂકી તેમની સર્વ મહત્ત્વાકાક્ષા વિધ્વસ્ત કરી દીધી તેમના ભ્રાતા પૃથ્વીસિંહ માર્યા ગયા અને ગોવર્ધનદાસ દેશપાર થયો સામતોએ નહોતુ ધાર્યું કે યુદ્ધમા અમારો પરાજય થશે, તેથી તેમણે પરાજયથાય તો શુ કરવુ તેની કાઇપણ તૈયારી કરી રાખી નહોતી જો બ્રિટિશસરકાર આજ્ઞા કરત તો રાજસ્થાનમા મહારાવ કિશોરસિહને સહાય કરનાર સામતોને કયાય પણ પ્રાપ્ત થાત નહિ; પરતુ તેમનો સર્વથા નાશ કરવો ઉચિત માનવામા આવ્યો નહિ, કારણ કે બ્રિટિશસરકાર સારીપેઠે જાણતી હતી કે તેમણે અનેક કારણોથી મહારાવના પક્ષનુ અવલબન કર્યું હતુ અને તેમને મહારાવને સહાય કર્યા વિના છુટકો નહોતો મહારાવની[1] છાવણીમાથી બ્રિટિશસરકારે અનેક ગુપ્ત કાગળપત્રો હસ્તગત કરી લીધા હતા આ કાગળપત્રો વાચવાથી પ્રતીત થાય છે કે જાલિમસિહને પરાસ્ત કરવાને માટે મજબૂત તૈયારી કરવામા આવી હતી અને મહારાવની મહત્ત્વાકાક્ષા પરિપૂર્ણ કરવાને માટે સમસ્ત સાહસિક સામતોએ સહાય કરી હતી; પરતુ પાછળથી તે સર્વને કઠોર દડ[2] મળ્યો

કર્નલ ટૉડ સારીપેઠે જાણતા હતા કે સધિનો વધારાનો ધારો કાયમ રાખવાને માટે બ્રિટિશસરકારે મહારાવની વિરુદ્ધ જે કાર્ય કર્યું હતુ તે સર્વથા અન્યાયમૂલક હતુ. કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે, મહારાવની વિરુદ્ધ કાર્ય કરવામા મે મારૂ દુખદાયક કર્તવ્ય બજાવ્યુ હતુ હુ હાડાજાતિનો ભૂતકાળનો ઇતિહાસ જાણતો હતો, પરતુ માત્ર સધિના ધારાને અનુસરીનેજ મે મારૂ કઠોર કર્તવ્ય બજાવ્યુ હતુ કર્નલ ટૉડે ઉક્ત યુદ્ધ સમાપ્ત થયા પછી કોટાનુ સર્વ રાજતત્ર પોતાના હસ્તમા લીધુ અને સમસ્ત સામતોનો અપરાધ ક્ષમા કર્યો તેમણે સર્વ સામતોને પોતપોતાના પ્રદેશમા આવીને નિવાસ કરવાની પરવાનગી આપી તેમણે જાલિમસિહને નિવેદન કર્યું કે જો સામતોપર કોઇપણ પ્રકારનો અત્યાચાર કરશો તો બ્રિટિશસરકાર તેથી પરમ અસતુષ્ટ થશે સામતો શીઘ્ર પોતપોતાની જાગીરમા જઇને વસવા લાગ્યા આ પ્રકારે ક્ષમા કરવાથી સર્વત્ર શાતિ પ્રસરી ગઈ. આથી કર્નલ ટૉડને પ્રજા અભિનદન આપવા લાગી કર્નલ ટૉડે ઇ૦ સ૦ ૧૮૦૭ મા જ્યારે રાજદ્વારી ક્ષેત્રમા સૌથી પ્રથમ પ્રવેશ કર્યો, તે સમયે તેમણે કોટારાજ્યમા એકલા ભ્રમણ કર્યું હતુ, અને હાડોતીદેશનું ભૌગોલિક તથા ઐતિહાસિક વર્ણન યથાસાધ્ય એકત્રિત કર્યું હતુ તેઓ રાહતગઢથી સિધિયાની છાવણી છોડી ઘણા થોડા અનુચરોને પોતાની સાથે લઇ ચદેરીના ઘોર જગલમા થઇ મયુક્ત પ્રાતોમા ગયા અને ત્યાથી પશ્ચિમતરફ આગળ વધી બેટવા અને ચંબલનદીના મધ્યભાગમા પહોચ્યા અહી આ તેમણે આ પ્રદેશની સમસ્ત નદીઓના મૂળની ખોજ કરી બારા નામના સ્થાનમા જઇ તેમણે પોતાની છાવણી નાખી ત્યાથી તેઓ હાડોતીદેશથી સાડાઆઠ કોશના અતરપર આવેલી કાલીસિંધુ નામની નદીના તટપર ગઇ પોતાના સેવકોને વિશ્રામ કર્યાપછી આવવાનુ કહી પોતે અશ્વારૂઢ થયા અને પાછા ફરવા લાગ્યા. તેઓ જે સમયે વમોલિયા નામના નગરમા થઇને ચાલ્યા જતા હતા, તે સમયે કેટલાક માણસોએ તેમને એકદમ પકડી લીધા તેમણે તેમને જણાવ્યુ કે આપને અવશ્ય અહી આના અધીશ્વરની સમીપ આવવુ પડશે જો કે તે સમયે તેઓ અત્યત દુખિત થયા, તથાપિ તેમણે વિચાર કર્યો કે જો આપણે આ સમયે એમના શબ્દોને માન નહિ આપીએ તો આપણુ કાર્ય અત્યત અવિચારી થઇ પડશે, તેથી તેઓ તેમની સાથે ગયા તેઓ એક બગીચામા ગયા ત્યા તેમણે એક સુદર મચની ઉપર વમોલિયાના અધીશ્વરને પોતાના દરબારીઓની સાથે બેઠેલા જોયા તેમણે

[1] પ્રધાન સામતોએ એજન્ટદ્વારા જાલિમસિહપર જે પત્ર મોકલ્યા હતા તેમા તેમણે જણાવ્યુ હતુ કે મહારાવના વિશ્વાસુ મત્રીના ઉપદેશાનુસાર અમે તેમના પક્ષનુ અવલબન કર્યું છે

[2] દિલ્હીનો જે દેશી કોશાધ્યક્ષ ઉક્ત પ્રપચમા લિપ્ત હતો તેને તપાસને પરિણામે પદચ્યુત કરવામા આવ્યો અને સરકારના ફારસીભાષાભિજ્ઞ સેક્રેટરીને પણ તેજ શિક્ષા કરવામા આવી

કર્નલ ટૉડનુ પરમ સન્માનસહિત સ્વાગત કર્યુ કર્નલ ટૉડે ઉક્ત સભામા જતી વખતે પોતાના બૂટ કાઢવાની ચેષ્ટા કરી, પરતુ તેમનુ ચિત્ત સ્વસ્થ નહોતુ, તેથી તેમની તે ચેષ્ટા સફળ થઇ નહિ ત્યાર પછી તેમની સન્મુખ ખાદ્યપદાર્થો મૂકવામા આવ્યા અને તેમના હાથ, મો વગેરે ધોવાને માટે એક બ્રાહ્મણ જન લઇને આવ્યો જો કે તે સમયે તેઓ રાજપૂતજાતિના આચારવિચાર તથા ભાષા બરાબર જાણતા નહોતા, પરતુ તેમણે એક કલાક અત્યત આનદમા વ્યતીત કર્યો પુષ્કળ વાર્તાલાપ ચાલ્યો અનેક સુદરીઓ તેમની તરફ જોવા લાગી આથી કર્નલ ટૉડને પરમ આશ્ચર્ય થયુ કર્નલ ટૉડની ઘોડી લગડી થઇ ગઇ હતી, તેથી તેઓ જ્યારે જવાને તૈયાર થયા ત્યારે વમોલિયાના અધીશ્વરે તેમને માટે એક ઉત્તમ ઘોડો સજાવીને તૈયાર રાખ્યો, પરતુ તેમણે તે ઘોડો ગ્રહણ કર્યો નહિ કર્નલ ટૉડે પોતાની છાવણીમા જઈ કેટલાક ઉપહાર વમોલિયાના અધીશ્વરપર મોકલ્યા આ ઘટના બન્યા પછી ચૌદ વર્ષે કર્નલ ટૉડે મહારાવ કિશોરસિહની વિરુદ્ધ યુદ્ધ કર્યુ યુદ્ધને બીજે દિવસે વમોલિયાના અધીશ્વરની માતા તરફથી કર્નલ ટૉડને એક પત્ર મળ્યો તેમણે તેમને આશીર્વચન કહી પૂર્વ-મિત્રતાનુ સ્મરણ કરાવી એવી પ્રાર્થના કરી કે મારા પુત્ર પોતાના સન્માનની રક્ષાર્થે મહારાવના પક્ષનુ અવલબન કર્યુ છે, માટે તેનુ રક્ષણ કરશો કર્નલ ટૉડે તેમને જણાવ્યુ કે આ પત્રવાહક આપની સમીપ પહોચશે તે પૂર્વે આપનો પુત્ર આપને આવી મળશે જાલિમસિહને સૌથી પ્રથમ જ્યારે કોટાના શાસનકર્તાનુ પદ પ્રાપ્ત થયુ, તે સમયે આપુનના જે સામત તેમના પ્રધાન શત્રુતરીકે તેમની વિરુદ્ધ ખડા થયા હતા તેમના ઉત્તરાધિકારી ઉક્ત વમોલિયાના સામત હતા

મહારાવ કિશોરસિહ યુદ્ધમા પરાસ્ત થયા પછી મેવાડની અતર્ગત નાથદ્વારામા ગયા આ પરથી પ્રતીત થાય છે કે તેમનામા ધર્મભાવ અતિપ્રબલ હતો મહારાવે હવે સર્વ રાજખટપટ છોડી દીધી જાલિમસિહની ભલામણથી મહારાવની નિકટ એક પત્ર મોકલવામા આવ્યો તે પત્રમા એવો ઉલ્લેખ હતો કે આપ કેવી શરતે કોટારાજ્યમા આવવા ઇચ્છો છો? મહારાવે લખ્યુ કે બ્રિટિશએજટ જે વ્યવસ્થા કરે તે મારે કબૂલ છે આવો ઉત્તર મળતા બ્રિટિશએજટે એક સધિપત્ર તૈયાર કર્યો આ સધિપત્રમા મહારાવ અને જાલિમસિહની વચ્ચે ભવિષ્યમા કાંઈ સઘર્ષણ ન થાય એવી વ્યવસ્થા કરવામા આવી હતી, તોપણ મહારાવને તો કેવલ નામમાત્રનાજ રાજા રાખવામા આવ્યા હતા અને સર્વ સત્તા જાલિમસિહના હાથમા સોપવામા આવી હતી પ્રધાન ઉદ્દેશ રાજાની પદમર્યાદા, સુખવિલાસ અને રક્ષાને માટે યોગ્ય પ્રબધ કરવાનો હતો મહારાવ કિશોરસિહના પિતા કિવા કોટાના કોઇ પણ ભૂતપૂર્વ રાજાને જે રકમ મળતી નહોતી તે રકમ તેમને માટે નિયત કરવામા આવી સમસ્ત રાજપૂતોના નેતા મેવાડના મહારાણાના દરબારમા જેટલો વ્યય થતો હતો તેટલો વ્યય મહારાવ કિશોરસિહને માટે નિશ્ચિત કરવામા આવ્યો

કર્નલ ટૉડે પોતાના ગ્રથમા મહારાવ કિશોરસિહની સ્વાધીનતાનો નાશ કરનાર ઉક્ત સધિપત્ર આપ્યો નથી, અમે મહાશય એચિસનના ગ્રથમાથી તે ઉધ્ધૃત કર્યો છે —

સધિપત્ર

ગત બે વર્ષમા રાજ્યમા જે ઉપદ્રવો થયા છે, તેનુ અત્યત અનિષ્ટકારક પરિણામ આવ્યુ છે, તેથી બ્રિટિશસરકાર અસતુષ્ટ થઈ છે, કોટારાજ્યનુ અમગલ થયુ છે અને મારી પોતાની શાતને આઘાત થયો છે, એ સર્વ વાત હુ-મહારાવ કિશોરસિહ-સારીપેઠે જાણુ છુ અને તેથી મે આજે નિમ્નલિખિત ધારાઓથી યુક્ત સધિપત્રપર હસ્તાક્ષર અને મહોર કરેલ છે આ સધિપત્રના ધારા પ્રમાણે ભવિષ્યમા હુ વર્તન કરીશ મારી સદિચ્છાના શ્રીનાથજી સાક્ષી છે જો હુ ભવિષ્યમા આ સધિપત્રના કોઇ ધારાનો ભગ કરૂ તો બ્રિટિશસરકાર તરફથી ભવિષ્યમા હુ કોઇપણ અનુગ્રહ પ્રાપ્ત કરી શકીશ નહિ

પહેલો ધારો-બ્રિટિશસરકાર જે આજ્ઞા કરશે તે સર્વનુ હુ આનદપૂર્વક પાલન કરીશ અને ભવિષ્યમા મારા સુખશાતિ, સ્વતત્રતા અને સાસારિક કાર્યના સબધમા કર્નલ ટૉડની મધ્યસ્થતાદ્વારા જે પ્રબધ કરવામા આવશે તેની વિરુદ્ધ હુ કાઇપણ વાધો ઉઠાવીશ નહિ

બીજો ધારો—મારા પિતા રાજા ઉમેદસિહની જીવિતદશામા નાનાજી જાલિમસિહ જે પ્રકારે

સર્વ રાજતંત્ર ચલાવતા હતા, તે પ્રકારે દિલ્હીની સંધિઅનુસાર અમારા અને અમારા ઉત્તરાધિકારીઓના નામથી તથા તરફથી નાનાજી જાલિમસિંહને તથા તેમના ઉત્તરાધિકારીઓને શાસનભાર પ્રાપ્ત થશે, અર્થાત્ રાજ્યશાસન, મહેસુલ, સેના, દુર્ગસમૂહ, કર્મચારીઓનો નિયોગ અને તેમની પદચ્યુતિ એ સર્વ તેમના હાથમાં રહેશે તેમની આ સત્તા સ્વતંત્ર રહેશે અમે તેમાં હસ્તક્ષેપ કરી શકીશું નહિ

ત્રીજો ધારો—શાંતિભંગ કરનારને ઉચિત દંડ પ્રાપ્ત થશે માગ સર્વ ખરાબ સલાહકારો ચાલ્યા ગયા છે વા આપની આજ્ઞાનુસાર મે તેમને કાઢી મૂક્યા છે ગોવર્ધનદાસ, સૈફુઅલી, મહારાજ બલવંતસિંહ, કાઝી મીરજા મુહમ્મદઅલી, શેખ હબીબ અને બીજાઓ કે જેમની અનિષ્ટકારક સલાહ પ્રમાણે હું ચાલ્યો હતો, તેમની સાથે ભવિષ્યમાં હું કોઇપણ પ્રકારનો સંબંધ વા પત્રવ્યવહાર રાખીશ નહિ

ચોથો ધારો—અમારા શરીરની રક્ષાને અર્થે જે સેના નિયત થશે તે સિવાય બીજી કોઇપણ સેના રાખવાને અમે ચેષ્ટા કરીશું નહિ. જે મનુષ્ય નાનાજી જાલિમસિંહના વિરોધીઓની સાથે કોઇપણ પ્રકારનો સંબંધ રાખશે તેને હું મારા દરબારમાં આવવા દઇશ નહિ

નાથદ્વારા, તા ૨૨ મી નવેમ્બર, ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૧ (હસ્તાક્ષર) મહારાવ કિશોરસિંહ

જે મહારાવ કિશોરસિંહ એક યથાર્થ રાજપૂતવીરની પેઠે પોતાના પૈતૃકરાજ્યાધિકારની રક્ષાને અર્થે જાલિમસિંહની વિરુદ્ધ ખડ્ગ લઇને ખડા થયા હતા, તેજ મહારાવ કિશોરસિંહને આ સમયે બ્રિટિશસરકારના વેચાયેલા ગુલામની પેઠે ઉક્ત સંધિબંધનમાં બદ્ધ થયેલા જોઇને કોઇ તેમને કાયર માને એ સ્વાભાવિક છે, પરંતુ અમે કહીએ છીએ કે એમ માનવામાં તેઓ ભૂલ કરે છે જો તેઓ પોતાના પૈતૃકઅધિકાર અને સ્વાધીનતાની રક્ષાઅર્થે રણસંગ્રામમાં બહાર પડયા ન હોત તો આપણે તેમને યથાર્થ કાપુરુષ કહી શકત બ્રિટિશસરકારને અન્યાયીરીતે જાલિમસિંહના પક્ષનું સમર્થન કરતી જોઇ તેમણે રણસંગ્રામમાં ઝંકાવ્યું હતું, તેમનું તે કાર્ય ખરેખર પ્રશંસનીય છે કોણ કહી શકે છે કે મહાબલવાન બ્રિટિશસિંહની સામે યુદ્ધ કરવાથી પરિણામ શું આવશે તે મહારાવ કિશોરસિંહ જાણતા નહોતા? અમે કહી શકીએ છીએ કે મહારાવ કિશોરસિંહ જો કે જાણતા હતા કે બ્રિટિશસરકાર વિપુલ બળશાળી છે, તોપણ તેઓ અંતની ઘડીસુધી માનતા હતા કે બ્રિટિશસરકાર ન્યાયી રાજનીતિના મસ્તકપર પદાઘાત કરી જાલિમસિંહનો પક્ષ ગ્રહણ કરી અમારી સામે સેનાને ચલાવશે નહિ, પરંતુ તેમ થયું નહિ બ્રિટિશસરકારની સાથે તેમને કાંઇ શત્રુતા નહોતી, તેથી તેમણે માગરોલના યુદ્ધમાં બ્રિટિશસેનાએ જ્યારે તેમનાપર આક્રમણ કર્યું, ત્યારે માત્ર પોતાની રક્ષાને અર્થે તેની સામે શસ્ત્રપ્રયોગ કરી રણભૂમિનો ત્યાગ કર્યો ઉક્ત સંધિપત્રદ્વારા સારીરીતે પ્રમાણિત થાય છે કે મહારાવે પોતાની અત્યંત અનિચ્છાથી તેપર હસ્તાક્ષર કર્યા હતા બ્રિટિશસરકારે એક રાજ્યમાં એક નામમાત્રનો રાજા અને બીજો સર્વસત્તાધારી રાજા આ પ્રમાણે બે નૃપતિઓ નિયુક્ત કરી અત્યંત અવિચારી કાર્ય કર્યું પાછળથી આ અનુચિત અને અન્યાયી કાર્ય વ્યર્થ થઇ ગયું, એજ તેની અયોગ્યતાનું પ્રબલ પ્રમાણ છે

કર્નલ ટૉડે મહારાવ કિશોરસિંહના વ્યયને માટે જે રકમ નિયત કરી હતી તેનો ઉલ્લેખ કર્યો નથી, પરંતુ અમે તેની સૂચિ મહાશય એચિસનના ગ્રંથમાંથી ઉદ્ધૃત કરીએ છીએ

મહારાવ કિશોરસિંહને પોતાના દરબાર અને કર્મચારીઓના વ્યયને માટે નિમ્નલિખિત રકમ ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૨ ના જાન્યુઆરીની ૮ મી તારીખથી પ્રતિવર્ષ જાલિમસિંહની તરફથી મળતી હતી—

મહારાવનો અંગત ખર્ચ	રૂપિયા
૧-શ્રી વ્રજરાજજીની સેવાને માટે	૪૮૦૦—૦—૦
૨-દાનને માટે	૨૨૦૦—૦—૦
૩-રસોઇને માટે (રોજના ૫૬૨ રા પ્રમાણે)	૫૪૦૦—૦—૦
૪-રાજમહાલયનો વ્યય	૯૩૦૬—૯—૯
૫-રાણીઓના અલંકારને માટે	૧૨૦૦૦—૦—૦
૬-મહારાવ અને મહારાણીઓના પોશાક તથા વસ્ત્રદાનને માટે	૧૮૦૦૦—૦—૦

૭-હાથખર્ચ વા ખાનગીવ્યય	૨૪૦૦૦—૦—૦
૮-રાજસેવકોના વેતનાદિ વિગેરે	૧૨૦૦૦—૦—૦
૯-તમેવાનો ખર્ચ	૬૭૯૬—૮—૦
૧૦-ફીલખાના(હસ્તીશાળા)નો ખર્ચ	૩૨૭૬—૯—૦
૧૧-રથ, ગાડી પાલખી ઇત્યાદિનો ખર્ચ	૧૪૦૩—૫—૬
૧૨-પાલખી ઉંચકનારા કહારોના પગાર	૧૨૩૯—૦—૦
પ્રાસાદરક્ષક સેનાનો વ્યય	
૧૩-૧૦૦ અશ્વારોહીઓ (પ્રત્યેકને માસિક રૂ ૨૫ના હિસાબથી)	૩૦૦૦૦—૦—૦
૨૦૦ પાયદળ સૈનિકો (બે સુબેદાર, પ્રત્યેકને માસિક ૨૦ ના હિસાબથી, જમાદાર બે, પ્રત્યેકને માસિક ૧૨ ના હિસાબથી, પતાકાધારીને માસિક ૮ ના પાળા હિસાબથી અને સાધારણ પદાતિને ૭ના હિસાબથી,	૧૭૫૮૦—૦—૦
૧૪-ઉંટ ૫	૩૧૭—૦—૦
૧૫-સાંઢણી ૪	૪૮૮—૩—૯
૧૬-બળતણ	૭૨૦—૦—૦
૧૭-ઘાસ	૮૫૦—૦—૦
૧૮-તેલ, બત્તી આદિ	૧૮૦૦—૦—૦
૧૯-રંગ	૨૦૦—૦—૦
૨૦-ઇમારતની મરામત	૩૦૦૦—૦—૦
૨૧-ઘોડા, ગાય, ઉંટ બળદ વગેરેની ખરીદી	૬૦૦૦—૦—૦
૨૨-તંબુ વગેરે	૧૦૦૦—૦—૦
૨૩-ચિકિત્સાલય, ઔષધિ વગેરે	૪૦૦—૦—૦
૨૪-નગરખાના	૩૦૦—૦—૦
	કુલ રૂ ૧૬૩૦૭૭—૪—૦

(હસ્તાક્ષર) માધોસિંહ

પૃથ્વીસિંહના પુત્ર નાનાનાથ અને તેમના કુટુંબના ભરણપોષણને માટે કોટાના શાસનકર્તા તરફથી ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૨ ના જાન્યુઆરીની ૮ મી તારીખથી પ્રતિવર્ષે કોટાશાહી રૂપિયા ૧૮૦૦૦ (પ્રતિમાસે રૂ ૧૫૦૦) આપવામા આવતા હતા

કર્નલ ટૉડે મધ્યસ્થ થઇ કિશોરસિંહને માટે ઉપરોકત રકમ નિયત કરી અને કુમાર માધોસિંહ-ની પાસે પણ એક પત્રપર હસ્તાક્ષર કરાવી લીધા તેમણે જે પત્રપર કુમાર માધોસિંહના હસ્તાક્ષર કરાવ્યા હતા તે પત્ર પોતાના ગ્રંથમા આપ્યો નથી, પરંતુ અમે તેને પરમ આવશ્યક ધારી મહાશય એચિસનના ગ્રંથમાથી ઉધૃત કર્યો છે તે પત્ર આ પ્રમાણે છે —

પ્રથમ ધારો—રાજધાની કોટા, તેમાના પ્રાસાદો, વિશ્રામસ્થાનો, ઉદ્યાનસમૂહ, ઉમેદગંજમાના મહાલયો, રંગવાડી, જગપુરા, મુકુંદરા તથા વૃજરાજજી નામનું ઉદ્યાન, ગોપાળનિવાસ અને વૃજ-વિલાસ નામનુ ઉદ્યાન આ સર્વ મહારાવના અધિકારમા રહેશે મહારાવ એ સર્વ સ્થાનોના સબંધમા જે પ્રબંધ કરશે તેમા શાસનકર્તા જાલિમસિંહ કોઇપણ પ્રકારે હસ્તક્ષેપ કરી શકશે નહિ

રાજધાનીમધ્યેના રાજમહાલયના જે ભાગો રાજરાણા જાલિમસિંહના કુટુંબીઓ અને સેવકો-ના નિવાસને માટે નિયત કરવામા આવ્યા છે, તેને મૂળ મહાલયથી પૃથક કરવામા આવ્યા છે તેનુ પૃથકત્વ સિદ્ધ કરવાને માટે વચમા જે ગલી રાખવામા આવી છે, તેનુ ઉલ્લંઘન કોઇ કરી શકશે નહિ જાલિમસિંહ ઉકત સ્થાનની રક્ષાને અર્થે ૫૦ થી અધિક ચોકીદારો નિયુકત કરી શકશે નહિ

બીજો ધારો—મહારાવ અને તેમના પરિવારના ભરણપોષણને માટે પ્રતિવર્ષે કોટાશાહી એક લાખ ત્રેસઠ હજાર સત્યોતેર રૂપિયા ચાર આના આપવામા આવશે આ રકમ મળતા મહારાવ તેની પહોંચ આપશે અને તે રકમનો હિસાબ તેમને બ્રિટિશસરકારપર મોકલવો પડશે

ત્રીજો ધારો—રાજકુટુમ્બમા વિવાહ, જન્મ ઇત્યાદિ પ્રસગે જે કાઇ વ્યયની આવશ્યકતા હોય તે જાલિમસિહ પ્રાચીન પ્રણાલીઅનુસાર રાજપદોચિત સન્માનની રક્ષાર્થે આપશે જો મહારાવને પુત્રપ્રાપ્તિ થશે તો તેમના ભરણપોષણને માટે વધુ રકમ નિયત કરવામા આવશે

ચોથો ધારો—દશેરા, જન્માષ્ટમી ઇત્યાદિ સાધારણ ઉત્સવોના સમયમા મહારાવ અને તેમના પરિવારને અત્યારસુધી જે સન્માન મળતુ આવ્યુ છે, તે સન્માન તેજ પ્રકારે મળશે દાનપુણ્યાદિ સાસારિક કામોના સબધમા મહારાવને સપૂર્ણ અધિકાર રહેશે અને આજસુધી જે રાજચિન્હો વિદ્યમાન છે, તેની પણ તેજ પ્રકારે રક્ષા કરવામા આવશે

પાચમો ધારો—જે સમયે મહારાવ હવા ખાવાને માટે બહાર જશે તે સમયે તેમની સાથે સમસ્ત રાજચિન્હો મોકલવામા આવશે અને રાજ્યની એક ટુકડી પણ તેમની સાથે જશે

છઠ્ઠો ધારો—જે ૧૦૦ અશ્વારોહીઓ અને ૨૦૦ પાયદળ સૈનિકો તેમના અગરક્ષકતરિકે નિયુક્ત થયા છે તે સપૂર્ણત મહારાવને આધીન રહેશે અન્યકોઈ તેની ઉપર કોઇપણ પ્રકારની સત્તા ધરાવી શકશે નહિ રાજદરબારના સભાસદો મહારાવને માત્ર પોતાના સ્વામી ગણશે

સાતમો ધારો—પૃથ્વીસિહના પુત્ર નાનાભાવ અને તેમના કુટુબીજનોના ભરણપોષણને માટે વાર્ષિક ૧૮૦૦૦ રૂપિયાની જે રકમ નિયત કરવામા આવી છે, તેને પણ મહારાવને આપવામા આવતી રકમનાજ નિયમો લાગુ પડે છે તેમના પ્રથમ વિવાહપ્રસગે કોટાના શાસનકર્તા સમસ્ત વ્યય આપશે

આઠમો ધારો—કોટાના શાસનકર્તા જે સિપાઇઓ અને મુત્સદ્દીઓને પદચ્યુત કરશે વા જેઓ પોતાની ઇચ્છાથી પદત્યાગ કરશે, તેમને મહારાવ પોતાના તાબામા નિયુક્ત કરી શકશે નહિ કિવા આશ્રય આપી શકશે નહિ, તેજ પ્રકારે કોટાના શાસનકર્તા પણ મહારાવના બરતરફ કરેલા માણસોને નિયુક્ત કરી શકશે નહિ કિવા આશ્રય આપી શકશે નહિ

નવમો ધારો—ગવર્નરજનરલના એજટ તરફથી એક વિશ્વાસુ મનુષ્ય નિત્ય મહારાવની સમીપ હાજર રહેશે અને તેનાદ્વારા પત્રવ્યવહાર ચાલશે

દશમો ધારો—ગત ઉપદ્રવના સમયમા મહારાવે જે દેવુ કર્યું છે અથવા અત્યારપછી તેઓ જે દેવુ કરશે તે ચૂકવવાને માટે ખજાનામાથી એકપણ રૂપિયો આપવામા આવશે નહિ

જે લખવામા આવ્યુ છે તેમા કાઈ પણ વ્યતિક્રમ કરવામા આવશે નહિ

ફાલ્ગુન સવત ૧૮૭૮-૭ મી ફેબ્રુઆરી,ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૨

ભવિષ્યમા કાઈપણ ઉપદ્રવ ન થાય એટલા માટે ઉક્ત પ્રબધ કર્નલ ટૉડે કર્યો હતો અત્યત શોકનો વિષય છે કે તેઓ એક ઉત્તમ શ્રેણીના રાજપુરુષ હોવા છતા પણ તેમણે પરિણામનો વિચાર કર્યો નહિ એક રાજ્યમા એક રાજા નામમાત્રનો રહે અને બીજો સપૂર્ણ રાજસત્તા પોતાના હાથમા રાખે એ વ્યવસ્થા કદિપણ ચિરકાલપર્યત નભી શકે નહિ, એ વાતનો કર્નલ ટૉડે કિચિત્ પણ વિચાર કર્યો નહિ કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે-"ખરાબ સલાહના ભોગ થઇ પડેલા મહારાવના હૃદયમા વિશ્વાસ ઉત્પન્ન કરવાની પરમ આવશ્યકતા હતી તેમણે જાલિમસિહની વિરુદ્ધ જે પગલું ભર્યું હતુ તેના અનેક કારણોમા એક કારણ એવુ પણ દર્શાવવામા આવ્યુ હતુ કે તેમણે પોતાના જીવનના ભયથી તે કાર્ય કર્યું હતુ, માટે તેમનો તે ભય નિવૃત્ત કરવાની અને તેમનુ મગલ સાધવાની ચેષ્ટા કરવામા આવી છે જે સમયે સમસ્ત ભીતિ અને અવિશ્વાસ દૂર કરી મહારાવ નાથદ્વારાનો ત્યાગ કરી કોટામા જવાને તત્પર થયા તે સમયે તેમનો કોટાના સિહાસનપર પુન અભિષેક કરવાને માટે જે પ્રયત્ન કરવામા આવતો હતો તે નિષ્ફળ કરવાને માટે એક ભયકર પ્રપચ રચાયુ એક લગડો માણસ આ પ્રપચનો પ્રધાન સૂત્રધાર હતો તેણે એવી અફવા ફેલાવી કે જાલિમસિહના પુત્રની આજ્ઞાથી મને લગડો કરવામા આવ્યો છે અને હુ મહારાવનો ભ્રાતા વિશનસિહ છુ. તે મહારાવના નિવાસસ્થાનની છેક નિકટ જઇ પહોચ્યો વિશનસિહના ચહેરાની સાથે તેનો ચહેરો અત્યત મળતો આવતો હતો, પરતુ તેની ચતુરાઇ શીઘ્ર પ્રકાશિત થઇગઇ અને તેનો પ્રપચ પકડાઈ ગયો ઉદયપુરના મહારાણા કિશોરસિહના બનેવી થતા હતા તેથી તેમણે કિશોરસિહનો કોટાના સિહાસનપર પુન

અભિષેક કરવાને માટે વિશેષ પ્રયત્ન કર્યો તેમણે ઉક્ત પ્રપંચ કરનારને પકડાવીને ઉદયપુર મગાવી લીધો તે માણસે શામાટે આવુ કાર્ય કર્યું હતુ, તે કાંઇ વિદિત થયુ નહિ આ પ્રપંચનુ મૂળ શું હતુ તે ઘણા દિવસ સુધી ગુપ્ત રહ્યુ ઉક્ત માણસને શીઘ્ર પ્રાણદંડ કરવામા આવ્યો, તેના સબંધમા માત્ર એટલુજ જાણવામા આવ્યુ છે કે તે માણસ જયપુરનો નિવાસી હતો અને કોઈ ઘોર અપરાધના દંડતરિકે તેને લગડો કરી નાખવામા આવ્યો હતો "

ઉક્ત વિઘ્ન દૂર થયા પછી તરતજ મહારાવ કિશોરસિંહ કન્હૈયાનુ મદિર છોડી પોતાના પિતાના રાજ્ય તરફ ચાલ્યા રાજરાણા જાલિમસિંહ અને કર્નલ ટૉડ તેમને રાજધાનીમા લઇ આવવાને સામા ગયા મહારાવ જ્યારે રાજધાનીમા પહોચ્યા ત્યારે સમસ્ત પ્રજાજનોએ પરમ આનદ પ્રદર્શિત કર્યો આપરથી પ્રજાની મહારાવપર કેટલી પ્રીતિ હતી, તે પ્રદર્શિત થાય છે તેમણે બેવાર જે સિંહાસનનો ત્યાગ કર્યો હતો, તેપર પુન તેઓ અધિષ્ઠિત થયા, પરતુ તેમની સમસ્ત મહત્ત્વાકાક્ષાઓ સર્વથા નષ્ટ થઇ ગઇ

રાજમહાલયમા અત્યારસુધી જે રાજચિન્હો રહેતા હતા, તે હવે પણ રહેશે અને પ્રધાન તોરણદ્વારપર ઢોલ વગાડનારાઓ રહેશે એવી વ્યવસ્થા કરવામા આવી મહારાવના ભ્રાતા વિશનસિંહ કે જેઓ તેમની ક્રોધદૃષ્ટિમા આવી પડયા હતા, તેમને મહારાવના મતોષને ખાતર રાજધાનીમાથી દૂર કરી સ્વકુટુબસહિત રાજધાનીથી દશ કોશના અંતરપર અણ્તાનામના સ્થાનમા રહેવાની પરવાનગી આપી મહારાવે તેમને જાગીર પણ વધારી આપી

કિશોરસિંહની સાથે જાલિમસિંહને પ્રથમવાર તકરાર થઈ હતી, ત્યારે જે પ્રકારે કર્નલ ટૉડે એક માસપર્યંત કોટામા રહીને ઉભયની વચ્ચે મિત્રતા કરાવી આપી હતી તે પ્રકારે આ બીજી વાર કલહ થયો ત્યારે પણ તેઓ એક માસપર્યંત કોટામા રહ્યા અને તેમની વચ્ચે પુન મૈત્રી કરાવી આપી કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે આ સમયે મહારાવે પોતાના સર્વ અપરાધો કબૂલ કર્યા રાજરાણા જાલિમસિંહ અને મહારાવ કિશોરસિંહે એકબીજાના હાથ પકડી ભવિષ્યમા મિત્રતા સ્થાપી રાખવને શપથ લીધા અને મહારાવે જે માધોસિંહને પોતાના દુર્ભાગ્યનુ મૂળ કારણ ગણ્યા હતા તેમને તેમણે દૃઢ આલિગન કર્યું આ સમયે મહારાવને સુખવિલાસ ભોગવવાનો, પોતાની પદમર્યાદાની રક્ષા કરવાનો કિવા કોઇની ઉપર કોઇપણ પ્રકારની સત્તા ચલાવવાનો અધિકાર નહોતો, તેથી તેમને કોઈપણ પ્રકારનુ કષ્ટ ન પડે અને કોઇપણ પ્રકારની ત્રુટિ ન પડે, એ બાબતપર લક્ષ્ય રાખવાને માટે એક માણસને નિયુક્ત કરવામા આવ્યો આ રીતે પુન સમ્મિલન થવાથી અને સખ્ય સ્થાપન થવાથી રાજરાણા જાલિમસિંહ પરમ સતુષ્ટ થયા અને તેમણે સ્પષ્ટ રીતે પોતાનો સતોષ પ્રકટ કર્યો જાલિમસિંહને જે નૈતિક કલક લાગ્યુ હતુ તેથી તેઓ અત્યત દુખિત થયા હતા તેમણે માધોસિંહને પોતાની પાસે બોલાવીને એમ કહ્યા કહ્યુ હતુ કે - તમારા પાપથી મારે દડ ભોગવવો પડશે"

કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે ૬૦ વર્ષ પૂર્વે ભટવાડાના જે રણક્ષેત્રમા જાલિમસિંહનો પ્રબલ અભ્યુદય થયો હતો, તેજ રણક્ષેત્રની નિકટ માગરોલમા તેમણે પોતાનુ ઉક્ત અતિમ રાજકીય કાર્ય કર્યુ એ એક અત્યત અદ્ભુત ઘટના છે પોતાના અભ્યુદયની ઘટનાનુ સ્મરણ થતા આ સમયે તેમના મનમા કેવા બે ભિન્ન ભાવો ઉત્પન્ન થયા હશે ? તેમણે પોતાની તલવારવતી અબરરાજ્યની આધીનતાની જંજીર કાપી નાખી કોટારાજ્યનો ઉદ્ધાર કર્યો હતો અને તે ઉપકારના બદલામાજ કોટાના અધીશ્વરે તેમને રાજ્યનુ સર્વોત્તમ પદ આપ્યુ હતુ, પરતુ તેજ અધીશ્વરના પૌત્રપર જાલિમસિંહે તલવાર ચલાવી અમે કહી શકીએ છીએ કે જો સુસભ્ય બ્રિટિશસરકાર જાલિમસિંહના પક્ષનુ સમર્થન ન કરત તો તેઓ કદિપણ મહારાવ કિશોરસિંહની સામે ઉભા થઈ શકત નહિ મહારાવ કિશોરસિંહની વિરુદ્ધ તલવાર ચલાવી જાલિમસિંહે જે અન્યાયી કાર્ય કર્યુ, તે ચિરકાલપર્યંત ઈતિહાસના પૃષ્ઠોમા તેમની અપકીર્તિ ગજાવશે

ઉક્ત અત્યત શોચનીય રાજદ્વારી કાર્ય થયા પછી પુન શાતિ સ્થાપિત થઇ કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે ઉક્ત કાર્ય બન્યા પછી થોડા સમયમા જાલિમસિંહ પુન પોતાની છાવણીમા ગયા અને રાજ્યમા જે અશાતિ, ઉપદ્રવ તથા શાસનવિશૃખલતા ઉત્પન્ન થઇ હતી તે નિવૃત્ત કરવાને માટે રા-

જયમા પુન ભ્રમણ કરવા લાગ્યા તેઓ શીઘ્ર અશાન્તિનો નાશ કરી શાતિ સ્થાપન કરવાને સમર્થ થયા જે રાજકીયઉપદ્રવ સમાજનો સપૂર્ણ વિધ્વસ કરવાના અને રાજ્યમા રક્તની નદી વહેવરાવવાના ચિન્હો દર્શાવતો હતો તે શીઘ્ર દૂર થઇ ગયો. ઉક્ત ઘટના બન્યા પછી પાચ વર્ષપર્યંત જાલિમસિહ જીવત રહ્યા

જાલિમસિહના જીવનની સમાલોચના કરતા કર્નલ ટૉડ જણાવે છે કે, આ અસાધારણ પુરુષને ઇતિહાસમા કયુ સ્થાન આપવું તે સમજી શકાતુ નથી અમે તેમના જીવનના જે જે કાર્યોનો ઉલ્લેખ કર્યો છે તેથી ઘણા પાઠકો જાલિમસિહના ચારિત્ર્યવિષે અનુમાન કરી શકશે વસ્તુત જાલિમસિહે પોતાના ચારિત્ર્યના સમસ્ત અગો જાણવાનો કોઇને અવકાશ આપ્યોજ નથી તેમના હૃદયના ગુપ્ત-ભાવો એકમાત્ર સર્વાન્તર્યામી જગદીશ્વરસિવાય ઇતર કોઇને પણ જ્ઞાત નહોતા સમસ્ત રાજસ્થાનમા તેમના જેવો વિશ્વાસપાત્ર માણસ કોઇપણ નિવડયો નથી જાલિમસિહ પોતાના રાજદ્વારીજીવનની ઉષાથી લઇને તેની સધ્યાપર્યત સદા એમ કહેતા હતા કે મારા હૃદયની વાત અને હૃદયના ભાવ તે મારૂ હૃદયજ જાણે છે તેમનો આજ ગુણ તેમના જીવનની ખરી કૂચી છે સુખવિલાસના આવેગમા અને સફલતાના જુસ્સામા અત્યત કઠોર સ્વભાવના માણસો પણ કદિ કદિ પોતાના હૃદયની વાત પ્રકાશિત કરી દે છે, પરતુ જાલિમસિહે કદિ પણ પોતાનો ગુપ્ત મનોભાવ કોઇની આગળ પ્રદર્શિત કર્યો નથી ઉલ્લાસ, આનદ, શોક, આશા, વૈરભાવ--આવા આવા મનોવિકારપ્રસગે પણ જાલિમસિહના મનની વાત હોઠબહાર નીકળતી નહોતી તેમની કોઇ કલ્પના અવશ્ય સિદ્ધ થાય એવી હોય તો-પણ તેઓ તેને પ્રકટ કરી દેતા નહોતા તેઓ અતિગભીરભાવથી દરેક કાર્ય કરતા. જો કે તેમનો સ્વભાવ અત્યત ઉગ્ર હતો, તોપણ તેમણે પોતાનો આ સ્વાભાવિક દોષ સહેલાઇથી છુપાવી રાખ્યો હતો. તેઓ ધૈર્યપૂર્વક પોતાના સકલ્પની સિદ્ધિની પ્રતીક્ષા કરતા હતા તેમણે યુવાવસ્થામા પણ પોતાના શરીરને કાબુમા રાખ્યુ હતુ તેમણે ચાતુર્ય અને સાવધાનતાથી અનેક પ્રપચજાળોમાથી પોતાનુ સરક્ષણ કર્યુ હતુ અનેક વિપત્તિસમૂહોને છિન્નભિન્ન કરી તેમણે પોતાના કાર્યોમા સફળતા પ્રાપ્ત કરી હતી. તેઓ બહારથી સરલતા અને નમ્રતા પ્રકાશિત કરતા હતા વળી તેઓ પ્રત્યેક ધર્મક્રિયાને માન આપતા હતા તેઓ જે કાર્ય કરવાની પ્રતિજ્ઞા લેતા તે કાર્ય અવશ્યમેવ થશેજ, એવો લોકોને વિશ્વાસ બેસતો તેઓ ગભીર, વિચારવાન, સુશીલ અને સરલ હતા, તેથી તેમણે પોતાના હાથનીચેના કર્મચારીઓની અસત પ્રીતિ સપાદન કરી હતી તેઓ ખુશામત કરવાના કાર્યમા અતિ નિપુણ હતા, તેથી સત્તાધારીઓ તેમનાપર પરમ પ્રસન્ન થઈ જતા હતા તેમની વાર્તાલાપ કરવાની શૈલી એટલી મોહક હતી કે શ્રોતા તેથી મુગ્ધ બની જતા હતા લોકોનો સારો અભિપ્રાય મેળવવાને માટે તેમણે પુષ્કળ ચેષ્ટા કરી હતી તેઓ પ્રજાપર અત્યાચાર કરતા હતા, તોપણ તેપર તેમણે ચાતુર્ય-જાળનુ આવરણ ફેલાવ્યુ હતુ હાડાસામતોની ભૂમિપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી તેમણે તે ભૂમિને અસત ફળરૂપ બનાવી મૂકી ખત અને પરિશ્રમથી શુ શુ બની શકે છે તે તેમણે પોતાના ઉદાહરણથી જગતને સારીરીતે દર્શાવી આપ્યુ તેમણે કોટાની સર્વ શાસનસત્તા પોતાના હાથમા લઇ તે રાજ્યની પરમ ઉન્નતિ કરી તેમણે જેટલુ ગૌરવ પ્રાપ્ત કર્યું, તેટલુ ગૌરવ તેમના પૂર્વપુરુષોને કદિપણ પ્રાપ્ત થયુ નહોતું તેમના પ્રત્યેક કાર્યદ્વારા વિદિત થાય છે કે તેઓ માનવચરિત્રના મહા-અભ્યાસી હતા તેઓ ધૂર્ત મહારાષ્ટ્રીઓને ઠગી શકતા હતા, તેજસ્વી રાજપૂતોને શાત પાડી તેમનુ દમન કરી શકતા હતા અને અગ્રેજો કે જેઓ એશિયાવાસીઓના કોઇ પણ ગુણનો સ્વીકાર કરતા નથી તેમની પણ તેમણે પ્રશસા પ્રાપ્ત કરી હતી તેઓ પોતાની જાતિની પ્રત્યેક સામાજિક અને ધાર્મિકવિધિને માન આપતા હતા તેઓ પોતાના સમાજમા માનનીય ગણાતા હતા. તેમણે પોતાના સમાજના જે જે નિયમોનો ભગ કર્યો હતો તે અસત ગુપ્તરીતે કર્યો હતો તેઓ એક તરફ દાતા અને બીજી તરફ કૃપણ, એક તરફ અત્યાચારી અને બીજી તરફ આશ્રયદાતાતરિકે ઉભા રહ્યા હતા તેઓ એક તરફ સુવર્ણના અનકાર દાનમા આપતા હતા તો બીજી તરફ સંન્યાસીઓની પાસેથી પણ કર લેતા હતા એક તરફ તેમણે કોટાના પ્રાચીન સામતોને દેશનિકાલ કરી તેમની સમસ્ત ભૂમિપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો હતો અને બીજી તરફ કોઇ વિદેશી સામત આશ્રયને માટે તેમને પ્રાર્થના

કરતો તો તેઓ તેનુ પરમ આદરપૂર્વક સ્વાગત કરતા હતા અને યથાશક્તિ તેને સહાય તથા આશ્રય આપતા હતા

અમે પૂર્વે જણાવી ગયા છીએ કે ભાટોની ઉપર તેમને ઘણો તિરસ્કાર હતો અને જાદુગરોની ઉપર પણ તેમને ઘૃણા હતી તેમણે આ લોકોને કોટામા પોતાનો વ્યવસાય કરવા દીધો નહિ કેટલાક લોકો કહે છે કે ભાટો અને જાદુગરોના કાર્ય સારા નહિ હોવાથી જાલિમસિંહે તેમને કોટારાજ્યમા પોતાનો ધધો કરતા અટકાવ્યા હતા, પરતુ સત્ય વાત એ છે કે એક જાદુગરના મત્રથી તેમને કષ્ટ સહન કરવુ પડયુ હતુ અને ભાટોના અસત્યતાપૂર્ણ કાવ્યોથી તેઓ નિદિત થયા હતા, તેથી તેમણે ઉક્ત લોકોનો ધધો વિધ્વસ્ત કર્યો હતો તેમણે ડાકણો ઉપર એવો સખ્ત અત્યાચાર કર્યો હતો કે તેના કરતા તેમણે તેમને પ્રાણદડ કર્યો હોત તો ઠીક થાત તેમણે ડાકણોના હાથમા તપ્ત લોઢાના ગોળા આપ્યા હતા લોકો એમ માનતા હતા કે ખરી ડાકણને તપ્ત લોઢાના ગોળા દગ્ધ કરી શક્તા નથી વળી તેમને જળમા નાખીને પણ તેમની પરીક્ષા કરવામા આવતી હતી જો તે જળમા ડુબી જાય તો તેને નિર્દોષ માનવામા આવતી હતી અને જો તે બહાર નીકળે તો તેને ડાકણ ગણી દડ કરવામા આવતો હતો જેનાપર ડાકણ હોવાનો આરોપ મૂકવામા આવ્યો હોય તેની પરીક્ષા કરવાને માટે તેનુ મુખ બાધી લેવામા આવતુ હતુ જો તેથી તેનો શ્વાસ ન રોકાય તો તેને ડાકણ ગણવામા આવતી હતી વળી તેની આખોમા સુકા મરચા વાટીને નાખવામા આવતા હતા જો તેથી તેની આખમાથી પાણી ન નીકળે તો તેને ડાકણ ગણવામા આવતી હતી અને તેને શિક્ષા કરવામા આવતી હતી એમ કહેવાય છે કે ડાકણો પોતાના મત્રોના પ્રયોગથી અસ્ત્રશસ્ત્રને પણ વ્યર્થ કરી નાખે છે વળી તેઓ માત્ર દૃષ્ટિપાત કરીને પણ મનુષ્યને મારી નાખવાની શક્તિ ધરાવે છે એમ પણ લોકો માને છે, પરતુ કોટારાજ્યમા આવી ડાકણ એક પણ હતી નહિ કેટલીક વૃદ્ધ ડોશીઓને પણ દુર્ભાગ્યવશાત ડાકણની ઉપાધિ મળી છે અબુલફઝલે ડાકણને 'જિગરખોર' લખી છે એમ કહેવાય છે કે આ 'જિગરખોર' પ્રાત કાળમા બાળકોના કલેજા ખાઈ જાય છે

જે સમયે જાલિમસિંહની વય ૮૫ વર્ષની થઈ હતી તે સમયે પણ તેઓ આલસ્ય શી વસ્તુ છે તે જાણતા નહોતા તેઓ સારીપેઠે જાણતા હતા કે પોતાના અશ્વ અને સિંહાસનની રક્ષા કરવી એ રાજપૂતોનો ધર્મ છે જે સમયે તેમની દર્શનશક્તિ સર્વથા લુપ્ત થઇ ગઇ અને તેઓ સપૂર્ણત અધ બની ગયા તથા અશ્વપર આરૂઢ થઇ શિકાર કરવાને અસમર્થ બની ગયા, તે સમયે તેઓ પાલખીપર આરૂઢ થઈ મૃગયા કરવાને જતા હતા અને તેમની પાછળ કેટલાક હજાર સૈનિકો જતા હતા શિકારપ્રસગે તેઓ સામતોની આગળ લજ્જા અને ભયનો સર્વથા ત્યાગ કરતા હતા અને આનદથી પુષ્કળ વાર્તાલાપ કરતા હતા આ પ્રસગે તેઓ પોતાના અનુચરોની સાથે સભાષણ કરવામા રોકાતા મૃગયા એ રજપૂતોનો એક પ્રધાન આનદદાયક વ્યાપાર ગણાય છે અને તે સિવાય તેમનુ જીવન વિષાદમય બની જાય છે જાલિમસિંહે મૃગયાના અનુષ્ઠાનમા લિપ્ત થઇ રાજપૂતોની પ્રીતિ સપાદન કરી હતી તેઓ મૃગયાકાર્ય સમાપ્ત થયા પછી ઘોર જગલમા શતાવધિ સેવકોની સાથે બેસતા અને મૃગયાપ્રસગની અનેક ઘટનાઓનુ વર્ણન કરી હાસ્યદ્વારા સર્વને સતુષ્ટ કરતા હતા મૃગયાપ્રસગે પુષ્કળ લોટ ઘી, ખાડ તરકારી વગેરે પદાર્થો મૃગયાસ્થાનમા લઇ જવામા આવતા હતા અને તે સર્વની રસોઇ બનાવી તેનુ પરમાનદપૂર્વક ભોજન કરવામા આવતું હતું આવા ઉત્સવ અને આનદના સમયમા પણ જાલિમસિંહ પોતાના અનેક રાજકાર્યો કરતા હતા વાણિજ્યનીતિ વૈદેશિકનીતિ, કૃષિવિભાગ, શાતિરક્ષાવિભાગ અને સમરવિભાગ વગેરે સબધી અનેક કાર્યો તેઓ મૃગયાસ્થાનમા કરતા હતા એડ્રિયાનોપલના એસગીર્દાયસની પેઠે જે સમયે પ્રમત્ત ઉત્સાહપૂર્વક મૃગયાનું કામ ચાલતુ હતું અને જે સમયે બાણોની ઉપરાઉપરિ વૃષ્ટિ થતી હતી તે સમયે જાલિમસિંહ એક પીપળાના વૃક્ષની નીચે બેસી અપરાધીની તપાસ કરી તેને દડ આપતા હતા મૃગયાસ્થાનમા પુરાણોનો પાઠ અને ધાર્મિક ભજનો પણ થતા હતા તેમને સર્વ કાર્ય કરવાનો અવકાશ મળતો હતો તેઓ કોઇ પણ કાર્ય કરવામા ઉતાવળ કરતા નહોતા જે સમયે તેમની દર્શનશક્તિ લુપ્ત થઇ જવાથી તેઓ પોતાના હાથથી પોતાના દસ્તાખત કરી શકતા નહોતા તે સમયે તેઓ પોતાના નામથી અકિત થયેલી મહોર વાપરતા હતા એક

વિશ્વાસુ મનુષ્ય સદા તેમની પાસે રહેતો હતો અને તેઓ જે આજ્ઞા કરતા તેને તે પત્રમા ટપકાવી લેતો હતો તેમની એક ઇંદ્રિય નષ્ટ થવાથી પણ તેમને કોઈ પ્રકારની હાનિ થઇ નહોતી તેમજ તેમને કોઇ છેતરી શકતુ નહોતું. તેઓ અંધ થયા ત્યારે પણ તેમને કોઇ વસ્ત્ર પરીક્ષા કરવાને આપવામા આવતુ તો તેઓ સ્પર્શમાત્રથી તેના ગુણદોષ કહી બતાવતા હતા

જાલિમસિંહના જે જે ગુણો અને કાર્યો કર્નલ ટૉડના જોવામા આવ્યા હતા તે સર્વનો ઉલ્લેખ તેમણે કર્યો છે તેમણે જણાવ્યુ છે કે જે સ્થાનપર કોઇપણ પ્રકારનુ ધાન્ય ઉત્પન્ન ન થતું હોય તે સ્થાનપર જે મનુષ્ય ધાન્ય ઉત્પન્ન કરી શકે, તે જો ધન્યવાદને પાત્ર હોય તો જાલિમસિંહ અવસ્ય ધન્યવાદને પાત્ર હતા, કારણ કે કોટારાજ્યના જે સ્થાનમા કદિ તૃણ પણ ઉત્પન્ન થતુ નહોતુ તે સ્થાનમા તેમણે અનેક પ્રકારના સ્વાદિષ્ટ ફળફળાદિ ઉત્પન્ન કર્યા હતા તેમણે રાજધાનીની ચોતરફ કઠિન પર્વતની ઉપર માટી નખાવી સિંહલદ્વીપ તથા પશ્ચિમ મહાસાગરના દ્વીપોમાથી અનેક પ્રકારના ફળ વૃક્ષો મગાવી રોપ્યા હતા તેમણે પ્રમાણિત કરી આપ્યુ કે કોટારાજ્યમા જો વૃક્ષો રોપવામા આવે તો અવશ્ય તેઓ ઉત્તમ ફળ આપે આ કારણથીજ સર્વત્ર તેમની પ્રશંસા કરવામા આવે છે જાલિમસિંહના બાગમા કાબૂલના સેબવૃક્ષો, મારવાડના વિખ્યાત કાગાના બાગના દાડમ, સિલહટની સર્વ પ્રકારની નારંગી, મઉ ગામના આમ્રવૃક્ષો, રાજપૂતાનાના સમસ્ત પ્રધાન પ્રધાન ફળવૃક્ષો અને દક્ષિણની સ્વર્ણકદલી (ચંપાકેળ) સુદ્ધા પ્રાપ્ત થતા હતા ઉક્ત બાગમા આવેલા વૃક્ષોને જલસિંચન કરવાને માટે પર્વતના વક્ષસ્થળને ખોદીને કૂવાઓ ખોદાવવામા આવ્યા હતા પ્રત્યેક કૂપ ખોદાવવામા ત્રીસ ત્રીસહજાર રૂપિયાનો વ્યય થયો હતો તેઓ પોતાના મિત્રોને પણ પોતાનુ અનુકરણ કરવાને કહેતા હતા તેઓ રસાયનવિદ્યામા પણ ઉત્તમ પ્રકારે પ્રવીણ થઈ ગયા હતા તેઓ સ્વયં અત્તર, ગુલાબજળ વગેરે તૈયાર કરતા હતા તેમના અત્તરો બજારમા વેચાતા અત્તરો કરતા શ્રેઠ બનતા હતા તેમણે કાશ્મીરથી શાલ બનાવનાર વણકરોને બોલાવી શ્રેષ્ઠ દુશાલા તૈયાર કરાવ્યા હતા પોતાની પદ્ધતિ પ્રમાણે તલવાર અને અન્યાન્ય શસ્ત્રો બનાવવામા પણ તેમણે પ્રશંસા પ્રાપ્ત કરી હતી

તેમણે જેઠી નામનુ પહેલવાનોનુ એક દલ પોતાની પાસે રાખ્યુ હતુ, તે માટે તેમણે જેવી રીતે લોકોની પ્રશંસા પ્રાપ્ત કરી હતી તેવી રીતે નિંદા પણ પ્રાપ્ત કરી હતી તેને માટે તેમને વાર્ષિક પચા સહજાર રૂપિયાનો ખર્ચ થતો હતો, પરંતુ તેમના તાબાના પહેલવાનોએ સમસ્ત રાજસ્થાનના પહેલવાનોને પરાસ્ત કર્યા હતા અન્યાન્ય રાજ્યોના પહેલવાનો કોટામા આવી તેમની સાથે લડતા પરાસ્ત થઈ જતા હતા જાલિમસિંહ જ્યારે યુવાવસ્થામા હતા, ત્યારે તેઓ પોતાના પહેલવાનોની પાસે સાધારણ કુસ્તી કરાવતા હતા, એટલુજ નહિ પરંતુ તેઓ પહેલવાનોના હાથમા વાઘનખ આપતા હતા અને પછી તેમની પાસે કુસ્તી કરાવતા હતા આવી કુસ્તીમા વાઘનખદ્વારા તેમનુ અંગ ક્ષત વિક્ષત થઇ જતુ હતુ, પરંતુ અંતે બૂંદીના મહારાજ ઉમેદસિંહ બહાદૂરે આ અતિ ભયંકર કુસ્તી બંધ કરાવી હતી મહારાજ ઉમેદસિંહ એક સમયે દ્વારકાથી પાછા ફરી કોટામા આવ્યા આ સમયે જાલિમસિંહ અખાડામા બેઠા હતા અને બે દીર્ઘકાય પહેલવાનો વાઘનખ હાથમા લઇ પરસ્પર યુદ્ધ કરી રહ્યા હતા મહારાજ ઉમેદસિંહને અકસ્માત ઉક્ત સ્થાનપર આવેલા જોઇ જાલિમસિંહે ઉક્ત ભયંકર લડાઇ બંધ કરાવી ઉમેદસિંહે ક્રોધિત થઇ જાલિમસિંહનો અત્યંત તિરસ્કાર કર્યો અને કહ્યુ કે "જ્ઞાતિબંધુઓ કિંવા દીનદરિદ્રોની ઉન્નતિને અર્થે એક પાઇ પણ ન ખરચી તમે આ લોકોને દ્રવ્ય આપો છો, અને આ પ્રકારે ખોટો ખર્ચ કરી અકારણ રક્તપાત કરવો એ અતિ અન્યાયી કાર્ય છે" પણ જાલિમસિંહે તેમના આ વચનોપર કિંચિત્‌પણ લક્ષ્ય આપ્યુ નહિ આથી ઉમેદસિંહે મહા ક્રોધિત થઈ પોતાની ઢાલ ભૂમિપર મૂકી દીધી અને ત્યારપછી એક પછી એક સર્વ શસ્ત્રો પોતાના શરીરપરથી ઉતારી તેપર રાખ્યા તેમણે પોતાની તલવાર, બંદૂક, કટાર, ફરસી વગેરે શસ્ત્રો ઢાલની ઉપર મૂકી ઉક્ત પહેલવાનોને કહ્યુ –"તમો પૈકી કોનામા આ ઢાલને ઉંચકવાનુ સામર્થ્ય છે ?" સમસ્ત પહેલવાનો એક પછી એક ત્યા આવ્યા અને ઢાલને પૃથ્વીપરથી ઉપાડવાની ચેષ્ટા કરવા લાગ્યા, પરંતુ કોઇપણ તેને ઉઠાવવાને સમર્થ થયો નહિ અંતે સાઠ વર્ષની વયના મહારાજ ઉમેદસિંહે સર્વની સામે એક હાથવતી તે ઢાલ પૃથ્વીપરથી ઉપાડી લીધી અને ઘણીવાર સુધી તેને ઉંચકીને તેઓ ત્યા

ઉભા રહ્યા સમસ્ત હાડાવોટો ઉક્ત વૃદ્ધ મહાવીરના તે કાર્યથી પરમ પ્રસન્ન થયા અને પહેરવાનોએ લજ્જાથી મુખ અવનત કરી દીધા જાલિમસિંહે ઉક્ત દશ્ય જોયા પછી તે પહેરવાનો પ્રતિ કદિપણ પ્રેમ પ્રદર્શિત કર્યો નહિ પરંતુ તેમનો આ દોષ વૃદ્ધાવસ્થાપર્યંત રહ્યો નહિ

કર્નલ ટૉડે જાલિમસિંહના જીવનની સમાલોચનાની સાથેજ કોટારાજ્યના ઇતિહાસનો ઉપસંહાર કર્યો છે જાલિમસિંહે કેવલ પોતાના સન્માન તથા શાસનસત્તાની રક્ષાને અર્થે વૃદ્ધાવસ્થામા પણ રાજ્યકાર્ય છોડ્યુ નહોતુ તેમણે સ્વદેશી તથા વિદેશી સમસ્ત શત્રુઓનો વિધ્વંસ કર્યો હતો અને હાડોતીરાજ્યના સંબંધમા તેમની જે જે અભિલાષાઓ હતી તે સર્વ પૂર્ણ થઇ ગઇ હતી જો શાસનસત્તાનો ત્યાગ કરીશુ તો લોકો ધારશે કે એમને બરતરફ કરવામા આવ્યા છે એમ ધારી તેમણે તે સત્તા પોતાના હાથમાથી છોડી નહોતી વૃદ્ધાવસ્થામા જે સમયે તેમનુ સ્વાસ્થ્ય સર્વથા નષ્ટ થઈ ગયુ તે સમયે પણ તેમના મનમા વિશ્રાંતિ કિંવા ધર્મચિંતનની ભાવનનો ઉદય થયો નહિ જો તે સમયે તેઓ પોતાના હાથમાથી શાસનસત્તા છોડી દેત તો તેમને યથેષ્ટ સન્માન પ્રાપ્ત થાત

अध्याय ८ मो

માધોસિંહને કોટાના સર્વશક્તિસંપન્ન શાસનકર્તાના પદની થયેલી પ્રાપ્તિ–તેના સંબંધમાં મહારાવ કિશોરસિંહનું સુવર્તન–મહારાવ કિશોરસિંહનું મૃત્યુ–મહારાવ રામસિંહને થયેલી સિંહાસનની પ્રાપ્તિ–માધોસિંહનું મૃત્યુ–તેના પુત્ર મદનસિંહે ગ્રહણ કરેલું કોટાના શાસનકર્તાનું પદ–મહારાવ રામસિંહ અને મદનસિંહનો મતભેદ–મદનસિંહના વર્તનપ્રત્યે કોટાની પ્રજાએ પ્રદર્શિત કરેલો મહાક્રોધ–તેને દૂર કરવાને માટે થયેલો ઉદ્યોગ–બ્રિટિશ સરકારનું કોટારાજ્યનાં સત્તર પ્રગણાં છીનવી લઈ ઝાલાવાડ નામનું નવીન રાજ્ય સ્થાપન કરી તે મદનસિંહને આપવું–મહારાવ રામસિંહે અનિચ્છાપૂર્વક તેમાં આપેલી સમ્મતિ–નવીન સંધિપત્ર–સત્તર પ્રગણાંઓની સુચિ–બ્રિટિશ સરકારનો વ્યવહાર–બ્રિટિશસેનાનો ખર્ચ આપવાને બ્રિટિશ સરકારનું કોટાના મહારાજાને કહેવું–અત્યંત અનિચ્છાથી મહારાવ રામસિંહે તે ખર્ચ આપવામાં આપેલી સમ્મતિ–ઈ૦ સ૦ ૧૮૫૭ના બળવા પ્રસંગે તે નવીન સેનાએ કરેલો વિદ્રોહ–પોલિટિકલ એજંટ અને તેના ઉભય પુત્રોના પ્રાણનો નાશ–મહારાવપ્રતિ અંગ્રેજ સરકારે પ્રકટ કરેલો અસંતોષ–અંગ્રેજ રાજપ્રતિનિધિએ મહારાવને દત્તકપુત્ર ગ્રહણ કરવાની આપેલી સનંદ–મહારાવ રામસિંહનું મૃત્યુ–તેમની રાણીઓએ પ્રજ્વલિત ચિતામાં પ્રાણત્યાગ કરવાને કરેલો પ્રયત્ન–પોલિટિકલ એજંટે તે બાબતમાં લીધેલો વાંધો–મહારાવ છત્રસાલનો અભિષેક–સામંતો ઉપર શાસનભાર નાખવો–બ્રિટિશસરકારે ગ્રહણ કરેલો કોટાના શાસનનો ભાર.

હાત્મા કર્નલ ટૉડે પોતાના વિસ્તૃત ગ્રંથમા કોટારાજ્યનો જે ઇતિહાસ આપ્યો છે, તે અમે પૂર્વાધ્યાયમા વર્ણવી ગયા છીએ હવે અમે ઇતિહાસના અંગને પૂર્ણ કરવાને માટે ત્યારપછીની હકિકત સાદર કરીએ છીએ

જે જાલિમસિંહને બ્રિટિશસરકારે કોટાના સર્વસત્તાધારી અધીશ્વરતરિકે સ્વીકાર્યા હતા અને જેમનો સ્વાર્થ સાધવાને માટે બ્રિટિશસરકારે દરેક પ્રયત્ન કર્યો હતો, તે જાલિમસિંહનુ મરણ ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૨ના જૂનની ૨૫મી તારીખે થયું. મહારાવ કિશોરસિંહે પ્રથમથી વચન આપ્યું હતુ તે પ્રમાણે તેમણે માધોસિંહ પોતાના પિતાનું પદ ગ્રહણ કરે તેમા કાઇપણ વાંધો લીધો નહિ. જો કે માધોસિંહ પિતૃપદ પ્રાપ્ત કરવાને માટે સર્વ પ્રકારે અયોગ્ય હતો, તોપણ મહારાવ કિશોરસિંહે આ સમયે કાંઇ પણ વાંધો લીધો નહિ. મહાશય એચિસને પોતાના ગ્રંથમા જણાવ્યું છે કે–" જાલિમસિંહ ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૨મા મરણ પામ્યા અને તેમના પુત્ર માધોસિંહ તેમના પદપર વિરાજમાન થયો. માધોસિંહ આ પદને માટે અયોગ્ય હતો એ વાત સારી રીતે પ્રસિદ્ધ થઇ ગઇ હતી, પરંતુ તેણે સંધિના નિયમાનુસાર કિંચિત્ પણ વિઘ્નવિના કોટાનો શાસનભાર ગ્રહણ કર્યો." આ ઘટનાસંબંધે કર્નલ માલેસને પોતાના ગ્રંથમા એવો અભિપ્રાય પ્રદર્શિત કર્યો છે કે " આ માણસ (માધોસિંહ)શાસનકર્તાના પદને માટે અયોગ્ય છે, એ વાત સારી રીતે વિખ્યાત છે; પરંતુ સંધિના નિયમનું પાલન અવશ્ય કરવું જોઈએ, તેથી કોઇએ પણ તેના પદપ્રત્યે વાંધો લીધો નહિ. " કોઈ રાજ્યમા કોઈ

એક મનુષ્યને વંશપરંપરાગત મંત્રિત્વ આપવામાં આવે એ અતિ અવિચારી કૃત્ય છે અને તેથી અનિષ્ટકારક પરિણામ આવે છે, એ વાત બ્રિટિશસરકાર સારી રીતે જાણતી હતી, તે છતાં પણ તેણે જાલિમસિંહના વંશજોને વંશપરંપરાગત મંત્રીપદ શામાટે આપ્યું તે અમે નમજી શક્યા નથી અને માધોસિંહ શાસનકાર્યને માટે સંપૂર્ણ રીતે અયોગ્ય હતો એ વાત પ્રજા પણ જાણતી હતી, તે છતાં પણ આ સમયે તેને કોટાનો શાસનભાર અર્પણ કરવામાં આવ્યો

માધોસિંહ શાસનકાર્યને માટે સર્વ પ્રકારે અયોગ્ય હતો, તોપણ તે સારી રીતે જાણતો હતો કે બ્રિટિશસરકારે સંધિબંધનમાં આબદ્ધ થઈને મને તથા મારા વંશજોને મહા કોટાના શાસનકર્તાના પદપર સ્થિત રાખવાની પ્રતિજ્ઞા કરી છે તો હવે ભય શું છે? આથી માધોસિંહે નિર્ભય બની સ્વેચ્છાચારી શાસનથી પોતાની અયોગ્યતાનો ઉગ્ર પરિચય આપી રાજ્યનું અનિષ્ટ કરવામાં કિંચિત્ પણ ત્રુટિ રાખી નહિ બ્રિટિશસરકાર તેને સ્વેચ્છાચારથી કોટારાજ્યનું અનિષ્ટ કરતો જોયા છતાં પણ મૌન ધારણ કરી રહી સંધિપત્રમાં માધોસિંહના પક્ષનું સમર્થન કરવાને માટે બ્રિટિશસરકાર વચનબદ્ધ થઇ હતી, તેથી તે તેને કાંઇપણ કહી શકતી નહોતી

મહારાવ કિશોરસિંહ સ્વયં પણ સારી રીતે જાણતા હતા કે બ્રિટિશસરકાર માધોસિંહને શાસનકાર્યને માટે સર્વથા અયોગ્ય જાણ્યા છતાં પણ મૌન રહી છે અને કોઈ પણ પ્રકારનો વાંધો લેતી નથી, તે છતાં પણ સંધિના વધારાના ધારાસામે જોઈને તેમણે મૌન રહેવુંજ ઉચિત માન્યું તેઓ પોતાના હૃદયની જ્વાલા હૃદયમાંજ સમાવતા હતા, પરંતુ તેમને પોતાના પૈતૃક રાજ્યની આવી દુર્દશા અધિક દિવસ સુધી જોવી પડી નહિ તેઓ ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૮ માં સ્વર્ગવાસ પામ્યા તેઓ જેમ વિદ્વાન ધીર અને નમ્ર હતા, તેમ પ્રબલ પરાક્રમશાળી બ્રિટિશસરકારના ભક્ત પણ હતા તેમણે પોતાના હક્કનું રક્ષણ કરવાને માટે જાલિમસિંહની વિરુદ્ધ સેનાસહિત ખડા થઈ પોતાની સાહસિકતાનું જ્વલંત ઉદાહરણ આપ્યું હતું તેમજ તેમણે સમયનો વિચાર કરી બ્રિટિશસરકારની સાથે પુનઃ સંધિ કરી કાંઇ જેવી તેવી રાજનીતિજ્ઞતા પ્રદર્શિત કરી નહોતી

કોટાપતિ મહારાવ કિશોરસિંહે અપુત્રાવસ્થામાં પ્રાણત્યાગ કર્યો હતા તેથી કુમાર પૃથ્વીસિંહના એકના એક પુત્ર નાનાનાન રામસિંહ નામ ધારણ કરી કોટાના સિંહાસનપર વિરાજમાન થયા

મહારાવ રામસિંહનો અભિષેક થયો ત્યારપછી થોડા દિવસમાં રાજરાણા માધોસિંહનું અવસાન થયું માધોસિંહ વિલાસી, અયોગ્ય અને અહંકારી હતો અને તેણે સ્વેચ્છાચારી વર્તનથી કોટાનું ઘણું અનિષ્ટ કર્યું હતું તેનું મરણ થતાંજ કોટાના સુખ અને શાંતિના માર્ગમાંથી એક મોટો કંટક ઉખડી ગયો એમ ધારશો નહિ, કારણ કે તેના અવસાન પછી સંધિપત્રના ધારાનુસાર તેના પુત્ર મદનસિંહને કોટાના મંત્રીપદની પ્રાપ્તિ થઇ મદનસિંહના સમયમાં કોટારાજ્યનું એટલું મહાઅનિષ્ટ થયું કે તેની અસર ચિરકાલપર્યંત પહોંચશે પરંતુ તેથી કોટારાજ્યને એક મોટો લાભ એ થયો કે ત્યાંના અધીશ્વર ચિરકાલને માટે ઉક્ત હાનિકારક સંધિપત્રના પંજામાંથી મુક્ત થઈ શક્યા કર્નલ માલેસન પોતાના ગ્રંથમાં જણાવે છે કે –" આ મુખ્ય મંત્રી અને મહારાવ (રામસિંહ) ની વચ્ચે કદિપણ સદ્ભાવ નહોતો, અને ઇ૦ સ૦ ૧૮૩૪ માં ઉભયની વચ્ચે એવો પ્રબલ વિવાદ ઉપસ્થિત થયો કે મુખ્ય મંત્રીના પદસંબંધે પુનઃ નવીન વ્યવસ્થા કરવી આવશ્યક થઇ પડી " મહાશય એચિસને પોતાના ગ્રંથમાં એવો ઉલ્લેખ કર્યો છે કે – " ઇ૦ સ૦ ૧૮૩૪ માં રામસિંહ અને તેમના મંત્રી મદનસિંહની વચ્ચે પુનઃ વિવાદ ઉપસ્થિત થયો મંત્રીને દૂર કરવાને માટે પ્રજા શસ્ત્ર ધારણ કરીને ઉભી થઇ અને મહાવિપત્તિ આવી પડવાની સંભાવના જણાઇ આથી કોટાના અધીશ્વરની સમ્મતિથી કોટારાજ્યને બે ભાગોમાં વિભક્ત કરી જાલિમસિંહના વંશજોના ભરણપોષણને માટે ઝાલાવાડ નામનું સ્વતંત્રરાજ્ય સ્થાપન કરવું ઉચિત ધારવામાં આવ્યું વાર્ષિક બારલાખની ઉપજના સત્તર પ્રગણા મદનસિંહને આપવામાં આવ્યા આ નવીન વ્યવસ્થાનુસાર કોટારાજ્યની સાથે પુનઃ સંધિ થઈ

એક રાજ્યમાં એક સ્વતંત્ર રાજા અને એક વંશપરંપરાગત સર્વસત્તાધારી મનુષ્ય એવા બે મનુષ્યો એકસાથે રહી શકતા નથી, એ વાત બ્રિટિશસરકાર સારી રીતે જાણતી હતી તે છતાં પણ

તેણે જાલિમસિંહને કોટાના શાસનકર્તાનું પદ વંશપરંપરાને માટે આપ્યું અને તેનું વિષમય ફલ ઉત્પન્ન થયેલું જોયા છતાંપણ અત્યારસુધી પોતાની સમસ્ત શક્તિનો પ્રયોગ કરીને તે સ્થાયી રાખ્યું, પરંતુ હવે બ્રિટિશસરકારે સ્વીકાર્યું કે અમે જાલિમસિંહને વંશપરંપરાગત શાસનકર્તાપદ આપવામાં મોટી ભૂલ કરી છે, તેથી તેણે પુન એક નવીન કાર્ય કર્યું તેણે કોટારાજ્યના સત્તર પ્રગણા ખુંચવી લઇ તેનું ઝાલાવાડ નામનું નવીન રાજ્ય સ્થાપન કરી તે જાલિમસિંહના સર્વ પ્રકારે અયોગ્ય અને સર્વ પ્રજાને અપ્રિય એવા ઉત્તરાધિકારી મદનસિંહને અર્પણ કર્યું જાલિમસિંહે બ્રિટિશસરકારપર અનેક ઉપકારો કર્યા હતા, તેથી તે તેની ઋણી બની હતી અને તે ઋણ તેણે કોટારાજ્યમાંથી સત્તર પ્રગણા કાઢી લઇ તેના વંશજોને અર્પણ કરી ચૂકવી દીધું.

જ્યારે શરીરના કોઈ ભાગમાં ઘાવ લાગે અને તેને રૂઝવવાનું કાર્ય કઠિન થઇ પડે તથા તેથી સમસ્ત શરીર નાશ પામવાની સંભાવના ઉપસ્થિત થાય, ત્યારે શરીરની રક્ષાને અર્થે તે ભાગ કાપી નાખવોજ ઉચિત છે, અને તેજ નિયમાનુસાર મહારાવ રામસિંહે જ્યારે જાલિમસિંહના વંશજોદ્વારા કોટારાજ્યનું હૃદય ખવાઇ જતું જોયું, ત્યારે તેમણે બ્રિટિશસરકારના પ્રસ્તાવથી પોતાના પૈતૃક રાજ્યના ઉક્ત સત્તર પ્રગણા છોડી દીધા વળી બ્રિટિશસરકારે નવીન સંધિ કરી મહારાવ રામસિંહના મસ્તકપર એક બીજો પ્રચંડ બોજો મૂક્યો

બ્રિટિશસરકારને મહારાવ રામસિંહની સાથે થયેલી સંધિ

૧—દિલ્હીની સંધિના વધારાના ધારાથી રાજરાણા જાલિમસિંહ તથા તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ અને સ્થલાભિષિક્તોને કોટારાજ્યની જે શાસનસત્તા આપવામાં આવી છે, તેને રાજરાણા મદનસિંહે છોડી દઇને ઉક્ત ધારો રદ કરવામાં સમ્મતિ આપી છે

૨—બ્રિટિશસરકારની સલાહથી મહારાવ સૂચિમાં જણાવેલા સમસ્ત પ્રગણાઓ રાજરાણા મદનસિંહ તથા તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ અને સ્થલાભિષિક્તોને પ્રદાન કરવાને સમ્મત થયા છે

૩—સૂચિમાં જણાવેલા પ્રગણાઓ પૃથક કરી હસ્તાંતર કરવામાં જે દ્રવ્યવ્યય થશે તે મહારાવ, તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ તથા સ્થલાભિષિક્તો આપશે

૪—કોટારાજ્યમાંથી જે કર આપવામાં આવતો હતો તે કરમાંથી વાર્ષિક ૮૦ ૦૦ રૂપિયા બાદ કરી શેષ સમસ્ત રકમ બ્રિટિશસરકારને આપવાને મહારાવ, તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ તથા સ્થલાભિષિક્તો સમ્મત થાય છે, અને બ્રિટિશસરકાર ઉક્ત ૮૦૦૦૦ રૂપિયાની ખંડણી રાજરાણા મદનસિંહ તથા તેમના ઉત્તરાધિકારીઓની પાસેથી લેશે રાજરાણાએ સંવત ૧૮૯૫ પૂર્વે ઉક્ત કર પ્રથમ આપવો કોટારાજ્યનો સમસ્ત વર્તમાન વાર્ષિક કર ૧૩૨૩૬૦ રૂપિયા છે

૫—મહારાવ પોતાની તરફથી તથા પોતાના ઉત્તરાધિકારીઓ અને સ્થલાભિષિક્તોની તરફથી જણાવે છે કે કોટામાં એક નવીન સેના રાખવામાં આવશે અને બ્રિટિશસરકારને જરૂર જણાશે તો તે સેના એક બ્રિટિશસેનાપતિના તાબામાં રાખવામાં આવશે આ સ્થાનપર સ્પષ્ટરીતે જણાવવાની જરૂર છે કે કોટામાં આ પ્રકારે સેના રાખવાથી મહારાવ તથા તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ અને સ્થલાભિષિક્તોને કોટારાજ્યનું આભ્યંતરિક શાસન ચલાવવામાં કાંઇ પણ હરકત નડશે નહિ

૬—આ સેનાનો ખર્ચ કોઈ પણ સમયે વાર્ષિક ત્રણલાખ રૂપિયાથી અધિક થશે નહિ

૭—આ સેનાનો ખર્ચ મહારાવ અને તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ તથા સ્થલાભિષિક્તો ખંડણીના રૂપિયાની સાથે પ્રતિ છ માસે આપશે, અને આ ખર્ચ ક્યારથી આપવો શરૂ કરવો તેનો નિશ્ચય બ્રિટિશસરકાર કરશે

૮—વળી અહીંઆ સ્પષ્ટરીતે જણાવવાની જરૂર છે કે ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૭ ના ડિસેમ્બરની ૨૬ મી તારીખે બ્રિટિશસરકારની સાથે મહારાવ ઉમેદસિંહ બહાદૂરને દિલ્હીમાં જે સંધિ થઇ હતી, તે સંધિના જે જે ધારાઓ વર્તમાન સંધિના ધારાઓથી રદ થયા નથી, તે તે ધારાઓ સ્થાયી રહેશે.

૯—આ સંધિપત્રપર એક તરફથી ઑફીસિયેટિંગ પોલિટિકલ એજંટ કૅપ્ટન જૉન લાડલો અને રાજપુતાનામાં રહેતા ગવર્નર જનરલના એજંટ લેફ્ટેનન્ટ એન આલ્મીસના હસ્તાક્ષર અને મહોર તથા

બીજી તરફથી મહારાવ રામસિંહના હસ્તાક્ષર તથા મહોર કરવામા આવેલ છે, અને આજની તારીખથી બે મહિનામા મહામાનનીય ગવર્નર જનરલ આ સંધિપત્ર પાછો ફેરવશે

(હસ્તાક્ષર) જે. લાડલો

કોટા, તા ૧૦ મી એપ્રીલ ઈ૦ સ૦ ૧૮૩૮

મહારાવ રામસિંહની મહોર

ઑફીસિયેટિંગ પોલિટિકલ એજન્ટ
એલ આઈબીસ
ગવર્નર જનરલના એજન્ટ

સુધિ

રાજરાણા મદનસિંહ તથા તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ અને સ્થલાભિષિકતોને માટે નવીન સંધિપત્ર અનુસાર ઝાલાવાડ નામનું જે નવીન રાજ્ય સ્થાપન કરવામા આવ્યું છે, તેમા નિમ્નલિખિત પ્રગણાઓ આપવાનું નક્કી થયેલુ છે –

૧ ચાઇહાટ, ૨ સકેત, ૩ ચોમહલા, પચપાડ, અવહોર, ડિંગ,ગંગરાડ ૪ ઝાનરાપાટણ, ૫ રમચવા, ૬ કોટડાભટ્ટા, ૭ સુરેરા, ૮ રખાઈ, ૯ મનોહરથાના, ૧૦ ફુલબડોદ, ૧૧ ચાચુરણી, ૧૨ કંકુરની, ૧૩ છીપાબડોદ, ૧૪ શેરગઢનો પૂર્વ તરફનો કેટલોક ભાગ, ૧૫ પરવન, ૧૬ નિવાજનો પૂર્વતરફનો ભાગ અને ૧૭ શાહાબાદ

અહીઆ જણાવવાની જરૂર છે કે નરપતિસિંહ ઝાલાવાડરાજ્યથી મહારાવના રાજ્યમા ચાલ્યા જશે અને તેમની સમસ્તભૂમિ રાજરાણાને પ્રાપ્ત થશે

કોટા, તા. ૧૦ મી એપ્રિલ ઈ સ ૧૮૩૮

રાજરાણા મદનસિંહની મહોર

જે. લાડલો
ઑફીસિયેટિંગ પોલિટિકલ એજન્ટ
એલ આઈબીસ
ગવર્નર જનરલના એજન્ટ

વિદેશી વિધર્મી યવનસમ્રાટ શાહજહાએ જે કોટારાજ્ય સ્થાપન કરી હાડારાજપૂત માધોસિંહને અર્પણ કર્યું હતુ તેને સુસભ્ય બ્રિટિશસરકારે પોતાની કૃતજ્ઞતાનુ ઋણ ચુકવવાને માટે બે ખંડોમા વિભક્ત કરી નાખ્યુ જાલિમસિંહના અયોગ્ય ઉત્તરાધિકારીને વાર્ષિક બાર લાખની ઉપજનુ સ્વતંત્ર રાજ્ય પ્રાપ્ત થયુ કોટાના યથાર્થ અધીશ્વરને કેવળ એ બારલાખ રૂપિયાજ નહિ પરંતુ બ્રિટિશસેનાના ખર્ચને માટે પણ વાર્ષિક ત્રણ લાખ રૂપિયા બીજા આપવા પડયા આ રીતે વાર્ષિક પંદરલાખ રૂપિયા ચિરકાલને માટે કોટાપતિની પાસેથી ચાલ્યા ગયા

બ્રિટિશસરકારની સાથે કોટાના મહારાવ ઉમેદસિંહને જે પ્રથમ સંધિ થઇ હતી, તેમા આ પ્રકારે સેનાનો ખર્ચ આપના સંબંધે કાઇ ઉલ્લેખ નહોતો, પરંતુ આ સમયે સુસંધિ જોઇ બ્રિટિશસરકારે નવીન સેનાની યોજના કરી તેના ખર્ચનો બોજો મહારાવના શિરપર નાખ્યો ઉક્ત સેનાનો ખર્ચ મહારાવને આપવાનો હતો, પરંતુ તે મહારાવની આજ્ઞાનુ પાલન કરવાની નહોતી તે બ્રિટિશસેનાપતિને આધીન રહેવાની હતી, જો કે મહારાવે આ નવીન સંધિથી વાર્ષિક ૮૦૦૦૦ રૂપિયાની ખંડણીમાથી મુક્તિ પ્રાપ્ત કરી પરંતુ તેના બદલામા વાર્ષિક ત્રણ લાખ રૂપિઆ તેમને વિશેષ આપવા પડયા મહારાવ રામસિંહ સારી રીતે જાણી ગયા હતા કે આ સમયે વાંધો ઉઠાવવાથી કાઇપણ લાભ થવાનો સંભવ નથી, ઉલટુ હાનિની વિશેષ સંભાવના છે, તેથી તેમણે પ્રબલ પક્ષની આજ્ઞા શિરસાવંદ્ય કરી પોતાના પૈતૃક રાજ્યના નામની રક્ષા કરી, પરંતુ અલ્પ સમયમા તેમને સમજાયુ કે બ્રિટિશસરકારને નિયમિત કર આપવા ઉપરાંત વાર્ષિક ત્રણ લાખ રૂપિયા આપવા સર્વ પ્રકારે અશક્ય છે, તેથી તેમણે શીઘ્ર દીનભાવથી અંગ્રેજસરકારને એ સંબંધે પ્રાર્થના કરી કર્નલ માલેસન લખે છે કે "પ્રથમથીજ અત્યંત અનિચ્છાથી મહારાવ આ નવીન સેના કોટામા રાખવાને સમ્મત થયા હતા અને તેમણે વાર વાર અરજી કર્યાથી ઈ૦ સ૦ ૧૮૪૪મા ઉક્ત સેનાના ખર્ચને માટે ત્રણ લાખમાથી એક લાખ રૂપિયા ક્ષમા કરી બે લાખ નિયત કરવામા આવ્યા તે સમયે એવો પણ નિશ્ચય કરવામા આવ્યો કે

જો ઉક્ત રૂપિયામાથી સેનાના ખર્ચની પૂર્તિ નહિ થઇ શકે તો કોટાની ખડણીમાથી તેની પૂર્તિ કરવામા આવશે અને મહારાવને ચેતાવવામા આવશે કે જો તમે વખતસર રૂપિયા ભરપાઇ નહિ કરી શકો તો ઉક્ત સેનાને માટે ખર્ચાયેલી રકમ તથા ખડણીના બદલામા કેટલાક ગામો ગીરવી રાખવામા આવશે " આથી પણ મહારાવ રામસિહને પોતાની વૃદ્ધાવસ્થામા કેટલીક નચિંતતા પ્રાપ્ત થઇ

બ્રિટિશસરકારે નવીન સેનાની યોજના કરી તેનો ખર્ચ કોટાપતિની પાસેથી લીધો અને તેને પોતાના હાથનીચે કોટામા રાખી ઈ૦ સ૦ ૧૮૫૭ ના વિખ્યાત સિપાઈવિદ્રોહના સમયમા તે સેનાએ બ્રિટિશસરકારની વિરુદ્ધ શસ્ત્ર ધારણ કરી પોલિટિકલ એજંટ અને તેના ઉભય પુત્રોને મારી નાખ્યા અગ્રેજઇતિહાસવેત્તા જણાવે છે કે મહારાવ રામસિંહે ઉક્ત વિદ્રોહી સેનાનુ દમન કરવાને માટે કોઈપણ પ્રકારની સહાય આપી નહોતી, પરંતુ અમે કહી શકીએ છીએ કે પ્રભુતાહીન મહારાવ રામસિહમા તે પ્રબળ વિદ્રોહનુ નિવારણ કરવાનુ જરાપણ સામર્થ્ય હતું કે નહિ તે એક સંદેહાત્મક વાત છે મહારાવ રામસિહના આવા વર્તનથી અસતુષ્ટ થઈ બ્રિટિશસરકારે તેમના સન્માનને માટે ફોડવામા આવતી સત્તર તોપોમાથી ચાર ઘટાડી નાખી તેર તોપોની સલામી નિયત કરી, પરંતુ ઉદારહૃદય વૉઇસરૉય લૉર્ડ કૅનિંગે સિપાઇવિદ્રોહનુ શમન થયા પછી જે સમયે ભારતવર્ષના પ્રત્યેક દેશી રાજાને અપુત્રાવસ્થામા દત્તકપુત્ર ગ્રહણ કરવાની સત્તા આપી, તે સમયે તેમણે મહારાવ રામસિંહને પણ તે સત્તાથી પરાઙ્મુખ રાખ્યા નહિ

મહારાવ રામસિંહ બહાદુર ઇ૦ સ૦ ૧૮૬૬ ના માર્ચની ૨૭ મી તારીખે ૬૪ વર્ષની વયે મરણ પામ્યા કર્નલ માલેસન જણાવે છે કે, જ્યારે પ્રજામા એવી વાત પ્રસરી કે મહારાવનુ મૃત્યુ નિકટ આવી પહોચ્યુ છે, ત્યારે તેનીસાથે સાથે એવી પણ અફવા લોકોમા ફેલાઇ કે તેમની રાણીઓ પૈકી એક રાણી તેમની સાથે સતી થનાર છે આથી આ ઘટના અટકાવવાને માટે બ્રિટિશપોલિટિકલ એજંટે તત્કાળ ઉપયુક્ત પ્રબંધ કર્યો તેમણે રાજમહાલયનું દ્વાર બંધ કરી તાળુ માર્યું અને તેની રક્ષાને માટે સેના નિયુક્ત કરી તથા એવી આજ્ઞા ફરમાવી કે બને ત્યાસુધી મહારાવના મૃત્યુના સમાચાર રણવાસમા પહોચવા દેશો નહિ રાણીઓ ચાર કલાકપર્યંત મહારાવના મૃત્યુના સમાચાર જાણી શકી નહિ ત્યારપછી એક રાણીએ કહેવરાવી મોકલ્યુ કે હુ મારા સ્વામીની સાથે ચિતામા બળી મરવાને જવા માગુ છુ, દરવાજો ખોલો, અને જો તમે દરવાજો નહિ ખોલો તો હું તેને તોડી નાખીને બહાર આવીશ જ્યારે સેનાના માણસોએ દરવાજો ખોલ્યો નહિ, ત્યારે અતે વ્યાકુલ થઇને તેણે તે દરવાજો તોડી નાખ્યો, પરતુ સૈનિકોએ તેને કોઇપણ પ્રકારે રાજમહાલયની બહાર જવા દીધી નહિ બીજે દિવસે પ્રાતઃકાળ થતાજ નિર્વિઘ્નતાપૂર્વક મહારાવને અગ્નિસંસ્કાર કરવામા આવ્યો સમયનો કેવો વિચિત્ર મહિમા છે ! એક સમયે જે રાજપૂતરાણીઓ સ્વામીનુ અનુગમન કરી સતીત્વની પરાકાષ્ઠા દર્શાવતી હતી અને ભારતના ગૌરવની રક્ષા કરતી હતી તે રાણીઓની સ્વર્ગીય આશાના મૂળમા આજે ભયંકર શસ્ત્રપ્રહાર થયો છે !

મહારાવ રામસિંહના મૃત્યુ પછી તેમના પુત્ર ભીમસિંહ છત્રસાલસિંહ નામ ધારણ કરી કોટાના સિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા તેઓ અદ્યાપિ કોટાનુ સિંહાસન ઉજ્જ્વલ કરી રહ્યા છે મહારાવ છત્રસાલસિંહ જે સમયે સિંહાસનારૂઢ થયા તે સમયે તેમની વય ઘણી નાની હતી બ્રિટિશસરકારે ઇ૦ સ૦ ૧૮૫૭ પછી મહારાવ રામસિંહપ્રત્યે અસંતુષ્ટ થઇ તોપોની સલામી ઘટાડી દીધી હતી, પરતુ આ નવીન મહારાવ જે સમયે સિંહાસનારૂઢ થયા તે સમયે પુનઃ સંતુષ્ટ થઇ તેણે પૂર્વવત્ સત્તર તોપો નિયત કરી દીધી

મહારાવ છત્રસાલસિંહ સિંહાસનાભિષિક્ત થયા તે સમયે તેઓ સગીર વયના હતા, તેથી રાજ્યશાસનભાર એક ઉચ્ચ સામંત અને રાજકર્મચારીઓની ઉપર પડયો, પરતુ અગ્રેજઇતિહાસવેત્તા જણાવે છે કે તેના શાસનસમયમા કોટારાજ્યમા અનેક શોચનીય ઘટનાઓ બની રાજ્યની આમદાનીમા ઘટાડો, ઋણમા વૃદ્ધિ ઇત્યાદિ ઘટનાઓ બનવાથી અતે બ્રિટિશસરકારને કોટારાજ્યના આભ્યતરિક શાસનમા હસ્તક્ષેપ કરવો પડયો ત્યારપછી બ્રિટિશસરકાર કોટારાજ્યનુ શાસન કાળજીપૂર્વક

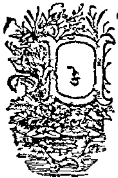
કરવા લાગી. ઇ૦ સ૦ ૧૮૭૪ મા જયપુરરાજ્યના ભૂતપૂર્વ મુખ્ય મંત્રી નવાબ સર મુહમ્મદ ફૈઝ અલી-ખાં કે૦ સી૦ એસ૦ આઇ૦ કોટાના મુખ્ય મંત્રીના પદપર નિયુક્ત થયા. તેઓ સર્વ બાબતોમાં નામદાર ગવર્નર જનરલના એજંટના અભિપ્રાય અને સલાહાનુસાર કાર્ય કરતા હતા.

અંગ્રેજસરકારની કાળજીથી કોટાના આભ્યંતરિક શાસનમા વિશેષ પરિવર્તન થઇ ગયું છે. સર્વ વિભાગોમા સારો બંદોબસ્ત કરવામાં આવ્યો છે ન્યાયખાતામા ઘણો સુધારો થયો છે. વર્તમાન મહારાવ છત્રસાલસિંહ બહાદૂરને હાલમાં કેવલ વાર્ષિક ૧૫૦૦૦૦ રૂપિયા મળે છે. તેઓ રાજકાર્યમાં માહિતગાર થતાં શીઘ્ર તેમને રાજ્યશાસનનો સંપૂર્ણ ભાર અર્પણ કરવામાં આવશે.

अध्याय ९ मो

કોટાની વર્તમાન શાસનપ્રણાલી-શાસનસમિતિ-ઉપજખર્ચની સૂચિ-રાજઋણ-રાજ-સમૃદ્ધિના સમંધમા નવીન બંદોમસ્ત-ન્યાયવિભાગ-ફોજદારીખાતું-તેનીસુચિ પોલિટિકલ એજંટનો અભિપ્રાય કારાગૃહવિભાગ-શિક્ષાવિભાગ

ટારાજ્ય હાલમા બ્રિટિશસરકારની કાળજીથી અગ્રેજીપ્રણાલી અને અગ્રેજીવ્યવસ્થાનુસાર શાસિત થાય છે કોટારાજ્યના કર્તા, હર્તા, વિધાતા હાલમા અસીમ સામર્થ્યવાન અગ્રેજ પોલિટિકલ એજટ છે મહારાવ છત્રસાલસિહ હાલમા સગીર છે, તેથી તેઓ કોઈપણ રાજકાર્ય પોતાની ઇચ્છાનુસાર સપૂર્ણ સ્વતત્રતાથી કરતા નથી મહારાવ જ્યારે યોગ્ય વયના થશે ત્યારે અવસ્ય તેમને પૂર્ણ સ્વાધીનતા પ્રાપ્ત થશે અને તે સમયે અગ્રેજ પોલિટિકલ એજટ અવસ્ય રાજ્યના આભ્યતરિક શાસનકાર્યમા હસ્તક્ષેપ કરશે નહિ

અમે અવસ્ય સ્વીકારીએ છીએ કે વર્તમાન સમયમા અગ્રેજસરકારદ્વારા કોટારાજ્ય શાસિત થાય છે, તેથી તેને અનેક લાભો થયા છે ન્યાયવિભાગ, મહેસુલીખાતું, પોલિસખાતુ, સ્વાસ્થ્યવિભાગ ઈત્યાદિ ખાતાઓ હાલમા યોગ્ય વ્યક્તિઓના હાથમા છે અને તેથી તેના કાર્યો ઉત્તમ પ્રકારે થાય છે.

કોટારાજ્ય પ્રધાનત એક કાઉન્સીલ વા સમિતિદ્વારા શાસિત થાય છે કેટલાક માણસો ઉક્ત સમિતિના સભ્ય છે અને તેમાના પ્રત્યેકના હાથમા એક એક વિભાગનો શાસનભાર છે અગ્રેજ પોલિટિકલ એજંટ ઉક્ત સમિતિના સભાપતિ છે તેમની સલાહ અને સમ્મતિઅનુસાર કાઉન્સીલના સભ્યો કાર્ય કરે છે રાજપૂતાનાના ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨-૮૩ ના રિપોર્ટમા રાજપૂતાનામા રહેતા ગવર્નર જનરલના એજટ લેફ્ટેનન્ટ કર્નલ બ્રેડફર્ડ લખે છે કે-"આ રાજ્યનુ શાસનકાર્ય પૂર્વવત્ લેફ્ટેનન્ટ કર્નલસી૦ એ૦ વેલીના પ્રમુખપણા નીચે એક સમિતિદ્વારા શાસિત કરવામા આવે છે " કોટાના પોલિટિકલ એજટ સ્વય લખે છે કે-"આ સમિતિના સભ્યોના સબધમા કાઈપણ પરિવર્તન થયુ નથી સભ્યો પોતાના કાર્યો સતોષકારકરીતે કરે છે અને રાજ્યશાસનના સબંધમા સલાહકારતરિકે મને સપૂર્ણ સહાય કરે છે "

રાજ્યની ઉપજ તથા ખર્ચની વ્યવસ્થા જાણવાથી તેની આભ્યતરિક વ્યવસ્થા સારી રીતે વિદિત થઈ શકે છે રાજરાણા જાલિમસિહના શાસનકાળમા કોટારાજ્યની ઉપજ કેટલી હતી, તે અમારા પાઠકો યથાસ્થાને જાણી ચૂકયા છે બ્રિટિશરાજનીતિથી કોટારાજ્ય બે ભાગોમાં વિભક્ત થઇ ગયુ તેથી વાર્ષિક બાર લાખ રૂપિયાની ઉપજ સરલતાથી લુપ્ત થઇ ગઈ હાલમા બ્રિટિશસરકારના રાજપ્રબધથી રાજ્યની ઉપજ કેટલી થઈ છે, તે નિમ્નલિખિત સૂચિમા પ્રકાશિત કરવામા આવ્યુ છે —

કોટારાજ્યની ઉપજખર્ચનીસૂચિ-સંવત ૧૯૩૯

ઉપજ

	ચોખ્ખી ઉપજ	આનુમાનિક ઉપજ
	ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૧-૮૨	ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨-૮૩
	રૂા આ પા	રૂા
મહેસુલ	૧૭૭૩૨૧૭૦-૧૧	૧૮૫૦૦૦૦

બચત	૫૧૪૭૮-૧૦-૧૧	૫૦૦૦૦
મીઠાનો કર	૦—૦—૦	૧૬૦૦૦
કોટારાજ્યના જાગીરદારો	૦—૦—૦	૩૧૭૫
છૂટ	૬૧૫૫૩-૧૨—૦	૯૦૦૦૦
કાનૂનગો	૯૫૪૦—૯—૭	૧૦૦૦૦
ઉદ્યાનવિભાગ	૪૨૯૦—૭—૫	૩૫૦૦
ઘાસ	૮૬૫૩-૧૧—૯	૬૦૦૦
કાષ્ઠ	૧૪૪૪૧—૩—૯	૧૩૦૦૦
કર	૫૬૪૮૦—૬—૦	૬૦૦૦૦
તલબાના	૩૩૫૮૬૪-૧૧—૫	૨૭૫૦૦૦
આબકારી	૧૨૬૨૮—૬—૦	૧૨૦૦૦
ટંકશાલ	૧૩૦૫—૬—૫	૩૦૦૦
દંડ	૧૨૧૪૫—૮—૩	૧૫૦૦૦
ફી	૭૨૩—૨-૧૦	૧૦૦૦
સ્ટાંપ	૨૦૬૪૯—૪—૦	૨૦૦૦૦
તગાવી	૩૭૬-૧૧—૬	૧૦૦૦
નાનાવિધ	૪૪૫૬૪-૧૩—૯	૧૦૦૦
વાર્તાવહવિભાગ	૪૧૯—૫—૯	૫૦૦
કારાગૃહવિભાગ	૧૯૩૩-૧૨—૮	૧૫૦૦
વેતનથી બચેલો હિસાબ	૧૮૯૨૨—૪—૭	૧૫૦૦
વિનિમય અને વ્યાજ	૨૦૯૨૭-૧૧—૫	૨૦૦૦૦
વિવિધ પ્રકાર	૪૬૦૯૨-૧૦—૮	૫૦૦૦
એકંદર રૂ	૨૪૯૬૨૧૯-૧૧—૭	૨૪૫૮૧૭૫

વધારાની ઉપજ

ઇ૦ સ૦ ૧૮૭૯ના ઑગસ્ટની પહેલી તારીખથી ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨ ના જુલાઇની ૩૧ મી તારીખ સુધી મીઠાનો કર રદ કરી તેને બદલે બ્રિટિશસરકારની પાસેથી ક્ષતિ પૂરવાને માટે લીધેલા રૂપિયા	૪૮૦૦૦		
૨૦ વર્ષ સુધી જાગીરદારોનો કર માફ કરી તેના ક્ષતિ પૂર્ણ કરવાને માટે બ્રિટિશસરકારની પાસેથી લીધેલા	૧૫૯૦૫		
રૂપિયા ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૧ ના ઑગસ્ટની ૧ લી		૪૪૪૮૦૭—૧—૭	૬૩૯૦૫
તારીખનું જેર રૂ એકંદર		૩૦૦૪૯૩૧-૧૩-૨	૨૫૨૨૦૮૦

ખર્ચ

	ચોખ્ખો ખર્ચ ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૧-૮૨	આનુમાનિક ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૨-૮૩
બ્રિટિશસરકારને આપવાની ખંડણી	૩૮૪૭૨૦ —૦—૦	૩૮૪૭૨૦—૦—૦
જયપુરના મહારાજાને આપવાની ખંડણી	૧૪૩૯૭-૧૩—૦	૧૪૩૯૭-૧૩—૦
મહારાવનો પોતાનો તથા રણવાસનો ખર્ચ	૧૫૭૦૦૦—૦—૦	૧૫૭૦૦૦—૦—૦
પોલિટિકલ એજંસી ખર્ચ	૩૦૨૨૨-૧૧—૫	૩૦૫૯૪—૦—૦
અશ્વશાળા	૩૩૧૬૮—૦—૨	૩૯૧૦૦—૫—૦
હસ્તીશાળા	૧૭૩૮૯—૩—૧	૧૪૯૭૭—૮—૦
ગૌશાળા	૭૬૬૦-૧૦—૩	૯૮૯૩—૫—૦

ઉષ્ટ્રશાળા	૯૦૧૨—૦—૦	૧૦૩૬૦—૦—૦
ફરાસખાનું	૬૬૭૮—૫—૦	૫૨૭૯—૦—૦
ઘાસ તથા કાષ્ઠ	૬૧૪-૧૪—૩	૭૮૭—૮—૦
અન્યાન્યવિભાગ	૬૪૫૫—૮—૩	૮૦૨૮—૨—૦
સમિતિના સભ્યોનો પગાર	૧૮૦૪૮—૦—૦	૧૮૦૪૮—૦—૦
ઓફીસખર્ચ અને કર્મચારીઓનો પગાર	૪૬૨૬—૨—૬	૪૮૦૫—૦—૦
માલસરદાર	૧૭૨૦૯-૧૨—૯	૧૭૬૯-૧૧—૦
વિજામત	૨૦૧૧૯૨—૭—૦	૧૧૩૯૦૬—૦—૦
વનવિભાગ	૪૪૯૫-૧૩—૬	૬૫૫૫—૨—૦
છૂટ	૭૫૩૦૫—૨—૦	૯૦૦૦૦—૦—૦
કાનૂનગોહક્ક	૩૧૨૪-૧૨—૫	૪૫૦૦—૦—૦
કરસંગ્રહવિભાગ	૧૬૭૦૧—૩—૯	૧૯૮૮૪—૦—૦
વાર્તાવહવિભાગ	૫૧૯૭—૩—૦	૫૨૭૩-૧૨—૦
હિસાબખાતું	૭૦૨૬—૦—૦	૭૫૯૬—૦—૦
ત્રિજોરીખાતું	૩૯૫૮—૦—૦	૫૫૨૪—૦—૦
પોશાક	૩૫૪૪—૦—૦	૩૬૦૮—૮—૦
ટંકશાળ	૮૨૧—૦—૦	૧૩૨—૦—૦
અપીલકોર્ટ	૬૨૧૮—૦—૦	૬૫૧૬—૦—૦
દિવાની કોર્ટ	૪૧૧૫—૦—૦	૪૧૧૯—૦—૦
ફોજદારીકોર્ટ	૩૯૭૬—૦—૦	૪૦૮૬—૦—૦
પોલીસખાતું	૧૩૪૦૫-૧૨—૧	૧૩૫૨૭—૪—૦
થાણાં	૧૪૭૪૭-૧૫—૦	૧૦૫૨૮—૦—૦
સ્ટાંપવિભાગ	૫૪૩—૬—૧	૭૦૦—૦—૦
સૈનિકખાતાનું કાર્યાલય	૮૦૭૧—૫—૦	૮૧૬૦—૦—૦
ગોલંદાજદલ	૬૦૨૬૬—૫—૯	૬૧૮૯૯—૮—૦
દુર્ગરક્ષકસેના	૩૦૮૧૬—૪—૬	૨૯૧૮૯—૮—૦
નિયમિત અશ્વારોહીસેના	૭૩૮૯૪-૧૫—૯	૭૫૪૨૦—૦—૦
અનિયમિત અશ્વારોહીસેના	૩૧૦૪૯—૩—૦	૩૧૦૫૬—૦—૦
નિયમિત પાયદલ	૭૮૪૮૧-૧૦—૦	૬૯૦૬૭—૦—૦
અનિયમિત પાયદલ	૧૩૬૫૧૭—૦—૧	૧૪૧૯૮૦—૪—૦
વૃત્તિ	૫૦૦૫—૫—૦	૫૬૭૪-૧૪—૦
પૂર્વકાર્યવિભાગ	૩૩૦૨૨—૦—૦	૨૯૯૧૯૬—૦—૦
કારાગૃહવિભાગ	૧૪૫૬૫—૮—૧	૧૫૨૨૪—૮—૦
ઉદ્યાનવિભાગ	૭૨૫૪—૬—૦	૮૦૦૭—૨—૦
બંદોબસ્તવિભાગ	૪૯૦૨૯—૦—૦	૩૯૫૨૮—૮—૦
વકીલોનો પગાર	૮૧૭૫-૧૦-૧૦	૮૭૦૯—૪—૦
ધાર્મિકક્રિયાઓ તથા દાન	૧૩૧૧૧૭—૦—૯	૫૫૦૦—૦—૦
પર્વોત્સવ	૬૩૦૯—૮—૦	૬૬૦૩—૭—૦
વિવાહનો વ્યય	૫૪૧૨—૫—૯	૫૫૦૦—૦—૦
શ્રાદ્ધમાં અપાતી સહાય	૩૯૫૮-૧૨—૦	૪૦૦૦૦—૦—૦
અતિથિસત્કાર	૧૮૩૧—૩—૯	૨૦૦૦—૦—૦
નાનાવિધ	૩૪૮૫—૭—૬	૩૫૦૦—૦—૦

સરંજામ	૮૯૮૯—૦—૧	૬૩૭६—૦—૦
તગાવી	૧૦—૦—૦	૫૦૦—૦—૦
અન્યાન્ય ખર્ચ	૪૮૦—૮—૮	૫૦૦—૦—૦
શિક્ષાવિભાગ	૩૯૦૪—૭—૦	૫૪૫૫—૦—૦
ચિકિત્સાવિભાગ	૧૦૨૩૮-૧૫—૮	૧૦૪૬૨—૦—૦
વિનિમયકર અને વ્યાજ	૮૮૨—૫—૮	૧૦૦૦—૦—૦
વિક્રિયત	૧૨૪૮—૦—૦	૧૨૪૮—૦—૦
ઈજનેરીનો ખર્ચ	૧૫૭૦—૦—૦	૧૯૦૮—૦—૦
ભુરખાના પ્રતિદાન	૩૩૪૬—૭—૩	૨૫૦૦—૦—૦
મીઠાનો કર નહિ લેવાથી ખોટ પૂરવાને	૦—૦—૦	૩૧૭૫—૦—૦
ભથ્થુ	૬૦૦૦—૦—૦	૭૦૦૦—૦—૦
નાનાવિધ	૨૫૭૫૫—૨—૯	૩૫૦૦૦—૦—૦
મકાનનો જીર્ણોદ્ધાર	૧૦૦૦૦—૩—૦	૧૦૦૦૦—૦—૩
મેયો કૉલેજનું બોર્ડિંગહાઉસ	૨૫૦૧૪-૧૨—૬	૨૫૦૦—૦—૦
અજમેરનો કેસરબાગ બનાવવાનો, વૃક્ષો રોપવાનો તથા વાવ બંધાવવાનો ખર્ચ અને બીજા ખર્ચો	૬૨૨૭-૧૩—૯	૦—૦—૦
ઋણશોધ	૩૩૫૧૧૮—૦—૭	૧૫૯૦૫—૦—૦
	૨૬૪૩૨૨૮-૧૪—૮	૧૬૫૮૯૬૦-૧૩—૩
ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૧ ના જુનાઇની ૩૧ મી તારીખ સુધીનો વ્યય	૫૪૫૩૦૫—૬—૬	
	૩૧૮૮૫૩૪—૫—૨	

જે દિવસે બ્રિટિશસરકારે કોટારાજ્યને વિભક્ત કરીને ઝાનાવાડનું નવીન રાજ્ય સ્થાપન કર્યું, તે દિવસથી તેની વાર્ષિક પંદર લાખની ઉપજ ઘટી ગઇ અને તે દિવસથી મહારાવ રામસિંહ ઋણી બની ગયા, પરંતુ વર્તમાન સમયમાં પ્રાય તે દેવુ ચૂકવી દેવામાં આવ્યુ છે એ પરમ સંતોષની વાત છે પોલિટિકલ એજંટ જણાવે છે કે –' ઋણ ચૂકવી દેવામાં જે રૂપિયા આપવા પડે છે તે ખર્ચમાં ગણવામાં આવતા નથી ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૦ અને ૧૮૮૧માં લેણદારોને મૂળ અને વ્યાજતરિકે રૂા ૩૩૫૧૧૮) આપવામાં આવ્યા હતા વર્તમાન વર્ષને અંતે અથાત્ આવતા જુનાઇની તા૦૩૧મીએ ઋણના ચાર લાખ રૂપિયા આપવામાં આવશે આથી ત્યારપછી રાજ્યનું ઋણ પ્રાય ત્રણ લાખ રૂપિયા બાકી રહેશે " રાજ્યને ઋણમાથી મુક્ત કરવાને માટે બ્રિટિશસરકાર અવશ્ય ધન્યવાદને પાત્ર છે

રાજ્યની આમદાની વૃદ્ધિગત કરવા પ્રત્યે તેના વર્તમાનશાસકોની દૃષ્ટિ લાગી રહી છે રાજ્યની ભૂમિ માપીને તેપર કર વધારવામાં આવે છે પોલિટિકલ એજંટ લેફ્ટેનન્ટ કર્નલ વેલી તે સબંધે જણાવે છે કે –'મને જણાવવાને ખુશી ઉપજે છે કે કર વધારવાનું કાર્ય સરલતાથી આગળ વધતુ જાય છે દશ પ્રગણાઓનો નવીન રાજકર નિર્ધારિત થઈ ચૂકયો છે, અને તેમાના નવ પ્રગણાઓનુ મહેસુલ આવી ગયુ છે ઇતર એ પ્રગણાઓનો નવીન રાજકર નિર્ધારિત કરવાનુ કામ આગળ ચાલે છે તે સમાપ્ત થઇ રહ્યા પછી બીજા ત્રણ પ્રગણાઓનો નવીન રાજકર નિર્ધારિત કરવો શેષ રહેશે ઉપરોક્ત નવ પ્રગણાઓના મહેસુલના નવીન વ્યવસ્થાનુસાર એક વર્ષના ૬૪૧૬૦ રૂપિયા આવી ગયા છે, અર્થાત્ અગાઉ કરતા સેંકડે પાા ટકાનો વધારો આવ્યો છે " પંડિત શિવબક્ષ ઉક્ત વ્યવસ્થાકાર્યના અધ્યક્ષ હતા તેમના કાર્યથી પોલિટિકલ એજંટને પરમ સંતોષ થયો હતો ઉક્ત નવીન બંદોબસ્તના કાર્યના ખર્ચના સબંધમાં પોલિટિકલ એજંટે લખ્યુ છે કે –" ગત માર્ચની આખર સુધીમાં આ બંદોબસ્તના કાર્યમાં કુલ રૂ ૩૨૭૪૧૫)ખર્ચ થયા છે, તેમા માપણી કરવામા

રૂા ૯૩૪૮૮ નો ખર્ચ થયો છે માપણીનુ કામ સમાપ્ત થયુ છે"

સમસ્ત પ્રજાને ન્યાય આપવા પ્રત્યે ઘણુ લક્ષ્ય આપવામા આવે છે સૈયદ જાફરહુસેન કોટાના મુખ્ય ન્યાયાધીશ છે તેમના સબંધમા પોલીટિકલ એજંટ જણાવે છે કે-"પ્રથમ રિપોર્ટમા સૈયદ જાફર હુસેનના સબંધમા મે જે અભિપ્રાય પ્રદર્શિત કર્યો હતો, તેજ અભિપ્રાય વર્તમાન રિપોર્ટમા પણ હુ પ્રદર્શિત કરૂ છુ, અર્થાત્ હું એમના કાર્યથી પરમ સંતોષ પામ્યો છું. તેઓ કોટાના સામ તેના મુકર્દમાની તપાસ ઘણી કાળજી અને ખતથી કરે છે અને તેમને સત્ય ન્યાય આપે છે. તેઓ કોટાની અપીલકોર્ટના જજજનું કામ પણ કરે છે"

પોલીસવિભાગનો રિપોર્ટ વાચવાથી રાજ્યના આભ્યંતરિક શાસનની યથાર્થ સ્થિતિ જાણી શકાશે અમે અત્રે કોટારાજ્યના ફોજદારી ગુન્હાઓની સૂચિ પ્રકાશિત કરીએ છીએ -

કોટારાજ્યના ફોજદારી ગુન્હાઓની સૂચિ-ઈ સ ૧૮૮૨-૮૩

ગુન્હાઓ	સંખ્યા	મુકર્દમા	પકડાયા	દંડ	મુક્તિ	હરણ કરેલી સંપત્તિનુ મૂલ્ય	પશુ	આમદાની રૂપિઆ	પશુ
ખૂન	૨	૧	६	૧	૫	૦	૦	૦	૦
ખૂન કરવાનો પ્રયત્ન	૪	૩	૩	૧	૨	૦	૩૫	૨૧૫—૦—૦	૦
અન્યપ્રકારના	૨૭	૮	૨૧	૭	૧૪	૧૫૩૧-६-૩	૧६	૧૭૩-૧૩—६	૧
પશુચોરી	૭६	૫૨	૧૦૨	૭६	૨६	૦	૪૭૪	૦	૩૩૫
બીજા પ્રકારની ચોરી	૨६૨	૧૫૨	૩૦૪	૧૮૨	૧૨૩	૨૧૭૫૪-૭-६	૦	૧૯૫૦-૧૧—૯	૦
આત્મહત્યા	૪૭	૨६	૪૭	૩૧	૧६	૦	૦	૦	૦
વિષપ્રયોગ	૫	૫	૫	૩	૨	૦	૦	૦	૦
વિશેષ આઘાત	૧૭	૧૧	૧૩	૯	૪	૦	૦	૦	૦
મનુષ્યવિક્રય	૨	૨	६	૫	૧	૦	૦	૦	૦
મનુષ્યચોરી	૨૮	૨૧	૫૨	૩૦	૨૨	૪૫૯-૦-૦	૦	૦	૦
ભ્રૂણહત્યા	६	૫	૧૧	૪	૭	૦	૦	૦	૦
શિશુકન્યાની હત્યા	૧	૧	૧	૧	૦	૦	૦	૦	૦
કારાગૃહમાથી પલાયન	૫	૪	૫	૫	૦	૦	૦	૦	૦
ચોરીનો માલ લેવો	૧૪	૮	૯	૪	૫	૦	૦	६૨—૫—६	૦
ઘરમા આગ લગાડવી	૩	૨	૩	૨	૧	૦	૦	૦	૦
બીજા અપરાધો	६૨૪	૩૧૧	૫૨૭	૩૮૪	૧૪૩	૧૦૨૪-૪-૦	૧૭	૨૫૮—૮—૦	૧૦
લૂટફાટ	૭	૧	૧	૧	૦	૨૪૯૦-૪-૩	૦	૦	૦
કુલ	૧૧૩૦	६૧૩	૧૧૧६	૭૪६	૩૭૧	૨૭૨૫૯-६-૦	૫૪૨	૨६६૦—६—૩	૩૪६

ઈ૦ સ૦ ૧૮૮૨-૮૩મા ૧૧૩૧ ગુન્હાઓ થયા હતા અને તેની પાછળના વર્ષમા ૧૦૦૭ ગુન્હાઓ થયા હતા આથી આ વર્ષે ગુન્હાની સખ્યા કાઈક વધી છે વિશેષત પશુચોરી અને સામાન્ય ચોરીના અપરાધ અધિક થયા છે. પહેલા કરતા આ વર્ષમા અનાજ કમી થયુ છે, તેથી આ અપરાધોની સખ્યા વધી છે આ રાજ્યના સીમાનપર ઘોર, ભયાનક અને મોટા જગલો છે, તેથી આવા અપરાધો એકદમ દૂર કરવા કઠિન છે

ગત વર્ષમા ૯ ધાડ પડી જો કેટલાક વર્ષો પૂર્વેની ધાડોની સાથે આની તુલના કરવામા આવે તો આ પરિણામ અવશ્ય સતોષકારક જણાશે, કારણકે પૂર્વે ૫૦ કરતા પણ અધિક ધાડો પડતી હતી.

ઉક્ત નવ ધાડો પૈકી પાચ તો ઘણી સામાન્ય હતી, કારણ કે તેમા ઘણી થોડી કિંમતની સપત્તિ નષ્ટ થઈ હતી

અમે મુક્તકંઠે જણાવીએ છીએ કે કોટારાજ્યમા લૂંટફાટનુ દમન કરવામા પોલીસે ઘણુ પ્રશસાપાત્ર કામ કર્યુ છે પહેલા ધનવાન પ્રજા પોતાના જાનમાલની રક્ષાવિષે શકિત રહેતી હતી, પરતુ હવે પોલીસના ઉત્તમ શાસનથી સર્વ પ્રજા નિર્ભય બની ગઈ છે

વર્તમાન શાસનસમિતિની વ્યવસ્થાહેઠળ અન્ય વિભાગોની પેઠે કારાગૃહની અવસ્થા પણ ઘણી સુ-

ધરી ગઇ છે પોલિટિકલ એજંટ જણાવે છે કે - નવુ કારાગૃહ ઘણુ સંતોષદાયક બન્યુ છે અને આગ્રાની સેન્ટ્રલ જેલમાથી જે એક જેલર પ્રાપ્ત થયા છે, તેમનાદ્વારા કારાગૃહના સમસ્ત કાર્ય ઘણી ઉત્તમ રીતે ચાલે છે કેદીઓનુ સ્વાસ્થ્ય ઠીક રહે છે '

ઇ૦ સ૦ ૧૮૮૧ મા ઉક્ત નવીન કારાગૃહમા કેદીઓ ગયા ત્યાર પછી તેમનુ સ્વાસ્થ્ય કેટલુ સુધર્યુ તે નિમ્નલિખિત સૂચિપરથી પ્રતીત થશે –

ઇ૦ સ૦	૧૦૦૦ ઉપર મૃત્યુ સંખ્યા
૭૯—૮૦	૮૧
૮૦—૮૧	૬૨
૮૧—૮૨	૨૮—૮૬
૮૨—૮૩	૧૦

પ્રતિદિન કારાગૃહમા સરાસરી શિક્ષા પામેલા કેદી ૨૮૪ અને કાચા કેદી ૨૧ રહેતા હતા

શિક્ષાવિભાગના સબંધમા ઉક્ત રિપોર્ટમા લખવામા આવ્યુ છે કે – બાબુ યદુનાથ ઘોષના પ્રબંધથી કોટાનુ વિદ્યાલય ક્રમશ ઉન્નત થયુ છે પ્રતિદિન સરાસરી ૨૪૯ વિદ્યાર્થીઓ વિદ્યાલયમા હાજર રહે છે પૂર્વે કરતા વિદ્યાર્થીઓની સખ્યા વૃદ્ધિગત થઈ છે આ રાજ્યની નજીક આવેલા બ્રિટિશ પ્રદેશોના રહેવાસીઓ કેળવણીપ્રતિ જેટલુ લક્ષ્ય આપે છે તેટલુ કોટાનો નિવાસીઓ આપતા નથી ''

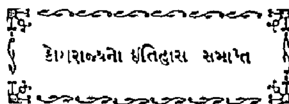
કોટાના એક મુખ્યનગરમા એક નવીન વિદ્યાલય સ્થાપિત થયુ છે અને સાધારણ પ્રજાને માટે એજ પ્રકારે ૭ નાસ્કુલો સ્થાપિત કરવામા આવે છે

કોટાના વિદ્યાલયના વિદ્યાર્થીઓ તથા શિક્ષકોની સખ્યા નીચે લખવામા આવે છે —

	અગ્રેજી	ફારસી	સસ્કૃત	હિંદી	કુલ
વિદ્યાર્થી	૩૮	૧૫૨	૨૬	૨૦૨	૪૧૮
શિક્ષક	૨	૪	૧	૪	૧૧

કોટાના પોલિટિકલ એજંટની આ વાત અમે માનીએ છીએ કે કોટાના નિવાસીઓ વિદ્યાપ્રતિ ઝાઝો અનુરાગ ધરાવતા નથી તોપણ અમે કહીશકીએ છીએકે વર્તમાન શાસનસમિતિ રાજ્યના અન્ય ખાતાઓમા જેટલો ખર્ચ કરે છે તેટલો ખર્ચ કેળવણીખાતામા કરતી નથી કેળવણીખાતાનો ખર્ચ ઘણોજ ઓછો છે પ્રજાની ઉન્નતિ શિક્ષાપરજ નિર્ભર છે જો પ્રજાની સ્થાયી અને યથાર્થ ઉન્નતિ કરવાનો વર્તમાન શાસનસમિતિનો વાસ્તવિક ઉદ્દેશ હોય તો તેણે શિક્ષાવિભાગનો ખર્ચ શીઘ્ર વધારવો જોઇએ

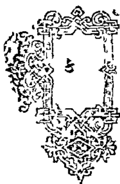
કોટારાજ્યનુ પરિમાણ પાચહજાર વર્ગમાઇલ છે અને નિવાસીઓની સખ્યા પાચ લાખમા કાઇક ઓછી છે સેનામા ૪૬૦૦ પાયદળ ૭૭૦૦ અશ્વારોહીઓ અને ૧૧૮ તોપો છે સપૂર્ણ સેના હાલમા મહારાવના અધિકારમા છે

कर्नल टॉडना प्रवासनुं वर्णन

अध्याय १ लो

ઉદયપુરથી કરેલો પ્રવાસનો પ્રારંભ-માનદેશ્વરનું પ્રાચીન મંદિર-સારતીવાર-ત્યાંનાં જૈન-મંદિરો-ખેરોદા મેવાડના નિવાસીઓનો કુસંપ-સંગ્રામ સેંહની વીરતા-તેને ખેરોદાની થયેલી પ્રાપ્તિ-સંગ્રામસિંહનો દત્તકપુત્ર જયસિંહ-પ્રાચ્યદેશોમાં રાજકીય બાબતો વિષે ચર્ચા કરતી વખત દર્શાવવામાં આવતી સહનશીલતા-ખેરોદાની કૃષિ વિષે વર્ણન-હિન્તા-દાનધર્મમાં પુષ્કળ ભૂમિ અર્પણ કરવી-ધર્મનિમિત્તે સમર્પિત થયેલી ભૂમિમાં હિન્તા અને દૂદિઆની સ્થાપના-રાજા માન્ધાતા-તેમનાસંબંધમાં ચાલતી જનશ્રુતિ-અશ્વમેધ-યજ્ઞ-તેમણે રૂપીઓને આપેલો મર્યાદાદેશ-મહારાષ્ટ્રી-ઓની સામે રાજસિંહે પ્રકાશિત કરેલી વીરતા મેવાડ રાજ્યની સીમા-મસવન-કર્નલ ટૉડે પોતાની કારકીર્દિમાં ધારણ કરેલી રાજનીતિ.

ર્નલ ટૉડે રાજસ્થાનનો સમસ્ત ઇતિહાસ વર્ણવ્યા પછી પોતાના પ્રવાસનું પણ કર્યું છે; અને આ ભ્રમણવૃત્તાંતની સમાપ્તિની સાથે આ વિરાટ ઇતિહાસ પણ સમાપ્ત થાય છે. હવે પાઠકો આ પ્રચંડ ગ્રંથની સીમાપર આવી પહોંચ્યા છે. અમને આશા છે કે આ ઇતિહાસ વાંચવાથી તેમને સંતોષ પ્રાપ્ત થયો હશે.

રાજસ્થાનના પ્રથમ ખંડમાં કર્નલ ટૉડે પોતાના પ્રવાસનું જે વર્ણન કર્યું છે, તે તેમણે પ્રથમ મારવાડમા જઇ ત્યાથી શરૂઆત કરીને તેમણે અનેક પ્રદેશોની પ્રાકૃતિક,સામાજિક,ઐતિહાસિક,રાજકીય અને શાસનવિષયક સ્થિતિનું ઉત્તમ વર્ણન કર્યું છે.અમારા પાઠકોને આ વર્ણન સુવિદિત છે.કર્નલ ટૉડ ઉકત ભ્રમણ સમાપ્ત થયા પછી ઇ૦સ૦ ૧૮૨૦ના જાન્યુઆરીની ૨૯ મી તારીખસુધી રાજધાની ઉદયપુરમાં રહ્યા અને ત્યારપછી તેઓ ખાસ રાજકીય કામે બૂંદી અને કોટામાં ચાલ્યા ગયા. બૂંદી અને કોટાની રાજકીયસ્થિતિપર દેખરેખ રાખવી એ તેમનું કર્તવ્ય હતું, તેથી તેઓ આ સમયે ત્યાં ગયા હતા. ઉકત ઉભય સ્થાનોમાં કર્નલ ટૉડની પૂર્વે કોઇપણ અંગ્રેજગૃહસ્થ ગયો નહોતો. તેમણે કરેલા પર્યટનનું વર્ણન નીચે પ્રમાણે છેઃ—

ઉદયપુર-ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૦ ની જાન્યુઆરીની ૨૯ મી તારીખસુધી હું ઉદયપુરમાં રહ્યો; પરંતુ ત્યારપછી મને ભ્રમણ કરવાની ફરજ પડી. શીતઋતુનું આગમન થતાંજ પ્રકૃતિએ અત્યંત આહ્લાદદાયક સ્વરૂપ ધારણ કર્યું. અંગ્રેજલોકો ભારતની ભયંકર ગ્રીષ્મઋતુ અને કષ્ટદાયક વર્ષાઋતુના ઉપદ્રવો સહન કર્યા પછી શીતઋતુને સ્વાસ્થ્યને માટે ઉપયુકત અને સુખદાયક માને છે.

ખેરોદા-જાન્યુઆરીની ૨૯ મી તારીખે અમે તૂપશીખરથી નીકળી ખેરોદાના વિસ્તૃત સરોવરને

કિનારે શિબિર સ્થાપિત કરી દીધા. અમારા માર્ગમા આવેલી ભૂમિ ઉત્કૃષ્ટ અને ભેજવાળી હતી; પરંતુ તે ભૂમિમા દીર્ઘકાળથી કૃષિ થઇ નથી દુબોક નામના સ્થાનથી દોઢમાઇલના અંતરપર વૈરસ નામની નદીને પાર અમે ઉતર્યા. આ નદીમાથી એક સ્રોત નીકળીને દેરોલી નામના ગામ આગળ તેનુ એક સરોવર બનેલુ છે. આ નદીને કિનારે માનદેશ્વર નામના મહાદેવનું એક પ્રાચીન મદિર સ્થિત છે. આ મદિરની બાંધણી જોવાથી તેની પ્રાચીનતા સિદ્ધ થાય છે. આબુપર્વતની સમીપ જે ચદ્રાવતીનુ પ્રસિદ્ધ મદિર છે તેના જેવીજ બાંધણી આ મદિરની છે.

અમે ત્યાથી દક્ષિણદિશામા અર્ધકોશના અંતરપર આવેલી સૂરજપુરાની સરાઇની પાસે થઇ ભારતીવાગના જલપૂર્ણ સ્થાનમાં જઇને ફસી પડયા. આ નગરની ચોતરફ પાણી ભરેલુ છે મેવાડના સોળ સામતોમા સર્વોત્તમ કનોરાના સામત આ નગરના અધીશ્વર છે. આ નગર અત્યંત પ્રાચીન શહેરતરીકે વિખ્યાત છે. એમ કહેવાય છે કે રાજા વિક્રમાજિતના જ્યેષ્ઠભ્રાતા ભર્તૃહરિએ આ નગરની સ્થાપના કરી હતી એક એવી જનશ્રુતિ પ્રચલિત છે કે એક સમયે આ નગરમા ૭૫૦ જૈનમદિરો હતા અને તે સર્વ મદિરોમા એક સાથેજ ઘંટાનાદ થતો હતો. આ મદિરોમાથી કેટલાક મદિરો છિન્નભિન્ન અવસ્થામા હાલમા પ્રાપ્ત થાય છે. આ મદિરો જોવાથી તેની પ્રાચીનતાવિષે પૂર્ણ ખાત્રી થાય છે આ મદિરોમા કોઇપણ મદિર અખડિત નથી ખેરાદાથી પોણા કોશના અંતરપર ખેરસના નામનું ગામ આવેલુ છે. આ ગામ બ્રાહ્મણોના અધિકારમા છે, અર્થાત્ તે બ્રાહ્મણોને દાનમા અર્પણ કરવામા આવેલુ છે

ખેરાદા એક સમૃદ્ધશાળી સ્થાન છે એની ચોતરફ કોટ છે અને તે કોટની બહાર બે ખાડીઓ છે આ ઉભય ખાડીઓમા જ્યારે જરૂર પડે ત્યારે પાણી ભરી શકાય છે મેવાડની પ્રાચીન રાજધાની ચિતોડ અને નવીન રાજધાની ઉદયપુર એ ઉભય નગરોની બરાબર મધ્યમા આ ખેરાદાનો કિલ્લો સ્થિત છે મેવાડમા જ્યારે માહોમાહેનો કલહ ફેલાયેલો હતો, ત્યારે વારવાર આ સ્થળે યુદ્ધ થતુ હતુ ઇ૦ સ૦ ૧૭૪૮ મા જ્યારે ભયકર અતસ્થ કલહ ફેલાયો ત્યારે શકતાવત સંગ્રામસિહના દત્તકપુત્ર અને લાવાના સામંત જયસિંહના આધીનમા આ પ્રદેશ હતો આ પ્રદેશની ઉપજ પુષ્કળ છે અને તે અધિક મહત્ત્વના સ્થાનપર આવેલો છે, તેથી કોઇપણ સામંતના હાથમા એને સમર્પણ કરવો ઉચિત નહિ લાગ્યાથી મહારાણાએ તેને પોતાના સીધા અમલનીચેજ રાખ્યો છે; તોપણ લાવાના સામતે ૪ થી મે ના સધિપત્રમા[1] સહી કર્યા પહેલા ઘણા વાધા ઉપસ્થિત કર્યા હતા અને જે પ્રદેશને માટે તેના પૂર્વજોએ લોહી રેડયુ હતુ, તે પ્રદેશ છોડી દીધાપૂર્વે તેણે મહારાણાને ઘણી મહેનત આપી હતી.

ખેરાદાના ઇતિહાસમા મેવાડના અતકલહનું ઉત્કૃષ્ટ ચિત્ર અંકિત કરવામા આવ્યુ છે. આ અતકલહમા મેવાડના સર્વોત્તમ શકતાવત સામત સગ્રામસિહ અને ચંદાવત ભૈરવસિંહના પક્ષના અસખ્ય વીરો માર્યા ગયા હતા. ઇ૦ સ૦ ૧૭૩૩ મા જ્યારે સંગ્રામસિહ અલ્પવયસ્ક યુવક હતા અને તેમના પિતા શિવગઢના રાવત લાલજી જીવતા હતા, તે સમયે તેમણે પોતાના અધીશ્વર રાણાના હાથમાથી ખેરાદા ખુચવી લીધુ અને તેને ૭ વર્ષપર્યંત પોતાને આધીન રાખ્યું. ઇ૦ સ૦ ૧૭૪૦ મા દેવગઢ, આમોત, કોરાવર વગેરેના સામંતો પોતાના નેતા સાલુમ્બ્રાસામંતની પનાકા નીચે એકત્રિત થઇ દીપ્રા મત્રીની સંમતિ મેળવી શકતાવતને હાંકી કહાડવાને પ્રવૃત્ત થયા શકતાવતોએ ચારમાસપર્યંત પોતાના આ શત્રુઓના ત્રાસમાથી કિલ્લાની રક્ષા કરી. પછી અતે તેમણે કિલ્લાની શિખરપર સધિની સૂચના આપનાર શ્વેત પતાકા ફરકાવી દીધી અને આક્રમણકારીઓપર શકતાવતનેતાએ એવો સદેશો મોકલ્યો કે—" જો તમે મને મારા કુટુંબ તથા ધનસમ્પત્તિસહિત નિર્વિઘ્ને ભીંદરમા જવા દ્યો તો હું તમારા હાથમા કિલ્લો સમર્પણ કરવાને તૈયાર છું " આક્રમણકારીઓએ આ પ્રસ્તાવ સ્વીકાર્યો અને શિવગઢના ઉત્તરાધિકારી ભીંદરમા ચાલ્યા ગયા તેમણે ત્યાંજઇ પોતાના શત્રુઓનો નાશ કરવાને માટે સંહારકમૂર્તિ ધારણ કરી, ચોતરફ ઉપદ્રવો કરવા માંડયા આ સામતના સબંધમા મેવાડમા અનેક ગાથાઓ જો કે પ્રચ-

[1] આ સધિપત્ર પ્રથમભાગમા યથાસ્થાને પ્રગટ થઈ ચૂકયો છે

નિત છે તેમણે એક સમયે ગુરવી નામના સ્થાનમા આવી ત્યાના સમસ્ત માણસો અને પશુઓને બંદીવાન કરી લીધા હવે કોરાવરના સામતના પુત્ર જાલિમસિંહ ગુરવીનિવાસીઓને સહાય કરવાને સજ્જ ગયા, પરતુ સગ્રામમા ભયકર ભાલાઓના આઘાતથી તેમના પ્રાણ ગયા તેમના મૃત્યુનો બદલો લેવાને માટે સમસ્ત ચંદાવતો સલુબરના સામંતની પતાકાનીચે એકત્રિત થવા લાગ્યા. મહારાણાએ સ્વય આ ચદાવતોના પક્ષનું સમર્થન કર્યું અને તેમને સહાય કરવાને માટે પોતાની સિધિસેના મોકલી આપી સર્વ સેનાએ શીઘ્ર ભીંદરને ઘેરી લીધું. આ સમયે કોરાવરના સામંત અર્જુનસિંહે પોતાના પુત્રના મૃત્યુનો બદલો લેવાને માટે સહસા શિવગઢપર આક્રમણ કરી તેને હસ્તગત કરી ત્યાના સર્વ સ્ત્રીપુરુષોના પ્રાણ લીધા. ખેરોદા કેટલાક વર્ષ સુધી મહારાણાના સીધા અધિકારનીચે રહ્યો અને અંતે તેમણે પરિણામનો વિચાર કર્યાવિના ઝગડાના કારણસ્વરૂપ તે કિલ્લો ભદેસરના ચંદાવતસામત સરદારસિંહને આપી દીધો.

સવત ૧૭૪૬ મા ચંદાવતસરદાર મહારાણાની સામે થયા, તેથી તેઓ તેમની કોપદૃષ્ટિમાં આવી પડ્યા. તેમના ચિરશત્રુ શક્તાવતો પોતાના નેતા ભીંદરના સામંતની પતાકાનીચે એકત્રિત થયા અને તેમણે ખેરોદામા રહેલી સિધીસેનાને કાઢી કાઢવાને માટે તેપર આક્રમણ કર્યું કોરાવરના સામત અર્જુનસિંહ આ સમયે સિધીસેનાના નાયક દુલીખાની સાથે કિલ્લામા રહેલી સેનાને સહાય કરવાને માટે ગયા કિલ્લાની સમીપજ ભયકર સમરાગ્નિ પ્રદીપ્ત થયો આ સગ્રામમા સગ્રામસિંહે પોતાના હાથથી કોરાવરના તાબાના બે સામતો સીકરવાલ ગોમાન અને ગણાવત ભીમજીનો વધ કર્યો, પરતુ અંતે ચદાવતોનેજ રણક્ષેત્રમા વિજય પ્રાપ્ત થયો અને શક્તાવતો શીઘ્ર ભીંદરમા ચાલ્યા ગયા કોટાના જાલિમસિંહ કે જેમણે ઉક્ત ઉભય શાખાના સામંતોની વચ્ચે વૈરભાવ પ્રદીપ્ત કરવાને પુષ્કળ પ્રયત્ન કર્યો હતો અને જેમણે અંતે ઉભયના હસ્તમાથી ઉક્ત કિલ્લાને પોતે લઇ લેવાનો વિચાર રાખ્યો હતો, તેમણે આ સમયે શક્તાવતોને સહાય કરવાને માટે એક આરબદલ મોકલી આપ્યુ શક્તાવતો આ દલની સાથે મળીને ચદાવતોપર આક્રમણ કરવાને પ્રવૃત્ત થયા. ચદાવતોનો મુકામ આ સમયે અમોલાના સપાટ પ્રદેશમા હતો તેઓ શક્તાવતોની સામે યુદ્ધ કરવા લાગ્યા, પરતુ અંતે પરાસ્ત થઇ ગયા સિંધીસેનાનો નાયક રણમા પડતાની સાથેજ તે સેના છિન્નભિન્ન થઇને ફાવે ત્યા નાસી ગઈ સગ્રામસિંહને ત્રણ ભયકર ઘાવ થયા હતા, પરંતુ તેથી તેઓ કિંચિત્ પણ પાછા હઠ્યા નહિ તેમણે ચદાવતોને નસાડી મૂક્યા રાણાએ આથી પ્રસન્ન થઈ તેમને સારૂ સન્માન આપ્યું આ યુદ્ધ થયા પછી સવત ૧૭૫૮ (ઈ૦ સ૦ ૧૭૦૨) સુધી ખેરોદાનો કિલ્લો રાણાના સીધા અધિકારનીચે રહ્યો. ત્યાર પછી સગ્રામસિંહે મહારાણાને દશહજાર રૂપિયા આપીને તે કિલ્લો પોતાના અધિકારમા લીધો ઈ૦ સ૦ ૧૮૧૮ માં બ્રિટિશ સરકાર મધ્યસ્થ થઇને મહારાણા તથા તેમના સામંતોની વચ્ચે સધિ કરાવવાને પ્રવૃત્ત થઇ ત્યાસુધી તે કિલ્લો શક્તાવતોના અસીમ સાહસ, વીરતા અને વિજયના ચિન્હસ્વરૂપે તેમના અધિકારમા હતો આથી સગ્રામસિંહના પોષ્ય (દત્તક)પુત્ર લાવાના રાવત જયસિંહે આ કિલ્લો મહારાણાને આપવાની ના પાડી તેમા કાંઈ આશ્ચર્ય નથી પોતાના કિલ્લાનુ રક્ષણ કરવાને માટે તેમણે કિલ્લામા સેના એકત્રિત કરી અને તેની અદરનો કોઇપણ મનુષ્ય તેની બહારના રાણાના માણસોની સાથે વાતચીત ન કરે એવો પ્રબધ કર્યો આવા ક્ષુલ્લક કારણથી મેવાડના સમસ્ત ચદાવત સામતો તે કિલ્લાપર આક્રમણ કરવાને દોડી આવ્યા હતા હમણાજ મહારાષ્ટ્રીઓના અત્યાચાર અને ઉત્પીડનમાથી મેવાડની મુક્તિ થઇ હતી, પરતુ આ સમયે પુન મેવાડના સરદારોની પ્રાચીન શત્રુતા જાગૃત થઇ અને તેણે દેશમા અશાંતિ ફેલાવી દીધી.

ખેરોદાના કિલ્લાની આ સ્થિતિ હતી, તે સમયે તેના અધીશ્વર જયસિંહ રાજધાની ઉદયપુરમા મહારાણાની સેવામા નિયુક્ત હતા જો કે આ સમયે જયસિંહ વિદ્રોહી ગણાતા હતા, તોપણ અમારા મન પ્રમાણે તેમના હાથથી કાંઈ પણ વિદ્રોહ થયો નહોતો મહારાણા અને જયસિંહની વચ્ચેના સબધમા લેશપણ વિરોધભાવ જણાતો નહોતો કિલ્લાની બાબત તેમના કામદારો અર્થાત કર્મચારીઓના હાથમા સોપી દેવામા આવી હતી અને તેઓ તો પૂર્વવત્ સ્વામી અને સેવકનો સમ્બ-

નિત સબંધ જાળવી રહ્યા હતા એશિયાનિવાસીઓ અમુક કાર્યના પ્રારંભ અને પરિણામની વચ્ચેના સમયનો તે કાર્ય સાથે કાંઇ પણ સબંધ ધરાવતો ગણતા નથી પરંતુ યૂરોપવાસીઓ તેમ ગણે છે વિવાદના સમયમા એશિયાવાસીઓ અધિક ધૈર્ય પ્રદર્શિત કરે છે

ખેરોદા પ્રદેશ મેવાડના પ્રથમ શ્રેણીના ખાનમાભાગનો એક વિભાગ છે નાના નાના ગામો ઉપરાંત તેમા ૧૪ શહેરો પણ છે આ વિભાગની વાર્ષિક ઉપજ ૧૪૫૦૦ રૂપિયાની છે માત્ર ખેરોદા નગરનીજ ઉપજ ૮૫૦૦ રૂપિયાની છે

અહીંઆની ભૂમિ સામાન્યતઃ ત્રણ ભાગોમા વિભક્ત છે (૧) પેવિત અથવા કૃત્રિમ, કુવાના પાણીથી કરવામા આવે છે (૨) ગોરમા આ ભૂમિની મેડ પણ જળાશયોના જળદ્વારા કરવામા આવે છે (૩) માળવા-માળ આ ભૂમિની ખેતી વરસાદથી થાય છે ખેરોદા પ્રદેશમા કેવળ બે ઋતુઓમા ધાન્યની ઉત્પત્તિ થાય છે ગ્રીષ્મઋતુમા અને શીતઋતુમા પ્રાચીન હિંદુશાસનપ્રણાલીઅનુસાર મહારાણા આ પ્રદેશમાથી પણ મહેસુલતરિકે ધાન્ય લે છે ગ્રીષ્મકાળમા ઘઉં અને ચણા ઉત્પન્ન થાય છે ગ્રીષ્મકાળના ધાન્યનુ મહેસુલ લેતી વખતે પ્રથમ સો સો મણના ઢગલા કરવામા આવે છે પછી તેમાથી ૫ પચીસપચીસ મણના ચાર ભાગ કરવામા આવે છે ગામમા ગામના સરકારી માણસો દરમણે એક શેર અનાજ લે છે આ માણસો નીચે પ્રમાણે હોય છે-(૧) પટેલ અથવા ગ્રામાધ્યક્ષ (૨) પટવારી અથવા હિસાબરક્ષક (૩) સોના અથવા પહેરેદાર (૪) બુનાઈ અથવા સંદેશા વાહક અને પશુરક્ષક[1] (૫) ખાતી અથવા સુતાર (૬) લુહાર (૭) કુંભાર (૮) ધોબી (૯) ચમાર અને (૧૦) નાઈ અથવા હજામ આ નોકરો પૈકી પ્રત્યેકના હાથમા દર મણે એક શેરના હિસાબે અહીંથી ધાન્ય જાય છે આ રીતે ઉપરોક્ત ૧૦ નોકરો ૨૫ મણનો એક ઢગલો પૂરો કરે છે ચાર ભાગોમાથી એક ભાગ (૨૫ મણ અનાજ) રાજાના હાથમા જાય છે બાકીના બે ભાગોમાથી યુવરાજના નામે બે મણ પૃથક્ કરવામા આવે છે અને શેષ સર્વ ધાન્ય કૃષિકારોને મળે છે ગામના નોકરોને મળેલા ધાન્યમાથી પ્રત્યેક મણે ત્રણ શેર અનાજ કાપી લેવામા આવે છે આ ત્રણ શેરમાથી એક શેર યુવરાજના નામે લેવામા આવે છે રાણાના પ્રધાન અશ્વપાલના નામે એક શેર લેવામા આવે છે અને મોદીના નામે એક શેર લેવામા આવે છે આ સમસ્ત ધાન્ય રાણાના તાબામા જાય છે, અર્થાત્ સો મણમાથી ત્રીસ મણ રાણાને મળે છે પૂર્વે ½ ભાગ રાણાને મળતો હતો પરંતુ હાલમા રાણાને ⅓ ભાગ મળે છે ગામના નોકરોને ધાન્ય કપાતું ખળામા આવે તે પૂર્વે પણ એક વાર ધાન્ય મળે છે દરેક વીઘે ૭ શેર સાત શેર અનાજ તે વખતે તેમને મળે છે

શીતકાળમા મકાઈ જુવાર અને બાજરી ઉત્પન્ન થાય છે આ ધાન્યનુ મહેસુલ લેતી વખતે નીચે પ્રમાણે ભાગ પાડવામા આવે છે પ્રતિ સો મણે ચાળીસ મણ રાજાના ભાગમા જાય છે અને ગામના નોકરોને પ્રતિમણે શેર શેર અનાજ મળે છે શેષ સર્વ કૃષિકારોના કબજામા રહે છે

શેરડી[2] કપાસ ગળી અફીણ તમાકુ તલ વગેરે વસ્તુઓની ખેતી પણ અહીંઆ થાય છે આ વસ્તુઓના મહેસુલતરિકે રૂપિયા લેવામા આવે છે પ્રત્યેક વીઘાપર બે રૂપિયાથી લઇને દશ રૂપિયાસુધી મહેસુલ લેવામા આવે છે

હીન્તા-૩૧મી જાન્યુઆરી માળ નામની રેતીવાળી ભૂમિપર થઇને ત્રણ કોશ ચાલી અમે હીન્તામા આવી પહોંચ્યા માળ શબ્દ ઉપરથીજ માળવાના નામ પડ્યુ છે અમે સૂર્યોદય થયા પૂર્વે અશ્વારૂઢ થઇને બહાર નીકળી પડ્યા પ્રભાતકાળનો સમીર શીતળ અને આનંદદાયક હતો ઘઉં ચણા, જવ વગેરે ધાન્યોની ખેતી ઘણી ઉત્તમ હતી અને કૃષિકારોને પુષ્કળ પાક ઉતરવાની આશા હતી ગામની નવી ઝુપડીઓ અને નવી ભીંતો પરદેશમા નાસી ગયેલા લોકોના પુનરાગમનની

૧ આ માણસ ગામના સમસ્ત પશુઓને ચરાવે છે અને પશુઓને ખેતીમા નુકશાન કરતા અટકાવે છે

૨ આ પ્રદેશમા થતો શેરડીનો પાક અતિ અનિશ્ચિત છે અને આ પાકથી કૃષિકારોને લાભ બદલે હાનિ થાયછે ત્યન તો એનો પાક પૂરા બાર માસે ઉતરે છે અર્થાત્ અફીણ અને અનાજનો પાક બેવાર ઉતરે છે, ત્યારે શેરડીનો પાક એકજવાર ઉતરે છે એક વીઘા જમીનમા ચાસતુ નીંદવુ ખેડવુ બીજ વાવવા, ચોકી કા પી વગેરેનો ખર્ચ રૂા ૨૩૮ થાય છે જ્યારે ઉપજ માત્ર રૂા. ૨૦૦ થાય છે

સૂચના કરતી હતી. લોકો અમારા તરફ અભિનંદન તથા હર્ષસૂચક દૃષ્ટિથી જોતા હતા; તોપણ તેમાં કિંચિત્ વિષાદની રેખા પણ દૃગ્ગોચર થતી હતી. થોડી વારે અમે બેરોદા તાબાના અમરપુરા નામના નાના ગામમાં જઇ ચડયા. અમારા ડાબા હાથપર માઇનાર નામનું શહેર આવેલું હતું. આ શહેર બ્રાહ્મણોને દાનમાં આપી દેવામાં આવ્યું છે. આ સ્થાન મેવાડના ગત મહારાણાઓની ધર્મવૃત્તિનું ઉત્તમ પ્રમાણ છે. રાણાના તાબાની પાંચ હજાર વીઘાં શ્રેષ્ઠ જમીન આળસુ બ્રાહ્મણોને આપી દેવામાં આવી છે. સાંપ્રત સમયમાં આ બ્રાહ્મણોનાં માત્ર પચ્ચીસ કુટુંબોજ ઉક્ત નગરમાં રહ્યાં છે; પરંતુ એમ કહેવાય છે કે ત્રેતાયુગમાં રાજા માન્ધાતા[1]એ તેમને આ નગરમાં પ્રથમ વસાવ્યા હતા. અહીંઆંના બ્રાહ્મણો કાંઈ કૃષિકાર્ય કરતા નથી અને જમીન સર્વ ખેડાણવિનાની પડી છે તોપણ તે જપ્ત થઇ શકતી નથી; કારણ કે તેમ કરવાથી સાઠ હજાર વર્ષ નરકમાં રહેવું પડે છે. ખરેખર! આવું મોટું જોખમ ખેડી મહારાણા તેને ખાલસા કરે એ સંભવિત નથી. આવી વાતપર જેઓ શ્રદ્ધા રાખે છે, તેમનો વહેમ દૂર કરવો અતિ કઠિન છે. બ્રાહ્મણોની ભૂમિ લઇ મહાપાપમાં પડવું રાજપૂતોને કદિપણ ઇષ્ટ લાગતું નથી.

પરંતુ હું જોઇને પરમ આનંદ પામ્યો છું કે શક્તાવતશાખાનાં કેટલાંક કુટુંબોએ પોતાના વંશની વૃદ્ધિ થવાથી વિદેશમાં વાસ કરવા જવાને બદલે નરકવાસથી ભયભીત ન થતાં ઉક્ત બ્રાહ્મણોની ભૂમિમાં હીન્તા અને દૂંદિયા નામના નગરો સ્થાપિત કર્યાં છે.[2]

પ્રત્યેક વર્ગના હક્કનું રક્ષણ કરવાની ઈચ્છાથી મેં મહારાણાની સમક્ષ એવો પ્રસ્તાવ કર્યો કેઃ– “જો આપ બ્રાહ્મણોને ઉપયોગ જેટલી ભૂમિ આપી શેષ સર્વ ખાલસા કરો તો સર્વ પાપ મારે માથે લેવાને હું તૈયાર છું. બ્રાહ્મણોને એક હજાર વીઘાં શ્રેષ્ઠ ભૂમિ આપો. તેમને માત્ર ગાય ઇત્યાદિ પશુઓ આપીનેજ સંતોષ ધારણ કરવો જોઇએ નહિ;પરંતુ કૃષિકાર્યને માટે જૂના કૂવાઓની મરામત કરાવવી જોઇએ અને નવા કૂવાઓ ખોદાવવા જોઇએ.” આ સમયે એક જ્યોતિષી મહારાણાની સભામાં બેઠો હતો. આ માણસ થોડી વૈદકવિદ્યા પણ જાણતો હતો. તેણે પોતાના બ્રાહ્મણ ભ્રાતાઓના પક્ષનું સમર્થન કર્યું. મેં તે બ્રાહ્મણોને તામ્રપત્ર લાવવાને કહ્યું; પરંતુ તેઓ તે લાવી શકયા નહિ.

રાજા માન્ધાતાનું નામ આ દેશમાં અતિ પ્રસિદ્ધ છે. તેઓ પરમારજાતિના અને મધ્ય ભારતના રાજા હતા. ધાર અને ઉજ્જયિની તેમની રાજધાની હતી. તેઓ કયા સમયમાં થયા તે કોઇ નિશ્ચિત રીતે જાણતું નથી; પરંતુ સર્વ તેમને રાજા વિક્રમાદિત્યની પૂર્વે થયેલા જણાવે છે. વિક્રમાદિત્યનો સંવત્સર સમસ્ત ભારતવર્ષમાં પ્રચલિત છે. નર્મદાતટપરનાં સ્થાનોમાં તેમની કીર્તિ અધિક પ્રચલિત છે. પ્રાચીન કાળમાં ચિતોડ અને તેના તાબાનો સમસ્ત પ્રદેશ તેમને[3] આધીન હતો. પરમારોની આ પ્રદેશમાં અબાધિત સત્તા હતી એ વાત સિદ્ધ કરનારા અનેક પ્રમાણો ઉપલબ્ધ થાય છે. પુરાતન તત્ત્વવેત્તાઓને આ સ્થળે અનેક ઐતિહાસિક પ્રમાણો મળી શકે છે. હીન્તા અને દૂંદિયા એ ઉભય સ્થાનોની સાથે માન્ધાતાના નામનો સંબંધ જણાય છે. મહારાજા માન્ધાતા દૂંદિયા નામના સ્થાનમાં મહાન આડંબરસહિત અશ્વમેધ યજ્ઞ કર્યો હતો. આ સ્થાનપર અદ્યાપિ તે સમયનો યજ્ઞકુંડ વિદ્યમાન છે. હીન્તાના બે ઋષીઓ તે સમયે યજ્ઞકાર્યમાં નિયુક્ત હતા. રાજાએ પ્રથમ તેમને દ્રવ્ય આપવા માંડયું; પરંતુ તેમણે તેનો સ્વીકાર કર્યો નહિ. અંતે જ્યારે તેમણે વિદાય લીધી, ત્યારે મહા-

૧ રાજા માન્ધાતા યુવનાશ્વના પુત્ર હતા. તેઓ ત્રેતાયુગના આરંભમાં પેદા થયા. તેમનું બીજું નામ ત્રસદસ્યુ હતું. તેમને લવણાસુરે માર્યા.

૨ કર્નલ ટૉડને આથી ભલે આનંદ થયો હોય;પરંતુ યથાર્થ હિંદુને એથી શોક થયા વગર રહેતો નથી.જે શક્તાવતોએ દેવોત્તરભૂમિ હસ્તગત કરી લીધી તેમણે ક્ષત્રિયધર્મનું પાલન કર્યું નથી અને તેઓ બ્રાહ્મણોની ભૂમિનું હરણ કરવાના અપરાધી છે.

હિંદી અનુવાદક

૩ માન્ધાતા નામના જે ઈતર રાજાઓ પરમારવંશમાં થઇ ગયા છે તેમનું વર્ણન ધાર દેવાસની વંશાવલીમાં આપેલું છે. ધારના અધીશ્વર પરમારવંશી ક્ષત્રીય છે અને તેઓ પોતાને શકાવર્તક રાજા વિક્રમાદિત્યનાં કુળમાં ઉત્પન્ન થયેલા પ્રમાણિત કરે છે.

રાજા માન્ધાતાએ તેમને તામ્રપત્રની સાથે માઇનાગ દેવનુ દાનપત્ર યુક્તિપૂર્વક આપી દીધુ આ ઋષિ એ અયાચક હતા તેથી જ્યા તેમણે દાન સ્વીકાર્યું કે તરતજ તેમની પવિત્રતા નષ્ટ થઇ અને તેમની દિવ્ય શક્તિ નાશ પામી તેઓ પોતાની પવિત્રતા અને નિર્લોભિતાના પ્રભાવથી ચમત્કારિક કાર્યો કરતા હતા, પરતુ તેમણે કરેલા દાનના સ્વીકારથી તેમની અદ્‌ભુત કાર્યો કરવાની શક્તિ સર્વથા નષ્ટ થઈ ગઇ શુ પાઠકને તેમના ચમત્કારિક કાર્યનુ એકાદ દૃષ્ટાંત જાણવાની ઇચ્છા છે ? તેઓ સ્નાન કરી પોતાનુ ધોતીઉ નીચોવી તેમાથી નીકળેલુ પાણી પોતાના મસ્તક ઉપર અતરિક્ષમા લટકાવી રાખતા હતા અને તે દ્વારા સૂર્યના તીક્ષ્ણ કિરણોથી પોતાનું રક્ષણ કરતા હતા તેમની આ દૈવી શક્તિ નાશ પામી અને તેઓ હવે કૃષિકાર્ય કરવા લાગ્યા તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ હાલમા માઇનાગપ્રદેશના સ્વામી છે વળી તેઓ “બડા ચોવીસ ’ નામના પ્રદેશમા પણ નિવાસ કરે છે

આજે પ્રાતઃકાળમા અમે વામોનીઆ નામના ગામમા ગયા આ ગામમા એક પરમ રમણીક સરોવર છે આ સરોવરની ચોતરફ પાકા ઓવારા બધાવેલા છે આ ગામમા ચાર હજાર વીઘા જમીન છે આ ગામ પૂર્વે રાણાની ખાલસા જમીનમા હતુ, પરતુ મહારાણાનુ બળ ન્યૂન થતા અને મહારાષ્ટ્રીઓનુ આક્રમણ થતા તે અન્યના અધિકારમા જતુ રહ્યુ અત્યાચાર અને ઉપદ્રવોથી આ ગામ નિર્જન બની ગયુ હતુ અને તેની તરફ કોઇ ઝાખીને જોતુ પણ નહોતુ. સાપ્રતમા આ ગામ મોતી પારાવાળ નામની મહારાણાની એક રખાતના અધિકારમા છે મોતી જણાવે છે કે આ ગામ મારે ત્યા મહારાણાએ ગીરો મૂક્યુ છે પરતુ તે ગાયદાસર ગીરો મૂકેલું જણાવવુ અશક્ય છે.

હીન્તા એ સામતોના કલહપ્રસગે એક વિખ્યાત સ્થાન હતુ સાપ્રતમા તે શક્તાવતસામતોના અધિકારમા છે સવત ૧૮૧૨ મા જે સમયે સતા નામના મહારાષ્ટ્રીયનેતાએ દશહજાર સૈનિકોસહિત મેવાડપર આક્રમણ કર્યું હતુ, તે સમયે હીન્તાનુ રક્ષણ કરવાને માટે વીરશ્રેષ્ઠ રાજસિંહે મહાવીરતા પ્રકાશિત કરી હતી રાજસિંહ ઝાલાકુળના હતા અને તેઓ સાદ્રીના સામત હતા રાજપૂતાનાના રાજાઓના શિરોમણિ મહારાણા પ્રતાપસિંહની જે રાજપૂતવીરે રક્ષા કરી હતી, તેનાજ વશજ આ રાજસિંહ હતા રાજસિંહ જે સમયે રાજધાનીથી પોતાના નગર સાદ્રી તરફ જતા હતા તે સમયે તેમના સાભળવામા આવ્યુ કે મહારાષ્ટ્રીઓનુ દલ સાનાઇ નામના સ્થાનમા આવ્યુ છે. હીન્તાથી સાનાઈ ત્રણ કોશના અતરપર સ્થિત છે આ વર્તમાન સાભળતા તેમના એક મત્રીએ તેમને સલાહ આપી કે આપણે પાછા ફરી ભીંડર થઈને જવુ જોઇએ પરતુ રાજસિંહે આ વાતપર કિંચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યુ નહિ તેમને વિપત્તિની આશકા નહિ હોવાથી તેઓ સીધાજ ચાલ્યા ગયા તેઓ થોડે દૂર ગયા, એવામા મહારાષ્ટ્રીઓએ તેમનાપર પ્રબલ વેગથી આક્રમણ કર્યું રાજસિંહની પાસે ઘણા થોડા અશ્વારોહીઓ હતા મહારાષ્ટ્રીઓએ તેમના વસ્ત્રાભૂષણ તથા તેમનુ સમસ્ત દ્રવ્ય લૂટી લીધુ અને તેમને અશ્વપરથી ઉતરવાની આજ્ઞા કરી, પરતુ આ અપમાન રાજસિંહ સહન કરી શક્યા નહિ તેમણે આ અપમાન સહન કરવા કરતા મરવુ બહેતર ધારી પોતાના ત્રણસે માણસોસહિત દશ હજાર મહારાષ્ટ્રીઓની સાથે દારુણ યુદ્ધ કરવાનો દૃઢ સકલ્પ કર્યો રાજસિંહ અને તેમના માણસોએ પરમ પરાક્રમપૂર્વક મહારાષ્ટ્રીઓની સાથે યુદ્ધ કર્યું અને તેમનો વ્યૂહ ભેદી નાખ્યો રાજસિંહ અકથનીય વીરતા પ્રદર્શિત કરી શત્રુઓના ગ્રાસમાથી મુક્ત થઇ પોતાની સેનાસહિત હીન્તાના કિલ્લામા આવી પહોચ્યા ભીંડરના સામત ખુશાલસિંહની સાથે રાજસિંહને વૈવાહિક સબંધ અને મિત્રભાવ હતો તેમણે જ્યારે રાજસિંહની આ આપત્તિના વર્તમાન સાભળ્યા ત્યારે તેઓ રાજપૂતસ્વભાવને અનુસરી થોડા સૈનિકો એકત્રિત કરી રાજસિંહની કુમકે ધાયા. તેમની પાસે માત્ર પાચસે સૈનિકો હતા આ સર્વ શક્તાવતરાજપૂતો હતા. તેમાનો પોણો ભાગ અશ્વારોહી અને પા ભાગ પાયદલનો બનેલો હતો પાયદલસેના મશાલ પ્રદીપ્ત કરી ચાલતી હતી અને અશ્વારોહીઓ તેના ઉભય બાજુએ તેની રક્ષા કરવાને માટે ચાલતા હતા ખુશાલસિંહ નેતારૂપે અગ્રભાગે ચાલતા હતા તેમણે એવી આજ્ઞા ફરમાવી કે જે માણસ હાર તોડીને ચાલશે તેને બદુકથી ઉડાવી દેવામા આવશે. અસીમ સાહસિક પાચસે રાજપૂતો ત્રણહજાર મહારાષ્ટ્રીઓના કરાલ ગ્રાસમાથી રાજસિંહનો ઉદ્ધાર કરવાને માટે ચાલ્યા તેઓ થોડે દૂર ગયા એટલામા મહારાષ્ટ્રીઓએ આવીને તેમને ચોતરફથી

ઘેરી લીધા રાજપૂતોની સંખ્યા અતિ અલ્પ હતી તોપણુ તેઓ કિંચિત્ પણ ભયભીત થયા નહિ. તેઓ શીઘ્ર ટીન્તાના દ્વારપર આવી પહોચ્યા જ્યારે મહારાષ્ટ્રીઓએ રાજપૂતોને પોતાના ગ્રાસમાથી નીકળી જતા જોયા ત્યારે તેમણે " બર્છી દે " એવો શબ્દ કરી પૃથ્વીને કંપાયમાન કરી મૂકી આ શબ્દ થતાજ બાર ફીટ લાબા ભાના રાજપૂતોની ઉપર પડવા લાગ્યા ખુશાલસિંહે પોતાની સેનાને ત્યા ઉભી રાખી પોતાના અશ્વારોહીઓને પાછળના ભાગમા બોલાવ્યા અને શત્રુઓને નિકટ આવવા દઇ તેમનાપર ગોળીમાર કરવા માડ્યો મહારાષ્ટ્રીયલોકો ખુશાલસિંહના અશ્વારોહીઓના ગોળીબારથી સ્તંભિત થઇ છિન્નભિન્ન થઇ ગયા ખુશાલસિંહનુ દલ થોડા વખતમા ટીન્તા નગરમા પ્રવેશી ગયુ રાજસિંહે તેને પરમ આદરપૂર્વક ગ્રહણ કર્યું પછી ખુશાલસિંહે વિચાર કર્યો કે કિલ્લામા બદી થઇ રહેવુ અને અન્નના અભાવથી મરણ પામવુ, તે કરતા હમણાજ શત્રુઓની સામે યુદ્ધ કરી તેમને પરાસ્ત કરવા અધિક ઉચિત છે સર્વ રાજપૂતોએ તેમના આ મતનુ સમર્થન કર્યું ત્યારપછી તેઓ ટીન્તાના કિલ્લાની બ્હાર નીકળી શત્રુસેનાનો વ્યૂહ ભેદી ભીદરમા આવી પહોચ્યા આ પરમ વીરતાની કથા સમસ્ત રાજસ્થાનમા સુપ્રસિદ્ધ છે

મોરવણુ-તા ૩૧ મી જાન્યુઆરી આ મહિનાના અંતિમ દિવસે અમે મેવાડના સીમાન્તપર આવી પહોચ્યા આજે હુ મેવાડની ફળદ્રપભૂમિને અન્યના અધિકારમા જોઇ તથા નીચ મહારાષ્ટ્રીઓ તથા નિષ્ઠુર પઠાણોને રાજપૂતો ઉપર અધિકાર ભોગવતા જોઇ અત્યત શોકાકુલ થયો રાજસ્થાનના પ્રાચીન વીરો કરતા અર્વાચીન વીરોને અયોગ્ય જોઇ હુ અત્યત હતાશ અને ઉદાસ થયો, તે છતા પણુ આપ્રતના મેવાડના વીરો કાઇ સર્વાશે અયોગ્ય નથી મેવાડના વર્તમાન રાણાની સભામા કેટલાક માણસોને ઉદ્ધત કેટલાકને દુરાચારી, કેટલાકને પ્રપંચી અને સર્વને ઉદાસીન જોઇ મારૂં સ્વાસ્થ્ય બગડી ગયુ હતુ - મેવાડની ભૂમિને મારી જન્મભૂમિસમાન ગણુ છુ અને તેના સબધમા મે ધારણુ કરેલી આશાઓ અને તે આશાઓની સિદ્ધિનુ સ્મરણ કરીને હુ તેમબધે એટલુજ કહેવા માગુ છુ કે -

" મેવાડ ! ભલે તારામા અનેક દોષો હોય, પરતુ તે છતા પણુ હું તને ચાહું છુ "

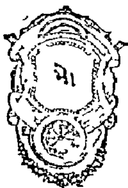
માત્ર મેવાડનાજ નહિ, પરતુ સમસ્ત રાજપૂતાનાના સામતોનો હું ઋણી છુ અને મને આશા છે કે ભવિષ્યના રાજપૂતો જન્મભૂમિની રક્ષા કરવા પ્રત્યે વિશેષ લક્ષ્ય આપી અફીણુ અને દારૂનો ત્યાગ કરશે અને વિશેષ ઉદ્યોગી બનશે વૃથા ગપાષ્ટકો અને ગીતોને બદલે યુદ્ધકળા શીખવાને રાજપૂતોએ વિશેષ કાળજી ધરાવવી જોઇએ મે અફીણુ અને મદ્યપાન વગેરે છોડાવવાને માટે પ્રયાસ કર્યો છે મે રાજસિંહાસનના અધિકારીથી લઇને નાનામા નાના સામતની પાસે અફીણુ અને મદ્યનુ સેવન નહિ કરવાની પ્રતિજ્ઞા કરાવી છે તેમાના કેટલાક જણે આ પ્રતિજ્ઞાનો ભગ કર્યો છે પરતુ ઘણાએ આ પ્રતિજ્ઞાનુ પાલન કર્યું છે ખાસકરીને બસીના યુવાન સામત અર્જુનસિંહે આ પ્રતિજ્ઞાનુ સપૂર્ણરીતે પાલન કર્યું છે અર્જુનસિંહના પિતામહ તખ્તસિંહપર મહારાષ્ટ્રીઓએ અનેકવાર આક્રમણ કર્યું હતુ, પરતુ તેમણે પરમ પરાક્રમપૂર્વક પોતાના કિલ્લાની રક્ષા કરી હતી પણુ તેમના ઉપર તેમની શાખાના નેતા અને સલુબરના સામત ભીમસિંહ ક્રોધાયમાન થયા હતા અને તેમણે સવત ૧૮૪૬ મા ભૂમીપ્રદેશ પોતાની શાખાના એક નાના સામતને અર્પણ કરી દીધો હતો, પરતુ ઉદ્યમશીલ તખ્તસિંહે પોતાના બાહુબળથી પોતાની ભૂમિ પુન પ્રાપ્ત કરી અને ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૮ મા બ્રિટિશરાજ્યની સાથે મેવાડનો સબધ જોડાયો તથા સર્વ ઉપદ્રવો વિનષ્ટ થયા ત્યાસુધી તેના રક્ષા કરી બ્રિટિશસરકારની સાથે મહારાણાને જ્યારે સધિ થઇ અને મેવાડના સમસ્ત સામતો તેમને સન્માન આપવાને એકત્રિત થયા, ત્યારે તેજસ્વી તખ્તસિંહ પણુ ત્યા ગયા હતા પરતુ રક્તતા અને પ્રાચીન શત્રુતાને લીધે વરેતસિંહ - કે જેમને તખ્તસિંહના સ્થાન ઉપર સ્થિત કરવામા આવ્યા હતા તેમની આશા પૂર્ણ થઇ નહિ જોકે સાલુમ્બ્રાના સરદારનો તેમને પૂર્ણ પ્રેમ હતો જે પરિ વૃદ્ધતખ્તસિંહ ભાગ્યપ્રામે પોતાના પૌત્ર અર્જુનસિંહને લાવ્યા તે પ્રસગે સાલુમ્બ્રાના સરદાર પણુ મારી સાથે મિત્રતા કરી પોતાના આજ્ઞાકારી સેવક વરેતસિંહને મારી સમક્ષ લાવ્યા હતા અર્જુનસિંહ અને વરેતસિંહની વય સમાન હતી વરેતસિંહ સુદર અને બળવાન હતા, અર્જુનસિંહ દુર્બલ અને કૃષ્ણવર્ણ હતા, પરતુ બુદ્ધિમાન હતા એક તરફ નિર્બુદ્ધિતા અને બળ હતુ તથા બીજી તરફ ગુણુ અને ન્યાય હતો, પરતુ મારે કર્તવ્ય તો અવશ્ય બજાવવાનુજ હતુ વૃદ્ધ ઠાકોર તખ્તસિંહની પ્રાર્થના નિષ્ફળ થઈ નહિ તેમણે પોતાની તલવારપર હાથ

નૃપ્રી કહ્યું કે "સ્વધર્મ અને આ તરવાર અત્યારસુધી અમારા હક્કનું રક્ષણ કરતા આવ્યા છે, પરંતુ હમણાં તે આ બાળકના હિતના રક્ષણાર્થે મહારાણા અને આપના હાથમાં અર્પિત છે; પણ મહારાણાના દરબારમાં દ્રવ્યથી ન્યાયની ખરીદી થાય છે અને રાજાની કૃપા આગળ હક્કનો અનાદર થાય છે" મહારાણાએ જોકે માનુષ્યાના મતપ્રત્યે પોતાની સહાનુભૂતિ દર્શાવી હતી, તોપણ તેમણે તે કાર્યની તપાસનો ભાર મારા હાથમાં અર્પણ કર્યો હતો ઉભયપક્ષના માણસોને મારી સમક્ષ ઉભા કરી તેમના કહેવા પ્રમાણે તેમનું એક વંશવૃક્ષ તૈયાર કરવામાં આવ્યું આપરથી જણાયું કે વરીતસિંહ અતિ દૂરની શાખાનો હતો આથી મે રાણાને તે વાત જણાવી અને અર્જુનસિંહના હકનું સમર્થન કર્યું મહારાણા ખરેખર સાબીત કરવામાં આવે તો સદા પોતાની ભૂલ સુધારી યથાર્થ ન્યાય આપવાને તત્પર રહેતા, તેથી તેમણે અર્જુનસિંહને ત્રણવર્ષ પૂર્વે જે શાસનસનદ આપી હતી તેને મંજુર રાખી અને તેમની કમ્મરે તરવાર બાંધી દીધી આરીતે અર્જુનસિંહને વિજય પ્રાપ્ત થયો તેમના પિતામહ તખ્તસિંહને સીમાપર આવેલા જિહાજપુરના કિલ્લાની રક્ષાને માટે સેનાપતિતરિકે મોકલવામાં આવ્યા અને તેમણે તે કાર્ય પરમ ચતુરાઈપૂર્વક પાર પાડયું આ સમયે અર્જુનસિંહ પણ તેમની સાથે ગયા હતા તખ્તસિંહ થોડા થોડા સમયને અંતરે પોતાના તાબાના દેશમાં જતા, ત્યારે અર્જુનસિંહ સેનાપતિનું કાર્ય કરતા તેઓ ઉભય સાથે ચિત્તોડમાં મને મળવાને આવ્યા હતા અર્જુનસિંહ બે વર્ષપર્યંત પોતાની જાગીરમાં ગયા નહોતા- તે સમયમાં તેમણે પોતાની વિશેષ ઉન્નતિ કરી હતી તેમણે જે શાખામાં જન્મ લીધો છે તે શાખાનું ગૌરવ વધારવાને તેઓ શક્તિવાન થશે એવાં ચિન્હો જણાય છે મે તેમને અનેક પ્રશ્નો પૂછયા, તેમાંનો એક પ્રશ્ન એ પણ હતો કે-" આપે અમલ (અફીણ) નું સેવન કર્યું છે ?" તેમણે પ્રત્યુત્તર આપ્યો " આપે જેનો નિષેધ કર્યો હતો અને જે ન લેવાને માટે મે પ્રતિજ્ઞા કરી હતી તેનું જો સેવન કરું તો અવશ્ય મારું સૌભાગ્ય નષ્ટ થાય "

પરંતુ હવે આપણે મૂળ વાત તરફ વળીએ ગામની સમસ્ત પંચાયત અર્ધા કલાકથી પ્રચંડ વટવૃક્ષની નીચે બેસી મારા આગમનની પ્રતીક્ષા કરી રહી હતી હું ત્યાં ગયો કે તરત જ તે લોકોએ મને મન સત્યભાષામાં કહ્યું " ખુશ રહે કંપની સાહબકા પ્રતાપસે તેમણે મને " હજાર વર્ષ જીવો " એવો આશીર્વાદ આપ્યો મેં પરમ શાંતિથી અર્ધરાત્રિસુધી તે પંચાયતમાં બેસી ખેતીની પાયમાલી, ધનનો નાશ, હદપાર થયેલા લોકો તથા જંગલી ભીલોના ઉપદ્રવોની હૃદયભેદક વાતો સાંભળી

अध्याय २ जो

હીન્તાના સામંત-રાણાની ખાસભૂમિમાંથી હીન્તાને પૃથક કરવાની મુશ્કેલી-શક્તાવત માનસિંહ-તેમનો ઈતિહાસ-નથારાના લાલજી રાવત-હુદિયાવરની ઉત્પત્તિ મેવાડના રાણા જગતસિંહ-ચંદ્રભાનુ અને રાજસિંહ-સગ્રસિંહને ત્રણ દિવસસુધી પ્રાપ્ત થયેલું રાણાઉ પદ-હુદિયાવરોનું પતન-માનસિંહની પ્રાર્થના-એક રાઠોડ બાળકનું ભયંકર ખૂન-તેનું પરિણામ

હીરાત થઈ છે, તોપણ હું મારા પાઠકોને મારા કેટલાક મિત્રોનો પરિચય કરાવીશ- હીન્તાના સામંત કે જેઓ આ સમયે પોતાના પિતાની જાગીરમાં નિવાસ કરતા હતા તેમણે મારા આવતા પોતાના ભાઈ અને કર્મચારીઓને મારા સત્કાર કરવાને માટે મોકલી આપ્યા તેઓ સ્વયં હીન્તામાં આવી શક્યા નહોતા તે માટે તેમણે પોતાની દિલગીરી પ્રદર્શિત કરી હતી તેઓ હીન્તાને આગ્રહપૂર્વક પોતાની ભૂમિ જણાવતા હતા સંવત ૧૮૭૪ માં મેવાડમાં સામંતોનો વિગ્રહ શરૂ થયો તે સમયે શક્તાવતોએ હીન્તાપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો હતો. ઈ૦ સ૦ ૧૮૧૮ ના મે માસની ચોથી તારીખે થયેલી વ્યવસ્થાનુસાર હીન્તા પ્રદેશ મહારાણાના સીધા અધિકારમાં સોંપી દેવાનો પ્રસ્તાવ કરવામાં આવ્યો જોકે હીન્તાના સામંતે

સિદ્ધ કર્યું કે અમે આ પ્રદેશપર અર્ધશતાબ્દીથી અબાધિત સત્તા ભોગવતા આવ્યા છીએ તોપણ રાજ્યવ્યવસ્થાના મૂળસિદ્ધાંતનો ભંગ કર્યાવિના તે પ્રદેશ તે સામંતના અધિકારમા રાખવો અસંભવિત હતો

આથી હીન્તાના સંબંધમા અતિ ઉગ્ર ચર્ચા ચાલી હતી શક્તાવતશાખાના નેતા અને ભીંડરના સામંત જોરાવરસિંહને હીન્તાપ્રદેશ ખોયાથી અત્યંત દુખ થયુ હતુ આ પ્રદેશ કરતા અધિક ઉપજવાળા દશ પ્રદેશો ખોયાથી તેમને જેટલુ દુખ થયુ નહોતું તેટલુ દુખ તેમને હીન્તા ખોયાથી થયુ હતુ પોતાના જ્ઞાતિબંધુઓના રક્તનો ભોગ આપીને મેળવેલો ઉપજાઉ પ્રદેશ જ્યારે તેમના ભ્રાતા ફતેહસિંહે રાણાને સમર્પણ કરી દીધો, ત્યારે પણ તેમને આટલો સંતાપ થયો નહોતો જ્યારે હીન્તાપ્રદેશ મહારાણાને આપવો કે નહિ એ પ્રશ્નપર ચર્ચા ચાલતી હતી તે સમયે ભીંડરના સામંતે કહ્યું હતુ કે –‘ હીન્તાપ્રદેશ ભીંડરનુ દ્વાર છે –અને તેમના ભ્રાતાએ કહ્યું હતું કે –“દીર્ઘકાળથી એની ઉપર શક્તાવતોનો અધિકાર છે ” એક મનુષ્યે કહ્યું કે –‘ રાણાવતે એની ઉપર અન્યાયપૂર્વક અધિકાર સ્થાપિત કર્યો હતો ’ ત્યારે ભીંડરના સામંતે વિશેષ લાગણીપૂર્વક કહ્યું કે – હીન્તાદેશ મારી બાપોતિ ભૂમિ છે’ આ પ્રશ્નનો નિર્ણય કરવો મહા સુગમ નહોતો ‘ સંવત ૧૮૨૨ (ઇ૦ સ૦ ૧૭૬૬) પછી અથવા અંતરસ્થ કલહોનો પ્રારંભ થયા પછી રાણાના અધિકારનીચેના જે જે ભૂમિભાગો અને પ્રદેશો ગમે તે પ્રકારે સામંતોના તાબામા ગયા હોય તે તે સર્વ મહારાણાને પાછા સોંપી દેવા ’ એવી એક કલમ સંધિમા હતી તેથી આ પ્રદેશ છોડી શકાય એમ નહોતુ જે કાર્ય ઉપર સુપ્રબંધનો આધાર હતો તે કાર્ય સિદ્ધ કરવાને માટે દૃઢતાની આવશ્યકતા હતી આ સમયે શક્તાવતોએ સત્રહો વખત શુદ્ધ સ્વદેશભક્તિથી ઉત્તેજિત થઈને ઉત્તમ વર્તન કર્યું હતુ આ સમયે પ્રાય સમસ્ત શક્તાવતસામંતોને પોતાની અતિ ફળદ્રુપભૂમિ મહારાણાને સોંપી દેવી પડી હતી ઉક્ત પ્રદેશ પણ મહારાણાને પાછો સોંપી દેવો પડ્યો પરંતુ તેને મહારાણાએ એક વર્ષપર્યંત પોતાના અધિકારમા રાખીને પુન જોરાવરસિંહને સમર્પણ કરવો એવી વ્યવસ્થા કરવામા આવી પણ હીન્તાની સાથે જે હૂદિયાપ્રદેશ અને તેના તાબાની બારમે એકર જમીન છે તે તે દેશથી અભિન્ન છે એમ સિદ્ધ થવાથી તેને પ્રથક કરવામા આવી સામંત જોરાવરસિંહે મહારાણાને દશહજાર રૂપિયા આપ્યા અને મહારાણાએ તેમની કમરે તલવાર બાંધી તેમને તેમના પિતાની ભૂમિ અર્પણ કરી આથી શક્તાવતસામંતોએ પરમ આનંદ પ્રકાશિત કર્યો

પટાવતીમા હીન્તાની ઉપજ સાત હજાર રૂપિયા લખવામા આવી છે પૂર્વે હીન્તાના સામંત પોતાની ઉપજના હિસાબે ચાર અશ્વારોહીઓ અને ચૌદ પાયદલ સૈનિકો મહારાણાને આવશ્યકતા પડતા તેમને મદદ કરવાને માટે મોકલતા હતા પરંતુ સાંપ્રતમા એની ઉપજ ન્યૂન થઈ જવાથી ત્યાના સામંત પંચ અશ્વારોહીઓ અને આઠ પાયદલ સૈનિકો મોકલે છે હીન્તાના વર્તમાન સામંત ભીંડરના સામંતના પુત્ર છે હીન્તાના મૃતસામંતે તેમને દત્તક પુત્રસ્વરૂપે ગ્રહણ કર્યા હતા રાજપૂતોની રીતિ પ્રમાણે દત્ત પુત્ર કદિપણ પોતાના જન્મદાતાની સંપત્તિ પ્રાપ્ત કરી શકતો નથી પરંતુ આ સામંત ભીંડર અને હીન્તા એ ઉભય પ્રદેશોના સ્વામી થયા છે આથી તેમને ભિન્ન ભિન્ન કર્તવ્યો કરવાં પડે છે ભીંડર પ્રદેશના સામંત ગોલ નામની તૃતીય શ્રેણીના સરદાર ગણાય છે હીન્તાના સામંતનુ કર્તવ્ય પ્રતિદિન રાણાની સાથે રહીને તેમની સેવા કરવી એ હોય છે અને હીન્તાના સામંતને સ્વદેશ વા વિદેશમા સેનાપતિતરિકે કાર્ય કરવુ પડે છે તેમને પોતાને ભીંડરના દરબારમા રહેવુ પડતુ હોવાથી તેમણે સેનાપતિનુ કાર્ય પોતાની શાખાના માનસિંહ નામના એક નાના સામંતને સોંપ્યુ હતુ અને તેને ભીલ લોકોના ઉપદ્રવોથી માળવા તરફની સરહદનુ રક્ષણ કરવાને માટે છોટીસાદડીમા મોકલ્યો હતો પરંતુ માનસિંહ પોતાનુ કર્તવ્ય બરાબર બજાવી શક્યો નહિ ત્યારે રાણાએ મને તેમને ઠપકો આપવાને માટે કહ્યું મે તેમને કહ્યું કે – જો તમે અત્યાર પછી તમારુ કર્તવ્ય યથાર્થ રીતે બજાવવાને નિષ્ફળ થશો તો હીન્તા દેશ પુન રાણા પોતાના અધિકારમા લઇ લેશે આ ઉપરથી તેમણે મને બચાવમા જે કહ્યુ તે જાણવાયોગ્ય છે એ એક નાનુ શોચનીય વૃત્તાંત છે અને તે મેવાડની સામંતપ્રણાલી સાથે નિકટનો સંબંધ ધરાવે છે

માનસિંહ લાવાના શક્તાવતસામંતની એક નાની શાખામા ઉત્પન્ન થયો છે જે સમયે રાગ-

વરના સામંતોની સાથે લાવાના સામંતોને ભયંકર શત્રુતા થઇ અને તે કારણથી જ્યારે કોરાવરના સામંતોએ શિવગઢના કિલ્લામાં જઇ લાલજી રાવત તથા ઇતર સર્વ સામંતો અને તેમના કુટુંબોનો વધ કરી તેમનાપર ભયંકર વૈર લીધું ત્યારે તેમના પંજામાંથી જે માણસો બચ્યા હતા તેમાં માનસિંહ પણ એક હતો માનસિંહના અધિકારનો નિર્ણય કરવાને અને તેનો દાવો સિદ્ધ કરવાને માટે અમારે ઘણા પ્રાચીન કાળની વાત કહેવી પડશે નથારાદેશ લાલજી રાવતના હાથમાં હતો પરંતુ કોઇ તો કોઇ અપરાધને લીધે હો વા દરબારના સભાસદોના પ્રપંચને લીધે હો, પરંતુ રાણાએ તે દેશ તેમના વિરોધી ચાપાવત શાખાના એક નેતાને સમર્પણ કરી દીધો લાલજી બીદરના સામંતની એક શાખામાં ઉત્પન્ન થયા હતા તેથી તેમને પોતાના કુટુંબના નિર્વાહને અર્થે તે જાગીરમાંથી થોડો ભાગ મળતો હતો, પરંતુ આ ઉપજ અત્યંત થોડી હતી નથારાપ્રદેશ પોતાના અધિકારમાંથી નીકળી ગયા પછી લાલજી ડુંગરપુરના સામંતની પાસે ગયા આ સામંતે તેમને શિવગઢપ્રદેશ આપી દીધો આ પ્રદેશ બે દેશોની વચ્ચે આવેલો છે અને તે અતિ દુર્ગમ છે હવે તેમણે પોતાના પુત્રોની સાથે બહારવટીઆ બની મેવાડના રાજ્યમાં અત્યાચાર કરવા માંડયા તેઓ પોતાની શાખાના નેતા બીદરના સામંતની સાથે મળી ગયા અને તેમના શત્રુની ભૂમિમાં જઇ તેમની સંપત્તિ લૂટવા લાગ્યા જ્યારે શત્રુ પક્ષની સત્તા દરબારમાં નષ્ટ થતી અને શક્તાવતો તેની જગ્યા લેતા, ત્યારે તેઓ તેમના પક્ષમાં ભળી રાજાના સંરક્ષણને માટે તત્પર રહેતા આ રીતે તેઓ કોઇવાર રાજભક્ત તો કોઇ વાર રાજદ્રોહી બની કાળક્રમણ કરવા લાગ્યા અંતે કોરાવરના સામંતે શિવગઢમાં તેમનો ભયંકર રીતે વધ કર્યો

આ વખતે લાલજીના જ્યેષ્ઠ પુત્ર સંગ્રામસિંહ[1] અને તેમના ભત્રીજા જયસિંહ તથા નાહરસિંહ શત્રુના પંજામાંથી બચી ગયા હતા કોરાવરના સામંતે શિવગઢમાં જઈ સંગ્રામસિંહના વૃદ્ધ પિતા, માતા, ભ્રાતા અને પુત્રોનો સંહાર કર્યો હતો હવે સંગ્રામસિંહ શિવગઢના અધીશ્વર થયા તેઓ કોરાવરના સામંતપર વૈર લેવાની સંધિ સદા શોધ્યાજ કરતા હતા તેઓ પોતાના ભત્રીજાઓની સાથે લાવાના કિલ્લાના કોટપર ચઢી જઇ તેપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી ખેરોદાની રક્ષા કરવાને માટે ગયા હતા આથી રાણાએ તેમનાપર પરમ પ્રસન્ન થઇ તેમના પૂર્વ અપરાધો ક્ષમા કર્યા, એટલુંજ નહિ પરંતુ પોતાના દરબારમાં તેમના શત્રુઓ કરતાં તેમનો દરજ્જો ઘણો વધારી દીધો

તત્પશ્ચાત સંગ્રામસિંહે દૂદિયા સંગ્રામસિંહની પાસેથી લાવાનો કિલ્લો જીતી લીધો હતો દૂદિયા જાતિ પ્રાચીન રાજપૂતોની એક શાખા છે, પરંતુ તે વધુ પ્રસિદ્ધ નથી અમે જે સમયનું વર્ણન કરીએ છીએ તે સમયે થોડા કાળસુધી તે યશ અને ગૌરવથી યુક્ત થઈ હતી આ દૂદિયાવંશનો સદંમાં અભ્યુદય થતાં મેવાડના કવિએ તેનું સુંદર વર્ણન પોતાના ઐતિહાસિક ગ્રંથમાં કર્યું છે ચંદ્રભાનુ નામના એક મનુષ્યની પાસે નાહરમગરા અથવા 'વ્યાઘ્રપર્વત' ની તળેટીમાં થોડા વીઘા જમીન હતી તેની પાસે માત્ર બે બળદ હતા અને તેની મદદથી તે તે જમીનમાં કૃષિકાર્ય કરતો હતો આ સિવાય તેની પાસે કોઇ બીજી સંપત્તિ હતી નહિ ચંદ્રભાનુની આ જમીનની નિકટજ રાણાનું ખાસ મૃગયા ખેલવાનું જંગલ હતું રાણા આ જંગલમાં વ્યાઘ્રાદિનો શિકાર કરવાને માટે જતા હતા એક સમયે દૈનિક થાક ઉતારવાને માટે પોતાની જમીનમાં ખેડ કરી દૂદિયા ચંદ્રભાનુ પોતાના બે બળદોને દોરીને ઘર તરફ જતો હતો એવામાં ઉક્ત જંગલમાંથી કોઇ માણસનો અવાજ

---

[1] લાલજીના વંશની વંશાવલી આ પ્રમાણે છે —

લાલજી
- સંગ્રામસિંહ
  - એમના સુતનો શિવગઢમાં માર્યા ગયા
- શિવસિંહ
  - જયસિંહ
- સુલતાનસિંહ
  - નાહરસિંહ
    - માનસિંહ

આવી તેના કર્ણપટપર અથડાયો. તે માણસ તેને બોલાવતો હતો. દૂદિયા ચંદ્રભાનુ જે તરફથી અવાજ આવતો હતો તે તરફ જવા લાગ્યો. થોડે દૂર ગયા પછી તેને એક અપરિચિત ઉચ્ચકુલનો માણસ દૃષ્ટિગોચર થયો. તેનો અશ્વ ઝાઝા પરિશ્રમને લીધે દીર્ઘ શ્વાસ લેતો હતો. આ અપરિચિત મનુષ્યે દૂદિયાને પૂછ્યું:-"તમે કોણ છો ?" ચંદ્રભાનુએ સગર્વ ઉત્તર આપ્યો:-"હું રાજપૂત છું." ત્યારે તે અપરિચિત મનુષ્યે કહ્યું: "મને ઘણી તરસ લાગી છે; માટે મને પીવાને માટે થોડું જલ આપો." અતિથિસત્કાર કરવો એ રાજપૂતજાતિનો પરમ ધર્મ છે; તેથી તે રંક રાજપૂતે થોડી વારમાં તે માણસને એક જલપૂર્ણ પાત્ર આણી આપ્યું. પછી તેણે પોતાનાં મલિન વસ્ત્રોમાંથી મકાઇના બે રોટલા; ચણાની દાળ અને થોડું ઘી કાઢી પ્રેમપૂર્વક તેને અર્પણ કર્યું. તે ઉચ્ચકુલના માણસે આ સાદા પદાર્થોપ્રત્યે કાંઇ પણ ઘૃણા પ્રદર્શિત નહિ કરતાં આદરપૂર્વક તેનો સ્વીકાર કર્યો. ચંદ્રભાનુ આ પ્રકારે અતિથિસેવા કરી ઘર તરફ જવાની તૈયારીમાં હતો, એવામાં તેણે એક અશ્વારોહી દલને તીક્ષ્ણ ગતિથી પોતાની તરફ આવતું જોયું. તે સ્તબ્ધ થઇને સાંજ ઉભો રહ્યો. અશ્વારોહીઓ આવીને તે અપરિચિત મનુષ્યપ્રત્યે ઘણું સન્માન દર્શાવવા લાગ્યા, તેથી ચંદ્રભાનુએ ધાર્યું કે મારો આ અતિથિ કોઇ સાધારણ મનુષ્ય નથી.

વાસ્તવમાં આ મનુષ્ય ઈતર કોઇ નહિ, પરંતુ મેવાડેશ્વર મહારાણા જગતસિંહ બહાદૂર હતા. તેઓ તે દિવસે નાહરમગરાના જંગલમાં શિકાર કરવાને આવ્યા હતા. મહારાણાએ ચંદ્રભાનુને જે જે પ્રશ્નો પૂછ્યા, તેના તેણે કિંચિત્ પણ ભયભીત થયા વિના ગર્વસહિત યથાર્થ ઉત્તર આપ્યા.[1] મહારાણા તે રંક કૃષિકારના સરલ ઉત્તર સાંભળી અત્યંત પ્રસન્ન થયા અને તેમણે શીઘ્ર પોતાના માણસોને એક અશ્વ લાવવાને આજ્ઞા કરી. અશ્વ આવતાંજ તેમણે દૂદિયા ચંદ્રભાનુને કહ્યું:-"અહીંઆંથી પાંચ કોશના અંતરપર મારી રાજધાની આવેલી છે, ત્યાં તમે આવો." કૃષિકારના વેશમાંજ ચંદ્રભાનુ અશ્વપર ચઢી બેઠો. તેણે ઘોડાપર સ્વારી કરવામાં પોતાની ઉત્તમ દક્ષતા બતાવી. બીજે દિવસે દૂદિયા ચંદ્રભાનુ જ્યારે મહારાણાની સભામાં ગયો, ત્યારે મહારાણાએ તેને એક પોતાનો અતિ કિંમતી પોશાક ઉપહારતરિકે આપ્યો. મહારાણાના વાપરેલા પોશાકને મહાન સૌભાગ્ય અને સન્માનનું ચિન્હ માનવામાં આવે છે. અને આ પોશાક પ્રાપ્ત થયા પછી ચંદ્રભાનુનું ભાગ્ય પણ ઉઘડી ગયું. મહારાણાએ ત્યારપછી તેને કોવારીઆ નામનો પ્રદેશ વંશપરંપરાને માટે અર્પણ કરી દીધો.

ચંદ્રભાનુ અને તેના કલ્યાણકર્તા મહારાણા જગતસિંહ એકજ સમયે મરણ પામ્યા. ત્યારપછી રાણા રાજસિંહ મેવાડના રાજસિંહાસનપર અભિષિક્ત થયા. તેમની સેવામાં ચંદ્રભાનુના પુત્ર સરદારસિંહ રહેતા હતા. ઉભયની વય સમાન હતી, તેથી તેમની વચ્ચે ગાઢી મૈત્રિ થઇ ગઇ. એક સમયે અલ્પવયસ્ક મહારાણા રાજસિંહ પોતાના સમાનવયસ્ક સામંતોને પોતાની સાથે લઈ સુહેલાઇની વાડી નામના એક પરમ રમણીય બગીચામાં ગયા અને ત્યાંના કુંડમાં સ્નાન કર્યું. પછી તે બગીચામાં બેસી સર્વ આમોદપ્રમોદ કરવા લાગ્યા. અલ્પવયસ્ક દૂદિયા સરદારસિંહમાં કાંઇક શારીરિક એબ હતી, તે જોઇ મહારાણા તથા અન્ય મનુષ્યો હસવા લાગ્યા.

સરદારસિંહ જ્યારે કુંડમાં ઉતર્યો, ત્યારે તેમણે પાઘડી ઉતારી નહિ, તેથી સર્વજણે અનુમાન કર્યું કે સરદારસિંહના મસ્તકપર વાળ નથી. આ અનુમાન સત્ય છે કે નહિ તેનો નિર્ણય કરવાને માટે એક દિવસ મહારાણા રાજસિંહે સરદારસિંહને કહ્યું કે:-"ચાલો આપણે ઉભય જળમાં મલ્લયુદ્ધ કરીએ." શીઘ્ર મહારાણાના પ્રસ્તાવાનુસાર જલક્રીડા શરૂ થઇ. સરદારસિંહના મસ્તકપરની પાઘડી નીકળીને જળમાં પડી. તેમના મસ્તકપર કેશ નહિ હોવાથી સર્વ જણ હસી પડ્યા. સરદારસિંહ પો-

૧ વાસ્તવમાં રાજપૂત ગમે તેવો દીન કેમ નહિ હોય, પરંતુ જાતીયગૌરવ તેના હૃદયમાં સદૈવ જાગૃત રહે છે.*

* જે સમયે હું આ દેશથી અનભિજ્ઞ હતો તે સમયે જો હું આ દેશનાં કેઈ સ્થાનમાં જતો તો જે મળે તેને રસ્તો પૂછવાની મને જરૂર પડતી. તે સમયે મને રસ્તામાં અકસ્માત મળેલો એકાદ કૃષિકાર "હું રાજપૂત છું" એમ વગર પૂછ્યેજ કહેતો ત્યારે મને ઘણો આનંદ થતો. આમ કહેવામાં તેનો ભાવ એ હતો કે "હું રાજવંશી છું, માટે મને માન મળવુંજ જોઈએ." વાસ્તવમાં આ પ્રકારના માણસો કૃષિકાર હોવા છતાં પણ અન્ય જાતિઓથી ભિન્ન ઓળખાઈ આવે છે અને તેમની ચાલચલણ સન્માનસૂચક હોય છે.

તાના મનમા ક્રોધિત થયા મહારાણાએ સહાસ્ય તેમને પૂછ્યુ –' આપના મસ્તકપરના બાલનુ શુ થયુ ?' સરદારસિંહે ધીમેથી મહારાણાને કહ્યુ –"પૂર્વજન્મમા આપનો શિષ્ય હતો અને આપ યોગી હતા બદ્રીનાથપર્વતપર જ્યારે આપ તપશ્ચર્યા કરતા હતા, ત્યારે હુ આપના યજ્ઞકુંડને માટે કાષ્ઠ મસ્તકપર મૂકીને લાવતો હતો અને તેજ કારણથી મારા મસ્તકપરના બાલ નાશ પામ્યા હતા" આ ઉત્તર સાભળી મહારાણા અત્યત ક્રોધિત થયા અને તેમણે તેમને કહ્યુ –"સરદાર ! આ વાતનુ પ્રમાણ આપો નહિ તો તમને દડ દેવામા આવશે ' સરદારસિંહે પ્રત્યુત્તર આપ્યો "કોવારીઆના મદિરમા જે દેવતા છે, તે મારા આ ઉત્તરની સત્યતા સિદ્ધ કરશે" પછી મહારાણા બીજુ કાઇપણ બોલ્યા નહિ, પરતુ તેમણે તેમને પ્રમાણ લાવવાની આજ્ઞા કરી

કોવારીઆ દેશની અતર્ગત ગોપાલપુર ગામમા વાગરાવત કુળના લોકો રહેતા હતા તેમના કુલ-દેવતાનુ એક મદિર તેમના ગામમા હતુ આ દેવતાનુ મુખ વ્યાઘ્રના મુખસમાન હતુ સામત સરદારસિંહે આ દેવતાની સન્મુખ જઇ તેમની આરાધના કરી, તેથી તેઓ તેમનાપર પ્રસન્ન થયા અને તેમના હાથમા એક પુષ્પ મૂકી કહ્યુ કે –' તમે આ પુષ્પ લઇ જઇ મહારાણાના હાથમા આપો આ પુષ્પ તેમને પ્રમાણ આપશે ' તે સામતે દેવતાની આજ્ઞાનુસાર તે પુષ્પ લઇ જઇ મહારાણાના હાથમા આપ્યુ મહારાણાને આ પુષ્પ મળવાથી તથા તે વિષેનુ વૃત્તાત અન્યના મુખેથી સાભળવાથી હવે તેમને કિચિત્ પણ સદેહ રહ્યો નહિ હવે તેમને પૂરેપૂરો વિશ્વાસ બેઠો કે સરદારસિંહ પૂર્વ જન્મમા મારા શિષ્ય હતા એ વાત સત્ય છે તેમણે સુપ્રસન્ન થઇ સરદારસિંહને કહ્યુ ' બોલો આપને શુ પુરસ્કાર જોઇએ છે ' તે સામતે મહારાણાની પાસે કોવારીઆની નિકટ આવેલો લાવા દેશ માગી લીધો

આ સમયપર્યત મહારાણા સગીર હતા તેમની માતાજ તેમના નામથી રાજ્યપ્રબધ ચલાવતી હતી, તેથી તેમણે પોતાની માતાની પાસે જઇ તેમને સમસ્ત વૃત્તાત કહી સભળાવ્યુ દુર્ભાગ્યવશાત્ તે દેશ આ સમયે રાજમાતાની જાગીરમા હતો જો કે મહારાણીએ સરદારસિંહની પૂર્વજન્મની કથાપર અને દેવતાએ આપેલા પુષ્પની વાતપર કિચિત્ પણ અવિશ્વાસ કર્યો નહિ તથાપિ તેમણે પોતાના પુત્રને કહ્યુ કે –' દૂદિયાસરદારને મારી ખાસભૂમિ આપવાને બદલે અન્ય કોઇ ભૂમિ આપો તમારે જોઇએ તો સમસ્ત મેવાડનુ રાજ્ય તેમને આપી દો " માતાના આ વચનો સાભળી મહારાણા અસતુષ્ટ થયા અને તેઓ તત્ક્ષણ બોલ્યા ' ઠીક ! એને મેવાડનુ રાજ્ય આપુ છુ " મહારાણા પોતાની પ્રતિજ્ઞાનો કદિ પણ ભગ કરે એમ નહોતુ તેમણે દૂદિયાસરદારને બોલાવીને કહ્યુ ' ત્રણ દિવસ સુધી હુ આપને મેવાડનુ રાજ્ય અર્પણ કરૂ છુ એ ત્રણ દિવસમા આપની ઇચ્છા હોય તે પ્રમાણે કરવાને આપ મુખત્યાર છો મારૂ તોપખાનુ મારો શસ્ત્રભડાર મારો ખજાનો મારી અશ્વશાળા મારુ સિહાસન અને મારા મત્રીઓ એ સર્વ ત્રણ દિવસને માટે આપની ઇચ્છાને આધીન છે

સરદારસિંહ રાણાની કૃપાથી ત્રણ દિવસપર્યત મેવાડના સિહાસનપર વિરાજમાન થયા તેમણે મેવાડરાજ્યની સર્વ જગમ સપત્તિ પોતાના દેશ કોવારીઆમા મોકલી દીધી તેઓ ત્રણ દિવસસુધી મેવાડના સિહાસનપર મત્રીઓથી આવૃત થઇને બેઠા ત્રીજે દિવસે રાણાની માતાએ લાવાદેશની સનદ પોતાના પુત્રની પાસે મોકલી દીધી ચોથે દિવસે દૂદિયા સરદારસિંહે મેવાડનુ રાજ્ય પુન મહારાણાના હાથમા સોપી દીધુ

કોવારીઆના પરમ સૌભાગ્યવાન સામત સરદારસિંહે આ પ્રકારે અગણ્ય ધન પ્રાપ્ત કર્યુ તેમાનુ નવલાખ રૂપિયાનો વ્યય કરી તેમણે પોતાના નવીન પ્રદેશ લાવામા એક કિલ્લો બધાવ્યો વળી તેમણે એક મહાલય અને એક સરોવર બધાવ્યુ આ સરોવરમા તેમને એક લાખ રૂપિયાનો ખર્ચ થયો હતો તેમણે જે ઉત્કૃષ્ટ મહાલય બધાવ્યો હતો તેમાના રગમહાલ અને ચિનાઇમહાલની અદ્યાપિ પ્રશસા થાય છે એકવાર દારૂગોળો સળગી ઉઠવાથી અર્ધો કિલ્લો નાશ પામ્યો હતો જો કે પુષ્કળ પૈસા ખરચીને આ કિલ્લાની મરામત કરાવવામા આવી હતી, તે પણ પાછળથી સિંધિઆની તોપોએ તેની અધિક શોભા નષ્ટ કરી નાખી હતી લાવાનો મહાલય અદ્યાપિ સમસ્ત મેવાડમા એક

શ્રેષ્ઠ મહાલય ગણાય છે.

જગમંદિરના નમુના પ્રમાણે રાજધાની ઉદયપુરમા સરોવરતટે જે મહાલયશ્રેણી બંધાવવામા આવી છે, તેમાના એક મહાલયમા નિવાસ કરવાની સરદારસિંહને સનદ મળી હતી. જો કે સાપ્રતમાં આ મહાલય આમાયતના સામંતના અધિકારમા છે, તોપણ તે અદ્યાપિ 'હૂદિયાકા .મહાલ'ને નામે ઓળખાય છે. સાપ્રતમા તે મહાલય ચામાચીડીઆ અને ઘુવડોનુ નિવાસસ્થાન બની ગયુ છે અને એક વટવૃક્ષ તેના એક ઓરડાની દિવાલ ભેદીને બહાર નીકળેલ છે લાવામા મહાલય બધાવ્યા પછી સરદારસિંહ વીસ વર્ષપર્યંત જીવિત રહ્યા હતા તેઓ સવત ૧૮૩૮ (ઈ० સ० ૧૭૮૨) માં મરણ પામ્યા તેમને માત્ર એકજ પુત્ર હતો તેમણે યુવાવસ્થામા જેવુ સન્માન પ્રાપ્ત કર્યું હતુ તેવું સન્માન તેમને અતપર્યંત મળતું હતુ, પરંતુ તેમના અવસાનની સાથેજ તેમના વશનું ગારવ પણ લુપ્ત થયુ શક્તાવત સગ્રામસિંહે સરદારસિંહના પુત્ર સગ્રામસિંહને હાંકી કાઢીને લાવાપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો. સરદારસિંહના પુત્રે નિરાશ્રિત બની અતિ દીન દશામા પ્રાણત્યાગ કર્યો. ચદ્રભાનુના પ્રપૌત્ર અને સરદારસિંહના પૌત્ર સાપ્રતમા મેવાડના ,વર્તમાન યુવરાજ જવાનસિંહની સમીપ હજી જીવન વ્યતીત કરે છે તેમને મહારાણા તરફથી માસિક વેતન મળે છે તેમની પાસે લેશ પણ ભૂમિ નથી

સરદારસિંહે વાર્ષિક ૨૪ હજાર રૂપિયાની સલામી આપવાની શરત કરી મહારાણાની પાસેથી લાવાપ્રદેશ પ્રાપ્ત કર્યો હતો ત્યારપછી કોવારીઆ પ્રદેશ મહારાણાએ ખાલસા કર્યો હતો. લાવાના વિશાળ તળાવમાથી પાણી લઇને ઘણા કોશ સુધી ખેતી કરવાની ઘણી અનુકૂળતા હતી અને આજ કારણથી તે દેશ મેવાડની દ્વિતીય શ્રેણીની ભૂમિમા ગણાય છે સગ્રામસિંહના સમસ્ત સતાનો શિવગઢમા થયેલી ભયકર કતલમા કપાઇ મુઆ હતા, તેમનુ મૃત્યુ થયા પછી તેમના વચલા ભ્રાતા શિવસિંહના પુત્ર જયસિંહ લાવાના સામતના પદપર અભિષિક્ત થયા સગ્રામસિંહ જ્યાસુધી જીવિત હતા, ત્યાસુધી જયસિંહને કાંઇપણ સપત્તિ પૃથક્ પ્રાપ્ત થઇ નહોતી સર્વે સાથે બેસીને એકજ ભાણામાથી જમતા હતા સગ્રામસિંહના નાના ભ્રાતા સુરતાનસિંહના પુત્ર નાહરસિંહ (માનસિંહના પિતા) કે જેમણે પ્રથમ સગ્રામસિંહની સાથે રહીને મહાન પરાક્રમો કર્યાં હતા, તેમણે પોતાના બાહુબલથી બનસન પ્રદેશ જીતી લીધો હતો, તેથી હવે લાવા પ્રદેશમાથી ભાગ પાડવાની કાંઈ આવશ્યકતા નહોતી; પરતુ બનસન પ્રદેશ પૂર્વે મહારાણાની ખાલસાભૂમિમા હતો અને ઇ०સ० ૧૮૧૮મા તે પુન ખાલસા થઈ ગયો હવે નાહરસિંહના પુત્ર માનસિંહે લાવાના સામત જયસિંહની સમક્ષ એવી પ્રાર્થના કરી કે—"સગ્રામસિંહે પોતાના બાહુબલથી આ પ્રદેશ પ્રાપ્ત કર્યો હતો અને હુ તેમના ભ્રાતાનો પુત્ર છુ; માટે હિંદુશાસ્ત્રાનુસાર એનાપર મારો પણ હક્ક છે " જયસિંહે માનસિંહના આ વચનોપર કિંચિત્ પણ લક્ષ આપ્યુ નહિ, પરતુ અતે તેમણે માનસિંહને પાચસે રૂપિયાની પેદાશવાળો જેતપુર પ્રદેશ સમર્પણ કર્યો જયસિંહે માનસિંહને જે સનદ આપી હતી, તેમા એવો ઉલ્લેખ હતો કે—'ભતીજા માનસિંહ! હમણા હુ તમને જેતપુર નામનુ ગામ અને તેના તાબાની સમસ્ત ભૂમિ અર્પણ કરુ છુ તમારા વશજો સપુત હશે વા કપુત હો, પરતુ તેઓ આ ભૂમિનો ઉપભોગ કરશે. મારા આ દાનમા દેવી ચતુર્ભુજા સાક્ષી છે તમે મારા ભત્રીજા છો, માટે જે સમયે અને જે સ્થાનપર હુ તમને આજ્ઞા કરુ તે સમયે અને તે સ્થાનપર તમારે મારી આજ્ઞાનું પાલન કરવુ પડશે અને જો તમે તેનુ પાલન નહિ કરો તો તમારે તેનુ ફળ ભોગવવુ પડશે."

ત્યારપછી માનસિંહ પોતાના કર્તવ્યપાલનમા શિથિલ થયા હોય તેથી કે કોઇ ઇતર કારણથી જયસિંહે જેતપુર ગામ પુન પોતાના અધિકારમા લઇ લીધુ માનસિંહે રાજમત્રીઓની સહાયથી તે પ્રદેશ પુન પ્રાપ્ત કરવા માટે ભગીરથ પ્રયત્ન કર્યો, પરતુ તે સફળ થયો નહિ અતે તેમણે મારી પાસે આવી આ સબધે તપાસ કરી નિર્ણય કરવાની પ્રાર્થના કરી ખેરોદાપ્રદેશ મહારાણાએ લાવાના અધીશ્વરના તાબામાંથી લઇને ખાલસા કરી દીધો હતો, તેથી તે સામતની ઉપજ અર્ધી ન્યૂન થઈ ગઇ હતી આથી અનુમાન કરી શકાય છે કે માનસિંહની પાસેથી જેતપુર પુન હસ્તગત કરી પોતાની ઉપજ વધારવાને માટે માનસિંહની વિરુદ્ધની કોઇપણ ફરિયાદને વજન આપવાને તે ચૂકયો

નહોતો ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૦મા જ્યારે હુ મારવાડમા ગયો ત્યારે માનસિંહે પત્રદ્વારા મને વિદિત કર્યું કે-“જયસિંહે મને જેતપુરા ખાલી કરી જવાની આજ્ઞા કરી છે” મે તેમને પ્રત્યુત્તર વાળ્યો કે-“એ સબધે નિર્ણય કરવાનો માત્ર રાણાનેજ અધિકાર છે” મારો આ પ્રત્યુત્તર વાચી તેઓ રાણાની સભામા ગયા પરતુ ત્યા તેમને સફળતા પ્રાપ્ત થઇ નહિ અંતે તેમણે પુન મારો આશ્રય લીધો માનસિંહને મારી ભલામણથી સાદ્રીના સીમાતપર સેનાપતિતરીકે નિયુક્ત કરવામા આવ્યા હતા, પરતુ તેમણે પોતાનુ કર્તવ્ય અત્યત નિષ્કાળજીથી બજાવ્યુ હતુ તેથી મે તેમને ઘણો ઠંડો આવકાર આપ્યો તેમણે પોતાના બચાવમા કર્તવ્ય બજાવવામા પોતાની નિષ્કાળજીને માટે ઘણી મજબૂત દલીલ કરી અને ઘણા સબળ કારણો દર્શાવ્યા માનસિંહની વય પચ્ચીસ વર્ષની હતી, તે દીર્ઘકાય, બલીષ્ઠ, તે જસ્વી અને સ્વતત્રતાપ્રિય હતા તેમનુ વદન તેજપૂર્ણ હતુ તેમણે મારી પાસે આવી પોતાની સનદ મને વાચવાને આપી અને ત્યારપછી તેઓ બોલ્યા કે-“જો હુ જયસિંહપ્રત્યેના મારા કર્તવ્યમા શિથિલ થયો હોઉ તો તેમનુ જેતપુરા લઇ લેવાનું કાર્ય ન્યાયપુરસર ગણાય. બનમનપ્રદેશ મારા હાથમાથી ખુચવી લેવામા આવ્યો ત્યારથી જયસિંહની સૂચનાથી મારી સેનાની સખ્યા તેમની સેનાની બરાબર કરવામા આવી; માટે હવે જેતપુરાને પુન: ગ્રહણ કરવાનો તેમને શુ હક્ક છે? જે સમયે સગ્રામસિંહનુ મરણ થયુ તે સમયે લાવાપ્રદેશ અમારાજ હાથમા હતો જો મારી ઇચ્છા હોત તો હુ સરલતાથી તે પ્રદેશ મારા અધિકારમા રાખી શકત તે સમયે મારા હાથમાથી લાવાપ્રદેશ લઇ લેવાનુ કોઇનામા સામર્થ્ય નહોતુ જયસિંહને આધીનસામતોએ કદિ જોયા પણ નહોતા અને તેથી તેઓ જયસિંહને બદલે મને પોતાનો અધીશ્વર માનવાને અવશ્ય તૈયાર થાત પરતુ મે તેમના હક્કને માન આપ્યુ, જો કે હાલમા પણ તેઓ મને બલપૂર્વક પદભ્રષ્ટ કરી શકે એમ નથી જે સમયે આમાયતના ઠાકોરે રાજધાની તરફ જતા લાવાની સીમામા નગારૂ વગાડયુ તે સમયે મારા અધીશ્વર જયસિંહનું અપમાન થયેલુ સમજી મારા માણસોને એકત્રિત કરી શુ મે તે ઠાકોરને શિક્ષા કરી નહોતી? મારૂ મસ્તક જયસિંહનુ છે— તે લાવાના કોટ સાથે લટકેલુ છે, પરતુ જો લાવાના સામત, મહારાણા અને આપની ઉપર મારી ભક્તિ ન હોત તો તેઓ કદિપણ બલપૂર્વક જેતપુરા હસ્તગત કરી શકત નહિ આપના ઉપરની ભક્તિને લીધેજ મે સર્વ સહન કર્યું છે જો આપ મને તે પુન ગ્રહણ કરવાની આજ્ઞા આપો તો હુ અમવડી તેને હસ્તગત કરી લઉ જો ન કરૂ તો નાહરસિંહનો પુત્ર નહિ. તેમનો નાનો કિલ્લો કે જે આ હાથથી બધાયો હતો, તેમા મારી સ્રીમતતિએ આશ્રય લીધો હતો, પરંતુ હાલમા તેઓ પોતાની પૈતૃકભૂમિમાથી દૂર થવાથી તેમને અન્યત્ર આશ્રય લેવો પડયો છે બનમનને બદલે મને જે ભૂમિ આપવામા આવી છે, તે જગલી અને અધમ દેશ છે તે ભૂમિમાથી એક રૂપિયાની ઉપજ કરવાની મારી ઇચ્છા હોય તો તેમા મારે પ્રથમ પદરનો એક રૂપિયો ખર્ચવો પડે માત્ર જેતપુરામાથીજ ઉપજ કરવાની મને આશા હતી અને તેથીજ ઉક્ત દેશના, પટાના અઢીહજાર રૂપિયા મેં આપ્યા હતા જ્યાસુધી ઉક્ત જગલી અને અધમ ભૂમિમાથી ઉપજ ન થાય ત્યાસુધી જેતપુરાની ભૂમિની આ મદાનીમાથી મારા કુટુબનુ અને મારા નોકરોનુ પાલન કરવાની મને આશા હતી જ્યારે મારા હાથમાથી જેતપુરા લઈ લેવામા આવ્યુ ત્યારે મારા લેણદારોએ કરજ ચૂકવી દેવાને માટે મારાપર દબાણ કર્યુ આ સમયે મારી પાસે જે મૂલ્યવાન વસ્તુઓ હતી, તે સર્વ-મારી સ્રીના આભુષણોસુદ્ધા અને જે અશ્વપર આરૂઢ થઇને હુ ગગાપુરમા આપને મળવાને આવ્યો હતો તે અશ્વસુદ્ધા-વેચીને મેં મારા લેણદારોનુ દ્રવ્ય આપી દીધુ મે મારી આ શોચનીય સ્થિતિ પૃથ્વીનાથ (મહારાણા) ને નિવેદન કરી. તેમણે સમસ્ત વૃત્તાત સાભળી લઈ મારી પાસે પટાને માટે પાચસે રૂપિયા માગ્યા મે કહ્યું કે મારા લાભમા ચૂકાદો આપવાનુ વચન આપવામા આવે તો હું એ રકમ આપુ બિકાનેરીજીના[1] નામથી વચન આપવામા આવ્યુ, પરંતુ લાવાના સામંતની પાસે જેટલુ દ્રવ્ય છે તેટલુ જેતપુરાના સરદારની પાસે નથી અને તેણે એક હજાર રૂપિયા આપ્યા એટલે તેનો હક્ક વધારે ન્યાયપૂર્વક ગણાયો' આથી હું મનમા અત્યત દુ:ખિત થયો અને તેથી સીમાતની રક્ષા કરવાનુ કર્તવ્ય બરાબર બજાવી શક્યો નહિ આથી પઠાણો આવી સાલાઇરાદ નામના સ્થાનના ક્ષેત્રમાં

[1] રાણાની એક રાણી એ બિકાનેરના રાજાની કન્યા હતી.

મારું જે થોડું અનાજ હતું તે લઇ ગયા અને ભગવી[1] ગામ પણ દુષ્ટ જંગલી લોકોના હાથમાં છે મારી આ અવસ્થા છે જો મેં અન્યાયી માગણી કરી હોય, જો મેં ન્યાયવિરુદ્ધ કાંઇ પ્રાર્થના કરી હોય તો આપના ધ્યાનમાં આવે તે દંડ મને કરો" આટલા શબ્દો કહી મહારાજ માનસિંહે પોતાની વાત સમાપ્ત કરી માનસિંહ કેવળ પોતાની જાતિનાજ નહિ, પરંતુ સમસ્ત મનુષ્યસમાજના આદર્શ-સ્વરૂપ હતા તેમણે જે અરજ કરી હતી તે યથાર્થ અને જેની વિરુદ્ધમાં કાંઇપણ બોલી ન શકાય એવી હતી તેમની ભાષા જેઓ ન સમજતા હોય તેમના મનની પણ તેમની ખાત્રી કરી મૂકી હોત, એવી તેમની બોલવાની છટા હતી, પરંતુ ક્ષણિક આવેશની સામે ઉભા રહેવું મારે માટે આવશ્યક હતું, તેથી મેં તેમને કહ્યું કે—"તમારા પક્ષનું સમર્થન કરવાની સ્થિતિમાં મને મૂકવાનો સર્વોત્તમ માર્ગ એ છે કે તમારે શીઘ્ર સીમંતપર જઇ તમારું કર્તવ્ય યથાર્થ રીતે બજાવવું અને સત્વર તમારી ગેરહાજરીથી ત્યાં જે એક શોચનીય કાર્ય બન્યું છે, તેના પ્રઘાતકોને તમારે ઉચિત દંડ આપવો કે જેથી મહારાણાની તમારાપર કૃપા થાય" પછી તેમણે મારા તરફથી ઉપહારમાં એક પિસ્તોલ સ્વીકારી મહા તત્પરતાથી વિદાય લીધી

હવે અમે ઉક્ત શોચનીય ઘટનાના સંબંધમાં વર્ણન કરીશું છોટીસાદડીનો સામંત કે જ્યાં માનસિંહ સેનાસહિત રહે છે, તે એક જંગલી અને પહાડી દેશ છે અને ત્યાં અર્ધજંગલી મીના તથા ભીલલોકો નિવાસ કરે છે આ પહાડીદેશની ચારેતરફ કેટલાક નીચી શ્રેણીના સામંતોની જાગીર આવેલી છે ભીલ અને મીનાલોકો કોઇપણ પ્રકારના અત્યાચાર વા ઉપદ્રવ ન કરી શકે તે પ્રકારનો બંદોબસ્ત રાખવાનું કામ ઉક્ત સામંતોના હાથમાં સોંપેલું હોય છે, પરંતુ અમે જે સમયની વાત કરીએ છીએ, તે સમયે ઉક્ત સામંતો ભીલો તથા મીનાઓનું દમન કરતા નહોતા, પણ ઉલટું તેમને આસપાસના પ્રદેશોમાં ચોરી અને લૂટફાટ કરવાને ઉત્તેજિત કરતા હતા અને તેમની લૂટેલી સંપત્તિનો કેટલોક ભાગ પોતે હજમ કરી જતા હતા આ જાતના લૂટફાટને ઉત્તેજન આપનારા લોકો માં એક કાનાકોટના સામંતનો કારભારી હતો ચપાન નામના જંગલ તરફ જવાના વાટની તળેટીમાં મિનોઇ નામનું એક ગામ છે તેમાં એક રાઠોડજાતિનો રાજપૂત નિવાસ કરતો હતો તેણે કેટલાક વીઘા પર્વતમય ભૂમિ હસ્તગત કરી તેમાં કેટલાક કૂવા ખોદાવ્યા હતા અને તેમાં તે ખેતી કરતો હતો તેણે ઘોર પરિશ્રમ કરીને પોતાની જાન, પોતાની સ્ત્રી અને પોતાના એકના એક પુત્રનો નિર્વાહ થાય એટલી સંપત્તિ એકત્રિત કરી હતી એ દિવસ તે રાઠોડરાજપૂત કૃષિકાર્ય કરી પોતાના ઘર તરફ જતો હતો એવામાં તેની સ્ત્રીનો રુદનધ્વનિ તેને કર્ણગોચર થયો તે સ્ત્રીએ પોતાના સ્વામીના નિકટ આવી નયનમાં અશ્રુ લાવી કહ્યું "જંગલના ભીલોએ આપણી પર્ણકુટી લૂટી લીધી છે તેઓ આપણા સર્વ પશુ આપનો એકનો એક પુત્ર અને આપના સાથી જોગીને પણ બાંધીને લઇ ગયા છે" ઉક્ત રાઠોડરાજપૂત આ શોચનીય હકીકત સાભળી એક શબ્દ પણ બોલ્યો નહિ, પરંતુ તેણે પોતાની બંદુક ભરી અને તેને લઈ કાનાકોટ તરફ પ્રયાણ કર્યું તે કાનાકોટ નગરમાં પ્રવેશ કરવાની તૈયારીમાં હતો, એવામાં તેના પ્રાણાધિક પુત્ર અને ઉક્ત જોગીનો શિરશૂન્ય દેહ તેના પગ સાથે અથડાઈ આ દૃશ્યને જોઈ તેને જે દુઃખ થયું તેનું વર્ણન કોણ કરી શકે? દીર્ઘ તપાસને અંતે તેને પ્રતીત થયું કે કાનાકોટના સામંતના અનુયાયી ભીલોએ આ કાર્ય કર્યું છે ભીલ તસ્કરો જે સમયે ઉક્ત રાઠોડ બાલક અને તેના મિત્ર જોગીને પશુઓસહિત કાનાકોટમાં લઇ ગયા, તે સમયે તે રાઠોડબાલકે કાનાકોટના કારભારીને જોઈ દીનવાણીથી તેને કહ્યું "મામા! મારી રક્ષા કરો મારા પ્રાણના બદલામાં જેટલા રૂપિયા તમે માગશો તેટલા રૂપિયા મારા પિતાજી તમને આપશે" વાસ્તવમાં ઉક્ત રાઠોડરાજપૂતની પાસેથી રૂપિયા લેવાના હેતુથીજ ઉક્ત બાલકને બાંધીને લાવવામાં આવ્યો હતો, પરંતુ લોકોમાં જ્યારે એવા સમાચાર ફેલાઇ ગયા કે આ ભયંકર કાર્યમાં કારભારીનો હાથ છે, ત્યારે તેણે પોતાની રક્ષાને અર્થે તે રાઠોડબાલક અને તેના મિત્ર જોગીના પ્રાણનો નાશ કર્યો ઉક્ત રાઠોડ-રાજપૂતને આ સમાચાર પ્રાપ્ત થતાજ તેણે ઉક્ત કાનાકોટના કારભારીની શોધ કરવા માંડી તે જ્યારે તેની પાસે ગયો અને ખુલાસો માગ્યો ત્યારે તે કારભારી બોલ્યો—"આ ભયંકર ઘટનાના સંબંધમાં

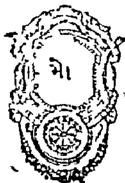
1 માનસિંહને બનબહના બદલામાં સાલાઇરાહ અને ભેંસાવી નામના બે ગામો પ્રાપ્ત થયા હતા

હું કાંઇપણ જાણતો નથી " પછી તેણે ઉક્ત રાઠોડને થયેલા નુકસાનમાટે શોક પ્રદર્શિત કરી કહ્યું - " તમારા જે પશુઓ ચોરાઇ ગયા છે, તેની ચારગણી કિંમત, તમારી જે સંપત્તિ નષ્ટ થઇ ગઇ છે તેથી બમણી સંપત્તિ અને તપાસ કરવામાં તમને જે ખર્ચ થયો છે, તેથી બમણું ધન તમને આપવાને હું તૈયાર છું " શોકથી ઉન્મત્ત બનેલા રાઠોડે પ્રત્યુત્તર આપ્યો-' તમે મારા પુત્રો જીવતા દશામાં લાવી શકો છો ? હું ન્યાય અને વેર માગું છું, મારે રૂપિયા જોઇતા નથી મારે હવે રૂપિયા લઈ જીવન ધારણ કરવાનું શું પ્રયોજન છે ? "

ગમે તેવા ધીરજના વચનોથી ઉક્ત રાઠોડનો શોક દૂર થયો નહિ તેણે પ્રતિજ્ઞા કરી કે -' પ્રાણ લઇશ ત્યારેજ મને શાંતિ થશે " તે મારી પાસે આવ્યો ત્યારે મેં તેને બોધ આપ્યો કે -" જો તમે કાનાકોટના કારભારીને પકડી માનસિંહના હાથમાં સોંપો અને તેને સજા કરે તો તેથી તમારો મનોરથ પૂર્ણ થશે " આથી તેનો શોક કેટલેક અંશે ન્યૂન થયો અને તેણે મારા તરફથી વિદાય લીધી પરંતુ હજી તે મારી છાવણીમાંથી બહાર નીકળ્યો નહિ નીકળ્યો એટલામાં તેને સમાચાર મળ્યા કે ભયંકર કાર્યના કરનાર કાનાકોટના કારભારીને સર્વ અપરાધીઓને દંડ આપનાર શ્રીમહા-પ્રભુએ ઉચિત દંડ આપ્યો છે કાનાકોટના સામંતે ઉક્ત ભયંકર ઘટનાની વાત સાંભળી પોતાના કારભારીનો અત્યંત તિરસ્કાર કર્યો અને તેને પોતાનો અપરાધ કબૂલ કરવાને ફરમાવ્યું કર્યું, પરંતુ તેણે કહ્યું " હું ભગવાનના સોગંદ લઇને કહું છું કે મેં આ અપરાધ કર્યો નથી " અને તે દેવમંદિરમાં જઇ સોગંદ લેવાને તૈયાર થયો સામંતે તેના કહેવા પ્રમાણે તેને દેવમંદિર તરફ મોકલી આપ્યો તે પાપી અશ્વારૂઢ થઈ દેવમંદિરની નિકટ ગયો કે તરતજ તેનું મૃત્યુ થયું અચાનક તેનું મૃત્યુ થયેલું જોઇ સર્વ લોકો કહેવા લાગ્યા કે સ્વયં ઇશ્વરેજ તેને તેના અપરાધનો ઉચિત દંડ આપ્યો છે ત્યાર પછી તે ભયંકર કાર્ય કરવામાં ઉક્ત કારભારીના જેટલા સહાયકો હતા તે સર્વને પકડીને તે રાઠોડના મનને શાંત કરવાને તથા પુનઃ કોઇ એવું કાર્ય કરે નહિ એવો કડપ બેસાડવાને માટે બિલોઇના ઘાટમાં તેમને ત્રપ્ત લાકડે લટકાવી દેવામાં આવ્યા આથી તે રાઠોડરાજપૂતને પરમાનંદ પ્રાપ્ત થયો

अध्याय ३ जो

મોરવણ-તે દેશની નિર્જનતા-મહારાષ્ટ્રીઓએ કરેલા અત્યાચાર અને ઉપદ્રવ-મોરવણનો પ્રાચીન ઇતિહાસ-શિલાલેખ-જૈનમંદિર-'ચાંધનું' આક્રમણ-એક મંદિરના સંબંધમાં ચાલતી જનશ્રુતિ-મહુરવનો શિલાલેખ-ચારશરમણીઓએ કર્નલ ટૉડનો કરેલો સત્કાર-સત્કારની પ્રાચીનરીતિ-મેવાડમાં ચારણોનું આગમન થયું તેસંબંધી ઇતિહાસ-સતીસહય

રવણ-તા ૧ ની ફેબ્રુઆરી વાર શનિ-ગઈ કાલે માનસિંહે લાવાના સિંહાસન-બધે વાર્તાલાપ કરીને મારી આજે વિરામ લીધો આ પ્રદેશની આસપાસના અનેક પ્રદેશો મહારાણાના અધિકારમાંથી જતા રહ્યા હતા, તેથી તેની તપાસ કરવાને માટે અહીંઆ મારે વિશ્રામ કરવો પડ્યો મોરવણ પૂર્વે એક સમૃદ્ધિશાળી નગર હતું અને તે આ જીલ્લાનું એક પ્રધાન અંગ ગણાતું હતુ. એની વાર્ષિક ઉપજ સાત હજાર રૂપિયાની હતી આ નગર એક રમણીય ઉચ્ચ સ્થાન ઉપર સ્થાપિત છે અને તેની પશ્ચિમદિશાએ એક પરમ સુંદર સરોવર છે આ સરોવરના તટપર મોટા મોટા આમલીના વૃક્ષો આવી રહેલા છે અહીંઆની ભૂમિ ફળદ્રુપ છે અને જળની અનુકૂળતા પણ ઘણી સારી છે, પરંતુ અફસોસ ! કૃષિકાર્ય કરવાને માટે અહીંઆ માણસો નથી આ નગર સર્વથા વિધ્વસ્ત થઇને મનુષ્યથી વિહીન બની ગયું છે

જે નરરાક્ષસ પઠાણોએ આ રમણીય નગરનો વિધ્વંસ કર્યો છે તેમનાજ હાથમા તે નગર ગયુ છે, એમ જાણી માગ હ યમા નજાપાત થયો હોય તેવુ દુ ખ પેદા થયુ યુદ્ધના સમયમા દડસ્વરૂપે જે દેશો મહારાણાના અધિ રમાથી તેમના શત્રુઓના અધિકા મા ગયા હતા તેમાનો મોરવણ દેશ પણ એક છે આ દેશોને શત્રુઓએ પોતાના અધિકારમા ગીરો રાખ્યા હતા ધનલોભી મહારાષ્ટ્રીઓ અને પઠાણોએ આ દેશોપર પોતાની ઇચ્છાનુસાર અત્યાચાર કર્યા હતા બ્રિટિશસરકારે મરાઠાઓપ્રત્યે અયોગ્ય ઉદારતા દર્શાવી છે એ અતિ શોકની વાત છે બ્રિટિશસરકારે આ દેશો તેમના મૂળસ્વામીને પુન અર્પણ કરી દેવા જોઇતા હતા અત્યાચારી અને ઉપદ્રવીઓનુ દમન કરવામા તેમનો અને આપણો ઉભયનો લાભ સમાયેલો છે જો મહારાષ્ટ્રીઓને મધ્યભારતમાથી સર્વથા હાંકી કાઢવામા આવત તો ઠી થાત જ્યારે મે રાજપૂતાના કૃષિ પ દેશની સાથે અત્યાચારી મહારાષ્ટ્રીઓ અને પઠાણો ની ભૂમિની તુલના કરી ત્યારે જાણીને પરમાનદ પામ્યો કે આ અત્યાચારીલોકો આ ભૂમિમાથી કાઇ પણ લાભ પ્રાપ્ત કરી શકતા નથી તેમની ભૂમિના વિશાળ ક્ષેત્રમા ઘાસ અને વૃક્ષોસિવાય ઇતર કાઇ પણ ચીજ થતી નથી

મોરવણ દેશ પ્રાચીન સમયમા પરમ પ્રસિદ્ધ હતો મોરીજાતિ ઉપરથી એ દેશનુ નામ મોરિવણ પડયુ હતુ અને મોરવણ એ મોરિવણ શબ્દનો અપભ્રંશ છે મોરીલોકોએ ચિતોડની સ્થાપના કરી તે પૂર્વે તેઓ આ દેશમા શાસન કરતા હતા ચિત્રગમોરીનો કિલ્લો એ નામનો એક જીર્ણ કિલ્લો અદ્યાપિ વિદ્યમાન છે ચિતોડની સ્થાપના કર્યા પૂર્વે મોરીજાતિ આ કિલ્લામા નિવાસ કરતી હતી. ચિત્રગ મોરવણમા ધારરાજ્યના એક માડલિકતરીકે રાજ્ય કરતા હતા તેમના રાજ્યનો એક પ્રજાજન હળ ફેરવતો હતો, એવામા સહસા હળની સાથે એક કઠિન પદાર્થનો સ્પર્શ થયો શીઘ્ર તે હળ સુવર્ણનુ થઇગયુ તેણે તે કઠિન પદાર્થને સ્પર્શમણિતરીકે ઓળખ્યો તે શીઘ્ર તેને પોતાના રાજા ચિત્રગની પાસે લઇ ગયો અને તેને સમર્પણ કર્યો ચિત્રગે આ સ્પર્શમણિની સહાયથી પુષ્કળ સુવર્ણ બનાવ્યુ અને તે દ્રવ્યથી મોરવણમા મોટા મોટા મકાનો બધાવી અને ચિતોડની રાજધાની સ્થાપન કરી ' ધોનકોટ ' વા ' મોરીકાપટ્ટન નામની જે રાજધાની વર્તમાન મોરવણની પશ્ચિમ તરફ સ્થિત હતી તેના ચિન્હો પણ અદ્યાપિ વિદ્યમાન છે ત્યાના રહેવાસીઓની મૂર્ખતાને લીધે તેમા અગ્નિ લાગવાથી તેનો વિધ્વંસ થઇ ગયો હતો આ ઘટના એવી રીતે બની હતી કે, પાસેના જગલમા એક ઋષિ તપ કરતોહતો ઉક્ત નગરના કેટલાક નિવાસીઓએ તે ઋષિને પકડયો અને તેના મસ્તકપર કાષ્ઠનો બોજો મૂકીને તેને બળાત્કારે શહેરમા લઇ ગયા આ ઋષિના શાપથી તે નગર વિધ્વસ્ત થઇ ગયુ પરતુ આવાતપરથી માત્ર એટલુજ અનુમાન કરી શકાય છે કે તે ભૂમિના ગર્ભમાથી અગ્નિ જ્વાળા નીકળતી હોવી જોઇએ હાલમા મોરવણમા ત્રણ પ્રાચીન મદિરો વિદ્યમાન છે આ મદિરો પૈકી એકમા શેષનાગની મૂર્તિ છે હિંદુઓની માન્યતા પ્રમાણે આ સહસ્ર મસ્તકવાળા નાગે પૃથ્વીને ધારણ કરી છે પૂર્વે આ દેવતાને માત્ર કુમકુમ ચઢાવવામા આવતુ હતુ, પરતુ હાલમા તેની દેહપર ચદન લગાડવામા આવે છે

આ દેશના દક્ષિણપશ્ચિમ ખૂણમા અઢીકોશના અતરપર ઉનેર નામનુ ગામ છે આ ગામમા એક પ્રાચીન શિલાલેખ છે, એવી વાત સાભળવામા આવતાજ મે મારા વૃદ્ધ ગુરુને તે શિલાલેખની નકલ લાવવાને મોકલી આપ્યા મારા કહેવા પ્રમાણે તેઓ તે ગામમા જઇને તે શિલાલેખની નકલ લઈ આવ્યા આ શિલાલેખ જોવાથી જણાય છે કે કાનીન અને ઉનેર એ ગામો બ્રાહ્મણોને આપવામા આવ્યા છે રાણા સગ્રામસિંહે સવત ૧૫૭૦ (ઇ૦ સ૦ ૧૫૧૪) મા આ ગામમા જે ચતુર્ભુજની દેવીનુ મદિર બધાવ્યુ હતુ તેમા આ શિલાલેખ છે રાણા જગતસિંહે આ શિલાલેખની નીચે પોતાનુ નામ કોતરાવીને તેમા એવો ઉલ્લેખ કરાવ્યો છે કે –' આ બ્રહ્માર્પણ જમીનપર કોઇએ પણ હસ્તક્ષેપ કરવો નહિ વળીઆ મદિરના એક સ્થભ ઉપર એવો લેખ છે કે –' સર્વ ખાસ તિલ અને હેમતિલ ધાન્ય લણતી વખતે પ્રત્યેક ક્ષેત્રમાથી અમુક ધાન્ય દેવતાને અર્પણ કરવુ ગ્રામ્ય પચાયતે આ લેખ કોતરાવેલો છે

૧ સવત ૧૮૪૭ મા જ્યારે મેવાડમા સર્વત્ર યુદ્ધ ચાલી રહ્યુ હતુ, ત્યારે ગ્રામપચાયતે આ દાન

આપવાનો ઠરાવ કર્યો હતો એમ જણાય છે ચતુર્ભુજાદેવીના મંદિરની બરાબર સામે એક જૈન મંદિર છે આ મંદિર સંવત ૧૭૭૪ માં બંધાવવામાં આવ્યું હતું. જે સ્થાનપર આ મંદિર બંધાવવામાં આવ્યું છે તે સ્થાન ખોદતાં તેમાંથી પારસનાથની મૂર્તિ નીકળી હતી આ મૂર્તિનીજ પ્રતિષ્ઠા ઉક્ત જૈન મંદિરમાં કરવામાં આવી છે. અહીંઆના અનેક સ્થાનોમાં પ્રાચીન કાળના અનેક સ્મૃતિચિન્હો ઉપલબ્ધ થાય છે

૨ જી ફેબ્રુઆરી—આજે કૅપ્ટન વાવ પોતાના અશ્વની કસોટી કરવાને બહાર નીકળ્યા તેમનો અશ્વ વેગસહિત દોડીને જંગલમાં ભરાઈ ગયો તેમને સહમાં એક ચોટ લાગી આજે અમે એક મોટું તીતર જોયું આ પક્ષી અતિ ખૂબસુરત હોય છે

આજે પ્રાતઃકાળમાં ઇંગ્લાંડથી અમારો સર્વ વાર્ષિક પગાર આવ્યો અમે ભોજન કરીને બેઠા હતા એવામાં ગામની તરફથી એક ભયંકર શબ્દ આવતો સંભળાયો આ શબ્દ સાંભળી અમે સ્તબ્ધ થઇ ગયા અને ઉઠીને ઉભા થયા આ શબ્દ ક્યાંથી આવ્યો તેની તપાસ કરવાને અમે પ્રવૃત્ત થયા હતા, એવામાં બે હલકારા અને એક બાળક એ ત્રણ માણસો અમારી દૃષ્ટિએ પડયા બાળકના મસ્તકપર દૂધથી ભરેલું એક પાત્ર હતું હવે અમારી ચિંતા નષ્ટ થઈ આ માણસો પ્રતિદિન દૂધનો સગ્રહ કરવાને માટે કેટલાક કોશના અંતરપર જતા હતા અમારા શિબિરની પાસે આવતાં ઉક્ત બાળક પોતાના હલકારાઓને ઉચ્ચ સ્વરે કહ્યું—"મામા ! મને છોડી દો હું તમારો ભાણેજ છું, મામા છોડી દો, મામા છોડી દો" ઉક્ત હલકારાઓએ તે બાળકને મૂર્ખ અને ઘેલો ગણી કાઢયો. તેમણે તેને વેગથી ચાલવાને આજ્ઞા કરી, પરંતુ તે બાળક ઉભો રહીને પૂર્વવત્ ઉચ્ચ સ્વરથી પોકાર કરતો હતો આથી તેઓ પાછા ફર્યા શીઘ્ર તેમની દૃષ્ટિએ એક ભયંકર દૃશ્ય પડયું એક મહા પ્રચંડ વ્યાઘ્ર તે બાળકના અંગરખાને પકડી રહ્યો હતો તેઓ અતિ વેગથી ત્યાં દોડી આવી પોતાની લાઠીથી મારેલી જ્યેષ્ટિકાવતી તે વ્યાઘ્રને મારવા લાગ્યા વ્યાઘ્રના ભયંકર બરાડા સાંભળી ગામવાસી મનુષ્યો હાથમાં શસ્ત્રાસ્ત્રો લઇને દોડી આવ્યા

મોરવણ અને મુગન્વાર નામના સ્થાનોની વચ્ચે જે કાલો પહાડ નામનો પર્વત આવેલો છે તેપર તે વ્યાઘ્ર નિવાસ કરતો હતો આ પ્રદેશમાં તે દીર્ઘ સમયથી રહેતો હતો અને કૃષિકારોના પશુઓનો વધ કરતો હતો પરંતુ અત્યાર સુધી કોઇ પણ માણસ તેને મારી શકયો નહોતો બે દિવસ પૂર્વે આ વ્યાઘ્ર એક ધાબીની ભેંસને મારીને નાસી ગયો હતો આ વ્યાઘ્રપર કદિ કોઇએ બંદૂક અથવા કોઈ બીજી જાતનું અસ્ત્ર વા શસ્ત્ર વાપર્યું નહોતું અને એમ જણાતું હતું કે તે વ્યાઘ્ર કોઈ મનુષ્યપર આક્રમણ કરતો નહોતો અને કદાચિત તે મનુષ્યપર આક્રમણ કરતો તો, "મામા ! મને છોડી દો " એટલા શબ્દો કહેવાથી તે તેને છોડી દેતો હતો ઉક્ત બાળક આ વાત જાણતો હતો, તેથીજ તેણે 'મામા ! મને છોડી દો ' એમ કહ્યું હતું, અને આ શબ્દો સાંભળવાથી ઉક્ત હલકારાઓ જલદી તેનું રક્ષણ કરવાને દોડી આવ્યા નહોતા

૩ જી ફેબ્રુઆરી—આજે અમારા માંથી કૅપ્ટન સાહેબની તબિયત ઘણી બગડી ગઇ હતી તેથી અમે અહીંઆજ વિશ્રામ કર્યો

૪ થી ફેબ્રુઆરી—અમારા મિત્ર યતિ પાનોદથી પાછા આવ્યા મે તેમને ત્યાંના એક દેવમંદિરમાંથી શિલાલેખ લઇ આવવાને મોકલ્યા હતા તેમણે ત્યાંથી આવીને જે કહ્યું તેનો ઉલ્લેખ નીચે કરવામાં આવે છે —

" એ મંદિર એક જૈનગૃહસ્થે બંધાવ્યું છે આ મંદિર બંધાઇને તૈયાર થયું, ત્યારે જૈનોએ પોતાના ઇષ્ટદેવતાની મૂર્તિ એમાં સ્થાપન કરવાનો આગ્રહ કર્યો, પરંતુ માનવદેવે (દેવજનની) સ્વયં પ્રકટ થઇને તેને કહ્યું કે આ મંદિરમાં વાસ કરવાની મારી અભિલાષા છે જૈનધર્મ જો કે હિંદુધર્મથી ભિન્ન છે, તોપણ તે જૈનગૃહસ્થ ઉક્ત દેવીની માગણીનો અસ્વીકાર કરી શકયો નહિ તેણે દેવીને જણાવ્યું કે—" હું આપની સમક્ષ કોઈ પણ પશુનું બલિદાન આપીશ નહિ " દેવીએ પ્રસન્નતાપૂર્વક જણાવ્યું—"તમે ચિતોડના સોનગરાની પાસે જાઓ તેઓ સર્વ બલિદાનાદિ કાર્ય કરશે " દેવીની આજ્ઞાનુસાર તે જૈન ચિતોડના સોનગરાની પાસે ગયો અને દેવીની ઇચ્છા તેને કહી

સભળાવી પછી તેણે ઉક્ત દેવીના મદિરની પાસે એક પાર્શ્વનાથનુ મદિર બધાવ્યુ મારા વૃદ્ધ યતિમિત્ર માતાજીના મદિરમાથી એક મહત્ત્વના ઐતિહાસિક તત્ત્વની શોધ કરી છે ત્યા તેમને એક એવા શિલાલેખ પ્રાપ્ત થયો કે જે અણહિલપુર પાટણના એક પરમ પ્રસિદ્ધ રાજાનો કાળ નિશ્ચિત કરે છે ત્યાર પછી મને ચિતોડમાથી એક શિલાલેખ મળ્યો હતો, જેમા લખેલો સમય ઉક્ત સમયની સાથે સપૂર્ણત મળતો આવે છે ઉક્ત ઉભય શિલાલેખોપરથી મારી રીતે પ્રતીત થાય છે કે ઉક્ત સોલકીરાજાએ એક સમયે નિઃસશય ગિહલોતોની રાજધાની હસ્તગત કરી લીધી હતી પાલોદમાથી જે શિલાલેખ પ્રાપ્ત થયો હતો, તેમા કેવળ એટલોજ ઉલ્લેખ હતો કે—"કુમારપાલ સવત ૧૨૦૭ ના પોષમાસમા પાલોદમા માતાજીના મદિરમા પૂજન કરવાને આવ્યો હતો," પરતુ સિસોદીઆઓએ પોતાની જાતિના ગૌરવની રક્ષા કરવાને માટેજ આ પ્રમાણે લખ્યુ છે વળી તેમણે એમ લખ્યુ છે કે જે સમયે સિદ્ધરાજે કુમારપાલને દેશનિકાલ કર્યો તે સમયે કુમારપાલે ચિતોડમા જઇ આશ્રય ગ્રહણ કર્યો હતો અને તે દિલ્હીના ચૌહાણસમ્રાટ પૃથ્વીરાજના બનેવી રાણા સમરસિંહ કે જે ચિતોડના અધીશ્વર હતા તેમનો મુખ્ય મત્રી નિમાયો હતો

૭ટ્ઠી ફેબ્રુઆરી માર્ગમા વ્યતીત થઇ

સાતમી ફેબ્રુઆરીને દિને અમે નિકુપ નામના સ્થાનથી નીકળી આઠમી તારીખે મુરલા નામના સ્થાનમા આવી પહોચ્યા મુરલા એક શ્રેષ્ઠ ગામ છે અહીઆ કુચેલિયા જાતિના ચારણલોકો નિવાસ કરે છે જો કે આ લોકો ભાટકુળના છે, તોપણ હાલમા તેઓ વાણિજ્યદ્રવ્યના રક્ષકનુ કાર્ય કરી પોતાનો નિર્વાહ કરે છે આ દેશમા આ ચારણલોકો સર્વ શ્રેણીના અને સર્વ વર્ણના લોકોદ્વારા પૂજનીય મનાય છે સર્વ લોકો તેમનાપ્રતિ ભક્તિભાવથી જુએ છે, તેથી કોઇપણ તેમને કનડતા નથી આ લોકો માફીની જમીનનો ઉપભોગ લે છે અને ચોર તથા લૂટારાથી ભરેલા માર્ગમા થઇ નિર્ભયરીતે વાણિજ્યદ્રવ્ય લઇ જાય છે તેમની રક્ષાહેઠળ જતા માલને ચોર તથા ડાકુઓ લૂટી શકતા નથી માત્ર આ લોકોજ સમસ્ત રાજસ્થાનમા સ્વતત્રરીતે વાણિજ્ય કરે છે રાજા પણ તેમની પાસેથી કર લેતા નથી આ ચારણલોકોએ અમારો જે પ્રકારે આદરસત્કાર કર્યો, તેથી અમે પરમ આનદિત થયા તેઓ એકત્રિત થઇ નગરમાથી બહાર આવ્યા અને તેમણે અમારો સત્કાર કર્યો સૌથી આગળ વાજાવાળા વાજા વગાડતા વગાડતા ચાલતા હતા. તેની પાછળ સુદર ચારણસ્ત્રીઓ હાવભાવથી ધીમે ધીમે નૃત્ય કરતી ચાલતી હતી અને મને મુરલાની ચારણસ્ત્રીઓએ બદી કરી લીધો. (અર્થાત્ તેઓ મારી આસપાસ ફરી વળી) આ દૃશ્ય જેમ નવીન હતુ તેમ ચિત્તાકર્ષક પણ હતુ વીર ચારણો સુદર વસ્ત્રો પરિધાન કરી, મસ્તકપર પાઘડી બાધી, માળા પહેરી આવ્યા હતા તા યક વા નેતાઓના ગળામા સુવર્ણના અલકારો હતા અને તેમા પૃથ્વીશ્વરની મૂર્તિ અકિત હતી. સમસ્ત સ્ત્રીઓએ કાળા ભુરા રગના ઘાઘરા અને સુદર કચુકી પહેરી હતી અને તેમના સુદર કાળા કેશકલાપમા સુવર્ણના અલકાર ગુથી દેવામા આવ્યા હતા તેમના અગમા રમણીય આભૂષણો હતા અને હાથમાની ચૂડી અતુલનીય શોભા આપી રહી હતી આના જેવો ચિત્રનો વિષય જગતમા ભાગ્યેજ કોઇ ચિત્રકારને પ્રાપ્ત થઇ શકે સ્ત્રીમડળી જે પ્રકારે હાવભાવ તથા કટાક્ષથી નૃત્ય કરતી હતી, તેદ્વારા પ્રતીત થતુ હતુ કે તેઓ સત્કારના બદલામા કાઇક પુરસ્કારની ઇચ્છા રાખતી હતી

મધ્યાહ્ન પછી નાયકો મારા તબુમા આવ્યા સુદર ચારણસ્ત્રીઓના હાથમાથી મે જે મુક્તિ મેળવી હતી, તેનુ મૂલ્ય શુ હતુ તે હવે મને સપૂર્ણત વિદિત થયુ પાચસે વર્ષપૂર્વે મેવાડના એક રાણા મુરલામા ગયા હતા તે સમયે હમણાની પેઠેજ ચારણીઓએ તેમને બદીવાન બનાવી દીધા હતા અને જ્યાસુધી રાણાએ તે સુદર ચારણમાનિનીઓને મીજબાની આપી નહિ ત્યાસુધી તેમને પોતાની બદીદશામાથી મુક્તિ પ્રાપ્ત થઈ નહિ, પરતુ જે જજીરે તેમને બદીવાન કર્યા હતા તે જજીર કઠિન નહોતી, પણ મૃદુ હતી અને તેમને દીર્ઘકાળપર્યત બદીદશામા રહેવુ પડ્યુ નહોતુ ચારણોના પ્રધાનનેતાએ મને કહ્યુ કે—" આપ રાણાના પ્રતિનિધિતારકે અહીઆ આવ્યા છો તેથી આપ મહા વિપત્તિમા સપડાયા હતા, પરતુ મશ્કરીને તેના છેડાસુધી લઇ જવામા આવે તો પરિણામ કોણ જાણે કેવુ આવે એવા ભયથી સ્ત્રીઓએ આપને જવા દીધા, પરતુ એમ કરીને તેમણે એક મારી

મીજમાની ખોઈ " મેં તે નાયકને કહ્યું –' આપના પ્રાચીન રીતરિવાજ જોઇ હું અત્યંત પ્રસન્ન થયો છું અને આ રિવાજને માન આપવાને પણ હું ખુશી છું. " પછી મેં તરતજ તે સ્ત્રીઓપર અભિનંદનના વચનોસહિત મીજમાનીને માટે રૂપિયા મોકલી આપ્યા. ચારણોનો પ્રધાનનેતા, અન્યાન્ય નાયકો અને તેમના પુત્રો ઘણીવારસુધી મારા તંબુમાં રહ્યા અને તેમણે પ્રાચીનકાળના અનેક વિષયો પર મારી સાથે વાર્તાલાપ કર્યો.

આ નાની ચારણશાખાનો આદિપુરુષ રાણા હમીરના શાસનકાળના પ્રારંભમાં તેની સાથે ગુજરાતમાંથી આવ્યો હતો. જો કે આ ઘટનાને આજે પાંચસેંવર્ષો વ્યતીત થઇ ગયાં છે, તથાપિ ચારણલોકોએ પોતાની જાતિના ગુણ, આચારવિચાર, રીતિરિવાજ, પહેરવેશ વગેરેમાં કોઈપણ પ્રકારનો ફેરફાર કર્યો નથી. જે લોકોની અંદર તેઓ વસે છે, તે લોકોની સાથે તેઓ કોઇપણ બાબતમાં સાદૃશ્ય ધરાવતા નથી. વાસ્તવમાં આ લોકો ભારતવર્ષમાં વિદેશી જેવા જણાય છે. જો કે આ લોકોએ હિંદુઓમાં ઉચ્ચપદ પ્રાપ્ત કર્યું છે, તોપણ ઇરાનીલોકોની સાથે તેમનું અત્યંત સાદૃશ્ય જણાય છે. તેમના ઢીલા અંગરખા, ઉંચી પાઘડી અને લાંબી દાઢી ગ્રીસના મંદિરપરની આકૃતિઓ સાથેનું તેમનું સાદૃશ્ય સિદ્ધ કરે છે. તેદ્વારા તેઓ હિંદુઓની ચાર વર્ણમાંના હોય એમ પ્રતીત થતું નથી. આ લોકોએ શામાટે અને કેવી રીતે મેવાડમાં આવીને નિવાસ કર્યો, તે જણાવવાને અત્રે હું પ્રવૃત્ત થાઉં છું. મેવાડના ઇતિહાસમાં પરમ પ્રસિદ્ધ થયેલા રાણા હમીરના હાથમાં એક સ્થળે દુષ્ટ રોગનું ચિન્હ હતું, જેને નિવૃત્ત કરવાને માટે તેમણે મકરાનના તટપર આવેલા હિંગળાજતીર્થની યાત્રા કરી. તેઓ કચ્છભૂજ દેશમાં ચારણોના એક ટોળાની સમીપ જઇ પહોંચ્યા અને પોતાના અશ્વપરથી નીચે ઉતર્યા કે તરતજ એક ચારણી યુવતીએ રસોઇ કરવી પડતી મૂકી અને આગળ ધસીને રાણાના અશ્વની લગામ પકડી. રાણાએ તેને આ કાર્યને માટે ધન્યવાદ આપ્યો અને મશ્કરીમાં કહ્યું કે –" હું આશા રાખું છું કે તમારી રસોઇથી મારા સેવકો સારી રીતે તૃપ્ત થશે " યુવતીએ કહ્યું " મારી પાસે જે રસોઇ છે તે આપની સમક્ષ સાદર કરવાને તૈયાર છું " રાણા બોલ્યા " મારા સર્વ માણસો ભૂખ્યા છે, અને આટલા અન્નથી કોઇ પણ પ્રકારે તેમની ક્ષુધાની શાંતિ થશે નહિ " યુવતીએ પ્રત્યુત્તર આપ્યો " હિંગળાજની કૃપાથી સર્વની ક્ષુધા નિવૃત્ત થઇ જશે " આમ કહી તેણે રાણા અને તેમના સર્વ સેવકોને બેસાડી તેમને સારીરીતે ભોજન કરાવ્યું. સર્વ જમીને તૃપ્ત થયા પછી નિકટમાંજ તે યુવતીએ એક નાનો સરખો કૂવો ખોદ્યો હતો તેમાંનું જળ પી સર્વ જણે પોતાની તૃષાની શાંતિ કરી. હવે સર્વ જણને ખાત્રી થઈ કે હિંગળાજની અધિષ્ઠાત્રીદેવીના કૃપાપ્રસાદથીજ આ સર્વ થયું છે. ત્યારપછી મહારાણા હમીરે ઉક્ત તીર્થમાં જઇ ત્યાં સ્નાન કરી શીઘ્ર આરોગ્યતા મેળવી. ત્યારપછી તેઓ તે ચારણીયુવતીના કુટુંબને પોતાની સાથે લઇને મેવાડમાં આવ્યા અને તેમણે તેને મુરલાની જાગીર આપી. વળી તેમણે ચારણોની પાસેથી કદિપણ વાણિજ્યકર લેવો નહિ, એવી આજ્ઞા ફરમાવી. ઉક્ત ચારણીએ મહારાણાને અદ્‌ભુત પ્રકારે ભોજન *કરાવ્યું હતું તે ઘટનાના સ્મરણચિન્હતરીકે એવી પરવાનગી આપવામાં આવી કે જે કોઈ રાણા* મુરલામાં આવે તેને બંદી કરીને ચારણસ્ત્રીઓ તેની પાસેથી મીજમાની લેશે.

આ મુરલા પ્રદેશમાં હાલમાં કેટલાક હજાર નરનારીઓ નિવાસ કરે છે. જો કે આ ચારણલોકોના નિવાસસ્થાનની આસપાસ કૃષિકાર્યનું કિંચિત્પણ ચિન્હ દૃષ્ટિગોચર થતું નથી, તથાપિ એ લોકો જે સુખવૈભવમાં દિવસ નિર્ગમન કરે છે, તે જોઇને પરમ આશ્ચર્ય થાય છે. આ ચારણલોકોમાં જેમ જેમ વંશવૃદ્ધિ થતી ગઈ તેમ તેમ કચ્છદેશની પ્રચલિત રીતિઅનુસાર તેમની ભૂમિ અસંખ્ય ખંડોમાં વિભક્ત થઈ ગઇ. પાછળથી ભૂમિને માટે ચારણોમાં એક મહાઝગડો ઉપસ્થિત થયો. આ જાતીયયુદ્ધમાં ઘણા ચારણો માર્યા ગયા અને તેમની સ્ત્રીઓ સતી થઇ. તે સ્ત્રીઓએ ચિતાપર આરૂઢ થઈ પુનઃ આવાપ્રકારની ઘટના બને નહિ તેટલા માટે એમ કહ્યું કે–"આજપછી મુરલામાં કોઇએ પણ ખેતી કરવી નહિ " તેમના આ વચન પ્રમાણે મુરલામાં અદ્યાપિ ખેતી કરવામાં આવતી નથી. સતીઓ જે સમયે ચિતાપર આરૂઢ થાય છે તે સમયે તેઓ જે વચન કહે છે તેપર ચારણો કેટલી શ્રદ્ધા અને ભક્તિ રાખે છે, તેનું આ જ્વલંત ઉદાહરણ છે. મેવાડમાં 'મહાસતીઓ

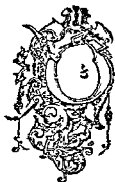
કી આન' એ મોટી મોગ શપથ ગણાય છે. રાજદ્વારીસનદોમા આ વાક્યનો પ્રયોગ અધિક થતો જોવામા આવે છે

નિમ્બેરા અહીઆથી સાત માઇલના અંતરપર છે. ત્યાથી અમે રાણીખેડામા ગયા આ શહેર ઘણુ મોટુ છે ઉદેસીંગરાણાની રાણીએ પુષ્કળ રૂપિયાનો વ્યય કરીને આ શહેર બંધાવ્યું હતું વળી તેણે મંદિરો તથા વાવો પણ બંધાવી હતી અહીઆના લોકોએ મારી પાસે આવીને એવી ફરિયાદ કરી કે લક્ષ્મીવનના ભગીએ એક સુઅર મારીને અહીની વાવડીમા નાખી દીધુ છે, તેથી લોકો તે-માનુ પાણી પીતા નથી તેમને પાણીને માટે દૂર જવુ પડે છે ઉક્ત કાર્ય લક્ષ્મીવનના ભગીએ પોતાના દેણદારને સજા કરવાને માટે કર્યું હતુ તે કાર્ય કરીને તે બીજે ગામ નાસી ગયો આખરે તેને નીચે પ્રમાણે સજા મળી તેનુ મુખ કાળા રંગથી રંગી નાખવામા આવ્યુ અને તેને ગધેડાપર બેસાડી તેના ગળામા ખાસડાનો હાર પહેરાવી તેને આખા રાણીખેડા ગામમા ફેરવવામા આવ્યો ઉક્ત વાવડીમાથી પાણી બહાર કાઢી તેમા ગંગાજળ નાખી બ્રહ્મભોજન કરાવી તેને શુદ્ધ કરવામા આવ્યુ અમે રાણીખેડામા ફરી તેનુ અવલોકન કર્યું કેટલાક લોકો અમારી પાસે નકશીકામ લાવ્યા પછી અમે ત્યાના એક જાગીરદાર ખાનસાહેબની મુલાકાત લીધી તેણે અમારી સારી બરદાસ્ત કર્યા પછી અમે તેને ઘેરથી વિદાય લીધી પછી સાજે તે અમારા તંબુમા આવ્યો. અને અમારે તેની સાથે કેટલીક વાતચીત થઇ તેણે અમારા પ્રશ્નોના યથોચિત ઉત્તર આપ્યા હતા.

નિમ્બેરા મોટું શહેર છે તેની દિવાલો અતિ દૃઢ છે ત્યા સારો વ્યાપાર ચાલે છે આ શહેરની આમદાની ત્રણ લાખ રૂપિયા છે

अध्याय ५ थो

પાહાર દેશ–પાહારના શિરોભાગથી દેખાતું રમણીય દૃશ્ય–નહેર ખોદાવવાનો પ્રસ્તાવ–શુકદેવનું મંદિર–દૈત્યકા હાડ–ગીરઝંપ–અફીણનો પાક–બાબર, અકબર અને જહાંગીરે વિદેશમાંથી ભારતવર્ષમાં આણેલાં વિવિધ પ્રકારનાં ફળફુલનાં વૃક્ષો–અફીણનો પાક ઉપજાવવાની પ્રણાલી–અફીણથી રાજસ્થાનનું થયેલું અનિષ્ટ–બ્રિટિશ-સરકારે કરેલો અફીણનો ઈજારો–તેનું વિષમય ફલ.

નેરો, તા૦ ૧૩–મી ફેબ્રુઆરી આજે મેવાડરાજ્યનુ એક નવીન દૃશ્ય મારાં નેત્રોસન્મુખ આવ્યુ કેટલાક કોશપર્યંત ગયા પછી હુ મેવાડની પૂર્વસીમાના સ્વાભાવિક દુર્ગસમાન પાહાર પ્રદેશમા જઇ પહોચ્યો જેમ જેમ હુ પાહારની નિકટ જતો હતો, તેમ તેમ મને નીચા પ્રદેશનો અનુભવ થતો જતો હતો એને દ્વિતીયશ્રેણીનો ખડક અથવા ઉચ્ચ સમતલ ભૂમિ કહેતા હરકત નથી જો કે એના પશ્ચિમ તરફના ભૂપૃષ્ઠથી એનુ ઉચ્ચમા ઉચ્ચ સ્થાન ચારસેં ફીટથી અધિક ઉચ્ચ નથી, તોપણ તેના સર્વોચ્ચ સ્થાનપર ઉભા રહી આસપાસ દૃષ્ટિ કરવાથી પરમ રમણીય દૃશ્ય દૃગ્ગોચર થાય છે નૈતિક રાજનૈતિક વા પ્રાકૃતિક ગમે તે દૃષ્ટિથી તમે તેને જુઓ, પરંતુ તે અતિ સુંદર જણાશે મે આવુ સુંદર દૃશ્ય કદિ પણ જોયુ નહોતુ આ સ્થાનપર ઉભા રહેતાની સાથેજ મેવાડના ઇતિહાસની સમસ્ત પ્રધાન ઘટના આપણા અંતર્ચક્ષુની સન્મુખ આવીને ખડી રહે છે "દક્ષિણભાગમા હિંદુજાતિના ગૌરવનું સ્થાન ચિતોડ વિરાજમાન છે પશ્ચિમ તરફ ગગનભેદી પહાડો ઉભા રહી નવીન રાજધાની ઉદયપુર અને તેના વીરોની રક્ષા કરી રહ્યા છે. આ ઉચ્ચ સ્થાનની ચારેગમ જાવદ, રામપુરા, નીમચ, નિમ્બેરા,

ખેચી, રતનગઢ વગેરે પ્રગણા આવેલા છે આ સમસ્ત પ્રગણા પઠાણ અને મહારાષ્ટ્રીય લોકોએ છીન વી લીધા છે આ રમણીય દેશના રાજપૂતના જેવા મનોભાવ ધરાવનાર એક માણસના હૃદયમા આ દૃશ્ય જોઇ કેવી લાગણી, કેવી આકાક્ષા ઉદય પામે તેની કલ્પના પાઠકો સ્વય કરી શકશે અમે જે સત્તિર ત્રણેક માઇલના પ્રદેશપર પ્રવાસ કર્યો છે, તે પરમ સુદર પ્રદેશ છે ખળખળ વહેતી નદીઓ આ દેશની શોભામા વૃદ્ધિ કરે છે આ પ્રદેશમા આવેલા ગામો અને નગરો એક સમયે મનુષ્યોથી પરિપૂર્ણ હતા, પરતુ અફસોસ ! હાલમા તે ઘણે ભાગે મનુષ્યશૂન્ય બની ગયા છે, તો પણ કોઇ કોઈ સ્થળે હાલમા પણ પુન શક્તિ અને સમૃદ્ધિના પૂર્વલક્ષણો દૃષ્ટિગોચર થાય છે આ ઉચ્ચ સ્થાનપર ઉભા રહેતા મારા હૃદયમા એક અતિ મહત્ત્વની કલ્પનાનો ઉદય થયો હતો મેવાડની અર્વાચીન રાજધાની ઉદયપુરપર્યંત એક નહેર ખોદાવવાની કલ્પના મારા મનમા ઉદિત થઇ આવી એક નહેર[1] ખોદાવવાથી મેવાડના સમસ્ત ક્ષેત્રોમા દશગણુ ધાન્ય ઉત્પન્ન થવાનો સભવ છે જો આમ થાય તો દુર્ભિક્ષનો ભય સદાને માટે દૂર થાય મને આ કલ્પના આવી ખરી, પરતુ તેને સિદ્ધ કરવાનો માર્ગ શુ છે ? ધન ક્યા છે? ધનના અભાવથી મારી આ પ્રકારની અનેક આશાઓ મનમા ને મનમાજ લય પામી ગઇ છે જો આવી એક નહેર ખોદાવવામા આવે તો રાણાને જે ખડણી આપવી પડે છે, તે તેમાથી ઉત્પન્ન થાય, એટલુજ નહિ પરતુ તેઓ પોતાની પ્રજાપ્રત્યે પણ અધિક દયાવાન થઇ શકે અને પ્રજાના કલ્યાણને માટે પ્રયાસ કરવો એજ આપણુ પ્રધાન કર્તવ્ય છે

પાઠારની ઉચ્ચભૂમિ ફળદ્રુપ છે અહીઆ આમ્રવૃક્ષો, મહુડા અને લીમડા પુષ્કળ થાય છે આ ઉચ્ચ વિસ્તૃત પ્રદેશના અનેક સ્થાનોમા અસખ્ય ધાર્મિક સ્મૃતિચિન્હો વિદ્યમાન છે જ્યા જ્યા સ્વાભાવિક ઝરણા, ખીણ વગેરે હોય છે, ત્યા ત્યા મહાદેવનુ લિગ દૃષ્ટિગોચર થાય છે હુ જે ઉચ્ચ પર્વતપર ચઢ્યો હતો ત્યાથી એક કોશના અતરપર આવેલા અધકારમય પહાડીમાર્ગમા શુકદેવનો આશ્રમ છે મને આ માર્ગ પરિચિત નહોતો, તેમજ હાલમા મારી સાથે ઘોર પરિશ્રમ કરનાર રામ ગોવિંદ બ્રાહ્મણ પણ ત્યા રે નહોતો તેથી હુ શુકદેવનો આશ્રમ જોઇ શક્યો નહિ પરતુ મે અન્ય માણસોને પૂછપરછ કરીને ઉક્ત આશ્રમસબધી સર્વ જાણવાયોગ્ય હકીકત પ્રાપ્ત કરી લીધી શુકદેવનો આશ્રમ એકાત અને નિર્જનસ્થાનમા આવેલો છે, પરતુ ત્યા અનેક પ્રકારના સુગધી પુષ્પો મોટા જથ્થામા થાય છે અને પહાડના શિખરપરથી નીકળેલી એક નદી આશ્રમ તરફ વહે છે. શુકદેવજીની મૂર્તિ પહાડના શિખરપર સ્થિત છે નદીની એક બાજુએ " દૈત્યકા ટાક" એ નામનુ એક ઉચ્ચશૃગ છે ઐહિક વા પારલૌકિક સુખની અભિલાષા ધરાવનાર માણસ ઉક્ત શૃગપરથી નીચે નદીના જળમા ભૂસકો મારે છે આ ભૂસકાને ' વીરઝપ અર્થાત્ વીરનો કુદકો ' કહેવામા આવે છે-આ ભૂસકાથી ઘણા માણસો મરી જાય છે, પરતુ કોઇકોઈ બચી પણ જાય છે વિશેષત સ્ત્રીઓ પુત્ર પ્રાપ્તિની ઇચ્છાથી આ રીતે નદીમા ભૂસકો મારી પ્રાણત્યાગ કરે છે એક માણસે મને કહ્યુ કે એક સ્ત્રીએ એવી પ્રતિજ્ઞા કરી હતી કે જો મને પુત્ર જન્મે તો તેને ગોદમા લઇને હુ નદીમા પડીશ ઇશ્વરેચ્છાથી તેને પુત્ર થયો અને તેથી તે નદીમા પડી પરતુ આશ્ચર્યની વાત છે કે ઉભયના પ્રાણ બચ્યા એક ધાચી તેમા કૂદી પડ્યો હતો તે પણ બચી ગયો હતો આજ પ્રાતમા ૐકારનાથનુ મદિર છે-

૬૦ વર્ષપૂર્વે ચબલ નદીપર્યંતનો આ સમસ્ત પાઠાર પ્રદેશ મેવાડરાજ્યની અતર્ગત હતો. પરંતુ હાલમા કુનેરો સિવાય તેનો સમસ્ત ભાગ સિંધિઆના અધિકારમા છે બાવીસ ગામોના જીલ્લામા કુનેરો પ્રધાન નગર છે સૌભાગ્યવશાત્ તે જીલ્લો કોઇ કારણથી મહારાણાના અધિકારમા રહ્યો છે, પરતુ મહાકષ્ટથી મહારાષ્ટ્રીઓના કરાલ ગ્રાસમાથી તેનુ સરક્ષણ થયુ છે મહારાષ્ટ્રીઓએ તેને પ્રથમ હસ્તગત કરી લીધો હતો અને તેનાપર અધિકાર સ્થાપિત કરવાનો તેમનો હક્ક છે નહિ

[1] કર્નલ ટોડે જ્યારે સર્વદાને માટે રાજસ્થાનનો ત્યાગ કરી પોતાના દેશમા નિવાસ કર્યો અને આ ઇતિહાસ લખ્યો તે સમયે તેમણે પોતાની ટીકામા લખ્યુ છે કે હમણા હુ મારી નોધપોથી તપાસીને આ ઇતિહાસ લખુ છુ અને અધુના(ઇતિહાસ લખાઈ રહ્યા પછી) પાચ વર્ષ સુધી તે સુખદાયી ખીણમા વસી નહેર ખોદાવવાનુ કામ માથે લેવાને તૈયાર છુ હું જો કે મેવાડમા એક દિવસ પણ સ્વસ્થ રહ્યો નહોતો તોપણ હમણા હુ ત્યા જવાને તૈયાર છુ" રાજપૂતોના બાધવ કર્નલ ટૉડની ઉદારતા કેવી અદ્વિતીય છે !

એ પ્રશ્નની ચર્ચા પાછળથી કરવામાં આવી હતી. જો મહારાણા આ પ્રકારે સમસ્ત પાહારદેશ સ્વસ્તગત કરત તો ઠીક થાત; પરંતુ દુર્ભાગ્યવશાત્ બાકીનો સમસ્ત ભાગ વૃદ્ધ જાલિમસિંહના મિત્ર અને શાંતિપ્રિય લાલાજી બિલાલને ઇજારે આપવામાં આવ્યો હતો; પરંતુ હું પુનઃ કહું છું કે સિંધિઆએ આ સમસ્ત દેશ કેવળ યુદ્ધના ખર્ચના બદલામાં ગીરવે રાખ્યો હતો અને તે ખર્ચ વારંવાર ચૂકવી દેવામાં આવ્યો હતો, તોપણ સિંધિઆએ તે દેશ છોડયો નહિ. પ્રસંગ મળતાં ચંબલની પશ્ચિમ તરફનો સમસ્ત પાહારપ્રદેશ પુનઃ મેવાડના મહારાણાને આપવો જોઇએ.

રાજસ્થાનના પરમ હિતૈષી કર્નલ ટૉડ રાજપૂત કૃષિકારોને અફીણની ખેતી વિશેષ પ્રમાણમાં કરતા જોઇ અત્યંત દુઃખિત થઇ કહે છે કે વિશેષ ઉપયુક્ત ધાન્યને બદલે અફીણની ખેતી દિવસાનુદિવસ વૃદ્ધિંગત થતી જાય છે; માટે તે સંબંધે સખ્ત કાયદા ઘડી તેનું દમન કરવું જોઇએ. જ્યારે આ દેશમાં પ્રાચીન શાસનવિધિ પ્રચલિત હતી અર્થાત્ રાજાપ્રજા વચ્ચે પિતાપુત્રનો સંબંધ હતો ત્યારે રાજાની મુખ્ય ઉપજ જમીનમાંથી થતી હતી અને તે સ્વયં કયી ભૂમિમાં કયો પાક કરવો તે નિશ્ચિત કરી આપતો હતો. મેવાડના પ્રાચીન કૃષિસંબંધી ધારાઓમાં એક વિધાન એવું પણ હતું કે પ્રત્યેક કૃષિકારે એક વીઘામાં અફીણની ખેતી કરવી; પરંતુ બ્રિટિશસરકારે અફીણનો ઇજારો કર્યો છે તેથી સર્વ સ્થળે અફીણનો પાક ઘણો વધી ગયો છે. અધિક શું કહીએ ? જે દેશના કૃષિકારો કદિ પણ અફીણની ખેતી કરતા નહોતા, તેઓ પણ હાલમાં અફીણના પાક તરફ ઘણું ધ્યાન આપે છે.

સાધુ ટૉડસાહેબ વળી લખે છે કેઃ—" મહામારી અને યુદ્ધદ્વારા આ દેશના નિવાસીઓની જે નૈતિક અને શારીરિક અવનતિ થઇ છે તેથી અધિક પ્રમાણમાં એકમાત્ર અફીણથી થઇ છે. આ સર્વનાશક અફીણ કેવી રીતે પ્રચલિત થયું અને કયા પ્રકારે તેની ખેતી થઇ તેનું વર્ણન કરવું અત્રે અયુક્ત નથી. બાબર, અકબર અને જહાંગીર ઇત્યાદિ પોતાનું જીવનચરિત્ર લખનાર પાદશાહોનાં ચરિત્ર વાંચવાથી અમારા જાણવામાં આવ્યું છે કે તેઓ ફળફૂલોનાં વૃક્ષો અને લતાઓ હિંદુસ્તાનમાં લાવ્યા હતા. તેથી અવશ્ય અમે તે પાદશાહોના અત્યંત ઋણી છીએ. જો કે તૈમૂરના વંશજો પોતાના જન્મ અને શિક્ષણના દોષથી અત્યંત સ્વેચ્છાચારી હતા અને તેમણે રાજપૂતાનાનું મહાન અનિષ્ટ કર્યું હતું તથાપિ અમે તેમને સચ્ચરિત્ર, ઇતિહાસલેખક, નીતિજ્ઞ તથા યોદ્ધાસ્વરૂપથી જગતમાં પોતાના સમાન સામયિક રાજાઓની પ્રશંસાનો સંગ્રહ કરતા જોઇને અવશ્ય તેમની કીર્તિનું કીર્તન કરીને તેમના ગૌરવનો અનુભવ કરીએ છીએ.

જીવનની સગવડતા, સુંદરતા અને મોજવિલાસસંબંધી જ્ઞાનની સર્વ શાખામાં મોગલો રાજપૂતો કરતાં વિશેષ પ્રગતિવાન હતા; કારણ કે રાજપૂતો વહેમજાળમા ફસાઇ પડેલા હતા. સમરકંદનો દરબાર કે જેની સાથે ફર્ગાનના રાજાઓ મિત્રતાભરેલો સંબંધ ધરાવતા હતા તે બુદ્ધિ અને સુંદરતાની બાબતમાં જગતના સર્વોત્તમ દરબારો પૈકી એક હતો અને ત્યાંના વંશપરંપરાગત જ્ઞાનમાં હિંદવિજેતા બાબરે માત્ર પ્રવાસ અને જગતની સાથેના વારંવારના પરિચયદ્વારાજ પ્રાપ્ત થઇ શકે એવાં અધિક ઉપયુક્ત અને અધિક જાતનાં જ્ઞાનનો ઉમેરો કર્યો હતો.આથી જ્યારે તે પોતાની બુદ્ધિના પ્રભાવથી ઉત્તેજિત થઇ હિમમંડિત 'કૉકેસસ' છોડી હિંદુસ્થાનની સમતલભૂમિમાં આવી પહોંચ્યો ત્યારે કોઇપણ ચમત્કારિક ઘટના તેની તીવ્ર દષ્ટિ અને તેની સુંદર લેખિનીના પંજામાથી છૂટી શકી નહિ અને મધ્યએશિયાનાં ગિરિશૃંગોપરથી ઉગ્ર ઉષ્ણકટિબંધમાંથી આવવા જેવા મહત્ત્વનાં સ્થિત્યંતરમાં તેની લેખિનીને પુષ્કળ ખોરાક મળ્યો. પોતાના દેશની નિપજ કરતાં ભિન્ન એવું કોઇપણ પ્રાણી અથવા કોઇપણ વનસ્પતિ તેની નોંધપોથીમાંથી સ્થાન મેળવ્યા વિના રહી નહિ અને તેનો આ ગ્રંથ રાજપાદશાહના લખેલા સાહિત્યનો એક સર્વોત્તમ નમુનો છે. બાબરની ટીકા જેવો અસંખ્ય વિષયોપર વિવેચન ધરાવનાર અને તેની સાથે અત્યંત સરળ ભાષામાં લખાયેલો ગ્રંથ કોઇ પણ દેશમાં વા કોઇપણ યુગમાં જણાશે નહિ. બાબરે મોટાં અને નાનાં સર્વ કામો તથા સર્વ ઘટનાઓ અતિશયોક્તિભરેલી ભાષામાં નહિ, પરંતુ સરળભાષામાં લખી છે.

અકબર બાબરના દર્શાવેલા માર્ગપર ચાલ્યો હતો અને તેણે ઇરાન તથા તાતારદેશના માળીઓને

હિંદુસ્તાનમાં દાખલ કર્યાં હતાં. આ માળીઓએ પિસ્તા, બદામ વગેરે અનેક પ્રકારનાં ફળ હિંદુસ્થાનમાં ઉત્પન્ન કર્યાં. આ ફળો ઉક્ત સમયપર્યંત હિંદુસ્થાનમાં થતાં નહોતાં. પાદશાહ જહાંગીરનું આત્મજીવનચરિત્ર વાંચવાથી પ્રતીત થાય છે કે તેના શાસનસમયમાં ભારતવર્ષમાં તમાકુ પ્રવિષ્ટ થઇ હતી, પરંતુ અફીણ બનાવવાને માટે હિંદુસ્થાનમાં ખસખસનો છોડ ક્યારે દાખલ થયો અને તેની ખેતી ક્યારથી થવા લાગી તે આપણે જાણી[1] શકતા નથી. ગમે તેટલા પ્રાચીનકાળથી ઔષધતરીકે અફીણનો ઉપયોગ થતો હોય, પરંતુ વ્યસન-તરિકે તો તેનો ઉપયોગ ઘણા થોડા સમયથી કરવામાં આવે છે. મનુષ્ય ત્યાંથી એનો ઉપયોગ વ્યસન તરિકે કરવામાં આવે છે. હિંદુસ્થાનના પ્રાચીન વીરરસાત્મક કાવ્યો પૈકી એકમાં પણ અફીણનો ઉલ્લેખ પ્રાપ્ત થતો નથી. પૂર્વે અતિથિઓને 'મનવારનો પ્યાલો' આપવામાં આવતો હતો, પરંતુ અમલ-પાણીનો પ્યાલો કદિ પણ આપવામાં આવતો નહોતો. પૂર્વે 'મનવારના પ્યાલા'માં પુષ્પનો અર્ક અથવા પુષ્પનું સત્ત્વ આપવામાં આવતું હતું, પરંતુ આજકાલ તેને બદલે અફીણ આપવામાં આવે છે. અફીણ કાઢવાની આધુનિક રીતિનો પ્રચાર થયો તે પૂર્વે ખસખસના છોડના દાડાને અમુક સમયપર્યંત પાણીમાં બોળી રાખવામાં આવતા હતા અને ત્યારપછી તેમને ચગદીને તેમાંથી રસ નીચોવી કાઢતા હતા. આ રસને તિજારો કહેવામાં આવતો હતો. સર્વ લોકો આ તિજારો પીતા હતા. રાજપૂતાનાના દૂરના દેશોમાં હજી પણ લોકો અફીણ કાઢવાની વર્તમાન પ્રણાલી જાણતા નથી અને તેઓ ઉક્ત પ્રાચીન રીતિઅનુસાર જ તિજારો કાઢીને પીએ છે. ચંબલ અને ક્ષીપ્રા નદીનાં મૂળથી તેમના સંગમપર્યંતનો તેમની વચ્ચેનો ભૂખંડ કે જે દુઆબ કહેવાય છે, તેમાંજ પ્રથમ અફીણનો પાક થતો હતો, પરંતુ હાલમાં કેવળ તેટલા ભાગમાંજ નહિ, પણ સમસ્ત માળવા અને રાજપૂતાનાના અનેક સ્થાનોમાં-વિશેષત મેવાડ અને હાડોતીના ઘણા ભાગોમાં અફીણની ખેતી થાય છે. કણબી, જાટ, વાણીઆ અને બ્રાહ્મણો એ સર્વ અફીણની ખેતી કરે છે, પરંતુ તેમાં કણબીલોકો સૌથી આગળ છે અને તેની શરૂઆત પણ કણબીઓએજ કરી હતી. કણબીલોકો ઇતર લોકો કરતાં અફીણનો પાક ઉતારવાની પ્રણાલી સારી રીતે જાણે છે તેથી તેઓ તેમના કરતાં સેંકડે વીસ ટકા અફીણનો પાક વધારે ઉતારે છે.

આ એક લક્ષમાં લેવા યોગ્ય વાત છે કે રાજસ્થાનમાં જેમ જેમ સુખ અને શાંતિ ન્યૂન થતી જતી હતી, તેમ તેમ અફીણનો પાક વૃદ્ધિગત થતો જતો હતો અને યુદ્ધ, મરકી તથા દુર્ભિક્ષ પોતાની સત્તા વધારીને રાજસ્થાનને જેમ જેમ જનશૂન્ય કરતા જતા હતા, તેમ તેમ સર્વનાશક અફીણની ખેતી ઉત્કર્ષ પામતી જતી હતી. મોગલશાસનનો સૂર્યાસ્ત થયા પછી મહારાષ્ટ્રીઓએ ભારતવર્ષમાં પોતાની પ્રબલ સત્તાનો વિસ્તાર કર્યો અને રાજપૂતાનાનો વિધ્વંસ કરી નાખ્યો. આ સમયે રાજસ્થાનના કૃષિકારોએ ઇતર અનાજોને બદલે માત્ર ઘઉં, જવ અને ચણા જેવા ઉત્તમ પ્રકારના અનાજોની જ ખેતી કરવા માંડી, અને મરાઠા, પઠાણ અને પિંઢારાઓના અત્યાચાર એટલા બધા વૃદ્ધિગત થઇ ગયા કે કૃષિકારો સર્વ પ્રકારની ખેતી છોડી માત્ર પોતાના કુટુંબના નિર્વાહ અર્થેજ ઘઉં વગેરે અનાજ પકવવા લાગ્યા અને અફીણનો પાક ઉતારવા લાગ્યા.

કૃષિકારો મહારાષ્ટ્રીઓના અત્યાચાર અને ઉપદ્રવમાંથી અફીણના પાકનું સંરક્ષણ કરી શકતા હતા અને જો તેઓ લૂટવા આવે તો થોડા રૂપિયા આપીને તેમના મન મનાવવામાં આવતા હતા; પરંતુ ઘઉં ઇત્યાદિની ખેતીમાં આમ બની શકતું નહોતું. મહારાષ્ટ્રીયઅશ્વારોહીઓ આવીને એકદમ

[1] ઘણા લોકો એમ કહે છે કે અફીણ ભારતવર્ષમાં બાબર અકબર અને જહાંગીરદ્વારા પ્રવિષ્ટ થયું હતું પરંતુ એ તેમની ભૂલ છે. પ્રાચીનકાળમાં ભારતવર્ષમાં અફીણનો પાક થતો હતો. આયુર્વેદના મત પ્રમાણે એનો ઔષધ તરિકે ઉપયોગ થતો હતો. સંસ્કૃત ભાષામાં એને અહિફેનં' ખસખસરસઃ' 'નિફેનમ્' અને અહિફેનકમ્ કહેવામાં આવે છે. 'રાજનિઘંટુ' નામના પ્રાચીન પુસ્તકમાં એના ગુણ નીચે પ્રમાણે વર્ણવવામાં આવ્યા છે "सन्निपात नाशित्व शुक्रबलमेहकारित्वञ्च" અફીણ ચાર પ્રકારનું થાય છે (૧) શ્વેતવર્ણ એ અન્નને પચાવે છે. એને જારણ કહેવામાં આવે છે (૨) કૃષ્ણવર્ણ-એ મૃત્યુકારક છે. એને મારણ કહેવામાં આવે છે (૩) પીતવર્ણ-એ વય સ્થંભનકારક છે. એ ધારણ કહેવાય છે અને (૪) કર્બુરવર્ણ-એ મત્તકારક છે અને સારણ કહેવાય છે.

તેનો નાશ કરી મૂકતા હતા આજ કારણથી કૃષિકારોને અફીણની ખેતી ઘણી ઉપયોગી જણાઇ હતી. મેવાડમા જેમ જેમ અત્યાચારોની વૃદ્ધિ થતી જતી હતી, તેમ તેમ માળવામા અફીણનો પાક વધતો જતો હતો સવત ૧૮૪૦ (ઇ૦સ૦ ૧૭૮૪)મા અત્યાચાર અને ઉપદ્રવોનો આરભ થવાથી પ્રજાએ અન્યત્ર નાસી જવા માડ્યુ. સવત ૧૮૫૭ (ઇ૦સ૦ ૧૮૦૧)મા પ્રાણભયથી અન્ય દેશોમા નાસી જનાર મનુષ્યોની સખ્યા અત્યત વધી ગઇ અને સંવત ૧૮૭૪ (ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૮) મા સમસ્ત દેશ પ્રાય જનશૂન્ય બની ગયો જેમ અફીણનો પાક વૃદ્ધિ ગત થતો જતો હતો તેમ તેમ તેનો ઉપયોગ પણ વધતો જતો હતો વિદેશમા પણ તેનો ઉપયોગ વધવા લાગ્યો

રાજસ્થાનના માણસો માળવાના દક્ષિણ ભાગમા ચબલનદીના તટપરના મંદસોર, ખાચરોદ, નીચ વગેરે પ્રદેશોમા નાસી ગયા અને ત્યા આપાસાહેબ તથા તેના પિતાના આશ્રય નીચે શાતિ-સહિત નિવાસ કર્યો ઉક્ત ઉભય માણસો ફળ રૂપ માનવામા સ્વય ખેતી કરતા હતા આપાસાહેબ અને તેના પિતાએ જે ભૂમિમા કૂવા ખોદાવ્યા હતા, તે ભૂમિમા તેમણે સ્વાભાવિકરીતેજ બીજા ખેડુતોને ખેતી કરવા દીધી નહિ, પરતુ તેમણે તેમને પડતરભૂમિ અને કૂવા ખોદાવવાને માટે રૂપિયા આપ્યા આથી આ ખેડુતોએ તે ભૂમિમા કૂવા ખોદાની કૃષિકાર્ય શરૂ કર્યું. તેમણે ઘઉં વગેરે અનાજેની ખેતી સર્વથા છોડી દીધી અને કેવળ મકાઇ, અફીણ અને શેરડીની ખેતીપરજ સપૂર્ણ લક્ષ આપવા માડ્યુ.

ક્ષેત્રમા મકાઇ તથા શણનો પાક ઉતરી ગયા પછી તેના છોડ જડસહિત ઉખેડી લઈ તેમને બાળી મૂકવામા આવે છે પછી તેમા પુષ્કળ જલસિંચન કરીને હળ ફેરવવામા આવે છે. પછી તેમા પુષ્કળ છાણનુ ખાતર નાખવામા આવે છે. વર્ષાઋતુમા એક મોટો ઉડો ખાડો ખોદી તેમા છાણ નાખવામા આવે છે અને થોડા થોડા સમયને અતરે તેને વાસવતી ઉથલાવીને તેમાથી બાષ્પ નીકળી જવા દે છે જ્યારે તે ખાતર બરાબર તૈયાર થાય છે,ત્યારે તેને ખેતરમા નાખવામા આવે છે જે કૃષિકારોની પાસે ગાય ઇત્યાદિ પશુઓ હોતા નથી તથા જે ખાતર ખરીદવાની શકિત ધરાવતા નથી તેઓ ભરવાડોને અમુક રકમ આપીને પોતાના ખેતરમા રાત્રે બકરા, મેઢા બેસાડે છે. આ પશુઓની લીંડી ખેતરમા ખાતરતરિકે કામ આવે છે. ખેતરમા ૭ સાત વાર હળ અને કરબ ફેરવવામા આવે છે. પછી નાના નાના કયારા કરીને તેની લગોલગ પાણીને માટે નાકો કરવામા આવે છે આ ક્યારામા બીજ વાવી તેમા પાણી ભરવામા આવે છે સાત કે અગીઆર દિવસે બીજ અકુરિત થાય છે અને પચ્ચીસ દિવસે નવા નવા પત્રો નીકળી છોડ શોભાયમાન બની જાય છે જોય જ્યારે સૂકાઇ જાય ત્યારે કૃષિકારના ઘરના માણસો ખેતરમા જઇ છોડને ઉખાડીને પ્રત્યેક છોડને આઠઆઠ ઇચના અતર-પર રાખે છે અને દાતરડીવતી તેની આસપાસની જમીન ખોદી તેની ચોતરફ માટીનો ઢગલો કરે છે. આ વખતે છોડની ઉચાઇ પ્રાય ત્રણ ઇચની હોય છે છોડ એક માસના થયા પછી તેમને થોડુ થોડું પાણી આપવામા આવે છે આ પાણી સૂકાઈ જતા છોડની ચોતરફની માટી પુન ખોદવામા આવે છે. દશ દિવસ પછી પુન એક વાર પાણી આપવામા આવે છે, ત્યારપછી એક બે દિવસે છોડને એકાદ બે કળીઓ લાગે છે હવે પુન તેને જલસિંચન કરવામા આવે છે અને ૨૪ કે ૩૬ કલાકમા સમસ્ત કળીઓ ખીલી નીકળે છે જ્યારે ફૂલોનો અર્ધભાગ ખરી પડે છે, ત્યારે કૃષિકાર પુન છોડના થડને પાણી પાય છે. આ વખતે પાણી આપ્યા પછી શેષ સર્વ ફૂલો ખરી પડે છે અને હવે ફળ ઝડપથી વધવા લાગે છે. થોડા સમયમા પ્રાય સમસ્ત ફૂલો ખરી પડયા પછી ફળની ઉપર એક પ્રકારનું શ્વેત ચૂર્ણ સચિત થાય છે. હવે કૃષિકારો જાણી જાય છે કે ડીંડવાપર હથિયાર વાપરવાનો સમય આવી લાગ્યો છે

હવે ક્ષેત્રને ત્રણ ભાગોમા વિભક્ત કરવામા આવે છે. તેમાના એક ભાગમા પ્રથમ ફળ(ડીંડવા)-ને કાપવાનુ કાર્ય શરૂ કરવામા આવે છે કાપવાના હથિયારને ત્રણ તીક્ષ્ણ ધાર હોય છે અને તે ડીડવામા અધિક ઉડે ન ઉતરી જાય એટલા માટે તેની સાથે સૂતરનો દોરો બાધવામા આવે છે. આ પ્રકારે ફળને જ્યારે કાપવામા આવે છે, ત્યારે તેના ચીરામાથી દૂધ જેવો રસ નીકળીને જામે છે. ક્રમશ ત્રણ દિવસપર્યંત ત્રણવાર ડીડવાને ભેદવામા આવે છે. આ ભેદનકાર્ય સૂર્ય તપવા માડે કે

તરતજ શરૂ કરવામા આવે છે પ્રાતઃકાળમા જામેલો રસ કાઢી લેવામા આવે છે ચોથે દિવસે ઉક્ત પ્રકારે પુનઃ એકવાર ડીડવાને ભેદી ખાત્રી કરવામા આવે છે કે હજી તેમા રસ છે કે નહિ આ જામેલા રસો પ્રતિદિન પ્રાતઃકાળમા અળસીના તેલમા ભીંજવવામા આવે છે કે જેથી તે સુકાઇ જાય નહિ ડીડવામાથી જ્યારે સર્વ રસ બહાર નીકળી જાય છે, ત્યારે તેમા કેવળ બીજ જ રહી જાય છે આ સમયે કૃષિકારો સમસ્ત ડીડવા તોડીને પોતાના ઘરમા લઇ જાય છે ત્યા તેને જમીનપર પાથરવામા આવે છે, તેપર થોડુ પાણી છાટવામા આવે છે અને તેપર વસ્ત્ર નાખી તેવી દશામા તેને બીજા દિવસની સવાર સુધી રાખવામા આવે છે બીજે દિવસે પ્રાતઃકાળમા તેપર બળદ ફેરવી તેને દબાવીને સર્વ બીજ છૂટા પાડી નાખવામા આવે છે આ રીતે સર્વ બીજ બહાર નીકળી આવે છે હવે કૃષિકારો આ બીજને ઘાચીને ઘેર મોકલીને તેમાથી તેલ કઢાવે છે તેલ કાઢ્યા પછી જે ખોળ રહે છે, તેને ખેડુતો બાળી નાખે છે, કારણ કે તે વિષમય હોય છે અને તે ખાવાથી પશુઓને ભયકર નુકસાન થવાનો સભવ છે મેવાડના અન્ય તેલોની અપેક્ષાએ આ તેલ અધિક પ્રકાશ આપે છે એક મણ બીજમાથી બશેર અફીણનો રસ નીકળે છે ૧૧૨ મણ બીજનુ મૂલ્ય હાલમા રૂા ૧૨૫)છે

માલવાની એક વીઘા જેટલી જમીનમાથી પાશેરથી પોણોશેરપર્યંત અફીણનો રસ નીકળે છે કૃષિકારો ઉક્ત પ્રકારે રસ સગ્રહ કરી તેને પ્રચલિત મૂલ્ય પ્રમાણે વ્યાપારીઓને વેચે છે આ અફીણના રસને વ્યપારીઓ કપડાની થેલીમા ભરીને પોતાને ઘેર લઈ જાય છે પછી તેઓ ખસખસના છોડના પાદડા એકઠા કરી તેનો બે ત્રણ ઇંચ જાડો થર કરે છે અને તેપર અફીણના લાડવા વાળીને મૂકી દે છે આ અવસ્થામા તેને ત્યા પાચ ૭ મહિનાપર્યંત રહેવા દે છે જો રસ પાતળો હોય અને તેમા તેલ મળી ગયુ હોય તો તેમાથી $\frac{6}{10}$ ભાગ શુદ્ધ અફીણ રહે છે અને જો રસ ઘાડો હોય તો $\frac{7}{10}$ ભાગ રહે છે આ શુદ્ધ અફીણને વ્યાપારીલોકો રાજપૂતાનામાથી ખરીદી લે છે અને વિદેશમા તેને વેચે છે

મહી નદીને કિનારે કથલ નામના પ્રદેશમા(જેમા પ્રતાપગઢ દેવળિયા સમાઇ જાય છે) પુષ્કળ અફીણ થાય છે અને ત્યાના કૃષિકારો તેમા ભેગ કરે છે આ ભેગવાળુ અફીણ ચીનમા માલવાના અફીણને નામે વેચાય છે આ અફીણનુ મૂલ્ય ઓછુ ઉપજે છે તેમા નિમ્નલિખિત રીતિથી મિશ્રણ કરવામા આવે છે ગોળ અને ગુદર સમપ્રમાણમા લેવામા આવે છે અને તેમા અર્ધ ભાગ અફીણ ઉમેરવામા આવે છે પછી તે સર્વને ચૂલાપર ચઢાવી તેની નીચે સારી રીતે અગ્નિ પ્રજ્વલિત કરવામા આવે છે આ સર્વ વસ્તુઓ સારી રીતે મિશ્રિત થઇ ગયા પછી કડાઇ નીચે ઉતારી લેવામા આવે છે ઠડુ પડ્યા પછી જ્યારે તે સખ્ત થઈ જાય છે ત્યારે તેને કોથળામા ભરી લેવામા આવે છે આ અફીણ અત્યત હાનિકારક હોય છે રાજપૂતાનાના લોકો કદિ પણ આ અફીણનુ સેવન કરતા નથી સવત ૧૮૫૭ મા ૧૬ થી ૨૧ રૂપિયા સુધીનુ પક્કા પાચ સેર અફીણ મળતુ હતુ અને સવત ૧૮૭૬ મા તેનો ભાવ રૂા ૩૯ થી ૩૮ સુધી છે

ગત ૪૪ વર્ષથી આ દેશમા આ હાનિકારક અફીણની ખેતી વધતી ચાલી છે અને હાલમા બ્રિટિશસરકાર અફીણનો પાક વધારતા ઇચ્છે છે પરતુ વાસ્તવમા તેણે સાયદાની સહાયથી આ મહા હાનિકારક અફીણનો પાક થતો અટકાવવો જોઇએ અથવા નિદાન ૪૪ વર્ષો પૂર્વે તેનો જેટલો પાક થતો હતો તેટલોજ પાક ઉતારવાની લોકોને ફરજ પાડવી જોઇએ જો આમ કરવામા આવશે તો ભવિષ્યની પ્રજા અફીણના બુરા વ્યસનમા પડતી અટકશે અને તે માટે તે સરકારની ઉત્તમ રાજવ્યવસ્થાની પ્રશસા કરશે અફીણનો પાક વધતો અટકાવવો એ આપણો ધર્મ છે, એટલુજ નહિ પરતુ તેમા આપણુ હિત પણ સમાયેલુ છે અફીણનુ સેવન કરવાથી પ્રજાની શારીરિક અને આર્થિક હાનિ થાય છે અને તે દિવસાનુદિવસ અધોગતિને પ્રાપ્ત થતી જાય છે આ અફીણની ખેતીને બદલે કપાસ,ગળી અને શેરડીની ખેતી કરવાને લોકોને ઉત્તેજન આપવાથી તેમના આયુષ્ય ધન અને બળમા વૃદ્ધિ થઇ શકશે આપણે રાજપૂતાનાનો રાજકીય પતનમાથી ઉદ્ધાર કર્યો છે, પરતુ જો આપણે પ્રજાનુ નૈતિકજીવન વૃદ્ધિગત નહિ કરીએ તો આપણુ અસ્તિત્વ માત્ર ફૂટી બદામની કિંમતનુ પણ રહેશે નહિ.

આપણે પણ રાજસ્થાનના સબધમા કવિ બાયરને જેમ ગ્રીસને માટે કહ્યુ છે તેમ કહી

વાનાએ હીએ કે- એ રાજસ્થાન કહેવાય છે, પરંતુ હવે એ જીવંતરાજસ્થાન નથી ”

અફીણના સેવનથી યુવાવસ્થામાજ મન અને બુદ્ધિ મંદ પડી જાય છે અને શરીર આળસુ અને અસાહસિક બની જાય છે કુ માત્ર આ મોદેથી નહીનેજ અટક્યો નથી પરંતુ આ દુષ્ટ વ્યસન છોડાવવાને માટે મે પ્રયાસ પણ કર્યો છે મે સિંહાસનાભિષિક્ત રાણાથી લઇને સામાન્ય માણસ સુધીના લોકો પાસે એવા શપથ લેવરાવ્યા છે કે તેમણે પોતાના પ્રિય સંતાનોને કદિ પણ આ પ્રાણનાશક અફીણના વ્યસનમા ફસાવા દેવા નહિ, પરંતુ જ્યાસુધી અફીણની ખેતીનો નાશ થશે નહિ ત્યાસુધી કેવળ શપથથી શુ થનાર છે?

જો કૃષિકારો પોતાની જમીનમા અફીણનો પાક કરવાને બદલે ઘઉં વગેરે અનાજનો પાક કરે તો તેમને ઘણો લાભ થશે

अध्याय ५ मो

ધારેશ્વર-રત્નગઢ ખેરી-ચારણોનું નિવાસસ્થાન-ઠાકર બતલા-ડુંગરસિંહ-શિવસિંહ-કાલામેઘ-ઉમદપુરા-ત્યાંનો સામંત-સિંગોલી-ભવાનીનું મંદિર-રાણા મુકુલનો શિલાલેખ-હાડાજાતિની જનશ્રુતિઓ-આલુ હાડા

રેશ્વર, ૧૪ મી ફેબ્રુઆરી-કુનેરાથી ધારેશ્વર ૭ માઇલના અંતરપર આવેલુ છે. તેમા ત્રણ માઇલ સુધીની ભૂમિ ફળદ્રૂપ છે અને શેષ ત્રણ માઇલ સુધીની ભૂમિ પાષાણમય છે ધારેશ્વર ગામ એક અત્યંત સુંદર અને રમણીય સ્થાનમા વસેલુ છે પાસેજ સુંદર નિર્મળ જળવાળી નદી વહી રહી છે અને જમણી બાજુએ ઉંચા ઉંચા વૃક્ષોથી ભરેલુ શોભાયમાન વન છે કેટલાક કછવાહારાજપૂતો આ ભૂમિના અધિકારી છે પરંતુ તેઓ કુનેરાના અધીશ્વરને કરસ્વરૂપે પુષ્કળ રૂપિયા આપે છે સૂર્યોદય થતા અમે નાની નાની પર્ણકુટિઓવાળા ગામો ઉપરથી આગળ ચાલ્યા અમે માર્ગમા અસંખ્ય હરિણોને અમારી તરફ જોતા અને ધીમે ધીમે ચાલી જતા જોયા આ માર્ગ એટલો બધો પાષાણમય છે કે અહીઆ અશ્વારૂઢ થઈ હરિણનો શિકાર કરવો અશક્ય છે

રત્નગઢ ૧૫ મી ફેબ્રુઆરી રત્નગઢ ખેરી અહીઆથી નવ માઇલ દૂર છે ધારેશ્વરથી એક માઇલના અંતરપર કુનેરાની સીમાનો અંત આવ્યો અને ૮૪ ગામો ધરાવનાર ખેરી પ્રદેશની સીમાનો આરંભ થયો અહીઆથી ખેરીસુધીનો માર્ગ ક્રમશ ઉંચો થતો ગયો છે, પરંતુ એની ઉંચાઇ મેવાડના સમતલપ્રદેશથી એક સો ફીટ કરતા અધિક હશે નહિ આ માર્ગની ચોતરફ જંગલ આવેલુ છે અને તેમા પાષાણના ટુકડા પ્રાપ્ત થાય છે, પરંતુ માર્ગની આસપાસ સ્થળે સ્થળે ઘેરી કાળી માટી પ્રાપ્ત થાય છે અમે ધારેશ્વરનાલા નામની એક નાની નદીને કિનારે કિનારે ચાલ્યા આ નદી એક સ્થળે ઉચ્ચ ગિરિશિખરપરથી અતિ તીક્ષ્ણ વેગથી નીચે પડીને અદ્ભુત દૃશ્ય સાદર કરે છે કેટલાક નાના નાના ગામોમા થઈ આખરે અમે ચારણોના એક નિવાસસ્થાનમા આવી પહોચ્યા અહીઆ કેટલાક મુરસાનિવાસી અમારા મિત્રોનો અમને મેળાપ થયો તેઓ પોતાનો વિશિષ્ટ હક્ક ભૂલી ગયા નહોતા પરંતુ તે સ્થળની સ્ત્રીઓ સર્વ વૃદ્ધા હોવાથી બદી થવામા કાંઇ મોજ મળવાનો સંભવ નહોતો, તેથી મે તેમના કળશીઆમા પાંચ રૂપિયા નાખ્યા અને હુ ત્યાથી આગળ ચાલ્યો ખેરીનો કિલ્લેદાર પોતાના ઉચ્ચ પર્વતશૃંગપરના કિલ્લામાથી પ્રાય બમે અશ્વારોહીઓ અને પાયદળ સૈનિકો લઇને અમારો સત્કાર કરવાને આવ્યો હતો તે વૃદ્ધ લાનાજી બિનાનનો આખ છે અને બુદ્ધિમાન તથા સભ્ય છે નગરની નિકટજ અમારો

મુકામ નિયત કરવામાં આવ્યો હતો. પંડિત પરમ આદરસત્કારપૂર્વક અમને ત્યાં લઈ ગયો. પછી તેણે અમારા મિત્ર લાનાજી અને મહારાજા સિંધિઆ (કે જેની છાવણીમાં હું બાર વર્ષપર્યંત રહ્યો હતો)ના પ્રતિનિધિતરિકે મારી અભ્યર્થના કરી વિનય લીધો અને કિલ્લામાં આવવાને મને આગ્રહ કર્યો. પરંતુ તે કિલ્લામાં કોઇ પણ દર્શનીય વસ્તુ વિદ્યમાન હતી નહિ તેમજ તેના રાજાના મનમાં ક્રોધ ઉત્પન્ન કરવાને હું રાજી નહોતો, તેથી મેં તેના આ નિમંત્રણનો અસ્વીકાર કર્યો.

રતનગઢ ખેરીના તાબામાં ૮૪ ગામો છે. સંવત ૧૮૨૯ (ઇ૦ સ૦ ૧૭૭૨) માં યુદ્ધવ્યયના બદલામાં માધોજી સિંધિઆને આ દેશ આપવામાં આવ્યો હતો અને સંવત ૧૮૩૭ સુધી તેની મહેસુલનો નિયમિત રીતે હિસાબ રાખવામાં આવ્યો. ત્યારપછી તે દેશ સિંધિઆએ પોતાના જમાતા વરજી નામને અર્પણ કરી દીધો અને એ સમયથી આ દેશ મેવાડથી સદાને માટે પૃથક થઈ ગયો છે. મેવાડના સર્વ પ્રધાન સોળ સામંતોપૈકી બેગૂના સામંતના વિશ્વાસઘાતથી આ દેશ રાણાના અધિકારનીચેથી જતો રહ્યો છે. આ દેશ ઉક્ત બેગૂના સામંતના તાબાની ભૂમિ સાથે લાગેલો છે. ઉક્ત સામંતે રાજભક્તિના શિરપર પદાઘાત કરી તે દેશ પોતાના અધિકારમાં લઇ લીધો. મહારાણાએ તે દેશમાંથી બેગૂના સામંતને કાઢી કાઢવાને માટે સિંધિઆની સહાય માગી. સિંધિઆએ ઉક્ત સામંતના હાથમાંથી ૮૪ ગામો ધરાવનાર તે દેશ લઈ લીધો. એટલુંજ નહિ પરંતુ બેગૂ પ્રગણું પણ પચાવી લીધું. સિંધિઆએ બેગૂના સામંતનો ભારે દંડ કર્યો અને યુદ્ધના વ્યયને માટે તે દેશના ૪૦ ગામો ગીરો રાખ્યાં. આ સ્થાનમાંથી પ્રાકૃતિક દૃશ્ય અત્યંત રમણીય દેખાય છે. પંડિતજીએ ઉચ્ચ શિખરપર ઉભા રહી નીચે ખેરીપર્યંત દૃષ્ટિ ફેંકી (આ સમયે તે એમ કહી શકતો હતો કે જે હું જોઉં છું તે સર્વનો હું રાજા છું—અને જો મને સફળતા પ્રાપ્ત થવાની સંભાવના હોત તો આ દેશમાં તેનો શું અધિકાર હતો તે સંબંધે હું વાદવિવાદ કરત.

છોટા અતવા—અહીં આથી છોટા અતવા આઠ કોશના અંતરપર આવેલું છે. અહીંનો કિલ્લો પર્વતની કોરણપર આવેલો છે અને તેની બાંધણી અત્યુત્તમ જણાય છે. કિલ્લાની જે બાજુએ સરલતાથી જઇ શકાય છે, તે બાજુએ નવીન બાંધણી કરવામાં આવી છે. જ્યારે સુરક્ષિતતા અને શાંતિની સ્થાપના થઇ, ત્યારે બાંધકામ અટક્યું, પરંતુ વાસ્તવમાં જો બે તોપોનો મારો આ કિલ્લાપર ચલાવવામાં આવે તો ૨૪ કલાકસુધી તેનું રક્ષણ થાય કે નહિ તે એક સંદેહાત્મક વાત છે, કારણ કે કિલ્લાની પાસેના શિખરપરથી તેની અંદરનો સર્વ ભાગ દૃષ્ટિગોચર થાય છે. અમે અમારા પથપ્રદર્શકને પૂછ્યું કે—"આ કિલ્લાપર શત્રુઓએ કદિ ઘેરો નાખ્યો છે?" ત્યારે તેણે પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે—"નહિ. આ કિલ્લો હજી કુંવારો છે." જ્યાસુધી કોઇ કિલ્લાપર ઘેરો નાખવામાં આવતો નથી ત્યાસુધી તે કુંવારો કહેવાય છે. અમે શિખરપર ઉભા રહી પ્રકૃતિનું પરમ રમણીય દૃશ્ય જોયું.

ઉક્ત કિલ્લાથી બે કોશના અંતરપર આવેલા એક ઉચ્ચ શિખરપરના અમરો નામના ગામમાં અમે ગયા. ત્યાંથી જમણા હાથ તરફ તારાગઢ જણાયું. તે કિલ્લામાં એક પ્રાચીન શિલાલેખ છે, એવી વાત સાંભળી મેં એક પંડિતને તે શિલાલેખ લેવાને મોકલ્યો. અર્ધકોશના અંતરપર ગયા પછી અમે અન્ય કેટલાક શિખરો પણ જોયા. આ શિખરોથી ક્રમશઃ આગળ જઈ પહાડની સીમા ચંબલ નદીના કિનારાપર સમાપ્ત થાય છે.

છોટા અતવા દેશ પણ બેગૂના મેઘાવત શાખાના એક નાના સામંતના અધિકારમાં છે. તે સામંતનું નામ ડુંગરસિંહ છે. તે મને આ સ્થળે આવીને મળ્યો. આ સામંત થોડા સમય પૂર્વે પહાડનો સર્વ પ્રધાન લૂટારો ગણાતો હતો. તે લૂંટફાટના ધંધામાં અપકીર્તિ માનતો નથી. જો કે તે વારંવાર લૂંટફાટ કરતો હતો તોપણ તે વિશેષત: મહારાષ્ટ્રીઓ પરજ અધિક અત્યાચાર કરતો હતો. તેના પૂર્વજો 'કાબાખેર' નામથી પ્રસિદ્ધ થયા હતા. તેઓ પણ તેની પેઠેજ લૂટારાતરિકે અત્યંત પ્રસિદ્ધ થયા હતા. 'ડુંગરસિંહ આવ્યો' એ શબ્દો સાંભળીને આજે પણ લોકો થર થર કંપી ઉઠે છે અને પરમ વ્યાકુલ થઇ પોતાના પ્રાણ અને ધનની રક્ષા કરવાને માટે ઉદ્યોગ કરે છે. મરાઠાઓની સાથે વિવાદ કરવાનું ડુંગરસિંહને પ્રબળ કારણ હતું. મરાઠાઓએ તેના પિતાની પાસેથી નાદોના અને ઉક્ત ૮૪ ગામો છીનવી લીધાં હતાં. ઉક્ત પહાડીદેશ

પ્રથમ સિંધિઆએ હસ્તગત કરી લીધો હતો અને પાછળથી તે હોલ્કરના તાબામાં ગયો હતો, પરંતુ ડુંગરસિંહના પિતાએ પોતાના સૈન્યની સાથે તે દેશમાં લૂટફાટ કરી નાસ વર્તાવવા માંડયો અને હોલ્કરને ઘણો સતાવ્યો આથી અંતે હોલ્કરે તેને ચાર ગામનો યાવચ્ચંદ્રદિવાકરૌ અર્પણ કર્યાં વીસ વર્ષ પૂર્વે તે ચાર ગામો પુનઃ તેની પાસેથી છીનવી લેવામાં આવ્યાં હવે તે પોતાના પુત્ર ડુંગરસિંહસહિત અસ્ત્રશસ્ત્રથી સુસજ્જિત થયો તેણે પોતાના કુટુંબના માણસોની રક્ષાને માટે તેમને શાહપુરાના રાજાની પાસે મોકલી દીધાં અને તે પોતાના હાથમાં નગ્ન તરવાર ગ્રહણ કરી શત્રુપર વૈર લેવાને તત્પર થયો પિતા શિવસિંહ, પુત્ર ડુંગરસિંહ અને ઈતર અનેક વીર તેજસ્વી રાજપૂતો ભયંકર સ્વરૂપ ધારણ કરી વૈર લેવાને માટે દેશ લૂટતા લૂટતા માળવાની સીમામાં ઘુસી ગયા તેઓ ત્યાંથી પુષ્કળ ધન સંપત્તિ લૂટી પોતાની પહાડીગુફામાં લઇ આવ્યા; પરંતુ શિવસિંહ અનેક શત્રુઓથી ઘેરાયેલો હતો તેના શત્રુઓ સદા તેને પકડવાની ચેષ્ટા કરી રહ્યા હતા એક દિવસ શિવસિંહ પોતાના પુત્રસહિત ઘણી ઉત્તમ બેસો લઇને પોતાના નિવાસસ્થાન તરફ ચાલ્યો જતો હતો એવામાં મહારાષ્ટ્રીયનેતા ભાઉસિંહે ગુપ્ત રીતે એક અશ્વારોહી દલસહિત અચાનક તેનાપર આક્રમણ કર્યું પિતાપુત્ર ઉભય ઉત્તમ અશ્વોપર આરૂઢ થયેલા હતા, તેથી તેઓ શત્રુઓની સંખ્યા અધિક જોઇ ઘણી શીઘ્રતાથી ઘોડા દોડાવી મંગલગઢ નામના ગામ તરફ ચાલ્યા મહારાષ્ટ્રીય અશ્વારોહીઓએ તરત તેમની પૂઠ પકડી, પરંતુ પિતાપુત્ર ઉભયે એક નાળામાં પોતાના ઘોડા ઉતારી દીધા આ નાળામાં શિવસિંહનો અશ્વ ડૂબી ગયો, તેથી તે મહાવિપત્તિમાં આવી પડ્યો તે જળમાં તરફડીઆ મારતો હતો, એવામાં એક મહારાષ્ટ્રીય અશ્વારોહીએ એક અતિ તીક્ષ્ણ ભાલો તેની કમ્મરમાં માર્યો ભાલો લાગતાંજ તેના પ્રાણ ચાલ્યા ગયા યુવક ડુંગરસિંહ પોતાના પિતા કરતાં ભાગ્યશાળી હતો તે સર્વ શત્રુઓનો તિરસ્કાર કરી જોતજોતામાં પાર ઉતરી ગયો મહારાષ્ટ્રીઓ તેની પેઠે પાર ઉતરવાનું સાહસ કરી શક્યા નહિ અંતે ડુંગરસિંહે પોતાના પિતાનું શબ નાળામાંથી કાઢી એક કપડામાં બાંધી, ઘોડાની પીઠપર મૂક્યું અને અર્ધ રાત્રિને સમયે ત્યાંથી ચાલી પોતાની પિતૃભૂમિ નાદોવાઇમાં આવી તેને અગ્નિસંસ્કાર કર્યો જો કે મરાઠાઓએ તેજસ્વી વીર શિવસિંહના પ્રાણનો નાશ કર્યો હતો, તોપણ તેથી રાજપૂતોનો ઉપદ્રવ કિંચિત્ પણ કમી થયો નહિ ઉલટ પક્ષે ડુંગરસિંહના હૃદયની વૈરવૃત્તિ બમણી ઉશ્કેરાઇ અને તેણે, બ્રિટિશસરકારે આ દેશમાં શાંતિ સ્થાપન કરી ત્યાંસુધી, મરાઠાઓ તથા પ્રજાપર ઘોર અત્યાચાર કર્યાં જ્યારે મેં તેમને કહ્યું કે નાદોવાઇના વર્તમાન કારભારીએ તમારી વિરુદ્ધ ઘણી સખ્ત ફરિયાદ કરી છે ત્યારે તેણે સરલતાથી ઉત્તર આપ્યો કે—" ગમે તેમ કરીને પણ મારે રોટનો તો પેટ ભરવોજ જોઇએ મહારાષ્ટ્રીઓએ અમારી ભૂમિ પોતાના અધિકારમાં લઇ લીધી છે, માટે હવે લૂટફાટવિના મારે બીજો શું માર્ગ છે? " ત્યારપછી મેં પ્રયાસ કરીને ડુંગરસિંહને કેટલાક ભૂમિ અપાવી હતી

સિંગોલી તા૦ ૧૭ મી ફેબ્રુઆરીના સિંગોલી એ આંતરી જીલ્લાના એક તાલુકાનું મુખ્ય નગર છે તેની ચોતરફ પર્વતો આવી રહ્યા છે આ પ્રદેશમાં બામુની નદી વહે છે અહીંઆની ભૂમિ ફળદ્રૂપ છે, તેથી અનેક જાતના ધાન્યો તેમાં ઉત્પન્ન થાય છે પાપરની પર્ણકુટિઓની દિવાલ માટીની અને ઉંચી હોય છે અહીંઆના સ્થાનિક સામંતના કાકા ઉમેદપુરા નામના ગામમાં રહે છે તેમનું ઘર પણ બીજા સાધારણ માણસોના છાપરા જેવુંજ છે વિલાયતના દીન દરિદ્ર કૃષિકારો પણ જેવા ઘરમાં રહેતા નથી, તેવા ઘરમાં અહીંઆના સામંતો રહે છે ઉમેદપુરાના સામંત અત્યંત દીન અને શોચનીય અવસ્થામાં હોવા છતાં પણ તેઓ પોતાના પુત્ર તથા પંદર કુટુંબીજનોસહિત " પોતાના અધીશ્વર મેગૂના સામંત અને બ્રિટિશ એજંટપ્રત્યે સન્માન દર્શાવવાને " આવ્યા ઉચ્ચ કુલનો માણસ ગમે તેવી દીન દશામાં કાં ન હોય, તોપણ તેની ઉચ્ચતા કદિપણ ગુપ્ત થતી નથી, એ વાત ઉમેદપુરાના સામંતના ઉદાહરણપરથી સ્પષ્ટ રીતે પ્રમાણિત થાય છે રાજપૂતો મૃગયા ખેલવા જતી વખત લીલા રંગનો અંગરખો અને લીલા રંગની પાઘડી પહેરે છે, તેજ પ્રકારનો પોશાક પહેરીને ઉમેદપુરાના સામંત આવ્યા હતા તેમણે હાથમાં બરછી ગ્રહણ કરી હતી અને તેઓ એક મજબૂત અશ્વપર આરૂઢ થયા હતા. ઘોડાનો દેખાવ પણ તેના સ્વામીની પેઠે સાદોજ હતો તે સામંત-

ના નોકરો તેમની આગળ પગે ચાલીને આવ્યા હતા તે સર્વ પાહારના જંગલી હરણોની પેઠે પ્રસન્ન-ચિત્ત હતા તેમના હૃદયમા લેશપણ ચિંતા નહોતી વિનાસ શાને કહે છે, તે તેઓ યત્કિંચિત્ પણ જાણતા નહોતા તેઓ અમારી સાથે અમારી છાવણીસુધી આવ્યા એ ઉક્ત સામંત, તેમના ભત્રીજા તથા પુત્રને અતિ સુંદર લાલ રંગની પાઘડી અને કેટલીક વિલાયતી (બંદુકો) દારૂ ઉપહાર તરીકે આપ્યો પછી તેમણે અત્યંત પ્રસન્નતાપૂર્વક મારી પાસેથી વિદાય લીધી જે માર્ગ મેવાડના મેદાનથી પાહાર તરફ જાય છે તે એગૂના નામાખ્ય સામંતના અખત્યારમા છે

સિરોહી એ એક સુંદર નગર છે તેની ચોતરફ અભેદ્ય દિવાલો છે તેમા પંદરસે માણસોથી ભરેલા ઘર છે અહીંનો અધીશ્વર એક પંડિત છે આ દેશની ચોતરફ અરાજકતા પ્રચલિત હોવા છતા પણ પંડિતે સુશાસનના પ્રભાવથી પોતાના દેશને સુસંપન્ન રાખ્યો હતો નગરની વચ્ચોવચ્ચ આલૂહાડાનો બંધાવેલો કિલ્લો વિદ્યમાન છે પંડિતજીએ તેની દિવાલની સાથેજ પોતાનો મહાલય બંધાવ્યો છે આ મહાલય અતિ સુંદર છે અને તેની ચોતરફ ઉંચી દિવાલો આવેલી છે તેનો વ્યાસ પ્રાય એક કોશનો છે તેની ઉત્તરપશ્ચિમે અર્ધ કોશના અંતરપર વિજયસેની ભવાનીનું મંદિર છિન્ન વિછિન્ન અવસ્થામા દૃષ્ટિગોચર થાય છે ત્યા મારા જોવામા એક પ્રાચીન શિલાલેખ આવ્યો, જેમા નીચે પ્રમાણે લખેલુ છે– સંવત ૧૪૭૭ (ઈ૦ સ૦ ૧૪૨૧) ના આશ્વિન અને બુધવારને દિવસે મેવાડના મહારાણા શ્રીમુકુલજીએ વિજયસેની ભવાનીના મંદિરમા દીપ કરવાને તથા ખર્ચ ચલાવવાને માટે દોઢ વીઘુ જમીન અર્પણ કરી જે કોઇ મનુષ્ય આ ભૂમિ લઇ લેશે, તેનો દેવી વિધ્વંસ કરશે ' મેવાડના પ્રસિદ્ધ રાણા મુકુલજીએ સિસોદીઆકુલમા વિશેષ પ્રસિદ્ધિ મેળવી હતી રાયપુર નામના સ્થાનમા થયેલા ઘોર યુદ્ધમા તેમણે દિલ્લીના પાદશાહના એક પુત્રને મારી નાખ્યો હતો વિખ્યાત લાલબાઇ તેમની કન્યા હતી

આ પાહારદેશમા હાડાજાતિના બલવિક્રમ તથા શાસનના સંબંધમા અદ્યાપિ ઘણી પ્રાચીન જનશ્રુતિઓ પ્રચલિત છે ઘણા પ્રાચીન કાળમા હાડાજાતિએ આ પહાડીદેશમા નિવાસ કર્યો હતો અને પોતાના રાજ્યની રક્ષાને માટે તેમણે બાર કિલ્લાઓ બંધાવ્યા હતા આ સર્વ કિલ્લાઓના ખંડિયેરો અદ્યાપિ દૃષ્ટિગોચર થાય છે જો કે હાડાજાતિનો રાજા પાહારનો અધીશ્વર ' કહેવાતો હતો, તથાપિ તે મેવાડના મહારાણાને પોતાના સ્વામી ગણી તેમની આજ્ઞાનુ પાલન કરતો હતો ઉક્ત બાર કિલ્લાઓ પૈકી રત્નગઢનો કિલ્લો પણ વિધ્વંસ થયો નથી પાહારનો દિલવારગ નામનો કિલ્લો કે જેના ખંડિયેરો હજી દૃષ્ટિગોચર થાય છે તેને માટે એક સમયે એગૂના મેરલોતો તથા ગ્વાલિયરના શક્તાવતોની વચ્ચે ભયંકર વિવાદ ઉપસ્થિત થયો હતો પરાનગર ના પારોલી નામનો કિલ્લો આ સ્થાનથી થોડે દૂર છે આ સર્વ કિલ્લાઓમા વમોદાનો કિલ્લો સૌથી અધિક પ્રસિદ્ધ છે તે પશ્ચિમ સીમામા આવેલો છે આ કિલ્લાની ઉપરથી મેવાડનો સમગ્ર સમતલપ્રદેશ દેખાય છે જો કે એ કેટલાં વર્ષ થયા હાડાજાતિ આ પાહાર દેશમાથી નાસી ગઇ છે તોપણ વમોદાના આલૂહાડાનુ નામ અદ્યાપિ અહીં આ વિખ્યાત છે જંગલના ફૂલફળાદિ ખાઇને માત્ર પશુની પેઠે જીવન વ્યતીત કરનાર જંગલી ભીલોને પણ આલૂહાડાનુ નામ સુવિદિત છે અન્ય માર્ગથી પાછા ફરી પાહારમા આલૂહાડાનુ નિવાસસ્થાન જોવાની મારી ઇચ્છા છે અહીંઆ આલૂહાડાના બલવિક્રમની માત્ર એક વાત પ્રકટ કરૂં છુ

એક સમયે આલૂહાડા મૃગયાથી પાછા ફરતા હતા એવામા માર્ગમા તેમને એક ચારણ મળ્યો અને તેણે તેમને આશીર્વાદ આપ્યો પરંતુ તે આશીર્વાદના બદલામા તેણે નીચેની માગણી કરી– " આપના મસ્તકપર જે પાઘડી છે તે મને આપો મારે બીજું કાંઈ જોઇતુ નથી ચારણના આ વચનો સાભળી આલૂહાડા અત્યંત આશ્ચર્યચકિત થયા પરંતુ કવિના મોઢેથી પાહારમા આપણી ઘણી નિંદા થશે એવા ભયથી તેમણે તત્ક્ષણ પોતાના શિરપરથી પાઘડી ઉતારી આપી ચારણે તરત તે પાઘડી પોતાના મસ્તકપર બાધી દીધી અને આલૂહાડાને આશીર્વાદ આપ્યો કે–' આપ હજાર વર્ષસુધી જીવો તે ચારણ આ આશીર્વાદ આપી વિદાય થયો તે શીઘ્ર મરુદેશ (મારવાડ) ની રાજધાની મંડોરમા ગયો અને ત્યાના રાજાની સમક્ષ ઉભા રહી હાડાજાતિનો જય પોકારી, ડાબા હાથથી પાઘડી ઉતારી તેને બગલમા મારી જમણા હાથથી તેણે મંડોરપતિને આશીર્વાદ આપ્યો.

ચારણને આ પ્રકારે અનિયમિતરીતે જમણા હાથથી આશીર્વાદ આપતો જોઇ મંદોરપતિએ તેનું કારણ પૂછ્યું ત્યારે ચારણે પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે—“આનુહાડાની પાઘડી જગતમાં કોઇની આગળ નમી શકતી નથી ” મેવાડના પહાડીપ્રદેશના એક અત્યંત સામાન્ય અપ્રસિદ્ધ સામંતપ્રત્યે ઉક્ત ચારણને આવું અસાધારણ માન પ્રદર્શિત કરતો જોઈ, મરુદેશના સ્વામીએ અત્યંત ક્રોધિત થઇ ચારણના હાથમાંથી તે પાઘડી ખુચવી લઇ તેને સભાની બહાર ફેંકી દીધી ઉક્ત ચારણ સભાની બહાર જઇ તે પાઘડી ઉઠાવી ચાલ્યો ગયો આલૂહાડા ચારણને પાઘડી આપ્યાની વાત સર્વથા ભૂલી ગયા હતા તેઓ એક સમયે વિશ્રાંતિ લેતા હતા, એવામાં ઉક્ત ચારણ ઉઘાડે માથે તેમની સામે આવીને ઉભો રહ્યો તેણે વીરશ્રેષ્ઠ આનૂહાડાની સમક્ષ જઈ મંદોરપતિએ કરેલા અપમાનની સમસ્ત હકીકત તેમને કહી સંભળાવી અને તેમને રાઠોડપતિપર શીઘ્ર વેર લેવાને વારંવાર આગ્રહ કરવા માંડયો

વીરશ્રેષ્ઠ આલૂહાડા ઉક્ત ચારણપ્રત્યે મહાક્રોધિત થયા તેમણે અત્યંત ગુસ્સાથી કહ્યું—“ તમે મૂર્ખતાથી મને અપમાનના સાગરમાં ડુબાવી દીધો છે શું મેં તમને નહોતું કહ્યું કે તમે મારીપાસે ભૂમિ, ગાય અથવા બીજું જે જોઇએ તે માગો, જોઇએ તો કંઇ માગો, તે આપવાને હું તૈયાર છું ? પરંતુ તમે માત્ર મસ્તકપરના આ સામાન્ય ચીથરાસિવાય કાંઇપણ લેવાને કબૂલ થયા નહિ તમને બીજા કશાથી પણ સંતોષ થયો નહિ અને હવે મારે આ ચીથરાને થયેલા અપમાનને માટે મારું મસ્તક આપવું પડશે મેવાડના ઠાકોરસુદ્ધાં મારી પાઘડીનું અપમાન કરી શકતા નથી, તો પછી મંદોરપતિ તે કઇ વિસાતમાં છે ? ” ત્યારપછી આનૂહાડાએ શીઘ્ર પોતાની જાતિના સમસ્ત વીરોને એકત્રિત કર્યા શીઘ્ર એક વંશના પાંચસે વીરો વસોદાના કિલ્લામાં એકત્રિત થઇ ગયા અને તેમણે પોતાના અધિનાયક આલૂહાડાને પૂછ્યું કે—‘ આપણે કોની સાથે યુદ્ધ કરવાનું છે ? ” આનૂહાડાએ પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે—‘ આપણે મંદોરપતિની સામે યુદ્ધ કરવાનું છે અને એ કાંઇ સાધારણ કામ નથી આપણે અસીમ સાહસ અને અતુલ પરાક્રમ પ્રદર્શિત કરવાની આવશ્યકતા છે યુદ્ધમાંથી પાછા ફરવાની આશા રાખશો નહિ ’ આ શબ્દો સાંભળી સર્વ હાડાઓ આનૂહાડાના સન્માનની રક્ષાને અર્થે યુદ્ધમાં જઇ જીવન અર્પણ કરવાને તૈયાર થયા જૌહરવ્રતનું અનુષ્ઠાન કરી તે સમસ્ત વીરો રણભૂમિમાં જવાને તત્પર થયા યુદ્ધયાત્રાનો દિવસ નિશ્ચિત કરવામાં આવ્યો આનૂહાડાને પુત્ર ન હોતો, તેથી તેમણે પોતાના ભત્રીજાને દત્તકતરીકે ગ્રહણ કર્યો હતો આ સમયે પોતાના દત્તકપુત્રનું રક્ષણ કરવાને માટે તેને કિલ્લામાં સાત દરવાજાની ભીતર પૂર્યો, સર્વ દરવાજાને મજબૂત તાળાં માર્યાં, તેને માટે આવશ્યક ખોરાક ભર્યો અને ત્યારપછી તે પોતાના માણસોસહિત બહાર પડયો

મંદોરનો અધીશ્વર પણ સારીરીતે જાણી ગયો હતો કે મેં આલૂહાડાનું અપમાન કર્યું છે તેથી તેમનો ક્રોધાગ્નિ પ્રજ્વલિત થયા વિના રહેનાર નથી, પરંતુ પહાડીવીર આલૂહાડા પોતાનો ક્રોધ કઇ રીતે પ્રદર્શિત કરશે, તેનું કાંઇપણ અનુમાન તે કરી શકયો નહિ આથી તેમણે એવો ઢંઢેરો પીટાવ્યો કે—“ આનૂહાડાની સેના રાજ્યની જે ભૂમિમાં થઇને આવશે, તે સર્વ ભૂમિ બ્રાહ્મણોને દાન કરવામાં આવશે,” પરંતુ આલૂહાડા યુક્તિપ્રયુક્તિથી પોતાનું કાર્ય સિદ્ધ કરવાને તૈયાર થયા હતા તે વીરસાજથી સુસજ્જિત થઇ પોતાના પહાડીપ્રદેશની બહાર નીકળ્યા તેમણે પોતાના માણસોનો વેશ બદલીને તેમને ઘોડાના વ્યાપારી બનાવ્યા અને તેમનાં અસ્ત્રશસ્ત્રોને ગાડામાં ભરી તેપર આચ્છાદન નાખ્યું ત્યારપછી આ વ્યાપારીઓનું ટોળું પ્રવાસ કરતું કરતું રાજધાની મંદોરમાં જઇ પહોચ્યું કોઇપણ જાણી શકયું નહિ કે આલૂહાડા ગુપ્તવેશે મંદોરમાં આવ્યા છે તે રાત્રિના સમયે રાજધાનીમાં ગયા અને રાત્રે વિશ્રામ કરી તરણઅરુણોઉદય થતાંજ નગારું વગાડી પોતાના વીર યોદ્ધાઓને સાવધાન કરી યુદ્ધને માટે બહાર પડયા નગારું વાગતાંજ નિદ્રાગ્રસ્ત મંદોરપતિની નિદ્રાનો ભંગ થયો અને તે અત્યંત ક્રોધથી ઉન્મત્ત બની પોતાના સરદારોપ્રત્યે બોલ્યો—“ કોણ હતભાગીએ નગારું વગાડવાનું સાહસ કર્યું છે ? ” સરદારે ઉત્તર આપ્યો—“એ વસોદાનો આલૂહાડા છે ”

મારુ (મારવાડ) ના રાજાની માતા (ચોહાણી)એ આલૂહાડાને પોતાની રાજધાનીમાં ગુપ્ત વેશે આવેલા જોઈ પોતાના પુત્રપ્રત્યે કહ્યું—“વત્સ ! તેં એવી પ્રતિજ્ઞા કરી હતી કે જે ભૂમિમાં થઇ આલૂહાડા મંદોરમાં આવશે તે ભૂમિ બ્રાહ્મણોને દાન કરવામાં આવશે, તો હવે તું તારી પ્રતિજ્ઞાનું પાલન

શી રીતે કરી શકશો? આલૂહા ગાવે કેમ જાણે ક્યા માર્ગથી આવ્યો છે? તેના માર્ગમાં ક્યાં ક્યાં ગામો આવ્યાં હતાં તે આપણે શી રીતે જાણી શકીશું? મંદોરપતિએ પ્રતિનાયકનમાં બાધા આવતી જોઈ અન્ય ઉપાયદ્વારા તેનું પતન કરવાનો નિશ્ચય કર્યો તેણે કહ્યું કે– આપણો શત્રુ આલૂહાડા પોતાના પાંચસે માણસો લઈને આપણી રાજધાનીમાં આવ્યો છે પરંતુ અધિક માણસોમાંથી તેની સામે યુદ્ધ કરીશ નહિ પછી તેણે આલૂહાડાપર તીવ્ર કહેવરાવી મોકલ્યું કે– 'તમારા જેટલાજ માણસો તમારી સામે મોકલીશ અને ઉભયપક્ષના યોદ્ધાઓપૈકી એક એક તલવાર લઈને યુદ્ધ કરશે' આલૂહાડાએ પોતાના શત્રુની આવી દક્ષિણતા જોઈ મહા આનંદિત થઈ મંદોરપતિને ધન્યવાદ આપ્યા અને પોતાના સૈનિકોને કહ્યું કે– આપણને વિજય મળશે હવે આપણે પાંચસે ગહેલોનો સંહાર કરી અપમાનનો બદલો લઈ શકીશું શીઘ્ર પાંચસે ગહેલોની સેના પડિહારોની સેના સામે યુદ્ધ કરવાના ઉદ્દેશથી શસ્ત્રથી સુસજ્જિત થઈ મંદોરપતિની સમક્ષ આવીને ઉભી રહી મંદોરપતિ શિયાળ રાણો પાંચસે યોદ્ધાઓને પોતાની સાથે લઈ શત્રુની સામે જવાને તૈયાર થયા યુદ્ધ કરવાને માટે આ પ્રમાણે હજાર માણસની સેના સજ્જ થઈ અને ઉભયપક્ષના સેનાપતિઓ અતિ શીઘ્રતાથી યુદ્ધારંભ કરવાને માટે પોતાના અશ્વ આગળ કરવા લાગ્યા એટલામાં અચાનક કોણ જાણે ક્યાંથી એક યુવક અતિ વેગથી ઘોડો દોડાવતો ત્યાં આવી પહોંચ્યો સર્વ આશ્ચર્યચકિત થઈ આ યુવકના મુખ તરફ દૃષ્ટિપાત કરવા લાગ્યા તે વીર યુવકે તત્કાળ રાઠોડ સેનાપતિની સાથે યુદ્ધ કરવાની પ્રાર્થના કરી અલ્પ સમયમાં આલૂહાડાએ તે યુવકને જોઈ કહ્યું– 'અરેરે ઓ ઉદ્ધત અને મૂર્ખ યુવક શા તું હાડાવંશને લોપ કરાવી અહીંઆ આવ્યો છું' યુવકે તત્ક્ષણ પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે [illegible] જ્યારે આપ વિપત્તિમાં આવી પડ્યા છો ત્યારે જો હું આપની નિકટ ન હોઉં તો હાડાવંશનો લોપ થાય નહિ તો તેનો લોપ ક્યારેય પણ થશે નહિ [illegible] આપ સારી પેરે જાણી ગયા હશો કે આ યુવક બમ્બોદાના સામંત આલૂહાડાનો ભત્રીજો છે ઉક્ત યુવકના સગર્વ વીરોચિત વાણી સાંભળી તથા તેને હાથમાં ભાલો ગ્રહણ કરી યુદ્ધ કરવાને માટે તૈયાર થયેલો જોઈ વીર રાઠોડ નેતાના અધરોપર સ્મિત ફરકી રહ્યું [illegible] તેની પેઠેજ સ્મિત કરતો કરતો યુદ્ધ કરવાને માટે આગળ ધસ્યો અલ્પ સમયમાં તે યુવકની તલવારના આઘાતથી રાઠોડ નેતાએ પ્રાણત્યાગ કર્યો શીઘ્ર એક રાઠોડ યોદ્ધાએ મૃત્યુ પામેલા વીરના સ્થાનમાં આવી ઉક્ત યુવકની સાથે યુદ્ધ કરવાને પ્રારંભ કર્યો પ્રથમ રાઠોડવીરની પેઠે આ દ્વિતીય રાઠોડનો પણ ઉક્ત યુવકની તીક્ષ્ણ તલવારના આઘાતથી બે ખંડમાં વિભક્ત થઈને જમીનપર તૂટી પડ્યો વળી પાછો એક રાઠોડ યુદ્ધ કરવાને આવ્યો ઉક્ત હાડાયુવકે તેના પ્રાણનો પણ નાશ કર્યો આ પ્રમાણે એક એક કરતાં પચ્ચીસ રાઠોડો ઉક્ત યુવકના હાથથી માર્યા ગયા પરંતુ તેના અંગમાં એકપણ ઘાવ થયો નહિ બમ્બોદાના કિલ્લાની રક્ષા કરનાર વિજયસેનની માતાએ સાત દરવાજા તોડી ઉક્ત યુવકને મુક્ત કર્યો હતો તથા તેના ગળાસિવાયના શરીરનો સમસ્ત ભાગ વજ્રનો બનાવી દીધો હતો અને ત્યારપછી તેને આલૂહાડાની કુમકે જઈ હાડા જાતિનું ગૌરવ વધારવાની આજ્ઞા કરી હતી ઘોર યુદ્ધ ચાલતા પછી એક રાઠોડ યોદ્ધાની તલવારના આઘાતથી ઉક્ત યુવકનું શિર તેના ધડથી પૃથક્ થઈ ગયું આલૂહાડાએ સ્વદૃષ્ટિથી પોતાના પ્રાણપ્રિય ભત્રીજાને સદાને માટે પૃથ્વીપર સૂતેલો જોયો રાઠોડરાજની માતા સ્વયં આ દ્વંદ્વયુદ્ધ જોતી હતી તેણે ધાર્યું કે આ યુવકના મૃત્યુથી સર્વ હાડાઓ જીવનની આશા છોડી ઉન્મત્ત બની દારુણ સંગ્રામ ઉપસ્થિત કરશે તેથી તેણે પોતાના પુત્ર મંદોરપતિને આજ્ઞા કરી કે હવે એકદમ યુદ્ધ બંધ કરી દો અને પામરપતિ આલૂહાડાને સંતુષ્ટ કરવાને માટે તેમની સાથે એક રાજકન્યાનો વિવાહ કરો રાજમાતાની આજ્ઞાનુસાર આલૂહાડાની સાથે રાજકન્યાનો વિવાહ કરવામાં આવ્યો ત્યારપછી આલૂહાડા પોતાની નવીન વધુને લઈ બમ્બોદામાં ચાલ્યા ગયા આ વિવાહના ફળસ્વરૂપે એક કન્યા ઉત્પન્ન થઈ આ કન્યા યુવાવસ્થામાં આવતાં મોટી ધામધુમસહિત તેનું લગ્ન કરવામાં આવ્યું લગ્ન થઈ રહ્યા પછી આલૂહાડા તેની કન્યા [illegible] ના મિત્રો સ્નેહીઓ તથા સમસ્ત કુટુંબના માણસો દેવમંદિરમાં ગયા અને મોટો ઉત્સવ કર્યો અનેક સ્થાનોએથી પુષ્કળ સંન્યાસીઓ યતિઓ તથા ભિક્ષુકો ત્યાં આવીને એકત્ર થયા આ સમયે એક વૃદ્ધ ભિખારણ તે મંદિરમાં ઘુસવાનો યત્ન કરવા લાગી.

પરંતુ પહેરગીરોએ તેને તેમાં પ્રવેશવા દીધી નહિ તેમણે તેને ત્યાંથી કાઢી કાઢી વૃદ્ધાએ વારંવાર કહ્યું કે આનૂ હાડાએ સ્વયં મને નિમંત્રણ કરીને બોલાવી છે, તેથી હું આવી છું, માટે મને અંદર જવા દો, પરંતુ દ્વારપાળે તે વૃદ્ધાના વચનોપર કિંચિત્ પણ લક્ષ આપ્યું નહિ અને તેને ત્યાંથી મારીને કાઢી કાઢી વૃદ્ધા મહા ક્રોધિત થઈ આનૂ હાડાને શાપ દઈ ચાલી ગઈ એમ જણાય છે કે આ વૃદ્ધા સ્વયં વિજયમેની માતા હતી અને તે ગુપ્ત વેશ ધારણ કરીને ત્યાં આવી હતી તેના શાપ થી આનૂ હાડાના વંશનો લોપ થઈ ગયો

ડુંગરમઉ, તા૦ ૧૮ મી ફેબ્રુઆરી—અહીંઆથી 'ગરમઉ આ' માઇલના અંતરપર છે. અહીંઆથી ત્રણ માર્ગો ડુંગરમઉ તરફ જાય છે, પરંતુ અમે બિસરોરના માર્ગદ્વારા ચાલ્યા આ માર્ગ આતરી અને ભામની નદીની વચ્ચે આવેલો છે આ માર્ગમાં ઘણા જંગલો અને મોટા મોટા નાળાઓ આવે છે વચ્ચે એક 'ગની ચોરકા ખાન' નામનું સ્થાન આવે છે

ડુંગરમઉ ખરાવ—આ એક નાનો તાલુકો છે એની વાર્ષિક ઉપજ ૧૫૦૦૦ રૂપિયાની છે, પરંતુ હવે તેના બે ભાગ થઈ ગયા છે ડુંગરમઉ ભાગ કોટાને આધીન છે ભામની નદી એના કિલ્લાની પાસે થઈને વહે છે તેની આસપાસની જમીન ઘણી ફળદ્રૂપ છે અહીંઆના પર્વતોપરથી બેડની વિવિધ પ્રકારની આકૃતિઓ દૃષ્ટિગોચર થાય છે

अध्याय ६ ठो

બિસરોર ગઢ-રઘુનાથસિંહ-બિંસરોરનો કિલ્લો-બિંસરોર નામની ઉત્પત્તિનું વર્ણન-મેહોઅના યુવાન સામંત-તેનું જેસલમીરના મહારાજાની સામે યુદ્ધ કરવા જવું-જેસલમીરના મહારાજાનો શિરચ્છેદ-ઉક્ત યુવાન સામંતની સ્ત્રીની શોચનીય આત્મહત્યા-તેને થયેલી દેશનિકાલની સજા-બિંસરોર દેશના પરમાર સામંત-પરમાર સામંતોના શાસનનો અંત -નાથજીની હત્યા-લાલસિંહ ચંદાવતને થયેલી બિંસરોરની પ્રાપ્તિ-દેશની વસ્તીમાં ઘગડા-સંતરા-હોળીનો ઉત્સવ-કોટા-તેનું વર્ણન.

સરોરગઢ, તા૦ ૧૯ મી ફેબ્રુઆરી—ડુંગરમઉથી બિસરોર ૧૦ માઇલ અથવા ૪ ફર્લાંગના અંતરપર છે ડુંગરમઉથી ચાલી હું ત્યાંથી ત્રણ કોશના અંતરપર એક મુસલમાન સાધુના સમાધિમંદિર આગળ આવી પહોંચ્યો ઉક્ત ફકીરે જીવત્ત અવસ્થામાંજ સમાધિ લઈ લીધી હતી ઉક્ત સમાધિમંદિર એક ઉચ્ચ સ્થાનપર બાંધેલું છે આ ઉચ્ચ સ્થાનપરથી ચોતરફ પ્રકૃતિના પરમ સુંદર દૃશ્યો દૃષ્ટિગોચર થાય છે આ સમાધિમંદિરની પાસેજ એક કુંડ છે આ કુંડની ચોતરફ સુંદર વૃક્ષો શોભી રહ્યા છે તે સ્થળે પ્રત્યેક અઠવાડીઆમાં એક વાર મેળો ભરાય છે આ મેળામાં હિંદુમુસલમાન સર્વ એકત્રિત થાય છે. ત્યાંથી અમે ભામની નદીનો ખળખળ ધ્વનિ સાંભળતા સાંભળતા આગળ ચાલ્યા અને કેશરમાં આવી પહોંચ્યા અહીંઆ મીનાલોકો વસે છે અહીંઆ આ લોકોનો એક પ્રસિદ્ધ પુરુષ મરણ પામ્યો હતો તેનું સ્થાનક છે આ સ્થાનકપર પ્રત્યેક પ્રવાસી એક એક પથ્થર નાખે છે અને તે રીત પ્રમાણે અમે પણ ત્યાં એક પથ્થર મૂક્યો.

મેવાડના સોળ મુખ્ય પ્રધાનોમાં રઘુનાથસિંહ પણ એક છે તેઓ બિસરોરના સામંત છે તેમને રજપૂતાનામાં દીર્ઘકાળથી પ્રચલિત રાવતની ઉપાધિ પ્રાપ્ત થઇ છે બિંસરોર પ્રદેશ મેવાડમાં શ્રેષ્ઠ પ્રદેશ ગણાય છે તેનું વાર્ષિક મહેસુલ એક લાખ રૂપિયા ઉપજે છે માલવા, હાડોતી અને મેવાડના સમસ્ત વાણિજ્યપદાર્થો આ દેશમાં થઇને જાય છે, તેથી આ દેશમાં વાણિજ્યકરની

પુષ્કળ ઉપજ થાય છે અહીંઆનો કિલ્લો એક અતિ ઉચ્ચ પર્વતશૃંગપર આવેલો છે તે જેમ રમણીય છે, તેમ અજેય પણ છે આ દેશનું નામ ભિંસરોર કેમ પડયું, તેના સબંધમાં એક જનશ્રુતિ પ્રચલિત છે વિક્રમાજિતની દ્વિતીય શતાબ્દીમાં એનું નામ ભિંસરોર પડયું હોય એમ લાગે છે અહીંઆના ચારણો આજે જેમ કર આપ્યા વિના વાણિજ્ય કરે છે, તેમ તેઓ તે સમયે પણ કરતા હતા ભિંસિયા શાહ નામનો એક વણિક અને રોરા નામનો એક ચારણ એ બન્ને સાથે મળીને વાણિજ્યકાર્ય કરતા હતા તેઓ જ્યારે વાણિજ્યદ્રવ્યોથી ગાડાં ભરીને આ દેશમાં થઈને જતા તે સમયે ઉક્ત ચારણના પ્રતાપથી તેમનો માલ પહાડી લૂટારાઓના હાથમાંથી બચતો હતો ઉક્ત ભિંસિયાશાહ નામના વણિક અને રોરા નામના ચારણના નામોના સંયોગથી ભિંસરોર નામ પડયું છે કોઈ પણ બળવાન રાજાએ એ દેશનું નામ પાડયું નથી હાડાલોકોએ આ દેશ હસ્તગત કર્યો, તે પૂર્વે કેટલી જાતના ક્ષત્રિયો તેપર અધિકાર ભોગવી ગયા હતા તે જાણી શકાતું નથી પરંતુ પરમાર, ડૂડિયા રાઠોડ, શક્તાવત તથા ચંદાવતલોકોના સ્મૃતચિહ્નો અહીંઆ પુષ્કળ પ્રાપ્ત થાય છે ડૂડિયાલોકોની પછી રાઠોડલોકોને આ દેશનું આધિપત્ય પ્રાપ્ત થયું હતું મરુક્ષેત્રના નનણસરોવરના કિનારાપર આવેલા મેહોાન પ્રદેશનો રાઠોડ સામંત મંદોરના રાઠોડ અધીશ્વરના તાબામાં હતો તેને કાન્યકુબ્જના રાજવંશમાં ઉત્પન્ન થયેલો જાણીને મેવાડના રાણાએ તેની ભગિનીનું પાણિગ્રહણ કર્યું તે નવવિવાહિતા રાઠોડકુમારીની સાથે તેનો કનિષ્ઠ ભ્રાતા ચિતોડમાં આવ્યો આ વિવાહને અલ્પ સમય વીત્યા પછી જેસલમીરનો અધીશ્વર રાજપૂતોના મુકુટમણિ મેવાડના મહારાણાની સામે યુદ્ધ કરવાને તૈયાર થયો ત્યારે મહારાણાએ પોતાના દરબારમાં સર્વ સામંતોને આમંત્રિત કર્યા અને ઉક્ત શત્રુનું દમન કરવાને માટે સભામાં બીડું ફેરવ્યું તેમણે ગંભીર સ્વરે જણાવ્યું –" જેસલમીરના રાજાની સામે યુદ્ધ કરવાને જે તૈયાર હોય જેનામાં તેનું દમન કરવાની હામ હોય તેણે આ બીડું ગ્રહણ કરવું ' રાણાના આ વચન સાંભળી મેહોાનપ્રદેશના નાની વયના સામંતે અર્થાત્ મહારાણાના સાળાએ સાહસ કરી તરત બીડું ઝડપ્યું આ સમયે તેની વય માત્ર પંદર વર્ષની હતી, તેથી સભામાં બેઠેલા સર્વ માણસોએ તેને યુદ્ધમાં નહિ જવાની શિખામણ આપી પરંતુ ઉક્ત રાઠોડસામંતે કોઈના પણ શબ્દપર ધ્યાન આપ્યું નહિ પછી તે યુવકે મહારાણાની આગળ પ્રાર્થના કરી કે –' અમારા બન્ને મિત્રોને અમારી સાથે મોકલો અને મારા ચુંગી કાઢેલા પાંચસે અશ્વારોહીઓ મને આપો ' તે સુકુમાર રાઠોડબાલક ત્યારપછી કેવી રીતે જેસલમીરમાં ગયો અને તેણે કેવી રીતે ભટ્ટીનેતા જેસલમીરપતિની સામે યુદ્ધ કર્યું તેનું કાંઈ પણ વર્ણન પ્રાપ્ત થતું નથી, પરંતુ એટલું વિદિત થાય છે કે તેણે જેસલમીરના મહારાજાનું કાપેલું મસ્તક લાવી ચિતોડના મહારાણાને ઉપહારતરીકે આપ્યું હતું મહારાણાએ ઉક્ત યુવકની આ વીરતાથી પ્રસન્ન થઈ તેને સલુંબરદેશનો અધિકાર આપ્યો તે સમયે કોઈ પણ દેશનો અધિકાર કોઈને સદાને માટે આપવામાં આવતો નહોતો થોડા સમય પછી મહારાણાએ તેને સલુંબરને બદલે ભિંસરોર પ્રદેશ આપ્યો ઉક્ત રાઠોડયુવક ઉત્તરોત્તર પોતાના બળવિક્રમથી મહારાણાને અધિકાધિક પ્રિય થતો ગયો અંતે મહારાણા તેનાપર એટલા પ્રસન્ન થયા કે તેમણે તેની સાથે પોતાની ભત્રીજીનો વિવાહ કર્યો પરંતુ આ વિવાહનું પરિણામ અતિ ભયંકર આવ્યું એક સમયે ઉક્ત રાઠોડયુવક પોતાના ઇષ્ટમિત્રો અને કુટુંબીજનોની સાથે દિવાનખાનામાં બેસી નૃત્ય જોતો હતો આ સમયે તેની સ્ત્રી પણ દ્વારને ઓથે રહી ગુપ્ત રીતે નૃત્ય જોતી હતી આ ઘટના ઉક્ત સામંતના જાણવામાં આવતાં તેણે ઉચ્ચ સ્વરથી એક સેવકને કહ્યું –" જઈને ઠકરાણીને કહો કે જો તમારી અહીંઆ આવવાની ઇચ્છા હોય તો ચાલ્યાં આવો અમે અહીંઆથી ચાલ્યા જઈશું ' સેવકે પોતાના સ્વામીની આજ્ઞાનું પાલન કર્યું ઠકરાણીએ કહ્યું –" હું નૃત્ય જોવાને ગઈ નહોતી, મારી એક સેવિકા ગઈ હતી હું આ પ્રકારે તિરસ્કૃત થવાને પાત્ર નથી " પરંતુ ઠાકોરને તેના વચનોપર વિશ્વાસ આવ્યો નહિ આથી ઠકરાણીએ અત્યંત વ્યાકુલ થઇ ભિંસરોરના કોટપરથી ચંબલનદીમાં કૂદી પડી પ્રાણત્યાગ કર્યો આ સ્થાન અદ્યાપિ 'રાણીગર્તા નામથી પ્રસિદ્ધ છે આ સમાચાર ગમે તે પ્રકારે ચિતોડના મહારાણાના કાનસુધી પહોંચી ગયા તેમણે યોગ્ય તપાસ કરી ઉક્ત સામંતને જણાવ્યું કે–" તમે મારી ભત્રીજીને વિનાકારણ કલંક લગાડયું, તેથી તેણે આત્મહત્યા કરી છે, માટે તમને

આજથી મેવાડની ભૂમિમાંથી સદાને માટે દેશનિકાલ કરવામાં આવે છે." પરંતુ પાછળથી તેમણે પોતાનો આ વિચાર ફેરવ્યો. ઉક્ત રાઠોડસામંતે પોતાનાં બલવિક્રમથી રાણાપર અનેક ઉપકાર કર્યા હતા, તેથી તેમણે ઉક્ત કઠોર દંડને બદલે બિંસરોરથી તેને પદચ્યુત કરી તેની નિકટના પાહાડપ્રદેશમાં આવેલું નીમરી નામનું વીસ ગામ ધરાવનાર એક નાનું પ્રગણું સમર્પણ કર્યું. ઉક્ત રાઠોડસામંતના વંશજ વિજયસિંહે અહીંઆં આજે મારી મુલાકાત લીધી.

ઉક્ત રાઠોડસામંતની પછી બિંસરોરનો અધિકાર બીજા એક સામંતને પ્રાપ્ત થયો; પરંતુ તે પરમારવંશીય સામંતે કયાંસુધી બિંસરોરદેશનું શાસન કર્યું તે વિષે કાંઈ વર્ણન પ્રાપ્ત થતું નથી; પરંતુ પરમારવંશના અંતિમ સામંતે જે પ્રકારે પોતાનું જીવન અને ભૂમિ ખોયાં તેપરથી રાજપૂતોનાં જાતીયચારિત્ર્યનું એક વિશેષ પ્રમાણ આપણને પ્રાપ્ત થાય છે. તે પરમારવંશના અંતિમ સામંતે બેગૂના સામંતની એક કન્યા સાથે વિવાહ કર્યો હતો. તેણે તે સ્ત્રીની સાથે કેટલાંક વર્ષોસુધી પરમ સુખમાં જીવન વ્યતીત કર્યું. પછી એક દિવસ તે પતિપત્ની પચ્ચીસીની રમત રમતાં હતાં તે સમયે ઉક્ત સામંતે પોતાની પત્નીના કુલની નિંદા કરી, આથી તે રાજપૂતબાળા અત્યંત ક્રોધિત થઇ અને બીજે દિવસે તેણે ઉક્ત સમસ્ત સમાચાર પોતાના પિતાપર લખી મોકલ્યા. બેગૂના સામંતને પોતાની પુત્રીનો ઉક્ત પત્ર પ્રાપ્ત થયો કે તરતજ તેણે પોતાની સેનાને બોલાવી અને સમસ્ત સૈનિકોને પોતાની જમાઇનું આચરણ કહી સંભળાવ્યું. આ હકીકત સાંભળી સર્વ સૈનિકો તે અપમાનનું વૈર લેવાને તૈયાર થઇ ગયા. શીઘ્ર બેગૂના સામંતે પોતાની સેનાસહિત આંતરી દેશનાં જંગલમાં થઇ બિંસરોર દેશની નિકટ જઇ મુકામ નાખ્યો અને તે સેનાને બે ભાગમાં વિભક્ત કરી દીધી. બેગૂનો સામંત ભામૂની નદી ઓળંગી બિંસરોર તરફ ગયો અને તેનો પુત્ર સોજાના માર્ગથી તે તરફ ગયો; પરંતુ હજી બેગૂનો સામંત બિંસરોરમાં પહોંચી પણ શકયો નહોતો, એટલામાં તેના પુત્રે તે દેશપર આક્રમણ કર્યું અને રણક્ષેત્રમાં પોતાના બનેવીનું મસ્તક કાપી નાખ્યું. બેગૂના મેઘાવતસામંતની નંદિનીએ પોતાના પતિનું શબ ખોળામાં લઇ ભામૂની અને ચંબલ નદીના સંગમ આગળ ચિતા પ્રજ્વલિત કરી પોતાનો પ્રાણત્યાગ કર્યો. તેનાં સ્મરણચિન્હથી થોડાક અંતરપરજ મારો મુકામ પડયો હતો.

બેગૂના સામંતના કનિષ્ઠકુમારે પોતાના બનેવીનો શિરચ્છેદ કરી પોતાના પિતાના સન્માનની રક્ષા કરી હતી. આથી બેગૂના વૃદ્ધસામંત તેનાપર એટલા પ્રસન્ન થયા કે તેમણે રાજસ્થાનની ચિરપ્રચલિત રીતિનો અનાદર કરી પોતાના જ્યેષ્ઠપુત્રનો રાજ્યાધિકાર રદ કરી પોતાના કનિષ્ઠપુત્રને પોતાનો ઉત્તરાધિકારી નિયત કર્યો. મેવાડના રાણાએ પણ આ કાર્યમાં પોતાની સંમતિ આપી હતી. ઉક્ત સામંતના જ્યેષ્ઠપુત્રને ચિથાના પ્રદેશ આપવામાં આવ્યો. આ ચિથાના પ્રદેશમાં તે સમયે વર્તમાન જાદો પ્રગણું સંયુક્ત હતું.

પરમારોનો અધિકાર લુપ્ત થયા પછી કૃષ્ણાવતશાખાની ચંદ્રાવત નામની ઉપશાખાનો એક માણસ બિંસરોરનો અધીશ્વર થયો. આ માણસ સલુંબરના સામંતનો કનિષ્ઠ પુત્ર હતો અને તેનું નામ લાલજી હતું. એણે પોતાના પ્રિય મિત્ર નાથજી કે જે રાણાના કાકા હતા, તેમનું ખૂન કરીને બિંસરોરનો અધિકાર પ્રાપ્ત કર્યો હતો. મેવાડના અધીશ્વર મહારાણા સંગ્રામસિંહના અનેક પુત્રોપૈકી મહારાજ નાથજી એક હતા અને તેઓ મેવાડના મહારાણા જગતસિંહના બંધુ હતા. જગતસિંહનું મૃત્યુ થયા પછી તેમના પુત્ર રાજસિંહને અન્યના વીર્યથી ઉત્પન્ન થયેલો કહી નાથજી મેવાડના સિંહાસનપર અધિકાર સ્થાપિત કરવાને તત્પર થયા; પરંતુ થોડા વખતમાં રાજસિંહનું મૃત્યુ થયાથી નાથજીની આશા વ્યર્થ થઇ ગઇ. રાજસિંહના નાના પુત્રે મેવાડના સિંહાસનને માટે દાવો કર્યો. તેના કાકા અરસીએ (અરિસિંહે) રાજકીયપ્રપંચજાળનો વિસ્તાર કરી મેવાડમાં કેવો ભયંકર કુટુંબવિગ્રહ ઉત્પન્ન કર્યો હતો, તેનું વર્ણન મેવાડના ઇતિહાસમાં સારીરીતે કરવામાં આવ્યું છે. અરસીએ સિંહાસન હસ્તગત કરી પોતાના કાકા નાથજીને પોતાનો પ્રબળ શત્રુ ધારી તેમની કામના વ્યર્થ કરવાનો પ્રયત્ન કરવા માંડયો. નાથજીએ જ્યારે સાંભળ્યું કે અરસી મારી વિરુદ્ધ પડયો છે, ત્યારે તે તત્કાળ સિંહાસન પ્રાપ્ત કરવાની આશા છોડી બાગોર નામના દેશમાં જઇ એકાંતમાં વાસ કરવા લાગ્યા અને શાસ્ત્રા-

ધ્યયન તથા કાર્યપ્રબંધમાં આનંદ માનવા લાગ્યા નાથજીનો આ ધર્મભાવ, વૈરાગ્યભાવ અને ઉદારભાવજ તેમના વિઘ્નનું કારણ થયું તેઓ રાત્રિના સમયે માત્ર પોતાના એક સેવકને પોતાની સાથે લઇ સરોવરપર જતા અને ત્યાંથી માટીના ઘડામાં પાણી લઇ આવતા આ પાણીવતી તે પોતાના કુલદેવતા જગન્નાથજીની પૂજા કરતા . થોડા વખતમાં દરબારના સભાસદોએ રાણા અરિસિંહને જણાવ્યું કે – “નાથજી કઠિન ધર્માનુષ્ઠાન કરી દેવને પ્રસન્ન કરવાનો પ્રયત્ન કરે છે,તેથી મેવાડનું સિંહાસન અવશ્ય તેમને પ્રાપ્ત થશે” આ શબ્દો સાંભળતાજ અરિસિંહ અત્યંત ભયભીત થયો અને સામંતો કહે છે તે સત્ય છે કે અસત્ય, તેની તપાસ કરવાને માટે તે વેશ બદલી એક વિશ્વાસુ સામંતને પોતાની સાથે લઇ નાગોર દેશમાં ગયો નાથજી જે મંદિરમાં પોતાના ઇષ્ટદેવની પૂજા કરવાને જતા હતા, તે મંદિરના દ્વારમાં બેસી અરસી નાથજીના આગમનની પ્રતીક્ષા કરવા લાગ્યો શીઘ્ર નાથજી ઘડો લઇને પૂજા કરવાને માટે ત્યાં આવ્યા અરસીએ તત્ક્ષણ ઉઠી તેમની પાસે જઇ કહ્યું –“કાકા ! આપ આટલો બધો ધર્મભાવ અને પવિત્રતા શામાટે રાખો છો ? જો આપ સિંહાસનની અભિલાષા રાખતા હો તો સિંહાસન આપવાને હું તૈયાર છું નાથજીએ તત્ક્ષણ ઉત્તર આપ્યો “ તમે મારા પુત્રસમાન છો હું દેવતાની પૂજા કેવળ તમારા કલ્યાણને માટેજ કરૂં છું ” જો કે આ સરલ ઉત્તરથી રાણા અરસીના મનના સમસ્ત સંદેહ નષ્ટ થઇ ગયા,તોપણ સામંતોના ભડકાવવાથી અંતે તેણે પોતાના કાકા નાથજીના પ્રાણ લેવાનો સંકલ્પ કર્યો નાથજીના પ્રાણ લેવા એ કાંઇ સહેલું કાર્ય નથી, એમ જાણી અરિસિંહે એક યુક્તિ શોધી કાઢી પૂર્વોક્ત લાલજીની સાથે મહારાજ નાથજીને ગાઢી મિત્રતા હતી ઉભયે દેવતાના મંદિરમાં જઇ દેવતાની સન્મુખ પરસ્પર મિત્રતા રાખવાની પ્રતિજ્ઞા કરી હતી ઉભયને એક-બીજા ઉપર દૃઢ વિશ્વાસ હતો અરસી આ વાત જાણતો હતો અને તેથીજ તેણે નાથજીનો નાશ કરવાને માટે લાલજીને હથિયાર બનાવ્યું એક દિવસ નાથજી મધ્યરાત્રિને સમયે દેવમંદિરમાં પૂજા કરવાને માટે બેઠા હતા તે સમયે લાલજીએ મંદિરના દ્વારમાં આવી તેમને હાક મારીને બોલાવ્યા આવા સમયે કોઈપણ માણસે અગાઉ આ પ્રમાણે નાથજીને બોલાવવાનું સાહસ કર્યું નહોતું નાથજીએ પોતાના મિત્ર લાલજીનો સ્વર ઓળખી તત્કાળ તેને કહ્યું –“ કેમ ભાઇ લાલજી ! આવો ! આટલી મોડી રાતે શું વિચારથી આવ્યા છો ? ” પરંતુ અફસોસ ! નાથજીએ આ પ્રમાણે કહી જ્યાં દેવતાને પ્રણામ કરવાના વિચારથી પોતાનું મસ્તક અવનત કર્યું કે તરતજ તેમના કહેવાતા પરમ મિત્ર લાલજીની તીક્ષ્ણ તલવારથી તેમના મસ્તકના બે ટુકડા થઈ ગયા નાથજીના રુધિરથી મહાદેવના લિંગે સ્નાન કર્યું લાલજી આ રીતે મિત્રતાનો ઉત્તમ ( )આદર્શ દર્શાવી રાણા અરિસિંહનો પરમ પ્રેમપાત્ર બની ગયો રાણા અરિસિંહે લાલજીના ઉક્ત કાર્યથી સંતુષ્ટ થઇ તેને બિસરોર દેશ અર્પણ કરી દીધો અને તેને મેવાડના સોળ પ્રધાન સામંતોની શ્રેણીમાં દાખલ કર્યો મેવાડમાં દીર્ઘકાળથી સોળ સામંતો મુખ્ય ગણાતા આવ્યા છે આ સંખ્યાથી અધિક સંખ્યા મુખ્ય સામંતોની થઈ શકતી નથી, તેથી વશી દેશના શક્તાવતસામંતને પ્રધાન સામંતોની શ્રેણીમાંથી ચ્યુત કરીને લાલજીને તે શ્રેણીમાં લઇ લેવામાં આવ્યો પરંતુ નાથજીના ખૂનને લીધે મેવાડમાં ભયંકર સમરાગ્નિ પ્રજ્વલિત થઈ ઉઠયો ચંદ્રાવતો અને શક્તાવતો વચ્ચે ચાલતું વૈર પુનઃ પ્રદીપ્ત થયું અને તેણે મેવાડને બાળીને ભસ્મીભૂત કરી દીધું મહાપાપી અને મહાદુષ્ટ લાલજીને દુષ્ટ રોગ થયો અને તેથી તેને પરમ કષ્ટ ભોગવવું પડયું તેના મરણ પછી તેના પુત્ર માનસિંહને બિસરોરનો અધિકાર પ્રાપ્ત થયો તે એક યુદ્ધમાં મરાઠાઓદ્વારા બંદી થયો, પરંતુ તેને મરાઠાઓની છાવણીમાંથી મુક્ત કરવાને માટે તેના મિત્રો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા તે એક વખતે એક નાચ જોતો હતો એવામાં તેના મિત્રો તેને લેવા આવ્યા તે વખતે તે ભયંકર રીતે ઘાયલ થયેલો હતો, તોપણ તેણે દીપક બુઝાવી નાખ્યો અને આ અંધારાનો લાભ લઈ તેના મિત્રો તેને ઝોળીમાં નાખીને પોતાની છાવણીમાં લઈ ગયા તેની મુક્તિને માટે આનંદ પ્રદર્શિત કરવાને માટે રાજપૂતોએ જ્યારે તોપના ધડાકા કર્યા, ત્યારે મરાઠાઓ શુદ્ધિમાં આવ્યા ચંબલ, બામની અને ખાવ નદીના સંગમ આગળ તેની સુંદર છત્રી બંધાવવામાં આવી છે

માનસિંહની પછી વર્તમાન રઘુનાથસિંહ સિંહાસનપર અધિષ્ઠિત થયા બાપુ સિંધીઆએ તેમનાપર પુષ્કળ આક્રમણ કર્યા,પરંતુ અંતે તેને બિસરોર છોડીને નાસી જવું પડયું મહારાજાના સામંતો

ની જન્મતિથિપર ઉત્સવ થાય છે. તેમાં તિમંત્રણ થતાં હું પણ ભાગ લઉં છું અને નાચ જોઉં છું તથા ગાયન સાંભળું છું. એક વખત નાથજીના અધીશ્વર મહારાજા શિવદાનસિંહની સાલગ્રેહના ઉત્સવ-માં હું ગયો હતો. જે જે સરદારો સભામાં આવતા તેમનાં નામ ચોબદાર નિયમાનુસાર પોકારતો; પરંતુ જ્યારે મેં "મહારાજ સલામત રાવત રઘુનાથસિંહજીકા મુજરા લીજે" એવા શબ્દો સાંભળ્યા,ત્યારે મારા આશ્ચર્યનો પાર રહ્યો નહિ. જેના પિતામહે શિવદાનસિંહના પિતામહનો જાન લીધો હતો તેનો મુજરો અહીંઆં કેવો ? એવો પ્રશ્ન મારા મનમાં ઉપસ્થિત થયો; પરંતુ રાજપૂતોની ઉદારતાથી કોણ અપરિચિત છે ! ભિંસરોરમાં અમે ક્રૂર અલ્લાઉદ્દીનનાં આક્રમણનાં ચિન્હોને માટે તપાસ કરી; પરંતુ અમને એકપણ ચિન્હ પ્રાપ્ત થયું નહિ. અમને કેવળ બે પાષાણ મળ્યા. એકપર સંવત ૧૧૭૯ કોતરેલો હતો. અક્ષરો જૈનસંપ્રદાયના હતા. બીજાપર એવો ઉલ્લેખ હતો કે:-" મહારાજાધિરાજ રાયસિંહ-દેવે શિવરાત્રીને દિવસે રામેશ્વરને નામે નિત્તાગટગામ ધર્માદા આપ્યું. જે આ દાન કાયમ રાખશે તેને તેનું ફળ મળશે. અર્થાત્

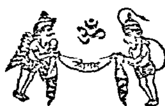
જિસ્સા જિસ્સા જીધુ ભોમિ; તિસ્સા તિસ્સા તીધુ ફલંગ. સંવત ૧૩૦૨."

રાયસિંહદેવ પરમારકુલના હતા અને તેઓ ધારના રાજાના સામંત હતા. અમે ગતેશ્વર મહાદેવનું મંદિર જોવાને માટે અમારા ગુરુને મોકલ્યા.

દાબી, ૨૦ મી ફેબ્રુઆરી—દાબી ભિંસરોરથી ૧૧ માઇલના અંતરપર આવેલું છે. એના માર્ગમાં સાખુનાં વૃક્ષો પુષ્કળ છે. અમે એક નાળું ઉલ્લંઘીને આગળ ગયા. આ નદીનો ધોધ સુંદર દૃશ્ય રજુ કરે છે. દાબી બૂંદીના રાજ્યમાં આવેલું છે. અહીંઆં એક ચારણની ભયંકર પાષાણ-પ્રતિમા હાથમાં બરછીસહિત જોવામાં આવી. આ સ્થાને ઉક્ત ચારણ માર્યો ગયો હતો. અમારા સાથીએ કહ્યું કે પૂર્વે આ માર્ગે કોઇપણ માણસ આવતું જતું નહોતું; પરંતુ હવે આ માર્ગ નિર્ભય બની ગયો છે.

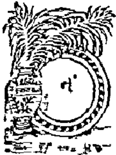
કરીપુર, ૨૧ મી ફેબ્રુઆરી-દાબીથી આ સ્થાન સાડાનવ માઇલના અંતરપર આવેલું છે. એનો પહાડીમાર્ગ ઘણો કઠીન છે. અમે આ માર્ગે થઇને ગયા. પછી અમે સંતરાનગર જોયું. અહીંઆં અમને કેટલાક શિલાલેખ પ્રાપ્ત થયા. આ શિલાલેખ નીચે પ્રમાણે છે:—(૧) સંવત ૧૪૨૨માં દેવલાએ બ્રા-હ્મણોને ભૂમિ આપી. (૨) સંવત ૧૪૪૬, આષાઢ વદ ૧ને દિવસે પરમાર, ઉદા, કુલા તથા ભૂનાએ ભૂમિ પ્રદાન કરી. (૩) સંવત ૧૩૭૦ આષાઢ સુદ ૧ ને દિવસે પાદશાહ અલ્લાઉદ્દીને ત્રણ હજાર હાથી, દશલાખ સવાર, જંગી રથો તથા અસંખ્ય પાયદલ લઇને સાંભર, કર્નાટક, કનોડા, ઝાલોર, જેસલમીર, દેવગઢ, તૈલંગ, ચંદપુરી વગેરે પ્રદેશો જીતી લીધા. સંતરામ એક મોટો દૃઢ કિલ્લો છે.

કોટા, ૨૨ મી ફેબ્રુઆરી-ચંબલના તટથી ૧૧ માઇલના અંતરપર છે.માર્ગમાં પુષ્કળ ધુમ્મસ નડયું. અહીંઆંનાં જંગલમાં ભીલોના દેવતાનું મંદિર છે. પ્રસ્તુત વર્ષમાં હોળીનો ઉત્સવ યથાર્થ રીતે ઉજવાયો નહિ. વાંસને મથાળે ઘાસનો પુળો બાંધવામાં આવે છે અને તેની સાથે ઝુંડો બાંધવામાં આવે છે. આ રીતે લોકો હોળીનો ઉત્સવ કરે છે. કોટાનો દેખાવ ભવ્ય અને સુંદર છે. તેની ચોતરફ બુરજો-સહિત મજબૂત દિવાલ છે.

અધ્યાય ૭ મો

નંદતા-કોટારાજ્યમા પ્રચલિત અનાદિ યતા-બુંદી તરફ જવું-બુંદીના રાજમહાલય-ચીતુર આગળ ઉભો કરેલો કીર્તિસ્તંભ-કર્નલ ટોડની બિમારી-મગલગઢની ઉત્પત્તિનું વૃત્તાંત

દતા ૧૦ મી સપ્ટેમ્બર ૧૮૨૧—અમે ૭ માસપર્યંત કોટામા રહ્યા તે અરસામા કોલેરા અને ભયંકર જવરનો પ્રબળ વિસ્તાર થઈ રહ્યો હતો અહીઆના મનુષ્યોના સ્મરણમા નથી કે અહીઆ પૂર્વે કદિપણ આવી ભયંકર બિમારી ચાલી હતી અમે ઉપરોક્ત સમયમા અહી તહી ભ્રમણ કરતા રહ્યા હતા પરંતુ બિમારીએ અમારો પીછો છોડયો નહિ અમને બિમારીએ ઘણા સતાવ્યા ત્યારે અમે અંતે જાલિમસિંહની પાસ ગયા અને વિદાય લીધી અમે હાથીપર આરોહણ કર્યું હતું તે હાથીએ રસ્તામા ઘણુ તોફાન કર્યું પરંતુ પરમાત્માની કૃપાથી અમે બચ્યા ત્યારપછી અમે કુનારી નામના સ્થાનમા ગયા રાજરાણા જાલિમસિંહના બાપ ગુલાબસિંહના તાબામા કુનારી દેશ છે આ સ્થાન અત્યંત રમણીય છે ઉચ્ચ મહાલયોની શોભા જોવાથી નેત્રોને અપાર આનંદ પ્રાપ્ત થાય છે

ત્યારપછી અમે જાલિમસિંહના પિતાના નિવાસસ્થાન નંદતામા ગયા રાજપૂતસામંતોના નિવાસસ્થાનમા નંદતા એ એક પરમ શ્રેષ્ઠ આદર્શસ્વરૂપ સ્થાન છે હું જે દરવાજામાથી નંદતામા ગયો તે દરવાજાપર નોબત વાગતી હતી ત્યાથી પ્રચંડ સ્તંભોથી યુકત એવા એક વિસ્તૃત દિવાનખાનામા હુ ગયો તો ત્યા સરદારોને એકત્રિત થયેના જોયા મહાલયથી પૃથક એવા એક મનોહર સભામંદિરમા હું ગયો તો ચોતરફ બંદુકો અને તોપોના અવાજ મારા સાભળવામા આવ્યા અહીઆ બેઠેના સભાસદોની સાથે રામરામ થયા પછી મે આસન ગ્રહણ કર્યું બે સારંગીવાળાઓએ આવીને પંજાબી ટપ્પા (ગીત) લલકારવા માડયા

તાનેરા, ૧૧ મી સપ્ટેમ્બર

નૌગાવ ૧૨ મી સપ્ટેમ્બર

બૂદી, ૧૩ મી સપ્ટેમ્બર—અમે હાડાજાતિની રાજધાની સમીપ આવી પહોચ્યા ઉડતી ધૂળને લીધે ચોતરફ અંધકાર છવાયેલો જોઇ મે ધાર્યું કે કોઇ રાજા આવે છે શીઘ્ર વાજા, ભેરી અને ઘોડાના હણહણાટના શબ્દ કર્ણગોચર થવા લાગ્યા અલ્પ સમય પછી સાઢણીસવારે આવી રાજાના આગમનના સમાચાર કહ્યા રાજા અશ્વારૂઢ થઈને આવતા હતા અને હુ હાથીપર બેઠો હતો રાજા અશ્વપર બેઠેલા છે અને હુ હાથીપર બેસુ એ ઠીક નહિ, એમ ધારી હુ તરત એક અતિ તેજસ્વી ઘોડાપર સવાર થયો અને તેમની સામે જવા લાગ્યો તેમની સમીપ જઇ પહોચતાજ હુ નીચે ઉતરી પડયો તેઓ પણ ભૂમિપર ઉતર્યા અમે ઉભયે પરસ્પર આલિંગન કર્યું ત્યારપછી તેમની સાથે આવેલા સામંતોને પણ મે આલિંગન આપ્યુ પછી મહારાજાએ મને જણાવ્યુ કે—" આ આપનુજ રાજ્ય છે આપ ઘણા દિવસે અહીઆ પધાર્યા ત્યારપછી સન્માનસહિત મને વિદાય આપવામા આવી

સમસ્ત ભારતવર્ષના મહાલયોમા બૂદીનો રાજમહાલય સર્વોત્તમ છે મહાલયની બાધણી અને સ્થાન એ ઉભય ઉત્તમ હોવાથી તેની શોભા અવર્ણનીય બની ગઇ છે જો કે ભિન્ન ભિન્ન સમયે બૂદીના અનેક રાજાઓએ આ મહાલયના અંગો વધાર્યા છે, પરંતુ તેમા એકતા જાળવવામા આવેલી હોવાથી તેની શોભા ન્યૂન થઇ નથી છત્રમહલ નામનો ભાગ રાજા છત્રસાલે બંધાવ્યો છે આ ભાગ જેમ વિસ્તૃત છે તેમ સુંદર પણ છે

બૂદીમા એક અઢવાડીઆ સુધી રહી તેનો ત્યાગ કર્યો અને ૨૬મી સપ્ટેમ્બરને દિવસે મેજ નદીના તટપર આવ્યા અહીઆ મે મારા મિત્ર રાવરાજાની મુલાકાત લીધી. હુ તેમની પાસેથી વિદાય લઇ શિબિરની બહાર નીકળ્યો કે તરતજ થાનોના મહારાજા એક અશ્વારોહી દળસહિત મારી પ્રતીક્ષા કરતા દૃષ્ટિગોચર થયા તેઓ મને સીમાતપર્યંત મૂકી આવવાને માટે સજ્જ થઇને આવ્યા હતા અહીઆથી અમે સતૂર નામના દેશમા ગયા હાડાજાતિના ઇતિહાસમા સતૂરદેશને પવિત્ર માનવામાં આવે છે. આ સ્થાન હાડાજાતિની કુળદેવી આશાપૂર્ણાનુ અધિષ્ઠાનક્ષેત્ર છે. હાડાજાતિના ઈતિહાસમા સતૂરદેશને અત્યંત પ્રાચીન અને પવિત્ર જણાવ્યો છે અહીઆંના પ્રધાન મદિરમાં ભવાનીની એક મૂર્તિ છે આ મદિરની સમીપ પુષ્કળ યોગીઓ અને સન્યાસીઓ નિવાસ કરે છે

થાનો, ૨૭ મી સપ્ટેમ્બર—અહીઆ મહારાજા સાવતસિંહની મુલાકાત થઇ.

જિહાજપુર, તા૦ ૨૮ મી સપ્ટેમ્બર—અમે પ્રાતઃકાળમા જિહાજપુર જવાને માટે રવાના થયા અહીઆ મીના લોકો વસે છે, પરતુ હાડાલોકોની વસ્તી અધિક છે જિહાજપુર મેવાડનુ દ્વાર કહેવાય છે. એનુ બીજુ નામ ચોરાસી જીલ્લો છે. એમા ચોરાસી શહેર છે. અહીઆંના નિવાસીઓ બહાદૂર છે તેમની વીરતાનો સારો પરિચય જાલિમસિંહને પ્રાપ્ત થઈ ચૂકયો છે આ દેશમા રાણાના ખૂદ અને લુહારી એ નામના બે તળાવો છે અમને ગોભારામનો મેળાપ થયો આ સ્થળે કેટલાક દિવસપર્યંત વિશ્રાંતિ લઈ શરીરને સ્વસ્થ કરવાનો મારો ઇરાદો છે.

अध्याय ८ मो

કર્નલ ટૉડપર થયેલું રોગનું આક્રમણ-મંડલગઢ-કરારનો કિલ્લો-અમીરગઢ-માનપુરા-મંડલગઢમાં જવું-તેનું ઐતિહાસિક વૃત્તાંત—હરગઢ-નવાર-પાર્શ્વનાથનું મદિર-માઉિલા-કરેરા-મેડતાની ઉંચાઇ.

જિહાજપુર, તા૦ ૧ લી ઑક્ટોબર-ગઇ કાલે મારૂં પ્રવાસવર્ણન લખવાનું કામ લગભગ સમાપ્ત થઇ ગયુ હતુ મહાશય ડકન અને કેરી બિમાર થઈ શય્યાપર આળોટતા હતા મારા આપ્ત કેપ્ટન વાગ મારી સાથે ભોજન કરવાને બેઠા, પરતુ જ્વર અને દુખથી મને કિંચિત્ પણ ક્ષુધા નહોતી આથી હુ જરા પણ ખાઇ શકયો નહિ મે માત્ર મકાઇની રોટલીના બેએક ટુકડા મુખમા નાખ્યા એટલે મારા શરીરમા ભારે અકળામણ થવા લાગી મને એમ લાગ્યું કે જાણે મારૂં મસ્તક ભયંકર રીતે મોટું થતુ જાય છે અને જાણે હમણા તે એકલુંજ આખો તબુ ભરી નાખશે કે શું ? મારી જીહ્વા અને ઓષ્ટ સૂકાઇને કાષ્ઠવત્ બની ગયા આથી હુ જરા પણ ભયભીત થયો નહિ કિંવા મારૂં ચૈતન્ય નાશ પામ્યું નહિ, તોપણ આ બિમારી ઘણી ભયકર હતી અને એજ પ્રકારની બિમારી ગત કેટલાક વર્ષ થયા મને છેક મૃત્યુના મુખમા લાવી નાખે છે. મે કેપ્ટન વાગને મારી પાસેથી ઉઠી જવાને પ્રાર્થના કરી, પરતુ હજી તેઓ મને છોડી ગયા નહિ ગયા એટલામા મારો કંઠ સૂકાઇ ગયો મેં ધાર્યું કે હવે મારૂ મૃત્યુ નિકટ આવી પહોંચ્યું છે. હુ તત્કાળ ઉઠયો અને તબુનો સ્તભ પકડીને ઉભો થયો. શીઘ્ર મારા ઉક્ત આપ્ત ચિકિત્સકને લઇ આવ્યા મેં તેમને કહ્યું કે મારા વિચારમા સ્ખલન કરે, એવું કોઈ પણ કાર્ય કરશો નહિ. હું સ્વસ્થ થવાનો પ્રયત્ન કરૂં છું; પરંતુ તેમણે મારી વાતપર કિંચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યુ નહિ અને મારા મુખમા કાઇક ઔષધ નાખ્યું. થોડી વારમા મેં ભયકર રીતે ઉલટી કરી અને પછી હું શય્યાપર આશ્રય લઈ અચેત થઇ ગયો. રાતના બે વાગ્યે જાગૃત થયો તો મને મારા શરીરપર પ્રસ્વેદ છૂટેલો જણાયો અને રોગનું કાંઇ પણ ચિન્હ દૃષ્ટિગોચર થયું નહિ. આમ શાથી થયું તે કાંઇ સમ-

જાયુ નહિ ચિકિત્સકે અનુમાન કર્યું કે કોઈએ મને વિષ ખવરાવ્યુ હતુ, પરતુ મે આ વાતપર વિશ્વાસ કર્યો નહિ જો મારા શરીરમા વિષે પ્રવેશ કર્યો હોય તો ઉક્ત મકાઈની રોટલીમાજ વિષ હોવુ જોઈએ ઉક્ત રોટલી બનાવનાર બ્રાહ્મણીને રાખવાનુ કામ ઘણુ જોખમભરેલુ હોવાથી અમે તેને બરતરફ કર્યો મેવાડમા મારૂ આગમન થયા પછી અત્યારસુધીમા ચાર વાર મારી આવી અવસ્થા થઈ છે

ખજુરી, તા૦ ૨ જી ઑક્ટોબર—હુ જ્વરથી પીડિત હોવાથી પાલખીમા સવાર થઈને આગળ આવ્યો અહીંઆના મીના લોકોને પોતાનો હક્ક મળવાથી તેઓ પ્રસન્ન થયા હતા તેમના નેતા અમને મળવાને આવ્યા અમે તેમને લાલ પાઘડી અને શેલા પુરસ્કારમા આપ્યા અમે પહાડીમાર્ગથી ખજુરીમા ગયા હતા અહીંઆના બ્રાહ્મણોને દાનમા પુષ્કળ જાગીર આપવામા આવી છે

કચોરા, તા૦ ૩ જી ઑક્ટોબર—કચોરા તરફ જવાનો માર્ગ ઘણો કઠીન છે અર્ધે રસ્તે પહોચતા અમરગઢનો કિલ્લો આવે છે અહીંઆના રાવત દલેલસિહ હાલમા જહાજગઢમા નોકરીપર છે તેમના કાકા પહાડસિહ અમને મળવાને આવ્યા બિમારીને લીધે હુ ઉક્ત કિલ્લો જોવાને જઈ શકયો નહિ આ કિલ્લામા જવાનો માર્ગ ઘણો અટપટો છે આ માર્ગમા અનિયમિત પરતુ શોભાયમાન પર્વતશ્રેણીઓ આવી રહી છે મને પહાડસિહે સલામી આપી અહીંઆના ભૂમિયાલોકો પ્રશસાપાત્ર છે.

કચોરા શહેરની વાર્ષિક ઉપજ ૭ હજાર રૂપિયાની છે પૂર્વે એ ઘણુ મોટુ શહેર હશે, એવુ અનુમાન થઈ શકે છે બ્રિટિશસરકારે આ દેશ મરહઠાઓના હાથમાથી બચાવ્યો છે

દામીઓ ૯ મી ઑક્ટોબર—અત્યાર સુધી તાવના પુષ્કળ જોરને લીધે અમે કચોરામા હતા અને ૯ મી ઑક્ટોબરને દિવસે અમે દામીઓમા આવ્યા ત્યા એક અઠવાડીઆસુધી થોભી ૧૫ મી તારીખે અમે માનપુરામા ગયા. માનપુરા બુનાસ નદીના તટપર છે અહીંઆના સમસ્ત પ્રતિષ્ઠિત પુરુષો અમને મળવાને આવ્યા મે સર્વને મુલાકાત આપી, પરતુ આજે પણ મારી પ્રકૃતિ સારી નહોતી અહીંઆથી ત્રણ કોશના અતરપર મડલગઢ છે ૧૭ મી તારીખે મડલગઢથી ચાલી શહેરથી અર્ધા કોશના અતરપર અમે મુકામ નાખ્યો અહીંઆનો હાકેમ મને મળવાને આવ્યો આજે વિજયાદશમીનો તહેવાર છે, પરતુ હુ મીજમાનીમા ભાગ લઈ શકયો નહિ, કારણ કે બિમારીને લીધે નવ દિવસથી અન્ન મુખમા પેસતુ નથી કેપ્ટન વાઘ આજે મારી પાસે આવી પહોચ્યા મારા સર્વ સાથીઓ બિમાર હતા આજે મે ડામી તરફની પાલખીમા જળો મુકાવી સોલકી વા ચાલુક્યવશની બાલનોત નામની શાખાના એક સામતે આ મડલગઢની પુન સ્થાપના કરી હતી આજ સોલકી વા ચાલુક્ય વશમાથી અણહિલપુરના રાજવશની ઉત્પત્તિ થઈ છે આ રાજવશ દશમી શતાબ્દીથી ૧૪ મી શતાબ્દીપર્યંત પશ્ચિમહિન્દના સમુદ્રતટપર આવેલા દેશમા પ્રધાન પ્રતાપશાલિત રાજ્ય કરતો હતો બુનાસ નદીના તટપરના ટકથોદા પ્રદેશમા જે રાજવશ રાજ્ય કરતો હતો, તેની એક શાખા આ બાલનોત છે અને બાલનોતલોકો પોતાને તલકસીતરિકે ઓળખાવે છે જો કે જનશ્રુતિ પરથી પ્રતીત થાય છે કે થોદાના સોલકીઓ બારમી શતાબ્દીમા થયેલા ધર્મયુદ્ધના સમયે પાટણ દેશ છોડી અન્યત્ર ચાલ્યા ગયા હતા, પરતુ બાલનોતલોકો તે પૂર્વે ગયા હતા એમ સારી રીતે સિદ્ધ થઈ શકે છે પજાબમા આવેલા લોકોત નામના પ્રદેશમા તેમને સૌથી પહેલા સુખસમૃદ્ધિની પ્રાપ્તિ થઈ હતી એમ કહેવાય છે મડલગઢના બાલનોત શાખાના આદ્ય પુરુષોએ સૌથી પહેલા લાલપુરા નામના એક અત્યત પ્રાચીન દેશપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો હતો આદ્યવીરની પાસે એક ભીલ સેવક હતો, જેનુ નામ માડુ હતુ જગલી વરાહને ખેતરમાની શેરડી ખાતા અટકાવવાનુ કામ તે કરતો હતો એક દિવસ તેને એક જગલી વરાહ શેરડીમા પડેલો જણાયો આ વરાહને મારવાને માટે તેણે પોતાના તીરનુ ભાલોડુ એક પથ્થર સાથે ઘસીને અણીદાર બનાવવા માડયુ પરતુ થોડીવારમા તેને સુવર્ણનુ બની ગયેલુ જોઈ તેના આશ્ચર્યનો પાર રહ્યો નહિ તે એકદમ પોતાના સ્વામીની પાસે દોડી ગયો અને તેને સર્વ હકીકત નિવેદન કરી તેનો સ્વામી તેની સાથે આવ્યો, તો તેને પથ્થર અને હજી તેની પાસે સૂતેલો વરાહ જણાયો તેણે પેલો પથ્થર ઉચકી લીધો કે તરતજ ઉક્ત વરાહ ઉઠીને નાસી ગયો ઉક્ત પારસમણિની સહાયથી તેણે મડલગઢનો કોટ બધાવ્યો અને ઉક્ત નગરનુ

નામ તેણે ઉક્ત ભીલના નામપરથી પાડ્યુ પરંતુ એ પ્રજાજનપર અત્યાચાર કરવાથી મડનગઢ તેના હાથમાથી જતો રહ્યો મડનગઢમા એક યોગી હતો આ યોગીની પાસે એક હરણમમાન વેગથી ચાલનારી ઘોડી હતી બાનનોતસીરે ઉક્ત ઘોડી તેના સ્વામીની પાસેથી છીનવી લીધી આ યોગીએ રાજાની પાસે ફરિયાદ કરી રાજાએ એ સેના મોકલી ઉક્ત બાનનોતસામતને મડનગઢમાથી કાઢી કાઢ્યો આ સામતના ઉત્તરાધિકારીઓ અદ્યાપિ જાવલ અને ડાચરોદ નામના સ્થાનમા નીચી શ્રેણીના સામાન્ય ભોમીઆતરિકે નિવાસ કરે છે, તે છતાં તેમણે હજી પોતાની પ્રાચીન ' રાવ ' ની ઉપાધિને તિલાજલિ આપી નથી

બાવરીમાથી અમને શિલાલેખ પ્રાપ્ત થયા આ શિલાલેખોમા મોનકીનશની કીર્તિ વર્ણવેલી હતી તેમા અણહિલપુરના રાજા ભીમ અને તેના પુત્ર બરાનુ વર્ણન હતુ આ રાજાઓમાથી વણી શાખા ઓની ઉત્પત્તિ થઇ છે બરનમાથી વૈસ્ય અને શદ્રલોકોની પણ ઉત્પત્તિ થયેલી જણાવવામા આવી છે બધેનવાલ મહાજન કે જેમણે જૈનધમ સ્વીકાર્યા હતા તેમની ઉત્પત્તિ બારનમાથી થયેલી હેવામા આવે છે તેજ પ્રમાણે સતકોટારીઆના ગૂજરલોકો બોકણુના સોનીલોકો અગણપાનોરાના ભીલ લોકો અને કોટામા આવેલા માઉમેદાનાના ભીલલોકો પણ બરનમાથીજ પોતાની ઉત્પત્તિ થયેલી જણાવે છે બધેનવાલ જાતિ મહાજનોની સાડાબાર જ્ઞાતિઓપૈકી એક છે પરંતુ તેની ઉત્પત્તિ રાજપૂતમાથી થયેલી છે

સવત ૧૭૫૫ મા નિર્દય ઔરંગઝેબે મડનગઢ પિસાનગઢના સામત દૂદાજી ગૌડને અર્પણ કરી દીધો દૂદાજીએ આ પ્રદેશ પોતાના ભાઇઓને વહેંચી આપ્યો શાસન ખર્ચ ચલાવવાને માટે અને કિલ્લાની મરામત કરવાને માટે તેણે તે ભૂમીઆજાગીરદારોની પાસેથી થોડો કર લેવાનો નિયમ રાખ્યો પાછળથી રાણાએ તેપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો અને ભૂમીઆસરદારોની પાસેથી પાચસે-ની ઉપજપર એક ઘોડેસ્વાર અને એક પાયદલ લેવાનો નિયમ કર્યો અને તેઓ પોતાના માડલિક છે, એમ દર્શાવવાને માટે તેમની પાસેથી પ્રતિવર્ષે થોડી ખડણી લેવા માડી રાણાવત ક્ર્ણાવત અને શક્તાવતો કે જેમણે પોતાની તલવારથી આ ભૂમિ હસ્તગત કરી હતી તેમનાપર બીજા કર નાખવામા આવ્યા જેમની પાસે એક ગામ હતુ તેમની પાસેથી પ્રતિવર્ષે અને જેમની પાસે એકથી અધિક ગામો હતા તેમની પાસેથી ત્રણ વર્ષે કર લેવાનો નિયમ કર્યો અમરગઢમાથી ૨૫૦૦ અમલદામાથી ૧૫૦૦ તિન્ત-રોમાથી ૧૩૦૦ અને ઝુઝરાલમાથી ૧૪૦૦ રૂપિયા લેવાનો ઠરાવ કરવામા આવ્યો વળી આપત્તિના સમયમા તેમને સહાય પણ આપવી પડતી હતી દ્વિતીય જગતસિંહના સમયમા શાહપુરાના ઉમેદસિંહને મડનગઢ પ્રદેશનો પાચમો ભાગ ૨૫૦ રૂપિયાના મહેસુલપર મળ્યો હતો તે ઉપરાંત તેને ડપ્યુટી ગવનરને રૂ ૫૦૦) અને ચોધરીને રૂ ૨૦૦) અધિક આપવા પડતા હતા તેના વશજોની પાસે આ પ્રદેશ સવત ૧૮૪૩ પર્યંત રહ્યો

વછીત તા૦ ૧૮ મી ઑક્ટોબર-અતર ૮ માઈલનુ વછીત એ બેરસ નદીના તટપર એક ગામ છે અહીંઆ ધાન્ય પુષ્કળ થાય છે ૧૮ મી તારીખે અમે વરસનનામમા જઈ પહોંચ્યા અહી આના મહારાજા અમારી મુલાકાત લેવાને આવ્યા એઓ રાણાવતવશના પરમ યોગ્ય પુરુષ છે એમની પાસે પાચ ગામો છે એમની ઉત્પત્તિ રાણા અમરસિંહદ્વારા થયેલી છે તેમના પિતા અને પિતામહ એ ઉભય શાહજહાનના પક્ષમા રહી અત્યાચારી ઔરંગઝેબની સામે લડતા મરણ પામ્યા હતા મહારાજાના પરાક્રમી પૂર્વજોની છત્રી અહીંઆ વિદ્યમાન છે

અમ્બાહ તા૦ ૨૧ મી ઑક્ટોબર-અતર સાડાત્રણ માઇલ અહીંઆ કેટલાક શિલાલેખોની નકલો અમે મગાવી વણા લોકો અમારી મુલાકાત લેવાને આવ્યા પરંતુ જ્વર અને ટાઢથી અમે અતિ દુખિત થયા અમારી ડાયરી બાબૂ મહેશ રાખે છે અને તેની બુદ્ધિપર અમને વિશ્વાસ છે

હમીરગઢ તા૦ ૨૨ મી ઑક્ટોબર-આ શહેર વીરમદેવને અધીન છે વીરમદેવ રાણાવતશાખાના છે તેમના પિતાનુ નામ ધીરજસિંહ હતુ ધીરજસિંહ સવત ૧૮૪૩ ના બળવાપ્રસગે સલુબરના સામત ના મુખ્ય સલાહકાર હતા આ સમયે તેમને મડનગઢની પ્રાપ્તિ થઈ હતી સાપ્રત સરદાર ઝનૂની અને વ્યસની છે આ શાંતિના સમયમા પણ તેમણે ચોરોને પોતાની નોકરીમાથી દૂર કર્યા નહિ તેથી

સાત હજાર રૂપિયાની પેદાશના બે શહેરો તેમની પાસેથી છીનવી લેવામા આવ્યા છે હમીરગઢમા ૮૦૦ ઘરો છે તેમા મુખ્યત્વે કરીને વણકર લોકો વસે છે અહીઆની છીંટ અને દુપટ્ટા વખણાય છે અહીઆ એક સુદર તળાવ છે, જેમા પુષ્કળ બતકો રહે છે આ બતકોને કોઈ મારતુ નથી આ તળાવમા સિગોડા પુષ્કળ થાય છે

સિયનો, તા૦ ૨૩ મી ઑક્ટોબર—અતર આઠ માઈલ ત્રણ ફર્લાંગ હવે અમે બરાબર મેવાડના મધ્ય ભાગમા આવ્યા છીએ અહીઆ મેદાનો પણ દષ્ટિગોચર થાય છે અહીઆના માણસો અમારી મુલાકાત લેવાને આવ્યા તેમણે અમને જણાવ્યુ કે જ્યારે પ્રથમ આપ અહીઆ આવ્યા હતા ત્યારે ૨૦૦ ઘર પણ આબાદ નહોતા, પરતુ હમણા બારસો ઘર આબાદ છે રાણા અમારા રાજા છે આપ અમારા પરમેશ્વરસમાન છો મહારાણા અમારી પાસેથી વિવાહપ્રસગે પણ કર લેતા નથી આપે અમારાપ્રત્યે જે સદ્‌વર્તન કર્યું છે તેથી અમે પરમ પ્રસન્ન થયા છીએ આપના ઉત્તમ ગુણોથી આકર્ષાઈને અમે પાચ માઈલના અતરેથી આપને મળવાને આવ્યા છીએ પાચ માઈલ તો શુ, પરતુ પાચસો માઈલ પણ જવાને અમે અચકાઈએ નહિ અમે તેમને ઉપદેશ આપ્યો અને તેઓ પ્રસન્નતાપૂર્વક વિદાય થયા તેમના ગયા પછી સગરોતના બાબા અને રાવરદાના ઠાકોર અમારી સાથે ઘણી વારસુધી વાતાલાપ કરતા રહ્યા ઉક્ત ઠાકોરના પુત્રને અમે અજમેરના કિલ્લામાથી છોડાવ્યો હતો ઘણી વારસુધી વાર્તાલાપ કર્યા પછી તેઓ વિદાય થયા

૨૨ મી, ૨૩ મી ઑક્ટોબર—માર્ગ સાડાતેર માઇલ—અમે લાબા ફેરવાળા માર્ગથી ગયા તેથી અમને ૫૬ ? માઇલની મુસાફરી કરવી પડી માર્ગમા મરોલી સ્થાન જોયુ આ સ્થાન જગલમા આવેલુ છે પૂર્વે અહીઆ ૨૦ ઘર હતા અને હાલમા સત્તર છે આ રસમી અતિ સુદર સ્થાન છે એ નગરની સ્થાપના રાજા ચદદ્વારા થઈ હતી એમ કહેવાય છે, પરતુ એ રાજા ચદ કયો તે કાઇ સમજાયુ નહિ અહીઆ એક તખ્તી મારા જોવામા આવી તેમા એવો ઉલ્લેખ છે કે—"રસમીના વ્યાપારીઓ, શાહુકારો, છીપાઓ અને પચાયત જણાવે છે કે શહેરના કરસગ્રાહકે પાકર નામના વ્યાપારી પર અત્યાચાર કરી અનાજ અને રેજા ઉપર તેની પાસેથી ભારે કર લીધો હતો, જેથી ઉક્ત વ્યાપારી નાસી ગયો છે પરતુ ઉકત સરકારી અમલદારે ભવિષ્યમા એવુ વર્તન નહિ કરવાના સોગદ ખાધા છે અને ઉકત વ્યાપારીને પાછો આવવાને સમજાવ્યો છે ૦ળી તેણે દેવની સાક્ષી આપી છે અમે એ કત્રિત પચે ઉકત ઘટનાના સ્મારકતરિકે આ પાષાણ મૂક્યો છે આષાઢ વદી ૩ સવત ૧૮૧૮'

જમ્મુ તા૦ ૨૪ મી ઑક્ટોબર—ફેરાવાના માર્ગે ચૌદ માઈલ સીધા માર્ગે ૧૨ માઇલ પૂર્વે આ નગર વિખ્યાત હતુ આ નગરની નજીકમાજ પાણીથી ભરપૂર જળાશય હતુ, પરતુ અમે જ્યારે આ પ્રદેશમા પ્રવેશ કર્યો ત્યારે એમા એક પણ ઘર નહોતુ તોપણ હાલમા તેમા ૮૦ ઘર છે અમે ચૌદ માઈલ સુધી નિર્જન સ્થાનમા થઈને આવ્યા હતા અમે માર્ગમા દરીબાની તાબાની ખાણ જોઇ, પરતુ તે સર્વ પાણીથી ભરેલી છે

સુનવાર તા૦ ૨૫ મી ઑક્ટોબર—સીધો માર્ગ તૃણીથી માડાબાર માઇલ અમે ફેરાવાને માર્ગે એટલા માટે ગયા કે ચિતોડના રાવલ સમરસી અને અણહિલપુરના રાજા ભોળા ભીમની વચ્ચે જે સ્થાને યુદ્ધ થયુ હતુ તે સ્થાન જોવાનો અમારો વિચાર હતો તે સ્થાન મેદાનમા આવેલુ છે આ યુદ્ધવિષે ઘણી કવિતાઓ રચાયેલી છે

કવિતામા એવુ વર્ણન ઉપલબ્ધ થાય છે કે ઉક્ત ઉભય રાજાઓની વચ્ચે કરેરા ક્ષેત્રમા યુદ્ધ થયુ હતુ તેમા સોલકી રાજા પરાજિત થઈને નદીપાર ઉતરી ગયો બનાસ અને બેરિસનો જ્યાં સગમ થાય છે, ત્યા મહાદેવજીનુ એક મદિર છે

કરેરા આગળ જૈનલોકોના ત્રેવીસમા તીર્થંકર પાર્શ્વનાથનુ મદિર છે અહીઆ કેટલાક શિલાલેખો પણ પ્રાપ્ત થાય છે કેટલાક શિલાલેખો સવત ૧૧૦૦ના, કેટલાક સવત ૧૩૦૦ ના અને કેટલાક ૧૩૫૦ના છે, અહીઆના પૂજારીઓ દરિદ્રી છે, પરતુ મદિર અતિ સુદર છે સ્થભોપર જૈન અક્ષરો કોતરવામા આવેલા છે એના શિખરસાધારણ ત્રીસ ફીટ ઉંચા છે એક ચાળીસ ફીટ ઉંચા શિખરપર પાર્શ્વનાથની મૂર્તિ આવેલી છે અન્ય સ્થાનોમા તેમના શિષ્યોની મૂર્તિઓ છે ૩૦ વર્ષપૂર્વે આ પ્રદેશમા જુવારની પેની

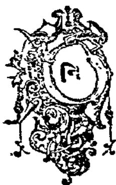
થતી હતી. જુવારના છોડ એટલા ઉંચા થતા હતા કે તેમાં હાથી પણ દેખાય નહિ. અહીંઆં હમણાં મનુષ્યનાં પગલાં જરાપણ દૃષ્ટિગોચર થતાં નથી. અમારી પાલખી મહા મુસ્કેલીથી ચાલતી હતી. કરેરામાં પહેલાં ૬૦૦ ઘર હતાં; પરંતુ હાલમાં ૬૦ ઘર છે. અહીંઆંની સ્ત્રીઓ પાણીસહિત અમારો સત્કાર કરવાને આવી. રસિમથી કરેરાસુધીમાં સાત માઈલનો માર્ગ અત્યંત કઠીન છે. અહીંઆંથી સુનવાર નવ કોશના અંતરપર આવેલું છે. સુનવાર મેવાડના રાજકુટુંબના એક માણસના તાબામાં છે. તે કમલમેરના હાલના કિલ્લેદાર મહારાજ દોલતસિંહના તાબામાં છે. અહીંઆં કિલ્લો પણ છે. સંવત ૧૮૨૬માં અહીંઆંનો તંબાકુનો વ્યાપાર બંધ પડયો.

માઉલી, તા૦ ૨૬ મીઑક્ટોબર-અંતર સાડાસાત માઇલ. એ પૂર્વે સાત હજાર રૂપિયાની વાર્ષિક આમદાની ધરાવનાર મોટું શહેર હતું; પરંતુ હાલમાં તેની ઉપજ સાતસેંની પણ નથી. હાલ એમાં માત્ર ૮૦ ઘર છે. અહીંઆં મુખ્ય રોજગાર કૃષિનો છે. હાલના રાણાની માતા બાઇજીરાજે અહીંઆં એક સંગેમરમરનું સુંદર જળાશય બંધાવ્યું છે. અહીંઆં મને એક સંવત ૧૭૩૭નો જૈનધર્મસંબંધી શિલાલેખ પ્રાપ્ત થયો.

તૂસ અને મેડતા, તા. ૨૭ મી ઑક્ટોબર અંતર ચૌદ માઇલ. આજે મારા શરીરમાં ઘણી અશક્તિ જણાય છે. અહીંઆંનાં જંગલમાં વ્યાઘ્ર જડે છે. વાજરાજ નામનો જે ઘોડો રાણાએ મને ઉપહારમાં આપ્યો હતો, તે સમજી ગયો કે હવે અમારો પ્રવાસ સમાપ્ત થવા આવ્યો છે. અગીઆરસો વર્ષપૂર્વે મહાસંત હારીતે સિસોદીઆઓના આદ્યપુરુષને આ સ્થાનપર મંત્રિત તલવાર આપી હતી. અહીંઆં એક મોટો વરાહ અમારી પાસે થઈને ચાલ્યો ગયો. હવે અહીંઆં અમે આરામ લેવા માગતા હતા. અહીંઆંનાં માણસો સત્કાર કરવાને માટે અમારી સામે આવ્યાં. તેમને મોખરે વાજાં વાગતાં હતાં. સ્ત્રીઓ કળશ લઇને આવતી હતી. અમે તેમનો આભાર માન્યો અને તેમના કળશમાં એક એક રૂપિયો નાખી દીધો. ત્યારપછી અમે વિશ્રામસ્થાનપર ચાલ્યા ગયા. અમારો મિસ્ત્રી અત્યંત કમજોર બની ગયો છે. તેનું માત્ર હાડપિંજરજ અવશિષ્ટ રહ્યું છે.

अध्याय ९ मो

કર્નલ ટૉડ સાહેબની પોતાના દેશમાં જવાની ઈચ્છા-સ્વદેશ જવાનું બંધ રાખી બુંદીરાજ્યમાં જવું-બુંદીના મહારાજનો પ્રાણત્યાગ કરવો-કર્નલ ટૉડ સાહેબનું તેમના પુત્રને તેમના અવિભાવક પદપર નિયુક્ત કરવા-પોહાના ભીલવાડા-જહાજપુર-કર્નલ ટૉડનું બુંદીમાં આવવું-રાજપરિવાર સાથે મુલાકાત-તેની સાથે આત્મીયતા.

નિરંતર અવિશ્રાંત પરિશ્રમ કરવાથી અને રાજસ્થાનની રાજકીય, આર્થિક અને નૈતિક ઉન્નતિ કરવાની સતત ચિંતા કરવાથી કર્નલ ટૉડનું સ્વાસ્થ્ય ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૨ માં સર્વથા ભગ્ન થઈ ગયું. તે સમયે તેમની શક્તિ સંપૂર્ણ નષ્ટ થઇ ગઇ. આ સમયે તેમણે પોતાના ચિકિત્સકની સલાહથી પોતાના પ્રાણની રક્ષાને અર્થે પોતાની પ્રિય જન્મભૂમિમાં જવાની અભિલાષા પ્રકટ કરી; પરંતુ રાજસ્થાન અને રાજપૂતજાતિપ્રત્યે તેમને એવી માયા અને અકૃત્રિમ સ્નેહ ઉત્પન્ન થયો હતો કે તેઓ પોતાનાં શરીર તથા જીવન તરફ ધ્યાન નહિ આપતાં કેવળ રાજસ્થાનમાં શાંતિ સ્થાપન કરવાને અને રાજપૂતજાતિની ઉન્નતિ કરવાને માટે ઉદ્યોગ કરતા રહ્યા. પ્રત્યેક દેશ સાથે તેઓ કોઈ ને કોઇ સંબંધથી પરિબદ્ધ

થયેલા હતા રાજસ્થાનના સમસ્ત રાજવંશો અને સામંતોની સાથે તેમનો કાન, મામાનો સબંધ સ્થાપિત થયો હતો આ કારણથી તેઓ કોઇ પણ પ્રકારે માયામમતા છોડી કઠોર હૃદયના બની સાધારણ અંગ્રેજની પેઠે રાજસ્થાનનો પરિત્યાગ કરી શકયા નહિ ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૧ ના જુલાઈ માસમા તેમણે ઉદયપુરમા જઇને લખ્યુ છે કે–' મે વર્ષાઋતુની સમાપ્તિ થયા પછી સ્વદેશમા જવાનો નિશ્ચય કર્યો હતો પરંતુ ' તમે સ્વદેશ જઈ શકશો નહિ ' એવી મહાશય ડંકનની ભવિષ્યવાણી સત્ય નિવડી તેજ સમયમા બૂંદીના મહારાજાનુ અચાનક મૃત્યુ થયુ, તેથી મારા મનની આશા મનમાંજ રહી ગઇ સ્વર્ગસ્થ મહારાજાએ મને પોતાના પુત્રના રક્ષકના પદપર નિયુક્ત કર્યો હતો અને બૂંદીરાજ્યનુ મંગલ કરવાનો ભાર મને અર્પણ કર્યો હતો આથી હુ અત્યંત દુખિત થઇ શીઘ્ર બૂંદી તરફ ચાલ્યો ગયો "

આ સમયે ત્યા કોલેરા ફાટી નીકળ્યો હતો તેનો પ્રતીકાર કરવાને માટે લોકો પુષ્કળ પ્રયત્ન કરી રહ્યા હતા બ્રાહ્મણો મંત્ર ભણતા હતા અને હવન કરતા હતા શહેરની બહાર દક્ષિણ તરફ ગંગાજળ છાંટવામા આવતુ હતુ સર્વ લોકો વ્યાકુળ બની ગયા હતા, આવા સમયમા હુ ત્યા ગયો

પૌરોના તા૦ ૨૫ મી જુલાઈ—આજનો દિવસ અત્યંત દુખનો હતો હુ ઉદયપુરથી વરસાદમા નીકળ્યો હતો મેજા અને બાદનીની વચ્ચે અમારો હાથી મરણ પામ્યો ટાઢ ઘણી સખ્ત પડતી હતી, જેથી અમારા કષ્ટનો પાર નહોતો ભીનવાડા જોવાની અમારી ઈચ્છા હતી, તેથી અમે તે તરફ આવ્યા

ભીનવાડા તા૦ ૨૬ મી જુલાઇ—એ દિવસથી ઇંદ્રદેવે કૃપા કરી છે તડકો નીકળ્યો છે. અહીંઆના પુરુષો તથા સ્ત્રીઓ અમારા સત્કાર કરવાને અમારી સામે આવ્યા સ્ત્રીઓની પાસે કળશો હતા તેઓએ અમારો સારો સત્કાર કરી અમને શહેરમા લઈ ગયા બજારને ઉત્તમ પ્રકારે શૃંગારવામા આવ્યુ હતુ શહેર જોઇ પાછા અમે અમારા મુકામપર ચાલ્યા આવ્યા તે પછી અમે ભોજન કર્યું પછી જે લોકો અમારી સાથે આવ્યા હતા, તેમને એલચી આપી વિદાય કર્યા બ્રિટિશરાજ્યની સ્થાપના થયા પછી આ શહેરની ઉન્નતિ થઇ છે અહીંઆ ત્રણ હજાર ઘરો છે, તેમા બારસે ઘરો વ્યાપારીઓના છે સર્વ સ્થાનોની વસ્તુઓ અહીંઆ પ્રાપ્ત થાય છે જો કાંઇ વિઘ્ન નહિ આવે તો આ શહેરની ઘણીજ ઉન્નતિ થશે ૨૮ મી તારીખે પણ લોકોએ અમને ત્યાજ રાખ્યા ૨૮ મી તારીખે અમે ઘણો થોડો અસબાબ લઇને ત્યાથી નીકળ્યા સર્વ માર્ગો બગડી ગયા હતા વરસાદ વરસી રહ્યો હતો મારા સાથીઓ પડી જતા હતા આ પ્રકારે ચાલી અમે જહાજપુરમા જઈ પહોચ્યા

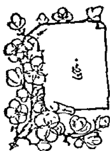
તા ૩૦ મીએ અમે બૂંદીમા જઇ પહોચ્યા હુ જે પથિકના વેશમા બૂંદીમા ગયો હતો તેજ વેષમા શોકથી સંતપ્ત થયેલા રાજકુટુંબને આશ્વાસન આપવાને માટે સૌથી પહેલા રાજમહાલયમા ચાલ્યો ગયો ત્યા જઇ મે સૌને આશ્વાસન આપ્યુ રાજમહાલયમા નવીન મહારાજા અને તેમના ભ્રાતા ગોપાળસિંહ તથા દરબારીઓ બેઠેલા હતા તેમણે મને આ શોકના સમયમા પણ મારો સત્કાર આપ્યો

સ્વર્ગસ્થ મહારાજાના વિયોગથી મને અપાર શોક થયો છે, એમ મે તેમને નિવેદન કર્યું અને તેની સાથે એમ પણ નિવેદન કર્યું કે ભારતવર્ષના ગવર્નર જનરલ બહાદુર પણ મહારાજાના વિયોગથી પરમ દુખિત થયા છે અને નૂતન મહારાજા જ્યાસુધી રાજકાર્ય કરવાને સમર્થ થશે નહિ ત્યાસુધી નવા ગવર્નર જનરલ બહાદૂર પિતાની જગા લઇ તેમના કલ્યાણની કામના કરશે સગીર મહારાજાએ ધીર ગંભીર સ્વરે પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે–" મારા પિતા મને આપની ગોદમા બેસાડી ગયા છે તેમણે મારા કલ્યાણનો ભાર આપના હાથમા અર્પણ કર્યો છે ' આ પ્રકારે પરસ્પર વાર્તાલાપ થયા પછી સામંતોની સાથે સમયાનુસાર વાતચીત કરી અમે મહાલયથી થોડે દૂર અમારા મુકામપર ગયા ત્યા મને જે જે વસ્તુઓની આવશ્યકતા હતી, તે તે વસ્તુઓ તૈયાર રાખવામા આવી હતી ભોજનની સર્વ સામગ્રી પણ તૈયાર હતી રાજમાતાએ ભોજનની સર્વ સામગ્રી મોકલી

આપી હતી. મારાપ્રત્યે સન્માન દર્શાવવાને માટે એક બ્રાહ્મણની સાથે ઉક્ત સામગ્રી મોકલવામાં આવી હતી.તેની આગળ એક બ્રાહ્મણ ગંગાજળ છાંટતો છાંટતો આવ્યો હતો. કોઈની દૃષ્ટિ નહિ લાગે અને કાંઇ અશુભ નહિ થાય એટલા માટે એમ કરવામાં આવતું હતું.

अध्याय १० मो

રાજ્યાભિષેક-રાજભ્રાતાઓની યોગ્યતા-રાજમાતાના સમાચાર-રાણીની મુલાકાત-કોટામાં ગમન-રાવતા.

હું બૂંદી ગયો ત્યાર પછી રાજ્યમાતાએ નૂતન મહારાજાને રાજતિલક કરી અભિષેક કરાવવાનો નિશ્ચય કર્યો. શ્રાવણમાસની તૃતીયાના મહાપર્વને બીજે દિવસે આ શુભ કાર્ય કરવાનો નિશ્ચય કરવામાં આવ્યો. રાજમાતાએ એક કારકુનદ્વારા મારાપર કહેવરાવી મોકલ્યું કે તૃતીયાને દિવસે જાતીયપર્વ છે, માટે તે દિવસે આપે રાજકુમારની સાથે ફરવા નીકળવાની કૃપા કરવી. વળી તેમણે મને એમ પણ કહેવરાવ્યું કે રાજસ્થાનમાં એવી રીતિ પ્રચલિત છે કે રાજાનું મૃત્યુ થયા પછી શોકના બાર દિવસ વ્યતીત થયા બાદ નિકટના કોઇ રાજા અથવા કોઇ સ્નેહી વા આપ્ત રાજકુમારને શોક છોડવાનો આગ્રહ કરે છે. તેમના કહેવા પ્રમાણે મેં રંગેલા કપડાં, પાઘડી તથા જરીનો શિરપેચ એ વસ્તુઓ રાજમહાલયમાં મોકલી આપી. નૂતન મહારાજાએ શોકનાં ચિન્હસ્વરૂપ સફેદ વસ્ત્રોનો પરિત્યાગ કરી રંગીન વસ્ત્રો પરિધાન કર્યાં. પછી હું તેમની સાથે જૂના મહાલયમાં ગયો. અહીંઆંજ સમસ્ત ક્રિયાકર્મ થયાં.

બીજે દિવસે મહારાજાનો અભિષેક કરવામાં આવ્યો. જે રાજમહાલયમાં બૂંદીના મહારાજાનો અભિષેક કરવામાં આવે છે, તેમાં હું ગયો. હું જે માર્ગે થઇને જતો હતો તે માર્ગમાં અગણિત પ્રજાજનો સુંદર વસ્ત્રો પહેરી મને અભિનંદન આપતાં હતાં. મહાલયના આગણામાં પણ આ પ્રકારે અસંખ્ય રાજપૂતો એકત્રિત થયા હતા. તેઓ 'જય જય' શબ્દથી આનંદ પ્રકાશિત કરતા હતા. મહાલયની અંદર જ્યાં મહારાજાના અભિષેકની ક્રિયા કરવામા આવતી હતી, ત્યાં પણ પુષ્કળ સામંતો એકત્રિત થયા હતા. હું ત્યાં ગયો અને સામંતોની સાથે વાર્તાલાપ કરવા લાગ્યો. પાસેનાજ એક ઓરડામાં પૂજા અને હવન થઇ રહ્યાં હતાં. પૂજાની સમાપ્તિ થતાજ મેં નૂતન મહારાજાને યજ્ઞભવનમાંથી બોલાવી બીજા ઓરડામાં એક આસનપર બેસાડયા. તે સ્થાને પુનઃ પૂજા આદિ થઈ. મહારાજાએ પોતાના પુરોહિતના મસ્તકપર તિલક કર્યું. ઉક્ત કાર્ય સમાપ્ત થયા પછી સર્વની સલાહથી હું પ્રસન્નચિત્તથી નૂતન મહારાજાને ત્યાં ગોઠવેલા એક ઉચ્ચ મંચપરના સિંહાસન તરફ લઈ ગયો. મંચ ઉંચો હતો, તેથી સુકુમાર મહારાજા તેપર ચઢવાને સમર્થ થયા નહિ, તેથી મેં તેમને ઉચકીને ચઢાવી દીધા. ત્યારપછી પુરોહિતે ચંદન લગાડયું અને મેં મધ્યમાં અંગુલીથી મહારાજાના કપાળમાં તિલક કરી દીધું. ત્યારપછી તેમની કમરમા તલવાર બાંધી મેં બ્રિટિશસરકારની તરફથી તેમને અભિનંદન આપ્યું. સર્વ સાંભળી શકે એવા ઉચ્ચ સ્વરથી મેં જણાવ્યું કેઃ-"બ્રિટિશસરકાર સદા બૂંદીના મહારાજા અને તેમના રાજ્યના મંગલની કામના કરશે." મારાં આ વચન સાંભળી સુંદર વસ્ત્રધારી હજારો માણસો પરમ આનંદ પ્રકાશિત કરવા લાગ્યા અને તેજ સમયે તારાગઢના કિલ્લામાંથી તોપનો શબ્દ થયો. ત્યારપછી મેં મહારાજાની પાઘડીમાં જરીનો શિરપેચ ખોસી તથા ગળામાં મોતીની માળા પહેરાવી રાજપૂતોની રીતિ પ્રમાણે એકવીસ શાલ તથા બીજાં અનેક પ્રકારનાં મૂલ્યવાન વસ્ત્રો ભેટ કર્યાં. તે સિવાય રૂપાના અલંકારોથી સુસજ્જિત થયેલો એક હાથી અને બે કાળા ઘોડા પણ આપ્યા. ત્યારપછી મહારાજાને મિત્ર તથા રક્ષકતરિકે અભિનંદન આપી તથા તેમનું કલ્યાણ ઇચ્છી તેમનાથી થોડે દૂર જઇને ઉભો રહ્યો. હવે સામંતો મહારાજાને નજર આપી અભિનંદન આપવા લાગ્યા.

આ સમયે રાજમાતા ગોપાનસિંહે મારી પાસે આવી મને કહ્યુ કે - 'આપ સિવાય અમારો રક્ષક બીજો કોઈ પણ નથી' સમસ્ત સામંતો પણ મહારાજાને અભિનંદન આપ્યા પછી મારી પાસે આવ્યા અને મને બ્રિટિશસરકારના પ્રતિનિધિતરિકે નજર અર્પણ કરી ત્યાર પછી ૯ સામંતો અને મહારાજાને અભિનંદન આપી ત્યાંથી ચાલ્યો આવ્યો ત્યાર પછી નવીન મહારાજા સેના અને સામંતોસહિત નગરમા ફરતા ફરતા સઘળા દેવાનયોમા પૂજા કરવાને ગયા સીતરના દેવાનયમા પણ તેઓ પૂજા કરવાને ગયા હતા

બીજે દિવસે રાજમાતા તરફથી મને સમાચાર મળ્યા તે પ્રમાણે મે સર્વ પ્રબંધ કર્યો તેમને બળવંતસિંહ તરફની આશંકા હતી બળવંતસિંહે બાર વર્ષપૂર્વે એક કિલ્લાપર આક્રમણ કરી તેને બૂદીના મહારાજાની પાસેથી ખુચવી લીધો હતો મહારાણી પોતાના દીવાન ભૂરા રઘુનાથથી પણ અપ્રસન્ન હતા તેથી તેમણે પરમ ધાર્મિક ગોવિંદરામ વકીલ ધાવભાઈ (તારાગઢના કિલ્લેદાર) તથા ચંદ્રભાણ નાયક કે જેઓ અતિ પ્રમાણિક હતા,તેમને ભૂરારઘુનાથની ઉપર દૃષ્ટિ રાખવાને નિયત કર્યા હતા

મે ત્યાર પછી આજ્ઞા કરી કે આમદાનીના જે રૂપિયા આવે તે સર્વ મહાલયના ખજાનામાં રાખવા ઉપરોક્ત પુરુષોને મે ખજાનાપર દેખરેખ રાખવાને માટે નિયુક્ત કર્યા અને સર્વ હિસાબને માટે તેમને જોખમદાર બનાવ્યા વળી બળવંતસિંહને વિદાય કરવાનો પણ પ્રબંધ કર્યો

એવામા શ્રાવણની પૂર્ણિમાનો રક્ષાબંધનનો તહેવાર આવ્યો રાણીસાહેબાએ મને બંધુ ગણી પોતાના પુરોહિતની સાથે મારી પાસે રક્ષા મોકલી અગીઆર વર્ષના રાજકુમાર મારા ભાણેજ થયા મને રાણીની સાથે રાજપ્રબંધસબંધી કાઇક વાર્તાલાપ કરવાની ઇચ્છા થઇ અને હુ રાજમહાલયમા ગયો કેટલાક કલાક સુધી વાતચીત થઇ રાણી એક પડદામા હતા તેમની સાથે થયેલી વાત ચીતપરથી તેમની રાજપ્રબંધવિષયક મહાન યોગ્યતા પ્રતીત થઈ મે તેમને સમજાવ્યુ કે તમારે પૃથક પત્રવ્યવહાર કરવો નહિ તેમજ પોતાના મનની વાત હરકોઇને જણાવવી નહિ સરકાર સદા તમને સહાય કરશે પછી રાણીએ એક દાસીમારફતે મારી પાસે અત્તરપાન મોકલ્યા અને વારંવાર મને ભલામણ કરી કે લાલજીને ભૂલી જશો નહિ ત્યારપછી મે ત્યાથી વિદાય લીધી

આનંદપૂર્વક પાછો ફર્યો રાણીની યોગ્યતા જોઈ હુ પરમ પ્રસન્ન થયો ઇતર રાણીઓ કરતા આ રાણીમા મને વિશેષ યોગ્યતા પ્રતીત થઈ

અમે ઑગષ્ટ માસપર્યંત બૂદીરાજ્યમા રહ્યા બૂદીમાથી પાછા ફરતી વખત અમે રાજ્યના અમલદારોને જણાવ્યુ કે અમે આપને આ રાજ્યના પ્રબંધકર્તાતરિકે મૂકી જઈએ છીએ જો અમે પ્રતિવર્ષે હિસાબ માગીએ તો આપ આશ્ચર્ય પામશો નહિ ભૂરારઘુનાથને પણ મે સમજાવ્યો કે તમારી ઉન્નતિનો માર્ગ તમારા હાથમા છે માટે પ્રમાણિકપણે કાર્ય કરશો તેણે તથા તેના સાથીઓએ મારી આ શિખામણ માન્ય કરી

પ્રવાસમા અમને બૂદીના સમાચાર મળતા રહ્યા દેવનાગરી તથા ફારસીમા લખેલા મહારાજાના પત્ર પણ અમને પ્રાપ્ત થતા રહ્યા જ્યારે અમે બૂદીમા હતા ત્યારે બાળમહારાજા અમારા મુકામ આગળ ઘોડો ફેરવી પોતાનુ ચાતુર્ય દર્શાવતા હતા પરંતુ આજે અમને મહારાણીના પત્રથી વિદિત થયુ કે બાળમહારાજાએ વરાહનો શિકાર કર્યો છે મહારાણીએ આ કાર્યથી પ્રસન્ન થઈ ઘણુ દાનપુણ્ય કર્યું હતુ રાજપૂતોમા એવી રીતિ પ્રચલિત છે કે જ્યાસુધી રાજા જંગલી વરાહનો શિકાર કરે નહિ, ત્યાસુધી વીરોમા તેને પ્રતિષ્ઠા મળતી નથી

અમે જ્યા જ્યા મુકામ કરતા ત્યા ત્યા પ્રાચીન શિલાલેખોની તપાસ કરતા હતા આથી બૂદીના રાજપુરુષોને પરમ આશ્ચર્ય થતુ હતુ

બૂદીની આમદાની ત્રણલાખથી વિશેષ નહોતી પરંતુ હવે થોડા સમયમા તેની ઉપજ પાચ લાખથી અધિક થશે તે સિવાય ૮૦૦૦૦ રૂપિયાની ઉપજની ભૂમિ મહારાજાને નવીન પ્રાપ્ત થઈ આ ભૂમિ પૂર્વે સિંધિઆના અધિકારમા હતી જે તેણે ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૮ મા થયેલી સંધિ પ્રમાણે છોડી દીધી હતી મહારાજાની પાસે સાતસે ઘોડેસ્વાર સ્વજાતીય કિલ્લેદારી તથા ગોલંદાજસેના, બાર તોપો તથા ૨૭૦૦ પાયદળ સૈનિકો હતા

રાવતા, તા૦ ૧૯ મી નવેમ્બર—ઑગસ્ટની તા૦ ૧૪ મી એ અમે કોટા તરફ ચાલ્યા બૂદીની પ્રજા પણ આ સમયે જ્વર અને ટાઢથી પીડિત હતી અને અમે પણ તેથી દુખિત હતા અમે હમણા જે સ્થાનપર ચાલીએ છીએ, તેજ સ્થાનપર ઈ૦ સ૦ ૧૮૧૭-૧૮ મા અમે શત્રુઓની સામે યુદ્ધ કર્યું હતુ આ યુદ્ધ પિંઢારાઓની સામે થયુ હતુ તેમની લૂટમાથી જે દ્રવ્ય મળ્યુ તે દ્વારા લૉર્ડ હેસ્ટિંગ્સના નામથી પુલ બંધાવવાનો વિચાર કરવામા આવ્યો હતો આ લૂટમા પ્રત્યેક દેશનો માલ મળી આવતો હતો તેમા અનેક પ્રકારના ૪૦૦૦ પશુઓ હતા અમારી ઇચ્છાનુસાર કોટાની પૂર્વતરફ ૧૫ મહેરાબનો એક પૂલ બધાવવામા આવ્યો તે પુલ એક હજાર ફીટ લાંબો હતો અમે હાડોતીના મુખ્ય માર્ગની સમીપ હતા, એવામા રાજરાણાએ જણાવ્યુ કે ચાલો તમને શિકારનુ મોટુ સ્થળ બતાવુ આ સ્થળે પર્વતની મોટી મોટી શ્રેણીઓ આવી રહી હતી આ સ્થળથી હાડોતી માળવાથી પૃથક થાય છે ત્રીજે પ્રહરે અમે શિકાર ખેલવાને ચાલ્યા શિકારીઓનો શબ્દ સાભળી જંગલના પ્રાણીઓ આમતેમ નાસવા લાગ્યા જાનવરો ભયથી નાસતા હતા, એ એક અદ્ભુત દશ્ય જણાતુ હતુ એ દિવસે અમે હરણોનો શિકાર કર્યો

એમ કહેવાય છે કે આ સસ્થાનને પ્રતિવર્ષે શિકારમા ૨૦૦૦૦૦ રૂપિયાનો ખર્ચ થાય છે ૨૫ સુથાર ૨૦૦ હાકનારાઓ અને ૫૦૦ શિકારીઓ એ કાર્યને માટે રાખવામા આવે છે, પરતુ વિશેષ વ્યય ખાણામા થાય છે વળી લોકોને પારિતોષિક પણ આપવામા આવે છે રાજરાણા આ કાર્ય હાડાજાતિને પ્રસન્ન કરવાને માટે કરે છે

જ્યાસુધી મહારાવ મેવાડમાથી પાછા આવશે, ત્યાસુધી અમે માળવામા પરિભ્રમણ કરીશુ

अध्याय ११ मो

સુકુન્દરામાં જવું-ચંબલનું દશ્ય-વણજારાઓનાં ચિન્હો-જોગીઓનાં સ્થાનો-ટૉડ સાહેબનું એક યોગીના શિષ્ય થવું-સિસોદીઆનું વૃત્તાત-યોગીઓના સરદારનું વર્ણન-વારોલી અને તેનાં મંદિરોનું વર્ણન

અમે પ્રાતઃકાળમા ઘણા વહેલા સુકુંદરા નામના પહાડી માર્ગથી ચાલ્યા પ્રાતઃકાળમા અમને માળવાની સમતલભૂમિ દષ્ટિગોચર થઇ અમે ડાબા હાથપર જે પર્વત હાડોતીને માળવાથી વિચ્છિન્ન કરે છે તેની પાસે થઇને ગયા અમે પર્વતપરથી ઉતર્યા કે તરતજ અમને બાલસૂર્યના સુકુમાર કિરણો દષ્ટિગોચર થયા અહીંઆ નાના નાના સ્તભો અમને દષ્ટિગોચર થયા આ સ્તભો વણઝારાઓએ માર્ગના ચિન્હતરિકે સ્થાપિત કર્યા હતા આગળ જતાં ઝનકા નામનુ મદિર આવ્યુ આ મદિર લિસરોરના સામંતે સાધુઓને માટે બધાવ્યુ હતુ આ મદિરની સામે જટાજૂટધારી ભસ્મસહિત અનેક સન્યાસીઓ દષ્ટિગોચર થયા આ સન્યાસીઓના પ્રધાનનેતાની વય ૬૦ વર્ષની હશે તેણે આગળ આવી મને આશીર્વાદ આપ્યો પછી તેણે મારા મસ્તકપર ભસ્મનુ તિલક કર્યું અને પોતાનો ચેલો બનાવી દીધો આ વૃદ્ધ સન્યાસી પ્રાચીન ઇતિહાસ ઘણો જાણતો હતો તેણે દેવદાનવોની કથા કહેતા રામાયણની કથા પણ કહી સભળાવી મેવાડના રાજપૂતોને સિસોદીઆની ઉપાધિ શામાટે મળી તેના સબધમા તેણે એક વિચિત્ર વાત કહી, તેણે જણાવ્યુ કે આ પર્વતમય પ્રદેશમા એક સમયે ચિતોડના મહારાણા મૃગયા ખેલવાને માટે આવ્યા શિકાર કર્યાં પછી તેઓ ક્ષુધાથી અત્યત વ્યાકુલ બની ગયા તેમણે અતિ શીઘ્રતાથી માસનો એક ટુકડો પોતાના મુખમા નાખ્યો તેની સાથે એક જગલી ડાસ પણ મહારાણાના મુખમા પેસી ગયો તે ડાસે મહારાણાના ઉદરમા જઇ ભયકર વેદના ઉપસ્થિત કરી રાણાની

આજ્ઞાથી વૈદ્ય ચિકિત્સા કરવાને આવ્યો. વૈદ્યને નિવેદન કરવામાં આવ્યું કે મહારાણાના ઉદરમાં ગામે પ્રવેશ કર્યો છે. વૈદ્યે મહારાણાના જીવનની રક્ષા અર્થે એક ઉપાય નિશ્ચિત કર્યો. વૈદ્યે રાણાના એક સેવકને ગુપ્ત રીતે કહ્યું કે એક ગાયના કાનનું થોડું માંસ કાપી લાવો. સેવકે ઉક્ત આજ્ઞાનું પાલન કર્યું. વૈદ્યે ઉક્ત માંસનો ટુકડો એક ચીથરા સાથે લપેટી તેને એક દોરવતી બાંધી રાણાને ગળામાં ઉતારવાને કહ્યું. તે પ્રકારે કરવામાં આવ્યું. ઉક્ત કાંસ ગોમાંસને વળગ્યો એટલે વૈદ્યે તેને બહાર ખેંચી કાઢયો. આ રીતે રાણાના પ્રાણની રક્ષા થઇ. આથી રાણાએ પરમ સંતુષ્ટ થઇ ઉક્ત વૈદ્યને યથેષ્ટ પુરસ્કાર આપ્યો, પરંતુ તેઓ તેને વારંવાર પૂછવા લાગ્યા કે તમે ક્યા ઉપાયથી મારા પ્રાણની રક્ષા કરી છે તે મને કહો. ત્યારે વૈદ્યે તેમને સમસ્ત વૃત્તાંત કહી દીધું. રાણાએ જ્યારે જાણ્યું કે મારા ઉદરમાં ગોમાંસ નાખવામાં આવ્યું હતું ત્યારે તેઓ બોલી ઉઠ્યા કે—" એ તો મહાપાપ થયું ! એનું પ્રાયશ્ચિત્ત હું અવશ્ય કરીશ " મહારાણાએ અજ્ઞાનતાથી ગોમાંસ ખાધું હતું. તેટલા માટે તેમને એવી સજા ફરમાવવામાં આવી કે તેમણે સીસાનો ઉકળેલો રસ પીવો. થોડીજવારમાં તેમને માટે સીસું ગાળવામાં આવ્યું અને મહારાણા નિર્ભયતાપૂર્વક તેનો ગરમ રસ પી ગયા, તેથી તેમને કાંઇ પણ ઇજા થઇ નહિ. તે દિવસથી મેવાડના રાણા આહેરિયાને બદલે સિસોદીઆ કહેવાના લાગ્યા. તે વૃદ્ધ યોગી વિશ્વાસપૂર્વક માનતા હતા કે ઉક્ત જનશ્રુતિ સર્વથા સત્ય છે. ઉક્ત યોગીની સાથે વાર્તાલાપ કરતા કરતા અમે આગળ વધ્યા. દૂરથી વૃક્ષોથી આવૃત વારૌલીના વિખ્યાત મંદિરનું શિખર દૃષ્ટિગોચર થવા લાગ્યું. આ દૃશ્ય નેત્રોને પરમ આનંદ આપતું હતું. હું એક નાની સરખી નદીને કિનારે થઇને ઉક્ત મંદિર તરફ ગયો. હું તે મંદિરની સમીપ પહોચ્યો ત્યારે અતિ પ્રચંડ આમ્રવૃક્ષો દૃષ્ટિગોચર થયા. આ વૃક્ષો બહુ જૂના હતા. હું શીઘ્ર અશ્વપરથી ઉતરી પડી મંદિરના આંગણામાં ગયો. આ વિશાળ મંદિરની સુંદરતાનું વર્ણન કરવું સર્વથા અશક્ય છે. માત્ર ચિત્રકારજ તેનું ચિત્ર આલેખી તેનો કાંઇક ખ્યાલ આપી શકે. શિલ્પકારોએ આ મંદિર બાંધવામાં પોતાની કળાની સર્વોત્તમતા દર્શાવી આપી હતી. આ મંદિર જોઇ મારા મનમાં એવો વિચાર ઉત્પન્ન થયો કે પ્રાચીન હિંદુશિલ્પકાર્ય ખરેખર અતુલનીય છે. સ્તંભોની પંક્તિ, નીચલો ભાગ અને ઉપરની છત એ સર્વ અવર્ણનીય હતા. સર્વથી ઉપર આવેલા સુવર્ણના કળશે અમારી દૃષ્ટિ વિશેષ આકર્ષિત કરી. આ મંદિરનું સમસ્ત વર્ણન કરવા બેસીએ તો એક મોટું પુસ્તક ભરાય. જો કે આ મંદિર અત્યંત પ્રાચીન કાળનું છે, તથાપિ આજપર્યંત તેની સુંદરતા કાયમ રહી છે. તે દીર્ઘકાળપર્યંત સારી સ્થિતિમાં ટકી રહ્યું તેના બે કારણો પ્રતીત થાય છે. એક તો એ મોટી ખડકોમાંથી કાપી કાઢેલા પાષાણવતી બંધાવવામાં આવ્યું છે અને બીજું સંગેમરમરના પાષાણનો એને ઓપ દેવામાં આવ્યો છે. દૃષ્ટિથી માત્ર કેટલોક ભાગ ઉખડી ગયો છે, બાકીનો સર્વભાગ ઘણી સારી અવસ્થામાં છે.

વારૌલીના આ મહાન મંદિરમાં મહાદેવ વિરાજમાન છે. મંદિરના કેવળ એક સ્થાનમાંજ નહિ, પરંતુ અનેક સ્થાનોમાં શિવલિંગ વિરાજમાન છે. લગભગ પાંચસે હાથની ચોખંડીભૂમિમાં આ મંદિર બંધાવેલું છે અને ચોતરફ પથ્થરની દિવાલો છે. આ દિવાલોની બહાર મહાપ્રચંડ વૃક્ષો આવી રહ્યા છે અને નાના નાના મંદિરો પણ વિદ્યમાન છે. મંદિરના આંગણામાં જતાંજ સૌથી પ્રથમ એક સ્તંભ મારા જોવામાં આવ્યો. એક સર્પ આ સ્તંભને પકડી રહ્યો હતો. મંદિરનો દરવાજો અવશ્ય અત્યંત રમણીય હતો, પરંતુ હાલમાં તે નષ્ટ થઈ ગયો છે. હાલમાં તેના કેટલાક ભાગો સારી અવસ્થામાં છે, તે ઘણા રમણીય જણાય છે. મંદિરમાં મુખ્યમૂર્તિ મહાદેવ, પાર્વતી અને તેમના અનુચરોની છે. મહાદેવ એક કમળની ઉપર ઉભા રહ્યા છે અને એક સર્પ તેમના ગળામાં માળાની પેઠે શોભી રહ્યો છે. તેમના જમણા હાથમાં ડમરૂ અને ડાબા હાથમાં મનુષ્યની ખોપરી છે. અત્યંત દુઃખનો વિષય છે કે મુસલમાનોએ તેમના ઉભય હસ્તો ખંડિત કરી નાખ્યા છે. મુસલમાનોએ આ આખી મૂર્તિ ખંડિત કરી નહિ. તેનું કારણ એવું જણાય છે કે તે પાષાણહૃદયના માણસો પણ તેનું શિલ્પકાર્ય જોઇને મોહિત થઇ ગયા હતા. પાર્વતીની મૂર્તિ શિવજીની ડાબી તરફ સ્થાપિત છે. તે મૂર્તિ એક કૂર્મની ઉપર ઉભી રહેલી છે. મંદિરમાં બીજી પણ ઘણી મૂર્તિઓ છે. શૃંગની ઉપર એક સિંહના જેવી મૂર્તિ દૃષ્ટિગોચર થાય છે. તેનું નામ ગ્રાસ છે. અન્યાન્ય મૂર્તિઓમાંની ઘણી

ભાગીતૂટી ગએલી છે. એક સ્થાનપર એક યોગી વીણા વગાડી રહ્યા છે અને બે હરણીઓ કાન ઉંચા કરી વીણાનો સુમધુર સ્વર સાંભળી રહી છે. એવા પ્રકારની પ્રતિમા કોતરેલી છે.

પ્રધાન મંદિરની અત્યંત નિકટ બીજું એક નાનું મંદિર વિદ્યમાન છે. તેમાં ચતુર્ભુજાદેવીની મૂર્તિ સ્થાપિત છે, પરંતુ મુસલમાનોએ તેના પણ બે હાથ ખંડિત કરી નાખ્યા છે બીનો તેની પૂજા કરે છે આ દેવીના પરમ ભક્ત ભીલલોકોજ છે.

પ્રધાન મંદિરની ડાબી બાજુએ એક ત્રીસ ફીટ ઉંચુ મંદિર છે તેમાં અષ્ટમાતા અર્થાત્ અષ્ટભુજા દેવીની મૂર્તિ સ્થાપિત છે મુસલમાનોએ આ દેવીના સાત હાથ સર્વથા ખંડિત કરી નાખ્યા છે. માત્ર એક હાથ કે જેમાં ઢાલ હતી, તેજ તેમણે તોડી નાખ્યો નથી. તેમણે દેવીનું મસ્તક સર્વથા છિન્નભિન્ન કરી નાખ્યું છે. આ મૂર્તિ મહાદેવના વક્ષસ્થળપર ઉભી છે. મહાદેવની મૂર્તિનું મસ્તક પણ તૂટી ગયેલું છે. યોગીની અને અપ્સરાઓની મૂર્તિઓપર મુસલમાનોએ હાથ નાખ્યા નથી જમણી બાજુએ ત્રિમૂર્તિનું મંદિર છે એમાં બ્રહ્મા, વિષ્ણુ અને મહાદેવ એ ત્રણેના મસ્તક લાગેલા છે. મહાદેવસિવાય બ્રહ્મા અને વિષ્ણુના મસ્તક પણ મુસલમાનોએ ભગ્ન કરી નાખ્યા છે. આ ત્રિમૂર્તિપર જે એક મોટો મુકુટ હતો, તે અદ્યાપિ વિદ્યમાન છે તેની કારીગરી અત્યંત મનોહર અને પ્રશંસનીય છે હાલમાં આવું ઉત્તમ શિલ્પકાર્ય ક્યાંય પણ કરવામાં આવતું નથી.

પ્રધાન મંદિર ૫૮ ફીટ ઉંચું છે આ મંદિરના બહારના ભાગમાં અને અંદરના ભાગમાં સર્વત્ર દેવદેવીઓની મૂર્તિઓ સ્થાપિત છે. મંદિરની બહાર જમણા હાથપર એક ઘુમટમાં મહાદેવની મૂર્તિ છે, તેના ગળામાં મસ્તકની માળા છે તથા તેના સાત હાથમાં સાત પ્રકારના શસ્ત્રો છે. તેના મસ્તકપર સર્પથી વિજડિત ખોપરીનો મુકુટ છે તેની ડાબી બાજુએ એક યોગિની રુધિરપાન કરી રહી છે અને તેની જમણી બાજુએ નીચે મૃત્યુદેવની મૂર્તિ છે તેનું શરીર જીર્ણશીર્ણ છે.

પશ્ચિમ તરફ મહાદેવની બીજા એક પ્રકારની મૂર્તિ છે. આ મૂર્તિ અત્યંત સુંદર અને રમણીય છે. પાર્વતીની સાથે વિવાહ કરવાને માટે મહાદેવ ગયા હતા તે પ્રસંગની તેમની આ મૂર્તિ છે. તે અત્યંત ભયંકર લાગે છે. મનુષ્યોના મસ્તકો તેમના ગળામાં વિરાજમાન છે તેમની નિકટજ મૃત્યુના મુખમાં સપડાએલા બે મનુષ્યોની મૂર્તિ છે.

ઉત્તરમાં કાળ અને તેના સાથીઓની મૂર્તિ છે. કાળની મૂર્તિને ભૂખામાતાની મૂર્તિ કહેવામાં આવે છે તે વૃદ્ધા સ્ત્રી છે અને તેના ગળામાં પણ મનુષ્યોની ખોપરીઓ લટકાવી છે. બે મનુષ્યો તેની સાથે છે, જેની આકૃતિ વક્ર છે. તે મૃત હોવાથી તેની આંખો બંધ છે મુખપર મૃત્યુનાં ચિન્હો સ્પષ્ટ દૃષ્ટિગોચર થાય છે. એક હિંસક પ્રાણી તેમની સામે આવતું જણાય છે.

મંદિરનો સભામંડપ વિશાળ છે તેનો એ બાજુએ ચોખંડા સ્થંભો આવી રહ્યા છે આ સ્થંભોમાં સ્ત્રીપુરુષની પુષ્કળ મૂર્તિઓ કોતરવામાં આવેલી છે મહેરાબ ઘણા અદ્ભુત છે. કેટલીક મૂર્તિઓના હાથમાં ખડ્ગ છે. એક હાથીની મૂર્તિ પણ ત્યાં વિદ્યમાન છે. અમે આવી મૂર્તિ ક્યાંય પણ જોઈ નહોતી.

એની છત ઘણીજ મનોહર છે. અમારા એક માણસે તેનું ચિત્ર લઇ લીધું. આ પવિત્ર સ્થાનપર એક મૂર્તિ છે. જેને રાની વારેલી કહેવામાં આવે છે તેનું બીજું નામ માલનાથ છે પંડયાઓ શ્લોકથી તેની સ્તુતિ કરે છે વળી એક ગોળ પાષાણની સામે એક મંદિર આવેલું છે. ત્યાં એક મહાપુરુષે પાર્વતીની એક મૂર્તિ સ્થાપિત કરી છે, પરંતુ તેથી દેવ તેનાપર પ્રસન્ન થયા નહિ. તેના પર મહાકષ્ટ પડયા. તેની ભાર્યા મરી ગઈ, તેનો પુત્ર મરણ પામ્યો અને તેનું દેવાળું નીકળ્યું.

આ મંદિરની સમીપ વીસ ગજના અંતરપર સિંગારચોરી નામનું એક સ્થાન છે. તે સ્થાન ચાળીસ ચોરસફીટનું છે અને મોટા મોટા સ્તંભોની શ્રેણીઓપર તે સ્થિત છે. ઉપરથી તે ખુલ્લું છે, તેમાં પુષ્કળ મૂર્તિઓ વિદ્યમાન છે. તેપર બાર ફીટનો એક ચોતરો છે, જ્યાં રાજા હુનનો વિવાહ એક રાજપૂતની કન્યા સાથે થયો હતો. તેના સ્મરણચિન્હનરિકેજ આ ચોતરો બંધાવવામાં આવેલો છે.

મંદિરની વચ્ચે એક વેદીપર નંદીશ્વરની મૂર્તિ સ્થાપિત છે નંદીશ્વર પોતાના સ્વામીની સન્મુખ પગ વાળીને બેઠા છે મહાદેવની સમીપ નાના નાના મંદિરોમાં મૂર્તિઓ છે, જેમાંની કેટલીક મૂર્તિઓ

મહાદેવની અને કેટલીક અન્ય દેવોની છે. ઉત્તર તરફ ગણેશ અને ઇતર દેવોની મૂર્તિઓ છે, પરંતુ યવનોએ આ મૂર્તિને તોડી નાખી છે. આગળ ચાલતાં બે સ્તંભો આવે છે, જેમાનો એક ઉભેલો છે અને બીજો પડેલો છે. અહીંઆ જળપાનને માટે એક વાવ પણ વિદ્યમાન છે. અહીંઆથી આગળ ચાલી અમે એક કુંડની નિકટ ગયા આ કુંડ સાઠ ફીટ લાંબોપહોળો છે. તેમા પાણી કિનારાસુધી ભરેલુ રહે છે. તેની સમીપ એક મંદિર જળદેવતાનુ છે. કુંડની નિકટ જે જે મંદિર છે તેમાની કારીગરી પણ અદ્ભુત છે. મે એક મંદિરમા પાણીમા તરતી નારાયણની મૂર્તિ જોઇ. નારાયણ શેષ નાગની શય્યાપર શયન કરે છે. નાગ સહસ્ર ફેણોથી તેમની ઉપર છાયા કરે છે. ચરણમા લક્ષ્મીજી બેઠા છે તેમની સમીપ એક ઘોડો ઉભો છે. તેની સમીપ એક સિંહ છે. ઉપરના ભાગમાં ઇતર દેવતાઓની પ્રતિમા છે. એક સ્થાનપર નૃસિંહની પ્રતિમા છે. બીજા પણ અનેક દેવતાઓની મૂર્તિઓ છે.

નારાયણ શયન કરી રહ્યા છે. તેમનો એક હાથ મસ્તકનીચે છે. તેમણે શંખ, ચક્ર, ગદા, પદ્મ ધારણ કર્યાં છે. શંખ દક્ષિણાવર્ત કહેવાય છે. તેમની નાભિમાથી એક કમળ નીકળ્યું છે અને તેપર બ્રહ્મા બેઠા છે. લક્ષ્મીજી નારાયણના ચરણ ચાપી રહ્યાં છે. આ સર્વ મૂર્તિઓ કારીગરીના ઉત્તમ નમુના છે. શેષનાગની શય્યાપર સૂતેલી નારાયણની મૂર્તિ અત્યંત મનોહર છે. શેષનાગ તો ખરેખરા સાપજ જણાય છે. નારાયણની વેદી આઠ ફીટ લાંબી અને બે ફીટ પહોળી તથા ત્રણ ફીટ ઉંચી છે. નારાયણની મૂર્તિ મુકુટથી ચરણપર્યંત ચાર ફીટ લાંબી છે. આ મૂર્તિને અન્ય સ્થાનમા લઈ જવાની અમારી મરજી થઇ.

કુંડની આસપાસ ૧૨ મંદિરો છે. અહીંઆ એક સ્ત્રીપુરુષની મૂર્તિ અદ્ભુત છે. જો એક ચિત્રકાર ૭ માસપર્યંત પરિશ્રમ કરે તો આ વારૌલીના મંદિરની કાંઇક રૂપરેખા આલેખી શકે.

વારૌલી નામ શાથી પડ્યું તેનો કાંઇ ઇતિહાસ ઉપલબ્ધ થતો નથી, પરંતુ રાજા હુન કે જે અંગતસીના નામથી વિખ્યાત છે, તેનો કાંઇક સબંધ એની સાથે જણાય છે. એમ પ્રતીત થાય છે કે જ્યારે યૂનાની પાદશાહ સેલુકસે ભારતવર્ષમા ઉજ્જયિનીપર આક્રમણ કરવાને સેના મોકલી હતી, ત્યારે ગ્રીકોએ કમલમેરનુ મંદિર બંધાવ્યું હતુ. સાતસેં આગ્મેં વર્ષો પૂર્વે આ લોકો ભારતવર્ષમા આવ્યા હતા એક શિલાલેખમા બલનસીના પુત્રનું નામ પ્રાપ્ત થાય છે કે જે બલનગરીથી આવ્યો હતો બીજા એક શિલાલેખમા સવત ૯૮૧ લખ્યો છે અને તેમાં સિદ્ધેશ્વર અથવા મહાદેવની સ્તુતિના પાચ શ્લોકો જૈનલિપિમા લખવામા આવ્યા છે. મારા ગુરુ પોતાનુ વ્યાકરણ ઉદયપુરમાં મૂકી આવ્યા હતા તેથી તેઓ તેનો સંપૂર્ણ અર્થ કરી શકયા નહિ. ઉક્ત નગર એક મનુષ્યની હયાતિમાં બંધાયુ નહોતુ તે બાંધવામા સમસ્ત રાજપૂતાનાની એક વર્ષની ઉપજ જેટલો ખર્ચ થયો હતો.

અહીંઆ પાષાણની બે છત્રીઓ બાંધવામા આવેલી છે. વારૌલી ચંબલનદી અને પર્વતઘાટની વચ્ચેના ભાગમા વસેલું છે. આ ઘાટ ભિંસરોરથી પશ્ચિમમા ત્રણ માઇલના અંતરપર આવેલો છે અને તે અતિ સુંદર સ્થાન છે

अध्याय १२ मो

ચંબલનું પૂર્ણિત જલ-રમણીય પ્રકૃતિનું હૃદય-જલપ્રપાત-વિહારભૂમિ-તેનુ રમણીય દશ્ય-નાવલી-ધુમ્નારની ગુફાઓ-ગુફાઓની શ્રેણીનુ વર્ણન-વિગ્રહસમૂહનુ વર્ણન-જૈનવિગ્રહચિન્હ-ભીમનું બજાર-હોલ્કરની છત્રી.

કર્નલ ટૉડ તા ૩ જી ડિસેમ્બરે લખે છે કે વારોલીના મદિરોનુ અનુપમ સૌદર્ય સંપૂર્ણ રીતે નિહાળવાને માટે કેટલાક દિવસપર્યંત હુ ત્યા રહ્યો એક દિવસ હુ ચબલનદી તરફ અવલોકન કરવાને ગયો હુ દોઢકોશના અતરપર ગયો હઈશ એવામા અતિ પ્રબલ તાથી પાણી પાડવાનો અવાજ મારા સાભળવામા આવ્યો હુ નદીના તટપર ગયો ઉક્ત શબ્દ ત્યાથી ઘણી સારી રીતે સભળાતો હતો મારા નાના નાના તબુ ઉચ્ચ ભૂમિપર સ્થાપિત થયેના હતા ત્યાથી અત્યત રમણીય પ્રાકૃતિક દશ્ય દગ્ગોચર થતુ હતુ આ દશ્ય વર્ણવવાની મારી લેખિનીમા તાકાત નથી અમારા મુકામની પાછળ ઘીચ જગલ આવેલુ હતુ, સન્મુખ પહાડોની શ્રેણી આવી રહેલી હતી, ડાબી તરફ વિશાળ નદી ખળખળ ધ્વનિ કરતી વહી રહી હતી, કિનારાપર સુદર વનસ્પતિ છવાઇ રહી હતી જમણા હાથપર થોડેક છેટે ચિરમિટ્ટી નામની પવિત્ર નદી વહેતી હતી તેનો પટ એટલો નાનો હતો કે મનુષ્ય છલાગ મારી તેને ઓળગી શકે તબુમાથી તેના તરગો સારી રીતે જણાતા હતા જે તરફથી શબ્દ આવતો હતો તે તરફ જઇ મે જોયુ તો નદીનુ વેગથી દોડતુ જલ પર્વતને ભેદીને ચાલી આવતુ હતુ થોડેક દૂર ચાલી તે પાણી ચાર શાખાઓમા વિભક્ત થઇ જતુ હતુ અને પાષાણ સાથે ઘર્ષણ કરી થોડેક દૂર જતા પુન એક સ્થાનમા એકત્રિત થતુ હતુ ઉક્ત ચાર શાખાઓ જે સ્થળે એકત્રિત થાય છે, તે સ્થળે નદીને પટ અત્યંત વિશાળ બની ગયો છે અને ત્યા પાણીનો શબ્દ પણ અતિ ભયકર થાય છે ત્યાથી થોડેક દૂર જતા પુન નદી બે શાખાઓમા વિભક્ત થઇ જાય છે અને તે ભિન્ન ભિન્ન દિશામા વહે છે,પરતુ ઉત્તર ભાગમા જતા પુન તે એકત્રિત થઈ જાય છે આ સ્થાનનુ સૌદર્ય અત્યત અદ્ભુત છે

અહીઆ એક પૂલ બધાવવામા આવેલો છે આ પર્વતમય પ્રદેશ ભિસરોરના ઠાકોરની વિહાર ભૂમિ છે ઉક્ત ઠાકોર ગ્રીષ્મઋતુમા આ પરમ રમણીય પ્રદેશમા આવી વિહાર અને મીજબાનીઓ કરે છે આ સ્થાન મીજબાનીઓ અને વિહારને માટે અત્યત ઉપયુક્ત છે અહીઆ સર્વત્ર પાણીનો અવાજ સભળાય છે અને અહીઆનુ પ્રાકૃતિક દશ્ય એવુ સુદર છે કે તે સહેલાઈથી કદિપણ વિસરી શકાય નહિ આ પ્રદેશમા જગલ ઘણુ મોટુ છે જો અમને મેવાડમા કોઇ એકાદ દેશ આપવાને ત્યાના રાણા તૈયાર થાત તો અમે આ ભિસરોર દેશજ માગી લીધો હોત 'અમે આ જલપ્રપાતનો સુંદર ધ્વનિ સાભળી તથા આ પરમ રમણીય પ્રાકૃતિક દશ્ય જોઈ તેમજ આ સ્થાનમા મીજમાનીઓ ઉડાવી પરમ આનદ લૂટત '

તા૰ ૪ થી ડિસેમ્બર-કેટલાક દિવસ થયા સુથારો અમારે માટે માર્ગ બનાવી રહ્યા છે, કારણ કે અમે ગગાભેવા તરફ જવાના છીએ આ જગલી પ્રદેશ છે અહીઆ મનુષ્યની લેશ પણ વસ્તી નથી અહીઆનુ રાણાકોટ નામનુ સ્થાન પણ ઉજ્જડ છે અમે આગળ ચાલી બેગ્ગી નામના ગામમા ગયા ત્યાથી અમે દક્ષિણ-પશ્ચિમ તરફ ગયા આ માર્ગ સર્વથા ઝાડ ,અને પર્વતોથી ભરેલો છે ગગાભેવા યાત્રાળુઓને માટે વિશ્રાતિસ્થાન છે

નાના નાના મદિરોથી બનેલા એક ચતુષ્કોણમા એક મદિર આવેલુ છે તેની કારીગરી ઘણી સુદર છે અહીઆ એક સ્થાનમાથી પાણી નીકળીને વહે છે, તેથીજ એનુ નામ ગગાભેવા પડેલુ છે અહીઆ પાણીનો જે પ્રવાહ વહે છે, તેની સપાટી ઉપર કમળના પુષ્પો પુષ્કળ આવી રહેલા છે આ પુષ્પ કામધેનુ કમળ કહેવાય છે

અહીંઆનુ મુખ્ય મદિર વારૌંનીના મુખ્ય મદિર જેવુ છે એમા મહાદેવપાર્વતીની મૂર્તિ છે ગેગિની નાગિની વગેરેની પણ એમા પ્રતિમા છે એની ફરસપર એક યાત્રાળુનુ નામ કોતરવામા આવેલુ છે તેમા સવત ૧૦૧૧ લખવામા આવેલો છે એની છત મીનારદાર અને અતિ સુદર છે અહીંઆ બીજા પાચ મદિરો આવેલા છે, પરતુ તે સર્વ જીર્ણશીર્ણ થઇ ગયા છે મુખ્ય મદિરમા એક ચબુતરો છે, જેની ઉપર મહાદેવજી સ્થિત છે હાલમા આ સ્થાન જગલી પશુઓનુ નિવાસસ્થાન બની ગયુ છે. ત્યા મોટા મોટા વૃક્ષો આવેલા છે મદિરની દિવાલોમા આ વૃક્ષોના મૂળ પ્રવેશી ગયા છે અને તેથી તેને ઇજા પણ પહોચી છે અહીંઆનુ એક વૃક્ષ તો હજાર વર્ષનુ જણાય છે આ એકજ વૃક્ષે ઘણા મદિરોપર પોતાની છાયા પ્રમાણી દીધી છે, મદિરની અદર પણ અમરવેલ છે, જે મહાદેવજીને પસદ હોય છે અહીંઆ કેતકી બહુ થાય છે અહીંઆ સતીઓની પણ છત્રી છે અહીંઆ રહીને સર્વ બાબતની તપાસ કરવામા આવે તો એક માસ વ્યતીત થઇ જાય પરતુ હવે અમે જવાની તૈયારી કરી

નાવલી આ સ્થળ ઉપરોક્ત સ્થળેથી બાર માઇલના અતરપર આવેલુ છે માર્ગ ઘણો કઠિન છે અમે ડિસેમ્બરની પાચમી તારીખે નાવલીમા પહોચ્યા નાવલી એક અત્યત સુદર ગામ છે તેના પશ્ચિમભાગમા એક પ્રાચીન કિલ્લો જીર્ણશીર્ણ અવસ્થામા વિદ્યમાન છે અમે ત્રીજા પ્રહરના સમયે તક્ષકનો કુડ જોવાને ગયા આ કુડ નાવલીથી એક કોશના અતરપર પૂર્વમા આવેલો છે ત્યા બે મદિરો છે, જેમાના એકમા તક્ષકની મૂર્તિ છે અને બીજામા ધન્વતરીની મૂર્તિ છે તેની દક્ષિણે કુડ વિદ્યમાન છે અહીંઆના લોકો આ કુડને અગાધ અર્થાત્ પાર ન આવી શકાય એટલો ઉડો જણાવે છે

તેના પશ્ચિમભાગમાથી એક નાળુ નીકળે છે, જેનુ નામ તખેની છે આ નાળુ કેટલાક માઈલ સુધી આડુઅવળુ ચાલ્યુ જાય છે અને મોરીના નીચા પ્રદેશ પાસેના હિગળાજગઢના પૂર્વ ભાગનુ પ્રક્ષાલન કરે છે પછી એ હમજારમા મળી જાય છે અમારા સાથીએ અહીંઆના ચિત્રો આલેખ્યા છે આ ચિત્રોની પ્રશસા લૉર્ડ લેકે કરી છે હિગળાજના કિલ્લાપર કૅપ્ટન હચિન્સને તોપનો મારો ચલાવી અધિકાર સ્થાપિત કર્યો હતો

ભાનુપુરા, તા ૬ ઠ્ઠી ડિસેમ્બર—અતર ૮ માઇલ આ સ્થાન પરમ રમણીય છે અમારે જગલમા બે માઇલ ચાલવુ પડ્યુ હતુ અહીંઆ ઘાટપર ઇન્દ્રગઢ નામનો એક પ્રાચીન કિલ્લો આવેલો છે આ કિલ્લો ચદ્રાવતોના અધિકારના સમયનો હશે એમ જણાય છે અહીંઆ કોઇ શિલાલેખ અમને પ્રાપ્ત થયો નહિ, પરતુ અદ્યાપિ અહીંઆ શિલ્પકાર્યના કેટલાક ચિન્હો પ્રાપ્ત થાય છે, જે અમને સતોષનુ કારણ છે

ભાનુપુરાની સમીપજ અમે એક નદી ઓળગી આ નદીનુ નામ અવરા છે આ નદી એક ઘાટમાથી નીકળે છે અહીંઆ જસવતરાવ હોલ્કરની છત્રી છે અહીંઆ તેણે અગ્રેજસરકારની સાથે યુદ્ધ કરવાની તૈયારી કરી હતી આ છત્રી ઘણી મજબૂત છે, પરતુ તેપર પ્રશસનીય કારીગરી દૃષ્ટિગોચર થતી નથી આ છત્રીમા ઉક્ત નિર્ભય હોલ્કરની મૂર્તિ વિદ્યમાન છે તે બેઠેલી અવસ્થામા છે અહીંઆ એક સ્થાન ઘુમ્મટદાર ધર્મશાળા જેવુ જણાય છે આ સ્થાનમા જસવતરાવનુ શબ રાખવામા આવ્યુ હતુ

ત્યાથી થોડે દૂર એક બીજી છત્રી છે, જે તેની ભગિનીની છે જશવતરાવની ભગિની તેના મરણ પછી દીર્ઘકાળે મરણ પામી હતી ઉક્ત છત્રીના દ્વારપર કાલી નામની એક તોપ રાખવામા આવી છે હમણા થોડા વખત પરજ એક સ્થાન અહીંઆ બધાવવામા આવ્યુ છે, જેમા જસવતરાવની સદા પૂજા કરવામા આવે છે અહીંઆ એક પ્રતિમા શ્વેત વસ્ત્ર ધારણ કરી ઉભી છે તેની પાછળ દિવાલપર જસવતરાવનુ ચિત્ર છે જસવતરાવ પોતાના વિખ્યાત મિહૂ નામના અશ્વપર સવાર થયેલા છે એક માણસ તેનાપર ચમ્મરની વાયુ ઢોળે છે તેની બે બાજુએ સેવકો ઉભા છે અને બ્રાહ્મણો કાઇક ભણી રહ્યા છે

મિહૂ પોતાના સ્વામીની પેઠે મહારાષ્ટ્ર દેશનો વતની છે તેના શરીરનો ઘાટ અતિ સુદર છે તેનુ મસ્તક નમુનેદાર છે અને તેને ઉચ્ચ તોખમનો જણાવે છે તેના કાન નાના અને અણીદાર, આખ

મોટી અને ભરાઉ તથા મુખ એટલું નાનું છે કે જાણે ચાના પ્યાલામાં પણ તે પાણી પી શકે મેં જાણ્યું કે આ અશ્વને પોશાક વિશેષ હોવો જોઇએ મારી આ ભલામણ સ્વીકારવામાં આવી

ભાનુપુરામાં ૫૦૦૦ ઘરો છે પ્રબંધ શિથિલ છે દિવાન હોલ્કરનો સેવક છે. અહીંઆંના મોટા મોટા વ્યાપારીઓ પોતાના હાકેમની સાથે અમારી મુલાકાત લેવાને આવ્યા અને તેઓ મેવાડના લોકો કરતાં પણ વિશેષ સભ્યતાથી અમને મળ્યા ભાનુપુરાના મૂળ અધિપતિ રાવનું પણ અહીંઆં સારૂં સન્માન છે

ગરોટ, તા૦ ૭ મી ડિસેમ્બર-અંતર ૧૩ માઇલ-હવે અમે કઠિન માર્ગનો ત્યાગ કરી માળવાની ભૂમિમાં આવ્યા જેથી અમને પરમ સંતોષ થયો ગરોટમાં ૧૨૦૦ ઘર છે અહીંઆં કોઇ પ્રાચીન વસ્તુ અમને પ્રાપ્ત થઇ નહિ, પરંતુ મિત્રીનો કિલ્લો અમને લખવાની કાંઇક સામગ્રી પૂરી પાડે એમ છે *ઉક્ત કિલ્લાના છિન્નભિન્ન ખંડો સાતનપાતન નામના રાજાનો કાંઇક પત્તો આપે છે.* ઉક્ત રાજા પાંડવોના સમયમાં થઇ ગયો અહીંઆંનાં મેદાનમાં લીલા, કાળા વગેરે અનેક રંગોના પાષાણ દૃષ્ટિ ગોચર થયા, પરંતુ અહીંઆં પહાડ ક્યાંય પણ નથી, જો કે પાષાણો પુષ્કળ છે

ધુમ્નાર, તા૦ ૮ મી ડિસેમ્બર-અહીંઆં પરમ રમણિક ગુફાઓ અને મંદિરો છે આ દેશની ફળદ્રૂપ અને શ્રેષ્ઠ ભૂમિ જોઇ મેવાડનું સ્મરણ થાય છે

અમારૂં મુખ્ય લક્ષ ધુમ્નારની ગુફા જોવા જવાનું હતું ધુમ્નારપર્વતની તળેટીમાં ઉત્તર તરફ એક સુંદર સરોવરના તટપર અમારા તંબુ નાખવામાં આવ્યા અહીંઆંનું રમણીય દૃશ્ય જોઇ નેત્રોને જે આનંદ થતો હતો, તેનું વર્ણન કરવાની આ લેખિનીમાં શક્તિ નથી હું ભોજનને માટે બેઠા સિવાય ગુફા જોવાને માટે ગયો

ધુમ્નારપર્વતનો વ્યાસ પ્રાય દોઢ કોશનો છે તેનો ઉત્તરભાગ અધિક પહોળો છે તેની ઉંચાઈ એકસો ચાળીસ ફીટની છે સર્વથી ઉચ્ચ શિખરનો એક ટુકડો ૩૦ ફીટ ઉંચો અંકુર જણાય છે તેની ઉપરનો ભાગ સપાટ છે આ સપાટભૂમિમાં પુષ્કળ વટવૃક્ષો વિદ્યમાન છે એનો દક્ષિણભાગ ઘોડાની ખરીના આકારનો છે એની ચોતરફ સ્વાભાવિક કોટ બનેલો છે આ કોટમાં સ્થળે સ્થળે ગુફાઓ દૃષ્ટિગોચર થાય છે મેં આ ગુફાઓની ગણના કરી તો તે એકસો સિત્તેર જણાઇ. આ ગુફાઓ તો માત્ર મંદિરના પ્રવેશદ્વારસ્વરૂપ હતી તેના અંદરના ભાગમાં સંન્યાસીઓ નિવાસ કરતા હતા અહીંઆંની ખડક લોઢા જેવી સખ્ત અને લીસી છે અહીંઆં પ્રાચીન વસ્તીના ચિન્હો દૃષ્ટિગોચર થાય છે, પરંતુ તે કયા સમયના છે તે પ્રતીત થતું નથી અહીંઆં જૂની દિવાલનો નવ ફીટ જાડો એક ટુકડો મારા જોવામાં આવ્યો તે એક મોટા પાષાણના ટુકડા જેવો હતો પાષાણ પાષાણની સાથે જોડવામાં આવ્યા નહોતા, તેથી એમ ધારી શકાય છે કે અહીંઆં સંસારી માણસોની વસ્તી નહોતી, પરંતુ આ સ્થળે કેવળ સંન્યાસીઓ અને યોગીઓજ નિવાસ કરતા હતા

હું શિખરના ઉપલા ભાગપર ગયો ચોતરફ ભ્રમણ કર્યા પછી નીચેથી ઉપર સુધી કાપી કાઢેલા એક માર્ગનું પ્રવેશદ્વાર મારા જોવામાં આવ્યું આ માર્ગ બસે હાથ પહોળો અને ચારસે હાથ લાંબો હતો આ માર્ગે ચાલી અંતે હું એક ચતુષ્કોણ મેદાનમાં આવી પહોંચ્યો આ મેદાનની ઉંચાઇ આશરે ૩૫ ફીટની છે. અહીંઆં એક અતિ મોટી ગુફા છે. આ ગુફા પાષાણમાંથી કોતરી કાઢવામાં આવી છે તેના મધ્યભાગમાં એક મોટો પથ્થર કાપી તેમાં મંદિર બનાવવામાં આવ્યું છે. આ મંદિરમાં ચતુર્ભુજાદેવીની મૂર્તિ વિરાજમાન છે આ ગુફાના પશ્ચિમોત્તર ભાગમાં કોતરી કાઢેલાં પગથીઆં દૃષ્ટિગોચર થયાં આ પગથીઆં પર્વતના શિખરપર્યંત ચાલ્યાં ગયાં છે શિખરના પ્રદેશપર જો કે માટી નથી તોપણ ત્યાં જૂનાં પીંપળા, વટ તથા આમલીનાં વૃક્ષો મારા જોવામાં આવ્યાં.

ઉક્ત મંદિર સાધારણ મંદિરની પેઠે મંડપથી યુક્ત છે આ મંદિરની બાંધણી સાદી તથા મજબૂત છે સ્તંભોપર કારીગરી અતિ સુંદર કરવામાં આવી છે સ્તંભોપર અનેક પ્રકારની મૂર્તિઓ પણ કોતરી કાઢવામાં આવી છે એક મોટા પાષાણના ટુકડામાંથી આ મંદિર કોતરી કાઢવામાં આવ્યું છે. એ વાતનું જ્યારે સ્મરણ થાય છે, ત્યારે આપણા મુખમાંથી પરમ પ્રશંસાના શબ્દો નીકળી પડે છે.

અહીંઆં એક વેદી ઉપર ચાર હાથની વિષ્ણુની મૂર્તિ વિરાજમાન છે. વિષ્ણુનાં પહેરેલાં સમસ્ત વસ્ત્રો પીળા રંગનાં છે. તે કારણથી તે મૂર્તિનું બીજું નામ પાંડુરંગ છે પ્રધાન મંદિરની

ચોતરફ નિમ્નલિખિત દેવદેવીઓની પ્રતિમા છે પ્રથમ પ્રવેશદ્વારની ઉપર દ્વારપાલ દેવતાની મૂર્તિ છે દક્ષિણમા ગણેશની પ્રતિમા છે તેની નિકટ વાગ્દેવી સરસ્વતીની પ્રતિમા વિરાજમાન છે ડાબી બાજુએ મહાભૈરવ અને ગૌરાભૈરવની મૂર્તિ છે તેનાથી થોડે દૂર પચમહાદેવીની મૂર્તિ વિરાજમાન છે પ્રત્યેક મૂર્તિનુ સ્વતત્ર વાહન બતાવવામા આવ્યુ છે બળદ, મનુષ્ય, હાથી પાડો અને મોર એ પાચ પ્રકારના વાહનો પણ કોતરી કાઢવામા આવેલા છે

પ્રધાન મદિરની પાછળ બીજા ત્રણ નાના મદિરો વિદ્યમાન છે તેમાના વચલા મદિરમા શેષ શય્યાપર શયન કરનારા નારાયણની મૂર્તિ છે લક્ષ્મીજી તેમના ચરણમા બેઠા છે લક્ષ્મીજીની નિકટ બે દૈત્યો પરસ્પર લડાઈ કરતા જણાય છે નારાયણની ચોતરફ નાના નાના દેવતાઓની મૂર્તિઓ વિદ્યમાન છે તેમાનો કોઈ દેવતા વીણા વગાડે છે અને કોઈ મૃદગ વગાડે છે નાના નાના મદિરો પણ મુખ્ય મદિરની પેઠે પાષાણના ટુકડામાથી કોતરી કાઢવામા આવેલા છે મદિરના ઉમરાની બહાર મહાદેવની મૂર્તિ વિરાજમાન છે

પગથીઆ ઉતરી દક્ષિણ તરફથી બહાર નીકળ્યો આ સ્થળ પુ તુ હતુ ચમ્બલનદી અહી આથી અતિ દૂર હતી તે છતા પણ તેની આસપાસના પ્રદેશનુ અને મદસોર તથા સુદવારાદેશનુ રમણીય દૃશ્ય ત્યાથી મારા જોવામા આવ્યુ ત્યાથી હુ ડાબી તરફની ગુફામા ગયો આ ગુફામા સ્તભો ઘણા આવેલા છે આ સ્તભોની બાધણી જૈનલોકોની કારીગરી જણાવે છે, આશ્ચર્યની વાત છે કે અહીઆના એક ભાગમા જેવી રીતે શિવ અને વિષ્ણુની મૂર્તિ વિરાજમાન છે, તેવી રીતે એક ભાગમા જૈનલોકોની મૂર્તિઓ વિદ્યમાન છે એની નિકટની એક ગુફામા જૈન અને બૌદ્ધલોકોની પુષ્કળ મૂર્તિઓ હતી કોઈ મૂર્તિ ઉભી હતી તો કોઈ બેઠી હતી દક્ષિણ તરફ મહાભારતમા વિખ્યાત થયેલા પાચ પાડવોના સ્મૃતિચિન્હો પ્રાપ્ત થાય છે અહીઆ એક દશ ફીટની લાબી મૂર્તિ નિદ્રિત અવસ્થામા છે એમ સાભળવામા આવે છે કે આ મૂર્તિ મહાવીર ભીમના પુત્રની છે અહીઆ મુખ્ય મૂર્તિઓ પાચ પાડવોની છે બીજી મૂર્તિઓ તેમના સેવકોની છે એમ કહેવાય છે કે પાડવો વનવાસસમયે અહીઆ આવીને રહ્યા હતા

સૌભાગ્યવશાત્ મારી સાથે મારા જૈન ગુરુ હતા તેમણે મને જણાવ્યુ કે આ પાચ મૂર્તિઓ જૈનોના પાચ તિર્થંકરોની છે, પાચ પાડવોની નથી તેમણે મને જૈન તિર્થંકરોના નામ આ પ્રમાણે જણાવ્યા-ઋષભદેવ પ્રથમ સતનાથ સોળમા નેમીનાથ બાવીસમા પાર્શ્વનાથ ત્રેવીસમા અને મહાવીર ચોવીસમા ચદ્રપ્રભુની મૂર્તિ પણ અહીઆ વિદ્યમાન છે આ સર્વ મૂર્તિઓ દશ અગીઆર ફીટ ઉચી છે વાસ્તવમા ઉક્ત પાચ મૂર્તિઓ જૈનોના તિર્થંકરોની છે કે પાડવોની છે, તેનો નિર્ણય અત્રે કરવો અશક્ય છે

આ ગુફાની પાસેજ એક બીજી વિશાળ ગુફા આવેલી છે પ્રથમ ગુફાની અદરથીજ આ ગુફામા જવાનો માર્ગ છે તેનુ નામ ભીમની બજાર છે આ ગુફાની લબાઈ ૧૦૦ ફીટની છે અને પહોળાઈ ૮૦ ફીટની છે આ ગુફાનો પ્રધાન ઓરડો ભીમના શસ્ત્રભડારતરિકે ઓળખાય છે એક બહારની કોટડીના માર્ગથી આ ઓરડામા જવાય છે આ કોટડી ૨૦ ફીટની છે શસ્ત્રભડારની અદર એક ગૃહ છે, જેની લબાઈ ૩૦ ફીટની અને પહોળાઈ ૧૫ ફીટની છે તેની ચોતરફ ધર્મશાળાઓ છે યાત્રાળુ લોકો અહીઆ વિશ્રામ કરે છે જો કે આ ધર્મશાળાઓ પણ ભીમના નામથી વિખ્યાત છે, તોપણ અન્યાન્ય લક્ષણોથી તે જૈનલોકોની હોય એમ જણાય છે શસ્ત્રભડારની નિકટજ રાજલોક નામનો એક ઓરડો છે એક સ્થાનમા 'આદિનાથની બે મૂર્તિઓ છે, જે પરથી પ્રતીત થાય છે કે અહીઆ આદિનાથની પણ પૂજા થતી હતી

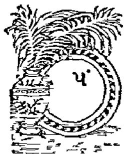
દક્ષિણપશ્ચિમ ભાગમા બીજી ગુફાઓ છે આ ગુફાઓની ચારે તરફ યોગીઓના વિશ્રામને માટે ગૃહો બધાવવામા આવેલા છે અહીઆ એક અતિ પ્રચડ વૃક્ષ છે, જેની નીચે એક અતિ મોટી મૂર્તિ વિદ્યમાન છે

ધુમ્નારની ગુફાઓનુ વિસ્તૃત વર્ણન કરવાનુ સામર્થ્ય હવે મારી લેખિનીમા રહ્યુ નથી જો કે આ ગુફાઓ ઇલોરા, કાર્લ, સાલસેટ વગેરે સ્થાનની પ્રાચીનગુફાઓના જેટલી શ્રેષ્ઠ નથી, પરતુ એ સૌથી

અસત પ્રાચીન છે એમા તો કિંચિત્ પણ શક નથી મે આ ગુફાઓમા સર્વત્ર ખોજ કરી, પરતુ ક્યાય કોઇ પણ પ્રકારના શિલાલેખ મને પ્રાપ્ત થયા નહિ આ ગુફાઓ ખરેખર દર્શનીય છે આ ગુફાઓ જોઈ મને પરમ કુતૂહલ ઉત્પન્ન થયુ એમા ઘણા અદ્ભુત પદાર્થો ભરેલા છે

अध्याय १३ मो

ઝાલરાપાટન-કર્નલ ટૉડની અભ્યર્થના-ઝાલરાપાટનનગર-મંદિરોની શ્રેણી-ઝાલરાપાટનની ઉત્પત્તિ-ઝાલરાપાટનની સુણિના સંબંધમાં વિવરણ-સ્વતંત્રશાસન -નગરના સર્વ વર્ગના પ્રતિનિધિઓ સાથે કર્નલ ટૉડ સાહેબની મલાકાત-પ્રાચીનનગરી ચંદ્રાવતીનું વૃત્તાંત-તે સંબંધી વાર્તાલાપ-પ્રાચીન મંદિરશ્રેણી -કર્નલ ટૉડે દેવતાઓની મુર્તિઓનો કરેલો સંગ્રહ

ચપહાડ, તા૦ ૧૦ મી ડિસેમ્બર—આજે અમે ગરોટથી ચાલી આ સ્થળપર આવ્યા મૉન્સન ગરોટથી પાછો ફર્યો હતો, માટે એ એક ઐતિહાસિક સ્થાન છે જ્યારે હોલ્કર પ્રતાપગઢમા હતો અને જ્યારે તેણે અંગ્રેજી સેનાના આગમનની વાત સાભળી, ત્યારે તે પોતાની સેનાસહિત મદમોર ગયો અને ચબલ ઉતરી ગરોટ તરફ ચાલ્યો, કે જે ત્યાથી પ્રાય પચાસ માઇલના અતરપર હતુ. મૉન્સનને આ વાતની કાઈ પણ ખબર નહોતી તે ચદનામા તરફ જતો હતો, પરતુ જ્યારે હોલ્કરના આગમનના સમાચાર તેણે સાભળ્યા કે તરતજ તેણે જઇ મુકુદરાનો ઘાટ રોકયો અને મહાશય લ્યૂકનને કોટાની હાડારોજની સાથે ત્યા રાખ્યો હોલકરના દશ હજાર અશ્વારોહીઓ ચાર દલમા વિભક્ત થઇ ચાલ્યા ખાન અગસના હાથનીચેના અશ્વારોહીઓએ દક્ષિણતરફથી અને હર્નતનાદના હાથનીચેના અશ્વારોહીઓએ ભાનપુર તરફથી લ્યૂકનપર આક્રમણ કર્યું, પરતુ મહાશય લ્યૂકને તેમને પરાસ્ત કર્યા, પણ લ્યૂકનને તેનાજ સિપાઈના હાથથી પગમા ચોટ વાગી તે જે વૃક્ષની નીચે પડયો હતો, તે વૃક્ષ તે યુદ્ધમા ભાગ લેનાર એક સૈનિકે અમને બતાવ્યુ

કોટાની સેના કોયલાના સામતને આધીન હતી અમરસિંહને આજ્ઞા આપવામા આવી કે તરતજ તે સજ્જ થયો પીપની ગામની નિકટ તે પોતાના અશ્વપરથી નીચે ઉતર્યો અને ચાદરની ઉપર બેઠો તેની આસપાસ ચાર હજાર સિપાઈઓ ઉભા હતા તેણે અજમેરના માર્ગનુ સરક્ષણ કરવાનો વિચાર કર્યો તેના સિપાઇઓએ શત્રુપર બદુક છોડી તેમના શબોથી નદીને ભરી દીધી ચોઢીવારપછી અમરસિહના મસ્તકપર એક ગોળી અને હૃદયમા એક ગોળી એમ તેને બે ગોળી વાગી, જેથી તે ભૂમિપર તૂટી પડયો,પરતુ તત્કાળ એક મનુને પકડી પાછો ઉભો થઇ ગયો અને પોતાના સૈનિકોને હિમ્મત આપી, પણ તેણે શત્રુઓની તરફ તલવાર ઉગામી કે તરતજ તે પાછો જમીનપર તૂટી પડયો અને મરણ પામ્યો તેની સાથે સાઠીચારસે સૈનિકો મરણ પામ્યા તે સમયે કોયલાના ભાની સામત પણ મરણ પામ્યા અને કોટાનો બક્ષી બદી થયો દશલાખના હાથમુચરકા લખી આપવાથી તેને મુક્ત કરવામા આવ્યો, જેનુ વર્ણન પાછળ કરવામા આવ્યુ છે.

જ્યા ઉક્ત હાડામામત માર્યો ગયો હતો, ત્યા એક છત્રી બાધવામા આવી છે ત્યા એક ચોતરો છે, જેને જુઝાર કહેવામા આવે છે અને જેનાપર ઘોડો તથા ઉક્ત સામત અશ્વારોહી

ચોતરફ નિમ્નલિખિત દેવદેવીઓની પ્રતિમા છે પ્રથમ પ્રવેશદ્વારની ઉપર દ્વારપાલ દેવતાની મૂર્તિ છે દક્ષિણમા ગણેશની પ્રતિમા છે તેની નિકટ વાગ્દેવી સરસ્વતીની પ્રતિમા વિરાજમાન છે ડાબી બાજુએ કાલભૈરવ અને ગૌરાભૈરવની મૂર્તિ છે તેનાથી થોડે દૂર પચમહાદેવીની મૂર્તિ વિરાજમાન છે પ્રત્યેક મૂર્તિનુ સ્વતત્ર વાહન બનાવવામા આવ્યુ છે બળદ મનુષ્ય, હાથી પાડો અને મોર એ પાચ પ્રકારના વાહનો પણ કોતરી કાઢવામા આવેના છે

પ્રધાન મ દિરની પાછળ બીજા ત્રણ નાના મ દિરો વિદ્યમાન છે તેમાના વચના મ દિરમા શેષ શય્યાપર શયન કરનારા નારાયણની મૂર્તિ છે લક્ષ્મીજી તેમના ચરણમા બેઠા છે લક્ષ્મીજીની નિકટ બે દૈત્યો પરસ્પર લડાઈ કરતા જણાય છે નારાયણની ચોતરફ નાના નાના દેવતાઓની મૂર્તિઓ વિદ્યમાન છે તેમાનો કોઈ દેવતા વીણા વગાડે છે અને કોઇ મૃદગ વગાડે છે નાના નાના મ દિરો પણ મુખ્ય મ દિરની પેઠે પાષાણના ટુકડામાથી કોતરી કાઢવામા આવેના છે મ દિરના ઉમરાની બહાર મહાદેવની મૂર્તિ વિરાજમાન છે

પગથીઆ ઉતરી દક્ષિણ તરફથી બહાર નીકળ્યો આ સ્થળ ખુ નુ હતુ ચબનનદી અહી આથી અતિ દૂર હતી, તે છતા પણ તેની આસપાસના પ્રદેશનુ અને મદસોર તથા સુદવારાદેશનુ રમણીય દશ્ય સાથી મારા જોવામા આવ્યુ ત્યાથી હુ ડાબી તરફની ગુફામા ગયો આ ગુફામા સ્તભો ઘણા આવેના છે આ સ્તભોની બાધણી જૈનલોકોની કારીગરી જણાવે છે, આશ્ચર્યની વાત છે કે અહીઆના એક ભાગમા જેવી રીતે શિવ અને વિષ્ણુની મૂર્તિ વિરાજમાન છે, તેવી રીતે એક ભાગમા જૈનલોકોની મૂર્તિઓ વિદ્યમાન છે એની નિકટની એક ગુફામા જૈન અને બૌદ્ધ લોકોની પુષ્કળ મૂર્તિઓ હતી કોઇ મૂર્તિ ઉભી હતી તો કોઈ બેઠી હતી દક્ષિણ તરફ મહાભારતમા વિખ્યાત થયેના પાચ પાડવોના સ્મૃતિચિન્હો પ્રાપ્ત થાય છે અહીઆ એક દશ ફીટની લાબી મૂર્તિ નિદ્રિત અવસ્થામા છે એમ સાભળવામા આવે છે કે આ મૂર્તિ મહાવીર ભીમના પુત્રની છે અહીઆ મુખ્ય મૂર્તિઓ પાચ પાડવોની છે બીજી મૂર્તિઓ તેમના સેવકોની છે એમ કહેવાય છે કે પાડવો વનવાસસમયે અહીઆ આવીને રહ્યા હતા

સૌભાગ્યવશાત્ મારી સાથે મારા જૈન ગુરુ હતા તેમણે મને જણાવ્યુ કે આ પાચ મૂર્તિઓ જૈનોના પાચ તિર્થકરોની છે, પાચ પાડવોની નથી તેમણે મને જૈન તિર્થકરોના નામ આ પ્રમાણે જણાવ્યા-ઋષભદેવ પ્રથમ, સતનાથ સોળમા નેમીનાથ બાવીસમા, પાર્શ્વનાથ ત્રેવીસમા અને મહાવીર ચોવીસમા ચદ્ર પ્રભુની મૂર્તિ પણ અહીઆ વિદ્યમાન છે આ સર્વ મૂર્તિઓ દશ અગી આર ફીટ ઉચી છે વાસ્તવમા ઉક્ત પાચ મૂર્તિઓ જૈનોના તિર્થકરોની છે કે પાડવોની છે, તેનો નિર્ણય અત્ર કરવો અશક્ય છે

આ ગુફાની પાસેજ એક બીજી વિશાળ ગુફા આવેની છે પ્રથમ ગુફાની અદરથીજ આ ગુફામા જવાનો માર્ગ છે તેનુ નામ 'ભીમની બજાર' છે આ ગુફાની લબાઈ ૧૦૦ ફીટની છે અને પહોળાઈ ૮૦ ફીટની છે આ ગુફાનો પ્રધાન ઓરડો ભીમના શસ્ત્રભડારતરીકે ઓળખાય છે એક બહારની કોટડીના માર્ગથી આ ઓરડામા જવાય છે આ કોટડી ૨૦ ફીટની છે શસ્ત્રભડારની અદર એક ગૃહ છે, જેની લબાઇ ૩૦ ફીટની અને પહોળાઈ ૧૫ ફીટની છે તેની ચોતરફ ધર્મશાળાઓ છે યાત્રાળુ લોકો અહીઆ વિશ્રામ કરે છે જો કે આ ધર્મશાળાઓ પણ ભીમના નામથી વિખ્યાત છે, તોપણ અન્યાન્ય લક્ષણોથી તે જૈનલોકોની હોય એમ જણાય છે શસ્ત્રભડારની નિકટજ રાજલોક નામનો એક ઓરડો છે એક સ્થાનમા 'આદિનાથની બે મૂર્તિઓ છે, જે પરથી પ્રતીત થાય છે કે અહીઆ આદિનાથની પણ પૂજા થતી હતી

દક્ષિણપશ્ચિમ ભાગમા બીજી ગુફાઓ છે આ ગુફાઓની ચારે તરફ યોગીઓના વિશ્રામને માટે ગૃહો બધાવવામા આવેલા છે અહીઆ એક અતિ પ્રચડ વૃક્ષ છે, જેની નીચે એક અતિ મોટી મૂર્તિ વિદ્યમાન છે

ધુમ્નારની ગુફાઓનુ વિસ્તૃત વર્ણન કરવાનુ સામર્થ્ય હવે મારી લેખિનીમા રહ્યુ નથી જો કે આ ગુફાઓ ઇલોરા, કાર્લી, સાલ્સેટ વગેરે સ્થાનની પ્રાચીનગુફાઓના જેટલી શ્રેષ્ઠ નથી પરતુ એ સૌથી

અસલ પ્રાચીન છે એમા તો કિંચિત્ પણ શક નથી મે આ ગુફાઓમા સર્વત્ર ખોજ કરી; પરંતુ ક્યાય કોઇ પણ પ્રકારના શિલાલેખ મને પ્રાપ્ત થયા નહિ આ ગુફાઓ ખરેખર દર્શનીય છે. આ ગુફાઓ જોઈ મને પરમ કુતૂહલ ઉત્પન્ન થયુ એમા ઘણા અદ્ભુત પદાર્થો ભરેલા છે.

अध्याय १३ मो

ઝાલરાપાટન-કર્નલ ટૉડની અભ્યર્થના-ઝાલરાપાટનનગર-મંદિરોની શ્રેણી-ઝાલરાપાટનની ઉત્પત્તિ-ઝાલરાપાટનની સૃષ્ટિના સંબંધમાં વિવરણ-સ્વતંત્રશાસન -નગરના સર્વ વર્ગના પ્રતિનિધિઓ સાથે કર્નલ ટૉડ સાહેબની મુલાકાત-પ્રાચીનનગરી ચંદ્રાવતીનું વૃત્તાંત-તે સંબંધી વાર્તાલાપ-પ્રાચીન મંદિરશ્રેણી -કર્નલ ટૉડે દેવતાઓની મુર્તિઓનો કરેલો સંગ્રહ

ચપહાડ, તા૦ ૧૦ મી ડિસેમ્બર—આજે અમે ગરોટથી ચાલી આ સ્થળપર આવ્યા મૉન્સન ગરોટથી પાછો ફર્યો હતો, માટે એ એક ઐતિહાસિક સ્થાન છે જ્યારે હોલ્કર પ્રતાપગઢમા હતો અને જ્યારે તેણે અગ્રેજી સેનાના આગમનની વાત સાભળી, ત્યારે તે પોતાની સેનાસહિત મંદસોર ગયો અને ચબલ ઉલ્લઘી ગરોટ તરફ ચાલ્યો, કે જે ત્યાથી પ્રાયઃ પચાસ માઇલના અતરપર હતુ મૉન્સનને આ વાતની કાંઈ પણ ખબર નહોતી તે ચદ્રવાસા તરફ જતો હતો; પરતુ જ્યારે હોલ્કરના આગમનના સમાચાર તેણે સાભળ્યા કે તરતજ તેણે જઇ મુકુંદરાનો ઘાટ રોકયો અને મહાશય લ્યૂકનને કોટાની હાડાફોજની સાથે ત્યા રાખ્યો હોલ્કરના દશ હજાર અશ્વારોહીઓ ચાર દલમા વિભક્ત થઇ ચાલ્યા. ખાન બગસના હાથનીચેના અશ્વારોહીઓએ દક્ષિણતરફથી અને હર્નતદાદ ના હાથનીચેના અશ્વારોહીઓએ ભાનપુર તરફથી લ્યૂકનપર આક્રમણ કર્યું, પરતુ મહાશય લ્યૂકને તેમને પરાસ્ત કર્યા, પણ લ્યૂકનને તેનાજ સિપાઈના હાથથી પગમા ચોટ વાગી તે જે વૃક્ષની નીચે પડયો હતો, તે વૃક્ષ તે યુદ્ધમા ભાગ લેનાર એક સૈનિકે અમને બતાવ્યુ.

કોટાની સેના કોયલાના સામતને આધીન હતી અમરસિહને આજ્ઞા આપવામા આવી કે તરતજ તે સજ્જ થયો. પીપલી ગામની નિકટ તે પોતાના અશ્વપરથી નીચે ઉતર્યો અને ચાદરની ઉપર બેઠો તેની આસપાસ ચાર હજાર સિપાઈઓ ઉભા હતા તેણે અજમેરના માર્ગનુ સરક્ષણ કરવાનો વિચાર કર્યો તેના સિપાઇઓએ શત્રુપર બદુક છોડી તેમના શબોથી નદીને ભરી દીધી. થોડીવારપછી અમરસિહના મસ્તકપર એક ગોળી અને હૃદયમા એક ગોળી એમ તેને બે ગોળી લાગી, જેથી તે ભૂમિપર તૂટી પડયો,પરતુ તત્કાળ એક કોનુને પકડી પાછો ઉભો થઇ ગયો અને પોતાના સૈનિકોને હિમ્મત આપી, પણ તેણે શત્રુઓની તરફ તલવાર ઉગામી કે તરતજ તે પાછો જમીનપર તૂટી પડયો અને મરણ પામ્યો તેની સાથે સાઠીચાર્મે સૈનિકો મરણ પામ્યા તે સમયે કોયલા ભાવી સામત પણ મરણ પામ્યા અને કોટાનો બક્ષી બંદી થયો. દશલાખના હાથમુચરકા લખી આપવાથી તેને મુક્ત કરવામા આવ્યો, જેનુ વર્ણન પાછળ કરવામા આવ્યુ છે.

જ્યા ઉક્ત હાડાસામંત માર્યો ગયો હતો, ત્યા એક છત્રી બાધવામા આવી છે. ત્યા એક ચોતરો છે, જેને જુઝાર કહેવામા આવે છે અને જેનાપર ઘોડા તથા ઉક્ત સામત અશ્વારોહી

નુ ચિત્ર છે કોટાના રીજટ (રક્ષક) પર અમને એટલા માટે ક્રોધ આવ્યો કે તેણે ઉક્ત સામતનુ કોઇ મજબૂત સ્મારક બંધાવ્યુ નહિ, પરતુ તે કાઇ હાડો ત્થી કે તેમ કરે, પણ આ કાચી છત્રીને પણ એટલી પૂજ્ય માનવામા આવે છે જેટલી પૂજ્ય દઢ છત્રીઓને પણ માનવામા આવતી નથી મહાશય લ્યૂકનની છત્રી પણ એવી નથી અહીઆના નિવાસીઓ જે મહુડાના વૃક્ષની નીચે મહાશય લ્યૂકન પડયા હતા તેને ' લ્યૂકનકા જુઆર ' કહે છે આજ માત્ર તેમનુ સ્મારકચિન્હ છે

આટલા મનુષ્યાનો વધ થયા પછી અગ્રેજસેનાપતિએ મુકુદઘાટપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો અને તેમને શત્રુઓની સામે પણ થવુ પડયુ નહિ જો કે તેઓ પાચ ટુકડીઓને અહીઆ મૂકી જાત તો આ રણભૂમિએ થર્મોપોલીની સામે હરિફાઈ કરી હોત આ સ્થાન એવુ છે કે જેની ચોતરફ ભ્રમણ કરતા એક અઠવાડીઉ લાગે અને પાયદળસિવાય અહીઆ કોઇની હામ ચાલતી નથી પરતુ અગ્રેજસેનાપતિને પોતની સેનાપર વિશ્વાસ નહોતો તોપછી તેણે સેનાપતિપદ શામાટે ગ્રહણ કર્યું હશે ? તે પાછો ફર્યો ત્યારે પ્રત્યેક સિપાઇ યુદ્ધ કરવાને માટે ઉત્સુક હતો જ્યારે તેણે પાચ ટુકડીઓ બુતાસના ઘાટનુ રક્ષણ કરવાને માટે રાખી ત્યારે તેણે કેવુ કામ કર્યું હતુ ? જ્યાસુધી ઉક્ત ટુકડીઓની પાસે યુદ્ધનો થોડો સામાન પણ રહ્યો ત્યાસુધી તે સતત લડતી રહી અને તેણે શત્રુઓને પરાસ્ત કરી દીધા ઝિમાલખા રોહીલાએ મને એક સ્થળ બતાવ્યુ કે જ્યથી તેણે એક અગ્રેજ અમલદારને ગોળી મારી હતી તેણે મને કહ્યુ કે-"મારાથી પાયદળ કદિ પણ આક્રમણ કરત નહિ જસવતરાવ સ્વિાના માણસની પેઠે ભૂમિપર પોતાના હાથ પછાડતો હતો અને પોતાના વીર અશ્વારોહીઓને બોલાવતો હતો અને તેના અશ્વારોહીઓના હાથથી મહાશય સિકદેર અને તેમના સાથીઓ માર્યા ગયા" આ પરથી આપણે એવો બોધ ગ્રહણ કરીએ છીએ કે જે માણુસ પોતાના સિપાઇઓપર વિશ્વાસ રાખતો ન હોય તે માણસને કદિ પણ સેનાપતિ બનાવવો જોઇએ નહિ

પચપહાડ એક આબાદ શહેર છે જે ચાર જીલ્લા અગ્રેજસરકારને હોલ્કરની પાસેથી પ્રાપ્ત થયા છે, તેમાના એકનુ મુખ્ય શહેર પચપહાડ છે આ જીલ્લાની ઉપજ પચાસ હજારથી ઓછી થઈ નથી, તોપણ તેથી બમણાથી પણ અધિક ઉપજ થઈ શકે એમ છે પચપહાડ નગરમા ૨૦૦૦ ઘરો છે એમા વિશાળ બજાર આવેલુ છે અહીઆના કેટલાક માણસો મને મુલાકાત આપવાને આવ્યા હતા અહીઆ લાલ પાષાણો પણ ઘણા પ્રાપ્ત થાય છે

કણુનાગ, તા ૧૧ મી ડિસેમ્બર—ઉત્તર-પૂર્વ દિશામા ૧૩ માઇલપર્યંત અમે ઘણી સુગમતાથી ગયા અહીઆ જુવાર અને ઘઉં પુષ્કળ થાય છે આ યુદ્ધભૂમિમા ઘણીવાર જેમા પુષ્કળ અનાજ પાકતુ હોય એવા સ્થાનો પ્રાપ્ત થતા નથી પરતુ કણનાગ તો યથા નામ તથા ગુણજ છે, કારણ કે કણુનાગનો અર્થ કણ (અનાજ) ની ભૂમિ ' થાય છે અહીઆથી ચાર માઇલના અંતર-પર આવેલા ઓતના ગામમા થઈને અમે આગળ ચાલ્યા ત્યારપછી અમે ઉજ્જયિનીથી સીધા હિંદુસ્થાનના દ્વારપર્યંત ગયા અમારા માર્ગથી ત્રણ માઇલના અંતરપર જમણી બાજુએ સોનેત નામનુ મોટુ શહેર છે

ત્યારપછી અમે ઝાલરાપાટનમા ગયા વચમા અમને ચદ્રભાગા નદી ઓળગવી પડી આ નાનકડી નદીનુ મૂળ અહીઆથી બે કોશના અંતરપર છે નિકટમાજ રિસઇતો પહાડ આવેલો છે-પૂર્વે આ પર્વતમય પ્રદેશમા ભીલોકો નિવાસ કરતા હતા એક સમયે ચાર હજાર ભીલો પોતાના તીર-કામઠા લઇ માલવદેશમા જઇ ત્યાથી પુષ્કળ ધન લૂટી લાવતા હતા કોટાના પ્રધાનમત્રી જાલિમસિંહેજ આ ભીલલોકોનો નાશ કર્યો હતો

ઝાલરાપાટન નગરની સ્થાપના કોટાના મુખ્યમત્રી જાલિમસિંહે કરી હતી નગરથી અર્ધ કોશના અંતરપર પહોચ્યો તે સમયે નગરના પ્રધાન ન્યાયાધીશ, કાઉન્સીલના સભ્યો તથા શેઠસાહુકારોએ સામા આવી મારો પરમ સત્કાર કર્યો સમસ્ત ભારતવર્ષમા માત્ર આજ નગરમા મે મ્યુનિસિપાલિટિ જેવી સસ્થા જોઇ અહીઆના નિવાસીઓ સ્વશાસનપણાની દાખલ કરી સ્વાધીનતાપૂ

પૂર્વક પોતાના નગરનો કારોબાર ચલાવતા હતા ભારતવર્ષના સૌથી મોટા સ્વેચ્છાચારી શાસનકર્તા જાલિમસિંહની પાસેથી તેમણે આ સ્વશાસનસત્તા પ્રાપ્ત કરી હતી, એ અવશ્ય એક આશ્ચર્યકારક વાત છે જો કે જાલિમસિંહે લોકોને સ્વતંત્ર બનાવવાને માટે ઉક્ત સંસ્થા સ્થાપન કરવાની પરવાનગી આપી નહોતી, પરંતુ તેનું તે કાર્ય પણ રાજ્યચાતુર્યથી ભરેલું હતું

૯ ઉક્ત સદ્‌ગૃહસ્થોની સાથે નગરમાં આવ્યો. અમે નગરમાં પ્રવેશ કર્યો કે નગરજ કિલ્લાપરથી તોપના ધડાકા સંભળાયા આ નગર ચોખંડું છે અને તેની ચોતરફ મોટીમોટી દિવાલો આવી રહી છે તથા તે દિવાલોપર તોપોની હાર ગોઠવાઇ રહી છે નગરનું ભૂપૃષ્ઠ સમઘ અને સાફ છે બે પ્રધાન રાજમાર્ગો એકબીજાને મળીને આગળ વાધતા જાય છે અને તેમનાથી સમાન અંતરે બીજા અનેક માર્ગો જાય છે સર્વથી પ્રધાન રાજમાર્ગ દક્ષિણથી ઉત્તરે ગયો છે. આજ માર્ગે મોટા બજારમાં થઇને આગળ ચાલ્યો અને અમે ચોક આગળ આવી પહોંચ્યા, કે જ્યાં બે પ્રધાન રાજમાર્ગોનો સંગમ થાય છે અહીંઆ આગળ ભૂપૃષ્ઠથી નેવું ફીટની ઉંચાઇ ધરાવનાર એક મંદિર છે. તેમાં ચતુર્ભુજા દેવીની મૂર્તિ વિરાજમાન છે પાષાણમય મંડપે મારી દૃષ્ટિ આકર્ષિત કરી આ મંદિર સર્વથા શ્વેત રંગથી રંગવામાં આવ્યું હતું મેં તેને આધુનિક માની કોઇ પણ પ્રાચીન ઐતિહાસિક પ્રમાણ અહીંઆ ઉપલબ્ધ થશે નહિ એમ ધાર્યું, તેથી તેને જોવાની ઇચ્છા નહિ કરતા હું સીધો આગળ ચાલ્યો ગયો અહીંઆથી ઉત્તર તરફથી તોરણદ્વારપર્યંત રાજમાર્ગની ઉભય બાજુએ વરોની હારો આવી ગઇ છે આ માર્ગની લંબાઈ અર્ધ કોષની છે તેના અંતિમ ભાગ આગળ જાલિમસિંહે દ્વારકાનાથના મંદિરની પ્રતિષ્ઠા કરી છે દ્વારકાનાથની મૂર્તિ જીર્ણનગર ખોદવાથી નીકળી હતી અને તેને જાલિમસિંહપર મોકલી આપવામાં આવી હતી તેણે તેનું નામ ગોપાલજી પાડી રમણીય અને વિશાળ સરોવરના તટપર તેનું મંદિર બંધાવ્યું

ઉત્તરભાગમાં જૈનલોકોના સોળમા તીર્થંકરનું રમણીય મંદિર છે તે હમણાં પણ અખંડિત જણાય છે, તોપણ તે અત્યંત પ્રાચીનકાળનું છે પ્રાચીન નગરમાં જૈનોના એકસો આઠ મંદિરહતા તેમાંનું આ એક છે પ્રાચીન નગરમાં ઉક્ત એકસોઆઠ મંદિરોમાં એકસાથે ઘંટનાદ થતો હતો. આ કારણથી તેનું નામ ઝાલરાપાટન વા ઘંટનું શહેર પડ્યું છે અત્યારસુધી કેટલાક લોકો ઝાલરાપાટનનો અર્થ "ઝાનાનું શહેર' એવો કરતા હતા, પરંતુ આ અર્થ ભ્રાંતિપૂર્ણ છે પછી હું નગરના મુખ્ય મેજીસ્ટ્રેટ મનીરામને ઘેર ગયો અને થોડીવારસુધી તેમની સાથે વાર્તાલાપ કર્યો નગરની સુંદરતાવિષે તેમની આગળ મેં સંતોષ પ્રદર્શિત કર્યો અને તેમને જણાવ્યું કે-"હું આશા રાખું છું કે આપના શાસનકાળમાં નગરની અધિક શ્રીવૃદ્ધિ થશે " ત્યારપછી મેં તેમની પાસેથી વિદાય લીધી શાહ મનીરામના ઘરની સામેજ મેં એક સ્થંભ જોયો આ સ્થંભપર ઝાલરાપાટનના નિવાસીઓને જે આત્મશાસનસત્તા પ્રાપ્ત થઇ હતી તે વિષે વિસ્તૃત વર્ણન કોતરેલું મારા જોવામાં આવ્યું આ સરલ વર્ણન વાંચતા ખરેખર મને હાસ્ય ઉત્પન્ન થતું હતું

કોટાના રાજમંત્રી જાલિમસિંહે પાસેના પ્રદેશોમાં રાષ્ટ્રવિપ્લવ અને અરાજકતા પ્રચલિત હતી તે સમયે ત્યાંના ધનવાન નિવાસીઓને આ વાણિજ્યસ્થાનમાં નિવાસ કરવાને માટે બોલાવ્યા હતા. તેમણે તેમને સુખશાંતિમાં રાખવાને માટે જે પ્રતિજ્ઞા કરી હતી તે પ્રતિજ્ઞા પૂર્ણ કરવાને માટે તેમણે તેમને આત્મશાસનસત્તા આપી હતી અને તેની શરતો તેમણે ઉક્ત સ્તંભપર કોતરાવી આપી હતી, કે જેથી તે કદિપણ નષ્ટ થાય નહિ તે સિવાય તેમણે નગરની ચોતરફ કોટ બંધાવ્યો અને એક યોગ્ય સેનાપતિના હાથનીચે કેટલીક સેના પણ ત્યાં રાખી તેમણે લોકોને માટે કૂવાઓ ખોદાવ્યા, તળાવો બંધાવ્યા અને પ્રાચીન દેવાલયોનો જીર્ણોદ્ધાર કરાવ્યો વળી સર્વ માણસો ત્યાં સ્થાયી રહી શકે એટલા માટે ઘરો બંધાવવાનો અર્ધો ખર્ચ તેમણે અગાઉથી પોતાના ભંડારમાંથી કાઢી આપ્યો આ પ્રકારે સર્વ માણસોનો ત્યાં નિવાસ કરાવી તેમણે ત્યાંના શાસનનો ભાર તથા આભ્યંતરિક શાંતિની રક્ષાનો ભાર તેમના હાથમાંજ સોંપી દીધો

અહીંઆ પંચાયતદ્વારા શાસનકાર્ય કરવામાં આવે છે અપરાધીઓ તરફથી જે દંડ પ્રાપ્ત થાય છે, તે ઇતર કોઇપણ કાર્યમાં નહિ ખર્ચતા કેવળ દ્વારકાનાથજીની સેવામાં ખર્ચવામાં આવે છે.

મેજીસ્ટ્રેટ મનીરામ પોતે વૈષ્ણવ છે અને તેઓ વૈષ્ણવોના ઝગડાનો ચુકાદો કરે છે ત્યારે ઓ સવાનજૈનોના મુકર્દમાઓ ગુમાનીરામ નામના એક જૈન મેજીસ્ટ્રેટ તપાસે છે જો કે ઉક્ત ઉભય ન્યાયાધીશો પૃથક્ પૃથક રીતે ન્યાયકાર્ય કરે છે તથાપિ કોઈ અસાધારણ મુકર્દમાની તપાસ કરવાની હોય છે, ત્યારે તેઓ ન્યાયાસનપર એકસાથે પણ વિરાજમાન થાય છે તેમણે પોતાના પુત્રોના નામથી પરાની સ્થાપના કરી છે શાસનસમિતિના સભ્યોને તેમની લાયકાત પ્રમાણે ચૂંટી કાઢવામા આવે છે ગત વીસ વર્ષમા આ નગરીમા છ હજાર ઉત્તમ ઘરો બધાયા છે આ નગરમા પ્રાય પચ્ચીસ હજાર માણસોની વસ્તી છે આ દેશના સર્વ હોદ્દાઓ વશપરપરાગત હોવાથી શાહ મનીરામ અને ગુમાનીરામના પુત્રોને તેમનાપછી ન્યાયાધીશની પદવી પ્રાપ્ત થશે વશપરપરાગત પદવીઓ આપવાનુ અનિષ્ટ ફળ એ છે કે વશજો જો દક્ષ હોતા નથી તો કાર્ય ઉત્તમ પ્રકારે થતુ નથી જાલિમસિહના તરફથી માત્ર સેનાપતિ અને કરસગ્રાહક અહીઆ નિવાસ કરે છે

નગરના સર્વ શ્રેણીના માણસો અને પ્રતિનિધિઓએ મારા તબુમા આવી મારી મુલાકાત લીધી. પ્રથમ વ્યાપારીઓ જૈનો અને વૈષ્ણવો મારા તબુમા આવ્યા ત્યારપછી ઓસવાલો આવ્યા મે સૌને તેમના દરજ્જા પ્રમાણે બેસાડ્યા ત્યારપછી વ્યાપારીમડળના નેતાઓ આવ્યા અને તેમણે મને પોતાના મડળના નામે નજર કરી ત્યારપછી કારીગરો, સોનીઓ કસારા કદોઈ, રગારા અને હજામો આવ્યા સૌની પાછળ પટેલો પણ આવીને અમને મળ્યા શાહ મનીરામ પોતે બહાર શાતિરક્ષા કરતા હતા અને તેમના સહયોગી ગુમાનીરામ મને લોકોનો પરિચય કરાવતા હતા સોનીમડળના પ્રતિનિધિએ પોતાના મડળના નામથી મને એક ચાદીનુ પાત્ર ઉપહારમા આપ્યુ તે પર અત્યત અદ્ભુત કારીગરી કરવામા આવી હતી ઉક્ત માણસો જે ક્રમથી આવ્યા હતા તે ક્રમથી વિદાય લઈ વાજાના અવાજ સાથે પતાકા ફરકાવતા નગરમા ચાલ્યા ગયા

ઉત્તરમાળવામા માત્ર ઝાલરાપાટનજ વાણિજ્યનુ પ્રધાનસ્થાન છે અને અહીથી ઇદોરસુધીના સમસ્ત નગરોના વાણિજ્યનુ કેદ્ર આજ શહેર છે

અમે આધુનિક શહેરના સબધમા ઘણુ કહી ચૂક્યા છીએ હવે અમે પ્રાચીન શહેર કે જે ચદ્રાવતીના નામથી પ્રસિદ્ધ હતુ તે વિષે કાઈક વર્ણન કરીએ છીએ ઉક્ત પ્રાચીન નગરની વચ્ચે થઈને ચદ્રભાગા નદી વહેતી હતી એમ કહેવાય છે કે રાજા હૂને ઉક્ત ચદ્રાવતી નગરીની પ્રતિષ્ઠા કરી હતી વળી બીજી વાત એવી પ્રસિદ્ધ છે કે માળવાના પરમારવશી રાજા ચદ્રસેનની ચદ્રાવતી નામની કન્યા યાત્રા કરવાને ગઇ હતી તેને આ સ્થાનપર એક પુત્રજન્મ્યો હતો. તેણે ઉક્ત નગરની સ્થાપના કરી હતી વળી એક એવી વાત પણ સાભળવામા આવે છે કે એક દલકી જાતિનો જસુ નામનો કઠિયારો જગલમાથી કાષ્ઠ કાપીને લઈ આવતો હતો રસ્તામા પારસ પથ્થરપર તેની કુહાડી પડી ગઇ અને તરતજ તે સુવર્ણની બની ગઈ તે માણસે તે સુવર્ણની સહાયથી ઉક્ત નગરની સ્થાપના કરી વળી તેણે જસુઓરનુ તળાવ એ નામનુ એક મોટુ તળાવ પણ ખોદાવ્યુ કેટલાક માણસો કહે છે કે પાડવોને જ્યારે વનવાસ કરવો પડ્યો હતો, ત્યારે ભીમે ઉક્ત નગરીની પ્રતિષ્ઠા કરી હતી આ કાર્યમા દૈત્યે વિઘ્ન કર્યું, જેથી ભીમે તેને બાણ માર્યું તે નાસી ગયો અને જ્યા બાણ લાગ્યુ ત્યાથી ચદ્રભાગા નદી નીકળી આ નગરીનો પ્રતિષ્ઠાતા ગમે તે હોય પરતુ આટલી વાત તો અવશ્ય સત્યજ છે કે જનશ્રુતિમા માળવાના રાજા ઉદયાદિત્યના પૌત્ર જસુવર્માને કઠિયારો ઠેરવી દેવામા આવ્યો છે અહીઆ પ્રાપ્ત થયેલા એક શિલાલેખમા ઉક્ત જસુવર્માનુ નામ પ્રાપ્ત થાય છે,એટલુજ નહિ પરતુ મધ્યભારતના પ્રત્યેક પ્રધાન નગરમા તેનુ નામ મને પ્રાપ્ત થયુ છે વિક્રમની પ્રથમ શતાબ્દીથી તેરમી શતાબ્દીપર્યંત આ વશના રાજાઓએ પ્રબળ પરાક્રમપૂર્વક આ દેશમા રાજ્ય કર્યું હતુ

નદીના ઉભય તટપર અનેક જીર્ણ મદિરો છિન્નભિન્ન અવસ્થામા પડેલા છે નદીના કિનારા પર ઘાટ અને ઓવારા બધાવેલા છે અહીઆ દેવદેવીઓ અને દૈત્યદાનવોની પુષ્કળ મૂર્તિઓ પ્રાપ્ત થાય છે કેટલીક પ્રતિમાઓ માટી ઉપર ઉભી કરી દેવામા આવી છે કેટલાક અજ્ઞ પ્રમાદી લો

માઇઓ તેની આસપાસ બેસી સૂર્યના તડકાનો આસ્વાદ લે છે મે ધાર્યું કે આ મૂતિઓને હુ ઉદયપુર મોકલી દઉ તો ઠીક, એમ ધારી મે નાગફણા મઠેથી નારાયણની મૂર્તિ, પાર્વતીની મૂર્તિ, ત્રિમૂર્તિ તથા બીજી અનેક મૂતિઓ એક ગાડામા ભરી ઉદયપુરમા મોકલવાની આપી આ સર્વ મૂર્તિઓ એક વટવૃક્ષના થડમા પડી હતી તેજ સ્થાનમા ગણેશજીની એક મોટી સુદર મૂર્તિ પડેલી હતી, પરતુ હુ તે મૂર્તિને કોઇપણ પ્રકારે ઉચકી શકયો નહિ

ચદ્રાવતીના એકસો આઠ મદિરો પ્રાય સર્વ વિધ્વસ્ત થઇ ગયા છે કેવળ બે ત્રણ મદિરોજ આજપર્યંત સારી સ્થિતિમા છે આ મદિરો પ્રાચીનસમયના સૌદર્યની પરાકાષ્ઠા બનાવી રહ્યા છે આ મદિરોનુ શિલ્પકાર્ય અત્યત રમણીય છે

તળાવના બધની નિકટ જૈનલોકોના નિર્મિત નામના પુષ્કળ સમાધિમદિરો છે તેમાના એકમા એવો ઉલ્લેખ છે કે સવત ૧૦૬૬ના માઘની તૃતીયાને દિવસે આચાર્ય શ્રી મન્યદેવના શિષ્ય શ્રીમતદેવે આ સસારનો ત્યાગ કર્યો અતિમ સમાધિનુ વર્ષ ૧૧૮૦ લખ્યુ છે આ સમાધિ દેવેદ્ર આચાર્યની છે આ પ્રકારે અમે અનેક સમાધિઓ જોઈ, પરતુ અમને તેમાથી કોઇ જાણવાયોગ્ય ઐતિહાસિક ઘટના પ્રાપ્ત થઇ નહિ ઉપરોક્ત સમાધિની નિકટ એક પેટી છે એક પુસ્તક અને એક ચોતિયુ આચાર્યની સન્મુખ રાખવામા આવ્યુ છે જૈનછત્રીઓનો દેખાવ આજ પ્રકારનો હોય છે એક તરફ કુમારદેવની છત્રી છે તેમણે ઇ૦ સ૦ ૧૨૮૯મા આ અસાર સસારનો ત્યાગ કર્યો હતો

અમારો ધાસી બે મદિરોના ચિત્રો લે છે તેમાના એક મંદિરમા તો એવી સરસ કારીગરી જોવામા આવે છે કે યૂરોપવાસીઓ પણ એવી કારીગરી કરી શકતા નથી પ્રત્યેક મંદિરમા એક એક ચોક હોય છે ચોક વીસ ફીટ લાબોપહોળો હોય છે સર્વ સ્તભોપર ઉત્તમ નકસીકામ જોવામા આવે છે દ્વાર પણ ઉત્તમ હોય છે દ્વારપર જે કારીગરી કરવામા આવી હોય છે, તે એક ખાસ પ્રકારની હોય છે કોઇપણ યૂરોપવાસીએ આ શિલ્પનુ અનુસરણ કર્યું નથી, એ જાણી અમને અત્યત શોક થાય છે જો તેઓ આ શિલ્પનુ અનુકરણ કરે તો તેઓ અવશ્ય 'હિદભૂમિએ કુરૂપતાસિવાય બીજુ કાઇપણ શિખવ્યુ નથી' એ આરોપનુ નિવારણ કરી શકે જ્યાસુધી અમારો ચિત્રકાર ચિત્ર લેતો રહ્યો ત્યાસુધી અમારા પડિતો બીજી શોધખોળ કરતા હતા અહીંઆ અનેક મૂતિઓ દિવાલની સાથે લગાડેલી હોય છે પડિતોની મહેનત વૃથા ગઇ નહિ

સૌથી પ્રાચીન શિલાલેખ સવત ૭૪૮ (ઇ૦ સ૦ ૬૯૨)નો છે જેમા રાજા દુર્ગા અગલનુ નામ છે આ શિલાલેખ વેનણનદાર અક્ષરોમા લખવામા આવ્યો છે અહીંઆ જે એવી જનશ્રુતિ પ્રચલિત છે કે પાડવ અર્જુને વરાહને માર્યો હતો અને તેના રુધિરમાથી એક આકૃતિ પ્રકટ થઇ હતી તે ચિત્રિત કરવામા આવી છે વરાહ એ એક દૈત્ય હતો તેમાથી મેવાડ વશની ઉત્પત્તિ થઇ તેમા એક કયાક નામનો પુરુષ ઉત્પન્ન થયો તે પૃથ્વીને ઉદ્ધારનાર દેવતાસમાન હતો બુદ્ધિમત્તામા તે મડદિવસમાન હતો તેનુ નામ સાભળી શત્રુઓના છોકરા છુપાઇ જતા હતા તે બુદ્ધનો અવતાર હતો એમ કહેવાય છે આખુ વર્ષ તેને વેગ હવન થયા કરતો હતો ઇંદ્રની તેનાપર કૃપાદષ્ટિ હતી, તેની કીર્તિ સમસ્ત સસારમા છવાઇ ગઇ હતી, તેના શત્રુઓ નિસ્તેજ બની ગયા હતા અને તેની સામે જે હાથ ઉઠાવતો તે સ્તભિત થઇ જતો હતો પૃથ્વીપર કોઇપણ સ્થાન એવુ નહોતુ કે જ્યા તેની આજ્ઞાનો પ્રચાર ન હોય તે જ્યારે વિદેશમા જતો, ત્યારે દુશ્મનોની સ્ત્રીઓનો હર્ષ ઉડી જતો

સવત ૭૪૮ની જ્યેષ્ઠ સુદી પૂર્ણિમાને દિવસે ઉક્ત શિલાલેખ ઉક્ત મદિરમા હરગુપ્તના પુત્ર ગણેશ્વર મડનવાળાએ સ્થાપિત કર્યો તેમા વિશેષ એમ લખવામા આવ્યુ છે કે–" આ લેખ મહારાજ દુર્ગા અગલને માટે નિર્માણ કરવામા આવ્યો છે, તેમને અમારા પ્રણામ પહોચે એવુ કોઈપણ મસ્તક નથી કે જે દેવતા, ગુરુ અને સ્ત્રીની સામે નમતુ નથી, આ લેખ ઓવિક શિલ્પકારે કોતર્યો છે."

અમારૂ એવુ અનુમાન છે કે ઉક્ત ક્ષેત્રીવશ મોટા હિદુવશમાનો છે કે જે ઉત્તરમાથી આવ્યો હતો અને વરાહ નામ ઇન્ડોસીથિયનનુ પણ છે જેસલમીરના ઇતિહાસમા આ જાતિનો ઉલ્લેખ છે. જેસલમીરના યદુભટ્ટીઓએ આ ઇન્ડોસીથિયન લોકોને હિંદુસ્થાનમા પ્રવેશતા અટકાવવાને માટે તેમની સાથે લડાઇ કરી હતી તક્ષક અને કયાક એ તાતારી નામ છે તક્ષકનો સર્પ અને કયાક-

નો અર્થ આકાશ થાય છે આ લોકો સર્પના પૂજક હતા તેમના અક્ષરો પશ્ચિમભારતમા પ્રાપ્ત થાય છે ભદ્રાવતીના રાજા હૂન અને અગતસીવિરેની સર્વ વાતોની સાથે ઉપરોક્ત હકીકત મેળવવામા આવે તો આપણને સ્પષ્ટરીતે પ્રતીત થશે કે ઉક્ત શિલાલેખ એ મીથિક અને તાતારીરાજાનું સ્મૃતિચિન્હ છે ઉક્ત રાજાઓ અને સાનપુરનો હૂન રાજા એ સૌ હિંદુઓમા ભળી ગયા હતા

એક શિલાલેખ અમને સવત ૧૧૦૩ ના જ્યેષ્ઠની તૃતીયાને દિવસે લખાયેલો જૈનમદિરમાથી પ્રાપ્ત થયો તેમા માત્ર એક વાત્રાગુનુજ નામ છે

નારાયણપુર, તા૦ ૧૩ મી ડિસેમ્બર—અતર અગીઆર માઇલ પ્રાતકાળમાજ અમે નીકળી પડયા માર્ગમા એક ગઢોર નામનુ સ્થાન આવે છે તે પૂર્વે ધાગી રાવની જાગીર હતી તેનાથી અર્ધકોશના અતરપર એક ખીણ છે ઘાટપર ઉત્તરપશ્ચિમ તરફ ચાલતા ગાગરોન નામનુ શહેર આવે છે આ શહેર જોવાની અમારી ઘણી ઇચ્છા હતી પરતુ સમય થોડો હતો તેથી અમે તે જોઇ શક્યા નહિ. એ ખીચીવરાની રાજધાની છે અમે તેજ માર્ગદ્વારા ચાલ્યા કે જ્યાથી અચલદાસપર આક્રમણ કરતી વખતે અલ્લાઉદ્દીન ગયો હતો આ ઘાટ ત્રણ માઇલ પહોળો છે અહીઆનુ દશ્ય પરમ સુદર છે મોર તીતર અને મરઘાના શબ્દો અહીઆ કર્ણગોચર થાય છે તેઓ જાણે સૂર્યોદયથી પ્રસન્ન થયા હોય એમ જણાય છે આ ઘાટમા જાલિમસિહે પોતાની છાવણી નાખી છે તે અહીઆ ત્રીસ વર્ષથી રહે છે આ ઘાટનું સ્વરૂપ બદલાઇને શહેર જેવુ બની ગયુ છે અહીઆ મોટા મોટા મકાન બધાઇ ગયા છે કોટ બધાવવાની તૈયારી ચાલે છે, પરતુ તે પૂર્ણ થાય ત્યાસુધી જાલિમસિહ જીવિત રહે એવી આશા નથી આ સ્થાન આજેરના તરફ આવેલુ છે આ સ્થાન જાલિમસિહે ઘણુજ પસદ કર્યું છે એ સ્થાન ઝાલરાપાટનના માર્ગમા આવેલુ છે અહીઆથી થોડેક દૂર પિંઢારાલોકોની છાવણી છે, જેમા કરીમખાના પુત્રો વિગેરે માણસો નિવાસ કરે છે કરીમખા પિંઢારાઓનો નેતા હતો અહીઆ એક ઇદગાહ (પ્રાર્થનાગૃહ) એવા ઉદ્દેશથી બધાવવામા આવેલ છે કે અહીઆના ક્રૂર લોકો કે જેઓ અત્યત ઘૃણિત કાર્ય કરીને નિર્વાહ કરે છે તે પાચ વખત નિમાજ પઢે અને પોતાનુ ચારિત્ર્ય સુધારે

જ્યાસુધી આપણે ગાગરોનની સમીપ નહિ જઇએ ત્યાસુધી શહેર અને કિલ્લો એ ઉભય મળી ગયેલા જણાય છે પરતુ પાસે ઉપર ચઢતા તે પૃથક દૃષ્ટિગોચર થાય છે જળના પ્રવાહથી છેક ઉચે સુધી પહાડ કપાઈ ગયો છે પર્વતનો ઢોળાવ એવો ક્રમાનુસાર છે કે જે જોઇને અમને પરમ આશ્ચર્ય થયુ અમે ઉત્તરતરફ દૃષ્ટિ ફેંકી તો તે કાલીસિંધુ શહેર અને કિલ્લાની પેલી તરફ અફળાતી ઝીંકાતી દોડતી જણાઈ અમે શહેરની નિકટ ગયા કે તરતજ તોપોની સલામી થઈ શહેરના માણસો અમારી મુલાકાત લેવાને આવ્યા કિલ્લાનો અધિપતિ અમને પોતાની સાથે તેડી ગયો પાચસે વર્ષપૂર્વે અલ્લાઉદ્દીનખૂનીએ આ સ્થાન ખીચી અચલદાસની પાસેથી ખુચવી લીધુ હતુ અને તેણે ગોરુધિરથી નદીને અપવિત્ર કરી દીધી હતી અમે પર્વતના માર્ગોમાથી આગળ ચાલ્યા ખીણદ્વારા થઇ પશ્ચિમમા ચાલી અતે નારાયણપુરમા આવી પહોચ્યા આ ઘાટ ચારસે ગજ પહોળો છે અહીઆનુ દશ્ય પરમ રમણીય છે જાલિમસિહે શિકારને માટે અહીઆ ઝાડીઓ ઉગાડ્યા છે અને પર્વતો કાપી નાખ્યા છે, જેથી હરણો અને જગલી વગેરેને અહીથી નાસતા હરકત પડે છે અમે નાની નાની છાવણીઓમા ગયા જાલિમસિહે અહીઆ ઉત્તમોત્તમ સેના એકત્રિત કરી છે અહીઆ કૂવા પણ ખોદાવવામા આવ્યા છે તેમજ તળાવો પણ છે જેને પૈ કહેવામા આવે છે

મુકુદરા તા૦ ૧૪ મી ડિસેમ્બર—અતર ૧૦ માઇલ અમે પ્રાતકાળમાજ નીકળી પડયા ઘાટપર એક ઉંચુ શિખર જોયો તેની ઉચાઇ ઘણી છે માળવાના સમસ્ત મેદાનો અહીઆથી દૃષ્ટિગોચર થાય છે ખીચીમહારાજાના સ્મૃતિચિન્હો અહીઆ વિદ્યમાન છે તેમણે યવનોપર આક્રમણ કર્યું હતુ તે સમયના ચિન્હો મોજુદ છે ઘણા મતવીરોની છત્રીઓ અહીઆ છે અહીઆ શિવપાર્વતીના મદિર પણ છે અહીઆ અમને એક શિલાલેખ પ્રાપ્ત થયો તેમા મેઘરાજનુ નામ લખેલુ છે, તેમા આ પ્રમાણે ઉલ્લેખ છે—

'સવત ૧૬૫૭ શાકે ૧૫૨૨ સૌમ્ય સવત્સર દક્ષિણાયન શરદઋતુ આસો કૃષ્ણપક્ષ રવિવાર દિનમાન ૩૯ ઘડી એ સમયે ચૌહાણકુલ શ્રીમહારાજશ્રી રાવત નૃસિંહદેવ તેમના પુત્ર શ્રીરાવત મેઘરાજ, તેમના પુત્ર શ્રીચદ્રસેન

તથા તેમના પુત્ર કલ્યાણદાસે અહીંઆ શિવાલય બધાવ્યું તેમનું કલ્યાણ થાઓ ! જય સર્મને આ લેખ વાચ્યો અને કમ્માએ તેને મહેશના પુત્ર કૃષ્ણઆચાર્યની હાજરીમાં કોતર્યો."

અમે આ સ્થળે દેશને માટે પ્રાણાર્પણ કરનાર સમસ્ત વીરોનું વર્ણન કરતા નથી, પરંતુ કેવળ એકેનુંજ વર્ણન કરીશું એ વર્ણન ગુમાનસિંહ હાડાસામંતનું છે આ વર્ણન તે સમયનું છે કે જે સમયે દુર્જનસાલ કોટાનું શાસન કરતા હતા તે સમયે ગાગરોનનો જયસિંહ નામનો એક રાઠોડ-રાજપૂત ફોજદાર હતો આ ફોજદારે પોતાની લાગવગ વાપરી ગુમાનસિંહને ઉક્ત ઘાટપરથી દૂર કર્યો હતો અને તેની જાગીર જપ્ત કરાવી હતી ગુમાનસિંહ રાજદરબારમાંથી બાજુતરફ થઈ ઘેર આવીને બેઠો હતો તે અત્યંત અસંતુષ્ટ થયો હતો એક સમયે તે ક્યાંક જતો હતો, એવામાં માર્ગમાં ઉક્ત ફોજદાર પોતાના સેવકોસહિત આવતો જણાયો રાત અંધારી હતી અને એક મશાલચી તેની આગળ ચાલતો હતો ગુમાનસિંહે ઉક્ત મશાલચીને ધક્કો મારીને જમીનપર તોડી પાડ્યો અને પોતાની પોલાદની તલવારવતી ઉક્ત ફોજદારને તેની પારખીમાજ પૂરો કર્યો પછી તેણે દરવાજા પર જઈને કહ્યું કે રાવનો હુકમ છે કે જ્યાંસુધી હું પાછો ફરૂં નહિ ત્યાંસુધી કોઇએ પણ અહીંઆથી પસાર થવું નહિ એમ કહી તે પોતાની જાગીરમાં જઇ પહોચ્યો અને ત્યાંથી પોતાની સ્ત્રીસંતતિ તથા જંગમ મિલ્કત લઇને ઉદયપુરના રાણાને શરણે જઈ રહ્યો રાણાએ તેને કેટનોક પ્રદેશ નિર્વાહને અર્થે અર્પણ કર્યો જયપુરના અધિપતિ ઇશ્વરીસિંહે કોટાપર આક્રમણ કર્યું ત્યાંસુધી ગુમાન-સિંહ ઉદયપુરમાં રહ્યા તે સમયે તેણે કોટાનું રક્ષણ કરવા જવાની રાણાની પાસે આજ્ઞા માગી ત્યારપછી તે રાણાની આજ્ઞા મળતાં ઉદયપુરથી રવાના થઇ પાથારને રસ્તે કોટા તરફ ચાલ્યો કોટા આ સમયે ચોતરફથી ઘેરાયેલું હતું કાં તો કોટામાં પહોચવું કે કાં તો પ્રાણાર્પણ કરવું એવો નિશ્ચય કરી તેણે ખુબ જોરથી નગારૂં વગાડવાની આજ્ઞા કરી અને તે શીઘ્રતાથી શત્રુસેનાની વચ્ચે થઇને ચાલ્યો જયપુરનરેશે જ્યારે ઉક્ત નગારાનો ધ્વનિ સાંભળ્યો ત્યારે તે પોકારી ઉઠ્યો –"એવો કોણ બળવાન પુરુષ છે કે જે અમારી છાવણીમાં થઇને નગારૂં વગાડતો ચાલ્યો જાય છે ?" તેને સત્વર સમાચાર મળ્યા કે એ તો ઘાટવાળો રાવત છે એ ઉદયપુરથી આવે છે ઉક્ત નરેશે પોતાના પિતાના મુખથી સાંભળ્યું હતું કે ગુમાનસિંહે એક વખત કોઈપણ શસ્ત્રની સહાયવિના એક વ્યાઘ્રને મારી નાખ્યો હતો તેથી તેણે આ વખતે તેને મળવાની પોતાની ઇચ્છા પ્રદર્શિત કરી જ્યારે હાડા ગુમાનસિંહને ઉક્ત સમાચાર વિદિત કરવામાં આવ્યા, ત્યારે તેણે જણાવ્યું કે હું મારા સાથીઓસહિત મળી શકીશ. જ્યારે તે ઉભયનો મેળાપ થયો ત્યારે જયપુરનરેશે તેનો ઘણો મારો સત્કાર કર્યો અને તેને જણાવ્યું કે –" જો તમે મારી સાથે રહેશો તો જયપુરમાં તમને એક મોટી જાગીર આપવામાં આવશે અને જો કોટામાં જશો તો તમારૂં આવી બન્યુંજ સમજજો, કારણ કે એક પાન ખાઓ એટલીવારમાં હું કોટાપર મારો અધિકાર સ્થાપન કરી દઈશ ' આ શબ્દો સાંભળી ગુમાનસિંહ બોલ્યો –" મહારાજ ! જુહાર, વીસ હજાર હાડાઓના શિર કોટાની સાથે છે ' તેને ઇશ્વરીસિંહે પોતાની સેનામાંથી સુરક્ષિત પસાર થવા દીધો તેણે નદીના તટપર જઇ ઉચ્ચ સ્વરે કહ્યું –" ગુમાનસિંહને એક નાવની અપેક્ષા છે તે પોતાના રાજાનીપાસે જશે ' જ્યારે તે નદી ઉતરી પોતાના રાજાની સમીપ ગયો ત્યારે તેને તે એક દિવાનની પાસે બેઠી પોતાના માણસોને ઉશ્કેરતો જણાયો તેજ સમયે સમાચાર મળ્યા કે એક સ્થાન આગળ કોટ તૂટ્યો છે ગુમાનસિંહે આ સમાચાર સાંભળી રાજાને તેના સ્વધર્મની પ્રશંસા કરવાનો સમય પણ આપ્યો નહિ તે પ્રણામ કરી તરત પોતાના સાથીઓસહિત ઉક્ત તૂટેલા સ્થાન આગળ ગયો ત્યાં જઇ તેણે જમીનમાં પોતાની લોઢાની સાગ રોપી દીધી ભૂતકાળના હાડાઓ આવા હતા, પરંતુ હમણાં તેમના વંશજો અત્યંત રંક બની ગયા છે વારના ઉક્ત રાવતની ભૂમિ તેના વંશજોના હાથમાંથી છીનવી લેવામાં આવી છે અને મહામુશ્કેલીથી તેઓ પોતાનો નિર્વાહ ચલાવે છે

આ વાર સદા રાજપૂતોના રુધિરથી તરરહેતો હતો અમે ત્યાંથી આગળ ચાલ્યા અને મુકુંદરામાં જઈ પહોચ્યા મુકુંદરાની બહાર જાલિમસિંહની છાવણી હતી અહીંઆ અમને એવા સમાચાર પ્રાપ્ત થયા કે થોડા અંતરપર 'ભીમના ચોરા' એ નામનું સ્થાન ઉજ્જડ પડ્યું છે તે સ્થાનમાંની કારીગરી ઘણી ઉત્તમ છે આવી કારીગરી ક્યાંય પણ થતી નથી ભારત અને મિસર એ ઉભય દેશોની કારીગીરીના નમુના ત્યાં પ્રાપ્ત થાય છે.

ત્યારે સર્વ અસબાબ કોટાનો રાજા પોતાની બીનણીરખાનને માટે રંગમહેલ બાંધવાને લઇ ગયો હતો અહીંઆના મંદિરો અદ્ભુત છે નોરાની સમીપ જ્યાં પાવકુનીએ વિવાહ કર્યો હતો ત્યાં બે મંદિરો વિદ્યમાન છે તેમના શિખરપર ઘાસ ઉગી નીકળ્યું છે અને ત્યાં માટી પણ ઘણી એકત્રિત થઇ ગઇ છે પાસેજ છત્રીઓ દૃષ્ટિગોચર થાય છે દક્ષિણ અને ઉત્તરભારતની વચ્ચે આ સ્થાન આવેલ છે તેથી અહીંઆ અવશ્ય કોઇ મોટું નગર વસેલું હશે અહીંઆ હાડાવંશના પુષ્કળ સ્મૃતિચિન્હો પ્રાપ્ત થાય છે અહીંઆ જે શિલાલેખો પ્રાપ્ત થાય છે તેમાં હાડારાજાઓના સાદા અને સરલ ધારાઓ દૃષ્ટિગોચર થાય છે એક શિલાલેખનો અનુવાદ અમે નીચે આપીએ છીએ ઉક્ત શિલાલેખ અમને મુકુંદરાથી પ્રાપ્ત થયો હતો

મહારાજ મહારાવજી મુકુંદરાના વ્યાપારીઓ શાહુકારો, કૃષિકારો અને ઇતર લોકોને આજ્ઞા કરે છે કે – "વર્તમાનમાં સંપૂર્ણ વિશ્વાસ રાખો વ્યાપાર કરો વણજ(વાણિજ્ય) કરો આપો લ્યો કૃષિ કરો અને ઉન્નત થાઓ સરકારે સર્વ કર માફ કર્યા છે અપરાધ પ્રમાણે દંડ કરવામાં આવશે સર્વ વિશ્વાસુ અમલદારો, પટેલ, તલાટી, ચોકીદાર અને મુત્સદ્દીઓને સારી સેવાના બદલામાં પુરસ્કાર આપવામાં આવશે અપરાધીઓને દંડ કરવામાં આવશે વ્યાપારીઓને સતાવવામાં આવશે નહિ તથા તેમની પાસેથી રૂશ્વત લેવામાં આવશે નહિ હિંદુમુસલમાનો જે વસ્તુઓને પવિત્ર માને છે તે વસ્તુઓના શપથ લેવામાં આવે છે આ આજ્ઞા મહારાજાના શ્રીમુખની છે અને નાનાજી જાલિમસિંહ તથા તેમના પુત્ર માધોસિંહની સાક્ષી છે

મીતિ ૧૦ આસો, સોમવાર સંવત ૧૮૭૭"

કેટલાક દિવસ સુધી ત્યાં રહી અમે પચપહાડ અને આનંદપુરના માર્ગથી કોટામાં આવ્યા ઉક્ત ઉભય મોટા શહેરો ઉક્ત નદીના તટપર વસેલા છે

માધોસિંહ છ તોપો સહિત બે માઇલપર્યંત અમારી સાથે આવ્યા અમારા જૂના બાગસુધી તેઓ અમારી સાથે રહ્યા આ બાગ શહેરની પૂર્વ તરફ આવેલો છે અહીંઆ આનંદ મેળવવાને માટે અમે વિવિધ પ્રવૃત્તિઓ કરી અહીંઆ અમે જંગલી હંસો અને હરિણોનો શિકાર કર્યો કોઇ કોઈ વખત અમે નાયબ જાલિમસિંહના ચિત્તાઓનો પણ શિકાર કરતા હતા એક વખત અમે અખિનગઢના કિલ્લાની સમીપ શિકાર કરવાને ગયા આ કિલ્લો દક્ષિણ તરફ છ માઇલના અંતરપર છે અહીંઆના પર્વતો ત્રણસે ફીટ ઉંચા છે અહીંઆ નાયબ જાલિમસિંહના શિકારીઓના પોકારથી એક વૃદ્ધ રિંછ બહાર નીકળી આવ્યું કેપ્ટનમાટેમ તથા ડૉક્ટરસાહેબે તેનાપર ગોળી છોડી પરંતુ તે ખાલી ગઇ તે રિંછ ક્રોધિત થઇ મારા તરફ દોડી આવ્યું તે દશ કદમ દૂર રહ્યું ત્યારે મેં તેનાપર ગોળી છોડી તે ગોળી તેના આગના પગ આગળ લાગી જેથી તે નીચે તૂટી પડ્યું પરંતુ તે તત્કાળ ઉભું થઇ ગયું અને મુખ પહોળું કરી સામે દોડ્યું મારા એક સાથીએ તેને સાગ મારી અને મને બચાવી લીધો ગોળી અને સાગનો પ્રહાર ખાઇ તે ગુફામાં નાસી ગયું બેત્રણ દિવસ અમે અખિનગઢમાં વ્યતીત કર્યા અનુમાન કરી શકાય છે કે આ કિલ્લો ભીલોનો હશે અહીંઆ એક સ્થાન કમાપુર[1] મહાદેવનું છે અહીંઆ એક નાળું છે જે ચબલનદીમાં પડે છે અહીંઆ ચંબલના કિનારા ૬૦૦ ફીટથી અધિક ઉંચા છે કોટાથી ભિસરોરસુધીની ભૂમિ પ્રશંસનીય છે ભારતવર્ષમાં એવા રમણીય સ્થાનો ઘણાં ઓછાં હશે

અમે શિલાલેખોની અહીંઆ ઘણી તપાસ કરી પરંતુ તે અમને એવા અક્ષરોમાં મળ્યા છે કે જેને કોઈ પણ વાંચી શક્યું નથી અહીંઆ એક ક્ષત્રરાજાનો શિલાલેખ અમને પ્રાપ્ત થયો હતો, જે અમે આ પુસ્તકના પ્રથમ ખંડમાં આપ્યો છે

---

1 એને કોઈ કમાપુર અને કોઇ જયપુરમહાદેવ પણ કહે છે

अध्याय १४ मो

બિજૌલીનું વૃત્તાંત-માઈનાલ અથવા મહાનલ-કોતરેલા શિલાલેખો-હાડાવંશના વર્ણનથી પૂર્ણ શિલાલેખો-વમોદા-આલુ હાડાના કિલ્લાને મહેલનાં ખંડિયેર-અંધેરી કુટી-એક પ્રવાદ કહાણી

અનેક સ્થાનોમા ભ્રમણ કર્યા પછી કર્નલ ટૉડ કેટલાક દિવસપર્યંત કોટામાં રહ્યા અને ત્યારપછી અંતે તેઓ મેવાડની રાજધાની ઉદયપુરમા ગયા રસ્તામા બૂદીમા પણ તેઓ ગયા હતા તેમણે બૂદીમા શાસનકાર્ય કેવી રીતે ચાલે છે, તેની તપાસ કરી તો તે તેમને સંતોષકારક જણાયુ પછી તેઓ માઇનાલ નામના પ્રસિદ્ધ સ્થાનનુ દર્શન કરવાને માટે પાઠારદેશમા ગયા ત્યાથી પછી તેઓ દશ માઇલ ઉત્તરે બિજૌલી નામના સ્થાનમા જઈ પહોચ્યા બિજૌલી એ મેવાડનો એક પ્રધાન પ્રદેશ છે પરમારજાતિનો એક સામંત બિજૌલીનો અધીશ્વર છે અને તે રાવની ઉપાધિ ધરાવે છે આ સામંતના પૂર્વજો અગાઉ બિયાનાની નિકટ જગનેર પ્રદેશના અધીશ્વર હતા પાછળથી અમરસિહના શાસનકાળમા તેમણે સહકુટુબ આ દેશમા આવી નિવાસ કર્યો તેઓ પોતાની સાથે પોતાના સેવકોને પણ લઇ આવ્યા હતા રાણાએ રાવ અશોકની એક કન્યા સાથે વિવાહ કર્યો અને તેમને પાચ લાખની વાર્ષિક ઉપજવાળો આ બિજૌલી પ્રદેશ અર્પણ કરી દીધો

બિજૌની વા વિજયાવાલી-એ નગર પ્રાચીન ખંડિયેરોની વચ્ચે આવેલુ છે પ્રાચીન શિલાલેખોમા આપણને આ નગરના બે પુરાણા નામો પ્રાપ્ત થાય છે અહિચપુર અને મોરકરો આ ઉભય નામો પૈકી અંતિમજ આ નગરનુ ખરૂ પ્રાચીન નામ હોયએમ જણાય છે મેવાડના આ સીમાન્તપરના પ્રદેશમા ચૌહાણોવિષે અનેક જનશ્રુતિઓ પ્રચલિત છે આ પ્રદેશપૂર્વે અજમેરના રાજાના તાબામા હતો એવુ અનુમાન કરવાને માટે પુષ્કળ પ્રમાણો વિદ્યમાન છે અજમેરના વિશલદેવ સોમેશ્વર, પૃથ્વીરાજ વગેરે રાજાઓના નામ અહીઆના અનેક શિલાલેખોમા પ્રાપ્ત થાય છે મોરકરોના અરનરાજ તથા તેના પુત્ર વહિરરાજની વીરતા પ્રકાશિત કરનારા પુષ્કળ સ્મૃતિચિન્હો અહીઆ વિરાજમાન છે ઉક્ત રાજાઓ દિલ્હી અને અજમેરના રાજા પૃથ્વીરાજના સમકાલીન હતા

એક શિલાલેખમા ચિતોડનુ યુદ્ધ એવી રીતે વર્ણવવામા આવ્યુ છે કે તે ગિહલોતોનુ યુદ્ધ છે કે ચૌહાણોનુ તેનો નિર્ણય કરવો કઠિન થઇ પડે છે તેનો આરંભ શાકંભરી માતાથી કરવામા આવે છે આ માતા જન્મ, શાખા, દુર્ગ અને પર્વતની અધિષ્ઠાત્રી દેવી ગણાય છે તેમા વત્સ ગોત્રના નવ ચૌહાણોનુ વર્ણન કર્યા પછી વિંધ્યાચલના રાજા બાપ્પાનુ વર્ણન કરવામા આવ્યુ છે. આજ બાપ્પા મેવાડના રાજવંશના પ્રતિષ્ઠાતા હતા, પરંતુ તેની પાછળ જે નામો આપવામા આવ્યા છે, તે તેના વંશની સાથે મળતા આવતા નથી. આ પરથી હુ એવુ અનુમાન કરવાને દોરાયો છુ કે તે સમયે ચૌહાણો અને પરમારો ચિતોડના રાણાને આધીન હતા આ સંબંધે વિશેષ લખવુ અમે ઉચિત માનતા નથી માત્ર એટલુજ જણાવીએ છીએ કે આ વર્ણન અરનરાજના પૌત્ર કુતપાલનુ છે કે જેણે જાબલાપુર જીતી લઇ નષ્ટભ્રષ્ટ કરી નાખ્યુ હતુ અને જેના યુદ્ધનુ વર્ણન દિલ્હીમા વલ્લભીદ્વારપર કોતરવામા આવ્યુ છે તેના જ્યેષ્ઠ ભ્રાતાનો પુત્ર પૃથ્વીરાજ હતો પૃથ્વીરાજે પુષ્કળ સુવર્ણદાન કર્યુ અને મોરકરોમા પાર્શ્વનાથનુ મંદિર બંધાવ્યુ હતુ સોમેશ્વરની સહાયથી તેને રાજ્ય પ્રાપ્ત થયુ હતુ. તે પણ સોમેશ્વર નામથી ઓળખાયો સોમેશ્વરના સ્મરણાર્થે એક મંદિર બંધાવવામા આવ્યુ અને તેના વ્યયને માટે રેવાના તટપરનુ રેવાના નામનુ ગામ અર્પણ કરવામા આવ્યુ સંવત ૧૨૨૬

આ પરથી વિદિત થાય છે કે ચૌહાણોએ પોતાના બાહુબળથી તુઆરવંશના રાજાઓના હાથમાંથી દિલ્હીનું સિંહાસન હસ્તગત કર્યું હતું અને તેમના વિખ્યાત કવિ ચંદે કહ્યું હતું તેમ અસિ (હાંસી) તથા દિલ્હીના સ્તંભોપરના શિલાલેખ તેજ સમયે કોતરવામાં આવ્યા હતા એ વાત પણ સિદ્ધ થાય છે પરંતુ સૌરાષ્ટ્રમાં આવેલી ગિહલોતોની રાજધાની વલ્લભીપુરના દરવાજાનો તેમાં જે ઉલ્લેખ છે તે એક અદ્ભુત બીના છે અને તે પરથી માત્ર એટલુંજ અનુમાન થઈ શકે છે કે પૃથ્વીરાજે જ્યારે પોતાના પિતા સોમેશ્વર કે જેઓ ગુજરાતમાં માર્યા ગયા હતા તેના વધનો બદલો લીધો તે સમયે કુતપાલે સુસંધિ મળેલી જોઇ દિલ્હીની જીતમાંથી પોતાનો હિસ્સો મેળવી ભોગાભીમની પાસેથી ગુજરાત લીધું હતું

અમે અહીંઆ કહી શકીએ છીએ કે પુરાતન મોરક્કો નામ બિજૌલીનું હતું અને ત્યાંનો ચૌહાણ રાજા જૈનમતાવલંબી હતો ચંદના કહેવા પ્રમાણે આ વાત કાંઇ અસાધારણ નહોતી ચંદ જણાવે છે કે તેણે પોતાના પુત્ર સારંગદેવને બૌદ્ધમત સ્વીકારવાને માટે અજમેરથી હદપાર કર્યો હતો

અહીંઆના શિલાલેખોમાં ચિતોડના રાણાઓના શાસન તથા તેમની વીરતાના વર્ણન પ્રાપ્ત થાય છે બિજૌલી કે જેનું પ્રાચીન નામ મોરક્કો છે, તેમાં પ્રાપ્ત થએલા શિલાલેખો વાચવાથી અમોને પ્રતીત થયું કે મોરક્કો વર્તમાન બિજૌલીથી અર્ધ કોશ પૂર્વમાં આવેલું હતું હાલમાં તે સર્વથા વિધ્વસ્ત થઇ ગયું છે તેમાં નવચોકી નામના એક પ્રાચીન મહાલયના કેટલાક ભાગો વિદ્યમાન છે. અહીંઆ પાર્શ્વનાથના પાંચ મંદિરો હતા મહાલય અને મંદિરો બનાવવાની રીતિ અને તેમાં કરવામાં આવેલી કારીગરી અત્યંત રમણીય જણાય છે મંદાકિની નામની એક નાની નદી તેની વચ્ચે થઇને વહી જાય છે પાર્શ્વનાથના મંદિરની પાસે એક જીર્ણ કુંડ અને બે મોટા તળાવો છે નગરની નિકટમાંજ મહાદેવના ત્રણ મંદિરો છે

વર્તમાન બિજૌલીનો કિલ્લો સંપૂર્ણત પ્રાચીન મોરક્કોના મંદિરોના ધ્વંસાવશેષોથીજ બંધાવવામાં આવ્યો છે ઉક્ત મંદિરોમાંની દેવદેવીઓની પ્રતિમા ઉખડી જઇને એકસાથે પડી છે આ પ્રકારે અમે અનેક સ્થાનોમાં મૂર્તિઓ પડેલી જોઈ છે આ પરથી સારી રીતે પ્રતીત થાય છે કે હિંદુઓ આ મૂર્તિઓની ગણના દેવનામાં કરતા નથી તેઓ માત્ર તેમને દેવતાના ચિન્હસ્વરૂપે ગણે છે મૂર્તિની પવિત્રતા દૂર થયા પછી તેઓ તેને સામાન્ય પથ્થરજ ગણી કાઢે છે મેં આ નગરની ચોતરફ પુષ્કળ ધ્વંસાવશેષ જોયા

દરેલી કે જે અહીંઆથી ચાર માઇલના અંતરપર દક્ષિણ તરફ આવેલું છે ત્યાંથી મને સંવત ૮૦૦નો એક શિલાલેખ પ્રાપ્ત થયો પરંતુ તે કાંઈ ઉપયોગનો નથી તિલસવા કે જે ત્યાંથી પણ બે માઇલ દક્ષિણમાં છે ત્યાં ચાર મંદિરો એક કુંડ અને એક તોરણ છે, પરંતુ ત્યાં કોઇ શિલાલેખ નથી જારોલી ત્યાંથી સાત કોશના અંતરપર આવેલું છે તેમાં સાત મંદિરો આવેલા છે આ સર્વ મંદિરો છિન્નભિન્ન અવસ્થામાં છે અહીંઆ મિનાલના ધ્વંસાવશેષો પ્રાપ્ત થાય છે અહીંઆ બીજા પણ કેટલાક છિન્નભિન્ન મંદિરો છે આ મંદિરો અલ્લાઉદ્દીનખૂની અને ઔરંગઝેબે વિધ્વસ્ત કરી નાખ્યા હતા એમ કહેવાય છે. અહીંઆના લોકો અલ્લાઉદ્દીનને ખૂની અને ઔરંગઝેબને કાન યવન કહે છે

બિજૌલીના સામંતની ઉપજ હવે અત્યંત ન્યૂન થઇ ગઈ છે જો તેમની જાગીરપર સારી દેખરેખ રાખવામાં આવે તો વાર્ષિક ૫૦૦૦૦ રૂપિયાની આમદાની થઈ શકે એમ છે,પરંતુ તેઓ તેનાપર બરાબર લક્ષ્ય આપતા નથી તેમની પુત્રી રાજા અમરસિંહની સાથે પરણી હતી તેમના સ્વામીનું જ્યારે મૃત્યુ થયું ત્યારે તેની વય સત્તર વર્ષની હતી તેને ઘણીજ સમજાવવામાં આવી, પરંતુ તે પોતાના પતિની સાથે સતી થયા વિના રહી નહિ મે તેના કાકાદ્વારા તેને બહુએ સમજાવી પરંતુ તેણે મારી એક પણ વાત માની નહિ અને તે પોતાના સ્વામીના પાપ નિવૃત્ત કરવાને માટે 'સતી' થઈ તેના મકાને તેને સમજાવવા માટે હાથમાં લેવાને મે તેની જાગીર વધારી આપવા માટે મારી સઘળી લાગવગ વાપરવાનું વચન આપ્યું હતું, પરંતુ મારા સર્વ પ્રયત્નો નિષ્ફળ થયા અમે ત્યાં બે ત્રણ દિવસ

સુધી રહી શિલાલેખોની શોધ કરવાને નીકળ્યા

માઇનાન ૨૧ મી ફેબ્રુઆરી-મહાનલ શબ્દ અપભ્રષ્ટ થઈ આ સ્થાનનુ નામ માઈનલ પડ્યુ છે. પહાડના પશ્ચિમ ભાગમા એક મહા ઉડી ખીણ છે તે પરથી એનુ નામ મહાનલ (મોટી ખીણ) પડ્યુ હતુ આ ખીણમા પ્રવેશ કરવો એ યમને નિમત્રણ કરવા સમાન છે અહીંઆ પુષ્કળ નીલ-ત્મ વૃક્ષો ઝુકી રહેલા છે ખીણપર આવેલી ટેકરીપર મદિરો અને ઘરો વિદ્યમાન છે અને તેમા એક સ્થળે પૃથ્વીરાજનુ તથા અન્ય સ્થળે તેમના બનેવી ચિતોડના રાણા સમરસિહનુ નામ કોતરેલુ જણાય છે સમરસિહે પૃથાબાઈની સાથે વિવાહ કર્યા હતા કવિ ચદે તેમના બલવિક્રમનુ વર્ણન પોતાના મહાકાવ્યમા ઉત્તમ પ્રકારે કર્યુ છે અહીંઆ ઉક્ત ઉભય રાજવશના માણસો પરસ્પર મળતા, ભેટતા અને ભારતવર્ષની રાજકીય બાબતોવિષે વાતચીત કરતા હતા અને પોતાના સતાનો તથા કુટુબોની સાથે આનદવિહાર કરતા હતા ચદના કહેવા પ્રમાણે જો મહારાજા પૃથ્વીરાજ મહારાણા સમરસિહની સલાહ માનત તો કોઇ પણ પ્રકારે ભારતનુ શાસન યવનોના હાથમા જાત નહિ પરતુ પૃથ્વીરાજની જોમભરેલી વીરતા તથા ઝુસ્સાભરેલી સાહસિકતા આગળ રાણાની સલાહ નિષ્ફળ થઇ યવનો સાથે થયેલા યુદ્ધમા પૃથ્વીરાજ અને સમરસિહ એ ઉભય મરણ પામ્યા યવનોની સાથે કગ્ગરના તટપર યુદ્ધ થયુ હતુ અને તેમા ભારતના સમસ્ત વીરો વિદ્યમાન હતા વાસ્તવમા તે પ્રલય જ હતો હમણા પણ તે સ્થાન ભયકર લાગે છે અહીંઆની સર્વ વસ્તુઓ શોકનુ ભાન કરાવે છે અને વૃક્ષો પણ જાણે અફસોસ કરતા હોય એવા લાગે છે

અમે અહીંઆ પુષ્કળ શિલાલેખો જોયા તેમા હાડાલોકોની અનેક ઐતિહાસિક ઘટનાઓનો ઉલ્લેખ જોવામા આવે છે તેમાના એક શિલાલેખનો અવિકલ અનુવાદ નીચે આપવામા આવે છે –

કુલદેવી આશાપૂર્ણાની કૃપાથી અનેક ચૌહાણરાજાઓએ પ્રબલ પ્રતાપપૂર્વક રાજ્ય કર્યુ છે અને અનેક યુદ્ધોમા વિજય પ્રાપ્ત કર્યો છે ચૌહાણવશમા મોરધન પેદા થયા, જેમણે યુદ્ધભૂમિમા સપૂર્ણ વિજય પ્રાપ્ત કર્યો આજ વશના હાડા કેલનનો યશ ચદ્રસમાન નિર્મળ હતો તેમના જયપાલ ઉત્પન્ન થયા તેમણે પૂર્વજન્મના સુકૃતથી આ રાજવશમા જન્મ ગ્રહણ કરી પરમ શાતિ અને સુખ પ્રાપ્ત કર્યુ તેમની પ્રજાએ તેમને અમર કરવાને માટે ઇશ્વરને પ્રાર્થના કરી હતી તેમના પુત્ર દેવરાજ મહા દાતા હતા અને માનવસમાજના સુખ તથા શાતિની વૃદ્ધિ કરવી એજમાત્ર તેમનો ઉદ્દેશ હતો તેમના પુત્ર હરરાજ દેખાવમા પ્રજ્વલિત અગ્નિસમાન તેજસ્વી હતા અને તેમણે પોતાના બાહુબળથી અનેક ભૂમીશ્વરોને પરાસ્ત કરી અતુલ યશ અને ધનની પ્રાપ્તિ કરી હતી

વમોદાના અધીશ્વર તેમના વશજ હતા દેવરાજથી ઋતુપાલ ઉત્પન્ન થયા તેમણે પોતાના બાહુબળથી વિદ્રોહીઓને પરાસ્ત કરી તેમને દાબી દીધા કપિલમુનિએ જે પ્રકારે સગરના સતાનોને ભસ્મીભૂત કર્યા હતા તે પ્રકારે તેમણે પોતાના શત્રુઓને પાદાક્રાત કર્યા

તેમના પુત્ર કલ્હન થયા તેમના પુત્ર કુતન ધર્મરાજસમાન હતા તેમના કનિષ્ઠ ભ્રાતાનુ નામ દેદા હતુ કુતનની રાણી રાજલદેવીના ગર્ભથી મહાદેવ નામનો ચદ્રમાસમાન પુત્ર ઉત્પન્ન થયો તે રણભૂમિમા સુમેરુના જેવો અચલ અને દાનમા ઇદ્રના કલ્પવૃક્ષના જેવો હતો તેણે શત્રુના રુધિરથી રણભૂમિમા ઘોડાની ખરીથી ઉડેલી ધૂળ દબાવી દીધી હતી તેણે રણભૂમિમા પોતાના લાબા બાહુથી તીક્ષ્ણ તલવાર ઉમીશાહના મસ્તકપર ઉગામી ભેદપાટના અધીશ્વરના પ્રાણની રક્ષા કરી હતી ચદ્રમા જે પ્રકારે રાહુના ગ્રાસથી મુક્ત થાય છે તે પ્રકારે તેણે કેથિયાનો ઉદ્ધાર કર્યો બળદ જે પ્રમાણે પોતાના પગથી અનાજને કચડે છે તે પ્રકારે મહાદેવજીએ પોતાના ચરણથી શત્રુઓની સેનાનો વિધ્વસ કર્યો અને સમુદ્રમથનની પેઠે તેણે આ સમરમથનમાથી વિજયરત્ન પ્રાપ્ત કરી તેને કેથિયાના અધિપતિને પ્રદાન કર્યુ સમસ્ત પૃથ્વીમા તેનો યશધ્વનિ ગુજી રહ્યો તેના પુત્રનુ નામ દુર્જન હતુ, જેને તેણે યુવરાજની ઉપાધિ અર્પણ કરી હતી યુવતસાન અને કુભકર્ણ એ નામના તેના બે ભ્રાતાઓ હતા

અહીંઆ મહાનલમા મહાદેવે આ મદિર બધાવ્યુ અને તેને ઉત્તમ પ્રકારે સજાવી તેમા આ શિલાલેખ રાખ્યો મહાનલમા મહાદેવે બધાવેલુ આ મદિર ગગા અને સુમેરુ જ્યાસુધી વિ

ઘમાન રહે, ત્યાંસુધી રથાયી રહો ' ચિતોડનિવાસી બ્રાહ્મણ ધનેશ્વરદ્વારા આ શ્લોકો રચવામા આવ્યા છે

અનવ નદ ઈંદ્ર ચદ

શિલ્પવિદ્યામા પ્રવીણ એવા વીરધવલ શિલ્પીએ વૈશાખ માસની સપ્તમીને દિવસે આ મદિર બધાવ્યુ "

બેગૂ-માધ્યનાન વા મહાનવમા ભ્રમણ કર્યા પછી અમે બેગૂ નામના સ્થાનમા ગયા પાહારની સ વીચ્ચિભૂમિપર અમે પ્રાતઃકાળમાં ઘણા વહેલા જઇ પહોચ્યા, પરતુ માર્ગમા પુષ્કળ વૃક્ષો હોવાથી અમે ઉભય બાજુપરના સમતલક્ષેત્રો જોઇ શક્યા નહિ અને જે સ્થાનપર આલ્હાડાનો કિલ્લો આવેલો હતો ત્યા અમે જઇ પહોચ્યા વમોદાનો કિલ્લો સર્વથા તૂટીને છિન્નવિચ્છિન્ન થઇ ગયો હતો અને ત્યાની જમીન જનશૂન્ય બની ગઇ હતી મહાવીર આલ્હાડાનો કિલ્લો અને મહાલય વિધ્વસ્ત થઇ ગયા હતા, તોપણ તેની આકૃતિની કલ્પના અમે કરી શક્યા હતા અહીઆ શિવજી, હનુમાન અને ધર્મરાજ એ ત્રણ દેવોના મદિરો છે

અહીઆ અધિયારી કોટડી નામનો એક અધકારમય ગુપ્ત ઓરડો છે એમ કહેવાય છે કે આલ્હાડા જે સમયે મદોરપતિની સાથે યુદ્ધ કરવાને ગયો હતો, તે સમયે તે પોતાના ભત્રીજાને આજ ઓરડામા બધ કરી ગયો હતો પાસેજ એક ખડક ઉપર યોગિનીમાતાની એક અતિ પ્રચંડ મૂર્તિ છે આલ્હાડાનો આ અભેદ્ય કિલ્લો કોણે વિધ્વસ્ત કરી નાખ્યો હતો, તેની પુષ્કળ તપાસ કર્યા છતા પણ તેનો પત્તો લાગ્યો નહિ કદાચ મેવાડના મહારાણાએજ તેનો વિધ્વસ કર્યો હશે આ પ્રદેશ વર્તમાનકાળમા બેગૂના સામતના તાબામા છે અહીઆ અમે આલ્હાડાવિષે એક બીજી વાત સાભળી, જે અમે નીચે જણાવીએ છીએ

વમોદાના તાબાના ચોવીસ કિલ્લાઓ પૈકી એકમા આલ્હાડાનો લાલજી નામનો એક સગો નિવાસ કરતો હતો તેને એક કન્યા હતી . લાલજીએ ચિતોડના રાણાને તે કન્યા આપવાનો નિશ્ચય કરી રાજપૂતરીતિ પ્રમાણે રાણાની સમીપ નાળીએર મોકલ્યુ, પરતુ રાણાએ તે નાળીએરનો સ્વીકાર કર્યો નહિ લાલજીનો પુરોહિત નાળીએર લઇને પાછો ફરતો હતો એવામા રાણાનો જ્યેષ્ઠકુમાર મૃગયા ખેલીને પાછો ફરતો દૃષ્ટિગોચર થયો તેને પુરોહિતે સર્વ વૃત્તાત કહી સંભળાવ્યુ યુવરાજે પુરોહિતના મુખથી સમસ્ત વૃત્તાત સાભળી લઈ લાલજીના સન્માનની રક્ષાર્થે સ્વય ઉક્ત નાળીએર ગ્રહણ કરી લીધુ તેમણે પુરોહિતને વિદાય કરી કહ્યુ કે-"હુ સત્વર વિવાહ કરવાને માટે આવુ છુ " કેટલાક દિવસ પછી ચિતોડના યુવરાજ પોતાના અનુચરો તથા એક ભાટને લઇ વમોદામા આવી પહોચ્યા

ઉક્ત ભાટનુ નામ ભીમસેન હતુ તે બનારસનો નિવાસી હતો આ સમયે મેવાડના સમસ્ત ભાટોને દેશપારની શિક્ષા કરવામા આવી હતી ભીમસેન કચ્છભુજ જવાનો હતો, પરતુ માર્ગમા મેવાડ આવ્યાથી રાણાની રાજધાનીમા જઇ પહોચ્યો મેવાડના ભાટોને દેશનિકાલની શિક્ષા ફરમાવવાનું કારણ નીચે પ્રમાણે જણાવવામા આવે છે-મેવાડમા એક સરોવરમાથી પાણી કાઢી નાખતી વખત એક પરમ રમણીય મૂર્તિ જડી હતી આ મૂર્તિ અસત સુદર હતી, પરતુ તેના હાથ વિચિત્રરીતે ગોઠવાયેલા હતા તેનો એક હાથ ઉપરની બાજુએ, બીજો હાથ નીચેની બાજુએ અને ત્રીજો પ્રેક્ષકની સન્મુખ આવેલો હતો આ ત્રણ હાથ ત્રણ દિશામા ફેલાયેલા જોઇ સર્વ પ્રેક્ષકો વિસ્મિત થતા હતા આવી મૂર્તિ પૂર્વે કદિ પણ જોવામા આવી નહોતી આ પ્રકારે ત્રણ દિશામા હાથ ફેલાવવાનો અર્થ શુ છે, તેનો નિર્ણય કોઈ કરી શક્યુ નહિ રાજાએ દેશના સમસ્ત કવિ, ચારણ, ભાટ અને વેદજ્ઞ બ્રાહ્મણપડિતોને બોલાવી મગાવ્યા અને તેમને ઉપરોક્ત ઘટનાનુ કારણ પૂછ્યુ, પરતુ કોઇપણ સતોષકારક ઉત્તર આપી શક્યો નહિ અને ઉક્ત જાડેજાઓના કવિ ભીમસેને તેનો સતોષકારક જવાબ આપ્યો તેણે કહ્યુ કે-'ઉપર જે હાથ અગુલિનિર્દેશ કરી રહ્યો છે તેનો અર્થ એ છે કે ઉપર અર્થાત્ સ્વર્ગમા એકમાત્ર ઇદ્રજ છે, અને નીચે જે અંગુલિ નિર્દેશ કરે છે, તે પાતાલના અધીશ્વરને બતાવે છે, અને રાણાની તરફ જે હાથ છે તેનો અર્થ એ છે કે એકમાત્ર રાણાજ સમસ્ત જગતના અધીશ્વર છે" ભીમસેનના આ વચનો સાભળી રાણા હમીરસિહ પરમ પ્રસન્ન થયા અને તેમણે તેને પોતાના પ્રધાન કવિના પદ-

પર નિયુક્ત કર્યો આ ભીમસેનની પ્રાર્થનાથીજ મહારાણાએ દેશનિકાલ થયેલા ભાટોને પાછા દેશમા બોલાવ્યા હતા ભીમસેન રાણાસિવાય અન્ય કોઇની પાસેથી કોઇપણ પ્રકારનુ દાન લેતા નહોતા આ કવિશ્રેષ્ઠ ભીમસેન ચિતોડના યુવરાજની સાથે વમોદામા વિવાહસમારભમા ગયા હતા લાલજીના કિલ્લામા મટો ઉત્સવ થવા લાગ્યો અનેક દેશોમાથી કવિઓ આવીને લાલજીના જયગાન ગાવા લાગ્યા પ્રચલિત રીતિઅનુસાર લાલજીએ કવિઓને અતિ મૂલ્યવાન ઉપહારો આપ્યા લાલજી ભીમસેનને એક શ્રેષ્ઠ અશ્વ, મૂલ્યવાન પોશાક અને એક રૂપાનો ટોડો એટલી વસ્તુઓ ઉપહારમા આપવાને તૈયાર થયા; પરતુ ભીમસેને તેનો સ્વીકાર કર્યો નહિ જ્યારે તેમણે અત્યત આગ્રહ કર્યો, ત્યારે બારોટે જણાવ્યુ કે આ ઉપહારદ્રવ્યો અહીંઆ મૂકો આ ઉપહારદ્રવ્યો લીધાપછી થોડીવારે તેમણે પોતાના મનને શતશઃ ધિક્કાર આપ્યો અને તરત પોતાની તરવાર કાઢી આપઘાત કર્યો તત્કાળ 'ચિતોડના પ્રધાનકવિ મરણ પામ્યા છે' એ શબ્દો ચોતરફ ગુજી ઉઠયા આ સમયે યુવરાજ લગ્નના મડપમા બેઠા હતા અને વરકન્યાનો હાથેવાળો મેળવવાની તૈયારી થઇ રહી હતી ઉક્ત બારોટની આત્મહત્યાના સમાચાર સાભળતાવેતજ યુવરાજ ચોરીમાથી ઉઠીને ઉભા થયા અને વૈર લેવાને તૈયાર થયા યુવરાજને આ પ્રકારે ચોરીમાથી ઉઠેલા જોઇ કન્યાના પિતાને અત્યત દુઃખ પેદા થયુ અતે યુવરાજ લગ્ન કરવાની ના પાડી વમોદાની બહાર ચાલ્યા ગયા થોડા સમય પછી તેમણે પોતાની સેના અને સામતોની સાથે વમોદાપર આક્રમણ કર્યું ફાલ્ગુનમા અહેરિયાના ઉત્સવસમયે કન્યાના પિતા લાલજી રાજપૂતરીતિ અનુસાર વરાહનો શિકાર કરવાને માટે જગલમા ગયા તે સમયે ચિતોડના યુવરાજે દલસહિત આવી તેમનાપર આક્રમણ કર્યું ઉભયવીરો પોતપોતાના હાથમા ભાલા લઇ એકબીજાની સામે આવીને ઉભા રહ્યા અને ભાલાના પ્રહાર કરવા લાગ્યા થોડીવારે ભાલાના પ્રહારથી ઉભયના પ્રાણ નષ્ટ થયા વમોદામા ઉભયની ચિતા તૈયાર કરવામા આવી એકમા યુવરાજનુ અને બીજીમા લાલજીનુ શબ મૂકવામા આવ્યુ યુવરાજની સાથે લાલજીની કન્યા અને લાલજીની સાથે તેની સ્ત્રી સતી થઇ આ પ્રસગે તેઓ કહી ગઇ કે –"વસતઋતુના અહેરિયામા રાણા અને રાવે કદિપણ એકત્રિત થવુ નહિ, નહિ તો તેનું પરિણામ મરણસિવાય બીજુ કાઇપણ આવશે નહિ" આવી બે ઘટનાઓ અમે હાડાજાતિના ઇતિહાસમા વર્ણવી છે અને નિમ્નલિખિત કાવ્યનુ ચોથુ પદ પૂર્ણ કરવાને માટે મુકુલની ઘટના બની છે —

હાડુ મોકુલ મારિયા, લાલા ખૈતા રાન,
સોજા રતન સહારિયા, આમલ અરસી રાન

વમોદા અને તેના તાબાના ચોવીસ કિલ્લાઓ હાડાલોકોના હાથમાથી જતા રહ્યા છે, આથી હાડાજાતિને અત્યત ઉદ્વેગ થાય છે આ વાત હુ ઑકટોબર માસમા મને જે પત્રો મળ્યા હતા તે પરથી પ્રમાણિત કરી આપીશ 'વાગ્નીરાણી'ની આજ્ઞાથી અનેક માણસો તેના મદિરમા આવ્યા હતા. તેઓ તેની પ્રત્યેક આજ્ઞાનુ પાલન કરવાને તત્પર હતા નીચે બૂદી તા૦ ૧૮ મી ઑકટોમ્બર ઇ૦ સ૦ ૧૮૨૦ ના પત્રમાથી અવતરણ લેવામા આવ્યુ છે —

"સમસ્ત સામતોને પત્રદ્વારા આજ્ઞા આપવામા આવી કે દશેરાના પર્વપર સમસ્ત સામતો અને જમીનદારોએ રાજધાનીમા આવીને ઉપસ્થિત થવુ તેઓ આવ્યા ત્યારે બરના ઠાકોર જસજીએ જણાવ્યુ કે વમોદાની ભવાનીમાતાએ અમને આજ્ઞા કરી છે કે–'હવે ખેતી કરશો નહિ, તમારા ઘોડા અને ઇતર પશુઓ વેચી નાખો અને તેના ઉપજેલા દ્રવ્યથી ૬૪ પાડા તથા ૩૨ બકરા ખરીદી માતાજીને તેનુ બલિદાન આપો આમ કરવાથી વમોદા પુનઃ તમારા તાબામા આવશે" આ સમાચાર ફેલાતાની સાથેજ બૂદીકોટાના પુષ્કળ માણસો ત્યા આવીને ઉપસ્થિત થયા બરના ઠાકોરે શ્રીમાતાજીના પ્રસાદતરિકે બસે માણસોનુ ભોજન તૈયાર કરાવ્યુ હતુ, પરતુ ત્યા ૫૦૦ માણસો આવ્યા હતા, પણ માતાજીની કૃપાથી તે સર્વ માણસો ભોજન કરીને તૃપ્ત થયા, એટલુજ નહિ પરતુ કેટલીક રસોઇ વધી પણ હતી આથી સર્વ માણસોને શ્રદ્ધા ઉત્પન્ન થઇ કે માતાજીની આજ્ઞા યથાર્થ હતી"

આ વૃત્તાંત અમને બૂંદીથી પ્રાપ્ત થયું હતું પરંતુ નિમ્નલિખિત વાત મારા સાચા મિત્ર બાનગોવિંદે મને કહી હતી કે જેઓ ઉક્ત ઘટના બની ત્યારે ત્યાં વિદ્યમાન હતા તેઓ બોલ્યા –' થોડા દિવસ પૂર્વે માછનાનમાં એક મોટું બલિદાન અપાયું હતું યોગિનીમાતાને તે સમયે ૩૨ પાડા અને ૫૩ બકરાનું બલિદાન આપવામાં આવ્યું હતું ત્રણ હાડાઓએ બે બકરાપર અતિ વેગથી પોતાની તલવારના પ્રહાર કર્યા, પરંતુ તેમનો તો વાળ પણ વાંકો થયો નહિ આથી તે સર્વના આશ્ચર્યનો પાર રહ્યો નહિ તે બકરાઓને ફાવે ત્યાં ચરી ખાવાને છોડી દેવામાં આવ્યા અને લોકો તેમને અમર કહેવા લાગ્યા " આ વાત સંપૂર્ણ રીતે સત્ય હતી યતિ જ્ઞાનચંદ્ર પણ તેમની સાથે હતા ભવાનીની આજ્ઞાથી પાંચસે હાડાઓ એકત્રિત થયા હતા ભવાનીપર તેઓ સંપૂર્ણરીતે શ્રદ્ધા રાખતા હતા. આથી મે તરત રાજાપર એવો સંદેશો મોકલ્યો કે એકત્રિત થયેલા માણસોને વિખેરી નાખો આ પરથી આ બહાદૂર માણસોની ધાર્મિક લાગણી કેવી સરલતાથી ઉશ્કેરાઇ જાય છે તે પ્રતીત થાય છે

અહીંઆથી આગળ ચાલી અમે વમોદાની દિવાલો જોવાનો ઇરાદો રાખતા હતા અમે ફેરાવેરા ખાઇ પર્વતની તળેટીમાં ચાલ્યા અને યોગિનીમાતાના પણ દર્શન કર્યા ત્યાંથી આગળ ચાલી અમે બેગૂની નિકટ એક સુંદર ઉપવનમાં વિશ્રામ કર્યો અહીંઆના રાવત કાલામેઘનો વંશજ અમને મળવાને આવ્યો, પરંતુ જે સુખ તેની પ્રતીક્ષા કરી રહ્યું હતું તેથી અત્યારસુધી તે અજ્ઞાત હતો અર્થાત્ તેને તેની બાપુકી જાગીરનો અર્ધ કરતા અધિક ભાગ મળવાનો હતો આ પ્રદેશ ઇ૦ સ૦ ૧૭૯૧ થી સિંધિઆના અધિકારમાં હતો

अध्याय २९ मो

બેગૂ-હાથીપરથી પડી જવાથી કર્નલ ટૉડ સાહેબનું ઘાયલ થવું-બેગૂના સામંતની સહાનુભૂતિના ચિન્હ-બેગૂમાંથી મહારાણીઓને કાઢવાનું વૃત્તાંત-બેગૂદેશપર રાણાનો આવકાર-સામંતોને ફરીથી બેગુદેશનું દાન-ચિતોડ-અકબરનો દીપ-ચિતોડ નગરનું વર્ણન-નગરભ્રમણ-ચાનરાવત સંપ્રદાયની સંક્ષિપ્ત વિવેચન-કોતરેલા શિલાલેખો-ઉદયપુરથી ગમન-કર્નલ ટૉડ સાહેબનો સ્વદેશનિવાસ-ઉપસંહાર.

બેગૂ, ૨૬ મી ફેબ્રુઆરી-ત્રણ વર્ષથી બેગૂના સામંતો ભૂમિપરના અધિકારથી રહિત થયા હતા, તેમને પુનઃ તે વિસ્તૃત દેશનો અધિકાર સમર્પણ કરવાને માટે બે દિવસથી હું બેગૂના કિલ્લામાં ગયો છું મે એ કિલ્લામાં ઉક્ત પ્રસંગને શોભે એવી ધામધૂમથી પ્રવેશ કર્યો હતો મારા આગમનના સમાચાર સાંભળી કાલામેઘના વંશજો અનેક સ્થળેથી આવીને એકત્રિત થયા બેગૂના પ્રાચીન કિલ્લાની ચોતરફ મોટી ખાઈ છે અને કિલ્લામાં જવાને માટે તે ઉપર એક કાષ્ઠનો પૂલ છે મારા સૈનિકો અને સંદેશાવાહકો એક હાથીપર આરૂઢ થઇ બ્રિટિશ-પતાકા લઇ પૂલપર થઇને દરવાજામાં ચાલ્યા ગયા, તેથી હું પણ હાથીપર બેસી તેમની પાછળ ગયો, પરંતુ માવતે મને ચેતાવ્યો કે હાથી હોદ્દાસહિત દરવાજામાં થઇને જઈ શકશે નહિ, કારણ કે દરવાજો નાનો છે અને જો જશે તો તેની સાથે હોદ્દો અથડાશે, પણ મે તેના શબ્દોપર કિંચિત્ પણ લક્ષ્ય આપ્યું નહિ અને તેને આગળ ચલાવવાને આજ્ઞા કરી વળી મે તેને જણાવ્યું કે-"જો તમે હાથીપર ન બેસી શકતા હો તો નીચે ઉતરી જાઓ " કાષ્ઠના પૂલપર પોતાના પગ

પડવાથી થતો ગભીર અવાજ સાભળી તથા ઉભય બાજુએ ઉડી ખાઈ જોઈ હાથી અત્યત ગભરાયો અને જોસભેર દોડવા લાગ્યો આવતે તેને ઉભો રાખવાને પુષ્કળ પ્રયાસ કર્યો, પરતુ તે કોઇ પણ પ્રકારે થોભ્યો નહિ મે ધાર્યું કે હવે બચવાની આશા નથી તોરણના ભયકર આઘાતથી હોદ્દાના ચૂરેચૂરા થઇ જવાનો સપૂર્ણ સભવ હતો, આથી મે હોદ્દાની સાથે મજબૂત રીતે પગ ટેકવી ઉભય હસ્ત દરવાજાના આરકા સાથે ધર્યા, પરતુ હુ તત્કાળ હોદ્દાની બહાર તૂટી પડયો હાથી મહા ભયભીત થઇ નાસીને તોરણની બહાર નીકળી ગયો અને હુ પૂલપર અચેત થઇને પડયો ત્યા જે લોકો હતા તેમણે તત્કાળ ઉત્તમ પ્રકારે મારી સેવાશુશ્રુષા કરી અને મને પાલખીમા નાખીને મારે મુકામે લઇ ગયા જો કે મારા શરીરમા અનેક સ્થાનોપર ચોટ લાગી હતી, તથાપિ મને શીઘ્ર આરોગ્યના પ્રાપ્ત થઇ હુ આ સમયે મારા સૌભાગ્યબળથીજ આ વિપત્તિમાથી બચ્યો હતો જે સ્થળે હુ તૂટી પડયો ત્યાથી એક ઇચનાજ અતરપર જો હુ પડયો હોત તો અવશ્ય હુ ખાઇમા પડીને ડુબી મરત શીઘ્ર બેગૂના રાવતજી અને તેમના બધુઓ તથા કુટુબીઓ મારા મુકામપર આવી પહોચ્યા અને તેમણે આ દુર્ઘટનાને માટે અત્યત શોક પ્રદર્શિત કર્યો મે મહામુશ્કેલીથી તેમને મારા મુકામમાથી તેમને ઘેર મોકલ્યા. ઉક્ત ઘટના બન્યા પછી બે ત્રણ દિવસે જ્યારે હુ ઉક્ત સામતોને ભૂમિઅધિકાર સમર્પણ કરવાને ગયો, ત્યારે કાલામેઘના બધાવેલા તે રમણીય તોરણને ભૂમિભેગુ થયેલુ જોઇને મારા આશ્ચર્યનો પાર રહ્યો નહિ હું તેજ માર્ગે થઇને કિલ્લાની ભીતર ગયો ત્યા મે એક વિસ્તૃત સભાસ્થાનમા સામતોને અનેક સભાસદોથી ઘેરાઇને બેઠેલા જોયા રાવતજીએ આગળ આવી કિલ્લાના મહાલયની ચાવી મારા હાથમા આપી. સમસ્ત તોરણનો વિધ્વસ થઇ ગયો તે માટે મે મહાશોક પ્રદર્શિત કર્યો અને કહ્યુ કે—" મારી દુર્બુદ્ધિથીજ આ દુર્ઘટના બની હતી, માટે તોરણનો વિધ્વસ થયો એ ઠીક થયુ નહિ " સામતે ઉત્તર આપ્યો કે—"આપ અમારા જીવનદાતા છો, માટે જે તોરણથી આપના પ્રાણનાશની સભાવના ઉપસ્થિત થઇ હતી, તે તોરણને અમે કદિ પણ અક્ષત રાખી શકીએ નહિ "

ઉક્ત સામતોની જાગીર સમરના ખર્ચને માટે સિંધિઆની પાસે ગીરો મૂકવામા આવતી હતી. રાવતે સિંધિઆપર એવા આશયનો પત્ર લખ્યો હતો કે યુદ્ધમા જેટલા રૂપિયાનો આપને ખર્ચ થયો હોય તે કુલ રૂપિયા આપીને અમે જાગીર લેવાને તૈયાર છીએ જ્યારે આ પ્રદેશમા પુન શાતિ સ્થાપિત થઇ, તે સમયે ઉક્ત રાવતે હિસાબ બતાવ્યો તો બમણી રકમ સિંધિઆને અપાઈ ચૂકેલી જણાઇ સામતે બ્રિટિશએજટની મારફતે સિંધિઆને તે જાગીર પોતાને સોપી દેવાને જણાવ્યુ અનેક પત્રો લખાયા, પરતુ તે સર્વ નિષ્ફળ થવાથી રાવતજીએ એક દિવસ પોતાની સેનાસહિત તેનાપર આક્રમણ કરી મહારાષ્ટ્રીઓને નસાડી મૂકયા અને તેમણે જે એક નાનો કિલ્લો બધાવ્યો હતો તેપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો રાવતજીએ પોતાના બાહુબળથી ઉક્ત પ્રદેશ લઇ લીધો હતો, તેથી તેમને અપરાધી ગણી રાણાએ બેગૂપ્રદેશપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો બેગૂના કિલ્લાપર રાણાની પતાકા ફરકાવવામા આવી રાણાએ આ પ્રકારે દડ આપ્યો તેથી બેગૂના રાવતજીએ કોઇ પણ પ્રકારે અસતોષ પ્રકટ કર્યો નહિ તેઓ રાણાની ઇચ્છાને આધીન થયા, પરતુ ચિરકાળને માટે બેગૂપ્રદેશ પોતાના અધિકારમા રાખવાની રાણાની ઇચ્છા નહોતી કેવળ રાવતજીએ રાણાની આજ્ઞાવિના મહારાષ્ટ્રીઓને નસાડી મૂકયા હતા, તેથી તેમણે નામમાત્રને માટે ઉક્ત પ્રદેશ જપ્ત કર્યો હતો અતે મે સિંધિઆના દાવાની વિરુદ્ધ પ્રબલ પ્રમાણો ઉપસ્થિત કર્યા સિંધિઆએ પુષ્કળ કાગળપત્ર લખી પોતાનો દાવો પ્રબળ કરવાનો પ્રયત્ન કર્યો, પરતુ તેને સફળતા પ્રાપ્ત થઈ નહિ થોડા માસ પછી બેગૂપ્રદેશ મારી ભલામણથી ઉક્ત સામતને પાછો આપવામા આવ્યો, આથી મને પરમ આનદ પ્રાપ્ત થયો, કારણ કે ઇ૦ સ૦ ૧૮૧૮ ના મે માસમા મેવાડની આધીનતા સ્વીકારવાને માટે જે પત્ર તૈયાર કરવામા આવ્યો હતો, તેમા ઉક્ત સામતેજ સૌથી પહેલા હસ્તાક્ષર કર્યા હતા

ચિતોડ—સિસોદીઆઓની પ્રાચીન રાજધાની ચિતોડની પ્રત્યેક દિવાલપર તેમનુ અસીમ ગૌરવ અકિત થયેલુ છે. હું જેમ જેમ આ પ્રાચીન પાટનગરની નિકટ જતો હતો, તેમ તેમ મારા

હૃદયમા આનદ વૃદ્ધિગત થતો જતો હતો હું જે રસ્તેથી ચિતોડતરફ જતો હતો, તેજ રસ્તેથી પાદશાહ અલ્લાઉદ્દીન અને અકબર પોતાની પ્રબલ સેના અને સામતોની સાથે શ્રીરામચદ્રના વશજોને પરાસ્ત કરવોને ગયા હતા ચિતોડના રાણા પ્રતાપસિહ, અરિસિહ (ઉરસી) વગેરેએ યવન પાદશાહોની સામે કેવા પ્રબલ પરાક્રમસહિત યુદ્ધ કર્યાં હતા, તેનુ વર્ણન યથાસ્થાને કરવામા આવ્યુ છે ચિતોડના અતિમ યુદ્ધના સ્મૃતિચિન્હો અદ્યાપિ અહીઆ વિદ્યમાન છે આજે પ્રભાતકાળમાજ મે ચિતોડના દર્શન કર્યાં જે સ્થાનપર ભારતના સર્વપ્રધાન પાદશાહ અકબરે પોતાની લીનાગની પતાકા રોપી હતી અને પોતાની છાવણી નાખી હતી તથા પોતાના પ્રધાનવીરોને એકત્રિત કરીને ચિતોડ જીતી લઈ તેનો વિધ્વસ કરવાને માટે તેમની સાથે મસલત ચલાવી હતી, તેજ સ્થાનપર અદ્યાપિ એક સ્મરણચિન્હ વિદ્યમાન છે તે ચિન્હ એક ઉચ્ચ સ્તભના આકારનુ છે અને તે "ચિરાગદાન વા અકબરનો દીપ" એ નામથી વિખ્યાત છે તે પાષાણના મોટા મોટા ટુકડાઓથી બધાવવામા આવ્યુ છે અને ૩૫ ફીટ ઉચુ છે તેનો નીચેલો ભાગ અધિક જાડો અને ઉચેનો ભાગ ક્રમશ પાતળો થતો ગયો છે તેના શિખરપર એક મોટો દીપક બળતો હતો,જેને જોઇ સર્વ લોકો જાણી શકતા હતા કે અહીઆ પાદશાહ અકબરની છાવણી છે તેની અદરના ભાગમા પગથીઆ છે, જેદ્વારા ઉપર ચઢી શકાય છે જે પગથીઆદ્વારા એક સમયે અકબર અવસ્ય ઉપર ચઢયો હતો,તે પગથીઆદ્વારા શિખરપર જવાનો મે વિચાર કર્યો, પરતુ મારૂ શરીર સ્વસ્થ નહોતુ,તેથી મારા મનની ઇચ્છા મનમાજ રહી ગઇ ચિતોડના નીચલા ભાગમા ફરી હુ મારી પાલખીમાથી નીચે ઉતર્યો અને અશ્વપર આરૂઢ થઈ પાચ દરવાજા પસાર કરીને ચિતોડના ઉપલા ભાગમા ગયો ત્યાર પછી સૂર્યકુડની પાસે મારો મુકામ હતો ત્યા હુ ગયો અહીઆ મારી ચોતરફ પ્રાચીન ઐતિહાસિક ચિન્હો પડેલા હતા આ છિન્નભિન્ન અવસ્થામા પડેલા પ્રાચીન ચિન્હો જોઈ મારા મનમા અનેક વિચારો ઉદ્દભવવા લાગ્યા અસ્તાચળમા જતા પ્રભાકરનુ અતિમ કિરણ ચિતોડના સ્તભપર પડયુ ત્યાસુધી હુ તે તરફ અનિમિષનેત્રે જોતો રહ્યો

વિધ્વસ્ત થયેલા ચિતોડને જોઇને મારા મનમા જે ભાવો ઉપસ્થિત થયા તે સર્વનુ વર્ણન કરી હુ પાઠકોને શોકગ્રસ્ત કરવા માગતો નથી ખુમાનરાસા નામના ગ્રથમા ચિતોડના સબધમા એવો ઉલ્લેખ છે કે વિખ્યાત, દુર્ગમ અને અભેદ્ય એવા ચોરાસી કિલ્લાઓમા ચત્રકોટનો કિલ્લો પ્રધાન છે સમતલભૂમિમાથી ઉઠેલી ડુગરીપર એ કિલ્લો બધાવવામા આવ્યો છે અને તે જાણે પૃથ્વીના મસ્તકપર તિલક ન હોય તેમ વિરાજમાન છે કોઇપણ શત્રુ એ કિલ્લાપર પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરવાને સમર્થ થયો નથી આ દુર્ગના તાબાના સામતો ભય એ શુ ચીજ છે તે પણ જાણતા નથી એના શિખરપરથી ગગા નીકળી છે અને આ પહાડપરના માર્ગો પણ એવા છે કે કોઈ એમા પ્રવેશ ભલે કરે, પરતુ તેમાથી બહાર નીકળવાની કાઇ આશા નથી ખડકોપર રક્ષણને માટે બાધવામા આવેલા બુરજો વિદ્યમાન છે અને તેમા રહેલી સેના રાત્રિને વખતે નિરાતે ઉઘે છે તેને શત્રુઓનો કિચિત્ પણ ભય હોતો નથી એના ધાન્યભડારો ધાન્યથી ભરપૂર છે અને જયકુડો, તળાવો તથા કૂવાઓ પાણીથી ભરેલા છે સ્વય મહારાજ રામચદ્રજી આ સ્થાનમા ૧૨ વર્ષપર્યત રહ્યા હતા નગરમા ૮૪ બજારો છે, બાલકબાલિકાઓને માટે પુષ્કળ વિદ્યાલયો છે અને પ્રત્યેક પ્રકારની શાસ્ત્રીય શિક્ષાને માટે પાઠશાળાઓ વિદ્યમાન છે અહીઆ અઢાર કળામા નિપુણ એવા કારીગરો વસે છે છત્રીસ કુળના રજપૂતો અહીઆ રહે છે અને અશ્વારોહી તથા પાયદળસેના પ્રચડ છે

ખુમાનરાસા અર્થાત્ રાવત ખુમાનનું ઉપાખ્યાન એ નામનો ગ્રથ ૯ મી શતાબ્દીમા લખાયો હતો અને હુ ધારૂ છુ કે તે ગ્રથના લેખકે ચિતોડનું વર્ણન માત્ર કલ્પનાથી કર્યુ નથી પરતુ તેનુ સમસ્ત લખાણ સત્ય છે. ચિતોડનો વિધ્વસ થયો તે પૂર્વે ભારતવર્ષની કોઇપણ રાજધાની તેના સમાન નહોતી ચિતોડની રાજધાની પહાડ ઉપર સ્થિત છે અને તે પહાડ ચિતોડથી ૬૮ કોશ સુધી ચાલ્યો ગયો છે ચિતોડ અને પાથારદેશની વચ્ચે વિજયપુરા, ગ્વાલિયર અને બેગૂનો કેટલોક ભાગ આવેલો છે વચ્ચેવચ્ચે વૃક્ષકુજ આવી રહ્યા છે આ પ્રદેશ અત્યત ફળદ્રુપ છે, પરતુ હાલમા એ દીર્ઘકાળની અરાજકતાથી ઉજ્જડ બની ગયો છે. ચિતોડના ઉપરના ભાગની લબાઇ ત્રણ માઈલ બે

ફર્લાંગ છે અને તેની પહોળાઇ ૨૪૦૦ હાથ છે જે પર્વતપર ચિતોડ સ્થિત છે તે પર્વતની તળેટીનો વ્યાસ ચાર કોશનો છે તેની નીચેથી ઉપરસુધી ઘાડા જંગલો આવેલા છે, તેમા માત્ર વ્યાઘ્ર, હરિણ અને વરાહજ નહિ, પરતુ સિંહસુદ્ધા આજપર્યંત રહે છે તળેટી અથાત્ ચિતોડની નીચેનો ભાગ દક્ષિણ તરફ આવેલો છે,તેમા વિજયસ્તંભ, ચતરંગ મોરીનો મહાલય, રાણા રાયમલ્લનો મહાલય, રાણા મુકુનનુ મોટુ મંદિર ગિહલોતોનો સો બુરજોવાળો દુર્ગ અને જયમન તથા પત્તેના મહાલયો વગેરે રમણીય સ્મૃતિચિન્હો વિદ્યમાન છે ચિતોડથી અવિચ્છિન્ન એવુ એક સ્થાન ૪૦૦ ફીટ ઉત્તરે છે, તેની ચોતરફ કોટ આવેલો છે, પરતુ આ સ્થાનથી શત્રુને લાભ થતો હતો માધોજીસિંધિઆએ તેમા પોતાનુ તોપખાનુ રાખ્યુ હતુ આજ સ્થાનપરથી અલ્લાઉદ્દીનતાતારે પણ આક્રમણ કર્યું હતું. આ સ્થાન બંધાવવાને માટે અલ્લાઉદ્દીને માટીના એક ટોપલાપર એક તાંબાના પૈસાથી માંડીને એક સુવર્ણમુદ્રાસુધી મજુરી આપી હતી એને બંધાવતા બાર વર્ષ લાગ્યા હતા

ચિતોડનાકિલ્લાપર ઉત્તરતરફથી ચઢી શકાય છે ચઢતી વખત જે દરવાજા મધ્યમા આવે છે તેમાના પહેલા દરવાજાનુ નામ 'કૂટાદ્વાર' છે અને ચોથા દરવાજાનુ નામ "હનુમાનપોલ' છે આ "હનુમાનપોલ" ચિતોડના ઇતિહાસમાનુ એક સ્મરણીય સ્થાન છે અહીઆજ પ્રસિદ્ધવીરજયમન અને પત્તે મહાવીરતા દર્શાવી સ્વર્ગમા સિધાવ્યા હતા જયમનના સ્મરણાર્થે અહીઆ એક નાનુ સ્મારકચિન્હ વિદ્યમાન છે. વળી એક સૈનિક વીરવેષ ધારણ કરી હાથમા ભાલો ગ્રહણ કરી એક અશ્વપર બેઠો છે, આ પ્રકારની તેની પાષાણ-પ્રતિમા અહીઆ સ્થાપિત છે, વીરશિરોમણિ અમૈતના સામંતની આ પ્રતિમા છે અહીઆથી ત્રણ વધુ દરવાજા પસાર કરી અમે રામપોલ' નામના મોટા દરવાજાપર પહોચ્યા અહીઆથી અમે વિખ્યાત ' દરિખાના ' કે જે સભાગૃહમા પ્રધાન પ્રધાન ઉત્સવોના સમયમા ચિતોડના રાજપુરુષો એકત્રિત થતા હતા તેમા ગયા, અને એમ કહેવાય છે કે અહીઆજ ચિતોડના બુદ્ધિમાન પુરુષોએ રાણા અરસીને જણાવ્યુ હતુ કે આપનો ગૌરવસૂર્ય અસ્તાચલમા જતો જાય છે રામપોલ દરવાજાના સ્થાનપર અમે એક શિલાલેખ જોયો સાલુંબરના વિખ્યાત સામંત ભીમસિંહે આ શિલાલેખ કોતરાવ્યો હતો તેમનું નામ આ શિલાલેખના નીચના ભાગમા આપવામા આવ્યુ છે ભીમસિંહ એક સમયે વિદ્રોહી બની ચિતોડનો રાજમુકુટ પોતાના મસ્તકપર ધારણ કરવાને ઉદ્યત થયા હતા મેવાડના ઇતિહાસમા તે વિષે સારીરીતે વર્ણન કરવામા આવ્યુ છે ભીમસિંહે જે કુળમા જન્મ ગ્રહણ કર્યો હતો તે કુળના આદિપુરુષે અનેક વર્ષોપૂર્વે મહાન રાજભક્ત બની ચિતોડના રાજમુકુટનો પરિત્યાગ કર્યો હતો એમ જણાય છે કે સાલુંબરના સામંતે જે સમયે ઉક્ત શિલાલેખ કોતરાવ્યો હતો તે સમયે તેઓ રાજભક્ત હતા, વિદ્રોહી થયા નહોતા તે શિલાલેખમા એવો ઉલ્લેખ છે કે—"નગરવાસીઓની પાસે બળાત્કારે કોઇપણ કામ કરાવવામા આવશે નહિ તેમજ તેમની પાસેથી દંડ લેવામા આવશે નહિ " વળી તે શિલાલેખમા એમ પણ જણાવવામા આવ્યુ છે કે, ગેસુદાના એક સુતારે રામપોલનો નવીન દરવાજો પોતાના ખર્ચથી બંધાવ્યો હતો અને તેના પ્રમાણતરિકે એક ગાય તથા વરાહની મૂર્તિ વિદ્યમાન છે તેના તે સત્કાર્યને માટે તેને જાગીર આપવામા આવી હતી

હુ ત્યાથી દક્ષિણ તરફ કેટલેક છેટે ગયો તો ત્યા એક અત્યત પ્રાચીન મંદિર મારા જોવામા આવ્યુ આ મંદિર તુલસીભવાનીનુ છે તેની પાસેજ તોપખાના ચાવડી' નામનુ સ્થાન છે, જેમા કેટલીક તોપો હજી વિદ્યમાન છે આ તોપો ચિતોડની લૂટનુ સ્મરણ કરાવે છે ત્યારપછી રાણાના પ્રધાનપુરોહિતનુ એક મોટુ અને સુદર મકાન દૃષ્ટિગોચર થયુ તેની પાછળ મુસાનિ અથવા અશ્વપાલ અને રાણાના કુટુંબના કેટલાક મુખ્ય અમલદારોના ઘર આવેલા છે પહેલા વિશાળ મકાનનુ નામ નૌનખાભંડાર છે તે એક નાનાસરખા દુર્ગ જેવુ જણાય છે તેની દિવાલો ઘણી ઉચી છે. તે પ્રાચીન વિધ્વસ્ત મકાનોના કાષ્ઠ તથા પાષાણથી બંધાવવામા આવ્યુ છે ભંડાર શબ્દનો અર્થ દ્રવ્યભંડાર છે તેના નામપરથીજ તે શા કાર્યને માટે હોવુ જોઇએ તે વિદિત થાય છે; પરતુ એમ જાણવામા આવ્યુ છે કે આ ઇતિહાસમા જે વનવીરનુ વર્ણન કરવામા આવ્યુ છે, તેઓ આ મકાનમા નિવાસ કરતા હતા તેની ઉત્તરપૂર્વ દિશાતરફ એક નાનુસરખુ મંદિર છે તેનું શિલ્પકાર્ય અતિ ઉત્તમ છે તેનુ નામ સિંગારચોરા છે

ત્યાંથી અમે રાણાના મહાલયતરફ ગયા એમ કહેવાય છે કે રાણા રાયમને ઉક્ત મહાલય બંધાવ્યો હતો, પરંતુ તેની બાંધણી અતિ પ્રાચીન જણાય છે તેની બાંધણી સાદી અને સરલ છે કેવલ બુરજોમા મહાન કારીગરી જણાવવામા આવી છે, તે સિવાય મહાલયમા કાંઇ વિશેષ કારીગીરી નથી આ મહાલય જોવાથી મુસલમાનોનુ આગમન થયુ તે પૂર્વે રાજપૂતોના મહાલયો કેવીરીતે બંધાતા હતા તે પ્રતીત થાય છે મહાલયની ચોતરફ વિશાળ આગણુ આવેલુ છે આ આગણામા એક સ્થાને દેવજીનુ મંદિર છે રાણા સાગાને આ મૂર્તિની કૃપાથીજ સર્વત્ર વિજયલક્ષ્મી પ્રાપ્ત થઇ હતી આ મૂર્તિ એકાદશ કુલોપૈકી એક છે વિખ્યાત વીર ભોજ કે જેમના પિતા ચૌહાણ અને માતા ગુજરજાતિની હતી અને જેમનાથી વગરાવતશાખા ઉત્પન્ન થઈ હતી, તેમના શરીરમા ઉક્ત દેવતાનો આવિર્ભાવ થયો હતો ઉક્ત દેવતાની દૈવીશક્તિથી યુક્ત થઇને જે સમયે ઉક્ત વગરાવતવીર જૂની શત્રુતાનો બદલો લેવાને માટે રણવિજય નામના સ્થાનના પડિહારોની સામે જતા હતા, તે સમયે ચિતોડની નિકટ થઇને તેમના આગમનની ખબર સાભળતાજ ચિતોડપતિ રાણા સાગાએ તેમને દૈવીશક્તિથી યુક્ત થયેલા જાણી મહાભક્તિ અને શ્રદ્ધાથી તેમની પૂજા કરી દેવજીએ રાણાની ભક્તિથી પ્રસન્ન થઈ તેમને એક દિવ્ય પદાર્થ (તાવીજ) આપ્યો દેવજીની આજ્ઞાનુસાર રાણા જ્યાસુધી ચાલ્યા ત્યાસુધી ઉક્ત તાવીજના પ્રભાવથી તેમને સર્વત્ર વિજય પ્રાપ્ત થતો રહ્યો દેવજીએ ઉક્ત તાવીજ એક નાનાસરખા કપડાના કટકામા બાધી તેને રાણાના ગળામા બાધી દીધો અને તેમને જણાવ્યુ કે આ તાવીજને કોઇપણ રીતે પીઠની તરફ જવા દેશો નહિ દેવજીમા એવી દૈવી શક્તિ હતી કે તેઓ મૃતમનુષ્યને જીવત કરી શકતા હતા આ શક્તિ દર્શાવવાને માટે તેમણે એક મોરની પીછી લઇ ચિતોડમા તે સમયે જેટલા મનુષ્યો મરણ પામ્યા હતા, તે સર્વના શબપર તેનતી સ્પર્શ કરી તેમને જીવત કરી દીધા રાણા સાગા દેવજીની આ દૈવીશક્તિનુ ઉજ્જ્વલ પ્રમાણ જોઇ દિગ્વિજય કરવાને માટે બહાર પડયા તેમણે અનેક યુદ્ધોમા વિજય પ્રાપ્ત કરી અંતે બિયાનાના કિલ્લાપર પણ પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કરી દીધો, પરંતુ આ અરસામા એક દિવસ 'પીનાખાન'-મા સ્નાન કરતા તેમના ગળામાથી ઉક્ત દૈવીપદાર્થ પાણીમા પડી ગયો તત્કાળ એક ધ્વનિ થયો કે –" ભયકર શત્રુ તમારી સમીપ આવી પહોચ્યો છે " સિસોદીઆલોકો આ જનશ્રુતિપર એટલી બધી શ્રદ્ધા રાખે છે કે ઉક્ત દેવજીએ તેમના દેવતાઓમા સ્થાન પ્રાપ્ત કર્યુ છે અને તેમની ગમે તેવી શોચનીય અવસ્થામા પણ તેઓ તેમની મૂર્તિની સન્મુખ દીપક બાળ્યા સિવાય રહ્યા નથી દેવજી-ની મૂર્તિ અશ્વારોહીવીરના સ્વરૂપમા છે તેમના હાથમા ભાલો છે અને તેમનો ઘોડો નીલવર્ણનો છે અદ્યાપિ તેમની પૂજા પરમ શ્રદ્ધાપૂર્વક કરવામા આવે છે સર્વની મમતા ખેચવાને માટે મે બાબરના સુયોગ્ય પ્રતિસ્પર્ધી રાણા સાગાના નામથી દેવજીની પ્રતિમાને ત્રણ રૂપિયા અર્પણ કર્યા

રાણા રાયમલનો મહાલય છોડી અમે બે વિશાળ મંદિરોમા ગયા આ ઉભય મંદિરો વ્રજ-રાજ શ્રીકૃષ્ણના હતા તેમાનું એક મંદિર રાણા કુંભાજીએ અને બીજુ તેમની વિખ્યાત રાણી અને તે સમયની મુખ્ય કવયિત્રી મીરાબાઇએ બંધાવ્યુ હતુ મીરાબાઇએ પોતાનું મંદિર પોતાના વહાલા દેવ સ્વામિનાથને અર્પણ કર્યુ હતુ મીરાબાઈના કાવ્યો અત્યુત્તમ છે તેમણે જયદેવના વિખ્યાત ગ્રંથ ગીતગોવિંદ પર ટીકા લખી હતી મીરાબાઇની શ્રીકૃષ્ણપર એટલી પ્રબલ ભક્તિ હતી કે તેઓ શ્રીકૃષ્ણના પ્રેમમા વ્યાકુલ બની ઉક્ત મંદિરમા નૃત્ય કરતા હતા મીરાબાઇના મૃત્યુના સંબંધમા એવી જનશ્રુતિ પ્રચલિત છે કે એક સમયે તેઓ ભક્તિથી વ્યાકુલ થઇ નૃત્ય કરી રહ્યા હતા, એવામા રાધા નાથે મૂર્તિમાથી પ્રગટ થઇ કહ્યુ કે – મીરાં" આવો, મારા હૃદય સાથે લાગો '" એમ કહી તેમણે મીરાને આલિંગન દીધુ અને તેની સાથેજ મીરાની માનવલીલા સમાપ્ત થઇ ગઇ

આ ઉભય મંદિરો અતિ પ્રાચીનકાળના વિધ્વસ્ત મંદિરોના કાષ્ટ તથા પાષાણથી બંધાયા હતા. ચિતોડથી ત્રણ કોશ ઉત્તરે એક નગર નામનું શહેર હતુ તે નગરના વિધ્વસ્ત મંદિરોની સામગ્રી લાવીને આ મંદિરો બંધાવવામા આવ્યા હતાં ઉક્ત ઉભય મંદિરોની નિકટ બે મોટા જળાશયો છે પ્રત્યેક જલાશયની લબાઇ એકસોપચ્ચીસ ફીટ, પહોળાઇ પચાસ ફીટ અને ઉડાઇ પચાસ ફીટ છે એમ કહેવાય છે કે જ્યારે મેવાડની રાજનંદિનીની સાથે આગરોનના ખીચીવંશી અચલસિંહના વિવાહ થયા

હતા, ત્યારે રાણાએ આ ઉભય જનાશયો ખોદાની એકમા ઘી અને બીજામા તેલ ભરાવ્યુ હતુ.

ત્યારપછી અમે કીર્તિસ્થભની પાસે ગયા રાણા કુભાજીએ માલવા અને ગુજરાતની સમસ્ત સેનાને પરાસ્ત કરી તે વિજયના સ્મરણચિન્હતરિકે આ કીર્તિસ્તભ સ્થાપિત કર્યો હતો સમસ્ત ભારત વર્ષમા એકમાત્ર દિલ્હીના કુતુબમિનારની સાથેજ આ કીર્તિસ્થભની તુલના થઇ શકે છે, પરતુ આ કીર્તિસ્થભ કુતુબમિનાર કરતા ઉંચો છે જો કે એનુ શિલ્પકાર્ય તેના જેવુ ઉત્તમ નથી આ કીર્તિસ્થભ ૧૨૨ ફીટ ઉચો છે નીચેના ભાગના પ્રત્યેક ખડની પહોળાઈ ૩૫ ફીટ છે અને શિખરના પ્રત્યેક ખડની પહોળાઈ સાડાસત્તર ફીટ છે એ ૪૨ ચોરસફીટની વેદીપર સ્થિત છે એને નવ માળો છે અને પ્રત્યેક માળના ખડપર દ્વાર તથા ઝરૂખા છે તેની ચોતરફ સ્તભો આવી રહ્યા છે તેની સુદરતા આલેખવાની આ કલમમા શક્તિ નથી આ કીર્તિસ્થભમા હિંદુઓના સમસ્ત દેવોની મૂર્તિઓ કોતરવામા આવી છે તેનો સર્વથી ઉંચો નવમો માળ કે જે સાડાસત્તર ચોરસફીટનો છે, તેની ઉપર અનેક સ્થભો છે અને તે સ્થભોપર એક ખુલ્લો ચોક આવેલો છે, જેપર કન્હૈયાની રાસમડળી કોતરવામા આવેલી છે અહીઆ ચિતોડના રાણાના વશનુ વર્ણન એક શિલાપર કોતરવામા આવેલુ છે પરતુ દુર્ગમા યવનોએ તે સર્વનો વિધ્વસ કરી નાખ્યો છે કેવળ નિમ્નલિખિત બે શ્લોકો આજપર્યંત પૂર્વાવસ્થામા સ્થિત છે

શ્લોક ૧૭૨મો—ગુર્જરખડ અને માળવાદેશના અધીશ્વરે અગાધ સમુદ્ર જેવડી વિસ્તૃત સેનાસહિત પૃથ્વીને કપાયમાન કરી મેવાડપર આક્રમણ કર્યું કુભાજીએ દેશ દીપાવ્યો તેમના અગાધ યશનુ કેટલુ વર્ણન કરીએ ? તેમણે પોતાના શત્રુની સેનામા વ્યાઘ્રની પેઠે વા શુષ્ક વનમા અગ્નિની પેઠે સચાર કર્યો હતો

શ્લોક ૧૮૩ મો—જ્યાસુધી સૂર્યભગવાન આ સસારમા પોતાના કિરણોનો વિસ્તાર કરશે ત્યાસુધી રાણા કુભાજીનો યશ રહેશે ઉત્તરમા જ્યાસુધી હિમાલયપર્વત ઉભો રહેશે, જ્યાસુધી વારિધિ આ અવનીના ગળામા માળાસ્વરૂપે રહેશે, ત્યાસુધી કુભાજીનો યશ અક્ષત રહેશે તેમના શાસનસમયનો અનેક ઘટનાઓથી પૂર્ણ ઇતિહાસ અને તેમની ગૌરવગરિમા સર્વદા અક્ષય રહેશે સવત ૧૫૦૭ મા રાણા કુભાજીએ ચિતોડના મસ્તકપર મુકુટસ્વરૂપે આ સ્થભ બધાવ્યો ઉદિત થયેલા સૂર્યના ઉજ્જ્વલ કિરણસમાન આ તોરણ છે કે જે ચિતોડના વરની પેઠે શોભે છે

સવત ૧૫૧૫મા બ્રહ્માના મદિરની સ્થાપના થઈ એ વર્ષના પુષ્યનક્ષત્રમા માઘ માસની દશમ ને ગુરુવારને દિવસે અમર છત્રકોટમા આ કુભાજીનો કીર્તિસ્થભ સ્થાપિત થયો એ સ્થભને કોઇની પણ ઉપમા આપી શકાતી નથી એ સ્તભને ધારણ કરવાથી આજે ચિતોડ મેરુનો ઉપહાસ કરી રહ્યુ છે હવે છત્રકોટ અનુપમેય છે એના ડુગરમાથી ઝરણા નીકળી કલકલ શબ્દ કરતા વહી રહ્યા છે ચોતરફ દેવતા અને દેવીઓની પ્રતિમા વિરાજમાન છે એની આસપાસના કુજવનોમા ભ્રમરો ગુજારવ કરતા પ્રેમક્રીડા કરી રહ્યા છે આ અભેદ્ય અચલ કિલ્લો મહાઇદ્રે પોતાના હાથથી નિર્માણ કર્યો છે

ઉક્ત શ્લોકોની સખ્યા ૧૮૩ છે, જેપરથી બીજા પણ અનેક શ્લોકો ત્યા કોતરવામા આવ્યા હતા એવુ અનુમાન સરલતાથી કરી શકાય છે

આ ઉચ્ચસ્થાનોથી જે દૃશ્ય દૃષ્ટિગોચર થાય છે, તે અત્યત મનોહર છે માળવાની સમતલભૂમિપર્યંત અહીઆથી દૃષ્ટિ પહોચે છે કેટલાક વર્ષો પૂર્વે આ સ્તભના સર્વોચ્ચ બુરજોપર વિદ્યુત પાત થયો હતો અને તેથી કેટલાક બુરજો વિધ્વસ્ત થઇ ગયા હતા, પરતુ એકદરે આ સ્મરણસ્તભ સારી સ્થિતિમા છે જ્યા વિદ્યુતપાત થયો હતો, ત્યા કેટલાક પીપળાના વૃક્ષો ઉગ્યા છે એમ કહેવાય છે કે આ સ્મરણસ્તભ બધાવવામા નવલાખ રૂપિયાનો ખર્ચ થયો હતો રાણા કુભાજીએ જે અગણિત ઇમારતો બધાવી હતી, તેમાની આ એક છે. રાણા કુભાજીએ શ્રીકૃષ્ણના મદિરો, કૂર્મસાગર નામનુ એક મોટુ મદિર, મહાદેવનુ દેવાલય અને ફુવારો બધાવ્યા હતા તે ઉપરાત તેમણે કમલમેર નામનો મોટો કિલ્લો બધાવ્યો હતો આ કમલમેર નામના કિલ્લામા તેમણે રાજધાની સ્થાપિત કરી હતી એમ પ્રતીત થાય છે કે મહમ્મદબેગડાએ જેસમયે કમલમેરપર આક્રમણ કરી તેપર

પોતાનો અધિકાર સ્થાપિત કર્યો, તે સમયે તેને તે કક્ષા માથી ગુજરાતની રાજકુમારીનો કેટલાક લાખની કિમ્મતનો હીરાનો એક હાર પ્રાપ્ત થયો હતો અને ત્યા તેણે ચાલીસ હજાર માણસોને બદી કર્યા હતા

ઉક્ત કીર્તિસ્તભની નિકટજ બ્રહ્માનુ એક મોટુ મદિર છે રાણા કુભાજીએ પોતાના પિતા રાણા મુકુલના સ્મરણાર્થે આ મદિરની પ્રતિષ્ઠા કરી હતી અને તે તેમનાજ નામથી ઓળખાય છે તે રાજા મહાન ઇશ્વરભક્ત હતા તેમના મદિરની સમીપ વિખ્યાત ચારવાગ નામનુ સ્થાન છે ત્યા બાપ્પા રાવળથી લઇને રાજધાની ઉદયપુરના પ્રતિષ્ઠાના સુધીના સિસોદીઆવશના સમસ્ત મહારાણાઓના સમાધિમદિરો વિદ્યમાન છે આ મદિરોમા કેવળ ભસ્મરાશિજ રાખવામા આવે છે આ સમાધિમદિરની સાથે પુષ્કળ ઐતિહાસિક ઘટનાઓ જોડાયની છે, પરતુ અમો અત્રે તેનુ ઐતિહાસિક વર્ણન આપી શકતા નથી, કારણ કે અમને ઇતિહાસની બાબતમા સહાય કરનારાઓ મૃત્યુ પામ્યા છે

આ સમાધિક્ષેત્રમા થઈ હુ પર્વતના એક નિર્જન સ્થાનમા ગયો આ ઉજ્જડ પર્વતના એક ભાગમાથી ગોમુખ નામનુ એક ઝરણુ નીકળી વટવૃક્ષની નીચે થઇને વહે છે વળી ત્યા એક ગુપ્ત સુરગ પર્વતના આતરિક ભાગમા ચાલી ગઈ છે, તેને રાણીભીદર કહેવામા આવે છે તેમા કેટલાક ઓરડાઓ છે પાદશાહ અલ્લાઉદ્દીને જે સમયે ચિતોડપર અધિકાર સ્થાપિત કરી તેને લૂટ્યુ તે સમયે આ સ્થાનપર જોહરવ્રતનુ અનુષ્ઠાન કરવામા આવ્યુ હતું ભુવનમોહિની પદ્મિની અને ચિતોડની અન્યાન્ય રાણીઓ તથા રાજનદિનીઓએ આ સ્થાનપર પ્રજ્વલિત અગ્નિમા પ્રાણત્યાગ કરી પોતાના સતીત્વની રક્ષા કરી હતી તથા પાપાત્મા અલ્લાઉદ્દીનની પાપી કામના વ્યર્થ કરી હતી, તે સમયથી આ ગુપ્ત સુરગ બધ કરવામા આવી છે

તેથી અધિક ઉચે ગયો તો જયમલ અને પત્તેના મદિરો મારા જોવામા આવ્યા અહીઆ કાલકાદેવીનુ એક મદિર છે, જેની પ્રતિષ્ઠા ચિતોડના ગહ્લોતવશના આધિપત્યનો વિસ્તાર થયો તે પહેલા કેટલાક સો વર્ષોપૂર્વે અર્થાત્ પ્રાચીન મોરી રાજવશના શાસનસમયમા થઇ હતી. અહીઆ નિમ્નલિખિત શિલાલેખ મારા જોવામાં આવ્યો —

'સવત ૧૫૭૪, માઘ સુદી ૫ચમી, રેવતી નક્ષત્રમા આ શિલાલેખ સ્થાપિત કરવામા આવ્યો કાલૂ કૈમર શિલ્પીએ તથા અન્ય છત્રીસ જનોએ (અહીઆ તેમના નામો જણાવવામા આવ્યાં છે) કાલકાદેવીના મદિરની સામેના વિસ્તૃત કુડો બનાવ્યા છે"

આ સ્થાનેથી હુ ચદ્રાવતશાખાના આદ્યપુરુષ ચદના સમાધિમદિરની તરફ ગયો ત્યાથી થોડે દૂર ભીમસિહ અને પદ્મિનીના મહાલય વિદ્યમાન છે તેની પાછળ એક સ્થાનની ચોતરફ દિવાલો આવેલી છે એમ પ્રતીત થાય છે કે રાણા કુભાજીએ માળવાના રાજાને યુદ્ધમા પરાસ્ત કરી તેને અહીઆ બદિવાનતરીકે લાવીને રાખ્યો હતો તે સ્થાનની નિકટજ રામપુરાના રાવોનો મહાલય છે

અધિક દક્ષિણ તરફ જતા ચિતોડના પ્રાચીન પરમારઅધીશ્વર ચતરગ મોરીનુ તળાવ અને મહાલય આવે છે આ સ્થાન વિશેષ ઐતિહાસિક ઘટનાઓથી યુક્ત છે તળાવનો આતરિક ભાગ ભિન્ન ભિન્ન અશોમા વિભક્ત છે હવે હુ ચિતોડના કિલ્લાના દક્ષિણ બુરજથી ચારસે હાથ દૂર હતો, તેથી હુ ચિતોડના પ્રાચીન સામતો અર્થાત્ શિરોહી બૂદી, સત, લૂણાવાડા વગેરેના મહાલયોમા થઇ ચૌગાન નામના સ્થાનમા જઇ પહોચ્યો આ સ્થાન સામરિક ઉત્સવોનું ક્ષેત્ર છે આજપર્યંત ચિતોડમા રહેતી અલ્પ સેના પ્રાચીન રીતિ પ્રમાણે દશેરાપૂર્વે આ સ્થાનપર ઉત્સવ કરે છે ઉક્ત સ્થાનની સમીપજ એક મોટુ જલાશય વિદ્યમાન છે આ જલાશય ૧૩૦ ફીટ લાબુ, ૬૫ ફીટ પહોળુ અને ૪૭ ફીટ ઉડુ છે તેની ચોતરફ અત્યત રમણીય બાધકામ છે અને તેનો અદરનો ભાગ જળથી પરિપૂર્ણ છે અહીઆથી ઉચે અને પ્રાય મધ્યસ્થાનમા એક જાણવાયોગ્ય સ્મરણસ્થભ વિરાજમાન છે એની ઉચાઇ ૭૫ ફીટ છે એના નીચના ભાગનો વ્યાસ ૩૪ ફીટ છે અને ઉપલા ભાગનો વ્યાસ ૧૫ ફીટ છે એનાપર જ્યા ત્યા જૈનમૂર્તિઓ સ્થાપિત છે આ સ્મરણસ્થભ અત્યત પ્રાચીન છે એના નીચના ભાગમા જે શિલાલેખો મારા જોવામા આવ્યા તે પરથી પ્રતીત થયુ કે એ સ્થભ જૈનોના ૨૪ તીર્થંકરોમાના પહેલા તીર્થંકર આદિનાથને અર્પણ કરવામા આવેલો

છે એક શિલાલેખમા એવો ઉલ્લેખ છે કે -

"શ્રી આદિનાથ અને ૨૪ જૈનતીર્થંકરો પુંડરિક, ગણેશ, સૂર્ય અને નવ ગ્રહો કૃપા કરીને આપ રક્ષા કરો સવત ૯૫૨ (ઈ૦ સ૦ ૮૯૬), વૈશાખ શુક્લ પૂર્ણિમા ગુરુવાર "

કોકરેશ્વર મહાદેવના અત્યત પ્રાચીન મદિરની સમીપ નિમ્નલિખિત શિલાલેખ મારા જોવામા આવ્યો —

" સવત ૮૧૧, માઘસુદી પચમી વાર બૃહસ્પતિ (ઈ૦ સ૦ ૭૫૫) રાજા કોકરેશ્વરે આ મદિરની પ્રતિષ્ઠા કરી અને આ જલાશય ખોદાવ્યુ "

અહીઆ જૈનલોકોના અનેક શિલાલેખો છે, પરતુ તેઓ દુર્ભાગ્યવશાત્ વિધ્વસ્ત દશામા હોવાથી હુ તેમાના મહત્ત્વના શિલાલેખો પ્રાપ્ત કરી શક્યો નહિ શાતિનાથના મદિરમા મે નિમ્નલિખિત શિલાલેખ જોયો —

"સવત ૧૫૦૫ (ઈ૦ સ૦ ૧૪૪૯)મા મહારાણા શ્રી મુકુલનાથના પુત્ર કુભાજીના કોશાધ્યક્ષ શાહ કોલા, તેમના પુત્ર બદ્રીનાથ તથા તેમની સ્ત્રી શ્રી વિલનદેવીએ શાતિનાથનુ આ મદિર પ્રતિષ્ઠિત કર્યું ખત્રી-ગચ્છાના સામત જીનરાજસૂર અને પ્રત્યક્ષ ઉત્તરાધિકારી શ્રી જીનચદ્રસૂરીએ આ ઉલ્લેખ લખ્યો "

પૂર્વભાગની મધ્યમા સૂર્યપોલ નામના તોરણની સમીપ ચદ્રાવતશાખાના નેતા સહીદાસનુ સમાધિમદિર વિરાજમાન છે સમ્રાટ બહાદુરશાહે જે સમયે ચિતોડપર આક્રમણ કર્યું હતુ, તે સમયે સહીદાસે ઉક્ત સૂર્યપોલની સમીપ જઇ પ્રબલ વીરતા પ્રદર્શિત કરી તેજ સ્થાનપર પ્રાણત્યાગ કર્યો હતા

ઉત્તરપશ્ચિમ ભાગમા એક કિલ્લો વિદ્યમાન છે તેની દિવાલો અને બુરજો જોવાથી એવો બોધ થાય છે કે તે અત્યત પ્રાચીન કાળનો છે ચિતોડના મોરીવશના રાજાઓ અને આદિ સિસોદિઆ રાણાઓ આજ કિલ્લામા રહેતા હતા અહીઆ આપણે કોઇપણ એવા સ્થાનપર પગ મૂકી શકતા નથી કે જ્યા પ્રાચીન કાળની કોઇ ને કોઈ વસ્તુ આપણા પગની નીચે નહિ આવે

અમે અહીઆ ચિતોડનુ વર્ણન સમાપ્ત કરીએ છીએ, પરતુ તેની સમાપ્તિ કર્યા પૂર્વે હુ એક ૧૬૦ વર્ષની વયના વૃદ્ધ ફકીરનુ વર્ણન કર્યા વિના રહી શકતો નથી અનેક વૃદ્ધ માણસો કહે છે કે આ ફકીર અહીઆના મદિરોમા અતિ દીર્ઘકાળથી નિવાસ કરતો આવ્યો છે અહીઆના એક નેવુથી અધિક વર્ષની વયના સુતારે જણાવ્યુ કે-" હુ બાલ્યાવસ્થાથીજ આ ફકીરને આ પ્રમાણે વૃદ્ધ જોતો આવ્યો છુ " જ્યારે તે વૃદ્ધ મહાત્માની પાસે હુ ગયો, ત્યારે તે એક નગરવાસીની સાથે 'પચીસી'ની રમત રમતો હતો તેણે એક મુહૂર્તસુધી મારી તરફ દૃષ્ટિપાત કર્યો અને બોલ્યો - 'આ માણસને શુ કામ છે ?' એમ કહી તરતજ તેણે રમતમા પોતાનુ ધ્યાન પાછુ રોપ્યુ રમત પૂરી થયા પછી મે તેને ભેટતરિકે કેટલાક રૂપિયા આપ્યા, જે તેણે સમીપ ઉભેલા માણસો તરફ ફેકી દીધા અને તે અતિવેગથી વિધ્વસ્ત મદિરો તરફ દોડી ગયો એક માણસે તેને એક અત્યુત્તમ શાલ આપી હતી પરતુ તે શીઘ્રતાથી ચાલતો ત્યારે તે ,શાલ જમીન સાથે રગદોળાતી હતી પછી તેણે તે શાલને છોડી દીધી અને પોતે ત્યાથી ચાલ્યો ગયો તેનો આવો સ્વભાવ જોઇ કોઇપણ તેના ઉપર અત્યાચાર કરતુ નહોતુ તેને જ્યારે ભૂખ લાગતી, ત્યારે લોકો શીઘ્ર તેને ભોજનસામગ્રી પૂરી પાડતા હતા . માત્ર એક ક્ષણભરને માટે તેની પૂર્વસ્મૃતિ જાગૃત કરવાને સમર્થ થયો હતો. તે સમયે તેણે કાઇક અહીનાબેગ અને પજાબના સબધમા કહ્યુ હતુ એમ જણાય છે કે તે પજાબનો નિવાસી હતો મને તેની વય ૭૦ વર્ષની લાગતી હતી

પ્રાચીનચિતોડનો કિલ્લો જોયા પછી અમે ઈ૦ સ૦ ૧૮૨૨ ના માર્ચની ૮ મી તારીખે ઉદેપુરમા આવ્યા મહારાણા ભીમસિંહે પરમ આદરપૂર્વક મારુ સ્વાગત કર્યું જ્યાસુધી હુ મારા સ્વદેશમા જઇશ નહિ, ત્યાસુધી હુ કોઈપણ પ્રકારે હિદુપતિની આ રાજધાની છોડીશ નહિ મને આ સમયે વિશ્રામ લેવાની આવશ્યક્તા છે, કારણ કે મારા જીવનના ગત ૫૬૨ વર્ષો કઠિન પરિશ્રમમા વ્યતીત થયા છે, જેનો

કેટલોક ભાગ મે મારા આ ભ્રમણવૃત્તાતમા વર્ણવ્યો છે.મે કેટલાક દિવસ મેડતામા વિશ્રામ લીધો મારૂ મન સંપૂર્ણતાની પરાકાષ્ઠાએ પહોન્ચુ હતુ મારો બગીચો પરમ શોભા આપતો હતો આદુ, સતર નારંગી તથા અનેક પ્રકારના લીબુ આદિના વૃક્ષોમા કળીઓ ખીલી રહી હતી દાડમ, કેળા વગેરેના વૃક્ષો ફળના ભારથી ઝુકી પડ્યા હતા આ સર્વ ફલવાન વૃક્ષો લખનૌ, આગ્રા અને કાનપુરથી લાવવામાં આવ્યા હત, પરતુ કેટલાક શ્રેષ્ઠ ફલવાન વૃક્ષો ગ્વાલિયરથી આણવામા આવ્યા હતા ગ્વાલિયરથી આવેલા કેટલાક શ્રેષ્ઠ વૃક્ષો તો મે ત્યા જે વૃક્ષો રોપ્યા હતા, તેનીજ સતતિ હતી ઇ૦ સ૦ ૧૮૧ મા જ્યારે મે ગ્વાલિયરનો પરિત્યાગ કર્યો, ત્યારે હુ ત્યાથી કેટલાક ફળોના બીજ મારી સાથે લ આવ્યો હતો અને ઉદયપુરમા રંગપ્યારી નામના ભવનની પાસેના બાગમા તેને રોપ્યા હતા આ ફળ જેવા સ્વાદિષ્ટ અને મીઠા હતા, તેવા સ્વાદિષ્ટ અને મીઠા ફળો મે કદિ પણ જોયા નથી. આ સ વૃક્ષોના બીજ મે પુન મેડતાના બાગમા રોપ્યા અને આ સમયે તે સર્વપર મિષ્ટ ફળો લાગે જોઉ છુ શાકતરકારી પણ તેટલીજ ઉન્નતિને પ્રાપ્ત થતી જતી હતી હુ જલવિહાર કરવાને મા ઉદયસાગરમાથી એક નાનીસરખી નહેર પણ અહીઆ લાવ્યો હતો અનેક દિવસોપર્યંત આન પૂર્વક નૌકાપર આરૂઢ થઈ અહીઆ ભ્રમણ કરવાની અને માછના મારવાની મને આશા હતી, પર અફસોસ ! તે સર્વ આશા નિષ્ફળ થઈ દુર્ભાગી કેરી માર્ગમા મળી ગયો હતો ડકન રોગથી પીડિ થઇ સ્વાસ્થ્યહીન અવસ્થામા કેપ ઑફ ગુડહોપ તરફ જવાને તૈયાર થયો હતો પેટ્રિક કે જેને કોટા છોડવામાં આવ્યો હતો, તેણે તેની અસ્વસ્થ પ્રકૃતિના સમાચાર પત્રદ્વારા મને જણાવ્યા હતા અ હુ એક વખત જે હતો તેનુ હાડપિંજરમાત્ર રહ્યો છુ મારૂં અસ્વાસ્થ્ય જોઇ ચિકિત્સકે મને સ્ દેશમા જવાની સલાહ આપી રાણા મારા ગમનની વાત સાભળી અસત દુખિત થયા તેમણે મ માત્ર ત્રણ વર્ષને માટે સ્વદેશમા જવાની રજા આપી તેમના ભગિની ચાદકુબાઈએ મને કહ્યુ કે "આપ સ્વદેશથી અત્રે પાછા પધારો ત્યારે વિવાહ કરીને આપની પત્નીને અહીઆ લઇ આવજો કે જેથ તેની સાથે અમે પ્રેમની ગોષ્ટી કરીએ "

મે ઉદયપુરથી ચુપચુપ ચાલ્યા જવાનો વિચાર કર્યો હતો, પરતુ રાજપૂતોના રીતરિવાજો આગળ તો અસ્વસ્થ પ્રકૃતિને પણ પોતાનુ મસ્તક અવનત કરવુ પડે છે, તેથી મારે ઉદયપુરમા જ પડ્યુ રાણા ભીમસિહ, યુવરાજ જ્વાનસિહ અને સમસ્ત સિસોદીઆસામતોએ સામા આવી આદરપૂર્વ મારૂ સ્વાગત કર્યું "આપ મારે ઘેર આવ્યા છો" એ વચનો મહારાણા ભીમસિહ મે જ્યારે તેમને સનામ ક ત્યારે ખરા અત કરણના ઉછળતા ઉભરાથી બોલ્યા તેમણે આમ તેમ દૃષ્ટિ નાખી, પરતુ મારા સાથ કેપ્ટન વાઘ તથા ડૉક્ટર કેરી જણાયા નહિ તેથી તેઓ અત્યત દુખિત થયા તેમણે મને વાજ રાજ નામનો અશ્વ ઉપહારમા આપ્યો હતો તે અશ્વ નહિ જોવાથી પણ તેઓ પરમ દુખિત થય અને જ્યારે તેમણે મારા મુખથી સાભળ્યુ કે તે અશ્વ તો કોટામા મરણ પામ્યો છે અને તેન અસ્થિ સમાધિમા વિરાજમાન છે ત્યારે તેઓ પોકારી ઉઠયા —" હાય ! હાય ! બડા શોચપન ભ મનુષ્ય થા (અફસોસ ! તે અત્યત ભલો માણસ હતો) અમે સૂર્યપોલની નિકટ પહોન્ચ્યા ત્યા સુધી તે વાજરાજના ગુણોના સબધમાજ વાત ચાલતી રહી

વાસ્તવમા વાજરાજનુ જેવુ નામ હતુ, તેવાજ તેના ગુણો પણ હતા તે સર્વ લોકોને એટ પ્યારો હતો કે તેના મૃત્યુની વાત સાભળી સર્વ માણસોએ શોક પ્રદર્શિત કર્યો આ પ્રદેશમા તે પોતાન સ્વામીની પેઠે સર્વત્ર વિખ્યાત હતો તેના મૃત્યુસમયે મારા સમસ્ત સિપાઈઓ અને કર્મચારીઓએ જે દુખ પ્રદર્શિત કર્યું હતુ, તે હૃદયવિદારક હતુ વાજરાજના સમાધિસ્થાનમા એકત્રિત થઇ તે સર્વેએ રોદન કર્યું હતુ જે સમયે તે અશ્વને કપડામા લપેટી સમાધિમા મૂકી તેપર માટી વાળવાને આરભ થયો તે સમયે તેનો સાચવનાર સ્વય તેની સમાધિમા કૂદી પડયો અને શોકથી ઉન્મત્ત બન ગયો મે તેના સ્મરણાર્થરૂપે તેના વાળના કેટલાક ગુચ્છા કાપી લીધા હતા આવો શ્રેષ્ઠ અશ્વ મે માર જીવનમા કદિ પણ જોયો નહોતો થોડા દિવસ પછી મારા જોવામા આવ્યુ કે કોટાના રાજમંત્ર ઝાલિમસિહે તે અશ્વની સમાધિ ઉપર ૨૦ ચોરસ ફીટની ચાર ફીટ ઉચી એક પાષાણવેદી બાધી તેપ એક મોટો પાષાણનો ટુકડો મૂકી વાજરાજની મૂર્તિ સ્થાપિત કરી છે તેમણે મને કહ્યુ હતું કે

ડાની યોગ્યતા હું જાણું છું, માટે હું તેનું એક મમાધિમહિ બંધાવીશ અને ખરેખર તેમણે તે અશ્વના આધિસ્થાનપર એવા ચબુતરો બંધાવ્યો કે જેની મને કલ્પના પણ આવી નહોતી કોટાના તે ગત ઘોડાનું સૌથી વિશેષ અભિમાન રાખતા હતા પાંડુના સમયથી બૂંદીના દેવ બાગોના મયપર્યંત ઘોડાને માટે અસંખ્ય યુદ્ધો થયા છે અને હાડાજાતિના એક વીરે લોદી પાદશાહને કહ્યું હતું કે રાજપૂતોની પાસેથી ત્રણ વસ્તુ માગવી નહિ - 'તેનો ઘોડો, તેની સ્ત્રી અને તેની તલવાર"

થોડા દિવસમા મારે રાજધાની છોડી કોટારાજની ભગિની હાડારાણીના બંગલામા જવાનું થશે આ હાડારાણીનુ ભ્રાતૃચિન્હસ્વરૂપે આપેલું માદળિયું મારી પાસે છે રાજપૂતજાતિના સામાજિક આચારવિચાર, તેમની મારાપ્રત્યેની સહાનુભૂતિ માયા તથા નમ્રતાથી રાજસ્થાન મારી જન્મભૂમિ જેવું સુખદ બની ગયું છે હવે હું આ ભૂમિમાથી વિદાય માગું છું, પણ આ વિદાય અંતિમ વિદાય છે કે નહિ તે તો પરમેશ્વર જાણે હું ગમે ત્યા જઇશ તોપણ જ્યાસુધી જીવતો રહીશ ત્યાસુધી મારા હૃદયમાથી આ ઉદયપુરની સ્મૃતિનો લોપ થવો તો દૂર રહ્યો, પરંતુ તે ઓછી પણ થઈ શકશે નહિ [1]

આ મહાન ઇતિહાસરૂપી પર્વતના અંતિમ શિખરપર ઉભા રહી અમે પાઠકોની પાસે વિદાય માગીએ છીએ માનનીય કર્નલ ટૉડના દર્શાવેલા માર્ગમા અમે અમારા પાઠકોને દોરી લાવ્યા છીએ અને તે અજ્ઞાત-અજ્ઞેય શક્તિ તથા પાઠકમંડળની સહાયથી આ અંતિમ લક્ષ્યસ્થાનમા ઉભા રહેવાને અમે સમર્થ થયા છીએ આ અંતિમ વિદાય લેતી વખત અમારા હૃદયમા જે આવેગ ઉત્પન્ન થયો છે તેનું વર્ણન અમે શી રીતે કરી શકીએ? એ આવેગના બળથી અમારાથી કાંઇ બોલી પણ શકાતું નથી જે મહોદય આ બૃહદ્ ઇતિહાસના લેખક છે, જેઓ રાજપૂતોના પરમ મિત્ર હતા, તે ઉદારહૃદય અને સાધુચરિત્ર કર્નલ ટૉડના આત્માના કલ્યાણને અર્થે હે પાઠકો! ચાલો આપણે સર્વ મળીને સર્વ મંગલમય પરમેશ્વરની પ્રાર્થના કરીએ

હિંદી અનુવાદક

[1] આ એક વિચિત્ર સંયોગ છે કે જે માસની જે તારીખે આ ભ્રમણકાર્ય સમાપ્ત થયું તે માસની તેજ તારિખે આ બૃહદ્ ગ્રંથ કે જે લખવામા મને અત્યંત આનંદ અને પરમ સંતોષ પ્રાપ્ત થયો તે લખાઈને સમાપ્ત થયો. ઈ૦ સ૦ ૧૮૨૨ ના માર્ચની ૮ મી તારિખે હું ભ્રમણકાર્ય સમાપ્ત કરી ઉદયપુરમા ગયો અને ઈ૦ સ૦ ૧૮૩૨ ના માર્ચની ૮ મી તારિખે હું આ ભ્રમણવૃત્તાંત સમાપ્ત કરું છું માર્ચ માસમાજ મારું આ પુસ્તક છપાયું અને માર્ચ મસમાજ તેનો સર્વત્ર પ્રચાર થશે મારો જન્મ પણ માર્ચ માસમાજ થનો હતો. હું માર્ચ માસમાજ ઇંગ્લાંડથી ભારતવર્ષમાં ગયો હતો અને માર્ચ માસમાજ ભારતભૂમિના સિંહલદ્વીપના કિનારાના અંતિમ દર્શન મને થયા હતા